

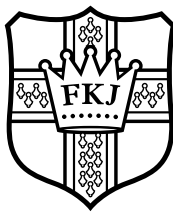
H E I L A G A
B Í B L I A N

F Ø R O Y S K A K I N G J A M E S

I N N I H E L D U R H I T T G A M L A
O G H I T T N Ý G G J A T E S T A M E N T I

T Ý D D E F T I R K I N G J A M E S B Í B L I U N I A . V . 1 6 1 1

S A M A N B E R I N G O G R Á D F Ø R I N G V I Ð O G T I L S T U Ð L A N A T
U P P R U N A L I G U L U T H E R S H E I L I G E S C H R I F T F R Á 1 5 4 5
D O N S K U K O N G C H R I S T I A N S V I B Í B L I U N I F R Á 1 7 4 0
Í S L E N D S K U G U Ð B R A N D S B Í B L I U N I F R Á 1 5 8 4
U M F R A M T H I N U M F Ø R O Y S K U B Í B L I U N U M

Við skriftini einans - framburðarmerkjum - og rúmligum margum

UMBÍÐIÐ HEVUR HANSARA KONGLIGA HÁTIGN
JESUS CHRISTUS: KONGUR KONGA
OG HARRI HARRA

H E I L A G A
BÍBLIAN
FØROYSKA KING JAMES

Hetta er ein trúföst, samvitskusamligá gjørd,
orð fyri orð, formliga javngild týðing av
Authoriseraðu King James Bibliuni,
Cambridge Standard Text

Onnur útgáva, tað Harrans árið 2024
Øll rættindi tilskilað, Sjúrdur Højgaard

*Týðarin gevur ikki loyvi til at broyta orð, stavseting, tekning,
orðdeiling, ella nakaðsumhelst; hvørki nú, eiheldur nakrantíð: má
Guð Halgi Andin drepa tann og tey sum gera tað (Áp. Gern. 5:5)
(Henda áværing skal standa orðarætt í øllum útgávum av FKJ)*

Ognað endatiðarinna atsoektum: trúgvir til deyða (Opb. 2:10)
Vælsignað veri Ísrael (Genesis 12:3)

Prentað í Hollandi av Royal Jongbloed
á Primabible Bibliu pappír, 32 gsm

Sett við 9pt Plantin Regular

TIL HÆGSTA OG MEKTIGASTA PRINS

JAMES,

VIÐ GUÐS NÁÐI

KONGUR AV STÓRA BRETLANDI, FRAKLANDI, OG ÍRLANDI,
VERJI TRÚARINNAR, & SFRV.

Týðarar Bibliunnar ynskja Náði, Miskunn, og Frið,
gjøgn JESUS CHRIST vاران Harra.

MIKLAR og margfaldar vóru tær signingar, hávirði Stjórnarharri, sum Almáttugi Guð, Faðir alra miskunna, skonkti yvir okkum, *Englands* fólk, tá ið hann fyrst sendi Persón Tygara Kongligu Hátignar at stjórna og at ríkja yvir okkum. Tí hvar ið tað var eftirvæntanin hjá mongum, sum ikki ynsktu *Sion* várum væl, at eftir setuna av hini bjørtu *Vestligu Stjørnu*, *Elizabeth* Drotningar mest sælu endurminningar, einhvør tjúkk og itøkilig skýggj skuldu soleiðis havt skuggað yvir hetta Land, at menn skuldu havt verið í iva um hvønn veg teir átta at ganga; og at tað treyðugt skuldi verið vitað hvør átti at leiðbeina tí óstöðaða Statinum; rak birtan Tygara Hátignar, sum *Sólin* í síni styrki, við tað sama burt hasi hugsaðu og innbillaðu dis, og gav øllum, sum vóru væl sinnaðir, avbæra grund til troyst; serliga tá ið vit skoðaðu ta Stjórn sum varð grundløgð í Tygara Hásemi, og Tygara vónríka Sád, við einum Titli sum ikki verður ivaður um, og hetta eisini fylgt við friði og ró her heima og burturi.

Men millum allar okkara gleðir var tað eingin sum fylti okkara hjertu meira, enn vælsignaða framhaldið av prædikanini av Guðs heilaga Orði okkara millum; sum er hin ómetiligi dýrgripurin sum ber av øllum ríkidønum jarðarinnar; tí at ávøksturin av tí rökkur, ikki bert til tíðina sum verður brúkt í hesi framviðfarandi veröld, men leiðbeinir og tillagar menn at hini ævigu sælu sum er fyri oman í himni.

So fyri ikki at loyva hesum at falla til jarðar, men heldur at taka tað upp, og at halda fram í teirri stöðu sum navngitni Fyrirennarin hjá Tygara Hásemi eftirlæt tað í: nei, fyri at fara frameftir við treystinum og festuni hjá einum Manni í at varðveita sannleika *Christ*s, og planta hann nær og fjar, er tað sum soleiðis hevur bundið og fastliga knýtt hjortuni hjá øllum Tygara Hátignar holla og trúðkna fólk at Tygum, so at sjálvasta Tygara navn er dýrabært teirra millum: teirra eyga skoðar Tygum við uggan, og teir vælsigna Tygum í sínum hjertum, sum hin halgaða Persón, sum, undir Guði, er beinleiðis Høvundurin at teirra sonnu gleði. Og henda teirra nøgdsemi minskar ikki ella ferst, men hvønn dag veksur og fær styrki, tá ið teir skoða, at vandlætið hjá Tygara Hátign motvegis Guðs húsi ikki dragnar ella gongur afturá, men kyndist meira og meira, og gevur seg til kennar útiomkring í fjarastu pørtum av *Christindómi*, við skrivning í verju av Sannleikanum, (sum hevur givið slíkt hogg til handa syndarinnar mann, sum ikki vil verða grøtt,) og hvønn dag her heima, við trúrøknari og lærdari talu, við tíðugt at vitja

TILOGNINGAREPISTILIN

Guðs hús, við at hoyra Orðið prædikað, við at virðismeta Frálærarar tess, við at hava umsorgan fyri Kirkjunum, sum ein mest eymligur og elskandi hjúklandi Faðir.

Tað finnast óendaligar próvgrundir fyri hesi røttu Christnu og trúrøknun yndan í Tygara Hátign; men eingin er meiri kraftsom at kunngerast tað til annara, enn hin yvirhugaða og viðvarandi tráan eftir at fullføra og útgeva hetta verk, sum vit nú við allari eyðmjúksemi framseta at Tygara Hátign. Tí at tá ið Tygara Hássemi einuferð úr djúpari døming høvdu fatað, hvussu hóskiligt tað var, at úr hinum Upprunaligu Heilagu Tungumálunum, tilsaman við at samanbera arbeiðini, bæði í okkar egna, og øðrum Tungumálum, av mongum verdigum monnum sum fóru undan okkum, skuldi tað verða ein rættari Týðing av heilagum Skriftum til hina *Ensku Tungu*; lótu Tygara Hátign ikki vera við at tilskunda og at tileggja teir sum tað var litið til, at arbeiðið mátti verða skundað, og at gerningurin mátti verða intur á so sømiligan hátt, sum eitt mál av slíkum týðningi av røttum mátti kravt.

Og nú endiliga, við Guðs miskunn, og framhaldinum av várum strevum, og tað nú er ført fram at eini slíkari niðurløgu sum til at vit hava miklar vónir um, at *Englands* Kirkja skal heysta góðan ávøkst av tí; halda vit tað vera okkara skylda at lata tað til Tygara Hátign, ikki bara sum okkara Kongi og Stjórnarharra, men sum til høvuðs Drivmegi og Upphavsmanni at arbeiðinum: eyðmjúkiliga tráandi av Tygara mest Heilagu Hátign, at við tað at ting av hesi góðsku altíð hava verðið útsett fyri atfinning av illmeinandi og misnøgðum persónum, tað má fáa samtykki og verju frá so lærdum og skynsomum Prinsi sum Tygara Hássemi eru, hvørs loyving og góðtøking av várum strevum skal meiri heiðra og tilstuðla okkum, enn allar ákæringar og hørdur týðingar annara manna skulu ógva okkum. So at um, á teirri einu síðuni, vit skulu verða baktalaðir av Pávaligum Persónum her heima ella burturi, sum tí vilja útspilla vegir, og veita dáming at ongum, uttan tí sum er myndað av teim sjálvum, og smíðað á teirra ambolti; vit mega hvíla tryggir, stuðlaðir innvortis av sannleikanum og sakloysinum av eini góðari samvitsku, havandi gingið einfaldleikans og heilseminnar vegir, sum frammi fyri Harranum; og upphildnir út vortis við kræffullu verjuni av náði og góðtokka Tygara Hátignar, sum vil altíð geva ásjón til ærlig og Christin strev imóti beiskum atfinningum og óvælvildarsomum tilskrivningum.

Harri himins og jarðar vælsigni Tygara Hátign við mongum og sælum døgum, so at, eins og hans himinska hond hevur uppríkað Tygara Hássemi við mongum serstøkum og serligum náðum, Tygum soleiðis mega vera undran heimsins í hesi seinnu tíð um gleði og sanna sælu, til heiðurs hins mikla GUÐS, og til góðar hjá hansara Kirkju, gjøgn Jesus Christ váran Harra og einasta Frelsara.

NØVNINI OG RAÐFYLGJAN
 Á ÆLLUM BÓKUM
 HINS GAMLA OG NÝGGJA TESTAMENTIS,
 VIÐ TALI TEIRRA KAPITLA.

Bøkur Hins Gamla Testamentis.

	<i>Síða</i>	<i>Kap.</i>		<i>Síða</i>	<i>Kap.</i>
GENESIS	1	50	Prædikarin	812	12
Exodus	71	40	Hásongur		
Leviticus	129	27	Sálomons	822	8
Nummur	173	36	Esaiah	828	66
Deuteronomium	234	34	Jeremiah	895	52
Jósua	285	24	Harmljóðini	971	5
Dómararnir	319	21	Ezekiel	978	48
Ruth	353	4	Dániel	1047	12
I. Sámuel	357	31	Hósea	1068	14
II. Sámuel	402	24	Jóel	1077	3
I. Kongabók	440	22	Amos	1081	9
II. Kongabók	484	25	Obadiah	1089	1
I. Krýnikubók	526	29	Jónah	1090	4
II. Krýnikubók	566	36	Micah	1093	7
Ezra	614	10	Náhum	1099	3
Nehemiah	627	13	Hábakkuk	1101	3
Esther	647	10	Zephanjah	1104	3
Job	657	42	Haggai	1107	2
Psálmarnir	693	150	Zecharjah	1109	14
Orðtøkini	781	31	Málachi	1120	4

Bøkur Hins Nýggja Testamentis.

	<i>Síða</i>	<i>Kap.</i>		<i>Síða</i>	<i>Kap.</i>
MATTHÆUS	1	28	I. Timotheus	280	6
Markus	46	16	II. Timotheus	285	4
Lukas	74	24	Titus	288	3
Jóhannes	123	21	Philemon	290	1
Apostlanna Gern.	158	28	Hebræarar	291	13
Rómverjar	205	16	Jákup	305	5
I. Corintharar	223	16	I. Pætur	309	5
II. Corintharar	241	13	II. Pætur	314	3
Galatarar	253	6	I. Jóhannes	318	5
Ephesarar	259	6	II. Jóhannes	322	1
Philippensarar	265	4	III. Jóhannes	323	1
Kolossensarar	270	4	Judas	324	1
I. Thessalónicarar	274	5	Opinbering		
II. Thessalónicarar	277	3	Jóhannesar	325	22

ORÐALISTI

aftan : kvöld
afturrekingur : ein, ið verður ríkin aftur, av tí at hann stendst ikki þrögvíð
alveg : allan veg (eins og *altíð*); men umfatar *tein*, ikki *tíð*)
at : allan veg at, til, hjá, þvífyrri. Brúkt sum fyrirseting í hvörjumfalli, t.d., hann bygdi altar at HARRANUM, t.e. hann bygdi HARRANUM altar
ábjóða : bjóða, (smb. áleggja) **ágirnd[arsemi]** : havisjúka **ámilli** : ámillum, ímilli **ástbrelni** : brelni eftir ást **ávinnigur** : vinningur, ágóði **berka** : gera beran **búnaður** : klædnaður **dóktína** : læra; læra um Guð; ella falslæra um Guð **drambæti** : stoltleiki, hugmóð **dugnan/dugnaður** : hjálp **dvolja** : steðga styttri skeið, biða **dvolfast** : steðga longri, búgva **dýrgoyma** : goyma dýrabæran **dýrmæta** : meta dýrdligan **domsöga** : líknísi **einkíð** : einki **Elisus** : Grikska Ný-Testamentliga navn E-lí'sjá **endurbóta** : gera aftur í stand **endursóna** : gera aftur sátt **fimla** : fjamska **firra** : flyta burtur; reka burtur **firtni** : vreiði **fljóð** : genta, ung kvinna **forðast** : halda sér frá & frá sær **formana** : leggja gott niður í við áminning **fyríbótng** : gerð av bót fyrri eitthvort; (propitiátion) **fyrifram** : frammanundan **fyrihygga** : fyrifram hava í hyggju; ætla sær; ráðleggja **fyriskriva** : avgera við forskrift **fyriltæla** : frammanundan ætla til; (predestinera) **fyrætla** : frammanundan ætla **frástoyta** : gera uppreist imóti, serliga imóti harradömi **fræsligur** : stórtökinn, útlopin **galeiða** : róðrarskúta við segli **Gudskapurin** : vera og náttúra hins eina og sanna, trieinda Guðs **gravhýsi** : grov við duri, högd inn í klett **gæta** : passa, røkja, vera um **haðanifrá** : frá teirri *tíð* fram **haðani frá** : frá tí *staði* fram **handarmoy** : moyggj, ið gongur einum til handar **harat** : har at, at tí, til tess **harav** : av tí, hjá tí, tess, útfra tí **hará** : á hann / hana / tað / á tí **harfyrri** : tessvegna, tí, fyrri tað **harhá** : hjá honum / henni / tí **harum** : um hann / hana / tað

harmavreiði : harmslig vreiði **hálátigur** : ein ið leyst vera háur **hásemi** : hvussu háur ein er **heldöming** : dömur til æviga glatan í helviti, (en: damnation) **heltikin** : settur við djevli **heri** : her i, í hesum **herat** : at hesum **herav** : her av, av / hjá hesum **heroldur** : ein kallari / rópari **hesar[ar]** : hjá / av hesari **hiðanifrá** : frá hesi *tíð* fram **hiðani frá** : frá hesum *staði* fram **holpið** : hjálpt **horva** : venda, lita at / móti **húss** : hvorsfall av hús, t.d. dýrgripir HARRANS húss; (berist fram eins og hús) **hvarat** : at hvörjum **hvará** : hvar á; á hvat, á hvörjum **hvári** : hvar i; í hvat, í hvörjum **hvarum** : um hvat **hvartil** : hvar til, til hvat **hvaruppá** : uppá hvat **hvarvið** : við hvat / við hvörjum **hvatíðso** : hvat tað so er **hvalvíldi** : fasta, sterka himin-
hvalvið; (firmament) ; hvalv **hvønn** : [hann] ið **hvöríðenn** : hvør tað enn er **hvöríðso** : hvør tað so er **hvörja [mans]** : hjá tí [manni] **hvørsháttar** : hvussu e.h. er háttáð; av hvörjum slagi tað er **hvørsumhelst** : hvør sum helst **hvørsvegna** : av hvörji grund **hvörjir** : [teir] sum **hvörjar** : [tær] sum (í hvnf.) **hvørt** : [tað] sum; ella um **hvör** : [hann / hon] sum; sum^p **hvörjum** : [teim / tí] sum **húðfletta** : húðfleingja, píska **innangoymsla** : tað ein ber sær í kviði, t.d. sterk kensla **ihuga** : hugsa um djúpliga **irista** : gravera **karaflla** : floska **klárleggja** : gera öðrum klárt við frageiðing **kona** : brúkt bert um ektakonun **kringfara** : fara kring um **kvölja** : inna kvöl inná; niva **lið** : portur; ella hópur **lærusveinka** : kv. lærusveinnur **maður** : kallmaður (1), kvennmaður (2); ein menniskja **máttur** : makt, vald, veldi, kraft **míkin** : miklan (í hvonnfalli) **nýsa** : anda út úr nos ógvisliga **okfelagi** : felagi undir sama oki **onkun** : einhvern, onkran **orakkul** : orð frá Guði; ella halgidömur **(ein) oyða** : eitt reyn **ösarstýrligur** : ein ið hevur ikki lyndi til at stýra sær **prosilýtur** : trúskiftingur

rist mynd : avgudamynd **ríkja** : ráða, men visir til kong **sannliga/sattliga** : á sannan hátt **sannvísia** : vísa at e.h. er satt **samlag** : flokkur av fólki **(at) samlagast** : hava samfelag hvør við annan **seyrga** : dálka **skípa** : ábjóða (tá í hvörjum.) **skitni** : (kv) skitinleiki **skirga** : gera reint tvörturígjøg **skirur** : reinur tvörturígjøg **skoðiglar** : spegil **skreytseyma** : brodera **ský** : himinhválv, loft **(at) skøkjugera** : gera persón, ella ting, skøkjuligt **sláturoffur** : offtur sum verður sláttrað **slúgur** : drongur **stávastavur** : minsti Hebráiski bókstavur; ein jota (hebr. j) **smurn** : salving **sneytidólgur** : forvitin sneytari **sodomítur** : ein sum er sekur í andstyggligu sodomusyndini **staðinum** : plássinum **staðinum** : býnum **stórgera** : gera stóran, hámeta **stavrökur** : minsti krökur á Hebráiskum bókstav; ein titil **sævnar** : sjóvar, havs **tabernakkul** : tjaldhalgidömur; ella tjaldbúð **telja** : (1) siga frá; (2) telja töl **tenja** : strekja **tessháttar** : tilikt, soleiðis háttáð **tilsaman** : saman **træða** : trænka, trøða **trængur** : í trongstöðu **trærreisur** : triggar ferðir **tveggja** : hjá / av tveimum **tvó** : tváði **tvrærreisur** : tvær ferðir **umbíðja** : biðja um, (tó ikki við bøn) **umleyp** : G.T. páskirnar, har Guð *leyp* um blóð-áslett hús. Umleyp er eisini páskalamb **úrvals** : tað besta í úrvali **vanlýdni** : ólýdni **varðandi** : viðvíkjandi **vega, (vegur, vá, vögu, vigin)** : drepa **veri** : veri [seg]; er, (hugsháttur) **verða gjort** : at enda, tó so at persónur úttinnir hendingina **víðstanda** : standast roynslu **viðringarótti** : óttalig viðring **við** : tá ið týðningurin er *við brúki av, við hjálpt av, ella við einhvaum av; ikki saman við* **vínvæta** : líkorur **vondur** : fullur í óndskapi, illur **vondska** : óndskapur, illskapur **vælvíld** : ósjálviskur kærleiki **vær** : vit, tó um fleiri persónar enn tveir, (pluralis, ikki dualis)

EIN FRÁGREIÐING UM HINAR SERLIGU MÁLSLIGU REGLUR HESARAR BÓKAR.

AV tí at Heilaga Bíblían er gomul bók, og vegna tess at King James Bíblían, (sum er frá 1611), so hósكيلigani er skrivað á kongligum tignarmáli, talar eisini Føroyska King James Bíblían á upphevjaðum máli. Fyri at náa hesum tignarmáli, stýra *til, millum*, og *innan* í stóran mun hvørsfalli. Eisini eru serligir málsligir hættir, sum finnast í King James Bíbliuni, vorðnir læntir úr Íslenskum, (sum jú er eitt sera væl varðveitt mál av okkara felags Norrønu röt), og síðan tillagaðir til Føroyskt mál.

Triggir serligir málsligir hættir eru í King James Bíbliuni; teir eru: *hugsháttur, ynskisháttur, og ókomin tíð*. Teir báðir fyrstu háttar sær soleiðis í FKJ, at sagnorðið tá tekur tann formin tað hevur í fyrsta persóni eintali; tó fær tað ikki umljóð, uttan tað longu er kent soleiðis í Føroyskum. Dømi um hugshátt er, *Um onkur hoyri mína rødd, og opni dyrnar*; (Opb. 3:20). Hoyrir verður til hoyri, og opnar verður til opni. Eitt annað dømi er, *Um tí onkur veri í Christi*; (II. Cor. 5:17). Er verður til *veri*, sum er enn kent í talumáli sum *veri seg*, tað er, at man setur sær nakað fyri í huganum: man talar *hugsandi*. Eitt dømi um ókonna tíð er, *Sýna tí deyða Harrans til hann komi*; (I. Cor. 11:26). Kemur verður til komi. Ynskisháttur er kendur í Føroyskum; til dømis, Guð *gævi*; væl *gagnist, læri* tú væl, osv., men hetta er vorðið víðkað í FKJ til at umfata alla ynskistalu, tó sum oftast við ongum umljóði.

Sagnorð í øðrum persóni eintali, sum í nútíðar máli hava líka *ur* ending í øðrum og triðja persóni eintali, hava øll fingið *t* ella *rt* skoytt uppí endan í FKJ, bæði í nútíð og í tátíð, hetta fyri at gera sjónligan hin neyðuga munin á sagnorðum í øðrum og triðja persóni eintali, og harvið náa fram til ein fult sundurgreinaðan málbúna, sum er førur fyri at bera tignarmál King James Bibliunnar. Dømi, *Hvar tú hevurt lagt hann*; (Jóh. 20:15); also, hann *hevur*, men tú *hevurt*. Hetta er neyðugt, av tí at orðið *tú* stendur ikki altíð í tekstinum.

Teknseting FKJ Bibliunnar er sín egin; hon er í útgangsstøðinum heilt eins og teknseting Ensku KJB, har teknini ; ; : og . eru sett sum stigvisar sundurdeilingar av mangan longu setningum Bibliunnar. Eyka komma og semikolon eru varislígani vorðin sett inn í FKJ, men punktum og kolon eru sett sum í KJB.

Kolon er ikki brúkt í sambandi við framsagnir, eiheldur gásareygu; fyri at minna á, at Bíblían er ikki jarðisk: hon er Guðs heilaga orð.

Heilaga Bíblían, Føroyska King James, er okkara fyra hundrad á seinkaða reformatións Bíblía, loksins øll hini varðveittu Guðs orð á hini Føroysku tungu: ja, enntá øll hini skírgaðu orð HARRANS.

Orðini hjá HARRANUM eru skír orð: *sum* silvur roynd í einum bræðsluovni av jørð, skírgaði sjev ferðir.

Tú skalt varða tey, O HARRI, tú skalt varðveita tey frá hesi ætt um ævir. (Psalmur 12:6–7).

FRAMBURÐARMERKIR OG TEKN

SUM ERU BRÚKT Í HESI BÓK.

Í hesi bók eru tey orðini, hvørs úttala er uppmerkt, deild upp í stavilsir við stuttum bindistrikum (·). Tað stavilsir, sum mesta áherðsla eigur at verða lögð á, er merkt (´). Í samansettum nøvnum verða tvey (¨) mangan nýtt. Longra bindistrikan (-) vísir á sundurdeilingina í partar av samansettum nøvnum, so víst tað er uppmerkt í Authoriseraðu King James Bíbliuni.

ā : sum í Asia
 á : -- " -- familjur
 ǎ : -- " -- lamb
 āā : -- " -- lamadýr
 æ : a, t.d. Jēph´-tæ
 â : ei, sum í eisini
 ai : ey, sum í reyn
 aū : sunnanmáls ó
 āū : a, og so u
 c : k, t.d. Sá´-dóc
 ç : s, t.d. Çæsar
 ch : k, t.d. Á´-cház
 ē : sum í mega
 ê : -- " -- bera
 ě : -- " -- lenda
 ēē : -- " -- lena
 ēē : tvey e
 êi : sunnanmáls ei
 eū : u, sum í lutur
 eu : norðanmáls ó
 ěj : ey, sum í leykur
 ī : sum í tíðna
 î : -- " -- minna
 ï : -- " -- lind
 ò : -- " -- forða
 ô : -- " -- lond
 ô : -- " -- lodd

ôi : oy, sum í oyra
 œ : langt o, t.d. alœ
 ph : f, t.d. Phariseari
 ph : p, t.d. Phut
 ps : s, t.d. psálmur
 th : t, t.d. Thæss-á-ló´-nī-că
 ū : sum í bruni
 û : -- " -- um
 ù : -- " -- pund
 æ : -- " -- ferðast
 ŷ : -- " -- smyrl
 ŷ : -- " -- mynna
 ŷ : -- " -- mynd
 viðˆ : sum *ved* á donskum
 viðˆ : viður, træ, timbur
 ěin : talorð, ikki kenniorð
 hīn : hin, ikki hesin
 hītt : hitt, ikki hetta
 hjá" : í sama týðningi
     sum *við*
 ˇ : fleirtal; t.d. svørðˇ, húsˇ
 ˘ : bundið; t.d. Tú ert
     Christus˘
 P : um persón, ikki ting;
     frámerkt har neyðugt
 xe : se, t.d. Ār-tā-xērx´-ēs
 ¶ : nýtt stykki

FYRSTA MÓSEBÓK,
EISINI KALLAÐ
GENESIS.

KAPITUL I

Í BYRJANINI skapti Guð himinin og jörðina.

2 Og jörðin var uttan skap, og tóm; og myrkur *var* yvir ásjón djúpsins. Og Guðs Andi rærdist yvir ásjón vatnanna.

3 Og Guð segði, Verði ljós: og ljós varð.

4 Og Guð sá ljósið, at *tað var* gott: og Guð skildi ljósið frá myrkrinum.

5 Og Guð kallaði ljósið Dag, og myrkið kallaði hann Nátt. Og kvöldið og morgunin vórðu hin fyrsta dagin.

6 ¶ Og Guð segði, Veri hválvildi í miðjum vøtnunum, og skilji tað vøtnini frá vøtnunum.

7 Og Guð gjørði hválvildið, og skildi vøtnini sum *vóru* undir hválvildinum, frá vøtnunum sum *vóru* uppiyvir hválvildinum: og tað varð so.

8 Og Guð kallaði hválvildið Himin. Og kvöldið og morgunin vórðu hin annan dagin.

9 ¶ Og Guð segði, Vøtnini undir himninum verði savnaði saman at einum plássi, og lat *turrlendið* birtast: og tað varð so.

10 Og Guð kallaði *turrlendið* Jørð; og samansavnað vatnanna kallaði hann Høv: og Guð sá at *tað var* gott.

11 Og Guð segði, Jørðin beri fram gras, urtina *sum* veitir fræ, og frukttræið *sum* veitir frukt eftir slagi sínum, hvørs fræ *er* í tí sjálvum, á jørðini: og tað varð so.

12 Og jørðin bar fram gras, og urt *sum* veitir fræ eftir sínum slagi, og træið *sum* veitir frukt, hvørs fræ *var* í tí sjálvum, eftir

slagi sínum: og Guð sá at *tað var* gott.

13 Og kvöldið og morgunin vórðu hin triðja dagin.

14 ¶ Og Guð segði, Veri ljós í hválvildi himins at skilja dag frá nátt; og veri tey til tekin, og til tíðir, og til dagar, og ár:

15 Og veri tey til ljós í hválvildi himins at geva ljós á jørðina: og tað varð so.

16 Og Guð gjørði tvey mikil ljós; tað miklara ljósið til at stjórna degnum, og tað minna ljósið til at stjórna náttini: *hann gjørði* stjörnurnar eisini.

17 Og Guð setti tey í hválvildi himins at geva ljós á jørðina,

18 Og til at ráða yvir degnum og yvir náttini, og til at skilja ljósið frá myrkrinum: og Guð sá at *tað var* gott.

19 Og kvöldið og morgunin vórðu hin fjórða dagin.

20 Og Guð segði, Vøtnini beri fram ríkiliga hina rørandi skepnu sum hevur liv, og fugl *íð* kann flúgva uppiyvir jørðini í tí opna hválvildi himins.

21 Og Guð skapti miklar hvalir, og hvørja livandi skepnu sum rørist, sum vøtnini bóru fram ríkiliga, eftir slagi teirra, og hvønn veingjaðan fugl eftir slagi sínum: og Guð sá at *tað var* gott.

22 Og Guð vælsignaði tey, og segði, Verið fruktagøð, og fjølgist, og fyllið vøtnini í høvunum, og fjølgist fuglur í jørðini.

23 Og kvöldið og morgunin vórðu hin fimta dagin.

24 ¶ Og Guð segði, Jørðin beri fram hina livandi skepnu eftir slagi sínum, fenað, og skriðkykt, og villdjór jarðarinnar eftir slagi sínum: og tað varð so.

GENESIS 2

25 Og Guð gjörði villdjör jarðarinnar eftir slagi tess; og fenað eftir slagi teirra; og alt, sum skriður á jörðini, eftir slagi sínum: og Guð sá at *tað var* gott.

26 ¶ Og Guð segði, Latum oss gera mann í vári mynd, eftir líkleika várum: og havi teir harradømi yvir fiski havsins, og yvir fugli luftarinnar, og yvir fenaðinum, og yvir allari jörðini, og yvir hvørjum skriðkykti sum skriður á jörðini.

27 So Guð skapti mann í síni *egnu* mynd, í Guðs mynd skapti hann hann; kallkyn og kvennkyn skapti hann tey.

28 Og Guð vælsignaði tey, og Guð segði við tey, Verið fruktagóð, og fjølgist, og fyllið jörðina, og undirleggið hana: og havið harradømi yvir fiski havsins, og yvir fugli luftarinnar, og yvir hvørjum livandi tingi ið rørist á jörðini.

29 ¶ Og Guð segði, Sí, eg havi givið tykkum hvørja urt, *sum* ber fræ, *sum er* á ásjónini á allari jörðini, og hvørt træ, í hvørjum *er* ávøksturinn av træi, *sum* veitir fræ; tykkum skal tað vera til matnað.

30 Og til hvørt villdjör jarðarinnar, og til hvønn fugl luftarinnar, og til hvørt ting ið skriður á jörðini, í hvørjum *er* lív, *havi eg givið* hvørja grøna urt til matnað: og tað varð so.

31 Og Guð sá hvørt ting sum hann hevði gjørt, og sí, *tað var* sera gott. Og kvöldið og morgunin vórðu hin sætta dagin.

KAPITUL 2

SVÁ vórðu himnarnir og jörðin fullførd, og alt teirra herlið.

2 Og á sjeynða degi endaði Guð sitt verk sum hann hevði gjørt; og hann hvíldi á sjeynða degi frá øllum sínum verki sum hann hevði gjørt.

Skapan mansins í Guðs mynd

3 Og Guð vælsignaði sjeynða dagin, og halgaði hann: tí at í honum hevði hann hvílt frá øllum sínum verki sum Guð skapti og gjörði.

4 ¶ Hetta *eru* upprunatalvur himnanna og jarðarinnar, tá ið tey vórðu skapað, í tí degi sum HARRIN Guð gjörði jörðina og himnarnar,

5 Og hvørja plantu akursins, áðrenn hon var á jörðini; og hvørja urt akursins, áðrenn hon vaks: tí HARRIN Guð hevði ikki elvt tí at regna á jörðina, og *til var* ikki maður at pløga lendið.

6 Men tað gekk upp eitt dis frá jörðini, og vatnaði alla ásjónina á lendum.

7 Og HARRIN Guð myndaði mann *av* støvi jarðarinnar, og andaði í hansara nasar livsandan; og maður gjördist ein livandi sál.

8 ¶ Og HARRIN Guð plantaði ein aldingarð eystanvert í Eden; og har setti hann mannin sum hann hevði myndað.

9 Og burtur úr lendum fekk HARRIN Guð at vaksa hvørt træ, sum er dámligt fyri sjónini, og gott til matnað; livsins træ eisini í miðjum aldingarðinum, og træ kunnleikans um gott og ilt.

10 Og ein á gekk út úr Eden at vatna aldingarðin; og haðani varð hon greinað, og varð at fyra áum.

11 Navnið á tí fyrstu *er* Pí-són: tað *er* hon ið umgirðir alt land Há-vilüh, har *tað finst* gull;

12 Og gullið hjá tí landi *er* gott: har *er* bdelium og sjóham steinurin.

13 Og navnið á aðru ánni *er* Gí-hón: hin sama *er* hon ið umgirðir alt land Ê-thí-ó-pí-ü.

14 Og navnið á triðju ánni *er* Híd-dē-kél: tað *er* hon ið gongur imóti eysturpartinum av Assýriu. Og hin fjórða áin *er* Év-phrá-tēs.

15 Og HARRIN Guð tók mannin, og setti hann í aldingarð Edens at røkja hann og at varða hann.

16 Og HARRIN Guð skipaði manninum, og segði, Av hvørjum træi aldingarðsins kanst tú frítt eta:

17 Men av træi kunnleikans um gott og ilt, tú skalt ikki eta av tí: tí at í tí degi sum tú eturt av tí, skalt tú vissuliga doyggja.

18 ¶ Og HARRIN Guð segði, *Tað er ikki gott at maðurin skuldi verið einsamallur; eg vil gera honum eina hjálps sum hóskar til hansara.*

19 Og burtur úr lendinum myndaði HARRIN Guð hvørt villdjór markarinnar, og hvønn fugl luftarinnar; og førði *tey* til Adams at sjá hvat hann vildi kalla *tey*: og hvatsumhelst *ið* Adam kallaði hvørja livandi skepnu, tað *varð* navn *ið* á henni.

20 Og Adam gav nøvn til allan fenað, og til fugl luftarinnar, og til hvørt villdjór markarinnar; men til Adams varð ikki funnin hjálps *sum* hóskaði til hansara.

21 Og HARRIN Guð fekk djúpan svøvn at falla á Adam, og hann svav: og hann tók eitt av rivjabeinum hansara, og lokaði fyri kjotið í stað tess;

22 Og rivjabeinið, sum HARRIN Guð hevði tikið frá manninum, gjörði hann *til* eina kvinnu, og leiddi hana til mannin.

23 Og Adam segði, Hetta *er* nú bein av mínum beinum, og hold av mínum holdi: hon skal verða kallað Kvennmaður, tí at hon varð tikin út úr Manni.

24 Tí skal maður fara frá faðir sínum og móður síni, og skal krækja *seg* til konu sína: og *tey* skulu vera eitt kjót.

25 Og *tey* vóru bæði nakin, maðurin og kona hansara, og skammaðust ikki.

KAPITUL 3

MEN høggormurin var sniðfundigari enn nakað djór av markini sum HARRIN Guð hevði gjørt. Og hann segði við kvinnuna, Ja, hevur Guð *mú* sagt, Tít skulu ikki eta av hvørjum træi aldingarðsins?

2 Og kvinnan segði við høggormin, Vit mega eta av fruktini av trøum aldingarðsins:

3 Men av fruktini av trænum sum *er* í miðjum aldingarðinum, hevur Guð sagt, Tít skulu ikki eta av tí, eiheldur skulu tit nema við tað, at ikki tit doyggja.

4 Og høggormurin segði við kvinnuna, Tít skulu ikki vissuliga doyggja:

5 Tí at Guð veit, at í tí degi tit eta harav, tá skulu eygu tykkara verða upplatin, og tit skulu verða sum gudar, og skyna á góðum og illum.

6 Og tá *ið* kvinnan sá at træið *var* gott til matnað, og at tað *var* dámligt fyri eygunum, og eitt træ *til* at verða tráað *til* at gera *ein* vísan, *tá* tók hon av frukt tess, og át, og gav eisini manni sínum hjá sær; og hann át.

7 Og eyguni hjá teim báðum vórðu upplatin, og *tey* vitstu at *tey* vóru nakin; og *tey* seymaðu fikubløð saman, og gjördu sær fyríklæðir.

8 Og *tey* hoyrdu rødd HARRANS Guðs, gangandi í aldingarðinum í svala dagsins: og Adam og kona hansara fjaldu seg frá nærveru HARRANS Guðs millum trø aldingarðsins.

9 Og HARRIN Guð kallaði at Adami, og segði við hann, Hvar *ert* tú?

10 Og hann segði, Eg hoyrði tina rødd í aldingarðinum, og eg varð ræddur, av tí at eg *var* nakin; og eg fjaldi meg.

11 Og hann segði, Hvör segði tær at tú *vert* nakin? Hevurt tú etið av trænum, hvarav eg beyð tær at tú ikki skuldirt eta?

12 Og maðurin segði, Kvinnan, sum tú gavst at *vera* hjá mær, hon gav mær av trænum, og eg át.

13 Og HARRIN Guð segði við kvinnuna, Hvat *er* hetta *sum* tú hevurt gjørt? Og kvinnan segði, Høggormurin tældi meg, og eg át.

14 Og HARRIN Guð segði við høggormin, Av tí at tú hevurt gjørt hetta, *tú ert* tú bannaður uppum allan fenað, og uppum hvørt djór markarinnar; uppiá tínum búki skalt tú fara, og støv skalt tú eta allar dagar lívs tíns:

15 Og eg vil seta figgindskap ímillum teg og kvinnuna, og ímillum sáð titt og sáð hennara; tað skal sorla høvur titt, og tú skalt sorla hæl hansara.

16 Við kvinnuna segði hann, Eg vil stórliga margfalda tína sorg og tína framaling; í sorg skalt tú bera fram børn; og tín trá *skal vera* til mann tín, og hann skal stjórna yvir tær.

17 Og við Adam segði hann, Av tí at tú hevurt givið gætur at røddini hjá konu tíni, og hevurt etið av trænum, av hvørjum eg beyð tær, og segði, Tú skalt ikki eta av tí: *tú ert* lendið bannað fyri tína skyld; í sorg skalt tú eta *av* tí allar dagar lívs tíns;

18 Tornir eisini og tistlar skal tað bera fram til tín; og tú skalt eta urt markarinnar;

19 Í sveitta andlits tíns skalt tú eta breyð, til tú vendi aftur at lendinum; tí burtur úr tí varðst tú tikin: tí at støv tú *ert*, og at støvi skalt tú venda aftur.

20 Og Adam kallaði navnið hjá konu síni Eva; tí hon varð móðirin at øllum *sum* liva.

21 Adami eisini og til konu hansara gjordi HARRIN Guð kyrtlar av skinum, og klæddi tey.

22 ¶ Og HARRIN Guð segði, Sí, maðurin er vorðin sum ein av oss, at skyna á góðum og illum: og nú, bara ikki hann rætti út sína hond, og taki eisini av lívsins træi, og eti, og livi um ævir:

23 Tí sendi HARRIN Guð hann fram frá aldingarði Edens, at pløga lendið, hvaðani hann var tikin.

24 So hann rak út mannin; og eystanfyrri Edens aldingarð setti hann Kêr-ú-bim'ar, og eitt logandi svørð sum snaraði hvønn veg, at verja veg lívstræsins.

KAPITUL 4

OG Adam kendi Evu, konu sína; og hon ól fram, og fœddi Cáin, og segði, Eg havi fingið *mansbarn* frá HARRANUM.

2 Og aftur, fœddi hon hansara bróður Ábel. Og Ábel var seyðapassari, men Cáin var ein veltari av lendinum.

3 Og í framlíðing tíðarinnar bar tað á, at Cáin fœrði av ávøksti jarðarinnar eitt offur at HARRANUM.

4 Og Ábel, hann eisini fœrði av hinum fyrstufœddu av sínum smáfæafylgi og av fitini harav. Og HARRIN hevði virðing fyri Ábeli og fyri offri hans:

5 Men fyri Cáini og fyri offri hans hevði hann ikki virðing. Og Cáin varð ógvuliga vreiður, og andlitsbrá hansara fell.

6 Og HARRIN segði við Cáin, Hví ert tú vreiður? og hví er títt andlitsbrá fallið?

7 Um tú gert væl, skalt tú ikki *tá* verða góðtikin? og um tú ikki gert væl, liggur synd við hurðina. Og innat tær *skal vera* trá hans, og tú skalt stjórna yvir honum.

8 Og Cáin talaði við Ábel, bróður sín: og tað bar á, tá ið teir vóru í akrinum, at Cáin reis upp ímóti Ábeli, bróður sínum, og vá hann.

9 ¶ Og HARRIN segði við Cáin, Hvar er Ábel, bróðir tín? Og hann segði, Eg veit ekki: Eri eg varðmaður bróður míns?

10 Og hann segði, Hvat hevurt tú gjørt? røddin á blóði bróður tíns hópar á meg frá jørðini.

11 Og nú ert tú bannaður frá jørðini, sum hevur upplatið sín munn til at taka ímóti blóði bróður tíns av tíni hond;

12 Tá ið tú veltirt lendið, skal tað hiðanífrá ikki veita tær sína styrki; ein flóttamaður og flakkari skalt tú vera á jørðini.

13 Og Cáin segði við HARRAN, Mín revsing er størri enn eg kann bera.

14 Sí, tú hevurt ríkið meg út henda dag frá jarðarinnar ásjón; og frá tínum andliti verði eg fjaldur; og eg verði flóttamaður og flakkari á jørðini; og tað fer at henda, at hvør tann, ið finnur meg, fer at veга meg.

15 Og HARRIN segði við hann, Hvørsumhelst ið tí vegur Cáin, hevnd skal verða tikin yvir hann sjevfalt. Og HARRIN setti merki á Cáin, at ikki nakar, ið fann hann, skuldi drepa hann.

16 ¶ Og Cáin fór út frá nærveru HARRANS, og búði í landi Nöds, eystanfyri Eden.

17 Og Cáin kendi konu sína; og hon ól fram, og fœddi E'nöch; og hann bygdí stað, og kallaði navnið á staðinum eftir navni sonar síns, E'nöch.

18 Og E'nöch-i varð fœddur Í-råd; og Í-råd gat Mē-hú-já-él; og Mē-hú-já-él gat Mē-tú-sá-él; og Mē-tú-sá-él gat Lá-mēch.

19 ¶ Og Lá-mēch tók sær tvær konur; navnið hjá tí einari var Á-dáh, og navnið hjá hinari var Zillah.

20 Og Á-dáh fœddi Já-bál; hann varð faðirin at slíkum sum búgva í tjöldum, og at slíkum ið hava fænað.

21 Og navnið hjá bróður hansara var Jú-bál; hann varð faðirin at øllum slíkum ið handfara hørpuna og ljóðpípuna.

22 Og Zillah, hon eisini fœddi Tú-bál-cáin, ein leiðbeinari hjá hvørjum listskapara í messing og jarni; og systir Tú-bál-cáin-s var Ná-á-máh.

23 Og Lá-mēch segði við konur sínar, Á-düh og Zilluh, Hoyrið mína rødd; tit konur Lá-mēch-s, lýðið á talu mína: tí at eg havi vígið mann til mína særing, og ein ungan mann til skaða mín.

24 Um Cáin skal verða hevndur sjevfalt, tá sanniliga Lá-mēch sjeyti og sjevfalt.

25 ¶ Og aftur kendi Adam konu sína; og hon fœddi son, og kallaði navn hansara Seth: Tí at Guð, segði hon, hevur ásett mær eitt annað sáð ístaðin fyri Ábel, sum Cáin vá.

26 Og til Seths, til hansara varð eisini sonur fœddur; og hann kallaði navn hansara E'nös: tá byrjaðu menn at kalla á navn HARRANS.

KAPITUL 5

HETTA er bók Adams ætta. Í tí degi sum Guð skapti mann, í líkleika Guðs gjørði hann tá hann;

2 Kallkyn og kvenskyn skapti hann tey; og vælsignaði tey, og kallaði navn teirra Adam, í tí degi tá ið tey vórðu skapað.

3 ¶ Og Adam livdi hundrað og triati ár, og gat son í sínum egna líki, eftir síni mynd; og kallaði navn hansara Seth:

4 Og dagar Adams, eftir at hann hevði gitið Seth, vórðu átta hundrað ár; og hann gat synir og dötur:

5 Og allir dagarnir, sum Adam livdi, vórðu níggu hundrað og triati ár; og hann doyði.

6 Og Seth livdi hundrað og fimm ár, og gat E'nös:

7 Og Seth livdi, eftir at hann gat E'nös, átta hundrað og sjeý ár, og gat synir og dötur:

8 Og allir dagar Seths vórðu níggju hundrað og tólv ár: og hann doyði.

9 ¶ Og E'nös livdi níti ár, og gat Cáj'nán:

10 Og E'nös livdi, eftir at hann gat Cáj'nán, átta hundrað og fimtan ár, og gat synir og dötur:

11 Og allir dagarnir hjá E'nös-i vórðu níggju hundrað og fimm ár: og hann doyði.

12 ¶ Og Cáj'nán livdi sjeyti ár, og gat Mähál'äléel:

13 Og Cáj'nán livdi, eftir at hann gat Mähäl'äléel, átta hundrað og fýrati ár, og gat synir og dötur:

14 Og allir dagar Cáj'nán-s vórðu níggju hundrað og tíggju ár: og hann doyði.

15 ¶ Og Mähäl'äléel livdi seksti og fimm ár, og gat Já'réd:

16 Og Mähäl'äléel livdi, eftir at hann gat Já'réd, átta hundrað og triati ár, og gat synir og dötur:

17 Og allir dagar Mähäl'äléel-s vórðu átta hundrað og níti og fimm ár: og hann doyði.

18 ¶ Og Já'réd livdi eitt hundrað og seksti og tvey ár, og hann gat E'nöch:

19 Og Já'réd livdi, eftir at hann gat E'nöch, átta hundrað ár, og gat synir og dötur:

20 Og allir dagar Já'réd-s vórðu níggju hundrað og seksti og tvey ár: og hann doyði.

21 ¶ Og E'nöch livdi seksti og fimm ár, og gat Mētú'seläh:

22 Og E'nöch gekk við Guði, eftir at hann gat Mētú'seläh, í trý hundrað ár, og gat synir og dötur:

23 Og allir dagar E'nöch-s vórðu trý hundrað og seksti og fimm ár:

24 Og E'nöch gekk við Guði: og hann var ikki; tí at Guð tók hann.

25 Og Mētú'seläh livdi eitt hundrað og áttati og sjeý ár, og gat Lámöch:

26 Og Mētú'seläh livdi, eftir at hann gat Lámöch, sjeý hundrað og áttati og tvey ár, og gat synir og dötur:

27 Og allir dagar Mētú'seläh vórðu níggju hundrað og seksti og níggju ár: og hann doyði.

28 ¶ Og Lámöch livdi eitt hundrað og áttati og tvey ár, og gat son:

29 Og hann kallaði navn hansara Nóah, og segði, Hesin sami skal troysta okkum við-víkjandi arbeiði várurum og strevi handa vára, orsakað av lendinum sum HARRIN hevur bannað.

30 Og Lámöch livdi, eftir at hann gat Nóah, fimm hundrað og níti og fimm ár, og gat synir og dötur:

31 Og allir dagar Lámöch-s vórðu sjeý hundrað og sjeyti og sjeý ár: og hann doyði.

32 Og Nóah var fimm hundrað ára gamalur: og Nóah gat Sjem, Ham, og Já'feth.

KAPITUL 6

OG tað bar á, tá ið menn byrjaðu at fjølgast á jarðarinnar ásjón, og dötur vórðu foddar teimum,

2 At synir Guðs sóu manna-døturnar, at tær vóru vakrar; og teir tóku sær konur av øllum sum teir valdu.

3 Og HARRIN segði, Mín andi skal ikki altíð stríðast við mannin, tí hann eisini er hold: tó skulu dagar hansara vera eitt hundrað og tjúgu ár.

4 Tað vóru risar á jørðini í teimum døgum; og eisini eftir tað, tá ið synir Guðs komu inn til manna-døturnar, og tær fóddu teimum børn, teir somu gjørdust mektigir menn sum vóru í forðum, navnfremis menn.

5 ¶ Og Guð sá at vondska mansins var mikil á jörðinni, og at hvör ímyndan av hugsanum hjarta hansara var einans önd áframhaldandi.

6 Og tað iðraði HARRAN at hann hevði gjørt mann á jörðinni, og tað harmaði hann í hansara hjarta.

7 Og HARRIN segði, Eg vil oyða mannin, sum eg havi skapt, frá jarðarinnar ásjón; bæði mann, og djór, og skriðkyktið, og fuglarnar í luftini; tí tað iðrar meg at eg havi gjørt tey.

8 Men Nóah fann náði í HARRANS eygum.

9 ¶ Hetta eru ættir Nóah: Nóah var rættlátur maður og fullkomin í ættum sinum, og Nóah gekk við Guði.

10 Og Nóah gat triggjar synir, Sjem, Ham og Já'feth.

11 Jørðin eisini var spilt frammi fyri Guði, og jørðin var fylt við harðskapi.

12 Og Guð leit at jørðini, og sí, hon var spilt; tí at alt kjøt hevði spilt sin veg á jørðini.

13 Og Guð segði við Nóah, Endin á øllum kjøti er komin framfyri meg; tí jørðin er fylt við harðskapi ígjøgnum teir; og sí, eg vil oyða teir við jørðini.

14 ¶ Ger tær ørk av gó'fer víði; herbergir skalt tú gera í ørkini, og skalt bika hana innan og uttan við biki.

15 Og hetta er smíðið sum tú skalt gera hana av: Longdin á ørkini skal vera trý hundrað alnir, breiddin á henni fimmti alnir, og hæddin á henni tríati alnir.

16 Glugga skalt tú gera til ørkina, og til eina alin skalt tú fullføra hann í erva; og hurðina á ørkini skalt tú seta á síðuna á henni; við lægra, øðrum, og triðja loftum skalt tú gera hana.

17 Og sí, eg, enntá eg, føri flóð av vøtnum yvir jørðina, at

oyða alt kjøt, sum lívsandin er í, undan himni; og hvørt ting, sum er á jørðini, skal doyggja.

18 Men við teg vil eg grunda sáttmála mín; og tú skalt koma inn í ørkina, tú, og synir tíni, og kona tín, og konur sona tína við tær.

19 Og av hvørjum livandi tingi av øllum kjøti, tvey av hvørjum slagi skalt tú føra inn í ørkina, at halda tey á lívi við tær; tey skulu vera kallkyn og kvennkyn.

20 Av fuglum eftir slagi teirra, og av fenaði eftir slagi teirra, av hvørjum skriðkykti jarðarinnar eftir slagi tess, tvey av hvørjum slagi skulu koma til tín, at halda tey á lívi.

21 Og tak tú til tín av øllum mati sum verður etin, og tú skalt savna hann til tín; og hann skal vera til matnað hjá tær, og hjá teimum.

22 Svá gjørði Nóah; samsvarandi øllum ið Guð beyð honum, soleiðis gjørði hann.

KAPITUL 7

OG HARRIN segði við Nóah, Kom tú og alt titt hús inn í ørkina; tí at teg havi eg sæð rættvísan frammi fyri mær í hesi ætt.

2 Av hvørjum reinum djóri skalt tú taka til tín í sjeyum, kallkynið og hansara kvennkyn; og av djórum sum ikki eru rein, sum tvey, kallkynið og hansara kvennkyn.

3 Av fuglum eisini av luftini í sjeyum, kallkynið og kvennkynið; at halda sáði á lívi á ásjónini á allari jørðini.

4 Tí at enn eru sje dagar, og eg vil elva tí at regna yvir jørðina fjóruti dagar og fjóruti nætur; og hvørt livandi evni, sum eg havi gjørt, vil eg oyða oman av ásjón jarðarinnar.

5 Og Nóah gjørði samsvarandi øllum ið HARRIN beyð honum.

GENESIS 8

6 Og Nóah var seks hundrad ára gamalur, tá ið flóðin av vøtnum varð yvir jørðina.

7 ¶ Og Nóah fór inn, og synir hansara, og kona hansara, og konur sona hansara við honum, inn í ørkina, orsakað av vøtnunum av flóðini.

8 Av reinum djórum, og av djórum sum ikki eru rein, og av fuglum, og av hvørjum tingi ið skriður á jørðini,

9 Fóru inn tvey og tvey til Nóah inn í ørkina, kallkynið og kvennkynið, eins og Guð hevði boðið Nóah.

10 Og tað bar á eftir sjev dagar, at vøtnini av flóðini vórðu yvir jørðini.

11 ¶ Í seks hundradasta ári av lívi Nóah, í øðrum mánaði, í seytjanda degi mánaðarins, hin sama dag vórðu allar keldur hins mikla djúps brotnar upp, og gluggar himins vórðu upplatnir.

12 Og regnið var yvir jørðini í fjóruti dagar og fjóruti nætur.

13 Í sjálvum tí sama degi fóru Nóah, og Sjem, og Ham, og Já-féth, synir Nóah, og kona Nóah, og tær triggjar konur sona hansara við teimum, inn í ørkina;

14 Tey, og hvørt djór eftir sínum slagi, og allur fenaðurin eftir teirra slagi, og hvørt skriðkykt ið skriður á jørðini eftir slagi sínum, og hvør fuglur eftir slagi sínum, hvør fuglur av hvørjum slagi.

15 Og tey fóru inn til Nóah inn í ørkina, tvey og tvey av øllum kjøti, sum lívsandin er í.

16 Og tey, sum fóru inn, fóru inn kallkyn og kvennkyn av øllum kjøti, eins og Guð hevði boðið honum: og HARRIN lokaði hann inni.

17 Og flóðin var fjóruti dagar á jørðini; og vøtnini øktust, og

Vøtnini fáa yvirvág á jørðini

bóru ørkina uppi, og hon varð lyft upp uppum jørðina.

18 Og vøtnini høvdu yvirvág, og vórðu økt nógv á jørðini; og ørkin fór uppiá ásjónini á vøtnunum.

19 Og vøtnini høvdu yvirvág avbera *nógv* á jørðini; og allir teir høgu heggjarnir, sum vóru undir øllum himninum, vórðu huldur.

20 Fimtan alnir omantil høvdu vøtnini yvirvág; og fjøllini huldust.

21 Og alt kjøt doyði sum rørdist á jørðini, bæði av fugli, og av fenaði, og av djóri; og av hvørjum skriðkykti sum skriður á jørðini, og hvør maður:

22 Alt, í hvørs nasum lívsandin var, av øllum sum var á turlendinum, doyði.

23 Og hvørt livandi evni oyddist ið var á ásjón lendisins, bæði maður, og fenaður, og skriðkyktini, og fuglur himinsins; og tey vórðu oydd av jørðini: og bert Nóah varð verandi á lívi, og tey sum vóru við honum í ørkini.

24 Og vøtnini høvdu yvirvág á jørðini í hundrad og fimmti dagar.

KAPITUL 8

OG Guð mintist Nóah, og hvørt livandi ting, og allan fenaðin ið var hjá honum í ørkini: og Guð fekk ein vind at fara yvir jørðina, og vøtnini linkaðu;

2 Keldur eisini djúpsins og gluggar himins vórðu típt, og regnið av himni varð hildið aftur;

3 Og vøtnini vendu aftur oman av jørðini støðugt: og við endan á teim hundrad og fimmti døgnum vóru vøtnini lækkaði.

4 Og ørkin hvíldi í sjevnda mánaði, á seytjanda degi mánaðarins, á Ár'áráts fjøllum.

5 Og vøtnini minkaðu støðugt

inntil tiggjunda mánaðin: í tiggjunda mánaði, á fyrsta degi mánaðarins, vórðu fjallatindarnir sæddir.

6 ¶ Og það bar á við endan á fjörutí dögum, at Nóah lét upp gluggan á örkinu sum hann hevði gjørt:

7 Og hann sendi út ravn, sum fór út fram og aftur, inntil vøtnini vórðu tornaði upp oman av jørðini.

8 Hann eisini sendi út dúgvu frá sær, at sjá um vøtnini vóru lækkaði oman av ásjón lendisins;

9 Men dúgvan fann onga hvílu til ilina á fótum sínum, og hon kom aftur til hansara inn í örkinu, tí at vøtnini vóru á ásjónini á allari jørðini: tá rætti hann fram sína hond, og tók hana, og dró hana inn til sín í örkinu.

10 Og hann steðgaði enn aðrar sjeý dagar; og aftur sendi hann fram dúgvuna út úr örkinu;

11 Og dúgvan kom inn til hansara um kveldið; og sí, í hennara munni var olivinblað, slitið av: so Nóah vitsti at vøtnini vóru lækkaði oman av jørðini.

12 Og hann steðgaði enn aðrar sjeý dagar; og sendi út dúgvuna; sum vendi ikki tilbakar aftur til hansara meira.

13 ¶ Og það hendi í seks hundradasta og fyrsta árinum, í fyrsta mánaðinum, hinum fyrsta degi mánaðarins, at vøtnini vóru tornaði upp oman av jørðini: og Nóah tók burtur dekking arkarinnar, og hugdi, og sí, ásjónin á lendinum var turr.

14 Og í øðrum mánaði, á sjeý og tjugunda degi mánaðarins, var jørðin tornað.

15 ¶ Og Guð talaði við Nóah, og segði,

16 Far út úr örkinu, tú, og kona tín, og synir tíni, og konur sona tína við sær.

17 Før út við sær hvørt livandi ting sum er hjá sær, av øllum kjöti, bæði av fugli, og av fenaði, og av hvørjum skriðkykkti ið skriður á jørðini; at tey mega nærast ríkiligani á jørðini, og vera fruktagóð, og margfaldast á jørðini.

18 Og Nóah fór fram, og synir hansara, og kona hansara, og konur sona hansara við honum:

19 Hvørt djór, hvørt skriðkykkt, og hvør fuglur, og hvat sumhelst ið skriður á jørðini, eftir sløgum sínum, fóru út úr örkinu.

20 ¶ Og Nóah bygdi altar at HARRANUM; og tók av hvørjum reinum djóri, og av hvørjum reinum fugli, og ofraði brennioffur á altarinum.

21 Og HARRIN kendi søtan royk; og HARRIN segði í hjarta sínum, Eg vil ikki aftur banna jørðina meira fyri mansins skuld; tí at ímyndan hjarta mans er ónd frá ungdomi hans; eiheldur vil eg aftur sláa meira alt livandi, eins og eg havi gjørt.

22 Meðan jørðin verður, skal sáðtið og heyst, og kuldi og hiti, og summer og vetur, og dagar og nátt ikki halda uppat.

KAPITUL 9

OG Guð vælsignaði Nóah og synir hansara, og segði við teir, Verið fruktagóðir, og margfaldist, og fyllið jørðina.

2 Og óttin fyri tykkum og ónskurin fyri tykkum skal vera á hvørjum djóri jarðarinnar, og á hvørjum fugli luftarinnar, á øllum ið rørist á jørðini, og á øllum fiskum havsins; tykkum í hond eru tey fingin.

3 Hvørt rørandi ting, ið livir, skal vera matur hjá tykkum; júst eins og ta grønna urtina havi eg givið tykkum øll ting.

GENESIS 9

4 Men kjöt við lívi tess, *sum er blóð tess*, skulu tit ekki eta.

5 Og vissuliga, tykkara blóð av tykkara lívum vil eg krevja; av hondini á hvørjum djóri vil eg krevja tað, og av hendi mans; av hondini á bróður hvørs mans vil eg krevja lív mans.

6 Hvørðso hellir út blóð mans, av manni skal hansara blóð verða úthelt: tí at í Guðs mynd gjördi hann mann.

7 Og tit, verið fruktagóð, og margfaldist; berið fram ríkiligani á jørðini, og margfaldist á henni.

8 ¶ Og Guð mælti við Nóah, og til sona hansara við honum, og segði,

9 Og eg, sí, eg grundleggji mín sáttmála við tykkum, og við tykkara sáð eftir tykkum;

10 Og við hvørja livandi skepnu sum *er* hjá tykkum, av fuglinum, av fenaðinum, og av hvørjum djóri jarðarinnar hjá tykkum; frá øllum ið ganga út úr ørkini, til hvørt djór jarðarinnar.

11 Og eg vil grundleggja mín sáttmála við tykkum; hvørki skal alt kjöt verða skorið av meira við vøtnunum av flóð; eiheldur skal meira verða flóð til at oyða jørðina.

12 Og Guð segði, Hetta *er* tekin sáttmálans sum eg geri ímillum meg og tykkum og hvørja livandi skepnu sum *er* hjá tykkum, fyrri framhaldandi ættir:

13 Eg seti mín boga í skýggið, og hann skal vera fyrri eitt tekin av einum sáttmála ímillum meg og jørðina.

14 Og tað skal bera á, tá ið eg føri eitt skýggi yvir jørðina, at bogin skal siggiast í skýnum:

15 Og eg vil minnst mín sáttmála, sum *er* ímillum meg og tykkum og hvørja livandi skepnu av øllum kjöti; og vøtnini skulu ekki meira gerast ein flóð til at oyða alt kjöt.

Guðs sáttmáli við mannkynið

16 Og bogin skal vera í skýnum; og eg vil líta at honum, at eg má minnst hin ævigtvarandi sáttmála ímillum Guð og hvørja livandi skepnu av øllum kjöti sum *er* á jørðini.

17 Og Guð segði við Nóah, Hetta *er* tekin sáttmálans, sum eg havi grundlagt ímillum meg og alt kjöt sum *er* á jørðini.

18 ¶ Og synirnir hjá Nóah, sum fóru út úr ørkini, vóru Sjem, og Ham, og Já-féth: og Ham *er* faðir Cánaans.

19 Hetta *eru* teir triggir synir Nóah: og av teimum varð øll jørðin yvirbreidd.

20 Og Nóah fór undir *at vera* jarðyrkismaður, og hann plantaði vingarð:

21 Og hann drakk av víninum, og varð drukkin; og hann var óhuldur fyrri innan tjald sitt.

22 Og Ham, faðir Cánaans, sá nakni faðirs síns, og segði báðum brøðrum sínum frá fyrri uttan.

23 Og Sjem og Já-féth tóku klæði, og lögdu *tað* á herðar-nar hjá teimum báðum, og fóru aftureftir, og dekkadu nakni faðirs síns; og teirra andlit *vóru* aftureftir, og teir sóu ekki nakni faðirs síns.

24 Og Nóah vaknaði úr víni sínum, og vitsti hvat yngri sonur hansara hevði gjørt honum.

25 Og hann segði, Bannaður *veri* Cánaan; tænarari av tænarum skal hann vera brøðrum sínum.

26 Og hann segði, Vælsignaður *veri* HARRIN Guð Sjems; og Cánaan skal vera tænarari hansara.

27 Guð skal vaksa um Já-féth, og hann skal dvøljast í tjøldum Sjems; og Cánaan skal vera tænarari hansara.

28 ¶ Og Nóah livdi eftir flóðina trí hundrað og fimmti ár.

29 Og allir dagar Nóah vórðu niggju hundrað og fimmti ár: og hann doyði.

KAPITUL 10

HETTA eru nú ættirnar hjá sonum Noáh, Sjem, Ham og Já-féth: og teimum vórðu synir fœddir eftir flóðina.

2 Synir Já-féth-s, Gó-mēr, og Má-gög, og Má-dái, og Já-ván, og Tú-bál, og Mē-sjēch, og Tí-rás.

3 Og synir Gó-mēr-s, Ásj-kē-náz, og Rí-fáth, og Tò-gár-máh.

4 Og synir Já-ván-s; Ê-lí-sjáh, og Tarsjij, Kittim, og Dó-dá-nim.

5 Við hesum vórðu oyggjar Heidninganna deildar í londum teirra; hvør eftir tungu síni, eftir familjum teirra, í tjóðum teirra.

6 ¶ Og synir Hams; Cús, og Miz-rá-im, og Phút, og Cánaan.

7 Og synir Cús; Sē-bá, og Há-ví-láh, og Sáb-táh, og Rá-ámáh, og Sáb-tē-ká: og synir Rá-ámáh; Sjē-bá og Dē-dán.

8 Og Cús gat Nimrod: hann byrjaði at vera ein mektigur ein á jørðini.

9 Hann var mektigur veiðimaður frammi fyri HARRANUM: hvørsvegna tað verður sagt, Júst eins og Nimrod, hin mektigi veiðimaður frammi fyri HARRANUM.

10 Og byrjanin av hansara kongadømi var Babel, og Êr-ēch, og Ák-kád, og Cál-nēh, í landi Sjí-nár-s.

11 Út úr tí landi gekk út Ássj-úr, og bygdi Nin-ē-vēh, og staðin Rē-hó-bóth, og Cál-láh,

12 Og Rē-sén ímillum Nin-ē-vēh og Cál-láh: hin sami er mikil staður.

13 Og Miz-rá-im gat Lú-dim, og An-á-mim, og Lē-há-bim, og Naph-tú-him,

14 Og Páth-rú-sim, og Cás-lú-him, (út úr hvørjum komu Philistim,) og Caph-tó-rim.

15 ¶ Og Cánaan gat Sí-dón sín fyrstafødda, og Heth,

16 Og Jē-bū-sít-an, og Amorit-an, og Gir-gás-it-an,

17 Og Hí-vít-an, og Ár-kit-an, og Si-nit-an,

18 Og Ár-vá-dít-an, og Zēm-á-rít-an, og Há-máth-it-an: og síðan vórðu ættargreinir Cánaanitanna spreiddar út umkring.

19 Og landamarkið hjá Cánaanitunum var frá Sí-dón, sum tú kemurt til Gē-rár, at Gá-zá; sum tú fert, at Sodomu, og Gó-mór-rúh, og Ad-múh, og Zē-bó-im, alt at Lá-sjá.

20 Hetta eru synir Hams, eftir familjum teirra, eftir tungumálum teirra, í londum teirra, og í tjóðum teirra.

21 ¶ Sjemi eisini, faðirinum at øllum børnum Ê-bēr-s, bróður Já-féth-s hins eldra, enn tá til hansara vórðu børn fœdd.

22 Børn Sjems; Ê-lám, og Ássj-úr, og Ár-pháx-ád, og Lúd, og Ár-ám.

23 Og børn Ár-ám-s; Úz, og Húl, og Gē-thēr, og Masj.

24 Og Ár-pháx-ád gat Sál-láh; og Sál-láh gat Ê-bēr.

25 Og Ê-bēr-i vórðu fœddir tveir synir: navnið hjá einum var Pē-lēg; tí at á hansara døgum varð jørðin deild; og navnið hjá bróður hansara var Jók-tán.

26 Og Jók-tán gat Al-mó-dád, og Sjē-lēph, og Há-zár-má-vēth, og Jē-ráh,

27 Og Há-dór-ám, og Ú-zál, og Dik-láh,

28 Og Ó-bál, og Á-bim-á-ēl, og Sjē-bá,

29 Og Ó-fir, og Há-ví-láh, og Jó-báb: allir hesir vóru synir Jók-tán-s.

30 Og teirra bústaður var frá Mē-sjá, sum tú fert at Sē-phár, einum fjalli eystursins.

31 Hetta eru synir Sjems, eftir teirra familjum, eftir teirra tungumálum, í teirra londum, eftir teirra tjóðum.

GENESIS 11

32 Hetta *eru* familjurnar hjá sonum Nóah, eftir teirra ættum, í teirra tjóðum: og við hesum vórðu tjóðirnar deildar á jørðini eftir flóðina.

KAPITUL 11

OG øll jørðin var av einum tungumáli, og av einari talu.

2 Og tað bar á, sum teir ferðaðust úr eystri, at teir funnu ein slætta í landi Sjí-nár-s; og teir dvaldust har.

3 Og teir søgdu hvør til annan, Komið, latum okkum gera tígulstein, og brenna teir grundigani. Og teir høvdu tígulstein til stein, og jarðbik høvdu teir til mortil.

4 Og teir søgdu, Komið, latum okkum byggja okkum ein stað og eitt torn, hvørs tindur *kann røkka* at himni; og latum okkum gera okkum navn, at ikki vit verði spjaddir umkring yvir ásjónina á allari jørðini.

5 Og HARRIN kom niður til at sjá staðin og tornið, sum mannabørnini byggdu.

6 Og HARRIN segði, Sí, fólkið er eitt, og teir hava allir eitt tungumál; og hetta fara teir undir at gera: og nú vil einkið verða hildið aftur frá teimum, sum teir hava imyndað at gera.

7 Komið, latum oss fara niður, og har ørkymla tungumálið hjá teimum, at teir ikki mega skilja hvørs annars talu.

8 So HARRIN spjaddi teir út umkring haðani yvir ásjónina á allari jørðini: og teir lættu av at byggja staðin.

9 Tí er navnið á honum kallað Babel; av tí at HARRIN har ørkymlaði tungumálið hjá allari jørðini: og haðani spjaddi HARRIN teir út umkring yvir ásjónina á allari jørðini.

10 ¶ Hetta *eru* ættir Sjems: Sjem var hundrað ára gamal,

Tungumálaørkymlanin í Babel

og gat Ár-phāx-ād, tvey ár eftir flóðina:

11 Og Sjem livdi, eftir at hann gat Ár-phāx-ād, fimm hundrað ár, og gat synir og døtur.

12 Og Ár-phāx-ād livdi fimm og triati ár, og gat Sā-lāh:

13 Og Ár-phāx-ād livdi, eftir at hann gat Sā-lāh, fýra hundrað og trý ár, og gat synir og døtur.

14 Og Sā-lāh livdi triati ár, og gat Ē-bēr:

15 Og Sā-lāh livdi, eftir at hann gat Ē-bēr, fýra hundrað og trý ár, og gat synir og døtur.

16 Og Ē-bēr livdi fýra og triati ár, og gat Pē-læg:

17 Og Ē-bēr livdi, eftir at hann gat Pē-læg, fýra hundrað og triati ár, og gat synir og døtur.

18 Og Pē-læg livdi triati ár, og gat Rē-ū:

19 Og Pē-læg livdi, eftir at hann gat Rē-ū, tvey hundrað og niggju ár, og gat synir og døtur.

20 Og Rē-ū livdi tvey og triati ár, og gat Sē-rüg:

21 Og Rē-ū livdi, eftir at hann gat Sē-rüg, tvey hundrað og sjei ár, og gat synir og døtur.

22 Og Sē-rüg livdi triati ár, og gat Náhor:

23 Og Sē-rüg livdi, eftir at hann gat Náhor, tvey hundrað ár, og gat synir og døtur.

24 Og Náhor livdi niggju og tjúgu ár, og gat Tē-rāh:

25 Og Náhor livdi, eftir at hann gat Tē-rāh, eitt hundrað og nitjan ár, og gat synir og døtur.

26 Og Tē-rāh livdi sjeiti ár, og gat Ábram, Náhor, og Hár-án.

27 ¶ Hetta *eru* nú ættirnar hjá Tē-rāh: Tē-rāh gat Ábram, Náhor, og Hár-án; og Hár-án gat Lot.

28 Og Hár-án doyði áðrenn faðir sín Tē-rāh í landi uppruna síns, í Úr Kāl-dē-anna.

29 Og Ábram og Náhor tóku sær konur: navnið hjá konu

Ábrams var Sár'-á-i; og navnið hjá konu Náhors var Mil'-cáh, dóttir Hár'-án-s, faðir Mil'-cüh, og faðir Ís'-cüh.

30 Men Sár'-á-i var óburin; hon átti einkíð barn.

31 Og Tē'-räh tók Ábram, son sín; og Lot, son Hár'-án-s, sonarson sín; og Sár'-á-i, verdóttur sína, konu sonar síns Ábrams; og tey fóru fram við teimum úr Úr Káldé'-anna, til at fara inn í land Cánaans; og tey komu til Hár'-án, og dvaldust har.

32 Og dagar Tē'-räh vorðu tvey hundrað og fimm ár: og Tē'-räh doyði í Hár'-án.

KAPITUL 12

MEN HARRIN hevði sagt við Ábram, Slepp tær út úr landi tínum, og frá ættarfólki tínum, og frá húsi faðirs tíns, at landi sum eg vil vísa tær:

2 Og eg vil gera úr tær mikla tjóð, og eg vil vælsigna teg, og gera navn títt stórt; og tú skalt verða ein signing:

3 Og eg vil vælsigna teir sum vælsigna teg, og banna hann ið bannar teg; og í tær skulu allar familjur jarðarinnar verða vælsignaðar.

4 So Ábram fór avstað, eins og HARRIN hevði talað við hann; og Lot fór við honum: og Ábram var sjeyti og fimm ára gamal tá ið hann fór avstað úr Hár'-án.

5 Og Ábram tók Sár'-á-i, konu sína; og Lot, bróðurson sín; og alt teirra *figgjarevni* sum teir høvdu savnað, og tær sálir sum teir høvdu fingið í Hár'-án; og tey fóru avstað *fyr* at fara inn í land Cánaans; og inn í Cánaans land komu tey.

6 ¶ Og Ábram fór ígjøgnum landið at plássi Sí'-chēm-s, at Mó'-rēh slætta. Og Cánaanitin var tá í landinum.

7 Og HARRIN birtist Ábrami, og segði, Tínum sáði vil eg geva hetta landið: og har bygdí hann altar at HARRANUM, sum^p birtist honum.

8 Og hann flutti burt haðani at einum fjalli eystanfyrir Beth-el, og sló upp tjald sítt, *havandi* Beth-el fyrir vestan, og Hā'-i fyrir eystan: og har bygdí hann altar at HARRANUM, og kallaði á navn HARRANS.

9 Og Ábram ferðaðist, og fór áfram enn imóti suðuri.

10 ¶ Og tað var hungursneyð í landinum: og Ábram fór niður í Egyptaland at útsita har; tí at hungursneyðin var svár í landinum.

11 Og tað bar á, tá ið hann var komin nær at fara inn í Egyptaland, at hann segði við Sár'-á-i, konu sína, Siggj nú, eg veit at tú ert vøkur kona at líta at:

12 Tí skal tað bera á, tá ið Egyptarnir skulu sjá teg, at teir munnu siga, Hetta er kona hansara: og teir vilja drepa meg, men teir vilja varðveita teg á lívi.

13 Sig, eg biði teg, at tú ert systir mín: at tað má vita væl við *hjá* mær fyrir tína skyld; og mín sál skal liva tína vegna.

14 ¶ Og tað bar á, at tá ið Ábram var komin inn í Egyptaland, skoðaðu Egyptarnir kvinnuna, at hon var sera vøkur.

15 Eisini prinsarnir hjá Pharaoh sóu hana, og góvu henni viðmæli frammi fyrir Pharaoh: og kvinnan varð tikin inn í hús Pharaohs.

16 Og hann fór væl við Ábrami fyrir hennara skyld: og hann hevði seyð, og oksar, og asnar, og tænastrumenn, og tænastrumoyggjar, og øsnur, og kamelar.

17 Og HARRIN plágaði Pharaoh og hansara hús við miklum plágum, orsakað av Sár'-á-i, konu Ábrams.

18 Og Pharaoh rópaði Ábram, og segði, Hvat er hetta *sum* tú hevurt gjört mær? hví segðirt tú mér ekki at hon *var* kona tín?

19 Hví segðirt tú, Hon *er* systir mín? so eg kundi havt tikið hana til mín til konu: nú tessvegna, sí konu tína, tak *hana*, og far tín veg.

20 Og Pharaoh beyð monnum *sinum* viðvikjandi honum: og teir sendu hann avstað, og konu hansara, og alt sum hann hevði.

KAPITUL 13

OG Ábram legði avstað úr Egyptalandi, hann, og kona hansara, og alt sum hann hevði, og Lot við honum, í suðurlandið.

2 Og Ábram *var* sera rikur í fenaði, í silvuri, og í gulli.

3 Og hann fór á ferðum sínum úr sunnan heilt til Beth-el, at plássinum har hansara tjald hevði verið at byrja við, ímillum Beth-el og Há'í;

4 At plássi altarsins, sum hann hevði gjørt har í fyrstani: og har kallaði Ábram á navn HARRANS.

5 ¶ Og Lot eisini, sum fór við Ábrami, hevði smáfæafylgir, og stórfæafylgir, og tjöld.

6 Og landið *var* ekki ført fyri at bera teir, at teir máttu búð saman: tí teirra *figgjarevni* var mikið, so at teir ekki fingi búð saman.

7 Og har varð stríð ímillum hirdarnar hjá fenaði Ábrams og hirdarnar hjá fenaði Lots: og Cánaanitin og Pê-riz-zít'in búðu tá í landinum.

8 Og Ábram segði við Lot, Lat einkið stríð vera, eg biði teg, ímillum meg og teg, og ímillum mínar hirdar og tínar hirdar; tí vit *veri* brøður.

9 *Er* ekki alt landið frammi fyri tær? skil teg, eg biði teg, frá mær: um *tú vilt* taka vinstru hond, tá vil eg fara til høgru;

ella um *tú fari* avstað til høgru handar, tá vil eg fara til vinstru.

10 Og Lot lyfti upp eygum sínum, og skoðaði allan slætta Jordans, at hann *var* væl vatnaður allastaðni, áðrenn HARRIN oyddi Sodomu og Gø-mör-rúh, *enntá* sum HARRANS aldingarður, líka *sum* Egyptaland, sum tú kemurt at Zó'ár.

11 Tá valdi Lot sær allan slætta Jordans; og Lot ferðaðist eystureftir: og teir skildu seg hvør frá øðrum.

12 Ábram dvaldist í landi Cánaans, og Lot dvaldist í staðum slættarins, og sló upp tjald *sitt* ímóti Sodomu.

13 Men menninir úr Sodomu *vóru* vondir og syndarar frammi fyri HARRANUM avbera *mikið*.

14 ¶ Og HARRIN segði við Ábram, eftir at Lot *var* skilstur frá honum, Lyft upp nú eygum tínum, og lit frá staðnum har tú ert, norðureftir, og suðureftir, og eystureftir, og vestureftir:

15 Tí alt landið sum tú sært, til tín vil eg geva tað, og til sáð títt um ævir.

16 Og eg vil gera sáð títt sum dust jarðarinnar: so at um maður kann upptelja dust jarðarinnar, *tá* skal sáð títt eisini verða upptalt.

17 Reis teg, gakk ígjøgnum landið eftir longd tess og eftir breidd tess; tí at eg vil geva tær tað.

18 Tá flutti Ábram tjald *sitt*, og kom og dvaldist á slætta Mám-rê-s, sum *er* í Hê-brón, og bygdi har altar at HARRANUM.

KAPITUL 14

OG tað bar á í døgum Ám-rá-phêl-s kongs av Sjí-nár, Ár'í-ôch-s kongs av Êl'lá-sár, Kê-dór-lá-ó-mêr-s kongs av Ê-lám, og Tí-dál-s kongs av tjóðum;

2 *At hesir* fórdi kriggj við Bê-rá kong av Sodomu, og við Bír-sjá kong av Gø-mör-rúh, Sjí-náb

kong av Ád'-müh, og Sjëm-é'-bër kong av Zê-bôi'-im, og kongin av Bê'-lâ, sum er Zó'-ár.

3 Allir hesir vóru sameintir saman í Sid'-dim-s-dalinum, sum er salta havið.

4 Tólv ár tæntu teir Kê-dôr-lâ-ó'-mër-i, og í trettanda ári gjørdu teir uppreist.

5 Og í fjúrtanda ári kom Kê-dôr-lâ-ó'-mër, og kongarnir sum við honum vóru, og slógu Rê-pha-im'-arnar í Ásj-tê-róth Kâr-ná'-im, og Zû-zim'-arnar í Ham, og Ê-mim'-arnar í Sjá'-vêh Kir-já-thá'-im,

6 Og Hôr-it'-arnar á teirra fjalli Sê'-ir, at Êl-pár'-ân, sum er við oyðuna.

7 Og teir vendu aftur, og komu til Ên-mîsj'-pât, sum er Ká'-dês, og slógu alt land A-mâl-ék-it'-anna, og eisini Amoritarnar, sum dvaldust í Ház'-ê-zôn-tá'-mâr.

8 Og út fóru kongurinn av Sodomu, og kongurinn av Gô-môr'-ruh, og kongurinn av Ád'-müh, og kongurinn av Zê-bôi'-im, og kongurinn av Bê'-lâ, (tað sama er Zó'-ár;) og teir sameintu bardaga við teir í Sid'-dim-s-dalinum;

9 Við Kê-dôr-lâ-ó'-mër, kongin av Ê-lâm; og við Tí-dál kong av tjóðum, og Am-rá-phêl kong av Sjí'-nâr, og Ar'-i-óch kong av Êl'-lâ-sâr; fjóra kongar við fimm.

10 Og Sid'-dim-s-dalurin var fullur í jarðbiksdikjum; og kongarnir av Sodomu og Gô-môr'-ruh flýddu, og fullu har; og teir, sum vóru eftir, flýddu til fjallið.

11 Og teir tóku alt góðsið hjá Sodomu og Gô-môr'-ruh, og allar teirra vistir, og fóru sín veg.

12 Og teir tóku Lot, bróðurson Ábrams, sum búði í Sodomu, og hansara góðs, og fóru avstað.

13 ¶ Og har kom ein sum hevði komist undan, og segði Ábrami Hebréara frá; tí hann dvaldist í slætta Mâm'-rê-s

Amorita, bróður Êsj'-côls, og bróður Áners: og hesir vóru gingnir í felag við Abram.

14 Og tá ið Abram hoyrði at bróðir hansara var tikin til fanga, vápnaði hann sínar vandu tænarar, føddir í egna húsi hansara, trý hundrað og átjan, og elti teir til Dán.

15 Og hann deildi seg sundur ímóti teimum, hann og hansara tænarar, um náttina, og sló teir, og elti teir til Hó'-báh, sum er á vinstur hondini av Damascus.

16 Og hann førði aftur alt góðsið, og førði eisini aftur bróður sín Lot, og hansara góðs, og kvinnurnar eisini, og fólkid.

17 ¶ Og kongurinn av Sodomu fór út at mæta honum eftir afturkomu hansara frá slátringini av Kê-dôr-lâ-ó'-mër-i, og av kongunum ið vóru við honum, í Sjá'-vêh dali, sum er kongsins dalur.

18 Og Mêl-ki-zê-dêk kongur av Sál-lêm førði fram breið og vín: og hann var prestur hins hægsta Guðs.

19 Og hann vælsignaði hann, og segði, Vælsignaður veri Abram av hinum hægsta Guði, ánara himins og jarðar:

20 Og vælsignaður veri hin hægsti Guð, sum hevur givið upp tinar figgindar í tína hond. Og hann gav honum tiggjundir av øllum.

21 Og kongurinn av Sodomu segði við Abram, Gev mær persónarnar, og tak góðsið til tín sjálvs.

22 Og Abram segði við kongin av Sodomu, Eg havi lyft upp mína hond at HARRANUM, hinum hægsta Guði, ánara himins og jarðar,

23 At eg vil ikki taka frá tráði alt at skótvang, og at eg vil ikki taka nakað ting sum er títt, at ikki tú skuldir sagt, Eg havi gjørt Abram ríkan:

GENESIS 15, 16

24 Uttan bara tað sum teir ungu menninir hava etið, og skamtin hjá monnunum sum fóru við mær, Aner, Ešj-cöl, og Mám-rê; lat teir taka skamt sín.

KAPITUL 15

EF TIR hesi tingini kom orð HARRANS til Ábrams í eini sjón, sigandi, Óttast ikki, Ábram: eg eri skjöldur tín, og títt ovurmikla endurgjald.

2 Og Abram segði, Harri GUÐ, hvat vilt tú geva mær, við tað at eg gangi barnleysur, og bústjórin av mínum húsi er hesin Êl-î-ê-zêr úr Damascus?

3 Og Abram segði, Sí, mær hevurt tú einkið sað givið: og sí, êin, *sum er foddur í húsi mínum, er mín arvingi.*

4 Og sí, HARRANS orð kom at honum, sigandi, Hesin skal ikki vera arvingi tín; men hann, ið koma skal fram úr tinum egnu innangoymslum, skal vera arvingi tín.

5 Og hann førði hann út á viðavang, og segði, Hygg nú ímóti himni, og tel stjörnurnar, um tú veri førur fyri at telja tær: og hann segði við hann, Soleiðis skal sað títt verða.

6 Og hann trúði á HARRAN; og hann roknaði honum tað til rættvísis.

7 Og hann segði við hann, Eg eri HARRIN sum førði teg út úr Úr Kál-dê-anna, til at geva tær hetta landið at arva tað.

8 Og hann segði, Harri GUÐ, hvarvið skal eg vita at eg skal arva tað?

9 Og hann segði við hann, Ták mær trý ára gamla kvígu, og trý ára gamla hon geit, og trý ára gamlan veðr, og turtildúgvu, og eina unga dúvu.

10 Og hann tók honum øll hesi, og deildi tey í miðjuni, og legði hvørt stykki eitt yvir av

Melkizedek velsignar Ábram

øðrum: men fuglarnar deildi hann ikki.

11 Og tá ið fuglarnir komu niður á ræini, rak Abram teir burtur.

12 Og tá ið sólin var farandi til víðar, fell djúpur svøvnur á Abram; og sí, ein ræðsla av miklum myrkri fell yvir hann.

13 Og hann segði við Ábram, Vita við vissu at títt sað skal vera fremmandur í einum landi *sum ikki er teirra, og skulu tæna teimum; og teir skulu níva teir í fyra hundrað ár;*

14 Og eisini ta tjóðina, hvørji teir skulu tæna, vil eg døma: og síðani skulu teir koma út við miklum *figgiarevni.*

15 Og tú skalt fara til fedra tína í friði; tú skalt jardaast í góðum, gomlum aldri.

16 Men í fjórða ættarliði skulu teir koma aftur higar: tí at misgerðin hjá Amoritunum er ikki enn full.

17 Og tað bar á, at tá ið sól fór til víða, og tað var myrkt, sí ein rúkandi bræðsluovnur, og ein brennandi lampa sum fór ímillum tey stykkini.

18 Í sama degi gjørði HARRIN sáttmála við Ábram, og segði, Tínum sáði havi eg givið hetta landið, frá Egyptalands á til áanna miklu, áanna Êv-phrá-tês:

19 Kê-nít-arnar, og Kê-níz-zít-arnar, og Kád-mô-nít-arnar,

20 Og Hittitarnar, og Pê-riz-zít-arnar og Rê-phâ-im-arnar,

21 Og Amoritarnar, og Cánaanitarnar, og Gír-gâ-sjít-arnar, og Jê-bú-sít-arnar.

KAPITUL 16

MEN Sár-â-i, kona Ábrams, føddi honum eingi børn: og hon hevði eina handarmoyggi, ein Egypta, hvørs navn var Há-gâr.

2 Og Sár'-á-í segði við Ábram, Sí nú, HARRIN hefur hildið mær aftur frá at føða: eg biði teg, far inn til ternu mína; vera má at mær má lutast børn av henni. Og Ábram lýddi á rødd Sár'-á-í.

3 Og Sár'-á-í, kona Abrams, tók Há-gár, sína ternu ta Egyptisku, eftir at Ábram hevði buð tiggju ár í landi Cánaans, og gav manni sínum Ábrami hana, at vera kona hans.

4 ¶ Og hann fór inn at Há-gári, og hon ól fram: og tá ið hon sá at hon hevði alið fram, varð hennara húsfrúgv vanvird í eygum hennara.

5 Og Sár'-á-í segði við Ábram, Mitt ranga veri á tær: eg havi givið mína ternu inn í favn tín; og tá ið hon sá at hon hevði alið fram, varð eg vanvird í eygum hennara: HARRIN dømi ímillum meg og teg.

6 Men Ábram segði við Sár'-á-í, Sí, tín terna er í tíni hond; ger við hana sum tær líkar. Og tá ið Sár'-á-í fór harðligani við henni, flýddi hon frá andliti hennara.

7 ¶ Og eingil HARRANS fann hana við eina keldu av vatni í oyðuni, við kelduna á vegnum til Sjúr.

8 Og hann segði, Há-gár, terna Sár'-á-í, hvaðani komst tú? og hvagar vilt tú fara? Og hon segði, Eg flýggi frá andliti húsfrúar minar, Sár'-á-í.

9 Og eingil HARRANS segði við hana, Vend aftur til húsfrú tína, og gev teg undir hendur hennara.

10 Og eingil HARRANS segði við hana, Eg vil margfalda sáð títt framúrliga, at tað skal ikki verða talt fyri margfaldni.

11 Og eingil HARRANS segði við hana, Sí, tú ert við barn, og skalt føða son, og skalt kalla navn hansara Ísj'-má-él; av tí at HARRIN hevur hoyrt tina nið.

12 Og hann verður ein villur maður; hansara hond verður ímóti hvørjum manni, og hvørs mans hond ímóti honum; og hann skal dvaljast í nærveruni av øllum sínum brøðrum.

13 Og hon kallaði navn HARRANS, sum talaði við seg, Tú, Guð, sært meg: tí hon segði, Havi eg eisini her litið at honum ið sær meg?

14 Hvørsvegna brunnurin varð kallaður Beer-lá-hái-rói; sí, hann er ímillum Ká'-dēsj og Bē'-rød.

15 ¶ Og Há-gár føddi Ábrami son: og Ábram kallaði navn sonar síns, sum Há-gár føddi, Ísj'-má-él.

16 Og Ábram var fyrsinstjúgu og seks ára gamal, tá ið Há-gár føddi Ábrami Ísj'-má-él.

KAPITUL 17

OG tá ið Ábram var níti og níggu ára gamal, birtist HARRIN fyri Ábrami, og segði við hann, Eg eri hin Almáttugi Guð; gakk frammi fyri mær, og vert tú fullkomin.

2 Og eg vil gera sáttmála mín ímillum meg og teg, og vil margfalda teg framúrliga.

3 Og Ábram fell á andlit sitt: og Guð talaði við hann, og segði,

4 Hvat mær viðvíkur, sí, mín sáttmáli er við teg, og tú skalt verða faðir at mongum tjóðum.

5 Ikki heldur skal navn títt meira kallast Ábram, men navn títt skal vera Abraham; tí ein faðir at mongum tjóðum havi eg gjørt teg.

6 Og eg vil gera teg avbera fruktagóðan, og eg vil gera tjóðir úr tær, og kongar skulu koma út úr tær.

7 Og eg vil grunda mín sáttmála ímillum meg og teg og sáð títt eftir teg í teirra ættarliðum til ævigtvarandi sáttmála, at vera tær ein Guð, og fyri sáði tínum eftir teg.

GENESIS 17

Guð endurnýggjar sáttmálan

8 Og eg vil geva tær, og til sáð títt eftir teg, landið sum tú ert ein fremmandur í, alt land Cánaans, til ævigtvarandi ogn; og eg vil vera Guð teirra.

9 ¶ Og Guð segði við Ábraham, Tú skalt tí halda mín sáttmála, tú, og sáð títt eftir teg í teirra ættarliðum.

10 Hetta er mín sáttmáli, sum tit skulu halda, imillum meg og teg og sáð títt eftir teg; Hvørt kallmans barn tykkara millum skal umskerast.

11 Og tit skulu umskera kjøt forhúðar tykkara; og tað skal vera eitt tekin sáttmálans ámilli mín og tykkara.

12 Og hann, sum er átta daga gamal, skal verða umskorin tykkara millum, hvørt kallmans barn í ættarliðum tykkara, hann sum er føddur í húsinum, ella keyptur við peningi frá onkrum fremmandum, sum ikki er av sáði tínum.

13 Hann sum er føddur í húsi tínum, og hann sum er keyptur við peningi tínum, mugu neyðugt umskerast: og mín sáttmáli skal vera í tykkara kjøti til ævigtvarandi sáttmála.

14 Og tað óumskorna kallmans barn, hvørs kjøt forhúðar hans ikki er umskorið, tann sál skal verða skorin av frá fólki hans; hann hevur brotið sáttmála mín.

15 ¶ Og Guð segði við Ábraham, Hvat viðvikur Sár'-á-í, konu tíni, tú skalt ikki kalla navn hennara Sár'-á-í, men Sára*h* skal navn hennara vera.

16 Og eg vil vælsigna hana, og geva tær son eisini av henni: ja, eg vil vælsigna hana, og hon skal verða ein móðir at tjóðum; kongar av fólki skulu verða av henni.

17 Tá fell Ábraham á andlit sitt, og læði, og segði í hjarta sínum, Skal barn verða føtt

honum sum er hundrað ára gamal? og skal Sára*h*, sum er níti ára gomul, føða?

18 Og Ábraham segði við Guð, O at Ísj'-má-ël mátti livað frammi fyri tær!

19 Og Guð segði, Sára*h*, kona tín, skal veruliga føða tær son; og tú skalt kalla navn hans Ísaakur: og eg vil grunda mín sáttmála við hann til ævigtvarandi sáttmála, og við sáð hans eftir hann.

20 Og hvat viðvikur Ísj'-má-eli, so havi eg hoyrt teg: Sí, eg havi vælsignað hann, og vil gera hann fruktagóðan, og vil margfalda hann framúrliga; tólv prinsar skal hann gita, og eg vil gera hann til mikla tjóð.

21 Men mín sáttmála vil eg grunda við Ísaak, hvønn Sára*h* skal føða tær á hesi ásettu tíð í tí næsta árinum.

22 Og hann lætti av at tala við hann, og Guð fór upp frá Ábrahami.

23 ¶ Og Ábraham tók Ísj'-má-ël, son sín, og allar sum vóru føddir í húsi hansara, og allar sum vóru keyptir við peningi hansara, hvørt kallkyn millum menninar av húsi Ábrahams; og umskar kjøt forhúðar teirra á sjálvum tí sama degi, eins og Guð hevði sagt við hann.

24 Og Ábraham var níti og níggju ára gamal, tá ið hann varð umskorin í kjøti forhúðar sínar.

25 Og Ísj'-má-ël, sonur hansara, var trettan ára gamal, tá ið hann varð umskorin í kjøti forhúðar sínar.

26 Á sjálvum tí sama degi varð Ábraham umskorin, og Ísj'-má-ël sonur hansara.

27 Og allir menninir av húsi hansara, føddir í húsinum, og keyptir við peningi frá tí fremmanda, vórðu umskornir við honum.

KAPITUL 18

OG HARRIN birtist honum á Mám-rè slættum: og hann sat í tjalddurinum í hita dagsins;

2 Og hann lyftir upp eygum sínum og hugdi, og sí, triggir menn stóðu hjá honum: og tá ið hann sá *teir*, rann hann at mæta teimum frá tjalddurinum, og boygdi seg imóti jörðini,

3 Og segði, Mín Harri, um eg nú havi funnið yndi í eygum tínum, *tá* far ikki burtur, eg biði teg, frá tænara tínum:

4 Latið eitt sindur *av* vatni, eg biði tykkum, verða fingið, og tváið fótur tykkara, og hvílið tykkum undir trænum:

5 Og eg vil fara eftir breyðmola, og troystið hjertu tykkara; eftir tað skulu tit fara víðari: tí at tí eru tit komnir til tænara tykkara. Og teir søgdu, Soleiðis ger, sum tú hevurt sagt.

6 Og Ábraham skundaði *sær* inn í tjaldið til Sárúh, og segði, Tilreið *við* skundi trý mál av finum mjøli, knoda *tað*, og ger køkur á grúgvuni.

7 Og Ábraham rann til storfæafylgið, og heintaði kálv, mjúkan og góðan, og gav ungum manni *hann*, og hann skundaði *sær* at tilreiða hann.

8 Og hann tók smør, og mjólk, og kálvin sum hann hevði tilreitt, og setti *tað* frammanfyri teimum; og hann stóð hjá teimum undir trænum, og teir ótu.

9 ¶ Og teir søgdu við hann, Hvar *er* Sárah, kona tín? Og hann segði, Sí, í tjaldinum.

10 Og hann segði, Eg vil vissuliga koma aftur til tín samsvarandi við tíð lívs; og sí, Sárah, kona tín, skal hava son. Og Sárah hoyrði *tað* í tjalddurinum, sum *vær* aftanfyri hann.

11 Men Ábraham og Sárah *vóru* gomul og væl sligin í aldri;

og tað gavst at vera hjá Sárúh eftir kvenna vísi.

12 Tí læði Sárah innan í sær sjálvari, og segði, Eftir *at* eg eri vorðin gomul, skal eg *so* fáa njóting, og harri mín eisini er gamal?

13 Og HARRIN segði við Ábraham, Hvi læði Sárah, og sigur, Skal eg við vissu føða barn, sum eri gomul?

14 Er nakað ting ov torført hjá HARRANUM? Á tíðini ásettu vil eg koma aftur til tín, samsvarandi við tíð lívs, og Sárah skal hava son.

15 Tá noktaði Sárah, og segði, Eg læði ikki; tí hon var rædd. Og hann segði, Nei; men tú lædirt.

16 ¶ Og menninir risu upp haðani, og litu imóti Sodomu: og Ábraham fór við teimum at føra teir á vegnum.

17 Og HARRIN segði, Skal eg fjala fyri Ábrahami tað ting sum eg geri;

18 Við tað at Ábraham skal vissuliga verða mikil og mektig tjóð, og allar tjóðir jarðarinnar skulu verða vælsignaðar í honum?

19 Tí eg kenni hann, at hann vil ábjóða sínum børnum og húshaldi sínum eftir seg, og tey skulu varðveita veg HARRANS, at inna rættlæti og dóm; at HARRIN má føra yvir Ábraham tað sum hann hevur talað um hann.

20 Og HARRIN segði, Av tí at rópið av Sodomu og Gø-mør-rúh er mikið, og av tí at teirra synd er ógviliga hervilig;

21 Vil eg fara niður nú, og siggja hvørt teir havi gjørt fullkomiliga samsvarandi rópinum av tí sum er komið til mín; og um ikki, *so* vil eg vita.

22 Og menninir vendu sínum andlitum haðani, og fóru imóti Sodomu: men Ábraham stóð enn frammi fyri HARRANUM.

GENESIS 19

23 ¶ Og Ábraham nærkaðist, og segði, Vilt tú eisini oyða hin rættvísa við tí vonda?

24 Vera má *at* tað eru fimmti rættvísir innan staðarins: vilt tú eisini oyða og ikki spara staðið fyrri teir fimmti rættvísu sum *eru* hari?

25 Tað veri fjart frá tær, at gera eftir hesum háttarlagi, at slátra hin rættvísa við tí vonda: og at hin rættvísi skuldi verið sum hin vondi, tað veri fjart frá tær: skal ikki Dómari alrar jarðarinnar inna rætt?

26 Og HARRIN segði, Um eg finni í Sodomu fimmti rættvísar fyrri innan staðarins, tá vil eg spara alt staðið fyrri teirra sakir.

27 Og Ábraham svaraði og segði, Sí nú, eg havi tikið uppá meg at tala við Harran, sum *eri bert* dust og óskur:

28 Vera má *at* tað fara *at* vanta fimm av teimum fimmti rættvísu: vilt tú oyða allan staðin fyrri *trot á* fimm? Og hann segði, Um eg har finni fyriati og fimm, vil eg ikki oyða *hann*.

29 Og hann talaði við hann uppáftur, og segði, Vera má *at* tað fara fyriati *at* finnast har. Og hann segði, Eg vil ikki gera *tað* fyrri fyriati skuld.

30 Og hann segði *við hann*, Á, lat ikki Harran verða firtnan, og eg vil tala: Vera má *at* tað fara triati *at* finnast har. Og hann segði, Eg vil ikki gera *tað*, um eg finni triati har.

31 Og hann segði, Siggj nú, eg havi tikið uppá meg at tala við Harran: Vera má *at* tað fara tjúgu *at* finnast har. Og hann segði, Eg vil ikki oyða *hann* fyrri tjúgu skuld.

32 Og hann segði, Á, lat ikki Harran verða firtnan, og eg vil tala enn bert hesa einu ferðina: Vera má *at* tiggju fara *at* finnast har. Og hann segði, Eg vil ikki oyða *hann* fyrri tiggju skuld.

Lot undirheldur tveimum einglum

33 Og HARRIN fór sín veg, so skjótt sum hann var givin at samtala við Ábraham: og Ábraham vendi aftur at plássi sínum.

KAPITUL 19

OG tað komu tveir einglar til Sodomu um aftan; og Lot sat í portri Sodomu: og Lot, *tá ið hann* sá *teir*, reis upp at mæta teimum; og boygdi seg við sínum andliti ímóti jørðini;

2 Og hann segði, Siggj nú, minir harrar, vendið inn, eg biði tykkum, inn í hús tænarar tykkara, og dvøljið alla nátt, og tváið tykkara føtur, og tit skulu rísa upp tíðliga, og fara á leiðum tykkara. Og teir søgdu, Nei; men vit vilja verða *verandi* í gøtuni í alla nátt.

3 Og hann strongdi á teir stórligani; og teir vendu inn til hansara, og fóru inn í hús hansara; og hann gjordi teimum veitslu, og bakaði ósúrkað breyð, og teir ótu.

4 ¶ Men áðrenn teir lögdust niður, umringaðu menninir úr staðinum, *enn tá* menninir úr Sodomu, húsið umkring, bæði gamlir og ungir, alt fólkíð frá hvørjum *heraðshorni*:

5 Og teir rópaðu á Lot, og søgdu við hann, Hvar *eru* menninir sum komu inn til tín hesa nátt? før teir út til okkara, at vit mega kenna teir.

6 Og Lot fór út við dyrnar til teirra, og læt hurðina aftur eftir seg,

7 Og segði, Eg biði tykkum, brøður, gerið ikki so vondliga.

8 Sí nú, eg havi tvær døtur, sum ikki hava kent mann; latið meg, eg biði tykkum, føra tær út til tykkara, og gerið við tær sum *er* gott í eygum tykkara: bert hesum monnunum gerið einkið; tí at tessvegna komu teir undir skuggan av taki mínum.

9 Og teir sögdu, Statt tilbakar. Og teir sögdu *aftur*, Hesin eini *felagin* kom inn at útsita, og hann vil endiliga vera ein dómari: nú vilja vit fara verri við tær enn við teimum. Og teir strongdu sáran á mannin, *tað er* Lot, og komu nær at bróta hurðina.

10 Men menninir koyrdu fram sína hond, og togaðu Lot inn í húsíð til sín, og lokaðu hurðina fyrri.

11 Og teir slógu menninar, sum *vóru* við dynnar av húsinum, við blindleika, bæði smáar og stórar: so at teir møddu seg at finna hurðina.

12 ¶ Og menninir sögdu við Lot, Hevur tú her nakran umframt? verson, og synir tinar, og døtur tinar, og hvatsumhelst tú hevur í staðinum, før *tey* út úr hesum plássi:

13 Tí at vit vilja oyða hetta stað, av tí at rópið av teimum er vorðið mikið frammi fyrri andliti HARRANS; og HARRIN hevur sent okkum at oyða tað.

14 Og Lot fór út, og talaði við sínar versynir, sum giftu *seg* við døtrum hansara, og segði, Upp, sleppið tykkum út úr hesum plássi; tí at HARRIN vil oyða henda stað. Men hann tóktist sum ein ið spottaði fyrri versonum sínum.

15 ¶ Og tá ið morgunin reistist, tá skundaðu einglarnir undir Lot, og sögdu, Reis *teg*, tak konu tina, og báðar døtur tinar, sum eru her; at ikki tú verði upptærdur í misgerð staðarins.

16 Og meðan hann drálaði, lögdu menninir hald á hond hansara, og á hondina á konu hansara, og á hondina á báðum døtrum hansara; HARRIN verandi honum miskunnarfullur: og teir førdu hann út, og settu hann uttanfyri staðin.

17 ¶ Og tað bar á, tá ið teir

høvdu ført *tey* út um, at hann segði, Kom *tær* undan fyrri titt liv; hygg ikki afturum teg, eiheldur steðgi tú á øllum slættanum; kom *tær* undan til fjallið, at ikki tú verði upptærdur.

18 Og Lot segði við teir, Á, ikki so, Harri mín:

19 Siggj nú, tænarari tín hevur funnið náði í tíni eygsjón, og tú hevurt stórgjørt tina miskunn, sum tú hevurt sýnt mær í at frelsa mitt liv; og eg kann ikki koma *mær* undan til fjallið, at ikki okkurt ilt taki meg, og eg doyggi:

20 Siggj nú, hesin staður *er* nær at flyggja til, og hann *er* ein lítill ein: Á, lat meg koma *mær* undan hagar, (*er* hann ikki ein lítill ein?), og sál mín skal liva.

21 Og hann segði við hann, Sí, eg havi góðtikið teg við-víkjandi hesum tingi eisini, at eg vil ikki kollrenna henda stað, fyrri hvønn tú hevurt talað.

22 Skunda tær, kom *tær* undan hagar; tí at eg kann ikki gera nakað, til tú verði komin hagar. Tí varð navn ið á staðinum kallað Zó'-ár.

23 ¶ Sólin var risin á jørðina, tá ið Lot fór inn í Zó'-ár.

24 Tá regnaði HARRIN yvir Sodomu og yvir Gō-mōr'-rūh svávil og eld frá HARRANUM úr himni;

25 Og hann kollrendi hasar staðirnar, og allan slættan, og allar íbúgvagnar av staðunum, og tað sum vaks á lendinum.

26 ¶ Men kona hansara hugdi tilbakar frá fyrri aftan hann, og hon varð *at* saltstólpa.

27 ¶ Og Abraham fór upp árla um morgunin til staðið har hann stóð frammi fyrri HARRANUM:

28 Og hann leit ímóti Sodomu og Gō-mōr'-rūh, og ímóti øllum landi slættarins, og skoðaði, og sí, roykurin av landinum fór upp sum roykurin úr bræðsluovni.

29 ¶ Og það bar á, tá ið Guð oyddi staðir slættarins, at Guð mintist til Abrahams, og sendi Lot út úr miðjari kollrenningini, tá ið hann kollrendi staðirnar í hvorjum Lot dvaldist.

30 ¶ Og Lot legði avstað úr Zó'-ár, og dvaldist á fjallinum, og báðar dötur hansara við honum; tí hann óttaðist at dvöljast í Zó'-ár: og hann dvaldist í helli, hann og báðar dötur hansara.

31 Og hin fyrstafödda segði við ta yngru, Okkara faðir *er* gamal, og það *er* ekki maður á jörðini at koma inn at okkum eftir alrar jarðar vísi:

32 Kom, latum okkum fáa faðir okkara at drekka vín, og vit vilja liggja hjá honum, at vit mega varðveita sáð av faðir okkara.

33 Og tær fingur faðir sin at drekka vín það kvöldið: og hin fyrstafödda fór inn, og lá hjá faðir sínum; og hann varnaðist ikki tá ið hon legðist niður, ella tá ið hon reistist.

34 Og það bar á um morgin-árið, at hin fyrstafödda segði við ta yngru, Sí, eg lá gjáranáttina hjá faðir mínum: latum okkum fáa hann at drekka vín hetta kvöldið eisini; og far tú inn, og ligg hjá honum, at vit mega varðveita sáð av faðir okkara.

35 Og tær fingur faðir sin at drekka vín það kvöldið eisini: og hin yngra reistist, og lá hjá honum; og hann varnaðist ikki tá ið hon legðist niður, ella tá ið hon reistist.

36 Soleiðis vórðu báðar dötur Lots við barn av faðir sínum.

37 Og hin fyrstafödda föddi son, og kallaði navn hansara Móab: hin sami *er* faðir Móabitanna til henda dag.

38 Og hin yngra, eisini hon föddi son, og kallaði navn hansara Bën-ám'-mí: hin sami *er* faðir Ammons barna til henda dag.

KAPITUL 20

OG Ábraham ferðaðist haðani ímóti suðurlandinum, og dvaldist ímillum Ká'-dēs̄j og Sjúr, og útisat í Gē'-rár.

2 Og Abraham segði um Sárúh, konu sína, Hon *er* systir mín: og Á-bí'-mê-lêch kongur av Gē'-rár sendi, og tók Sárúh.

3 Men Guð kom til Á-bí'-mê-lêch-s í dreymi um náttina, og segði til hansara, Sí, tú *ert bert* deyður maður, vegna kvinnuna sum tú hevurt tikið; tí hon *er* kona mans.

4 Men Á-bí'-mê-lêch hevði ikki komið nær henni: og hann segði, Harri, vilt tú eisini vega rættvísu tjóð?

5 Segði hann ikki við meg, Hon *er* systir mín? og hon, eisini hon sjálv segði, Hann *er* bróðir mín: í falsloysi hjarta míns og sakloysi handa mína havi eg gjørt hetta.

6 Og Guð segði við hann í dreymi, Ja, eg veit at tú gjørdirt hetta í falsloysi hjarta tíns; tí at eg helt tær eisini aftur frá at synda ímóti mær: tí loyvdi eg tær ikki at nema hana.

7 Fá tí nú manninum aftur konu *hansara*; tí hann *er* prophetur, og hann skal biðja fyri tær, og tú skalt liva: og um tú lati *hana* ikki aftur, tá viti tú at tú skalt vissuliga doyggja, tú, og øll sum *eru* tíni.

8 Tí reis Á-bí'-mê-lêch árla um morgunin, og rópaði allar tænarar sínar, og segði frá øllum hesum lutunum í oyru teirra: og menninir vóru sára ræddir.

9 Tá rópaði Á-bí'-mê-lêch Ábraham, og segði við hann, Hvat hevurt tú gjørt okkum? og hvat havi eg meinbogað teg, at tú hevurt ført á meg og á kongadømi mitt eina mikla synd? tú hevurt gjørt mær gerðir sum ikki áttu at verðið gjørdar.

10 Og Á-bí-mê-lêch segði við Ábraham, Hvat sást tú, at tú hevurt gjørt hetta?

11 Og Ábraham segði, Av tí at eg hugsaði, Vissuliga er óttin fyri Guði ikki í hesum plássi; og teir vilja vega meg fyri konu mína skyld.

12 Og tó er hon vissuliga systir mín; hon er dóttir faðirs míns, men ikki dóttir móður mínar; og hon gjørdist kona mín.

13 Og tað bar á, tá ið Guð elvdi mær at reika frá húsi faðirs míns, at eg segði við hana, Hetta er tín blidni sum tú skalt sýna mær; á hvørjum plássi, hvagar vit skulu koma, har sig um meg, Hann er bróðir mín.

14 Og Á-bí-mê-lêch tók seyð, og oksar, og kalltænarar, og kvenn-tænarar, og gav Ábrahami *tey*, og fekk honum aftur Sárúh, konu hansara.

15 Og Á-bí-mê-lêch segði, Sí, mitt land er frammi fyri tær: búgv har tað hóvar tær.

16 Og við Sárúh segði hann, Sí, eg havi givið bróður tínum túsund *stykkeir* av silvuri: sí, hann er hjá tær ein dekking av eygunum, at øllum sum við tær eru, og hjá øllum *øðrum*: svá varð hon formanað.

17 ¶ So Ábraham bað til Guðs: og Guð grøddi Á-bí-mê-lêch, og konu hansara, og tænastrúgvar hansara; og tær føddu børn.

18 Tí HARRIN hevði fast lokað fyri øllum lívmøðrum Á-bí-mê-lêch-s húss, orsakað av Sárúh, konu Ábrahams.

KAPITUL 21

OG HARRIN vitjaði Sárúh, sum hann hevði sagt; og HARRIN gjørdi við Sárúh, eins og hann hevði talað.

2 Tí Sárúh ól fram, og føddi Ábrahami son á gamalsaldri

hansara, við hina settu tíð sum Guð hevði talað um til hansara.

3 Og Ábraham kallaði navnið hjá syni sínum sum varð føddur honum, hvønn Sárúh føddi til hansara, Ísaakur.

4 Og Ábraham umskar son sín Ísaak, verandi átta daga gamal, eins og Guð hevði boðið honum.

5 Og Ábraham var hundrað ára gamal tá ið sonur hansara, Ísaakur, varð føddur honum.

6 ¶ Og Sárúh segði, Guð hevur fingið meg at læa, so at øll, sum hoyra, vilja læa við mær.

7 Og hon segði, Hvør vildi havt sagt við Ábraham, at Sárúh skuldi havt givið børnum at súgva? tí at eg havi føtt *honum* son á gamalsaldri hansara.

8 Og barnið vaks, og vandist av *brósti*: og Ábraham gjørdi mikla veitslu hin *sama* dag sum Ísaakur varð vandur av *brósti*.

9 ¶ Og Sárúh sá sonin hjá Há-gár-i tí Egyptisku, sum hon hevði føtt Ábrahami, háða.

10 Hvørsvegna hon segði við Ábraham, Kasta út hesa trælkvinnu og son hennara: tí at sonurin hjá hesi trælkvinnuni skal ikki vera arvingi við syni mínum, *emntá* við Ísaaki.

11 Og tingið var sera svárligt í eygsjón Ábrahams, uppá grund av syni hansara.

12 ¶ Og Guð segði við Ábraham, Lat tað ikki vera svárligt í tini eygsjón uppá grund av piltinum, og uppá grund av trælkvinnu tíni; í øllum, sum Sárúh hevur sagt við teg, lýð á hennara rødd; tí at í Ísaaki skal sáð títt verða kallað.

13 Og eisini av syninum hjá trælkvinnuni vil eg gera tjóð, tí at hann er sáð títt.

14 Og Ábraham reis upp árla um morgunin, og tók breyð, og eina flösku av vatni, og gav Há-gár-i *tað*, og setti *tað* á øksl

GENESIS 22

hennara, og barnið, og sendi hana burtur; og hon fór avstað, og reikaði *um* í Bēer'-sjē-bū oyðu.

15 Og vatnið varð uppbrúkt í flöskuni, og hon kastaði barnið undir ein av runnunum.

16 Og hon fór, og setti seg niður yvir av *honum* eitt fitt petti frá, sum var tað eitt bogaskot: tí hon segði, Lat meg ikki siggja deyða barnsins. Og hon sat yvir av *honum*, og lyftu upp rödd sína, og græt.

17 Og Guð hoyrði röddina hjá piltinum; og Guðs eingil kallaði á Há-gár úr himni, og segði við hana, Hvat bagir tær, Há-gár? óttast ikki; tí at Guð hevur hoyrt röddina hjá piltinum, har hann *er*.

18 Reis *teg*, lyft upp piltin, og halt honum í tini hond; tí at eg vil gera hann *til* mikla tjód.

19 Og Guð læt upp eygu hennara, og hon sá vatnskeldu; og hon fór, og fylti flöskuna við vatni, og gav piltinum drekka.

20 Og Guð var við piltinum; og hann vaks, og dvaldist í oyðuni, og gjordist bogaskjútti.

21 Og hann dvaldist í Pár'-ans oyðu: og hansara móðir tók honum konu úr Egyptalandi.

22 ¶ Og tað hendi um tað mundið, at Á-bí'-mê-lêch og Phi'-kól, fremsti høvuðsmaðurin av herliði hansara, talaðu við Ábraham, og søgdu, Guð *er* við tær í øllum sum tú gert:

23 Svør mær tí nú her við Guð, at tú vilt ikki fara falsligani við mær, ella við syni mínum, ella við syni sonar míns: *men* samsvarandi góðskuni, sum eg havi gjørt tær, skalt tú gera mær, og við landið sum tú hevurt útisitið í.

24 Og Ábraham segði, Eg vil svørja.

25 Og Ábraham formanaði Á-bí'-mê-lêch vegna vatnsbrunn,

Sáttmáli Abimelechs við Abraham

sum tænarar Á-bí'-mê-lêch's høvdu harðligani tikið burtur.

26 Og Á-bí'-mê-lêch segði, Eg veit ikki hvør hevur gjørt hetta: eiheldur segðirt tú mær, eiheldur enn hoyrði eg *um* tað, uttan í dag.

27 Og Ábraham tók seyð og oksar, og gav Á-bí'-mê-lêch-i tey; og báðir av teimum gjørdu sáttmála.

28 Og Ábraham setti sjeý gimburlobm úr smáfæafylginum fyri seg sjálv.

29 Og Á-bí'-mê-lêch segði við Ábraham, Hvat *merkja* hesi sjeý gimburlobmini sum tú hevurt sett fyri seg sjálv?

30 Og hann segði, Tí at *hesi* sjeý gimburlobmini skalt tú taka av míni hond, at tey mega vera mær eitt vitni *um*, at eg havi grivið henda brunn.

31 Hvørsvegna hann kallaði tað plássið Bēer'-sjē-bā; av tí at har svóru teir, báðir av teimum.

32 Svá gjørdu teir sáttmála í Bēer'-sjē-bū: tá reis Á-bí'-mê-lêch upp, og Phi'-kól, fremsti høvuðsmaðurin av herliði hansara, og teir vendu aftur inn í land Philistanna.

33 ¶ Og *Abraham* plantaði lund í Bēer'-sjē-bū, og kallaði har á navn HARRANS, hins ævigtvarandi Guðs.

34 Og Ábraham útisat í landi Philistanna mangar dagar.

KAPITUL 22

OG tað hendi eftir hesi ting, at Guð freistaði Abraham, og segði við hann, Abraham: og hann segði, Sí, *her eri* eg.

2 Og hann segði, Tak nú son tín, tín einasta son Ísaak, hvønn tú elskart, og far tær inn í Mó'-rí-áh land; og ofra hann har til brennioffur á einum av fjøllunum sum eg vil siga tær um.

3 ¶ Og Ábraham reis upp árla um morgunin, og saðlaði sin asna, og tók tveir av ungu monnum sínum við sær, og Ísaak, son sín, og kleyv viðin til brenniofrið, og reis upp, og fór á plássið sum Guð hevði sagt honum um.

4 Síðan, á triðja degi, lyfti Ábraham upp eygum sínum, og sá plássið langt burturifrá.

5 Og Ábraham segði við ungu menn sínar, Verðið tit her hjá asnanum; og eg og pilturin vilja fara haryvir og tilbiðja, og koma aftur til tykkara.

6 Og Ábraham tók brennioffursviðin, og legði hann uppá Ísaak, son sín; og hann tók eldin í sína hond, og knív; og teir fóru báðir teirra saman.

7 Og Ísaakur talaði við Ábraham, faðir sín, og segði, Mín faðir: og hann segði, Her eri eg, sonur mín. Og hann segði, Siggj eldin og viðin: men hvar er lambið til brennioffur?

8 Og Ábraham segði, Sonur mín, Guð vil skaffa seg sjálfan eitt lamb til brennioffur: so teir fóru báðir teirra saman.

9 Og teir komu til plássið sum Guð hevði sagt honum um; og Ábraham bygdði altár har, og legði viðin til rættis, og bant Ísaak, son sín, og legði hann á altarið uppá viðin.

10 Og Ábraham rætti út hond sína, og tók knívin til at vega son sín.

11 Og eingil HARRANS kallaði á hann úr himni, og segði, Ábraham, Ábraham: og hann segði, Her eri eg.

12 Og hann segði, Legg ikki tína hond á piltin, eiheldur geri tú honum nakað ting: tí nú veit eg at tú óttarst Guð, við tað at tú ikki hevurt afturhildið son tín, tín einasta son, frá mær.

13 Og Ábraham lyfti upp eygum sínum, og hugdi, og si

aftanfyri hann var veður, fangaður í einum kjarri eftir hornum sínum: og Ábraham fór og tók veðrin, og ofraði hann upp til brennioffur í stað sonar síns.

14 Og Ábraham kallaði navnið á tí plássinum Jē-hó-váh-jí-réh: eins og tað verður sagt til henda dag, Á HARRANS fjalli skal tað verða sæð.

15 ¶ Og eingil HARRANS kallaði á Ábraham úr himni fyri aðru ferð,

16 Og segði, Við sjálfan meg havi eg svorið, sigur HARRIN, tí av tí at tú hevurt gjørt hetta, og hevurt ikki afturhildið son tín, tín einasta son:

17 At í signing vil eg vælsigna teg, og í margfalding vil eg margfalda títt sáð sum stjørnur himinsins, og sum sandin sum er á sævarstrondini; og sáð títt skal ognast portur figginda hans;

18 Og í tínum sáði skulu allar tjóðir jarðarinnar verða vælsignaðar; av tí at tú hevurt lýtt mína rødd.

19 So Ábraham vendi aftur til ungu menn sínar, og teir risu upp og fóru saman til Beer'-sjē-bū; og Ábraham dvaldist í Beer'-sjē-bū.

20 ¶ Og tað bar á eftir hesi tingini, at tað varð sagt Ábrahami, sigandi, Sí, Mil'-cáh, hon hevur eisini føtt børn at bróður tínum Náhori;

21 Húz, hansara fyrstiføddi; og Búz, bróðir hansara; og Kē'-mū-él, faðir Ár'-ám-s,

22 Og Kēs'-éd, og Há'-zō, og Pil'-dásj, og Jid'-lāph, og Bē'-thū-él.

23 Og Bē'-thū-él gat Rebēkuh: hesi átta føddi Mil'-cáh til Náhors, bróður Ábrahams.

24 Og hansara medkona, hvørs navn var Reū'-máh, hon føddi eisini Tē'-báh, og Gá'-hām, og Tá'-häs, og Má'-ákáh.

KAPITUL 23

OG Sárarh varð hundrað og sjeu og tjúgu ára gomul: *hetta vóru* árinu av lívi Sárarh.

2 Og Sárarh doyði í Kír-játh-ár-bá; tað sama er Hē-brón í landi Cánaans; og Ábraham kom at harma yvir Sárarh, og at gráta yvir hana.

3 ¶ Og Ábraham stóð upp frammanfyri síni deyðu ífrá, og talaði við synir Heths, sigandi,

4 Eg eri fremmandur og útiseti hjá tykkum: gevið mær ogn til eitt jarðingarpláss hjá tykkum, at eg má jarða mína deyðu út úr eygsjón míni.

5 Og Heths børn svaraðu Ábrahami, og søgdu við hann,

6 Hoyr okkum, harri mín: tú ert ein mektigur prinsur okkara millum: í hinum úrvals av okkara gravhýsum jarða tína deyðu; eingin av okkum skal afturhalda frá tær sítt gravhýsi, bert at tú mást jarða tína deyðu.

7 Og Ábraham stóð upp, og boygdi seg fyri fólki landsins, *enntá* fyri børnum Heths.

8 Og hann samtalaði við teir, og segði, Um tað veri hugur tykkara at eg skuldi jarða mína deyðu út úr eygsjón míni; *tá* hoyrið meg, og bønið fyri meg fyri E-phrôn-i Zó-hâr-s syni,

9 At hann má geva mær Mách-pē-lâh helli, sum hann hevur, sum er í endanum av akri hansara; fyri so nógvan pening sum tað er vert skal hann geva mær tað til eina ogn av jarðingarpláss tykkara millum.

10 Og E-phrôn dvaldist millum Heths barna: og E-phrôn Hittiti svaraði Ábrahami í áhoyrn Heths barna, *enntá* alra sum fóru inn við porttrini av staði hansara, sigandi,

11 Nei, harri mín, hoyr meg: akurin gevi eg tær, og hellið sum er hari, tað gevi eg tær; í

hjáveru sona fólks míns gevi eg tær tað: jarða tína deyðu.

12 Og Ábraham boygdi niður seg sjálvan frammi fyri fólki landsins.

13 Og hann talaði við E-phrôn í áhoyrnini av fólki landsins, og segði, Men um tú *vilt geva hann*, eg biði teg, *tá* hoyr meg: eg vil geva tær pening fyri akurin; tak *hann* av mær, og eg vil jarða mína deyðu har.

14 Og E-phrôn svaraði Ábrahami, og segði við hann,

15 Mí harri, lýð á meg: jørðin er *verd* fyra hundrað sjé-kl-ar av silvuri; hvat er tað mín og tín ámillum? jarða tína deyðu.

16 Og Ábraham lýddi á E-phrôn; og Ábraham vígaði E-phrôn-i silvurið, sum hann hevði nevnt í áhoyrnini á sonum Heths, fyra hundrað sjé-kl-ar av silvuri, algongdur *peningur* hjá keypmanninum.

17 ¶ Og akurin hjá E-phrôn-i, sum var í Mách-pē-lâh, sum var frammanfyri Mâm-rê, akurin, og hellið sum var hari, og øll trøini sum vóru í akrinum, sum vóru í øllum mørkunum rundan um, vórðu gjørd Ábrahami

18 Trygg til eina ogn í hjáveru Heths barna, frammi fyri øllum ið fóru inn við porttrini av staði hansara.

19 Og eftir hetta jarðaði Ábraham Sárarh, konu sína, í hellinum av Mách-pē-lâh akri frammanfyri Mâm-rê: tað sama er Hē-brón í landi Cánaans.

20 Og akurin, og hellið sum er hari, vórðu gjørd Ábrahami trygg til eina ogn av jarðingarpláss av sonum Heths.

KAPITUL 24

OG Ábraham var gamal, og væl sligin í aldri: og HARRIN hevði vælsignað Ábraham í øllum tingum.

2 Og Ábraham segði við sín elsta tænarara av sínum húsi, sum ráddi yvir øllum sum hann hevði, Legg, eg biði teg, tína hond undir lend mína:

3 Og eg vil fáa teg at svørja við HARRAN, Guð himins, og Guð jarðarinnar, at tú skalt ikki taka syni mínum konu av döttrum Cánaanitanna, hvørja millum eg døvljíst:

4 Men tú skalt fara til land mitt, og til ættarfólk mitt, og taka syni mínum Ísaaki konu.

5 Og tænarin segði við hann, Vera má at kvinnan vil ikki vera villig at fylgja mær at hesum landi: má eg neyðugt føra son tín aftur til landið hvaðani tú komst?

6 Og Ábraham segði við hann, Vert tú varin, at tú føri ikki son mín aftur hagar.

7 ¶ HARRIN Guð himins, sum tók meg frá húsi fadirs míns, og frá landi ættarfólks míns, og sum talaði við meg, og sum svór mær, og segði, Tínum sáði vil eg geva hetta land; hann skal senda eingil sín undan tær, og tú skalt taka syni mínum konu haðani.

8 Og um kvinnan vil ikki vera villig at fylgja tær, tá skalt tú vera leysur frá hesum eiði mínum: fœr bert ikki son mín aftur hagar.

9 Og tænarin legði sína hond undir lend Ábrahams, meistara síns, og svór fyri honum viðvíkjandi tí máli.

10 ¶ Og tænarin tók tíggju kamelar av kamelum meistara síns, og fór avstað; tí alt góðsið hjá meistara hansara var í hond hansara: og hann reistist, og fór til Mē-só-pó-tá-mí-ú, til staðar Náhors.

11 Og hann fekk sínar kamelar at niga niður uttanfyri staðin við ein vatnsbrunn um kvøldartíðina, *enmá* tíðina sum kvinnur fara út at draga *vatn*.

12 Og hann segði, O HARRI Guð meistara míns Ábrahams, eg biði teg, send mær blíðan byr henda dag, og sýn blíðni at meistara mínum Ábrahami.

13 Sí, eg standi *her* við vatnsbrunnin; og dötturnar hjá monnum staðarins koma út at draga vatn:

14 Og lat tað bera á, at tann gentan, til hvørja eg sigi, Set niður krukku tína, eg biði teg, at eg má drekka; og hon sigur, Drekk, og eg vil geva kamelum tínum drekka eisini: *lat ta somu vera hon sum tú hevurt útnevnt tænarara tínum Ísaaki; og harvið skal eg vita at tú hevurt sýnt blíðni at meistara mínum.*

15 ¶ Og tað bar á, áðrenn hann var liðugur at tala, at sí, Rebēkah kom út, sum var fødd Bē-thú-ēl-i, syni Mil-cūh, konu Náhors, bróður Ábrahams, við síni krukku á síni øksl.

16 Og gentan *var* sera fríð á at líta, ein jomfrúg, eiheldur hevði nakar maður kent hana: og hon fór niður til brunnin, og fylti sína krukku, og kom upp.

17 Og tænarin rann at møta henni, og segði, Lat meg, eg biði teg, drekka eitt sindur *av* vatni úr krukku tíni.

18 Og hon segði, Drekk, harri mín: og hon skundaði *sær*, og læt niður sína krukku á síni hond, og gav honum drekka.

19 Og tá ið hon hevði lokið við at geva honum drekka, segði hon, Eg vil draga kamelum tínum *vatn* eisini, inntil teir havi lokið við at drekka.

20 Og hon skundaði *sær*, og tømde sína krukku í trogið, og rann aftur til brunnin at draga *vatn*, og dró øllum kamelum hansara.

21 Og maðurin undraðist yvir hana, *men* helt fríði sínum, at vita

GENESIS 24

hvört HARRIN hevði gjørt ferð hansara framgangsrika ella ei.

22 Og tað bar á, sum kamelarnir høvdu lokið við at drekka, at maðurin tók gyltan oyrnaring á hálvan sjé'kúl's vekt, og tvey armbond til hennara hendur á tíggu sjé'kl-a vekt av gulli;

23 Og segði, Hvørs dóttir ert tú? sig mær, eg biði teg: er rúm í húsi fadirs tins hjá okkum at hýsast í?

24 Og hon segði við hann, Eg eri dóttir Bē-thū-ēls, sonar Mil'cūh, hvønn hon fœddi Náhori.

25 Hon segði harafturat við hann, Vit hava nóg mikið bæði av hálm og fœðuri, og rúm at hýsast í.

26 Og maðurin boygdi niður høvur sitt, og tilbað HARRAN.

27 Og hann segði, Vælsignaður veri HARRIN Guð meistara míns Ábrahams, sum ikki hevur eftirlatið á berum meistara mín fyri sína miskunn og sannleika sín: sum eg var á vegnum, so leiddi HARRIN meg til húsið hjá brøðrum meistara míns.

28 Og gentan rann, og segði teimum av húsi móður sínar hesar lutir.

29 ¶ Og Rebēkah hevði ein bróður, og navnið hjá honum var Lában: og Lában rann út til mannin, til brunnin.

30 Og tað bar á, tá ið hann sá oyrnaringin og armbondini á hondunum hjá systur síni, og tá ið hann hoyrði orðini hjá Rebēkah, systur síni, sum segði, Svá talaði maðurin við meg; at hann kom til mannin; og sí, hann stóð hjá kamelunum við brunnin.

31 Og hann segði, Kom inn, tú vælsignaður av HARRANUM; hví stendur tú fyri uttan? tí at eg havi tilbúgvíð húsið, og rúm til kamelarnar.

32 ¶ Og maðurin kom inn í húsið: og hann avgyrði kamelar

Ábrahams tænarí telur sitt ørindi

sínar, og gav hálm og fœður til kamelarnar, og vatn at tváa fœtur hansara, og fœturnar hjá monnum sum við honum vóru.

33 Og tað varð settur matur frammanfyri honum at eta: men hann segði, Eg vil ikki eta, inntil eg havi sagt frá ørindi mínum. Og hann segði, Tala víðari.

34 Og hann segði, Eg eri tænarí Ábrahams.

35 Og HARRIN hevur vælsignað meistara mín stórligani; og hann er vorðin mikil; og hann hevur givið honum smáfæfylgir, og stórfæfylgir, og silvur, og gull, og tænastrúmenn, og tænastrúmoyggjar, og kamelar, og asnar.

36 Og Sárak, kona meistara míns, fœddi son til meistara mín, tá ið hon var gomul: og honum hevur hann givið alt sum hann hevur.

37 Og meistari mín fekk meg at svørja, og segði, Tú skalt ikki taka syni mínum konu av døtrum Cánaanitanna, í hvørs landi eg dvøljist:

38 Men tú skalt fara til hús fadirs míns, og til ættarfólk mítt, og taka syni mínum konu.

39 Og eg segði við meistara mín, Vera má at kvinnan vil ikki fylgja mær.

40 Og hann segði við meg, HARRIN, frammi fyri hvørjum eg gangi, vil senda eingil sín við tær, og gera tín veg framgangsrikan; og tú skalt taka konu til son mín av ættarfólki mínum, og av húsi fadirs míns:

41 Tá skalt tú vera leysur frá hesum eiði mínum, tá ið tú kemurt til ættarfólk mítt; og um teir gevi tær ikki eina, skalt tú vera leysur frá eiði mínum.

42 Og eg kom henda dag til brunnin, og segði, O HARRI Guð meistara míns Ábrahams, um nú tú geri framgangsrikan mín veg sum eg fari:

43 Sí, eg standi við vatnsbrunnin; og tað skal bera á, at tá ið jomfrúgvín kemur út at draga *vam*, og eg sigi til hennara, Gev mær, eg biði teg, eitt sindur *av* vatni úr tíni krukku at drekka;

44 Og hon sigi til mín, Bæði drekki tú, og eg vil eisini draga kamelum tinum: *tá lat* ta somu *vera* kvinnan, ið HARRIN hevur útnevnt til son meistara míns.

45 Og áðrenn eg var lokin *við* at tala í hjarta mínum, sí, *tá* kom Rebekah út við síni krukku á síni øksl; og hon fór niður til brunnin, og dró *vam*: og eg segði við hana, Lat meg drekka, eg biði teg.

46 Og hon skundaði *sær*, og setti niður sína krukku frá síni øksl, og segði, Drekki, og eg vil geva kamelum tinum drekka eisini: so eg drakk, og hon fekk kamelarnar at drekka eisini.

47 Og eg spurdi hana, og segði, Hvørs dóttir ert tú? Og hon segði, Dóttir Bē'-thú-ēls, Náhors sonar, hvønn Mil'-cáh føddi honum: og eg koyrði oymaringin á andlit hennara, og armbondini á hendur hennara.

48 Og eg boygdi niður høvur mitt, og tilbað HARRAN, og vælsignaði HARRAN Guð meistara míns Abrahams, sum hevði leitt meg á rætta vegi at taka syni hansara dóttur bróður meistara míns.

49 Og nú, um tit vilja fara blíðligani og sannligani við meistara mínum, *tá* sigið mær: og um ikki, *tá* sigið mær; at eg má venda til høgru handar, ella til vinstru.

50 Tá svaraðu Lában og Bē'-thú-ēl og søgdu, Tingið gongur út frá HARRANUM: vit kunnu ikki tala við teg ringt ella gott.

51 Sí, Rebekah er frammi fyri tær, tak *hana*, og far, og veri hon kona sonar meistara tíns, eins og HARRIN hevur talað.

52 Og tað bar á, at tá ið tænarari Abrahams hoyrði orð teirra, tilbað hann HARRAN, *lútandi* til jarðar.

53 Og tænarin bar fram smúkkur av silvuri, og smúkkur av gulli, og klædnað, og gav *tey* til Rebekuh: hann gav eisini til bróður hennara og til móður hennara dýrabær ting.

54 Og teir ótu og drukku, hann og menninir sum við honum *voru*, og dvaldu alla nátt; og teir risu upp um morgunin, og hann segði, Sendið meg avstað til meistara míns.

55 Og bróðir hennara og móðir hennara søgdu, Lat gentuna verða hjá okkum *nakrar* *fáar* dagar, í minsta lagi tiggju; eftir tað skal hon fara.

56 Og hann segði við *tey*, Híndrið mær ikki, eftirsum at HARRIN hevur *gjørt* framgangsrikan mín veg; sendið meg avstað, at eg má fara til meistara míns.

57 Og *tey* søgdu, Vit vilja rópa gentuna, og fregnast av hennara munni.

58 Og *tey* rópaðu Rebekuh, og søgdu við hana, Vilt tú fara við hesum manningum? Og hon segði, Eg vil fara.

59 Og *tey* sendu avstað Rebekuh systur sína, og fostru hennara, og tænarin Abrahams, og menn hansara.

60 Og *tey* vælsignaðu Rebekuh, og søgdu við hana, Tú ert systir okkara, veri tú *móðirin* at túsundum av milliönnum, og *taki* titt sáð portrið hjá teimum ið hata teir til ognar.

61 ¶ Og Rebekah reistist, og gentur hennara, og tær riðu á kamelunum, og fylgdu manningum; og tænarin tók Rebekuh, og fór sín veg.

62 Og Ísaakur kom frá vegi brunnsins Lā-hā'-rōi; tí hann búði í suðurlandinum.

63 Og Ísaakur fór út at hugleiða á akrinum um aftanstiðina: og hann lyfti upp eygum sínum, og sá, og sí, kamelarnir komu.

64 Og Rebekah lyfti upp eygum sínum, og tá ið hon sá Ísaak, lætti hon *sær* av kamelinum.

65 Tí hon *hevði* sagt við tænarán, Hvør maður *er* hesin ið gongur á akrinum at mæta okkum? Og tænarin *hevði* sagt, Tað *er* meistari mín: tí tók hon eitt slør, og dekkaði seg.

66 Og tænarin segði Ísaaki øll ting ið hann *hevði* gjørt.

67 Og Ísaakur førði hana inn í tjald Sárúh, móður sínar, og tók Rebekuh, og hon gjordist kona hansara; og hann elskaði hana: og Ísaakur varð uggaður eftir *deyða* móður sínar.

KAPITUL 25

TÁ tók Ábraham *sær* aftur konu, og hennara navn *var* Kē-tū-ráh.

2 Og hon føddi honum Zimran, og Jók-sjån, og Mē-dån, og Mí-dan, og Ísj-bák, og Sjú-áh.

3 Og Jók-sjån gat Sje'-bá, og Dē-dån. Og synir Dē-dån-s vóru Ássj-ū-rim, og Lē-tū-sjim, og Lē-ūm-mim.

4 Og synir Mí-di-án-s; E'-fáh, og E'-phēr, og Há-nöch, og Á-bi-dá, og El'-dá-áh. Allir hesir vóru børnini hjá Kē-tū-rüh.

5 ¶ Og Ábraham gav alt sum hann *hevði* at Ísaaki.

6 Men sonunum hjá medkonunum, sum Ábraham *hevði*, gav Ábraham gávur, og sendi teir avstað frá Ísaaki, syni sínum, meðan hann enn livdi, eystureftir, at eysturlandinum.

7 Og hetta *eru* dagarnir av árunum av lívi Ábrahams sum hann livdi, eitt hundrað og trisinstjúgu og fimtan ár.

8 Tá gav Ábraham upp andan, og doyði í góðum,

ogmlum aldri, ein gamal maður, og settur *av døgum*; og varð savnaður til fólk sitt.

9 Og hansara synir, Ísaakur og Ísj-má-ël, jarðaðu hann í Mäch-pē-láh helli, í akri E'-phrón-s, sonar Zó-hår-s Hittita, sum *er* frammanfyri Mám-rê;

10 Í akrinum sum Ábraham keypti av sonum Heths: har varð Ábraham jarðaður, og Sárúh, kona hansara.

11 ¶ Og tað hendi eftir deyða Ábrahams, at Guð vælsignaði son hansara, Ísaak; og Ísaakur búði við brunnin Lā-hái-rói.

12 ¶ Men hetta *eru* ættirnar hjá Ísj-má-ël-i, syni Ábrahams, hvønn Há-gár, hin Egyptiska, terna Sárúh, føddi Ábrahami:

13 Og hetta *eru* nøvnini hjá sonum Ísj-má-ël-s, eftir nøvnum teirra, samsvarandi ættum teirra: hin fyrstiføddi hjá Ísj-má-ël-i, Nē-bá-jøth; og Kē-dár, og Ad'-beël, og Mib-sám,

14 Og Misj'-mā, og Dú-máh, og Mās-sā,

15 Há-dár, og Tē-mā, Jē-túr, Ná-phisj, og Kē-dē-máh:

16 Hetta *eru* synir Ísj-má-ël-s, og hetta *eru* nøvn teirra, eftir býum teirra, og eftir slottum teirra; tólv prinsar samsvarandi tjóðum teirra.

17 Og hetta *eru* árinir av lívi Ísj-má-ël-s, eitt hundrað og triati og sjeý ár: og hann gav upp andan og doyði, og varð savnaður til fólk sitt.

18 Og teir dvaldust frá Há-vī-láh til Sjúr, tað *er* frammanfyri Egyptalandi, sum tú fert imóti Assýriu: og hann doyði í nærveruni av øllum brøðrum sínum.

19 ¶ Og hetta *eru* ættirnar hjá Ísaaki, syni Ábrahams: Ábraham gat Ísaak:

20 Og Ísaakur var fjøruti ára gamal tá ið hann tók Rebekuh til konu, dóttur Bē-thū-ël-s

hins Sýriska úr Pá·dán·ár·ám, systirin hjá Lábani tí Sýriska.

21 Og Ísaakur bønaði HARRAN fyri konu sína, av tí at hon *var* óburin: og HARRIN varð bønaður av honum, og Rebekah, kona hansara, ól fram.

22 Og børnini kempaðu saman innan í henni; og hon segði, Um *tað veri* so, hví *eri* eg *tá* so? Og hon fór at fregna av HARRANUM.

23 Og HARRIN segði við hana, Tvær tjóðir *eru* í móðurlívi tínum, og tvey háttarlög av fólki skulu verða skild úr innangoymslum tinum; og *tað eina* fólkið skal vera sterkari enn *hitt* fólkið; og hin eldri skal tæna tí yngra.

24 ¶ Og tá ið hennara dagar at verða friað út vórðu uppfyltir, sí, *tá vóru* tviburar í móðurlívi hennara.

25 Og hin fyrsti kom út reyður, út um alt eins og loðið klæði, og tvey kallaðu navn hansara Esav.

26 Og eftir tað kom bróðir hansara út, og hond hansara tók fatur í hæli Esavs; og navn hansara varð kallað Jákup: og Ísaakur *var* trisinstjúgu ára gamal, tá ið hon føddi teir.

27 Og dreingirnir vuku: og Esav var kønur veiðimaður, ein akursins maður; og Jákup *var* slættarmaður, og dvaldist í tjøldum.

28 Og Ísaakur elskaði Esav, tí hann át av villibráð *hansara*: men Rebekah elskaði Jákup.

29 ¶ Og Jákup seyð súpan: og Esav kom av akrinum, og hann *var* ørmaктаður:

30 Og Esav segði við Jákup, Føð meg, eg biði teg, við hasi somu reyðu *súpan*; tí at eg *eri* ørmaктаður: tí varð navn hansara kallað E·dóm.

31 Og Jákup segði, Sel mær henda dag tín burðarrætt.

32 Og Esav segði, Sí, eg standi til at doyggja: og hvørja

nyttu skal hesin burðarrættur gera hjá mær?

33 Og Jákup segði, Svør fyri mær henda dag; og hann svór honum: og hann seldi Jákupi sín burðarrætt.

34 So gav Jákup Esavi breyð og súpan og flatbønir; og hann át og drakk, og reis upp, og fór sín veg: soleiðis vanvirdi Esav sín burðarrætt.

KAPITUL 26

OG tað var hungursneyð í landinum, umframt fyrstu hungursneyðina sum var á døgum Abrahams. Og Ísaakur fór til Á·bí·mè·lèch·s, kong Philistanna, til Gé·rår.

2 Og HARRIN birtist honum, og segði, Far ikki niður til Egyptalands; búgv í landinum sum eg skal siga tær um:

3 Útsit í hesum landi, og eg vil vera við tær, og vil vælsigna teg; tí at tær, og tinum sáði, vil eg geva øll hesi lond, og eg vil útinna eiðin sum eg svør at Abrahami, faðir tinum;

4 Og eg vil fáa sáð titt at margfaldast sum stjørnur himins, og vil geva sáði tinum øll hesi lond; og í tinum sáði skulu allar tjóðir jarðarinnar verða vælsignaðar;

5 Av tí at Abraham lýddi mína rødd, og helt mína álegging, míni boð, mínar ásetingar, og mínar lógir.

6 ¶ Og Ísaakur dvaldist í Gé·rår:

7 Og menninir av plássinum spurdu *hann* um konu hansara; og hann segði, Hon *er* systir mín: tí hann óttaðist at siga, *Hon er* kona mín; at ikki, *segði hann*, menninir av tí plássinum skuldu dripið meg fyri Rebekuh; tí hon *var* vøkur á at líta.

8 Og tað bar á, tá ið hann hevði verið har eina langa tíð, at Á·bí·mè·lèch, kongur

GENESIS 26

Philistanna, hugdi út við ein glugga, og sá, og sí, Ísaakur fjasaðist við Rebekuh, konu sína.

9 Og Á-bí-mê-lêch rópaði Ísaak, og segði, Sí, við vissu er hon kona tin: og hvussu segðirt tú, Hon er systir mín? Og Ísaakur segði við hann, Av tí at eg segði, Bara ikki eg doyggi fyri hana.

10 Og Á-bí-mê-lêch segði, Hvat er hetta tú hevurt gjørt okkum? ein av fólkinum kundi lættliga havt ligið við konu tini, og tú hevðirt havt ført skyldugleika yvir okkum.

11 Og Á-bí-mê-lêch álegði øllum fólki *sínum*, og segði, Hann, sum nemur henda mann, ella konu hansara, skal vissuliga verða tikin av lívi.

12 Síðan sáaði Ísaakur í tí landinum, og móttók í sama ári hundraðfalt: og HARRIN vælsignaði hann.

13 Og maðurin varð mikil, og gekk fram, og vaks, inntil hann gjørdist avbera mikil:

14 Tí hann hevði ogn av smáfæfylgjum, og ogn av stórfæfylgjum, og mikla goymslu av tænarum: og Philistarnir øvundaðu hann.

15 Tí at allir brunarnir sum tænararnir hjá faðir hansara høvdu grivið á døgum Ábrahams, faðirs hansara, Philistarnir høvdu tipt teir, og fylt teir við jørð.

16 Og Á-bí-mê-lêch segði við Ísaak, Far frá okkum; tí at tú ert nógv mektigari enn vit.

17 ¶ Og Ísaakur fór avstað haðani, og sló upp sitt tjald í dali Gê-râr-s, og dvaldist har.

18 Og Ísaakur gróv aftur vatnsbrunnarnar, sum teir høvdu grivið á døgum Ábrahams, faðirs hansara; tí Philistarnir høvdu tipt teir eftir deyða Ábrahams: og hann kallaði teirra nøvn eftir nøvnum sum faðir hansara hevði kallað teir við.

Brunnarnir sum Ísaakur gróv

19 Og tænarar Ísaaks gróvu í dalinum, og funnu har brunn av vellandi vatni.

20 Og fæhirðar Gê-râr-s striddust við fæhirðar Ísaaks, og søgdu, Vatnið er okkara: og hann kallaði navnið á brunninum Ê-sêk; av tí at teir striddust við hann.

21 Og teir gróvu ein annan brunn, og striddust yvir hann eisini: og hann kallaði navnið á honum Sit-nâh.

22 Og hann fór burtur haðani, og gróv ein annan brunn; og yvir hann striddust teir ikki: og hann kallaði navnið á honum Rê-hö-böth; og hann segði, Tí at nú hevur HARRIN gjørt rúm til okkara, og vit skulu vera fruktagóðir í landinum.

23 Og hann fór niðan haðani til Beer-sjê-bü.

24 Og HARRIN birtist honum somu nátt, og segði, Eg eri Guð Ábrahams, faðirs tins: óttast ikki, tí at eg eri við tær, og vil vælsigna teg, og margfalda sáð títt fyri Ábrahams, tænarar míns, skuld.

25 Og hann bygdði altar har, og kallaði á navn HARRANS, og sló upp sitt tjald har: og har gróvu tænarar Ísaaks brunn.

26 ¶ Tá fór Á-bí-mê-lêch til hansara frá Gê-râr, og Á-hüz-zâth, ein av vinum hansara, og Phi-köl, fremsti høvudsmaðurin av heri hansara.

27 Og Ísaakur segði við teir, Hvi koma tit til mín, við tað at tit hata meg, og hava sent meg avstað frá tykkum?

28 Og teir søgdu, Vit sóu vissuligani at HARRIN var við tær: og vit søgdu, Lat nú eið vera ámilli okkara, *enmtá* okkara og tín ámillum, og lat okkum gera sáttmála við teg;

29 At tú einkið mein vilt gera okkum, eins og vit ikki hava nortíð teg, og eins og vit einkið

hava gjört tær uttan gott, og hava sent teg avstað í friði: tú ert nú hin vælsignaði HARRANS.

30 Og hann gjörði teimum veitslu, og teir ótu og drukku.

31 Og teir risu upp í góðari tíð um morgunin, og svóru hvør fyri øðrum: og Ísaakur sendi teir avstað, og teir fóru avstað frá honum í friði.

32 Og tað bar á hin sama dagin, at tænarar Ísaaks komu, og søgdu honum viðvíkjandi brunnum sum teir høvdu grivið, og søgdu við hann, Vit hava funnið vatn.

33 Og hann kallaði hann Sjê-báh: tí er navnið á staðinum Bēer'-sjê-bá til henda dag.

34 ¶ Og Esav var fjøruti ára gamal tá ið hann tók til konu Judith, dóttur Bēer'-is Hittita; og Bá'-sjê-máth, dóttur E'-lón-s Hittita:

35 Sum vóru Ísaaki ein hugarkvøl og hjá Rebekuh.

KAPITUL 27

OG tað bar á, at tá ið Ísaakur var gamal, og eygu hansara vóru kám, so at hann ei kundi sjá, tá rópaði hann Esav, sin elsta son, og segði við hann, Sonur mín: og hann segði við hann, Sí, her eri eg.

2 Og hann segði, Sí nú, eg eri gamal, og veit ikki mín deyðadag:

3 Tak tí nú, eg biði teg, tini vápn, tín orvahúsa og boga tín, og far út til akurin, og tak mær *einahvørja* villibráð;

4 Og ger mær smakksaman mat, slíkan sum eg elski, og kom við *honum* til mín, at eg má eta; at mín sál má vælsigna teg áður enn eg doyggi.

5 Og Rebekah hoyrði tá ið Ísaakur talaði til son sin Esav. Og Esav fór til akurin at veiða villibráð, og at koma við *henni*.

6 ¶ Og Rebekah talaði við Jákup, son sin, og segði, Sí, eg hoyrði faðir tín tala við Esav, bróður tín, og siga,

7 Ber mær *einahvørja* villibráð, og ger mær smakksaman mat, at eg má eta, og vælsigna teg frammi fyri HARRANUM áðrenn deyða mín.

8 Sonur mín, lýð tí nú mína rødd, samsvarandi tí sum eg skipi tær.

9 Far nú til smáfæfyllið, og heinta mær haðani tvey góð lomb av geitunum; og eg vil gera tey *til* smakksaman mat til faðir tín, slíkan sum hann elskar:

10 Og tú skalt bera *hann* til faðir tín, at hann má eta, og at hann má vælsigna teg, áðrenn deyða sín.

11 Og Jákup segði til Rebekuh, móður sína, Sí, Esav, bróðir mín, er loðin maður, og eg eri mjúkur maður:

12 Mín faðir vil møguligvís føla meg, og eg man tykjast fyri honum sum ein teipari; og eg man leiða eina banning yvir meg, og ikki eina signing.

13 Og móðir hansara segði við hann, Uppiá mær *veri* banning tín, sonur mín: akta bara mína rødd, og far og heinta mær *tey*.

14 Og hann fór, og heintaði, og bar *tey* til móður sína: og móðir hansara gjörði smakksaman mat, slíkan sum faðir hansara elskaði.

15 Og Rebekah tók stáslig klæðir hjá elsta syni sínum Esavi, sum *vóru* hjá henni í húsinum, og smoygdi tey uppá Jákup, yngra son sin:

16 Og hon koyrði skinnini av lombunum hjá geitunum á hendur hansara, og uppá tað mjúka av hálsi hansara:

17 Og hon gav smakksama matin og breydið, sum hon hevði tilreitt, inn í hondina á syni sínum Jákup.

18 ¶ Og hann kom at faðir sínum, og segði, Mín faðir: og hann segði, Her *eri* eg; hvör *ert* tú, sonur mín?

19 Og Jákup segði við faðir sín, Eg *eri* Esav, tin frumborni; eg havi gjört samsvarandi sum tú beyðst mær: reis *teg*, eg biði teg, setst og et av míni villibráð, at tín sál má vælsigna meg.

20 Og Ísaakur segði við son sín, Hvussu *er tað* at tú hevurt funnið *hana* so snarligani, sonur mín? Og hann segði, Av tí at HARRIN Guð tín førði *hana* til mín.

21 Og Ísaakur segði við Jákup, Kom nær, eg biði teg, at eg má føla teg, sonur mín, hvørt tú *veri* sjálvasti sonur mín Esav, ella ikki.

22 Og Jákup fór nær Ísaaki, faðir sínum; og hann føldi hann, og segði, Røddin *er* røddin hjá Jákupi, men hendurnar *eru* hendurnar hjá Esavi.

23 Og hann greinaði hann ikki, av tí at hendur hansara vóru lodnar, sum hendurnar hjá bróður hansara Esavi: so hann vælsignaði hann.

24 Og hann segði, *Ert* tú sjálvasti sonur mín Esav? Og hann segði, Eg *eri*.

25 Og hann segði, Ber *hana* nær til mín, og eg vil eta av villibráð sonar míns, at mín sál má vælsigna teg. Og hann bar *hana* nær til hansara, og hann át: og hann bar honum vín, og hann drakk.

26 Og hansara faðir, Ísaakur, segði við hann, Kom nær nú, og kyss meg, sonur mín.

27 Og hann kom nær, og kysti hann: og hann luktaði angan av klæði hansara, og vælsignaði hann, og segði, Sí, angin av syni mínum *er* sum angin av akri sum HARRIN hevur signað:

28 Tí gevi Guð tær av døggi himins, og fiti jarðarinnar, og riviligt av korni og vini:

29 Tæni fólk tær, og lúti tjóðir niður fyri tær: ver harri yvir brøðrum tínum, og synir móður tínar lúti niður fyri tær: bannaður *veri* hvør tann ið bannar teg, og vælsignaður *veri* hann ið vælsignar teg.

30 ¶ Og tað bar á, so skjótt sum Ísaakur hevði gjørt *seg* lidnan við at vælsigna Jákup, og Jákup enn valla var farin út frá nærveru Ísaaks, faðirs síns, at Esav, bróðir hansara, kom inn frá síni veiðan.

31 Og eisini hann hevði gjört smakksaman mat, og bar hann at faðir sínum, og segði við faðir sín, Lat faðir mín reisast, og eta av villibráð sonar síns, at tín sál má vælsigna meg.

32 Og Ísaakur, faðir hansara, segði við hann, Hvör *ert* tú? Og hann segði, Eg *eri* sonur tín, tín frumborni, Esav.

33 Og Ísaakur nøtraði sera ovurhondsliga, og segði, Hvör? hvar *er* hann ið hevur tikið villibráð, og borið mær *hana*, og eg havi etið av øllum, áðrenn tú komst, og havi vælsignað hann? ja, og hann skal vera vælsignaður.

34 Og tá ið Esav hoyrði orðini hjá faðir sínum, rópaði hann við miklum og avbera beiskum rópi, og segði við faðir sín, Vælsigna meg, *enntá* meg eisini, O faðir mín.

35 Og hann segði, Bróðir tín kom við sniðfundni, og hevur tikið burtur tína signing.

36 Og hann segði, Er hann ikki av røttum nevndur Jákup? tí hann hevur teipað meg hesar tvær ferðir: hann tók burtur mín burðarrætt; og sí, nú hevur hann tikið burtur mína signing. Og hann segði, Hevurt tú ikki lagt niðurfyrí eina signing til mín?

37 Og Ísaakur svaraði og segði

við Esav, Sí, eg havi gjört hann til harra tín, og allar hansara brøður havi eg givið honum til tænarar; og við korni og vini havi eg nært hann: og hvat skal eg nú gera tær, sonur mín?

38 Og Esav segði við faðir sín, Hevurt tú bert eina signing, faðir mín? vælsigna meg, *enntá* meg eisini, O faðir mín. Og Esav lyfti upp rödd sína, og græt.

39 Og Ísaakur, faðir hansara, svaraði og segði við hann, Sí, tín bústaður skal vera fiti jarðarinnar, og av dæggi himins úr erva;

40 Og við tinum svörði skalt tú liva, og skalt tæna bróður tinum; og tað skal bera á, tá ið tú skalt hava harradómíð, at tú skalt bróta ok hansara uttan av hálsi tinum.

41 ¶ Og Esav hataði Jákup orsakað av signingini sum faðir hansara vælsignaði hann við: og Esav segði í sínum hjarta, Harmingardagarnir yvir faðir mín eru við hondina; tá vil eg bana bróður mínum Jákupi.

42 Og hesi orðini hjá Esavi, eldra syni hennara, vórðu søgd fyri Rebekuh: og hon sendi og rópaði Jákup, yngra son sín, og segði við hann, Sí, bróðir tín Esav, hvat teg varðar, uggar seg, og ætlar at drepa teg.

43 Sonur mín, lýð tí nú mína rödd; og reis teg, og flýggja tú til Lábans, bróður míns, til Hár-án;

44 Og steðga hjá honum nakrar fáar dagar, inntil øðin hjá bróður tinum vendi burt;

45 Inntil firtnin hjá bróður tinum vendi burtur frá tær, og hann gloymi tað sum tú hevurt gjört honum: tá vil eg senda, og heinta teg haðani: hvi skuldi eg verðið rænd eisini fyri tykkum báðar í einum degi?

46 Og Rebekah segði við Ísaak, Eg eri móð av mínum lívi orsakað av døtrum Heths:

um Jákup taki konu av døtrum Heths, slika sum hesar *sum eru* av døtrum landsins, hvat gott skal tá mitt lív gera mær?

KAPITUL 28

OG Ísaakur rópaði Jákup, og vælsignaði hann, og álegði honum, og segði við hann, Tú skalt ikki taka konu av døtrum Cánaans.

2 Reis teg, far til Pá-dán-ár-ám, til hús Bē-thú-ēls, faðir móður tínar; og tak tær konu haðani av døtrum Lábans, móðurbróður tins.

3 Og Guð Almektigi vælsigni teg, og geri teg fruktagóðan, og margfaldi teg, at tú mást verða at fjöld av fólk;

4 Og gevi tær signing Ábrahams, til tín, og til saðs tíns við tær; at tú mást arva landið sum tú ert ein fremmandur í, sum Guð gav Ábrahama.

5 Og Ísaakur sendi Jákup avstað: og hann fór til Pá-dán-ár-ám, at Lábani, syni Bē-thú-ēls hins Sýriska, bróður Rebekuh, móður Jákups og Esavs.

6 ¶ Tá ið Esav sá at Ísaakur hevði vælsignað Jákup, og sent hann til Pá-dán-ár-ám, at taka sær konu haðani; og at, sum hann vælsignaði hann, so gav hann honum álegging, og segði, Tú skalt ikki taka konu av døtrum Cánaans;

7 Og at Jákup lýddi faðir sín og móður sína, og var farin til Pá-dán-ár-ám;

8 Og Esav, tá ið hann sá at Cánaans døtur ikki toknaðust Ísaaki, faðir sínum;

9 Tá fór Esav til Ísj-má-ēls, og tók afturat konunum sum hann hevði, Má-há-láth, dóttur Ísj-má-ēls Ábrahams sonar, systur Nē-bá-jóth-s, at vera kona sín.

10 ¶ Og Jákup fór út frá Beer-sjē-bū, og fór imóti Hár-án.

GENESIS 29

11 Og hann lendi á einum ávísnum plássí, og dvaldi har í alla nátt, tí at sól var farin til víða; og hann tók av steinum av tí plássinum, og legði *teir til* koddar sínar, og legðist niður á tí plássí at sova.

12 Og hann droymdi, og sí ein stigi, stillaður upp á jörðina, og toppurin á honum rakk til himins: og sí Guðs einglar stigu niður og stigu upp á honum.

13 Og sí, HARRIN stóð yvir honum, og segði, Eg eri HARRIN Guð Abrahams, faðirs tíns, og Guð Ísaaks: landið, hvará tú liggurt, til tín vil eg geva það, og til sáðs tíns;

14 Og titt sáð skal verða sum dust jarðarinnar, og tú skalt breiða *teg út* umkring í vestur, og í eystur, og í norður, og í suður: og í tær og í tímum sáði skulu allar familjur jarðarinnar verða vælsignaðar.

15 Og sí, eg eri við tær, og vil varðveita teg í öllum plássum hvagar tú fert, og vil föra teg aftur inn í hetta land; tí at eg vil ekki fara frá tær, inntil eg havi gjört *tað* sum eg havi talað til tín um.

16 ¶ Og Jákup vaknaði úr svövní sínum, og hann segði, Víst er HARRIN á hesum staði; og eg vitsti ekki *av tí*.

17 Og hann var ræddur, og segði, Hvör ótiligt er hetta pláss! hetta er einkið annað enn hús Guðs, og hetta er portur himins.

18 Og Jákup reis upp árla um morgunin, og tók steinin, sum hann hevði lagt *til* koddar sínar, og setti hann upp *til* súlu, og helti olju uppá toppin á honum.

19 Og hann kallaði navnið á tí plássí Beth-el: men navnið á tí staðinum *kallaðist* Lúz í fyrstani.

20 Og Jákup strongdi heiti, og segði, Um Guð vilji vera við mær, og vilji varða meg á

Jákup sær sjón av stiga til himins

hesum vegi sum eg fari, og vilji geva mær breyð at eta, og klædnað at fara í,

21 So at eg komi aftur í hús faðirs míns í friði; so skal HARRIN vera Guð mín:

22 Og hesin steinin, sum eg havi sett *til* súlu, skal vera hús Guðs: og av öllum, sum tú skalt geva mær, vil eg vissuliga geva tær tiggundarpartin.

KAPITUL 29

TÁ fór Jákup á síni ferð, og kom inn í landið hjá fólki eystursins.

2 Og hann hugdi, og sí, ein brunnur á akrinum, og sí, har *vóru* trý fylgir av seyði liggjandi hjá honum; tí at úr tí brunni vatnaðu teir fylgini: og ein stórus steinur *lá* uppá munnanum á brunnum.

3 Og hagar *vóru* öll fylgini savnaði: og teir rullaðu steinin frá munnanum á brunnum, og vatnaðu seyðin, og lögdu steinin aftur uppá munnan á brunnum, á pláss sitt.

4 Og Jákup segði við teir, Brøður mínir, hvaðani *væri* tit? Og teir søgdu, Úr Hár'-án *eru* vit.

5 Og hann segði við teir, Kenna tit Lában, son Náhors? Og teir søgdu, Vit kenna *hann*.

6 Og hann segði við teir, *Veit* honum *væl við?* Og teir søgdu, *Honum veit* *væl við:* og sí, Rákel, dóttir hansara, kemur við seyðinum.

7 Og hann segði, Sí, enn er hádagur, eiheldur *er tað* tíð til at fenaðurin skuldi verðið savnaður saman: vatnið seyðin, og farið og matið *teir*.

8 Og teir søgdu, Vit kunnu ekki, inntil öll fylgini verði savnað saman, og *til* teir rulla steinin frá munnanum á brunnum; tá vatna vit seyðin.

9 ¶ Og meðan hann enn talaði

við teir, kom Rákel við seyði faðirs síns: tí hon passaði teir.

10 Og tað bar á, tá ið Jákup sá Rákel, dóttur Lábans, móðurbróður síns, og seyðin hjá Lábani, móðurbróður sínum, at Jákup fór nær, og rullaði steinin frá munnanum á brunninum, og vatnaði fylgið hjá Lábani, móðurbróður sínum.

11 Og Jákup kysti Rákel, og lyfti upp rodd sína, og græt.

12 Og Jákup taldi Rákelí at hann *var* bróðir faðirs hennara, og at hann *var* sonur Rebekuh: og hon rann og taldi faðir sínum.

13 Og tað bar á, tá ið Lában hoyrði tíðindini um Jákup, son systur sínar, at hann rann at hitta hann, og fevndi hann, og kysti hann, og førði hann til hús sítt. Og hann segði Lábani allar hesar lutir.

14 Og Lában segði við hann, Víst ert tú bein mitt og kjót mitt. Og hann varð hjá honum eitt mánaðar skeið.

15 ¶ Og Lában segði við Jákup, Av tí at tú ert bróðir mín, skuldir tú tí tænt mær fyri einkið? sig mær, hvat skal lön tín vera?

16 Og Lában hevði tvær dötur: navnið hjá tí eldru *var* Leah, og navnið hjá tí yngru *var* Rákel.

17 Leah *var* veikoygd; men Rákel var vøkur og sá gott út.

18 Og Jákup elskaði Rákel; og segði, Eg vil tæna tær sjeý ár fyri Rákel, yngru dóttur tína.

19 Og Lában segði, *Tað er* betri at eg gevi tær hana, enn at eg skuldi givið øðrum manni hana: verð hjá mær.

20 Og Jákup tænti sjeý ár fyri Rákel; og tey tóktust honum bert nakrir fáir dagar, vegna kærleikan *sum* hann hevði til hennara.

21 ¶ Og Jákup segði við Lában, Gev mær konu mína, tí mínir dagar eru uppfyltir, at eg má fara inn at henni.

22 Og Lában savnaði saman allar menninar av plássinum, og gjørði veitslu.

23 Og tað bar á um kvöldið, at hann tók Leuh, dóttur sína, og førði hana til hansara; og hann fór inn at henni.

24 Og Lában gav dóttur síni Leuh, Zilpuh, ternu sína, til tænastrúoyggj.

25 Og tað bar á, at um morgunin, sí, *tá var* tað Leah: og hann segði við Lában, Hvat er hetta tú hevurt gjørt mær? tænti eg ikki hjá tær fyri Rákel? hví hevurt tú tá snýtt meg?

26 Og Lában segði, Tað má ikki svá verða gjørt í landi várum, at geva ta yngru áðrenn ta fyrstuføddu.

27 Uppfyll hennara viku, og vit vilja geva tær hesa eisini fyri ta tænastrú sum tú skalt tæna hjá mær enn sjeý onnur ár.

28 Og Jákup so gjørði, og fullførði hennara viku: og hann gav honum Rákel, dóttur sína, til konu eisini.

29 Og Lában gav Rákelí, dóttur síni, Bil'húh, tænastrúoy sína, at vera terna hennara.

30 Og hann fór inn eisini at Rákelí, og hann elskaði eisini Rákel meira enn Leuh, og tænti hjá honum enn sjeý onnur ár.

31 ¶ Og tá ið HARRIN sá at Leah *varð* hatað, læt hann upp hennara móðurlív: men Rákel *var* óburin.

32 Og Leah ól fram, og føddi son, og hon kallaði navn hansara Reúben: tí hon segði, Víst hevur HARRIN litið at míni nívd; tí vil maður mín nú elska meg.

33 Og hon ól fram aftur, og føddi son; og segði, Av tí at HARRIN hevur hoyrt at eg *varð* hatað, tí hevur hann givið mær henda *sonin* eisini: og hon kallaði navn hansara Simeon.

GENESIS 30

34 Og hon gat aftur, og fœddi son; og segði, Nú hesa ferðina vil maður mín verða sameintur mæri, tí at eg havi fœtt honum triggjar synir: tí varð navn hansara kallað Leví.

35 Og hon gat aftur, og fœddi son: og hon segði, Nú vil eg prisa HARRANUM: tí kallaði hon navn hansara Judah; og lætti av at eiga.

KAPITUL 30

OG tá ið Rákel sá at hon fœddi Jákupi eingi börn, øvundaði Rákel systur sína; og segði við Jákup, Gev mær börn, annars doyggi eg.

2 Og Jákups firtni varð kynd ímóti Rákeli: og hann segði, *Eri* eg í stað Guðs, sum hefur afturhildið frá tær ávøkstin av móðurlívinum?

3 Og hon segði, Sí mína ternu, Bil'hüh, far inn at henni; og hon skal fœða uppá míni knø, at eg má eisini hava börn av henni.

4 Og hon gav honum Bil'hüh, tænastumoy sína, til konu: og Jákup fór inn at henni.

5 Og Bil'häh ól fram, og fœddi Jákupi son.

6 Og Rákel segði, Guð hefur dømt meg, og hefur eisini hoyrt mína rødd, og hefur givið mær son: tí kallaði hon navn hansara Dán.

7 Og Bil'häh, terna Rákelar, ól fram aftur, og fœddi Jákupi ein næsta son.

8 Og Rákel segði, Við miklum glímingum havi eg glímt við systur mína, og eg havi havt yvirvág: og hon kallaði navn hansara Nāph-tā-lí.

9 Tá ið Leah sá at hon var hildin uppat at eiga, tók hon Zilpuh, ternu sína, og gav Jákupi hana til konu.

10 Og Zilpah, terna Leuh, fœddi Jákupi son.

Jákup giftir seg við Leuh og Rákeli

11 Og Leah segði, Eitt herlið kemur: og hon kallaði navn hansara Gád.

12 Og Zilpah, terna Leuh, fœddi Jákupi ein næsta son.

13 Og Leah segði, Fegin eri eg, tí døturnar vilja vælsignaða meg kalla: og hon kallaði navn hansara Ásjer.

14 ¶ Og Reūben fór í hveitiskurdardøggunum, og fann ástareplir í akrinum, og bar móður síni Leuh tey. Tá segði Rákel við Leuh, Gev mær, eg biði teg, av ástareplum sonar tins.

15 Og hon segði við hana, *Er tað* ein lítill sök at tú hevurt tikið mann mín? og vildirt tú tikið burt ástareplir sonar míns eisini? Og Rákel segði, Tí skal hann liggja hjá tær í nátt fyri ástareplir sonar tins.

16 Og Jákup kom uttan av akrinum um kvöldið, og Leah fór út at mæta honum, og segði, Tú mást koma inn at mæri; tí víst havi eg leigað teg við ástareplum sonar míns. Og hann lá hjá henni ta náttina.

17 Og Guð lýddi á Leuh, og hon ól fram, og fœddi Jákupi fimta sonin.

18 Og Leah segði, Guð hefur givið mær lön mína, av tí at eg havi givið ternu mína til mann mín; og hon kallaði navn hansara Ís-sá-kár.

19 Og Leah ól fram aftur, og fœddi Jákupi sætta sonin.

20 Og Leah segði, Guð hefur yvirklætt meg við góðari heimanfylgju; nú vil maður mín búgva hjá mær, av tí at eg havi fœtt honum seks synir: og hon kallaði navn hansara Zē-bū-lön.

21 Og síðan fœddi hon dóttur, og kallaði navn hennara Dinah.

22 ¶ Og Guð mintist til Rákelar, og Guð lýddi á hana, og læt upp hennara móðurlív.

23 Og hon ól fram, og fœddi

son; og segði, Guð hefur tikið burtur skomm mína:

24 Og hon kallaði navn hansara Jóseph; og segði, HARRIN skal leggja mær aftrat ein annan son.

25 ¶ Og það bar á, tá ið Rákel hevði fött Jóseph, at Jákup segði við Lában, Send meg avstað, at eg má fara til egna pláss mitt, og til land mitt.

26 Gev mær konur mínar og børn míni, fyri hvørji eg havi tænt tær, og lat meg fara: tí at tú veitst mína tænastu sum eg havi gjørt tær.

27 Og Lában segði við hann, Eg biði teg, um eg havi funnið yndi í eygum tínum, tá *dvøl: tí* eg havi lært av roynslu at HARRIN hefur vælsignað meg fyri tína skyld.

28 Og hann segði, Aset mær løn tína, og eg vil geva hana.

29 Og hann segði við hann, Tú veitst hvussu eg havi tænt tær, og hvussu tín fenaður var hjá mær.

30 Tí at *tað var* lítið sum tú hevðirt áðrenn eg kom, og það er nú økt at eini fjöld; og HARRIN hefur vælsignað teg síðan mína komu: og nú, nær skal eg skaffa fyri mitt egna hús eisini?

31 Og hann segði, Hvat skal eg geva tær? Og Jákup segði, Tú skalt ikki geva mær nakað: um tú vilt gera hetta fyri meg, vil eg aftur mata og passa fylgi títt:

32 Eg vil fara ígjøgnum alt títt fylgi í dag, og taka burtur haðani allan sprøkluta og flekkuta fenaðin, og allan brúna fenaðin millum seyðirnar, og teir flekkutu og sprøklutu millum geitirnar: og *av slíkum* skal vera mín løn.

33 So skal mín rættvísi svara fyri meg í tíðini sum koma skal, tá ið tað skal koma til mína løn frammi fyri andliti tínum: hvør tann sum ikki er sprøklut og flekkut millum geitirnar, og brún millum seyðirnar, tað skal verða roknað sum stolið hjá mær.

34 Og Lában segði, Sí, eg vildi at tað mátti verðið samsvarandi orði tínum.

35 Og hann flutti burtur tann dagin havrarnar sum vóru gjørðutir og flekkutir, og allar geitirnar sum vóru sprøklutar og flekkutar, og hvønn tann ið hevði nakað hvitt á sær, og allar hinar brúnu millum seyðirnar, og gav *tey* inn í hondina á sonum sínum.

36 Og hann setti triggja daga ferð ámilli sin sjálvs og Jákups: og Jákup föddi restina av fylgjum Lában.

37 ¶ Og Jákup tók sær rör av grønarí øsp, og av hesli og kastanju víði; og pilkaði hvítar gjarðir í *tey*, og fekk tað hvíta at siggjast sum *var* í rørunum.

38 Og hann setti røri, sum hann hevði pilkað, frammanfyri fylgini í rennurnar í vatningartrogini, tá ið fylgini komu at drekka, at *tey* skuldu gitnast tá ið *tey* komu at drekka.

39 Og fylgini gitnaðust fyri framman rørunum, og bóru fram fenað: gjørðutan, sprøklutan, og flekkutan.

40 Og Jákup skildi lombini frá, og vendi andlitunum á fylgjunum ímóti hinum gjørðutu, og øllum teimum brúnu í fylginum hjá Lában; og hann setti síni egnu fylgir fyri seg sjálv, og setti *tey* ikki til fenaðin hjá Lában.

41 Og tað bar á, nærsumhelst hin sterkari fenaðurin gitnaðist, at Jákup legði røri frammanfyri eygunum á fenaðinum í rennurnar, at *tey* máttu gitnast millum røri.

42 Men tá ið fenaðurin var ússaligur, setti hann *tey* ikki í: so *tey* ússaligaru vórðu Lában, og *tey* sterkaru Jákups.

43 Og maðurin øktist avbera *nógv*, og hevði nógvan fenað, og tænaðumoyggjar, og tænaðumenn, og kamelar, og asnar.

KAPITUL 31

OG hann hoyrði orðini hjá sonunum hjá Lábani, sum søgdu, Jákup hevur tikið burtur alt sum var faðirs okkara; og av tí, sum var faðirs okkara, hevur hann fingið alla hesa dýrd.

2 Og Jákup skoðaði andlitsbrá Lábans, og sí, tað var ikki mótvegis honum sum áður.

3 Og HARRIN segði við Jákup, Vend aftur at landi faðirs tíns, og til ættarfólk títt; og eg vil vera við tær.

4 Og Jákup sendi og rópaði Rákel og Leuh til akurin til fylgi sítt,

5 Og segði við tær, Eg síggi andlitsbrá faðirs tykkara, at tað er ikki mótvegis mær sum áður; men Guð faðirs míns hevur verið við mær.

6 Og tit vita, at við øllum mínum alvi havi eg tænt faðir tykkara.

7 Og faðir tykkara hevur snýtt meg, og broytt mína lön túggju ferðir; men Guð loyvdí honum ikki at skaða meg.

8 Um hann segði soleiðis, Tey sprøklutu skulu vera lön tín; tá føddi allur fenaðurin sprøklut: og um hann segði soleiðis, Tey gjørðutu skulu vera lön tín; tá føddi allur fenaðurin gjørðut.

9 Svá hevur Guð tikið burtur fenaðin hjá faðir tykkara, og givið hann til mín.

10 Og tað hendi um tað mundið sum fenaðurin gitnaðist, at eg lyfti upp eygum mínum, og sá í dreymi, og sí, veðrarnir, sum sprungu uppá fenaðin, vóru gjørðutir, sprøklutir, og høglutir.

11 Og Guðs eingil talaði við meg í dreymi, og segði, Jákup: Og eg segði, Her eri eg.

12 Og hann segði, Lyft upp nú eygum tínum, og síggj, allir veðrarnir, sum springa uppá

fenaðin, eru gjørðutir, sprøklutir og høglutir: tí at eg havi sæð alt sum Lában ger tær.

13 Eg eri Guð Beth-els, har tú salvaðirt súluna, og har tú strongdir tær heiti: reis teg nú, slepp tær út frá hesum landi, og vend aftur at landi ættarfólks tíns.

14 Og Rákel og Leah svaraðu og søgdu við hann, Er enn nakar skamtur, ella arvur, til okkara í húsi faðirs okkara?

15 Verða vit ikki roknaðar sum fremmandar av honum? tí hann hevur selt okkum, og hevur eisini heilt etið upp okkara pening.

16 Tí at øll rikidømini, sum Guð hevur tikið frá faðir okkara, tað er okkara, og barna okkara: so nú, hvatsumhelst ið Guð hevur sagt við teg, ger tað.

17 ¶ Tá reis Jákup upp, og setti synir sínar og konur sínar á kamelar;

18 Og hann førði burt allan fenað sín, og alt sítt góðs sum hann hevði fingið, og allan fenaðin av síni fáiung sum hann hevði fingið í Pá-dán-ár-ám, til tess at fara til Isaaks, faðirs síns, í landi Cánaans.

19 Og Lában fór at klippa seyði sínum: og Rákel hevði stolið myndirnar sum vóru faðirs hennara.

20 Og Jákup stjólst burt óvarugt fyri Lábani tí Sýriska, í at hann segði honum ikki at hann flýddi.

21 So hann flýddi við øllum sum hann hevði; og hann reis upp, og fór yvirum ána, og setti sítt andlit imóti fjallinum Gilead.

22 Og tað varð sagt Lábani á triðja degi, at Jákup var flýddur.

23 Og hann tók brøður sínar við sær, og elti eftir honum sjei daga ferð; og teir innheintaðu hann á Gilead fjalli.

24 Og Guð kom til Lában hin Sýriska í dreymi á nátt,

og segði við hann, Vara teg, at tú tali ekki til Jákups, hvørki gott ella ilt.

25 ¶ Tá innheintaði Lában Jákup. Men Jákup hevði sligið upp tjald sítt á fjallinum: og Lában, við brøðrum sínum, sló upp á Gileads fjalli.

26 Og Lában segði til Jákups, Hvat hevurt tú gjørt, at tú hevurt stolist burt óvarugt fyri mær, og ført burt minar døtur, eins og fangar *úknir* við svørðinum?

27 Hví flýddirt tú burtur loyniliga, og stjólst burtur frá mær; og segðirt mær ekki, so at eg mátti havt sent teg avstað við gleimi, og við songum, við tamburín, og við hørpu?

28 Og hevurt ekki loyvt mær at kyssa minar synir og døtur minar? tú hevurt nú gjørt fávitskuligani í so at gera.

29 Tað er í mátti handar minar at gera tykkum mein: men Guð fadirs tykkara talaði til min gjáranáttina, og segði, Ver varin, at tú tali ekki til Jákups, hvørki gott ella ilt.

30 Og nú, *tó at* tú vildirt neyðugt verið farin, av tí at tær sáran leingist eftir húsi fadirs tíns, men hví hevurt tú stolið gudar minar?

31 Og Jákup svaraði og segði við Lában, Av tí at eg var ræddur: tí at eg segði, Vera má *at* tú vildirt taka døtur tinar frá mær við valdi.

32 Hjá hvørjumsumhelst tú finnurt gudar tinar, lat hann ekki liva: frammi fyri brøðrum okkara greina tú hvat titt *er* hjá mær, og tak tær *tað*. Tí Jákup vitsti ekki at Rákel hevði stolið teir.

33 Og Lában fór inn í tjald Jákups, og inn í tjald Leuh, og inn í tjældini hjá báðum tænastruoyggjunum; men hann fann *teir* ekki. Tá fór hann út úr tjaldi Leuh, og fór inn í tjald Rákelar.

34 Men Rákel hevði tikið

myndirnar, og lagt tær í reiðskapin hjá kamelunum, og sat uppiá teimum. Og Lában kannaði alt tjaldið, men fann *tær* ekki.

35 Og hon segði við fadír sín, Lat tað ekki mistokna harra mín, at eg ekki kann risa upp frammi fyri tær; tí mær *fer* á kvenna vísi. Og hann leitaði, men fann ekki myndirnar.

36 ¶ Og Jákup varð vreiður, og deildist við Lában: og Jákup tók til orða og segði við Lában, Hvat *er* brot mitt? hvør *er* synd mín, at tú hevurt so heitan elt eftir mær?

37 Við tað *at* tú hevurt leitað *um* øll míni ting, hvat hevurt tú *tá* funnið av øllum tínum húshalds tingum? set *tað* her frammanfyri brøðrum mínum og brøðrum tínum, at teir mega døma ímilli okkum báðar.

38 Hesi tjúgu ár *havi* eg verið hjá tær; tinar *ær* og tinar geitar hava ekki kastað burt sínar ungir, og veðrarnar av tínum fylgi havi eg ekki etið.

39 Tað, sum varð skrætt *av vulldjórum*, færdi eg ekki til tín; eg bar missin av tí; av míni hond kravdirt tú tað, *hvørt tað var* stolið á degi, ella stolið á nátt.

40 *Soleiðis* var eg; um dagin tærði turkurin meg upp, og frostið um náttina; og mín svøvnur veik frá mínum eygum.

41 *Soleiðis* havi eg verið í tjúgu ár í tínum húsi; eg tænti tær fjúrtan ár fyri báðar døtur tinar, og seks ár fyri fenað tín: og tú hevurt broytt mína løn tiggju ferðir.

42 Uttan Guð fadirs míns, Guð Ábrahams, og Ísaaks ótti, hevði verið við mær, *tá* hevðirt tú nú vist sent meg avstað *tómhentan*. Guð hevur sæð mína nívd og strev handa mína, og hartað *teg* gjáranáttina.

43 ¶ Og Lában svaraði og

GENESIS 32

segði við Jákup, *Hesar dötur eru mínar dötur, og hesi börn eru míni börn, og hesir fenaðir eru mínir fenaðir; og alt, sum tú sært, er mitt; og hvat kann eg gera henda dag hesum döttrum mínum, ella teirra börnum sum tær hava fött?*

44 Kom tú tí nú, latum okkum gera sáttmála, eg og tú; og veri hann til vitnis ímillum meg og teg.

45 Og Jákup tók ein stein, og setti hann upp *til* súlu.

46 Og Jákup segði við brøður sínar, Savnið steinar; og teir tóku steinar, og gjørdu varða: og teir ótu har uppiá varðanum.

47 Og Lában kallaði hann *Jē-gār-sā-hā-dū-tā*: men Jákup kallaði hann *Gá-lēed*.

48 Og Lában segði, Hesin varði *er* vitni ímillum meg og teg henda dag. *Ti* varð navnið á honum kallað *Gá-lēed*;

49 Og Mizpah; *tí* at hann segði, *HARRIN* vaki ímillum meg og teg, *tá* ið vit eru fráverandi hvør frá øðrum.

50 Um tú fert *at* níva mínar dötur, ella um tú tekurt *aðrar* konur umframt dötur mínar, og eingin maður *er* við okkum; *sí, tá er* Guð vitni ímilli mín og tín.

51 Og Lában segði við Jákup, *Sí* henda varða, og *sí hesa* súlu, sum eg havi laðað ímilli mín og tín;

52 Hesin varði *veri* vitni, og *henda* súla *veri* vitni, at eg vil ikki fara yvir henda varða til tín, og at tú skalt ikki fara yvir henda varða og hesa súlu til mín, til mein.

53 Guð Abrahams, og Guð Náhors, Guð fadirs teirra, dømi ímilli okkum. Og Jákup svór við ótta fadirs síns Ísaaks.

54 *Tá* ofraði Jákup sláturoffur á fjallinum, og rópaði brøður sínar at eta breyð: og teir ótu breyð, og dvøldu alla nátt á fjallinum.

Sáttmálin ímillum Lában og Jákup

55 Og árla um morgunin reis Lában upp, og kysti sínar synir og dötur sínar, og vælsignaði tey: og Lában fór avstað, og vendi aftur til pláss sitt.

KAPITUL 32

OG Jákup fór á vegi sínum, og Guðs einglar møttu honum.

2 Og *tá* ið Jákup sá teir, segði hann, *Hetta er* herlið Guðs: og hann kallaði navnið á tí plássi *Mā-hā-nā-im*.

3 Og Jákup sendi sendisveinar undan sær til Esavs, bróður síns, at *Sē-ir-s* landi, *Ē-dóm-s* landi.

4 Og hann skipaði teimum, og segði, *Svá* skulu tit tala við harra mín Esav; *Tænari* tín Jákup sigur so, *Eg* havi útititið hjá Lábani, og *dvalt* har inn til nú:

5 Og eg havi oksar, og asnar, smáfæafylgir, og tænaustusveinar, og tænaðstakvinnur: og eg havi sent at siga harra mínum frá, *so* at eg má finna náði í tini eygsjón.

6 ¶ Og sendisveinarnir vendu aftur til Jákups, og sögdu, *Vit* komu til bróður tíns Esavs, og hann kemur eisini *fýri* at møta tær, og *fýra* hundrad menn við honum.

7 *Tá* varð Jákup stórliga ræddur og neyðstaddur: og hann skildi fólkið sum *var* við honum, og smáfæafylgini, og stórfæafylgini, og kamelarnar, í tveir bólkar;

8 Og segði, *Um* Esav komi til hin eina flokkin, og slái hann, *tá* skal hin flokkurinn, sum er eftir, komast undan.

9 ¶ Og Jákup segði, *O* Guð fadirs míns Abrahams, og Guð fadirs míns Ísaaks, *HARRIN* ið segðirt við meg, *Vend* aftur at landi tínum, og til ættarfólk títt, og eg vil fara væl við tær:

10 Eg eri ikki verdigur til tær minstu av øllum miskunnunum, og øllum sannleikanum, sum tú hevurt sýnt at tænarar tínum; *tí*

við mínum stavi fór eg yvirum hesa Jordan; og nú eri eg vordin tveir bólkar.

11 Bjarga mær, eg biði teg, frá hond bróður míns, frá hond Esavs: tí at eg óttist hann, bara ikki hann vilji koma og slá meg, og móðrina við børnunum.

12 Og tú segðirt, Eg vil vissuliga gera tær gott, og gera sáð títt sum sand havsins, sum ikki kann uppteljast fyri fjøldleika.

13 ¶ Og hann hevði tilhald har ta somu náttina; og tók av tí, sum kom til handar sínar, eina gávu til Esavs, bróður síns;

14 Tvey hundrad geitir, og tjúgu havrar, tvey hundrad ær, og tjúgu veðrar,

15 Triati mjólkikamelar við teirra fylum, fjóruti kýr, og tiggju tarvar, tjúgu øsnur, og tiggju folar.

16 Og hann flýggjaði *tey* inn í hendur tænarar sína, hvønn flokk fyri teir sjálvar; og segði við tænarar sínar, Farið yvir undan mær, og setið eitt glopp imilli fylgi og fylgi.

17 Og hann skipaði tí fremsta, og segði, Tá ið Esav, bróðir mín, møtir tær, og spyr teg, og sigur, Hvørs ert tú? og hvagar fert tú? og hvørs eru hesi frammanfyri teg?

18 Tá skalt tú siga, *Tey veri* tænarar tíns Jákups; tað er gáva, send harra mínum Esavi: og sí, eisini hann er aftanfyri okkum.

19 Og soleiðis skipaði hann hinum øðrum, og hinum triðja, og øllum sum fylgdu fylgjunum, og segði, A henda hátt skulu tit tala við Esav, tá ið tit finna hann.

20 Og sigið harafturat, Sí, tænarar tín Jákup er aftanfyri okkum. Tí at hann segði, Eg vil sissa hann við gávu míni sum fer undan mær, og aftaná vil eg sjá andlit hansara; vera má at hann vilji móttaka av mær.

21 So fór gávan yvirum undan honum: og sjálvur hevði hann tilhald ta náttina í flokkinum.

22 Og hann reis upp ta náttina, og tók báðar konur sínar, og báðar sínar tænakvinnur, og sínar ellivu synir, og fór yvirum vaðið Jáb'-bök.

23 Og hann tók *tey*, og sendi *tey* yvirum vaðið; og sendi tað yvirum *sum* hann hevði.

24 ¶ Og Jákup varð einsamallur eftir; og tað bardist maður við hann inntil dagur tók at lýsna.

25 Og tá ið hann sá at hann ikki hevði yvirvág ímóti honum, nam hann við hansara mjadnarskál; og mjadnarskálina hjá Jákupi var úti úr liði, sum hann bardist við hann.

26 Og hann segði, Lat meg fara, tí tað lýsir fyri degi. Og hann segði, Eg vil ikki lata teg fara, uttan tú vælsigni meg.

27 Og hann segði við hann, Hvat er navn títt? Og hann segði, Jákup.

28 Og hann segði, Títt navn skal ikki meira kallast Jákup, men Ísrael: tí sum ein prinsur hevurt tú mátt hjá Guði og hjá monnum, og hevurt havt yvirvág.

29 Og Jákup spurdi *hann*, og segði, Sig mær, eg biði teg, navn títt. Og hann segði, Hví er tað at tú spyrst eftir navni mínum? Og hann vælsignaði hann har.

30 Og Jákup kallaði navnið á plássinum Pē'-ni-él: tí at eg havi sæð Guð andlit til andlits, og lív mitt er varðveitt.

31 Og sum hann fór yvirum Pē'-nū'-él, reis sólin yvir hann, og hann haltaði uppiá síni mjød.

32 Tí eta Ísraels børn ikki av sínum sum gav seg, sum er á mjadnarskálina, til henda dag: av tí at hann nam við mjadnarskálina hjá Jákupi í sínum sum gav seg.

KAPITUL 33

OG Jákup lyfti upp eygum sínum, og hugði, og sí, Esav kom, og við honum fyra hundrað menn. Og hann deildi börnini at Leuh, og at Rákeli, og at tænastrumoyggjunum tveim.

2 Og hann setti tænastrumoyggjararnar og teirra börn fremst, og Leuh og hennara börn aftanfyrir, og Rákel og Jóseph aftast.

3 Og hann fór yvir undan teimum, og boygdi seg til jarðar sjei ferðir, inntil hann kom nær til bróður síns.

4 Og Esav rann at mæta honum, og umfevndi hann, og fell á háls hansara, og kysti hann: og teir grótu.

5 Og hann lyfti upp eygum sínum, og sá kvinnurnar og börnini; og segði, Hvørji eru hasi við tær? Og hann segði, Tey börn ið Guð hevur náðisamliga givið tænastrum.

6 Tá komu tænastrumoyggjararnar nær, tær og teirra börn, og tey boygdu seg.

7 Og eisini Leah við sínum børnum komu nær, og boygdu seg: og síðani kom Jóseph nær og Rákel, og tey boygdu seg.

8 Og hann segði, Hvat *meimart* tú við øllum hesum flokkinum sum eg møtti? Og hann segði, *Hesi eru fyrir* at finna náði í eygsjón harra míns.

9 Og Esav segði, Eg havi nóg mikið, bróðir mín; hav tað, sum tú hevurt, hjá tær sjálvum.

10 Og Jákup segði, Nei, eg biði teg, um eg nú havi funnið náði í tíni eygsjón, tá tak ímóti míni gávu av míni hond: tí at tessvegna havi eg sæð títt andlit, sum um eg hevði sæð Guðs andlit, og tú vart nøgdur við meg.

11 Tak, eg biði teg, mína signing sum er borin tær; tí at Guð hevur náðisamligani

farið við mær, og tí at eg havi nóg mikið. Og hann noyddi hann, og hann tók tað.

12 Og hann segði, Latum okkum taka ferð okkara, og latum okkum fara, og eg vil fara undan tær.

13 Og hann segði við hann, Mín harri veit at börnini eru viðkvom, og smáfæafylgini og stórfæafylgini við ungum eru hjá mær: og um menn skuldu overvað tey ein dag, so doyri allur flokkurin.

14 Lat harra mín, eg biði teg, fara yvir undan tænastrum sínum: og eg vil leiða áfram eymligani, samsvarandi sum fenaðurin, sum gongur undan mær, og börnini, veri før fyrir at halda út, inntil eg komi at harra mínum til Sē'ir.

15 Og Esav segði, Lat meg nú eftirlata hjá tær *summi* av fólkunum sum eru við mær. Og hann segði, Hvat tørvar tað? lat meg finna náði í eygsjón harra míns.

16 ¶ So Esav vendi aftur tann dagin á sini leið til Sē'ir.

17 Og Jákup ferðaðist til Sūk'køth, og bygdi sær hús, og gjørdi búðir til fenað sín: tí verður navnið á tí plássinum kallað Sūk'køth.

18 ¶ Og Jákup kom til Sjá'lēm, ein stað av Sjē'chēm, sum er í landi Cánaans, tá ið hann kom frá Pá'dán-ár'ám; og sló upp tjald sitt frammanfyrir staðin.

19 Og hann keypti eitt stykki av einum akri, har hann hevði breitt tjald sitt, av hond Há'mør's barna, faðir Sjē'chēm's, fyrir hundrað stykkir av peningi.

20 Og hann reisti har altar, og kallaði tað El-él'ó-hé-ís-rá-él.

KAPITUL 34

OG Dinah, dóttir Leuh, sum hon føddi Jákupi, fór út at siggja dötur landsins.

2 Og tá ið Sjē'chēm, sonur

Há-mör-s Hivita, prins landsins, sá hana, tók hann hana, og lá við henni, og dálkaði hana.

3 Og sál hansara krøktist at Dínuh, dóttur Jákups, og hann elskaði gentuna, og talaði blíðligani við gentuna.

4 Og Sjē-chēm talaði við faðir sín Há-mör, og segði, Fá mær hesa gentu til konu.

5 Og Jákup hoyrði at hann hevði dálkað Dínuh, dóttur sína: men synir hansara vóru við fenaðinum hjá honum á akrinum: og Jákup helt friði sínum, inntil teir vóru komnir.

6 ¶ Og Há-mör, faðir Sjē-chēm-s, fór út til Jákups at samtala við hann.

7 Og synirnir hjá Jákupi komu uttan av akrinum tá ið teir hoyrdu tað: og menninir vórðu harmir, og teir vórðu sera vreiðir, av tí at hann hevði virkað dárskap í Ísrael, í at liggja við dóttur Jákups; hvør lutur ikki átti at verðið gjørdur.

8 Og Há-mör samtalaði við teir, og segði, Sál sonar míns, Sjē-chēm-s, leingist eftir dóttur tykkara: eg biði tykkum geva honum hana til konu.

9 Og gerið giftamál við okkum, og gevið tykkara dötur at okkum, og takið okkara dötur at tykkum.

10 Og tit skulu búgva hjá okkum: og landið skal vera frammi fyri tykkum; búgvið og handlið í tí, og fáid tykkum ognir harí.

11 Og Sjē-chēm segði við faðir hennara og við brøður hennara, Latid meg finna náði í eygum tykkara; og tað, sum tit skulu siga við meg, vil eg geva.

12 Biðjið meg um barasta so mikið brúðarfylgi og gávu, og eg vil geva samsvarandi sum tit skulu siga við meg: men gevið mær gentuna til konu.

13 Og synirnir hjá Jákupi svaraðu Sjē-chēm-i og Há-mör-i,

faðir hansara, svikaligani, og søgdu, av tí at hann hevði dálkað Dínuh, systur teirra:

14 Og teir søgdu við teir, Vit kunnu ikki gera hetta, at geva okkara systur til ein sum er óumskorin; tí at tað hevði verið okkum skemd:

15 Men í hesum vilja vit samtykkja tykkum: Um tit vilji verða sum vit veri, at hvør kallkyns tykkara verði umskorin;

16 Tá vilja vit geva okkara dötur at tykkum, og vit vilja taka tykkara dötur til okkum, og vit vilja dvøljast hjá tykkum, og vit vilja gerast eitt fólk.

17 Men um tit vilji ikki lýða á okkum, at verða umskornir; tá vilja vit taka okkara dóttur, og vit vilja vera farnir.

18 Og teirra orð hóvaðu Há-mör-i, og Sjē-chēm-i, syni Há-mör-s.

19 Og tann ungi maðurin drálaði ikki at gera hetta, tí hann hevði fragd í dóttur Jákups: og hann var meira heiðursamur enn alt hús faðirs hansara.

20 ¶ Og Há-mör og Sjē-chēm, sonur hansara, komu at portinum av staði sínum, og samtalaðu við menninar av staði sínum, og søgdu,

21 Hesir menn eru friðsamir hjá okkum; latið teir tí búgva í landinum, og handla í tí; tí at landið, si, tað er nóg stórt hjá teimum; latum okkum taka okkum teirra dötur sum konur, og latum okkum geva teimum okkara dötur.

22 Einans heri vilja menninir samtykkja okkum fyri at búgva hjá okkum, til at vera eitt fólk, um hvør kallkyns okkara millum verði umskorin, eins og teir eru umskornir.

23 Skal ikki teirra fenaður og teirra fíggjarogn og hvørt djór hjá teimum verða okkara? latum

okkum bara samtykkja teimum, og teir vilja búgva hjá okkum.

24 Og fyri Há-mór-i og Sjé'-chēm-i, syni hansara, góvu allir gætur sum fóru út úr portrinum av staði hansara; og hvør kallkyns varð umskorin, allir ið fóru út úr portrinum av staði hansara.

25 ¶ Og tað hendi í triðja degi, tá ið teir vóru sárir, at tveir av sonum Jákups, Simeon og Leví, brøður Dinuh, tóku hvør maður sitt svørð, og ráddust á staðin djarvligani, og vógu allar hannarnar.

26 Og teir vógu Há-mór og Sjé'-chēm, son hansara, við svørðeggini, og tóku Dinuh út úr húsi Sjé'-chēm-s, og fóru út.

27 Synirnir hjá Jákupi løgdu á hinar vignu, og rændu staðin, tí at teir høvdu dálkað systur teirra.

28 Teir tóku teirra seyðir, og teirra oksar, og asnar, og tað sum var í staðinum, og tað sum var í akrinum,

29 Og alt teirra ríkidømi, og øll teirra smáu, og teirra konur tóku teir til fanga, og rændu enntá alt sum var í húsinum.

30 Og Jákup segði til Simeons og Levís, Tit hava órógvad meg, til at fáa meg at stinka millum íbúgvar landsins, millum Cánaanitarnar og Pê-riz-zít'-arnar: og eftir sum at eg eri fáamentur, fara teir at savna seg saman ímóti mær, og bana mær; og eg verði oyddur, eg og hús mitt.

31 Og teir søgdu, Skuldi hann fara við systur okkara sum við skøkju?

KAPITUL 35

OG Guð segði við Jákup, Reis teg, far niðan til Beth-el, og búgv har: og ger har eitt altar at Guði, sum birtist tær, tá ið tú flýddir frá andliti Esavs, bróður tins.

2 Tá segði Jákup við húshald sitt, og til allar sum við honum vóru, Koyrið burt hinar fremmandu gudar sum eru tykkara millum, og verið reinir, og skiftið klæðir tykkara:

3 Og latum okkum reisast, og fara niðan til Beth-el; og eg vil gera har eitt altar at Guði, sum svaraði mær á degnum av mínum neyðarstandi, og var við mær á vegnum sum eg fór.

4 Og teir góvu Jákupi allar hinar fremmandu gudar sum vóru í teirra hond, og allar sínar oyrnaringar sum vóru í teirra oyrum; og Jákup fjaldi teir undir eikini sum var við Sjé'-chēm.

5 Og teir ferðaðust: og Guðs ræðsla var yvir staðunum sum vóru rundan um teir, og teir eltu ikki eftir sonum Jákups.

6 ¶ So Jákup kom til Lúz, sum er í landi Cánaans, tað er, Beth-el, hann og øll fólkin sum við honum vóru.

7 Og hann bygdí har eitt altar, og kallaði staðið Èl-béth'-el: av tí at har birtist Guð honum, tá ið hann flýddi frá andliti bróður síns.

8 Men Dê'-bór-ah, dadða Rebekuh, doyði, og hon jarðaðist niðanfyri Beth-el undir eini eik: og navnið á henni varð kallað Ál-lôn-bá-kúth.

9 ¶ Og Guð birtist Jákupi aftur, tá ið hann kom út úr Pá-dán-ár'-ám, og vælsignaði hann.

10 Og Guð segði við hann, Títt navn er Jákup: títt navn skal ikki meira kallast Jákup, men Ísrael skal navn títt vera: og hann kallaði navn hansara Ísrael.

11 Og Guð segði við hann, Eg eri Guð Almáttugi: ver fruktagóður og margfaldast; ein tjóð og flokkur av tjóðum skulu verða úr tær, og kongar skulu koma út úr lendum tínum;

12 Og landið, sum eg gav

Ábrahami og Ísaaki, til tín vil eg geva tað, og til sáð titt eftir teg vil eg geva landið.

13 Og Guð fór upp frá honum á staðnum har hann talaði við hann.

14 Og Jákup setti upp súlu á staðnum har hann talaði við hann, *enn tá* súlu av steini: og hann helti drykkoffur hará, og hann helti olju hará.

15 Og Jákup kallaði navnið á staðnum, har Guð talaði við hann, Beth-el.

16 ¶ Og teir ferðaðust frá Beth-el; og tað var bert ein stuttur vegur at koma til Ê-fráth: og Rákel hevði verkir, og hon hevði harða barnsótt.

17 Og tað bar á, tá ið hon var í harðari barnsótt, at nærkonan segði við hana, Ottast ikki; tú skalt eiga henda sonin eisini.

18 Og tað bar á, sum hennara sál var í fráferð, (tí hon doyði), at hon kallaði navn hansara Bën-ó-ní: men faðir hansara kallaði hann Benjamin.

19 Og Rákel doyði, og varð jarðað á vegnum til Ê-fráth, sum *er* Beth-lehem.

20 Og Jákup setti súlu uppá grøv hennara: tað *er* súlan av grøv Rákelar til henda dag.

21 ¶ Og Ísrael ferðaðist, og breiddi tjald sítt handan Ê-dár-s torn.

22 Og tað bar á, tá ið Ísrael búði í tí landinum, at Reúben fór og lá hjá Bíl'hüh, medkonu faðirs síns: og Ísrael hoyrði tað. Nú, synir Jákups vóru tólv:

23 Synirnir hjá Leuh; Reúben, fyrstiføddi Jákups, og Símeon, og Levi, og Judah, og Ís-sá-kár, og Zê-bù-lôn:

24 Synirnir hjá Rákeli; Jóseph, og Benjamin:

25 Og synirnir hjá Bíl'hüh, tæmastumoy Rákelar; Dán, og Nâph-tá-li:

26 Og synirnir hjá Zilpuh, tæmastumoy Leuh; Gád, og Asjer: hetta *eru* synir Jákups, sum vórðu føddir honum í Pá-dán-ár-ám.

27 ¶ Og Jákup kom at Ísaaki, faðir sínum, til Mâm-rê, til Ár-büh staðar, sum *er* Hê-brôn, har Ábraham og Ísaakur útisótu.

28 Og dagarnir hjá Ísaaki vóru hundrad og fyrsinstjúgu ár.

29 Og Ísaakur gav upp andan, og doyði, og varð savnaður at fólki sínum, gamal og mettur av døgum: og hansara synir, Esav og Jákup, jarðaðu hann.

KAPITUL 36

MEN hetta *eru* ættirnar hjá Esavi, sum *er* Ê-dóm.

2 Esav tók konur sínar av døtr-um Cánaans; Á-düh, dóttur Ê-lôn-s Hittita; og Á-hól-i-bá-müh, dóttur Á-náh, dóttur Zi-bê-ôn-s Hi-vít-a;

3 Og Bá-sjê-máth, dóttur Ísj-mâ-êl-s, systur Nê-bá-jøth-s.

4 Og Á-dáh føddi til Esavs Ê-li-pház; og Bá-sjê-máth føddi Reú-êl;

5 Og Á-hól-i-bá-mäh føddi Jê-ús, og Já-á-läm, og Kór-áh: hetta *eru* synir Esavs, sum vórðu føddir honum í landi Cánaans.

6 Og Esav tók konur sínar, og synir sínar, og døtur sínar, og allar persónar húss síns, og fenað sín, og øll djór síni, og alt sítt *figgjarevni*, sum hann hevði fingið í landi Cánaans; og fór inn í landið frá andliti bróður síns Jákups.

7 Tí rikidømini hjá teimum vóru meiri enn at teir fingi búð saman; og landið, sum teir vóru fremmandir í, kundi ikki bera teir, orsakað av teirra fenaði.

8 Soleiðis dvaldist Esav á Sé-ír fjalli: Esav *er* Ê-dóm.

9 ¶ Og hetta *eru* ættirnar

hjá Esavi, faðir Ê-dóm-it'-anna, á Sê'-ir fjalli:

10 Hetta *eru* nævnini hjá sonum Esavs; Ê-li-pház-i, syni Esavs; og konu Esavs; Reû'-ël, sonur Bá-sjê-máth-ar, konu Esavs.

11 Og synirnir hjá Ê-li-pház-i voru Tê-mán, Ómar, Zê'-phô, og Gá'-tám, og Kê'-náz.

12 Og Tim'-ná var medkona hjá Ê-li-pház-i, syni Esavs; og hon fœddi til Ê-li-pház-ar Á-má-lék: hetta *voru* synirnir hjá Á-dúh, konu Esavs.

13 Og hetta *eru* synir Reû'-ël-s; Náhath, og Zê'-ráh, Sjám'-máh, og Miz'-záh: hetta *voru* synirnir hjá Bá-sjê-máth-i, konu Esavs.

14 ¶ Og hetta *voru* synirnir hjá Á-hól-i-bá'-múh, dóttur Á-náh, dóttur Zi'-bê-ôn-s, konu Esavs: og hon fœddi til Esavs Jê'-ús, og Já'-álám, og Kór'-áh.

15 ¶ Hesir *voru* hertogar av sonum Esavs: synirnir hjá Ê-li-pház-i, frumborna *syni* Esavs; Tê-mán hertogi, Ómar hertogi, Zê'-phô hertogi, Kê'-náz hertogi,

16 Kór'-áh hertogi, Gá'-tám hertogi, og Á-má-lék hertogi: hetta *eru* hertogarnir *sum komu* av Ê-li-pház-i í landi Ê'-dóm-s; hetta *voru* synir Á-dúh.

17 ¶ Og hetta *eru* synir Reû'-ël-s Esavs sonar; Náhath hertogi, Zê'-ráh hertogi, Sjám'-máh hertogi, Miz'-záh hertogi: hetta *eru* hertogarnir *sum komu* av Reû'-ël-i í landi Ê'-dóm-s; hetta *eru* synirnir hjá Bá-sjê-máth-i, konu Esavs.

18 ¶ Og hetta *eru* synirnir hjá Á-hól-i-bá'-múh, konu Esavs; Jê'-ús hertogi, Já'-álám hertogi, Kór'-áh hertogi: hetta *voru* hertogarnir *sum komu* av Á-hól-i-bá'-múh, dóttur Á-náh, konu Esavs.

19 Hetta *eru* synir Esavs, *sum er* Ê'-dóm, og hetta *eru* hertogar teirra.

20 ¶ Hetta *eru* synirnir hjá Sê'-íri Hör-it'-a, *sum* íbúðu

landið; Ló'-tán, og Sjó'-bál, og Zi'-bê-ôn, og Á-náh,

21 Og Dî'-sjôn, og Ê'-zêr, og Dî'-sján: hetta *eru* hertogarnir hjá Hör-it'-unum, Sê'-írs børn í landi Ê'-dóm-s.

22 Og börnini hjá Ló'-tán-i voru Hó'-rí og Hé'-mám; og systir Ló'-tán-s *var* Tim'-ná.

23 Og börnini hjá Sjó'-bál-i *voru* hesir; Ál'-vân, og Mán'-áhath, og Ê'-bál, Sjê'-phô, og Ó-nám.

24 Og hetta *eru* børn Zi'-bê-ôn-s; bæði Á'-jáh, og Á-náh: hetta *var tann* Á-náh *sum* fann múl-djórini í oyðuni, *tá* ið hann gav asnum Zi'-bê-ôn-s, faðirs síns.

25 Og börnini hjá Á-náh *voru* hesi; Dî'-sjôn; og Á-hól-i-bá'-máh, dóttir Á-náh.

26 Og hetta *eru* børn Dî'-sjôn-s; Hêm'-dán, og Esj'-bán, og Íth'-rán, og Kê'-rán.

27 Børn Ê'-zêr-s *eru* hesir; Bilhan, og Zá'-ávân, og Ákan.

28 Børn Dî'-sján-s *eru* hesir; Úz, og Ar'-án.

29 Hetta *eru* hertogarnir *sum komu* av Hör-it'-unum; Ló'-tán hertogi, Sjó'-bál hertogi, Zi'-bê-ôn hertogi, Á-náh hertogi,

30 Dî'-sjôn hertogi, Ê'-zêr hertogi, Dî'-sján hertogi: hetta *eru* hertogarnir *sum komu* av Hó'-rí; millum hertogar teirra í Sê'-írs landi.

31 ¶ Og hetta *eru* kongarnir *sum* ríktu í landi Ê'-dóm-s, áðrenn tað ríkti nakar kongur yvir børnum Ísraels.

32 Og Bê'-lá Bê'-ór-s sonur ríkti í Ê'-dóm; og navnið á staði hansara *var* Dín'-hábah.

33 Og Bê'-lá doyði, og Jó'-báb Zê'-ráh sonur úr Böz'-ráh ríkti í hansara stað.

34 Og Jó'-báb doyði, og Hú'-sjám úr Tê-mán'-ís landi ríkti í hansara stað.

35 Og Hú'-sjám doyði, og Há'-dád Bê'-dád-s sonur, *sum*

sló Mí-dí-án á vølli Móabs, ríkti í hansara stað; og navnið á hansara staði var Á-vith.

36 Og Há-dád doyði, og Sám-láh úr Mäs-ré-káh ríkti í hansara stað.

37 Og Sám-láh doyði, og Saul úr Rē-hö-böth við ána ríkti í hansara stað.

38 Og Saul doyði, og Bá-ál-há-nán Ach-börs sonur ríkti í hansara stað.

39 Og Bá-ál-há-nán Ach-börs sonur doyði, og Há-dár ríkti í hansara stað; og navnið á hansara staði var Pá-ú; og navn konu hansara var Mē-hēt-ä-bél, Má-tréd-s dóttir, Mē-zä-häb-s dóttur.

40 Og hetta eru nøvnini hjá hertogunum sum komu av Esavi, samsvarandi teirra familjum, eftir teirra plássum, eftir teirra nøvnum; Tím-näh hertogi, Ál-väh hertogi, Jē-téth hertogi,

41 Ä-hól-i-bá-mäh hertogi, E-láh hertogi, Pí-nön hertogi,

42 Kē-náz hertogi, Tē-män hertogi, Mib-zär hertogi,

43 Mäg-di-él hertogi, Í-räm hertogi: hetta veri hertogar E-dóm-s, samsvarandi teirra bústöðum í landi ognar teirra: hann er Esav, faðir E-dóm-it-anna.

KAPITUL 37

OG Jákup dvaldist í landinum, sum faðir hansara var ein fremmandur í, í landi Cánaans.

2 Hetta eru ættirnar hjá Jákupi. Jóseph, sum seyrtjan ára gamal, gav fylginum við brøðrum sínum; og pilturin var við sonum Bil-hüh, og við sonum Zilpuh, konum faðirs síns; og Jóseph bar faðir sínum teirra illa ummæli.

3 Men Ísrael elskaði Jóseph meira enn øll síni børn, av tí at hann var sonur ellis hansara; og hann gjørði honum ein fjøllittan kyrtil.

4 Og tá ið brøður hansara

sóu at faðir teirra elskaði hann meira enn allar brøður hansara, hataðu teir hann, og kundu ikki tala friðsamliga við hann.

5 ¶ Og Jósephi droymdi sínum hann: og teir hataðu hann uppافتur meira.

6 Og hann segði við teir, Hoyrið, eg biði tykkum, henda dreyms sum meg hevur droymt:

7 Tí sí, vit bundu bundir í akrinum, og sí, mitt bundi reistist, og eisini stóð upprætt; og sí, tykkara bundir stóðu runt um, og intu heiðurslútan fyri bundi mínum.

8 Og brøður hansara søgdu við hann, Skalt tú veruliga ríkjia yvir okkum? ella skalt tú veruliga hava harradømi yvir okkum? Og teir hataðu hann uppافتur meira fyri hansara dreyms, og fyri orðini hjá honum.

9 ¶ Og hann droymdi uppافتur annan dreyms, og taldi hann fyri brøðrum sínum, og segði, Sí, meg hevur droymt dreyms afturat; og sí, sólin og mánin og hinar ellivu stjørnur intu heiðurslútan fyri mær.

10 Og hann taldi hann fyri faðir sínum, og fyri brøðrum sínum: og faðir hansara hartaði hann, og segði við hann, Hvat er hesin dreymsurin sum teg hevur droymt? Skulu eg og móðir tín og brøður tínir veruliga koma at boyggja niður okkum sjálf fyri tær til jarðar?

11 Og hansara brøður øvundaðu hann; men faðir hansara gav sær far eftir framsøgnini.

12 ¶ Og hansara brøður fóru at geva smáfæfylgi faðirs síns í Sjē-chēm.

13 Og Ísrael segði við Jóseph, Geva ikki brøður tínir fylginum í Sjē-chēm? kom, og eg vil senda teg til teirra. Og hann segði við hann, Her eri eg.

14 Og hann segði við hann, Far, eg biði teg, vita hvört tað viti væl við hjá brøðrum tínum, og væl við hjá fylgjunum; og ber mær orð aftur. So hann sendi hann út úr dali Hē'-brøn-s, og hann kom til Sjë'-chēm.

15 ¶ Og ein ávísur maður fann hann, og sí, hann reikaði um í akrinum: og maðurin spurdi hann, og segði, Hvat seekirt tú?

16 Og hann segði, Eg seeki brøður minar: sigið mær, eg biði tygum, hvar teir geva fylgjum sínum.

17 Og maðurin segði, Teir eru farnir avstað hiðani; tí at eg hoyrði teir siga, Latum okkum fara til Dó'-thán. Og Jóseph fór eftir brøðrum sínum, og fann teir í Dó'-thán.

18 Og tá ið teir sóu hann langt burturi, sjálvst áðrenn hann kom nær teimum, samansvóru teir ímóti honum at bana honum.

19 Og teir søgdu hvør við annan, Sí, hesin droymarin kemur.

20 Komið nú tí, og latum okkum bana honum, og kasta hann inn í onkra holu, og vit vilja siga, Okkurt ónt villdjór hevur slúkað hann: og vit skulu siggja hvat fer at verða úr dreyimum hans.

21 Og Reūben hoyrði tað, og hann bjargaði honum úr teirra hondum; og segði, Latum okkum ikki drepa hann.

22 Og Reūben segði við teir, Úthellið einkið blóð, men kastið hann inn í hesa holuna sum er í oyðuni, og leggið onga hond á hann; at hann mátti bjargað honum úr teirra hondum, til tess at bjarga honum til fadirs hans aftur.

23 ¶ Og tað bar á, tá ið Jóseph var komin at brøðrum sínum, at teir berkaðu Jóseph úr hansara kyrtli, hansara fjøl-litta kyrtli sum var á honum;

24 Og teir tóku hann, og kast-

aðu hann í holu: og holan var tóm, tað var einkið vatn í henni.

25 Og teir settust niður at eta breyð: og teir lyftu upp eygum sínum, og sí, ein flokkur av Ísj-mēel-it'-um kom frá Gilead við kamelum sínum, berandi kryddariir og balsam og myrrhu, og fóru at bera tað niður til Egyptalands.

26 Og Judah segði við brøður sínar, Hvat gagn er tað, um vit bana bróður okkara, og loyna blóð hansara?

27 Komið, og latum okkum selja hann til Ísj-mēel-it'-arnar, og lat ikki hond okkara vera á honum; tí at hann er bróðir okkara og kjot okkara. Og hansara bróður lótu sær lynda.

28 Tá fóru framvið Mi-di-á-nit'-a keypmenn; og teir drógu og lyftu upp Jóseph út úr holuni, og seldu Jóseph til Ísj-mēel-it'-arnar fyri tjúgu stykkir av silvuri: og teir fóru Jóseph til Egyptalands.

29 ¶ Og Reūben vendi aftur at holuni; og sí, Jóseph var ikki í holuni; og hann skræddi klæðir síni.

30 Og hann vendi aftur at brøðrum sínum, og segði, Barnið er ikki; og eg, hvagar skal eg fara?

31 Og teir tóku kyrtilin hjá Jósephi, og drópu eitt lamb hjá geitunum, og dyppaðu kyrtilin í blóðið;

32 Og teir sendu fjøl-litta kyrtilin, og teir bóru hann til fadirs síns; og søgdu, Henda hava vit funnið: vita nú hvørt tað veri kyrtilin hjá syni tínum, ella ikki.

33 Og hann kendi hann, og segði, Tað er kyrtilin hjá syni mínum; eitt ónt villdjór hevur slúkað hann; Jóseph er óivað skræddur í stykkir.

34 Og Jákup skræddi klæðir síni, og koyrði sekkjaklæði uppá lendar sínar, og harmaði yvir son sín í mangar dagar.

35 Og allir synir hansara og

allar dötur hansara risu upp at ugga hann; men hann sýtti at uggast; og hann segði, Tí at eg vil fara niður í grövína til son mín harmandi. Soleiðis græt faðir hansara um hann.

36 Og Mi-di-á-nít-arnir seldu hann inn í Egyptaland til Pó-ti-phâr-s, ein embætismann hjá Pharaoh, og hövuðsmaður av líverjuhi.

KAPITUL 38

OG tað hendi um ta tíðina, at Judah fór oman frá brøðrum sínum, og vendi inn til ein ávísan Adullamita, hvørs navn var Hí-ráh.

2 Og Judah sá har eina dóttur hjá ávísan Cánaanita, hvørs navn var Sjú-áh; og hann tók hana, og fór inn at henni.

3 Og hon ól fram, og føddi son; og hann kallaði navn hansara Êr.

4 Og hon ól fram aftur, og føddi son; og hon kallaði navn hansara Ó-nán.

5 Og uppafstur ól hon fram, og føddi son; og kallaði navn hansara Sjê-láh: og hann var í Kê-zib, tá ið hon føddi hann.

6 Og Judah tók konu til Êrs, sin frumborna, hvørs navn var Tá-már.

7 Og Êr, frumborni Judah, var vondur í HARRANS eygsjón; og HARRIN vá hann.

8 Og Judah segði við Ó-nán, Far inn at konu bróður tíns, og gift teg við henni, og reis upp sáð til bróður tín.

9 Og Ó-nán vitsti at sáðið skuldi ikki verða hansara; og tað hendi, tá ið hann fór inn at konu bróður síns, at hann stoytti tað á jørðina, bara ikki at hann skuldi givið sáð til bróður sín.

10 Og tað tingið, sum hann gjørði, mistoknaði HARRANUM: hvørsvegna hann vá hann eisini.

11 Tá segði Judah við Tá-már, verdóttur sína, Verð verandi einkja í húsi faðirs tíns, til Sjê-láh, sonur mín, verði vaksin: tí hann segði, At ikki møguligvis hann doyggi eisini, eins og brøður hansara gjørdu. Og Tá-már fór og búði í húsi faðirs síns.

12 ¶ Og í framliðing tíðarinnar doyði dóttir Sjú-áh, kona Judah; og Judah varð uggaður, og fór niðan til seyðaklippararnar til Tim-náth, hann og vinur hansara Hí-ráh, Adullamitin.

13 Og tað varð talt Tá-mári, sigandi, Sí, verfaðir tín fer niðan til Tim-náth at klippa seyði sínum.

14 Og hon fór úr sínum einkjuklæðum av sær, og dekkaði seg við sløri, og ballaði seg, og sat í einum opnum pláss, sum er við vegin til Tim-náth; tí hon sá at Sjê-láh var vaksin, og hon var ikki givin honum til konu.

15 Tá ið Judah sá hana, helt hann hana vera skøkju; av tí at hon hevði dekkað andlit sítt.

16 Og hann vendi inn at henni við vegin, og segði, Kom nú, eg biði teg, lat meg koma inn at tær; (tí hann vitsti ikki at hon var verdóttir hansara.) Og hon segði, Hvat vilt tú geva mær, at tú mást koma inn at mær?

17 Og hann segði, Eg vil senda tær geitarlamb úr fylgnum. Og hon segði, Vilt tú geva mær pant, til tú sendi tað?

18 Og hann segði, Hvat pant skal eg geva tær? Og hon segði, Tínn innsiglisring, og tíni armbond, og tínn stav sum er í tíni hond. Og hann gav henni tað, og kom inn at henni, og hon ól fram av honum.

19 Og hon reistist, og fór avstað, og legði niðurfyrí sitt slør frá sær, og fór í síni einkju-dóms klæðir.

20 Og Judah sendi geitarlambið

GENESIS 39

Támar teipar Judah, og föðir tvíburar

við hendi vinar síns, Adullamitans, *fyrir* at fáa *sitt* pant av kvinnunnar hond: men hann fann hana ekki.

21 Tá spurdi hann menninar av tí plássi, og segði, Hvar *er* skökjan, sum *var* opinlýslega við vegkantin? Og teir sögdu, Tað var eingin skökja á hesum *staði*.

22 Og hann vendi aftur til Judah, og segði, Eg dugi ikki at finna hana; og eisini menninir av tí staðnum sögdu, at tað var eingin skökja á hesum *staði*.

23 Og Judah segði, Lat hana taka *tað* til sín, at ikki vit verði til skammar: sí, eg sendi hetta geitarlambið, og tú hevurt ikki funnið hana.

24 ¶ Og tað hendi umleið triggjar mánaðir eftir, at tað varð sagt Judah, soljóðandi, Tá-már, verdóttir tín, hevur spælt skökjan; og eisini, sí, hon *er* við barn við hordómi. Og Judah segði, Førið hana út, og latið hana verða brenda.

25 Tá ið hon *varð* førd út, sendi hon til verfaðirs síns, sigandi, Við tí manni, hvørs hesi *eru*, *eri* eg við barn: og hon segði, Greina, eg biði teg, hvørs hesi *eru*, innsiglisringurin, og armbond, og stavur.

26 Og Judah viðurkendi *tey*, og segði, Hon hevur verið rættvisari enn eg; vegna tess at eg gav hana ikki til Sjé-láh, sonar míns. Og hann kendi hana ikki meira aftur.

27 ¶ Og tað hendi í tíðini av verkjum hennara, at sí, *tá vóru* tvíburar í móðurlívi hennara.

28 Og tað bar á, tá ið hon hevði verkir, at *tann* *eni* stakk út *sína* hond: og nærkonan tók og uppá hansara hond ein skarlaks tráð, og segði, Hesin kom út fyrst.

29 Og tað bar á, sum hann dró tilbakar sína hond, at sí, bróðir

hansara kom út: og hon segði, Hvussu hevurt tú brotist fram? *hetta* skarðið *veri* á tær: tí varð navn hansara kallað Phár-éz.

30 Og síðani kom út bróðir hansara, sum hevði skarlaks tráðin uppiá síni hond: og navn hansara varð kallað Zár-áh.

KAPITUL 39

OG Jóseph varð førdur niður til Egyptalands; og Pó-ti-phár, ein yvirmaður hjá Pharaoh, høvuðsmaður av líverjuni, ein Egypti, keypti hann av hondum Ís-meel-it-anna, sum høvdu ført hann niður hagar.

2 Og HARRIN var við Jósephi, og hann var framgangsrikur maður; og hann var í húsi meistara síns, Egyptans.

3 Og meistari hansara sá at HARRIN var við honum, og at HARRIN fekk alt, sum hann gjørði, at *hava* framgongd í hond hansara.

4 Og Jóseph fann náði í eygsjón hansara, og hann tænti honum: og hann gjørði hann til umsjónarmann yvir húsi sínum, og alt, *sum* hann hevði, legði hann í hond hansara.

5 Og tað hendi frá tí tíðini *sum* hann hevði gjørt hann til umsjónarmann í sínum húsi, og yvir øllum sum hann hevði, at HARRIN vælsignaði hús Egyptans fyri Jósephs skuld; og HARRANS signing var yvir øllum sum hann hevði í húsinum, og í akrinum.

6 Og hann eftirlæt alt, sum hann hevði, í hond Jósephs; og hann vitaði ikki *um* nakað *sum* hann hevði, uttan breyðið sum hann át. Og Jóseph var *ein* frálíkur *persónur*, og sá gott út.

7 ¶ Og tað bar á eftir hesi tingini, at kona meistara hansara rendi síni eygu eftir Jósephi; og hon segði, Ligg við mær.

8 Men hann sýtti, og segði við konu meistara síns, Sí, meistari mín vitar ekki hvað er hjá mær í húsinum, og hann hefur litið upp alt, sum hann hefur, til mína hond;

9 *Tað er* eingin stærri í hesum húsi enn eg; ekki heldur hefur hann hildið nakað aftur frá mær, uttan teg, av tí at tú ert kona hansara: hvussu kann eg tá gera hesa miklu vondsku, og synda ímóti Guði?

10 Og tað hendi, sum hon talaði til Jósephs dag um dag, at hann gav ekki gætur at henni, at liggja hjá henni, *ella* at vera við henni.

11 Og tað hendi um hesa tíð, at *Jóseph* fór inn í húsið at gera sín gerning; og *tað var* eingin av monnum av húsinum har fyrri innan.

12 Og hon fangaði hann eftir klæði hansara, og segði, Ligg við mær: og hann eftirlæt klæði sítt í hond hennara, og flýddi, og slapp sær út.

13 Og tað bar á, tá ið hon sá at hann hevði eftirlatið klæði sítt í hond hennara, og var flýddur fram,

14 At hon kallaði á menninar av húsi sínum, og talaði við teir, og segði, Sí, hann hefur ført inn ein Hebréara til okkara at háða okkum; hann kom inn til mín at liggja við mær, og eg rópti við hardari rødd:

15 Og tað bar á, tá ið hann hoyrði at eg lyfti upp mína rødd og rópti, at hann eftirlæt klæði sítt hjá mær, og flýddi, og slapp sær út.

16 Og hon legði niðurfyrri hansara klæði hjá sær, inntil harri hansara kom heim.

17 Og hon talaði við hann samsvarandi hesum orðum, og segði, Hebráiski tænarin, sum tú hevurt ført til okkara, kom inn til mín at háða meg:

18 Og tað bar á, sum eg lyfti upp mína rødd og rópti, at hann eftirlæt klæði sítt hjá mær, og flýddi út.

19 Og tað bar á, tá ið hansara meistari hoyrði orðini hjá konu síni, sum hon talaði við hann, sigandi, eftir hesum háttarlagi gjørdi tænarin tín við meg; at hansara vreiði varð kynd.

20 Og meistari Jósephs tók hann, og koyrði hann í fongслиð, eitt stað har fangarnir hjá kongi *vóru* bundnir: og hann var har í fongslinum.

21 ¶ Men HARRIN var við Jósephi, og sýndi honum miskunn, og gav honum tokka í eygsjónini á fongslsvørðinum.

22 Og fongslsvørðurin leit upp til handar Jósephs allar fangarnar sum *vóru* í fongslinum; og hvatsumhelst teir gjørdu har, hann var gerarin *av tí*.

23 Fongslsvørðurin leit ekki at nøkrum *sum var* undir hond hansara; tí at HARRIN var við honum, og *tað*, sum hann gjørdi, *tað* fekk HARRIN at *hava* frama.

KAPITUL 40

OG tað hendi eftir hesi tingini, at skeinkjarin hjá kongi Egyptalands og *hansara* bakari høvdu meinbogað harra sín, kong Egyptalands.

2 Og *Pharaoh* var vreiður inná tveir *av* sínum yvirmonnum, inná hin ovasta av skeinkjarunum, og inná hin ovasta av bakarunum.

3 Og hann setti teir í varðhald í húsinum hjá høvuðsmanni livverjunnar, inn í fongслиð, staðið har Jóseph *var* bundin.

4 Og høvuðsmaðurin av livverjuni álegði Jósephi við teimum, og hann tænti teimum: og teir hildu fram eina tíð í varðhaldi.

5 ¶ Og teimum droymdi dreym, báðum teirra, hvør maður sín dreym í einari nátt, hvør

maður samsvarandi týðingini av sínum dreymi, skeinkjarin og bakarin hjá kongi Egyptalands, sum *vóru* bundnir í fongslinum.

6 Og Jóseph kom inn til teirra um morgunin, og hugdi uppá teir, og sí, teir *vóru* daprir.

7 Og hann spurdi yvirmenninar hjá Pharaoh, sum *vóru* við honum í varðhaldinum av húsi harra sins, og segði, Hví hyggja tit so dapurligani í dag?

8 Og teir søgdu við hann, Okkum hevur droymt dreym, og tað er eingin týðari av honum. Og Jóseph segði við teir, Hoyra ikki týðingar Guði til? sigið mær teir, eg biði tykkum.

9 Og høvuðskeinkjarin segði frá sínum dreymi fyri Jósephi, og segði við hann, Í mínum dreymi, sí, eitt vintræ *var* frammanfyri mær;

10 Og í vintrellum *vóru* triggjar greinar: og tað *var* sum um tað blómaði, og hennara blómingar skutu út; og tess tyssir bóru fram staðin vinber:

11 Og Pharaohs bikar *var* í míni hond: og eg tók vindrúvurnar, og pressaði tær inn í Pharaohs bikar, og eg gav bikarið inn í hond Pharaohs.

12 Og Jóseph segði við hann, Hetta er týðingin av honum: Tær triggjar greinarnar eru triggir dagar:

13 Enn innan triggjar dagar skal Pharaoh lyfta upp høvur títt, og endurbøta teg at plássu tínum: og tú skalt flýggja Pharaohs bikar inn í hond hansara, eftir hinum fyrra háttarlagi, tá ið tú vart skeinkjari hansara.

14 Men hugsa um meg, tá ið tað verður væl *statt* við tær, og sýn blidni, eg biði teg, móti mær, og nevn meg fyri Pharaoh, og før meg út úr hesum húsinum:

15 Tí at veruliga varð eg stolin burt úr landi Hebræanna:

og her havi eg eisini einkið gjørt, at teir skuldu rindað meg inn í fangatípið.

16 Tá ið høvuðsbakarin sá at týðingin var góð, segði hann við Jóseph, Eisini eg *var* í dreymi mínum, og sí, eg *hevði* triggjar hvítar tægur á høvdi mínum:

17 Og í tí ovastu tæguni *var* av øllum slagi av bakstursmatum til Pharaohs; og fuglarnir ótu teir úr tæguni á høvdi mínum.

18 Og Jóseph svaraði og segði, Hetta er týðing hansara: Tær triggjar tægurnar eru triggir dagar:

19 Enn innan triggjar dagar skal Pharaoh lyfta upp høvur títt oman av tær, og skal heingja teg á træi; og fuglarnir skulu eta kjøt títt uttan av tær.

20 ¶ Og tað hendi triðja dagin, sum *var* føðingardagur Pharaohs, at hann gjordi øllum tænarum sínum veitslu; og hann lyfti upp høvur høvuðskeinkjarans og høvuðsbakarans, millum tænarar sínar.

21 Og hann endurbøtti høvuðskeinkjaran til hansara skeinkjara-dømi aftur; og hann gav bikarið inn í hond Pharaohs:

22 Men hann hongdi høvuðsbakaran: eins og Jóseph hevði týtt fyri teimum.

23 Tó mintist høvuðskeinkjarin ikki til Jósephs, men gloymdi hann.

KAPITUL 41

OG tað bar á við endan á tveimum samfullum árum, at Pharaoh droymdi: og sí, hann stóð við ána.

2 Og sí, tað komu upp úr ánni sjev væl vaksnar kýr og feit-kjøtaðar; og tær *gingu* á biti á eini ong.

3 Og sí, sjev aðrar kýr komu upp aftaná tær út úr ánni, illa vaksnar og rak-kjøtaðar; og

stóðu hjá *hinum* kúnum uppiá áarbakkanum.

4 Og tær illa vaksnu og rak-kjötaðu kýrnar ótu upp tær sjeý væl vaksnu og feitu kýrnar. So vaknaði Pharaoh.

5 Og hann svav og droymdi aðru ferðina: og sí, sjeý kornøks komu upp á einum strái, tjúkk og góð.

6 Og sí, sjeý kløn øks og sviðin við eystanvindinum spruttu upp aftaná tey.

7 Og tey sjeý klönu øksini gloyptu tey sjeý tjúcku og fullu øksini. Og Pharaoh vaknaði, og sí, *tá var tað* dreymur.

8 Og tað hendi um morgunin, at andi hansara var órógvæður; og hann sendi og rópaði allar gandakallar Egyptalands, og allar vismenn tess: og Pharaoh segði teimum dreyms sín; men *tað var* eingin ið kundi týða Pharaoh teir.

9 ¶ Tá mælti hövuðsskeinkjarin við Pharaoh, og segði, Meg minnist feilir mínar henda dag:

10 Pharaoh var vreiður við tænarar sínar, og setti meg í varðhald í húsinum hjá hövuðsmanni lívverjunnar, bæði meg og hövuðsbakaran:

11 Og okkum droymdi dreyms í einari nátt, meg og hann; okkum droymdi hvør maður samsvarandi týðingini av sínum dreymsi.

12 Og har *var* við okkum ungur maður, Hebræari, tænarari hjá hövuðsmanni lívverjunnar; og vit taldu honum, og hann týddi fyrri okkum dreymsar okkara; fyrri hvørjum manni samsvarandi hansara dreymsi týddi hann.

13 Og tað bar á, eins og hann týddi fyrri okkum, soleiðis varð tað; meg endurbøtti hann í embætti mitt, og hann hongdi hann.

14 ¶ Tá sendi Pharaoh og rópaði Jóseph, og teir fórdu

hann skundisligani út úr fanga-tippinum: og hann rakaði *sær*, og skifti klædnað sín, og kom inn til Pharaohs.

15 Og Pharaoh segði við Jóseph, Meg hevur droymt dreyms, og *tað er* eingin ið kann týða hann: og eg havi hoyrt sagt um teg, *at* tú kanst skilja dreyms til at týða hann.

16 Og Jóseph svaraði Pharaoh, og segði, *Tað er* ikki í mær: Guð skal geva Pharaoh friðarsvar.

17 Og Pharaoh segði við Jóseph, Í mínum dreymsi, sí, eg stóð uppiá áarbakkanum:

18 Og sí, tað komu upp úr ánni sjeý kýr, feit-kjötaðar og væl vaksnar; og tær *gingu* á bitu á eini ong:

19 Og sí, sjeý aðrar kýr komu upp aftaná tær, armar og sera illa vaksnar og rak-kjötaðar, slíkar sum eg aldri sá í øllum Egyptalandi fyrri vánaligeika:

20 Og tær raku og tær illa vaksnu kýrnar ótu upp hinar fyrstu sjeý feitu kýrnar:

21 Og tá ið tær hövdu etið tær upp, kundi tað ikki vitast at tær hövdu etið tær; men tær *vóru* enn illa vaksnar, eins og at byrja við. So vaknaði eg.

22 Og eg sá í mínum dreymsi, og sí, sjeý øks komu upp á einum strái, tjúkk og góð:

23 Og sí, sjeý øks, fólnað, kløn, og sviðin við eystanvindinum, spruttu upp aftaná tey:

24 Og tey klönu øksini gloyptu tey sjeý góðu øksini: og eg taldi gandakøllunum *hetta*; men *tað var* eingin ið kundi klárleggja *tað* fyrri mær.

25 ¶ Og Jóseph segði við Pharaoh, Pharaohs dreymsur *er* ein: Guð hevur synt Pharaoh tað *sum* hann *er* um *at fara* at gera.

26 Tær sjeý góðu kýrnar *eru* sjeý ár; og tey sjeý góðu øksini *eru* sjeý ár: dreymsurin *er* ein.

27 Og tær sjeý klønu og illa vaksnu kýrnar, sum komu upp aftaná tær, eru sjeý ár; og tey sjeý tómu øksini, sum vóru sviðin við eystanvindinum, skulu vera sjeý ár av hungursneyð.

28 *Tað er tað tingið sum eg havi talað fyri Pharaoh: Tað, sum Guð er um at fara at gera, tað sýnir hann Pharaoh.*

29 Sí, tað koma sjeý ár av miklum ríkiligleika út ígjøgnum alt Egyptaland:

30 Og tað skulu risa upp aftaná tey sjeý ár av hungursneyð; og øll nøgdin skal verða gloymd í Egyptalandi; og hungursneyðin skal eta landið upp;

31 Og ríkiligleikin skal ikki verða kunnur í landinum uppá grund av tí fylgjandi hungursneyðini; tí hon skal vera sera svárlig.

32 Og vegna tað at dreymurin varð tvífaldaður fyri Pharaoh tvær ferðir; tað er av tí at luturin er grundfestur av Guði, og Guð vil fljótligani fáa hann at bera á.

33 Lat tí nú Pharaoh leita fram mann, hygnan og vísan, og seta hann yvir Egyptalandi.

34 Lat Pharaoh gera hetta, og lat hann útnevna embætismenn yvir landinum, og taka upp fimtupartin av Egyptalandi í teimum sjeý ríkiligu árunum.

35 Og lat teir savna allan matin av teimum góðu árunum sum koma, og leggja niðurfyri korn undir Pharaohs hond, og lat teir goyma mat í staðunum.

36 Og tann maturin skal verða til inniløgu hjá landinum ímóti teimum sjeý árunum av hungursneyð, sum skulu verða í Egyptalandi; at landið farist ikki gjøgn hungursneyðina.

37 ¶ Og luturin var góður í Pharaohs eygum, og í eygunum á øllum tænarum hans.

38 Og Pharaoh segði við

tænarar sínar, Kunnu vit finna ein slíkan sum hesin er, ein mann í hvørjum Guðs Andi er?

39 Og Pharaoh segði við Jóseph, Við tað at Guð hevur sýnt tær alt hetta, er tað eingin so hyggin og visur sum tú ert:

40 Tú skalt vera yvir húsi mínum, og eftir tínum orði skal alt mitt fólk verða stjórnað: bert í hásaetinum vil eg vera miklari enn tú.

41 Og Pharaoh segði við Jóseph, Sí, eg havi sett teg yvir øllum Egyptalandi.

42 Og Pharaoh tók av ring sín frá hond síni, og koyrði hann á hond Jósephs, og skryðdi hann í klædnakappar av finum líni, og koyrði gullketu um háls hansara;

43 Og hann fekk hann at riða í hinum øðrum vagninum sum hann hevði; og teir róptu undan honum, Boyggið knæ: og hann gjørdi hann til stjórnara yvir øllum Egyptalandi.

44 Og Pharaoh segði við Jóseph, Eg eri Pharaoh, og uttan teg skal eingin maður lyfta upp sína hond ella fót í øllum Egyptalandi.

45 Og Pharaoh kallaði Jósephs navn Zāph-nāt-pá-á-né-áh; og hann gav honum til konu Ás-é-nāth, dóttur Pó-ti-phēr-áh prests í Ón. Og Jóseph fór út yvir alt Egyptaland.

46 ¶ Og Jóseph var tríati ára gamal tá ið hann stóð frammi fyri Pharaoh kongi av Egyptalandi. Og Jóseph fór út frá nærveru Pharaohs, og fór út ígjøgnum alt Egyptaland.

47 Og í teimum sjeý ríkiligu árunum bar jørðin fram í hondfullum.

48 Og hann savnaði upp allan matin av teimum sjeý árunum sum vóru í Egyptalandi, og legði niðurfyri matin í staðirnar: matin

av markini, sum var rundan um hvønn stað, legði hann niðurfyr í hinum sama.

49 Og Jóseph savnaði korn sum sand havsins, sera nógv, inntil hann lætti av at telja; tí at tað var uttan tal.

50 Og Jósephi vórðu føddir tveir synir aðrenn árin av hungursneyð komu, hvørjar As'ë-náth, dóttir Pó-ti-phër-áh prests í On, føddi honum.

51 Og Jóseph kallaði navnið hjá tí fyrstafødda Mä-näs'séh: Tí at Guð, segði hann, hevur fingið meg at gloyma alt mitt strev, og alt hús faðirs míns.

52 Og navnið hjá hinum øðrum kallaði hann E'phrā-ím: Tí at Guð hevur fingið meg at vera fruktagóður í landi niðvar minar.

53 ¶ Og tey sjev árin av ríkiligleika, sum var í Egyptalandi, vóru endað.

54 Og tey sjev árin av halli byrjaðu at koma, samsvarandi sum Jóseph hevði sagt: og hallið var í øllum londum; men í øllum Egyptalandi var breyð.

55 Og tá ið alt Egyptaland var úthungrað, rópaði fólkíð til Pharaohs eftir breyði: og Pharaoh segði við allar Egyptarnar, Farið til Jósephs; tað, sum hann sigur við tykkum, gerið tað.

56 Og hungursneyðin var yvir alla ásjónina av jørðini: og Jóseph læt upp øll goymsluhúsini, og seldi Egyptunum; og hungursneyðin gjørdist svár í Egyptalandi.

57 Og øll lond komu til Egyptalands til Jósephs fyri at keypa korn; tí at hungursneyðin var so svár í øllum londum.

KAPITUL 42

MEN tá ið Jákup sá at tað var korn í Egyptalandi, segði Jákup við synir sínar, Hvi hyggja tit hvør uppá annan?

2 Og hann segði, Sí, eg havi hoyrt at tað er korn í Egyptalandi: sleppið tykkum niður hagar, og keypið okkum haðani; at vit mega liva, og ikki doyggja.

3 ¶ Og Jósephs tiggju brøður fóru niður at keypa korn í Egyptalandi.

4 Men Benjamin, bróður Jósephs, sendi Jákup ikki við brøðrum hansara; tí hann segði, At ikki møguliga mein viðurfari honum.

5 Og synir Ísraels komu at keypa korn millum teirra sum komu: tí at hungursneyðin var í landi Cánaans.

6 Og Jóseph var landsstjórin yvir landinum, og hann var tað sum seldi til alt fólk landsins: og Jósephs brøður komu, og boygdu niður seg sjálvar frammi fyri honum við andlitum sínum til jarðar.

7 Og Jóseph sá brøður sínar, og hann kendi teir, men gjørdi seg fremmandan fyri teimum, og talaði knortlasligani við teir; og hann segði við teir, Hvaðani koma tit? Og teir søgdu, Frá landi Cánaans at keypa mat.

8 Og Jóseph kendi brøður sínar, men teir kendu ikki hann.

9 Og Jóseph mintist dreyrnar sum hann droymdi um teir, og segði við teir, Tit eru njósnarar; at siggja landsins nakni eru tit komnir.

10 Og teir søgdu við hann, Nei, harri mín, men at keypa mat eru tænarar tínir komnir.

11 Vit eru allir synir eins mans; vit eru sannir menn, tænarar tínir eru eingir njósnarar.

12 Og hann segði við teir, Nei, men at siggja landsins nakni eru tit komnir.

13 Og teir søgdu, Tænarar tínir eru tólv brøður, synir eins mans í landi Cánaans; og

sí, hin yngsti er henda dag hjá faðir okkara, og ein er ikki.

14 Og Jóseph segði við teir, Tað er tað sum eg talaði við tykkum, og segði, Tit eru njósnarar:

15 Við hesum skulu tit verða royndir: Við Pharaohs lív skulu tit ikki fara fram hiðani, uttan yngsti bróðir tykkara komi higar.

16 Sendið ein tykkara, og lat hann heinta bróður tykkara, og tit skulu verða hildnir í fongsl, at orð tykkara mega verða roynd, hvørt tað veri nakar sannleiki í tykkum: annars, við Pharaohs lív, so eru tit vist njósnarar.

17 Og hann koyrði teir allar samlar í varðhald í triggjar dagar.

18 Og Jóseph segði við teir hin triðja dagin, Gerið hetta, og livið; tí at eg óttist Guð:

19 Um tit veri sannir menn, tá latið ein av brøðrum tykkara verða bundnan í húsi fongsuls tykkara: farið tit, berið korn fyrri hungursneyðina hjá húsum tykkara:

20 Men færið yngsta bróður tykkara til mín; so skulu orð tykkara verða sannað, og tit skulu ikki doyggja. Og teir so gjørdur.

21 ¶ Og teir søgdu hvør við annan, Vit eru sannligani sekir viðvíkjandi bróður okkara, í at vit sóu angistina av hansara sál, tá ið hann bønaði okkum, og vit ikki vildu hoyra; tí er henda neyðin komin yvir okkum.

22 Og Reuben svaraði teimum, og segði, Talaði eg ikki við tykkum, og segði, Syndið ikki imóti barninum; og tit vildu ikki hoyra? sí, tí verður eisini blóð hansara kravt.

23 Og teir vitstu ikki at Jóseph skilti teir; tí hann talaði við teir við tolki.

24 Og hann vendi sær íkring frá teimum, og græt; og vendi aftur at teimum aftur, og samtalaði við teir, og tók frá teimum

Simeon, og bant hann frammi fyrri eygum teirra.

25 ¶ Tá skipaði Jóseph at fylla teirra sekkir við korni, og at endurbøta hvørs mans pening í sekk hansara, og at geva teim vistir til vegin: og svá gjørdi hann teimum.

26 Og teir læddu sínar asnar við korni, og hildu avstað haðani.

27 Og sum ein av teimum opnaði sín sekk at geva asna sínum fóður í tilhaldinum, skimaði hann pening sín; tí sí, hann var í sekkjarmunna hansara.

28 Og hann segði við bróður sínar, Peningur mín er endurbøttur; og sí, hann er enntá í sekki mínum: og teirra hjarta bilaði teimum, og teir vórðu ræddir, og søgdu hvør við annan, Hvat er hetta sum Guð hevur gjørt okkum?

29 ¶ Og teir komu at Jákupi, faðir sínum, at landi Cánaans, og taldu honum alt sum viðurför teimum; og søgdu,

30 Maðurin, sum er harri landsins, talaði knortlasligani við okkum, og tók okkum fyrri njósnarar av landinum.

31 Og vit søgdu við hann, Vit eru sannir menn; vit eru eingir njósnarar:

32 Vit veri tólv bróður, synir faðirs okkara; ein er ikki, og hin yngsti er henda dag hjá faðir okkara í landi Cánaans.

33 Og maðurin, harri landsins, segði við okkum, Við hesum skal eg vita at tit eru sannir menn; eftirlatið ein av tykkara brøðrum her hjá mær, og takið mat fyrri hungursneyðina hjá tykkara húskjum, og verið farnir:

34 Og færið yngsta bróður tykkara til mín: tá skal eg vita at tit eru eingir njósnarar, men at tit eru sannir menn: so vil eg lata tykkum bróður tykkara, og tit skulu handla í landinum.

35 ¶ Og það bar á, sum teir tømdu sekkir sínar, at sí, hvørs mans bundi av peningi *var* í sekki hansara: og tá ið bæði teir og faðir teirra sóu bundini av peningi, vórðu teir ræddir.

36 Og faðir teirra, Jákup, segði við teir, Meg hava tit rænt *fyrir míni börn*: Jóseph er ikki, og Símeon er ikki, og tit vilja taka Benjamin *burtur*: øll hesi tingini eru imóti mær.

37 Og Réuben talaði við faðir sín, og segði, Drepp báðar synir mínar, um eg ikki færi hann til tín: lat hann inn í hond mína, og eg vil færa hann til tín aftur.

38 Og hann segði, Sonur mín skal ikki fara niður við tykkum; tí at bróðir hansara er deyður, og hann er einsamallur eftir: um mein víðurfari honum eftir vegnum sum tit fara á, tá fara tit at færa niður míni gráu hár við sorg í grøvina.

KAPITUL 43

OG hungursneyðin *var* svár í landinum.

2 Og það bar á, tá ið teir høvdu etið upp kornið sum teir høvdu fært úr Egiptalandi, segði faðir teirra við teir, Farið aftur, keypið okkum eitt sindur *av* mati.

3 Og Judah talaði við hann, og segði, Maðurin álvarsamligani staðfesti at okkum, og segði, Tit skulu ikki siggja mítt andlit, uttan bróðir tykkara *veri* við tykkum.

4 Um tú vilt senda bróður okkara við okkum, vilja vit fara niður og keypa tær mat:

5 Men um tú ikki vilt senda *hann*, vilja vit ikki fara niður: tí at maðurin segði við okkum, Tit skulu ikki siggja mítt andlit, uttan bróðir tykkara *veri* við tykkum.

6 Og Ísrael segði, Hví fóru tit *so* illa við mær, *sum* at siga mannin hvørt tit høvdu uppافتur ein bróður?

7 Og teir søgdu, Maðurin spurdi okkum gjølla um okkara stóðu, og um ættarfólk várt, og segði, *Er* faðir tykkara enn á lívi? hava tit *annan* bróður? og vit søgdu honum eftir gongdini á hesum orðum: kundu tit vissuliga vita at hann vildi siga, Færið bróður tykkara niður?

8 Og Judah segði við Ísrael, faðir sín, Send piltin við mær, og vit vilja reisast og fara; at vit mega liva, og ikki doyggja, bæði vit, og tú, og eisini hini smáu okkara.

9 Eg vil vera pantur fyrri hann; av míni hond skalt tú krevja hann: um eg ikki færi hann til tín, og seti hann frammanfyrri tær, tá lat meg bera skyldina um ævir:

10 Tí at uttan vit høvdu drálað, *tá* vissuliga høvdu vit nú komið aftur hetta annað skifti.

11 Og faðir teirra, Ísrael, segði við teir, Um *tað má* so *vera* nú, *tá* gerið hetta; takið av teimum bestu fruktunum í landinum í tykkara ílot, og berið niður manninum gávu, eitt sindur av balsami, og eitt sindur av hunangi, kryddurtir, og myrrhu, nøtur, og mandlur:

12 Og takið tvífoldan pening í tykkara hond; og peningurin, sum varð færdur aftur í munna- num á tykkara sekkjum, berið *hann* aftur í tykkara hond; vera má *var* tað vansketni:

13 Takið eisini bróður tykkara, og reisist, farið aftur til mannin:

14 Og Guð Almektigi gevi tykkum miskunn frammi fyrri manninum, at hann má senda avstað hin bróður tykkara, og Benjamin. Um eg verði rændur *fyrri míni börn*, so verði eg rændur.

15 ¶ Og menninir tóku ta gávu- na, og teir tóku tvífoldan pening í sina hond, og Benjamin; og risu upp, og fóru niður til Egiptalands, og stóðu frammi fyrri Jósephi.

16 Og tá ið Jóseph sá Benjamin við teimum, segði hann til stjórnaran av húsi sínum, Fø *hesar* menn heim, og slátra, og ger tilreiðar; tí *hesir* menninir skulu eta við mær á middegi.

17 Og maðurin gjørði sum Jóseph beyð; og maðurin førði menninar inn í Jósephs hús.

18 Og menninir vóru ræddir, av tí at teir vórðu førdir inn í Jósephs hús; og teir søgdu, Uppá grund av peninginum, sum varð borin aftur í sekkjum okkara við hitt fyrsta skifti, eru vit førdir inn; at hann má søkja høvi ímóti okkum, og ráðast á okkum, og taka okkum til trælmennt, og asnar okkara.

19 Og teir komu nær til bústjóran av húsi Jósephs, og teir samtalaðu við hann við dyrnar á húsinum,

20 Og søgdu, O tygum, vit komu víst niður við hitt fyrsta skifti at keypa mat:

21 Og tað bar á, tá ið vit komu til tilhaldið, at vit opnaðu sekkir okkara, og sí, *hvørs* mans peningur *var* í munnanum av sekki hansara, okkara peningur í fullari vekt; og vit hava ført hann aftur í hond okkara.

22 Og annan pening hava vit ført niður í hondum okkara til at keypa mat: vit duga ikki at siga hvør koyrði okkara pening í sekkir okkara.

23 Og hann segði, Friður *veri* til tykkara, óttist ikki: Guð tykkara, og Guð faðirs tykkara, hevir givið tykkum dyrgrip í sekkir tykkara: eg hevði pening tykkara. Og hann førði Símeon út til teirra.

24 Og maðurin førði menninar inn í Jósephs hús, og gav *teimum* vatn, og teir tváðu fótur sínar; og hann gav teirra asnum fóður.

25 Og teir gjørdur tilreiðar gávuna ímóti *tí* at Jóseph kom á

middegi: tí at teir hoyrdu at teir skuldu eta breyð har.

26 ¶ Og tá ið Jóseph kom heim, bóru teir honum gávuna, sum *var* í teirra hond, inn í húsið, og boygdu seg fyri honum til jarðar.

27 Og hann spurdi teir um *teirra* trivnað, og segði, *Veit* faðir tykkara væl *við*, tí gamla manninum sum tit talaðu um? *Er* hann enn á lívi?

28 Og teir svараðu, Tin tænarí, faðir okkara, *er* við góða heilsu, hann *er* enn á lívi. Og teir boygdu niður síni høvur, og intu heiðurslútan.

29 Og hann lyfti upp eygum sínum, og sá bróður sín Benjamin, son móður sínar, og segði, *Er* hetta tykkara yngri bróðir, sum tit talaðu við meg um? Og hann segði, Guð veri tær náðisamur, sonur mín.

30 Og Jóseph skundaði sær; tí hans innangoymslur longdust yvir bróður hansara: og hann søkti *hvar* at gráta; og hann fór inn í kamar *sitt*, og græt har.

31 Og hann tvó andlit *sitt*, og fór út, og baraði sær, og segði, Setið breyð á.

32 Og teir settu á til hansara fyri seg sjálvan, og til teirra fyri seg sjálvar, og til Egyptarnar, sum ótu við honum, fyri seg sjálvar: tí at Egyptarnir máttu ikki etið breyð við Hebréunum; tí at tað *er* Egyptunum andstygð.

33 Og teir sótu frammi fyri honum, hin frumborni samsvarandi burðarrætti hans, og hin yngsti samsvarandi ungdómi hans: og menninir undraðust hvør at øðrum.

34 Og hann tók og *sendi* verðir til teirra frammanfyri sær í frá: men Benjamins verður var fimm ferðir so nógvur sum nakar av teirra. Og teir drukku, og vóru kátir við honum.

KAPITUL 44

OG hann skipaði bústjóranum av sínum húsi, og segði, Fyll sekkirnar hjá monnunum við mati, so nógv sum teir kunnu bera, og koyr hvørs mans pening í sekkjarmunna hans.

2 Og koyr bikar mitt, silvur bikarið, í sekkjarmunnan hjá tí yngsta, og hansara korn pening. Og hann gjordi eftir orðinum sum Jóseph hevði talað.

3 So skjótt sum morgunin var ljós, vorðu menninir sendir avstað, teir og asnar teirra.

4 Og tá ið teir vóru farnir út úr staðinum, og ikki enn vóru langt burturi, segði Jóseph við bústjóra sín, Upp, fylg aftaná monnunum; og tá ið tú innheintart teir, tá sig við teir, Hví hava tit lønt ilt fyri gott?

5 Er ikki hetta tað sum harri mín drekkur í, og sum hann í roynd og veru spáar við? tit hava gjørt ilt í so at gera.

6 ¶ Og hann innheintaði teir, og hann talaði hesi somu orðini við teir.

7 Og teir søgdu við hann, Hví sigur harri mín hesi orð? Guð sýti fyri at tínr tænarar skuldu gjørt eftir hesum luti:

8 Sí, peningin, sum vit funnu í sekkjarmunnum okkara, hann fórdu vit aftur til tín úr landi Cánaans: hvussu skuldu vit tá stolið úr húsi harra tíns silvur ella gull?

9 Hjá hvørjumsumhelst av tínum tænarum ið tað verði funnið, lat bæði hann doyggja, og vit vilja eisini verða trælmennt harra míns.

10 Og hann segði, Lat tað nú eisini verða samsvarandi orðum tykkara: hann, sum tað verður funnið hjá, skal verða tænarari mín; og tit skulu vera ólastandi.

11 Tá tóku teir snarlíga niður hvør maður sekk sín til jarðar, og lótu upp hvør maður sekk sín.

12 Og hann leitaði, og byrjaði við tí elsta, og gavst við tí yngsta: og bikarið varð funnið í sekki Benjamíns.

13 Tá skræddu teir klæðir síni, og lóddu hvør maður asna sín, og vendu aftur til staðin.

14 ¶ Og Judah og bróður hansara komu til hús Jósephs; tí at hann var enn har: og teir fullu fyri honum til jarðar.

15 Og Jóseph segði við teir, Hvør gerð er hetta sum tit hava gjørt? vita tit ikki, at ein slíkur maður sum eg dugir vist at spáa?

16 Og Judah segði, Hvat skulu vit siga við harra mín? hvat skulu vit tala? ella hvussu skulu vit reinsa okkum sjálvar? Guð hevur funnið útav misgerð tænarara tína: sí, vit eru tænarar harra míns, bæði vit, og eisini hann sum bikarið er funnið hjá.

17 Og hann segði, Guð sýti fyri at eg skuldi gjørt so: men tann maðurin, í hvørs hond bikarið er funnið, hann skal vera tænarari mín; og hvat tykkum viðvíkur, sleppið tykkum upp í friði til faðirs tykkara.

18 ¶ Tá kom Judah nær at honum, og segði, Á, harri mín, lat tænarara tín, eg biði teg, tala eitt orð í oyru harra míns, og lat ikki tína firtni brenna ímóti tænarara tínum: tí at tú ert enntá eins og Pharaoh.

19 Mín harri spurdi tænarar sínar, og segði, Hava tit faðir, ella bróðir?

20 Og vit søgdu við harra mín, Vit hava ein faðir, ein gamlan mann, og eitt barn gamla aldurs hans, ein lítlan ein; og bróðir hans er deyður, og hann er einsamallur eftir frá móður síni, og faðir hansara elskar hann.

21 Og tú segðirt við tænarar

GENESIS 45

tínar, Færið hann niður til mín, at eg má festa míni eygu á hann.

22 Og vit sögdu við harra mín, Pilturin kann ikki yvirgeva faðir sín: tí *um* hann skuldi yvirgivið faðir sín, vildi *faðir hansara* doyð.

23 Og tú segðirt við tænarar tínar, Uttan yngsti bróðir tykkara komi niður við tykkum, skulu tit ikki siggja mitt andlit meira.

24 Og tað bar á, tá ið vit komu upp til tænarar tín, faðir mín, sögdu vit honum orðini hjá harra mínum.

25 Og faðir okkara segði, Færið aftur, og keypið okkum eitt sindur *av* mati.

26 Og vit sögdu, Vit kunnu ikki fara niður: um yngsti bróðir okkara veri við okkum, tá vilja vit fara niður: tí at vit mega ikki siggja andlit mansins, uttan yngsti bróðir okkara *veri* við okkum.

27 Og tænarar tín, faðir mín, segði við okkum, Tit vita at kona mín føddi mær tveir *synir*:

28 Og tann eini fór út frá mær, og eg segði, Vissuliga er hann skræddur í stykkir; og eg sá hann ikki síðani:

29 Og um tit taki hendan eisini frá mær, og mein viðurfari honum, *tá* fara tit at føra niður míni gráu hárl við sorg í grøvina.

30 Tá ið eg tí nú komi til tænarar tín, faðir mín, og pilturin *veri* ikki við okkum; við tað at hansara lív er bundið upp í lívið hjá piltinum;

31 *Tá* skal tað bera á, tá ið hann sær at pilturin ikki *er* við okkum, at hann vil doyggja; og tænarar tínir fara at føra niður gráu hárlini hjá tænarar tínum, faðir okkara, við sorg í grøvina.

32 Tí at tænarar tín gjørdist pantur fyri piltin fyri faðir mínum, sigandi, Um eg ikki føri hann til tín, so skal eg bera skyldina fyri faðir mínum um ævir.

33 Lat tí nú tænarar tín, eg

Eyðmjúka umbønán Judah

biði teg, verða *verandi* ístaðin fyri piltin *til* trælmanni fyri harra mínum; og lat piltin fara upp við brøðrum sínum.

34 Tí hvussu skal eg fara upp til faðir mín, og pilturin *veri* ikki við mær? at ikki møguligvis eg siggi hitt illa sum fer at koma á faðir mín.

KAPITUL 45

TÁ kundi Jóseph ikki bara sær frammi fyri øllum teimum ið stóðu hjá honum; og hann rópti, Voldið hvørjum manni at fara út frá mær. Og tað stóð eingin maður hjá honum, meðan Jóseph gjørdi seg kunnan fyri brøðrum sínum.

2 Og hann græt hart: og Egyptarnir og Pharaohs hús hoyrdu.

3 Og Jóseph segði við brøður sínar, Eg *eri* Jóseph; livir faðir mín enn? Og hansara brøður fingi ikki svarað honum; tí at teir vóru órógvadir yvir nærveru hansara.

4 Og Jóseph segði við brøður sínar, Komið nær til mín, eg biði tykkum. Og teir komu nær. Og hann segði, Eg *eri* Jóseph, bróðir tykkara, sum tit seldu til Egyptalands.

5 Verið tí nú ikki harmir, ella firtnir við tykkum sjálvar, at tit seldu meg higar: tí at Guð sendi meg undan tykkum *fyr*i at varðveita lív.

6 Tí at hesi tvey árinu *hevur* hungursneyðin *verið* í landinum: og enn *eru* fimm ár, í hvørjum *tað* skal hvorki *verða* pløging ella heyst.

7 Og Guð sendi meg undan tykkum *fyr*i at varðveita tykkum eina eftirslekt á jørðini, og *fyr*i at frelsa tykkara lív við eini miklari útfrian.

8 So nú *var tað* ikki tit *ið* sendu meg higar, men Guð: og hann hevur gjørt meg *til* ein faðir

fyrí Pharaoh, og harra hjá øllum húsi hansara, og ein stjórnara út ígjögnum alt Egyptaland.

9 Skundið tykkum, og farið upp til faðirs míns, og sigið við hann, Svá sigur sonur tín Jóseph, Guð hefur gjört meg til harra hjá øllum Egyptalandi: kom niður til mín, drála ikki:

10 Og tú skalt bígva í landi Gó-sjën-s, og tú skalt vera nær mær, tú, og tíni börn, og barnabörn tíni, og tíni smáfæfylgir, og tíni stórfæfylgir; og alt sum tú hevurt:

11 Og har vil eg upphalda tær; tí at enn eru fimm ár av hungursneyð; at ikki tú, og titt húshald, og alt sum tú hevurt, komi til fátæktar.

12 Og sí, tykkara eygu siggja, og eygu bróður míns Benjamins, at tað er munnur mín sum talar við tykkum.

13 Og tit skulu siga faðir mínum um alla mína dyrd í Egyptalandi, og um alt sum tit hava sæð; og tit skulu skunda tykkum og fara niður faðir mín higar.

14 Og hann fell um háls bróður síns Benjamins, og græt; og Benjamin græt á hálsi hansara.

15 Haraftrat kysti hann allar brøður sínar, og græt yvir teimum: og eftir tað talaðu brøður hansara við hann.

16 ¶ Og tess giti varð hoyrt í húsi Pharaohs, sigandi, Brøður Jósephs eru komnir: og tað líkaði Pharaoh væl, og hansara tænarum.

17 Og Pharaoh segði við Jóseph, Sig við brøður tínar, Gerið hetta; lœðið tykkara djór, og farið, sleppið tykkum til Cánaans lands;

18 Og takið faðir tykkara og húshöld tykkara, og komið til mín: og eg vil geva tykkum tað góða hjá Egyptalandi, og tit skulu eta fiti landsins.

19 Nú er tær skipað, gerið hetta; takið tykkum vagnar út úr Egyptalandi til hini smáu tykkara, og til konur tykkara, og fœrið faðir tykkara, og komið.

20 Eisini gevið ikki far um tingini hjá tykkum; tí tað góða hjá øllum Egyptalandi er tykkara.

21 Og Ísraels børn so gjørdu: og Jóseph gav teimum vagnar, eftir boði Pharaohs, og gav teimum vistir til vegin.

22 Øllum teimum gav hann hvørjum manni skiftir av klædnaði; men Benjamini gav hann trý hundrað *stykki* av silvuri, og fimm skiftir av klædnaði.

23 Og til faðir sín sendi hann eftir hesum *háttarlagi*; tiggju asnar, lœddir við góðu tingum Egyptalands; og tiggju øsnur, lœddar við korni og breyði og mati til faðir sín eftir vegnum.

24 So hann sendi brøður sínar avstað, og teir fóru avstað; og hann segði við teir, Síggið til at tit gerist ikki óklárir eftir vegnum.

25 ¶ Og teir fóru upp úr Egyptalandi, og komu inn í land Cánaans til Jákups, faðirs síns,

26 Og søgdu honum, soljóðandi, Jóseph er enn livandi, og hann er landsstjóri yvir øllum Egyptalandi. Og Jákups hjarta svann, tí hann trúði teimum ikki.

27 Og teir søgdu honum øll orðini hjá Jósephi, sum hann hevði sagt teimum: og tá ið hann sá vagnarnar, sum Jóseph hevði sent at bera hann, endurlívgaðist andi faðirs teirra Jákups:

28 Og Ísrael segði, Tað er nóg mikið; Jóseph, sonur mín, er enn livandi: eg vil fara og siggja hann, áður enn eg doyggi.

KAPITUL 46

OG Ísrael tók sína ferð við øllum sum hann hevði, og kom til Bœer-sjê-bü, og ofraði slátur-offur at Guði faðirs síns Ísaaks.

2 Og Guð talaði innat Ísrael í náttarsjónunum, og segði, Jákup, Jákup. Og hann segði, Her eri eg.

3 Og hann segði, Eg eri Guð, Guð faðirs tíns: óttast ikki at fara niður í Egyptaland; tí at eg vil har gera úr tær mikla tjóð:

4 Eg vil fara niður við tær til Egyptalands; og eg vil eisini vissuliga fara teg upp aftur: og Jóseph skal leggja sína hond á eygu tíni.

5 Og Jákup reis upp frá Bēer-sjē-bū: og synir Ísraels bóru Jákup, faðir sín, og hini smáu síni, og konur sínar, í vagnunum sum Pharaoh hevði sent at bera hann.

6 Og teir tóku fenað sín, og góds sitt, sum teir høvdu skaffað í landi Cánaans, og komu til Egyptalands, Jákup, og alt hansara sáð við honum:

7 Synir hansara, og synir sona hansara við honum, datur hansara, og datur sona hansara, og alt sitt sáð forði hann við sær inn í Egyptaland.

8 ¶ Og hetta eru nøvn Ísraels barna, sum komu til Egyptalands, Jákup og synir hansara: Reuben, frumborni Jákups.

9 Og synir Reúbens; Há-nöch, og Phál-lú, og Héz-rön, og Cár-mi.

10 ¶ Og synir Símeons; Jē-mù-ël, og Já-mín, og Ó-häd, og Já-chín, og Zó-här; og Sjá-ül, sonur eina Cánaanitiska kvinnu.

11 ¶ Og synir Levís; Gēr-sjön, Kó-häth, og Mē-rär-i.

12 ¶ Og synir Judah; Ér, og Ó-nän, og Sjē-läh, og Phär-éz, og Zēr-äh: men Ér og Ó-nän doyðu í landi Cánaans. Og synir Phär-éz-ar vóru Héz-rön og Hám-ül.

13 ¶ Og synir Ís-sä-kär-s; Tó-lä, og Phū-väh, og Job, og Sjím-rön.

14 ¶ Og synir Zē-bū-lön-s; Sē-röd, og E-lön, og Jäh-lēel.

15 Hetta veri synir Leuh, sum hon fœddi Jákupi í Pá-dän-är-äm, við dóttur hansara Dinuh: allar sákir sona hans og døtra hans vóru triati og tríggjar.

16 ¶ Og synir Gáds; Ziph-i-ön, og Häg-gi, Sjú-ni, og Ez-bön, E-rí, og Á-rö-di, og Á-rē-li.

17 ¶ Og synir Asjers; Jim-näh, og Isj-ü-äh, og Ís-ü-i, og Bē-ri-äh, og Sē-räh teirra systir: og synir Bē-ri-äh; Hē-bēr, og Mäl-chi-ël.

18 Hetta eru synir Zilpuh, hvørja Lában gav til Leuh, dóttur sína, og hesar fœddi hon Jákupi, emtá sekstan sákir.

19 Synir Rákelar, konu Jákups; Jóseph, og Benjamin.

20 ¶ Og Jósephi í Egyptalandi vórðu fœddir Má-näs-sēh og E-phrä-im, hvørjar As-ē-näth, dóttir Pö-ti-phēr-äh prests úr On, fœddi honum.

21 ¶ Og synir Benjamin vóru Bē-läh, og Bē-chēr, og Äsj-bēl, Gē-rä, og Ná-ä-män, E-hi, og Rösj, Múp-pim, og Hü-p-pim, og Ärd.

22 Hetta eru synir Rákelar, sum vórðu fœddir Jákupi: allar sákirnar vóru fjúrtan.

23 ¶ Og synir Dáns; Hü-sjím.

24 ¶ Og synir Nāph-tä-lis; Jäh-zeël, og Gú-ni, og Jē-zēr, og Sjil-lēm.

25 Hetta eru synir Bil-hüh, hvørja Lában gav Rákeli, dóttur síni, og hon fœddi Jákupi hesar: allar sákirnar vóru sjev.

26 Allar sákirnar sum komu við Jákupi til Egyptalands, sum komu út úr lendum hansara, umframt konurnar hjá sonum Jákups, allar sákirnar vóru trisinstjúgu og seks;

27 Og synirnir hjá Jósephi, sum vórðu fœddir honum í Egyptalandi, vóru tvær sákir: allar sákirnar av húsi Jákups,

sum komu til Egyptalands, *vóru* trisinstjúgu og tiggju.

28 ¶ Og hann sendi Judah undan sær til Jósephs, at beina andliti sínum til Gó'sjën; og teir komu inn í land Gó'sjën-s.

29 Og Jóseph gjörði tilreiðar vagn sín, og fór upp at mæta Ísrael, faðir sinum, til Gó'sjën, og framsetti seg at honum; og hann fell um háls hansara, og græt á hálsi hansara fitta stund.

30 Og Ísrael segði við Jóseph, Lat meg nú doyggja, síðan eg havi sæð títt andlit, av tí at tú ert enn livandi.

31 Og Jóseph segði við brøður sínar, og við hús faðirs síns, Eg vil fara upp, og sýna Pharaoh, og siga við hann, Brøður mínir, og hús faðirs míns, sum *vóru* í landi Cánaans, eru komnir til mín;

32 Og menninir *eru* hirðar, tí at teirra vinna hevur verið at fæða fenað; og teir eru komnir við sínum smáfæfylgjum, og sínum stórfæfylgjum, og øllum sum teir hava.

33 Og tað fer at bera á, tá ið Pharaoh fer at rópa tykkum, og fer at siga, Hvat er yrki tykkara?

34 At tit skulu siga, Vinnan hjá tinum tænarum hevur verið kring fenað frá okkara ungdómi heilt inntil nú, bæði vit, og eisini fedrar várir: at tit mega dvøljast í landi Gó'sjën-s; tí at hvør hirði er Egyptunum andstygd.

KAPITUL 47

SO kom Jóseph og segði Pharaoh frá, og segði, Faðir mín og brøður mínir, og teirra smáfæfylgir, og teirra stórfæfylgir, og alt sum teir hava, eru komnir úr landi Cánaans; og sí, teir *eru* í landi Gó'sjën-s.

2 Og hann tók nakrar av brøðrum sínum, *tað* er fimm menn, og framsetti Pharaoh teir.

3 Og Pharaoh segði við brøður

hansara, Hvat er yrki tykkara? Og teir søgdu við Pharaoh, Tygara tænarar *eru* hirðar, bæði vit, og eisini fedrar várir.

4 Teir søgdu haraftrat við Pharaoh, At útisita í landinum eru vit komnir; tí at tænarar tygara hava einkið beiti til fylgir síni; tí hungursneyðin er svár í landi Cánaans: vit biðja tygum nú, latið tí tænarar tygara bøgva í landi Gó'sjën-s.

5 Og Pharaoh taðði við Jóseph, og segði, Faðir tín og brøður tínir eru komnir til tín:

6 Egyptaland er frammanfyri tær; í tí besta av landinum fá faðir tín og brøður tinar at bøgva; í landi Gó'sjën-s lat teir bøgva: og um tú veitst um nakrar avreksmenn teirra millum, tá ger teir til stjórnarar yvir fenaði mínum.

7 Og Jóseph forði inn Jákup, faðir sín, og setti hann frammi fyrri Pharaoh: og Jákup vælsignaði Pharaoh.

8 Og Pharaoh segði við Jákup, Hvussu gamal *eru* tygum?

9 Og Jákup segði við Pharaoh, Dagarnir av árunum av míni pílagrímsferð *eru* hundrað og triati ár: fáir og vondir hava dagarnir av árunum av mínum lívi verið, og hava ikki nátt at døgunum av árunum av lívi fedra mína í døgunum av teirra pílagrímsferð.

10 Og Jákup vælsignaði Pharaoh, og fór út frá frammi fyrri Pharaoh.

11 ¶ Og Jóseph staðsetti faðir sín og brøður sínar, og gav teimum eina ogn í Egyptalandi, í tí besta av landinum, í landi Rám-è-sès-ar, eins og Pharaoh hevði boðið.

12 Og Jóseph uppihelt faðir sín, og brøður sínar, og alt húshald faðirs síns, við breyði, eftir familjum *teirra*.

13 ¶ Og *tað var* einkið breyð í øllum landinum; tí hungursneyðin *var* sera svár, so at Egyptaland og *alt* land Cánaans ørmaktaðust uppá grund av hungursneyðini.

14 Og Jóseph savnaði upp allan peningin ið fanst í Egyptalandi, og í landi Cánaans, fyri kornið ið teir keyptu: og Jóseph kom við peninginum inn í hús Pharaohs.

15 Og tá ið peningur svitaðist í Egyptalandi, og í landi Cánaans, komu allir Egyptarnir til Jósephs, og søgdu, Gev okkum breyð: tí hví skuldu vit doyð í nærveru tíni? tí at peningurin svitast.

16 Og Jóseph segði, Gevið tykkara fenað; og eg vil geva tykkum fyri tykkara fenað, um peningur svitist.

17 Og teir førdu fenað sín til Jósephs: og Jóseph gav teimum breyð í *byti* fyri hestar, og fyri smáfæafylgini, og fyri fenaðin av stórfæafylgunum, og fyri asnarar: og hann føddi teir við breyði fyri allan teirra fenað í tí árinum.

18 Tá ið tað árið var endað, komu teir til hansara hitt annað árið, og søgdu við hann, Vit vilja ikki fjala *tað* fyri harra mínum, hvussu ið okkara peningur er brúktur; mín harri hevur eisini okkara fylgir av fenaði; tað er ikki nakað eftir í eygsjón harra míns, uttan kroppar várir, og jarðir várar:

19 Hví skulu vit doyggja frammi fyri eygum tínum, bæði vit og land okkara? keyp okkum og land okkara fyri breyð, og vit og land okkara vilja vera tænarar hjá Pharaoh: og gev *okkum* sáð, at vit mega liva, og ikki doyggja, at landið verði ikki oyði.

20 Og Jóseph keypti alla jörð Egyptalands til Pharaohs; tí Egyptarnir seldu hvør maður akur sín, tí at hungursneyðin hevði yvirlutan yvir teimum: so landið gjørdist Pharaohs.

21 Og hvat fólkinum viðvíkur, tey flutti hann til staðir frá *einum* enda av landamørkum Egyptalands alt at *hinum* enda á tí.

22 Bara landið hjá prestunum keypti hann ikki; tí at prestarnir høvdu ein skamt *ásettan sær* av Pharaoh, og ótu skamt sín sum Pharaoh gav teimum: hvørsvegna teir ikki seldu jarðir sínar.

23 Tá segði Jóseph við fólkið, Sí, eg havi keypt tykkum henda dag og tykkara jörð til Pharaohs: sí, *her er* sáð til tykkara, og tit skulu sáa jörðina.

24 Og tað skal henda í grøðini, at tit skulu geva fimtupartin til Pharaohs, og fyra partar skulu vera tykkar egnu, til sáð akursins, og til matnað tykkara, og til tey av húskjum tykkara, og til matnað til hini smáu tykkara.

25 Og teir søgdu, Tú hevurt frelst lívini hjá okkum: lat okkum finna náði í eygsjón harra míns, og vit vilja vera tænarar Pharaohs.

26 Og Jóseph gjørdi tað til eina lóg yvir Egyptalandi at hesum degi, at Pharaoh skuldi hava fimtupartin; undantikið landið hjá prestunum einans, *sum* ikki gjørdist Pharaohs.

27 ¶ Og Ísrael dvaldist í Egyptalandi, í landi Gó-sjën-s, og teir høvdu ognir harí, og vuksu, og margfaldaðust avbera *nógv*.

28 Og Jákup livdi í Egyptalandi seytjan ár: so allur aldurin hjá Jákupi var eitt hundrað og fjóruti og sjev ár.

29 Og tíðin nærkaðist at Ísrael mátti doyggja: og hann rópaði son sín Jóseph, og segði við hann, Um eg nú havi funnið náði í tíni eygsjón, *tá* legg, eg biði teg, tína hond undir lend mína, og far blidligani og sannligani við mær; jarða meg ikki, eg biði teg, í Egyptalandi:

30 Men eg vil liggja hjá fedrum mínum, og tú skalt bera meg út úr Egyptalandi, og jarða meg í teirra jarðingarplássi. Og hann segði, Eg vil gera sum tú hevurt sagt.

31 Og hann segði, Svør mær. Og hann svór honum. Og Ísrael boygdi seg á seingjarstokkin.

KAPITUL 48

OG tað hendi eftir hesi tingini, at *ein* segði Jósephi frá, Sí, faðir tín *er* sjúkur: og hann tók við sær synir sínar tvá, Mā-nās'-sēh og Ē'-phrā-īm.

2 Og *ein* taldi Jákupi, og segði, Sí, sonur tín Jóseph kemur til tín: og Ísrael styrkti seg, og settist uppá seingina.

3 Og Jákup segði við Jóseph, Guð Almektigi birtist mær í Lüz í landi Cánaans, og vælsignaði meg,

4 Og segði við meg, Sí, eg vil gera teg ávakstamiklan, og margfalda teg, og eg vil gera úr tær fjøld av fólki; og vil geva hetta landið til sáð títt eftir teg til ævigtvarandi ogn.

5 ¶ Og nú, synir tínir tveir, Ē'-phrā-īm og Mā-nās'-sēh, sum føddust tær í Egyptalandi áðrenn eg kom til tín til Egyptalands, *eru* mínir; eins og Reuben og Simeon, skulu teir vera mínir.

6 Og títt avkom, sum tú gitirt eftir teir, skal vera títt, og skal verða kallað eftir navni brøðra teirra í arvi sínum.

7 Og hvat mær viðvíkur, tá ið eg kom frá Pá-dán, doyði Rákel við mína *lið* í landi Cánaans á vegnum, tá ið *tað* enn bert *var* ein stuttur vegur at koma til Ē'-fráth: og eg jarðaði hana har á vegi Ē'-fráth-s; tað sama *er* Beth-lehem.

8 Og Ísrael sá synirnar hjá Jósephi, og segði, Hvørjir *eru* hesir?

9 Og Jóseph segði við faðir sín, Teir *eru* synir mínir, sum Guð hevur givið mær á hesum *staði*. Og hann segði, Før teir, eg biði teg, til mín, og eg vil vælsigna teir.

10 Men eyguni hjá Ísrael vóru dimm vegna aldur, *so at* hann ikki kundi sjá. Og hann førði teir nær honum; og hann kysti teir, og fevndi teir.

11 Og Ísrael segði við Jóseph, Eg hevði ikki hugsað at síggja andlit títt: og sí, Guð hevur sýnt mær eisini títt sáð.

12 Og Jóseph førði teir út frá imillum hansara knø, og boygdi seg við andliti sínum til jarðar.

13 Og Jóseph tók teir báðar, Ē'-phrā-īm í sína høgru hond imóti Ísraels vinstru hond, og Mā-nās'-sēh í sína vinstru hond imóti Ísraels høgru hond, og førði *teir* nær honum.

14 Og Ísrael rætti út sína høgru hond, og legði *hana* uppá høvur Ē'-phrā-ím-s, sum *var* hin yngri, og sína vinstru hond uppá høvur Mā-nās'-sēh, og leið-beindi sínar hendur villigani; tí Mā-nās'-sēh *var* hin frumborni.

15 ¶ Og hann vælsignaði Jóseph, og segði, Guð, frammi fyri hvørjum mínir fedrar, Abraham og Ísaakur, gingu, tann Guð sum føddi meg alt mitt líðilanga lív at hesum degi,

16 Tann Eingil ið endurloysti meg frá øllum illum, *hann* vælsigni piltarnar; og lat mitt navn verða nevnt á teimum, og navn fedra mína, Abrahams og Ísaaks; og lat teir vaksa til eina fjøld á miðjari jørðini.

17 Og tá ið Jóseph sá at faðir hansara legði sína høgru hond uppá høvur Ē'-phrā-ím-s, líkaði tað honum illa: og hann helt uppi hond faðirs síns, til at flyta hana burtur frá høvdi Ē'-phrā-ím-s til høvur Mā-nās'-sēh.

18 Og Jóseph segði við faðir sín, Ikki so, faðir mín: tí at hetta er hin frumborni; koyr tína høggu hond uppá høvur hansara.

19 Og faðir hansara sýtti, og segði, Eg veit tað, sonur mín, eg veit tað: eisini hann skal gerast eitt fólk, og eisini hann skal verða mikil: men sanniliga, hansara yngri bróðir skal verða miklari enn hann, og hansara sáð skal gerast ein fjøld av tjóðum.

20 Og hann vælsignaði teir tann dagin, og segði, Í tær skal Ísrael vælsigna, og siga, Guð geri teg sum *Ē-phrā-ím* og sum *Mā-nās-sēh*: og hann setti *Ē-phrā-ím* framum *Mā-nās-sēh*.

21 Og Ísrael segði við Jóseph, Si, eg doyggi: men Guð skal vera við tykkum, og føra tykkum aftur at landi fedra tykkara.

22 Harafturat havi eg givið tær ein skamt uppum brøður tær, sum eg tók úr hondini á Amoritanum við mínum svørði og við boga mínum.

KAPITUL 49

OG Jákup rópaði á synir sínar, og segði, Savnið tykkum saman, at eg má siga tykkum tað sum skal viðurfara tykkum í síðstu døgum.

2 Savnið tykkum saman, og hoyrið, tit synir Jákups; og lýðið á Ísrael, faðir tykkara.

3 ¶ *Rēūben*, tú ert mín frumborni, mín máttur, og byrjanin av míni styrki, avbærnin av tign, og aybærnin av kraft:

4 Ostøðugur sum vatn, skalt tú ei skara framúr; tí at tú fórt upp í song faðirs tíns; tá dálkaðirt tú *hana*: hann fór upp til legu mína.

5 ¶ *Símeon* og *Leví* eru brøður; grimdaramboð eru í teirra býlum.

6 O mín sál, kom ikki tú inn í teirra loyndarmál; at teirra savnaði, æra mín, verð ikki tú

sameind: tí at í sini firtni vógu teir mann, og í sinum sjálvsvilja gróvu teir niður ein múr.

7 Bannað veri teirra firtni, tí hon var øgilig; og teirra vreiði, tí hon var grim: eg vil deila teir í Jákupi, og spjaða teir í Ísrael.

8 ¶ *Judah*, tú ert hann, hvørjum brøður tínir skulu prisa: tín hond skal vera á hálsinum á tinum figgindum; faðirs tíns børn skulu boyggja seg niður frammi fyrri tær.

9 *Judah* er leyvuhvølpur: frá ráninum, sonur mín, ert tú farin upp: hann heyk niður, hann slangaði *sær* sum ein leyva, og eins og gomul leyva; hvør skal rumska hann upp?

10 Veldissprotin skal ikki vikja frá *Judah*, ella ein lóggevari frá ímillum hansara føtur, inntil *Sji-löh* komi; og innat honum skal savnan fólksins verða.

11 Bindandi sín fola at vintærnum, og sítt asnarfyl at úrvals vintærnum; tvó hann síni pløgg í vini, og síni klæðir í vinberjablóðinum:

12 Hans eygu skulu vera reyð við vini, og hansara tenn hvítar við mjólk.

13 ¶ *Zē-bū-lōn* skal búgva við sævarhavnina; og hann skal vera til havn hjá skipum; og hansara mark skal vera til *Zí-dōn*.

14 ¶ *Ís-sá-kār* er sterkur asni, sum leggur seg niður ímillum tvær byrðar:

15 Og hann sá at hvíld var góð, og landið, at tað var dæmlikt; og boygdi sína øksl at bera, og gjordist tænarí at ikasti.

16 ¶ *Dán* skal døma fólk hans, sum ein av Ísraels ættargreinum.

17 *Dán* skal vera høggormur við vegin, eiturormur á gøtuni, sum bitur hesthælirnar, so at reiðmaður hans dettur afturav.

18 Eg havi bíðað eftir frelsu tinni, O HARRI.

19 ¶ Gád, eitt hermannalið skal vinna á honum: men hann skal sigra til síðst.

20 ¶ Úr Asjer skal hansara breyð vera feitt, og hann skal veita kongligar krásir.

21 ¶ Nāph-táli er hind latin leys: hann gevur fægur orð.

22 ¶ Jóseph er fruktagóður bulur, enntá fruktagóður bulur við eina keldu; hvørs greinar renna yvirum múrin:

23 Bogamenninir hava svárliga harmað hann, og skotið eftir honum, og hatað hann:

24 Men hansara bogi varð verandi í styrki, og leggirnir av hans hondum vórðu gjördir sterkir av hondum hins mektiga Guðs Jákups; (hadani er hirðin, Ísraels steinur:)

25 Enntá av Guði faðirs tíns, sum skal hjálpa tær; og við hinum Almáttuga, sum skal vælsigna teg við signingum úr himni fyri oman, signingum úr djúpinum sum liggur undir, signingum bróstanna, og móðurlívsins:

26 Signingar faðirs tíns hava havt yvirvág uppum signingar forfedra mína at ytsta marki ævigtvarandi heyggianna: tær skulu vera á høvdi Jósephs, og á krúnuni á høvdi hansara sum var atskildur frá sínum brøðrum.

27 ¶ Benjamin skal ránskast eins og úlvur: um morgunin skal hann slúka bráðina, og um kvöldið skal hann deila herfongin.

28 ¶ Allir hesir eru tær tólv ættargreinar Ísraels: og hetta er tað sum teirra faðir talaði teimum, og vælsignaði teir; hvønn einstakan samsvarandi hansara signing vælsignaði hann teir.

29 Og hann álegði teimum, og segði við teir, Eg eigi at verða savnaður til fólks míns: jarðið meg hjá mínum fedrum í hellinum sum er í akri E'-phrón-s Hittita,

30 Í hellinum sum er í Mäch-pé-láh akrinum, sum er frammanfyri Mám-ré, í landi Cánaans, sum Abraham keypti við akri E'-phrón-s Hittita til eina ogn av jarðingarplássi.

31 Har jarðaðu teir Abraham og Sáruh, konu hansara; har jarðaðu teir Ísaak og Rebekuh, konu hansara; og har jarðaði eg Leuh.

32 Keypið av akrinum og av hellinum, sum er hari, var frá Heths börnum.

33 Og tá ið Jákup hevði lokið við at ábjóða sonum sínum, savnaði hann upp sínar fétur í seingina, og gav upp andan, og varð savnaður til fólks síns.

KAPITUL 50

OG Jóseph fell yvir andlit faðirs síns, og græt yvir honum, og kysti hann.

2 Og Jóseph skipaði tænarum sínum, læknum, at balsamera faðir sín: og læknarnir balsameraðu Ísrael.

3 Og fjøruti dagar vórðu uppfyltir fyri hann; tí soleiðis verða uppfyltir dagarnir hjá teimum ið verða balsameraðir: og Egyptarnir harmaðu yvir hann í trisinstjúgu og tiggju dagar.

4 Og tá ið dagarnir av hansara harming vóru lidnir, talaði Jóseph við Pharaohs hús, og segði, Um eg nú havi funnið náði í eygum tykkara, tá talið, og biði tykkum, í oyru Pharaohs, og sigið,

5 Míni faðir fekk meg at svørja, og segði, Sí, eg doyggi: í míni grøv sum eg havi grivið til mín í landi Cánaans, har skalt tú jarða meg. Lat meg tí nú fara upp, eg biði teg, og jarða faðir mín, og eg vil koma aftur.

6 Og Pharaoh segði, Far upp, og jarða faðir tín, samsvarandi sum hann fekk teg at svørja.

7 ¶ Og Jóseph fór upp at jarða

faðir sín: og við honum fóru upp allir tænarar Pharaohs, hinir elstu av húsi hans, og allir Egyptalands elstu,

8 Og alt hús Jósephs, og hansara brøður, og hansara faðirs hús: bert hini smáu teirra, og teirra smáfæfylgir, og teirra stórfæfylgir, eftirlótu teir í landi Gó'sjén-s.

9 Og tað fóru upp við honum bæði vagnar og reiðmenn: og tað var sera stórir flokkur.

10 Og teir komu til treskigólv Á-tád-s, sum *er* handan Jordan, og har harmaðu teir við miklum og sera svárum harmljóði: og hann gjörði eina harman yvir faðir sín í sjeý dagar.

11 Og tá ið íbúgvar landsins, Cánaanitarirnir, sóu harmingina á gólvi Á-tád-s, søgdu teir, Hetta *er* ein svárlig harman fyri Egyptunum: hvørsvegna navnið á tí varð kallað Á-bél-míz-rá-ím, sum *er* handan Jordan.

12 Og hansara synir gjördu honum samsvarandi sum hann beyð teimum:

13 Tí at synir hansara bóru hann inn í land Cánaans, og jarðaðu hann í helli Mách-pē-láh akurs, sum Ábraham keypti við akrinum til eina ogn av jarðingarplássi av E-phrón-i Hittita, frammanfyri Mám-ré.

14 ¶ Og Jóseph vendi aftur til Egyptalands, hann, og brøður hansara, og allir sum fóru upp við honum at jarða faðir hansara, eftir *at* hann hevði jarðað faðir sín.

15 ¶ Og tá ið Jósephs brøður sóu at teirra faðir var deyður, søgdu teir, Jóseph vil móguligvis hata okkum, og vil vist endurgjalda okkum alt tað illa sum vit gjördu honum.

16 Og teir sendu sendiboð til

Jósephs, sigandi, Tín faðir beyð áðrenn hann doyði, og segði,

17 Soleiðis skulu tit siga við Jóseph, Fyrigev, eg biði teg nú, misgerðina hjá brøðrum tínum, og teirra synd; tí at teir gjördu tær ilt: og nú, vit biðja teg, fyrigev misgerðina hjá tænarum Guðs faðirs tíns. Og Jóseph græt, tá ið teir talaðu við hann.

18 Og hansara brøður eisni fóru og fullu niður frammi fyri andliti hansara; og teir søgdu, Sí, vit *veri* tænarar tínar.

19 Og Jóseph segði við teir, Óttist ikki: tí at *eri* eg í Guðs stað?

20 Og hvat tykkum varðar, tit hugsaðu ilt ímóti mær; *men* Guð ætlaði tað til gott, *fyri* at fáa at henda, sum *tað er* henda dag, *fyri* at frelsa nógv fólk á lívi.

21 Óttist tí nú ikki: eg vil uppihalda tykkum, og hini smáu tykkara. Og hann uggaði teir, og talaði bíðligani við teir.

22 ¶ Og Jóseph dvaldist í Egyptalandi, hann, og hansara faðirs hús: og Jóseph livdi eitt hundrad og tiggju ár.

23 Og Jóseph sá børn E-phrá-ím-s hins triðja ættarliðs: eisini vórðu børnini hjá Má-chír, syni Mánás-séh, fostrað upp á knøum Jósephs.

24 Og Jóseph segði við brøður sínar, Eg doyggi: og Guð vil vissuliga vitja tykkum, og føra tykkum út úr hesum landi til landið sum hann svór til Abrahams, til Isaaks, og til Jákuks.

25 Og Jóseph tók ein eið av Ísraels børnum, og segði, Guð vil vissuliga vitja tykkum, og tit skulu bera upp míni bein hiðani.

26 So Jóseph doyði, *sum* hundrad og tiggju ára gamal: og teir balsameraðu hann, og hann varð settur í kistu í Egyptalandi.

ONNUR MÓSEBÓK,
EISINI KALLAÐ
EXODUS.

KAPITUL I

NÚ, hetta *eru* növn Ísraels barna, sum komu inn í Egyptaland; hvør maður og húshald hansara komu við Jákupi.

2 Reúben, Símeon, Levi, og Judah,

3 Ís-sá-kár, Zé-bú-lön, og Benjamin,

4 Dán, og Nāph-tá-li, Gád, og Ásjer.

5 Og allar sálirnar, sum komu úr lendum Jákups, vóru sjevti sálir: tí Jóseph var í Egyptalandi *longu*.

6 Og Jóseph doyði, og allir brøður hansara, og øll tann ættin.

7 ¶ Og Ísraels børn vóru fruktagóðir, og óktust avbera *nógv*, og marfaldaðust, og gjørdust avbera mektigir; og landið varð fyllt við teimum.

8 Men tað reistist upp ein nýggjur kongur yvir Egyptalandi, sum ikki kendi Jóseph.

9 Og hann segði við fólk sitt, Sí, fólk Ísraels barna *eru* fleiri og mektigari enn vit:

10 Komið nú, latum okkum fara visligani við teimum; at ikki teir margfaldist, og tað beri á, at tá ið tað falli út nakað kríggj, teir *tá* sameinist eisini at okkara figgindum, og kríggi ímóti okkum, og *soleiðis* komi sær upp úr landinum.

11 Tí settu teir yvir teimum verkmeistarar til at níva teir við byrðum sínum. Og teir bygdu fyri Pharaoh goymslustaðir, Pí-thöm og Rá-ám-sés.

12 Men jú meira teir nívdu teir, jú meira margfaldaðust teir og vuksu. Og teir vórðu harmir uppá grund av Ísraels børnum.

13 Og Egyptarnir fingi Ísraels børn at tæna við harðrendni:

14 Og teir gjørdu lívini hjá teimum beisk við hørðum trældómi, í mørtli, og í múrsteini, og í alskyns tænastráti í akrinum: øll teirra tænastráti, sum teir fingi teir at tæna í, *var* við harðrendni.

15 ¶ Og kongur Egyptalands talaði til Hebráisku ljósmøðurnar, av hvørjum navnið hjá tí einu *var* Sjíf-ráh, og navnið hjá hinari *var* Pú-áh:

16 Og hann segði, Tá ið tit gera embætið hjá ljósmøður við Hebráisku kvinnurnar, og siggja *tær* uppiá stólunum; um tað *tá veri* sonur, so skulu tit drepa hann: men um tað *veri* dóttir, so skal hon liva.

17 Men ljósmøðurnar óttaðust Guð, og gjørdi ikki sum kongur Egyptalands beyð teimum, men bjargaðu dreingjabornum á lívi.

18 Og kongur Egyptalands rópaði ljósmøðurnar, og segði við *tær*, Hví hava tit gjørt henda lut, og hava bjargað dreingjabornum á lívi?

19 Og ljósmøðurnar søgdu við Pharaoh, Av tí at Hebráisku kvinnurnar *eru* ikki sum Egyptisku kvinnurnar; tí *tær eru* livligar, og eru útfriáðar áður enn ljósmøðurnar koma inn til teirra.

20 Tí fór Guð væl við ljósmøðrunum: og fólkíð margfaldaðist, og varð sera mektugt.

21 Og tað bar á, av tí at ljósmøðurnar óttaðust Guð, at hann gjørdi teimum hús.

22 Og Pharaoh álegði øllum fólkí sínum, og segði, Hvønn son, sum verður føddur, skulu tit kasta í ána, og hvørjari dóttur skulu tit bjarga á lívi.

KAPITUL 2

OG ein maður av húsi Levis fór og tók til konu eina dóttur Levis.

2 Og kvinnan ól fram, og fœddi son: og tá ið hon sá hann, at hann var frálíkt barn, fjaldi hon hann triggjar mánaðir.

3 Og tá ið hon ikki longur kundi fjala hann, tók hon honum ørk av sevstavum, og bræddi hana við jardið og við biki, og koyrði barnið hari; og hon legði tað í stórini við áarbakkann.

4 Og systir hansara stóð langt burturifrá, at vita hvat fór at verða gjørt við hann.

5 ¶ Og dóttir Pharaohs kom oman at tváa sær við áнна; og hennara moyggjar gingu fram eftir við áarbakkann; og tá ið hon sá ørkina millum stórini, sendi hon ternu sína at heinta hana.

6 Og tá ið hon hevði opnað hana, sá hon barnið: og sí, pinkubarnið græt. Og hon hevði várkunn yvir hann, og segði, Hetta er eitt av børnum Hebræanna.

7 Tá segði systir hansara til dóttur Pharaohs, Skal eg fara og rópa tær eina daddu av Hebráisku kvinnunum, at hon má dadda barnið fyri teg?

8 Og dóttir Pharaohs segði til hennara, Far. Og moyggjin fór og rópaði móður barnsins.

9 Og dóttir Pharaohs segði við hana, Tak hetta barnið burtur, og dadda tað fyri meg, og eg vil geva tær løn tína. Og kvinnan tók barnið, og daddaði tað.

10 Og barnið vaks, og hon førði hann til dóttur Pharaohs, og hann gjørdist sonur hennara. Og hon kallaði navn hansara Móses: og hon segði, Av tí at eg dró hann úr vatninum.

11 ¶ Og tað hendi í teimum døgum, tá ið Móses var vaksin,

at hann fór út til brøður sínar, og hugdi á teirra byrðar: og hann bar eyga við Egypta, sum sló ein Hebræara, ein av brøðrum sínum.

12 Og hann hugdi henda veg og handa veg, og tá ið hann sá at har var eingin maður, vá hann Egyptan, og fjaldi hann í sandinum.

13 Og tá ið hann fór út annan dagin, sí, tá klandraðust tveir menn av Hebræunum saman: og hann segði við hann ið gjørdi órættin, Hví slært tú felaga tín?

14 Og hann segði, Hvør gjørdi teg til ein prins og ein dómara yvir okkum? ætlart tú at drepa meg, eins og tú drapst Egyptan? Og Móses óttaðist, og segði, Vist er hesin lutur kunnur.

15 Men tá ið Pharaoh hoyrði henda lut, søkti hann at vega Móses. Men Móses flýddi frá andliti Pharaohs, og dvaldist í landi Mí-dí-án-s: og hann settist niður við ein brunn.

16 Nú, prestur Mí-dí-án-s hevði sjeý datur: og tær komu og drógu vatn, og fyltu trogini til at vatna fylgi faðirs sins.

17 Og hirðarnir komu og róku tær burtur: men Móses stóð upp og hjálpti teimum, og vatnaði teirra fylgi.

18 Og tá ið tær komu til Reú-él-s, faðir sín, segði hann, Hvussu er tað at tit eru komnar so skjótt í dag?

19 Og tær søgdu, Ein Egypti bjargaði okkum úr hondini á hirðunum, og dró eisini vatn nokk til okkara, og vatnaði fylgið.

20 Og hann segði við datur sínar, Og hvar er hann? hví er tað at tit hava eftirlatið mannin? rópið hann, at hann má eta breyð.

21 Og Móses var nøgdur at búgva hjá manninum: og hann gav Mósesi Zip-pó-rüh, dóttur sína.

22 Og hon bar *honum* son, og hann kallaði navn hansara Ger'-sjöm: tí hann segði, Eg havi verið ein fremmandur í fremmandum landi.

23 ¶ Og tað hendi í framliðing tíðarinnar, at kongur Egyptalands doyði: og børn Ísraels suffaðu uppá grund av trældóminum, og teirra róp kom upp at Guði orsakað av trældóminum.

24 Og Guð hoyrði teirra eymkan, og Guð mintist til sín sáttmála við Ábraham, við Ísaak, og við Jákup.

25 Og Guð hugdi á børn Ísraels, og Guð hevði fyrilit fyri *teimum*.

KAPITUL 3

MÓSES passaði nú fylgið hjá Jéth-ró, verfaðir sínum, presti Mí-di-án-s: og hann leiddi fylgið til baksíðuna av oyðimørkini, og kom at fjalli Guðs, *heilt* til Hór-ëb.

2 Og eingil HARRANS birtist honum í eldsloga úr miðjuni av einum runni: og hann hugdi, og sí, runnurin brendi við eldi, og runnurin *varð* ikki upptærdur.

3 Og Móses segði, Nú vil eg venda til viks, og siggja hesa miklu sjón, hví runnurin ikki verður brendur.

4 Og tá ið HARRIN sá at hann vendi til viks at sjá, kallaði Guð á hann úr miðjum runninum, og segði, Móses, Móses. Og hann segði, Her *eri* eg.

5 Og hann segði, Dregst ikki nær higar: tak av tínar skógvar Uttan av fótum tínum, tí at staðið, hvará tú stendurt, *er* heilag jørð.

6 Haraftrat segði hann, Eg *eri* Guð faðirs tíns, Guð Abrahams, Guð Ísaaks, og Guð Jákups. Og Móses fjaldi sitt andlit; tí hann var ræddur at líta at Guði.

7 ¶ Og HARRIN segði, Eg havi vissuliga sæð niðvina hjá mínum fólki sum *eru* í Egyptalandi, og havi hoyrt teirra róp orsakað av teirra verkmeistarum; tí eg veit *av* teirra sorgum;

8 Og eg eri komin niður at fría teir út úr hond Egyptanna, og at føra teir upp úr hasum landi at góðum landi og stórum, at landi *sum* flýtur í mjólk og hunangi; at plássi Cánaanitanna, og Hittitanna, og Amoritanna, og Pê-ríz-zít'-anna, og Hi-vít'-anna, og Jê-bú-sít'-anna.

9 Sí, tí er nú róp Ísraels barna komið at mær: og eg havi eisini sæð ta kúgan sum Egyptarnir kúga teir við.

10 Kom tí nú, og eg vil senda teg til Pharaohs, at tú mást føra fram fólk mitt, børn Ísraels, út úr Egyptalandi.

11 ¶ Og Móses segði við Guð, Hvor *eri* eg, at eg skuldi farið til Pharaohs, og at eg skuldi ført fram Ísraels børn út úr Egyptalandi?

12 Og hann segði, Vissuliga vil eg vera við tær; og hetta *skal vera* tær tekin, at eg havi sent teg: Tá ið tú hevurt ført fram folkið út úr Egyptalandi, skulu tit tæna Guði á hesum fjallinum.

13 Og Móses segði við Guð, Sí, *tá ið* eg komi til Ísraels børn, og sigi við teir, Guð fedra tykkara hevur sent meg til tykkara; og teir munnu siga til mín, Hvat *er* navn hansara? hvat skal eg *tá* siga við teir?

14 Og Guð segði við Móses, EG ERI AT EG ERI: og hann segði, Svá skalt tú siga við børn Ísraels, EG ERI hevur sent meg til tykkara.

15 Og Guð segði haraftrat við Móses, Svá skalt tú siga við børn Ísraels, HARRIN Guð fedra tykkara, Guð Abrahams, Guð

Ísaaks, og Guð Jákups, hefur sent meg til tykkara: hetta *er* navn mitt um ævir, og hetta *er* mitt minni til allar ættir.

16 Far, og savna hinar elstu av Ísrael saman, og sig við teir, HARRIN Guð fedra tykkara, Guð Abrahams, Ísaaks, og Jákups, birtist mær, og segði, Eg havi vissuliga vitjað tykkum, og sæð tað sum verður gjørt við tykkum í Egyptalandi:

17 Og eg havi sagt, Eg vil føra tykkum upp úr nívd Egyptalands at landi Cánaanit-anna, og Hittitanna, og Amorit-anna, og Pè-ríz-zít'-anna, og Hí-vít'-anna, og Jé-bú-sít'-anna, at landi *sum* flýtur í mjólk og hunangi.

18 Og teir skulu geva gætur eftir rödd tini: og tú skalt koma, tú og teir elstu av Ísrael, til kong Egyptalands, og tit skulu siga við hann, HARRIN Guð Hebréanna hefur møtst við okkum: og nú, lat okkum fara, vit bøna teg, triggja daga ferð inn í oyðuna, at vit mega slátur-ofra til HARRANS Guðs várs.

19 ¶ Og eg eri visur *i* at kongur Egyptalands vil ikki lata tykkum fara, nei, ikki við eini mektigari hond.

20 Og eg vil rætta út mína hond, og sláa Egyptaland við øllum mínum undrum sum eg vil gera í miðjum tí: og eftir tað vil hann lata tykkum fara.

21 Og eg vil geva hesum fólkí góðvild í eygsjón Egyptanna: og tað skal bera á, at tá ið tit fara, skulu tit ikki fara *tómhentir*:

22 Men hvør kvinna skal læna frá sínum granna, og frá henni sum útisitur í húsi hennara, smúkkur av silvuri, og smúkkur av gulli, og klædnað: og tit skulu koyra *tey* uppá synir tykkara, og uppá dötur tykkara; og tit skulu ræna Egyptarnar.

KAPITUL 4

OG Móses svaraði og segði, Men sí, teir vilja ikki trúgva mær, ella geva gætur eftir rödd míni: tí at teir vilja siga, HARRIN hefur ikki birtst fyri tær.

2 Og HARRIN segði við hann, Hvat *er* hatta í tini hond? Og hann segði, Ein stavur.

3 Og hann segði, Kasta hann á jørðina. Og hann kastaði hann á jørðina, og hann varð at høggorði; og Móses flýddi frammi fyri honum ífrá.

4 Og HARRIN segði við Móses, Koyr fram tína hond, og tak hann eftir halanum. Og hann koyrði fram sína hond, og greip hann, og hann gjørdist ein stavur í hond hansara:

5 At teir mega trúgva at HARRIN Guð fedra teirra, Guð Abrahams, Guð Ísaaks, og Guð Jákups, hefur birtst fyri tær.

6 ¶ Og HARRIN segði ennviðari við hann, Koyr nú tína hond inn í barm tín. Og hann koyrði sína hond í barm sín; og tá ið hann tók hana út, sí, *tá var* hond hansara spítølsk sum snjó.

7 Og hann segði, Koyr tína hond inn aftur í barm tín. Og hann koyrði sína hond aftur í barm sín; og sleit hana út úr barmi sínum, og sí, hon var umskift aftur eins og *hitt* kjøt hansara.

8 Og tað skal henda, um teir vilji ikki trúgva tær, ikki heldur geva gætur eftir röddini á fyrsta tekninum, at teir vilja trúgva röddini á tí seinna tekninum.

9 Og tað skal bera á, um teir vilji ikki trúgva eisini hesum tveim teknunum, eiheldur geva gætur eftir rödd tini, at tú skalt taka av vatninum úr ánni, og hella *tað* á turrlendið: og vatnið, sum tú tekurt úr ánni, skal gerast blóð á turrlendinum.

10 ¶ Og Móses segði við HARRAN, O Harri mín, eg *eri* ikki væltalandi, hvörki herframmanundan, ella síðan tú hevurt talað við tænarana tín: men eg *eri* seinur í talu, og av eini seinari tungu.

11 Og HARRIN segði við hann, Hvør hevur gjørt munn mans? ella hvør ger hin málleysa, ella deyva, ella hin siggjandi, ella hin blinda? havi ikki eg HARRIN?

12 Far tí nú, og eg vil vera við tínum munn, og læra teg hvat tú skalt siga.

13 Og hann segði, O Harri mín, send, eg biði teg, við hendi *hansara sum* tú vilt senda.

14 Og HARRANS firtni varð kynd ímóti Mósesi, og hann segði, *Er* ikki Aaron, Levitin, bróðir tín? Eg veit at hann dugir at tala væl. Og eisini, sí, hann kemur út at hitta teg: og tá ید hann sær teg, verður hann glaður í sínum hjarta.

15 Og tú skalt tala við hann, og leggja orð í munn hansara: og eg vil vera við tínum munn, og við munni hansara, og vil læra tykkum hvat tit skulu gera.

16 Og hann skal vera talsmaður tín fyri fólkinum: og hann skal vera, *enntá* hann skal vera fyri tær ístaðin fyri munn, og tú skalt vera fyri honum ístaðin fyri Guð.

17 Og tú skalt taka henda stav í tína hond, sum tú skalt gera tekin við.

18 ¶ Og Móses fór og vendi aftur til Jéth-ró-s, verfaðir sin, og segði við hann, Lat meg fara, eg biði teg, og venda aftur til brøður mínar sum *eru* í Egyptalandi, og sjá hvørt teir veri enn á lívi. Og Jéth-ró segði við Móses, Far í friði.

19 Og HARRIN segði við Móses í Mí-di-án, Far, vend aftur til Egyptalands: tí at allir menninir eru deyðir sum søktu títt lív.

20 Og Móses tók konu sína og synir sínar, og setti tey uppá

ein asna, og hann vendi aftur til Egyptalands: og Móses tók stav Guðs í sína hond.

21 Og HARRIN segði við Móses, Tá ید tú fert til at venda aftur til Egyptalands, tá siggj til at tú geri øll tey undrini frammi fyri Pharaoh, sum eg havi koyrt í tína hond: men eg vil herða hjarta hansara, at hann skal ikki lata fólkið fara.

22 Og tú skalt siga við Pharaoh, Svá sigur HARRIN, Ísrael *er* sonur mín, *enntá* mín frumborni:

23 Og eg sigi við teg, Lat son mín fara, at hann má tæna mær: og um tú sýti at lata hann fara, sí, *tá* vil eg bana syni tínum, *enntá* tínum frumborna.

24 ¶ Og tað hendi eftir vegnum í tilhaldinum, at HARRIN mætti honum, og søkti at drepa hann.

25 Tá tók Zip-pó-ráh hvassan stein, og skar av forhúðina hjá syni sínum, og kastaði *hana* við fótur hansara, og segði, Víst *ert* tú blóðigur ektamaður fyri mær.

26 So hann læt hann fara: síðan segði hon, Ein blóðigur ektamaður *tú ert*, uppá grund av umskeringini.

27 ¶ Og HARRIN segði til Aarons, far inn í oyðuna at hitta Móses. Og hann fór, og hitti hann á fjalli Guðs, og kysti hann.

28 Og Móses segði Aaroni øll orðini hjá HARRANUM sum hevði sent hann, og øll teknini sum hann hevði boðið honum.

29 ¶ Og Móses og Aaron fóru og savnaðu saman allar teir elstu Ísraels barna:

30 Og Aaron talaði øll orðini sum HARRIN hevði talað við Móses, og gjordi teknini í egg-sjónini á fólkinum.

31 Og fólkið trúði: og tá ید teir hoyrdu at HARRIN hevði vitjað børn Ísraels, og at hann hevði litið at teirra nívd, tá boygdu teir síni høvur og tilbóðu.

EXODUS 5

KAPITUL 5

OG síðan fóru Móses og Aaron inn, og taldu Pharaoh, Svá sigur HARRIN Guð Ísraels, Lat fólk mitt fara, at teir mega halda högtið at mær í oyðuni.

2 Og Pharaoh segði, Hvør er HARRIN, at eg skuldi lýtt rødd hansara, at latið Ísrael farið? eg kenni ikki HARRAN, eiheldur vil eg lata Ísrael fara.

3 Og teir søgdu, Guð Hebræanna hevur møtst við okkum: lat okkum fara, vit biðja teg, triggja daga ferð inn í oyðimørkina, og sláturofra HARRANUM Guði várum; at ikki hann falli á okkum við drepsótt, ella við svørðinum.

4 Og kongur Egyptalands segði við teir, Hvørsvegna, Móses og Aaron, forða tit fólkinum frá teirra arbeiðum? sleppið tykkum at tykkara byrðum.

5 Og Pharaoh segði, Sí, landsins fólk nú eru mangir, og tit fáa teir at hvíla frá teirra byrðum.

6 Og Pharaoh skipaði sama dagin verkmeistarum fólksins, og teirra yvirmonnum, og segði,

7 Tit skulu ikki meira geva fólkinum strá til at gera múrstein, sum herframmanundan: latið teir fara og savna strá til sín sjálvs.

8 Og talið á múrsteinunum, sum teir herframmanundan gjørdur, skulu tit leggja á teir; tit skulu ikki minka *nakað* av tí: tí at teir veri yrkisleysir; tí rópa teir, og siga, Latið okkum fara og sláturofra til Guðs várs.

9 Latið meira arbeiði verða lagt á menninar, at teir mega strevast í tí; og latið teir ikki geva gætur *eftir* fáfongdum orðum.

10 ¶ Og verkmeistarar fólksins fóru út, og teirra yvirmenn, og teir talaðu til fólk, og segdu, Svá sigur Pharaoh, Eg vil ikki geva tykkum strá.

Pharaoh økir setning Ísraelitanna

11 Farið tit, fáid tykkum strá, har tit kunnu finna tað: tó skal ikki nakað av tykkara arbeiði verða minkað *um*.

12 So fólkin vórðu spjødd út umkring út ígjøgnum alt Egyptaland, at savna hálm ístaðin fyri strá.

13 Og verkmeistararnir skundaðu *undir teir*, og søgdu, Uppfyllið tykkara arbeiðir, tykkara dagligu setningar, sum tá ið strá var.

14 Og yvirmenninir hjá Ísraels børnum, sum Pharaohs verkmeistarar høvdu sett yvir teimum, vórðu bardir, og kravdir, Hvi hava tit ikki uppfyllt tykkara setning í at gera múrstein bæði í gjár og í dag, sum herframmanundan?

15 ¶ Tá komu yvirmenninir hjá Ísraels børnum og róptu á Pharaoh, og søgdu, Hvi fert tú soleiðis við tænarum tínum?

16 Tað er einkið strá givið tænarum tínum, og teir siga til okkara, Gerið múrstein: og sí, tínir tænarar verða bardir; men feilurin er í tínum egna fólk.

17 Men hann segði, Tit eru yrkisleysir, tit eru yrkisleysir: tí siga tit, Latið okkum fara og inna sláturofran til HARRANS.

18 Farið tí nú, og arbeiðið; tí at tað skal einkið strá verða givið tykkum, tó skulu tit veita talið á múrsteinum.

19 Og yvirmenninir hjá Ísraels børnum sóu at teir vóru í eini óndari støðu, eftir at tað varð sagt, Tit skulu ikki minka *um nakað* frá tykkara múrsteinum av tykkara dagliga setningi.

20 ¶ Og teir møttu Mósesi og Aaroni, sum stóðu á vegnum, sum teir komu fram frá Pharaoh:

21 Og teir søgdu við teir, HARRIN líti at tykkum, og dømi; tí at tit hava fingið okkara anga at verða stiknaðan við í Pharaohs eygum, og í eygunum á

tænarum hansara, til at koyra eitt svørð í teirra hond at bana okkum.

22 Og Móses vendi aftur at HARRANUM, og segði, Harri, hvørsvegna hevurt tú so illani farið við hesum fólki? hví er tað at tú hevurt sent meg?

23 Tí at síðan eg kom til Pharaohs at tala í tínum navni, hevur hann gjørt ilt við hetta fólk; eiheldur hevurt tú friað út títt fólk vvirhøvur.

KAPITUL 6

TÁ segði HARRIN við Móses, Nú skalt tú siggja hvat eg vil gera við Pharaoh: tí við sterkari hond skal hann lata teir fara, og við sterkari hond skal hann reka teir út úr landi sínum.

2 Og Guð talaði við Móses, og segði við hann, Eg eri HARRIN:

3 Og eg birtist at Abrahami, at Isaaki, og at Jákupi, við navninum Guð Almáttugur, men við mínum navni JĒ-HO'VAH varð eg ikki kendur fyri teimum.

4 Og eg havi eisini grundlagt mín sáttmála við teir, at geva teimum Cánaans land, landið av teirra útlegd, sum teir vóru fremmandir í.

5 Og eg havi eisini hoyrt stynjan Ísraels barna, hvørjar Egyptarnir halda í trældómi; og eg havi minst til mín sáttmála.

6 Hvørsvegna sig við Ísraels børn, Eg eri HARRIN, og eg vil føra tykkum út undan byrdum Egyptanna, og eg vil bjarga tykkum úr teirra trældómi, og eg vil endurloysa tykkum við útrættum armi, og við miklum dómum:

7 Og eg vil taka tykkum til mín til eitt fólk, og eg vil vera fyri tykkum ein Guð: og tit skulu vita at eg eri HARRIN Guð tykkara, sum førir tykkum út undan byrdum Egyptanna.

8 Og eg vil føra tykkum inn at landinum, viðvíkjandi hvørjum eg svór at geva tað til Ábrahams, til Ísaaks, og til Jákups; og eg vil geva tykkum tað til arvaluts: eg eri HARRIN.

9 ¶ Og Móses talaði soleiðis við børn Ísraels: men teir góvu ikki gætur at Mósesi vegna angist av anda, og vegna grimman trældóm.

10 Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

11 Far inn, tala við Pharaoh kong av Egyptalandi, at hann lati børn Ísraels fara úr landi sínum.

12 Og Móses talaði frammi fyri HARRANUM, og segði, Sí, Ísraels børn hava ikki givið gætur at mær; hvussu skal tá Pharaoh hoyra meg, sum eri av óumskornum vørrum?

13 Og HARRIN talaði við Móses og við Aaron, og gav teimum álegging at Ísraels børnum, og at Pharaoh kongi av Egyptalandi, at føra børn Ísraels út úr Egyptalandi.

14 ¶ Hetta veri høvdini hjá húsum fedra teirra: Synirnir hjá Reúbeni, Ísraels frumborna; Há'nöch, og Pál'lü, Hëz'rön, og Cár'mi: hetta veri familjurnar av Reúbeni.

15 Og synirnir hjá Símeoni; Jē'mü-él, og Já'min, og Ó'häd, og Já'chin, og Zó'här; og Sjá'ül, sonurin hjá Cánaanitiskari kvinnu: hetta eru familjurnar av Símeoni.

16 ¶ Og hetta eru nøvnini hjá sonum Levís, samsvarandi ættunum hjá teimum; Gër'sjön, og Kó'häth, og Më'rär'i: og ári ni av lívinum hjá Levi vóru eitt hundrad og triati og sjei ár.

17 Synirnir hjá Gër'sjön-i; Lib-ni, og Sjim'i, samsvarandi teirra familjum.

18 Og synirnir hjá Kó'häth-i; Amram, og İz'här, og Hë'brön, og Uz'zi-él: og ári ni av lívinum

hjá Kó'-háthi voru eitt hundrað og triati og trý ár.

19 Og synirnir hjá Mē-rár'-i; Má'-há-lí og Mū'-sji: hetta eru familjurnar av Leví, samsvarandi ættum teirra.

20 Og Amram tók sær Jöch'-ē-bēd, systur faðirs síns, til konu; og hon bar honum Aaron og Móses: og árinu av lívinum hjá Amrami vorðu eitt hundrað og triati og sjev ár.

21 ¶ Og synirnir hjá Ís'-hār; Kór'-ah, og Nēph'-ēg, og Zích'-rī.

22 Og synir Ūz'-zī-ēl-s; Mí'-sjá-ēl, og Ēl'-zā-phān, og Zíth'-rī.

23 Og Aaron tók sær Ē-lí'-sjē-bū, dóttur Am-min'-ā-dāb-s, systur hjá Ná-ās'-j-ōn, til konu; og hon fœddi honum Ná-dab, og Á-bī-hū, Ēl-ē-á'-zār, og Íth'-ā-mār.

24 Og synirnir hjá Kór'-ah; Ás'-sír, og Ēl'-kā-nāh, og Ab'-jā-sāph: hetta eru familjurnar av Kór-hit'-unum.

25 Og Ēl-ē-á'-zār, sonur Aarons, tók sær ēina av døtrum Pū-tí-ēl-s til konu; og hon fœddi honum Phī'-nē-hās: hetta eru hœvdini av fedrunum hjá Levitunum, samsvarandi teirra familjum.

26 Hesir eru tann Aaron og Móses, til hvørjar HARRIN segði, Fœrið út Ísraels børn frá Egyptalandi, samsvarandi teirra herum.

27 Hetta eru teir sum talaðu til Pharaohs kongs av Egyptalandi, at føra út Ísraels børn út Egyptalandi: hetta eru tann Móses og Aaron.

28 ¶ Og tað hendi í tí degi tá ið HARRIN talaði við Móses í Egyptalandi,

29 At HARRIN talaði við Móses, og segði, Eg eri HARRIN: tala tú við Pharaoh kong av Egyptalandi alt sum eg sigi við teg.

30 Og Móses segði frammi fyri HARRANUM, Sí, eg eri av óumskornum vørrum, og hvussu skal Pharaoh geva gætur at mær?

KAPITUL 7

OG HARRIN segði við Móses, Sí, eg havi gjørt teg til ein gud fyri Pharaoh: og Aaron, bróðir tín, skal vera prophetur tín.

2 Tú skalt tala alt sum eg bjóði tær: og Aaron, bróðir tín, skal tala við Pharaoh, at hann sendi Ísraels børn út úr landi sínum.

3 Og eg vil herða hjarta Pharaohs, og margfalda míni tekin og míni undur í Egyptalandi.

4 Men Pharaoh skal ikki geva gætur at tykkum, at eg má leggja mína hond á Egyptaland, og føra fram mínar herar, og mitt fólk Ísraels børn, út úr Egyptalandi við miklum dómum.

5 Og Egyptarnir skulu vita at eg eri HARRIN, tá ið eg rætti út mína hond yvir Egyptaland, og føri út Ísraels børn teirra millum ífrá.

6 Og Móses og Aaron gjørdur eins og HARRIN beyð teimum, soleiðis gjørdur teir.

7 Og Móses var fýrsinstjúgu ára gamalur, og Aaron fýrsinstjúgu og trý ára gamalur, tá ið teir talaðu við Pharaoh.

8 ¶ Og HARRIN talaði við Móses og við Aaron, og segði,

9 Tá ið Pharaoh fer at tala við tykkum, og siga, Sýnið eitt undur fyri tykkum: tá skalt tú siga við Aaron, Tak stav tín, og kasta hann framfyri Pharaoh, og hann skal gerast høggeomur.

10 ¶ Og Móses og Aaron fóru inn til Pharaohs, og teir gjørdur so sum HARRIN hevði boðið: og Aaron kastaði niður stav sín frammi fyri Pharaoh, og frammi fyri tænarum hansara, og hann gjørdist høggeomur.

11 Tá rópaði Pharaoh eisini vísmenninar og galdramenninar: nú, gandakallar Egyptalands, teir gjørdur eisini á líkan hátt við sínum rúnagandanum.

12 Tí at teir kastaðu niður hvør maður stav sin, og teir gjørdust høggormar: men stavur Aarons svølgdi upp teirra stavar.

13 Og hann herdi hjarta Pharaohs, so at hann gav teimum ikki gætur; eins og HARRIN hevði sagt.

14 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Pharaohs hjarta er hert, hann noktar at lata fólkið fara.

15 Far tær til Pharaoh í morginárið; sí, hann fer út at vatninum; og tú skalt standa við árbakkan ímóti tí at hann komi; og stavin, sum varð umskiftur til høggorm, skalt tú taka í tíni hond.

16 Og tú skalt siga við hann, HARRIN Guð Hebréanna hevur sent meg at tær, sigandi, Lat fólk mitt fara, at teir mega tæna mær í oyðuni: og sí, higartil vildirt tú ikki hoyra.

17 Svá sigur HARRIN, Í hesum skalt tú vita at eg eri HARRIN: sí, eg vil sláa við stavinum, sum er í míni hond, á vøtnini sum eru í ánni, og tey skulu verða broytt í blóð.

18 Og fiskurin, sum er í ánni, skal doyggja, og áin skal stinka; og Egyptarnir skulu vamlast við at drekka av vatninum úr ánni.

19 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, Sig við Aaron, Tak stav tín, og rætt út tína hond yvir Egyptalands vøtn, yvir teirra streymar, yvir teirra áir, og yvir teirra tjørnir, og yvir allar teirra hyljar av vatni, at teir mega verða til blóð; og at tað má verða blóð út ígjøgnum alt Egyptaland, bæði í kerjum av træi, og í kerjum av steini.

20 Og Móses og Aaron so gjørdu, sum HARRIN beyð; og hann lyfti upp stavin, og sló vøtnini, sum vóru í ánni, í Pharaohs eygsjón, og í eygsjónini á hansara tænarum; og øll vøtnini, sum vóru í ánni, vórðu broytt í blóð.

21 Og fiskurin, sum var í ánni, doyði; og áin stinkaði, og Egyptarnir kundu ikki drekka av vatninum úr ánni; og har var blóð út ígjøgnum alt Egyptaland.

22 Og gandakallar Egyptalands gjørdu so við sínum rúnagandanum: og Pharaohs hjarta varð hert, eiheldur gav hann teimum gætur; eins og HARRIN hevði sagt.

23 Og Pharaoh vendi og fór inn í hús sitt, eiheldur stillaði hann sítt hjarta fyri hesum eisini.

24 Og allir Egyptarnir gróvu rundan um ánnu eftir vatni at drekka; tí at teir kundu ikki drekka av vatninum úr ánni.

25 Og sjeý dagar fyltust upp, eftir at HARRIN hevði sligið ánnu.

KAPITUL 8

OG HARRIN talaði við Móses, Far til Pharaohs, og sig við hann, Svá sigur HARRIN, Lat fólk mitt fara, at teir mega tæna mær.

2 Og um tú sýti at lata teir fara, sí, tá vil eg sláa øll tíni landamørk við froskum:

3 Og áin skal bera fram froskar í yvirflóð, sum skulu fara upp og koma inn í húsið hjá tær, og inn í seingjarkamarið hjá tær, og uppá seingina hjá tær, og inn í húsið hjá tænarum tínum, og uppá fólkið hjá tær, og inn í ovnarnar hjá tær, og inn í tíni knoðingartroð:

4 Og froskarnir skulu koma upp bæði á teg, og uppá fólk títt, og uppá allar tænarar tínar.

5 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, Sig við Aaron, Rætt fram tína hond við stavi tínum yvir streymarnar, yvir áirnar, og yvir tjørnirnar, og volda froskum at koma upp yvir Egyptaland.

6 Og Aaron rætti út sína hond yvir Egyptalands vøtn; og froskarnir komu upp, og huldu Egyptaland.

EXODUS 8

Áin verður umskift til blóð

7 Og gandakallarnir gjördu so við sínum rúnagandanum, og fóru upp frókar yvir Egyptaland.

8 ¶ Tá rópaði Pharaoh á Móses og Aaron, og segði, Bónið HARRAN, at hann má taka burtur froskarnar frá mær, og frá fólki mínum; og eg vil lata fólkið fara, at teir mega gera HARRANUM sláturofran.

9 Og Móses segði við Pharaoh, Dýrd yvir mær: nær skal eg bœna fyri teg, og fyri tænarar tínar, og fyri fólk títt, at oyða froskarnar frá tær og tínum húsum, at teir mega bert verða verandi í ánni?

10 Og hann segði, Í morgin. Og hann segði, *Væri* eftir orði tínum: at tú mást vita at *tað er* eingin líkur HARRANUM Guði várum.

11 Og froskarnir skulu víkja frá tær, og frá húsum tínum, og frá tænarum tínum, og frá fólki tínum; teir skulu bert verða verandi í ánni.

12 Og Móses og Aaron fóru út frá Pharaoh: og Móses kallaði á HARRAN orsakað av froskunum ið hann hevði ført imóti Pharaoh.

13 Og HARRIN gjörði eftir orði Mósesar; og froskarnir doyðu úr húsum, úr byggunum, og úr akrunum.

14 Og teir savnaðu teir saman í rúgvur: og landið stinkaði.

15 Men tá ið Pharaoh sá at tað var frest, herdi hann sítt hjarta, og gav ikki gætur at teimum; eins og HARRIN hevði sagt.

16 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Sig við Aaron, Rætt út stav tín, og slá støv landsins, at tað má gerast lýs út ígjøgnum alt Egyptaland.

17 Og teir so gjördu; tí Aaron rætti út sína hond við stavi sínum, og sló støv jarðarinnar, og tað gjördist lýs í manni, og í djóri; alt støv landsins gjördist lýs út ígjøgnum alt Egyptaland.

18 Og gandakallarnir gjördu so við sínum rúnagandanum til at føra fram lýs, men teir kundu ikki: so tað vóru lýs á manni, og á djóri.

19 Tá søgdu gandakallarnir við Pharaoh, Hetta er Guðs fingur: og Pharaohs hjarta varð hert, og hann gav ikki gætur at teimum; eins og HARRIN hevði sagt.

20 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Rís upp tíðliga um morgunin, og statt frammi fyri Pharaoh; sí, hann kemur fram til vatnið; og sig við hann, Svá sigur HARRIN, Lat fólk mitt fara, at teir mega tæna mær.

21 Annars, um tú vilt ikki lata fólk mitt fara, sí, tá vil eg senda svermar av *flugum* yvir teg, og yvir tænarar tínar, og yvir fólk títt, og inn í hús tíni: og húsini hjá Egyptunum skulu verða full av svermum av *flugum*, og eisini lendið hvará teir eru.

22 Og eg vil atskilja í tí degi land Gó'sjens, í hvørjum fólk mitt býr, at eingir svermar av *flugum* skulu vera har; til tess endamáls at tú mást vita at eg eri HARRIN á miðjari jørðini.

23 Og eg vil seta skilnað imillum fólk mitt og fólk títt: í morgin skal hetta tekin verða.

24 Og HARRIN so gjörði; og tað kom herviligur svermur av *flugum* inn í húsið hjá Pharaoh, og inn í húsini hjá tænarum hansara, og inn í alt Egyptaland: landið varð spilt uppá grund av sverminum av *flugum*.

25 ¶ Og Pharaoh rópaði á Móses og á Aaron, og segði, Farið tit, sláturofrið til Guðs tykkara í landinum.

26 Og Móses segði, Tað er ikki sømiligt so at gera; tí vit munnu sláturofra andstygdina hjá Egyptunum til HARRANS Guðs várs: sí, skulu vit slátur-

ofra andstygðina hjá Egyptunum frammi fyri eygum teirra, og vilja teir ikki steina okkum?

27 Vit vilja fara trígga daga ferð inn í oyðuna, og sláturofra til HARRANS Guðs várs, eins og hann skal skipa okkum.

28 Og Pharaoh segði, Eg vil lata tykkum fara, at tit mega sláturofra til HARRANS Guðs tykkara í oyðuni; tit skulu bert ikki fara sera langt burtur: bønir fyri meg.

29 Og Móses segði, Sí, eg fari út frá tær, og eg vil bøna HARRAN, at svermarnir av flugum mega fara avstað frá Pharaoh, frá hansara tænarum, og frá fólki hans, í morgin: men lat ikki Pharaoh handla svikaliga meira í at ikki lata fólkið fara til tess at sláturofra til HARRANS.

30 Og Móses fór út frá Pharaoh, og bønaði HARRAN.

31 Og HARRIN gjørdi samsvarandi orði Mósesar; og hann tók burtur svermarnar av flugum frá Pharaoh, frá hansara tænarum, og frá fólki hans; verandi varð ikki ein.

32 Og Pharaoh herdi sitt hjarta á hesum sinni við, eiheldur vildi hann lata fólkið fara.

KAPITUL 9

TÁ segði HARRIN við Móses, Far inn til Pharaohs, og sig honum, Svá sigur HARRIN Guð Hebréanna, Lat fólk mítt fara, at teir mega tæna mær.

2 Tí at um tú sýti at lata teir fara, og vilt halda teimum enn,

3 Sí, tá er HARRANS hond yvir tínum fenaði sum er í akrinum, yvir hestunum, yvir asnunum, yvir kamelunum, yvir oksunum, og yvir seyðinum: tað skal verða ein sera hervilig fenaðarsótt.

4 Og HARRIN skal skilja ímillum Ísraels fenað og Egyptalands

fenað: og tað skal einkið doyggja av øllum sum er Ísraels barna.

5 Og HARRIN tilskilaði ein aásetta tíð, og segði, Í morgin skal HARRIN gera hetta tingið í landinum.

6 Og HARRIN gjørdi tað tingið á morgindegnum, og allur Egyptalands fenaður doyði: men av fenaði Ísraels barna doyði ikki eitt.

7 Og Pharaoh sendi, og sí, har var ikki eitt av Ísraelitanna fenaði deytt. Og Pharaohs hjarta varð hert, og hann læt ikki fólkið fara.

8 ¶ Og HARRIN segði við Móses og við Aaron, Takið at tykkum krummur av øskum úr bræðsluovninum, og lat Móses sletta tað imóti himninum í Pharaohs eygsjón.

9 Og tað skal verða at smáum dusti í øllum Egyptalandi, og skal verða svullur, sum brýtur út við blæmum á manni, og á djóri, út ígjøgnum alt Egyptaland.

10 Og teir tóku øskur úr bræðsluovninum, og stóðu frammi fyri Pharaoh; og Móses sletti tað upp imóti himni; og tað varð til ein svull, sum breyt út við blæmum á manni, og á djóri.

11 Og gandakallarnir kundu ikki standa frammi fyri Mósesi uppá grund av svullunum; tí at svullurin var uppiá ganda-køllunum, og uppiá øllum Egyptunum.

12 Og HARRIN herdi hjarta Pharaohs, og hann gav ikki gætur at teimum; eins og HARRIN hevði talað við Móses.

13 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Far upp tíðliga um morgunin, og statt frammi fyri Pharaoh, og sig við hann, Svá sigur HARRIN Guð Hebréanna, Lat fólk mítt fara, at teir mega tæna mær.

EXODUS 9

14 Tí eg vil á hesum sinni senda allar mínar plágur yvir hjarta títt, og yvir tænarar tínar, og yvir fólk títt; at tú mást vita at *tað er* eingin líka *sum* eg á allari jørðini.

15 Tí at nú vil eg rætta út mína hond, at eg má sláa teg og títt fólk við drepsótt; og tú skalt verða skorin av frá jørðini.

16 Og í sjálvari roynd og *veru*, fyri hesa *grund* havi eg reist teg upp, fyri at sýna í tær mín mátt; og at mitt navn má verða kunn-gjort út ígjøgnum alla jørðina.

17 Sum enn *er* upphevjart tú teg ímóti mínum fólki, at tú vilt ikki lata teir fara?

18 Sí, í morgin um hesa tíð vil eg elva tí at regna sera herviligan hegling, slíkur sum ikki hevur verið í Egyptalandi síðan grundleggning tess, alt inntil nú.

19 Send tí nú, og savna fenað tín, og alt sum tú hevurt í akrinum; *tú* uppá hvønn mann og *hvørt* djór, sum fara *at* finnast í akrinum, og ikki eru ferd heim, heglingurin fer *at* koma uppá tey, og tey skulu doyggja.

20 Hann, ið óttaðist HARRANS orð millum tænarar Pharaohs, fekk sínar tænarar og sín fenað *at* flýggja inn í húsini:

21 Og hann, ið ikki gav gætur eftir orði HARRANS, eftirlæt sínar tænarar og sín fenað í akrinum.

22 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Rætt fram tína hond ímót himni, at tað má verða heglingur í øllum Egyptalandi, yvir mann, og yvir djór, og yvir hvørja urt akursins, út ígjøgnum Egyptaland.

23 Og Móses rætti fram sín stav ímót himni: og HARRIN sendi toruslátt og hegling, og eldurin rann frameftir á jørðini; og HARRIN regnaði hegling yvir Egyptaland.

24 So har varð heglingur, og

Fenaðarsóttin. Plágan av heglingi

eldur, blandaður við heglið, sera herviligt, slíkt sum einkið var líka *sum* tað í øllum Egyptalandi, síðan tað gjordist ein tjóð.

25 Og heglið drap út ígjøgnum alt Egyptaland alt sum *var* í akrinum, bæði mann og djór; og heglið drap hvørja urt akursins, og breyt hvørt træ akursins.

26 Bert í landi Gó'-sjens, har Ísraels børn *vóru*, var eingin heglingur.

27 ¶ Og Pharaoh sendi, og rópaði á Móses og Aaron, og segði við teir, Eg havi syndað hesa ferðina: HARRIN er rættvisur, og eg og mitt fólk *eru* vondir.

28 Bønið HARRAN, (tí at *tað er* nokk), at tað verði eingir *fleiri* mektigir torusláttir og heglingur; og eg vil lata tykkum fara, og tit skulu ikki steðga longur.

29 Og Móses segði við hann, So skjótt sum eg eri farin út úr staðinum, vil eg breiða útum mínar hendur at HARRANUM; og toruslátturin skal steðga, ikki heldur skal tað vera nakar meira heglingur; at tú mást vita hvussu ið jørðin *er* HARRANS.

30 Men hvat viðvikur tær og tínum tænarum, eg veit at tit vilja ikki enn óttast HARRAN Guð.

31 Og línið og byggið vórðu sligin: tí at byggið *var* í aksinum, og línið *var* knappað.

32 Men hveitin og speltin vórðu ikki sligin: tí at tey *vóru* ikki vaksin upp.

33 Og Móses fór út úr staðinum frá Pharaoh, og breiddi útum sínar hendur at HARRANUM: og torurnar og heglið hildu uppát, og regnið varð ikki helt á jørðina.

34 Og tá ið Pharaoh sá at regnið og heglið og torusláttirnar vóru hildin uppát, syndaði hann enn meira, og herdi sitt hjarta, hann og hansara tænarar.

35 Og Pharaohs hjarta varð

hert, eiheldur vildi hann lata Israels börn fara; eins og HARRIN hevði talað við Mósesi.

KAPITUL 10

OG HARRIN segði við Móses, Far inn til Pharaohs: tí at eg havi hert hjarta hansara, og hjartað hjá tænarum hansara, at eg mátti sýna hesi tekin míni frammi fyri honum:

2 Og at tú mást siga frá í oyru sonar tíns, og sonarsonar tíns, hvørji ting eg havi virkað í Egyptalandi, og míni tekin sum eg havi gjørt teirra millum; at tit mega vita hvussu ið eg eri HARRIN.

3 Og Móses og Aaron komu inn til Pharaohs, og søgdu við hann, Svá sigur HARRIN Guð Hebréanna, Hvussu leingi vilt tú sýta at eyðmýkja teg frammi fyri mær? lat fólk mítt fara, at teir mega tæna mær.

4 Annars, um tú sýti at lata fólk mítt fara, sí, í morgin vil eg føra ongsprettarnar inn í bredda tín:

5 Og tær skulu dekkja jarðarinnar ásjón, at ein ikki kann vera førur fyri at siggja jørðina: og tær skulu eta hitt eftirverandi av tí sum hevur komist undan, sum er eftir hjá tykkum frá heglinginum, og skulu eta hvørt trø sum veksur fyri tykkum úr akrinum:

6 Og tær skulu fylla húsini hjá tær, og húsini hjá øllum tænarum tínum, og húsini hjá øllum Egyptunum; sum hvørki fedrar tíni, ella fedrarnir hjá fedrum tínum hava sæð, síðan tann dag teir vóru á jørðini, at hesum degi. Og hann vendi sær, og fór út frá Pharaoh.

7 Og Pharaohs tænarar søgdu við hann, Hvussu leingi skal hesin maðurin vera ein snerra hjá okkum? lat menninar fara, at teir mega tæna HARRANUM Guði sínum: veitst tú ikki enn, at Egyptaland er oyðilagt?

8 Og Móses og Aaron vórðu aftur ferdir til Pharaohs: og hann segði við teir, Farið, og tænið HARRANUM Guði tykkara: *men hvørjir eru teir ið skulu fara?*

9 Og Móses segði, Vit vilja fara við okkara ungu og við okkara gomlu, við okkara sonum og við okkara døtrum, við okkara smáfæafylgjum og við okkara stórfæafylgjum vilja vit fara; tí vit *mugu halda* HARRANUM hátið.

10 Og hann segði við teir, Veri HARRIN so við tykkum, sum eg vil lata tykkum fara, og hini smáu tykkara: *hyggið til tess;* tí at ilt er frammanfyri tykkum.

11 Ikki so: farið nú tit *sum eru* menn, og tænið HARRANUM; tí at tað tráaðu tit. Og teir vórðu ríknir út frá nærveru Pharaohs.

12 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Rætt út tína hond yvir Egyptaland fyri ongsprettarnar, at tær mega koma upp uppá Egyptaland, og eta hvørja urt landsins, *enmá* alt sum heglið hevur eftirlatið.

13 Og Móses rætti fram sín stav yvir Egyptaland, og HARRIN ferdi eystanvind oman yvir landið allan tann dagin, og alla ta náttina; og tá ið tað var morgun, kom eystanvindurin við ongsprettunum.

14 Og ongsprettarnar fóru upp yvir alt Egyptaland, og hvíldu í øllum breddum Egyptalands: sera herviligar *vóru tær;* undan teimum vóru ongar slíkar ongsprettur sum tær, ikki heldur eftir tær skulu verða slíkar.

15 Tí at tær dekkadu alla jarðarinnar ásjón, so at landið varð myrkjað; og tær ótu hvørja urt landsins, og allan ávøkst træanna sum heglingurin hevði eftirlatið: og tað varð eftir ikki nakað grønt ting í trønum, ella í urtum markarinnar, ígjøgnum alt Egyptaland.

EXODUS II

16 ¶ Tá *let* Pharaoh rópa Móses og Aaron í skundi; og hann segði, Eg havi syndað ímóti HARRANUM Guði tykkara, og ímóti tykkum.

17 Fryrigev tí nú, eg biði teg, mína synd bert hesa einu ferðina, og bæna HARRANUM Guði tykkara, at hann má taka burtur frá mær bert henda deyða.

18 Og hann fór út frá Pharaoh, og bænaði HARRAN.

19 Og HARRIN vendi mektiga sterkum vestanvindi, sum tók burtur ongspretturnar, og kastaði tær inn í Reyðahavið; tað varð eftir ikki ein ongspretta í øllum breiddum Egyptalands.

20 Men HARRIN herdi hjarta Pharaohs, so at hann ikki vildi lata børn Israels fara.

21 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Rætt út tína hond ímót himni, at tað má verða myrkur yvir Egyptalandi, enn tá myrkur *sum* kann verða merkt.

22 Og Móses rætti fram sína hond ímót himni; og tað varð eitt tjúkt myrkur í øllum Egyptalandi í triggjar dagar:

23 Teir sóu ikki hvør annan, eiheldur reis nakar frá sinum plássi í triggjar dagar: men øll børn Israels høvdu ljós í sínum býlum.

24 ¶ Og Pharaoh rópaði Móses, og segði, Farið, og tænið HARRANUM; latið bert tykkara smáfæfylgir og tykkara stórfæfylgir verða helmað: latið hini smáu tykkara eisini fara við tykkum.

25 Og Móses segði, Tú mást geva okkum eisini sláturoffur og brennioffur, at vit mega sláturofra at HARRANUM Guði várum.

26 Okkara fenaður skal eisini fara við okkum; tað skal ikki kleyv verða latin eftir; tí harav mugu vit taka at tæna HARRANUM Guði várum; og vit vita ikki hvat vit mugu tæna HARRANUM við, inntil vit komi hagar.

Egyptalands frumbornu verða hóttir

27 ¶ Men HARRIN herdi hjarta Pharaohs, og hann vildi ikki lata teir fara.

28 Og Pharaoh segði við hann, Slepp tær frá mær, ansa eftir tær, siggj ikki mitt andlit meira; tí at í tí degi tú sært mitt andlit, skalt tú doyggja.

29 Og Móses segði, Tú hevurt talað væl, eg vil ikki siggja titt andlit aftur meira.

KAPITUL II

OG HARRIN segði við Móses, Enn vil eg føra einu plágu *aftrat* yvir Pharaoh, og yvir Egyptaland; síðani vil hann lata tykkum fara hiðani: tá ið hann fer at lata *tykkum* fara, skal hann vissuliga stoyta tykkum út hiðani fullkomiliga.

2 Tala nú í oyruni á fólkinum, og lat hvønn mann læna frá sínum granna, og hvørja kvinnu frá sínum granna, smúkkur av silvuri, og smúkkur av gulli.

3 Og HARRIN gav fólkinum tokka í eygsjón Egyptanna. Harafturat *var* maðurin Móses sera mikil í Egyptalandi, í eygsjónini á tænarum Pharaohs, og í eygsjón fólksins.

4 Og Móses segði, Svá sigur HARRIN, Um midnátt vil eg fara út í miðju Egyptalands:

5 Og allir hinir frumbornu í Egyptalandi skulu doyggja, frá hinum frumborna hjá Pharaoh sum situr á sínum háseti, alt at tí frumborna hjá tænastriggentuni sum *er* aftanfýri kvørnina; og allir hinir frumbornu hjá djórum.

6 Og verða skal mikið róp út um alt Egyptaland, slíkt sum einkið var líka *sum* tað, ella skal verða líka *sum* tað meira.

7 Men ímóti nøkrum av Israels børnum skal ikki hundur flyta sína tungu, ímóti manni ella djóri: at tit mega vita

hvussu ið HARRIN setur greinar-
mun imillum Egyptarnar og
Ísrael.

8 Og allir hesir tænarar tínr
skulu koma niður til mín, og
boyggja niður seg sjálvar at
mær, og siga, Slepp tær út, og
alt fólkid sum fylgja tær: og eftir
tað vil eg fara út. Og hann fór
út frá Pharaoh í miklari firtni.

9 Og HARRIN segði við Móses,
Pharaoh skal ikki geva gætur at
tykkum; at míni undur mega
verða margfaldað í Egyptalandi.

10 Og Móses og Aaron
gjördu øll hesi undrini frammi
fyri Pharaoh; og HARRIN herdi
hjarta Pharaohs, so at hann ikki
vildi lata børn Ísraels fara út úr
landi sinum.

KAPITUL 12

OG HARRIN talaði við Móses
og Aaron í Egyptalandi,
og segði,

2 Hesin mánaðurin skal vera
há tykkum byrjanin av mánað-
um: hann skal vera fyrsti
mánaður ársins fyri tykkum.

3 ¶ Talið við alla samkomu
Ísraels, og sigið, Í tiggjunda *degi*
av hesum mánaði skulu teir taka
til sín hvør maður eitt lamb,
samsvarandi húsi fedra *sína*,
eitt lamb til eitt hús:

4 Og um húskið veri ov lítið
fyri lambið, *tá* lat hann og
granna hansara næst húsi
hansara taka *tað* samsvarandi
talinum á sálunum; hvør maður
samsvarandi síni eting skal inna
tykkara teljing fyri lambið.

5 Tykkara lamb skal vera
uttan lyti, eitt fyrsta árs veður-
lamb: tit skulu taka *tað* út frá
seyðunum, ella frá geitunum:

6 Og tit skulu goyma tað
upp til fjúrtanda dagin av sama
mánaðinum: og allur savnaðurin
av samkomu Ísraels skal drepa
tað um kveldið.

7 Og teir skulu taka av
blóðinum, og rýða *tað* á teir
tveir síðustavirnar og á tann
ovara durastavin av húsinum,
sum teir skulu eta *tað* í.

8 Og teir skulu eta kjotið í
teirri náttini, steikt við eldi, og
ósúrgað breyð; og við beiskum
urtum skulu teir eta *tað*.

9 Etið ikki av tí rátt, ella soðið
yvirhøvur við vatni, men steikt
við eldi; høvur hans við leggjum
hans, og við innvøli tess.

10 Og tit skulu einkið av tí lata
verða eftir inntil morgunin; og
tað, sum er eftir av tí inntil morg-
unin, skulu tit brenna við eldi.

11 ¶ Og soleiðis skulu tit eta
tað; *við* tykkara lendum gyrd-
um, tykkara skógvum á tykkara
fótum, og tykkara stavi í tykkara
hond; og tit skulu eta *tað* í
skundi: *tað er* umleyp HARRANS.

12 Tí at eg vil fara ígjøgnum
Egyptaland hesa nátt, og vil sláa
allar frumbornu í Egyptalandi,
bæði mann og djór; og ímóti
øllum Egyptalands gudum vil
eg inna dóm: eg *eri* HARRIN.

13 Og blóðið skal vera hjá
tykkum til eitt tekin á hús-
unum har tit *eru*: og tá ið eg
siggi blóðið, vil eg leypa um
tykkum, og plágan skal ikki
vera yvir tykkum til at oyða
tykkum, tá ið eg slái Egyptaland.

14 Og hesin dagurin skal
vera tykkum til minni; og tit
skulu halda hann *sum* hátið fyri
HARRANUM út ígjøgnum ættir
tykkara; tit skulu halda hann
sum hátið eftir regluskipan um
ævir.

15 Sjey dagar skulu tit eta
ósúrgað breyð; enntá fyrsta
dagin skulu tit beina burtur
súrdeiggj út úr húsum tykkara:
tí hvørsumhelst ið etur súrgað
breyð frá fyrsta degnum inn-
til sjeýnda dagin, tann sál skal
verða skorin av frá Ísrael.

16 Og í fyrsta degi skal vera heilag samankalling, og í sjeýnda degi skal vera heilag samankalling hjá tykkum; einkið háttarlag av arbeiði skal verða gjørt í teimum, uttan tað sum hvør maður má eta, bara tað kann verða gjørt av tykkum.

17 Og tit skulu halda *hátið* ósúrgaðs breyðs; tí at í sjálvum hesum sama degi havi eg ført tykkara herar út úr Egyptalandi: tí skulu tit halda henda dagin í ættarliðum tykkara við eini reglugerð um ævir.

18 ¶ Í fyrsta *mánaði*, á fjúrtanda degi mánaðarins um kvöldið, skulu tit eta ósúrgað breyð, inntil ein og tjugunda dag mánaðarins um kvöldið.

19 Sjeý dagar skal einkið súrdeiggj finnast í húsum tykkara: tí hvørsumhelst ið etur tað sum er súrgað, enn tá tann sál skal verða skorin av frá samkomu Ísraels, hvørt hann veri fremmandur, ella føddur í landinum.

20 Tit skulu einkið súrgað eta; í øllum tykkara bústøðum skulu tit eta ósúrgað breyð.

21 ¶ Tá rópaði Móses á allar Ísraels elstu, og segði við teir, Drivið tykkum út og takið tykkum lamb samsvarandi familjum tykkara, og drepið umleypði.

22 Og tit skulu taka tyssi av ýsopi, og dyppa tað í blóðið sum er í karinum, og rýða á duratræið og teir báðar síðustavirnar við blóðinum sum er í karinum; og eingin av tykkum skal fara út um hurðina av húsi sínum, inntil morgunin.

23 Tí at HARRIN vil fara ígjøgnum til at sláa Egyptarnar; og tá ið hann sær blóðið uppiá duratrænum, og á báðum síðustavunum, vil HARRIN loypa um hurðina, og vil ikki loyva oyðaranum at koma inn at tykkara húsum at sláa tykkum.

24 Og tit skulu geva ans eftir hesum tingi til eina regluskipan til tín og til synir tínar um ævir.

25 Og tað skal bera á, tá ið tit veri komnir til landið sum HARRIN vil geva tykkum, samsvarandi sum hann hevur fyrjattað, at tit skulu halda hesa tænaðu.

26 Og tað skal bera á, tá ið tykkara børn fara at siga við tykkum, Hvat meina tit við hesi tænaðu?

27 At tit skulu siga, Tað er sláturoffur umleypis HARRANS, sum leyp um húsin hjá Ísraels børnum í Egyptalandi, tá ið hann sló Egyptarnar, og friaði húsin hjá okkum út. Og fólkíð boygdi høvur og tilbað.

28 Og Ísraels børn fóru avstað, og gjørdu eins og HARRIN hevði boðið Mósesi og Aaroni, soleiðis gjørdu tey.

29 ¶ Og tað bar á, at á midnátt sló HARRIN allar hinar frumbornu í Egyptalandi, frá hinum frumborna hjá Pharaoh sum sat á sínum háseti, at hinum frumborna hins fangaða sum var í fangatippinum; og allar teir frumbornu hjá fenaði.

30 Og Pharaoh reis upp um náttina, hann, og allir hansara tænarar, og allir Egyptarnir; og tað varð mikið róp í Egyptalandi; tí at tað fanst ikki hús, har tað ikki var ein deyður.

31 ¶ Og hann rópaði Móses og Aaron um náttina, og segði, Risið upp, og sleppið tykkum út burturúr fólkí minum, bæði tit og børn Ísraels; og farið, tænið HARRANUM, eins og tit hava sagt.

32 Takið eisini tykkara smáfæfyllgir og tykkara stórfæfyllgir, eins og tit hava sagt, og verið farnir; og vælsignið meg eisini.

33 Og Egyptarnir vóru áskorandi á fólkíð, at teir máttu senda teir út úr landinum í skundi; tí teir søgdu, Vit veri allir deyðir menn.

34 Og fólkíð tók deiggj sítt áðrenn tað var súrgað, og teirra knóðitroð vóru ballað inn í teirra klæðir á teirra herðum.

35 Og Ísraels børn gjørdur samsvarandi orði Mósesar; og tey læntu frá Egyptunum smúkkur av silvuri, og smúkkur av gulli, og klædnað:

36 Og HARRIN gav fólkinum tokka í eygsjónini á Egyptunum, so at tey læntu teimum *slík ting ið teim kravdist*. Og tey rændu Egyptarnar.

37 ¶ Og Ísraels børn ferðaðust frá Rám-ésés til Súk-kóth, umleið seks hundrað túsund til fóts sum vóru menn, umframt børn.

38 Og ein blandað fjøld fór upp eisini við teimum; og smáfæfylgir, og stórfæfylgir, enntá sera nógvur fenaður.

39 Og tey bakaðu ósúrgaðar kókur av deignum sum tey fórdur fram úr Egyptalandi, tí tað var ikki súrgað; tí at tey vórðu stoytt út úr Egyptalandi, og kundu ikki dvølja, eiheldur høvdu tey tilreitt sær nakra vist.

40 ¶ Men útisetur Ísraels barna, sum dvaldust í Egyptalandi, var fyra hundrað og triati ár.

41 Og tað bar á við endan á teimum fyra hundrað og triati árunum, enntá sjálvan hin sama dagin bar tað á, at øll herlið HARRANS fóru út úr Egyptalandi.

42 Tað er ein nátt at verða nógv givin ans eftir fyri HARRANUM, fyri at foru teir út úr Egyptalandi: hetta er hin nátt HARRANS at verða givin ans eftir av øllum Ísraels børnum í ættum sínum.

43 ¶ Og HARRIN segði við Móses og Aaron, Hetta er regluskipan umleypsins: Tað skal eingin fremmandur eta av tí:

44 Men hvørs mans tænar, sum er keyptur fyri pening, tá ið tú hevurt umskorið hann, tá skal hann eta av tí.

45 Útlendingur og leigaður tænar skal ikki eta av tí.

46 Í einum húsi skal tað verða etið; tú skalt ikki bera fram nakað av kjötinum útum úr húsinum; eiheldur skulu tit bróta eitt bein hjá tí.

47 Allur savnaður Ísraels skal halda tað.

48 Og tá ið ein fremmandur man útisita hjá tær, og vil halda umleypid fyri HARRANUM, tá lat allar hansara hannar verða umskornar, og síðan lat hann koma nær og halda tað; og hann skal vera sum ein ið er føddur í landinum: tí at eingin óumskorin persónur skal eta av tí.

49 Ein lóg skal vera fyri hann sum er innborin, og hjá tí fremmanda sum útisitur tykkara millum.

50 Svá gjørdur øll Ísraels børn; eins og HARRIN skipaði Mósesi og Aaroni, soleiðis gjørdur teir.

51 Og tað bar á sjálvan hin sama dagin, at HARRIN fordi børn Ísraels út úr Egyptalandi eftir herum teirra.

KAPITUL 13

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Halga mær allar teir frumbornu, hvatsumhelst ið opnar móðurlívið millum Ísraels børn, bæði av manni og av djóri: tað er mitt.

3 ¶ Og Móses segði við fólkíð, Minnist henda dag, í hvørjum tit komu út úr Egyptalandi, úr trældómshúsinum; tí við handarstyrki fordi HARRIN tykkum út úr hesum pláss: tað skal einkið súrgað breyð verða etið.

4 Henda dag komu tit út, í mánaðinum Ábib.

5 ¶ Og tað skal verða, tá ið HARRIN skal føra teg inn í land Cánaanitanna, og Hittitanna, og Amoritanna, og Hi-vit-anna, og

EXODUS 13

Minnið verður áboðið

Jê-bû-sít'-anna, sum hann svór tinum fedrum at geva tær, eitt land *sum* flýtur í mjólk og hunangi, at tú skalt halda hesa tænastu í hesum mánaðinum.

6 Sjev dagar skalt tú eta ósúrðað breyð, og í sjevnda degi skal vera hátið fyri HARRANUM.

7 Ósúrðað breyð skal verða etið í sjev dagar; og tað skal einkið súrðað breyð verða sæð hjá tær, eiheldur skal súrdeiggj verða sæð hjá tær í øllum *heraðs-*hornum tinum.

8 ¶ Og tú skalt sýna syni tinum í tí degi, og siga, *Hetta verður gjørt* orsakað av tí *sum* HARRIN gjørdi mær, tá ið eg kom út úr Egyptalandi.

9 Og tað skal vera tær til eitt tekin uppiá tíni hond, og til eitt minni ímillum eygu tíni, at HARRANS lóg má vera í tinum munni: tí við sterkari hond hevur HARRIN ført teg út úr Egyptalandi.

10 Tú skalt tí halda hesa regluskipan í sínum tíðum frá ári til árs.

11 ¶ Og tað skal verða, tá ið HARRIN skal føra teg inn í land Cánaanitanna, eins og hann svór tær og fyri fedrum tinum, og skal geva tær tað,

12 At tú skalt seta HARRANUM fyri seg alt sum opnar móðurlívið, og hvørt frumavkom sum kemur av einum djóri sum tú hevurt; hannarnir *skulu vera* HARRANS.

13 Og hvørt frumavkom av einum asna skalt tú endurløysa við lambi; og um tú ikki vilt endurløysa hann, tá skalt tú bróta háls hansara: og allar teir frumbornu hjá manni, millum børn tíni, skalt tú endurløysa.

14 ¶ Og tað skal verða, tá ið sonur tín spyr teg í tíðini sum koma skal, og sigur, Hvat er hetta? at tú skalt siga við hann,

Við handarstyrki førði HARRIN okkum út úr Egyptalandi, úr trældómshúsinum:

15 Og tað bar á, tá ið Pharaoh vildi treyðugt lata okkum fara, at HARRIN vá allar teir frumbornu í Egyptalandi, bæði teir frumbornu hjá manni, og teir frumbornu hjá djóri: tí sláturofri eg HARRANUM alt sum opnar móðurlívið, *sum* eru hannar; men allar teir frumbornu av mínum børnum endurløysi eg.

16 Og tað skal vera til eitt tekin uppiá tíni hond, og til ennisbond ímillum eygu tíni: tí við handarstyrki førði HARRIN okkum út úr Egyptalandi.

17 ¶ Og tað bar á, tá ið Pharaoh hevði latið fólkið fara, at Guð leiddi teir ikki *igjøgnum* veg Philistalandsins, hóast hann var nær; tí Guð segði, At ikki møguligvís fólkið iðrist, tá ið teir siggja kriggj, og teir vendi aftur til Egyptalands:

18 Men Guð leiddi fólkið umkring, *igjøgnum* veg Reyðahavs oyðunnar: og Ísraels børn lögdu avstað vigbúnir út úr Egyptalandi.

19 Og Móses tók beinini hjá Jósephi við sær: tí hann hevði strangligani svorið Ísraels børnum, og sagt, Guð vil vissuligani vitja tykkum; og tit skulu bera upp míni bein burtur hiðani við tykkum.

20 ¶ Og teir tóku sína ferð frá Sük-kóth, og leiraðust í Ē-thám, á tromini av oyðuni.

21 Og HARRIN fór frammanfyri teimum um dagin í skýstólpa, til at leiða teir vegin; og um náttina í eldstólpa, til at geva teimum ljós; til at fara um dagin og um náttina:

22 Hann tók ikki burtur skýstólpan um dagin, ella eldstólpan um náttina, frammi fyri folkinum *ifrá*.

KAPITUL 14

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Tala við börn Ísraels, at teir snúgví og leirist frammanfyri Pí-há-hí-röth, imillum Míg-döl og sjógvin, áraka Bá-ál-zē-phôn: frammanfyri tí skulu tit leirast við sjógvín.

3 Tí Pharaoh vil siga um Ísraels börn, Teir eru innvaddir í landinum, oyðdan hevur byrgt teir inni.

4 Og eg vil herða hjarta Pharaohs, at hann skal fylgja aftaná teimum; og eg vil verða ærdur á Pharaoh, og á øllum herliði hans; at Egyptarnir mega vita at eg eri HARRIN. Og teir so gjørdu.

5 ¶ Og tað varð sagt kongi Egyptalands at fólkíð flýddi: og hjartað hjá Pharaoh og hjá hansara tænarum varð vent ímóti fólkunum, og teir søgdu, Hví hava vit gjørt hetta, at vit hava latið Ísrael fara frá at tæna okkum?

6 Og hann gjørdi tilreiðar sín vagn, og tók fólk sitt við sær:

7 Og hann tók seks hundrað útvaldar vagnar, og allar vagnar Egyptalands, og høvuðsmenn yvir hvørjum teirra.

8 Og HARRIN herdi hjarta Pharaohs, Egyptalands kongs, og hann elti eftir Ísraels børnum: og Ísraels børn fóru út við høgari hond.

9 Men Egyptarnir eltu eftir teimum, allir hestar og vagnar Pharaohs, og hestmenn hans, og herur hans, og innheintaðu teir, har teir leiraðust við sjógvin, við síðuna av Pí-há-hí-röth, frammanfyri Bá-ál-zē-phôn.

10 ¶ Og tá ið Pharaoh dróst nær, lyftu Ísraels børn upp eygum sínum, og sí, Egyptarnir hergingu eftir teimum; og teir vórðu sára ræddir: og Ísraels børn róptu út á HARRAN.

11 Og teir søgdu við Móses, Av tí at tað vóru ongar gravir í Egyptalandi, hevurt tú tí tikið okkum burtur til at doyggja í oyðuni? hvørsvegna hevurt tú farið soleiðis við okkum, at føra okkum út úr Egyptalandi?

12 Er ikki hetta orðið sum vit søgdu tær í Egyptalandi, sigandi, Lat okkum vera, at vit mega tæna Egyptunum? Tí at tað hevði verið betri hjá okkum at tænt Egyptunum, enn at vit skuldu doyggja í oyðuni.

13 ¶ Og Móses segði við fólkíð, Óttist ikki, standið stillir, og siggið frelsu HARRANS, sum hann vil sýna fyri tykkum í dag: tí at Egyptarnar, sum tit hava sæð í dag, tit skulu ikki siggja teir aftur meira um ævir.

14 HARRIN skal berjast fyri tykkum, og tit skulu halda tykkum í frið.

15 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Hvørsvegna rópart tú á meg? tala við börn Ísraels, at teir fari frameftir:

16 Men lyft tú upp stav tín, og rætt út tína hond yvir sjógvin, og deil hann: og Ísraels børn skulu fara á turrari jørð ígjøgnum miðjan sjógvin.

17 Og eg, sí, eg vil herða hjørtu Egyptanna, og teir skulu fylgja teimum: og eg vil fáa mær heiður á Pharaoh, og á øllum heri hans, á vagnum hans, og á hestmonnum hans.

18 Og Egyptarnir skulu vita at eg eri HARRIN, tá ið eg havi fingið mær heiður á Pharaoh, á vagnum hans, og á hestmonnum hans.

19 ¶ Og Guðs eingil, sum fór undan leiri Ísraels, flutti seg burt og fór afturum teir; og skýstólpin fór frammi fyri andliti teirra ífrá, og stóð aftanfyri teir:

20 Og hann kom imillum leirin hjá Egyptunum og leirin

EXODUS 15

hjá Ísrael; og hann var eitt skýggj og myrkur *fyrir teimum*, men hann gav ljós um náttina *fyrir hesum*: so at teir einu komu ikki nær hinum alla náttina.

21 Og Móses rætti út sína hond yvir sjógvin; og HARRIN fekk sjógvin at fara *aftur* við sterkum eystanvindi alla ta náttina, og gjörði sjógvin *til turt land*, og vøtnini vórðu deild.

22 Og Ísraels børn fóru inn í miðjan sjógvin á tí turru *jørðini*: og vøtnini *vóru* veggur hjá teimum á teirra høggu hond, og á teirra vinstru.

23 ¶ Og Egyptarnir eltu, og fóru inn eftir teimum til miðjan sjógvin, *enntá* allir hestar Pharaohs, vagnar hans, og hestmenn hans.

24 Og tað bar á, at í morgunvøkuni hugdi HARRIN á herliðið hjá Egyptunum ígjøgnum stólp-an av eldi og av skýnum, og órógvæði herliðið hjá Egyptunum,

25 Og tók av teirra vagnhjól, at teir óku teir tungligani: so at Egyptarnir søgdu, Latum okkum flýggja frá Ísraels ásjón; tí at HARRIN berjist fyrri teir ímóti Egyptunum.

26 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Rætt út tína hond yvir sjógvin, at vøtnini mega koma aftur yvir Egyptarnar, yvir teirra vagnar, og yvir teirra hestmenn.

27 Og Móses rætti fram sína hond yvir sjógvin, og sjógvurin vendi aftur til sína styrki, tá ið morgunin birtist; og Egyptarnir flýddu ímóti honum; og HARRIN kollrendi Egyptarnar í miðjum sjónum.

28 Og vøtnini vendu aftur, og huldu vagnarnar, og hestmenninar, og alt herliðið hjá Pharaoh sum kom inn í sjógvin eftir teimum; tað varð ikki so mikið sum ein teirra eftir.

Ferðin yvir Reyðahavið

29 Men Ísraels børn gingu á turrari *jørð* í miðjum sjónum; og vøtnini *vóru* veggur hjá teimum á teirra høggu hond, og á teirra vinstru.

30 Svá frelsti HARRIN Ísrael tann dagin úr hondini á Egyptunum; og Ísrael sá Egyptarnar deyðar á sævarstrond.

31 Og Ísrael sá tað mikla verk sum HARRIN gjörði á Egyptunum: og fólkioð óttaðist HARRAN, og trúði HARRANUM, og hansara tænarar Mósesi.

KAPITUL 15

TÁ sungu Móses og børn Ísraels henda song at HARRANUM, og talaðu, og søgdu, Eg vil HARRANUM syngja, tí hann hevur dýrdsamliga stórsigr-að: hestin og hansara reiðmann hevur hann kastað í sjógvin.

2 HARRIN *er* mín styrki og songur, og hann *er* vorðin mín frelsa: hann *er* mín Guð, og eg vil fyrireika honum ein bústað; faðirs míns Guð, og eg vil upphveja hann.

3 HARRIN *er* ein krígsmaður: HARRIN *er* navn hansara.

4 Pharaohs vagnar og hansara her hevur hann kastað í sjógvin: hans útvøldu høvuðsmenn eisini eru druknaðir í Reyðahavinum.

5 Dýpdirnar hava hult teir: teir sukku á botnin ein og steinur.

6 Tín høgga hond, O HARRI, *er* vorðin dýrdsom í kraft: tín høgga hond, O HARRI, hevur smekkað í stykkir figgindan.

7 Og í mikilleikanum av tíni avbærni hevurt tú kollrent teir sum risu upp ímóti tær: tú sendirt fram tína vreiði, *sum* tærði teir upp sum hálm.

8 Og við blástrinum av tínum nasum vórðu vøtnini savnaði saman, flóðirnar stóðu upprættar sum ein rúgva, og dýpdirnar stivnaðust í hjarta havsins.

9 Figgindin segði, Eg vil elta, eg vil innheinta, eg vil deila herfongin; mín girnd skal verða noktað á teimum; eg vil bregða brandi mínum, mín hond skal oyða teir.

10 Við tínum vindi tú blástirt, sjógvurin haldi teir: teir sukku sum blýggj í teim mektigu vötnum.

11 Hvør er líkur tær, O HARRI, millum gudanna? hvør er líka sum tú, dýrdsamur í heilagleika, óttaligur í lofþrífingum, gerandi undur?

12 Tú strektirt út tína hæguru hond, jörðin svölgdi teir.

13 Tú, í tíni miskunn, hevurt leitt fram fólkið sum tú hevurt endurloyst: tú hevurt vegleitt teir í tíni styrki at tínum heilaga bústaði.

14 Fólkið skal hoyra, og vera bangið: sorg skal taka fatur á íbúgvum Palestinu.

15 Tá skulu hertogar E' dóm-s ógvast; hinir mektigu menn Móabs, skjálvti skal taka fatur í teimum; allir íbúgvar Cánaans skulu bráðna burtur.

16 Ötti og ónskur skal falla yvir teir; við mikilleikanum av tínum armi skulu teir vera so stillir sum steinur; til títt fólk fari yvirum, O HARRI, til fólkið fari yvirum, sum tú hevurt keypt.

17 Tú skalt føra teir inn, og planta teir á fjalli arvs tíns, í tí plássi, O HARRI, sum tú hevurt gjørt til tín at dvøljast í, í Halgidóminum, O Harri, sum tínar hendur hava grundað.

18 HARRIN skal ríkja um aldur og ævir.

19 Tí at Pharaohs hestur fór inn við hansara vagnum og við hans hestmonnum í sjógvin, og HARRIN førði aftur vötn havsins omanyvir teir; men Ísraels børn fóru á turrari jørð í miðjum sjónum.

20 ¶ Og prophetinnan Mirjam, systir Aarons, tók tamburin í sína hond; og allar kvinnurnar fóru út aftaná henni við tamburinum og við dansum.

21 Og Mirjam svaraði teimum, Syngið til HARRANS, tí hann hevur dýrdsamliga stórsigrað; hestin og hansara reiðmann hevur hann kastað í sjógvin.

22 So Móses førði Ísrael frá Reyðahavinum, og teir fóru út í Sjurs oyðu; og teir fóru í triggjar dagar í oyðuni, og funnu einkið vatn.

23 ¶ Og tá ið teir komu til Már'uh, kundu teir ikki drekka av vötnum Már'uh, tí at tey vóru beisk: tí varð navnið á tí kallað Már'ah.

24 Og fólkið meylaði ímóti Mósesi, og segði, Hvat skulu vit drekka?

25 Og hann rópti á HARRAN; og HARRIN sýndi honum eitt træ, og tá ið hann hevði kastað tað í vötni, vórðu vötni gjord söt: har gjørdi hann teimum eina áseting og eina regluskipan, og har royndi hann teir,

26 Og segði, Um tú vilt dúgligani geva gætur eftir rödd HARRANS Guðs tíns, og vilt gera tað sum er rætt í eygsjón hans, og vilt leggja oyra til boðini hjá honum, og halda allar hans ásetingar, so vil eg ongan av hesum sjúkdómunum leggja á teg, sum eg havi ført yvir Egyptarnar: tí at eg eri HARRIN sum grøðir teg.

27 ¶ Og teir komu til E'lim, har tað vóru tólv keldur av vatni, og trisinjúgu og tiggju pálmatro: og teir leiraðust har við vötni.

KAPITUL 16

OG teir tóku sína ferð frá E'lim, og øll samkoma Ísraels barna kom til oyðuna Sin, sum er ímillum E'lim og

EXODUS 16

Sí-nái, á fimtanda degi hins annars mánaðar eftir teirra avstaðfaring út úr Egyptalandi.

2 Og öll samkoma Ísraels barna meyllaði ímóti Mósesi og Aaroni í oyðuni:

3 Og Ísraels börn sögdu við teir, Gævi Guð vit hövdu doyð fyrri HARRANS hond í Egyptalandi, tá ið vit sótu við kjötgrýturnar, og tá ið vit ótu breyð til fulnar; tí at tit hava ført okkum út í hesa oyðuna, til at drepa allan henda savnað við hungri.

4 ¶ Tá segði HARRIN við Móses, Sí, eg vil regna breyð av himni fyrri tykkum; og fólkíð skal fara út og savna ein ávisan skamt hvønn dag, at eg má royna teir, hvørt teir vilji ganga í míni lóg, ella ikki.

5 Og tað skal bera á, at á sætta degi skulu tey tilreiða tað sum tey føra inn; og tað skal vera tvær ferðir so nógv sum tey savna dagliga.

6 Og Móses og Aaron sögdu við öll børn Ísraels, Um aftan, tá skulu tit vita at HARRIN hevur ført tykkum út úr Egyptalandi:

7 Og í morginárið, tá skulu tit síggja dýrd HARRANS; tí hann hoyrir tykkara meylanir ímóti HARRANUM: og hvat eru vit, at tit meyla ímóti okkum?

8 Og Móses segði, *Hetta skal verða*, tá ið HARRIN fer at geva tykkum um kvöldið kjöt at eta, og um morgunin breyð til fulnar; tí HARRIN hoyrir tykkara meylanir sum tit meyla ímóti honum: og hvat eru vit? tykkara meylanir eru ikki ímóti okkum, men ímóti HARRANUM.

9 ¶ Og Móses talaði við Aaron, Sig við alla samkomu Ísraels barna, Komið nær framfyri HARRAN: tí hann hevur hoyrt tykkara meylanir.

10 Og tað bar á, sum Aaron

Lynghøsn og manna verða send

talaði við alla samkomu Ísraels barna, at teir hugdu ímóti oyðuni, og sí, HARRANS dýrd birtist í skýnum.

11 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

12 Eg havi hoyrt meylanir Ísraels barna: tala við teir, og sig, Um kvöldið skulu tit eta kjöt, og um morgunin skulu tit verða mettaðir við breyði; og tit skulu vita at eg eri HARRIN Guð tykkara.

13 Og tað bar á, at um kvöldið komu lynghøsnini upp, og huldu leirin: og um morgunin lá døggin rundan um herliðið.

14 Og tá ið døggin, sum lá, var farin upp, sí, uppiá ásjónini á oyðuni lá smátt, runt ting, so smátt sum rímfrostrið á jørðini.

15 Og tá ið Ísraels börn söu tað, sögdu tey hvør til annan, Tað er mán-ná: tí at tey vistu ikki hvat tað var. Og Móses segði við tey, Hetta er breyðið sum HARRIN hevur givið tykkum at eta.

16 ¶ Hetta er tað tingið sum HARRIN hevur boðið, Savnið av tí hvør maður samsvarandi eting hans, ein ó-mær til hvønn mann, *samsvarandi* talinum á persónum tykkara; takið hvør maður til teirra sum eru í tjøldum hans.

17 Og Ísraels börn so gjørdu, og savnaðu, summir meira, summir minni.

18 Og tá ið teir mátaðu tað við einum ó-mær, hevði hann, ið savnaði mikið, einkið til yvirs; og hann, ið savnaði lítið, hevði einkið trot; teir savnaðu hvør maður samsvarandi eting síni.

19 Og Móses segði, Lat ongan mann eftirlata av tí til morgunin.

20 Kortini góvu teir ikki gætur eftir Mósesi; men summir av teimum eftirlótu av tí inntil morgunin, og tað ól ormar, og

stinkaði: og Móses var vreiður við teir.

21 Og teir savnaðu það hvönn morgun, hvör maður samsvarandi eting hans: og tá ið sólin varð heit, smeltaði það.

22 ¶ Og það bar á, at á sætta degi savnaðu teir tvær ferðir so nógv breyð, tveir ó-mër-ar til ein mann: og allir stjórnararnir af samkomuni komu og sögdu Mósesi.

23 Og hann segði við teir, Hetta er það sum HARRIN hefur sagt, Í morgin er hvíld hins heilaga sabbats at HARRANUM: bakið það, sum tit vilja baka, í dag, og sjóðið það sum tit vilja sjóða; og það sum verður til yvirs, leggið það niðurfyrri til tykkum at verða goymt inntil morgunin.

24 Og teir lögdu það niðurfyrri til morgunin, eins og Móses beyð: og það stinkaði ekki, eiheldur var nakar ormur í tí.

25 Og Móses segði, Etið það í dag; tí at í dag er ein sabbatur at HARRANUM: í dag skulu tit ekki finna það í akrinum.

26 Seks dagar skulu tit savna það; men á sjeynnda degi, sum er sabbaturin, á honum skal einkið vera.

27 ¶ Og það bar á, at það fóru út summir af fólkinum á sjeynnda degi til tess at savna, og teir funnu einkið.

28 Og HARRIN segði við Móses, Hvussu leingi nokta tit at halda boðini hjá mær og lógirnar hjá mær?

29 Síggjið, vegna það at HARRIN hefur givið tykkum sabbatin, tí gevur hann tykkum á sætta degi tveggja daga breyð; verðið tit hvör maður á sínum plássi, latið ongan mann fara út úr sínum plássi á sjeynnda degi.

30 So fólkið hvíldi á sjeynnda degi.

31 Og Ísraels hús kallaði navnið á tí mán-ná: og það var líka sum koriandur fræ, hvítt; og smakkurin á tí var líka sum vaflur, gjørdar við hunangi.

32 ¶ Og Móses segði, Hetta er það tingið sum HARRIN beyð, Fyllið ein ó-mër av tí til at verða goymt til ættarliðir tykkara; at tey mega síggja breyðið sum eg havi føtt tykkum í oyðuni við, tá ið eg ferði tykkum út úr Egyptalandi.

33 Og Móses segði við Aaron, Tak eina krukku, og koyr fullan ó-mër av mán-ná hari, og legg það niðurfyrri frammi fyrri HARRANUM, at verða goymt til ættarliðir tykkara.

34 Eins og HARRIN skipaði Mósesi, soleiðis legði Aaron það niðurfyrri frammanfyrri Vitnisburðin, til at verða goymt.

35 Og Ísraels børn ótu mán-ná í fjóruti ár, inntil teir komu til eitt land sum var íbúgvíð; teir ótu mán-ná, inntil teir komu at mörkum Cánaans lands.

36 Men ein ó-mër er tiggjundi-partur av eini é-füh.

KAPITUL 17

OG øll samkoma Ísraels barna ferðaðist frá oyðuni Sín, eftir ferðum sínum, samsvarandi boði HARRANS, og slógu upp í Rêph'-i-dím: og það var einkið vatn hjá fólkinum at drekka.

2 Hvørsvegna fólkið skeldaði við Móses, og segði, Gev okkum vatn, at vit mega drekka. Og Móses segði við teir, Hvi skelda tit við meg? hvørsvegna freista tit HARRAN?

3 Og fólkinum tyrsti har eftir vatni; og fólkið meylaði ímóti Mósesi, og segði, Hvi er hetta, at tú hevurt ført okkum upp úr Egyptalandi, til at drepa okkum og okkara børn og okkara fenað við torsta?

4 Og Móses rópti á HARRAN, og segði, Hvat skal eg gera hesum fólkinum? teir veri nærum tilreiðar at steina meg.

5 Og HARRIN segði við Móses, Far áfram framfyri fólkið, og tak við tær av hinum elstu av Ísrael; og tín stav, við hvørjum tú slóst ána, tak í tína hond, og far.

6 Sí, eg vil standa frammanfyri tær har uppiá klettinum á Hór'ëb; og tú skalt sláa klettin, og tað skal koma vatn út úr honum, at fólkið má drekka. Og Móses so gjordi í eygsjónini á teimum elstu av Ísrael.

7 Og hann kallaði navnið á plássinum Mäs'sáh, og Mër'i-báh, vegna skeldingina av Ísraels børnum, og av tí at teir freistaðu HARRAN, og søgdu, Er HARRIN okkara millum, ella ikki?

8 ¶ Tá kom Á-mâ-lêk, og bardist við Ísrael í Rêph'i-dím.

9 Og Móses segði við Jósua, Vel okkum út menn, og far út, og berst við Á-mâ-lêk: í morgin vil eg standa á toppinum av heygnum við stavi Guðs í míni hond.

10 So Jósua gjordi sum Móses hevði sagt til hansara, og bardist við Á-mâ-lêk: og Móses, Aaron, og Húr fóru niðan til toppin av heygnum.

11 Og tað bar á, tá ið Móses helt uppi síni hond, at Ísrael hevði yvirvá: og tá ið hann læt niður sína hond, hevði Á-mâ-lêk yvirvá.

12 Men Móse hendur vórðu tungar; og teir tóku stein, og settu hann undir hann, og hann sat hará; og Aaron og Húr studdu uppi hondum hansara, tann eini á tí einu síðuni, og hin á hinari síðuni; og hansara hendur vórðu støðugar inntil niðurferð sólarinnar.

13 Og Jósua avhólvaði Á-mâ-

lêk og hansara fólk við svørðs-eggini.

14 Og HARRIN segði við Móses, Skriva hetta til minnis í eina bók, og far yvir tað aftur í oyruni á Jósua: tí at eg vil fullkomiliga strúka út minnið um Á-mâ-lêk undan himni.

15 Og Móses bygdi altar, og kallaði navnið á tí Jê-hó-váh-nis-sí:

16 Tí at hann segði, Av tí at HARRIN hevur svorið, at HARRIN vil hava kríggj við Á-mâ-lêk frá ætt til ætt.

KAPITUL 18

TÁ ið Jêth'ró, prestur Mí-dí-án-s, verfaðir Mósesar, hoyrði um alt sum Guð hevði gjørt fyri Móses, og fyri Ísrael sitt fólk, og at HARRIN hevði ført Ísrael út úr Egyptalandi;

2 Tá tók Jêth'ró, verfaðir Mósesar, Zip-pó-rüh, konu Mósesar, eftir at hann hevði sent hana aftur,

3 Og báðar synir hennara; av hvørjum navnið hjá tí eina var Gêr'sjóm; tí at hann segði, Eg havi verið ein ókunnamaður í fremmandum landi:

4 Og navnið hjá hinum var Êl-i-ê-zêr; tí at Guð fadirs mins, segði hann, var hjálp mín, og bjargaði mær frá svørði Pharaohs:

5 Og Jêth'ró, verfaðir Mósesar, kom við sonum hansara og konu hansara til Mósesar inn í oyðuna, har hann leiradist við fjall Guðs:

6 Og hann segði við Móses, Eg, verfaðir tín Jêth'ró, eri komin til tín, og kona tín, og báðir synir hennara við henni.

7 ¶ Og Móses fór út at mæta verfaðir sínun, og inti heidurslútan, og kysti hann; og teir spurdu hvør annan um terra trivnað; og teir komu inn í tjaldið.

8 Og Móses segði verfaðir

sínum alt sum HARRIN hevði gjørt innat Pharaoh og við Egyptarnar fyri Ísraels skuld, og alt strevið sum var komið yvir teir eftir vegnum, og hvussu HARRIN útfriaði teir.

9 Og Jéth-rô feagnaðist yvir alla ta góðsku sum HARRIN hevði gjørt við Ísrael, hvønn hann hevði útfriað út úr hondini á Egyptunum.

10 Og Jéth-rô segði, Vælsignaður veri HARRIN, sum hevur útfriað tykkum út úr hondini á Egyptunum, og út úr hondini á Pharaoh, sum hevur útfriað fólkið frá at vera undir hondini á Egyptunum.

11 Nú veit eg at HARRIN er størri enn allir gudar: tí at í tí luti, sum teir handlaðu hugmóðiga í, var hann omanfyri teir.

12 Og Jéth-rô, verfaðir Mósesar, tók eitt brennioffur og sláturoffur til Guðs; og Aaron kom, og allir teir elstu av Ísrael, at eta breyð við verfaðir Mósesar frammi fyri Guði.

13 ¶ Og tað hendi um morgnárið, at Móses settist at døma fólkið: og fólkið stóð hjá Mósesi frá morgninum til kvældið.

14 Og tá ið verfaðir Mósesar sá alt sum hann gjordi við fólkið, segði hann, Hvat er hetta sum tú gert við fólkið? hví siturt tú sjálvur einsamallur, og øll fólkin standa hjá tær frá morgni til kvølds?

15 Og Móses segði við verfaðir sín, Tí at fólkin koma til mín at fregnast av Guði:

16 Tá ið teir hava eitt mál, koma teir til mín; og eg dømi ímillum ein og ein annan, og eg fái teir at kenna Guðs ásetingar, og hansara lógir.

17 Og verfaðir Mósesar segði við hann, Tað ting, ið tú gert, er ikki gott.

18 Tú vilt vissuliga slítast út,

bæði tú, og hetta fólk ið hjá tær er: tí hetta er ov tungt hjá tær; tú ert ikki førur fyri at útinna tað sjálvur aleina.

19 Lýð nú á mína rødd, eg vil geva tær ráð, og Guð skal vera við tær: Vert tú fyri fólkið móttvegis Guði, at tú mást føra søkirnar til Guðs:

20 Og tú skalt læra teir regluskipanir og lógir, og skalt sýna teim vegin sum teir mugu ganga í, og tað verk ið teir mugu gera.

21 Harafrat skalt tú skaffa burturúr øllum fólkinum førar menn, slikar sum óttast Guð, sannleiksmenn, sum hata havi-sjúku, og set slikar yvir teimum, at vera stjórnarar hjá túsundum, og stjórnarar hjá hundradum, stjórnarar hjá fimmhium, og stjórnarar hjá tiggjum:

22 Og lat teir døma fólkið til allar tíðir: og tað skal verða, at hvørt stórt mál skulu teir føra til tín, men hvørt lítið mál skulu teir døma: so verður tað lættari hjá tær sjálvum, og teir skulu bera byrðina við tær.

23 Um tú gert henda lut, og Guð ábjóði tær so, tá skalt tú vera førur fyri at halda út, og alt hetta fólk skal eisini fara til pláss sitt í friði.

24 So Móses lýddi á rødd verfaðirs síns, og gjordi alt sum hann hevði sagt.

25 Og Móses valdi førar menn burtur úr øllum Ísrael, og gjordi teir til høvd yvir fólkinum, stjórnarar hjá túsundum, stjórnarar hjá hundradum, stjórnarar hjá fimmhium, og stjórnarar hjá tiggjum.

26 Og teir dømdu fólkið til allar tíðir: tey torføru málini førdu teir til Mósesar, men hvørt lítið mál dømdu teir sjálvir.

27 ¶ Og Móses læt verfaðir sín fara avstað; og hann fór sín veg inn í egna land sitt.

KAPITUL 19

Í TRIÐJA mánaðinum, tá ið Ísraels börn vóru farnir út úr Egyptalandi, hin sama dag komu teir *inn* í SÍ-nái-s oyðu.

2 Tí at teir vóru farnir avstað frá Rêph'-i-dím, og vóru komnir *tíl* oyðimarkar SÍ-nái-s, og hövdu sligið upp í oyðuni; og har leiraðist Ísrael frammanfyri fjallið.

3 Og Móses fór niðan til Guðs, og HARRIN kallaði á hann út av fjallinum, og segði, Svá skalt tú siga til Jákups hús, og siga børnum Ísraels;

4 Tit hava sæð hvat eg gjordi Egyptunum, og *hvussu* eg bar tykkum á arnaveingjum, og forði tykkum at mærl sjálvum.

5 Um tit tí nú vilji lýða mína rødd í roynd og *veru*, og halda mín sáttmála, so skulu tit vera mærl ein seregin dýrgripur uppum øll fólk: tí at øll jorðin er mín:

6 Og tit skulu vera mærl eitt kongadømi av prestum, og heilag tjóð. Hetta *eru* orðini sum tú skalt tala við börn Ísraels.

7 ¶ Og Móses kom og rópaði hinar elstu fólksins, og legði framfyri teirra andlit' øll hesi orð sum HARRIN bjóðaði honum.

8 Og alt fólkíð svaraði tilsaman, og segði, Alt, sum HARRIN hevur talað, vilja vit gera. Og Móses bar aftur orðini hjá fólkinum at HARRANUM.

9 Og HARRIN segði við Móses, Sí, eg komi at tær í tjúkkum skýggi, at fólkíð má hoyra tá ið eg tali við teg, og trúgva tær um ævir. Og Móses segði orðini hjá fólkinum við HARRAN.

10 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Far til fólkíð, og halga tey í dag og í morgin, og lat tey tváa klæðir sini,

11 Og vera tilreiðar ímóti triðja degi: tí at triðja dagin vil HARRIN koma niður í eygsjónini á øllum fólkinum á SÍ-nái fjall.

12 Og tú skalt seta fólkinum greinsur runt umkring, og siga, Gevið gætur um tykkum sjálvar, at tú fari *ikki* niðan á fjallið, ella nemi við markið á tí: hvørsumhelst *ið* nemur við fjallið, skal vist verða tikin av lívi:

13 Tað skal *ikki* hond nema við tað, men hann skal vist verða steinaður, ella skotin ígjøgn; hvørt *tað veri seg* djór ella maður, tað skal *ikki* liva: tá ið lúðurin ljóðar leingi, skulu teir koma niðan á fjallið.

14 ¶ Og Móses fór oman av fjallinum til fólkíð, og halgaði fólkíð; og tey tváðu klæðir sini.

15 Og hann segði við fólkíð, Verið tilreiðar ímóti triðja degi: komið *ikki* at *tykkara* konum.

16 ¶ Og tað hendi á triðja degi um morgunin, at tað vóru torusláttir og snarljós, og eitt tjúkt skýggj á fjallinum, og røddin av lúðri avbera hørðum; so at alt fólkíð, sum *var* í leirinum, nøtraði.

17 Og Móses forði fram fólkíð út úr leirinum at møtast við Guði; og tey stóðu við niðara part av fjallinum.

18 Og SÍ-nái fjall var aldeilis í einum royki, tí at HARRIN steig niður á tað í eldi: og roykurin harav steig upp sum roykurin av bræðsluovni, og alt fjallið skalv stórligani.

19 Og tá ið røddin av lúðrinum ljóðaði leingi, og varð harðari og harðari, talaði Móses, og Guð svaraði honum við' eini rødd.

20 Og HARRIN kom niður á SÍ-nái fjall, á toppin av fjallinum: og HARRIN kallaði Móses *niðan* til toppin á fjallinum; og Móses fór niðan.

21 Og HARRIN segði við Móses, Far oman, álegg fólkinum, at ikki teir bróti ígjøgn at HARRANUM at stara, og mangir teirra týnist.

22 Og lat prestarnar eisini, sum koma nær til HARRANS, halga seg, at ikki HARRIN bróti út yvir teir.

23 Og Móses segði við HARRAN, Fólkið kann ikki koma upp til Sí-nái fjals: tí at tú álegðirt oss, sigandi, Setið greinsur um fjallið, og halgað tað.

24 Og HARRIN segði við hann, Avstað, slepp tær oman, og tú skalt koma niðan, tú, og Aaron við tær: men lat ikki prestarnar og fólkið bróta ígjøgn til at koma niðan at HARRANUM, at ikki hann bróti út yvir teir.

25 Og Móses fór oman til fólkið, og talaði við teir.

KAPITUL 20

OG Guð talaði øll hesi orðini, og segði,

2 Eg eri HARRIN tín Guð, sum havi ført teg út úr Egyptalandi, úr træðmshúsinum.

3 Tú skalt ongar aðrar gudar hava undan mær.

4 Tú skalt ikki gera tær nakra rista mynd, ella nakran líkleika *av nøkrum tingi* sum er í himni fyri oman, ella sum er á jørðini fyri niðan, ella sum er í vatninum undir jørðini:

5 Tú skalt ikki boyggja niður teg sjálvan fyri teimum, ella tæna teimum: tí at eg, HARRIN tín Guð, eri ein ástbrellin Guð, sum heimsøki misgerð fedranna yvir børnini at triðja og fjórða *ættarliði* hjá teimum ið hata meg;

6 Og sýni miskunn at túsundum av teimum ið elska meg, og halda boðini hjá mær.

7 Tú skalt ikki taka navn HARRANS Guðs tíns til fánýtis; tí HARRIN vil ikki halda hann

sakleysan sum tekur navn hansara til fánýtis.

8 Minst tú sabbatsdagin, at halda hann heilagan.

9 Seks dagar skalt tú strevast, og gera alt títt arbeiði:

10 Men sjeynði dagurin er sabbatur HARRANS Guðs tíns: *i honum* skalt tú ikki gera nakað arbeiði, tú, ella sonur tín, ella dóttir tín, tærnastuveinur tín, ella tærnastugenta tín, ella fenaður tín, ella tín fremmandi sum er innanfyri portur tinni:

11 Tí á seks døgum gjordi HARRIN himin og jørð, sjógvin, og alt sum í teimum er, og hvíldi sjeynða dagin: hvørsvagna HARRIN vælsignaði sabbatsdagin, og halgaði hann.

12 ¶ Æra faðir tín og móður tína: at tinir dagar mega verða langir uppiá landinum sum HARRIN tín Guð gevur tær.

13 Tú skalt ikki drepa.

14 Tú skalt ikki fremja hordóm.

15 Tú skalt ikki stjala.

16 Tú skalt ikki bera falskan vitnisburð imóti næsta tinum.

17 Tú skalt ikki girnast hús næsta tíns, tú skalt ikki girnast konu næsta tíns, ella tærnastuvein hans, ella tærnastugentu hans, ella oksa hans, ella asna hans, ella nakað sum næsta tíns er.

18 ¶ Og alt fólkið sá torusláttirnar, og snarljósin, og lúðursljóðið, og fjallið rúkandi: og tá ið fólkið sá *tað*, fluttu tey *seg burtur*, og stóðu langt burturi.

19 Og teir søgdu við Móses, Tala tú við okkum, og vit vilja hoyra: men lat ikki Guð tala við okkum, at ikki vit doyggja.

20 Og Móses segði við fólkið, Óttist ikki: tí Guð er komin at royna tykkum, og at ótti hansara má vera frammi fyri andlitum tykkara, at tit syndi ikki.

21 Og fólkið stóð langt burturi, og Móses dró nær til tað tjúkka myrkið, har Guð *var*.

22 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Svá skalt tú siga við Ísraels børn, Tit hava sæð at eg havi talað við tykkum av himni.

23 Tit skulu ikki gera hjá mær gudar av silvuri, eiheldur skulu tit gera tykkum gudar av gulli.

24 ¶ Eitt altar av jørð skalt tú gera mær, og skalt sláturofra hará tini brennioffur, og tini friðoffur, tinar seyðir, og tinar oksar: á øllum støðum, har eg skráseti mitt navn, vil eg koma til tín, og eg vil vælsigna teg.

25 Og um tú vilt gera mær altar av steini, skalt tú ikki byggja tað av høgdum steini: tí at um tú lyfti upp títt amboð á tað, hevurt tú óreinkað tað.

26 Eiheldur skalt tú fara upp eftir trappum at altari mínum, at tín nakni verði ikki avdúkað hará.

KAPITUL 21

MEN hetta *eru* dómarnir sum tú skalt seta framfyri teir.

2 Um tú keypi Hebráiskan tænara, skal hann tæna í seks ár: og í tí sjeynða skal hann fara út friur fyri einkið.

3 Um hann kom inn fyri seg sjálvan, skal hann fara út fyri seg sjálvan: um hann var giftur, so skal kona hansara fara út við honum.

4 Um hansara meistari havi givið honum konu, og hon havi føtt honum synir ella dötur; so skulu konan og hennara børn vera meistara hennara, og hann skal fara út fyri seg sjálvan.

5 Og um tænarin týðiliga sigur, Eg elski meistara mín, konu mína, og børn míni; eg vil ikki fara út friur:

6 So skal hansara meistari føra hann til dómarnar; hann

skal eisini føra hann til hurðina ella til durastavin; og hansara meistari skal bora hans oyra ígjøgn við eini sýl; og hann skal tæna honum um ævir.

7 ¶ Og um maður selji sína dóttur til at vera tænastrugenta, so skal hon ikki fara út eins og tænastrugentur gera.

8 Um hon tokni ikki meistara sínum, sum hevur trúlovað hana til sín sjálvs, so skal hann lata hana verða endurloysta: at selja hana at ókunnugari tjóð skal hann ongan mátt hava, eftirsum hann hevur farið svikaligani við henni.

9 Og um hann havi trúlovað syni sínum hana, skal hann fara við henni eftir háttarlagi döttra.

10 Um hann taki sær aðra konu; so skal hann ikki minka um hennara mat, hennara klædnað, og hennara hjúnalagsskyldu.

11 Og um hann geri ikki hesi trý at henni, so skal hon fara út fri uttan pening.

12 ¶ Hann ið slær ein mann, so at hann doyggi, skal víst verða tikin av lívi.

13 Og um maður liggi ikki á lúri, men Guð gevi hann upp í hans hond; so vil eg útnevna tær eitt pláss, hvagar hann skal flýggja.

14 Men um maður ráðist framfærnisligani á sín næsta, at vega hann við sviki; tá skalt tú taka hann frá mínum altari, at hann má doyggja.

15 ¶ Og hann ið slær faðir sín, ella móður sína, skal víst verða tikin av lívi.

16 ¶ Og hann ið stjelur ein mann, og selur hann, ella um hann verði funnin í hond hans, hann skal víst verða tikin av lívi.

17 ¶ Og hann ið bannar faðir sín, ella móður sína, skal víst verða tikin av lívi.

18 ¶ Og um menn stríði saman, og ein slái annan við steini, ella við *sinum* neva, og hann doyggi ei, men passar song *sína*:

19 Um hann risi aftur, og gangi útium uppiá sinum stavi, so skal hann, ið sló *hann*, vera leysur: bert at hann skal gjalda *fyr*i missin av hansara tíð, og skal fáa *hann* at verða grundiga gróddur.

20 ¶ Og um maður slái sín tænara, ella sína ternu, við stavi, og hann doyggi undir hond hansara; so skal hann vissuliga revsast.

21 Men um hann haldi fram ein dag ella tveir, so skal hann ikki revsast: tí hann *er* sín peningur.

22 ¶ Um menn stríði, og meiði konu við barn, so at hennara frukt viki *frá henni*, og tó einkið mein fylgi; so skal hann vissuliga revsast, samsvarandi sum maðurin hjá kvinnuni vil leggja uppá hann; og hann skal gjalda sum dómáramir *avgera*.

23 Og um *nakað* mein fylgi, so skalt tú geva liv fyri liv,

24 Eyga fyri eyga, tonn fyri tonn, hond fyri hond, fót fyri fót,

25 Bruna fyri bruna, sár fyri sár, skeinu fyri skeinu.

26 ¶ Og um maður slái eyga tænara síns, ella eyga ternu sínar, at tað farist; so skal hann lata hann fara frían fyri eyga hansara skuld.

27 Og um hann slái út tonn tænastrævsins síns, ella tonn tænastrægentu sínar; so skal hann lata hann fara frían fyri tonn hansara skuld.

28 ¶ Um oksi stangi mann ella kvinnu, at tey doyggi: so skal oksin vissuligani steinast, og hansara kjøt skal ei verða etið; men eigarin av oksanum skal vera leysur.

29 Men um oksin var vanur at trýsta við sinum horni í lidnari tíð, og tað hevur verðið vitnað fyri eigara hans, og hann hevur ikki hildið hann inni, men at hann hevur dripið mann ella kvinnu; so skal oksin steinast, og hans eigari skal eisini verða tikin av lívi.

30 Um tað verði lagt á hann peningaupphædd, so skal hann geva fyri loysigjaldið av sinum lívi hvatsumhelst ið lagt verður á hann.

31 Hvørt hann havi stangað son, ella havi stangað dóttur, *tá* samsvarandi hesum dómi skal tað verða gjørt honum.

32 Um oksin trýstir ein tænastrævein ella tænastrægentu; so skal hann geva teirra meistara triati sjé-kl-ar av silvuri, og oksin skal steinast.

33 ¶ Og um maður opnar eina holu, ella um maður grevur eina holu, og ikki dekkar hana, og oksi ella asni detti hari;

34 So skal eigarin av holuni gera *tað* gott, og geva pening at eigara teirra; og tað deyða *djórið* skal vera hansara.

35 ¶ Og um oksin hjá einum manni skaði annans, at hann doyggi; so skulu teir selja hin livandi oksan, og býta peningin av honum; og tann deyða *oksan* skulu teir eisini býta.

36 Ella um tað veri vitað at oksin hevur *verið* vanur at trýst í lidnari tíð, og hans eigari ikki hevur hildið hann inni; so skal hann vissuliga gjalda oksa fyri oksa; og hin deyði skal vera hans egni.

KAPITUL 22

UM maður stjelur ein oksa, ella ein seyð, og drepur hann, ella selur hann; so skal hann endurbóta fimm oksar fyri oksa, og fyra seyðir fyri seyð.

2 ¶ Um tjóvur finnist í ferð við at bróta inn, og verði sligin, at hann doyggi, so skal einkið blóð verða úthelt fyrir hann.

3 Um sól veri risin yvir hann, so skal blóð verða úthelt fyrir hann; tí hann skuldi framt fulla endurbering; um hann einkið havi, so skal hann verða seldur fyrir tjóvari sitt.

4 Um tjóvagóðsið vist verði funnið í hond hans á lívi, hvørt tað veri seg oksi, ella asni, ella seyður; so skal hann endurbøta tvífalt.

5 ¶ Um maður elvir akri ella vingarði at verða etnum, og setur inn djór sitt, og hevir á biti á annars mans akri; so skal hann gera endurbøting av tí besta av sínum egna akri, og av tí besta av sínum egna vingarði.

6 ¶ Um eldur bróti út, og festi í tornir, so at bundini av korni, ella tað standandi kornið, ella akurin, verði tærd upp við tí; so skal hann, ið kyndi eldin, vist gera endurbøting.

7 ¶ Um maður flýggjar sínum næsta pening ella ting at varðveita, og tað verði stolið úr húsi mansins; um tjóvurin verði funnin, tá gjaldi hann tvífalt.

8 Um tjóvurin verði ikki funnin, tá skal meistarinn av húsinum verða ferdur at dómarnum, til tess at sjá hvørt hann havi lagt sína hond á góðsið hjá næsta sínum.

9 Fyri alt háttarlag av misgerð, hvørt tað veri fyrir oksa, ella asna, fyri seyð, fyri klædnað, ella fyri okkurt háttarlag av mistum tingi, sum ein annar avbjóðar at vera hansara, skal søkin hjá báðum flokkum koma framfyri dómarnar; og hvønn ið dómarnir fordøma, hann skal gjalda næsta sínum tvífalt.

10 Um maður flýggi sínum

næsta asna, ella oksa, ella ein seyð, ella nakað djór, til tess at varðveita; og tað doyggi, ella verði skatt, ella rikið burtur, og eingin maður sær tað:

11 Tá skal ein eiður HARRANS vera imillum teir báðar, at hann ikki hevir lagt sína hond á góðs næsta sins; og eigarinn av tí skal góðtaka harav, og hann skal ikki gera tað gott.

12 Og um tað verði seg stolið frá honum, tá skal hann gera endurbøting at eigara tess.

13 Um tað verði skrátt í stykkir, tá lat hann føra tað sum vitni; og hann skal ikki gera gott tað sum varð skrátt.

14 ¶ Og um maður læni okkurt av sínum næsta, og tað verði skatt, ella doyggi, og tess eigari ikki er hjá tí, tá skal hann vist gera gott fyrir tað.

15 Men um tess eigari veri seg hjá tí, skal hann ikki gera tað gott: um tað veri eitt leigað ting, kom tað fyrri hansara leigu.

16 ¶ Og um maður lokki moyggj sum ikki er trúlovað, og liggi við henni, tá skal hann vissuliga brúðargjalda hana til at verða kona sín.

17 Um hennara faðir aldeilis sýti at geva honum hana, so skal hann gjalda pening samsvarandi brúðargjaldi jomfrúgva.

18 ¶ Tú skalt ikki loyva eini heks at liva.

19 ¶ Hvørsumhelst ið liggur við djóri, skal vist verða tikin av lívi.

20 ¶ Hann ið sláturofrar nøkrum gudi, uttan HARRANUM einans, hann skal verða aldeilis oyddur.

21 ¶ Tú skalt hvørki plága fremmandan, ella kúga hann: tí at tit vóru fremmandir í Egyptalandi.

22 ¶ Tit skulu ikki níva nakra einkju, ella faðirleyst barn.

23 Um tú nívi tey á nakran vís, og tey rópi yvirhøvær á meg, *tá vil eg vist hoyra teirra róp;*

24 Og mín vreiði skal vaksa heit, og eg vil drepa tykkum við svørðinum; og tykkara konur skulu verða einkjur, og tykkara børn faðirleys.

25 ¶ Um tú læni pening til *nakran av mínum fólki sum er fátækur hjá tær, so skalt tú ikki vera honum sum okrari, eiheldur skalt tú leggja á hann okur.*

26 Um tú yvirhøvær taki næsta tíns klædnað til pant, *so skalt tú lata honum hann áðrenn ið sól fer til víða:*

27 Tí tað *er* hansara dekking einans, tað *er* hansara klædnaður til hansara húð: hvørjum skal hann sova í? og tað skal bera á, tá ið hann rópar á meg, at eg vil hoyra; tí at eg *eri* náðisamur.

28 ¶ Tú skalt ikki útspilla gudarnar, ella bølbiða stjórnara fólks tíns.

29 ¶ Tú skalt ikki fresta *at ofra* tað fyrsta av tínum stadnu fruktum, og av tínum vínvætum: hin frumborna av tínum sonum skalt tú geva mær.

30 Somuleiðis skalt tú gera við oksar tinar, og við seyð tín: *i* sjeý dagar skal tað vera hjá mammu síni; á tí áttanda degi skalt tú geva mær tað.

31 ¶ Og tit skulu vera mær heilagir menn: eiheldur skulu tit eta *nakað* kjøt *sum er* skrætt av djörum í akrinum; tit skulu kasta tað til hundarnar.

KAPITUL 23

TÚ skalt ikki reisa falskt ummæli: koyr ikki tína hond við tí vonda at vera eitt órættvist vitni.

2 ¶ Tú skalt ikki fylgja fjöld at *gera* ilt; eiheldur skalt tú tala í eini sök at halda undan eftir mongum at avlaga *dóm:*

3 ¶ Eiheldur skalt tú ásjóna fátækan mann í hansara sök.

4 ¶ Um tú mæti oksanum hjá tínum figginda, ella hans asna, *sum* fer á strok, *so* skalt tú vist færa hann aftur aftur til hansara.

5 Um tú siggi asna hansara sum hatar teg liggja undir síni byrði, og vildirt latið vera við at hjálpa honum, *so* skalt tú vist hjálpa við honum.

6 Tú skalt ikki avlaga dómin hjá tínum fátæka í hansara sök.

7 Halt teg langt frá fólkskum máli; og tí óseka og rættvísa bani tú ei: tí eg vil ikki rættvisgera hin vonda.

8 ¶ Og tú skalt onga gávu taka: tí at gávan blindar hin vísa, og spillir orðini hjá teimum rættvísu.

9 ¶ Eisini skalt tú ikki kúga ein fremmandan: tí at tit kenna hjartað hjá einum fremmandum, við tað at tit vóru fremmandir í Egyptalandi.

10 Og seks ár skalt tú sáa jørð tína, og skalt savna inn ávøkstir hennara:

11 Men sjeýnda *árið* skalt tú lata hana hvíla og liggja stilla; at hinir fátøku fólks tíns mega eta: og tað, *sum* teir lata eftir, skulu markarinnar djór eta. A líkan hátt skalt tú fara við tínum víngarði, og við tínum olivingarði.

12 Seks dagar skalt tú gera títt arbeiði, og á sjeýnda degi skalt tú hvíla: at tín oksi og tín asni mega hvíla, og sonurin at tinni tænaðgentu, og hin fremmandi, mega endurfrískast.

13 Og í øllum *tingum* sum eg havi sagt við tykkum verið eftiransnir: og inn onga nevning av navni annara guda, eiheldur lat tað hoyrast úr tínum munni.

14 ¶ Triggjar ferðir í árinum skalt tú halda mær hátíð.

15 Tú skalt halda hátíð ósúrgaðs breyðs: (tú skalt eta ósúrgað breyð sjeý dagar, eins og

eg beyð tær, í tí ásettu tíðini av Abib mánaði; tí at í honum komst tú út úr Egyptalandi: og eingin skal birtast frammi fyri mær tómhentur:)

16 Og heysthátíðina, frumávøkstirnar av tínum strevum, sum tú hevurt sáað í akurin: og innsavningarhátíðina, sum er við enda ársins, tá ið tú hevurt savnað inn tíni strev uttan av akrinum.

17 Triggjar ferðir um árið skulu allir tínar hannar birtast frammi fyri HARRANUM GUÐI.

18 Tú skalt ikki ofra blóðið av mínum sláturofri við súrgaðum breyði; eiheldur skal feittið av mínum sláturofri verða verandi inntil morgunin.

19 Tað fyrsta av frumávøkstum lands tíns skalt tú føra inn í hús HARRANS Guðs tíns. Tú skalt ikki sjóða geitarlamb í mjólk móður hans.

20 ¶ Sí, eg sendi ein Eingil undan tær, at varðveita teg á vegnum, og at føra teg inn í staðið sum eg havi fyrireikað.

21 Ver varin fyri honum, og lýð rødd hansara, tírra hann ikki; tí hann vil ikki umbera tykkara misgerðir: tí navn mitt er í honum.

22 Men um tú manst veruliga lýða rødd hansara, og gera alt sum eg tali; so vil eg vera figgindi hjá tínnum figgindum, og mótstandari hjá tínnum mótstandarum.

23 Tí mín Eingil skal fara undan tær, og føra teg inn at Amoritunum, og Hittitunum, og Pè-riz-zit'-unum, og Cánaanitunum, og Hí-vít'-unum, og Jé-bú-sít'-unum: og eg vil skera teir av.

24 Tú skalt ikki lúta niður fyri teirra gudum, ella tæna teimum, ella gera eftir verkum teirra: men tú skalt fullkomiliga kollrenna teir, og heilt bróta niður teirra myndir.

25 Og tit skulu tæna HARRANUM

Guði tykkara, og hann skal væl-signa breyð títt, og vatn títt; og eg vil taka sjúkdóm burtur frá miðjum tær.

26 ¶ Tað skal einkið kasta síni smáu, ella vera óburið, í landi tínum: eg vil uppfylla tal daga tína.

27 Eg vil senda mín ótta undan tær, og vil oyða øll tey fólkinu sum tú fert at koma til, og eg vil fáa allar tínar figgindar at venda sínar ryggir at tær.

28 Og eg vil senda eiturvespur undan tær, sum skulu reka út Hí-vít'-an, Cánaanitan, Hittitan, frammanfyri tær ífrá.

29 Eg vil ikki reka teir út frammanfyri tær ífrá í einum ári; at ikki landið gerist oyði, og markarinnar villdjór margfaldist ímóti tær.

30 Smátt um smátt vil eg reka teir út frammanfyri tær ífrá, inntil tú verði øktur, og arvi landið.

31 Og eg vil seta tínar greinsur frá Reyðahavinum heilt til Philista hav, og frá oyðimørkini til ána: tí at eg vil geva upp íbúgvar landsins inn í hond tykkara; og tú skalt reka teir út frammanfyri tær.

32 Tú skalt ongan sáttmála gera við teir, ella við teirra gudar.

33 Teir skulu ikki bígva í landi tínum, at ikki teir fái teg at synda ímóti mær: tí at um tú tæni teirra gudum, skal tað vissuliga vera tær ein snerra.

KAPITUL 24

OG hann segði við Móses, Kom niðan at HARRANUM, tú, og Aaron, Nádab, og Á-bí-hú, og sjeyti av Ísraels elstu; og tilbíðið langt burturífrá.

2 Og ěina Móses skal koma nær HARRANUM: men teir skulu ikki koma í nánd; eiheldur skal fólkið fara niðan við teimum.

3 ¶ Og Móses kom og taldi fólkinum og all orðini hjá HARRANUM, og allar dómarnar: og alt fólkið svaraði við einari rödd, og segði, Öll orðini, sum HARRIN hefur sagt, vilja vit gera.

4 Og Móses skrivaði öll orðini hjá HARRANUM, og reis upp árla um morgunin, og bygdi altar undir heygnum, og tólv stólpár, samsvarandi teimum tólv ættargreinum Ísraels.

5 Og hann sendi ungar menn av Ísraels börnum, sum ofraðu brennioffur, og sláturofraðu frið-offur av oksum at HARRANUM.

6 Og Móses tók helmingin av blóðinum, og setti tað í kór; og helmingin av blóðinum sletti hann á altarið.

7 Og hann tók bók sáttmálans, og las í fólksins áhöyrn: og teir søgdu, Alt, sum HARRIN hefur sagt, vilja vit gera, og vera lýdnir.

8 Og Móses tók blóðið, og sletti tað á fólkið, og segði, Sí blóð sáttmálans, sum HARRIN hefur gjørt við tykkum viðvíkjandi øllum hesum orðum.

9 ¶ Tá fóru niðan Móses, og Aaron, Nádab, og Á·bi·hú, og sjevði av Ísraels elstu:

10 Og teir sóu Guð Ísraels: og undir hansara fótum var sum tað steinsett verk av einum saffir steini, og sum var tað himins likamið í sínum klárleika.

11 Og á aðalsmenninar av Ísraels börnum legði hann ikki hond sína: teir eisini sóu Guð, og ótu og drukku.

12 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Kom niðan til mín á fjallið, og verð har: og eg vil geva tær talvur av steini, og lógina, og boð sum eg havi skrivað; at tú mást frálæra tey.

13 Og Móses reis upp, og hansara tænari Jósua: og Móses fór niðan á fjall Guðs.

14 Og hann segði við hinar

elstu, Bíðið tit her eftir okkum, inntil vit komi aftur at tykkum: og sí, Aaron og Hür eru hjá tykkum: um nakar maður havi nøkur mál at inna, tá komi hann til teirra.

15 Og Móses fór niðan á fjallið, og eitt skýggj huldi fjallið.

16 Og HARRANS dýrd dvaldi á Sí·nâi fjalli, og skýggið huldi tað í seks dagar: og sjevnda dagin kallaði hann á Móses út úr miðjum skýnum.

17 Og ásýndin á dýrd HARRANS var eins og uppslúkandi eldur á toppinum av fjallinum í eygum Ísraels barna.

18 Og Móses fór inn í miðjuna av skýnum, og slapp sær niðan á fjallið: og Móses var á fjallinum fjóruti dagar og fjóruti nætur.

KAPITUL 25

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Tala við børn Ísraels, at teir føri mær eitt offur: av hvørjum manni, sum gevur tað villigani við sínum hjarta, skulu tit taka mitt offur.

3 Og hetta er ofrið sum tit skulu taka av teimum; gull, og silvur, og messing,

4 Og blátt, og purpur, og skarlaksreytt, og fint lín, og geitahár,

5 Og veðraskinn litað reyð, og grevlingaskinn, og sjit·tim við,

6 Olju til ljósið, kryddariir til salvingarolju, og til søtt roykilsí,

7 Önyks steinar, og steinar til at verða settir í ê·phöd·una, og í bringuskjöldurin.

8 Og lat teir gera mær ein halgidóm; at eg má búgva teirra millum.

9 Samsvarandi øllum sum eg sýni tær, eftir mynstrinum av tabernaklinum, og mynstrinum av øllum tess útbunaðum, enn tá soleiðis skulu tit gera tað.

EXODUS 25

Snið arkarimmar,

10 ¶ Og teir skulu gera eina ørk *av* sjít-tím viði: tvær alnir og hálv *skal vera* longdin hará, og ein alin og hálv breiddin hará, og ein alin og hálv hæddin hará.

11 Og tú skalt yvirklæða hana við skírum gulli, innan og uttan skalt tú yvirklæða hana, og skalt gera á hana eina krúnu av gulli runt um.

12 Og tú skalt stoypa fyra ringar av gulli til hennara, og seta *teir* í tey fyra hjørnini av henni; og tveir ringar *skulu vera* í tí einu síðuni av henni, og tveir ringar í hínari síðuni av henni.

13 Og tú skalt gera stavir *av* sjít-tím viði, og yvirklæða teir við gulli.

14 Og tú skalt seta stavirnar inn í ringarnar eftir síðunum av ørkini, at ørkin má verða borin við teimum.

15 Stavirnir skulu vera í ringum arkarinnar: teir skulu ikki verða tiknir frá henni.

16 Og tú skalt seta inn í ørkina vitnisburðin, sum eg skal geva tær.

17 Og tú skalt gera náðistól *av* skírum gulli: tvær alnir og hálv *skal vera* longdin hará, og ein alin og hálv breiddin hará.

18 Og tú skalt gera tveir kær-úbím'-ar *av* gulli, *av* slignum verki skalt tú gera teir, í teir báðar endarnar av náðistólinum.

19 Og ger ein kerub á tann eina endan, og hin kerubin á hin endan: *emntá* av náðistólinum skulu tit gera kær-úbím'-arnar á teir báðar endarnar hará.

20 Og kær-úbím'-arnir skulu strekkja fram *sí*nar veingir til hæddar, *so teir* dekkja náðistólin við sínum veingjum, og teirra andlit *skulu lita* hvørt móti øðrum; mótvegis náðistólinum skulu andlitini á kær-úbím'-unum vera.

21 Og tú skalt seta náðistólin í erva uppá ørkina; og í ørkina skalt tú seta vitnisburðin, sum eg skal geva tær.

22 Og har vil eg møtast við tær, og eg vil samtala við teg frá uppiyvir náðistólinum, frá ímillum teir báðar kær-úbím'-arnar sum *eru* á vitnisburðarørkini, um øll *ting* sum eg vil geva tær í ábjóðing at Ísraels børnum.

23 ¶ Tú skalt eisini gera borð *av* sjít-tím viði: tvær alnir *skal vera* longdin hará, og ein alin breiddin hará, og ein alin og hálv hæddin hará.

24 Og tú skalt yvirklæða tað við skírum gulli, og gera til tað eina krúnu av gulli runt um.

25 Og tú skalt gera tí eina rond á hondbreidd runt um, og tú skalt gera eina gylta krúnu til rond tess runt um.

26 Og tú skalt gera til tað fyra ringar av gulli, og seta ringarnar í tey fyra hjørnini sum *eru* á teimum fyra beinum tess.

27 Yvir av bordanum skulu ringarnir vera til støð til stavirnar at bera borðið.

28 Og tú skalt gera stavirnar *av* sjít-tím viði, og yvirklæða teir við gulli, at borðið má verða borið við teimum.

29 Og tú skalt gera fötini hjá tí, og sleivirnar hjá tí, og skeinkireiðini hjá tí, og skálirnar hjá tí, til at skeinkja við: *av* skírum gulli skalt tú gera tey.

30 Og tú skalt seta uppá borðið sýnisbreyð frammi fyri mær alveg.

31 ¶ Og tú skalt gera ein ljósastaka *av* skírum gulli: *av* slignum verki skal ljósastakin gerast: hansara skaft, og hansara greinar, hansara skálir, hansara knappar, og hansara blómur, skulu vera úr tí sama.

32 Og seks greinar skulu koma út úr síðunum á honum;

tríggjar greinar á ljósastakanum út úr tí einu síðuni, og tríggjar greinar á ljósastakanum út úr hínari síðuni:

33 Tríggjar skálir, gjörðar líkar mandlum, við knappi og blómu á einari grein; og tríggjar skálir, gjörðar líka *sum* mandlur, í hínari greinini, við knappi og blómu: soleiðis á teimum seks greinunum sum koma út úr ljósastakanum.

34 Og á ljósastakanum *skulu vera* fjóra skálir, gjörðar líkar mandlum, við knøppum sínum og blómum sínum.

35 Og *tað skal vera* knappur undir tveimum greinum av tí sama, og knappur undir tveimum greinum av tí sama, og knappur undir tveimum greinum av tí sama, samsvarandi teimum seks greinunum sum ganga út úr ljósastakanum.

36 Teirra knappar og teirra greinar skulu vera av tí sama: alt *tað skal vera* eitt sligið verk av skírum gulli.

37 Og tú skalt gera hinar sjeý lampur hans: og tær skulu lýsna lampur hans, at tær mega geva ljós yvir av honum.

38 Og hansara *veiktengur*, og hansara skarpanur, *skulu vera* av skírum gulli.

39 Úr eini talent av skírum gulli skal hann gera hann, við øllum hesum reiðunum.

40 Og siggj *til* at tú geri *tey* eftir teirra mynstri, sum varð sýnt tær á fjallinum.

KAPITUL 26

HARAFTRAT skalt tú gera tabernaklið *við* tíggju dúkum av finum tvínaðum líni; og bláum, og purpuri, og skarlaksreyðum: *við* kær-ú-bim-um av hegnigum verki skalt tú gera teir.

2 Longdin á einum dúki *skal vera* átta og tjúgu alnir,

og breiddin á einum dúki fjóra alnir: og hvør einstakur av dúkunum skal hava eitt mát.

3 Teir fimm dúkarnir skulu verða koplaðir saman hvør til annan; og *aðrir* fimm dúkar *skulu verða* koplaðir hvør til annan.

4 Og tú skalt gera lykkjur av bláum uppá kantin á tí eina dúkinum frá eggjarkantinum í koplingini; og somuleiðis skalt tú gera í tí ytsta kantinum á einum øðrum dúki, í koplingini á hinum øðrum.

5 Fimmti lykkjur skalt tú gera í tí eina dúkinum, og fimmti lykkjur skalt tú gera í kantinum á dúkinum sum *er* í koplingini á hinum øðrum; at lykkjurnar mega taka fatur í hvør aðrari.

6 Og tú skalt gera fimmti krókar av gulli, og kopla dúkarnar saman við krókunum: og tað skal verða eitt tabernakul.

7 ¶ Og tú skalt gera dúkar av geitahári til at vera dekking yvir tabernaklinum: ellivu dúkar skalt tú gera.

8 Longdin á einum dúki *skal vera* tríati alnir, og breiddin á einum dúki fjóra alnir: og teir ellivu dúkarnir *skulu allir vera* av einum máti.

9 Og tú skalt kopla fimm dúkar fyri seg, og seks dúkar fyri seg, og skalt tvífalda hin sætta dúkin í frammistöðuni av tabernaklinum.

10 Og tú skalt gera fimmti lykkjur á kantin á tí eina dúkinum *sum er* uttast í koplingini, og fimmti lykkjur á kantin á dúkinum sum koplar hin annan.

11 Og tú skalt gera fimmti krókar av messing, og seta krókarnar inn í lykkjurnar, og kopla tjaldið saman, at tað má verða eitt.

12 Og leivdin sum verður eftir av tjalddúkunum, tann hálvi dúkurin sum verður eftir, skal hanga yvir baksíðuna av tabernaklinum.

13 Og ein alin á tí einu síðuni, og ein alin á hinari síðuni av tí sum verður eftir í longdini á tjaldúkunum, tað skal hanga yvir síðurnar av tabernaklinum hesumegin og hasumegin, til at dekkja tað.

14 Og tú skalt gera eina dekkning til tjaldið av veðraskinum litaðum reyðum, og eina dekkning uppiyvir av grevlingaskinum.

15 ¶ Og tú skalt gera *tiljuborð* til tabernaklið av sjít-tim viði, sum standa uppi.

16 Tíggju alnir skal vera longdin á einum borði, og ein alin og ein hálv skal vera breiddin á einum borði.

17 Tvær stellingar skulu vera í einum *tiljuborði*, settar til rættis hvør ímóti aðrari: soleiðis skalt tú gera til øll borðini av tabernaklinum.

18 Og tú skalt gera borðini til tabernaklið, tjúgu borð á suður síðuni suðureftir.

19 Og tú skalt gera fjøruti soklar av silvuri undir tey tjúgu borðini; tveir soklar undir eitt borð til tess tvær stellingar, og tveir soklar undir eitt annað borð til tess tvær stellingar.

20 Og til hina aðru síðuna av tabernaklinum á norður síðuni skulu vera tjúgu borð:

21 Og teirra fjøruti soklar av silvuri; tveir soklar undir einum borði, og tveir soklar undir einum øðrum borði.

22 Og til síðurnar av tabernaklinum vestureftir skalt tú gera seks borð.

23 Og tvey borð skalt tú gera til hjørnini av tabernaklinum í teimum tveimum síðunum.

24 Og tey skulu vera koplaði saman í neðra, og tey skulu vera koplaði saman uppiyvir hövdið á tí at einum ringi: soleiðis skal tað vera fyri tey bæði; tey skulu vera til tey hjørnini.

25 Og tey skulu vera átta borð, og teirra soklar av silvuri, sekstan soklar; tveir soklar undir einum borði, og tveir soklar undir einum øðrum borði.

26 ¶ Og tú skalt gera tvørtro av sjít-tim viði; fimm til *tiljuborðini* á tí einu síðuni av tabernaklinum,

27 Og fimm tvørtro til borðini á hinari síðuni av tabernaklinum, og fimm tvørtro til borðini á síðuni av tabernaklinum, til tær báðar síðurnar vestureftir.

28 Og miðtvørtreði mitt á *tiljuborðunum* skal røkka frá enda til enda.

29 Og tú skalt yvirklæða borðini við gulli, og gera teirra ringar av gulli til støð til tvørtroini; og tú skalt yvirklæða tvørtroini við gulli.

30 Og tú skalt reisa upp tabernaklið samsvarandi sniði tess sum varð sýnt tær á fjallinum.

31 ¶ Og tú skalt gera eitt forhang av bláum, og purpuri, og skarlaksreyðum, og finum tvinnaðum líni av hegnigum verki: við kër-ú-bím-um skal tað verða gjørt:

32 Og tú skalt hanga tað uppá fyra stólpar av sjít-tim viði, yvirklæddir við gulli; teirra krókar skulu vera av gulli, uppiá teimum fyra soklunum av silvuri.

33 ¶ Og tú skalt hanga upp forhangið undir krókarnar, at tú mást føra inn hagar, innum fortjaldið, vitnisburðarørkina; og forhangið skal skilja hjá tykkum ímillum tað heilaga *plássid* og tað alra heilagasta.

34 Og tú skalt seta náðistólin yvir vitnisburðarørkina í tí alra heilagasta *plássinum*.

35 Og tú skalt seta borðið uttanfyri forhangið, og ljósastakan yvir av borðinum á síðuna av tabernaklinum ímóti suðuri; og tú skalt seta borðið á norður síðuna.

36 Og tú skalt gera tjaldváð til dyrnar á tjaldinum, *av* bláum, og purpuri, og skarlaksreyðum, og finum tvinnaðum líni, virkað við nálararbeiði.

37 Og tú skalt gera til tjaldváðina fimm stólpar *av* sjít-tím viði, og yvirklæða teir við gulli, og teirra krókar *skulu vera av* gulli: og tú skalt stoypa fimm soklar *av* messing til teirra.

KAPITUL 27

OG tú skalt gera eitt altar *av* sjít-tím viði, fimm alnir langt, og fimm alnir breitt; altarið skal vera fýrkantað: og hæddin á tí *skal vera* triggjar alnir.

2 Og tú skalt gera hornini hjá tí uppiá teimum fyra hjørnunum á tí: hans horn skulu vera *av* tí sama: og tú skalt yvirklæða tað við messing.

3 Og tú skalt gera hansara pannur til at taka imóti øskum hans, og hansara skuplur, og hansara kør, og hansara kjøtkrókar, og hans eldpannur: øll ilötini harav skalt tú gera *av* messing.

4 Og tú skalt gera tí eina rimaverks grind *av* messing; og á netið skalt tú gera fyra messing ringar í tey fyra hjørnini á tí.

5 Og tú skalt seta tað undir umgirdingina *av* altarinum niðanvert, at netið má vera heilt til miðjuna *av* altarinum.

6 Og tú skalt gera stavir til altarið, stavir *av* sjít-tím viði, og yvirklæða teir við messing.

7 Og stavirnir skulu setast í ringarnar, og stavirnir skulu vera uppiá teimum tveimum síðunum *av* altarinum, til at bera tað.

8 Innanopið við borðum skalt tú gera tað: eins og sýnt varð tær á fjallinum, so skulu teir gera *tað*.

9 ¶ Og tú skalt gera forgarðin *av* tabernaklinum: til suður síðuna suðureftir *skulu vera* tjaldváðir til forgarðin *av*

finum tvinnaðum líni á hundrað alnir langar til eina síðu:

10 Og teir tjúgu stólparnir harav og teirra tjúgu soklar *skulu vera av* messing; krókarnir hjá stólpunum og teirra ásløg *skulu vera av* silvuri.

11 Og líkaleiðis til norður síðuna í longd *skulu vera* tjaldváðir, hundrað alnir langar, og hansara tjúgu stólpar og teirra tjúgu soklar *av* messing; krókarnir hjá stólpunum og teirra ásløg *av* silvuri.

12 ¶ Og til breiddina á forgarðinum á vestur síðuni *skulu vera* tjaldváðir á fimmti alnir: teirra stólpar tiggju, og teirra soklar tiggju.

13 Og breiddin á forgarðinum á eystur síðuni eystantil *skal vera* fimmti alnir.

14 Tjaldváðirnar *av* einari síðu *av* portrinum *skulu vera* fimtan alnir: teirra stólpar triggir, og teirra soklar triggir.

15 Og á hinari síðuni *skulu vera* tjaldváðir, fimtan alnir: teirra stólpar triggir, og teirra soklar triggir.

16 ¶ Og til portrið *av* forgarðinum *skal vera* tjaldváð á tjúgu alnir, *av* bláum, og purpuri, og skarlaksreyðum, og finum tvinnaðum líni, virkað við nálararbeiði: og teirra stólpar *skulu vera* fyra, og teirra soklar fyra.

17 Allir stólparnir rundan um forgarðin *skulu hava* ásløg *av* silvuri; teirra krókar *skulu vera av* silvuri, og teirra soklar *av* messing.

18 ¶ Longdin á forgarðinum *skal vera* hundrað alnir, og breiddin fimmti allastaðni, og hæddin fimm alnir *av* finum tvinnaðum líni, og teirra soklar *av* messing.

19 Øll ilötini *av* tabernaklinum í allari tess tænastu, og allir hælir tess, og allir hælirnir *av* forgarðinum, *skulu vera av* messing.

20 ¶ Og tú skalt bjóða Israels börnum, at teir beri tær skíra

olivínlöju sligna til ljósið, at fáa lampuna at brenna altíð.

2Í í samkomutabernaklinum uttanfyri forhangid, sum er frammanfyri vitnisburðin, skulu Aaron og hansara synir hagraiða hana frá kvöldi til morgun frammi fyri HARRANUM: *tað skal vera ein áseting um ævir hjá teirra ættum, Ísraels barna vegna.*

KAPITUL 28

OG tak tú at tær Aaron, bróður tín, og hansara synir við honum, burturúr børnum Ísraels, at hann má tæna fyri mær í prestsembætinum, *enmtá* Aaron, Nádad og Á-bí-hú, Ē-ě-á-zár og Íth-ámár, synir Aarons.

2 Og tú skalt gera heilag klæðir til Aarons, bróður tins, til dýrdar og til vakurleika.

3 Og tú skalt tala við allar *sum eru* víshjartaðir, sum eg havi fylt við vísdóms anda, at teir mega gera klæðini hjá Aaroni til at innvíga hann, at hann má tæna fyri mær í prestsembætinum.

4 Og hetta *eru* klæðini sum teir skulu gera; brósts kjöldur, og ê-phöd'-u, og skikkju, og skreytaðan kyrtil, vavhúgvu, og gyrðil: og teir skulu gera heilag klæðir til Aarons, bróður tins, og sona hans, at hann má tæna fyri mær í prestsembætinum.

5 Og teir skulu taka gull, og blátt, og purpur, og skarlaksreytt, og fint lín.

6 ¶ Og teir skulu gera ê-phöd'-una av gulli, av bláum, og av purpuri, av skarlaksreyðum, og finum tvinnaðum líni, við hegnigum verki.

7 Hon skal hava tey bæði akslastykkini av henni skoytt við teir báðar kantarnar av henni; og soleiðis skal hon verða skoytt saman.

8 Og hin kynstriligi gyrðilin hjá

ê-phöd'-uni, sum er uppiá henni, skal vera av tí sama, samsvarandi verkinum harav; *enmtá* av gulli, av bláum, og purpuri, og skarlaksreyðum, og finum tvinnaðum líni.

9 Og tú skalt taka tveir ónyks steinar, og rista á teir nøvnini hjá børnum Ísraels:

10 Seks av teirra nøvnum á ein stein, og *híni* seks nøvnini hjá restini á hin steinin, samsvarandi teirra føðing.

11 Við verkinum hjá einum íristara í stein, *líka sum* íristingarnar hjá eini signett, skalt tú írasta teir báðar steinarnar við nøvnunum hjá børnum Ísraels: tú skalt gera teir til at verða settar í groypingar av gulli.

12 Og tú skalt seta teir báðar steinarnar uppá akslarnar av ê-phöd'-uni til áminningarsteinar fyri Ísraels børnum: og Aaron skal bera teirra nøvn frammi fyri HARRANUM uppiá báðum sínum akslum til áminningar.

13 ¶ Og tú skalt gera groypingar av gulli;

14 Og tvær ketur av skírum gulli við endarnar; av snúraðum arbeiði skalt tú gera tær, og festa tær snúraðu returnar til groypingarnar.

15 ¶ Og tú skalt gera dómsbrótskjöldurin við hegnigum verki; eftir verkinum hjá ê-phöd'-uni skalt tú gera hann; av gulli, av bláum, og av purpuri, og av skarlaksreyðum, og av finum tvinnaðum líni, skalt tú gera hann.

16 Fýrkantaður skal hann vera, og tvifaldaður; ein sponn *skal vera* longd hans, og ein sponn *skal vera* breidd hans.

17 Og tú skalt seta í hann setingar av steinum; *enmtá* fyra røðir av steinum: *fyrsta* røðin *skal vera* ein sardis, ein tó paz, og ein karfunkul: *hetta skal vera* fyrsta røðin.

18 Og onnur røðin *skal vera*

ein smaragdur, ein saffirur, og ein diamantur.

19 Og triðja røðin ein ligūr, ein ágat, og ein ámetýst.

20 Og fjórða røðin ein beryllur, og ein ónyks, og ein jaspis: teir skulu verða settir í gull í innilokingum sínum.

21 Og steinarnir skulu vera við nøvnum hjá børnum Ísraels, tólv, samsvarandi teirra nøvnum, líka sum íristingarnar hjá eini signett; hvør einstakur við sínum navni skulu teir vera samsvarandi teimum tólv ættargreinunum.

22 ¶ Og tú skalt gera uppá brótskjöldurin ketur við endarnar av snúraðum verki av skírum gulli.

23 Og tú skalt gera uppá brótskjöldurin tveir ringar av gulli, og skalt seta teir báðar ringarnar á teir báðar endarnar av brótskjöldurinum.

24 Og tú skalt seta tær báðar snúraðu *keturnar* av gulli í teir báðar ringarnar sum eru á endunum av brótskjöldurinum.

25 Og *hí*nar báðar endarnar av teimum báðum snúraðu *ketunum* skalt tú festa í tær báðar groypingarnar, og seta tær á akslastykkini hjá ê-phöd'-uni frammanfyri á henni.

26 ¶ Og tú skalt gera tveir ringar av gulli, og tú skalt seta teir uppá teir báðar endarnar av brótskjöldurinum á hansara líning, sum er á síðuni av ê-phöd'-uni inneftir.

27 Og tveir *aðrar* ringar av gulli skalt tú gera, og skalt seta teir á tær báðar síðurnar av ê-phöd'-uni í neðra, imóti frampartinum av henni, yvir av *hínari* koplingini av henni, omanfyri kynstriliga gyrðilin hjá ê-phöd'-uni.

28 Og teir skulu binda brótskjöldurin eftir hansara ringum at ringunum hjá ê-phöd'-uni við

festi av bláum, at *hann* má vera omanfyri kynstriliga gyrðilin hjá ê-phöd'-uni, og at brótskjöldurin ei verði loystur frá ê-phöd'-uni.

29 Og Aaron skal bera nøvnini hjá Ísraels børnum í dómsbrótskjöldurinum uppiá sínum hjarta, tá ið hann fer inn til hitt heilaga *plássið*, til áminningar frammi fyri HARRANUM framhaldandi.

30 ¶ Og tú skalt seta í dómsbrótskjöldurin Ū-rim-in og Tùm-mim-in; og teir skulu vera uppiá hjarta Aarons, tá ið hann fer inn framfyri HARRAN; og Aaron skal bera dóm Ísraels barna uppiá sínum hjarta frammi fyri HARRANUM framhaldandi.

31 ¶ Og tú skalt gera skikkjuna hjá ê-phöd'-uni alla av bláum.

32 Og eitt hol skalt vera í toppinum av henni, á miðjuni av henni: hon skal hava binding av vovnum verki rundan um holið á henni, sum var tað holið á brótsbrynju, at tað ikki skrædist.

33 ¶ Og í *neðra* uppá faldin á henni skalt tú gera granateplir av bláum, og av purpuri, og av skarlaksreyðum, rundan um faldin á henni; og bjøllur av gulli ímillum tey runt um:

34 Gylt bjølla og granatepli, gylt bjølla og granatepli, uppiá faldinum á skikkjuni runt um.

35 Og hon skal vera uppiá Aaroni til at tæna: og hansara ljóð skal hoyrast tá ið hann fer inn til hitt heilaga *plássið* framfyri HARRAN, og tá ið hann kemur út, at hann doyggi ei.

36 ¶ Og tú skalt gera plátu av skírum gulli, og rista uppá hana, líka sum íristingarnar hjá eini signett, HEILAGLEIKI FYRI HARRANUM.

37 Og tú skalt seta hana á blátt festi, at hon má vera uppiá vavhúgvuni; á frampartinum av vavhúgvuni skal hon vera.

38 Og hon skal vera uppiá pannu Aarons, at Aaron má bera misgerð hinna heilagu luta, sum Ísraels börn skulu halga í øllum sinum heilagu gávum; og hon skal altíð vera uppiá enni hans, at teir mega verða góðtiknir frammi fyri HARRANUM.

39 ¶ Og tú skalt skreytseyma kyrtilin av finum líni, og tú skalt gera vavhúgvuna av finum líni, og tú skalt gera gyrðilin av nálararbeiði.

40 ¶ Og sonunum hjá Aaroni skalt tú gera kyrtilar, og tú skalt gera teimum gyrðlar, og høvuðbúnar skalt tú gera teimum, til dýrdar og til vakurleika.

41 Og tú skalt koyra teir uppá Aaron tín bróður, og hansara synir við honum; og skalt salva teir, og innvíga teir, og halga teir, at teir mega tæna fyri mær í prestsembætinum.

42 Og tú skalt gera teimum lín brøkur at dekkja teirra nakni; frá lendunum alt at lørnunum skulu tær røkka:

43 Og tær skulu vera uppiá Aaroni, og uppiá sonum hansara, tá ið teir koma inn til samkomutabernaklið, ella tá ið teir koma nær at altarinum at tæna í tí heilaga *plássinum*; at teir beri ikki misgerð, og doyggi: *tað skal vera ein áseting um ævir hjá honum og hansara sáði eftir hann.*

KAPITUL 29

OG hetta er tað sum tú skalt gera við teir til at halga teir, til at tæna fyri mær í prestsembætinum: Tak ein ungan tarv, og tveir veðrar uttan lýti,

2 Og ósúrgað breyð, og køkur ósúrgaðar avstemmaðar við olju, og flatkøkur ósúrgaðar salvaðar við olju: av hveitimjøli skalt tú gera tær.

3 Og tú skalt koyra tey inn í eina tægu, og koma við teimum

í tæguni, við ungtarvinum og báðum veðrunum.

4 Og Aaron og hansara synir skalt tú føra til hurðina á samkomutabernaklinum, og skalt tváa teimum við vatni.

5 Og tú skalt taka klæðini, og lata Aaron í kyrtilin, og skikkjuna hjá ê-phöd'-uni, og ê-phöd'-una, og bróstskjøldurin, og gyrða hann við tí kynstriliga gyrðlinum hjá ê-phöd'-uni:

6 Og tú skalt seta vavhúgvuna uppá høvur hansara, og seta hina heilagu krúnu uppá vavhúgvuna.

7 So skalt tú taka salvingaroljuna, og hella *hana* uppá høvur hansara, og salva hann.

8 Og tú skalt føra synir hansara, og koyra kyrtilar uppá teir.

9 Og tú skalt gyrða teir við gyrðlum, Aaron og synir hansara, og seta høvuðbúnarnar á teir: og prestsembætið skal vera teirra til viðvarandi áseting; og tú skalt innvíga Aaron og synir hansara.

10 Og tú skalt fáa ungtarv at verða ferdan framfyri samkomutabernaklið: og Aaron og hansara synir skulu koyra sínar hendur uppá høvur ungtarvsins.

11 Og tú skalt drepa ungtarvin frammi fyri HARRANUM, við dyrnar á samkomutabernaklinum.

12 Og tú skalt taka av blóðinum av ungtarvinum, og koyra *tað* uppá hornini á altarinum við tinnu fingri, og hella alt blóðið við síðuna av botninum á altarinum.

13 Og tú skalt taka alt feittið sum dekkar innvølinnar, og broddin *sum* er omanfyri livrina, og bæði nýruni, og feittið sum er uppiá teimum, og brenna *tey* uppiá altarinum.

14 Men kjøtið av ungtarvinum, og hans húð, og hansara mykju, skalt tú brenna við eldi uttanfyri leirin: tað er syndoffur.

15 ¶ Tú skalt eisini taka ein veðr; og Aaron og hansara synir

skulu koyra sínar hendur uppá høvdið á veðrinum.

16 Og tú skalt vega veðrin, og tú skalt taka hansara blóð, og sletta *tað* runt umkring uppá altarið.

17 Og tú skalt skera veðrin í stykkir, og tváa hans innvølrir, og hansara leggir, og seta *teir* at hansara stykkjum, og at høvdi hans.

18 Og tú skalt brenna allan veðrin uppí altarinum: *tað er* eitt brennioffur at HARRANUM: *tað er* søtur angi, eitt offur gjørt við elli at HARRANUM.

19 ¶ Og tú skalt taka hín veðrin; og Aaron og hansara synir skulu koyra sínar hendur uppá høvdið á veðrinum.

20 So skalt tú drepa veðrin, og taka av hansara blóði, og koyra *tað* uppá tippin á høgra oyranum hjá Aaroni, og uppá tippin á høgra oyranum hjá sonum hansara, og uppá tummilin av teirra høgru hond, og uppá stórutánna av teirra høgra fótí, og sletta blóðið uppá altarið runt umkring.

21 Og tú skalt taka av blóðinum sum *er* uppí altarinum, og av salvingaroljuni, og sletta *tað* uppá Aaron, og uppá hansara klæðir, og uppá hansara synir, og uppá klæðini hjá hansara sonum við honum: og hann skal vera halgaður, og hansara klæðir, og hansara synir, og klæðini hjá hansara sonum við honum.

22 Eisini skalt tú taka av veðrinum feittið og feithalan, og feittið sum dekkar innvølrnar, og broddin *omanfyri* livrina, og bæði nyruni, og feittið sum *er* uppí teimum, og høgra bógvin; tí at *tað er* innvígungarveðurur:

23 Og eitt heilbreyð, og eina koku av oljaðum breyði, og eina flatkoku úr tæguni av tí ósúrgaða breyðinum sum *er* frammi fyri HARRANUM:

24 Og tú skalt leggja alt í hendurnar hjá Aaroni, og í

hendurnar hjá sonum hansara; og skalt reiggja *tey til* reiggioffur frammi fyri HARRANUM.

25 Og tú skalt móttaka *tey* av teirra hondum, og brenna *tey* uppí altarinum til eitt brennioffur, til søtan anga frammi fyri HARRANUM: *tað er* eitt offur gjørt við elli at HARRANUM.

26 Og tú skalt taka bringuna av veðrinum av Aarons innvígung, og reiggja hana *til* reiggioffur frammi fyri HARRANUM: og *tað* skal vera tín partur.

27 Og tú skalt halga bringuna av reiggiofrinum, og bógvin av hevjofrinum, sum verður reiggjað, og sum verður hevjað upp, av innvígungarveðrinum, *emntá* av tí sum *er* fyri Aaron, og av tí sum *er* fyri synir hansara:

28 Og *tað* skal vera Aarons og sona hansara við eini áseting um ævir frá børnum Ísraels: tí at *tað er* eitt hevjoffur: og *tað* skal vera eitt hevjoffur frá børnum Ísraels av sláturofrinum av teirra fríðofrum, *emntá* teirra hevjoffur at HARRANUM.

29 ¶ Og *tey* heilagu klæðini hjá Aaroni skulu vera sona hansara eftir hann, at verða salvaðir hari, og at innvígast í teimum.

30 Og tann sonurin, sum *er* prestur í hansara stað, skal lata *seg* í *tey* sjeý dagar, tá ið hann kemur inn í samkomutabernaklið at tæna í tí heilaga plássinum.

31 ¶ Og tú skalt taka veðrin av innvígungini, og sjóða hansara kjøt í tí heilaga plássinum.

32 Og Aaron og hansara synir skulu eta kjøtið av veðrinum, og breyðið sum *er* í tæguni, við hurðina á samkomutabernaklinum.

33 Og *teir* skulu eta *tey* tingini sum sáttargerðin varð gjord við, at innviga og at halga *teir*: men ein fremmandur skal ikki eta av tí, tí at *tey* eru heilag.

34 Og um okkurt av kjøtinum

av innvígungunum, ella av breyðinum, verði verandi til morgunin, so skalt tú brenna avlopið við eldi: tað skal ei verða etið, tí at tað *er* heilagt.

35 Og soleiðis skalt tú gera at Aaroni, og við hansara synir, samsvarandi øllum *tingum* sum eg havi skipað tær: sjeý dagar skalt tú innvíga teir.

36 Og tú skalt ofra hvønn dag ein ungtarv *til* syndoffur til sáttargerð: og tú skalt reinsa altarið, tá ið tú hevurt gjørt eina sáttargerð fyri tað, og tú skalt salva tað, til at halga tað.

37 Sjeý dagar skalt tú gera eina sáttargerð fyri altarið, og halga tað; og tað skal vera eitt háheilagt altar: hvatsumhelst *ið* nemur við altarið skal vera heilagt.

38 ¶ Men hetta *er tað* sum tú skalt ofra uppiá altarinum; tvey fyrsta árs lomb dag um dag framhaldandi.

39 Tað eina lambið skalt tú ofra um morgunin; og hitt lambið skalt tú ofra um kvøldið:

40 Og við tí eina lambinum tiggjunddeil av mjøli, blandað við fjórðingspartin av eini hin av slignari olju; og fjórðingspartin av eini hin av vini *til* drykkoffurs.

41 Og hitt lambið skalt tú ofra um kvøldið, og skalt gera við tað samsvarandi matofri morgunsins, og samsvarandi drykkofri tess, til søtan anga, eitt offur gjørt við eldi at HARRANUM.

42 *Hetta skal vera* eitt framhaldandi brennioffur út ígjøgnum ættir tykkara *við* hurðina á samkomutabernaklinum frammi fyri HARRANUM: har eg vil mæta tykkum, at tala har innat tær.

43 Og har vil eg mætast við Ísraels børnum, og *tabernaklið* skal vera halgað av mini dýrd.

44 Og eg vil halga samkomutabernaklið, og altarið: eg vil eisini halga bæði Aaron og synir

hansara, til at tæna fyri mær í prestsembætinum.

45 ¶ Og eg vil bígva millum Ísraels barna, og vil vera Guð teirra.

46 Og teir skulu vita at eg *eri* HARRIN teirra Guð, sum førði teir út úr Egyptalandi, til *tess* at eg má bígva teirra millum: eg *eri* HARRIN teirra Guð.

KAPITUL 30

OG tú skalt gera altár at brenna roykilsí uppiá: *av* sjít-tím viði skalt tú gera tað.

2 Ein alin *skal vera* longdin á tí, og ein alin breiddin á tí; fyrkantad skal tað vera: og tvær alnir *skal vera* hæddin á tí: hornini hjá tí *skulu vera* av tí sama.

3 Og tú skalt yvirklæða tað við skírum gulli, toppin á tí, og síðurnar á tí runt umkring, og hornini hjá tí; og tú skalt gera tí eina krúnu av gulli runt um.

4 Og tveir gyltar ringar skalt tú gera til tað undir krúnuna hjá tí, við tey bæði hjørnini á tí, á tær báðar síðurnar av tí skalt tú gera *tað*; og teir skulu vera til støð til stavirnar at bera tað við.

5 Og tú skalt gera stavirnar *av* sjít-tím viði, og yvirklæða teir við gulli.

6 Og tú skalt seta tað frammanfyri forhangið sum *er* við vitnisburðarørkina, frammanfyri nádistólin sum *er* yvir vitnisburðinum, har eg vil mætast við tær.

7 Og Aaron skal brenna á tí søtt roykilsí hvønn morgun: tá ið hann hageiðir lampurnar, skal hann brenna roykilsí uppiá tí.

8 Og tá ið Aaron kveikir lampurnar um aftan, skal hann brenna roykilsí á tí, eitt framhaldandi roykilsí frammi fyri HARRANUM út ígjøgnum ættir tykkara.

9 Tit skulu einkið fremmant roykilsí ofra hará, ella brenni-

sláturoffur, ella matoffur; eiheldur skulu tit hella drykkoffur hará.

10 Og Aaron skal gera eina sáttargerð uppiá hornunum á tí eina ferð um árið við blóði sáttargerðasýndoffursins: eina ferð um árið skal hann gera sáttargerð uppiá tí út ígjøgnum ættir tykkara: tað er HARRANUM háheilagt.

11 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

12 Tá ið tú tekurt samløguna av Ísraels børnum eftir teirra tali, tá skulu teir geva hvør maður loysigjald fyri sína sál at HARRANUM, tá ið tú upptelurt teir; at tað verði eingin plága teirra millum, tá ið tú upptelurt teir.

13 Hetta skulu teir geva, hvør tann ið ferðast millum teirra sum verða taldir upp, ein hálvan sjē-kül eftir sjē-kl-inum hjá halgidóminum: (ein sjē-kül er tjúgu gē-ráh-ir:) ein hálvur sjē-kül skal vera offur HARRANS.

14 Hvør tann ið ferðast millum teirra sum verða taldir upp, frá tjúgu ára gomlum og omanfyri, skal geva offur at HARRANUM.

15 Hin ríki skal ikki geva meira, og hin fátæki skal ikki geva minni enn hálvan sjē-kül, tá ið teir geva eitt offur at HARRANUM, til at gera eina sáttargerð fyri tykkara sálir.

16 Og tú skalt taka sáttargerðarpening av Ísraels børnum, og skalt tilskila hann til tænstu samkomutabernakkulsins; at hann má vera ein áminning at Ísraels børnum frammi fyri HARRANUM, til at gera eina sáttargerð fyri tykkara sálir.

17 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

18 Tú skalt eisini gera tváttar ker av messing, og hansara fót eisini av messing, at tváa við: og tú skalt seta tað ímillum samkomutabernaklið og altarið, og tú skalt koyra vatn hari.

19 Tí at Aaron og hansara synir skulu tváa sínar hendur og sínar føtur harhá:

20 Tá ið teir fara inn í samkomutabernaklið, skulu teir tváa sær við vatni, at teir doyggi ei; ella tá ið teir koma nær til altarið at tæna, at brenna offur gjørt við elli at HARRANUM:

21 So teir skulu tváa sínar hendur og sínar føtur, at teir doyggi ei: og tað skal vera ein áseting um ævir hjá teimum, enntá hjá honum og hjá hansara sáði út ígjøgnum ættir teirra.

22 ¶ Haraftrat talaði HARRIN við Móses, og segði,

23 Tak tú eisini at tær aðal kryddurtir, av skírari myrrhu fimm hundrað sjē-klar, og av søtum kaneli helvtina so nógv, enntá tvey hundrað og fimmti sjē-klar, og av søtum kalmus tvey hundrað og fimmti sjē-klar,

24 Og av kassia fimm hundrað sjē-klar, eftir sjē-kl-i halgidómsins, og av olivinolu eina hin:

25 Og tú skalt gera tað til heilaga smyrilsolju, ein smyrilblanding eftir apotekarans kynstri: tað skal vera ein heilag salvingarolja.

26 Og tú skalt salva samkomutabernaklið við tí, og vitnisburðarørkina,

27 Og borðið og øll reiðir hans, og ljósastakan og reiðir hans, og roykilsisaltarið,

28 Og brennioffuraltarið við øllum reiðum hans, og tváttarkerið og fót hans.

29 Og tú skalt halga tey, at tey mega vera háheilag: hvatsumhelst ið nemur við tey, skal vera heilagt.

30 Og tú skalt salva Aaron og hansara synir, og innvíga teir, at teir mega tæna fyri mær í prestsembætinum.

31 Og tú skalt tala við børn Ísraels, og siga, Hetta skal vera

EXODUS 31

mær ein heilag salvingarolja út igjögnum ættir tykkara.

32 Uppá kjöt mans skal hon ei verða helt, eiheldur skulu tit gera *nakra aðra* líka *sum* hon, eftir samansetingini av henni: hon *er* heilag, og hon skal vera tykkum heilag.

33 Hvørsumhelst *ið* blandar *nakra* líka *sum* hon, ella hvørsumhelst *ið* koyrir *nakað* av henni uppá ein fremmandan, skal enn tá skerast av frá fólki hans.

34 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Tak tær søtar kryddurtir, sták-tú, og ónyks skel, og gál-bá-núm; *hesar* søtu kryddurtir við skírum viraki: av hvørjum skal tað vera líka *vekt*:

35 Og tú skalt gera tað *til* angils, eina søtbling eftir apotekarans kynstri, avstemmað saman, skírt og heilagt:

36 Og tú skalt mylja *nakað* av tí sera smátt, og seta av tí frammanvert við vitnisburðin í samkomutabernaklinum, har eg vil møtast við tær: tað skal vera tykkum háheilagt.

37 Og *hvat viðvíkur* angilsinum sum tú skalt gera, *so* skulu tit ikki gera tykkum sjálvum eftir samanseting tess: tað skal vera tær heilagt fyri HARRANUM.

38 Hvørsumhelst *ið* fer at gera líkt tí, at lukta hartil, skal enn tá skerast av frá fólki hans.

KAPITUL 31

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Sí, eg havi kallað við navni Béz-á-léel Ú-rí-s son, Hürs sonar, av ættargrein Judah:

3 Og eg havi fyllt hann við anda Guðs, í vísdomi, og í skili, og í kunnleika, og í alskyns handverki,

4 Til at upphuga hegnislig verk, til at virka í gulli, og í silvuri, og í messing,

5 Og í skering av steinum, at

Heilaga salvingaroljan. Bezaleel og

seta *teir*, og í telging av timbri, at virka í alskyns handverki.

6 Og eg, sí, eg havi givið við honum Á-hó-li-áb, son Á-hís-á-mäch-s, av ættargrein Dáns: og í hjørtuni á øllum, sum eru víshjartaðir, havi eg lagt vísdom, at *teir* mega gera alt sum eg havi boðið tær;

7 Samkomutabernaklið, og vitnisburðarørkina, og nádistólin sum *er* haruppiá, og allan útbúnaðin hjá tabernaklinum,

8 Og borðið og útbúnað hans, og hin skíra ljósastaka við allari útgerð hans, og roykilsisaltarið,

9 Og brennioffurtarið við øllum hans útbúnaði, og tváttarkerið og fót hans,

10 Og tænastrupleggini, og tey heilagu klæðini til Aaron prest, og klæðini hjá sonum hansara, at tæna í prestsembætinum,

11 Og salvingaroljuna, og søtt roykilsí til tað heilaga *plássíð*: samsvarandi øllum sum eg havi boðið tær skulu *teir* gera.

12 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

13 Tala tú eisini við børn Ísraels, og sig, Sanniliga skulu tit halda minar sabbatar: tí at tað *er* eitt tekin ímillum meg og tykkum út igjögnum ættir tykkara; at *tit* mega vita at eg *eri* HARRIN ið halgar tykkum.

14 Tit skulu tí halda sabbatin; tí hann *er* tykkum heilagur: hvør tann *ið* dálkar hann skal vist verða tikin av lívi: tí hvørsumhelst *ið* ger *nakað* arbeiði hari, tann sál skal verða skorin av burtúr fólki hans.

15 Seks dagar kann arbeiði verða gjørt; men á sjeynda *er* hvíldarsabbaturin, heilagur fyri HARRANUM: hvørsumhelst *ið* ger *nakað* arbeiði á sabbatsdegnum, hann skal vist verða tikin av lívi.

16 Hvørsevna Ísraels børn

skulu halda sabbatin, til at geva ans eftir sabbatinum út igjögnum ættir sínar, til ein framhaldandi sáttmála.

17 Hann er eitt tekin ímillum meg og börn Ísraels um ævir: tí á seks dögum gjörði HARRIN himin og jörð, og á sjeynða degi hvíldi hann, og varð endurfriskaður.

18 ¶ Og hann gav Mósesi, tá ið hann hevði lokið við at samtala við hann uppiá Sî-nâi fjalli, tvær vitnisburðartalvur, steintalvur, skrivaðar við Guðs fingri.

KAPITUL 32

OG tá ið fólkið sá at Móses drálaði við at koma oman av fjallinum, savnaði fólkið seg saman at Aaroni, og segði við hann, Upp, ger okkum gudar, sum skulu fara undan okkum; tí *hvat* hesum Mósesi *viðvikur*, mannum ið førði okkum upp úr Egyptalandi, vit vita ikki hvat er vorðið av honum.

2 Og Aaron segði við teir, Brótið av hinar gyltu oyrnaríngarnar, sum *eru* í oyrinum hjá konum tykkara, hjá sonum tykkara, og hjá døtrum tykkara, og berið *teir* til mín.

3 Og alt fólkið breyt av hinar gyltu oyrnaríngarnar sum *vóru* í teirra oyrum, og bóru *teir* til Aarons.

4 Og hann móttók *teir* av teirra hond, og evnaði tað við ristingartóli, eftir at hann hevði gjørt tað til bræddan kálv: og teir søgdu, Hesir *veri* gudar tínir, O Ísrael, sum førdu teg upp úr Egyptalandi.

5 Og tá ið Aaron sá tað, bygdi hann altar frammanfyri honum; og Aaron gjörði kunngerð, og segði, Í morgin er hátíð fyri HARRANUM.

6 Og teir risu upp árla um morginárið, og ofraðu brenni-

offur, og førdu friðoffur; og fólkið settist niður at eta og at drekka, og reistist upp at spæla.

7 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Far, slepp tær oman; tí at fólkið titt, sum tú førdirt út úr Egyptalandi, hava spilt seg.

8 Teir hava vent til viks snarligani út av vegnum sum eg beyð teimum: teir hava gjørt sær ein bræddan kálv, og hava tilbiðið hann, og hava slátur ofrað harat, og sagt, Hesir *veri* gudar tínir, O Ísrael, sum hava ført teg upp úr Egyptalandi.

9 Og HARRIN segði við Móses, Eg havi sæð hetta fólk, og sí, tað er eitt harðsviráð fólk:

10 Lat meg tí nú vera, at mín vreiði má verða heit ímóti teimum, og at eg má tæra teir upp: og eg vil gera úr tær eina mikla tjóð.

11 Og Móses bænaði HARRAN sín Guð, og segði, HARRI, hví gerst tín vreiði heit ímóti tínum fólk, sum tú hevurt ført út úr Egyptalandi við miklari kraft, og við mektigari hond?

12 Hví skuldu Egyptarnir talað, og sagt, Til mein førði hann teir út, at bana teimum á fjøllum, og til at upptæra teir frá jarðarinnar ásjón? Vend frá tíni ógvísligu vreiði, og iðrast um hetta illa ímóti fólk tínum.

13 Minst til Ábrahams, Ísaaks, og Ísraels, tænarar tína, hvørjum tú svórt við sjálvt teg sjálan, og segdirt við teir, Eg vil margfalda sáð tykkara sum stjørnur himins, og alt hetta land, sum eg havi talað um, vil eg geva sáði tykkara, og teir skulu arva tað um ævir.

14 Og HARRIN iðraðist um hitt illa sum hann hugsaði at gera fólk sínum.

15 ¶ Og Móses vendi, og fór oman av fjallinum, og báðar vitnisburðartalvurnar *vóru* í hond hansara: talvurnar *vóru*

skrivaðar á báðar sínar síður; á ta einu síðuna og á hina *vóru* tær skrivaðar.

16 Og talvarnar *vóru* verk Guðs, og skriftin *var* skrift Guðs, rist uppá talvarnar.

17 Og tá ið Jósua hoyrði ljóðið av fólkinum, sum tey róptu, segði hann við Móses, *Tað er* eitt ljóð av kriggi í leirinum.

18 Og hann segði, *Tað er* ikki røddin á *teimum* ið rópa um meistarskap, eiheldur *er tað* røddin á *teimum* ið rópa um at vera vunnir á: *men* ljóðið á *teimum* ið syngja hoyri eg.

19 ¶ Og tað bar á, so skjótt sum hann kom nær leirinum, at hann sá kálvin, og dansingina: og Móse firtni varð heit, og hann kastaði talvarnar út úr hondum sínum, og breyt tær niðriundir fjallinum.

20 Og hann tók kálvin sum teir høvdu gjørt, og brendi *hann* í eldinum, og muldi *hann* til pulvur, og stroyddi *tað* á vatnið, og fekk Israels børn at drekka av tí.

21 Og Móses segði við Aaron, Hvat gjørði hetta fólkið tær, at tú hevurt ført so mikla synd yvir teir?

22 Og Aaron segði, Lat ikki firtni harra míns verða heita: tú kennirt fólkið, at teir *eru innstillaðir* til ógerð.

23 Tí teir søgdu við meg, Ger okkum gudar, ið skulu fara undan okkum: tí *hvat* hesum Mósesi *viðvíkur*, manninum sum forði okkum upp úr Egyptalandi, vit vita ikki hvat er vorðið av honum.

24 Og eg segði við teir, Hvørsumhelst *ið* hevur nakað gull, lat tey bróta *tað* av. So tey góvu mær *tað*: so kastaði eg tað inn í eldin, og út kom hesin kálvurin.

25 ¶ Og tá ið Móses sá at fólkinu *vóru* nakin; (tí at Aaron hevði gjørt tey nakin, *teimum* til skammar millum figgindar teirra:)

26 Tá stóð Móses í portrinum av leirinum og segði, Hvær er á HARRANS síðu? *komi hann* til mín. Og allir synir Levis savnaðu seg saman at honum.

27 Og hann segði við teir, Svá sigur HARRIN Guð Israels, Seti hvør maður svørð sítt við lið sína, og farið inn og út frá portri til portur út ígjøgnum leirin, og bani hvør maður bróður sínum, og hvør maður felaga sínum, og hvør maður næsta sínum.

28 Og Levis børn gjørdur eftir orði Mósesar: og tað fullu av fólkinum tann dagin umleið trý túsund menn.

29 Tí Móses hevði sagt, Vigið tykkum í dag til HARRANS, enntá hvør maður omanyvir son sín, og omanyvir bróður sín; at hann má skonkja yvir tykkum eina signing henda dag.

30 ¶ Og tað hendi um morginárið, at Móses segði við fólkið, Tit hava syndað eina mikla synd: og nú vil eg fara niðan at HARRANUM; møguliga man eg gera eina sáttargerð fyri tykkara synd.

31 Og Móses vendi aftur at HARRANUM, og segði, Á, hetta fólk hava syndað mikla synd, og hava gjørt sær gudar av gulli.

32 Tó nú, um tú vilt fyrigeva teirra synd—; og um ikki, tá sletta meg út, eg biði teg, úr tíni bók sum tú hevurt skrivað.

33 Og HARRIN segði við Móses, Hvønsumhelst *ið* hevur syndað imóti mær, hann vil eg sletta út úr míni bók.

34 Far tí nú, og leið fólkið til *tað pláss* sum eg havi talað við teg um: sí, mín Eingil skal fara undan tær: men í tí degi tá ið eg heimsøki, vil eg heimsøkja teirra synd yvir teir.

35 Og HARRIN plágaði fólkið, av tí at teir gjørdur kálvin, sum Aaron gjørði.

KAPITUL 33

OG HARRIN segði við Móses, Far avstað, og far upp hiðani, tú og tað fólkíð sum tú hevurt fært upp úr Egyptalandi, til landið sum eg svór Ábrahami, til Ísaaks, og til Jákups, og segði, Sáði tinum vil eg geva tað:

2 Og eg vil senda ein eingil undan tær; og eg vil reka út Cánaanitan, Amoritan, og Hittitan, og Pê-riz-zít'an, Hi-vít'an, og Jê-bù-sít'an:

3 Til land *sum* flýtur í mjólk og hunangi: tí at eg vil ikki fara upp í miðjum tær; tí at tú ert eitt harðsvírað fólk: at ikki eg tæri teg upp á vegnum.

4 ¶ Og tá ið fólkíð hoyrði hesi illu tíðindini, harmaðust teir: og eingin maður koyrði á seg prýðir síni.

5 Tí at HARRIN hevði sagt við Móses, Sig við Ísraels børn, Tit *eru* eitt harðsvírað fólk: eg vil koma upp í miðjan teg í tíðarbragdi, og tæra teg upp: koyr tí nú av tini prýðir frá tær, at eg má vita hvat gera *má* tær.

6 Og Ísraels børn avklæddu seg fyri síni prýðir við fjallið Hór'èb.

7 Og Móses tók tabernaklið, og sló tað upp uttanfyri leirin, langt burturi frá leirinum, og kallaði tað Samkomutabernaklið. Og tað bar á, at hvør tann ið søkti HARRAN, fór út at samkomutabernaklinum, sum *var* uttanfyri leirin.

8 Og tað bar á, tá ið Móses fór út at tabernaklinum, at alt fólkíð reis upp, og stóðu hvør maður *við* sínar tjalddyr, og hugdu eftir Mósesi, inntil hann var farin inn í tabernaklið.

9 Og tað bar á, sum Móses fór inn í tabernaklið, at skýggi-uti stólpin steig niður, og stóð

við dyrnar á tabernaklinum, og HARRIN talaði við Móses.

10 Og alt fólkíð sá skýggjuta stólpan standa *við* tabernakkuldyrnar: og alt fólkíð reis upp og tilbað, hvør maður í tjalddyrum sínum.

11 Og HARRIN talaði við Móses andlit til andlits, eins og maður talar við sin vin. Og hann vendi aftur inn í leirin: men hansara tænarí Jósua, sonur Nuns, ein ungur maður, veik ikki úr tabernaklinum.

12 ¶ Og Móses segði við HARRAN, Sí, tú sigurt við meg, Før upp hetta fólk: og tú hevurt ikki latið meg vita hvønn tú vilt senda við mær. Tó hevurt tú sagt, Eg kenni teg við'navni, og tú hevurt eisini funnið náði í míni eygsjón.

13 Eg biði teg tí nú, um eg havi funnið náði í tini eygsjón, *tá* sýn mær nú tin veg, at eg má kenna teg, at eg má finna náði í tini eygsjón: og umhuga at henda tjóð *er* titt fólk.

14 Og hann segði, Mín nærvera skal fara *við* tær, og eg vil geva tær hvilu.

15 Og hann segði við hann, Um tín nærvera fari ikki *við* mær, *tá* før okkum ikki upp hiðani.

16 Tí hvari skal tað verða vitað her, at eg og titt fólk hava funnið náði í tini eygsjón? *er* tað ikki í at tú fert við okkum? so skulu vit vera atskildir, eg og titt fólk, frá øllum fólkunum sum *eru* uppiá jarðarinnar ásjón.

17 Og HARRIN segði við Móses, Eg vil eisini gera hetta sum tú hevurt talað: tí at tú hevurt funnið náði í míni eygsjón, og eg kenni teg við'navni.

18 Og hann segði, Eg bæni teg, *vís* mær tína dýrd.

19 Og hann segði, Eg vil lata alla mína gódsku ferðast frammi fyri tær, og eg vil kunngera navn

EXODUS 34

HARRANS frammi fyri tær; og vil vera náðisamur við hann *íð* eg vil vera náðisamur, og vil sýna miskunn yvir hann *íð* eg vil sýna miskunn.

20 Og hann segði, Tú kanst ikki siggja mitt andlit: tí at tað skal eingin maður siggja meg, og liva.

21 Og HARRIN segði, Sí, *tað er* eitt pláss hjá mær, og tú skalt standa uppiá einum kletti:

22 Og tað skal bera á, meðan mín dyrd fer framvið, at eg vil seta teg í eina kliv av klettinum, og vil dekka teg við míni hond, meðan eg fari framvið:

23 Og eg vil taka burt mína hond, og tú skalt sjá mínar bakpartar: men mitt andlit skal ei siggjast.

KAPITUL 34

OG HARRIN segði við Móses, Høgg tær tvær talvur av steini, líkar teimum fyrstu; og eg vil skriva uppá *hesar* talvur orðini sum vóru í teimum fyrstu talvunum, sum tú breyst.

2 Og ver tilreiðar í morginárið, og kom niðan í morginárið á Sí-nâi fjall, og framset teg har fyri mær á toppinum av fjallinum.

3 Og eingin maður skal koma niðan við tær, eiheldur lat nakran mann siggjast út ígjøgnum alt fjallið; eiheldur lat smáfæafylgini ella stórfæafylgini *ganga* á biti frammanfyri tí fjallinum.

4 ¶ Og hann høgdi tvær talvur av steini, líkar teimum fyrstu; og Móses reis upp árla um morgunin, og fór niðan á Sí-nâi fjall, eins og HARRIN hevði skipað honum, og tók í sína hond báðar talvurnar av steini.

5 Og HARRIN steig niður í skýnum, og stóð hjá honum har, og kunngjordi navn HARRANS.

6 Og HARRIN fór framvið frammanfyri honum, og kunn-

Talvurnar verða endurnýggjaðar

gjordi, HARRIN, HARRIN Guð, miskunnarfullur og náðisamur, langmóðigur, og ríkiligur í góðsku og sannleika,

7 Sum varðveitir miskunn fyri túsundir, frygevur misgerð og misbrot og synd, og sum á ongan hátt vil frikenna *hin seka*; sum vitjar misgerðina hjá fedrunum yvir børnini, og yvir barnabørnini, til triðja og til fjórða ættarlið.

8 Og Móses gjordi skjótt, og boygdi sitt høvur ímóti jørðini, og tilbað.

9 Og hann segði, Um eg nú havi funnið náði í tíni eygsjón, O Harri, *tá* lat Harra mín, eg biði teg, fara okkara millum; tí at tað *er* eitt harðsvirað fólk; og náða okkara misgerð og okkara synd, og tak okkum til arv tín.

10 ¶ Og hann segði, Sí, eg geri ein sáttmála: frammi fyri øllum tínum fólkil vil eg gera undranir, slíkar sum ikki hava verðið gjørdar á allari jørðini, ella í nakrari tjóð: og alt fólkil, hvørja millum tú *ert*, skal siggja verk HARRANS: tí tað *er* eitt ræðuligt ting sum eg vil gera við tær.

11 Gev tú ans *eftir* tí sum eg bjóði tær henda dag: sí, eg reki út undan tær Amoritan, og Cánaanitan, og Hittitan, og Pê-riz-zit'-an, og Hî-vit'-an, og Jê-bû-sit'-an.

12 Gev ans eftir tær sjálvum, at ikki tú geri ein sáttmála við íbúgvurnar av landinum hvagar tú fert, at ikki tað verði til snerru í miðjum tær:

13 Men tit skulu oyðileggja teirra altar, bróta teirra myndir, og skera niður teirra lundir:

14 Tí at tú skalt tilbiðja ongan annan gud: tí at HARRIN, hvørs navn *er* Ástbrellin, *er* ein ástbrellin Guð:

15 At ikki tú geri ein sáttmála við landsins íbúgvur, og teir fari

horandi eftir sínum gudum, og geri sláturofran at sínum gudum, og *ein* kalli teg, og tú eti av sláturofri hans;

16 Og tú taki av teirra døtrum til synir tínar, og teirra dötur fari horandi eftir sínum gudum, og fái tinar synir at fara horandi eftir sínum gudum.

17 Tú skalt ongar bræddar gudar gera tær.

18 ¶ Hátíðina av ósúrgaðum breyði skalt tú halda. Sjeý dagar skalt tú eta ósúrgað breyð, eins og eg beyð tær, í tíðini av Ábib mánaði: tí at í Ábib mánaði komst tú út úr Egyptalandi.

19 Alt, sum opnar móðurlív-ið, *er* mítt; og hvørt frumavkom millum fenað tin, *hvørt* oksi ella seyður, *sum er kallkyn*.

20 Men frumavkomið hjá asna skalt tú endurloysa við lambi: og um tú ikki endurloysi *hann*, tá skalt tú bróta háls hansara. Allar frumburðarnar hjá sonum tínum skalt tú endurloysa. Og eingin skal birtast frammi fyri mær *tómhentur*.

21 ¶ Seks dagar skalt tú arbeiða, men á sjeýnda degi skalt tú hvíla: í pløgitíð og á heysti skalt tú hvíla.

22 ¶ Og tú skalt geva ans eftir hátíðini av vikum, av frumávøkstum hveithheysts, og innheystingarhátíðini við enda ársins.

23 ¶ Triggjar ferðir um árið skulu øll tykkara dreingjabørn birtast frammi fyri Harranum GUÐI, Ísraels Guði.

24 Tí at eg vil kasta út tjóðirnar undan tær, og vaksa um tíni landamørk: eiheldur skal nakar maður tráa land títt, tá ið tú fert niðan at birtast frammi fyri HARRANUM Guði tínum triggjar ferðir um árið.

25 Tú skalt ikki ofra blóðið av mínum sláturofri við súrdeiggi; eiheldur skal umleyphátíðar-

sláturofrið verða latið vera til morgunin.

26 Tað fyrsta av frumávøkstum lands tíns skalt tú føra til hús HARRANS Guðs tíns. Tú skalt ikki sjóða geitarlamb í mjólk móður hans.

27 Og HARRIN segði við Móses, Skriva tú hesi orð: tí eftir gongdini á hesum orðum havi eg gjørt ein sáttmála við teg og við Ísrael.

28 Og hann var har hjá HARRANUM fjøruti dagar og fjøruti nætur; hann hvørki át breyð, ella drakk vatn. Og hann skrivaði á talvurnar sáttmála-orðini, tey tiggju boðini.

29 ¶ Og tað bar á, tá ið Móses kom oman av Sí-nái fjalli við báðum vitnisburðartalvunum í hond Mósesar, tá ið hann kom oman av fjallinum, at Móses vitsti ikki at húðin á andliti hansara skein meðan hann talaði við hann.

30 Og tá ið Aaron og øll børn Ísraels sóu Móses, sí, *tá* skein húðin á andliti hansara; og teir vóru ræddir at koma nær honum.

31 Og Móses rópaði á teir; og Aaron og allir stjórnamir av samkomuni vendu aftur at honum: og Móses talaði við teir.

32 Og síðan komu øll børn Ísraels nær: og hann gav teim í ábjóðan alt sum HARRIN hevði talað við hann á Sí-nái fjalli.

33 Og *inntil* Móses var liðugur at tala við teir, koyrði hann eitt skýli á sitt andlit.

34 Men tá ið Móses fór inn framfyri HARRAN at tala við hann, tók hann skýlið av, inntil hann kom út. Og hann kom út, og talaði við børn Ísraels *tað* sum honum var boðið.

35 Og Ísraels børn sóu andlitíð hjá Mósesi, at húðin á Móse andliti skein: og Móses koyrði skýlið á sitt andlit aftur, inntil hann fór inn at tala við hann.

KAPITUL 35

OG Móses savnaði alla samkomu Ísraels barna saman, og segði við teir, Hetta eru orðini sum HARRIN hevur boðið, at tit skuldu gera tey.

2 Seks dagar skal arbeiði gerast, men á sjeýnda degi skal vera hjá tykkum heilagur dagur, ein hvíldarsabbatur fyri HARRANUM: hvørsumhelst ið ger arbeiði hari, skal takast av lívi.

3 Tit skulu ongan eld kynda út ígjøgnum tykkara bústaðir á sabbatsdegnum.

4 ¶ Og Móses talaði við alla samkomu Ísraels barna, og segði, Hetta er tað sum HARRIN beyð, og segði,

5 Takið tykkara millum ífrá eitt offur at HARRANUM: hvørsumhelst ið er av villigum hjarta, lat hann koma við tí, eitt offur HARRANS; gull, og silvur, og messing,

6 Og blátt, og purpur, og skarlaksreytt, og fint lín, og geitahár,

7 Og veðraskinn litað reyð, og grevlingaskinn, og sjít-tím við,

8 Og olju til ljósið, og kryddariir til salvingarolju, og til tað søta roykilsíð,

9 Og ónyks steinar, og steinar at verða settir til e-phöd-una, og til bringuskjøldurin.

10 Og hvør vishjartaður tykkara millum skal koma, og gera alt sum HARRIN hevur boðið;

11 Tabernaklið, tjald hans, og dekking hans, krókar hans, og tiljuborð hans, tvørtro hans, stólpar hans, og soklar hans,

12 Ørkina, og stavirnar harav, við nádistólinum, og dekkingarforhanginum,

13 Bordið, og stavir hans, og øll reiðir hans, og sýnisbreyðið,

14 Ljósastakan eisini til ljósið, og útbúnað hans, og lampur hans, við oljuni til ljósið,

15 Og roykilsisaltarið, og stavir hans, og salvingaroljuna, og tað søta roykilsíð, og tjaldváðina til hurðina við inngongdina av tabernaklinum,

16 Brennioffurtarið, við tess messing rimaverki, stongum hans, og øllum reiðum hans, tváttarkerið og fót hans,

17 Tjaldváðirnar hjá forgarðinum, hansara stólpar, og teirra soklar, og tjaldváðina til hurðina av forgarðinum,

18 Hælirnar hjá tabernaklinum, og hælirnar hjá forgarðinum, og teirra bond,

19 Tænastupløggini, til at gera tænastu í tí heilaga plássinum, tey heilagu klæðini til Aaron prest, og klæðini hjá sonum hansara, til at tæna í prestsembætinum.

20 ¶ Og øll samkoma Ísraels barna fór avstað frá nærveru Mósesar.

21 Og teir komu, hvør tann hvørs hjarta vakti hann upp, og hvør tann hvønn hans andi gjørði villigan, og teir komu við HARRANS ofri til verk samkomutabernakkulsins, og til alla tænastu hans, og til tey heilagu klæðini.

22 Og tey komu, bæði menn og kvinnur, so mong sum vóru fushjartaði, og komu við armbondum, og oyrnaringum, og ringum, og prýðisplátum, øllum smúkkum av gulli: og hvør maður, sum ofraði, ofraði eitt offur av gulli at HARRANUM.

23 Og hvør maður, hjá hvørjum varð funnið blátt, og purpur, og skarlaksreytt, og fint lín, og geitahár, og reyð skinn av veðrum, og grevlingaskinn, kom við teimum.

24 Hvør tann, sum ofraði eitt offur av silvuri og messing, kom við HARRANS ofri: og hvør maður, hjá hvørjum varð funnin sjít-tím viður til nakað arbeiði av tænastuni, kom við tí.

25 Og allar tær kvinnurnar, ið vóru vishjartaðar, spunnu við sínum hondum, og komu við tí sum tær høvdu spunið, bæði av bláum, og av purpurlittum, og av skarlaksreyðum, og av finum líni.

26 Og allar kvinnurnar, hvørs hjarta vakti tær upp í vísdómi, spunnu geitahár.

27 Og stjórnarnir komu við ónyks steinum, og steinum til at verða settir, til ê-phôd'-una, og til bróstskjöldurin;

28 Og kryddarii, og olju til ljósið, og til salvingaroljuna, og til tað søta roykilsíð.

29 Ísraels børn komu við villigum ofri at HARRANUM, hvør maður og kvinna, hvørs hjarta gjørði tey villig at føra til als kyns verk, sum HARRIN hevði boðið at verða gjørt við hendi Móse.

30 ¶ Og Móses segði við børn Ísraels, Siggíð, HARRIN hevur kallað við navni Bêz-á-lêel Ú'-rís son, Húrs sonar, av ættargrein Judah;

31 Og hann hevur fylt hann við anda Guðs, í vísdómi, í skili, og í kunnleika, og í als kyns handverki;

32 Og at upphugsa kynstrilig verk, at virka í gulli, og í silvuri, og í messing,

33 Og í skeringini av steinum, at seta teir, og í telging av træi, at gera hvørt háttarlag av hegnigum verki.

34 Og hann hevur lagt í hansara hjarta at hann kann frálæra, bæði hann, og Á-hó'-li-áb, sonur Á-hís-á-mäch-s, av ættargrein Dáns.

35 Teir hevur hann fylt við hjartavísdómi, at virka als kyns verk, hjá íristaranum, hjá tí hegniga verkamanninum, og hjá skreytseymaranum, í bláum, og í purpuri, í skarlaksreyðum, og í finum líni, og hjá vevaranum, ennú hjá teimum ið gera okkurt verk, og hjá teimum ið upphugsa hegnisligt verk.

KAPITUL 36

SO arbeiddu Bêz-á-lêel og Á-hó'-li-áb, og hvør vishjartaður maður, í hvønn HARRIN legði vísdóm og skil til at vita hvussu virka eigur als kyns arbeiði til tænastu halgidómsins, samsvarandi øllum sum HARRIN hevði boðið.

2 Og Móses rópaði Bêz-á-lêel og Á-hó'-li-áb, og hvønn vishjartaðan mann, í hvørs hjarta HARRIN hevði lagt vísdóm, ennú hvønn tann hvørs hjarta vakti hann upp til at koma til verkið at gera tað:

3 Og teir móttóku av Mósesi alt ofrið, sum Ísraels børn vóru komin við til arbeiðið av tænastu halgidómsins, til at gera hann við. Og tey fordu honum enn fri offur hvønn morgun.

4 Og allir visu menninir, sum virkaðu alt verk halgidómsins, komu hvør maður frá sínum arbeiði sum teir gjørdu;

5 ¶ Og teir talaðu við Móses, og søgdu, Fólkið kemur við nógv meir enn nokk til arbeiðstænastuna, sum HARRIN beið at gera.

6 Og Móses gav boð, og teir fingtu tað at verða kunngjørt út igjøgnum leirin, sigandi, Lat hvørki mann ella kvinnu gera nakað meira arbeiði til offur halgidómsins. So fólkið varð hildið aftur frá at føra.

7 Tí at tilfarið, sum teir høvdu, var nógv mikið til alt arbeiðið at gera tað, og ov mikið.

8 ¶ Og hvør vishjartaður maður teirra millum, sum virkaði verk tabernakkulsins, gjørði tiggju dúkar av finum tvinnaðum líni, og bláum, og purpuri, og skarlaksreyðum: við kêr-ú-bim'-um av hegnigum verki gjørði hann teir.

9 Longdin á einum dúki var tjúgu og átta alnir, og breiddin á einum dúki fyra alnir: dúkarnir vóru allar av einari stódd.

10 Og hann koplaði teir fimm

dúkarnar ein at øðrum: og *hinar* fimm dúkarnar koplaði hann ein at øðrum.

11 Og hann gjørdi lykkjur av bláum á rondina á einum dúki frá eggjarkantinum í koplingini: somuleiðis gjørdi hann í tí ystu síðuni á *einum øðrum* dúki, í koplingini á hinum øðrum.

12 Fimmti lykkjur gjørdi hann í einum dúki, og fimmti lykkjur gjørdi hann í kantinum á dúkinum sum *var* í koplingini á hinum øðrum: lykkjurnar hildu ein *dúk* at øðrum.

13 Og hann gjørdi fimmti krókar av gulli, og koplaði dúkarnar ein at øðrum við krókunum: so tað gjørdist eitt tabernakkul.

14 ¶ Og hann gjørdi dúkar *av geitahári* til tjaldið yvir tabernaklið: ellivu dúkar gjørdi hann teir.

15 Longdin á einum dúki *var* tríati alnir, og fyra alnir *var* breiddin á einum dúki: teir ellivu dúkarnir *vóru* av einari stødd.

16 Og hann koplaði fimm dúkar fyri seg, og seks dúkar fyri seg.

17 Og hann gjørdi fimmti lykkjur uppá ytsta kantin á dúkinum í koplingini, og fimmti lykkjur gjørdi hann uppá kantin á dúkinum sum koplar hin annan.

18 Og hann gjørdi fimmti krókar *av* messing til at kopla tjaldið saman, at tað mátti verða eitt.

19 Og hann gjørdi dekking til tjaldið *av* veðraskinum litadum reyðum, og eina dekking *av* grevlingaskinum uppiyvir *tí*.

20 ¶ Og hann gjørdi *tíljuborð* til tabernaklið *av* sjít-tím viði, sum stóðu uppi.

21 Longdin á einum borði *var* tíggu alnir, og breiddin á einum borði hálvaaðru alin.

22 Eitt borð hevði tvær stellingar, javnligani fjarstaddar ein frá aðrari: svá gjørdi hann til øll borðini av tabernaklinum.

23 Og hann gjørdi borð til tabernaklið; tjúgu borð til suður síðuna suðureftir:

24 Og fjørutí soklar av silvuri gjørdi hann undir tey tjúgu borðini; tveir soklar undir eitt borð til hans tvær stellingar, og tveir soklar undir eitt annað borð til hans tvær stellingar.

25 Og til hina síðuna av tabernaklinum, *sum er* ímóti norður hjørninum, gjørdi hann tjúgu borð,

26 Og teirra fjørutí soklar av silvuri; tveir soklar undir eitt borð, og tveir soklar undir eitt annað borð.

27 Og til síðurnar av tabernaklinum vestureftir gjørdi hann seks borð.

28 Og tvey borð gjørdi hann til hjørnini av tabernaklinum á teimum tveimum síðunum.

29 Og tey vóru koplaði í neðra, og koplaði saman við høvdið á tí, til ein ring: svá gjørdi hann við bæði av teimum í báðum hjørnunum.

30 Og tað vóru átta borð; og teirra soklar *vóru* sekstan soklar av silvuri, undir hvørjum borði tveir soklar.

31 ¶ Og hann gjørdi tvørtro av sjít-tím viði; fimm til borðini á tí einu síðuni av tabernaklinum,

32 Og fimm tvørtro til borðini á hinari síðuni av tabernaklinum, og fimm tvørtro til borðini av tabernaklinum til síðurnar vestureftir.

33 Og hann gjørdi miðtvørtro til at skjóta igjøgnum borðini frá tí eina endanum til hin.

34 Og hann yvirklæddi borðini við gulli, og gjørdi teirra ringar *av* gulli *til at vera* støð til tvørtroini, og yvirklæddi tvørtroini við gulli.

35 ¶ Og hann gjørdi forhang *av* bláum, og purpuri, og skarlaksreyðum, og finum tvinnaðum

líni: við kær-ú-bím'-um gjørdi hann tað av hegnigum verki.

36 Og hann gjørdi tí fyra stólpár av sjít-tím viði, og yvirklæddi teir við gulli: teirra snatar vóru av gulli; og hann stoypti til teir fyra soklar av silvuri.

37 ¶ Og hann gjørdi tjaldváð til tabernakkuldýrnar av bláum, og purpuri, og skarlaksreyðum, og finum tvinnaðum líni, av nálararbeiði;

38 Og teir fimm stólparnar hjá tí við teirra snatum: og hann yvirklæddi stólpahøvðini hjá teimum og ásløgini hjá teimum við gulli: men teirra fimm soklar vóru av messing.

KAPITUL 37

OG Bēz-á-léel gjørdi ørkina av sjít-tím viði: hálvatriðju alin var longdin á henni, og hálvaaðru alin breiddin á henni, og hálvaaðru alin hæddin á henni:

2 Og hann yvirklæddi hana við skírum gulli innan og uttan, og gjørdi krúnu av gulli til hana runt umkring.

3 Og hann stoypti henni fyra ringar av gulli, at verða settar við tey fyra hjørnini á henni; enntá tveir ringar uppá ta einu síðuna av henni, og tveir ringar uppá hina síðuna av henni.

4 Og hann gjørdi stavir av sjít-tím viði, og yvirklæddi teir við gulli.

5 Og hann setti stavirnar inn í ringarnar eftir síðunum á ørkini, til at bera ørkina.

6 ¶ Og hann gjørdi nádistólin av skírum gulli: hálvatriðju alin var longdin á honum, og hálvaaðru alin breiddin á honum.

7 Og hann gjørdi tveir kær-ú-bím'-ar av gulli, slignar úr einum stykki gjørdi hann teir, á teir tveir endarnar av nádistólinum;

8 Ein kerub á endan á hesari

síðuni, og ein annan kerub á hin endan á hasari síðuni: burtur úr nádistólinum gjørdi hann kær-ú-bím'-arnar á teir tveir endarnar av honum.

9 Og kær-ú-bím'-arnir breiddu út sínar veingir til hæddar, og dekkadu við sínum veingjum yvir nádistólin, við sínum andlitum hvør móti øðrum; enntá mótvegis nádistólinum vóru andlitini á kær-ú-bím'-unum.

10 ¶ Og hann gjørdi borðið av sjít-tím viði: tvær alnir var longdin á tí, og ein alin breiddin á tí, og hálvaaðru alin hæddin á tí:

11 Og hann yvirklæddi tað við skírum gulli, og gjørdi tí eina krúnu av gulli runt um.

12 Hann gjørdi tí eisini eina brún á hondbreidd runt umkring; og gjørdi krúnu av gulli til brúnina hjá tí runt umkring.

13 Og hann stoypti tí fyra ringar av gulli, og setti ringarnar uppá tey fyra hjørnini sum vóru í teimum fyra beinunum hjá tí.

14 Yvir av brúnini vóru ringarnir, støðini til stavirnar at bera borðið.

15 Og hann gjørdi stavirnar av sjít-tím viði, og yvirklæddi teir við gulli, til at bera borðið.

16 Og hann gjørdi ílotini sum vóru á borðinum, fót hans, og sleivir hans, og skálir hans, og hansara skeinkireiðir til at skeinkja við, av skírum gulli.

17 ¶ Og hann gjørdi ljósastakan av skírum gulli: av slignum verki gjørdi hann ljósastakan; skaft hans, og grein hans, skálir hans, knappar hans, og blómur hans, vóru úr tí sama:

18 Og seks greinar sum fóru út úr síðunum á honum; triggjar greinar á ljósastakanum út úr tí einu síðuni á honum, og triggjar greinar á ljósastakanum út úr hinari síðuni á honum:

EXODUS 38

19 Triggjar skálir, gjórdar eftir sniðinum á mandlum, á einari grein, ein knapp og eina blómu; og triggjar skálir, gjórdar líkar mandlum, í eini aðrari grein, ein knapp og eina blómu: soleiðis út igjögnum tær seks greinarnar, farandi út úr ljósastakanum.

20 Og í ljósastakanum *vóru* fjóra skálir, gjórdar líka *sum* mandlur, knappar hans, og blómur hans:

21 Og ein knappur undir tveimum greinum av tí sama, og ein knappur undir tveimum greinum av tí sama, og ein knappur undir tveimum greinum av tí sama, samsvarandi teimum seks greinum, farandi út úr honum.

22 Teirra knappar og teirra greinar *vóru* av tí sama: alt samalt *var* eitt sligið verk *av* skírum gulli.

23 Og hann gjórdi hansara sjeyp lampur, og hansara *veik-*tengur, og hansara skarpanur, *av* skírum gulli.

24 *Úr* einari talent *av* skírum gulli gjórdi hann hann, og øll reiðir hansara.

25 ¶ Og hann gjórdi roykilsaltarið *av* sjít-tím viði: longdin á tí *var* ein alin, og breiddin á tí ein alin; *tað var* fyrkantað; og tvær alnir *var* hæddin á tí; hornini hjá tí *vóru* av tí sama.

26 Og hann yvirklæddi tað við skírum gulli, *bæði* toppin á tí, og síðurnar á tí runt íkring, og hornini hjá tí: eisini gjórdi hann tí eina krúnu *av* gulli runt íkring.

27 Og hann gjórdi tveir ringar *av* gulli til tað undir krúnuna hjá tí, við tey tvey hjørnini á tí, uppiá báðum síðunum av tí, til at vera stød til stavirnar at bera tað við.

28 Og hann gjórdi stavirnar *av* sjít-tím viði, og yvirklæddi teir við gulli.

29 ¶ Og hann gjórdi heilagu

Ljósastakin, og roykilsaltarið

salvingaroljuna, og tað skíra roykilsíð *av* sötum kryddurtum, samsvarandi apotekarans arbeiði.

KAPITUL 38

OG hann gjórdi brennioffuraltarið *av* sjít-tím viði: fimm alnir *var* longdin á tí, og fimm alnir breiddin á tí; *tað var* fyrkantað; og triggjar alnir hæddin á tí.

2 Og hann gjórdi hornini hjá tí á tey fjóra hjørnini á tí; hornini hjá tí *vóru* av tí sama; og hann yvirklæddi tað við messing.

3 Og hann gjórdi øll reiðini hjá altarinum, pottarnar, og skuplurnar, og kørini, og kjøtkrókarnar, og eldpanurnar: øll reiðini hjá tí gjórdi hann *av* messing.

4 Og hann gjórdi til altarið eina messing rimaverks grind undir umgirðingina á tí í neðra til miðju tess.

5 Og hann stoypti fjóra ringar til teir fjóra endarnar á grindini *av* messing, *at vera* stød til stavirnar.

6 Og hann gjórdi stavirnar *av* sjít-tím viði, og yvirklæddi teir við messing.

7 Og hann koyrdi stavirnar inn í ringarnar á síðunum *av* altarinum, til at bera tað við; hann gjórdi altarið opið innan úr bordum.

8 ¶ Og hann gjórdi tváttarkerið *av* messing, og fótin á tí *av* messing, *av* skodiglarunum hjá *kvinnunum* ið savnaðust, sum savnaðust við dyrnar á samkomutabernaklinum.

9 ¶ Og hann gjórdi forgarðin: á suður síðuni suðureftir *vóru* tjaldváðirnar *av* forgarðinum *av* finum tvinnaðum líni, eitt hundrað alnir:

10 Teirra stólpar *vóru* tjúgu, og teirra messing soklar tjúgu; krókarnir *av* stólpunum og áslögini hjá teimum *vóru av* silvuri.

11 Og til norður síðuna *vóru*

tjaldváðirnar hundrað alnir, teirra stólpar vóru tjúgu, og teirra soklar av messing tjúgu; krókarnir av stólpunum og teirra áslög vóru av silvuri.

12 Og til vestur síðuna vóru tjaldváðir á fimmti alnir, teirra stólpar tiggju, og teirra soklar tiggju; krókarnir av stólpunum og teirra áslög av silvuri.

13 Og til eystur síðuna eystur-efir fimmti alnir.

14 Tjaldváðirnar av tí einu síðuni av portrunum vóru fimtan alnir; teirra stólpar triggir, og teirra soklar triggir.

15 Og til hína síðuna á forgarðs-portrunum, við hesa hondina og við hína hondina, vóru tjaldváðir á fimtan alnir; teirra stólpar triggir, og teirra soklar triggir.

16 Allar tjaldváðirnar av forgarðinum runt íkring vóru av finum tvinnaðum líni.

17 Og soklarnir til stólparnar vóru av messing; krókarnir av stólpunum og teirra áslög av silvuri; og yvirklaðingin av teirra stólpahøvðum av silvuri; og allir stólparnir av forgarðinum finga áslög við silvuri.

18 Og tjaldváðin til portrið av forgarðinum var nálararbeiði, av bláum, og purpuri, og skarlaksreyðum, og finum tvinnaðum líni: og tjúgu alnir var longdin, og hæddin í breiddini var fimm alnir, svarandi til tjaldváðirnar av forgarðinum.

19 Og teirra stólpar vóru fyra, og teirra soklar av messing fyra; teirra krókar av silvuri, og yvirklaðingin av teirra stólpahøvðum og teirra áslög av silvuri.

20 Og allir hælirnir hjá tabernaklinum, og hjá forgarðinum runt umkring, vóru av messing.

21 ¶ Hetta er samanteljingin av tabernaklinum, enntá av vitnisburðartabernaklinum, sum tað varð talt, samsvarandi boði

Mósesar, til tænastruna hjá Levitunum, við hendi Ith-á-márs, syni hjá Aaron presti.

22 Og Bez-á-léel Ú-rís sonur, Hürs sonar, av Judah ættargrein, gjordi alt sum HARRIN skipaði Mósesi.

23 Og við honum var Á-hó-li-áb, sonur Á-his-á-mäch-s, av ættargrein Dáns, ein ígravari, og ein hegnigur arbeiðsmaður, og ein skreytseymari í bláum, og í purpuri, og í skarlaksreyðum, og finum líni.

24 Alt gullið sum var handhævt til arbeiðið í øllum arbeiðinum hjá tí heilaga plássinum, enntá gullið av ofrunum, var niggju og tjúgu talentir, og sjeý hundrað og triati sjé-kl-ar, eftir sjé-kl-inum hjá halgidóminum.

25 Og silvurið av teimum sum vórðu taldir upp av samkomuni, var eitt hundrað talentir, og eitt túsund og sjeý hundrað og trisintjúgu og fimtan sjé-kl-ar, eftir sjé-kl-inum hjá halgidóminum:

26 Ein bē-káh til hvønn mann, tað er, hálvan sjé-kül, eftir sjé-kl-inum hjá halgidóminum, til hvønn tann ið fór at verða taldur upp, frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, fyri seks hundrað túsund og trý túsund og fimm hundrað og fimmti menn.

27 Og av teimum hundrað talentunum av silvuri vórðu stoyptir soklarnir hjá halgidóminum, og soklarnir hjá forhanginum; eitt hundrað soklar av teimum hundrað talentunum, ein talent til ein sokkul.

28 Og av teimum túsund og sjeý hundrað og sjeýti og fimm sjé-kl-unum gjordi hann krókar til stólparnar, og yvirklaðdi stólpahøvðini hjá teimum, og gjordi áslög til teirra.

29 Og messingurin av ofrunum var sjeýti talentir, og tvey túsund og fyra hundrað sjé-kl-ar.

30 Og við tí gjörði hann soklarnar til hurðina av samkomutabernaklinum, og messing altarið, og messing grindina til tað, og øll reidini av altarinum,

31 Og soklarnar av forgarðinum runt umkring, og soklarnar av forgarðsportrinum, og allar hælirnar hjá tabernaklinum, og allar hælirnar hjá forgarðinum runt umkring.

KAPITUL 39

OG av tí bláa, og purpurinum, og skarlaksreyða, gjördu teir tænastruplegg, til at gera tænastru í tí heilaga plássinum, og gjördu heilagu klæðini til Aarons; eins og HARRIN skipaði Mósesi.

2 Og hann gjörði ê-phöd'-una av gulli, bláum, og purpuri, og skarlaksreyðum, og finum tvinnaðum líni.

3 Og teir slógu gullið í tunnar plátur, og skóru tað í strengur, til at virka tað í tað bláa, og í purpur- ið, og í tað skarlaksreyða, og í tað fina línið, við hegnigum verki.

4 Teir gjördu akslastykkir til hana, til at koplá hana saman: við báðar kantarnar varð hon kopláð saman.

5 Og kynstriligi gyrðilin av ê-phöd'-u hennara, sum var uppiá henni, var av tí sama, samsvarandi arbeiðinum av tí; av gulli, bláum, og purpuri, og skarlaksreyðum, og finum tvinnaðum líni; eins og HARRIN skipaði Mósesi.

6 ¶ Og teir virkaðu ónyks steinar, innslúsaðar í groypingar av gulli, ristar, sum signettir verða ristar, við nøvnunum hjá børnum Ísraels.

7 Og hann setti teir á akslarnar av ê-phöd'-uni, at teir skuldu vera steinar til áminningar hjá børnum Ísraels; eins og HARRIN skipaði Mósesi.

8 ¶ Og hann gjörði bróstskjöldurin av hegnigum verki, líka sum

verkið hjá ê-phöd'-uni; av gulli, bláum, og purpuri, og skarlaksreyðum, og finum tvinnaðum líni.

9 Hann var fyrkantaður; teir gjördu bróstskjöldurin tvifaldan: ein sponn var longdin á honum, og ein sponn breiddin á honum, tá ið hann var tvifaldaður.

10 Og teir settu í hann fyra røðir av steinum: fyrsta røðin var ein sardis, ein tó paz, og ein karfunkul: hetta var fyrsta røðin.

11 Og onnur røðin, ein smaragdur, ein saffirur, og ein diamantur.

12 Og triðja røðin, ein ligür, ein ágat, og ein ámetýst.

13 Og fjórða røðin, ein beryllur, ein ónyks, og ein jaspis: teir vóru innslúsaðir í groypingar av gulli í innslúsingum sínum.

14 Og steinarnir vóru samsvarandi nøvnunum hjá Ísraels børnum, tólv, samsvarandi teirra nøvnum, líkt við íristingarnar hjá eini signett, hvør einstakur við sínum navni, samsvarandi teimum tólv ættargreinunum.

15 Og teir gjördu uppá bróstskjöldurin ketur við endarnar, av snúraðum verki av skírum gulli.

16 Og teir gjördu tvær groypingar av gulli, og tveir gullringar; og settu báðar ringarnar í báðar endarnar av bróstskjöldrinum.

17 Og teir settu báðar tær snúraðu keturnar av gulli í báðar ringarnar á endunum av bróstskjöldrinum.

18 Og teir báðar endarnar á báðum ketunum festu teir í báðar groypingar, og settu tær á akslastykkini hjá ê-phöd'-uni, frammanvert á henni.

19 Og teir gjördu tveir ringar av gulli, og settu teir í báðar endarnar av bróstskjöldrinum, uppá líningarnar av honum, sum var á síðuni av ê-phöd'-uni inneftir.

20 Og teir gjördu tveir aðrar gullringar, og settu teir á báðar

síðurnar av *ê-phöd'*-uni í neðra, imóti frampartinum av henni, yvir av *hínari* koplingini hjá henni, omanvert *við* kynstriliga gyrðilin hjá *ê-phöd'*-uni.

21 Og teir bundu bróstskjøldurin eftir hansara ringum at ringunum hjá *ê-phöd'*-uni við festi av bláum, at hann mátti vera omanvert *við* kynstriliga gyrðilin hjá *ê-phöd'*-uni; og at bróstskjøldurin mátti ei verða loystur frá *ê-phöd'*-uni; eins og HARRIN skipaði Mósesi.

22 ¶ Og hann gjørði skikkjuna hjá *ê-phöd'*-uni *av* vovnum verki, alt *av* bláum.

23 Og eitt hol *var* í miðjuni av skikkjuni, sum holið á bróstbrynju, *við* einum borda rundan um holið, at tað skuldi ikki skrædna.

24 Og teir gjørdur uppá faldarnar á skikkjuni granateplir *av* bláum, og purpuri, og skarlaksreyðum, og tvinnaðum líni.

25 Og teir gjørdur bjøllur *av* skírum gulli, og settu bjøllurnar ímillum granateplini uppá faldin á skikkjuni, rundan um ímillum granateplini;

26 Bjølla og granatepli, bjølla og granatepli, rundan um faldin á skikkjuni til at tæna *í*; eins og HARRIN skipaði Mósesi.

27 ¶ Og teir gjørdur kyrtlar *av* finum líni *av* vovnum verki til Aaron, og til synir hansara,

28 Og vavhúgvu *av* finum líni, og glæsiligar høvuðbúnar *av* finum líni, og lín brøkur *av* finum tvinnaðum líni,

29 Og ein gyrðil *av* finum tvinnaðum líni, og bláum, og purpuri, og skarlaksreyðum, *av* nálararbeiði; eins og HARRIN skipaði Mósesi.

30 ¶ Og teir gjørdur plátuna av heilagu krúnuni *av* skírum gulli, og skrivaðu uppá hana skrift, *likt við* íristingarnar hjá

eini signett, HEILAGLEIKI FYRI HARRANUM.

31 Og teir bundu at henni festi av bláum, til at festa *hana* til hæddar á vavhúgvuna; eins og HARRIN skipaði Mósesi.

32 ¶ Svá varð alt verkið av samkomutjaldstabernaklinum fullført: og Israels børn gjørdur samsvarandi øllum sum HARRIN beyð Mósesi, soleiðis gjørdur teir.

33 ¶ Og teir førdur tabernakið til Mósesar, tjaldið, og allan útbúnaðin hjá tí, krókarar hjá tí, *tiljuborðini* hjá tí, tvøtrøini hjá tí, og stólparnar hjá tí, og soklarnar hjá tí,

34 Og dekkingina av veðraskinnum litaðum reyðum, og dekkingina av grevlingaskinnum, og fortjaldið av dekkingini,

35 Vitnisburðarøkina, og stavirnar hjá henni, og náðistólin,

36 Borðið, og øll reiðini hjá tí, og sýnisbreyðið,

37 Hin skíra ljósastakan, *við* lompunum hjá honum, *enmá við* lompunum til at verða settar til rættis, og øll reiðini hjá honum, og oljuna til ljós,

38 Og hitt gylta altarið, og salvingaroljuna, og tað søta roykilsíð, og tjaldváðina til tabernakkulshurðina,

39 Messing altarið, og rist hans av messing, stavir hans, og øll reiðir hans, tvättarkerið og fót hans,

40 Tjaldváðir forgarðsins, stólp- ar hans, og soklar hans, og tjaldváðina til forgarðsportrið, bond hans, og hælir hans, og øll reiðini av tænastru tabernakkul- sins, til samkomutjaldið,

41 Tænastru laggini til at gera tænastru *í* tí heilaga *plássinum*, og heilagu klæðini til Aaron prest, og klæðini hjá sonum hansara, at tæna *í* prestsembætinum.

42 Samsvarandi øllum sum HARRIN skipaði Mósesi, soleiðis gjørdur Israels børn alt arbeiðið.

43 Og Móses hugdi at öllum verkinum, og sí, teir hövdu gjört tað *so* sum HARRIN hevði boðið, enntá soleiðis hövdu teir gjört tað: og Móses vælsignaði teir.

KAPITUL 40

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Á fyrsta degi fyrsta mánaðar skalt tú seta upp samkomutjaldstabernaklið.

3 Og tú skalt seta harinn vitnisburðarørkina, og dekkja ørkina við forhanginum.

4 Og tú skalt føra inn borðið, og seta til rættis tingini, sum eiga at verða sett til rættis, uppá tað; og tú skalt føra inn ljósastakan, og kveikja lampur hans.

5 Og tú skalt seta gull altarið til roykilsíð frammanfyri vitnisburðarørkina, og seta tjaldváðina av hurðini til tabernaklið.

6 Og tú skalt seta brennioffuraltarið frammanfyri dyrnar á samkomutjaldstabernaklinum.

7 Og tú skalt seta tváttarkerið ímillum savnaðartjaldið og altarið, og skalt koyra vatn hari.

8 Og tú skalt seta upp forgarðin runt umkring, og hanga upp tjaldváðina við forgarðsportrið.

9 Og tú skalt taka salvingaroljuna, og salva tabernaklið, og alt sum *er* hari, og skalt halga tað, og øll reiðini hjá tí: og tað skal vera heilagt.

10 Og tú skalt salva brennioffuraltarið, og øll reiðini hjá tí, og halga altarið: og tað skal vera eitt háheilagt altar.

11 Og tú skalt salva tváttarkerið og fót hans, og halga tað.

12 Og tú skalt føra Aaron og hansara synir at dyrnum á samkomutabernaklinum, og tváa teimum við vatni.

13 Og tú skalt koyra uppá Aaron tey heilagu klæðini, og salva hann, og halga hann; at

hann má tæna fyri mær í prestsembætinum.

14 Og tú skalt koma við sonum hans, og klæða teir við kyrtlum:

15 Og tú skalt salva teir, sum tú salvaðirt faðir teirra, at teir mega tæna fyri mær í prestsembætinum: tí teirra salving skal vist vera ævigtvarandi prestadømi út ígjøgnum ættir teirra.

16 Svá gjørði Móses: samsvarandi øllum sum HARRIN beyð honum, soleiðis gjørði hann.

17 ¶ Og tað hendi í fyrsta mánaðinum í øðrum árinum, á fyrsta *degi* mánaðarins, at tabernaklið varð reist upp.

18 Og Móses reisti upp tabernaklið, og festi soklar hans, og setti upp *tíljuborðini* harav, og setti inn tvørtroini harav, og reisti upp stólpar hans.

19 Og hann breiddi útum tjaldið yvir tabernaklið, og setti tjaldsdekkningina uppiyvir uppá tað; eins og HARRIN skipaði Mósesi.

20 ¶ Og hann tók og setti vitnisburðin inn í ørkina, og setti stavirnar á ørkina, og setti náðistólin uppiyvir uppá ørkina:

21 Og hann førði ørkina inn í tabernaklið, og setti upp dekkingarforhangið, og dekkaði vitnisburðarørkina; eins og HARRIN skipaði Mósesi.

22 ¶ Og hann setti borðið í samkomutjaldið, á síðuna av tabernaklinum norðureftir, uttanfyri forhangið.

23 Og hann setti breyðið til rættis uppá tað frammi fyri HARRANUM; eins og HARRIN hevði boðið Mósesi.

24 ¶ Og hann setti ljósastakan í samkomutjaldið, yvir av borðinum, á síðuna av tabernaklinum sunnanvert.

25 Og hann kveikti lampurnar frammi fyri HARRANUM; eins og HARRIN skipaði Mósesi.

26 ¶ Og hann setti hitt gylta altarið í samkomutjaldið frammanfyri forhangðið:

27 Og hann brendi søtt roykilsí hará; eins og HARRIN beyð Mósesi.

28 ¶ Og hann setti upp tjaldváðina *við* dyrnar á tabernaklinum.

29 Og hann setti brennioffur-altarið *við* dyrnar á samkomutjaldstabernaklinum, og ofraði á tí brenniofrið og matofrið; eins og HARRIN beyð Mósesi.

30 ¶ Og hann setti tváttarkerið ímillum samkomutjaldið og altarið, og koyrði vatn har, til at tváa *við*.

31 Og Móses og Aaron og hansara synir tváaðu sínar hendur og sínar fótur harhjá:

32 Tá ið teir fóru inn í samkomutjaldið, og tá ið teir komu nær altarinum, tváaðu teir *sær*; eins og HARRIN beyð Mósesi.

33 Og hann reisti upp forgarðin rundan um tabernaklið og altarið, og setti upp tjaldváðina av forgarðsportrinum. So Móses fullgjörði verkið.

34 ¶ Tá huldi eitt skýggj samkomutjaldið, og dýrd HARRANS fylti tabernaklið.

35 Og Móses var ikki førur fyri at fara inn í samkomutjaldið, tí skýggið varð *verandi* hará, og dýrd HARRANS fylti tabernaklið.

36 Og tá ið skýggið varð tikið upp yvir tabernaklinum ífrá, fóru Israels børn áfram á øllum ferðum sínum:

37 Men um skýggið ikki varð tikið upp, tá ferðaðust teir ikki til tann dag ið tað varð tikið upp.

38 Tí at skýggj HARRANS *var* uppiá tabernaklinum um dagin, og eldur var á tí um náttina, í eygsjónini á øllum Israels húsi, út ígjøgnum allar teirra ferðir.

TRIÐJA MÓSEBÓK,

EISINI KALLAÐ

LEVITICUS.

KAPITUL I

OG HARRIN kallaði á Móses, og talaði við hann úr samkomutabernaklinum, og segði,

2 Tala við børn Israels, og sig við teir, Um onkur maður av tykkum fœri eitt offur at HARRANUM, so skulu tit fœra tykkara offur av fenaðinum, *enmtá* av stórfæafylginum, og av smáfæafylginum.

3 Um hans offur *veri* eitt brennioffur av stórfæafylginum, *tá* lat hann ofra eitt kallkyns uttan lýti: hann skal ofra tað av sínum egna fríviljiga vilja við dyrnar á samkomutabernaklinum frammi fyri HARRANUM.

4 Og hann skal leggja sína

hond uppá høvðið á brenniofrinum; og tað skal verða góðtikið fyri hann til at gera sáttargerð fyri hann.

5 Og hann skal drepa ungtarvin frammi fyri HARRANUM; og prestarnir, synirnir hjá Aaroni, skulu koma við blóðinum, og sletta blóðið runt umkring uppá altarið sum *er við* dyrnar á samkomutabernaklinum.

6 Og hann skal fletta brenniofrið, og skera tað í stykkir hans.

7 Og synirnir hjá Aaron presti skulu koyra eld á altarið, og leggja viðin til rættis á eldinum:

8 Og prestarnir, synirnir hjá Aaroni, skulu leggja partarnar, høvðið, og feitttið, til rættis á

viðinum sum *er* á eldinum sum *er* uppiá altarinum:

9 Men hans innvölir og hansara leggir skal hann tváa í vatni; og presturinn skal brenna allt á altarinum, *til at vera* eitt brenni-offur, eitt offur gjört við eldi, av sötum anga at HARRANUM.

10 ¶ Og um hans offur *veri* av smáfæfylljunum, *nevniliga*, av seyðunum, ella av geitunum, til eitt brennisláturoffur; so skal hann koma við tí sum kallkyns uttan lýti.

11 Og hann skal drepa tað við síðuna av altarinum norðanvert frammi fyri HARRANUM; og prestarnir, synirnir hjá Aaroni, skulu sletta hansara blóð runt umkring uppá altarið.

12 Og hann skal skera tað í stykkir hans, við høvdi hans og feitti hans; og presturinn skal leggja tey til rættis á viðin sum *er* á eldinum sum *er* uppiá altarinum:

13 Men hann skal tváa innvölirnar og legginar við vatni; og presturinn skal koma við tí øllum, og brenna tað uppiá altarinum: tað *er* eitt brennisláturoffur, eitt offur gjört við eldi, av sötum anga at HARRANUM.

14 ¶ Og um brennisláturofrið fyri hans offur til HARRANS *veri* av fuglum, so skal hann koma við sínum ofri av turtildúgvum, ella av ungunum dúgvum.

15 Og presturinn skal koma við tí til altarið, og vinda av hævur hans, og brenna tað á altarinum; og blóðið harav skal vindast út við síðuna av altarinum:

16 Og hann skal slíta burtur kjós hans við fjaðrum hans, og kasta tað við síðuna av altarið á eystara partin, við plássið hjá øskunum:

17 Og hann skal klúgva hann við veingjum hans, *men* skal ikki skilja hann sundur; og presturinn

skal brenna hann á altarinum, á viðinum sum *er* uppiá eldinum: tað *er* eitt brennisláturoffur, eitt offur gjört við eldi, av sötum anga at HARRANUM.

KAPITUL 2

OG tá ið onkur vil ofra matoffur at HARRANUM, tá skal hans offur vera av finum mjøli; og hann skal hella olju uppá tað, og koyra roykils hará:

2 Og hann skal koma við tí til synir Aarons, prestarnar; og hann skal taka harúr sín fulla lógva av mjølinum harav, og av oljunum harav; við øllum roykilsinum harav; og presturinn skal brenna minnið av tí uppiá altarinum, *til at vera* eitt offur gjört við eldi, av sötum anga at HARRANUM:

3 Og leivdin av matofrinum skal vera Aarons og sona hans: tað *er* eitt háheilagt ting av ofrum HARRANS gjørdum við eldi.

4 ¶ Og um tú komi við tilbiðjanarofri av matofri bakaðum í ovninum, so skal tað vera ósúrugaðar køkur av finum mjøli blandað við olju, ella ósúrugaðar flatkøkur salvaðar við olju.

5 ¶ Og um títt tilbiðjanaroffur *veri* eitt matoffur bakað í pannu, so skal tað vera av finum mjøli ósúrugað, blandað við olju.

6 Tú skalt luta tað í stykkir, og hella olju hará: tað *er* eitt matoffur.

7 ¶ Og um títt tilbiðjanaroffur *veri* eitt matoffur, bakað í steikipannuni, so skal tað verða gjört av finum mjøli við olju.

8 Og tú skalt koma við matofrinum sum *er* gjört av hesum tingum at HARRANUM; og tá ið tað *er* framsett prestinum, skal hann koma við tí til altarið.

9 Og presturinn skal taka frá matofrinum eitt minni harav, og skal brenna tað uppiá altarinum:

tað er eitt offur gjört við eldi, av sötum anga at HARRANUM.

10 Og *tað*, sum er eftir av matofrinum, skal vera Aarons og sona hans: *tað* er eitt háheil-agt ting av ofrum HARRANS gjörðum við eldi.

11 Einkíð matoffur, sum tit koma við at HARRANUM, skal verða gjört við súrdeiggi: tí at tit skulu einkíð súrdeiggj brenna, ella nakran hunang, í nøkrum ofri HARRANS gjört við eldi.

12 ¶ Hvat viðvíkur tilbiðjanarofrinum av frumávøkstunum, so skulu tit ofra tey at HARRANUM: men tey skulu ikki brennast á altarinum til sötan anga.

13 Og hvørt tilbiðjanaroffur av tínum matofri skalt tú krydda við salti; eiheldur skalt tú loyva salti sáttmála Guðs tíns at vera vantandi frá tínum matofri: við øllum tínum ofrum skalt tú ofra salt.

14 Og um tú ofri matoffur av tínum frumávøkstum at HARRANUM, so skalt tú ofra til matofrið av tínum frumávøkstum grøn kornöks, turkað við eldin, *enmtá* korn sum er sligið út úr fullum øksum.

15 Og tú skalt koyra olju uppá *tað*, og leggja roykilsí hará: *tað* er eitt matoffur.

16 Og presturin skal brenna minnið av tí, *part* av tí sligna korninum harav, og *part* av oljuni harav, við øllum roykilsinum harav: *tað* er eitt offur gjört við eldi at HARRANUM.

KAPITUL 3

OG um hansara tilbiðjanaroffur veri eitt sláturoffur av fríðofri, um hann ofri *tað* av stórfæafylginum, hvørt *tað* veri eitt kallkyns ella kvennkyns, so skal hann ofra *tað* uttan lýti frammi fyri HARRANUM.

2 Og hann skal leggja sína hond á høvdið á sínum ofri, og

drepa *tað* við dyrnar á samkomu-tabernaklinum: og synirnir hjá Aaroni, prestarnir, skulu sletta blóðið uppá altarið runt um.

3 Og hann skal ofra av fríðoffurs-sláturofrinum eitt offur gjört við eldi at HARRANUM; feittið sum dekkar innvølinar, og alt feittið sum er uppiá innvølunum,

4 Og bæði nýruni, og feittið sum er á teimum, sum er við síðurnar, og hinnuna uppiyvir livrini, við nýrunum, *tað* skal hann taka burtur.

5 Og synirnir hjá Aaroni skulu brenna *tað* á altarinum uppiá brennisláturofrinum, sum er á viðinum sum er á eldinum: *tað* er eitt offur gjört við eldi, av sötum anga at HARRANUM.

6 ¶ Og um hans offur til eitt fríðoffurssláturoffur at HARRANUM veri av smáfæafylginum; kallkyns ella kvennkyns, so skal hann ofra *tað* uttan lýti.

7 Um hann ofri eitt lamb til sítt offur, so skal hann ofra *tað* frammi fyri HARRANUM.

8 Og hann skal leggja sína hond á høvdið á sínum ofri, og drepa *tað* frammanfyri samkomu-tabernaklinum: og synirnir hjá Aaroni skulu sletta blóðið harav runt umkring uppá altarið.

9 Og hann skal ofra av fríðoffurssláturofrinum eitt offur gjört við eldi at HARRANUM; feittið harav, og allan feithalan, *tað* skal hann taka av beint við halabeinið; og feittið sum dekkar innvølinar, og alt feittið sum er uppiá innvølunum,

10 Og bæði nýruni, og feittið sum er uppiá teimum, sum er við síðurnar, og hinnuna uppiyvir livrini, við nýrunum, *tað* skal hann taka burtur.

11 Og presturin skal brenna *tað* uppiá altarinum: *tað* er maturin av ofrinum gjörðum við eldi at HARRANUM.

LEVITICUS 4

12 ¶ Og um hans offur *veri* ein geit, so skal hann ofra hana framfyri HARRAN.

13 Og hann skal leggja sína hond uppá hövdið á henni, og drepa hana frammanfyri samkomutabernaklinum: og synirnir hjá Aaroni skulu sletta blóðið harav uppá altarið runt um.

14 Og hann skal ofra harav sitt offur, *enmtá* eitt offur gjört við eldi at HARRANUM; feittið sum dekkar innvölrnar, og alt feittið sum *er* uppiá innvölunum,

15 Og bæði nýruni, og feittið sum *er* uppiá teimum, sum *er* við síðurnar, og hinnuna uppiyvir livrini, við nýrunum, tað skal hann taka burtur.

16 Og presturinn skal brenna tey á altarinum: *tað er* maturin av ofrinum gjörðum við eldi til sötan anga: alt feittið *er* HARRANS.

17 *Tað skal vera* ein viðvarandi áseting hjá tykkar áttarliðum út ígjøgnum allar bústaðir tykkara, at tit eti hvørki feitt ella blóð.

KAPITUL 4

OG HARRIN talaði við Móses, *og segði*,

2 Tala við börn Ísraels, *og sig*, Um sál syndar gjøgnum fákunnu ímóti onkrum av boðum HARRANS *viðvíkjandi tingum* sum ikki áttu at verðið gjörd, og ger ímóti nøkrum av teimum:

3 Um presturinn, sum *er* salvaður, syndi samsvarandi við synd fólksins; so lat hann færa fyrri sína synd, sum hann hevur syndað, ein ungan tarv uttan lýti at HARRANUM til syndoffur.

4 Og hann skal koma við ungtarvinum til dyrnar á samkomutabernaklinum framfyri HARRAN; og skal leggja sína hond á hövdið á ungtarvinum, og drepa ungtarvin frammi fyrri HARRANUM.

5 Og presturinn, sum *er* salvaður, skal taka av blóðinum

Fákunnusyndofrið hjá einum

av ungtarvinum, og koma við tí til samkomutabernaklið:

6 Og presturinn skal dyppa sín fingur í blóðið, og sletta av blóðinum sjev ferðir framfyri HARRAN, frammanfyri forhangio av halgidóminum.

7 Og presturinn skal koyra *nakað* av blóðinum uppá hornini á sötroykilsisaltarinum frammi fyrri HARRANUM, sum *er* í samkomutabernaklinum; og skal hella alt blóðið av ungtarvinum við botnin á brennioffuraltarinum, sum *er* við dyrnar á samkomutabernaklinum.

8 Og hann skal taka av frá tí alt feittið av ungtarvinum til syndofrið; feittið sum dekkar innvölrnar, og alt feittið sum *er* uppiá innvölunum,

9 Og bæði nýruni, og feittið sum *er* uppiá teimum, sum *er* við síðurnar, og hinnuna uppiyvir livrini, við nýrunum, tað skal hann taka burtur,

10 Eins og tað varð tikið av frá friðofrasláturoffursungtarvinum: og presturinn skal brenna tey uppiá brennioffuraltarinum.

11 Og húðina av ungtarvinum, og alt hansara kjøt, við hövdi hans, og við leggjum hans, og innvolum hans, og skarni hans,

12 Enntá allan ungtarvin skal hann bera fram útum leirin at reinum plássi, har øskurnar verða heltar út, og brenna hann á viðinum við eldi: har, *sum* øskurnar verða heltar út, skal hann verða brendur.

13 ¶ Og um øll samkoma Ísraels syndi gjøgnum fákunnu, og tað veri fjalt fyrri eygum savnaðarins, og teir havi gjört *okkurt ímóti* onkrum av boðum HARRANS *viðvíkjandi tingum* sum ikki skuldu verðið gjörd, og eru sekir;

14 Tá ið syndin, sum teir hava syndað ímóti tí, *er* kunn, tá skal samkoman ofra ein ungan tarv

fýri syndina, og koma við honum framfýri samkomutabernaklið.

15 Og teir elstu av samkomuni skulu leggja sínar hendur uppá høvdið á ungtarvinum frammi fýri HARRANUM: og ungtarvurin skal verða dripin frammi fýri HARRANUM.

16 Og presturinn, sum er salvaður, skal koma við av blóði ungtarvins til samkomutabernaklið:

17 Og presturinn skal dyppa sín finger í nakað av blóðinum, og sleta tað sjev ferðir framfýri HARRAN, *enntá* frammanfýri forhangði.

18 Og hann skal koyra nakað av blóðinum uppá hornini á altarinum sum er frammanfýri HARRANUM, sum er í samkomutabernaklinum, og skal hella út alt blóðið við botnin á brennioffurtarinum, sum er við dynnar á samkomutabernaklinum.

19 Og hann skal taka alt hansara feitt frá honum, og brenna tað uppiá altarinum.

20 Og hann skal gera við ungtarvin eins og hann gjordi við ungtarvin til syndoffur, soleiðis skal hann gera við hendan: og presturinn skal gera eina sáttargerð fýri teir, og tað skal verða fyrigivið teimum.

21 Og hann skal bera fram ungtarvin útum leirin, og brenna hann eins og hann brendi fyrsta ungtarvin: tað er eitt syndoffur fýri samkomuna.

22 ¶ Tá ið stjörnari hevur syndað, og gjørt *okkurt* ígjøgnum fákunnu *imóti* onkrum av boðum HARRANS Guðs síns *viðvikjandi tingum* sum ikki skuldu verðið gjord, og er sekur;

23 Ella um hansara synd, í hvørji hann hevur syndað, komi til hansara kunnleika; so skal hann koma við sínum ofri, einum lambi av geitunum, einum kalkkyns uttan lýti:

24 Og hann skal leggja sína hond uppá høvdið á geitini, og drepa hana á tí plássi har teir drepa brenniofrið frammi fýri HARRANUM: tað er eitt syndoffur.

25 Og presturinn skal taka av blóðinum av syndofrinum við sínum fingri, og koyra tað uppá hornini á brennioffurtarinum, og skal hella út hansara blóð við botnin á brennioffurtarinum.

26 Og hann skal brenna alt hansara feitt uppiá altarinum, eins og feittið av friðofrasláturofrinum: og presturinn skal gera eina sáttargerð fýri hann, hvat hansara synd viðvíkur, og tað skal verða fyrigivið honum.

27 ¶ Og um onkur av almúgufólkinum syndi *gjøgnum* fákunnu, meðan hann ger *okkurt* imóti onkrum av boðum HARRANS *viðvikjandi tingum* sum ikki áttu at verðið gjord, og verði sekur;

28 Ella um hansara synd, sum hann hevur syndað, komi til hansara kunnleika: tá skal hann koma við sínum ofri, einum lambi av geitunum, einum kvennkyns uttan lýti, fýri sína synd sum hann hevur syndað.

29 Og hann skal leggja sína hond uppá høvdið á syndofrinum, og vega syndofrið á plássi brennioffursins.

30 Og presturinn skal taka av blóðinum harav við sínum fingri, og koyra tað uppá hornini á brennioffurtarinum, og skal hella út alt blóðið harav við botnin á altarinum.

31 Og hann skal taka burtur alt feittið harav, eins og feittið verður tikið burt uttan av friðofrasláturofrinum; og presturinn skal brenna tað uppiá altarinum til søtan anga at HARRANUM; og presturinn skal gera eina sáttargerð fýri hann, og tað skal verða fyrigivið honum.

32 Og um hann komi við einum lambi til eitt syndoffur, so skal hann koma við tí *sum* kvennkyns uttan lýti.

33 Og hann skal leggja sína hond uppá hovdið á syndofrinum, og vega tað til eitt syndoffur í tí plássi har teir drepa brenniofrið.

34 Og presturin skal taka av blóðinum av syndofrinum við sínum fingri, og koyra tað uppá hornini á brennioffuraltarinum, og skal hella út alt blóðið harav við botnin á altarinum:

35 Og hann skal taka burtur alt feittið harav, eins og feittið av lambinum verður tikið burtur frá friðofrasláturofrinum; og presturin skal brenna tey uppiá altarinum, samsvarandi ofrunum gjørd við elli at HARRANUM: og presturin skal gera eina sáttargerð fyri hansara synd sum hann hevur framt, og hon skal verða fyrigivin honum.

KAPITUL 5

OG um sál syndi, og hoyri røddina á svørjing, og er vitni, hvørt hann hevur sæð ella vitað *um tað*; um hann ikki nevni tað, tá skal hann bera sína misgerð.

2 Ella um sál nerti nakað óreint ting, hvørt tað veri eitt ræ av óreinum djóri, ella eitt ræ av óreinum fenaði, ella ræið av óreinum skriðkyktum, og *um* tað veri fjalt fyri honum; so skal hann eisini vera óreinur, og sekur.

3 Ella um hann nerti óreinleika mans, hvønnsumhelst óreinleika tað veri seg sum maður man verða dálkaður við, og tað veri seg fjalt fyri honum; tá ið hann veit *av tí*, tá skal hann vera sekur.

4 Ella um sál svørji, lýsandi við *sinum* vørrum at gera ilt, ella at gera gott, hvatsumhelst tað veri seg sum maður lýsir

við eiði, og tað veri seg fjalt fyri honum; tá ið hann veit *av tí*, tá skal hann vera sekur í einum av hesum.

5 Og tað skal verða, tá ið hann er sekur í einum av hesum *tingum*, at hann skal jätta at hann hevur syndað í tí *tingi*:

6 Og hann skal koma við sínum misbrotsofri at HARRANUM fyri sína synd sum hann hevur syndað, einum kvennkyns úr smáfæafylginum, einum lambi ella geitalambi, til eitt syndoffur; og presturin skal gera eina sáttargerð fyri hann viðvíkjandi hansara synd.

7 Og um hann veri ikki førur fyri at koma við einum lambi, so skal hann føra fyri sitt misbrot, sum hann hevur framt, tvær turtildúgvur, ella tvær ungar dúgvur, at HARRANUM; einari til syndoffur, og hinari til brennioffur.

8 Og hann skal føra tær til prestin, sum skal ofra tað sum er til syndofrið fyrst, og vinda av hansara høvur frá hálsi hans, men skal ikki skilja tað sundur:

9 Og hann skal sletta av blóðinum av syndofrinum uppá síðuna av altarinum; og restin av blóðinum skal vindast út við botnin á altarinum: tað er eitt syndoffur.

10 Og hann skal ofra hina aðru til eitt brennioffur, samsvarandi háttarlagnum: og presturin skal gera eina sáttargerð fyri hann fyri hansara synd sum hann hevur syndað, og tað skal verða fyrigivið honum.

11 ¶ Men um hann veri ikki førur fyri at koma við tveimum ungunum dúgvum, so skal hann, sum syndaði, bera til sitt offur tiggjundarpartin av eini *é-füh* av finum mjøli til eitt syndoffur; hann skal onga olju koyra uppá

tað, eiheldur skal hann koya *nakað* roykilsí hará: tí at tað *er* syndoffur.

12 So skal hann koma við tí til prestin, og presturinn skal taka sín fulla lógva av tí, *enmtá* eitt minni av tí, og brenna tað á altarinum, samsvarandi ofrunum gjörd við eldi at HARRANUM: tað *er* eitt syndoffur.

13 Og presturinn skal gera eina sáttargerð fyri hann, hvat viðvíkur hansara synd sum hann hevur syndað í einum av hesum, og hon skal verða fyrigivin honum: og *restin* skal vera prestsins, sum matoffur.

14 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

15 Um sál fremji misbrot, og syndi gjøgnum fákunnu, í heilagu tingum HARRANS, so skal hann føra fyri sitt misbrot at HARRANUM ein veðr uttan lýti úr smáfæafyljunum, við tinni metan við sjé-kl-um av silvuri, eftir sjé-kl-i halgidómsins, til eitt misbrotsöffur:

16 Og hann skal gera skaðabøtur fyri skaðan sum hann hevur gjørt í tí heilaga tingu, og skal leggja aftrat fimtapartin harat, og geva prestinum tað: og presturinn skal gera eina sáttargerð fyri hann við misgerðaroffursveðrinum, og tað skal verða fyrigivið honum.

17 ¶ Og um sál syndi, og fremji okkurt av hesum tingunum sum eru forboðin at verða gjörd við boðum HARRANS; hóast hann ikki vitsti *av tí*, tó er hann sekur, og skal bera sína misgerð.

18 Og hann skal koma við veðri uttan lýti úr smáfæafylginum, við tinni metan, til eitt misbrotsöffur, til prestin: og presturinn skal gera sáttargerð fyri hann viðvíkjandi hansara fákunnu, í hvørji hann fór

skeivur og ikki vitsti *av tí*, og tað skal verða honum fyrigivið.

19 Tað *er* eitt misbrotsöffur: hann hevur vissuliga misbrotist imóti HARRANUM.

KAPITUL 6

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Um sál syndi, og fremji misbrot imóti HARRANUM, og lúgvi fyri sínum næsta í tí sum honum varð fingið at varðveita, ella í samfelagi, ella í tingi *sum varð* tikið burtur við harðskapi, ella hevur svikið sín næsta,

3 Ella havi funnið tað sum varð burturmist, og lýgur viðvíkjandi tí, og svør falsliga; í nøkrum av øllum hesum sum maður ger, og syndar hari:

4 So skal tað verða, av tí at hann hevur syndað, og er sekur, at hann skal endurbøta tað sum hann tók harðskapsligani burtur, ella tað tingið sum hann hevur svikaliga skaffað, ella tað sum honum varð fingið at varðveita, ella tað burturmista tingið sum hann fann,

5 Ella alt tað sum hann hevur svorið falsliga um; hann skal enntá endurbøta tað til fulnar, og skal leggja aftrat fimtapartin meira harat, og geva tað til hansara sum tað tilhoyrir, á degnum av sínum misbrotsöfri.

6 Og hann skal koma við sínum misbrotsöfri at HARRANUM, einum veðri uttan lýti úr smáfæafylginum, við tinni metan, til eitt misbrotsöffur, til prestin:

7 Og presturinn skal gera eina sáttargerð fyri hann frammi fyri HARRANUM: og tað skal verða fyrigivið honum fyri okkurt av øllum sum hann hevur gjørt í at misbróta hari.

8 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

9 Bjóða Aaroni og hansara

sonum, og sig, Hetta er lóg brennioffursins: Tað er brenniofrið, orsakað av brenningini uppiá altarinum í alla nátt til morgunin, og eldurin av altarinum skal vera brennandi í tí.

10 Og presturin skal fara í línklæði sítt, og sínar lín brøkur skal hann koyra uppá kjøt sitt, og taka upp øskurnar sum eldurin hevur upptært við brenniofrinum á altarinum, og hann skal koyra tær við síðuna av altarið.

11 Og hann skal fara úr sínum klæðum, og fara í onnur klæðir, og bera fram øskurnar útum leirin at reinum plássi.

12 Og eldurin á altarinum skal vera brennandi í honum; hann skal ikki slökkjast; og presturin skal brenna við á tí hvønn morgun, og leggja brenniofrið til rættis uppiá tí; og hann skal brenna hará feittid av friðofrunum.

13 Eldurin skal altíð vera brennandi á altarinum; hann skal aldri slókna.

14 ¶ Og hetta er lóg matoffursins: synirnir hjá Aaroni skulu ofra tað frammi fyri HARRANUM, frammanfyri altarið.

15 Og hann skal taka av tí sin fulla lógva, av mjølinum av matofrinum, og av oljuni harav, og alt roykilsid sum er uppiá matofrinum, og skal brenna tað uppiá altarinum til søtan anga, *enntá* minnið av tí, at HARRANUM.

16 Og hitt eftirverandi harav skulu Aaron og hansara synir eta: við ósúrtaðum breyði skal tað etast í tí heilaga plássinum; í forgarðinum av samkomu-tabernaklinum skulu teir eta tað.

17 Tað skal ikki verða bakað við súrdeiggi. Eg havi givið *teimum* tað til terra skamt av mínum ofrum gjørdum við eldi; tað er háheilagt, eins og syndofrið er, og eins og misbrotsfrið er.

18 Allir hannarnir millum Aarons barna skulu eta av tí. Tað skal vera ein áseting um ævir í ættarliðum tykkara viðvíkjandi ofrum HARRANS gjørdum við eldi: hvør tann, ið nemur við tey, skal vera heilagur.

19 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

20 Hetta er offur Aarons og sona hans, sum teir skulu ofra HARRANUM í tí degi tá ið hann verður salvaður; tiggjundarpartin av eini *ē*-fúh av finum mjøli til matoffur viðvarandi, helvtina av tí um morgunin, og helvtina harav um kvøldið.

21 Í pannu skal tað verða gjørt við olju; og tá ið tað er bakað, skalt tú koma við tí inn: og tey bakaðu stykkini av matofrinum skalt tú ofra til søtan anga at HARRANUM.

22 Og presturin av hansara sonum, sum er salvaður í hansara stað, skal ofra tað: tað er ein áseting um ævir at HARRANUM; tað skal verða heilvegis brent.

23 Tí hvørt matoffur fyri prestin skal verða heilvegis brent: tað skal ikki etast.

24 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

25 Tala við Aaron og til synir hans, og sig, Hetta er lóg syndoffursins: Í tí plássi, har brenniofrið verður dripið, skal syndofrið verða dripið frammi fyri HARRANUM: tað er háheilagt.

26 Presturin, sum ofrar tað fyri synd, skal eta tað: í tí heilaga plássinum skal tað etast, í forgarðinum av samkomu-tabernaklinum.

27 Hvatsumhelst ið man nema við kjøtið harav, skal vera heilag: og tá ið slett verður av blóðinum harav á nakað klæði, skalt tú tváa tað, sum tað varð slett á, í tí heilaga plássinum.

28 Men leirkerið, sum tað verður soðið í, skal brótast: og um tað verði soðið í messing grýtu, skal tað bæði skúrast, og reinsast í vatni.

29 Allir hannarnir millum prestarnar skulu eta harav: tað er háheilagt.

30 Og einkið syndoffur, hvarav *nakað* av blóðinum er ført inn í samkomutabernaklið at endursóna við í tí heilaga plássinum, skal etast: tað skal brennast í eldinum.

KAPITUL 7

SSOMULEIÐIS er hetta lóg misbrotsöffursins: tað er háheilagt.

2 Í tí plássi, har teir drepa brenniofrið, skulu teir drepa misbrotsöfrið: og blóðið harav skal hann sletta runt umkring uppá altarið.

3 Og hann skal ofra av tí alt feittið harav; feithalan, og feittið sum dekkar innvølrnar,

4 Og bæði nýruni, og feittið sum er á teimum, sum er við síðurnar, og hinnuna *sum* er uppiyvir livrini, við nýrunum, tað skal hann taka burtur:

5 Og presturin skal brenna tey uppiá altarinum *til* eitt offur gjørt við eldi at HARRANUM: tað er misbrotsöffur.

6 Hvør hannur millum prestarnar skal eta harav: tað skal etast í tí heilaga plássinum: tað er háheilagt.

7 Eins og syndöfrið er, soleiðis er misbrotsöfrið: *tað* er ein lóg fyri tey; presturin, sum ger sáttargerð við tí, skal hava tað.

8 Og presturin, sum ofrar brennioffur onkurs mans, *enmtá* tann presturin skal hava til sín sjálvs húðina av brenniofrinum sum hann hevur ofrað.

9 Og alt matöfrið sum verður bakað í ovninum, og alt sum

verður tilreitt í steikipannuni, og í pannuni, skal vera prestsins sum ofrar tað.

10 Og hvørt matöffur, blandað við olju, og turt, skulu allir synirnir hjá Aaroni hava, ein *líka nógv* sum ein annar.

11 Og hetta er lógin um friðofrasláturofrið, sum hann skal ofra HARRANUM.

12 Um hann ofri tað til takkarveitan, so skal hann ofra við takkarveitanarsláturofrinum ósúrگاðar køkur blandaðar við olju, og ósúrگاðar flatkøkur salvagaðar við olju, og køkur blandaðar við olju, av finum mjøli, steiktar.

13 Umfram tøkurnar skal hann ofra *sum* sitt offur ósúrگاð breyð við takkarveitanarsláturofrinum av sínum friðofrum.

14 Og av tí skal hann ofra eitt úr øllum tilbíðjanaröfrinum *til* hevjiöffur at HARRANUM, og tað skal vera prestsins sum slettir blóðið av friðofrunum.

15 Og kjøtið av hansara friðofrasláturofri til takkarveitan skal verða etið sama dag sum tað verður ofrað; hann skal ikki eftirlata nakað av tí inn til morgunin.

16 Men um sláturofrið av ofri hansara *veri* eitt heitstreingi, ella frívillugt offur, so skal tað verða etið sama dag sum hann ofrar sitt sláturoffur: og á morgindegnum skal eisini avlopið av tí etast:

17 Men avlopið av kjøtinum av sláturofrinum á triðja degi skal brennast við eldi.

18 Og um *okkurt* av kjøtinum av hansara friðofrasláturofri verði etið yvirhøvuð á triðja degi, so skal tað ikki verða góðkent, eiheldur skal tað verða tilroknað honum sum ofrar tað: tað skal vera ein andstygð, og tann sál, sum etur av tí, skal bera sína misgerð.

19 Og tað kjötið, sum nertur við okkurt óreint *ting*, skal ikki etast; tað skal brennast við eldi: og hvat kjötinum viðvíkur, so skulu allir, ið veri *seg* reinir, eta av tí.

20 Men tann sál ið etur *av* kjötinum av friðofrasláturofrinum, sum *tilhoyrir* HARRANUM, og hevur sína óreinsku uppiá sær, enn tá tann sál skal verða skorin av frá fólki hans.

21 Haraftrat tann sál ið man nema við okkurt óreint *ting*, so sum óreinleikan hjá manni, ella okkurt óreint djór, ella okkurt andstyggiligt óreint *ting*, og eta av kjötinum av friðofrasláturofrinum, sum *tilhoyrir* HARRANUM, enn tá tann sál skal verða skorin av frá fólki hans.

22 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

23 Tala við børn Ísraels, og sig, Tit skulu eta einkið háttarlag av feitti, av oksa, ella av seyði, ella av geit.

24 Og feittið av djórinum sum doyrvur av sær sjálvum, og feittið av tí sum verður skrætt við djórum, kann verða nýtt í onkrari aðrari nýtslu: men tit skulu á ongan vís eta av tí.

25 Tí hvørsumhelst ið etur feittið av djórinum, av hvørjum menn ofra eitt offur gjørt við eldi at HARRANUM, enn tá tann sál, ið etur *tað*, skal verða skorin av frá fólki hans.

26 Haraftrat skulu tit eta einkið háttarlag av blóði, *hvørt tað veri* av fugli ella av djóri, í nøkrum av tykkara bústøðum.

27 Hvørsumhelst sál *tað veri seg* sum etur nakað háttarlag av blóði, enn tá tann sál skal verða skorin av frá fólki hans.

28 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

29 Tala við børn Ísraels, og sig, Hann, ið ofrar slátur-

ofrið av sínum friðofrum at HARRANUM, skal koma við sínum tilbiðjanarofri at HARRANUM av sláturofrinum av sínum friðofrum.

30 Hans egnu hendur skulu koma við HARRANS ofrum gjørdum við eldi, feittinum við bringuni, tí skal hann koma við, *fyri* at bringan kann reiggjast *til* reiggjoffur frammi fyri HARRANUM.

31 Og presturin skal brenna feittið á altarinum: men bringan skal vera Aarons og sona hans.

32 Og høgra bógvin skulu tit geva prestinum *til* hevjioffur av tykkara friðofrasláturofrum.

33 Hann, millum synir Aarons, sum ofrar blóðið av friðofrunum, og feittið, skal hava høgra bógvin til *sin* part.

34 Tí reiggibringuna og hevji-bógvin havi eg tikið av børnum Ísraels oman av sláturofrinum av teirra friðofrum, og havi givið tey at Aaroni presti og at hansara sonum við eini áseting um ævir Ísraels barna millum ifrá.

35 ¶ Hetta *er skamturin* av salvingini hjá Aaroni, og av salvingini hjá hansara sonum, burtur av HARRANS ofrum gjørdum við eldi, í tí degi *tá ið* hann framsetti teir at tæna fyri HARRANUM í prestsembætinum;

36 Hvønn HARRIN skipaði at verða givin teimum av børnum Ísraels, í tí degi sum hann salvaði teir, *við* eini áseting um ævir út ígjøgnum ættir teirra.

37 Hetta *er* lógin um brenni-ofrið, um matofrið, og um syndofrið, og um misbrotsfrið, og um innvingingarnar, og um friðofrasláturofrið;

38 Hvørja HARRIN skipaði Mósesi á SÍ-nái fjalli, í tí degi sum hann beyð Ísraels børnum at ofra síni tilbiðjanaroffur at HARRANUM, í SÍ-nái-s oyðu.

KAPITUL 8

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Tak Aaron og hansara synir við honum, og klæðini, og salvingaroljuna, og ein ungtarv til syndofrið, og tveir veðrar, og eina tægu av ósúrkaðum breyði;

3 Og savna alla samkomuna saman at dyrnum á samkomutabernaklinum.

4 Og Móses gjørdi sum HARRIN beyð honum; og savnaðurin varð savnaður saman at dyrnum á samkomutabernaklinum.

5 Og Móses segði við samkomuna, Hetta er tað tingið sum HARRIN beyð at verða gjørt.

6 Og Móses førði Aaron og synir hansara, og tváði teir við vatni.

7 Og hann koyrði uppá hann kyrtilin, og gyrði hann við gyrðilinum, og klæddi hann við skikkjuni, og koyrði ê-phöd'-una uppá hann, og hann gyrði hann við kynstriliga gyrðli ê-phöd'-unnar, og bant hana at honum harvið.

8 Og hann koyrði brótskjöldurin uppá hann: eisini koyrði hann í brótskjöldurin Ú-rim-in og Tùm-mim-in.

9 Og hann setti vavhúgvuna uppá høvur hansara; eisini uppá vavhúgvuna, emtá uppá hennara framsíðu, setti hann hina gyltu plátu, hina heilagu krúnu; eins og HARRIN skipaði Mósesi.

10 Og Móses tók salvingaroljuna, og salvaði tabernakið og alt sum hari var, og halgaði tey.

11 Og hann sletti harav uppá altarið sjev ferðir, og salvaði altarið og øll reiðir hans, bæði tváttarkerið og fót hans, til at halga tey.

12 Og hann helti av salvingaroljuni uppá høvur Aarons, og salvaði hann, til at halga hann.

13 Og Móses kom við sonum Aarons, og koyrði kyrtlar uppá

teir, og gyrði teir við gyrðlum, og setti høvuðbúna uppá teir; eins og HARRIN skipaði Mósesi.

14 Og hann kom við ungtarvinum til syndofrið: og Aaron og hansara synir lögdu sínar hendur uppá høvdið á ungtarvinum til syndofrið.

15 Og hann drap hann; og Móses tók blóðið, og koyrði tað uppá hornini á altarinum runt íkring við sínum fingri, og skirgaði altarið, og helti blóðið við botnin á altarinum, og halgaði tað, til at gera endursóning á tað.

16 Og hann tók alt feittid sum var uppiá innvølunum, og hinnuna uppígvir livrini, og bæði nýruni, og teirra feitt, og Móses brendi tað á altarinum.

17 Men ungtarvin, og húð hansara, kjøt hansara, og skarn hansara, brendi hann við eldi uttanfyri leirin; eins og HARRIN beyð Mósesi.

18 ¶ Og hann kom við veðrinum til brenniofrið: og Aaron og hansara synir lögdu sínar hendur á høvdið á veðrinum.

19 Og hann drap hann; og Móses sletti blóðið uppá altarið runt umkring.

20 Og hann skar veðrin í stykkir; og Móses brendi høvdið, og stykkini, og feittid.

21 Og hann tváði innvølinar og leggirnar í vatni; og Móses brendi allan veðrin á altarinum: tað var eitt brennisláturoffur til søtan anga, og eitt offur gjørt við eldi at HARRANUM; eins og HARRIN beyð Mósesi.

22 ¶ Og hann kom við hinum veðrinum, innvígarveðrinum: og Aaron og hansara synir lögdu sínar hendur á høvdið á veðrinum.

23 Og hann vá hann; og Móses tók av blóðinum av honum, og koyrði tað uppá tippin av høgura oyra Aarons, og uppá tummilin

LEVITICUS 9

Innvígingarveðrunin

á hægri hönd hans, og uppá stórutánnu á hægri fótí hans.

24 Og hann kom við sonum Aarons, og Móses koyrði av blóðinum uppá tippin á teirra hægri oyra, og uppá tumlarnar á teirra hægri hondum, og uppá stórutærnar á teirra hægri fótum; og Móses sletti blóðið uppá altarið runt umkring.

25 Og hann tók feittið, og feithalan, og alt feittið sum *var* uppí innvölunum, og hinnuna *uppí* livrini, og báðar livrarnar, og teirra feitt, og hægri bógvin:

26 Og úr tæguni við ósúrgaðum breydi, sum *var* frammi fyrri HARRANUM, tók hann eina ósúrgaða koku, og eina koku av oljadam breydi, og eina flatkoku, og koyrði *tey* á feittið, og uppá hægri bógvin:

27 Og hann koyrði alt uppá hendur Aarons, og uppá hendur sona hans, og reiggjaði teimum *til* eitt reiggioffur frammi fyrri HARRANUM.

28 Og Móses tók *tey* oman av teirra hondum, og brendi *tey* á altarinum uppí brenniofrinum: *tey voru* innvígingar til sötan anga: tað *er* eitt offur gjört við eldi at HARRANUM.

29 Og Móses tók bringuna, og reiggjaði henni *til* eitt reiggioffur frammi fyrri HARRANUM: *tí* av innvígingarveðrunum var tað partur Mósesar; eins og HARRIN beyð Mósesi.

30 Og Móses tók av salvingaroljuni, og av blóðinum sum *var* uppí altarinum, og sletti tað uppá Aaron, og uppá klæðir hansara, og uppá synir hansara, og uppá klæðini hjá sonum hansara við honum; og halgaði Aaron, og klæðir hansara, og synir hansara, og klæðini hjá sonum hansara við honum.

31 ¶ Og Móses segði við Aaron og til synir hansara, Kókið kjötið

við dyrnar á samkomutabernaklinum: og etið tað har við breyðinum sum *er* í innvígingatæguni, eins og eg beyð, og segði, Aaron og hansara synir skulu eta tað.

32 Og tað, sum *er* eftir av kjötinum og av breyðinum, skulu tit brenna við eldi.

33 Og tit skulu ikki fara út um dyrnar á samkomutabernaklinum *í* sjeý dagar, inntil dagarnir av tykkar innvíging verði at enda: *tí* at *í* sjeý dagar skal hann innvíga tykkum.

34 So sum hann hevur gjört henda dag, *soleiðis* hevur HARRIN boðið at gera, til at gera eina sáttargerð fyrri tykkum.

35 *Tí* skulu tit verða *verandi* við dyrnar á samkomutabernaklinum dag og nátt *í* sjeý dagar, og halda HARRANS álegging, at tit doyggi ei: *tí* soleiðis *er* mær boðið.

36 So Aaron og hansara synir gjørdur øll ting sum HARRIN beyð við hendi Mósesar.

KAPITUL 9

OG tað bar á *tí* áttanda degnum, at Móses rópaði Aaron og synir hansara, og hinar elstu Ísraels;

2 Og hann segði við Aaron, Tak tær ungan kálv til eitt syndoffur, og ein veðr til eitt brennioffur, uttan lýti, og ofra *teir* frammi fyrri HARRANUM.

3 Og við Ísraels børn skalt tú tala, og siga, Takið lamb av geitunum til eitt syndoffur; og ein kálv og eitt lamb, *bæði* fyrsta árs, uttan lýti, til eitt brennioffur;

4 Eisini ein ungtarv og ein veðr til friðoffur, til at sláturofra frammi fyrri HARRANUM; og eitt matoffur blandað við olju: *tí* at *í* dag vil HARRIN birtast tykkum.

5 ¶ Og teir komu við *tí* sum Móses beyð framfyri samkomu-

tabernaklið: og öll samkoman dró nær og stóð frammi fyrir HARRANUM.

6 Og Móses segði, Hetta er tað tingið sum HARRIN beyð at tit skuldu gera: og HARRANS dýrd skal tykkum birtast.

7 Og Móses segði við Aaron, Far at altarinum, og ofra títt syndoffur, og títt brennioffur, og ger sáttargerð fyrir teg sjálvan, og fyrir fólkíð: og ofra fólksins offur, og ger sáttargerð fyrir teir; eins og HARRIN beyð.

8 ¶ Tí fór Aaron til altarið, og vá syndoffurkálvin, sum var fyrir sjálvan hann.

9 Og synirnir hjá Aaroni komu við blóðinum at honum: og hann dyppaði sin fingur í blóðið, og koyrði tað uppá hornini á altarinum, og helti út blóðið við botnin á altarinum:

10 Men feittið, og nýruni, og hinnuna uppiyvur livrini hjá syndofrinum, brendi hann á altarinum; eins og HARRIN beyð Mósesi.

11 Og kjetið og húðina brendi hann við eldi uttanfyrir leirin.

12 Og hann vá brenniofrið; og synirnir hjá Aaroni framsettu honum blóðið, sum hann sletti runt umkring uppá altarið.

13 Og teir framsettu honum brenniofrið, við stykkjunum harav, og høvdinum: og hann brendi tey á altarinum.

14 Og hann tváði innvølrnar og leggirnar, og brendi tey á brenniofrinum á altarinum.

15 ¶ Og hann kom við ofri fólksins, og tók geitina, sum var syndofrið fyrir fólkíð, og vá hana, og ofraði hana fyrir synd, eins og tað fyrsta.

16 Og hann kom við brenniofrinum, og ofraði tað samsvarandi háttarlagnum.

17 Og hann kom við matofrinum, og tók fullan lógva

harav, og brendi tað á altarinum, við síðuna av brenni-sláturofri morgunsins.

18 Eisini vá hann ungtarvin og veðrin til eitt friðofraslatur-offur, sum var fyrir fólkíð: og synirnir hjá Aaroni framsettu honum blóðið, sum hann sletti uppá altarið runt umkring,

19 Og feittið av ungtarvinum og av veðrinum, feithalan, og tað sum dekkar innvølrnar, og nýruni, og hinnuna uppiyvur livrini:

20 Og teir koyrdu feittið uppá bringurnar, og hann brendi feittið á altarinum:

21 Og bringurnar og høgra bógvín reiggjaði Aaron til reiggi-offur frammi fyrir HARRANUM; so sum Móses beyð.

22 Og Aaron lyfti upp sína hond imóti fólkinum, og vælsignaði tey, og kom niður frá ofring av syndofrinum, og brenniofrinum, og friðofrum.

23 Og Móses og Aaron fóru inn í samkomutabernaklið, og komu út, og vælsignaðu fólkíð: og HARRANS dýrd birtist øllum fólkinum.

24 Og tað kom ein eldur út frammanfyrir HARRANUM ífrá, og tærði upp brenniofrið og feittið á altarinum: og tá ið alt fólkíð sá tað, róptu tey, og fullu á síni andlit.

KAPITUL 10

OG Nádab og Á·bī·hū, synir Aarons, tóku hvør av teimum sína roykilsispannu, og koyrdu eld hari, og koyrdu roykils hará, og ofraðu fremmandan eld frammi fyrir HARRANUM, sum hann ikki beyð teimum.

2 Og út frá HARRANUM fór eldur, og tærði teir upp, og teir doyðu frammi fyrir HARRANUM.

3 Tá segði Móses við Aaron, Hetta er tað sum HARRIN talaði, og segði, Eg vil verða halgaður í

LEVITICUS 11

teimum ið koma nær mæ, og frammi fyri öllum fólkinum vil eg verða dýrðmettur. Og Aaron helt friði sínum.

4 Og Móses rópaði Mí-sjá-él og Él-zá-phân, synir Úz-zí-él-s, faðirbróður Aarons, og segði við teir, Komið nær, berið tykkara bróður frammanfyrir ífrá halgidóminum út úr leirinum.

5 So teir fóru nær, og bóru teir í teirra kyrtlum út úr leirinum; eins og Móses hevði sagt.

6 Og Móses segði við Aaron, og við Él-é-á-zár og við Íth-á-mâr, synir hansara, Avdekkið ikki høvur tykkara, eiheldur skræðið tykkara klæðir; at ikki tit doyggi, og at ikki vreiði komi á alt fólkið: men latið bróður tykkara, heila hús Ísraels, gráta um brenningina sum HARRIN hevur kynt.

7 Og tit skulu ikki fara út frá dyrnum á samkomutabernaklinum, at ikki tit doyggi: tí at salvingarolja HARRANS er uppiá tykkum. Og teir gjørdu samsvarandi orði Mósesar.

8 ¶ Og HARRIN talaði við Aaron, og segði,

9 Drekk ikki vín ella sterkan drykk, tú, ella synir tínir hjá tær, tá ið tit fara inn í samkomutabernaklið, at ikki tit doyggi: tað skal vera ein áseting um ævir út igjøgnum ættir tykkara:

10 Og at tit mega seta mun ímillum heilagt og vanheilagt, og ímillum óreint og reint;

11 Og at tit mega læra Ísraels børn allar tær ásetingarnar sum HARRIN hevur talað við teir við hendi Mósesar.

12 ¶ Og Móses talaði við Aaron, og við Él-é-á-zár og við Íth-á-mâr, hansara synir sum vóru eftir, Takið matofrið sum er eftir av HARRANS ofrum gjørdum við eldi, og etið tað uttan súrdeiggj við síðuna av altarinum: tí at tað er háheilagt:

Nádab og Ábihu verða vignir

13 Og tit skulu eta tað í tí heilaga plássinum, tí at tað er tilskilan tín, og tilskilan sona tína, av HARRANS sláturofrum gjørdum við eldi: tí soleiðis er mæ boðið.

14 Og reiggibringuna og hevji-bógvin skulu tit eta í reinum plássi; tú, og synir tínir, og døtur tínar við tær: tí at *tey veri* tilskilan tín, og tilskilan sona tína, *sum* eru givin burturav frið-ofrasláturofrum Ísraels barna.

15 Hevji-bógvin og reiggibringuna skulu teir bera við ofrunum gjørdum við eldi av feittinum, til at reiggja *tí til* reiggioffur frammi fyrir HARRANUM; og tað skal vera títt, og sona tína við tær, við eini áseting um ævir; eins og HARRIN hevur boðið.

16 ¶ Og Móses søkti syndoffur-geitina dúgliga, og sí, hon var brend: og hann varð firtin við Él-é-á-zár og Íth-á-mâr, synir Aarons *sum vóru* eftir *livandi*, og segði,

17 Hvi hava tit ikki etið syndofrið í tí heilaga plássinum, við tað at tað er háheilagt, og Guð hevur givið tykkum tað til at bera misgerðina hjá samkomuni, til at gera sáttargerð fyrir teir frammi fyrir HARRANUM?

18 Sí, blóðið av tí varð ikki ført inn innum tað heilaga plássið: tit skuldu víst havt etið tað í tí heilaga plássinum, so sum eg beyð.

19 Og Aaron segði við Móses, Sí, henda dag hava teir ofrað sitt syndoffur og sitt brennioffur frammi fyrir HARRANUM; og slík ting hava viðfarist mæ: og *um* eg hevði etið syndofrið í dag, hevði tað *tá* verðið góðkent í HARRANS eygsjón?

20 Og tá ið Móses hoyrði tað, varð hann nøgdur.

KAPITUL 11

OG HARRIN talaði við Móses og til Aarons, og segði við teir,

2 Talið við börn Ísraels, og sigið, Hetta *eru* tey djórini sum tit skulu eta millum øll tey djórini sum *eru* á jørðini.

3 Hvatsumhelst *ið* deilir kleyvina, og er kloyvufótað, og tyggir jóttrið, millum djórini, tað skulu tit eta.

4 Men hesi skulu tit ikki eta av teimum *ið* tyggja jóttrið, ella av teimum *ið* deila kleyvina: so sum kamelin, tí hann tyggir jóttrið, men deilir ikki kleyvina; hann *er* tykkum óreinur.

5 Og kaninina, tí hon tyggir jóttrið, men deilir ikki kleyvina; hon *er* tykkum órein.

6 Og haruna, tí hon tyggir jóttrið, men deilir ikki kleyvina; hon *er* tykkum órein.

7 Og svinið, hóast tað deili kleyvina, og veri *seg* kloyvufótað, so tyggir tað ikki jóttrið; tað *er* óreint fyri tykkum.

8 Av teirra kjóti skulu tit ikki eta, og teirra ræ skulu tit ikki nerta; tey *eru* órein fyri tykkum.

9 ¶ Hesi skulu tit eta av øllum sum *eru* í vøtnunum: hvatsumhelst *ið* hevur fjaðrar og roðslu í vøtnunum, í sjógvunum, og í ánunum, tey skulu tit eta.

10 Og øll sum ikki hava fjaðrar og roðslu í sjógvunum, og í ánunum, av øllum *ið* rørast í vøtnunum, og av nøkrum livandi tingi sum *er* í vøtnunum, tey skulu *vera* tykkum ein andstygð:

11 Tey skulu enntá *vera* tykkum andstygð; tit skulu ikki eta av teirra kjóti, men tit skulu hava ræini hjá teimum í andstygni.

12 Hvatsumhelst *ið* ongar fjaðrar ella roðslu í vøtnunum hevur, tað skal *vera* tykkum ein andstygð.

13 ¶ Og hetta *eru* teir sum tit skulu hava í andstygni millum fuglarnar; teir skulu ikki etast, teir *eru* ein andstygð: ørnin, og glientan, og havørnin,

14 Og gammurin, og skaðafalkurin eftir slagi sínum;

15 Hvør ravnur eftir slagi sínum;

16 Og uglan, og nátttheykurin, og geykurin, og heykurin eftir slagi sínum,

17 Og småuglan, og hiplingurin, og stóruglan,

18 Og svanurin, og pelikánurin, og rægammurin,

19 Og storkurin, hegryn eftir slagi sínum, og herfuglurin, og flogmúsin.

20 Allir fuglar *ið* skríða, sum fara uppiá *øllum* fyra, skulu *vera* tykkum ein andstygð.

21 Tó mega tit eta hesar av hvørjum flúgvandi skrídkykti sum fer uppiá *øllum* fyra, sum hava leggri omanfyri sínar føtur, at leypa við á jørðini;

22 Enntá hesar av teimum mega tit eta; flytigrashoppuna eftir slagi sínum, og ta skallutu grashoppuna eftir slagi sínum, og kakkulakkin eftir slagi sínum, og grashoppuna eftir slagi sínum.

23 Men øll *onnur* flúgvandi skrídkykt, sum hava fyra bein, skulu *vera* tykkum ein andstygð.

24 Og fyri hesi skulu tit verða óreinir: hvørsumhelst *ið* nertur við ræið av teimum, skal *vera* óreinur inntil kvöldið.

25 Og hvørsumhelst *ið* ber *okkurt* av rænum av teimum, skal tváa klæðir síni, og *vera* óreinur inntil kvöldið.

26 Ræini av hvørjum djóri sum deilir kleyvina, og ikki *er* kloyvufótað, ella tyggir jóttrið, *eru* tykkum órein: hvør tann sum nertur við tey, skal *vera* óreinur.

27 Og hvatsumhelst *ið* gongur á sínum labbum, millum alskyns djór *ið* ganga á *øllum* fyra, tey *eru* tykkum órein: hvøriðenn nertur við ræ teirra, skal *vera* óreinur inntil kvöldið.

28 Og hann, *ið* ber ræið av

teimum, skal tváa klæðir síni, og vera óreiner inntil kvöldið: tey eru tykkum órein.

29 ¶ Eisini hesi skulu vera tykkum órein millum skriðkyktini sum skriða á jörðini; veslan, og músin, og skjaldbókan eftir slagi sínum,

30 Og eltiveslan, og kamelónin, og ferfötlan, og snigilin, og moldvörpan.

31 Hesi eru órein fyri tykkum millum öll ið skriða: hvørsumhelst ið nertur við tey, tá ið tey veri deyð, skal vera óreiner inntil kvöldið.

32 Og uppá hvatsumhelst ið okkurt av teimum, tá ið tey eru deyð, fellur, tað verður óreint; hvørt tað veri seg okkurt ílat av træi, ella klæði, ella skinni, ella sekki, hvatsumhelst ílat tað veri seg, hvari okkurt arbeiði verður gjørt, tað má koyrast í vatn, og tað skal vera óreint inntil kvöldið; so skal tað vera reinsað.

33 Og hvørt jarðílat, hvarinní okkurt av teimum fellur, hvatsumhelst er í tí, verður óreint; og tit skulu bróta tað.

34 Av øllum mati sum má verða etin, tað, sum tilíkt vatn kemur á, verður óreint; og allur drykkur, sum má verða drukkin í hvørjum slíkum ílati, verður óreiner.

35 Og hvørt ting, hvaruppá nakar partur av teirra ræum fellur, verður óreint; hvørt tað veri seg ovnur, ella uppstillingar til pottar, so skulu tey brótast niður: tí at tey eru órein, og skulu vera tykkum órein.

36 Men ein kelda ella ein hola, sum ríviligt av vatni er í, skal vera rein: men tað, sum nertur við ræið hjá teimum, verður óreint.

37 Og um nakar partur av teirra ræi falli uppá nakað sáðikorn sum eigur at verða sáað, so er tað framvegis reint.

38 Men um nakað vatn verði koyrt á sáðkornið, og nakar partur av teirra ræi falli hará, so skal tað vera tykkum óreint.

39 Og um nakað djór, sum tit mega eta av, doyggi; tá skal hann, ið nertur við ræið av tí, vera óreiner inntil kvöldið.

40 Og hann ið etur av rænum av tí, skal tváa klæðir síni, og vera óreiner inntil kvöldið: eisini skal hann, sum ber ræið av tí, tváa klæðir síni, og vera óreiner inntil kvöldið.

41 Og hvørt skriðkykt, sum skriður á jörðini, skal vera ein andstygð; tað skal ikki etast.

42 Hvatsumhelst ið fer á búkinum, og hvatsumhelst ið fer á øllum fyra, ella hvatsumhelst ið hevur fleiri føtur millum øll skriðkykt sum skriða á jörðini, tey skulu tit ikki eta; tí at tey eru ein andstygð.

43 Tit skulu ikki gera tykkum andstyggiligar við nøkrum skriðkykti sum skriður, eiheldur skulu tit gera tykkum óreinar við teimum, at tit skuldu verðið dálkaðir harvið.

44 Tí at eg eri HARRIN Guð tykkara: tit skulu tí halga tykkum, og tit skulu vera heilagir; tí at eg eri heilagur: ikki heldur skulu tit dálka tykkum við nøkrum háttarlagi av skriðkykti sum skriður á jörðini.

45 Tí at eg eri HARRIN sum førir tykkum upp úr Egyptalandi, at vera Guð tykkara: tit skulu tí vera heilagir, tí at eg eri heilagur.

46 Hetta er lógin um djörini, og um fuglarnar, og um hvønn livandi skapning ið rørist í vøtnunum, og um hvønn skapning ið skriður á jörðini:

47 Til at gera mun ímillum tað óreina og tað reina, og ímillum djórið sum má verða etið, og djórið sum ikki má verða etið.

KAPITUL 12

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Tala við börn Ísraels, og sig, Um kvinna havi alið fram sáð, og fött dreingjábarn: tá skal hon vera órein sjeý dagar; samsvarendi við dagarnar av sínum atskilnaði fyrri sin veikleika skal hon vera órein.

3 Og í áttanda degi skal kjøtið av hansara forhúð verða umskorið.

4 Og so skal hon halda fram í blóðinum av síni skírigan í triggjar og triati dagar; hon skal einkið halgað ting nerta við, ella koma inn í halgidóm-in, inntil dagarnir av hennara skírigan verði uppfyltir.

5 Men um hon føði gentubarn, so skal hon vera órein tvær vikur, eins og í sínum atskilnaði: og hon skal halda fram í blóðinum av síni skírigan í trisinstjúgu og seks dagar.

6 Og tá ið dagarnir av hennara skírigan eru uppfyltir, fyrri son, ella fyrri dóttur, skal hon koma við fyrsta árs lambi til brennioffur, og eini ungari dúgvu, ella turtildúgvu, til synd-offur, til dyrnar á samkomu-tabernaklinum, til prestin:

7 Sum skal ofra tað frammi fyrri HARRANUM, og gera eina sáttargerð fyrri hana; og hon skal verða reinsað frá útganginum av sínum blóði. Hetta er lógin fyrri hana sum hevur fött kallkyns ella kvennkyns.

8 Og um hon veri ikki før fyrri at koma við lambi, so skal hon koma við tveimum turtildúgvum, ella tveimum ungum dúgvum; tí einu til brenniofrið, og hinari til eitt syndoffur: og presturin skal gera eina sáttargerð fyrri hana, og hon skal verða rein.

KAPITUL 13

OG HARRIN talaði við Móses og Aaron, og segði,

2 Tá ið maður man hava í húðini av sínum kjøti reising, skruvu, ella hjartan blett, og tað veri í húðini av hansara kjøti *likasum* plágan av spitalskni, tá skal hann verða førdur at Aaroni presti, ella at einum av hansara sonum, prestunum:

3 Og presturin skal líta at pláguni í húðini av hansara kjøti: og tá ið hárið í pláguni er skift til hvítt, og plágan í útsjónð *veri seg* djypri enn húðin av hansara kjøti, tá er tað ein plága av spitalskni: og presturin skal líta at honum, og lýsa hann óreinan.

4 Um bjarti bletturin *veri seg* hvitur í húðini av hansara kjøti, og í útsjónð *veri seg* ikki djypri enn húðin, og hárið harav veri ikki skift til hvítt; tá skal presturin loka inni *hann, ið hevur* pláguna, í sjeý dagar:

5 Og presturin skal líta at honum hin sjeýnda dagin: og sí, *um* plágan í hans eysjón veri *seg* við eina *stillstøðu*, og plágan spreiddi *seg* ikki í húðini; so skal presturin loka hann inni í sjeý dagar afturat:

6 Og presturin skal líta at honum aftur hin sjeýnda dagin: og sí, *um* plágan *veri seg* eitt-hvørt myrk, og plágan spreiddi *seg* ikki í húðini, so skal presturin lýsa hann reinan: tað er bert ein skruva: og hann skal tváa klæðir síni, og vera reinur.

7 Men um skruvan spreiddi *seg* nógv útum í húðini, eftir at hann hevur verðið sæddur av prestinum til sína reinsan, so skal hann verða sæddur av prestinum aftur:

8 Og *um* presturin siggi, at sí, skruvan spreiddi *seg* í húðini, so skal presturin lýsa hann óreinan: tað er ein spitalskni.

LEVITICUS 13

Lógirnar og teknimi,

9 ¶ Tá ið plágan av spitalskni er í manni, tá skal hann verða fördur til prestin;

10 Og presturin skal skoða hann: og sí, *um* reisingin *veri seg* hvít í húðini, og hon havi skift hárið til hvítt, og *tað veri seg* kykt rátt kjøt í reisingini;

11 *So er tað ein gomul spitalskni í húðini av hansara kjöti, og presturin skal lýsa hann óreinan, og skal ikki loka hann inni: tí hann er óreinur.*

12 Og um ein spitalskni bróti út umkring í húðini, og spitalsknin dekki alla húðina á *honum ið hevur* pláguna, frá høvdi hans heilt til fót hans, hvarsumhelst ið presturin hyggur;

13 Tá skal presturin geva gætur: og sí, *um* spitalsknin havi dekkað alt hansara kjøt, *tá* skal hann lýsa *hann* reinan *sum hevur* pláguna: tað er alt skift til hvítt: hann er reinur.

14 Men tá ið rátt kjøt birtist í honum, skal hann vera óreinur.

15 Og presturin skal skoða tað ráa kjötið, og lýsa hann óreinan at vera: *tí at tað ráa kjötið er óreint: tað er ein spitalskni.*

16 Ella um tað ráa kjötið vendi aftur, og verði broytt til hvítt, *so* skal hann koma til prestin;

17 Og presturin skal skoða hann: og sí, *um* plágan *veri* skift til hvítt; *so* skal presturin lýsa *hann* reinan *ið hevur* pláguna: hann er reinur.

18 ¶ Eisini kjötið, í hvørjum, *emntá* í húð tess, var ein búldur, og er grøtt,

19 Og í plássinum av búldinum tað veri ein hvít reising, ella bjartur blettur, hvítur, og eitthvørt reyðligur, og tað verði sýnt fyri prestinum;

20 Og um, tá ið presturin sær tað, sí, tað *veri* í útsjónð lægri enn húðin, og tess hár veri skift til hvítt; *tá* skal presturin lýsa

hann óreinan: tað er ein plága av spitalskni brotin út úr búldinum.

21 Men um presturin hyggi á tað, og sí, *tað veri* eingi hvít hár í tí, og *um* tað *veri* ikki lægri enn húðin, men *veri seg* nakað myrkt; *tá* skal presturin loka hann inni í sjeý dagar:

22 Og um tað spreiddi *seg* mikið útum í húðini, *tá* skal presturin lýsa hann óreinan: tað er ein plága.

23 Men um bjarti bletturin standi í staði sínum, og spreiddi *seg* ikki, *so er* tað ein brunandi búldur; og presturin skal lýsa hann reinan.

24 ¶ Ella um tað veri nakað kjøt, sum ein heitur bruni er í húðini av, og tað kyka kjötið, sum brunar, havi hvítan bjartan blett, eitthvørt reyðligur, ella hvítur;

25 Tá skal presturin hyggja á tað: og sí, *um* hárið í bjarta blettinum veri skift til hvítt, og tað *veri* í útsjónð djypri enn húðin; *so er* tað ein spitalskni brotin út úr brunanum: hvørsevegna presturin skal lýsa hann óreinan: tað er plágan av spitalskni.

26 Men um presturin hyggi á tað, og sí, *tað veri* einkið hvítt hár í bjarta blettinum, og tað *veri* einkið lægri enn *hin* húðin, men *veri seg* nakað myrkt; *tá* skal presturin loka hann inni í sjeý dagar:

27 Og presturin skal líta at honum hin sjeýnda dagin: og um tað veri *seg* spreitt mikið útum í húðini, *so* skal presturin lýsa hann óreinan: tað er plágan av spitalskni.

28 Og um bjarti bletturin standi í staði sínum, og spreiddi *seg* ikki í húðini, men hann *veri seg* nakað myrkur; *so er* tað ein reising av brunanum, og presturin skal lýsa hann reinan: tí at tað er ein uppflamman av brunanum.

29 ¶ Um maður ella kvinna havi plágu uppiá høvðinum ella skegginum;

30 So skal presturin skoða pláguna: og sí, um hon veri í útsjónð djypri enn húðin; og tað veri í henni gult, tunt hár; so skal presturin lýsa hann óreinan: tað er ein turr skurva, *enmtá* ein spítalskni uppiá høvðinum ella skegginum.

31 Og um presturin hyggi á pláguna av skurvuni, og sí, tað veri seg ikki í útsjónð djypri enn húðin, og at tað er einkið svart hár í henni; so skal presturin loka inni hann, ið hevur pláguna av skurvuni, í sjei dagar:

32 Og á sjeynða degi skal presturin hyggja á pláguna: og sí, um skurvan spreiddi seg ikki, og tað veri í henni einkið gult hár, og skurvan veri ikki í útsjónð djypri enn húðin;

33 So skal hann rakast, men skurvuna skal hann ikki raka; og presturin skal loka inni hann, ið hevur skurvuna, í sjei dagar afturat:

34 Og á sjeynða degi skal presturin hyggja á skurvuna: og sí, um skurvan veri ikki spreidd í húðini, ella veri í útsjónð djypri enn húðin; so skal presturin lýsa hann reinan: og hann skal tváa klæðir síni, og vera reinur.

35 Men um skurvan spreiddi seg nógv í húðini eftir hansara reinsan;

36 So skal presturin hyggja á hann: og sí, um skurvan veri seg spreidd í húðini, so skal presturin ikki leita eftir gulum hári; hann er óreinur.

37 Men um skurvan veri í hans eygsjón við eina stillstøðu, og at tað er svart hár vaksið upp hari; so er skurvan grødd, hann er reinur: og presturin skal lýsa hann reinan.

38 ¶ Eisini um maður ella kvinna havi í húðini av teirra

kjøti bjartar blettir, *enmtá* hvítar bjartar blettir;

39 So skal presturin hyggja: og sí, um bjørtu blettirnir í húðini av teirra kjøti veri seg myrkleitt hvítir; so er tað ein frøknatur blettur sum veksur í húðini; hann er reinur.

40 Og tann maðurin, hvørs hár hann er fallið av høvdi hansara, hann er skallutur; tó er hann reinur.

41 Og hann ið hevur hár sitt fallið av frá partinum av sínum høvdi ímóti andlit sínum, tá er hann enniskallutur: tó er hann reinur.

42 Og um tað veri í tí skalluta høvðinum, ella tí skalluta ennum, eitt hvítt reyðligt sár; so er tað ein spítalskni brotin út á hansara skalluta høvdi, ella hansara skalluta enni.

43 Tá skal presturin hyggja at tí: og sí, um reisingin av sárinum veri seg hvítt reyðlig í hansara skalluta høvdi, ella í hansara skalluta enni, sum spítalsknin birtist í húðini av hansara kjøti;

44 So er hann spítalskur maður, hann er óreinur: presturin skal lýsa hann aldeilis óreinan; hansara plága er í høvdi hansara.

45 Og tann spítalski, sum plágan er í, hansara klæðir skulu verða skrødd, og høvð hansara bert, og hann skal koyra dekking á sína ovaru vørr, og skal rópa, Óreinur, óreinur.

46 Allar teir dagar, hvari plágan er í honum, skal hann vera dálkaður; hann er óreinur: hann skal bógva einsamallur; uttanfyri leirin skal hansara bústaður vera.

47 ¶ Eisini tað klæði, sum plágan av spítalskni er í, hvørt tað veri ullint klæði, ella línklæði;

48 Hvørt tað veri í rennigarninum, ella veftrinum; av líni, ella av ullintum; hvørt í einum skinni, ella í nøkrum tingi gjørdum av skinni;

LEVITICUS 14

Teknini fyrir spítalskni

49 Og um plágan veri *seg* grønlig ella reyðlig í klæðinum, ella í skinninum, annaðhvört í rennigarninum, ella í veftrinum, ella í nøkrum tingi av skinni; *so er* tað ein plága av spítalskni, og skal verða sýnt prestinum:

50 Og presturin skal líta at pláguni, og loka inni *tað, sum hevur* pláguna, í sjei dagar:

51 Og hann skal líta at pláguni á sjeinda degi: um plágan veri spreidd í klæðinum, annaðhvört í rennigarninum, ella í veftrinum, ella í einum skinni, *ella* í nøkrum verki sum er gjørt av skinni; *so er* plágan ein etandi spítalskni; tað er óreint.

52 Hann skal tí brenna tað klæði, hvørt *tað veri seg* rennigarn ella veftur, í ullintum ella í líni, ella okkurt ting av skinni, sum plágan er í: tí at tað *er* ein etandi spítalskni; tað skal brennast í eldinum.

53 Og um presturin litur, og sí, plágan veri ikki spreidd í klæðinum, hvorki í rennigarninum, ella í veftrinum, ella í nøkrum tingi av skinni;

54 Tá skal presturin bjóða at teir tvái tað *tingið*, sum plágan er í, og hann skal loka tað inni í sjei dagar afturat:

55 Og presturin skal líta at pláguni, eftir at tað er tváað: og sí, *um* plágan havi ikki broytt sin lit, og plágan veri ikki spreidd; *so er* tað óreint; tú skalt brenna tað í eldinum; tað *er* etið inneftir; *hvørt tað veri seg* nakið innan ella uttan.

56 Og um presturin hyggi, og sí, plágan *veri seg* nakað myrk eftir tváingina av tí; so skal hann skræða hana úr klæðinum, ella úr skinninum, ella úr rennigarninum, ella úr veftrinum:

57 Og um tað sýni *seg* enn í klæðinum, annaðhvört í rennigarninum, ella í veftrinum, ella í

onkrum tingi av skinni; *so er* tað ein spreiddandi *plága*: tú skalt brenna tað, sum plágan er í, við eldi.

58 Og tað klæði, annaðhvört rennigarn, ella veftur, ella hvatsumhelst ting av skinni *tað veri seg*, sum tú skalt tváa, um plágan veri *seg* farin burtur frá teimum, so skal tað verða tváað *fyrir* aðru ferð, og skal vera reint.

59 Hetta *er* lógin um pláguna av spítalskni í einum klæði av ullintum ella líni, annaðhvört í rennigarninum, ella veftrinum, ella onkrum tingi av skinninum, til at lýsa tað reint, ella til at lýsa tað óreint.

KAPITUL 14

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Hetta skal vera lógin um hin spítalska í degnum av hansara reinsan: Hann skal verða førður til prestin:

3 Og presturin skal fara út úr leirinum; og presturin skal líta, og sí, *um* plágan av spítalskni veri *seg* grødd í tí spítalska;

4 So skal presturin bjóða at taka fyri hann, ið eigur at verða reinsaður, tveir fuglar livandi og reinar, og sedrisvið, og skarlak, og ýsop:

5 Og presturin skal skipa at ein av fuglunum verði dripin í jarðilati yvir rennandi vatni:

6 Hvat tí livandi fuglinum viðvíkur, *so* skal hann taka hann, og sedrisviðin, og skarlakið, og ýsopin, og skal dyppa tey og tann livandi fuglin í blóðið av tí fuglinum *sum varð* dripin yvir tí rennandi vatninum:

7 Og hann skal sletta uppá hann, sum eigur at reinsast frá spítalsknini, sjei ferðir, og skal lýsa hann reinan, og skal lata hin livandi fuglin leysan *út* í hin opna akurin.

8 Og hann, ið eigur at reinsast, skal tváa klæðir síni, og raka av alt sítt hár, og tváa sær í vatni, at hann má verða reinur: og eftir tað skal hann koma inn í leirin, og skal dvølja úti um uttanfyri tjald sítt í sjeý dagar.

9 Men tað skal verða á sjeýnda degnum, at hann skal raka alt sítt hár av sínum høvdi og skegg sitt og eygnabrýr sínar, enntá alt sítt hár skal hann raka av: og hann skal tváa klæðir síni, hann skal eisini tváa sítt kjøt í vatni, og hann skal verða reinur.

10 Og á tí áttanda degnum skal hann taka tvey veðurlomb uttan lýti, og eitt gimbur lamb hins fyrsta árs uttan lýti, og triggjar tiggjunddeilir av finum mjøli til matoffur, blandað við olju, og eina log av olju.

11 Og presturin, sum ger hann reinan, skal framseta mannin sum eigur at verða gjørdur reinur, og tey tingini, framfyri HARRAN, við dyrnar á samkomutabernaklinum:

12 Og presturin skal taka eitt veðurlamb, og ofra hann til misbrotsoffur, og logina av olju, og reiggja teimum til reiggioffur frammi fyri HARRANUM:

13 Og hann skal vega lambið í tí plássi har hann skal drepa syndofrið og brenniofrið, í hinum heilaga plássi: tí at eins og syndofrið er prestsins, so er eisini misbrotsofrið: tað er háheilagt:

14 Og presturin skal taka nakað av blóðinum av misbrotsofrinum, og presturin skal koyra tað uppá spískin á høgra oyranum á honum ið eigur at reinsast, og uppá tummilin á høgru hond hansara, og uppá stórutánnna á høgra fót hansara:

15 Og presturin skal taka nakað av logini av olju, og hella tað í lógvan á síni egnu vinstru hond:

16 Og presturin skal dyppa sín

høgra fingur í oljuna sum er í vinstru hond síni, og skal sletta av oljuni við sínum fingri sjeý ferðir framfyri HARRAN:

17 Og av restini av oljuni, sum er í hond hansara, skal presturin koyra uppá spískin á høgra oyranum á honum ið eigur at reinsast, og uppá tummilin á høgru hond hansara, og uppá stórutánnna á høgra fót hansara, uppá blóðið av misbrotsofrinum:

18 Og restina av oljuni, sum er í prestsins hond, skal hann hella uppá høvdið á honum ið eigur at reinsast: og presturin skal gera eina sáttargerð fyri hann frammi fyri HARRANUM.

19 Og presturin skal ofra syndofrið, og gera eina sáttargerð fyri hann ið eigur at reinsast frá síni óreinsku; og síðan skal hann drepa brenniofrið:

20 Og presturin skal ofra brenniofrið og matofrið á altarinum: og presturin skal gera eina sáttargerð fyri hann, og hann skal verða reinur.

21 Og um hann veri fátækur, og ikki kann fáa so nógv; so skal hann taka eitt lamb til misbrotsoffur til at reiggjast, til at gera eina sáttargerð fyri hann, og ein tiggjunddeil av finum mjøli blandað við olju til matoffur, og eina log av olju;

22 Og tvær turtildúgvur, ella tvær ungar dúgvur, slikar sum hann er førur fyri at fáa; og tann eina skal vera syndoffur, og hin brennioffur.

23 Og hann skal koma við teimum á áttanda degi fyri sína reinsan til prestin, til dyrnar á samkomutabernaklinum, framfyri HARRAN.

24 Og presturin skal taka misbrotsoffurlambið, og logina av olju, og presturin skal reiggja teimum til reiggioffur frammi fyri HARRANUM:

LEVITICUS 14

Teknini um spítalskni í húsi

25 Og hann skal drepa misbrotsoffurlambið, og presturinn skal taka *nakað* av blóðinum av misbrotsofrinum, og koyra *tað* uppá spískin á høgra oyranum á honum ið eigur at reinsast, og uppá tummilin á høgru hond hansara, og uppá stórutánnu á høgra fótí hansara:

26 Og presturinn skal hella av oljuni í lógvan á síni egnu vinstru hond:

27 Og presturinn skal sletta við sínum høgra fingri *nakað* av oljuni, sum *er í síni* vinstru hond, sjev ferðir framfyri HARRAN:

28 Og presturinn skal koyra av oljuni, sum *er í síni* hond, uppá spískin á høgra oyranum á honum ið eigur at reinsast, og uppá tummilin á høgru hond hansara, og uppá stórutánnu á høgra fótí hansara, uttaná staðið av blóðinum av misgerðarofrinum:

29 Og restina av oljuni, sum *er í hond* prestsins, skal hann koyra uppá høvðið á honum sum eigur at reinsast, til at gera eina sáttargerð fyri hann frammi fyri HARRANUM.

30 Og hann skal ofra ta eínu av turtildúgvunum, ella av ungu dúgvunum, slíkar sum hann kann skaffa;

31 *Enntá* slíkar sum hann *er* førur fyri at fáa, ta eínu *til* syndoffur, og hina *til* brennioffur, við matofrinum: og presturinn skal gera eina sáttargerð fyri hann, ið eigur at reinsast, frammi fyri HARRANUM.

32 Hetta *er* lógin *um* hann sum plágan av spítalskni *er í*, hvørs hond ikki *er* før fyri at fáa *tað* sum *hoyrir* til hansara reinsan.

33 ¶ Og HARRIN talaði við Móses og við Aaron, og segði,

34 Tá ið tit verði komnir inn í land Cánaans, sum eg gevi tykkum til ognar, og eg leggi

pláguna av spítalskni í eitt hús av landinum av tykkara ogn;

35 Og hann, sum eigur húsið, skal koma og telja prestinum, og siga, Mær tykir *at tað er* sum var tað plága í húsinum:

36 Tá skal presturinn bjóða at teir tómi húsið, áðrenn presturinn fari *inn í tað* at skoða pláguna, at alt, sum *er í* húsinum, verði ikki gjørt óreint: og síðani skal presturinn fara inn at skoða húsið:

37 Og hann skal líta at pláguni, og sí, *um* plágan *veri seg* í veggnum av húsinum við innanopnum strikum, grønligum ella reyðligum, sum í ásynd *eru* lægri enn veggurin;

38 So skal presturinn fara út úr húsinum til dyrnar á húsinum, og loka fyri húsið í sjev dagar:

39 Og presturinn skal koma aftur hin sjevnda dagin, og skal líta: og sí, *um* plágan *veri seg* spreidd í veggnum av húsinum;

40 So skal presturinn bjóða at teir taki burtur steinarnar, sum plágan *er í*, og teir skulu kasta teir í eitt óreint pláss uttanfyri staðin:

41 Og hann skal fáa húsið at verða skavað innan runt umkring, og teir skulu hella út dustið, sum teir skava av, uttanfyri staðin í eitt óreint pláss:

42 Og teir skulu taka aðrar steinar, og koyra *teir* í plássini hjá teimum steinum; og hann skal taka annan mørtil, og skal sparsla húsið.

43 Og um plágan komi aftur, og bróti út í húsinum, eftir at hann hevur tikið burtur steinarnar, og eftir *at* hann hevur skavað húsið, og eftir *at* tað er sparslað;

44 So skal presturinn koma og hyggja, og sí, *um* plágan *veri seg* spreidd í húsinum, *so er* tað ein etandi spítalskni í húsinum: tað *er* óreint.

45 Og hann skal bróta niður

húsið, og steinar tess, og timbur tess, og allan mörtil húsin; og hann skal bera *tey* fram úr staðinum í eitt óreint pláss.

46 Haraftrat skal hann, sum fer inn í húsið alla ta tíðina sum tað er lokað fyri, vera óreinur inntil kvöldið.

47 Og hann, sum liggur í húsinum, skal tváa klæðir síni; og hann, sum etur í húsinum, skal tváa klæðir síni.

48 Og um presturin kemur inn, og hyggur *at tí*, og sí, plágan hevur ikki spreitt *seg* í húsinum, eftir *at* húsið varð sparslað: so skal presturin lýsa húsið reint, tí plágan er grødd.

49 Og hann skal taka til *tess* at reinsa húsið tveir fuglar, og sedrisvið, og skarlak, og ýsop:

50 Og hann skal drepa tann eina av fuglunum í jarðilati yvir rennandi vatni:

51 Og hann skal taka sedrisviðin, og ýsopin, og skarlakið, og hin livandi fuglin, og dyppa *tey* í blóðið av tí vigna fuglinum, og í tað rennandi vatnið, og sletta *á* húsið sjev ferðir:

52 Og hann skal reinsa húsið við blóðinum av fuglinum, og við tí rennandi vatninum, og við tí livandi fuglinum, og við sedrisviðinum, og við ýsopinum, og við skarlakinum:

53 Men hann skal lata fara hin livandi fuglin út úr staðinum inn í opnu akrarnar, og gera sáttargerð fyri húsið: og tað skal vera reint.

54 Hetta *er* lógin fyri alskyns plágu av spítalskni, og skurv,

55 Og fyri spítalsknina av klæði, og av húsi,

56 Og fyri eina reising, og fyri eina skruvu, og fyri bjartan blett:

57 Til at frálæra nær *tað er* óreint, og nær *tað er* reint: hetta *er* lógin um spítalskni.

KAPITUL 15

OG HARRIN talaði við Móses og til Aarons, *og* segði,

2 Talið við børn Israels, og sigið við teir, Tá ið onkur maður hevur rennandi útflot úr kjøti sínum, *tá* orsakað av sínum útfloti *er* hann óreinur.

3 Og hetta skal vera óreinska hans í útfloti hans: hvørt hansara kjøt renni við útfloti hans, ella hansara kjøt veri *seg* típt av útfloti hans, *so er* tað óreinska hans.

4 Hvør song, sum hann liggur á sum hevur útflotið, er órein: og hvørt ting, sum hann situr á, skal vera óreint.

5 Og hvørsumhelst *ið* nemur við song hansara, skal tváa klæðir síni, og baða *sær* í vatni, og vera óreinur inntil kvöldið.

6 Og hann ið situr á *nøkrum* tingi, sum hann sat á sum hevur útflotið, skal tváa klæðir síni, og baða *sær* í vatni, og vera óreinur inntil kvöldið.

7 Og hann, sum nertur við kjøtið á honum ið hevur útflotið, skal tváa klæðir síni, og baða *sær* í vatni, og vera óreinur inntil kvöldið.

8 Og um hann, ið hevur útflotið, spýti á hann sum *er* reinur; tá skal hann tváa klæðir síni, og baða *sær* í vatni, og vera óreinur inntil kvöldið.

9 Og hvør saðil sumhelst *ið* hann riður uppiá sum hevur útflotið, skal vera óreinur.

10 Og hvørsumhelst *ið* nemur við nakað ting sum var undir honum, skal vera óreinur inntil kvöldið: og hann, ið ber *okkurt* av teimum tingunum, skal tváa klæðir síni, og baða *sær* í vatni, og vera óreinur inntil kvöldið.

11 Og hvønnsumhelst *ið* hann nemur við, sum hevur útflotið, og ikki hevur reinsað sínar

hendur í vatni, hann skal tváa klæðir síni, og baða *sær* í vatni, og vera óreinur inntil kvöldið.

12 Og tað jarðílat, ið hann nemur við sum hevur útflotið, skal brótast: og hvørt træílat skal reinsast í vatni.

13 Og tá ið hann, sum hevur útflot, er reinsaður av sínum útfloti; tá skal hann upptelja sær sjálvum sjeý dagar fyri sína reinsan, og tváa klæðir síni, og baða sitt kjøt í rennandi vatni, og skal vera reinur.

14 Og á tí áttanda degnum skal hann taka sær tvær turtildúgvur, ella tvær ungar dúgvur, og koma framfyri HARRAN til dyrnar á samkomutabernaklinum, og geva prestinum tær:

15 Og presturin skal ofra tær, ta einu *til* syndoffur, og hina *til* brennioffur; og presturin skal gera eina sáttargerð fyri hann frammi fyri HARRANUM fyri útflot hans.

16 Og um onkurs mans paringsað fari út frá honum, tá skal hann tváa alt kjøt sitt í vatni, og vera óreinur inntil kvöldið.

17 Og hvørt klæði, og hvørt skinn, sum paringsaðið er á, skal tváast við vatni, og vera óreint inntil kvöldið.

18 Eisini tann kvinna, sum maður liggur hjá *við* paringsaði, tey skulu *bæði* baða *sær* í vatni, og vera órein inntil kvöldið.

19 ¶ Og um kvinna havi útflot, og hennara útflot í hennara kjøti veri *seg* blóð, so skal hon verða koyrd burturfrá í sjeý dagar: og hvørsumhelst ið nemur við hana skal vera óreinur inntil kvöldið.

20 Og hvørt ting, sum hon liggur uppiá í sínum atskilnaði, skal verða óreint: eisini hvørt ting, sum hon situr uppiá, skal verða óreint.

21 Og hvørsumhelst ið nemur við hennara beð, skal tváa klæðir síni, og baða *sær* í vatni, og vera óreinur inntil kvöldið.

22 Og hvørsumhelst ið nemur við nakað ting sum hon sat uppiá, skal tváa klæðir síni, og baða *sær* í vatni, og vera óreinur inntil kvöldið.

23 Og um tað *veri* á hennara beði, ella á nøkrum tingi sum hon situr á, tá ið hann nemur við tað, so skal hann vera óreinur inntil kvöldið.

24 Og um onkur maður liggi við henni yvirhøvur, og hennara blómur veri á honum, so skal hann vera óreinur í sjeý dagar; og alt beðið, sum hann liggur á, skal vera óreint.

25 Og um kvinna havi útflot av sínum blóði mangar dagar út um tíðina av sínum atskilnaði, ella um tað renni framum tíðina av hennara atskilnaði; so skulu allir dagarnir av útflotinum av hennara óreinsku vera sum dagarnir av hennara atskilnaði: hon skal vera órein.

26 Hvør lega, sum hon liggur á allar dagarnar av sínum útfloti, skal vera henni eins og legan av hennara atskilnaði: og hvatsumhelst hon situr uppiá skal vera óreint, eins og óreinskan av hennara atskilnaði.

27 Og hvørsumhelst ið nemur við tey tingini, skal vera óreinur, og skal tváa klæðir síni, og baða *sær* í vatni, og vera óreinur inntil kvöldið.

28 Men um hon verði reinsað av sínum útfloti, so skal hon telja sær upp sjeý dagar, og eftir tað skal hon vera rein.

29 Og á tí áttanda degnum skal hon taka sær tvær turtildúgvur, ella tvær ungar dúgvur, og koma við teimum til prestin, til dyrnar á samkomutabernaklinum.

30 Og presturin skal ofra ta einu til syndoffur, og hina til brennioffur; og presturin skal gera eina sáttargerð fyri hana frammi fyri HARRANUM fyri útflotið av hennara óreinsku.

31 Svá skulu tit atskilja børn Ísraels frá teirra óreinsku; at tey doyggi ikki í síni óreinsku, tá ið tey dálka mítt tabernakkul sum er teirra millum.

32 Hetta er lógin um hann ið hevur eitt útflot, og um hann hvørs sáð fer frá honum, og er dálkaður harvið;

33 Og um hana sum er sjúk av blóðum sínum, og um hann ið hevur eitt útflot, um mannin, og um kvinnuna, og um hann ið liggur við henni sum er órein.

KAPITUL 16

OG HARRIN talaði við Móses eftir deyðan hjá báðum sonunum hjá Aaroni, tá ið teir ofraðu frammi fyri HARRANUM, og doyðu;

2 Og HARRIN segði við Móses, Tala við Aaron, bróður tín, at hann komi ikki til allar tíðir inn í heilaga plássíð innum forhangíð framfyri náðistólin, sum er uppiá ørkini; at hann doyggi ei: tí at eg vil birtast í skýnum á náðistólinum.

3 Svá skal Aaron koma inn í tað heilaga plássíð: við ungum tarvi til syndoffur, og veðri til brennioffur.

4 Hann skal fara í hin heilaga kyrtil, og hann skal hava lín brøkurnar uppiá sínum kjóti, og skal vera gyrdur við lín gyrðli, og við lín vavhúgvuni skal hann vera skryddur: hetta eru heilag klæðir; tí skal hann tváa sít kjót í vatni, og so fara í tey.

5 Og hann skal taka frá samkomu Ísraels barna tvey lomb av geitunum til syndoffur, og ein veðr til brennioffur.

6 Og Aaron skal ofra sín ungtarv av syndofrinum, sum er fyri sjálvan hann, og gera eina sáttargerð fyri sjálvan seg, og fyri hús sítt.

7 Og hann skal taka tær báðar geitirnar, og framseta tær framfyri HARRAN við dyrnar á samkomutabernaklinum.

8 Og Aaron skal kasta lutir yvir tær báðar geitirnar; ein lut fyri HARRAN, og hin lutin fyri syndabukkin.

9 Og Aaron skal koma við geitini, sum HARRANS lutur fell yvir, og ofra hana til eitt syndoffur.

10 Men geitin, sum luturin fell á til at vera syndabukkin, skal framsetast livandi framfyri HARRAN, til at gera eina sáttargerð við henni, og at lata hana fara sum syndabukk út í oyðuna.

11 Og Aaron skal koma við syndoffurungtarvinum, sum er fyri sjálvan hann, og skal gera eina sáttargerð fyri sjálvan seg, og fyri hús sítt, og skal drepa syndoffurungtarvin sum er fyri sjálvan hann:

12 Og hann skal taka roykilsispannu fulla av brennandi eldkolum oman av altarinum frammi fyri HARRANUM, og sínar hendur fullar av sötum roykilsli sligið smátt, og koma við tí innum forhangíð:

13 Og hann skal seta roykilsíð uppá eldin frammi fyri HARRANUM, at skýggið av roykilsinum má dekkja náðistólin sum er á vitnisburðinum, at hann doyggi ei:

14 Og hann skal taka av blóðinum av ungtarvinum, og sletta tað við sínum fingri uppá náðistólin eystanvert; og frammanfyri náðistólin skal hann sletta av blóðinum við sínum fingri sjev ferðir.

15 ¶ So skal hann drepa syndoffurgetitina, sum *er* fyri fólkíð, og koma við hennara blóði innum forhangið, og gera við tað blóðið eins og hann gjørði við blóðið av ungtarvinum, og sletta tað upp náðistólin, og frammanfyri náðistólin:

16 Og hann skal gera eina sáttargerð fyri tað heilaga *plássíð*, uppá grund av óreinsku Ísraels barna, og uppá grund av teirra misbrotum í øllum teirra syndum: og soleiðis skal hann gera fyri samkomutabernaklið, sum verður verandi teirra millum í miðjari óreinsku teirra.

17 Og tað skal eingin maður vera í samkomutabernaklinum tá ið hann fer inn at gera eina sáttargerð í tí heilaga *plássinum*, inntil hann komi út, og havi gjørt eina sáttargerð fyri sjálvan seg, og fyri húski sitt, og fyri alla samkomu Ísraels.

18 Og hann skal fara út at altarinum sum *er* frammi fyri HARRANUM, og gera eina sáttargerð fyri tað; og skal taka av blóðinum av ungtarvinum, og av blóðinum av geitini, og koyra tað uppá hornini á altarinum runt umkring.

19 Og hann skal sletta av blóðinum á tað við sínum fingri sjev ferðir, og reinsa tað, og halga tað frá óreinsku Ísraels barna.

20 ¶ Og tá ið hann hevur lokið við at endursóna heilaga *plássíð*, og samkomutabernaklið, og altarið, skal hann koma við tí livandi geitini:

21 Og Aaron skal leggja báðar sínar hendur á høvdið á livandi geitini, og játta yvir henni allar misgerðir Ísraels barna, og øll teirra misbrot í øllum teirra syndum, og *soleiðis* leggja tær uppá høvdið á geitini, og skal senda *hana* burtur við hondini á høgligum manni út í oyðuna:

22 Og geitin skal bera uppiá sær allar teirra misgerðir til eitt land *sum* ikki *er* bygt: og hann skal lata fara geitina í oyðuni.

23 Og Aaron skal koma inn í samkomutabernaklið, og skal fara úr línklæðunum, sum hann fór í tá ið hann fór inn í heilaga *plássíð*, og skal lata tey vera har:

24 Og hann skal tváa sitt kjøt við vatni í tí heilaga *plássinum*, og fara í síni klæðir, og koma fram, og ofra sitt brennioffur, og brenniofrið hjá fólknum, og gera eina sáttargerð fyri sjálvan seg, og fyri fólkíð.

25 Og feittið av syndofrinum skal hann brenna uppiá altarinum.

26 Og hann, sum læt geitina fara sum syndabukk, skal tváa síni klæðir, og baða sitt kjøt í vatni, og síðani koma inn í leirin.

27 Og ungtarvin *til* syndofrið, og geitina *til* syndofrið, hvørs blóð varð ført inn til at gera sáttargerð í tí heilaga *plássinum*, skal *ein* bera fram útum leirin; og teir skulu brenna í eldinum teirra húðir, og teirra kjøt, og teirra gor.

28 Og hann, ið brennur tey, skal tváa síni klæðir, og baða sitt kjøt í vatni, og síðani skal hann koma inn í leirin.

29 ¶ Og *hetta* skal vera ein áseting um ævir hjá tykkum: at í sjeymda mánaði, á tiggjunda *degi* mánaðarins, skulu tit niva tykkara sálir, og als einkið arbeiði gera, *hvørt tað veri seg* ein tykkar egna lands, ella ein fremmandur sum útsitur tykkara millum:

30 Tí at á tí *degi* skal *presturin* gera eina sáttargerð fyri tykkum, til at reinsa tykkum, at tit mega verða reinir frá øllum tykkara syndum frammi fyri HARRANUM.

31 Tað *skal vera* ein hvíldarsabbatur hjá tykkum, og tit skulu

níva tykkara sálir, við eini áseting um ævir.

32 Og tann presturinn, sum hann salvar, og sum hann innvigar til at tæna í prestsembætinum í stað faðirs hansara, skal gera sáttargerðina, og skal fara í línklaðini, *enntá* tey heilagu klæðini:

33 Og hann skal gera sáttargerð fyrri hin heilaga halgidóm, og hann skal gera sáttargerð fyrri samkomutabernaklið, og fyrri altarið, og hann skal gera sáttargerð fyrri prestarnar, og fyrri alt fólk samkomunnar.

34 Og hetta skal vera tykkum ævigtvarandi áseting, at gera sáttargerð fyrri børn Ísraels fyrri allar teirra syndir eina ferð um árið. Og hann gjörði eins og HARRIN beyð Mósesi.

KAPITUL 17

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Tala við Aaron, og við synir hans, og við øll børn Ísraels, og sig við teir; Hetta er tað sum HARRIN hevur boðið, sigandi,

3 Hvør maður sumhelst *íð tað veri seg* av Ísraels húsi, sum drepur ein oxsa, ella lamb, ella geit, í leirinum, ella sum drepur *tað* uttanfyri leirin,

4 Og ikki kemur við tí til dyrnar á samkomutabernaklinum, at ofra eitt offur at HARRANUM frammi fyrri tabernakli HARRANS; blóð skal verða tilskrivað tí manningum; hann hevur úthelt blóð; og tann maðurin skal skerast av burturúr fólki hans:

5 Til tess endamáls at Ísraels børn mega koma við sínum sláturofrum, sum teir ofra í opna akrinum, *enntá* at teir mega koma við teimum til HARRANS, til dyrnar á samkomutabernaklinum, til prestin, og ofra tey *til* friðoffur at HARRANUM.

6 Og presturinn skal sletta blóðið uppá HARRANS altar *við* dyrnar á samkomutabernaklinum, og brenna feittíð til søtan anga at HARRANUM.

7 Og teir skulu ikki meira ofra síni sláturoffur at djevllum, sum teir hava farið horandi eftir. Hetta skal vera ein áseting um ævir hjá teimum út ígjøgnum teirra ættir.

8 ¶ Og tú skalt siga við teir, Hvørsumhelst maður *íð tað veri seg* av Ísraels húsi, ella av hinum fremmandu sum útisita tykkara millum, sum ofrar brennioffur, ella sláturoffur,

9 Og ikki kemur við tí til dyrnar á samkomutabernaklinum, at ofra tað at HARRANUM; *enntá* tann maðurin skal skerast av burturúr fólki hans.

10 ¶ Og hvørsumhelst maður *íð tað veri seg* av Ísraels húsi, ella av hinum fremmandu sum útisita tykkara millum, sum etur nakað háttarlag av blóði; eg vil *enntá* seta mitt andlit ímóti teirri sál *íð* etur blóð, og vil skera hann av burturúr fólki hans.

11 Tí at kjøtsins liv er í blóðinum; og eg havi givið tykkum tað uppá altarið til at gera eina sáttargerð fyrri tykkara sálir: tí tað er blóðið *sum* ger eina sáttargerð fyrri sálina.

12 Tí segði eg við børn Ísraels, Eingin sál av tykkum skal eta blóð, eiheldur skal nakar fremmandur, sum útisitur tykkara millum, eta blóð.

13 Og hvørsumhelst maður *íð tað veri seg* av børnum Ísraels, ella av hinum fremmandu sum útisita tykkara millum, sum veiðir og fangar nakað djór ella fugl sum kann etast; hann skal *enntá* hella út blóðið av tí, og deka tað við støvi.

14 Tí *tað* er lívið hjá øllum kjøti; blóðið av tí er fyrri liv tess:

tí segði eg við börn Ísraels, Tit skulu eta blóðið av ongum háttarlagi av kjöti: tí at lívið hjá øllum kjöti *er* blóð tess: hvørsumhelst ið etur tað skal verða skorin av.

15 Og hvør sál ið etur tað sum doyði *av sær sjálvum*, ella tað sum varð skrætt *hjá djórum*, hvørt tað veri ein tykkar egna lands, ella ein fremmandur, tá skal hann bæði tváa síni klæðir, og baða *sær* í vatni, og vera óreinur inntil kvöldið: tá skal hann vera reinur.

16 Men um hann tvái *tey* ikki, ella baði kjøt sítt; so skal hann bera sína misgerð.

KAPITUL 18

OGG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Tala við börn Ísraels, og sig við teir, Eg eri HARRIN Guð tykkara.

3 Eftir gerðum Egyptalands, sum tit búðu í, skulu tit ikki gera: og eftir gerðum Cánaans lands, hvagar eg færi tykkum, skulu tit ikki gera: eiheldur skulu tit ganga í teirra regluskipanum.

4 Tit skulu gera mínar dómur, og halda mínar regluskipanir, til at ganga harí: eg eri HARRIN Guð tykkara.

5 Tit skulu tí halda mínar ásetingar, og mínar dómur: sum, um maður geri, skal hann liva í teim: eg eri HARRIN.

6 ¶ Eingin av tykkum skal nærkast til nakran sum er nær í slekt við seg, til at avdekka *teirra* nakni: eg eri HARRIN.

7 Naknina hjá faðir tinum, ella naknina hjá móður tinni, skalt tú ikki avdekka: hon *er* móðir tín; tú skalt ikki avdekka hennara nakni.

8 Naknina hjá konu faðirs tíns skalt tú ikki avdekka: tað *er* nakni faðirs tíns.

9 Naknina hjá systur tinni, dóttur faðirs tíns, ella dóttur at móður tinni, *hvørt hon veri seg* fødd heima, ella fødd burturi, *enmtá* teirra nakni skalt tú ikki avdekka.

10 Naknina hjá dóttur sonar tíns, ella hjá dóttur dóttur tinar, *enmtá* teirra nakni skalt tú ikki avdekka: tí at teirra *er* tín egna nakni.

11 Naknina hjá dóttur konu faðirs tíns, gitin av faðir tinum, hon *er* systir tín, tú skalt ikki avdekka hennara nakni.

12 Tú skalt ikki avdekka naknina hjá systur faðirs tíns: hon *er* nærskyldkona faðirs tíns.

13 Tú skalt ikki avdekka nakni systur móður tinar: tí hon *er* nærskyldkona móður tinar.

14 Tú skalt ikki avdekka nakni bróður faðirs tíns, tú skalt ikki nærkast konu hans: hon *er* faðirbróðurkona tín.

15 Tú skalt ikki avdekka naknina hjá verdóttur tinni: hon *er* kona sonar tíns; tú skalt ikki avdekka hennara nakni.

16 Tú skalt ikki avdekka nakni konu bróður tíns: tað *er* nakni bróður tíns.

17 Tú skalt ikki avdekka naknina hjá eini kvinnu og dóttur hennara, eiheldur skalt tú taka dóttur sonar hennara, ella dóttur dóttur hennara, til at avdekka hennara nakni; *tí* tær *eru* nærskyldkonur hennara: tað *er* vondska.

18 Eiheldur skalt tú taka konu *afturat* systur hennara, til at níva *hana*, til at avdekka hennara nakni, umframt hína í hennara lívstíð.

19 Eisini skalt tú ikki nærkast kvinnu at avdekka hennara nakni, so leingi sum hon er sett til viks vegna sín óreinleika.

20 Haraftrat skalt tú ikki

liggja kjötligani við konu næsta tíns, til at dálka teg við henni.

21 Og tú skalt ekki lata nakað av tínum saði fara ígjøgnum *eldin* til *Molech*, eiheldur skalt tú halgispotta navn Guðs tíns: eg eri HARRIN.

22 Tú skalt ekki liggja við mannkyni, eins og við kvenskyni: tað er andstygd.

23 Eiheldur skalt tú liggja við nøkrum djóri til *tess* at dálka teg harvið: eiheldur skal nøkur kvinna standa frammanfyri djóri til at liggja niðri harfyri: tað er ørkymlan.

24 Dálkið tykkum ekki í nøkrum av hesum tingunum: tí at í øllum hesum eru tjóðirnar dálkaðar sum eg kastaði út frammi fyri tykkum:

25 Og landið er dálkað: tí heimsøki eg *tess* misgerð oman yvir tað, og landið sjálvt froysir út hennar íbúgar.

26 Tit skulu tí halda mínar ásetingar og mínar dómur, og skulu ekki fremja *nakra* av hesum andstygdunum; *hvørki* nakar av tykkar egnu tjóð, ella nakar fremmandur sum útisitur tykkara millum:

27 (Tí allar hesar andstygdur hava landsins menn gjørt, sum *vóru* undan tykkum, og landið er dálkað;)

28 At landið spýggi ekki tykkum út eisini, tá ið tit dálka tað, eins og tað spýði út tjóðirnar sum *vóru* undan tykkum.

29 Tí at hvørsumhelst ið fremur *nakra* av hesum andstygdunum, enn tá tær sálirnar sum fremja *tær* skulast av burturúr fólki sínum.

30 Tí skulu tit halda mína regluskipan, at *tú* fremji ekki *nakra* ta *einastu* av hesum andstyggiligu venjunum, sum vórðu framdar undan tykkum, og at tit dálki ekki tykkum sjálvar hari: eg eri HARRIN Guð tykkara.

KAPITUL 19

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Tala við alla samkomu Ísraels barna, og sig við teir, Tit skulu vera heilagir: tí at eg, HARRIN Guð tykkara, eri heilagur.

3 ¶ Tit skulu óttast hvør maður móður sína, og faðir sín, og halda mínar sabbatar: eg eri HARRIN Guð tykkara.

4 ¶ Snúgvíð ekki at avgudum, ella gerið tykkum bræddar gudar: eg eri HARRIN Guð tykkara.

5 ¶ Og um tit ofri eitt sláturoffur av friðofrum at HARRANUM, so skulu tit ofra tað av tykkar egna vilja.

6 Tað skal verða etið sama dag *sum* tit ofra tað, og á morgindegnum: og um okkurt verði eftir inn til triðja dag, so skal tað brennast í eldinum.

7 Og um tað verði etið yvirhøvir á triðja degi, so er tað andstyggiligt; tað verður ekki góðkent.

8 Tí skal *hvør* *tann*, ið etur tað, bera sína misgerð, av tí at hann hevur halgispottað halgaða ting HARRANS: og *tann* sálin skal skerast av burturúr fólki hans.

9 ¶ Og tá ið tit heysta heyst lands tykkara, skalt tú ekki heilvegis heysta hjørn akurs tíns, eiheldur skalt tú savna finrakingar skurðar tíns.

10 Og tú skalt ekki finhenta vingarð tin, eiheldur skalt tú savna *hvørt* vinber vingarðs tíns; tú skalt lata tey vera til hin fátaeka og fremmenda: eg eri HARRIN Guð tykkara.

11 ¶ Tit skulu ekki stjala, eiheldur fara svikaliga fram, eiheldur lúgva hvør fyri øðrum.

12 ¶ Og tit skulu ekki svørja við navn mitt falsliga, eiheldur

LEVITICUS 19

skalt tú halgispotta navn Guðs tíns: eg *eri* HARRIN.

13 ¶ Tú skalt ekki snýta næsta tín, eiheldur ræna *hann*: lönin hjá honum, sum er leigaður, skal ekki verða *verandi* hjá tær í alla nátt inntil morgunin.

14 ¶ Tú skalt ekki bœlbiðja hin deyva, ella seta snávingarstein frammi fyri tí blinda, men skalt óttast Guð tín: eg *eri* HARRIN.

15 ¶ Tit skulu einkið órættvísi gera í dómi: tú skalt ekki meta persón hins fátæka, ella æra persón hins mektiga: *men* í rættvísi skalt tú døma tín næsta.

16 ¶ Tú skalt ekki fara niðan og oman *sum* sleygivætti millum fólks tíns: eiheldur skalt tú standa ímóti blóði næsta tíns: eg *eri* HARRIN.

17 ¶ Tú skalt ekki hata bróður tín í hjarta tínum: tú skalt í øllum førum harta bróður tín, og ekki loyva synd á honum.

18 ¶ Tú skalt ekki hevna, ella bera nakað agg ímóti børnum fólks tíns, men tú skalt elska næsta tín sum sjálvan teg: eg *eri* HARRIN.

19 ¶ Tit skulu halda mínar ásetingar. Tú skalt ekki lata tín fenað parast við ymskum slagi: tú skalt ekki sáa tín akur við blandaðum sáði: eiheldur skal eitt klæði, *sum er* blandað av líni og ullintum, koma uppá teg.

20 ¶ Og hvørsumhelst *ið* liggur kjørligani við kvinnu sum *er* tænastruga, trúlovað manni, og als ekki endurløyst, ella frælsi givið henni; *tá* skal hon verða húðflett; tey skulu ekki verða tikin av lívi, tí hon var ekki frí.

21 Og hann skal koma við sínum misbrotsfri at HARRANUM, til dyrnar á samkomu-tabernaklinum, *enntá* einum veðri til misbrotsoffur.

Lógir um miskunn og rættvísi

22 Og presturinn skal gera eina sáttargerð fyri hann við misbrotsoffurveðrinum frammi fyri HARRANUM fyri hansara synd sum hann hevur gjørt; og syndin, sum hann hevur gjørt, skal verða fyrigivin honum.

23 ¶ Og tá ið tit koma inn í landið, og hava plantað alskyns trø til matnað, tá skulu tit telja fruktina av tí sum óumskorna: *i* trý ár skal hon vera tær sum óumskorin: hon skal ekki verða etin av.

24 Men í fjórða ári skal øll fruktin av tí vera heilag til at prisa HARRANUM *við*.

25 Og í fimta ári skulu tit eta av frukt tess, at tað má veita tykkum fruktina av tí: eg *eri* HARRIN Guð tykkara.

26 ¶ Tit skulu ekki eta *nakað ting* við blóðinum: eiheldur skulu tit brúka rúnagandan, ella geva ans eftir tíðum.

27 Tit skulu ekki runda hjørnini á tykkara høvðum, eiheldur skalt tú skemma hjørnini á skeggi tínum.

28 Tit skulu ekki gera nakrar skeringar í kjøt tykkara fyri tey deyðu, ella prenta nøkur merki uppá tykkum: eg *eri* HARRIN.

29 ¶ Skøkjuger ekki dóttur tína, til at elva henni at vera ein hora; at ekki landið falli til hordóms, og landið verði fult av vondsku.

30 ¶ Tit skulu halda mínar sabbatar, og virðingaróttast mín halgidóm: eg *eri* HARRIN.

31 ¶ Gáið ekki eftir teimum ið hava vælkunnugar andar, eiheldur søkið eftir gandakøllum, til at verða dálkaðir av teimum: eg *eri* HARRIN Guð tykkara.

32 ¶ Tú skalt rísa upp frammi fyri tí gráa høvðinum, og æra andlitið hjá gamla manningum, og óttast Guð tín: eg *eri* HARRIN.

33 ¶ Og um ein fremmandur

útsiti hjá tær í landi tykkara, so skulu tit ekki plága hann.

34 Men hin fremmandi, sum býr hjá tykkum, skal vera tykkum sum ein sum er föddur tykkara millum, og tú skalt elska hann sum sjálvan teg; tí at tit vóru fremmandir í Egyptalandi: eg eri HARRIN Guð tykkara.

35 ¶ Tit skulu einkið órættvisi gera í dómi, í stikku, í vekt, ella í máti.

36 Rættar vágskáilir, rættar vektir, rætta é-füh, og rætta hin, skulu tit hava: eg eri HARRIN Guð tykkara, sum fórdi tykkum út úr Egyptalandi.

37 Tí skulu tit geva ans eftir øllum mínum ásetingum, og øllum mínum dómum, og gera tey: eg eri HARRIN.

KAPITUL 20

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Aftur skalt tú siga til Ísraels barna, Hvørsumhelst hann veri seg av Ísraels børnum, ella av hinum fremmandu sum útsita í Ísrael, sum gevur nakað av sínum sáði til Molech; hann skal víst takast av lívi: landsins fólk skulu steina hann við steinum.

3 Og eg vil seta mitt andlit ímóti tí manni, og vil skera hann av burturúr fólki hans; av tí at hann hevur givið av sínum sáði til Molech, til at dálka mín halgidóm, og til at halgispotta mitt heilaga navn.

4 Og um landsins fólk á nakran hátt fjali sini eygu frá manninum, tá ið hann gevur av sínum sáði til Molech, og drepi hann ei:

5 Tá vil eg seta mitt andlit ímóti tí manni, og ímóti familju hansara, og vil skera hann av, og allar ið fara horandi eftir honum, at fremja hordóm við Molechi, burturúr fólki teirra.

6 ¶ Og tann sál ið snýr eftir slíkum ið hava vælkunnugar andar, og eftir gindakøllum, til at fara horandi eftir teimum, eg vil enntá seta mitt andlit ímóti teirri sál, og vil skera hann av burturúr fólki hans.

7 ¶ Halgið tykkum tí, og verið heilagir: tí at eg eri HARRIN Guð tykkara.

8 Og tit skulu halda mínar ásetingar, og gera tær: eg eri HARRIN sum halgi tykkum.

9 ¶ Tí hvør tann ið bannar faðir sín ella móður sína, skal víst takast av lívi: hann hevur bannað faðir sín ella móður sína; hansara blóð skal vera uppiá honum.

10 ¶ Og tann maður ið fremur hordóm við konu annars mans, enntá hann ið fremur hordóm við konu næsta síns, horkallurin og horinnan skulu víst takast av lívi.

11 Og tann maður, ið liggur við konu faðirs síns, hevur avdekkað nakni faðirs síns: bæði av teimum skulu víst takast av lívi; teirra blóð skal vera uppiá teimum.

12 Og um maður liggi við verdóttur síni, so skulu bæði teirra víst takast av lívi: tey hava virkað ørkymlan; teirra blóð skal vera uppiá teimum.

13 Um maður eisini liggi við mannkyni, eins og hann liggur við kvinnu, so hava báðir teirra framt eina andstygð: teir skulu víst takast av lívi; teirra blóð skal vera uppiá teimum.

14 Og um maður taki konu og móður hennara, so er tað vondska: tey skulu brennast við eldi, bæði hann og tær; at tað veri eingin vondska tykkara millum.

15 Og um maður liggi við djóri, so skal hann víst takast av lívi: og tit skulu drepa djórið.

16 Og um kvinna nærkist at nøkrum djóri, og liggi niðri harfyri, *so skalt tú drepa kvinnuna, og djórið: tey skulu víst takast av lívi; teirra blóð skal vera uppiá teimum.*

17 Og um maður man taka systur sína, dóttur faðirs síns, ella dóttur móður sínar, og siggja hennara nakni, og hon siggi hansara nakni; *so er tað vondur lutur; og tey skulu skerast av í eygsjón fólks síns: hann hevur avdekkað nakni systur sínar; hann skal bera sína misgerð.*

18 Og um maður liggi við kvinnu *sum* hevur sjúku sína, og avdekkar hennara nakni; *so* hevur hann avdekkað hennara keldu, og hon hevur avdekkað kelduna av sínum blóði: og bæði teirra skulu skerast av burturúr fólki sínum.

19 Og tú skalt ikki avdekkja naknina hjá systur móður tínar, ella systur faðirs tíns: tí hann avdekkar sítt nærskyldfólk: tey skulu bera sína misgerð.

20 Og um maður liggi við konu foreldrabróður síns, *so* hevur hann avdekkað naknina hjá foreldrabróður sínum: tey skulu bera sína synd; tey skulu doyggja barnleys.

21 Og um maður man taka konu bróður síns, *so er tað* eitt óreint ting: hann hevur avdekkað nakni bróður síns; tey skulu vera barnleys.

22 ¶ Tit skulu tí halda allar mínar ásetingar, og allar mínar dómur, og gera tey: at landið, hvagar eg føri tykkum at búgva hari, spýggi tykkum ikki út.

23 Og tit skulu ikki ganga í háttarløgum tjóðarinnar, sum eg kasti út undan tykkum: tí at tey framdu allar hesar lutir, og tí stóðst mær við tey.

24 Men eg havi sagt við tykkum, Tit skulu arva land

teirra, og eg vil geva tykkum tað til at ognast tað, eitt land sum flýtur í mjólk og hunangi: *eg eri HARRIN Guð tykkara, sum havi skilt tykkum frá øðrum fólki.*

25 Tit skulu tí seta mun ímillum rein djór og órein, og ímillum óreinar fuglar og reinar: og tit skulu ikki gera tykkara sálir andstyggligar við djóri, ella við fugli, ella við nøkrum háttarlagi av livandi tingi ið skriður á jørðini, sum eg havi skilt frá tykkum sum óreint.

26 Og tit skulu vera mær heilagir: tí at eg, HARRIN, *eri* heilagur, og havi skilt tykkum frá øðrum fólki, at tit skuldu vera mínir.

27 ¶ Maður eisini, ella kvinna, sum hevur vælkunnugan anda, ella sum er gandakallur, skal víst takast av lívi: tey skulu steina tey við steinum: teirra blóð *skal vera uppiá teimum.*

KAPITUL 21

OG HARRIN segði við Móses, Tala við prestarnar, synir Aarons, og sig við teir, Tað skal eingin verða dálkaður fyri hinar deyðu millum fólk sitt:

2 Uttan fyri sítt nærskyldfólk, sum er nær honum, *tað er*, fyri móður sína, og fyri faðir sín, og fyri son sín, og fyri dóttur sína, og fyri bróður sín,

3 Og fyri sína systur eina jomfrúgv, sum er nær honum, sum ongan mann hevur havt; fyri hana kann hann dálkast.

4 Men hann skal ikki dálka seg, *sum* ein fremsti maður millum fólk sitt, til at vanhalga seg.

5 Teir skulu ikki gera skulluteika uppiá sínum høvdi, ikki heldur skulu teir raka av hjørnið á skeggi sínum, ella gera nakrar skeringar í kjøt sitt.

6 Teir skulu vera Guði sínum

heilagir, og ekki halgispotta navn Guðs síns: tí at offur HARRANS gjörð við eldi, og breyð Guðs síns, ofra teir: tí skulu teir vera heilagir.

7 Teir skulu ekki fáa *sær konu sum er hora, ella vanheilag; eiheldur skulu teir fáa sær kvinnu sum er koyrd burtur frá manni sínum: tí hann er Guði sínum heilagur.*

8 Tú skalt tí halga hann; tí hann ofrar breyð Guðs tíns: hann skal vera tær heilagur: tí at eg HARRIN, sum halgi tykkum, *eri heilagur.*

9 ¶ Og dóttirin hjá onkrum presti, um hon vanhalgi seg við at spæla horan, *so vanhalgar hon faðir sin: hon skal brennast við eldi.*

10 *Og hann sum er hövuðspresturinn millum brøður sínar, uppá hvørs hævur salvingaroljan varð helt, og sum er innvígaður til at fara í klæðini, skal ekki avdekkja hævur sítt, ella skræða klæðir síni;*

11 Eiheldur skal hann fara inn til nakran deyðan kropp, ella dálka seg fyri faðir sin, ella fyri móður sína;

12 Eiheldur skal hann fara út úr halgidóminum, ella halgivanvirða halgidóm Guðs síns; tí krúnan av salvingarolju Guðs hans *er uppiá honum: eg eri HARRIN.*

13 Og hann skal taka konu í jomfrúdomi hennara.

14 Eina einkju, ella fráskilda kvinnu, ella vanheilaga, *ella skökju, hesar skal hann ekki taka: men hann skal taka jomfrú av sínum egna fólki til konu.*

15 Eiheldur skal hann vanhalga sáð sitt millum fólk sítt: tí at eg, HARRIN, halgi hann.

16 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, *og segði,*

17 Tala við Aaron, *og sig,*

Hvørsumhelst *ið hann veri* av sáði tinum í ættum teirra sum hefur *nakað lýti*, lat hann ekki nærkast at ofra breyð Guðs síns.

18 Tí hvørsumhelst maður *ið hann veri seg* sum hefur eitt lýti, hann skal ekki nærkast: ein blindur maður, ella ein lamin, ella hann *ið hefur flata nös, ella nakað ting til yvirs,*

19 Ella ein maður sum er fótbrotin, ella hondbrotin,

20 Ella ryggbogin, ella ein dvørgur, ella sum hefur eitt lýti í eyga sínum, ella veri *seg* skrubbatur, ella skruvaður, ella hefur steinar sínar brotnar;

21 Eingin maður, sum hefur eitt lýti av sáði Aarons prests, skal koma nær at ofra ofrini hjá HARRANUM gjörð við eldi: hann hefur eitt lýti; hann skal ekki koma nær at ofra breyð Guðs síns.

22 Hann skal eta breyð Guðs síns, *bæði* av tí háheilaga, og av tí heilaga.

23 Hann skal bara ekki fara inn at forhanginum, ella koma nær at altarinum, av tí at hann hefur eitt lýti; at hann vanhalgi ekki mínar halgidómar: tí at eg, HARRIN, halgi teir.

24 Og Móses segði *tað* við Aaron, og til sona hans, og við øll børn Israels.

KAPITUL 22

OG HARRIN talaði við Móses, *og segði,*

2 Tala við Aaron og til synir hans, at teir atskilji seg frá heilagu tingum Israels barna, og at teir halgispotti ekki mitt heilaga navn *i teim tingunum* sum teir halga mær: *eg eri HARRIN.*

3 Sig við teir, Hvørsumhelst *ið hann veri seg* av øllum tykkara sáði millum ættir tykkara, sum fer at hinum heilagu tingum, sum Israels børn halga

HARRANUM, og hefur sín óreinkleika uppiá sær, tann sál skal verða skorin av frá nærveru míni: eg eri HARRIN.

4 Hvør maður sumhelst av sáði Aarons *sum er ein spítalskur*, ella hefur rennandi útflot; hann skal ikki eta av heilagu tingunum, inntil hann verði reinur. Og hvøriðenn nemur við nakað ting *sum er óreint av teimum deyðu*, ella ein mann hvørs sáð fer frá honum;

5 Ella hvørsumhelst *ið* nemur við nakað skriðkykt, við hvørjum hann kann gerast óreitur, ella mann av hvørjum hann kann fáa óreinkleika, hvønnsumhelst óreinkleika hann hefur;

6 Tann sál, *ið* hefur nomið við nakað slíkt, skal vera órein inntil kveldið, og skal ikki eta av heilagu tingunum, uttan hann tvái kjót sítt við vatni.

7 Og tá *ið* sól er farin til víða, skal hann vera reinur, og skal síðani eta av heilagu tingunum; tí at tað *er* matur hansara.

8 Tað sum doyr av sær sjálvum, ella verður skrætt *við djórum*, skal hann ikki eta til at dálka seg harvið: eg eri HARRIN.

9 Teir skulu tí halda mína regluskipan, at ikki teir beri synd fyri tað, og doyggi harfyri, um teir vanhalgi tað: eg HARRIN halgi teir.

10 Tað skal eingin fremmandur eta *av* tí heilaga tinginum: ein útiseti hjá prestinum, ella ein leigaður tænarí, skal ikki eta *av* tí heilaga tinginum.

11 Men um presturin keypi *onkera* sál við peningi sínum, *so* skal hann eta av tí, og hann *ið* er føddur í húsi hansara: teir skulu eta av mati hansara.

12 Um dóttir prestsins eisini verði *gift* einum fremmandum, *so* má hon ikki eta av einum ofri av heilagu tingunum.

13 Men um dóttir prestsins veri einkja, ella fráskild, og havi einkið barn, og er komin aftur til hús faðirs síns, sum í ungdomi sínum, *so* skal hon eta av mati faðirs síns: men tað skal eingin fremmandur eta av tí.

14 ¶ Og um maður eti *av* tí heilaga tinginum óavvitanarligani, tá skal hann koyra fimtupartin harav at tí, og skal geva prestinum *tað* við tí heilaga tinginum.

15 Og teir skulu ikki vanhalga heilagu ting Ísraels barna, sum teir ofra HARRANUM;

16 Ella loyva teimum at bera misgerðarmisbrotið, tá *ið* teir eta síni heilagu ting: tí at eg, HARRIN, halgi teir.

17 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

18 Tala við Aaron, og til synir hansara, og við øll børn Ísraels, og sig við teir, Hvatsumhelst *ið hann veri seg* av húsi Ísraels, ella av teimum fremmandu í Ísrael, sum vil ofra sitt tilbiðjanaroffur fyri øll síni heitstreingir, og fyri síni fríviljaoffur, sum teir vilja ofra at HARRANUM til brennioffur;

19 *Tá skulu tit ofra* av tykkara egna vilja eitt kallkyns uttan lýti, av neytunum, av seyðunum, ella av geitunum.

20 *Men* hvatsumhelst *ið* hefur eitt lýti, *tað* skulu tit ikki ofra: tí at tað skal ikki verða góðtakiligt fyri tykkum.

21 Og hvørsumhelst *ið* ofrar HARRANUM fríðofrasláturoffur, til at fullføra *sitt* heitstreingi, ella eitt fríviljaoffur í neytum, ella seyðum, *tá* skal tað vera fullkomið *fyri* at verða góðtekið; tað skal einkið lýti vera í tí.

22 Blint, ella brotið, ella vanført, ella *sum* hefur kýli, ella skrubburt, ella skruvað, tit skulu ikki ofra HARRANUM hesi, ella

gera eitt offur við eldi av teimum á altarinum at HARRANUM.

23 Ella ungtarv ella lamb sum hevur nakað ting til yvirs ella vantandi í þørtum sinum, tað kanst tú ofra til friviljaoffur; men til heitstreingi skal tað ikki verða góðtikið.

24 Tit skulu ikki ofra at HARRANUM tað sum er knúskað, ella meltað, ella brotið, ella skorið; eiheldur skulu tit gera nakað offur harav í landi tykkara.

25 Eiheldur frá hondini á einum fremmandum skulu tit ofra breyð Guðs tykkara av nøkrum av hesum; tí at teirra spilla er í teimum, og lýtir veri í teimum: tey skulu ikki verða góðtikin fyrri tykkum.

26 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

27 Tá ið ungtarvur, ella seyður, ella geit, verður ført fram, tá skal tað vera sjeý dagar undir móðrini; og frá áttanda degi og haðanifrá skal tað verða góðtikið til eitt offur gjørt við eldi at HARRANUM.

28 Og hvørt tað veri seg kúgv ella ær, so skulu tit ikki drepa hana og hennara unga bæði í einum degi.

29 Og tá ið tit vilja ofra eitt takkargerðarslátureoffur at HARRANUM, tá ofrið tað av tykkara egna vilja.

30 Á sama degi skal tað verða etið upp; tit skulu einkið eftirlata av tí inntil morgindagin: eg eri HARRIN.

31 Tit skulu tí halda míni boð, og gera tey: eg eri HARRIN.

32 Eiheldur skulu tit halgi-vanvirða mitt heilaga navn; men eg vil vera halgaður millum Ísraels børn: eg eri HARRIN sum halgi tykkum,

33 Sum ferdí tykkum út úr Egyptalandi, til at vera Guð tykkara: eg eri HARRIN.

KAPITUL 23

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Tala við børn Ísraels, og sig við teir, *Víðvíkjandi* hátíðum HARRANS, sum tit skulu yvirlýsa at vera heilagar samankallingar, so eru enntá hetta mínar hátíðir.

3 Seks dagar skal arbeiði gerast: men sjeýndi dagurin er hvíldarsabbaturin, ein heilag samankalling; tit skulu einkið arbeiði gera hari: hann er sabbatur HARRANS í øllum tykkara bústøðum.

4 ¶ Hetta eru hátíðir HARRANS, enntá heilagar samankallingar, ið tit skulu yvirlýsa í teirra tíðum.

5 Á fjúrtanda degi hins fyrsta mánaðar um kvøldið er umleyp HARRANS.

6 Og á fimtanda degi av sama mánaði er hátíðin av ósúrgaðum breyði at HARRANUM: sjeý dagar mugu tit eta ósúrgað breyð.

7 Í fyrsta degi skulu tit hava heilaga samankalling: tit skulu einkið tænarakent arbeiði gera hari.

8 Men tit skulu ofra eitt offur gjørt við eldi at HARRANUM í sjeýnda degi er heilag samankalling: tit skulu einkið tænarakent arbeiði gera hari.

9 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

10 Tala við børn Ísraels, og sig við teir, Tá ið tit verði komnir inn í landið sum eg gevi tykkum, og skulu skera heyst tess, tá skulu tit koma við bundi av frumávøkstunum av tykkara heysti at prestinum:

11 Og hann skal reiggja bundinum frammi fyrri HARRANUM, at verða góðtikið fyrri tykkum: á morgindegnum eftir sabbatin skal presturin reiggja tí.

12 Og tit skulu ofra tann dagin, tá ið tit reiggja bundinum, eitt fyrsta árs veðurlamb uttan lýti til brennioffur at HARRANUM.

13 Og matofrið harav *skal vera* tveir tiggjunddeilir av finum mjøli blandað við olju, eitt offur gjørt við eldi at HARRANUM til sötan anga; og drykkofrið harav *skal vera* av vini, fjórðingurin av eini hin.

14 Og tit skulu eta hvørki breyð, ella turkað korn, ella grøn óks, inntil sjálvan sama dag sum tit hava komið við einum ofri at Guði tykkara: *tað skal vera* ein áseting um ævir út igjøgnum ættir tykkara í øllum tykkara bústöðum.

15 ¶ Og tit skulu telja tykkum frá morgindegnum eftir sabbatin, frá tí degi sum tit komu við reiggioffurbundinum; sjeý sabbatar skulu vera fullfördir:

16 Alt at morgindegnum eftir sjeýnda sabbatin skulu tit upptelja fimmti dagar; og tit skulu ofra eitt nýtt matoffur at HARRANUM.

17 Tit skulu bera út úr tykkara bústöðum tvey reiggiheilbreyð á tveir tiggjunddeilir: tey skulu vera av finum mjøli; tey skulu vera bakað við súrdeiggi; *tey eru* frumávokstirnir at HARRANUM.

18 Og tit skulu ofra við breyðinum sjeý fyrsta árs lomb uttan lýti, og ein ungan tarv, og tveir veðrar: teir skulu vera til eitt brennioffur at HARRANUM, við teirra matofri, og teirra drykkofrum, *enntá* eitt offur gjørt við eldi, HARRANUM til sötan anga.

19 So skulu tit sláturofra eitt lamb av geitunum til syndoffur, og tvey fyrsta árs lomb til sláturoffur av friðofrum.

20 Og presturin skal reiggja teimum við frumávakstabreyðinum til eitt reiggioffur frammi fyri HARRANUM, við teimum

báðum lombunum: tey skulu vera heilag fyri HARRANUM hjá prestinum.

21 Og tit skulu yvirlýsa á sjálvum tí sama degi, at tað má vera heilag samankalling hjá tykkum: tit skulu einkið tænarakent arbeiði gera *hari: tað skal vera* ein áseting um ævir í øllum tykkara bústöðum út igjøgnum ættir tykkara.

22 ¶ Og tá ið tit skera heyst lands tykkara, skalt tú ikki gera reina rudding av hjørnunum á tinum akri tá ið tú skert, eiheldur skalt tú savna nakra fínraking av heysti tinum: tú skalt eftirlata tey at tí fátæka, og til hin fremmanda: eg *eri* HARRIN Guð tykkara.

23 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

24 Tala við børn Ísraels, og sig, Í sjeýnda mánaði, í fyrsta degi mánaðarins, skulu tit hava sabbat, eitt lúðrablástursminni, eina heilaga samankalling.

25 Tit skulu einkið tænarakent arbeiði gera *hari: men* tit skulu ofra eitt offur gjørt við eldi at HARRANUM.

26 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

27 Eisini á tiggjunda degi av hesum sjeýnda mánaði *skal vera* ein sáttargerðardagur: tað skal vera ein heilag samankalling hjá tykkum; og tit skulu niva tykkara sálar, og ofra eitt offur gjørt við eldi at HARRANUM.

28 Og tit skulu einkið arbeiði gera í tí sama degi: tí at tað *er* sáttargerðardagur, til at gera eina sáttargerð fyri tykkum frammi fyri HARRANUM Guði tykkara.

29 Tí hvørsumhelst sál ið *tað veri* seg sum man ei verða nívd í tí sama degi, hann skal verða skorin av frá millum fólk sitt.

30 Og hvørsumhelst sál ið *tað*

veri seg sum ger nakað arbeiði í tí sama degi, ta somu sál vil eg oyða burturúr fólki hans.

31 Tit skulu einkið háttarlag av arbeiði gera: tað skal vera ein áseting um ævir út ígjøgnum ættir tykkara í øllum tykkara bústøðum.

32 Hann skal vera tykkum hvíldarsabbatur, og tit skulu niva tykkara sálir: á niggjunda degi mánaðarins um kvöldið, frá kvöldi til kvelds, skulu tit feira tykkara sabbat.

33 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

34 Tala við børn Ísraels, og sig, Fimtanda dag av sjeynða mánaði skal vera tabernaklahátíðin í sjeý dagar at HARRANUM.

35 Á fyrsta degi skal vera heilag samankalling: tit skulu einkið tænarakent arbeiði gera hari.

36 Sjeý dagar skulu tit ofra eitt offur gjørt við eldi at HARRANUM: á áttanda degi skal vera heilag samankalling hjá tykkum; og tit skulu ofra eitt offur gjørt við eldi at HARRANUM: tað er hátíðarsamkoma; og tit skulu einkið tænarakent arbeiði gera hari.

37 Hetta eru HARRANS hátíðir, sum tit skulu yvirlýsa at vera heilagar samankallingar, at ofra eitt offur gjørt við eldi at HARRANUM, eitt brennioffur, og eitt mat-offur, eitt sláturoffur, og drykk-offur, hvørt ting á degi sínum:

38 Umframt HARRANS sabbatar, og umframt tykkara gávur, og umframt øll tykkara heitstreingir, og umframt øll tykkara frívíljaoffur, sum tit geva at HARRANUM.

39 Eisini í fimtanda degi av sjeynða mánaði, tá ið tit hava savnað inn landsins ávøkst, skulu tit halda hátíð at HARRANUM í sjeý dagar: á fyrsta degi

skal vera sabbatur, og á áttanda degi skal vera sabbatur.

40 Og tit skulu taka tykkum á fyrsta degi bularnar av frálíkum trøum, greinar av pálmatrøum, og bularnar av tjúkkum trøum, og pilatrø úr ánni; og tit skulu fegnast frammi fyri HARRANUM Guði tykkara í sjeý dagar.

41 Og tit skulu halda tað til hátíð at HARRANUM sjeý dagar í árinum. Tað skal vera ein áseting um ævir í ættum tykkara: tit skulu feira tað í sjeynða mánaði.

42 Tit skulu bógva í búðum í sjeý dagar; allir, ið eru Ísraelitar føddir, skulu bógva í búðum:

43 At tykkara ættir mega vita at eg fekk Ísraels børn at bógva í búðum, tá ið eg fordi teir út úr Egyptalandi: eg eri HARRIN Guð tykkara.

44 Og Móses kunngjörði Ísraels børnum HARRANS hátíðir.

KAPITUL 24

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Bjöða børnum Ísraels, at teir beri tær reina olivinolju sligna til ljósið, til tess at fáa lampurnar at brenna framhaldandi.

3 Uttanfyri vitnisburðarforhangið, í samkomutabernaklinum, skal Aaron hagreiða tað frá kvöldi til morguns frammi fyri HARRANUM framhaldandi: tað skal vera ein áseting um ævir í ættarliðum tykkara.

4 Hann skal hagreiða lampurnar uppiá tí skíra ljósastakanum frammi fyri HARRANUM framhaldandi.

5 ¶ Og tú skalt taka fint mjøl, og baka tólv køkur úr tí: tveir tiggjunddeilir skulu vera í einari koku.

6 Og tú skalt seta tær í tvær røðir, seks í eini røð, uppá tað skíra borðið frammi fyri HARRANUM.

7 Og tú skalt seta skírt roykilsí uppá *hvörja* röð, at tað má vera á breyðinum til eitt minni, *enmtá* eitt offur gjort við eldi at HARRANUM.

8 Hvønn sabbat skal hann seta tað til rættis frammi fyri HARRANUM framhaldandi, *tað verður tikið* frá børnum Ísraels við ævigtvarandi sáttmála.

9 Og tað skal vera Aarons og sona hansara; og teir skulu eta tað í tí heilaga plássinum: tí at tað er honum háheilagt av HARRANS ofrum gjordum við eldi við eini viðvarandi áseting.

10 ¶ Og sonurin at eini Ísraelitiskari kvinnu, hvørs faðir var Egypti, fór út millum Ísraels børn: og hesin sonurin at Ísraelitisku *kvinnuni* og ein maður av Ísrael klandraðust saman í leirinum;

11 Og sonurin at Ísraelitisku kvinnuni gudsspottaði navn *HARRANS*, og bannaði. Og teir førdu hann at Mósesi: (og navn móður hansara var Sjé-ló-mith, dóttir Dīb-ris, av ættargrein Dáns.)

12 Og teir settu hann í varðhald, at HARRANS hugur mátti verða sýndur teimum.

13 Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

14 Før fram hann, ið hevur bannað, útum leirin; og lat allar, sum hoyrdu *hann*, leggja sínar hendur á høvur hansara, og lat alla samkomuna steina hann.

15 Og tú skalt tala við børn Ísraels, og siga, Hvørsumhelst ið bannar Guð sín, skal bera synd sína.

16 Og hann, ið gudsspottar navn HARRANS, hann skal vist takast av lívi, og øll samkoman skal vissuliga steina hann: eins væl hin fremmandi, sum hann ið er føddur í landinum, tá ið hann gudsspottar navn

HARRANS, skal hann takast av lívi.

17 ¶ Og hann, ið drepur nakran mann, skal vist takast av lívi.

18 Og hann, ið drepur eitt djór, skal gera gott fyri tað; djór fyri djór.

19 Og um maður voldi eitt lýti í næsta sín; eins og hann hevur gjort, soleiðis skal verða gjort við hann;

20 Brot fyri brot, eyga fyri eyga, tonn fyri tonn: eins og hann hevur volt eitt lýti í mann, soleiðis skal verða gjort aftur við hann.

21 Og hann ið drepur eitt djór, hann skal endurbøta tað: og hann ið drepur ein mann, hann skal takast av lívi.

22 Tit skulu hava eitt lógarháttarlag, eins væl fyri hin fremmanda, sum fyri ein av tykkara egna landi: tí at eg eri HARRIN Guð tykkara.

23 ¶ Og Móses talaði til Ísraels børn, at teir skuldu føra fram hann, ið hevði bannað, út úr leirinum, og steina hann við steinum. Og Ísraels børn gjørdu sum HARRIN beyð Mósesi.

KAPITUL 25

OG HARRIN talaði við Móses á Sí-nai fjalli, og segði,

2 Tala við børn Ísraels, og sig við teir, Tá ið tit koma inn í landið sum eg gevi tykkum, tá skal landið halda HARRANUM sabbat.

3 Seks ár skalt tú sáa akur tín, og seks ár skalt tú snidra vingarð tín, og savna inn ávokstin harav;

4 Men í sjeynða ári skal vera hvíldarsabbatur hjá landinum, ein sabbatur fyri HARRAN: tú skalt hvørki sáa akur tín, ella snidra vingarð tín.

5 Tað, sum veksur av sínum egnu eintingum av heysti tínum, skalt tú ikki skera, eiheldur savna

vindrúvurnar av tinum víntræi órøktum: *tí at* tað er hvíldarár hjá landinum.

6 Og landsins sabbatur skal vera matur hjá tykkum; hjá tær, og hjá tænarar tinum, og hjá ternu tini, og hjá tinum leigaða tænarar, og hjá tinum fremmanda sum útisitur hjá tær,

7 Og hjá fenaði tinum, og hjá djórnum sum *eru* í landi tinum, skal øll grøðin harav vera matur.

8 ¶ Og tú skalt telja tær upp sjev sabbatar av árum, sjev ferðir sjev ár, og skeiðið á teimum sjev sabbatunum av árum skal vera tær fjóruti og níggu ár.

9 Tá skalt tú elva jū-bi-læ'-um-s-lúðrinum at ljóða á tiggjunda *degi* av sjevnda mánaði, á sáttargerðardegnum skulu tit fáa lúðurin *at* ljóða út ígjøgnum alt land tykkara.

10 Og tit skulu halga tað fimmtiunda árið, og kunngerar frælsi út ígjøgnum *alt* landið at øllum tess íbúgvum: tað skal vera tykkum jū-bi-læ'-um; og tit skulu venda aftur hvør maður at ogn síni, og tit skulu venda aftur hvør maður at familju síni.

11 Eitt jū-bi-læ'-um skal tað fimmtiunda árið vera tykkum: tit skulu ikki sáa, ella skera tað sum veksur av sær sjálvum í tí, ella savna *vindrúvurnar* í tí av tinum víntræi órøktum.

12 Tí at tað *er* jū-bi-læ'-um-ið, tað skal vera tykkum heilagt: tit skulu eta gróðurin harav uttan av akrinum.

13 Í árinum av hesum jū-bi-læ'-um-i skulu tit venda aftur hvør maður at ogn síni.

14 Og um tú selji okkurt at næsta tinum, ella keypirt *okkurt* av hond næsta tíns, *so* skulu tit ikki kúga hvør annan:

15 Samsvarandi talinum av árum eftir jū-bi-læ'-um-ið skalt tú keypa av næsta tinum, og

samsvarandi talinum av árum av ávøktstunum skal hann selja tær:

16 Samsvarandi fjøldleikanum av árum skalt tú økja um prísinn hará, og samsvarandi fáleikanum av árum skalt tú minka um prísinn á tí: *tí samsvarandi* talinum av árunum av ávøktstunum selur hann tær.

17 Tit skulu tí ikki kúga hvør annan; men tú skalt óttast tín Guð: tí at eg *eri* HARRIN Guð tykkara.

18 ¶ Hvørvegna tit skulu innar mínar ásetingar, og halda mínar dómar, og gera tey; og tit skulu búgva í landinum í tryggleika.

19 Og landið skal veita hennara grøði, og tit skulu eta tykkara mettu, og búgva hari í tryggleika.

20 Og um tit munnu siga, Hvat skulu vit eta tað sjevnda árið? sí, vit fara ikki *at* sáa, ella savna inn okkara grøði:

21 Tá vil eg ábjóða mína signing yvir tykkum í tí sætta árinum, og tað skal bera fram grøði til try ár.

22 Og tit skulu sáa tað áttanda árið, og eta *enn* av gamlari grøði inntil tað níggujunda árið; inntil hennara grøðir komi inn skulu tit eta *av* gomlu *goymsluni*.

23 ¶ Landið skal ei verða selt um ævir: tí at landið *er* mítt; tí at tit *eru* fremmandir og útisetar hjá mær.

24 Og í øllum landi ognar tykkara skulu tit veita endurløysing fyri landið.

25 ¶ Um tín bróðir veri vorðin fátækur, og hevur selt burtur *okkurt* av síni ogn, og um onkur av hansara næstingum komi at endurløysa tað, tá skal hann endurløysa tað sum bróðir hansara seldi.

26 Og um maðurin havi ongan at endurløysa tað, og sjálvur veri førur fyri at endurløysa tað;

27 Tá lat hann telja árinu

av söluni hará, og endurbóta manningum yvirskotið, hvörjum hann seldi tað; at hann má venda aftur at ogn síni.

28 Men um hann veri ikki førur fyrri at endurbóta tað til hansara, tá skal tað, sum er selt, verða verandi í hondini á honum ið hevur keypt tað, inntil jü-bi-læ'-üm-s-árið: og í jü-bi-læ'-üm-inum skal tað fara út, og hann skal venda aftur at ogn síni.

29 Og um maður selji eitt bústaðarhús í múraðum staði, tá kann hann endurloysa tað innanfyri eitt heilt ár eftir at tað er selt; innanfyri eitt samfult ár kann hann endurloysa tað.

30 Og um tað verði ikki endurloyst innanfyri skeiðið á samfullum ári, tá skal húsið, sum er í tí múraða staðinum, verða grundfest um ævir til hansara sum keypti tað, út ígjøgnum ættir hansara: tað skal ikki fara út í jü-bi-læ'-üm-inum.

31 Men húsini av bygðunum sum ongan múr hava rundan um seg, skulu verða roknaði sum akrar bóndalandsins: tey mega verða endurloyst, og tey skulu fara út í jü-bi-læ'-üm-inum.

32 Men staðirnar hjá Levitunum, og húsini av staðunum av síni ogn, mega Levitarnir endurloysa til einahvørja tíð.

33 Og um maður keypi av Levitunum, tá skal húsið sum varð selt, og staðurin av ogn hansara, fara út í jü-bi-læ'-üm-s-árinum: tí húsini av staðunum hjá Levitunum eru teirra ogn millum Israels børn.

34 Men akurin av útjaðrunum av teirra staðum má ikki verða seldur; tí hann er teirra viðvarandi ogn.

35 ¶ Og um bróðir tín veri seg vorðin fátækur, og fallin í forfall hjá tær; tá skalt tú lætta um hjá honum: ja, hóast hann

veri ein fremmandur, ella ein útiseti; at hann má liva hjá tær.

36 Tak tú onga fæleigu av honum, ella vøksturgjald: men óttast Guð tín; at bróðir tín má liva hjá tær.

37 Tú skalt ikki geva honum tín pening uppá fæleigu, ella læna honum vistir tínar fyrri vøksturgjald.

38 Eg eri HARRIN Guð tykkara, sum førði tykkum út úr Egyptalandi, til at geva tykkum land Cánaans, og at vera Guð tykkara.

39 ¶ Og um bróðir tín, sum byr hjá tær, veri vorðin fátækur, og verði seldur tær; so skalt tú ikki noyða hann at tæna sum træl-tænari:

40 Men sum leigaður tænari, og sum útiseti, skal hann vera hjá tær, og skal tæna tær til jü-bi-læ'-üm-s-árið:

41 Og tá skal hann fara avstað frá tær, bæði hann og hansara børn við honum, og skal venda aftur at egnu familju síni, og at ognini hjá sínum fedrum skal hann venda aftur.

42 Tí at teir eru tænarar mínir, sum eg førði út úr Egyptalandi: teir skulu ikki verða seldir sum trælmen.

43 Tú skalt ikki ráða yvir honum við harðrendni; men skalt óttast Guð tín.

44 Bæði trælmen tírir, og tínar trælmoyggjar, sum tú manst hava, skulu vera av teimum heidnu sum eru rundan um tykkum; av teimum skulu tit keypa trælmen og trælmoyggjar.

45 Harafrat av børnunum hjá teimum fremmandu sum útsita tykkara millum, av teimum skulu tit keypa, og av teirra familjum sum eru hjá tykkum, sum tey gótu í landi tykkara: og tey skulu vera ogn tykkara.

46 Og tit skulu taka tey sum

arv til tykkara börn eftir tykkum, at arva *tey til* ognar; teir skulu vera tykkara trælmennt um ævir: men yvir tykkara brøðrum, Ísraels börnum, skulu tit ikki ráða hvör yvir öðrum við harðrendni.

47 ¶ Og um ein útiseti ella fremmandur vaksi ríkur hjá tær, og tin bróðir, *sum býr beint* við hann, vaksi fátækur, og selji seg at hinum fremmanda *ella* útisetanum *beint* við teg, ella til stammuna av familjuni hjá tí fremmanda:

48 *Tá* eftir at hann er seldur, kann hann verða endurloystur aftur; ein av hansara brøðrum kann endurloysa hann:

49 Annaðhvørt foreldrabróðir hansara, ella sonur foreldrabróður hansara, kann endurloysa hann, ella *onkur* sum er nær í slekt við hann av familju hansara, kann endurloysa hann; ella um hann veri *seg* førur *fyrí tí*, kann hann endurloysa seg sjálvan.

50 Og hann skal rokna *saman* við honum sum keypti hann, frá tí árinum sum hann varð seldur til hansara, *fram* at jü-bi-læ'-üm-s-árinum: og virðið á hansara sølu skal vera samsvarandi talinum av árum, samsvarandi tíðini hjá leigaðum tænarara skal tað vera við honum.

51 Um *tað veri* enn mong ár *eftir*, *tá* samsvarandi teimum skal hann geva aftur virðið á síni endurloysing av tí peninginum sum hann varð keyptur fyrí.

52 Og um tað veri eftir bara fá ár til jü-bi-læ'-üm-s-árið, *tá* skal hann telja við honum, og samsvarandi árum sínum skal hann geva honum aftur virðið á síni endurloysing.

53 Og sum árliga leigaður tænarari skal hann vera hjá honum: og *hin* skal ikki ráða við harðrendni yvir honum í tíni eygsjón.

54 Og um hann verði ikki

endurloystur í hesum *árum*, *tá* skal hann fara út í jü-bi-læ'-üm-s-árinum, *bæði* hann, og börn hansara við honum.

55 Tí hjá mær *eru* börn Ísraels tænarar; teir *eru* mínir tænarar sum eg førði út úr Egyptalandi: eg *eri* HARRIN Guð tykkara.

KAPITUL 26

TIT skulu gera tykkum ongar skurðgudar ella rista mynd, eiheldur reisa tykkum upp eina standandi mynd, eiheldur skulu tit seta upp *nakra* mynd úr steini í landi tykkara, til at boyggjast niður at henni: tí at eg *eri* HARRIN Guð tykkara.

2 ¶ Tit skulu halda mínar sabbatar, og virðingaróttast mín halgidóm: eg *eri* HARRIN.

3 ¶ Um tit gangi í mínum ásetingum, og haldi boðini hjá mær, og geri *tey*;

4 *Tá* vil eg geva tykkum regn í tøkum tíma, og landið skal veita grøði sína, og trøini á markini skulu veita sína frukt.

5 Og tykkara tresking skal røkka til vinskurðin, og vinskurðurin skal røkka til sáðingartíðina: og tit skulu eta tykkara breyð til fulnar, og trygt búgva í tykkara landi.

6 Og eg vil geva frið í landinum, og tit skulu leggjast niður, og eingin skal gera *tykkum* ræddar: og eg vil rudda ónd djór út úr landinum, eiheldur skal svørðið fara ígjøgnum land tykkara.

7 Og tit skulu elta tykkara figgindar, og teir skulu falla frammi fyrí tykkum við svørðinum.

8 Og fimm av tykkum skulu elta hundrað, og hundrað av tykkum skulu senda tiggju túsund á flótta: og tykkara figgindar skulu falla frammi fyrí tykkum fyrí svørðinum.

9 Tí at eg vil hava fyrilit fyrí

tykkum, og gera tykkum frukta-góðar, og margfalda tykkum, og grunda mín sáttmála við tykkum.

10 Og tit skulu eta gamla goymslu, og bera tað gamla út orsakað av tí nýggja.

11 Og eg vil seta mitt tabernakkul tykkara millum: og míni sál skal ikki standast við tykkum.

12 Og eg vil ganga tykkara millum, og vil vera Guð tykkara, og tit skulu vera fólk mitt.

13 *Eg eri* HARRIN Guð tykkara, sum forði tykkum út úr Egyptalandi, at tit skuldu ikki vera trælmennteirra; og eg havi brotið bondini av oki tykkara, og fingið tykkum at ganga upprættar.

14 ¶ Men um tit vilji ikki geva gætur at mær, og vilji ikki gera øll hesi boð;

15 Og um tit vanvirði mínar ásetingar, ella um tykkara sál standist við mínar dómar, so at tit vilji ikki gera øll míni boð, *men* at tit broti mín sáttmála:

16 So vil eg eisini gera hetta at tykkum; eg vil enntá skipa yvir tykkum ræðslu, upptæring, og ta brennandi kaldsóttina, sum skal tæra upp eyguni, og volda hjartasorg: og tit skulu sáa tykkara sáð til einkiðs, tí at tykkara figgindar skulu eta tað.

17 Og eg vil seta mitt andlit ímóti tykkum, og tit skulu verða vignir frammi fyrri tykkara figgindum: teir, ið hata tykkum, skulu ríkja yvir tykkum; og tit skulu flýggja tá ið eingin eltir tykkum.

18 Og um tit vilji ikki enn fyrri alt hetta geva gætur at mær, tá vil eg revsa tykkum sjei ferðir meira fyrri tykkara syndir.

19 Og eg vil bróta hugmóðina av tykkara kraft; og eg vil gera tykkara himin sum jarn, og tykkara jørð sum messing:

20 Og tykkara styrki skal verða

brúkt til einkiðs: tí at tykkara land skal ikki veita grøði sína, eiheldur skulu landsins trø veita fruktir sínar.

21 ¶ Og um tit gangi andstøðis mær, og vilji ikki geva mær gætur; so vil eg fora sjei ferðir meira plágur yvir tykkum samsvarandi tykkara syndum.

22 Eg vil eisini senda vill djór tykkara millum, sum skulu ræna tykkum fyrri tykkara børn, og oyða tykkara fenað, og gera tykkum fíar í tali; og tykkara *hovuðsvegir* skulu verða oydnir.

23 Og um tit vilji ikki verða bøttir um av mær við hesum tingunum, men vilji ganga andstøðis mær;

24 So vil eg eisini ganga andstøðis tykkum, og vil revsa tykkum uppافتur sjei ferðir fyrri tykkara syndir.

25 Og eg vil føra svørð yvir tykkum, sum skal endurgjalda trætu sáttmála *míns*: og tá ið tit eru savnaðir saman innanfyrri staðir tykkara, vil eg senda drepsóttina tykkara millum; og tit skulu flýggjast inn í hondina á figgindanum.

26 Og tá ið eg havi brotið stavin av breiði tykkara, skulu tiggju kvinnur baka tykkara breið í einum ovni, og tær skulu flýggja *tykkum* tykkara breið aftur eftir vekt: og tit skulu eta, og ikki mettast.

27 Og um tit vilji ikki fyrri alt hetta geva gætur at mær, men ganga andstøðis mær;

28 So vil eg eisini ganga andstøðis tykkum í øði; og eg, enntá eg, vil tykta tykkum sjei ferðir fyrri tykkara syndir.

29 Og tit skulu eta kjøtið á sonum tykkara, og kjøtið á tykkara døtrum skulu tit eta.

30 Og eg vil oyða tykkara høgu pláss, og skera niður tykkara myndir, og kasta tykkara lík

uppá ræini av tykkara skurðgudum, og míni sál skal standast við tykkum.

31 Og eg vil gera tykkara staðir oyðnar, og føra tykkara halgidómar til oyðingar, og eg vil ikki tevja angan av tykkara søtu angilsum.

32 Og eg vil føra landið inn í oyðing: og tykkara figgindar, sum búgva hari, skulu øtast yvir tað.

33 Og eg vil spjaða tykkum millum hinar heidnu, og vil bregða svørði eftir tykkum: og tykkara land skal verða oyði, og tykkara staðir oyðnir.

34 Tá skal landið njóta hennara sabbatar, so leingi sum tað liggur oyði, og tit *verði* í landi figginda tykkara; *enntá* tá skal landið hvíla, og njóta hennara sabbatar.

35 So leingi sum tað liggur oyði, skal tað hvíla; av tí at tað hvíldi ikki í tykkara sabbatum, tá ið tit dvaldust á tí.

36 Og yvir teir, sum eru eftir *livandi* av tykkum, vil eg senda ørmekt í teirra hjertu í londunum hjá teirra figgindum; og ljóðið av ristum leyvi skal elta teir; og teir skulu flýggja, sum *teir* flýggja frá svørði; og teir skulu falla tá ið eingin eltir.

37 Og teir skulu falla hvør yvir annan, sum var tað frammi fyri einum svørði, tá ið eingin eltir: og tit skulu ongan mátt hava til at standast frammi fyri tykkara figgindum.

38 Og tit skulu týnast millum hinar heidnu, og landið hjá tykkara figgindum skal eta tykkum upp.

39 Og teir, sum eru eftir av tykkum, skulu træna burtur í síni misgerð í londunum hjá tykkara figgindum; og eisini í misgerðunum hjá sínum fedrum skulu teir træna burtur við teimum.

40 Um teir munnu játta sína misgerð, og misgerðina hjá sínum fedrum, við sínum misbroti sum teir hava brotist ímóti mær, og sum eisini teir hava gingið andstøðis mær;

41 Og *sum* eg eisini havi gingið andstøðis teimum, og havi ført teir inn í landið hjá teirra figgindum; um teirra óumskornu hjertu tá verði eyðmýkt, og teir tá góðtaki av revsingini av síni misgerð:

42 So vil eg minnst mín sáttmála við Jákup, og eisini mín sáttmála við Ísaak, og eisini mín sáttmála við Abraham vil eg minnst; og eg vil minnst landið.

43 Landið skal eisini verða eftirlatið av teimum, og skal njóta sínar sabbatar, meðan hon liggur oyðin uttan teir: og teir skulu góðtaka av revsingini av síni misgerð: av tí at, *enntá* av tí at teir vanvirdu mínar dómar, og av tí at teirra sálum stóðst við mínar ásetingar.

44 Og tó fyri alt tað, tá ið teir verði í landi figginda sína, vil eg ikki kasta teir burtur, eiheldur fer mær *at* standast við teir, til at oyða teir fullkomiliga, og til at bróta mín sáttmála við teir: tí at eg *eri* HARRIN Guð teirra.

45 Men eg vil fyri teirra sakir minnst til sáttmálan hjá teirra forfedrum, sum eg førði fram úr Egyptalandi í eygsjónini á teimum heidnu, at eg mátti vera Guð teirra: eg *eri* HARRIN.

46 Hetta *eru* tær ásetingar og dómar og lógir, sum HARRIN gjørði ímillum seg og børn Ísraels á Sī-nāi fjalli við hendi Móse.

KAPITUL 27

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Tala við børn Ísraels, og sig við teir, Tá ið maður man evna eitt einstakt heiti, *tá skulu*

persónarnir vera fyrri HARRANUM eftir tíni meting.

3 Og tinn meting skal vera av kallkyninum frá tjúgu ára gomlum allt at seksti ára gomlum, enntá tinn meting skal vera fimmtí sjé-kl-ar av silvuri, eftir sjé-kl-i-num hjá halgidóminum.

4 Og um tað veri seg ein kvennkyns, tá skal tinn meting vera tríati sjé-kl-ar.

5 Og um tað veri frá fimm ára gomlum allt at tjúgu ára gomlum, tá skal tinn meting vera av kallkyninum tjúgu sjé-kl-ar, og fyrri kvennkynið tiggju sjé-kl-ar.

6 Og um tað veri frá mánaða gomlum allt at fimm ára gomlum, tá skal tinn meting vera av kallkyninum fimm sjé-kl-ar av silvuri, og fyrri kvennkynið skal tinn meting vera triggjar sjé-kl-ar av silvuri.

7 Og um tað veri frá seksti ára gomlum og omanfyri; um tað veri ein kallkyns, tá skal tinn meting vera fimtan sjé-kl-ar, og fyrri kvennkynið tiggju sjé-kl-ar.

8 Men um hann veri fátækari enn tinn metan, tá skal hann framseta seg framfyri prestin, og presturin skal meta virðið á honum; samsvarandi førleika hansara, sum strongdi, skal presturin meta virðið á honum.

9 Og um tað veri eitt djór, hvarav menn koma við ofri at HARRANUM, so skal alt, sum onkur maður gevur av slíkum at HARRANUM, vera heilagt.

10 Hann skal ikki skifta tí, ella broyta tað, eitt gott fyrri eitt ringt, ella eitt ringt fyrri eitt gott; og um hann yvirhøvir broytir djór fyrri djór, so skal tað og umbýtið av tí verða heilagt.

11 Og um tað veri okkurt óreint djór, sum teir ikki ofra HARRANUM sláturoffur av, tá skal hann framseta djórið framfyri prestin:

12 Og presturin skal meta virðið á tí, hvørt tað veri seg gott ella ringt: so sum tú metir virðið á tí, sum ert presturin, soleiðis skal tað vera.

13 Men um hann yvirhøvir vilji endurloysa tað, tá skal hann leggja ein fimting harav afturat tíni meting.

14 ¶ Og tá ið maður halgar sitt hús at vera HARRANUM heilagt, tá skal presturin meta um tað, hvørt tað veri seg gott ella ringt: so sum presturin metir um tað, soleiðis skal tað standa.

15 Og um hann, sum halgar tað, vilji endurloysa hús sitt, tá skal hann leggja fimtapartin av peninginum av tíni meting aftrat tí, og tað skal vera hansara.

16 Og um maður man halga HARRANUM onkran part av akri av síni ogn, tá skal tinn meting vera samsvarandi sáðnum av tí: ein hó-mær av byggsáði skal metast í virði á fimmtí sjé-kl-ar av silvuri.

17 Um hann halgi sín akur frá jü-bi-læ'-üm-s-árinum, tá samsvarandi tíni meting skal hann standa.

18 Men um hann halgi sín akur eftir jü-bi-læ'-üm-ið, tá skal presturin rokna honum peningin samsvarandi árunum sum eru eftir, allt at jü-bi-læ'-üm-s-árinum, og tað skal verða lækkað frá tíni meting.

19 Og um hann, sum halgaði akurin, vilji á nakran vís endurloysa hann, tá skal hann leggja fimtapartin av peninginum av tíni meting aftrat tí, og hann skal verða tryggjaður honum.

20 Og um hann vilji ikki endurloysa akurin, ella um hann havi selt akurin til annan mann, so skal hann ikki verða endurloystur meira.

21 Men akurin, tá ið hann gongur út í jü-bi-læ'-üm-inum, skal verða HARRANUM heilagur, sum ein bannlýstur akur; ognin av honum skal verða prestsins.

22 Og um *maður* halgi HARRANUM akur sum hann hevur keypt, sum ikki *er* av akrinum av ogn hansara;

23 So skal presturin rokna honum virðið á tíni meting, *alt* at jū-bi-læ-ūm-s-árinum; og hann skal geva tína meting á tí degi, *sum* heilagan lut at HARRANUM.

24 Í jū-bi-læ-ūm-s-árinum skal akurin venda aftur at honum ið hann varð keyptur av, *enntá* til hansara sum ognin av landinum *tílhoyrði*.

25 Og allar tínar metingar skulu vera samsvarandi sjē-kli-num hjá halgidóminum; tjúgu gē-ráh-ir skal vera sjē-kúl-in.

26 ¶ Bara frumburðurin av djórunum, sum skuldi vera frumburður HARRANS, eingin maður skal halga hann; hvørt *hann veri seg* oksi, ella seyður: *so er* hann HARRANS.

27 Og um *tað veri* av óreinum djóri, so skal hann endurloysa *tað* samsvarandi tíni meting, og skal leggja ein fimting av tí aftrat tí: ella um *tað veri* ikki endurloyst, so skal *tað* verða selt samsvarandi tíni meting.

28 Men eingin bannlýstur lutur, sum maður bannlýsir

HARRANUM av øllum sum hann hevur, *bæði* av manni og djóri, og av akrinum av síni ogn, skal verða seldur ella endurloystur: hvør bannlýstur lutur *er* HARRANUM háheilagur.

29 Eingin bannlýstur, sum verður bannlýstur av monnum, skal verða endurloystur; *men* skal víst takast av lívi.

30 Og øll tiggjund landsins, *hvørt* av sáði landsins, *ella* av frukt træsins, *er* HARRANS: *tað er* HARRANUM heilagt.

31 Og um maður vilji yvirhøvir endurloysa *okkurt* av sínum tiggjundum, *so* skal hann leggja aftrat tí fimtartin av tí.

32 Og viðvikjandi tiggjundini av storfæafylginum, ella av smáfæafylginum, *enntá* av hvørjumssumhelst *ið* fer undir stavin, *so* skal tiggjundin vera HARRANUM heilag.

33 Hann skal ikki kanna hvørt *tað veri seg* gott ella ringt, eiheldur skal hann broyta *tað*: og um hann broyti *tað* yvirhøvir, so skal *bæði tað* og *tað* broytta av tí verða heilagt; *tað* skal ikki verða endurloyst.

34 Hetta *eru* boðini sum HARRIN skipaði Mósesi fyri Ísraels børn á Sí-nāi fjalli.

FJÓRÐA MÓSEBÓK,

EISINI KALLAÐ

NUMMUR.

KAPITUL I

OG HARRIN talaði við Móses í Sí-nāi-s oyðu, í samkomu-tabernaklinum, á fyrsta *degi* av øðrum mánaðinum, í øðrum ári eftir at teir vóru komnir út úr Egyptalandi, og segði,

2 Takið samløguna av allari samkomu Ísraels barna, eftir

teirra familjum, útfra húsinum hjá teirra fedrum, við talinum á *teirra* nøvnum, hvør hannur eftir teirra skallum;

3 Frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, allir sum eru førir fyri at fara út til kriggj í Ísrael: tú og Aaron skulu telja teir upp útfra teirra herum.

4 Og hjá tykkum skal vera

NUMMUR I

Uppteljingin æv fólkinum

ein maður av hvørji ættargrein; hvør einstakur høvd av húsi fedra sína.

5 ¶ Og hetta eru nøvnini hjá monnunum ið skulu standa hjá tykkum: av ættargrein Reúbens; E'-li-zúr Sjé'-dê-úr-s sonur.

6 Av Símeoni; Sjé'-lú'-mí-él Zú'-rí-sjád'-dái-s sonur.

7 Av Judah; Ná'h'-sjôn Ám'-mín'-á-dáb-s sonur.

8 Av Ís'-sá-kár; Nêth'-á'-nêl Zú'-ár-s sonur.

9 Av Zé'-bú-lôn; E'-li-áb Hê'-lôn-s sonur.

10 Av børnum Jósephs: av E'-phrâ-ím; E'-li-sjá'-má Ám'-mí-húd-s sonur; av Mâ-nâs'-sêh; Gâ-má'-li-él Pê-dáh'-zúr-s sonur.

11 Av Benjamin; Á'-bí-dán Gí-dê-ó'-nîs sonur.

12 Av Dáni; Á-hí-é'-zêr Ám'-mí-sjád'-dái-s sonur.

13 Av Asjer; Pá'-gí-él Ó'-krân-s sonur.

14 Av Gádi; E'-li-á'-sâph Deu'-êl-s sonur.

15 Av Nâph'-tá-li; Á'-hî-râ E'-nân-s sonur.

16 Hetta vóru teir navnfromu av samkomuni, prinsar av ættargreinum fedra sína, høvdini av túsundum í Ísrael.

17 ¶ Og Móses og Aaron tóku hesar menninar, sum eru tilskilaðir eftir nøvnum sínum:

18 Og teir stevndu allari samkomuni saman á fyrsta degi av øðrum mánaði, og teir kunn-gjördu sínar avstammingar eftir familjum sínum, útfrá húsinum hjá sínum fedrum, samsvarandi talinum á nøvnunum, frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, eftir skullum sínum.

19 So sum HARRIN skipaði Mósesi, soleiðis upptaldi hann teir í Sí'-nâi-s oyðu.

20 Og børn Reúbens, elsta sonar Ísraels, eftir ættum teirra, útfrá teirra familjum, útfrá

húsinum hjá teirra fedrum, samsvarandi talinum á nøvnunum, útfrá teirra skullum, hvør hannur frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, allir sum vóru førir fyri at fara út til kriggj;

21 Teir sum vórðu taldir upp av teimum, *enmtá* av ættargrein Reúbens, vóru fjóruti og seks túsund og fimm hundrað.

22 ¶ Av Símeons børnum, útfrá teirra ættum, eftir teirra familjum, útfrá húsinum hjá teirra fedrum, teir sum vórðu taldir upp av teimum, samsvarandi talinum á nøvnunum, útfrá teirra skullum, hvør hannur frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, allir sum vóru førir fyri at fara út til kriggj;

23 Teir sum vórðu taldir upp av teimum, *enmtá* av Símeons ættargrein, vóru fimmti og níggju túsund og trý hundrað.

24 ¶ Av Gáds børnum, útfrá teirra ættum, eftir teirra familjum, útfrá húsinum hjá teirra fedrum, samsvarandi talinum á nøvnunum, frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, allir sum vóru førir fyri at fara út til kriggj;

25 Teir sum vórðu taldir upp av teimum, *enmtá* av Gáds ættargrein, vóru fjóruti og fimm túsund seks hundrað og fimmti.

26 ¶ Av Judah børnum, útfrá teirra ættum, eftir teirra familjum, útfrá húsinum hjá teirra fedrum, samsvarandi talinum á nøvnunum, frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, allir sum vóru førir fyri at fara út til kriggj;

27 Teir sum vórðu taldir upp av teimum, *enmtá* av Judah ættargrein, vóru trísinstjúgu og fjúrtan túsund og seks hundrað.

28 ¶ Av Ís'-sá-kárs børnum, útfrá teirra ættum, eftir teirra familjum, útfrá húsinum hjá teirra fedrum, samsvarandi talinum á nøvnunum, frá tjúgu ára

gomlum og uppeftir, allir sum vóru førir fyri at fara út til kriggj;

29 Teir sum vórðu taldir upp av teimum, *enntá* av Is-sá-kárs ættargrein, *vóru* fimmti og fyra túsund og fyra hundrað.

30 ¶ Av Zē-bū-lōn-s børnum, útfrá teirra ættum, eftir teirra familjum, útfrá húsinum hjá teirra fedrum, samsvarandi talinum á nøvnunum, frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, allir sum vóru førir fyri at fara út til kriggj;

31 Teir sum vórðu taldir upp av teimum, *enntá* av Zē-bū-lōn-s ættargrein, *vóru* fimmti og sjev túsund og fyra hundrað.

32 ¶ Av Jósephs børnum, *nevniliga*, av Ē-phrā-im-s børnum, útfrá teirra ættum, eftir teirra familjum, útfrá húsinum hjá teirra fedrum, samsvarandi talinum á nøvnunum, frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, allir sum vóru førir fyri at fara út til kriggj;

33 Teir sum vórðu taldir upp av teimum, *enntá* av Ē-phrā-im-s ættargrein, *vóru* fjóruti túsund og fimm hundrað.

34 ¶ Av Mā-nās-sēh børnum, útfrá teirra ættum, eftir teirra familjum, útfrá húsinum hjá teirra fedrum, samsvarandi talinum á nøvnunum, frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, allir sum vóru førir fyri at fara út til kriggj;

35 Teir sum vórðu taldir upp av teimum, *enntá* av Mā-nās-sēh ættargrein, *vóru* triati og tvey túsund og tvey hundrað.

36 ¶ Av Benjamins børnum, útfrá teirra ættum, eftir teirra familjum, útfrá húsinum hjá teirra fedrum, samsvarandi talinum á nøvnunum, frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, allir sum vóru førir fyri at fara út til kriggj;

37 Teir sum vórðu taldir upp av teimum, *enntá* av Benjamins ættargrein, *vóru* triati og fimm túsund og fyra hundrað.

38 ¶ Av Dáns børnum, útfrá teirra ættum, eftir teirra familjum, útfrá húsinum hjá teirra fedrum, samsvarandi talinum á nøvnunum, frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, allir sum vóru førir fyri at fara út til kriggj;

39 Teir sum vórðu taldir upp av teimum, *enntá* av Dáns ættargrein, *vóru* trisinstjúgu og tvey túsund og sjev hundrað.

40 ¶ Av Ásjers børnum, útfrá teirra ættum, eftir teirra familjum, útfrá húsinum hjá teirra fedrum, samsvarandi talinum á nøvnunum, frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, allir sum vóru førir fyri at fara út til kriggj;

41 Teir sum vórðu taldir upp av teimum, *enntá* av Ásjers ættargrein, *vóru* fjóruti og eitt túsund og fimm hundrað.

42 ¶ Av Nāph-tā-lis børnum, útfrá teirra ættum, eftir teirra familjum, útfrá húsinum hjá teirra fedrum, samsvarandi talinum á nøvnunum, frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, allir sum vóru førir fyri at fara út til kriggj;

43 Teir sum vórðu taldir upp av teimum, *enntá* av Nāph-tā-lis ættargrein, *vóru* fimmti og trý túsund og fyra hundrað.

44 Hetta *eru* teir sum vórðu taldir upp, sum Móses og Aaron upptaldu, og prinsarnir av Ísrael, *tað er* tólv menn: hvør einstakur var fyri hús fedra sína.

45 Soleiðis vóru allir teir sum vórðu taldir upp av Ísraels børnum, útfrá húsinum hjá teirra fedrum, frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, allir sum vóru førir fyri at fara út til kriggj í Ísrael;

46 Enntá allir teir sum vórðu taldir upp, vóru seks hundrað túsund og trý túsund og fimm hundrað og fimmti.

47 ¶ Men Levitarnir eftir ættargrein fedra sína vórðu ikki taldir upp teirra millum.

NUMMUR 2

48 Tí HARRIN hevði talað við Móses, og sagt,

49 Tú skalt bert ikki upptelja Levis ættargrein, eiheldur taka samløguna av teimum millum Ísraels børn:

50 Men tú skalt útnevna Levitar-arnar yvir vitnisburðartabernakli-num, og yvir øllum reiðunum harav, og yvir øllum lutum sum *hoyra* til tess: teir skulu bera tabernaklið, og øll reiðini harhá; og teir skulu tæna at tí, og skulu leirast runt um tabernaklið.

51 Og tá ið tabernaklið setur frameftir, skulu Levitarnir taka tað niður: og tá ið tabernaklið eigur at verða sligið upp, skulu Levitarnir seta tað upp: og hin fremmandi, sum kemur í nánd, skal takast av lívi.

52 Og Ísraels børn skulu sláa upp síni tjöld, hvør maður við sín egna leir, og hvør maður við sín egna fána, út ígjøgnum síni herlið.

53 Men Levitarnir skulu sláa upp runt um vitnisburðartabernaklið, at tað verði eingin vreiði á samkomu Ísraels barna: og Levitarnir skulu halda álegging vitnisburðartabernakkulsins.

54 Og Ísraels børn gjørdur samsvarandi øllum ið HARRIN beyð Mósesi, soleiðis gjørdur teir.

KAPITUL 2

OG HARRIN talaði við Móses og við Aaron, og segði,

2 Hvør maður av Ísraels børnum skal sláa upp hjá sínum egna fána, við hermerkið hjá húsi fadirs teirra: langt burturi kring samkomutabernaklið skulu teir sláa upp.

3 Og á eystur síðuni ímóti sólarrisinum skulu teir av fánanum av leirinum hjá Judah sláa upp út ígjøgnum sínar herar: og Náh-sjón Ám-mín-á-dáb-s sonur skal vera høvuðsmaður Judah barna.

Raðfylgjan av ættargreinunum

4 Og herliðið hjá honum, og teir sum vórðu taldir upp av teimum, *vóru* trísinstjúgu og fjúrtan túsund og seks hundrað.

5 Og teir, ið sláa upp næst honum, *skulu vera* ættargrein Ís-sá-kár-s: og Nêth-á-néel Zú-ár-s sonur skal vera høvuðsmaður Ís-sá-kár-s barna.

6 Og herliðið hjá honum, og teir sum vórðu taldir upp harav, *vóru* fimmti og fyra túsund og fyra hundrað.

7 Síðan Zē-bū-lōn-s ættargrein: og Ē-li-áb Hē-lōn-s sonur skal vera høvuðsmaður Zē-bū-lōn-s barna.

8 Og herliðið hjá honum, og teir sum vórðu taldir upp harav, *vóru* fimmti og sjev túsund og fyra hundrað.

9 Allir, sum vórðu taldir upp í Judah leiri, *vóru* eitt hundrað túsund og fýrsinstjúgu túsund og seks túsund og fyra hundrað, út ígjøgnum teirra herar. Hesir skulu fyrst leggja avstað.

10 ¶ Á suður síðuni skal vera fánin hjá leirinum hjá Reúbeni samsvarandi teirra herum: og høvuðsmaður Reúbens barna skal vera E-li-zúr Sjē-dē-úr-s sonur.

11 Og herliðið hjá honum, og teir sum vórðu taldir upp harav, *vóru* fjóruti og seks túsund og fimm hundrað.

12 Og teir, sum sláa upp við hann, *skulu vera* Símeons ættargrein: og høvuðsmaður Símeons barna skal vera Sjē-lú-mi-él Zú-ri-sjad'-dár-s sonur.

13 Og herliðið hjá honum, og teir sum vórðu taldir upp av teimum, *vóru* fimmti og niggju túsund og trý hundrað.

14 Síðan Gáds ættargrein: og høvuðsmaður Gáds sona skal vera E-li-á-sáph Reú-él-s sonur.

15 Og herliðið hjá honum, og teir sum vórðu taldir upp av teimum, *vóru* fjóruti og fimm túsund og seks hundrað og fimmti.

16 Allir, sum vórðu taldir upp í leirinum hjá Reúbeni, *vóru* eitt hundrað túsund og fimmti og eitt túsund og fjóra hundrað og fimmti, út ígjögnum teirra herar. Og teir skulu leggja út í öðrum riðilinum.

17 ¶ Síðan skal samkomu-
tabernaklið leggja avstað við leirinum hjá Levitunum í miðjum leirinum: eins og teir leirast, so skulu teir leggja avstað, hvør maður í sínum plássi við fánar sínar.

18 ¶ Á vestur síðuni *skal vera* fánin hjá leirinum hjá E'-phrá-ími samsvarandi teirra herum: og hövuðsmaðurin hjá sonum E'-phrá-ím-s *skal vera* E-lí-sjá-má Am-mí-hüd-s sonur.

19 Og herliðið hjá honum, og teir sum vórðu taldir upp av teimum, *vóru* fjóruti túsund og fimm hundrað.

20 Og við hann *skal vera* Mā-nās'-sēh ættargrein: og hövuðsmaðurin hjá Mā-nās'-sēh börnum *skal vera* Gā-má'-lí-ēl Pē-dáh'-zürs sonur.

21 Og herliðið hjá honum, og teir sum vórðu taldir upp av teimum, *vóru* tríati og tvey túsund og tvey hundrað.

22 Síðan Benjamíns ættargrein: og hövuðsmaðurin hjá Benjamíns sonum *skal vera* Á'-bí-dán Gí-dē-ó'-ní-s sonur.

23 Og herliðið hjá honum, og teir sum vórðu taldir upp av teimum, *vóru* tríati og fimm túsund og fjóra hundrað.

24 Allir, sum vórðu taldir upp av leirinum hjá E'-phrá-ím-i, *vóru* hundrað túsund og átta túsund og eitt hundrað, út ígjögnum teirra herar. Og teir skulu fara frameftir í triðja riðilinum.

25 ¶ Fánin hjá Dáns leiri *skal vera* á norður síðuni við herarnar hjá teimum: og hövuðsmaðurin hjá Dáns börnum *skal vera* Á-hí-ē-zēr Am-mí-sjád'-dái-s sonur.

26 Og herliðið hjá honum, og teir sum vórðu taldir upp av teimum, *vóru* trísinstjúgu og tvey túsund og sjei hundrað.

27 Og teir, sum leirast við hann, *skulu vera* ættargrein Asjers: og hövuðsmaðurin hjá börnum Asjers *skal vera* Pá'-gí-ēl Ó'-krán-s sonur.

28 Og herliðið hjá honum, og teir sum vórðu taldir upp av teimum, *vóru* fjóruti og eitt túsund og fimm hundrað.

29 ¶ Síðan Nāph-tá-lís ættargrein: og hövuðsmaðurin hjá Nāph-tá-lís börnum *skal vera* Á-hí-rá E'-nān-s sonur.

30 Og herliðið hjá honum, og teir sum vórðu taldir upp av teimum, *vóru* fimmti og trý túsund og fjóra hundrað.

31 Allir teir, ið vórðu taldir upp í Dáns leiri, *vóru* eitt hundrað túsund og fimmti og sjei túsund og seks hundrað. Teir skulu fara aftastir við fánum sínum.

32 ¶ Hetta *eru* teir sum vórðu taldir upp av Ísraels börnum eftir húsinum hjá teirra fedrum: allir teir, sum vórðu taldir upp av leirunum út ígjögnum teirra herar, *vóru* seks hundrað túsund og trý túsund og fimm hundrað og fimmti.

33 Men Levitarnir vórðu ikki taldir upp millum Ísraels børn; eins og HARRIN beyð Mósesi.

34 Og Ísraels børn gjørdi samsvarandi øllum ið HARRIN beyð Mósesi: soleiðis slógu teir upp við sínar fánar, og soleiðis lögdu teir avstað, hvør eftir teirra familjum, samsvarandi húsinum hjá teirra fedrum.

KAPITUL 3

HETTA *eru* eisini ættirnar hjá Aaroni og Mósesi, á tí degi *sum* HARRIN talaði við Móses á Sí'-nái fjalli.

2 Og hetta *eru* növnini hjá

NUMMUR 3

Familjur Levítanna

sonum Aarons; Náðab hin frumborni, og Á-bí-hú, El-é-á-zár, og Íth-á-már.

3 Hetta *eru* nœvnini hjá sonum Aarons, prestunum sum vóru salvaðir, sum hann innvígadi til at tæna í prestsembætinum.

4 Og Náðab og Á-bí-hú doyðu frammi fyri HARRANUM, tá ið teir ofraðu fremmandan eld frammi fyri HARRANUM, í Sí-nái-s oyðu, og teir høvdu eingi børn: og El-é-á-zár og Íth-á-már tæntu í prestsembætinum í eygsjón Aarons, faðirs síns.

5 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

6 Før ættargrein Levís nær, og framset teir framfyri Aaron prest, at teir mega tæna fyri honum.

7 Og teir skulu halda álegg- ing hansara, og áleggingina hjá allari samkomuni frammanfyri samkomutabernaklið, til at gera tænastu tabernakkulsins.

8 Og teir skulu varða um øll amboð samkomutabernakkulsins, og álegging Ísraels barna, til at gera tænastu tabernakkulsins.

9 Og tú skalt geva Levítarnar at Aaroni og til synir hans: teir *eru* heilvegis givnir honum burturav Ísraels børnum.

10 Og tú skalt útnevna Aaron og synir hansara, og teir skulu varta um prestsembæti sítt: og hin fremmandi, sum kemur í nánd, skal takast av lívi.

11 Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

12 Og eg, sí, eg havi tikið Levítarnar burturúr Ísraels børnum istaðin fyri alt tað frumborna sum opnar móðurlívið millum Ísraels børn: Levítarnir skulu tí vera mínir;

13 Tí at allir teir frumbornu *eru* mínir; tí at á tí degi sum eg sló allar teir frumbornu í Egyptalandi, halgaði eg nær allar teir frumbornu í Ísrael, bæði mann

og djór: mínir skulu teir vera: eg *eri* HARRIN.

14 ¶ Og HARRIN talaði við Móses í Sí-nái-s oyðu, og segði,

15 Tel upp Levís børn eftir húsi fedra teirra, útfrá teirra familjum: hvønn kallkyns frá mánaða gomlum og uppeftir skalt tú upptelja teir.

16 Og Móses upptaldi teir samsvarandi HARRANS orði, eins og honum var boðið.

17 Og hetta vóru synir Levís eftir teirra nœvnum; Gër-sjón, og Kó-háth, og Mē-rár-í.

18 Og hetta *eru* nœvnini hjá sonum Gër-sjón-s eftir teirra familjum; Lib-ní, og Sjim-é-í.

19 Og synirnir hjá Kó-háth-i útfrá teirra familjum; Amram, og Í-zē-hár, Hé-brón, og Uz-zí-él.

20 Og synirnir hjá Mē-rár-í útfrá teirra familjum; Máh-li, og Mú-sj-í. Hetta *eru* familjurnar hjá Levítunum samsvarandi húsinum hjá teirra fedrum.

21 Av Gër-sjón-i *var* familjan hjá Lib-nít-unum, og familjan hjá Sjim-ít-unum: hetta *eru* familjurnar hjá Gër-sjón-ít-unum.

22 Teir sum vórðu taldir upp av teimum, samsvarandi talinum á øllum køllunum, frá mánaða gomlum og uppeftir, *enmtá* teir sum vórðu taldir upp av teimum, *vóru* sjev túsund og fimm hundrað.

23 Familjurnar hjá Gër-sjón-ít-unum skulu sláa upp aftanfyri tabernaklið vestureftir.

24 Og hin fremsti av húsinum hjá faðir Gër-sjón-ít-anna *skal vera* É-li-á-sáph Lá-él-s sonur.

25 Og áleggingin hjá sonum Gër-sjón-s í samkomutabernaklinum *skal vera* tabernaklið, og tjaldið, dekkning tess, og tjaldváðin til dyrnar á samkomutabernaklinum,

26 Og tjaldváðirnar av forgarðinum, og tjaldúkurin til

dyrnar av forgarðinum, sum *er* við tabernaklið, og við altarið runt íkring, og bondini hjá tí til alla tænastuna hjá tí.

27 ¶ Og av Kó'-háth-i *var* familjan hjá Amramitunum, og familjan hjá Ízê-hár-it'-unum, og familjan hjá Hê-brôn-it'-unum, og familjan hjá Úz-zí-ê-lit'-unum: hetta *eru* familjurnar hjá Kó-háth-it'-unum.

28 Í talinum hjá øllum køllunum, frá mánaða gomlum og uppeftir, *vóru* átta túsund og seks hundrad, *sum* hildu áleggging halgidómsins.

29 Familjurnar av sonum Kó'-háth-s skulu sláa upp við síðuna av tabernaklinum suðureftir.

30 Og hin fremsti av húsinum hjá fadirinum av familjunum hjá Kó-háth-it'-unum *skal vera* Ê-lí-zá-phân Úz-zí-ê-l-s sonur.

31 Og teirra áleggging *skal vera* ørkin, og borðið, og ljósastakin, og altarini, og reiðini hjá halgidóminum sum teir tæna við, og tjaldváðin, og øll tænastan harav.

32 Og Êl-ê-á-zár, sonur Aarons prests, *skal vera* fremstur yvir hinum fremstu av Levitunum, og *hava* umsjónina av teimum ið halda áleggging halgidómsins.

33 ¶ Av Mē-rár'-i *var* familjan hjá Máh-lit'-unum, og familjan hjá Mú-sjít'-unum: hetta *eru* familjurnar av Mē-rár'-i.

34 Og teir sum vórðu taldir upp av teimum, samsvarandi talinum á øllum køllunum, frá mánaði gomlum og uppeftir, *vóru* seks túsund og tvey hundrad.

35 Og hin fremsti av húsinum hjá fadirinum av familjum Mē-rár'-i-s *var* Zú-ri-êl Á-bi-háil-s sonur: *hesir* skulu sláa upp við síðuna av tabernaklinum norðureftir.

36 Og *undir* umsjónini og álegggingini hjá sonum Mē-rár'-i-s *skulu vera* tiljuborðini av tabernaklinum, og tvørtroini hjá tí,

og stólparnir hjá tí, og soklarnir hjá tí, og øll reiðini hjá tí, og alt sum hartil tænar,

37 Og stólparnir av forgarðinum runt um, og teirra soklar, og teirra hælir, og teirra bond.

38 ¶ Men teir sum leirast frammanfyri tabernaklið ímóti eystri, *enmtá* frammanfyri samkomutabernaklið eystureftir, *skulu vera* Móses, og Aaron og synir hans, ið halda áleggging halgidómsins fyri áleggging Ísraels barna; og hin fremmandi, sum kemur í nánd, skal takast av lívi.

39 Allir sum vórðu taldir upp av Levitunum, sum Móses og Aaron upptaldu eftir boði HARRANS, út ígjøgnum teirra familjur, allir kallarnir frá mánaði gomlum og uppeftir, *vóru* tjúgu og tvey túsund.

40 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Tel upp allar teir frumbornu av hannum Ísraels barna frá mánaði gomlum og uppeftir, og tak talið á teirra nøvnum.

41 Og tú skalt taka mær Levitarnar, (eg *eri* HARRIN), istaðin fyri allar teir frumbornu millum Ísraels barna; og fenaðin hjá Levitunum istaðin fyri tað frumborna millum fenað Ísraels barna.

42 Og Móses upptaldi, eins og HARRIN beyð honum, allar teir frumbornu millum Ísraels barna.

43 Og allir teir frumbornu hannarnir eftir talinum á nøvnum, frá mánaði gomlum og uppeftir, av teimum ið vórðu upptaldir av teimum, *vóru* tjúgu og tvey túsund tvey hundrad og trisinstjúgu og trettan.

44 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

45 Tak Levitarnar istaðin fyri allar teir frumbornu millum Ísraels barna, og fenaðin hjá Levitunum istaðin fyri teirra fenað; og Levitarnir skulu vera mínir: eg *eri* HARRIN.

46 Og fyri teir sum eiga at verða endurløystir av teimum tvey hundrad og trisinstjúgu og trettan av teimum frumbornu av Ísraels børnum, sum eru fleiri enn Levitarnir;

47 Skalt tú enn ták taka fimm sjē-kl-ar stykkið eftir skallanum, eftir sjē-kl-inum hjá halgidóminum skalt tú taka *teir*: (sjē-kul-in er tjúgu gē-ráh-ir:)

48 Og tú skalt geva peningin, sum avlops talið av teimum eiga at verða endurløystir við, at Aaroni og til synir hans.

49 Og Móses tók endurløysingarpeningin av teimum ið vóru umframt teir sum vórðu endurløystir av Levitunum:

50 Av teimum frumbornu av Ísraels børnum tók hann peningin; eitt túsund trý hundrad og trisinstjúgu og fimm *sjē-kl-ar*, eftir sjē-kl-i halgidómsins:

51 Og Móses gav peningin av teimum ið vórðu endurløystir at Aaroni og til synir hans, samsvarandi HARRANS orði, eins og HARRIN beyð Mósesi.

KAPITUL 4

OG HARRIN talaði við Móses og við Aaron, og segði,

2 Tak samløguna av sonum Kó'häh-s burturúr sonum Levís, eftir teirra familjum, út frá húsinum hjá teirra fedrum,

3 Frá triati ára gomlum og uppeftir alt inntil fimmti ára gamlar, allar sum fara upp í skaran, til at gera arbeiðið í samkomutabernaklinum.

4 Hetta skal vera tænastan hjá sonum Kó'häh-s í samkomutabernaklinum, *kring* hini háheilagu ting:

5 ¶ Og tá ið leirurin setur frameftir, skal Aaron koma, og hansara synir, og teir skulu taka niður tað dekkandi forhangið, og dekkja vitnisburðarorkina við tí:

6 Og skulu seta hará dekkningina av grevlingaskinum, og skulu breiða yvir *hana* eitt áklæði heilvegis av bláum, og skulu seta í stavir tess.

7 Og yvir sýnisbreyðsborðið skulu teir breiða eitt áklæði av bláum, og seta hará fótini, og sleivirnar, og skálirnar, og skeinkireiðir at skeinkja við: og tað framhaldandi breydið skal vera hará:

8 Og teir skulu breiða yvir tey eitt áklæði av skarlaksreyvum, og dekkja tað sama við dekkning av grevlingaskinum, og skulu seta í stavir tess.

9 Og teir skulu taka eitt áklæði av bláum, og dekkja ljósastaka ljósins, og hansara lampur, og hansara *veiktengur*, og hansara skarpannur, og øll oljukørin harav, hvarvið teir tæna fyri honum:

10 Og teir skulu seta hann og øll reiðini harav innanfyri eina dekkning av grevlingaskinum, og skulu seta *hann* á eitt tvørtræ.

11 Og yvir tað gylta altarið skulu teir breiða eitt áklæði av bláum, og dekkja tað við eini dekkning av grevlingaskinum, og skulu seta til stavirnar hjá tí:

12 Og teir skulu taka øll tænaustuamboðini, sum teir tæna í halgidóminum við, og koyra *tey* í eitt klæði av bláum, og dekkja *tey* við eini dekkning av grevlingaskinum, og skulu koyra *tey* á eina stong:

13 Og teir skulu taka burtur øskurnar frá altarinum, og breiða eitt purpur áklæði hará:

14 Og teir skulu seta uppá tað øll reiðini harav, sum teir tæna um tað við, *enntá* roykilsispannurnar, kjøtkròkarnar, og skuplurnar, og kórini, øll reiðini hjá altarinum; og teir skulu breiða yvir tað eina dekkning av grevlingaskinum, og seta til stavirnar hjá tí.

15 Og tá ið Aaron og hansara synir hava gjørt *seg* lidnar við at dekkja halgidómin, og øll reiðini hjá halgidóminum, sum leirurin eigur at leggja avstað; eftir tað skulu synirnir hjá Kó-háth-i koma at bera *tað*: men teir skulu ikki nema við *nakran* heilagan lut, at ikki teir doyggi. Hesi *tingini eru* byrðan hjá sonum Kó-háth-s í samkomutabernaklinum.

16 ¶ Og til embæti Æl-ē-á-zâr-s, sonar Aarons prests, *tílhoyrir* oljan til ljósið, og tað søta roykilsíð, og dagliga matofrið, og salvingaroljan, og umsjónin av øllum tabernaklinum, og av øllum sum harí *er*, í halgidóminum, og í reiðunum harav.

17 ¶ Og HARRIN talaði við Móses og við Aaron, og segði,

18 Skerið ikki av ættargreina av familjum Kó-háth-it-anna burturúr Levitunum:

19 Men gerið teimum soleiðis, at teir mega liva, og ikki doyggja, tá ið teir nærkast háheilagu tungunum: Aaron og hansara synir skulu fara inn, og skipa teir hvønn einstakan til sína tænastu og til sína byrðu:

20 Men teir skulu ikki fara inn at siggja tá ið heilagu tingini verða dekkað, at ikki teir doyggi.

21 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

22 Tak eisini samløguna av sonum Gër-sjôn-s, út ígjøgnum húsini hjá teirra fedrum, eftir teirra familjum;

23 Frá tríati ára gomlum og uppeftir inntil fimmti ára gamlar skalt tú upptelja teir; allar sum fara inn at útføra tænastuna, til at gera arbeiðið í samkomutabernaklinum.

24 Hetta *er* tænastan hjá familjum Gër-sjôn-it-anna, til at tæna, og til byrður:

25 Og teir skulu bera tjalddúkar tabernakkulsins, og

samkomutabernaklið, dekking hans, og dekkjingina av grevlingaskinnunum sum *er* uppiyvir uppiá tí, og tjaldváðina til dyrnar á samkomutabernaklinum,

26 Og tjaldváðirnar av forgarðinum, og tjaldváðina til dyrnar á forgarðsportrinum, sum *er* við tabernaklið og við altarið runt umkring, og teirra bond, og øll amboðini av teirra tænastu, og alt sum *er* gjørt til teirra: soleiðis skulu teir tæna.

27 Við tilskilan Aarons og sona hans skal vera øll tænastan hjá sonum Gër-sjôn-it-anna, í øllum teirra byrðum, og í allari teirra tænastu: og tit skulu tilskila teimum í álegging allar teirra byrður.

28 Hetta *er* tænastan hjá familjunum av sonum Gër-sjôn-s í samkomutabernaklinum: og teirra álegging *skal vera* undir hendi Íth-ámars, sonar Aarons prests.

29 ¶ Hvat sonum Mē-râr-î-s viðvíkur, *so* skalt tú telja teir upp eftir teirra familjum, útfrá húsinum hjá teirra fedrum;

30 Frá tríati ára gomlum og uppeftir alt at fimmti ára gomlum skalt tú telja teir upp, hvønn tann sum fer inn í tænastuna, til at gera verk samkomutabernakkulsins.

31 Og hetta *er* áleggingin av teirra byrðu, samsvarandi allari teirra tænastu í samkomutabernaklinum; *tíljuborðini* av tabernaklinum, og tvørtrøini hjá tí, og stólparnir hjá tí, og soklarnir hjá tí,

32 Og stólparnir av forgarðinum runt umkring, og teirra soklar, og teirra hælir, og teirra bond, við øllum teirra amboðum, og við allari teirra tænastu: og eftir navni skulu tit rokna amboðini av áleggingini av teirra byrðu.

33 Hetta *er* tænastan hjá familjunum av sonum Mē-râr-î-s, samsvarandi allari teirra tænastu, í

NUMMUR 5

samkomutabernaklinum, undir hendi Íth-á-már-s, sonar Aarons prests.

34 ¶ Og Móses og Aaron og teir fremstu av samkomuni upptaldu synir Kó-háth-it'-anna eftir teirra familjum, og eftir húsinum hjá teirra fedrum,

35 Frá triati ára gomlum og uppeftir alt at fimmti ára gomlum, hvønn tann sum fer inn í tænastruna, til verkið í samkomutabernaklinum:

36 Og teir sum vórðu taldir upp av teimum, eftir teirra familjum, vóru tvey túsund sjev hundrað og fimmti.

37 Hetta vóru teir sum vórðu taldir upp av familjunum hjá Kó-háth-it'-unum, allir ið máttu gjørt tænastru í samkomutabernaklinum, sum Móses og Aaron taldu upp samsvarandi boði HARRANS við hendi Mósesar.

38 Og teir sum vórðu taldir upp av sonum Gër'-sjón-s, út ígjøgnum teirra familjur, og út frá húsinum hjá teirra fedrum,

39 Frá triati ára gomlum og uppeftir alt at fimmti ára gomlum, hvør tann sum fer inn í tænastruna, til verk samkomutabernakulsins,

40 Enntá teir sum vórðu taldir upp av teimum, út ígjøgnum teirra familjur, eftir húsinum hjá teirra fedrum, vóru tvey túsund og seks hundrað og triati.

41 Hetta eru teir sum vórðu taldir upp av familjunum hjá sonum Gër'-sjón-s, av øllum ið máttu gjørt tænastru í samkomutabernaklinum, sum Móses og Aaron taldu upp samsvarandi boði HARRANS.

42 ¶ Og teir sum vórðu taldir upp av familjunum hjá sonum Mē-rár'-i-s, út ígjøgnum teirra familjur, út frá húsinum hjá teirra fedrum,

43 Frá triati ára gomlum

Atskiljingin av teimum dálkaðu

og uppeftir alt at fimmti ára gomlum, hvør tann sum fer inn í tænastruna, til verk samkomutabernakulsins,

44 Enntá teir sum vórðu taldir upp av teimum eftir teirra familjum, vóru trý túsund og tvey hundrað.

45 Hetta veri teir sum vórðu taldir upp av familjunum hjá sonum Mē-rár'-i-s, sum Móses og Aaron upptaldu samsvarandi orði HARRANS við hendi Mósesar.

46 Allir teir sum vórðu taldir upp av Levitunum, sum Móses og Aaron og teir fremstu av Ísrael upptaldu, eftir teirra familjum, og eftir húsinum hjá teirra fedrum,

47 Frá triati ára gomlum og uppeftir alt at fimmti ára gomlum, hvør tann ið kom at gera tænastru tæningarinnar, og tænastru byrðunnar í samkomutabernaklinum,

48 Enntá teir sum vórðu taldir upp av teimum, vóru átta túsund og fimm hundrað og fjórsinstjúgu.

49 Samsvarandi boði HARRANS vórðu teir upptaldir við hendi Mósesar, hvør einstakur samsvarandi hansara tænastru, og samsvarandi hansara byrðu: svá vórðu teir upptaldir av honum, eins og HARRIN beyð Mósesi.

KAPITUL 5

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Bjóða børnum Ísraels, at teir koyri út úr leirinum hvønn spítalskan, og hvønn tann ið hevur eitt útflot, og hvønnsumhelst ið er dálkaður av teimum deyðu:

3 Bæði kallkyns og kvennkyns skulu tit koyra út, útum leirin skulu tit koyra tey; at tey dálki ei sínar leirar, í miðjum hvørjum eg dyvljst.

4 Og Ísraels børn so gjördu, og koyrdu tey út útum leirin:

eins og HARRIN talaði við Móses, soleiðis gjördu börn Ísraels.

5 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

6 Tala við börn Ísraels, Tá ið maður ella kvinna fremur nakra synd sum menn fremja, at gera misbrot ímóti HARRANUM, og tann persónur veri sekur;

7 Tá skulu tey játta sína synd sum tey hava gjørt: og hann skal endurgjalda sitt misbrot við tí hægsta av tí, og leggja aftrat tí fimtapartin av tí, og geva tað at honum sum hann hevur brotist ímóti.

8 Men um maðurin havi ongan næsting at endurgjalda misbrotið at, lat so misbrotið verða endurgoldið HARRANUM, emntá til prestin; umframt sáttargerðarveðrin, sum sáttargerð skal verða gjörd fyri hann við.

9 Og hvørt offur av øllum heilagu tingum Ísraels barna, sum teir koma við til prestin, skal vera hansara.

10 Og hvørs mans halgaðu ting skulu vera hansara: hvatsumhelst ið nakar maður gevur prestinum, tað skal vera hansara.

11 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

12 Tala við börn Ísraels, og sig við teir, Um kona nakars mans fari til viks, og fremji misbrot ímóti honum,

13 Og maður liggi við henni kjøtliga, og tað verði fjalt fyri eygunum á manni hennara, og verði hildið loynt, og hon verði dálkað, og tað veri einkið vitni ímóti henni, eiheldur hon verði tikin eftir háttarlagnum;

14 Og ástbrelnisandin komi á hann, og hann veri ástbrellin um sína konu, og hon veri dálkað: ella um ástbrelnisandin komi á hann, og hann veri øvundsjúkur um sína konu, og hon veri ikki dálkað:

15 Tá skal maðurin koma við síni konu til prestin, og hann skal koma við hennara ofri fyri hana, tiggjundarpartin av e-fúh av byggmjøli; hann skal onga olju hella á tað, ella koyra roykilsí hará; tí tað er ástbrelnisoffur, eitt minnisoffur, sum førir misgerð til minnis.

16 Og presturin skal koma við henni nær, og seta hana framfyri HARRAN:

17 Og presturin skal taka heilagt vatn í eitt jarðilat; og av støvinum sum er í gólvinum av tabernaklinum skal presturin taka, og koyra tað í vatnið:

18 Og presturin skal seta kvinnuna framfyri HARRAN, og avdekka kvinnunnar høvur, og koyra minnisofrið í hennara hendur, sum er ástbrelnisofrið: og presturin skal hava í síni hond tað beiska vatnið sum veldur banningina:

19 Og presturin skal áleggja henni við eiði, og siga við kvinnuna, Um eingin maður havi ligið við tær, og um tú ei hevurt farið til viks til óreinsku við einum øðrum istaðin fyri mann tín, tá veri tú frí frá hesum beiska vatni sum veldur banningina:

20 Men um tú hevurt farið til viks til ein annan istaðin fyri mann tín, og um tú veri dálkað, og onkur maður havi ligið við tær umframt maður tín:

21 Tá skal presturin áleggja kvinnuni við banningareiði, og presturin skal siga við kvinnuna, HARRIN geri teg til banning og ein eið millum fólk títt, tá ið HARRIN fær tína lend at rotna, og tín kvið at trútna;

22 Og hetta vatnið, sum veldur banningina, skal fara inn í tinar innangoymslur, at fáa tín kvið at trútna, og tína lend at rotna: og kvinnan skal siga, Á-mén, á-mén.

NUMMUR 6

Lógin um Nazaritarnar

23 Og presturinn skal skrifa hesar banningar í eina bók, og hann skal sletta *tær* út við tí beiska vatninum:

24 Og hann skal fáa kvinnuna at drekka tað beiska vatnið sum veldur banningina; og vatnið, sum veldur banningina, skal fara inn í hana, og *gerast* beiskt.

25 So skal presturinn taka ástbrelnisofrið út úr kvinnunnar hond, og skal reiggja ofrinum frammi fyri HARRANUM, og ofra tað uppiá altarinum:

26 Og presturinn skal taka ein fullan lógva av ofrinum, *enntá* minnið harav, og brenna tað uppiá altarinum, og skal síðani fáa kvinnuna at drekka vatnið.

27 Og tá ið hann hevur fingið hana at drekka vatnið, tá skal tað bera á, at um hon veri dálkað, og havi gjørt misbrot imóti manni sínum, at vatnið sum veldur banningina skal fara inn í hana, og *gerast* beiskt, og hennara kviður skal trútna, og hennara lend skal rotna; og kvinnan skal vera ein banning millum fólk sitt.

28 Og um kvinnan ei veri dálkað, men veri *seg* rein; tá skal hon vera frí, og skal ala fram sáð.

29 Hetta *er* lógin um ástbrelnir, tá ið ein kona fer til viks *til ein annan* ístaðin fyri mann sín, og verður dálkað;

30 Ella tá ið ástbrelnisandin kemur á hann, og hann verði ástbrellin yvir sína konu, og skal seta kvinnuna framfyri HARRANUM, og presturinn skal út-inna yvir hana alla hesa lóg.

31 Tá skal maðurin vera sakleysur frá misgerð, og henda kvinna skal bera sína misgerð.

KAPITUL 6

OG HARRIN talaði við Móses, og *segði*,

2 Tala við børn Ísraels, og sig við tey, Tá ið annaðhvørt

maður ella kvinna munnu atskilja *seg* til at streingja eitt heiti hjá Nazariti, til at atskilja *seg* HARRANUM:

3 Tá skal hann atskilja *seg* frá víni og sterkum drykki, og skal drekka ongan edik av víni, ella edik av sterkum drykki, eiheldur skal hann drekka nakra pressuvætu av vindrúvum, ella eta ráligar vindrúvur, ella turkaðar.

4 Allar dagarnar av sínum atskilnaði skal hann einkið eta sum er gjørt av vintrellum, frá kjarnunum heilt til skalið.

5 Allar dagarnar av heitinum av hans atskilnaði skal eingin rakiknívur koma á hans høvr: inntil dagarnir verði uppfyltir, í hvørjum hann atskildi *seg* HARRANUM, skal hann vera heilagur, og skal lata lokkarnar av hárinum av sínum høvdi vaksa.

6 Allar dagarnar, sum hann atskildi *seg* HARRANUM, skal hann koma at ongum deyðum kroppi.

7 Hann skal ikki gera *seg* óreinan fyri faðir sín, ella fyri móður sína, fyri bróður sín, ella fyri systur sína, tá ið tey doyggja: tí at innvíging Guðs hans *er* á høvdi hans.

8 Allar dagar atskilnaðar síns *er* hann HARRANUM heilagur.

9 Og um onkur maður doyggi sera bráðligani hjá honum, og hann hevur dálkað høvr innvígingar sínar; tá skal hann raka sitt høvr á degnum av síni reinsan, á sjeýnda degi skal hann raka tað.

10 Og á áttanda degi skal hann koma við tveimum turtildúgvum, ella tveimum ungum dúgvum, til prestin, til dyrnar á samkomutabernaklinum:

11 Og presturinn skal ofra ta einu til syndoffur, og hina til brennioffur, og gera eina sáttargerð fyri hann, fyri at hann

syndaði við hinum deyða, og skal halga sitt hövur sama dag.

12 Og hann skal innvíga HARRANUM dagarnar av sínum atskilnaði, og skal koma við fyrsta árs lambi til misbrots-offur: men teir dagarnir, sum vóru frammanundan, skulu vera mistir, av tí at atskilnaður hansara varð dálkaður.

13 ¶ Og hetta er lógin um Naziritan, tá ið dagarnir av hans atskilnaði eru uppfyltir: hann skal forast til dyrnar á samkomutabernaklinum:

14 Og hann skal ofra sitt offur at HARRANUM, eitt fyrsta árs veðurlamb uttan lýti til brennioffur, og eitt fyrsta árs gimburamb uttan lýti til synd-offur, og ein veðr uttan lýti til friðoffur,

15 Og eina tægu av ósúrgaðum breyði, kækur av finum mjøli blandaðar við olju, og flatkækur av ósúrgaðum breyði salvaðar við olju, og teirra matoffur, og drykkofrini av teimum.

16 Og presturin skal koma við teimum framfyri HARRAN, og skal ofra sitt syndoffur, og sitt brennioffur:

17 Og hann skal ofra veðrin til friðofrasláturoffur at HARRANUM, við tæguni av ósúrgaðum breyði: presturin skal eisini ofra sitt matoffur, og sitt drykkoffur.

18 Og Naziritin skal raka hövur atskilnaðar síns við dyrnar á samkomutabernaklinum, og skal taka hár hövurs atskilnaðar síns, og koyra tað í eldin sum er undir friðofrasláturofrinum.

19 Og presturin skal taka tann sjóðaða bógvin av veðrinum, og eina ósúrgaða køku úr tæguni, og eina ósúrgaða flatkøku, og skal seta tey uppá hendurnar hjá Naziritanum, eftir at hárið av hans atskilnaði er rakað:

20 Og presturin skal reiggja

teimum til reiggioffur frammi fyri HARRANUM: hetta er heilagt hjá prestinum, við reiggibringuni og hevjobóvnum: og eftir tað kann Naziritin drekka vín.

21 Hetta er lógin um Naziritan ið strongt hevur heiti, og um hans offur at HARRANUM fyri sín atskilnað, umframt tað sum hans hond man útvega: samsvarandi heitstreinginum sum hann heitti, soleiðis má hann gera eftir lógini um sín atskilnað.

22 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

23 Tala við Aaron og við hansara synir, og sig, Á henda hátt skulu tit vælsigna børn Ísraels, sigandi við teir,

24 HARRIN vælsigni teg, og varðveiti teg:

25 HARRIN fái sitt andlit at skína yvir teg, og veri tær náðisamur:

26 HARRIN lyfti upp sína ásjón yvir teg, og gevi tær frið.

27 Og teir skulu seta mitt navn á børn Ísraels; og eg vil vælsigna teir.

KAPITUL 7

OG tað hendi í tí degi sum Móses hevði fullvegis sett upp tabernaklið, og hevði salvað tað, og halgað tað, og øll amboðini hjá tí, bæði altarið og øll reidini hjá tí, og hevði salvað tey, og halgað tey;

2 At Ísraels prinsar, høvuðsmenn av húsinum hjá teirra fedrum, sum vóru prinsarnir hjá ættargreinunum, og vóru yvir teimum ið vóru taldir upp, ofraðu:

3 Og teir komu við sínum ofri framfyri HARRAN, seks dekkadum vagnum, og tólv oksum; einum vagni fyri tveir av prinsunum, og fyri hvønn einstakan einum oksa: og teir komu við teimum framfyri tabernaklið.

4 Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

5 Tak *tað* av teimum, at teir mega vera til at gera tænað hjá samkomutabernaklinum; og tú skalt geva Levitunum teir, til hvønn mann samsvarandi hansara tænað.

6 Og Móses tók vagnarnar og oksarnar, og gav Levitunum teir.

7 Tveir vagnar og fyra oksar gav hann sonum Gér'-sjón-s, samsvarandi teirra tænað:

8 Og fyra vagnar og átta oksar gav hann sonum Mě-rár'-i-s, samsvarandi teirra tænað, undir hendi Íth'-á-már-s, sonar Aarons prests.

9 Men sonum Kó'-håth-s gav hann ongan: av tí at tænað halgidómsins, *sum* tilhoyrði teimum, *var tað* teir skuldu bera á sínum herðum.

10 ¶ Og prinsarnir ofraðu til innvinging av altarinum á tí degi sum *tað* varð salvað, enntá prinsarnir ofraðu sitt offur frammanfyri altarið.

11 Og HARRIN segði við Móses, Teir skulu ofra sitt offur, hvør prinsur á sínum degi, til vígslu av altarinum.

12 ¶ Og hann, sum ofraði sitt offur hin fyrsta dagin, var Ná-h'-sjón Ám-min'-á-dåb-s sonur, av Judah ættargrein:

13 Og hans offur *var* eitt silvur fat, hvørs vekt *var* hundrað og triati *sjě'-kl-ar*, ein silvur bolli á sjeiti *sjě'-kl-ar*, eftir *sjě'-kl-inum* hjá halgidóminum; bæði av teimum *voru* full av finum mjøli, blandaðum við olju, til matoffur:

14 Ein sleiv á tiggju *sjě'-kl-ar* av gulli, full av roykils:

15 Ein ungur tarvur, ein veður, eitt fyrsta árs lamb, til brennioffur:

16 Eitt lamb av geitunum til syndoffur:

17 Og til friðofrasláturoffur, tveir oksar, fimm veðrar, fimm havrar, fimm fyrsta árs lomb: hetta *var* ofrið hjá Ná-h'-sjón Ám-min'-á-dåb-s syni.

18 ¶ Á øðrum degnum ofraði Nėth'-á-nėel Zú'-ár-s sonur, prinsur hjá Ís'-så-kår:

19 Hann ofraði *til* sitt offur eitt silvur fat, hvørs vekt *var* hundrað og triati *sjě'-kl-ar*, ein silvur bolli á sjeiti *sjě'-kl-ar*, eftir *sjě'-kl-inum* hjá halgidóminum; bæði av teimum full av finum mjøli, blandaðum við olju, til matoffur:

20 Eina sleiv av gulli á tiggju *sjě'-kl-ar*, full av roykils:

21 Ein ungan tarv, ein veðr, eitt fyrsta árs lamb, til brennioffur:

22 Eitt lamb av geitunum til syndoffur:

23 Og til friðofrasláturoffur, tveir oksar, fimm veðrar, fimm havrar, fimm fyrsta árs lomb: hetta *var* ofrið hjá Nėth'-á-nėel-i Zú'-ár-s syni.

24 ¶ Á triða degnum ofraði E'-li-áb Hě'-lón-s sonur, prinsur hjá Zě'-bú-lón-s børnum:

25 Hans offur *var* eitt silvur fat, hvørs vekt *var* hundrað og triati *sjě'-kl-ar*, ein silvur bolli á sjeiti *sjě'-kl-ar*, eftir *sjě'-kl-inum* hjá halgidóminum; bæði av teimum full av finum mjøli, blandaðum við olju, til matoffur:

26 Ein gull sleiv á tiggju *sjě'-kl-ar*, full av roykils:

27 Ein ungur tarvur, ein veður, eitt fyrsta árs lamb, til brennioffur:

28 Eitt lamb av geitunum til syndoffur:

29 Og til friðofrasláturoffur, tveir oksar, fimm veðrar, fimm havrar, fimm fyrsta árs lomb: hetta *var* ofrið hjá E'-li-áb Hě'-lón-s syni.

30 ¶ Á fjórða degnum *ofraði* E'li-zúr Sjé-dé-úr-s sonur, prinsur hjá Reúbens börnum:

31 Hans offur *var* eitt silvur fat á hundrað og tríati *sjé'-kl-a* vekt, ein silvur bolli á sjeyti sjé'-kl-ar, eftir sjé'-kl-inum hjá halgidóminum; bæði av teimum full av finum mjøli, blandaðum við olju, til matoffur:

32 Ein gull sleiv á tiggju *sjé'-kl-ar*, full av roykilsí:

33 Ein ungur tarvur, ein veðrur, eitt fyrsta árs lamb, til brennioffur:

34 Eitt lamb av geitunum til syndoffur:

35 Og til friðofrasláturoffur, tveir oksar, fimm veðrar, fimm havrar, fimm fyrsta árs lomb: hetta *var* ofrið hjá E'li-zúr Sjé-dé-úr-s syni.

36 ¶ Á fimta degnum *ofraði* Sjé-lú-mi-él Zú-ri-sjad'-dái-s sonur, prinsur hjá Simeons börnum:

37 Hans offur *var* eitt silvur fat, hvørs vekt *var* hundrað og tríati *sjé'-kl-ar*, ein silvur bolli á sjeyti sjé'-kl-ar, eftir sjé'-kl-inum hjá halgidóminum; bæði av teimum full av finum mjøli, blandaðum við olju, til matoffur:

38 Ein gull sleiv á tiggju *sjé'-kl-ar*, full av roykilsí:

39 Ein ungur tarvur, ein veðrur, eitt fyrsta árs lamb, til brennioffur:

40 Eitt lamb av geitunum til syndoffur:

41 Og til friðofrasláturoffur, tveir oksar, fimm veðrar, fimm havrar, fimm fyrsta árs lomb: hetta *var* ofrið hjá Sjé-lú-mi-éli Zú-ri-sjad'-dái-s syni.

42 ¶ Á sætta degnum *ofraði* E'li-sáph Deu'-él-s sonur, prinsur hjá Gáds börnum:

43 Hans offur *var* eitt silvur fat á hundrað og tríati *sjé'-kl-a* vekt, ein silvur bolli á sjeyti

sjé'-kl-ar, eftir sjé'-kl-inum hjá halgidóminum; bæði av teimum full av finum mjøli, blandaðum við olju, til matoffur:

44 Ein gull sleiv á tiggju *sjé'-kl-ar*, full av roykilsí:

45 Ein ungur tarvur, ein veðrur, eitt fyrsta árs lamb, til brennioffur:

46 Eitt lamb av geitunum til syndoffur:

47 Og til friðofrasláturoffur, tveir oksar, fimm veðrar, fimm havrar, fimm fyrsta árs lomb: hetta *var* ofrið hjá E'li-sáph Deu'-él-s syni.

48 ¶ Á sjeýnda degnum *ofraði* E'li-sjá-má Am'-mi-húd-s sonur, prinsur hjá E'phrá-ím-s börnum:

49 Hans offur *var* eitt silvur fat, hvørs vekt *var* hundrað og tríati *sjé'-kl-ar*, ein silvur bolli á sjeyti sjé'-kl-ar, eftir sjé'-kl-inum hjá halgidóminum; bæði av teimum full av finum mjøli, blandaðum við olju, til matoffur:

50 Ein gull sleiv á tiggju *sjé'-kl-ar*, full av roykilsí:

51 Ein ungur tarvur, ein veðrur, eitt fyrsta árs lamb, til brennioffur:

52 Eitt lamb av geitunum til syndoffur:

53 Og til friðofrasláturoffur, tveir oksar, fimm veðrar, fimm havrar, fimm fyrsta árs lomb: hetta *var* ofrið hjá E'li-sjá-má Am'-mi-húd-s syni.

54 ¶ Á áttanda degnum *ofraði* Gá-má-li-él Pē-dáh-zúr-s sonur, prinsur hjá Mā-nās-sēh börnum:

55 Hans offur *var* eitt silvur fat á hundrað og tríati *sjé'-kl-a* vekt, ein silvur bolli á sjeyti sjé'-kl-ar, eftir sjé'-kl-inum hjá halgidóminum; bæði av teimum full av finum mjøli, blandaðum við olju, til matoffur:

56 Ein gull sleiv á tiggju *sjé'-kl-ar*, full av roykilsí:

NUMMUR 7

Ofrini hjá prinsunum

57 Ein ungur tarvur, ein veður, eitt fyrsta árs lamb, til brennioffur:

58 Eitt lamb av geitunum til syndoffur:

59 Og til friðofrasláturoffur, tveir oksar, fimm veðrar, fimm havrar, fimm fyrsta árs lomb: hetta *var* ofrið hjá Gá-má'-li-éli Pē-dáh'-zúr-s syni.

60 ¶ Á niggjunda degnum *ofraði* Á'-bí-dán Gí-dé-ó'-nī-s sonur, prinsur hjá Benjamins børnum:

61 Hans offur *var* eitt silvur fat, hvørs vekt *var* hundrað og triati *sjē'-kl-ar*, ein silvur bolli á sjeyti *sjē'-kl-ar*, eftir *sjē'-kl-inum* hjá halgidóminum; bæði av teimum full av finum mjøli, blandaðum við olju, til matoffur:

62 Ein gull sleiv á tiggju *sjē'-kl-ar*, full av roykilsí:

63 Ein ungur tarvur, ein veður, eitt fyrsta árs lamb, til brennioffur:

64 Eitt lamb av geitunum til syndoffur:

65 Og til friðofrasláturoffur, tveir oksar, fimm veðrar, fimm havrar, fimm fyrsta árs lomb: hetta *var* ofrið hjá Á'-bí-dán Gí-dé-ó'-nī-s syni.

66 ¶ Á tiggjunda degnum *ofraði* Á-hī-ē'-zēr Ám-mí-sjád'-dái-s sonur, prinsur hjá Dáns børnum:

67 Hans offur *var* eitt silvur fat, hvørs vekt *var* hundrað og triati *sjē'-kl-ar*, ein silvur bolli á sjeyti *sjē'-kl-ar*, eftir *sjē'-kl-inum* hjá halgidóminum; bæði av teimum full av finum mjøli, blandaðum við olju, til matoffur:

68 Ein gull sleiv á tiggju *sjē'-kl-ar*, full av roykilsí:

69 Ein ungur tarvur, ein veður, eitt fyrsta árs lamb, til brennioffur:

70 Eitt lamb av geitunum til syndoffur:

71 Og til friðofrasláturoffur, tveir oksar, fimm veðrar, fimm havrar, fimm fyrsta árs lomb: hetta *var* ofrið hjá Á-hī-ē'-zēr Ám-mí-sjád'-dái-s syni.

72 ¶ Á ellivta degnum *ofraði* Pá-gí-él Ó'-krán-s sonur, prinsur hjá Asjers børnum:

73 Hans offur *var* eitt silvur fat, hvørs vekt *var* hundrað og triati *sjē'-kl-ar*, ein silvur bolli á sjeyti *sjē'-kl-ar*, eftir *sjē'-kl-inum* hjá halgidóminum; bæði av teimum full av finum mjøli, blandaðum við olju, til matoffur:

74 Ein gull sleiv á tiggju *sjē'-kl-ar*, full av roykilsí:

75 Ein ungur tarvur, ein veður, eitt fyrsta árs lamb, til brennioffur:

76 Eitt lamb av geitunum til syndoffur:

77 Og til friðofrasláturoffur, tveir oksar, fimm veðrar, fimm havrar, fimm fyrsta árs lomb: hetta *var* ofrið hjá Pá-gí-él Ó'-krán-s syni.

78 ¶ Á tólvta degnum *ofraði* Á-hī-rá E'-nán-s sonur, prinsur hjá Naph-tá-lis børnum:

79 Hans offur *var* eitt silvur fat, hvørs vekt *var* hundrað og triati *sjē'-kl-ar*, ein silvur bolli á sjeyti *sjē'-kl-ar*, eftir *sjē'-kl-inum* hjá halgidóminum; bæði av teimum full av finum mjøli, blandaðum við olju, til matoffur:

80 Ein gull sleiv á tiggju *sjē'-kl-ar*, full av roykilsí:

81 Ein ungur tarvur, ein veður, eitt fyrsta árs lamb, til brennioffur:

82 Eitt lamb av geitunum til syndoffur:

83 Og til friðofrasláturoffur, tveir oksar, fimm veðrar, fimm havrar, fimm fyrsta árs lomb: hetta *var* ofrið hjá Á-hī-rá E'-nán-s syni.

84 Hetta *var* innvígingin av altarinum, í tí degi tá ið tað varð salvað, frá Ísraels prinsum: tólv fót av silvuri, tólv silvur bollar, tólv sleivir av gulli:

85 Hvørt fat av gulli *vigaði* hundrað og triati *sjē'-kl-ar*, hvør bolli sjeyti: øll silvur ilótini *vigaðu* tvey túsund og fyra hundrað *sjē'-kl-ar*, eftir *sjē'-kl-inum* hjá halgidóminum:

86 Tær gyltu sleivirnar *vóru* tólv, fullar av roykilsí, og *vigaðu* tiggju *sjē'-kl-ar* stykkið, eftir *sjē'-kli-num* hjá halgidóminum: alt gullið av sleivunum *var* eitt hundrað og tjúgu *sjē'-kl-ar*.

87 Allir oksarnir til brenniofrið *vóru* tólv ungtarvar, veðrarnir tólv, fyrsta árs lombini tólv, við teirra matofri: og lombini av geitunum til syndoffur tólv.

88 Og allir oksarnir til friðofra-sláturofrið *vóru* tjúgu og fyra ungtarvar, veðrarnir seksti, havrarnir seksti, fyrsta árs lombini seksti. Hetta *var* innvígingin av altarinum, eftir at tað *var* salvað.

89 Og tá ið Móses *var* farin inn í samkomutabernaklið at tala við hann, tá hoyrði hann røddina á einum *sum* talaði við seg oman av nádistólinum, sum *var* uppiá vitnisburðarørkini, frá ímillum teir tveir *kêr-û-bím'-ar* nar: og hann talaði við hann.

KAPITUL 8

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Tala við Aaron, og sig við hann, Tá ið tú kveikirt lampurnar, skulu tær sjeyp lampurnar geva ljós yvir av ljósastakanum.

3 Og Aaron so gjørði; hann kveikti hansara lampur yvir av ljósastakanum, eins og HARRIN skipaði Mósesi.

4 Og hetta verk ljósastakans *var* av slígunum gulli, at skaftinum á honum, at blómunum

á honum, *var* sligið verk: samsvarandi mynstrinum sum HARRIN hevði sýnt Mósesi, soleiðis gjørði hann ljósastakan.

5 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

6 Tak Levitarnar burturúr Ísraels børnum, og reinsa teir.

7 Og svá skalt tú gera teimum, til at reinsa teir: Slett skirganarvatn á teir, og lat teir raka alt sitt kjøt, og lat teir tváa klæðir síni, og *soleiðis* gera seg reinar.

8 Síðan lat teir taka ungar tarv við hansara matofri, *enmá* finum mjøli blandaðum við olju, og ein annan ungan tarv skalt tú taka til syndoffur.

9 Og tú skalt koma við Levitunum framfyri samkomutabernaklið: og tú skalt savna allan savnað Ísraels barna saman:

10 Og tú skalt koma við Levitunum framfyri HARRAN: og Ísraels børn skulu leggja sínar hendur á Levitarnar:

11 Og Aaron skal ofra Levitarnar framfyri HARRAN til eitt offur Ísraels barna, at teir mega útinna tænastu HARRANS.

12 Og Levitarnir skulu leggja sínar hendur á hövdini á ungtarvunum: og tú skalt ofra tann *ëina* til syndoffur, og hin til brennioffur, at HARRANUM, til at gera eina sáttargerð fyri Levitarnar.

13 Og tú skalt stilla Levitarnar framfyri Aaron, og framfyri synir hansara, og ofra teir til eitt offur at HARRANUM.

14 Soleiðis skalt tú skilja Levitarnar burturúr Ísraels børnum: og Levitarnir skulu vera mínir.

15 Og eftir tað skulu Levitarnir fara inn at gera tænastu samkomutabernakkulsins: og tú skalt reinsa teir, og ofra teir til eitt offur.

16 Tí teir *eru* heilvegis givnir mær burturúr Ísraels børnum;

NUMMUR 9

istaðin fyri slíkar sum opna hvørt móðurlív, *enmá istaðin fyri frumburðarnar* hjá øllum Ísraels børnum, havi eg tikið mær teir.

17 Tí allir frumburðarnir hjá Ísraels børnum *eru mínir, bæði* maður og djór: á tí degi sum eg sló hvønn frumburð í Egyptalandi, halgaði eg teir til mín sjálvs.

18 Og eg havi tikið Levitararnar fyri allar frumburðir Ísraels barna.

19 Og eg havi givið Levitararnar *sum* eina gávu til Aarons og til synir hansara burturúr Ísraels børnum, til at gera tænastu Ísraels barna í samkomutabernaklinum, og til at gera eina sáttargerð fyri Ísraels børn: at tað veri eingin plága millum Ísraels børn, tá ið Ísraels børn koma í nánd at halgidóminum.

20 Og Móses, og Aaron, og øll samkoma Ísraels barna, gjørdu við Levitararnar samsvarandi øllum sum HARRIN beyð Mósesi viðvíkjandi Levitunum, soleiðis gjørdu Ísraels børn teimum.

21 Og Levitararnir vórðu skingadír, og teir tváaðu klædir síni; og Aaron ofraði teir *sum* eitt offur framfyri HARRAN; og Aaron gjørdi eina sáttargerð fyri teir til at reinsa teir.

22 Og eftir tað fóru Levitararnir inn at gera sína tænastu í samkomutabernaklinum frammi fyri Aaroni, og frammi fyri sonum hansara: eins og HARRIN hevði boðið Mósesi viðvíkjandi Levitunum, soleiðis gjørdu teir teimum.

23 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

24 Hetta *er tað* sum *tilhoyrir* Levitunum: frá tjúgu og fimm ára gomlum og uppeftir skulu teir fara inn at varta um tænastu samkomutabernakkulsins:

25 Og frá fimmti ára aldri skulu teir gevast at varta um tænastruna *av tí*, og skulu ikki tæna meira:

Umleypið verður aftur boðið

26 Men skulu tæna við sínum brøðrum í samkomutabernaklinum, til at halda álegggingina, og skulu onga tænastu gera. Soleiðis skalt tú gera Levitunum viðvíkjandi teirra álegging.

KAPITUL 9

OG HARRIN talaði við Móses í Sí-nāi-s oyðu, í fyrsta mánaði av øðrum ári eftir at teir vóru komnir út úr Egyptalandi, og segði,

2 Lat Ísraels børn eisini halda umleypið á hans ásettu tíð.

3 Í fjúrtanda degi av hesum mánaðinum, um kvøldið, skulu tit halda tað á hans ásettu tíð: samsvarandi øllum skikkunum av tí, og samsvarandi øllum siðareglunum hjá tí, skulu tit halda tað.

4 Og Móses talaði við børn Ísraels, at teir skuldu halda umleypið.

5 Og teir hildu umleypið á fjúrtanda degi av fyrsta mánaði um kvøldið í Sí-nāi-s oyðu: samsvarandi øllum sum HARRIN beyð Mósesi, soleiðis gjørdu Ísraels børn.

6 ¶ Og tað vóru ávísir menn, sum vóru dálkaðir av deyða likaminum hjá einum manni, at teir ikki kundu halda umleypið á tí degi: og teir komu framfyri Móses og framfyri Aaron á tí degi:

7 Og teir menninir søgdu við hann, Vit *eru* dálkaðir av deyða likaminum hjá einum manni: hví verða vit hildnir aftur, at vit ikki mega ofra eitt offur HARRANS í hans ásettu tíð millum Ísraels børn?

8 Og Móses segði við teir, Standið stillir, og eg vil hoyra hvat HARRIN vil bjóða viðvíkjandi tykkum.

9 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

10 Tala við børn Ísraels, og sig, Um onkur maður av tykkum, ella av tykkar eftirkomarum, man verða óreinnur orsakað av deyðum likami, ella vera á eini ferð langt burturi, tó skal hann halda umleypið at HARRANUM.

11 Fjúrtaða dag av øðrum mánaði um kvældið skulu teir halda tað, og eta tað við ósúrgaðum breyði og beiskum urtum.

12 Teir skulu einkið eftirlata av tí til morgunin, ella bróta nakað bein hjá tí: samsvarandi øllum regluskipanunum hjá umleypinum skulu teir halda tað.

13 Men tann maðurin sum er reinur, og er ikki á eini ferð, og letur vera við at halda umleypið, enn tá tann sama sál skal verða skorin av burturúr fólki hans: av tí at hann ikki kom við HARRANS ofri í hans ásettu tíð, tí skal tann maðurin vera sína synd.

14 Og um fremmandur man útsita tykkara millum, og vilji halda umleypið at HARRANUM; tá samsvarandi regluskipanini hjá umleypinum, og samsvarandi háttarlagi tess, soleiðis skal hann gera: tit skulu hava eina regluskipan, bæði fyri hin fremmanda, og fyri hann sum varð føddur í landinum.

15 ¶ Og á tí degi sum tabernaklið varð reist upp, dekkaði skýggið tabernaklið, nevniliga, vitnisburðartjaldið: og um kvældið var uppiá tabernaklinum sum var tað útsjónin á eldi, inn til morgunin.

16 Soleiðis var tað allan veg: skýggið dekkaði tað um dagin, og útsjónin á eldi um náttina.

17 Og tá ið skýggið varð tikið upp frá tabernaklinum, tá aftaná tað ferðaðust Ísraels børn: og í tí plássi har skýggið varð verandi, har slógu Ísraels børn upp síni tjöld.

18 Eftir HARRANS boði ferðaðust Ísraels børn, og eftir HARRANS boði slógu teir upp: so leingi sum skýggið varð verandi uppiá tabernaklinum, hvíldu teir í tjöldum sínum.

19 Og tá ið skýggið dvaldi leingi á tabernaklinum í mangar dagar, tá hildu Ísraels børn HARRANS álegging, og ferðaðust ikki.

20 Og soleiðis var tað, tá ið skýggið var nakrar fáar dagar á tabernaklinum; tá samsvarandi HARRANS boði vórðu teir verandi í sínum tjöldum, og samsvarandi HARRANS boði ferðaðust teir.

21 Og soleiðis var tað, tá ið skýggið varð verandi frá kvældi til morguns, og at skýggið varð tikið upp um morgunin, tá ferðaðust teir: hvørt tað var um dagin ella um náttina, at skýggið varð tikið upp, tá ferðaðust teir.

22 Ella hvørt tað var tveir dagar, ella ein mánað, ella eitt ár, at skýggið dvaldi á tabernaklinum, og varð hará, so vórðu Ísraels børn verandi í sínum tjöldum, og ferðaðust ikki: men tá ið tað varð tikið upp, tá ferðaðust teir.

23 Eftir HARRANS boði hvíldu teir í tjöldunum, og eftir HARRANS boði ferðaðust teir: teir hildu HARRANS álegging, eftir HARRANS boði við hendi Mósesar.

KAPITUL 10

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Ger tær tveir lúðrar av silvuri; av heilum stykki skalt tú gera teir: at tú mást brúka teir til kallingina av savnaðinum, og til ferðingina hjá leirunum.

3 Og tá ið teir skulu blása við teimum, skal allur savnaðurin savna seg til tín við dyrnar á samkomutabernaklinum.

4 Og um teir blási bert við einum lúðuri, tá skulu prinsarnir, sum eru høvuds menn av Ísraels túsundum, savna seg til tín.

5 Tá ið tit blása uppveking, tá skulu leirarnir, sum liggja á eystur þortunum, fara frameftir.

6 Tá ið tit blása uppveking fyri aðru ferð, tá skulu leirarnir, sum liggja á suður síðuni, taka ferð sína: teir skulu blása uppveking fyri sínar ferðir.

7 Men tá ið samkoman eigur at verða savnað saman, skulu tit blása, men tit skulu ikki ljóða uppveking.

8 Og synir Aarons, prestarnir, skulu blása við lúðrunum; og teir skulu vera fyri tykkum til eina regluskipan um ævir út ígjøgnum ættir tykkara.

9 Og um tit fari til kriggji í tykkara landi ímóti figgindanum sum kúgar tykkum, tá skulu tit blása uppveking við lúðrunum; og tit skulu verða mintir til frammi fyri HARRANUM Guði tykkara, og tit skulu verða frelstir frá tykkara figgindum.

10 Eisini á tykkara gleðisdegi, og í tykkara hátíðardøgum, og í byrjanunum av tykkara mánaðum, skulu tit blása við lúðrunum yvir tykkara brennioffur, og yvir sláturofrini av tykkara friðofrum; at tey mega vera hjá tykkum til eitt minni frammi fyri Guði tykkara: eg eri HARRIN Guð tykkara.

11 ¶ Og tað hendi í tjúgunda degi av øðrum mánaði, í øðrum árinum, at skýggið varð tikið upp oman av vitnisburðar-tabernaklinum.

12 Og Ísraels børn tóku sínar ferðir út úr Sí'nai-s oyðu; og skýggið hvíldi í Pár'an-s oyðu.

13 Og at teir fyrst tóku sína ferð samsvarandi HARRANS boði við hendi Mósesar.

14 ¶ Í fyrsta plássi fór fánin hjá leirinum hjá Judah børnum

samsvarandi teirra herum; og yvir hansara herliði var Náhsjón Am-min'-á-dáb-s sonur.

15 Og yvir herliðinum av ættargrein Ís-sá-kár-s barna var Nêth-á'-nêel Zú'-ár-s sonur.

16 Og yvir herliðinum av ættargrein Zé'-bú-lón-s barna var E'-li-áb Hê'-lón-s sonur.

17 Og tabernaklið varð tikið niður; og synir Gêr'-sjón-s og synir Mê-rár'-is lögdu avstað, og bóru tabernaklið.

18 ¶ Og fánin hjá Reúbens leiri legði avstað samsvarandi teirra herum; og yvir hans herliði var E'-li-zúr Sjê'-dê-úr-s sonur.

19 Og yvir herliðinum av ættargrein Símeons barna var Sjê-lú'-mí-êl Zú'-rí-sjád'-dái-s sonur.

20 Og yvir herliðinum av ættargrein Gáds barna var E'-li-á-sáph Deu'-êl-s sonur.

21 Og Kó-háth-it'-arnir lögdu avstað, berandi halgidómin; og hinir settu upp tabernaklið ímóti tí at teir komu.

22 ¶ Og fánin hjá leiri E'-phrá-im-s barna legði avstað samsvarandi teirra herum; og yvir hans herliði var E'-li-sjá'-má Am'-mí-húd-s sonur.

23 Og yvir herliðinum av ættargrein Mâ-nás'-sêh barna var Gâ-má'-lí-êl Pê-dáh'-zúr-s sonur.

24 Og yvir herliðinum av ættargrein Benjamins barna var Á'-bí-dán Gí-dê-ó'-ní-s sonur.

25 ¶ Og fánin hjá leirinum hjá Dans børnum legði avstað, sum var hin aftanverti av øllum leirunum út ígjøgnum herliðini hjá teimum; og yvir hansara herliði var Á'-hí-ê'-zêr Am'-mí-sjád'-dái-s sonur.

26 Og yvir herliðinum av ættargrein Ásers barna var Pá'-gí-êl Ó'-krân-s sonur.

27 Og yvir herliðinum av ættargrein Náph'-tá-lis barna var Á'-hí-rá E'-nân-s sonur.

28 Svá vóru ferðingar Ísraels barna samsvarandi teirra herum, tá ið teir lögdu avstað.

29 ¶ Og Móses segði við Hó-dáb, son Rá-gú-él-s Mi-dí-á-nít-a, verfaðir Mósesar, Vit ferðast at tí plássu sum HARRIN segði um, Eg vil geva tykkum tað: kom tú við okkum, og vit vilja gera tær gott: tí HARRIN hevur talað gott viðvíkjandi Ísrael.

30 Og hann segði við hann, Eg vil ikki fara; men eg vil fara avstað til mitt egna land, og til ættarfólk mitt.

31 Og hann segði, Far ikki frá okkum, eg biði teg; við tað at tú veitst hvussu vit eiga at leirast í oyðuni, og tú kanst vera fyri okkum istaðin fyri eygu.

32 Og tað skal verða, um tú fari við okkum, ja, tað skal verða, at ta góðsku HARRIN skal gera okkum, ta somu vilja vit gera tær.

33 ¶ Og teir fóru avstað frá HARRANS fjalli triggja daga ferð: og ørk sáttmála HARRANS fór undan teimum á triggja daga ferðini, at finna fram eitt hvíldarstað til teirra.

34 Og skýggj HARRANS var uppiá teimum um dagin, tá ið teir fóru út úr leirinum.

35 Og tað bar á, tá ið ørkin legði avstað, at Móses segði, Rís upp, HARRI, og lat tinar figgindar verða spjaddar; og lat teir, ið hata teg, flýggja frammi fyri tær.

36 Og tá ið tað hvíldi, segði hann, Vend aftur, O HARRI, at Ísraels mongu túsundum.

KAPITUL 11

OG tá ið fólkíð klagði, mistoknaði tað HARRANUM: og HARRIN hoyrði tað; og hansara firtni varð kynd; og HARRANS eldur brendi teirra millum, og slúkti upp teir sum vóru í teimum uttastu pørtunum av leirinum.

2 Og fólkíð rópti á Móses; og tá ið Móses bað til HARRANS, varð eldurin slóktur.

3 Og hann kallaði navnið á plássinum Táb-è-ráh: tí at eldur HARRANS brendi teirra millum.

4 ¶ Og hin blandaða múgva, sum var teirra millum, fullu í at girnast: og Ísraels børn grótu eisini aftur, og søgdu, Hvør skal geva okkum kjøt at eta?

5 Vit minnst fiskin sum vit ótu í Egyptalandi fræsliga; agurkurnar, og melónirnar, og purrurnar, og leykarnar, og hvítleykin:

6 Men nú er okkara sál turkað burtur: tað finst einkið yvirhøvir, uttan hetta mán-ná-ið, frammi fyri eygum várum.

7 Og mán-ná-ið var sum koriandur fræ, og liturin á tí sum liturin á bdeillum.

8 Og fólkíð fór ikring, og savnaði tað, og mól tað í kvørnum, ella stoytti tað í mortara, og gjordi køkur úr tí: og smakkurin á tí var sum smakkurin á frískari olju.

9 Og tá ið dæggin fell yvir leirin um náttina, fell mán-ná-ið á tað.

10 ¶ Tá hoyrði Móses fólkíð gráta út ígjøgnum teirra familjur, hvør maður í durinum av sínum tjaldi: og HARRANS firtni varð stórliga kynd; Móses var eisini misnøgður.

11 Og Móses segði við HARRAN, Hví hevurt tú nívt tænarar tín? og hví havi eg ikki funnið yndi í tíni eygsjón, at tú leggurt byrðina av øllum hesum fólkí á meg?

12 Havi eg alið fram alt hetta fólk? havi eg gitið tey, at tú skuldirt siga við meg, Ber tey í tínum barmi, sum ein daddandi faðir ber hitt súgvandi barnið, til landið sum tú svórt teirra fedrum?

13 Hvaðan skuldi eg havt kjøt

at geva øllum hesum fólkinum? tí at tey gráta at mær, og siga, Gev okkum kjøt, at vit mega eta.

14 Eg eri ikki førur fyri at bera alt hetta fólk einsamallur, tí at tað er ov tungt hjá mær.

15 Og um tú fari svá við mær, tá drep meg, eg biði teg, úr hond, um eg havi funnið yndi í tíni eygsjón; og lat meg ikki sjá min vesældóm.

16 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Savna at mær sjeyti menn av hinum elstu Israels, hvørjar tú veitst at vera hinir elstu fólksins, og yvirmenn yvir teimum; og kom við teimum at samkomutabernaklinum, at teir mega standa har við tær.

17 Og eg vil koma niður og tala við teg har: og eg vil taka av andanum sum er á tær, og vil koyra hann á teir; og teir skulu bera byrði fólksins við tær, at tú beri hana ikki sjálvur aleina.

18 Og sig tú við fólkið, Halgið tykkum ímóti í morgin, og tit skulu eta kjøt: tí at tit hava grátið í HARRANS oyru, og sagt, Hvør skal geva okkum kjøt at eta? tí at tað var væl statt hjá okkum í Egyptalandi: tí vil HARRIN geva tykkum kjøt, og tit skulu eta.

19 Tit skulu ikki eta ein dag, ella tveir dagar, ella fimm dagar, eiheldur tiggju dagar, ella tjúgu dagar;

20 Men enntá ein heilan mánað, inn til tað komi út um tykkara nasarhol, og tað veri vamlisligt hjá tykkum: tí at tit hava vanvirt HARRAN sum er tykkara millum, og hava grátið frammi fyri honum, og sagt, Hvi komu vit út úr Egyptalandi?

21 Og Móses segði, Fólkið, hvørja millum eg eri, eru seks hundrað túsund fótmenn; og tú hevurt sagt, Eg vil geva teimum kjøt, at teir mega eta ein heilan mánað.

22 Skulu smáfæfylgini og stórfæfylgini drepast fyri teir, til at nøkta teir? ella skal allur fiskur havsins verða savnaður saman fyri teir, til at nøkta teir?

23 Og HARRIN segði við Móses, Er HARRANS hond vorðin stutt? nú skalt tú sjá hvørt orðið hjá mær skal bera á hjá tær ella ikki.

24 ¶ Og Móses fór út, og segði fólkinum orðini hjá HARRANUM, og savnaði teir sjeyti menninar av fólksins elstu, og setti teir runt um tabernaklið.

25 Og HARRIN kom niður í skyggi, og talaði við hann, og tók av andanum sum var uppiá honum, og gav hann at hinum sjeyti elstu: og tað bar á, at tá ið andin hvíldi á teimum, propheteraðu teir, og góvust ikki.

26 Men tað vórðu verandi tveir av monnum í leirinum, navnið hjá tí eina var El-dád, og navnið hjá hinum Me'-dád: og andin hvíldi á teimum; og teir vóru av teimum ið vóru uppskrivaðir, men fóru ikki út til tabernaklið: og teir propheteraðu í leirinum.

27 Og ein ungur maður rann, og taldi Mósesi, og segði, El-dád og Me'-dád prophetera í leirinum.

28 Og Jósua Nuns sonur, tænari Mósesar, ein av hans ungu monnum, svaraði og segði, Mín harri Móses, sýt teimum.

29 Og Móses segði við hann, Øvundart tú fyri mína skyld? gævi Guð at alt fólk HARRANS vóru prophetar, og at HARRIN vildi lagt sín anda á tey!

30 Og Móses slapp sær inn í leirin, hann og Israels elstu.

31 ¶ Og ein vindur fór út frá HARRANUM, og kom við lynghøsnum frá sjónum, og læt tey detta við leirin, sum var tað eina dagsferð hesumegin, og sum var

tað eina dagsferð hinumegin, rúndan um leirin, og sum var tað tvær alnir *høgt* yvir ásjón jarðarinnar.

32 Og fólkíð stóð uppi allan tann dagin, og alla *ta* náttina, og allan dagin eftir, og tey savnaðu lynghøsnini: hann íð savnaði minst, savnaði tíggju hó'-mēr-ur: og teir spreiddu *tey* øll *út* umkring til sin sjálvs runt um leirin.

33 Og meðan kjotið *var* enn ímillum teirra tenn, áður enn tað var tugt, varð vreiði HARRANS kynd ímóti fólkunum, og HARRIN sló fólkíð við sera miklari plágu.

34 Og hann kallaði navnið á tí plássi Kib'-røth-hát-tá-á-váh: tí at har jarðaðu teir fólkíð íð girnaðist.

35 Og fólkíð ferðaðist frá Kib'-røth-hát-tá-á-váh til Há'-zè-røth; og varð *verandi* í Há'-zè-røth.

KAPITUL 12

OG Mirjam og Aaron talaðu ímóti Mósesi vegna ta Ë-thí-ó'-pisk-u kvinnu sum hann hevði gift *seg við*: tí hann hevði gift *seg við* Ë-thí-ó'-pisk-ari kvinnu.

2 Og tey søgdu, Hevur HARRIN veruliga bert talað við Mósesi? hevur hann ikki eisini talað við okkum? Og HARRIN hoyrði *tað*.

3 (Men maðurin Móses *var* sera eyðmjúkur, uppum allar menninar sum *vóru* uppiá jarðarinnar ásjón.

4 Og HARRIN talaði bráðliga við Móses, og við Aaron, og við Mirjam, Komið tit trý út til samkomutabernaklið. Og tey trý komu út.

5 Og HARRIN kom niður í skýstólpanum, og stóð *í* dyrn-um av tabernaklinum, og rópaði Aaron og Mirjam: og tey bæði komu fram.

6 Og hann segði, Hoyrið nú míni orð: Um tað veri ein prophetur tykkara millum, *tá* vil eg HARRIN gera meg kunnan fyri honum í eini sjón, og vil tala við hann í dreymi.

7 Mín tænarí Móses *er* ikki soleiðis, sum *er* trúfastur í øllum mínum húsi.

8 Við hann vil eg tala munn til munn, enntá sýniliga, og ikki í dimmum talum; og HARRANS líksemi skal hann skoða: hví vóru tit *tá* ikki rædd at tala ímóti tænarara mínum Mósesi?

9 Og HARRANS firtni varð kynd ímóti teimum; og hann fór avstað.

10 Og skýggið fór avstað oman av tabernaklinum; og sí, Mirjam *varð* spitølsk, *hvít* sum snjó; og Aaron leit at Mirjam, og sí, *hon var* spitølsk.

11 Og Aaron segði við Móses, Akk, harri mín, eg bøni teg, legg ikki syndina á okkum, sum vit hava gjørt fávitskuliga í, og sum vit hava syndað í.

12 Lat hana ikki vera sum ãitt deytt, sum kjotið *er* hálv upptært hjá, *tá* íð hann kemur út úr móðurlívinum á móður síni.

13 Og Móses rópti á HARRAN, og segði, Grøð hana nú, O Guð, eg bøni teg.

14 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Um hennara faðir bert hevði spýtt í andlit hennara, skuldi hon *tá* ikki skammast *í* sjeý dagar? lat hana verða lokaða úti úr leirinum *í* sjeý dagar, og eftir tað lat hana verða móttikna inn *aftur*.

15 Og Mirjam varð lokað úti úr leirinum *í* sjeý dagar; og fólkíð ferðaðist ikki til Mirjam var ferd inn *aftur*.

16 Og síðan flutti fólkíð frá Há'-zè-røth, og sló upp í Pár'-án-s oyðu.

KAPITUL 13

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Send tú menn, at teir mega kanna Cánaans land, sum eg gevi børnum Ísraels: av hvørji ættargrein hjá teirra fedrum skulu tit senda ein mann, hvør einstakur stjórnari teirra millum.

3 Og Móses, eftir boði HARRANS, sendi teir frá Pár-ans oyðu: allir teir menninir vóru høvuðsmenn hjá Ísraels børnum.

4 Og hetta vóru nøvn teirra: av Rëubens ættargrein, Sjám-mû-á Zác-cúr-s sonur.

5 Av Simeons ættargrein, Sjá-phät Hó-rí-s sonur.

6 Av Judah ættargrein, Cáleb Jē-phūn-nēh sonur.

7 Av Ís-sá-kár-s ættargrein, Í-gál Jósephs sonur.

8 Av E-phrā-ím-s ættargrein, Ó-sjē-á Nuns sonur.

9 Av Benjamins ættargrein, Pál-ti Rá-phūs sonur.

10 Av Zē-bū-lōn-s ættargrein, Gād-di-él Só-dí-s sonur.

11 Av Jósephs ættargrein, *nevni-liga*, av Mā-nās-sēh ættargrein, Gād-di Sū-sí-s sonur.

12 Av Dáns ættargrein, Ám-mí-él Gē-māl-lí-s sonur.

13 Av Ásjers ættargrein, Sē-thūr Michaels sonur.

14 Av Nāph-tā-lí-s ættargrein, Náh-bī Vöph-sí-s sonur.

15 Av Gáds ættargrein, Geu-él Má-chí-s sonur.

16 Hetta eru nøvnini hjá monnunum sum Móses sendi at njósna út landið. Og Móses kallaði Ó-sjē-á Nuns son Jē-hó-sjú-á.

17 ¶ Og Móses sendi teir at njósna út land Cánaans, og segði við teir, Sleppið tykkum upp henda *veg* suðureftir, og farið niðan á fjallið:

18 Og skoðið landið, hvat tað er; og fólkið sum býr hari, hvørt

teir *veri* sterkir ella veikir, fáir ella mangir;

19 Og hvat landið er sum teir dvøljast í, hvørt tað *veri* gott ella ringt; og hvørjir staðir *teir veri* sum teir búgva í, hvørt í tjöldum, ella í hervirkjum;

20 Og hvat landið er, hvørt tað *veri seg* feitt ella soltið, hvørt tað *veri seg* víður hari, ella ikki. Og verið við gott treyst, og fərið av frukt landsins. Men tíðin var tíðin av frumstádn vindrúvum.

21 ¶ So teir fóru upp, og kannaðu landið frá Zín oyðuni til Rē-höb, sum menn koma til Há-máth.

22 Og teir stigu niður eftir suðuri, og komu til Hē-brön; har Á-hí-mán, Sjē-sjāi, og Tál-mái, børn Anaks, vóru. (Men Hē-brön varð bygt sjei ár undan Zó-án í Egyptalandi.)

23 Og teir komu at áarløki Ēsj-cól-s, og skóru niður haðani eina grein við einum tyssi av vindrúvum, og teir bóru tað ímillum tveir uppiá einum stavi; og *teir fórdu* av granateplunum, og av fikunum.

24 Staðið varð kallað áarløkuri Ēsj-cól, orsakað av tyssinum av vindrúvum sum Ísraels børn skóru niður haðani.

25 Og teir vendu aftur frá at kanna landið, eftir fjøruti dagar.

26 ¶ Og teir fóru og komu til Mósesar, og til Aarons, og til alla samkomu Ísraels barna, at Pár-ans oyðu, til Ká-dēs; og bóru teimum orð aftur, og allari samkomuni, og sýndu teimum frukt landsins.

27 Og teir taldu honum, og søgdu, Vit komu at landinum, hvagar tú sendirt okkum, og vissuliga flýtur tað í mjólk og hunangi; og hetta er fruktin av tí.

28 Men fólkið *veri* sterkir sum

búgva í landinum, og staðirnir eru múraðir, og sera miklir: og harafturat sóu vit börn Ánaks har.

29 Ámāl-ék-it'-arnir dvöljast í landi suðursins; og Hittitarnir, og Jê-bû-sit'-arnir, og Amoritarnir, dvöljast í fjöllunum: og Cánaanitarnir dvöljast við sjögvin, og við bredda Jordans.

30 Og Cáleb sissaði fólkið frammi fyrri Mósesi, og segði, Latum oss fara niðan alt fyrri eitt, og taka tað til ognar; tí vit eru væl førir fyrri at yvirvinna tað.

31 Men menninir, sum fóru niðan við honum, søgdu, Vit veri ikki førir fyrri at fara niðan ímóti fólkinum; tí at teir eru sterkari enn vit.

32 Og teir fóru upp ilt ummæli um landið, sum teir høvdu kannað, fyrri Ísraels børnum, og søgdu, Landið, sum vit eru farnir ígjøgnum at kanna tað, er eitt land sum etur upp sínar íbúgvar; og alt fólkið, sum vit sóu í tí, eru menn av miklum vakstrarmáli.

33 Og har sóu vit risarnar, synir Ánaks, sum koma av risunum: og vit vóru í okkar egnu eygsjón sum grashoppur, og soleiðis vóru vit *eisini* í teirra eygsjón.

KAPITUL 14

OG øll samkoman lyfti upp sína rødd, og rópti; og fólkið græt ta náttina.

2 Og øll Ísraels børn meylaðu ímóti Mósesi og ímóti Aaroni: og øll samkoman segði við teir, Gævi Guð at vit høvdu doyð í Egyptalandi! ella gævi Guð vit høvdu doyð í hesi oyðuni!

3 Og hví hevur HARRIN ført okkum at hesum landi, at falla við svørðinum, at várar konur og vári børn skuldu verða fongur? var tað ikki betri hjá okkum at venda aftur til Egyptalands?

4 Og teir søgdu hvør til annan, Latum okkum gera høvuðsmann, og latum okkum venda aftur til Egyptalands.

5 Tá fullu Móses og Aaron á síni andlit frammi fyrri øllum savnaðinum av samkomu Ísraels barna.

6 ¶ Og Jósua Nuns sonur, og Cáleb Jê-phün-nêh sonur, sum vóru av teimum ið kannaðu landið, skræddu síni klæðir:

7 Og teir talaðu við allan flokkin av Ísraels børnum, og søgdu, Landið, sum vit fóru ígjøgnum at kanna tað, er eitt avbera gott land.

8 Um HARRIN fragdist í okkum, so vil hann føra okkum inn í hetta land, og geva okkum tað; eitt land sum flýtur í mjólk og hunangi.

9 Gerið bara ikki uppreist ímóti HARRANUM, eiheldur óttist fólk landsins; tí teir eru breyð hjá okkum: teirra verja er farin burtur frá teimum, og HARRIN er við okkum: óttist teir ikki.

10 Men øll samkoman beyð at steina teir við steinum. Og dýrd HARRANS birtist í samkomu-tabernaklinum frammi fyrri øllum børnum Ísraels.

11 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Hvussu leingi vil hetta fólkið tirra meg? og hvussu leingi vil tað vera áður enn teir trúgva mær, fyrri øll teknini sum eg havi sýnt teirra millum?

12 Eg vil sláa teir við drep-sóttini, og gera teir arveysar, og vil gera úr tær eina miklari tjóð og mektigari enn teir.

13 ¶ Og Móses segði við HARRAN, So fara Egyptarnir at hoyra tað, (tí at tú ferdirt upp hetta fólk í tínum mátti burturúr teimum;)

14 Og teir fara at siga tað fyrri íbúgvunum av hesum landi: tí at teir hava hoyrt at tú, HARRI,

ert millum hetta fólk, at tú, HARRI, verðurt sæddur andlit til andlits, og at titt skýggj stendur yvir teimum, og at tú fert undan teimum, um dagsleitid í skýstólpa, og í eldstólpa um náttina.

15 ¶ *Um tú nú fert at drepa alt hetta fólkid sum ein mann, tá vilja tjóðirnar, sum hava hoyrt gitid um teg, tala, og siga,*

16 *Av tí at HARRIN ikki var førur fyri at føra hetta fólk inn í landið sum hann svór teimum, tí hefur hann vigið teir í oyðuni.*

17 *Og nú, eg bøni teg, lat mátt Harra mins vera miklan, samsvarandi sum tú hevurt talað, og sagt,*

18 *HARRIN er langmóðigur, og av miklari miskunn, hann fyrigevur misgerð og misbrot, og á ongan hátt frikennir hann hin seka, hann heimsøkir fedranna misgerð omanyvir børnini til triðja og fjórða ættarlið.*

19 *Tilgev, eg bøni teg, misgerðina hjá hesum fólkis samsvarandi mikilleikanum av tíni miskunn, og eins og tú hevurt fyrigivið hesum fólk, frá Egyptalandi heilt inntil nú.*

20 *Og HARRIN segði, Eg havi tilgivið samsvarandi orði tinum:*

21 *Men so sanniliga sum eg livi, so skal øll jørðin verða fylt við dýrd HARRANS.*

22 *Tí at allir hasir menninir sum hava sæð mína dýrd, og mínar kraftargerðir, sum eg gjørði í Egyptalandi og í oyðuni, og hava freistað meg nú hesar tiggju ferðir, og ikki hava givið gætur eftir rödd míni;*

23 *Vissuliga skulu teir ikki siggja landið sum eg svór teirra fedrum, eiheldur skal nakar av teimum ið tirraðu meg siggja tað:*

24 *Uttan mín tænarí Cáleb, tí hann hevði ein annan anda*

við sær, og hefur fylgt mær fullvegis, hann vil eg føra inn í landið, sum hann fór inn í; og hansara sáð skal ognast tað.

25 *(Men Ámál-ék-it'-arnir og Cánaanitarnir búðu í dalinum.) Í morgin vendið tykkum, og sleppið tykkum inn í oyðuna eftir Reyðahavs vegnum.*

26 ¶ *Og HARRIN talaði við Móses og við Aaron, og segði,*

27 *Hvussu leingi skal eg bera yvir við hesi illu samkomu, sum meyla ímóti mær? eg havi hoyrt meylanir Ísraels barna, sum teir meyla ímóti mær.*

28 *Sig við teir, So sanniliga sum eg livi, sigur HARRIN, eins og tit hava talað í míni oyru, soleiðis vil eg gera við tykkum:*

29 *Tykkara lík skulu falla í hesi oyðuni; og allir sum vórðu taldir upp av tykkum, samsvarandi øllum tykkara tali, frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, sum hava meylað ímóti mær,*

30 *Tit skulu ivaleyst ikki koma inn í landið, viðvíkjandi hvørjum eg svór at fáa tykkum at dvøljast í tí, uttan Cáleb Jē'phün-néh sonur, og Jósua Nuns sonur.*

31 *Men hini smáu tykkara, sum tit søgdu skuldu verða fongur, tey vil eg føra inn, og tey skulu kenna landið sum tit hava vanvirt.*

32 *Men hvat tykkum viðvíkur, tykkara lík, tey skulu falla í hesi oyðuni.*

33 *Og tykkara børn skulu reika um í oyðuni í fjøruti ár, og bera tykkara hordómar, inntil tykkara lík verði tærd í oyðuni.*

34 *Eftir talinum á døgnum sum tit kannaðu landið í, enntá fjøruti dagar, hvør dagur fyri eitt ár, skulu tit bera tykkara misgerðir, enntá fjøruti ár, og tit skulu kenna mín brest á lyftu.*

35 *Eg HARRIN havi sagt, Eg*

vil víst inna tað at allari hesi óndu samkomu, sum eru savnaðir saman ímóti mær: í hesi oyðuni skulu teir upptærast, og har skulu teir doyggja.

36 Og teir menninir, sum Móses sendi at kanna landið, sum komu aftur, og finga alla samkomuna at meyla ímóti honum, við at koma upp við illmæli omanyvir landið,

37 Enntá teir menninir sum ferdu upp hitt illa ummæli yvir landið, doyðu av pláguni frammi fyri HARRANUM.

38 Men Jósua Nuns sonur, og Cáleb Jé'phün-néh sonur, sum vóru av monnunum sum fóru at kanna landið, livdu enn.

39 Og Móses taldi øllum Ísraels børnum hesar framsagnir: og fólkíð græt stórligani.

40 ¶ Og teir risu upp árla um morgunin, og sluppu sær niðan á toppin av fjallinum, og søgdu, Sí, vit veri her, og vilja fara niðan til plássíð sum HARRIN hevur lovað: tí vit hava syndað.

41 Og Móses segði, Hvi misbróta tit nú HARRANS boð? men tað skal ikki hava frama.

42 Farið ikki niðan, tí HARRIN er ikki tykkara millum; at tit verði ikki slignir frammi fyri tykkara figgindum.

43 Tí Á-mäl-ék-it'-arnir og Cánaanitararnir eru har frammanfyri tykkum, og tit skulu falla við svørðinum: av tí at tit eru vendir burtur frá HARRANUM, tí vil HARRIN ikki vera við tykkum.

44 Men teir dittaðu sær at fara niðan at toppinum av heygnum: men ørk sáttmála HARRANS, og Móses, fóru ikki avstað úr leirinum.

45 Tá komu Á-mäl-ék-it'-arnir oman, og Cánaanitararnir sum dvaldust á tí heygnum, og slógu teir, og hólvadu teir av, heilt til Hör-máh.

KAPITUL 15

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Tala við børn Ísraels, og sig við teir, Tá ið tit verði komnir inn í landið av tykkara bústøðum, sum eg gevi tykkum,

3 Og vilja gera eitt offur við eldi at HARRANUM, eitt brenni-offur, ella sláturoffur í at útinna eitt heiti, ella í fríviljaofri, ella í tykkara hátiðarveitslum, til at gera sötan anga at HARRANUM, av smáfæafylginum, ella av stórfæafylginum:

4 Tá skal hann, ið ofrar sitt offur at HARRANUM, koma við matofri av tiggjunddeili av mjøli, blandað við fjórðingin av eini hin av olju.

5 Og fjórðingin av eini hin av víni til drykkoffur skalt tú tilreiða við brenniofrinum ella sláturofrinum, fyri eitt lamb.

6 Ella fyri ein veðr skalt tú tilreiða til matoffur tveir tiggjunddeilir av mjøli, blandað við triðjingin av eini hin av olju.

7 Og til drykkoffur skalt tú ofra triðjingin av eini hin av víni, til sötan anga at HARRANUM.

8 Og tá ið tú tilreiðirt ungtarv til brennioffur, ella til sláturoffur í at útinna heiti, ella friðoffur at HARRANUM:

9 Tá skal hann føra við ungtarvi eitt matoffur á triggjar tiggjunddeilir av mjøli, blandað við hálsa hin av olju.

10 Og tú skalt føra til drykk-offur eina hálsa hin av víni, til eitt offur gjørt við eldi, av sötum anga at HARRANUM.

11 Svá skal tað verða gjørt fyri ein ungtarv, ella fyri ein veðr, ella fyri lamb, ella geitar-lamb.

12 Samsvarandi talinum sum

tit skulu tilreiða, soleiðis skulu tit gera við hvørt einstakt samsvarendi teirra tali.

13 Allir, sum eru fœddir hjá landinum, skulu gera hesi ting eftir hesum háttarlagi, í at ofra eitt offur gjørt við' eldi, av søtum anga at HARRANUM.

14 Og um fremmandur útisiti hjá tykkum, ella hvørsumhelst ið veri tykkara millum í ættarliðum tykkara, og vilji ofra eitt offur gjørt við' eldi, av søtum anga at HARRANUM; tá eins og tit gera, soleiðis skal hann gera.

15 Ein regluskipan skal vera bæði fyrri tykkum av samkomuni, og eisini fyrri hin fremmanda sum útisitur hjá tykkum, ein regluskipan um ævir í ættarliðum tykkara: eins og tit eru, soleiðis skal hin fremmandi vera frammi fyrri HARRANUM.

16 Ein lóg og eitt háttarlag skal vera fyrri tykkum, og fyrri hin fremmanda sum útisitur hjá tykkum.

17 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

18 Tala við børn Ísraels, og sig við teir, Tá ið tit koma inn í landið hvagar eg føri tykkum,

19 Tá skal tað verða, at tá ið tit eta av breyði landsins, skulu tit ofra upp hevjióffur at HARRANUM.

20 Tit skulu ofra upp køku av tí fyrsta av tykkara deiggi til hevjióffur: eins og tit gera við hevjióffur treskigólvsins, soleiðis skulu tit hevja tað.

21 Av tí fyrsta av tykkara deiggi skulu tit geva HARRANUM eitt hevjióffur í ættarliðum tykkara.

22 ¶ Og um tit havi farið skeivir, og ikki hildið øll hesi boðini sum HARRIN hevur talað við Móses,

23 Enntá alt sum HARRIN hevur boðið tykkum við' hendi Mósesar, frá tí degi sum HARRIN

skipaði Mósesi, og haðanframt eftir millum ættarliðir tykkara;

24 So skal tað verða, um okkurt veri framt við' vankunnu uttan kunnleika samkomunnar, at øll samkoman skal ofra ein ungan tarv til brennióffur, til søtan anga at HARRANUM, við hansara matofri, og hansara drykkofri, samsvarandi háttarlagnum, og eitt lamb av geitunum til syndoffur.

25 Og presturin skal gera eina sáttargerð fyrri alla samkomu Ísraels barna, og tað skal verða fyrigivið teimum; tí at tað er vankunna: og teir skulu koma við sinum ofri, einum sláturofri gjørdum við' eldi at HARRANUM, og sinum syndofri framfyri HARRAN, fyrri sína vankunnu:

26 Og hon skal verða fyrigivin allari samkomu Ísraels barna, og tí fremmanda sum útisitur teirra millum; eftirsum at øll fólkinu vóru í vankunnu.

27 ¶ Og um nøkur sál syndi gjøgnum vankunnu, tá skal hann koma við fyrsta árs hon geit til syndoffur.

28 Og presturin skal gera eina sáttargerð fyrri ta sál ið syndar vankunnugliga, tá ið hann syndar við' vankunnu frammi fyrri HARRANUM, til at gera eina sáttargerð fyrri hann; og tað skal verða fyrigivið honum.

29 Tit skulu hava eina lóg fyrri hann ið syndar ígjøgnum vankunnu, bæði fyrri hann sum er fœddur millum Ísraels børn, og fyrri hin fremmanda sum útisitur teirra millum.

30 ¶ Men tann sál sum ger okkurt framfærnisliga, hvørt hann veri seg fœddur í landinum, ella ein fremmandur, hin sami háðar HARRAN; og tann sál skal verða skorin av burturúr fólki hans.

31 Av tí at hann hevur vanvirt

orð HARRANS, og hefur brotið boð hans, *tí* skal tann sál verða aldeilis skorin av; hansara misgerð *skal vera* uppiá honum.

32 ¶ Og meðan Ísraels börn vöru í oyðuni, funnu teir ein mann ið savnaði greinar á sabbatsdegnum.

33 Og teir, sum funnu hann savna greinar, komu við honum at Mósesi og Aaroni, og at allari samkomuni.

34 Og teir settu hann í varðhald, *tí* tað var ikki kunngjørt hvat skuldi verða gjørt við hann.

35 Og HARRIN segði við Móses, Maðurin skal víst takast av lívi: øll samkoman skal steina hann við steinum uttanfyri leirin.

36 Og øll samkoman forði hann útum leirin, og steinaði hann við steinum, og hann doyði; eins og HARRIN beyð Mósesi.

37 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

38 Tala við børn Ísraels, og skipa teimum at teir geri sær frynsar í kantarnar á klæðum sínum út igjøgnum ættarliðir sínar, og at teir seti uppá frynsin á kantunum eitt band av bláum:

39 Og tað skal vera tykkum til fryns, at tit mega hyggja á hann, og minnast øll boðini hjá HARRANUM, og gera tey; og at tit søki ikki eftir tykkara egna hjarta og tykkara egnu eygum, sum tit plaga at fara horandi eftir:

40 At tit mega minnast, og gera øll míni boð, og vera heilagir fyri Guði tykkara.

41 Eg eri HARRIN Guð tykkara, sum forði tykkum út úr Egiptalandi, til at vera Guð tykkara: eg eri HARRIN Guð tykkara.

KAPITUL 16

MEN Kór'áh, sonur Íz'hâr-s, sonar Kó'hâth-s, sonar Levî-s; og Dá'than og Á'bi-ram, synir E'li-áb-s; og On, sonur

Pe'lêth-s; synir hjá Reûbeni, tóku menn.

2 Og teir risu upp frammi fyri Mósesi, við ávísing av børnum Ísraels, tvey hundrað og fimmti prinsar savnaðarins, navngittir í samkomuni, navnfremis menn:

3 Og teir savnaðu seg ímóti Mósesi og ímóti Aaroni, og søgdu við teir, *Tít taka* ov nógv uppá tykkum, eftirsum at øll samkoman *eru* heilagir, hvør einstakur teirra, og HARRIN er teirra millum: hví lyfta tit tá upp tykkum sjálfur uppum samkomu HARRANS?

4 Og tá ið Móses hoyrði tað, fell hann á sitt andlit:

5 Og hann talaði við Kór'áh og við alt hansara samlag, og segði, Sjálvt í morgin vil HARRIN sýna hvørjir *eru* hansara, og *hvør er* heilagur; og vil volda *honum* at koma nær sær: enntá *honum*, sum hann hefur valt, vil hann volda at koma nær sær.

6 Gerið hetta; Takið tykkum roykilsispannur, Kór'áh, og allur hansara flokkur;

7 Og koyrið eld hari, og koyrið roykilsis í tær frammi fyri HARRANUM í morgin: og tað skal verða, at tann maðurin sum HARRIN velur, hann *skal vera* heilagur: *tít taka* ov nógv uppá tykkum, tit synir Levîs.

8 Og Móses segði við Kór'áh, Hoyrið, eg biði tykkum, tit synir Levîs:

9 Tykist tað tykkum bert eitt lítið ting, at Ísraels Guð hefur atskilt tykkum frá samkomu Ísraels, at føra tykkum nær sær sjálvum at gera tænanuna av tabernakli HARRANS, og at standa frammi fyri samkomuni at tæna fyri teimum?

10 Og hann hefur ført teg nær *til sín*, og allar tinar brøður, synir Levîs, við tær: og søkja tit prestadømið eisini?

11 Fyri hvørja grund *bæði* tú og alt titt samlag *eru* savnaðir saman ímóti HARRANUM: og hvat *er* Aaron, at tit meyla ímóti honum?

12 ¶ Og Móses sendi til *tess* at rópa Dá-thán og Á-bi-rám, synir E'-li-áb-s: sum søgdu, Vit vilja ikki koma niðan:

13 *Er tað* eitt litið ting, at tú hevurt ført okkum upp úr einum landi sum flýtur í mjólk og hunangi, til at drepa okkum í oyðuni, uttan *at* tú geri teg sjálvan aldeilis *til* ein prins yvir okkum?

14 Harafturat hevurt tú ikki ført okkum inn í eitt land sum flýtur í mjólk og hunangi, ella givið okkum arv av akrum og vingørðum: vilt tú stinga út eyguni á hesum monnunum? vit vilja ikki koma niðan.

15 Og Móses varð sera vreiður, og segði við HARRAN, Gevi tú ikki gætur eftir teirra ofri: eg havi ikki tikið ein asna frá teimum, eiheldur havi eg skatt ein av teimum.

16 Og Móses segði við Kór-áh, Ver tú og alt titt samlag frammi fyri HARRANUM, tú, og teir, og Aaron, í morgin:

17 Og taki hvør maður sína roykilsispannu, og koyrið roykilsí í tær, og førið framfyri HARRAN hvør maður sína roykilsispannu, tvey hundrad og fimmti roykilsispannur; eisini tú, og Aaron, hvør *av tykkum* sína roykilsispannu.

18 Og teir tóku hvør maður sína roykilsispannu, og koyrdu eld í tær, og lægdu roykilsí hará, og stóðu í dyrnum av samkomutabernaklinum við Mósesi og Aaroni.

19 Og Kór-áh savnaði alla samkomuna ímóti teimum til dyrnar av samkomutabernaklinum: og dýrd HARRANS birtist allari samkomuni.

20 Og HARRIN talaði við Móses og við Aaron, *og* segði,

21 Skiljið tykkum burturúr hesi samkomuni, at eg má tæra teir upp í einum tíðarbragdi.

22 Og teir fullu á síni andlit, og søgdu, O Guð, Guð hjá andunum av øllum kjöti, skal ein maður synda, og vilt tú vera vreiður við alla samkomuna?

23 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, *og* segði,

24 Tala við samkomuna, *og* sig, Sleppið tykkum upp frá íkring tabernakkul Kór-áh, Dá-thán-s, og Á-bi-rám-s.

25 Og Móses rejs upp og fór til Dá-thán-s og Á-bi-rám-s; og teir elstu Ísraels fylgdu honum.

26 Og hann talaði við samkomuna, *og* segði, Farið burtur, eg biði tykkum, frá tjøldunum hjá hesum vondu monnunum, og nemið ikki við nakað av teirra, at ikki tit verði tærdir upp í øllum teirra syndum.

27 So teir fóru upp frá tabernaklinum hjá Kór-áh, Dá-thán-i, og Á-bi-rám-i, á hvørjari síðu: og Dá-thán og Á-bi-rám komu út, og stóðu í dyrnum av tjøldum sínum, og konur teirra, og synir teirra, og teirra litlu børn.

28 Og Móses segði, Herav skulu tit vita at HARRIN hevur sent meg at gera øll hesi verk; tí at *eg havi* ikki *gjørt tey* av mínum egna sinni.

29 Um hesir menn doyggi hin meiniga deyða hjá øllum monnum, ella um teir verði heimsøktir eftir heimsóknini hjá øllum monnum; so hevur HARRIN ikki sent meg.

30 Men um HARRIN geri nýggjan lut, og jørðin opni sin munn, og svølgi teir upp, við øllum sum *tilhoyra* teimum, og teir fari niður skjótt inn í holuna; so skulu tit skilja at hesir menn hava tirrað HARRAN.

31 ¶ Og tað bar á, sum hann hevði lokið við at tala øll hesi orð, at jørðin kleyv sundur sum *var* undir teimum:

32 Og jørðin opnaði sín munn, og svølgdi teir upp, og húsini hjá teimum, og allar menninar sum *tilhoyrdu* Kór-áh, og alt *teirra* góds.

33 Teir, og alt sum *tilhoyrði* teimum, fóru niður livandi inn í holuna, og jørðin lokaðist yvir teir: og teir glataðust burturúr samkomuni.

34 Og alt Ísrael, sum *vóru* runt um teir, flýddu við rópið av teimum: tí teir søgdu, Bara ikki jørðin svølgi upp okkum *eisini*.

35 Og tað kom út ein eldur frá HARRANUM, og tærði upp teir tvey hundrað og fimmti menninar sum ofraðu roykilsí.

36 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

37 Tala við Ēl-ē-á-zâr, son Aarons prests, at hann taki upp roykilsispannurnar út úr brennuni, og spjað tú eldin haryviri; tí tær eru halgaðar.

38 Roykilsispannurnar hjá hesum syndarunum ímóti teirra egnu sálum, lat teir gera tær *til* breiðar plátur *til* eina dekking av altarinum: tí at teir ofraðu tær frammi fyri HARRANUM, tí eru tær halgaðar: og tær skulu vera tekin at Ísraels børnum.

39 Og Ēl-ē-á-zâr prestur tók messing roykilsispannurnar, sum teir, sum *vóru* brendir, høvdu ofrað við; og tær vórðu gjørðar *til* breiðar plátur *til* eina dekking av altarinum:

40 *At vera* eitt minni at Ísraels børnum, at eingin fremmandur, sum ikki *er* av sáði Aarons, komi nær at ofra roykilsí frammi fyri HARRANUM; at hann veri ikki sum Kór-áh, og sum hansara flokkur: eins og HARRIN segði til hansara við hendi Mósesar.

41 ¶ Men á morgindegnum

meylaði øll samkoma Ísraels barna ímóti Mósesi og ímóti Aaroni, og segði, Tit hava dripið fólk HARRANS.

42 Og tað bar á, tá ið samkoman var savnað ímóti Mósesi og ímóti Aaroni, at teir hugdu ímóti samkomutabernaklinum: og sí, skýggið huldi tað, og dýrd HARRANS birtist.

43 Og Móses og Aaron komu framfyri samkomutabernaklið.

44 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

45 Slepplið tykkum upp burturúr hesi samkomuni, at eg má tæra teir upp sum í tíðarbragði. Og teir fullu á síni andlit.

46 ¶ Og Móses segði við Aaron, Tak eina roykilsispannu, og koyr eld hari oman av altarinum, og koyr roykilsí á, og far snarlíga til samkomuna, og ger eina sáttargerð fyri teir: tí at tað er vreiði farin út frá HARRANUM; plágan er byrjað.

47 Og Aaron tók sum Móses ábeyð, og rann inn í miðja samkomuna; og sí, plágan var byrjað millum fólkíð: og hann koyrði roykilsí á, og gjørði eina sáttargerð fyri fólkíð.

48 Og hann stóð ímillum hinar deyðu og hinar livandi; og plágan varð steðgað.

49 Men teir, sum doyðu í pláguni, *vóru* fjúrtan túsund og sjev hundrað; umframt teir sum doyðu kring málevni Kór-áh.

50 Og Aaron kom aftur at Mósesi til dyrnar á samkomutabernaklinum: og plágan var steðgað.

KAPITUL 17

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Tala við børn Ísraels, og tak av hvørjum einstøkum teirra ein stav samsvarandi húsinum hjá *teirra* fedrum, av øllum teirra

prinum samsvarandi húsinum hjá teirra fedrum tólv stavar: rita tú hvørs mans navn uppá hansara stav.

3 Og tú skalt rita navn Aarons á stav Levis: tí at ein stavur skal vera fyri høvuðsmannin av húsi fedra teirra.

4 Og tú skalt leggja teir niðurfyri í samkomutabernaklinum frammanfyri vitnisburðin, har eg vil mótast við tykkum.

5 Og tað skal bera á, at stavur tess mans, hvønn eg skal velja, skal blómka: og eg vil fáa at halda uppat frá mær meylanir Ísraels barna, sum teir meyla imóti tykkum við.

6 ¶ Og Móses talaði við børn Ísraels, og hvør einstakur av teirra prinum gav honum ein stav stykkið, fyri hvønn prins ein, samsvarandi húsunum hjá teirra fedrum, *emtá* tólv stavar: og stavur Aarons var millum stavir teirra.

7 Og Móses legði niðurfyri stavarnar frammi fyri HARRANUM í vitnisburðartabernaklinum.

8 Og tað bar á, at á morgindegnum fór Móses inn í vitnisburðartabernaklið; og sí, stavur Aarons fyri hús Levis var spíraður, og bar fram knappar, og blómaði blómingar, og veitti mandlur.

9 Og Móses forði út allar stavarnar frammi fyri HARRANUM ífrá at øllum Ísraels børnum: og teir hugdu, og tóku hvør maður stav sín.

10 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Kom við stavi Aarons aftur framfyri vitnisburðin, at verða goymdur til tekin imóti uppreistrarmonnum; og tú skalt heilt taka burt teirra meylanir frá mær, at teir doyggi ei.

11 Og Móses so gjørði: so sum HARRIN beyð honum, soleiðis gjørði hann.

12 Og Ísraels børn talaðu við Móses, og søgdu, Sí, vit doyggja, vit farast, vit allir farast.

13 Hvørsumhelst ið kemur nakað petti nær tabernakli HARRANS, skal doyggja: skulu vit tærast upp við doygging?

KAPITUL 18

OG HARRIN segði við Aaron, Tú og tínir synir og hús faðirs tíns við tær skulu bera misgerð halgidómsins: og tú og tínir synir við tær skulu bera misgerð prestadómis tykkara.

2 Og eisini tinar brøður av ættargrein Levis, ættargrein faðirs tíns, fór tú við tær, at teir mega vera sameintir tær, og tæna fyri tær: men tú og tínir synir við tær skulu tæna frammanfyri vitnisburðartabernaklinum.

3 Og teir skulu halda álegging tína, og áleggingina hjá øllum tabernaklinum: teir skulu bara ikki koma nær reiðskapum halgidómsins og altarinum, at hvørki teir, ella tit eisini, doyggi.

4 Og teir skulu verða sameintir tær, og halda álegging samkomutabernakkulsins, fyri alla tænastu tabernakkulsins: og ein fremmandur skal ikki koma nær tykkum.

5 Og tit skulu halda álegging halgidómsins, og álegging altarsins: at tað veri eingin vreiði meira yvir Ísraels børnum.

6 Og eg, sí, eg havi tikið brøður tykkara, Levitarnar, burtur úr Ísraels børnum: tykkum eru teir givnir sum ein gáva til HARRANS, at gera tænastu savnaðartabernakkulsins.

7 Tí skulu tú og tínir synir við tær verða um tykkara prestsembæti fyri alt hjá altarinum, og innanfyri forhangid; og tit skulu tæna: eg havi givið tykkum tykkara prestsembæti sum eina tænaastugávu: og hin fremmandi, sum kemur í nánd, skal takast av lívi.

8 ¶ Og HARRIN talaði við Aaron, Sí, eg havi eisini givið

tær áleggingina av mínum hevjiófrum av øllum halgaðu tingum Ísraels barna; tær havi eg givið tey orsakað av salvingini, og til synir tinar, við eini regluskipan um ævir.

9 Hetta skal vera títt av háheilagu tingunum, *lagt burturav* frá eldinum: hvørt tilbiðjanaroffur hjá teimum, hvørt matoffur hjá teimum, og hvørt syndoffur hjá teimum, og hvørt misgerðaroffur hjá teimum, sum teir skulu veita mær, *skal vera* háheilagt hjá tær og hjá sonum tinum.

10 Í tí háheilaga *plássinum* skalt tú eta tað; hvør hannur skal eta tað: tað skal vera tær heilagt.

11 Og hetta *er* títt; hevjiófrið av teirra gávu, við øllum reiggjófrum Ísraels barna: eg havi givið tær tey, og til synir tinar og til dótur tinar hjá tær, við eini áseting um ævir: hvør tann, sum er reinur í tínum húsi, skal eta av tí.

12 Alt tað besta av oljuni, og alt tað besta av vininum, og av hveitini, frumávøkstirnar av teimum sum teir skulu ofra at HARRANUM, teir havi eg givið tær.

13 Og hvatsumhelst *ið* fyrst er staðið í landinum, sum teir skulu føra at HARRANUM, skal vera títt; hvør tann, sum er reinur í tínum húsi, skal eta av tí.

14 Alt, *sum er* bannlýst í Ísrael, skal vera títt.

15 Hvørt ting sum opnar móðurlivið í øllum kjøti, sum teir føra at HARRANUM, *hvørt tað veri seg* av monnum ella djórum, skal vera títt: men hin frumborna hjá manni skalt tú vist endurloysa, og frumavkomið hjá óreinum djórum skalt tú endurloysa.

16 Og teir, sum eiga at verða endurloystir frá einum mánaði

goglum, skalt tú endurloysa, samsvarandi tinni meting, fyri peningin á fimm sjē·kl-ar, eftir sjē·kl-inum hjá halgidóminum, sum *er* tjúgu gē·rāh-ir.

17 Men frumavkomið hjá eini kúgv, ella frumavkomið hjá einum seyði, ella frumavkomið hjá geit, skalt tú ikki endurloysa; tey *eru* heilag: tú skalt sletta teirra blóð uppá altarið, og skalt brenna teirra feitt *tí* eitt offur gjørt við eldi, til søtan anga at HARRANUM.

18 Og kjøtið av teimum skal vera títt, eins og reiggjibringan og eins og høgri bógvurin eru tinni.

19 Øll hevjiófrini av heilagu tingunum, sum Ísraels børn ofra at HARRANUM, havi eg givið tær, og sonum tinum og dóturum tinum við tær, við eini áseting um ævir: tað *er* ein sáttmáli av salti um ævir frammi fyri HARRANUM at tær og til sáð títt hjá tær.

20 ¶ Og HARRIN talaði við Aaron, Tú skalt ongan arv hava í landi teirra, eiheldur skalt tú hava nakran part teirra millum: eg *eri* tín partur og tín arvur millum Ísraels børn.

21 Og sí, eg havi givið børnum Levis allan tiggjundarpartin í Ísrael til arvs, fyri teirra tænastru sum teir tæna, *enná* tænastru samkomutabernakkulsins.

22 Eiheldur mugu Ísraels børn hiðanifrá koma nær samkomutabernaklinum, at ikki teir beri synd, og doyggi.

23 Men Levitarnir skulu gera tænastru samkomutabernakkulsins, og teir skulu bera sína misgerð: *tað skal vera* ein áseting um ævir út igjøgnum ættir tykkara, at millum Ísraels børn hava teir ongan arv.

24 Men tiggjundir Ísraels barna, *ið* teir ofra *sum* hevjióffur

at HARRANUM, havi eg givið Levitunum at arva: tí havi eg sagt við teir, Millum Ísraels börn skulu teir ongan arv hava.

25 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

26 Svá tala við Levitarnar, og sig við teir, Tá ið tit taka av Ísraels børnum tiggjundirnar, sum eg havi givið tykkum frá teimum til arv tykkara, tá skulu tit ofra upp hevjiöffur av tí til HARRANS, *enntá* tiggjundarp^{art} av tiggjundini.

27 Og *hetta* hevjiöffur tykkara skal verða roknað tykkum, sum um *tað var* korn treskigólvsins, og sum fylli vñpersunnar.

28 Svá skulu tit eisini ofra hevjiöffur at HARRANUM av øllum tykkara tiggjundum, sum tit fáa av Ísraels børnum; og tit skulu geva av tí hevjiöffur HARRANS til Aaron prest.

29 Burturav øllum tykkara gávum skulu tit ofra hvørt hevjiöffur HARRANS, av øllum tí besta harav, *enntá* hin halgaða part harav burturav tí.

30 Tí skalt tú siga við teir, Tá ið tit hava hevjað tað besta harav frá tí, tá skal tað roknast Levitunum sum grøðin av treskigólvinum, og sum grøðin av vñpersuni.

31 Og tit skulu eta tað í hvørjum plássi, tit og tykkara húshöld: tí at tað *er* tykkara endurgjald fyri tykkara tænastu í samkomutabernaklinum.

32 Og tit skulu onga synd bera orsakað av tí, tá ið tit hava hevjað frá tí tað besta av tí: eiheldur skulu tit óreinka heilagu ting Ísraels barna, at ikki tit doygi.

KAPITUL 19

OG HARRIN talaði við Móses og við Aaron, og segði,

2 Hetta *er* regluskipan lógar-

innar sum HARRIN hevur boðið, og sagt, Tala við börn Ísraels, at teir føri tær reyða kvígu uttan blett, hvári *er* einkið lýti, og sum aldri ok kom á:

3 Og tit skulu geva hana at Èl-è-á-zàri presti, at hann má føra hana fram útum leirin, og *ein* skal vega hana frammi fyri andliti hansara:

4 Og Èl-è-á-zàr prestur skal taka av hennara blóði við sínum fingri, og sletta av hennara blóði beinleiðis framfyri samkomutabernaklið sjei ferði:

5 Og *ein* skal brenna kvíguna í eygsjón hansara; hennara húð, og hennara kjøt, og hennara blóð, við hennara gori, skal hann brenna:

6 Og presturin skal taka sedrisvið, og ýsop, og skarlak, og kasta *tað* inn í miðja brennuna av kvíguni.

7 So skal presturin tváa síni klæðir, og hann skal baða sitt kjøt í vatni, og síðan skal hann koma inn í leirin, og presturin skal vera óreinur inntil kvöldið.

8 Og hann, ið brennur hana, skal tváa síni klæðir í vatni, og baða sitt kjøt í vatni, og skal vera óreinur inntil kvöldið.

9 Og ein maður, *sum er* reinur, skal savna upp øskurnar av kvíguni, og leggja *tær* niðurfyri uttanfyri leirin í reint pláss, og tað skal goymast til samkomu Ísraels barna til eitt vatn av atskilnaði: tað *er* ein skírgan fyri synd.

10 Og hann, ið savnar øskurnar av kvíguni, skal tváa síni klæðir, og vera óreinur inntil kvöldið: og tað skal vera Ísraels børnum, og tí fremmanda sum útisitur teirra millum, til eina áseting um ævir.

11 ¶ Hann, ið nemur við deyða likamið av nøkrum manni, skal vera óreinur í sjei dagar.

12 Hann skal skírga seg við tí á triðja degi, og á sjeýnda degi skal hann verða reinur: men um hann skírgi seg ekki triðja dagin, tá skal hann ei verða reinur sjeýnda dagin.

13 Hvørsumhelst *ið* nemur við deyða likamið av nøkrum manni sum er deyður, og skírgar seg ekki, dálkar tabernakkul HARRANS; og tann sál skal verða skorin av frá Ísrael: av tí at vatnið av atskilnaði ekki varð slett á hann, *tí* skal hann vera óreinur; hans óreinska *er* enn uppiá honum.

14 Hetta *er* lógin, tá *ið* ein maður doyr í tjaldi: allir sum koma inn í tjaldið, og alt sum *er* í tjaldinum, skal vera óreint *i* sjeý dagar.

15 Og hvørt opið ílat, sum onga dekking hevur bundna uppiá tí, *er* óreint.

16 Og hvørsumhelst *ið* nemur við ein sum *er* vigin við svørði í teimum opnu akrunum, ella eitt deytt likam, ella eitt bein av einum manni, ella eina grøv, skal vera óreinur *i* sjeý dagar.

17 Og fyri ein óreinan *persón* skulu teir taka av øskunum av brendu reinsanarkvíguni fyri synd, og rennandi vatn skal verða sett hartil í eitt ílat:

18 Og ein reinur *persónur* skal taka ýsop, og dyppa *hann* í vatnið, og sletta *tað* uppá tjaldið, og uppá øll ílotini, og uppá *persónarnar* sum vóru har, og uppá hann *ið* nam við eitt bein, ella ein vignan, ella ein deyðan, ella eina grøv:

19 Og tann reini *persónurin* skal sletta uppá tann óreina á triðja degi, og á sjeýnda degi: og á sjeýnda degi skal hann skírga seg, og tváa síni klæðir, og baða sær í vatni, og skal vera reinur um kvældið.

20 Men tann maður *ið* verður

óreinur, og ekki skírgar seg, tann sál skal skerast av burturúr samkomuni, tí hann hevur dálkað halgidóm HARRANS: vatnið av atskilnaði hevur ekki verðið slett á hann; hann *er* óreinur.

21 Og tað skal vera teimum ein viðvarandi áseting, at hann, *ið* slettir vatnið av atskilnaði, skal tváa síni klæðir; og hann, *ið* nemur við vatnið av atskilnaði, skal vera óreinur inntil kvældið.

22 Og hvatsumhelst *ið* óreini *persónurin* nemur við, skal vera óreint; og tann sál, *ið* nemur við *tað*, skal vera órein inntil kvældið.

KAPITUL 20

TÁ komu Ísraels børn, *enntá* allur savnaðurin, inn í Zin oyðimørkina í fyrsta mánaðinum: og fólkíð varð *verandi* í Ká-désj; og Mirjam doyði har, og varð jarðað har.

2 Og tað var einkið vatn til samkomuna: og teir savnaðu seg saman imóti Mósesi og imóti Aaroni.

3 Og fólkíð skeldaði við Móses, og talaði, og segði, Gævi Guð at vit høvdu doyð, tá *ið* brøður okkara doyðu frammi fyri HARRANUM!

4 Og hví hava tit ført upp samkomu HARRANS inn í hesa oyðuna, at vit og okkara fenaður skuldu doyggja har?

5 Og hví hava tit fingið okkum at koma upp úr Egyptalandi, til at føra okkum inn á hetta ónda pláss? tað *er* einkið pláss av sæðkorni, ella av fikum, ella av víntrøum, ella av granateplum; eiheldur *er* nakað vatn at drekka.

6 Og Móses og Aaron fóru frá nærveru savnaðarins til dynnar á samkomutabernaklinum, og teir fullu á síni andlit: og dýrd HARRANS birtist teimum.

7 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

8 Tak stavin, og savna tú savnaðin saman, tú, og Aaron tín bróðir, og talið við klettin frammi fyri eygum teirra; og hann skal geva fram sitt vatn, og tú skalt føra fram til teirra vatn út úr klettinum: soleiðis skalt tú geva samkomuni og teirra djórum *at* drekka.

9 Og Móses tók stavin frammi fyri HARRANUM ífrá, eins og hann beyð honum.

10 Og Móses og Aaron savnaðu samkomuna saman frammanfyri klettin, og hann segði við teir, Hoyrið nú, tit uppreistrarmenn; mugu vit heinta tykkum vatn úr hesum klettinum?

11 Og Móses lyfti upp sína hond, og við sinum stavi sló hann klettin tværreisur: og vatnið kom út ríkiligani, og samkoman drakk, og teirra djór *eisini*.

12 ¶ Og HARRIN talaði við Móses og Aaron, Av tí at tit trúðu mær ikki, at halga meg í eygum Ísraels barna, tí skulu tit ikki føra hesa samkomuna inn í landið sum eg havi givið teimum.

13 Hetta *er* MÉR'-i-báh vatn; av tí at Ísraels børn trættu við HARRAN, og hann varð halgaður í teimum.

14 ¶ Og Móses sendi boðberar frá KÁ'-désj til kong E'-dóm-s, Svá sigur bróðir tín Ísrael, Tú veitst alt strevið sum hevir viðurfarið okkum:

15 Hvussu okkara fedrar fóru niður í Egyptaland, og vit hava dvalst í Egyptalandi í langa tíð; og Egyptarnir nívdú okkum, og várar fedrar:

16 Og tá ið vit róptu á HARRAN, hoyrði hann vára rödd, og sendi eingil, og hevur ført okkum út úr Egyptalandi: og sí, vit *eru* í KÁ'-désj, einum staði í tí uttasta av tinum landamarki:

17 Lat okkum fara, eg biði teg, ígjøgnum land titt: vit vilja ikki fara ígjøgnum akranar, ella ígjøgnum vingardarnar, eiheldur vilja vit drekka *av* vatninum úr brunnunum: vit vilja fara eftir *høvuðsvegi* kongs, vit vilja ikki venda til høgru handar ella til vinstru, inntil vit eru farnir framvið tinum landamørkum.

18 Og E'-dóm segði við hann, Tú skalt ikki fara framvið mær, at ikki eg komi út ímóti tær við svørðinum.

19 Og Ísraels børn søgdu við hann, Vit vilja fara eftir høvuðsvegnum: og um eg og mín fenaður drekki av vatni tinum, tá vil eg gjalda fyri tað: eg vil bert, uttan *at gera* nakað *annað*, fara ígjøgnum á fótum mínum.

20 Og hann segði, Tú skalt ikki fara ígjøgnum. Og E'-dóm kom út ímóti honum við nógvum fólki, og við sterkari hond.

21 Svá sytti E'-dóm at geva Ísrael gjøgnumgongd ígjøgnum sitt landamark: hvørsvegna Ísrael vendi burtur frá honum.

22 ¶ Og børn Ísraels, *enntá* øll samkoman, ferðaðust frá KÁ'-désj, og komu at Hór fjalli.

23 Og HARRIN talaði við Móses og Aaron á Hór fjalli, við bredda E'-dóm-s lands, og segði,

24 Aaron skal verða savnaður at fólki sínum: tí hann skal ikki fara inn í landið sum eg havi givið børnum Ísraels, av tí at tit gjørdu uppreist ímóti mínum orði við MÉR'-i-báh vatn.

25 Tak Aaron og EL-é-á'-zár, son hansara, og før teir niðan á Hór fjall:

26 Og avklæð Aaron fyri hansara klæðir, og koyr tey uppá EL-é-á'-zár, son hansara: og Aaron skal verða savnaður *at fólki sínum*, og skal doyggja har.

27 Og Móses gjørdi eins og HARRIN beyð: og teir fóru

niðan á Hór fjall í eygsjóninni á allari samkomuni.

28 Og Móses avklæddi Aaron fyrri hansara klæðir, og koyrði tey uppá Ël-ë-á-zár, son hansara; og Aaron doyði har á toppinum av fjallinum: og Móses og Ël-ë-á-zár komu oman av fjallinum.

29 Og tá ið øll samkoman sá at Aaron var deyður, syrgdu tey yvir Aaron í triati dagar, *enmtá* alt Ísraels hús.

KAPITUL 21

OG tá ið Ár-äd kongur Cánaaniti, sum dvaldist í suðuri, hoyrði sagt at Ísrael kom eftir vegi njósnaranna; tá bardist hann ímóti Ísrael, og tók *summar* av teimum til fangar.

2 Og Ísrael strongdi heiti at HARRANUM, og segði, Um tú vilt veruliga flýggja hetta fólk inn í hond mína, tá vil eg fullkomiliga oyða teirra staðir.

3 Og HARRIN gav gætur eftir rødd Ísraels, og flýggjaði upp Cánaanitarar; og teir fullkomiliga oyddu teir og teirra staðir: og hann kallaði navnið á plássinum Hór-máh.

4 ¶ Og teir ferðaðust frá Hór fjalli eftir vegi Reyðahavsins, at kringfara land Ë-dóm-s: og sálin hjá fólkinum var mikið mótfallin orsakað av vegnum.

5 Og fólkið talaði ímóti Guði, og ímóti Mósesi, Hvi hava tit ført okkum upp úr Egyptalandi at doyggja í oyðuni? tí at tað er einkið breyð, eiheldur *er nakað* vatn; og vári sál stendst við hetta lætta breyðið.

6 Og HARRIN sendi eldsligar høggormar millum fólkið, og teir bitu fólkið; og nógv fólk av Ísrael doyði.

7 ¶ Tí kom fólkið til Móse, og segði, Vit hava syndað, tí vit hava talað ímóti HARRANUM, og ímóti tær; bið til HARRANS,

at hann taki burt høggormarnar frá okkum. Og Móses bað fyrri fólkinum.

8 Og HARRIN segði við Móses, Ger tær eldsligan høggorm, og koyr hann á stong: og tað skal bera á, at hvør tann ið er bitin, tá ið hann hyggur á hann, skal *hann* liva.

9 Og Móses gjørði høggorm av messing, og koyrði hann á stong, og tað bar á, at um høggormur hevði bitið onkran mann, tá ið hann skoðaði høggormin av messing, *tá* livdi hann.

10 ¶ Og Ísraels børn lögdu avstað, og slógu upp í Ó-bóth.

11 Og teir ferðaðust frá Ó-bóth, og slógu upp í Í-jë-áb-á-rim, í oyðuni sum *er* frammanfyri Móab, ímóti sólarrisinum.

12 ¶ Haðani fluttu teir, og slógu upp í Zár-ëd-s-dalinum.

13 Haðani fluttu teir, og slógu upp hinumegin Arnon, sum *er* í oyðuni sum kemur út úr breddum Amoritanna: tí at Arnon *er* landamar Móabs, imillum Móab og Amoritarar.

14 Hvørsvogna tað verður sagt í bókinum um kriggini hjá HARRANUM, Hvat hann gjørði í Reyðahavinum, og í áarløkum Arnons,

15 Og við streym áarløkanna sum gongur oman til bústað Ars, og liggur á marki Móabs.

16 Og haðani fóru teir til Bëer: tað *er* brunnurin, hvarum HARRIN talaði við Móses, Savna fólkið saman, og eg vil geva teim vatn.

17 ¶ Tá sang Ísrael henda sang, Vell upp, O brunnur; syngið honum:

18 Prinsarnir gróvu brunnin, og aðalsmenninir av fólkinum gróvu hann, eftir *vegleiðing* lóggevans, við sínum stavum. Og frá oyðuni fóru teir til Mát-tá-náh:

19 Og frá Mát-tá-náh til Náhál-í-ël: og frá Náhál-í-ël til Bá-móth:

20 Og frá Bá-móth í dalinum, það er í landi Móabs, til toppin av Pis'-gáh, sum horvir ímóti Jé'-sji-món.

21 ¶ Og Ísrael sendi boðberar til Sí'hön-s kongs Amoritanna, sigandi,

22 Lat meg fara ígjøgnum land títt: vit vilja ikki venda inn í akrarnar, ella inn í vingarðarnar; vit vilja ikki drekka av vøtnunum úr brunnum: *men* vit vilja fara fram eftir *alfaravegi* kongs, inntil vit verði *farnir* framvið tínum landamørkum.

23 Og Sí'hön vildi ikki loyva Ísrael at fara ígjøgnum landamark sitt: men Sí'hön savnaði alt sitt fólk saman, og fór út ímóti Ísrael í oyðuna: og hann kom til Já'ház, og bardist ímóti Ísrael.

24 Og Ísrael sló hann við svørðseggini, og *tók* til ognar land hansara frá Arnon til Jáb'-bók, alt at Ammons børnum: tí mark Ammons barna *var* sterkt.

25 Og Ísrael tók allar hesar staðir: og Ísrael dvaldist í øllum staðum Amoritanna, í Hēs'-bön, og í øllum bygdum tess.

26 Tí at Hēs'-bön *var* staður Sí'hön-s kongs Amoritanna, sum hevði barst ímóti undanfarna kongi Móabs, og tikið alt hansara land úr hond hans, alt at Arnon.

27 Hvørsevegna teir, sum tala í orðtøkum, siga, Kom inn í Hēs'-bön, verði staður Sí'hön-s bygdur og fyríbúgvín:

28 Tí at það er ein eldur farin út úr Hēs'-bön, ein logi frá staði Sí'hön-s: hann hevur tært upp Ár hjá Móab, og harrarnar av høgu plássum Arnons.

29 Vei tær, Móab! það er úti við tær, O fólk av Kē'-mōsj: hann hevur givið sínar synir ið komust undan, og sínar dötur, inn í fangaskap hjá Sí'hön-i, Amorita kongi.

30 Vit hava skotið eftir teimum; Hēs'-bön er týnt alt at Dī'-bön, og vit hava lagt teir í oyði alt at Nō'-pháh, sum *røkkur* at Mē'-dē-bá.

31 ¶ Soleiðis dvaldist Ísrael í landi Amoritanna.

32 Og Móses sendi til at njósna út Já'-á-zēr, og teir tóku bygdin harav, og róku út Amoritarnar sum *vøru* har.

33 ¶ Og teir vendu og fóru niðan eftir vegi Bá'-sjān-s: og Og, kongur Bá'-sjān-s, fór út ímóti teimum, hann, og alt hansara fólk, til orrustu Ēd'-rē-i-s.

34 Og HARRIN segði við Móses, Óttast hann ikki: tí at eg havi flýggjað hann inn í hond tína, og alt hansara fólk, og hansara land; og tú skalt gera við hann eins og tú gjørdirt við Sí'hön kong Amoritanna, sum dvaldist í Hēs'-bön.

35 So teir slógu hann, og synir hans, og alt fólk hansara, inntil það var eingin eftirlatin honum livandi: og teir *tóku* land hansara til ognar.

KAPITUL 22

OG Ísraels børn lögdu avstað, og slógu upp á slættum Móabs hesumegin Jordan við Jericho.

2 ¶ Og Bálak Zíp'-pōr-s sonur sá alt sum Ísrael hevði gjørt við Amoritarnar.

3 Og Móab var sára ræddur fyri fólkinum, tí at teir *vøru* mangir: og Móab var neyðstaddur orsakað av Ísraels børnum.

4 Og Móab segði við hinar elstu av Mī'-dī-ān, Nú skal hesin flokkurin sleikja upp allar *sum eru* rundan um okkum, eins og oksin sleikir upp gras akursins. Og Bálak Zíp'-pōr-s sonur *var* kongur hjá Móabitunum á teirri tíð.

5 Hann sendi tí boðberar at Bá'-lāam-i Bē'-ōr-s syni til Pē'-thōr, sum *er* við ána hjá landi barna

fólks hans, at kalla hann, og siga, Sí, tað er eitt fólk komið út úr Egyptalandi: sí, teir dekkja jarðarinnar ásjón, og teir steðga yvir av mær:

6 Kom tí nú, eg biði teg, banna mær hetta fólkíð; tí at teir *eru* ov mektigir hjá mær: møguliga man eg fáa yvirvág, at vit mega sláa teir, og at eg má reka teir út úr landinum: tí eg veit at hann, ið tú vælsignart, er vælsignaður; og hann, ið tú bannart, er bannaður.

7 Og teir elstu av Móab og teir elstu av Mí-di-án fóru avstað við spásagnarendurgjöldunum í síni hond; og teir komu til Bá-lāam-s, og talaðu við hann orðini hjá Bálaki.

8 Og hann segði við teir, Haldið til her hesa nátt, og eg vil bera tykkum orð aftur, so sum HARRIN skal fer at við meg: og prinsarnir av Móab dvaldu hjá Bá-lāam-i.

9 Og Guð kom til Bá-lāam-s, og segði, Hvørjir menn *eru* hesir sum *eru* hjá tær?

10 Og Bá-lāam segði við Guð, Bálak Zíp-pôr-s sonur, kongur av Móab, hevur sent til mín, og sagt,

11 Sí, tað er eitt fólk komið út úr Egyptalandi, sum dekkar ásjón jarðarinnar: kom nú, banna mær teir; vera má at eg verði førur fyri at yvirvinna teir, og reka teir út.

12 Og Guð segði við Bá-lāam, Tú skalt ikki fara við teimum; tú skalt ikki banna fólkíð: tí at teir *eru* vælsignaðir.

13 Og Bá-lāam reis upp um morgunin, og segði við prinsarnar hjá Bálaki, Sleppið tykkum inn í land tykkara: tí HARRIN noktar at geva mær loyvi at fara við tykkum.

14 Og prinsarnir av Móab risu upp, og teir fóru til Bálaks, og søgdu, Bá-lāam noktar at koma við okkum.

15 ¶ Og Bálak sendi uppafstur prinsar, fleiri, og heiðursamari enn teir.

16 Og teir komu til Bá-lāam-s, og søgdu til hansara, Svá sigur Bálak Zíp-pôr-s sonur, Lat einkið, eg biði teg, forða tær frá at koma til mín:

17 Tí at eg vil framflyta teg til sera miklan heiður, og eg vil gera hvatsumhelst tú sigurt við meg: kom tí, eg biði teg, banna mær hetta fólkíð.

18 Og Bá-lāam svaraði og segði við tænarar Bálaks, Um Bálak vildi givið mær sitt hús fult av silvuri og gulli, tá kann eg ikki fara framum orð HARRANS Guðs míns, at gera minni ella meira.

19 Eg biði tykkum tí nú, Steðgið tit eisini her hesa nátt, at eg má vita hvat HARRIN vil siga við meg meira.

20 Og Guð kom til Bá-lāam-s um náttina, og segði við hann, Um menninir komi at rópa teg, tá ris upp, og far við teimum, men tó tað orðið sum eg skal siga við teg, tað skalt tú gera.

21 Og Bá-lāam reis upp um morgunin, og saðlaði sin asna, og fór við prinsunum av Móab.

22 ¶ Og Guðs firtni varð kynd, av tí at hann fór: og eingil HARRANS stóð í vegnum til mótstandara ímóti honum. Hann reið nú uppiá sínum asna, og báðir hansara tænarar *vóru* við honum.

23 Og asnin sá eingil HARRANS standa í vegnum, og sítt svørð drigið í síni hond: og asnin vendi til viks út av vegnum, og fór út í akurin: og Bá-lāam sló asnan, til at venda honum inn á vegin.

24 Men eingil HARRANS stóð í eini gøtu av víngørðunum, ein veggur var hesumegin, og ein veggur hasumegin.

25 Og tá ið asnin sá eingil

HARRANS, stoytti hann seg at vegginum, og kroysti Bá-laám-s fót imóti vegginum: og hann sló hann aftur.

26 Og eingil HARRANS fór longur, og stóð í einum smølum plássí, har eingin vegur var at vanda, hvørki til høgru handar ella til vinstru.

27 Og tá ið asnin sá eingil HARRANS, fell hann niður undir Bá-laám-i: og Bá-laám-s firtni varð kynd, og hann sló asnan við stavi.

28 Og HARRIN opnaði munnin á asnanum, og hann segði við Bá-laám, Hvat havi eg gjørt tær, at tú hevurt sligið meg hesar tríggjar ferðirnar?

29 Og Bá-laam segði við asnan, Tí at tú hevurt háðað meg: eg vildi at svørð var í míni hond, tí nú vildi eg dripið teg.

30 Og asnin segði við Bá-laam, Eri eg ikki tín asni, sum tú hevurt riðið á heilt síðan eg varð tín, til henda dag? var eg nakrantíð vanur at gera soleiðis við teg? Og hann segði, Nei.

31 Tá opnaði HARRIN eyguni á Bá-laam-i, og hann sá eingil HARRANS standa í vegnum, og hansara svørð drigið í hond hansara: og hann boygdi niður høvur sítt, og fell flatur á sítt andlit.

32 Og eingil HARRANS segði við hann, Hví hevurt tú sligið tín asna hesar tríggjar ferðirnar? sí, eg fór út at standa tær imóti, tí at tín vegur er spiltur frammi fyri mær:

33 Og asnin sá meg, og vendi frá mær hesar tríggjar ferðirnar: uttan hann hevði vent frá mær, tá hevði eg vist nú eisini vigið teg, og bjargað honum á lívi.

34 Og Bá-laam segði við eingil HARRANS, Eg havi syndað; tí at eg vitsti ikki at tú stóðst í vegnum imóti mær: nú tessvegna,

um tað mistokni tær, tá vil eg sleppa mær tilbakar aftur.

35 Og eingil HARRANS segði við Bá-laam, Far við monnum: men bara tað orðið sum eg skal tala við teg, tað skalt tú tala. So Bá-laam fór við prinsum Bálaks.

36 ¶ Og tá ið Bálak hoyrði at Bá-laam var komin, fór hann út at mæta honum at einum staði Móabs, sum er á marki Arnons, sum er í tí ytsta breddanum.

37 Og Bálak segði við Bá-laam, Sendi eg ikki inntreingjandi til tín at rópa teg? hví komst tú ikki til mín? eri eg ikki vist førur fyri at framflyta teg til heiðurs?

38 Og Bá-laam segði við Bálak, Sí, eg eri komin til tín: havi eg nú nakra makt yvirhøvur at siga nakað? tað orðið sum Guð leggur í mín munn, tað skal eg tala.

39 Og Bá-laam fór við Bálaki, og teir komu til Kir'-jath-hú'-zoth.

40 Og Bálak ofraði oksar og seyð, og sendi til Bá-laam-s, og til prinsarnar sum við honum voru.

41 Og tað hendi um morgin-árið, at Bálak tók Bá-laam, og førði hann niðan á hini høgu støð Bá-ál-s, at haðani hann mátti sjá hin ytsta part av fólkinum.

KAPITUL 23

OG Bá-laam segði við Bálak, Bygg mær her sjeý altar, og fyrireika mær her sjeý oksar og sjeý veðrar.

2 Og Bálak gjörði eins og Bá-laam hevði talað; og Bálak og Bá-laam ofraðu á hvørjum altari ein ungтар og ein veðr.

3 Og Bá-laam segði við Bálak, Statt hjá brenniofri tinum, og eg vil fara: vera má at HARRIN vil koma at hitta meg: og hvatsumhelst hann sýnir mær, vil eg siga tær. Og hann fór til eitt høgt pláss.

4 Og Guð mætti Bá-laām-i: og hann segði við hann, Eg havi fyrireikað sjei altar, og eg havi ofrað á *hvørjum* altari ein ungtarv og ein veðr.

5 Og HARRIN legði eitt orð í munnin á Bá-laām-i, og segði, Vend aftur at Bálaki, og svá skalt tú tala.

6 Og hann vendi aftur til hansara, og sí, hann stóð hjá brennisláturofri sínum, hann, og allir prinsar Móabs.

7 Og hann tók upp sína dømisøgu, og segði, Bálak, kongur Móabs, hevur ført meg frá Ar-ám, av fjøllum eystursins, og sagt, Kom, banna mær Jákup, og kom, trossa Ísrael.

8 Hvussu skal eg banna, hvønn Guð ei hevur bannað? ella hvussu skal eg trossa, *hvønn* HARRIN ei hevur trossað?

9 Tí frá toppi klettanna siggi eg hann, og frá heyggi-unum skoði eg hann: sí, fólkið skal dvøljast einsamalt, og skal ikki roknast millum tjóðirnar.

10 Hvør kann telja dust Jákups, og talið á fjórðinginum av Ísrael? Lat meg doyggja deyða hinna rættvisu, og lat mín síðsta enda vera líka *sum* hansara!

11 Og Bálak segði við Bá-laām, Hvat hevurt tú gjørt mær? Eg tók teg at banna mínar figgindar, og sí, tú hevurt vælsignað *teir* aldeilis.

12 Og hann svaraði og segði, Má eg ikki geva gætur eftir at tala tað sum HARRIN hevur lagt í mín munn?

13 Og Bálak segði við hann, Kom, eg biði teg, við mær at øðrum plássi, hvaðani tú kanst sjá teir: tú skalt sjá bert hinuttasta part av teimum, og skalt ikki sjá teir allar: og banna mær teir haðani.

14 ¶ Og hann førði hann inn í akur Zó-phím-s, til toppin á

Pis-gáh, og bygdi sjei altar, og ofraði ein ungtarv og ein veðr á *hvørjum* altari.

15 Og hann segði við Bálak, Statt her hjá tinum brenniofri, meðan eg hitti HARRAN haryviri.

16 Og HARRIN hitti Bá-laām, og legði eitt orð í hansara munn, og segði, Far aftur at Bálaki, og sig soleiðis.

17 Og tá ið hann kom til hansara, sí, *tá* stóð hann við brennioffur sitt, og prinsarnir av Móab við honum. Og Bálak segði við hann, Hvat hevur HARRIN talað?

18 Og hann tók upp sína dømisøgu, og segði, Rís upp, Bálak, og hoyr; lýð á meg, tú Zip-pór-s sonur:

19 Guð *er* ikki maður, at hann skuldi logið; ikki heldur sonur mans, at hann skuldi iðrast: hevur hann sagt, og skal hann ikki gera *tað*? ella hevur hann talað, og skal hann ikki gera gott *fyr*i tað?

20 Sí, eg havi fingið *boð um* at vælsigna: og hann hevur vælsignað; og eg kann ikki venda tí við.

21 Hann hevur ikki skoðað misgerð í Jákupi, eiheldur hevur hann í Ísrael sæð spillusemi: HARRIN Guð hans *er* við honum, og rópið av einum kongi *er* teirra millum.

22 Guð førði teir út úr Egyptalandi; hann hevur sum var tað styrkina hjá einhyrningi.

23 Vissuliga *finst* eingin rúnagandan imóti Jákupi, eiheldur *finst* nakað spásigari imóti Ísrael: samsvarandi hesi tíð skal tað verða sagt um Jákup og um Ísrael, Hvat Guð hevur virkað!

24 Sí, fólkið skal rísa upp sum mikil leyva, og lyfta upp seg sjálvan sum ung leyva: hann skal ei liggja niðri, inntil hann eti *av* bráðini, og drekki blóð hinna vignu.

25 ¶ Og Bálak segði við Bál-láam, Hvørki banna teir yvirhøvir, ella vælsigna teir yvirhøvir.

26 Men Bál-láam svaraði og segði við Bálak, Taldi eg tær ikki, og segði, Alt sum HARRIN talar, tað má eg gera?

27 ¶ Og Bálak segði við Bál-láam, Kom, eg biði teg, eg vil føra teg at øðrum plássi; vera má at tað vil tokna Guði at tú mást banna mær teir haðani.

28 Og Bálak førði Bál-láam *níðan* á toppin av Pē'-ór, sum horvir ímóti Jē'-sjí-món.

29 Og Bál-láam segði við Bálak, Bygg mær her sjeý altar, og fyrireika mær her sjeý ungtarvar og sjeý veðrar.

30 Og Bálak gjørði sum Bál-láam hevði sagt, og ofraði ein ungtarv og ein veðr á *hvørjum* altari.

KAPITUL 24

OG tá ið Bál-láam sá at tað hóvaði HARRANUM at vælsigna Ísrael, fór hann ikki, sum við onnur skiftir, at søkja eftir rúnagandanum, men hann setti sítt andlit ímóti oyðuni.

2 Og Bál-láam lyfti upp eygum sínum, og hann sá Ísrael dvølja í *sínum* tjøldum samsvarandi ættargreinum sínum; og Guðs andi kom á hann.

3 Og hann tók upp sína dømisøgu, og segði, Bál-láam Bē'-ór-sonur hevur sagt, og maðurin, hvørs eygu eru opin, hevur sagt:

4 Hann hevur sagt, sum hoyrði orð Guðs, sum sá sjón hins Almáttuga, fallandi í *eina transu*, men havandi eygu síni opin:

5 Hvør stásilig eru tjøld tíni, O Jákup, og tabernakkul tíni, O Ísrael!

6 Sum dalarnir eru tey spreidd út, sum aldingarðar við

áarbakkan, eins og alœ-viðar trøini sum HARRIN hevur plantað, og eins og sedrstrø við síðuna av vøtnunum.

7 Hann skal hella vatnið úr spannum sínum, og hansara sáð *skal vera* í mongum vøtnum, og hansara kongur skal vera hægri enn Ágag, og hans kongadømi skal upphevað vera.

8 Guð forði hann út úr Egyptalandi; hann hevur sum var tað styrkina hjá einhyrningi: hann skal eta upp tjóðirnar sínar figgindar, og skal bróta teirra bein, og gata *teir* ígjøgn við sínum ørvum.

9 Hann slangaði *sær*, hann legði *seg* niður sum leyva, og sum ein mikil leyva: hvør skal rumska hann upp? Vælsignaður er hann ið vælsignar teg, og bannaður er hann ið bannar teg.

10 ¶ Og Bálaks firtni varð kynd ímóti Bál-láam-i, og hann sló sínar hendur saman: og Bálak segði við Bál-láam, Eg rópaði teg at banna minar figgindar, og sí, tú hevurt aldeilis vælsignað *teir* hesar triggjar ferðirnar.

11 Flyggja tú tí nú til pláss títt: eg hugsaði at framflyta teg til miklan heiður; men sí, HARRIN hevur hildið tær aftur frá heiðuri.

12 Og Bál-láam segði við Bálak, Talaði eg ikki eisini til tænarar tínar ið tú sendirt til mín, og segði,

13 Um Bálak vildi givið mær hús sitt fullt av silvuri og gulli, *tó* kann eg ei fara fram-um HARRANS boð, at gera *hvørki* gott ella ilt av mínum egna sinni; *men* tað sum HARRIN sigur, tað vil eg tala?

14 Og nú, sí, eg fari til fólk mítt: kom *tí*, og eg vil lýsa tær hvat hetta fólkíð skal gera við fólk títt í seinnu døgnum.

15 ¶ Og hann tók upp sína dæmisögu, og segði, Bál-laám Bē-ōrs sonur hefur sagt, og maðurin, hvørs eygu eru opin, hefur sagt:

16 Hann hefur sagt, sum hoyrði orð Guðs, og vitsti kunnskap hins Hægsta, *sum* sá sjón hins Almáttuga, fallandi í eina *transu*, men havandi eygu síni opin:

17 Eg skal sjá hann, men ekki nú: eg skal skoða hann, men ekki í nánd: það skal koma ein Stjórna úr Jákupi, og ein Veldissproti skal risa úr Ísrael, og skal sláa Móabs hjörn, og oyða öll Sjeths börn.

18 Og E-dóm skal vera ein ogn, Sē-ir skal eisini vera ein ogn hjá sínum figgindum; og Ísrael skal inna reystliga.

19 Úr Jákupi skal koma hann ið skal hava harradæmi, og skal oyða hann sum er eftir av staðinum.

20 ¶ Og tá ið hann hugdi á Á-má-lék, tók hann upp sína dæmisögu, og segði, Á-má-lék var hin fyrsti av tjóðunum; men hansara seinni endi skal vera at hann glatist um ævir.

21 Og hann hugdi á Kē-nít-arnar, og tók upp sína dæmisögu, og segði, Sterkur er bústaður tín, og tú seturt titt reiður í ein klett.

22 Men Kē-nít-in skal oyðast, inntil Ássj-úr skal færa teg burt til fanga.

23 Og hann tók upp sína dæmisögu, og segði, Akk, hvør skal liva tá ið Guð hetta ger!

24 Og skip skulu koma frá strond Kít-tím-s, og skulu plága Ássj-úr, og skulu plága E-bēr, og hann skal eisini glatast um ævir.

25 Og Bál-laám reis upp, og fór og vendi aftur til pláss sitt: og Bálak fór eisini sín veg.

KAPITUL 25

OG Ísrael varð í Sjit-tím, og fólkið tók at fremja hordóm við døtrum Móabs.

2 Og teir kallaðu fólkið til sláturoffur guda sína: og fólkið át, og boygdi seg niður fyri teirra gudum.

3 Og Ísrael sameinti seg Bál-ál-pē-ōr-i: og HARRANS firtni varð kynd ímóti Ísrael.

4 Og HARRIN segði við Móses, Tak allar høvuðsmenn fólksins, og hang teir upp frammifyri HARRANUM ímóti sólini, at hin grimma firtni HARRANS má verða vend burtur frá Ísrael.

5 Og Móses segði við dóm-ararnar av Ísrael, Drepið hvør einstakur sínar menn sum vóru sameintir Bál-ál-pē-ōr-i.

6 ¶ Og sí, ein av Ísraels børn-um kom og færdi at sínum brøðrum eina Mí-đi-ā-nít-iska kvinnu í eygsjón Mósesar, og í eygsjónini á allari samkomu Ísraels barna, sum grótu *frammanfyri* dyrnar á samkomutabernaklinum.

7 Og tá ið Phí-nē-hās, sonur Ēl-ē-á-zár-s, sonar Aarons prests, sá það, reis hann upp burtur úr samkomuni, og tók kastispjót í sína hond;

8 Og hann fór aftaná manni Ísraels inn í tjaldid, og stoytti bæði av teimum ígjøgn, mann Ísraels, og kvinnuna ígjøgnum hennara kvið. So plágan varð steðgað frá børnum Ísraels.

9 Og teir, sum doyðu í pláguni, vóru tjúgu og fyra túsund.

10 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

11 Phí-nē-hās, sonur Ēl-ē-á-zár-s, sonar Aarons prests, hefur vent míni vreiði burtur frá børnum Ísraels, meðan hann var vandlátur fyri mína skyld teirra millum, at eg tærði ikki upp Ísraels børn í míni ástbrelni.

12 Hvørsvegna sig, Sí, eg gevi honum friðarsáttmála mín:

13 Og hann skal hava hann, og hansara sáð eftir hann, *emntá* sáttmálan av einum ævigum prestadømi; av tí at hann var vandlátur fyri Guð sín, og gjordi eina sáttargerð fyri børn Israels.

14 Men navnið hjá Israelitanum sum varð vigin, *emntá* sum varð vigin við tí Mí-dí-á-nít'-isku kvinnuni, *var* Zimrí, sonur Sá-lú, ein prinsur av einum høvuðs húsi millum Simeonitarnar.

15 Og navnið hjá Mí-dí-á-nít'-isku kvinnuni, sum varð vigin, *var* Cöz'-bí, dóttir Zúr-s; hann *var* høvuðsmaður yvir einum fólki, og av høvuðs húsi í Mí-dí-án.

16 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

17 Nivið Mí-dí-á-nít'-arnar, og vegið teir:

18 Tí at teir níva tykkum við sinum snildarbrøgdum, hvarvið teir hava tølt tykkum í málevni Pē-ór-s, og í málevni Cöz'-bí-s, dóttirni at prinsu av Mí-dí-án, systur teirra, sum varð vigin á plágunnar degi fyri Pē-ór-s skuld.

KAPITUL 26

OG tað hendi eftir pláguna, at HARRIN talaði við Móses og við El-ē-á-zár, son Aarons prests, og segði,

2 Takjið samlöguna av allari samkomu Israels barna, frá tjúgu ára gomlum og upp eftir, út ígjøgnum hús faðirs teirra; öllum sum eru førir fyri at fara til kriggi í Ísrael.

3 Og Móses og El-ē-á-zár prestur talaðu við teir á slættum Móabs við Jordan nær Jericho, og søgdu,

4 *Takið samlöguna av fólkinum*, frá tjúgu ára gomlum og upp eftir; eins og HARRIN beyð Mósesi og børnum Israels, sum fóru út úr Egyptalandi.

5 ¶ Reūben, elsti sonur

Ísraels: børn Reūbens; Há-nöch, sum familjan hjá Há-nöch-it'-unum kemur av: av Pál-lú, familjan hjá Pál-lú-it'-unum:

6 Av Hēz-rön, familjan hjá Hēz-rön-it'-unum: av Cár'-mí, familjan hjá Cár-mít'-unum.

7 Hetta eru familjurnar hjá Reūbenitunum: og teir, sum vórðu taldir upp av teimum, vóru fjóruti og trý túsund og sjev hundrað og tríati.

8 Og synir Pál-lú; E'-li-áb.

9 Og synir E'-li-áb-s; Nē-mü-él, og Dá-thán, og Á-bi-rám. Hetta er tann Dá-thán og Á-bi-rám, ið vóru navngitnir í samkomuni, sum trættu imóti Mósesi og imóti Aaroni í flokki Kór-áh, tá ið teir trættu imóti HARRANUM:

10 Og jörðin opnaði sín munn, og svølgdi teir upp saman við Kór-áh, tá ið tann flokkurin doyði, hvørja tíð eldurin upp tærði tvey hundrað og fimmti menn: og teir vórðu eitt tekin.

11 Men børn Kór-áh doyðu ikki.

12 ¶ Synir Símeons eftir teirra familjum: av Nē-mü-éli, familjan hjá Nē-mü-él-it'-unum: av Já-min, familjan hjá Já-min-it'-unum: av Já-chin, familjan hjá Já-chin-it'-unum:

13 Av Zē-ráh, familjan hjá Zár-hit'-unum: av Sjá-ül, familjan hjá Sjá-ül-lit'-unum.

14 Hetta eru familjurnar hjá Simeonitunum, tjúgu og tvey túsund og tvey hundrað.

15 ¶ Gáds børn eftir teirra familjum: av Zē-phön, familjan hjá Zē-phön-it'-unum: av Hæg-gí, familjan hjá Hæg-gít'-unum: av Sjú-ní, familjan hjá Sjú-nít'-unum:

16 Av Öz-ní, familjan hjá Öznít'-unum: av E'-rí, familjan hjá E'-rít'-unum:

17 Av Ar-öd, familjan hjá Ar-öd-it'-unum: av Á-rē-li, familjan hjá Á-rē-lit'-unum.

18 Hetta eru familjurnar av Gáds börnum samsvarandi teimum sum vórðu taldir upp av teimum, fjóruti túsund og fimm hundrad.

19 ¶ Synir Judah vóru Êr og Ó-nán: og Êr og Ó-nán doyðu í landi Cánaans.

20 Og synir Judah eftir teirra familjum vóru; av Sjé-láh, familjan hjá Sjé-lá-nít-unum: av Phár-éz, familjan hjá Phár-zít-unum: av Ze-ráh, familjan hjá Zár-hit-unum.

21 Og synir Phár-éz-ar vóru; av Héz-rön, familjan hjá Héz-rön-it-unum: av Hám-ul, familjan hjá Hám-ü-lit-unum.

22 Hetta eru familjurnar av Judah samsvarandi teimum sum vórðu taldir upp av teimum, trisinstjúgu og sekstan túsund og fimm hundrad.

23 ¶ Av sonum Ís-sá-kárs eftir teirra familjum: av Tó-lá, familjan hjá Tó-lá-it-unum: av Pü-á, familjan hjá Pü-nít-unum:

24 Av Já-sjüb, familjan hjá Já-sjü-bit-unum: av Sjim-rön, familjan hjá Sjim-rön-it-unum.

25 Hetta eru familjurnar av Ís-sá-kár, samsvarandi teimum sum vórðu taldir upp av teimum, trisinstjúgu og fyra túsund og trí hundrad.

26 ¶ Av sonum Ze-bü-lön-s eftir teirra familjum: av Se-réd, familjan hjá Sär-dít-unum: av E-lön, familjan hjá E-lön-it-unum: av Já-h-leel, familjan hjá Já-h-leel-it-unum.

27 Hetta eru familjurnar av Ze-bü-lön-it-unum, samsvarandi teimum sum vórðu taldir upp av teimum, trisinstjúgu túsund og fimm hundrad.

28 ¶ Synir Jósephs eftir teirra familjum vóru Mā-nās-séh og E-phrä-ím.

29 Av sonum Mā-nās-séh: av Mā-chir, familjan hjá Mā-chir-it-

unum: og Mā-chir gat Gilead: av Gilead koma familjan hjá Gileaditunum.

30 Hetta eru synir Gileads: av Jē-ē-zēr-i, familjan hjá Jē-ē-zēr-it-unum: av Hē-lék, familjan hjá Hē-lék-it-unum:

31 Og av Ās-rī-ēl, familjan hjá Ās-rī-ēl-it-unum: og av Sjē-chēm, familjan hjá Sjē-chēm-it-unum:

32 Og av Sjē-mī-dā, familjan hjá Sjē-mī-dā-it-unum: og av Hē-phēr-i, familjan hjá Hē-phēr-it-unum.

33 ¶ Og Ze-ló-phē-hād Hē-phēr-s sonur hevði ongarr synir, men dötur: og nævnini hjá døtrum Ze-ló-phē-hād-s vóru Mäh-läh, og Noah, Hög-läh, Mil-cäh, og Tir-zäh.

34 Hetta eru familjurnar av Mā-nās-séh, og teir sum vórðu taldir upp av teimum, fimmti og tvey túsund og sje hundrad.

35 ¶ Hetta eru synir E-phrä-ím-s eftir teirra familjum: av Sjú-thē-läh, familjan hjá Sjú-thäl-hit-unum: av Bē-chēr-i, familjan hjá Bäch-rit-unum: av Tā-hän-i, familjan hjá Tā-hän-it-unum.

36 Og hetta eru synir Sjú-thē-läh: av E-rän, familjan hjá E-rän-it-unum.

37 Hetta eru familjurnar av sonum E-phrä-ím-s samsvarandi teimum sum vórðu taldir upp av teimum, triati og tvey túsund og fimm hundrad. Hetta eru synir Jósephs eftir teirra familjum.

38 ¶ Synir Benjamins eftir teirra familjum: av Bē-lä, familjan hjá Bē-lä-it-unum: av Āsj-bél, familjan hjá Āsj-bél-it-unum: av Ā-hi-räm, familjan hjá Ā-hi-räm-it-unum:

39 Av Sjú-phäm-i, familjan hjá Sjú-phäm-it-unum: av Hū-phäm-i, familjan hjá Hū-phäm-it-unum.

40 Og synir Bē-lä vóru Ārd og Nā-ä-män: av Ārdi, familjan hjá

Árd-it'-unum: og av Ná'-á-mán-i, familjan hjá Ná'-á-mít'-unum.

41 Hetta eru synir Benjamins eftir teirra familjum: og teir, sum vórðu taldir upp av teimum, vóru fjóruti og fimm túsund og seks hundrað.

42 ¶ Hetta eru synirnir hjá Dáni eftir teirra familjum: av Sjú'-hám-i, familjan hjá Sjú'-hám-it'-unum. Hetta eru familjurnar av Dáni eftir teirra familjum.

43 Allar familjurnar av Sjú'-hám-it'-unum, samsvarandi teimum sum vórðu taldir upp av teimum, vóru trisinstjúgu og fyra túsund og fyra hundrað.

44 ¶ Av børnum Ásjers eftir teirra familjum: av Jím'-ná, familjan hjá Jím'-nít'-unum: av Jēs'-ú-i, familjan hjá Jēs'-ú-it'-unum: av Bē'-ri-áh, familjan hjá Bē'-ri-it'-unum.

45 Av sonunum hjá Bē'-ri-áh: av Hē'-bēr-i, familjan hjá Hē'-bēr-it'-unum: av Mál'-chī-ēl, familjan hjá Mál'-chī-ēl-it'-unum.

46 Og navnið hjá dóttur Ásjers var Sára.

47 Hetta eru familjurnar av sonunum hjá Ásjeri samsvarandi teimum sum vórðu taldir upp av teimum; sum vóru fimmti og trý túsund og fyra hundrað.

48 ¶ Av sonum Nāph'-tā-lis eftir teirra familjum: av Jáh'-zēl, familjan hjá Jáh'-zēl-it'-unum: av Gú'-nī, familjan hjá Gú'-nít'-unum:

49 Av Jē'-zēr, familjan hjá Jē'-zēr-it'-unum: av Sjil'-lēm, familjan hjá Sjil'-lēm-it'-unum.

50 Hetta eru familjurnar av Nāph'-tā-li samsvarandi teirra familjum: og teir, sum vórðu taldir upp av teimum, vóru fjóruti og fimm túsund og fyra hundrað.

51 Hetta vóru teir upptaldu av børnum Ísraels, seks hundrað túsund og eitt túsund og sjei hundrað og triati.

52 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

53 Hesum skal landið verða sundurdeilt til arvs samsvarandi talinum á nøvnum.

54 Til mangar skalt tú geva tess meiri arv, og til fáar skalt tú geva tess minni arv: til hvønn einstakan skal arvir hansara verða givin samsvarandi teimum sum vórðu taldir upp hjá honum.

55 Men landið skal verða sundurdeilt við lutakasti: samsvarandi nøvnum á ættargreinum fedra sína skulu teir arva.

56 Samsvarandi lutakastinum skal ognin harav verða sundurdeild ímillum mangar og fáar.

57 ¶ Og hetta eru teir sum vórðu taldir upp av Levitunum eftir teirra familjum: av Gēr'-sjón, familjan hjá Gēr'-sjón-it'-unum: av Kó'-hāth, familjan hjá Kó'-hāth-it'-unum: av Mē'-rār-i, familjan hjá Mē'-rār-it'-unum.

58 Hetta eru familjurnar hjá Levitunum: familjan hjá Lib'-nít'-unum, familjan hjá Hē'-brön-it'-unum, familjan hjá Māh'-lit'-unum, familjan hjá Mū'-sjit'-unum, familjan hjá Kōr'-ā-thit'-unum. Og Kó'-hāth gat Amram.

59 Og navnið hjá konu Amrams var Jōch'-ē-bēd, dóttir Levís, sum móðir hennara fœddi til Levís í Egyptalandi: og hon fœddi Amrami Aaron og Móses, og Mirjam, systur teirra.

60 Og Aaroni varð fœddur Nádab, og Á'-bī-hū, El'-ē-á-zár, og Íth'-ā-már.

61 Og Nádab og Á'-bī-hū doyðu, tá ið teir ofraðu fremmandan eld frammi fyri HARRANUM.

62 Og teir, sum vórðu taldir upp av teimum, vóru tjúgu og trý túsund, allir hannar frá mánaði gomlum og upp eftir: tí at teir vórðu ikki taldir upp millum Ísraels børn, av tí at tað var eingin arvir givin teimum millum Ísraels børn.

63 ¶ Hetta eru teir sum vórðu taldir upp av Mósesi og El-ê-á-zár-i presti, sum taldu upp Ísraels börn á slættum Móabs við Jordan nær Jericho.

64 Men millum hesar var ikki maður av teimum sum Móses og Aaron prestur upptaldu, tá ið teir upptaldu Ísraels börn í Sí-nâs-oyðu.

65 Tí HARRIN hevði sagt um teir, Teir skulu vissuliga doyggja í oyðuni. Og tað var ikki eftir ein maður av teimum, uttan Cáleb Jê-phün-néh sonur, og Jósua Nuns sonur.

KAPITUL 27

TÁ komu dötur Zê-ló-phê-hâd-s, sonar Hê-phêr-s, sonar Gileads, sonar Má-chîr-s, sonar Mâ-nâs-sêh, av familjunum hjá Mâ-nâs-sêh, syni Jósephs: og hetta eru nøvnini hjá döttrum hans; Mâh-lâh, Noah, og Hög-lâh, og Mil-câh, og Tîr-zâh.

2 Og tær stóðu frammi fyri Mósesi, og frammi fyri El-ê-á-zár-i presti, og frammi fyri prinsunum og allari samkomuni, við dynnar á samkomutabernaklinum, og søgdu,

3 Okkara faðir doyði í oyðuni, og hann var ikki í flokki teirra sum savnaðu seg saman ímóti HARRANUM í flokki Kór-âh; men doyði í sini egnu synd, og hevði ongar synir.

4 Hvi skuldi navn faðirs okkara verðið ruddað út burturúr familju hansara, av tí at hann ongan son hevur? Gev okkum tí eina ogn millum brøður faðirs okkara.

5 Og Móses ferdði teirra søk framfyri HARRAN.

6 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

7 Dötur Zê-ló-phê-hâd-s tala rætt: tú skalt vissuliga geva teimum arvsogn millum brøður

faðirs teirra; og tú skalt elva arvi faðirs teirra at fara til teirra.

8 Og tú skalt tala við börn Ísraels, og siga, Um maður doyggi, og ongan son havi, tá skulu tit elva arvi hans at fara til dóttur hans.

9 Og um hann onga dóttur havi, tá skulu tit geva arv hans til brøður hansara.

10 Og um hann ongar brøður havi, tá skulu tit geva arv hans til brøður faðirs hansara.

11 Og um hansara faðir ongar brøður havi, tá skulu tit geva arv hans til skyldmann hansara sum er næstur mót honum av familju hansara, og hann skal ognast tað: og tað skal vera Ísraels börnum dómsáseting, eins og HARRIN beyð Mósesi.

12 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Slepp tær niðan á hetta fjallið Ab-â-rim, og siggj landið sum eg havi givið børnum Ísraels.

13 Og tá ið tú hevurt sæð tað, skalt tú eisini verða savnaður til fólk títt; eins og Aaron tín bróðir varð savnaður.

14 Tí at tit gjørdi uppreist ímóti boði mínum í Zin oyðimørk, í klandri samkomunnar, um at halga meg hjá vatninum frammi fyri eygum teirra: tað er Mêr-î-bâh vatn í Ká-dêsj í Zin oyðuni.

15 ¶ Og Móses talaði við HARRAN, og segði,

16 Lat HARRAN, Guð hjá andunum av øllum kjøti, seta mann yvir samkomuni,

17 Sum kann fara út undan teimum, og sum kann fara inn undan teimum, og sum kann leida teir út, og sum kann føra teir inn; at samkoma HARRANS veri ikki eins og seyðir sum ongan hirða hava.

18 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Tak tær Jósua Nuns son,

NUMMUR 28

Offur sum gætur eigur at gevast eftir

ein mann sum andin er í, og legg tína hond á hann;

19 Og set hann framfyri Æl-é-á-zár prest, og framfyri alla samkomuna; og gev honum álegging í teirra eygsjón.

20 Og tú skalt koyra *nakað* av tíni æru uppá hann, at øll samkoma Ísraels barna má vera lýðin.

21 Og hann skal standa frammi fyri Æl-é-á-zár-i presti, sum skal spyrja *um ráð* fyri hann eftir dómi Ú-rím-s frammi fyri HARRANUM: eftir orði hansara skulu teir fara út, og eftir orði hansara skulu teir koma inn, *bæði* hann, og øll Ísraels børn við honum, enntá øll samkoman.

22 Og Móses gjørdi eins og hann tók Jósua, og stillaði hann framfyri Æl-é-á-zár prest, og framfyri alla samkomuna:

23 Og hann legði sínar hendur á hann, og gav honum álegging, eins og HARRIN beyð við hendi Mósesar.

KAPITUL 28

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Bjóða børnum Ísraels, og sig við teir, *Mítt offur, og mítt breyð* til míni sláturoffur gjørd við elli, mær *til* søtan anga, skulu tit geva gætur eftir at ofra mær í teirra røttu tíð.

3 Og tú skalt siga við teir, *Hetta er ofrið* gjørt við elli sum tit skulu ofra HARRANUM; tvey fyrsta árs lomb uttan blett dag um dag, *til* eitt framhaldandi brennioffur.

4 Tað eina lambið skalt tú ofra um morgunin, og hitt lambið skalt tú ofra um kvældið;

5 Og ein tíggjundarpart av é-füh av mjøli til matoffur, blandað við fjórðingin av eini hin av slignari olju.

6 *Tað er* eitt áframhaldandi brennioffur, sum varð fyriskipað á Sī-nāi fjalli til søtan anga, eitt sláturoffur gjørt við elli at HARRANUM.

7 Og drykkofrið harav *skal vera* fjórðingurin av eini hin fyri tað eina lambið: í tí heilaga *plássinum* skalt tú fáa tað sterka vinið at verða helt HARRANUM *til* drykkoffur.

8 Og hitt lambið skalt tú ofra um kvældið: eins og matofrið um morgunin, og eins og drykkofrið harav, *so* skalt tú ofra *tað*, eitt sláturoffur gjørt við elli, av sötum anga at HARRANUM.

9 ¶ Og á sabbatsdegnum tvey fyrsta árs lomb uttan blett, og tveir tíggjunddeilir av mjøli *til* matoffur, blandað við olju, og drykkofrið harav:

10 *Hetta er* brenniofrið hjá hvørjum sabbati, umframta tað framhaldandi brenniofrið, og drykkoffur hans.

11 ¶ Og í byrjanunum av tykkara mánaðum skulu tit ofra brennioffur at HARRANUM; tveir ungar tarvar, og ein veðr, sjev fyrsta árs lomb uttan blett;

12 Og trigggjar tíggjunddeilir av mjøli *til* matoffur, blandað við olju, fyri ein ungtarv; og tveir tíggjunddeilir av mjøli *til* matoffur, blandað við olju, fyri ein veðr;

13 Og ein atskildan tíggjunddeil av mjøli, blandað við olju, *til* matoffur at einum lambi; *til* brennioffur av sötum anga, eitt sláturoffur gjørt við elli at HARRANUM.

14 Og teirra drykkoffur skulu vera ein hálv hin av vini at einum ungtarvi, og triðjingurin av eini hin at einum veðri, og fjórðingurin av eini hin at einum lambi: *hetta er* brenniofrið hjá hvørjum mánaði út igjøgnum mánaðir ársins.

15 Og ãitt lamb av geitunum til syndoffur at HARRANUM skal ofrast, umfram tað framhaldandi brenniofrið, og drykkoffur hans.

16 Og í fjúrtanda degi av fyrsta mánaði *er* umleyp HARRANS.

17 Og í fimtanda degi av hesum mánaði *er* hátiðin: sjeý dagar skal ósúrtað breýð verða etið.

18 Í fyrsta degi *skal vera* ein heilag samankalling; tit skulu einkið háttarlag av tænarakendum arbeiði gera *hari*:

19 Men tit skulu ofra slátur-offur gjørt við' eldi *til* brennioffur at HARRANUM; tveir ungar tarvar, og ein veðr, og sjeý fyrsta árs lomb: tey skulu vera tykkum uttan lýti:

20 Og teirra matoffur *skal vera av* mjøli blandaðum við olju: triggjar tiggjunddeilir skulu tit ofra fyri ein ungtarv, og tveir tiggjunddeilir fyri ein veðr;

21 Ein atskildan tiggjunddeil skalt tú ofra fyri hvørt lambið, út ígjøgnum tey sjeý lombini:

22 Og ãina geit *til* syndoffur, til at gera eina sáttargerð fyri tykkum.

23 Tit skulu ofra hesi umfram t brenniofrið um morgunin, sum *er* til eitt framhaldandi brennioffur.

24 Eftir hesum háttarlagi skulu tit ofra dagligani, út ígjøgnum teir sjeý dagarnar, matin av sláturofrinum gjørdum við' eldi, av sötum anga at HARRANUM: tað skal ofrast umfram framhaldandi brenniofrið, og drykkoffur hans.

25 Og á sjeýnda degi skulu tit hava eina heilaga samankalling; tit skulu einkið tænarakent arbeiði gera.

26 ¶ Eisini á frumávakstadegnum, tá ið tit koma við nýggjum matofri at HARRANUM,

eftir *at* tykkara vikur *veri úti*, skulu tit hava eina heilaga samankalling; tit skulu einkið tænarakent arbeiði gera:

27 Men tit skulu ofra brenniofrið til sötan anga at HARRANUM; tveir ungar tarvar, ein veðr, sjeý fyrsta árs lomb;

28 Og teirra matoffur av mjøli blandað við olju, triggjar tiggjunddeilir at einum ungtarvi, tveir tiggjunddeilir at einum veðri,

29 Ein atskildan tiggjunddeil at einum lambi, út ígjøgnum tey sjeý lombini;

30 Og ãitt lamb av geitunum, til at gera eina sáttargerð fyri tykkum.

31 Tit skulu ofra *tey* umfram t tað framhaldandi brenniofrið, og matoffur hans, (tey skulu vera tykkum uttan lýti), og drykkofrini hjá teimum.

KAPITUL 29

OG í sjeýnda mánaði, á fyrsta *degi* mánaðarins, skulu tit hava eina heilaga samankalling; tit skulu einkið tænarakent arbeiði gera: tað *er* ein dagur av *at* blása lúðrarnar hjá tykkum.

2 Og tit skulu ofra eitt brennioffur til sötan anga at HARRANUM; ein ungan tarv, ein veðr, og sjeý fyrsta árs lomb uttan lýti:

3 Og teirra matoffur *skal vera av* mjøli blandaðum við olju, triggjar tiggjunddeilir fyri ungan tarv, og tveir tiggjunddeilir fyri ein veðr,

4 Og ein tiggjunddeil fyri ãitt lamb, út ígjøgnum tey sjeý lombini:

5 Og ãitt lamb av geitunum *til* syndoffur, til at gera eina sáttargerð fyri tykkum:

6 Umfram t brennioffur mánaðarins, og matoffur hans, og

NUMMUR 29

dagliga brenniofrið, og matoffur hans, og drykkofrini hjá teimum, eftir háttarlagi teirra, til sötan anga, eitt släturoffur gjört við eldi at HARRANUM.

7 ¶ Og tit skulu hava á tiggjunda *degi* av hesum sjeýnda mánaði eina heilaga samankalling; og tit skulu níva tykkara sálir: tit skulu ikki gera nakað arbeiði *hari*:

8 Men tit skulu ofra eitt brennioffur at HARRANUM *til* sötan anga; ein ungan tarv, ein veðr, og sjeý fyrsta árs lomb; tey skulu vera tykkum uttan lýti:

9 Og teirra matoffur *skal vera av* mjøli blandaðum við olju, triggjar tiggjunddeilir til ungtarv, og tveir tiggjunddeilir til ein veðr,

10 Ein atskildan tiggjunddeil til eitt lamb, út ígøgnum tey sjeý lombini:

11 Eitt lamb av geitunum *til* syndoffur; umframt sáttargerðar-syndofrið, og tað framhaldandi brenniofrið, og matofrið hjá tí, og drykkofrini hjá teimum.

12 ¶ Og á fimtanda degi av sjeýnda mánaði skulu tit hava eina heilaga samankalling; tit skulu einkið tænarakent arbeiði gera, og tit skulu halda hátíð at HARRANUM í sjeý dagar:

13 Og tit skulu ofra brennioffur, släturoffur gjört við eldi, av sötum anga at HARRANUM; trettan ungar tarvar, tveir veðrar, og fjúrtan fyrsta árs lomb; tey skulu vera uttan lýti:

14 Og teirra matoffur *skal vera av* mjøli blandað við olju, triggir tiggjunddeilir at hvørjum ungtarvi av teimum trettan ungtarvunum, tveir tiggjunddeilir til hvønn veðr av teimum báðum veðrunum,

15 Og ein atskildan tiggjunddeil til hvørt lambið av teimum fjúrtan lombunum:

Offur á teimum átta døgum av

16 Og eitt lamb av geitunum *til* syndoffur; umframt tað framhaldandi brenniofrið, matoffur hans, og drykkoffur hans.

17 ¶ Og á øðrum degi *skulu tit ofra* tólv ungar tarvar, tveir veðrar, fjúrtan fyrsta árs lomb uttan blett:

18 Og matofrið hjá teimum og drykkofrini hjá teimum fyri ungtarvarnar, fyri veðrarnar, og fyri lombini, *skulu vera* samsvarandi teirra tali, eftir háttarlagnum:

19 Og eitt lamb av geitunum *til* syndoffur; umframt tað framhaldandi brenniofrið, og matofrið harav, og drykkofrini hjá teimum.

20 ¶ Og á triðja degi ellivu ungtarvar, tveir veðrar, fjúrtan fyrsta árs lomb uttan lýti;

21 Og matofrið hjá teimum og drykkofrini hjá teimum fyri ungtarvarnar, fyri veðrarnar, og fyri lombini, *skulu vera* samsvarandi teirra tali, eftir háttarlagnum:

22 Og eina geit *til* syndoffur; umframt tað framhaldandi brenniofrið, og matoffur hans, og drykkoffur hans.

23 ¶ Og á fjórða degi tiggju ungtarvar, tveir veðrar, og fjúrtan fyrsta árs lomb uttan lýti:

24 Matofrið hjá teimum og drykkofrini hjá teimum fyri ungtarvarnar, fyri veðrarnar, og fyri lombini, *skulu vera* samsvarandi teirra tali, eftir háttarlagnum:

25 Og eitt lamb av geitunum *til* syndoffur; umframt tað framhaldandi brenniofrið, matoffur hans, og drykkoffur hans.

26 ¶ Og á fimta degi niggju ungtarvar, tveir veðrar, og fjúrtan fyrsta árs lomb uttan blett:

27 Og matofrið hjá teimum og drykkofrini hjá teimum fyri ungtarvarnar, fyri veðrarnar, og fyri lombini, *skulu vera*

samsvarandi teirra tali, eftir háttarlagnum:

28 Og *ēina* geit *til* synd-offur; umframt tað framhaldandi brenniofrið, og matoffur hans, og drykkoffur hans.

29 ¶ Og á sætta degi átta ungtarvar, tveir veðrar, og fjúrtan fyrsta árs lomb uttan lýti:

30 Og matofrið hjá teimum og drykkofrini hjá teimum fyri ungtarvarnar, fyri veðrar-*nar*, og fyri lombini, *skulu vera* samsvarandi teirra tali, eftir háttarlagnum:

31 Og *ēina* geit *til* synd-offur; umframt tað framhaldandi brenniofrið, matoffur hans, og drykkoffur hans.

32 ¶ Og á sjevnda degi sjev ungtarvar, tveir veðrar, og fjúrtan fyrsta árs lomb uttan lýti:

33 Og matofrið hjá teimum og drykkofrini hjá teimum fyri ungtarvarnar, fyri veðrar-*nar*, og fyri lombini, *skulu vera* samsvarandi teirra tali, eftir háttarlagnum:

34 Og *ēina* geit *til* synd-offur; umframt tað framhaldandi brenniofrið, matoffur hans, og drykkoffur hans.

35 ¶ Á áttanda degi skulu tit hava hátíðarsamkomu: tit skulu einkið tænarakent arbeiði gera *hari*:

36 Men tit skulu ofra brennioffur, sláturoffur gjørt við eldi, av søtum anga at HARRANUM: *ēin* ungtarv, *ēin* veðr, sjev fyrsta árs lomb uttan lýti:

37 Matofrið hjá teimum og drykkofrini hjá teimum fyri ungtarvin, fyri veðrin, og fyri lombini, *skulu vera* samsvarandi teirra tali, eftir háttarlagnum:

38 Og *ēina* geit *til* synd-offur; umframt tað framhaldandi brenniofrið, og matoffur hans, og drykkoffur hans.

39 Hesi *ting* skulu tit gera

HARRANUM í tykkara fastsettu hátíðum; umframt heitsstreingini hjá tykkum, og friviljaofrini hjá tykkum, fyri brenniofrini hjá tykkum, og fyri matofrini hjá tykkum, og fyri drykkofrini hjá tykkum, og fyri friðofrini hjá tykkum.

40 Og Móses segði Ísraels börnum samsvarandi øllum sum HARRIN beyð Mósesi.

KAPITUL 30

OG Móses talaði við høvuðs-*menningar* av ættargreinunum viðvíkjandi börnum Ísraels, og segði, Hetta *er* tað sum HARRIN hevur boðið.

2 Um maður streingi heiti at HARRANUM, ella svørji ein eið at binda sína sál við bandi; *so* skal hann ikki bróta sitt orð, hann skal gera samsvarandi øllum sum gongur úr úr hans munn.

3 Um kvinna eisini streingi HARRANUM heiti, og bindi *seg* við bandi, *verandi* í húsi faðirs síns í sínum ungdómi;

4 Og hennara faðir hoyri hennara heiti, og hennara band sum hon hevur bundið sína sál við, og hennara faðir man halda sínum friði fyri henni: *so* skulu øll hennara heitir standa, og hvørt band sum hon hevur bundið sína sál við skal standa.

5 Men um hennara faðir frávisi hana í tí degi sum hann hoyrir; *so* skal ikki nakað av hennara heitum, ella av hennara bondum sum hon hevur bundið sína sál við, standa: og HARRIN skal fyrigeva henni, av tí at hennara faðir frávísti hana.

6 Og um hon yvirhøvir hevði mann, tá ið hon heitti, ella mælti okkurt út av varrum sínum, sum hon bant sína sál við;

7 Og maður hennara hoyrði *tað*, og helt sínum friði fyri henni í tí degi sum hann hoyrði *tað*:

NUMMUR 31

so skulu hennara heitir standa, og hennara bond, sum hon bant sína sál við, skulu standa.

8 Men um maður hennara frávísti hana á tí degi sum hann hoyrði *tað*, so skal hann gera hennara heiti sum hon heitti, og tað sum hon mælti við sínum varrum, sum hon bant sína sál við, av ongari virkni: og HARRIN skal fyrigeva henni.

9 Men hvørt heiti hjá einkju, og hjá henni sum er fráskild, sum tær hava bundið sínar sálir við, skal standa ímóti henni.

10 Og um hon heitti í húsi mans síns, ella bant sína sál við bandi við einum eiði;

11 Og maður hennara hoyrði *tað*, og helt sínum friði fyri henni, og frávísti hana ikki: tá skulu øll hennara heitir standa, og hvørt band, sum hon bant sína sál við, skal standa.

12 Men um hennara maður fullkomiliga hevur gjørt tey ógild á tí degi hann hoyrði *tey*; tá skal hvatsumhelst *ið* framgekk av hennara varrum viðvíkjandi hennara heitum, ella viðvíkjandi bandinum av hennara sál, ikki standa: maður hennara hevur gjørt tey ógild; og HARRIN skal fyrigeva henni.

13 Hvørt heiti, og hvør bindandi eiður at níva sálina, maður hennara kann staðfesta tað, ella maður hennara kann gera tað ógilt.

14 Men um maður hennara fullkomiliga haldi sínum friði fyri henni frá degi til dags; tá staðfestir hann øll hennara heitir, ella øll hennara bond, sum *eru* á henni: hann staðfestir tey, tí hann helt sínum friði fyri henni í tí degi sum hann hoyrði *tey*.

15 Men um hann á nakrar hættir ger tey ógild, eftir at hann hevur hoyrt *tey*; so skal hann bera hennara misgerð.

Viðvíkjandi heitstreingjum

16 Hetta *eru* ásetingarnar sum HARRIN beyð Mósesi, ímillum mann og konu hansara, ímillum faðirin og dóttur hansara, *verandi em* í sínum ungdómi í húsi faðirs síns.

KAPITUL 31

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Hevn Israels børn á Mí-di-á-nít-arnar: síðan skalt tú verða savnaður til fólk títt.

3 Og Móses talaði við fólkíð, og segði, Vápníð summar av tykkum til kriggið, og fari teir ímóti Mí-di-á-nít-unum, og hevnið HARRAN á Mí-di-án.

4 Av hvørji ættargrein túsund, út igjøgnum allar ættargreindir Israels, skulu tit senda til kriggið.

5 So tað vórðu flýggjaðir úr Israels túsundum, eitt túsund burtur úr *hvørji* ættargrein, tólv túsund vápnaðir til viggja.

6 Og Móses sendi teir til kriggið, túsund úr *hvørji* ættargrein, teir og *Phí-ně-hás*, son *El-ě-á-zár* prest, til kriggið, við heilagu amboðunum, og lúðrunum til at blása í sini hond.

7 Og teir kriggjaðust ímóti Mí-di-á-nít-unum, eins og HARRIN beyð Mósesi; og teir vógu allar kallarnar.

8 Og teir vógu kongarnar av Mí-di-án, umframt restina av teimum ið vórðu vignir; *nevniliga*, *E-vi*, og *Rě-kěm*, og *Zúr*, og *Húr*, og *Rě-bá*, fimm kongar av Mí-di-án: eisini *Bá-laám Bě-ór-s* son vógu teir við svørðinum.

9 Og Israels børn tóku allar kvinnurnar av Mí-di-án til fangar, og hini smáu teirra, og tóku ránsfæið av øllum teirra fenaði, og øllum teirra smáfæafylgjum, og øllum teirra góðsi.

10 Og teir brendu allar teirra staðir sum teir buðu í, og øll teirra stásiliglu slott, við eldi.

11 Og teir tóku alt ránsfæið, og allan herfongin, *bæði* av monnum og av djórum.

12 Og teir førdu fangarnar, og herfongin, og ránsfæið, at Mósesi, og Æl-é-á-zár-i presti, og at samkomu Ísraels barna, at leirinum við slættar Móabs, sum *eru* við Jordan nær Jericho.

13 ¶ Og Móses, og Æl-é-á-zár prestur, og allir prinsarnir av samkomuni, fóru út at mæta teimum útum leirin.

14 Og Móses var vreiður við yvirmenninar av herliðinum, við høvuðsmenninar yvir túsundum, og høvuðsmenn yvir hundradum, sum komu frá bardaganum.

15 Og Móses segði við teir, Hava tit frelst allar kvinnurnar á lívi?

16 Sí, hesar finga Ísraels børn, ígjøgnum ráð Bá-laám-s, at fremja misbrot imóti HARRANUM í málevni Pē-ór-s, og har var plága millum samkomu HARRANS.

17 Drepið tí nú hvønn kallkyns millum tey smáu, og drepið hvørja kvinnu sum hevur kent mann við at liggja við honum.

18 Men øll kvennbørnini, sum ikki hava kent mann við at liggja við honum, haldið *tey* á lívi til tykkara sjálvs.

19 Og verðið tit uttanfyri leirin í sjei dagar: hvørsumhelst *ið* hevur dripið nakran persón, og hvørsumhelst *ið* hevur nomið við nakran vignan, skirgið *bæði* tykkum sjálvar og tykkara fangar í triðja degi, og í sjeinda degi.

20 Og skirgið allan *tykkara* klædnað, og alt sum er gjørt úr skinum, og alt verk av geitahári, og øll ting gjørd úr víði.

21 ¶ Og Æl-é-á-zár prestur segði við krígmenninar sum fóru til orrustuna, Hetta *er* regluskipan lógarinnar sum HARRIN beyð Mósesi;

22 Bara gullið, og silvurið, messingin, jarnið, tinið, og blyggið,

23 Alt sum kann viðstanda eldin, *tað* skulu tit lata fara ígjøgnum eldin, og tað skal verða reint: men tað skal verða skirgað við atskiljingarvatninum: og alt, sum ikki viðstendur eldin, skulu tit fáa at fara ígjøgnum vatnið.

24 Og tit skulu tváa tykkara klæðir á sjeinda degi, og tit skulu verða reinir, og síðani skulu tit koma inn í leirin.

25 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

26 Tak samløguna av herfonginum sum varð tikin, *bæði* av manni og av djóri, tú, og Æl-é-á-zár prestur, og fremstu fedrarnir av samkomuni:

27 Og skiljið herfongin í tveir partar; imillum teir sum tóku kríggið uppá seg, sum fóru út til orrustu, og imillum alla samkomuna:

28 Og innkalla eitt ikast til HARRANS frá krígsmonnum sum fóru út til orrustu: eina sál av fimm hundrad, *bæði* av persónunum, og av neytunum, og av asnunum, og av seyðinum:

29 Takið *tað* av teirra hálvu, og gev *tað* at Æl-é-á-zár-i presti, til eitt hevjióffur HARRANS.

30 Og av hálvu Ísraels barna skalt tú taka ein skamt av fimmti, av persónunum, av neytunum, av asnunum, og av smáfæafylgjum, av alskyns djórum, og geva tey at Levitunum, sum halda álegggingina av tabernakli HARRANS.

31 Og Móses og Æl-é-á-zár prestur gjørdu sum HARRIN beyð Mósesi.

32 Og býtið, *sum var* restin av herfonginum sum krígmenninir høvdu fangað, var seks hundrad túsund og sjeiti túsund og fimm túsund seyðir,

33 Og trísinstjúgu og tólv túsund neyt,

34 Og trísinstjúgu og eitt túsund asnar,

35 Og triati og tvey túsund persónar í alt, av kvinnum sum ikki høvdu kent mann við at liggja við honum.

36 Og tann hálvan, sum var skamturin hjá teimum ið fóru út til kriggi, var í tali trý hundrað túsund og sjeý og triati túsund og fimm hundrað seyðir:

37 Og HARRANS íkast av seyðinum var seks hundrað og trísinstjúgu og fimtan.

38 Og neytini vóru triati og seks túsund; av hvørjum HARRANS íkast var trísinstjúgu og tólv.

39 Og asnarnir vóru triati túsund og fimm hundrað; av hvørjum HARRANS íkast var trísinstjúgu og ein.

40 Og persónarnir vóru sekstán túsund; av hvørjum HARRANS íkast var triati og tveir persónar.

41 Og Móses gav íkastið, sum var HARRANS hevjióffur, at Æl-é-á-zári presti, eins og HARRIN beyð Mósesi.

42 Og av hálvu Ísraels barna, sum Móses skildi frá monnunum ið kriggjaðu,

43 (Men tann hálvan, ið tilhoyrði samkomuni, var trý hundrað túsund og triati túsund og sjeý túsund og fimm hundrað seyðir,

44 Og triati og seks túsund neyt,

45 Og triati túsund asnar og fimm hundrað,

46 Og sekstan túsund persónar;)

47 Enntá av Ísraels barna hálvu tók Móses ein skamt av fimmti, bæði av manni og djóri, og gav tey at Levitunum, sum hildu álegggingina av tabernakli HARRANS; eins og HARRIN beyð Mósesi.

48 ¶ Og yvirmenninir sum vóru yvir túsundum av herliðinum, høvuðsmenninir av túsundum,

og høvuðsmenninir av hundraðum, komu nær Mósesi:

49 Og teir søgdu við Móses, Tinir tænarar hava tikið samløguna av krigsmonnunum sum eru undir álegging vári, og tað vantar ikki ein maður av okkum.

50 Vit eru tí komnir við tilbiðjanaroftri til HARRANS, tað sum hvør maður hevur fingið, av smúkkum av gulli, ketum, og armbondum, ringum, oyrnaringum, og prýðisplátum, til at gera eina sáttargerð fyri okkara sálir frammi fyri HARRANUM.

51 Og Móses og Æl-é-á-zár prestur tóku gullið av teimum, enntá allar virkaðar smúkkur.

52 Og alt gullið av ofrinum sum teir ofraðu upp til HARRANS, av høvuðsmonnunum av túsundum, og av høvuðsmonnunum av hundraðum, var sekstán túsund sjeý hundrað og fimmti sjé-klar.

53 (Ti at krigsmenninir høvdu tikið herfong, hvør maður til sin sjálvs.)

54 Og Móses og Æl-é-á-zár prestur tóku gullið av høvuðsmonnunum av túsundum og av hundraðum, og komu við tí inn í samkomutabernaklið, til eitt minni fyri Ísraels børn frammi fyri HARRANUM.

KAPITUL 32

RÉUBENS børn og Gáds børn høvdu nú sera mikla fjöld av fenaði: og tá ið teir sóu land Já-zér-s, og land Gileads, at sí, staðið var eitt stað til fenað;

2 Komu Gáds børn og Reúbens børn og talaðu við Móses, og til Æl-é-á-zár prests, og við prinsarnar av samkomuni, og søgdu,

3 At-á-róth, og Dí-bön, og Já-zér, og Nimrah, og Hēs-j-bön, og Æl-é-á-léh, og Sjé-bäm, og Né-bö, og Bē-ön,

4 Enntá landið sum HARRIN

sló frammi fyri samkomu Ísraels, er eitt land til fenað, og tænarar tínrar hava fenað:

5 Hvørsvegna, søgdu teir, um vit hava funnið náði í tinni eygsjón, *tá* lat hetta land verða givið tænarum tínum til ognar, og før okkum ikki yvirum Jordan.

6 ¶ Og Móses segði við Gáds børn og til Reúbens børn, Skulu tykkara brøður fara til kriggj, og skulu tit sita her?

7 Og hvi mismótiggerra tit hjartað hjá Ísraels børnum frá at fara yvir í landið sum HARRIN hevur givið teimum?

8 Svá gjørdtu tykkara fedrar, *tá* ið eg sendi teir frá Ká'-dēs-jbār-nē-ū at siggja landið.

9 Tí at *tá* ið teir fóru niðan at dali Ešj'-cól-s, og sóu landið, mismótiggjørdtu teir hjartað hjá Ísraels børnum, at teir ei skuldu fara inn í landið sum HARRIN hevði givið teimum.

10 Og HARRANS firtni varð kynd hina somu tíð, og hann svór, og segði,

11 Vissuliga skal eingin av monnunum sum komu upp úr Egyptalandi, frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, siggja landið sum eg svór Abrahami, Ísaaki, og Jákupi; tí at teir hava ikki heilvegis fylgt mær:

12 Uttan Cáleb, sonur Jē-phūn-nēh Kē-nēz-it'-a; og Jósjua Nuns sonur: tí at teir hava heilvegis fylgt HARRANUM.

13 Og HARRANS firtni varð kynd imóti Ísrael, og hann fekk teir *at* reika *um* í oyðuni í fjøruti ár, inntil alt tað ættarliðið, sum hevði gjørt ilt í HARRANS eygsjón, var upptært.

14 Og sí, tit eru risnir upp í stað fedra tykkara, ein fjølgan av syndafullum monnum, at økja enn *um* hina grimmu firtni HARRANS móti Ísrael.

15 Tí um tit vendi burt frá

at fara aftaná honum, vil hann uppافتur eftirlata teir í oyðuni; og tit skulu oyða alt hetta fólk.

16 ¶ Og teir komu nær at honum, og søgdu, Vit vilja byggja seyðabyrgir her til fenað váran, og staðir til okkara smáu:

17 Men vit sjályir vilja fara vígbúnir undan Ísraels børnum, inntil vit hava ført teir at teirra plássi: og okkara smáu skulu dvøljust í girdu staðunum orsakað av íbúgvum landsins.

18 Vit vilja ikki venda aftur at húsum várum, inntil Ísraels børn hava arvað hvør maður arv sín.

19 Tí vit vilja ikki arva við teimum hinumegin Jordan, ella frameftir; tí at okkara arvir er fallin okkum hesumegin Jordan eystanvert.

20 ¶ Og Móses segði við teir, Um tit vilji gera hetta ting, um tit vilji fara vígbúnir frammi fyri HARRANUM til víggja,

21 Og vilji fara allir av tykkum vígbúnir yvirum Jordan frammi fyri HARRANUM, inntil hann havi rikið út sínar figgindar undan sær,

22 Og landið verði undirlagt frammi fyri HARRANUM: so skulu tit aftaná venda aftur, og vera sakleysir frammi fyri HARRANUM, og frammi fyri Ísrael, og hetta land skal vera ogn tykkara frammi fyri HARRANUM.

23 Men um tit vilji ikki gera so, sí, *tá* hava tit syndað imóti HARRANUM: og verið visir *í at* tykkara synd fer *at* spora tykkum upp.

24 Byggið tykkum staðir til tykkara smáu, og byrgir til seyð tykkara; og gerið tað sum hevur gingið út av munnni tykkara.

25 Og Gáds børn og Reúbens børn talaðu við Móses, og søgdu, Tínrar tænarar vilja gera sum harri min ábyður.

26 Okkara smáu, konur okkara, smáfæafylgir okkara, og

allur okkara fenaður, skulu vera har í staðum Gileads:

27 Men tínar tænarar vilja fara yvirum, hvør maður vápnaður til viggja, frammi fyri HARRANUM til orrustu, eins og harri mín sigur.

28 So viðvikjandi teimum beyð Móses El-é-á-zâr-i presti, og Jósua Nuns syni, og fremstu fedrunum av ættargreinum Ísraels barna:

29 Og Móses segði við teir, Um Gáds børn og Reúbens børn vilji fara við tykkum yvirum Jordan, hvør maður vápnaður til orrustu, frammi fyri HARRANUM, og landið verði undirlagt frammi fyri tykkum; so skulu tit geva teimum land Gileads til ognar:

30 Men um teir vilji ikki fara yvirum við tykkum vígbúnir, so skulu teir hava ognir millum tykkum í landi Cánaans.

31 Og Gáds børn og Reúbens børn svaraðu, og søgdu, Eins og HARRIN hevur sagt við tænarar tínar, soleiðis vilja vit gera.

32 Vit vilja fara yvirum vígbúnir frammi fyri HARRANUM inn í land Cánaans, at okkar arvsogn hesumegin Jordan *má vera* okkara.

33 Og Móses gav teimum, *enmtá* til Gáds barna, og til Reúbens barna, og hálvari ættargrein Mâ-nâs'-sêh-s Jósephs sonar, kongadømi Sî'hôn-s Amorita kongs, og kongadømi Ogs kongs av Bá-sjân, landið, við staðunum harav á breddunum, *enmtá* staðirnar av landinum runt umkring.

34 ¶ Og Gáds børn bygdu Dî-bôn, og Át-â-rôth, og Á-rô-êr,

35 Og Át-rôth, Sjó-phân, og Já-á-zêr, og Jög-bê-háh,

36 Og Bêth-nîm-râh, og Bêth-hâr-ân, girdar staðir: og byrgir til seyð.

37 Og Reúbens børn bygdu Hêsj-bôn, og El-é-á-lêh, og Kîr-já-thá-im,

38 Og Né-bô, og Bá-âl-mê-ôn,

(teirra nøvn vórðu broytt,) og Sjíb-mâh: og gövu staðunum, sum teir bygdu, onnur nøvn.

39 Og børn Má-chîr-s Mâ-nâs'-sêh sonar fóru til Gilead, og tóku tað, og gjørdu ognarleysan Amoritan sum *var* í tí.

40 Og Móses gav Gilead til Má-chîr Mâ-nâs'-sêh sonar; og hann búði harí.

41 Og Já-ir Mâ-nâs'-sêh sonur fór og tók teir smáu býrnar hjá tí, og kallaði teir Há-vôth-já-ir.

42 Og Nô-bâh fór og tók Kê-nâth, og bygdirnar hjá tí, og kallaði tað Nô-bâh, eftir egna navni sínum.

KAPITUL 33

HETTA eru ferðir Ísraels barna, sum fóru út úr Egyptalandi við herum sínum undir hendi Móse og Aarons.

2 Og Móses skrivaði teirra útfaringar samsvarandi teirra ferðum eftir boði HARRANS: og hetta eru teirra ferðir samsvarandi teirra útfaringum.

3 Og teir fóru avstað frá Râm-ê-sês í fyrsta mánaðinum, á fimtanda degi hins fyrsta mánaðar; á morgindegnum eftir umleypid fóru Ísraels børn út við høgari hond í eygsjónini á øllum Egyptunum.

4 Tí Egyptarnir jarðaðu allar sínar frumburðir, sum HARRIN hevði sligið teirra millum: yvir teirra gudar útinti HARRIN eisini dómar.

5 Og Ísraels børn fluttu frá Râm-ê-sês, og slógu upp í Sük-kôth.

6 Og teir fóru avstað frá Sük-kôth, og slógu upp í Ê-thâm, sum *er* í kantinum av oyðuni.

7 Og teir fluttu frá Ê-thâm, og vendu aftur at Pî-hâ-hî-rôth, sum *er* frammanfyri Bá-âl-zê-phôn: og teir slógu upp frammanfyri Mig-dól.

8 Og teir fóru avstað frá frammanfyri Pi-há-hí-róth, og fóru ígjøgnum miðjuna av sjónum inn í oyðuna, og fóru trígga daga ferð inn í Ē-thám-s oyðu, og slógu upp í Már-áh.

9 Og teir fluttu frá Már-áh, og komu til Ē-lím: og í Ē-lím vóru tólv keldur av vatni, og trísinstjúgu og tíggu pálmatrø; og teir slógu upp har.

10 Og teir fluttu frá Ē-lím, og leiraðust við Reyðahavið.

11 Og teir fluttu frá Reyðahavinum, og leiraðust í Sin oyðuni.

12 Og teir tóku sína ferð út úr Sin oyðuni, og leiraðust í Döph-käh.

13 Og teir fóru avstað frá Döph-käh, og leiraðust í Ā-lüs.

14 Og teir fluttu frá Ā-lüs, og leiraðust í Rêph-í-dím, har einkið vatn var hjá fólkinum at drekka.

15 Og teir fóru avstað frá Rêph-í-dím, og slógu upp í Sî-nâ-s oyðu.

16 Og teir fluttu frá Sî-nâ-s oyðimørk, og slógu upp við Kîb-róth-hät-tá-á-väh.

17 Og teir fóru avstað frá Kîb-róth-hät-tá-á-väh, og leiraðust við Há-zê-róth.

18 Og teir fóru avstað frá Há-zê-róth, og slógu upp í Rîth-mäh.

19 Og teir fóru avstað frá Rîth-mäh, og slógu upp við Rim-môn-pár-éz.

20 Og teir fóru avstað frá Rim-môn-pár-éz, og slógu upp í Lib-näh.

21 Og teir fluttu frá Lib-näh, og slógu upp við Rîs-säh.

22 Og teir ferðaðust frá Rîs-säh, og slógu upp í Kê-hê-lá-täh.

23 Og teir fóru frá Kê-hê-lá-täh, og slógu upp á Sjá-phêr fjalli.

24 Og teir fluttu frá Sjá-phêr fjalli, og leiraðust í Hâ-rá-däh.

25 Og teir fluttu frá Hâ-rá-däh, og slógu upp í Mäk-hê-lóth.

26 Og teir fluttu frá Mäk-hê-lóth, og leiraðust við Tá-häth.

27 Og teir fóru avstað frá Tá-häth, og slógu upp við Tár-äh.

28 Og teir fluttu frá Tár-äh, og slógu upp í Mît-käh.

29 Og teir fóru frá Mît-käh, og slógu upp í Hâsj-mó-näh.

30 Og teir fóru avstað frá Hâsj-mó-näh, og leiraðust við Mós-sê-róth.

31 Og teir fóru avstað frá Mós-sê-róth, og slógu upp í Bën-ê-já-â-kän.

32 Og teir fluttu frá Bën-ê-já-â-kän, og leiraðust við Hór-hä-gîd-gäd.

33 Og teir fóru frá Hór-hä-gîd-gäd, og slógu upp í Jôt-bä-täh.

34 Og teir fluttu frá Jôt-bä-täh, og leiraðust við Ēb-ró-näh.

35 Og teir fóru avstað frá Ēb-ró-näh, og leiraðust við E-zî-ön-gä-bêr.

36 Og teir fluttu frá E-zî-ön-gä-bêr, og slógu upp í Zîn oyðuni, sum er Ká-dêsj.

37 Og teir fluttu frá Ká-dêsj, og slógu upp á Hór fjalli, í kantinum av landi Ē-dóm-s.

38 Og Aaron prestur fór niðan á Hór fjall eftir boði HARRANS, og doyði har, í fjørutíunda ári eftir at Ísraels børn vóru komnir út úr Egyptalandi, í fyrsta degi fimta mánaðarins.

39 Og Aaron var eitt hundrað og tjúgu og trý ára gamal tá ið hann doyði á Hór fjalli.

40 Og kong Ár-äd, Cánaanitin, sum dvaldist í sunnan í landi Cánaans, hoyrði um komu Ísraels barna.

41 Og teir fóru avstað frá Hór fjalli, og slógu upp í Zäl-mó-näh.

42 Og teir fóru avstað frá Zál-mó-náh, og slógu upp í Pú-nón.

43 Og teir fóru avstað frá Pú-nón, og slógu upp í Ó-bóth.

44 Og teir fóru avstað frá Ó-bóth, og slógu upp í Ī-jē-áb-á-rim, í marki Móabs.

45 Og teir fóru avstað frá Ī-ím, og slógu upp í Dī-bōn-gád.

46 Og teir fluttu frá Dī-bōn-gád, og leiraðust í Āl-mōn-dīb-lá-thá-ím.

47 Og teir fluttu frá Āl-mōn-dīb-lá-thá-ím, og slógu upp á fjöllum Ab-á-rim-s, frammanfyri Nē-bō.

48 Og teir fóru avstað frá fjöllum Ab-á-rim-s, og slógu upp á slættum Móabs við Jordan nær Jericho.

49 Og teir slógu upp við Jordan, frá Bēth-jēs-í-mōth *alt* at Á-bēl-sjít-tim á slættum Móabs.

50 ¶ Og HARRIN talaði við Móses á slættum Móabs við Jordan nær Jericho, og segði,

51 Tala við börn Ísraels, og sig við teir, Tá ið tit eru farnir yvirum Jordan inn í land Cánaans;

52 Tá skulu tit reka út allar íbúgvar landsins frammanfyri tykkum ífrá, og oyðileggja öll teirra bílöt, og oyðileggja allar teirra bræddu myndir, og heilt ríva niður öll teirra høgu pláss:

53 Og tit skulu gera ognarleysar *íbúgvar* landsins, og dvöljast hari: tí at eg havi givið tykkum landið at ognast tað.

54 Og tit skulu skifta landið við lutakasti til arvs millum familjur tykkara: og til hinar fleiri skulu tit geva tess meiri arv, og til hinar færri skulu tit geva tess minni arv: hvørs mans *arvur* skal vera í tí plássi har hansara lutur fellur; samsvarandi ættargreinunum hjá fedrum tykkara skulu tit arva.

55 Men um tit vilji ikki reka út íbúgvar landsins frammanfyri

tykkum ífrá; tá skal tað bera á, at teir, sum tit lata vera eftir av teimum, *skulu vera* broddar í eygum tykkara, og tornir í síðum tykkara, og skulu níva tykkum í landinum sum tit dvöljast í.

56 Harafturat skal tað bera á, at eg skal gera við tykkum, so sum eg hugsaði at gera við teir.

KAPITUL 34

OG HARRIN talaði við Móses, og segði,

2 Bjóða børnum Ísraels, og sig við teir, Tá ið tit koma inn í land Cánaans; (hetta *er* landið sum skal falla tykkum til arvs, *enmtá* Cánaans land við útjaðarum tess:)

3 Tá skal tykkara suður umráði vera frá Zín oyðuni frameftir við bredda Ē-dóm-s, og tykkara suður mark skal vera uttasti breddi av salt havinum eystanvert:

4 Og tykkara mark skal venda úr suðri til uppstiging Āk-ráb-bím-s, og fara víðari til Zín: og framfaringin av tí skal vera úr suðri til Ká-dēs-j-bār-nē-ū, og skal fara víðari til Há-zár-ád-dár, og fara víðari til Āz-mōn:

5 Og markið skal heinta *sær* ein bug frá Āz-mōn til Egyptalands á, og útgongdirnar av tí skulu vera við sjógvin.

6 Og *hvat* vestara markinum *viðvíkur*, so skulu tit *enmtá* hava havið mikla til mark: hetta skal vera tykkara vestur mark.

7 Og hetta skal vera tykkara norður mark: frá havinum mikla skulu tit peika tykkum út Hór fjall:

8 Frá Hór fjalli skulu tit peika út *tykkara mark* at inn-gongd Há-māth-s; og framfaringarnar av markinum skulu vera til Zē-dād:

9 ¶ Og markið skal fara víðari til Zíph-rōn, og útgongdirnar hjá

tí skulu vera við Há-zár-ē-nān: hetta skal vera tykkara norður mark.

10 Og tit skulu peika út tykkara eystur mark frá Há-zár-ē-nān til Sjē-phām:

11 Og breiddin skal fara oman frá Sjē-phām til Rib-lāh, á eystur síðuni av A-in; og markið skal fara omaneftir, og skal rökka at síðuni av Kin-nē-rēth-s havi eystanvert:

12 Og markið skal fara oman til Jordan, og útgongdirnar av tí skulu vera við salt havið: hetta skal vera tykkara land við breddunum hjá tí runt umkring.

13 Og Móses beyð Ísraels börnum, og segði, Hetta er landið sum tit skulu arva við lutakasti, sum HARRIN beyð at geva teimum niggju ættargreinunum, og til hina hálvu ættargrein:

14 Tí at ættargrein Rēúbens barna samsvarandi húsi fedra teirra, og ættargrein Gáds barna samsvarandi húsi fedra teirra, hava fingið *sin arv*; og hálv ættargrein Mā-nās-sēh hava fingið *sin arv*:

15 Tær báðar ættargreinirnar og tann hálvu ættargreinin hava móttikið *sin arv* hesumegin Jordan nær Jericho eystureftir, imóti sólarisinum.

16 Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

17 Hetta eru nøvnini á monnunum ið skulu skifta landið at tykkum: Ēl-ē-á-zár prestur, og Jósua Nuns sonur.

18 Og tit skulu taka ein prins av hvørji ættargrein, til at skifta landið eftir arvi.

19 Og nøvnini hjá monnunum eru hesi: Av Judah ættargrein, Cáleb Jē-phūn-nēh sonur.

20 Og av ættargrein Simeons barna, Sjē-mū-ēl Ām-mī-hūd-s sonur.

21 Av Benjamins ættargrein, Ē-li-dād Kis-lōn-s sonur.

22 Og prinsurin av ættargrein Dáns barna, Būk-ki Jōg-li-s sonur.

23 Prinsurin av Jósephs börnum, fyrri ættargrein Mā-nās-sēh barna, Hān-nī-ēl Ē-phōd-s sonur.

24 Og prinsurin av ættargrein Ē-phrá-im-s barna, Kē-mū-ēl Sjif-tān-s sonur.

25 Og prinsurin av ættargrein Zē-bū-lōn-s barna, Ē-lī-zā-phān Pār-nāch-s sonur.

26 Og prinsurin av ættargrein Ís-sā-kār-s barna, Pāl-ti-ēl Azzans sonur.

27 Og prinsurin av ættargrein Ásjers barna, Á-hi-hūd Sjē-ló-mī-s sonur.

28 Og prinsurin av ættargrein Nāph-tā-li-s barna, Pē-dāh-ēl Ām-mī-hūd-s sonur.

29 Hetta eru teir, hvørjum HARRIN skipaði at skifta Ísraels börnum arvin í landi Cánaans.

KAPITUL 35

OG HARRIN talaði við Móses á slættum Móabs við Jordan nær Jericho, og segði,

2 Bjóða børnum Ísraels, at teir gevi Levitunum av arvi ognar sínar staðir at dvøljast í; og tit skulu *eisini* geva Levitunum forstaðir til staðirnar runt um teir.

3 Og staðirnar skulu teir hava til at dvøljast í; og forstaðirnar av teimum skulu vera til teirra fenað, og til teirra góds, og til øll teirra djór.

4 Og forstaðirnar av staðunum, sum tit skulu geva Levitunum, skulu rökka frá múri staðarins og úteftir eitt túsund alnir runt um.

5 Og tit skulu máta frá uttanfyri staðin á eystur síðuni tvey túsund alnir, og á suður síðuni tvey túsund alnir, og á vestur síðuni tvey túsund alnir, og á norður síðuni tvey túsund alnir; og staðurin skal vera í

NUMMUR 35

miðjuni: hetta skulu vera forstaðir staðanna hjá teimum.

6 Og millum staðirnir, sum tit skulu geva Levitunum, *skulu vera* seks staðir til grið, sum tit skulu peika út til manndráparan, at hann má flýggja hagar: og til teir skulu tit leggja afturat fjøruti og tveir staðir.

7 So allir staðirnir, sum tit skulu geva Levitunum, *skulu vera* fjøruti og átta staðir: teir *skulu tit geva* við teirra forstaðum.

8 Og staðirnir, sum tit skulu geva, *skulu vera* av ogn Ísraels barna: frá *teimum, ið hava* mangar, skulu tit geva mangar; men frá *teimum, ið hava* fáar, skulu tit geva fáar: hvør skal geva av sínum staðum at Levitunum samsvarandi sínum arvi sum hann arvar.

9 ¶ Og HARRIN talaði við Móses, og segði,

10 Tala við børn Ísraels, og sig við teir, Tá ið tit verði komnir yvirum Jordan inn í land Cánaans;

11 Tá skulu tit útpeika tykkum staðir til at vera griðstaðir hjá tykkum; at *banamaðurin* má flýggja hagar, sum drepur onkran persón av óvart.

12 Og teir skulu vera tykkum staðir til grið frá hevnanarum; at manndráparin doyggi ikki, inntil hann standi frammi fyri samkomuni í dómi.

13 Og av hesum staðunum, sum tit skulu geva, skulu tit hava seks staðir til grið.

14 Tit skulu geva triggjar staðir hesumegin Jordan, og triggjar staðir skulu tit geva í landi Cánaans, *sum* skulu vera griðstaðir.

15 Hesir seks staðirnir skulu vera eitt *griðstað, bæði* hjá Ísraels børnum, og hjá tí fremmanda, og hjá útisetanum teirra millum: at hvør tann, ið drepur onkran persón *av* óvart, má flýggja hagar.

16 Og um hann slái hann

Lógir um morð og manndráp

við jarnamboði, so at hann doyggi, *so er* hann myrðari: myrðarin skal víst verða tikin av lívi.

17 Og um hann slái hann við at kasta stein, sum hann kann doyggja við, og hann doyggi, *so er* hann myrðari: myrðarin skal víst verða tikin av lívi.

18 Ella um hann slái hann við hondvápnri av træi, sum hann kann doyggja við, og hann doyggi, *so er* hann myrðari: myrðarin skal víst verða tikin av lívi.

19 Blóðshevnanin sjálvur skal vega myrðaran: tá ið hann møtir honum, skal hann vega hann.

20 Men um hann stoyti hann av hatri, ella sleingi eftir honum við at liggja á lúri, at hann doyggi;

21 Ella í figgindskapi slái hann við síni hond, *so* at hann doyggi: *so* skal hann, ið sló *hann*, víst verða tikin av lívi; *ti* hann *er* myrðari: blóðshevnanin skal vega myrðaran, tá ið hann hittir hann.

22 Men um hann stoyti hann bráðligani uttan figgindskap, ella havi kastað á hann okkurt ting uttan at liggja á lúri,

23 Ella við onkrum steini, sum maður kann doyggja við, og sær *hann* ikki, og kasti *hann* á hann, *so* at hann doyggi, og *var* ikki hansara figgindi, eiheldur søkti hansara mein:

24 Tá skal samkoman døma ímillum *banamannin* og blóðshevnanar samsvarandi hesum dómum:

25 Og samkoman skal útfria *banamannin* úr blóðshevnanans hond, og samkoman skal endurbøta hann til staðar griðs hansara, hvagar hann var flýddur: og hann skal verða í honum til deyða høvuðsprestsins, sum varð salvaður við tí heilagu oljuni.

26 Men um *banamaðurin* til

nakra tíð kemur útum markið á staði gríðs síns, hvagar hann var flýddur;

27 Og blóðshevningarinn finni hann uttanfyri mörkini av staði gríðs hansara, og blóðshevningarinn drepi *banamaðurin*; so skal hann ikki vera sekur í blóði:

28 Tí at hann skuldi havt verðið verandi í staði gríðs síns inntil deyða hövuðsprestsins: men eftir deyða hövuðsprestsins skal *banamaðurin* venda aftur til lands ognar sínar.

29 So hesi *tingini* skulu vera til dómsáseting hjá tykkum út ígjøgnum ættarliðir tykkara í øllum bústøðum tykkara.

30 Hvøriðenn drepur nakran persón, *tá* skal myrðarin verða tikin av lívi eftir munni vitna: men eitt vitni skal ikki vitna ímóti nøkrum persóni *til at volda honum* at doyggja.

31 Harafturat skulu tit onga bøting taka fyri lívið hjá myrðara, sum *er* deyðssekur: men hann skal vist verða tikin av lívi.

32 Og tit skulu onga bøting taka fyri hann sum er flýddur til staðar gríðs síns, at hann skuldi komið aftur at dvøljast í landinum, inntil deyða prestsins.

33 Soleiðis skulu tit ikki óreinka landið sum tit *eru* í: tí blóð, tað óreinkar landið: og landið kann ikki verða reinsað fyri blóðið sum er helt hari, uttan við blóðinum á honum ið helti tað.

34 Óreinkið tí ikki landið sum tit skulu ídvølja, sum eg dvøljist í: tí at eg, HARRIN, dvøljist millum Ísraels barna.

KAPITUL 36

OG teir fremstu fedrarnir av familjunum hjá børnum Gileads, sonar Má·chir-s, sonar Má·nás·seh, av familjunum hjá sonum Jósephs, komu nær, og

talaðu frammi fyri Mósesi, og frammi fyri prinsinum, fremstu fedrum Ísraels barna:

2 Og teir søgdu, HARRIN bjóðaði harra mínum at geva landið til arvs við lutakasti til Ísraels børn: og mín harri varð áboðin av HARRANUM at geva arvin hjá Zê-ló·phê-hád-i, bróður várum, at døtrum hans.

3 Og um tær verði giftar við onkrum av sonunum hjá *hinum* ættargreinunum av Ísraels børnum, tá skal teirra arvur verða tikin frá arvi fedra vára, og skal verða lagdur til arvin hjá tí ættargreinini, hvarat tær eru móttiknar: soleiðis verður hann tikin frá luti arvs várs.

4 Og tá ið jü-bi-læ-um-ið hjá Ísraels børnum skal verða, tá verður teirra arvur lagdur *afturat* arvinum hjá tí ættargreinini, hvarat tær eru móttiknar: soleiðis verður teirra arvur tikin burtur frá arvinum hjá ættargrein fedra vára.

5 Og Móses beyð Ísraels børnum samsvarandi HARRANS orði, og segði, Ættargrein sona Jósephs hevur sagt væl.

6 Hetta *er* tað sum HARRIN býður viðvíkjandi Zê-ló·phê-hád-s døtrum, og sigur, Latið tær giftast við hvørjum tær haldi best; bert til familjuna av ættargrein faðirs síns skulu tær giftast.

7 Soleiðis skal ikki arvur Ísraels barna flyta frá ættargrein til ættargrein: tí hvør einstakur av Ísraels børnum skal halda seg til arvin hjá ættargrein fedra sína.

8 Og hvør dóttir, sum ognast arv í onkrari ættargrein Ísraels barna, skal vera kona at einari av familjunum av ættargrein faðirs síns, at Ísraels børn mega njóta hvør maður arv fedra sína.

9 Eiheldur skal arvurin flyta frá *einari* ættargrein til aðra

DEVTERONOMIUM I

Móses ramsar upp sögu Ísraels

ættargrein; men hvör einstök av ættargreinum Ísraels barna skal halda seg til egna arv sin.

10 Júst eins og HARRIN beyð Mósesi, soleiðis gjördu dötur Zê-ló'-phê-häd-s:

11 Tí at Mäh'-läh, Tir'-zäh, og Hög'-läh, og Mil'-cäh, og Noah, dötur Zê-ló'-phê-häd-s, vórðu giftar sonum brøðra faðirs síns:

12 Og tær vórðu giftar inn í familjurnar hjá sonum Mä-näs'-sêh, sonar Jósephs, og teirra arvrur varð verandi í ættargrein familju faðirs teirra.

13 Hetta *eru* boðini og dómarnir, sum HARRIN beyð við hendi Mósesar at Ísraels børn-um á slættum Móabs við Jordan nær Jericho.

FIMTA MÓSEBÓK,

EISINI KALLAÐ

DEVTERONOMIUM.

KAPITUL I

HESI *veri* orðini sum Móses talaði við allan Ísrael hesumegin Jordan í oyðuni, á slættanum yvir av Reyða-havi, imillum Pär'-än, og Tó'-phêl, og Lában, og Há'-zê-röth, og Dī'-zä-häb.

2 *Tað er* ellivu daga *ferð* frá Hór'-êb eftir vegi Sê'-ir fjals til Ká'-dêsj-bär-nê'-ü.)

3 Og tað hendi í fjórutiunda árinum, í ellivta mánaðinum, á fyrsta *degi* mánaðarins, at Móses talaði við børn Ísraels, samsvarandi øllum ið HARRIN hevði givið honum í ábjóðing til teirra;

4 Eftir at hann hevði vigið Sī'-hön, kong Amoritanna, sum dvaldist í Hêsj'-bön, og Ög, kong Bá'-sjän-s, sum dvaldist við Ás'-tä-röth í Êd'-rê-ī:

5 Hesumegin Jordan, í landi Móabs, byrjaði Móses at kunn-gera hesa lóg, og segði,

6 HARRIN Guð okkara talaði við okkum á Hór'-êb, og segði, Tit hava dvalst nóg leingi á hesum fjalli:

7 Vendið tykkum, og takið ferð tykkara, og farið til fjals Amoritanna, og til øll *plássini*

í nánd harat, á slættanum, á heggjunum, og í dalinum, og í suðri, og við sævarsíðuna, til lands Cánaanitanna, og at Li'-bä-nön, at ánni miklu, ánni Èv-phrá'-tês.

8 Sí, eg havi lagt landið frammi fyri tykkum: farið inn og ognist landið sum HARRIN svór tykkara fedrum, Abrahami, Ísaaki, og Jákupi, at geva teimum og til sáds teirra eftir teir.

9 ¶ Og eg talaði við tykkum á teirri tíð, og segði, Eg eri ikki førur fyri at bera tykkum sjálvur aleina:

10 HARRIN Guð tykkara hevur margfaldað tykkum, og sí, tit *eru* henda dag sum stjørnur himins í fjöldeika.

11 (HARRIN Guð fedra tykkara geri tykkum túsund ferðir so mangar fleiri ið tit *eru*, og vælsigni tykkum, eins og hann hevur fyrjattað tykkum!)

12 Hvussu kann eg sjálvur aleina bera tykkara mótburð, og tykkara byrðu, og tykkara stríð?

13 Takið tykkum visar menn, og fatandi, og kendar millum ættargreinir tykkara, og eg vil gera teir *tí* stjórnara yvir tykkum.

14 Og tit svaraðu mær, og

sögdu, Tað ting, ið tú hevurt talað, er gott *hjá okkum* at gera.

15 So eg tók teir fremstu av ættargreinum tykkara, visar menn, og kendar, og gjørdi teir *tíl oddamenn* yvir tykkum, høvuðsmenn yvir túsundum, og høvuðsmenn yvir hundradum, og høvuðsmenn yvir fimmtium, og høvuðsmenn yvir tiggjum, og yvirmenn millum ættargreinir tykkara.

16 Og eg álegði tykkara dóm-
arum á teirri tíð, og segði, Høyrð *málimi* ímillum brøður tykkara, og dømið rættvísiliga ímillum *hvønn* mann og brøður hansara, og hin fremmanda *sum er hjá honum*.

17 Tit skulu ikki meta persónar í dómi; *men* tit skulu høyra hin litla so væl sum hin mikla; tit skulu ikki vera ræddir fyri andliti mans; tí at dómurin er Guðs: og tað mál sum er ov torført hjá tykkum, færið *tað* til mín, og eg vil høyra tað.

18 Og eg ábjóðaði tykkum á teirri tíð allar teir lutir sum tit skuldu gera.

19 ¶ Og tá ið vit fóru avstað frá Hór-éb, fóru vit ígjøgnum alla ta miklu og øgiligu oyðuna, sum tit sóu eftir vegi Amorita fjals, eins og HARRIN Guð okkara beyð okkum; og vit komu til Ká'-dēs-j-bār-nē'-u.

20 Og eg segði við tykkum, Tit eru komnir at fjalli Amoritanna, sum HARRIN Guð okkara gevur okkum.

21 Sí, HARRIN tín Guð hevur lagt landið frammi fyri tær: far niðan og *tak tað* til ognar, eins og HARRIN Guð fedra tína hevur sagt við teg; óttast ikki, ver ikki heldur mismótigur.

22 ¶ Og tit komu nær mær hvør av tykkum, og søgdu, Vit vilja senda menn undan okkum, og teir skulu kanna okkum út landið, og bera okkum orð aftur, eftir hvørjum vegi

vit mugu fara niðan, og inn í hvørjar staðir vit fara at koma.

23 Og framsøgnin hóvaði mær væl: og eg tók tólv menn av tykkum, ein úr *hvørji* ættargrein:

24 Og teir vendu og fóru niðan á fjallið, og komu at dali Ešj'-cól-s, og kannaðu hann út.

25 Og teir tóku av ávøksti landsins í sínum hondum, og komu við *honum* oman at okkum, og bóru okkum orð aftur, og søgdu, *Tað er* eitt gott land í HARRIN Guð okkara gevur okkum.

26 Men tit vildu ikki fara niðan, men gjørdu uppreist ímóti boði HARRANS Guðs tykkara:

27 Og tit meylaðu í tykkara tjøldum, og søgdu, Av tí at HARRIN hataði okkum, hevur hann ført okkum út úr Egyptalandi, at flýggja okkum inn í hond Amorita, at oyða okkum.

28 Hvagar skulu vit fara niðan? okkara brøður hava mismótiggjørt okkara hjarta, og sagt, Fólkið er stórri og hægri enn vit; staðirnir eru miklir og múradir upp til himins; og harafturat hava vit sæð synir Anakimanna har.

29 Tá segði eg við tykkum, Ønskrin ikki, verið ikki heldur ræddir fyri teimum.

30 HARRIN Guð tykkara, sum fer undan tykkum, hann skal berjast fyri tykkum, samsvarandi øllum sum hann gjørdi fyri tykkum í Egyptalandi frammi fyri eygum tykkara;

31 Og í oyðuni, har tú hevurt sæð hvussu ið HARRIN tín Guð bar teg, sum maður ber son sín, á øllum vegnum sum tit fóru, inntil tit komu inn í hetta pláss.

32 Tó í hesum tingi trúðu tit ikki HARRANUM Guði tykkara,

33 Sum fór á vegnum undan tykkum, at kanna tykkum út eitt pláss at sláa upp tykkara tjöld í, í eldi um náttina, at

sýna tykkum eftir hvörjum vegi tit skuldu fara, og í skýggi um dagin.

34 Og HARRIN hoyrði röddina av orðum tykkara, og varð vreiður, og svór, og segði,

35 Vissuliga skal ekki ein av hesum monnunum av hesi illu slekt siggja tað góða land, sum eg svór at geva tykkara fedrum,

36 Uttan Cáleb Jē-phün-néh sonur; hann skal siggja tað, og honum vil eg geva tað landið sum hann hevur traðkað á, og hansara børnum, tí hann hevur heilvegis fylgt HARRANUM.

37 Eisini varð HARRIN firtin við meg fyri tykkara sakir, og segði, Eisini tú skalt ikki fara inn hagar.

38 Men Jósua Nuns sonur, sum stendur frammi fyri tær, hann skal fara inn hagar: legg mót í hann: tí at hann skal fáa Ísrael at arva tað.

39 Harafturat tykkara smáu, sum tit søgdu skuldu verða ein bráð, og tykkara børn, sum á tí degi høvdu ongan kunnleika imillum gott og ilt, tey skulu fara inn hagar, og teimum vil eg geva tað, og tey skulu ognast tað.

40 Men *hvat* tykkum *viðvíkur*, vendið tykkum, og takið tykkara ferð inn í oyðuna eftir vegi Reyðahavsins.

41 Tá svaraðu tit og søgdu við meg, Vit hava syndað ímóti HARRANUM, vit vilja fara niðan og berjast, samsvarandi øllum sum HARRIN Guð okkara beyð okkum. Og tá ið tit høvdu girt á hvør maður sini stríðsvápn, vóru tit klárir at fara niðan á heyggin.

42 Og HARRIN segði við meg, Sig við teir, Farið ikki niðan, eiheldur berjast; tí at eg *eri* ikki tykkara millum; at ikki tit verði slignir frammi fyri tykkara figgindum.

43 So eg talaði við tykkum; og tit vildu ikki hoyra, men gjørdu

uppreist ímóti boði HARRANS, og fóru framfornisligani niðan á heyggin.

44 Og Amoritararnir, sum dvaldust á tí fjallinum, komu út ímóti tykkum, og eltu tykkum, eins og býflugur gera, og oyddu tykkum í Sē-ir, *heilt* til Hór-mäh.

45 Og tit vendu aftur og grótu frammi fyri HARRANUM; men HARRIN vildi ikki geva gætur eftir rödd tykkara, ella læna tykkum oyra.

46 So tit vórðu *verandi* í Ká-dēs*j* í mangar dagar, samsvarandi døgnum sum tit vórðu *verandi* har.

KAPITUL 2

TÁ vendu vit, og tóku okkara ferð inn í oyðuna eftir vegi Reyðahavsins, eins og HARRIN talaði við meg: og vit kringfóru Sē-ir fjall í mangar dagar.

2 Og HARRIN talaði við meg, og segði,

3 Tit hava kringfarið hetta fjall nóg leingi: vendið tykkum norðureftir.

4 Og bjóða tú fólkinum, og sig, Tit *eiga* at fara ígjøgnum breddan hjá tykkara brøðrum Esavs børnum, sum dvøljast í Sē-ir; og teir skulu ræðast tykkum: gevði tí væl gætur um tykkum:

5 Havið ikki við teir at gera; tí eg vil ikki geva tykkum av teirra landi, nei, ikki so mikið sum fótbreidd; tí eg havi givið Sē-ir fjall at Esavi *til* ognar.

6 Tit skulu keypa mat av teimum fyri pening, at tit mega eta; og tit skulu eisini keypa vatn av teimum fyri pening, at tit mega drekka.

7 Tí HARRIN tín Guð hevur vælsignað teg í øllum verkum handa tína: hann kennir tína ganging ígjøgnum hesa miklu oyðuna: hesi fjøruti ár *hevur*

HARRIN tín Guð verið við tær; tær hefur einkíð trotið.

8 Og tá ið vit fóru framvið frá okkara brøðrum Esavs børnum, sum dvaldust í Sē'ir, ígjøgnum veg slættarins frá Ē'lāth, og frá Ē'zī-ōn-gá-bēr, tá vendu vit og fóru eftir vegi Móabs oyðu.

9 Og HARRIN segði við meg, Nív ikki Móabitarnar, eiheldur berst við teir í bardaga: tí at eg vil ikki geva tær av teirra landi til ognar; tí at eg havi givið Lots børnum Ár til ognar.

10 Ē-mīm'-arnir dvaldust í har í lidnum tíðum, eitt fólk mikið, og mangir, og høgir, eins og Anakimarnir;

11 Sum eisini vórðu roknaðir risar, eins og Anakimarnir; men Móabitarnir kalla teir Ē-mīm'-ar.

12 Hór-īm'-arnir búðu eisini í Sē'ir áður; men Esavs børn avloystu teir, tá ið teir høvdu oytt teir undan sær, og dvaldust í teirra stað; eins og Ísrael gjørði við landið av síni ogn, sum HARRIN gav teimum.

13 Risið upp nú, segði eg, og sleppið tykkum yvirum løkin Zē-rēd. Og vit fóru yvirum løkin Zē-rēd.

14 Og tað skeið, sum vit komu frá Ká-dēs-j-bār-nē-ū í, inntil vit vóru komnir yvirum løkin Zē-rēd, var triati og átta ár; inntil øll ættin av krigsmonnunum vóru oyddir út burturúr herliðinum, eins og HARRIN svór teimum.

15 Tí at veruliga var hond HARRANS ímóti teimum, til at oyða teir burturúr herliðinum, inntil teir vóru tærdir upp.

16 ¶ So tað bar á, tá ið allir krigsmenninir vóru tærdir upp og deyðir burturúr fólkinum,

17 Át HARRIN talaði við meg, og segði,

18 Tú verður at fara yvir ígjøgnum Ár, bredda Móabs, henda dag:

19 Og tá ið tú kemurt nær yvir av Ammons børnum, tá nív teir ikki, ella hav við teir at gera: tí at eg vil ikki geva tær av landi Ammons barna nakra ogn; tí at eg havi givið Lots børnum tað til ognar.

20 (Tað varð eisini roknað sum risaland: risar dvaldust í har í gamlari tíð; og Ammonitarnir kalla teir Zām-zūm-mīm'-ar;

21 Eitt fólk mikið, og mangir, og høgir, sum Anakimarnir; men HARRIN oyddi teir frammi fyri teimum; og teir avloystu teir, og dvaldust í teirra stað:

22 Eins og hann gjørði við børn Esavs, sum dvaldust í Sē'ir, tá ið hann oyddi Hór-īm'-arnar frammanfyri teimum ífrá; og teir avloystu teir, og búðu í teirra stað heilt til henda dag:

23 Og Ā-vīm'-arnar sum dvaldust í Há-zē-rim, heilt at Azzah, teir oyddu Cāph-tō-rim'-arnir, sum komu fram úr Cāph'-tōr, og dvaldust í teirra stað.)

24 ¶ Reisist upp, takið ferð tykkara, og farið yvirum ána Arnon: sí, eg havi givið inn í tina hond Sī'hōn Amorita, kong av Hēs-j'-bōn, og land hans: byrja at ognast tað, og berst við hann í bardaga.

25 Henda dag vil eg byrja at leggja ønskurin fyri tær og óttan fyri tær á tjóðirnar sum eru undir øllum himninum, sum skulu hoyra ummæli um teg, og skulu skelva, og vera í angist orsakað av tær.

26 ¶ Og eg sendi boðberar út úr Kē-dē-mōth-s oyðu til Sī'hōn-s kongs av Hēs-j'-bōn við friðarorðum, og segði,

27 Lat meg fara ígjøgnum land títt: eg vil fara frameftir eftir høvuðsvegnum, eg vil hvørki venda til høgru handar ella til vinstru.

28 Tú skalt selja mær mat fyri

pening, at eg má eta; og geva mær vatn fyri pening, at eg má drekka: eg vil bara fara ígjøgnum á mínum fótum;

29 (Eins og børn Esavs sum dvøljast í Sē'ír, og Móabitarnir sum dvøljast í Ár, gjørdur mær;) inntil eg fari yvirum Jordan inn í landið sum HARRIN Guð okkara gevur okkum.

30 Men Sí'hön kongur av Hēs'j-bön vildi ikki lata okkum fara framvið sær: tí HARRIN tín Guð herdi anda hansara, og gjørdi hjarta hansara treiskt, at hann mátti flýggjað hann inn í hond tína, eins og sæst henda dag.

31 Og HARRIN segði við meg, Sí, eg eri byrjaður at geva Sí'hön og land hansara frammi fyri tær: byrja at ognast, at tú mást arva land hansara.

32 Tá kom Sí'hön út ímóti okkum, hann og alt hansara fólk, at berjast í Já'ház.

33 Og HARRIN Guð okkara flýggjaði hann frammi fyri okkum; og vit slógu hann, og synir hans, og alt fólk hansara.

34 Og vit tóku allar hansara staðir á teirri tíð, og aldeilis oyddu menninar, og kvinnurnar, og tey smáu, hjá hvørjum staði, vit eftirlótu ongan at verða eftir:

35 Bara fenaðin tóku vit til herfong at okkum sjálvum, og ránsfæið av staðunum sum vit tóku.

36 Frá Á'rö-ër, sum er við árbakka Arnons, og frá staðinum sum er við ána, alt at Gilead, var ikki ein staður ov sterkur hjá okkum: HARRIN Guð okkara flýggjaði okkum allar:

37 Bert at landi Ammons barna komst tú ikki, ella at nøkrum plássí Jáb'bök-s áar, ella at staðunum í fjøllunum, ella at hvørjumsamhelst ið HARRIN Guð okkara sýtti okkum.

KAPITUL 3

TÁ vendu vit, og fóru niðan vegin til Bá'sján: og Og, kongur Bá'sjáns, kom út ímóti okkum, hann og alt hansara fólk, til orrustu í Éd'rē-i.

2 Og HARRIN segði við meg, Óttast hann ikki: tí at eg vil flýggja hann, og alt fólk hans, og land hans, inn í hond tína; og tú skalt gera honum eins og tú gjørdirt Sí'hön-i Amorita kongi, sum dvaldist í Hēs'j-bön.

3 So HARRIN Guð okkara flýggjaði inn í okkara hendur Og eisini, kong Bá'sján-s, og alt hansara fólk: og vit slógu hann, inntil eingin var eftir hjá honum eftirverandi.

4 Og vit tóku allar hansara staðir á teirri tíð, tað var ikki staður sum vit ikki tóku frá teimum, trísinstjúgu staðir, alt umráði Ár'göb-s, kongadømi Ogs í Bá'sján.

5 Allir hesir staðirnir vóru girdir við høgum múrum, portrum, og stongum; umframt ómúraðar býir fjølmangar.

6 Og vit fullkomiliga oyddu teir, eins og vit gjørdi Sí'hön-i kongi av Hēs'j-bön, fullkomiliga oyðandi menninar, kvinnurnar, og børnini, hjá hvørjum staði.

7 Men allan fenaðin, og fongin av staðunum, tóku vit til herfong til okkara sjálvs.

8 Og vit tóku á teirri tíð út úr hondini á teimum báðum kongunum hjá Amoritunum landið sum var hesumegin Jordan, frá ánni Arnon til Hermon fjals;

9 (Hvørt Hermon Si-dö-ni-ararnir kalla Sí-ri-ön; og Amoritarnir kalla tað Sjē'nir;)

10 Allar staðir slættarins, og alt Gilead, og alt Bá'sján, at Sal'káh og Éd'rē-i, staðir av kongadømi Ogs í Bá'sján.

11 Tí at einans Og kongur av

Bá'-sján varð verandi av leivdini av risum; sí, hansara seingjarstað *var* seingjarstað av jarni; *er* tað ikki í Ráb'-báth Ammons barna? níggju alnir *var* longdin hará, og fyra alnir breiddin á tí, eftir alnini hjá manni.

12 Og hetta land, *sum* vit ognaðust á teirri tíð, frá Á-rö-ër, *sum er* við ána Arnon, og hálv Gilead fjall, og staðirnar harav, gav eg Reūbenitunum og til Gáditarnar.

13 Og restina av Gilead, og alt Bá'-sján, *sum er* kongadømi Ogs, gav eg at hálvu ættargrein Mā-nās'-sēh; alt umráði Ár'-göb-s, við øllum Bá'-sján, *sum* varð kallað landið hjá risum.

14 Já'-ir Mā-nās'-sēh sonur tók alt land Ár'-göb-s at breddum Gē-sjū-rí-s og Má-ák'-á-thi-s; og kallaði teir eftir sínum egna navni, Bá'-sján-há'-vöth-já'-ir, at hesum degi.

15 Og eg gav Má'-chir-i Gilead.

16 Og Reūbenitunum og Gáditunum gav eg frá Gilead alt at ánni Arnon hálvan dalin, og landamarkið alt at ánni Jáb'-bök, *sum er* landamark Ammons barna;

17 Slættan eisini, og Jordan, og breddan *harav*, frá Kín'-nē-rēth alt at sjógvi slættarins, *enntá* salta sjógvin, undir Ásj'-döth-pís'-gāh eystanvert.

18 ¶ Og eg beyð tykkum á teirri tíð, og segði, HARRIN Guð tykkara hevur givið tykkum hetta land at ognast tað: tit skulu fara yvirum vigbúnir frammanfyri tykkara brøðrum Ísraels børnum, allir *sum eru* ognaðir til kriggið.

19 Men konur tykkara, og tykkara smáu, og fenaður tykkara, (*tí* eg veit at tit hava nógvan fenað,) skulu verða í staðum tykkara *sum* eg havi givið tykkum;

20 Inntil HARRIN havi givið hvílu til tykkara brøður, so

væl *sum* at tykkum, og *inntil* teir eisini ogni *sær* landið *sum* HARRIN tykkara Guð hevur givið teimum handan Jordan: og *so* skulu tit venda aftur hvør maður at ogn síni, *sum* eg havi givið tykkum.

21 ¶ Og eg beyð Jósjua á teirri tíð, og segði, Tíni eygu hava sæð alt *tað* *sum* HARRIN Guð tykkara hevur gjørt hesum báðum kongunum: soleiðis skal HARRIN gera øllum kongadømunum hvagar tú fert framvið.

22 Tit skulu ikki óttast teir: tí HARRIN tykkara Guð, hann skal berjast fyri tykkum.

23 Og eg bønadi HARRAN á teirri tíð, og segði,

24 O Harri GUD, tú ert farin undir at sýna tinum tænaru tín mikilleika, og tína mektigu hond: tí hvør Guð *er* í himni ella á jørð, *sum* kann gera samsvarandi verbum tinum, og samsvarandi megi tíni?

25 Eg biði teg, lat meg fara yvirum, og síggja tað góða land *sum er* handan Jordan, hatta frálíka fjall, og Lí'-bā-nōn.

26 Men HARRIN var vreiður við meg fyri tykkara sakir, og vildi ikki hoyra meg: og HARRIN segði við meg, Lat tað *vera* tær nóg mikið; tala ikki meira við meg um hetta mál.

27 Slepp tær niðan á toppin av Pis'-gāh, og lyft upp eygum tinum vestureftir, og norðureftir, og sudureftir, og eystureftir, og skoða *tað* við eygum tinum: tí at tú skalt ikki fara yvirum hesa Jordan.

28 Men álegg Jósjua, og legg mót í hann, og styrk hann: tí hann skal fara yvirum frammanfyri hesum fólkinum, og hann skal fáa tey at arva landið *sum* tú skalt sjá.

29 So vit dvaldu í dalinum yvir av Bēth-pē'-ór.

KAPITUL 4

GEV nú gætur tessvegna, O Ísrael, at ásetingunum og at dómunum, sum eg læri tykkum, fyri at gera *tey*, at tit mega liva, og fara inn og ognast landið sum HARRIN Guð fedra tykkara gevur tykkum.

2 Tit skulu ikki leggja afturat orðinum sum eg ábjóði tykkum, eiheldur skulu tit skerja *nakað* frá tí, at tit mega halda boðini hjá HARRANUM Guði tykkara sum eg ábjóði tykkum.

3 Tykkar eygu hava sæð hvat HARRIN gjørði orsakað av Bá'-ál-pé'-ór-i: tí allar menninar sum fylgdu Bá'-ál-pé'-ór-i, HARRIN tín Guð hevur oytt teir tykkara millum ífrá.

4 Men tit, sum krøktust at HARRANUM Guði tykkara, *eru* á lívi hvør einstakur av tykkum henda dag.

5 Sí, eg havi lært tykkum ásetingar og dómur, enntá sum HARRIN mín Guð ábeyð mær, at tit skuldu gera soleiðis í landinum hvagar tit fara at ognast tað.

6 Haldið og gerið *tey* tí; tí hetta *er* tykkara visdómur og tykkara skil í eygsjónini á tjóðunum, sum skulu hoyra allar hesar ásetingar, og siga, Víst *er* henda mikla tjóð eitt víst og skiljandi fólk.

7 Tí at hvør tjóð *er tað so* mikil, sum *hevur* Guð *so* nær teimum, sum HARRIN Guð vár *er* í øllum *tingum* sum vit kalla á hann *fyri*?

8 Og hvør tjóð *er tað so* mikil, sum hevur ásetingar og dómur *so* rættvísar sum øll henda lóg, sum eg seti framfyri tykkum henda dag?

9 Gev bara gætur um teg sjálvan, og varðveit tína sál idnisliga, at ikki tú gloymi teir

lutir ið tni eygu hava sæð, og at ikki teir fari burt frá tinum hjarta allar dagar lívs tíns: men frálær teir sonum tinum, og sonasonum tinum;

10 *Serstakliga* dagin sum tú stóðst frammí fyri HARRANUM Guði tinum á Hór'-éb, tá ið HARRIN segði við meg, Savna mær fólkíð saman, og eg vil fáa *tey* at hoyra orðini hjá mær, at *tey* mega læra at óttast meg allar teir dagar ið *tey* skulu liva á jørðini, og *at* *tey* mega frálæra børnum sínum.

11 Og tit komu nær og stóðu undir fjallinum; og fjallið brann við eldi at miðjum himni, við myrkri, skýggjum, og tjúkkum myrkri.

12 Og HARRIN talaði við tykkum út úr miðjum eldinum: tit hoyrdu røddina á orðunum, men sóu onga líksemi; bara *tú* hoyrdu eina rødd.

13 Og hann kunngjórði tykkum sín sáttmála, sum hann skipaði tykkum at útinna, *enntá* tiggju boð; og hann skrivaði *tey* uppá tvær talvur av steini.

14 ¶ Og HARRIN beyð mær á teirri tíð at frálæra tykkum ásetingar og dómur, at tit máttu gera *tey* í landinum hvagar tit fara yvir at ognast tað.

15 Gevið tit tí væl gætur um tykkum sjálvar; tí at tit sóu einkið háttarlag av líksemi á tí degi *sum* HARRIN talaði við tykkum á Hór'-éb út úr miðjum eldinum:

16 At ikki tit spilli *tykkum*, og geri tykkum rista mynd, líksemina á nøkrum skapi, líkleikan á kallkyni ella kvennkyni,

17 Líkleikan á nøkrum djóri sum *er* á jørðini, líkleikan á nøkrum veingjaðum fugli sum flýgur í luftini,

18 Líkleikan á nøkrum tingi ið skriður á jørðini, líkleikan á

nökrum fiski sum *er* í vötnunum undir jörðini:

19 Og at ikki tú lyfti upp eygum tínum at himni, og tá ið tú sært sólina, og mánan, og stjörnurnar, *enmtá* allan himins her, *tú* skuldir verðið drivin til at tilbiðja tey, og tæna teimum, sum HARRIN tín Guð hefur sundurskipt øllum tjóðum undir øllum himninum.

20 Men HARRIN hefur tikið tykkum, og ført tykkum fram úr jarn bræðsluovninum, *enmtá* út úr Egyptalandi, at vera honum arvsfólk, sum *tit eru* henda dag.

21 Ennviðari var HARRIN firtin við meg fyri tykkara sakir, og svór at eg skuldi ikki fara yvirum Jordan, og at eg skuldi ikki fara inn til tað góða landið, sum HARRIN tín Guð gevur tær *til* arvs:

22 Men eg má doyggja í hesum landi, eg má ikki fara yvirum Jordan: men tit skulu fara yvirum, og ognast tað góða landið.

23 Gevið gætur um tykkum, at ikki tit gloymi sáttmálan hjá HARRANUM Guði tykkara, sum hann gjørði við tykkum, og geri tykkum rista mynd, *ella* líkleikan á nøkrum *tingi*, sum HARRIN tín Guð hefur sýtt tær.

24 Tí at HARRIN tín Guð *er* ein upptærandi eldur, *enmtá* ein ástbrellin Guð.

25 ¶ Tá ið tú giturt børn, og barnabørn, og tit hava verðið verandi leingi í landinum, og fara *at* spilla *tykkum*, og gera eina rista mynd, ella líksemína á nøkrum *tingi*, og gera ilt í eygsjón HARRANS Guðs tíns, at tírra hann til firtnis:

26 Eg kalli himin og jørð til vitnis ímóti tykkum henda dag, at *tá* skulu tit skjótt fullkomiliga týnast oman av landinum hvarat tit fara yvirum Jordan at ognast

tað; tit skulu ikki framleingja *tykkara* dagar á tí, men skulu fullkomiliga verða oyddir.

27 Og HARRIN skal spjaða tykkum millum tjóðirnar, og tit skulu vera eftir fáir í tali millum hinar heidnu, hvagar HARRIN skal leiða tykkum.

28 Og har skulu tit tæna gudum, verkinum av mannahondum, víði og steini, sum hvørki siggja, ella hoyra, ella eta, ella lukta.

29 Men um haðani frá tú fert at søkja HARRAN Guð tín, *so* skalt tú finna *hann*, um tú søki hann við øllum hjarta tínum og við allari tíni sál.

30 Tá ið tú ert í trongd, og øll hesi ting eru komin á teg, *enmtá* í hinum seinnu døgum, um tú vendi til HARRANS Guðs tíns, og skalt vera lýðin rødd hansara;

31 (Tí HARRIN tín Guð *er* miskunnarfullur Guð;) hann vil ikki yvirgeva teg, eiheldur oyða teg, ella gloyma sáttmálan hjá tínum fedrum sum hann svór teimum.

32 Tí at spyr nú um dagarnar sum umlidnir eru, sum vóru undan tær, síðan tann dag ið Guð skapaði mann á jörðini, og *spyr* frá tí einu síðuni av himni at hinari, hvørt tað hefur verið *nakað slíkt ting* eins og hetta mikla tingið *er*, ella hefur verðið hoyrt líka *sum* tað?

33 Hoyrði *nakrantíð* fólk rødd Guðs tala út úr miðjum eldinum, sum tú hevurt hoyrt, og livdi?

34 Ella hefur Guð kannað at farið og tikið sær tjóð frá miðjuni av *adrari* tjóð, við freistingum, við teknum, og við undrum, og við kríggi, og við mektigari hond, og við útrættum armi, og við miklum ræðslum, samsvarandi øllum sum HARRIN Guð tykkara gjørði fyri tykkum

í Egyptalandi frammi fyri eygum tykkara?

35 Tær varð tað sýnt, at tú máttirt vita at HARRIN, hann er Guð; tað er eingin annar umframt hann.

36 Ur himni fekk hann teg at hoyra sína rødd, at hann mátti leiðbeina teg: og á jørð sýndi hann tær sín mikla eld; og tú hoyrdirt orðini hjá honum út úr miðjum eldinum.

37 Og av tí at hann elskaði tínar fedrar, tí valdi hann teirra sáð eftir teir, og førði teg út í síni eygsjón við síni mektigu kraft út úr Egyptalandi;

38 At reka út tjóðir frammi undan tær, miklari og mektigari enn tú ert, at føra teg inn, at geva tær teirra land til arvs, sum tað er henda dag.

39 Vita tí henda dag, og umhugsa tað í tínum hjarta, at HARRIN, hann er Guð í himni í erva, og á jørðini í neðra: tað er eingin annar.

40 Tú skalt tí halda hans ásetingar, og boðini hjá honum, sum eg ábjóði tær henda dag, at tað má ganga væl við tær, og við børnum tínum eftir teg, og at tú mást framleingja tínar dagar á jørðini, sum HARRIN tín Guð gevur tær, um ævir.

41 ¶ Tá atskildi Móses triggjar staðir hesumegin Jordan ímóti sólarisinum;

42 At banamaðurin mátti flýggjað hagar, sum skuldi drip-ið sín næsta av óvart, og hataði hann ikki í lidnum tíðum; og at, við at flýggja til ein av hesum staðunum, hann mátti livað:

43 Nevmiliga, Bē-zēr í oyðuni, í slættlendinum, hjá Reūbenitunum; og Rá-móth í Gilead, hjá Gáditunum; og Gó-lán í Bá-sján, hjá Mā-nás-sít-unum.

44 ¶ Og hetta er lógin sum Móses setti framfyri børn Israels:

45 Hetta eru vitnisburðirnir, og ásetingarnar, og dómarnir, sum Móses talaði við børn Israels, eftir at teir komu út úr Egyptalandi,

46 Hesumegin Jordan, í dalinum yvir av Bēth-pe'-ór, í landi Sí'hōn-s Amorita kongs, hvør dvaldist í Hēs-j'bōn, hvønn Móses og børn Israels slógu, eftir at teir vóru komnir út úr Egyptalandi:

47 Og teir tóku til ognar land hans, og land Ōgs kongs av Bá-sján, tveir kongar hjá Amoritunum, sum vóru hesumegin Jordan ímóti sólarisinum;

48 Frá Á-rō-ēr, sum er við bakkan av ánni Arnon, alt at Sí-ōn fjalli, sum er Hermon,

49 Og allan slættan hesumegin Jordan eystureftir, alt at sjógvi slættarins, undir lindir Pis-gūh.

KAPITUL 5

OG Móses rópaði allan Ísrael, og segði við teir, Hoyr, O Ísrael, ásetingarnar og dómarnar sum eg tali í tykkar oyru henda dag, at tit mega læra tey, og halda, og gera tey.

2 HARRIN vár Guð gjørdi sáttmála við okkum á Hór-ēb.

3 HARRIN gjørdi ikki henda sáttmála við várar fedrar, men við okkum, emtá okkum, sum eru allir av okkum her á lívi henda dag.

4 HARRIN talaði við tykkum andlit til andlits á fjallinum út úr miðjum eldinum,

5 (Eg stóð ímillum HARRAN og tykkum á teirri tíð, at sýna tykkum HARRANS orð: tí at tit vóru ræddir vegna eldin, og fóru ikki niðan á fjallið;) hann segði,

6 ¶ Eg eri HARRIN tín Guð, sum førði teg út úr Egyptalandi, frá trældómshúsinum.

7 Tú skal ongar aðrar gudar hava undan mær.

8 Tú skalt ikki gera tær *nakra* rista mynd, *ella* nakran líkleika *av nøkrum tingi* sum *er* í himni í erva, *ella* sum *er* í jørðini í neðra, *ella* sum *er* í vøtnunum niðriundir jørðini:

9 Tú skalt ikki boyggja niður teg sjálfan at teimum, *ella* tæna teimum: tí at eg, HARRIN tín Guð, *eri* ein ástbrellin Guð, *sum* heimsøki misgerð fedranna omanyvur børnini til triðja og fjórða *ættarlið* hjá teimum ið hata meg,

10 Og *sýni* miskunn at túsundum av teimum sum elska meg og halda boðini hjá mær.

11 Tú skalt ikki taka navn HARRANS Guðs tíns til fánýtis: tí HARRIN vil ikki halda *hann* sakleysan sum tekur navn hansara til fánýtis.

12 Halt sabbatsdagin til at halga hann, eins og HARRIN tín Guð hevur boðið tær.

13 Seks dagar skalt tú streva, og gera alt titt arbeiði:

14 Men sjeyndi dagurin *er* sabbaturin hjá HARRANUM Guði tínum: *i honum* skalt tú ikki gera nakað arbeiði, tú, *ella* sonur tín, *ella* dóttir tín, *ella* tænaustveinur tín, *ella* tænaustugenta tín, *ella* oksi tín, *ella* asni tín, *ella* nakað av fenaði tínum, *ella* tín fremmandi sum *er* innanfyri tíni portur; at tín tænaustusveinur og tín tænaustugenta mega hvíla eins væl sum tú.

15 Og minst til, at tú vart tænarí í Egyptalandi, og at HARRIN tín Guð forði teg út haðani gjøgnum mektiga hond og við útrættum armi: tí skipaði HARRIN tín Guð tær at halda sabbatsdagin.

16 ¶ Æra fadir tín og móður tína, eins og HARRIN tín Guð hevur boðið tær; at tínir dagar

mega verða framlongdir, og at tað má ganga væl við tær, í landinum sum HARRIN tín Guð gevur tær.

17 Tú skalt ikki drepa.

18 Eiheldur skalt tú fremja hordóm.

19 Eiheldur skalt tú stjala.

20 Eiheldur skalt tú bera falskan vitnisburð ímóti næsta tínum.

21 Eiheldur skalt tú tráa konu næsta tíns, eiheldur skalt tú girnast hús næsta tíns, akur hans, *ella* tænaustumann hans, *ella* tænaustugentu hans, oksa hans, *ella* asna hans, *ella* nakað sum næsta tíns *er*.

22 ¶ Hesi orð talaði HARRIN við allan tykkara savnað á fjallinum út úr miðjum eldinum, skýgginum, og tí tjúkkja myrkrinum, við miklari rødd: og hann legði ikki meir afturat. Og hann skrivaði tey í tvær talvur av steini, og flýggjaði mær tær.

23 Og tað bar á, tá ið tit hoyrdu røddina út úr miðjum myrkrinum, (tí at fjallið brann við eldi,) at tit komu nær mær, *enmá* øll høvdini av ættargreinum tykkara, og tykkar elstu;

24 Og tit søgdu, Sí, HARRIN vár Guð hevur sýnt okkum sína dýrd og sín mikilleika, og vit hava hoyrt hansara rødd út úr miðjum eldinum: vit hava sæð henda dag, at Guð talar við mann, og hann livir.

25 Nú tessvegna, hví skuldu vit doyð? tí hesin mikli eldur vil upptæra okkum: um vit hoyra rødd HARRANS Guðs várs meira, so munnu vit doyggja.

26 Tí at hvør *er tað av* øllum kjøti, sum hevur hoyrt rødd hins livandi Guðs tala út úr miðjum eldinum, eins og vit *hava*, og livað?

27 Far tú nær, og hoyr alt sum HARRIN vár Guð fer at siga:

og tala tú við okkum alt sum HARRIN Guð vár talar við teg; og vit vilja hoyra tað, og gera tað.

28 Og HARRIN hoyrði røddina av orðum tykkara, tá ið tit talaðu við meg; og HARRIN segði við meg, Eg havi hoyrt røddina av orðunum hjá hesum fólkinum, sum teir hava talað við teg: teir hava sagt væl alt sum teir hava talað.

29 O at tað var slíkt hjarta í teimum, at teir vildu óttast meg, og hildið øll boðini hjá mær altíð, at tað mátti verið væl *statt* við teimum, og við teirra børnum um ævir!

30 Far og sig til teirra, Sleppið tykkum inn í tykkara tjöld aftur.

31 Men hvat tær viðvíkur, státt tú her hjá mær, og eg vil tala við teg øll boðini, og ásetingarnar, og dómarnar, sum tú skalt frálæra teimum, at teir mega gera *tey* í landinum sum eg gevi teimum at ognast tað.

32 Tit skulu tí geva ans eftir at gera *so* sum HARRIN tykkara Guð hefur boðið tykkum: tit skulu ikki venda til viks til høgru handar ella til vinstru.

33 Tit skulu ganga í øllum vegunum sum HARRIN tykkara Guð hefur boðið tykkum, at tit mega liva, og *at tað má vera* væl *statt* við tykkum, og *at* tit mega framleingja *tykkara* dagar í landinum sum tit skulu ognast.

KAPITUL 6

MEN hetta *eru* boðini, ásetingarnar, og dómarnir, sum HARRIN tykkara Guð ábeyð at frálæra tykkum, at tit máttu gera *tey* í landinum hvagar tit fara at ognast tað:

2 At tú máttir óttast HARRAN tín Guð, at halda allar hans ásetingar og boðini hjá honum, sum eg ábjóði tær, tú, og sonur tín, og sonarsonur tín,

og allar dagar lívs tíns; og at tínir dagar mega verða framlongdir.

3 ¶ Hoyr tí, O Ísrael, og gev ans eftir at gera *tað*; at tað má vera væl *statt* við tær, og at tit mega økjast mektigani, eins og HARRIN Guð fedra tína hefur fyrjíttað tær, í landinum sum flýtur í mjólk og hunangi.

4 Hoyr, O Ísrael: HARRIN vár Guð *er* ein HARRI:

5 Og tú skalt elska HARRAN tín Guð við øllum hjarta tinum, og við allari sál tíni, og við øllum mátti tinum.

6 Og hesi orð, sum eg ábjóði tær henda dag, skulu vera í tinum hjarta:

7 Og tú skalt frálæra *tey* dúgligani børnum tinum, og skalt tala um *tey* tá ið tú situr í húsi tinum, og tá ið tú gongurt eftir vegnum, og tá ið tú liggurt niðri, og tá ið tú risurt upp.

8 Og tú skalt binda *tey* til tekin á hond tína, og *tey* skulu vera sum pannubond ímillum eygu tíni.

9 Og tú skalt skriva *tey* uppá *durastavir* húss tíns, og á portur tíni.

10 Og tað skal verða, tá ið HARRIN tín Guð hefur ført teg inn í landið sum hann svór til fedra tína, til Ábrahams, til Ísaaks, og til Jákups, at geva tær miklar og frálíkar staðir, sum tú bygdirt ei,

11 Og hús full av øllum góðum, sum tú fylltirt ei, og brunnar grivnar, sum tú gróvst ei, vingarðar og olivintrø, sum tú plantaðirt ei; tá ið tú manst hava etið og vera mettur;

12 *Tá* ver varin, at ikki tú gloymi HARRAN, sum førði teg út úr Egyptalandi, frá trældómshúsinum.

13 Tú skalt óttast HARRAN tín Guð, og tæna honum, og skalt sverja við hansara navn.

14 Tit skulu ikki fara eftir øðrum gudum, av gudunum hjá fólkinum sum *eru* rundan um tykkum;

15 (Tí HARRIN tín Guð *er* ein ástbrellin Guð tykkara millum), at ikki firtni HARRANS Guðs tíns kyndist ímóti tær, og oyði teg oman av ásjón jarðarinnar.

16 ¶ Tit skulu ikki freista HARRAN Guð tykkara, eins og tit freistaðu *hann* í Mås'-sáh.

17 Tit skulu dúgligani halda boðini hjá HARRANUM Guði tykkara, og hansara vitnisburðir, og hans ásetingar, sum hann hevur boðið tær.

18 Og tú skalt gera *tað sum er* rætt og gott í HARRANS eygsjón: at tað má vera væl *stätt* við tær, og at tú mást fara inn og ognast tað góða land sum HARRIN svór tínum fedrum,

19 At kasta út allar tinar figgindar frammi undan tær, eins og HARRIN hevur talað.

20 Og tá ið tín sonur spyr teg í komandi tíð, og sigur, Hvat *merkja* vitnisburðarnir, og ásetingararnar, og dómarnir, sum HARRIN vár Guð hevur boðið tykkum?

21 Tá skalt tú siga við son tín, Vit vóru trælmennt Pharaohs í Egyptalandi; og HARRIN førði okkum út úr Egyptalandi við mektigari hond:

22 Og HARRIN sýndi tekin og undur, mikil og svár, omanyvir Egyptaland, omanyvir Pharaoh, og omanyvir alt hansara húski, frammi fyri eygum várum:

23 Og hann førði okkum út haðani, at hann mátti føra okkum inn, at geva okkum landið sum hann svór okkara fedrum.

24 Og HARRIN beyð okkum at gera allar hesar ásetingar, at óttast HARRAN Guð váran, til okkara góða altíð, at hann mátti varðveita okkum á lívi, eins og *tað er* á hesum degi.

25 Og tað skal vera okkara rættvísi, um vit gevi ans eftir at gera øll hesi boðini frammi fyri HARRANUM Guði várum, eins og hann hevur boðið okkum.

KAPITUL 7

TÁ ið HARRIN tín Guð fer at føra teg inn í landið hvagar tú fert at ognast tað, og hevur kastað út mangar tjóðir frammi fyri tær, Hittitarnar, og Gir-gá-sjit'-arnar, og Amoritarnar, og Cánaanitarnar, og Pè-riz-zit'-arnar, og Hi-vit'-arnar, og Jè-bù-sit'-arnar, sjev tjóðir *sum eru* miklari og mektigari enn tú;

2 Og tá ið HARRIN tín Guð gevur tær upp frammi fyri tær; *tá* skalt tú sláa tær, og fullkomiliga týna teimum; tú skalt ongan sáttmála gera við tær, ella sýna miskunn at teimum:

3 Eiheldur skalt tú gera giftamál við tær; tína dóttur skalt tú ikki geva syni hansara, eiheldur skalt tú taka syni tínum dóttur hansara.

4 Tí at tær vilja venda burtur tínum syni frá at fylgja mær, at teir mega tæna øðrum gudum: so vil HARRANS firtni verða kynd ímóti tykkum, og oyða teg bráðliga.

5 Men svá skulu tit fara við teimum; tit skulu oyðileggja altarinu hjá teimum, og bróta niður teirra myndir, og skera niður teirra lundir, og brenna teirra ristur myndir við eldi.

6 Tí at tú *ert* heilagt fólk at HARRANUM Guði tínum: HARRIN tín Guð hevur útvalt teg til at vera serligt fólk at sær sjálvum, uppum øll fólk sum *eru* á jarðarinnar ásjón.

7 HARRIN koyrði ikki sín kærleika á tykkum, ella valdi tykkum, av tí at tit vóru fleiri í tali enn nakað fólk; tí at tit *vóru* tað fæsta av øllum fólkum:

8 Men av tí at HARRIN elskaði tykkum, og av tí at hann vildi halda eiðin ið hann hevði svorið tykkara fedrum, *tí* hevur HARRIN ført tykkum út við mektigari hond, og endurloyst tykkum úr trælmannahúsinum, frá hond Pharaohs, Egyptalands kongs.

9 Vita tí, at HARRIN tín Guð, hann *er* Guð, hin trúfasti Guð, sum heldur sáttmála og miskunn við teir ið elska hann og halda hansara sáttmálar til túsund ættarliðir;

10 Og endurrindar teimum, ið hata hann, í teirra andlit, til at oyða teir: hann vil ikki vera slakkur móti honum ið hatar hann, hann vil endurgjalda honum í hans andlit.

11 Tú skalt tí halda boðini, og ásetingarnar, og dómarnar, sum eg ábjóði tær henda dag, at gera tey.

12 ¶ Hívorsvegna tað skal bera á, um tí gevi gætur eftir hesum dómunum, og haldi, og geri teir, at HARRIN tín Guð skal halda tær sáttmálan og miskunnina sum hann svór tinum fedrum:

13. Og hann vil elska teg, og vælsigna teg, og margfalda teg: hann vil eisini vælsigna fruktina av móðurlivi tinum, og fruktina av landi tinum, korn títt, og vín títt, og olju tína, økingina av tinum kúm, og fylgini av seyði tinum, í landinum sum hann svór tinum fedrum at geva tær.

14 Tú skalt vera vælsignaður uppum øll fólk: tað skal ikki vera kallkyn ella kvennkyn ófruktbart tykkara millum, ella millum tykkara fenað.

15 Og HARRIN vil taka burtur frá tær alla sjúku, og vil koyra ongan av óndu sjúkdómum Egyptalands, sum tú kennirt, á teg; men vil leggja teir á allar teir sum hata teg.

16 Og tú skalt upptæra øll fólkinu sum HARRIN tín Guð fer at flýggja tær; títt eyga skal onga samkenslu hava á teir: eiheldur skalt tú tæna teirra gudum; tí at tað *vil verða* tær snerra.

17 Um tú fert at siga í tinum hjarta, Hesar tjóðirnar *eru* fleiri enn eg; hvussu kann eg gera tær ognarleysar?

18 *Tá* skalt tú ikki vera ræddur fyri teimum: *men* skalt væl minnast hvat HARRIN tín Guð gjordi við Pharaoh, og alt Egyptaland;

19 Tær miklu freistingarnar sum tini eygu sóu, og teknini, og undrini, og hina mektigu hond, og hin útrætta arm, sum HARRIN tín Guð førði teg út við: soleiðis skal HARRIN tín Guð gera at øllum fólkunum sum tú ert ræddur fyri.

20 Harafturat vil HARRIN tín Guð senda vespuna teirra millum, inntil teir sum eru eftir, og fjala seg fyri tær, verði oyddir.

21 Tú skalt ikki vera ræðsluslignin fyri teimum: tí HARRIN tín Guð *er* tykkara millum, ein mektigur Guð og øgiligur.

22 Og HARRIN tín Guð vil koyra út tær tjóðirnar frammi fyri tær smátt um smátt: tú mást ikki tæra tær upp í einum, at ikki markarinnar djór økist yvir teg.

23 Men HARRIN tín Guð skal geva tær upp til tín, og skal oyða tær við mektigari oyðing, inntil tær verði oyddar.

24 Og hann skal flýggja teirra kongar inn í hond tína, og tú skalt oyða teirra navn undan himni: tað skal eingin maður vera førur fyri at standa frammi fyri tær, inntil tú havi oytt teir.

25 Ristu myndirnar av teirra gudum skulu tit brenna við eldi: tú skalt ikki tráa silvurið ella gullið *sum er* á teimum, ella taka tær *tað*, at ikki tú verði snerraður

hari: tí tað er ein andstygd fyri HARRANUM Guði tinum.

26 Eiheldur skalt tú bera eina andstygd inn í títt hús, at ikki tú verði ein bannaður lutur líka sum hon: *men* tær skal fullkomiliga standast við tað, og tær skal fullkomiliga stiknast við tað, tí at tað er ein bannaður lutur.

KAPITUL 8

ØLLUM boðunum, sum eg bjóði tær henda dag, skulu tit geva ans eftir at gera, at tit mega liva, og margfaldast, og fara inn og ognast landið sum HARRIN svór tykkara fedrum.

2 Og tú skalt minnast allan tann veg sum HARRIN tín Guð leiddi teg hesi fjøruti ár í oyðuni, til at eyðmjúkgera teg, og til at royna teg, at vita hvat *var* í tinum hjarta, hvørt tú vildirt halda hansara boð, ella ikki.

3 Og hann eyðmjúkgjörði teg, og loyvdi tær at hungra, og føddi teg við mán-ná, sum tú kendirt ei, eiheldur kendu fedrar tínir; at hann mátti fáa teg at vita at maður livir ikki av breyði eina, men av hvørjum orði sum gongur út úr HARRANS munni livir maður.

4 Tín klædnaður varð ikki gamal á tær, eiheldur trútnaði tín fótur, hesi fjøruti ár.

5 Tú skalt eisini hugleiða í tinum hjarta, at eins og maður tyktar sín son, *soleidis* tyktar HARRIN tín Guð teg.

6 Tí skalt tú halda boð HARRANS Guðs tíns, at ganga í vegum hans, og at óttast hann.

7 Tí at HARRIN tín Guð førir teg inn í gott land, eitt land av áarløkum av vatni, av keldum og dýpdum sum vella úr dølum og heggjum;

8 Eitt land av hveiti, og byggi, og vintrøum, og fikutrøum, og

granateplum; eitt land av olivin-olju, og hunangi;

9 Eitt land sum tú skalt eta breyð uttan laksemi í, tær skal ikki vanta nakað *ting* í tí; eitt land hvørs steinar *eru* jarn, og úr hvørs heggjum tú kanst grava messing.

10 Tá ið tú hevurt etið og ert mettur, tá skalt tú vælsigna HARRAN tín Guð fyri tað góða land ið hann hevur givið tær.

11 Ver varin at tú gloymi ikki HARRAN tín Guð, í ikki at halda boðini hjá honum, og dómarnar hjá honum, og ásetingarnar hjá honum, sum eg bjóði tær henda dag:

12 At ikki, *tá ið* tú hevurt etið og ert mettur, og hevurt bygt frálik hús, og dvalst *hari*;

13 Og *tá ið* tinni stórfæfylgir og tinni smáfæfylgir margfaldist, og títt silvur og títt gull er margfaldað; og alt, sum tú hevurt, er margfaldað;

14 Títt hjarta tá verði lyft upp, og tú gloymi HARRAN tín Guð, sum førði teg út úr Egyptalandi, frá trældómshúsinum;

15 Sum leiddi teg ígjøgnum hasa miklu og øgiligu oyðuna, *hvári vøru* eldsligir høggoramar, og sporðrekar, og turkur, hvar einkið vatn *var*; sum førði tær fram vatn úr tinnuklettinum;

16 Sum føddi teg í oyðuni við mán-ná, sum tínir fedrar kendu ei, at hann mátti eyðmjúkgera teg, og at hann mátti royna teg, at gera tær gott við tín seinna enda;

17 Og tú sigi í tinum hjarta, Mín kraft og mátturin av *mini* hond hevur skaffað mær hetta ríkidømi.

18 Men tú skalt minnast til HARRAN Guð tín: tí *tað er* hann ið gevur tær kraft at skaffa ríkidømi, at hann má grunda sín sáttmála sum hann svór tinum fedrum, sum *tað er* henda dag.

DEVTERONOMIUM 9

19 Og það skal verða, um tú yvirhóvur gloymi HARRAN tín Guð, og gangi eftir öðrum guðum, og tæni teim, og tilbiðji teir, so vitni eg imóti tykkum henda dag, at tit skulu vissuliga farast.

20 Eins og tjóðirnar sum HARRIN oyðir frammi fyri andliti tykkara, soleiðis skulu tit farast; av tí at tit ikki vildu vera lýdnir rødd HARRANS Guðs tykkara.

KAPITUL 9

HOYR, O Ísrael: Tú eigurt at fara yvirum Jordan henda dag, at fara inn at taka til ognar tjóðir, miklari og mektigari enn tú sjálvur, staðir miklar og girdar upp til himins,

2 Eitt fólk mikið og hátt, børn Anakimanna, hvørjar tú kennirt, og um hvørjar tú hevurt hoyrt *sagt*, Hvør kann standast frammi fyri børnum Anaks!

3 Skiljið tí henda dag, at HARRIN tín Guð er hann ið gongur yvirum undan tær; sum ein upptærandi eldur skal hann oyða teir, og hann skal føra teir niður frammi fyri tínum andliti: so skalt tú reka teir út, og oyða teir snarligani, eins og HARRIN hevur sagt við teg.

4 Tala ikki tú í tínum hjarta, eftir at HARRIN tín Guð hevur kastað teir út frammi undan tær, og sig, Fyri mína rættvísi hevur HARRIN ført meg inn at ognast hetta landið: men fyri vonskuna hjá hesum tjóðunum rekur HARRIN tær út frammi undan tær.

5 Ikki fyri tína rættvísi, ella fyri rættligleika hjarta tíns, fert tú til at ognast teirra land: men fyri vonskuna hjá hesum tjóðunum rekur HARRIN tín Guð tær út frammi undan tær, og at hann má útinna orðið sum HARRIN svór tínum fedrum, Ábrahami, Ísaaki, og Jákupi.

Uppramsán av Ísraels uppreiðstrum

6 Tí skalt tú skilja, at HARRIN tín Guð gevur tær ikki hetta góða landið at ognast fyri tína rættvísi; tí at tú ert eitt harðsvírað fólk.

7 ¶ Minst til, og gloym ikki, hvussu tú tirraðirt upp HARRAN tín Guð til vreiðis í oyðuni: frá tí degi sum tú fórt avstað úr Egyptalandi, inntil tit komu til hetta pláss, hava tit verið uppreistrarsamir imóti HARRANUM.

8 Eisini í Hór'eb tirraðu tit HARRAN til vreiðis, so at HARRIN var firtin við tykkum til at hava oytt tykkum.

9 Tá ið eg var farin niðan á fjallið at taka við steintalvunum, *enmtá* talvum sáttmálans sum HARRIN gjørdi við tykkum, tá dvaldi eg á fjallinum fjørutí dagar og fjørutí nætur, eg hvørki át breyð ella drakk vatn:

10 Og HARRIN flýggjaði mær tvær talvur av steini, skrivaðar við Guðs fingri; og á tær var skrivað samsvarandi øllum orðunum, sum HARRIN talaði við tykkum á fjallinum út úr miðjum eldinum á savnaðardegnum.

11 Og það bar á við endan á fjørutí døgum og fjørutí náttum, at HARRIN gav mær tær báðar talvurnar av steini, *enmtá* sáttmálatalvurnar.

12 Og HARRIN segði við meg, Reis teg, slepp tær oman skjótt hiðani; tí at fólk títt, sum tú hevurt ført út úr Egyptalandi, hava spilt seg; teir eru snarliga vendir til viks út av vegnum sum eg beyð teimum; teir hava gjørt sær eina brædda mynd.

13 Harafturat talaði HARRIN við meg, og segði, Eg havi sæð hetta fólk, og sí, það er eitt harðsvírað fólk:

14 Lat meg vera, at eg má oyða teir, og sletta út teirra navn undan himni: og eg vil gera úr tær eina tjóð, mektigari og miklari enn teir.

15 So eg vendi og kom oman av fjallinum, og fjallið brann við eldi: og báðar sáttmálatalvurnar *vöru* í báðum hondum mínum.

16 Og eg hugði, og sí, tit hövdu syndað ímóti HARRANUM Guði tykkara, og hövdu gjört tykkum ein bræddan kálv: tit hövdu vent til viks snarligani út av vegnum sum HARRIN hevði boðið tykkum.

17 Og eg tók tær báðar talvurnar, og kastaði tær út úr báðum hondum mínum, og breyt tær frammi fyri eygum tykkara.

18 Og eg fell niður frammi fyri HARRANUM, eins og í fyrstuni, í fjóruti dagar og fjóruti nætur: eg hvørki át breyð, ella drakk vatn, orsakað av øllum tykkara syndum sum tit syndaðu, í at gera vondligani í HARRANS eygsjón, at tírra hann til firtnis.

19 Tí eg var ræddur fyri teirri firtni og heitu misnøgd, hvarvið HARRIN var vreiður ímóti tykkum til at oyða tykkum. Men HARRIN lýddi á meg við tað skiftið við.

20 Og HARRIN var sera firtni við Aaron til at hava oytt hann: og eg bað fyri Aaroni eisini ta somu tíð.

21 Og eg tók tykkara synd, kálvín sum tit hövdu gjørt, og brendi hann við eldi, og trampaði hann, og muldi hann sera smáan, *heilt* inn til hann var so smáur sum dust: og eg kastaði dustið harav inn í lókin ið kom oman úr fjallinum.

22 Og í Táb'-ë-ráh, og í Mäs'-sáh, og í Kib'-röth-hät-tá-á-váh, tírraðu tit HARRAN til vreiðis.

23 Somuleiðis tá ið HARRIN sendi tykkum frá Ká'-désj-bär-né-ü, og segði, Farið niðan og ognist landið sum eg havi givið tykkum; tá gjördu tit uppreist ímóti boði HARRANS Guðs tykkara, og tit trúðu honum ikki, ella lýddu á rödd hansara.

24 Tit hava verið uppreistrar-

samir ímóti HARRANUM frá tí degi sum eg kendi tykkum.

25 Svá fell eg niður frammi fyri HARRANUM í fjóruti dagar og fjóruti nætur, eins og eg fell niður í *fyrstuni*; tí HARRIN hevði sagt at hann vildi oyða tykkum.

26 Eg bað tí til HARRANS, og segði, O Harri GUÐ, oyð ikki fólk títt og arv tí, sum tú hevurt endurløyst ígjøgnum tín mikilleika, sum tú hevurt ført út úr Egyptalandi við mektigari hond.

27 Minst til tænarar tínar, Ábraham, Ísaak, og Jákup; lít ikki at treisknini hjá hesum fólk, ella til teirra vondsku, ella til teirra synd:

28 At ikki landið, hvaðan tú ferdirt okkum út, sigi, Av tí at HARRIN ikki var førur fyri at føra teir inn í landið sum hann fyrjíttaði teimum, og av tí at hann hataði teir, *tí* hevur hann ført teir út at vega teir í oyðuni.

29 Tó *eru* teir fólk títt og arvur tín, sum tú ferdirt út við tíni mektigu kraft og við tinum útrætta armi.

KAPITUL 10

Á TEIRRI tíð segði HARRIN við meg, Høgg tær tvær talvur av steini líkar teimum fyrstu, og kom niðan til mín á fjallið, og ger tær ørk av viði.

2 Og eg vil skriva á talvurnar orðini sum vöru í teimum fyrstu talvunum sum tú breytst, og tú skalt seta tær í orkina.

3 Og eg gjörði ørk av sjít-tím viði, og høgdi tvær talvur av steini líkar teimum fyrstu, og fór niðan á fjallið, og hevði talvurnar tvær í hendi mær.

4 Og hann skrivaði á talvurnar, samsvarandi fyrstu ritan, tey tiggju boðini, sum HARRIN talaði við tykkum á fjallinum úr

miðjum eldinum á savnaðardegnum: og HARRIN gav mær tær.

5 Og eg vendi mær og kom oman av fjallinum, og legði talvurnar í orkina sum eg hevði gjørt; og har veri tær, eins og HARRIN beyð mær.

6 ¶ Og Israels børn tóku sína ferð frá Bēer-óth Já-á-kán-s barna til Mó-sē-rá: har doyði Aaron, og har varð hann jarðaður; og El-é-á-zár, sonur hansara, tænti í prestsembætinum í hansara stað.

7 Haðani ferðaðust teir til Gúd-gó-dáh; og frá Gúd-gó-dáh til Jót-báth, eitt land av áum av vøtnum.

8 ¶ Á teirri tíð atskildi HARRIN ættargrein Levís, at bera ørk sáttmála HARRANS, at standa frammi fyri HARRANUM at tæna at honum, og at vælsigna í hansara navni, til henda dag.

9 Hvørsvegna Levi hevur ongan part ella arv við brøðrum sínum; HARRIN er arvrur hans, samsvarandi sum HARRIN tín Guð fyrjijáttaði honum.

10 Og eg stægaði á fjallinum, samsvarandi fyrra skiftinum, í fjøruti dagar og fjøruti nætur; og HARRIN lýddi á meg við tað skiftið við, og HARRIN vildi ikki oyðileggja teg.

11 Og HARRIN segði við meg, Reis teg, tak tína ferð frammanfyri fólkinum, at teir mega fara inn og taka til ognar landið, sum eg svór teirra fedrum at geva teimum.

12 ¶ Og nú, Ísrael, hvat krevur HARRIN tín Guð av tær, uttan at óttast HARRAN tín Guð, at ganga í øllum hansara vegum, og at elska hann, og at tæna HARRANUM Guði tinum við øllum tinum hjarta og við allari tinni sál,

13 At halda HARRANS boð, og hans ásetingar, sum eg ábjóði tær henda dag tær til góðar?

14 Sí, himinin og himinin av himnum er HARRANS Guðs tins, *eisini* jørðin, við øllum sum hari er.

15 HARRIN hevði bert ein hugnað í tinum fedrum at elska teir, og hann valdi teirra sáð eftir teir, *enmtá* tykkum uppum øll fólk, sum *tað* er henda dag.

16 Umskerið tí forhúð hjarta tykkara, og verið ikki meira harðsviraðir.

17 Tí HARRIN tykkara Guð er Guð guda, og Harri harra, ein mikil Guð, ein mektigur, og ein øgiligur, sum metir ikki persónar, ella tekur endurgjald:

18 Hann útinnir dómin hjá tí faðirleysa og einkjuni, og elskar hin fremmanda, í at geva honum føði og klædnað.

19 Elskið tí hin fremmanda: tí at tit vóru fremmandir í Egyptalandi.

20 Tú skalt óttast HARRAN tín Guð; honum skalt tú tæna, og til hansara skalt tú krøkjast, og svørja við hansara navn.

21 Hann er títt pris, og hann er tín Guð, sum hevur gjørt fyri teg hesi miklu og øgiligu ting, sum eygu tini hava sæð.

22 Tíni fedrar fóru niður í Egyptaland við trísinstjúgu og tiggju persónum; og nú hevur HARRIN tín Guð gjørt teg sum stjørnur himins í fjøldleika.

KAPITUL 11

TÍ skalt tú elska HARRAN tín Guð, og halda hans álegging, og hans ásetingar, og hansara dómar, og hansara boð, alveg.

2 Og vitið tit henda dag: tí at *eg tali* ikki við tykkara børn sum ikki hava vitað, og sum ikki hava sæð tyktan HARRANS Guðs tykkara, hansara mikilleika, hansara mektigu hond, og hans útrætta arm,

3 Og hans undurgerðir, og

hansara gerningar, sum hann gjörði í miðjum Egyptalandi við Pharaoh kong av Egyptalandi, og við alt hansara land;

4 Og hvat hann gjörði Egyptalands heri, teirra hestum, og við teirra vagnar; hvussu hann fekk Reyðahavsins vatn at floyma yvir teir, sum teir eltu eftir tykkum, og hvussu HARRIN hevur oytt teir til henda dag;

5 Og hvat hann gjörði tykkum í oyðuni, inntil tit komu inn í hetta pláss;

6 Og hvat hann gjörði Dá-thán-i og Á-bi-rám-i, sonum E'li-áb-s Reúbens sonar: hvussu jörðin opnaði sín munn, og svølgdi teir upp, og teirra húshöld, og teirra tjöld, og alt figgjarevnið sum var í teirra ogn, í miðjum øllum Ísrael:

7 Men tykkar eygu hava sæð allar teir miklu gerningar HARRANS sum hann gjörði.

8 Tí skulu tit halda øll boðini sum eg bjóði tykkum henda dag, at tit mega vera sterkir, og fara inn og ognast landið, hvagar tit fara at ognast tað;

9 Og at tit mega framleingja tykkara dagar í landinum, sum HARRIN svór tykkara fedrum at geva teimum og til sáðs teirra, eitt land sum flýtur í mjólk og hunangi.

10 ¶ Tí at landið, hvagar tú fert inn at taka tað til ognar, er ikki eins og Egyptaland, hvaðani tit komu út, hvar tú sáðadirt títt sáð, og vatnaðirt tað við fótí tinum, sum ein garð av urtum:

11 Men landið, hvagar tit fara at ognast tað, er eitt land av heyggi og dølum, og drekkur vatn av regni himins:

12 Eitt land ið HARRIN tín Guð hevur umsorgan fyri: eygu HARRANS Guðs tíns eru altíð á tað, frá byrjan ársins alt at enda ársins.

13 ¶ Og tað skal bera á, um tit dúgliga lýða á boðini hjá mær sum eg ábjóði tykkum henda dag, at elska HARRAN Guð tykkara, og at tæna honum við øllum tykkara hjarta og við allari tykkara sál,

14 At eg vil geva tykkum regn lands tykkara í røttu tíð tess, tað fyrsta regnið og tað seinna regnið, at tú mást savna inn korn títt, og vín títt, og olju tína.

15 Og eg vil senda gras í tín akur til fenað tín, at tú mást eta og verða mettur.

16 Ansið eftir tykkum, at tykkara hjarta verði ikki villeitt, og tit vendi til viks, og tæni øðrum gudum, og tilbiðji teir;

17 Og so HARRANS vreiði verði kynd ímóti tykkum, og hann lati aftur himinin, at tað verði einkið regn, og at landið veiti ikki sína frukt; og at ikki tit farist fljótliga oman av tí góða landi sum HARRIN gevur tykkum.

18 ¶ Tí skulu tit leggja niðurfyri hesi míni orð í tykkara hjarta og í tykkara sál, og binda tey til tekin uppá hond tykkara, at tey mega vera sum pannubond ímillum eygu tykkara.

19 Og tit skulu læra børn tykkara tey, við at tala um tey tá ið tú situr í húsi tinum, og tá ið tú gongurt eftir veginum, tá ið tú legst niður, og tá ið tú reisirst upp.

20 Og tú skalt skriva tey á durastavir húss tíns, og á tinni portur:

21 At tykkara dagar mega verða margfaldaðir, og dagarnir hjá tykkara børnum, í landinum sum HARRIN svór tykkara fedrum at geva teimum, sum dagar himins á foldum.

22 ¶ Tí um tit dúgliga halda øll hesi boð sum eg ábjóði tykkum, at gera tey, at elska HARRAN Guð tykkara, at ganga

DEVTERONOMIUM 12

í öllum hansara vegum, og at krökjast at honum;

23 Tá vil HARRIN reka út allar hesar tjóðir frammi undan tykkum, og tit skulu *taka* til ognar miklari tjóðir og mektigari enn tit sjálvir.

24 Hvørt pláss, hvará sólarinn á tykkara fótum fara at stiga, skal vera tykkara: frá oyðuni og Lí-bá-nón, frá ánni, ánni Ev-phrá-tēs, heilt til uttasta sjógvin skal breiddi tykkara vera.

25 Tað skal eingin maður vera forur fyri at standa frammi fyri tykkum: *ti at* HARRIN Guð tykkara skal leggja óttan fyri tykkum og ónskurin fyri tykkum á alt landið sum tit skulu stiga á, eins og hann hevur sagt við tykkum.

26 ¶ Sí, eg seti frammi fyri tykkum henda dag eina signing og eina banning;

27 Eina signing, um tit lýði boðini hjá HARRANUM Guði tykkara, sum eg ábjóði tykkum henda dag:

28 Og eina banning, um tit vilji ikki lýða boðini hjá HARRANUM Guði tykkara, men vendi til vikis út av vegnum sum eg ábjóði tykkum henda dag, at fara eftir øðrum gudum, sum tit ikki hava kent.

29 Og tað skal bera á, tá ið HARRIN tín Guð hevur ført teg inn at landinum hvagar tú fert at *taka* tað til ognar, at tú skalt seta signingina á Gě-rí-zím fjall, og banningina á E'-bál fjall.

30 *Eru* tey ikki hīnumegin Jordan, við vegin har sólin fer niður, í landi Cānaanitanna, sum dvøljast á oyðimarkarslætthanum yvir av Gil-gāl, við síðuna av Mó-rēh slættum?

31 Tí at tit skulu fara yvirum Jordan til at fara inn at ognast landið sum HARRIN Guð tykkara gevur tykkum, og tit skulu ognast tað, og búgva hari.

Ein signing og ein banning

32 Og tit skulu gáa eftir at gera allar ásetingarnar og dómarnar sum eg seti framfyri tykkum henda dag.

KAPITUL 12

HETTA *eru* ásetingarnar og dómarnir, ið tit skulu gáa eftir at gera í landinum sum HARRIN Guð fedra tína gevur tær at ognast tað, allar dagarnar ið tit liva á jørðini.

2 Tit skulu fullkomiligani oyðileggja øll stóðini, sum tjóðirnar, sum tit skulu *taka* til ognar, tæntu sínum gudum í, á teimum høgu fjøllunum, og á heygjunum, og undir hvørjum grønum træi:

3 Og tit skulu kollrenna altarin hjá teimum, og bróta stólparnar hjá teimum, og brenna lundirnar hjá teimum við eldi; og tit skulu høgga niður ristur myndirnar av teirra gudum, og oyða nøvnini á teimum úr tí pláss.

4 Tit skulu ikki gera soleiðis at HARRANUM Guði tykkara.

5 Men til plássid sum HARRIN Guð tykkara skal velja burturúr øllum ættargreinum tykkara at seta sítt navn har, *enntá* til hansara bústað skulu tit søkja, og hagar skalt tú koma:

6 Og hagar skulu tit koma við tykkara brenniofrum, og tykkara sláturofrum, og tykkara tiggjundum, og hevjoifrum av tykkara hond, og tykkara heitum, og tykkara friviljaofrum, og frumavkomunum av tykkara stórfæafylgjum og av tykkara smáfæafylgjum:

7 Og har skulu tí eta frammi fyri HARRANUM Guði tykkara, og tit skulu fegnast í øllum sum tit seta tykkara hond at, tit og húshöld tykkara, í tí *sum* HARRIN tín Guð hevur vælsignað teg.

8 Tit skulu ikki gera eftir øllum *tí* sum vit gera her henda dag, hvør maður hvat-

sumhelst *ið* rætt *er* í egnu eygum sínum.

9 Tí at tit eru ikki sum enn *er* komnir til hvíldina og til arvin, sum HARRIN Guð tykkara gevur tykkum.

10 Men *tá ið* tit fara yvirum Jordan, og búgva í landinum sum HARRIN Guð tykkara gevur tykkum at arva, og *tá ið* hann gevur tykkum hvilu frá øllum tykkara figgindum runt umkring, so at tit búgva í tryggleika;

11 Tá skal finnast eitt pláss sum HARRIN Guð tykkara fer *at* velja at elva navni sínum at dvøljast har; hagar skulu tit koma við øllum sum eg bjóði tykkum; tykkara brenniofrum, og tykkara sláturofrum, tykkara tiggjundum, og hevjiöfrinum av tykkara hond, og øllum tykkara úrvals heitum sum tit heita HARRANUM:

12 Og tit skulu fegnast frammi fyri HARRANUM Guði tykkara, tit, og synir tykkara, og døtur tykkara, og tænaustusveinar tykkara, og tænaustusgentur tykkara, og Levitin sum *er* innanfyri tykkara portur; við tað at hann hevur ongan part ella arv við tykkum.

13 Ansa eftir tær, at tú ofri ikki tíni brennioffur í hvørjum plássi sum tú sært:

14 Men í tí plássi sum HARRIN skal velja í eini av ættargreinum tínum, har skalt tú ofra tíni brennioffur, og har skalt tú gera alt sum eg bjóði tær.

15 Men tú kanst drepa og eta kjøt í øllum tínum portrum, hvatsumhelst tín sál girnast eftir, samsvarandi signing HARRANS Guðs tíns sum hann hevur givið tær: hin óreini og hin reini mega eta harav, eins og av rábukkinum, og eins og av hjørtinum.

16 Tit skulu bert ikki eta blóðið; tit skulu hella tað á jørdina sum vatn.

17 ¶ Tú mást ikki eta innanfyri tíni portur tiggjundina av korni tínum, ella av víni tínum, ella av olju tíni, ella av frumavkomunum av stórfæafylgjum tínum ella av smáfæafylgi tínum, ella nakað av tínum heitum sum tú heitirt, ella tíni fríviljaoffur, ella hevjiöffur av tíni hond:

18 Men tú mást eta tey frammi fyri HARRANUM Guði tínum í tí plássi sum HARRIN tín Guð fer *at* velja, tú, og sonur tín, og dóttir tín, og tín tænaustusveinur, og tín tænaustugenta, og Levitin sum *er* innanfyri tíni portur: og tú skalt fegnast frammi fyri HARRANUM Guði tínum í øllum sum tú seturt hendur tínar at.

19 Ansa eftir tær, at tú yvirgevi ikki Levitan so leingi sum tú livirt á jørdini.

20 ¶ Tá *ið* HARRIN tín Guð fer *at* vaksa um títt landamark, eins og hann hevur lovað tær, og tú fert *at* siga, Eg vil eta kjøt, tí at tíni sál leingist *eftir* at eta kjøt; *tá* kanst tú eta kjøt, hvatsumhelst tín sál girnast eftir.

21 Um plássið, sum HARRIN tín Guð hevur valt at seta sitt navn har, veri ov langt frá tær, tá skalt tú drepa av stórfæafylgi tínum og av smáfæafylgi tínum, sum HARRIN hevur givið tær, eins og eg havi boðið tær, og tú skalt eta í portrum tínum hvatsumhelst tín sál girnast eftir.

22 Júst eins og rábukkurin og hjørturin verður etin, soleiðis skalt tú eta tey: hin óreini og hin reini skulu eta *av* teimum líka.

23 Ver bara vísur *í* at tú eti ikki blóðið: tí at blóðið *er* lívið; og tú mást ikki eta lívið við kjøtinum.

24 Tú skalt ikki eta tað; tú skalt hella tað á jørdina sum vatn.

25 Tú skalt ikki eta tað; at tað má ganga væl við tær, og við tínum børnum eftir teg, tá

ið tú gert *tað sum er* rætt í HARRANS eygsjón.

26 Bert tíni heilagu ting ið tú hevurt, og tíni heitir, skalt tú taka, og fara til tað pláss ið HARRIN skal velja:

27 Og tú skalt ofra tíni brennioffur, kjotið og blóðið, uppiá altari HARRANS Guðs tíns: og blóðið av tínum sláturofrum skal hellast út á altar HARRANS Guðs tíns, og tú skalt eta kjotið.

28 Gev ans eftir og hoyr øll hesi orðini sum eg bjóði tær, at tað má ganga væl við tær, og við tínum børnum eftir teg um ævir, tá ið tú gert *tað sum er* gott og rætt í eygsjón HARRANS Guðs tíns.

29 ¶ Tá ið HARRIN tín Guð fer at skera av tjóðirnar frammi fyri tær ifrá, hvagar tú fert at ognast tær, og tú avloysirt tær, og býrt í teirra landi;

30 Tá ansa eftir tær, at tú verði ikki snerraður við at fylgja teimum, eftir at tær verði oyddar frammi undan tær; og at tú spyrji ikki eftir teirra gudum, sigandi, Hvussu tántu hesar tjóðir gudum sínum? enntá soleiðis vil eg gera somuleiðis.

31 Tú skalt ikki gera soleiðis at HARRANUM Guði tínum: tí hvørja andstygð fyri HARRANUM, sum hann hatar, hava tær gjørt sínum gudum; tí at enntá synir sínar og dötur sínar hava teir brent í eldinum til gudar sínar.

32 Hvørt ting sumhelst *sum eg* ábjóði tykkum, gáid eftir at gera tað: tú skalt ikki leggja afturat tí, ella minka frá tí.

KAPITUL 13

UM tað risi *upp* tykkara millum ein prophetur, ella droymari av dreymum, og gevur tær tekin ella undur,

2 Og teknið ella undrið beri á, sum hann talaði við teg um, og segði, Latum oss fara eftir

øðrum gudum, sum tú ei hevurt kent, og latum oss tæna teimum;

3 Tú skalt ikki geva gætur eftir orðunum hjá tí propheti, ella tí droymara av dreymum: tí HARRIN Guð tykkara roynir tykkum, at vita hvørt tit elski HARRAN Guð tykkara við øllum tykkara hjarta og við allari tykkara sál.

4 Tit skulu ganga eftir HARRANUM Guði tykkara, og óttast hann, og halda boðini hjá honum, og lýða rødd hansara, og tit skulu tæna honum, og krækjast at honum.

5 Og tann prophetur, ella tann droymari av dreymum, skal takast av lívi; tí hann hevur talað til at snúgva *tykkum* burtur frá HARRANUM Guði tykkara, sum førði tykkum út úr Egyptalandi, og endurloysti tykkum úr trældómshúsinum, til at stoyta teg út av vegnum sum HARRIN tín Guð beyð tær at ganga á. Soleiðis skalt tú koyra hitt illa burtur frá miðjum tær.

6 ¶ Um bróðir tín, sonur móður tínar, ella sonur tín, ella dóttir tín, ella vív fangs tíns, ella tín vinur, sum *er* eins og tín egna sál, lokki teg loyniliga, og sigur, Latum okkum fara og tæna øðrum gudum, sum tú ikki hevurt kent, tú, ella tínir fedrar;

7 *Nevniliga*, av gudunum hjá fólkinum sum *eru* rundan um tykkum, í nánd at tær, ella langt burturi frá tær, frá tí *æina* enda av jørðini heilt at *hinum* enda av jørðini;

8 *So* skalt tú ikki samtykkja honum, ella geva honum gætur; eiheldur skal titt eyga várkunna honum, eiheldur skalt tú eira, eiheldur skalt tú loyna hann:

9 Men tú skalt vissuliga drepa hann; tín hond skal vera fyrst á honum til at taka hann av lívi, og síðan hondin hjá øllum fólkinum.

10 Og tú skalt steina hann við steinum, at hann doyggi; tí at hann hefur roynt at stoyta teg burtur frá HARRANUM Guði tínum, sum førði teg út úr Egyptalandi, frá trældómshúsinum.

11 Og alt Ísrael skal hoyra, og óttast, og skal ikki meira gera nakra slíka vondsku sum hetta er tykkara millum.

12 ¶ Um tú fert at hoyra *sagt* í einum av staðum tínum, sum HARRIN tín Guð hefur givið tær at dvøljast har, sigandi,

13 *Avísir* menn, Bē'li-ál's børn, eru farnir út tykkara millum ifrá, og hava drigið burt íbúgvagnar av staði sínum, og sagt, Latum oss fara og tæna øðrum gudum, sum tit ikki hava kent;

14 So skalt tú fregnast, og gera kanning, og spyrja dúgligani; og sí, *um tað veri sannleiki, og tingið vist, at slík andstygd er virkað tykkara millum;*

15 So skalt tú vissuliga sláa íbúgvagnar av tí staði við svørðs-eggini, og aldeilis oyða hann, og alt sum *er* hari, og hansara fenað, við svørðseggini.

16 Og tú skalt savna allan fongin av honum inn í miðja gøtu hans, og skalt brenna við eldi staðin, og allan fong hansara hvørt vet, fyri HARRAN Guð tín; og hann skal vera ein dungi um ævir; hann skal ikki verða bygður aftur.

17 Og tað skal einkið av tí bannaða tingi krøkjast til hond tína: at HARRIN má venda frá grimmsemi av síni firtni, og sýna tær miskunn, og hava várkunn yvir teg, og margfalda teg, eins og hann hefur svorið tínum fedrum;

18 Tá ið tú lýðirt á rødd HARRANS Guðs tíns, at halda øll hansara boð sum eg bjóði tær henda dag, at gera *tað sum er rætt* í eygum HARRANS Guðs tíns.

KAPITUL 14

TIT eru børn HARRANS Guðs tykkara: tit skulu ikki skera tykkum, ella gera nakran skallutleika ímillum eygu tykkara fyri hinar deyðu.

2 Tí at tú ert heilagt fólk at HARRANUM Guði tínum, og HARRIN hefur valt teg at vera eitt seregið fólk at sær sjálvum, uppum allar tjóðirnar sum *eru* á foldum.

3 ¶ Tú skalt ikki eta nakað andstyggiligt ting.

4 Hetta *eru* djórinu ið tit skulu eta: oksan, seyðin, og geitina,

5 Hjørtin, og rábukkin, og dádyrið, og villu geitina, og antilopuna, og villoksan, og gaselluna.

6 Og hvørt djór sum deilir kleyvina, og klývur klónna í tvær klógvar, og tyggir jöttrið millum djórinu, tað skulu tit eta.

7 Men hesi skulu tit ikki eta av teimum ið tyggja jöttrið, ella av teimum ið deila kløvnu kleyvina; so sum kamelin, og haruna, og kaninina: tí at tey tyggja jöttrið, men deila ikki kleyvina; *tí eru* tey tykkum órein.

8 Og svinið, av tí at tað deilir kleyvina, tó tyggir *tað* ikki jöttrið, tað *er* tykkum óreint: tit skulu ikki eta av teirra kjóti, ella nerta teirra deyða ræ.

9 ¶ Hesi skulu tit eta av øllum sum *eru* í vøtnunum: øll, ið hava fjaðrar og roðslu, skulu tit eta:

10 Og hvatsumhelst ið hefur ikki fjaðrar og roðslu, mega tit ikki eta; tað *er* tykkum óreint.

11 ¶ Av øllum reinum fuglum skulu tit eta.

12 Men hetta *eru* teir sum tit ikki skulu eta av: ørnin, og glentan, og havørnin,

13 Og falkurin, og skaðafalkurin, og gammurin eftir slagi hans,

14 Og hvør ravnur eftir slagi sínum,

15 Og uglan, og náttheykurin, og geykurin, og heykurin eftir slagi sínum,

16 Litla uglan, og stóra uglan, og svanurin,

17 Og pelikánurin, og ræggammurin, og hiplingurin,

18 Og storkurin, og hegrin eftir slagi hans, og herfuglurin, og flogmúsinn.

19 Og hvört skriðkykt, sum flýgur, er tykkum óreint: tey skulu ekki etast.

20 *Men* av öllum reinum fuglum mega tit eta.

21 ¶ Tit skulu ekki eta *av* nøkrum sum doyr av sær sjálvum: tú skalt geva tað at hinum fremmanda sum *er* í tínum portrum, at hann má eta tað; ella tú kanst selja firringi tað: tí at tú *ert* heilagt fólk at HARRANUM Guði tínum. Tú skalt ekki sjóða lamb í mjólk móður hans.

22 Tú skalt sanniliga tiggjunda allan gróðurin av tínum sáði, sum akurin ber fram ár um ár.

23 Og tú skalt eta frammi fyri HARRANUM Guði tínum, í tí plássinum sum hann fer *at* velja at staðseta sitt navn har, tiggjundina av korni tínum, av víni tínum, og av olju tíni, og frumavkomini av tínum stórfæafylgjum og av tínum smáfæafylgjum; at tú mást læra at óttast HARRAN tínn Guð altíð.

24 Og um vegurinn veri ov langur hjá tær, so at tú ikki ert fætur fyri at bera tað; *ella* um plássið veri ov langt frá tær, sum HARRAN tínn Guð fer *at* velja at seta sitt navn har, tá ið HARRAN tínn Guð hevur vælsignað teg:

25 So skalt tú skifta *tí* til pening, og binda upp peningin í tíni hond, og skalt fara til tað plássið sum HARRAN tínn Guð skal velja:

26 Og tú skalt lata út tann peningin fyri hvatsumhelst *ið*

tín sál girnast eftir, fyri oksar, ella fyri seyð, ella fyri vín, ella fyri sterkan drykk, ella fyri hvatsumhelst *ið* tín sál tráar: og tú skalt eta har frammi fyri HARRANUM Guði tínum, og tú skalt fegnast, tú, og títt húshald,

27 Og Levitan sum *er* innanfyri tíni portur; tú skalt ikki yvirgeva hann; tí hann hevur ongan part ella arv við tær.

28 ¶ Við endan á trimum árum skalt tú koma fram við allari tiggjundini av tínum gróðri tað sama árið, og skalt leggja *tað* niðurfyri innanfyri tíni portur:

29 Og Levitin, (av tí at hann ongan part ella arv hevur við tær,) og hin fremmandi, og hin faðirleysi, og einkjan, sum *eru* innanfyri tíni portur, skulu koma, og skulu eta og verða mettað; at HARRAN tínn Guð má vælsigna teg í öllum arbeiði av tíni hond sum tú gert.

KAPITUL 15

VIÐ endan á *hvørjum* sjei árum skalt tú gera leyslating.

2 Og hetta *er* háttarlagið av leyslatingini: Hvør áognari, sum lænir *okkurt* at sínum næsta, skal loysa *tað*; hann skal ikki krevja *tað* av sínum næsta, ella av bróður sínum; tí at tað verður kallað HARRANS leyslating.

3 Av einum fremmandum kanst tú krevja *tað aftur*: men *tað*, sum er títt hjá bróður tínum, skal tín hond leyslata;

4 Uttan tá *ið* eingir fátækir munnu vera tykkara millum; tí HARRAN skal stórliga vælsigna teg í landinum sum HARRAN tínn Guð gevur tær *tíll* arvs at ognast tað:

5 Bert um tú umhyggjuliga gevi gætur eftir rödd HARRANS Guðs tíns, at gáa eftir at gera øll hesi boð sum eg bjóði tær henda dag.

6 Tí at HARRIN tín Guð vælsignar teg, eins og hann lovaði tær; og tú skalt útlána mongum tjóðum, men tú skalt ekki læna; og tú skalt ríkja yvir mongum tjóðum, men tær skulu ekki ríkja yvir tær.

7 ¶ Um tað veri tykkara millum fátækur maður av einum av tínum brøðrum innanfyri okkurt av tínum portrum í tínum landi sum HARRIN tín Guð gevur tær, so skalt tú ikki herða títt hjarta, ella lata aftur tína hond frá fátæka bróður tínum:

8 Men tú skalt opna hond tína vítt at honum, og skalt vissuliga læna honum nóg mikið fyri hansara tørv, í tí sum honum vantar.

9 Ver varin, at tað veri ikki ein hugsan í tínum vonda hjarta, og tú sigurt, Tað sjeynða árið, leyslatingarárið, er fyri hond; og títt eyga veri ilt ímóti fátæka bróður tínum, og tú einkið gevurt honum; og hann rópi á HARRAN ímóti tær, og tað veri tær synd.

10 Nei, tú skalt vissuliga geva honum, og títt hjarta skal ikki harmast tá ið tú gevurt honum: tí fyri henda lut skal HARRIN tín Guð vælsigna teg í øllum verkum tínum, og í øllum sum tú seturt tína hond at.

11 Tí hin fátæki man aldri halda uppat úr landinum: tí bjóði eg tær, og sigi, Tú skalt opna hond tína vítt at bróður tínum, fyri fátæka tínum, og fyri tørvandi tínum, í landi tínum.

12 ¶ Og um bróðir tín, ein Hebraískur maður, ella ein Hebraískur kvinna, verði seld at tær, og tæni tær í seks ár; tá í tí sjeynða ári skalt tú lata hann fara frian frá tær.

13 Og tá ið tú sendirt hann út frian frá tær, tá skalt tú ikki lata hann fara avstað tómhentan:

14 Tú skalt búgva hann

fræsliga burturúr tínum smáfæafylgi, og burturav gólvi tínum, og burturúr vínpersu tíni: av tí sum HARRIN tín Guð hevur vælsignað teg við, skalt tú geva honum.

15 Og tú skalt minnst til at tú vart trælmanni í Egyptalandi, og HARRIN tín Guð endurloysti teg: tí skipi eg tær henda lut í dag.

16 Og tað skal verða, um hann sigi við teg, Eg vil ikki fara avstað frá tær; av tí at hann elskar teg og títt hús, av tí at honum er væl *statt* hjá tær;

17 So skalt tú taka eina sýl, og stoyta *hana* ígjøgnum hans oyra at hurðini, og hann skal vera tín tæniari um ævir. Og eisini við tína tænastrænging skalt tú gera somuleiðis.

18 Tað skal ikki tykjast tær hart, tá ið tú sendirt hann avstað frian frá tær; tí at hann hevur verið verdur tvíaldan leigaðan tæna *fyrí tær*, í at tæna tær í seks ár; og HARRIN tín Guð skal vælsigna teg í øllum sum tú gert.

19 ¶ Allar frumburðarhannarnar, sum koma av tínum stórfæafylgi og av tínum smáfæafylgi, skalt tú halga HARRANUM Guði tínum: tú skalt einkið arbeiði gera við frumburði ungtarvs tíns, ella klippra frumburði seyðar tíns.

20 Tú skalt eta *hann* frammi fyri HARRANUM Guði tínum ár um ár í tí plássi sum HARRIN skal velja, tú og títt húshald.

21 Og um *nakad* lýti veri hari, so sum um *hann veri seg* lamin, ella blindur, ella *havi* okkurt ilt lýti, so skalt tú ikki sláturofra hann at HARRANUM Guði tínum.

22 Tú skalt eta hann innanfyri tíni portur: hin óreini og reini *persónurin skulu eta hann* líka, eins og rábukkin, og eins og hjörtin.

23 Tú skalt bara ikki eta blóðið harav; tú skalt hella tað á jörðina sum vatn.

KAPITUL 16

GEV ans eftir Ábib mánaði, og halt umleypið at HARRANUM Guði tínum: tí at í Ábib mánaði færdi HARRIN tín Guð teg út úr Egyptalandi um náttina.

2 Tú skalt tí sláturofra umleypið at HARRANUM Guði tínum, av stórfæafylginum og av smáfæafylginum, í tí plássi sum HARRIN skal velja at staðseta sitt navn har.

3 Tú skalt einkið súrgað breyð eta við tí; í sjeý dagar skalt tú eta ósúrgað breyð harvið, *enmtá* nívdarbreyðið; tí at tú komst út úr Egyptalandi í skundi: at tú mást minnst tann dag tá ið tú komst út úr Egyptalandi allar dagar livs tíns.

4 Og tað skal einkið súrgað breyð verða sæð hjá tær í øllum tínum bredda í sjeý dagar; eiheldur skal *nakað ting* av kjøtinum, sum tú sláturofraðirt fyrsta dagin um aftan, verða verandi alla nátt inntil morgunin.

5 Tú mást ikki sláturofra umleypið innanfyri nakað av tínum portrum, sum HARRIN tín Guð gevur tær:

6 Men í tí plássi sum HARRIN tín Guð skal velja at staðseta sitt navn í, har skalt tú sláturofra umleypið um aftan, við niður-faring sólarinnar, við ta tíðina sum tú komst út úr Egyptalandi.

7 Og tú skalt steikja og eta tað í tí plássi sum HARRIN tín Guð skal velja: og tú skalt venda um morgunin, og fara til tjöld tini.

8 Í seks dagar skalt tú eta ósúrgað breyð: og á sjeýnda degi skal vera hátíðarsamkoma fyri HARRANUM Guði tínum: tú skalt einkið arbeiði gera hari.

9 ¶ Sjeý vikur skalt tú telja tær: byrja at telja tær sjeý vikurnar frá *slíkari tíð* sum tú byrjart at seta akurknívín til kornið.

10 Og tú skalt halda vika-hátíðina at HARRANUM Guði tínum við íkasti av friviljaofri av tíni hond, sum tú skalt geva at HARRANUM Guði tínum, samsvarandi sum HARRIN tín Guð hevur vælsignað teg:

11 Og tú skalt fegnast frammi fyri HARRANUM Guði tínum, tú, og sonur tín, og dóttir tín, og tænaustusveinur tín, og tænaustugenta tín, og Levitin sum er innanfyri tíni portur, og hin fremmandi, og hin faðirleysi, og einkjan, sum eru tykkara millum, í tí plássi sum HARRIN tín Guð hevur valt at staðseta sitt navn har.

12 Og tú skalt minnst til at tú vart trælmanni í Egyptalandi: og tú skalt geva ans eftir og gera hesar ásetingar.

13 ¶ Tú skalt geva ans eftir tabernaklahátíðini í sjeý dagar, eftir at tú hevurt savnað inn korn titt og vín titt:

14 Og tú skalt fegnast í tíni hátíð, tú, og sonur tín, og dóttir tín, og tænaustusveinur tín, og tænaustugenta tín, og Levitin, hin fremmandi, og hin faðirleysi, og einkjan, sum eru innanfyri tíni portur.

15 Í sjeý dagar skalt tú halda hátíðarveitslu at HARRANUM Guði tínum í tí plássi sum HARRIN skal velja: av tí at HARRIN tín Guð skal vælsigna teg í allari tíni grøði, og í øllum arbeiðunum av tínum hondum, tí skalt tú vissuliga fegnast.

16 ¶ Triggar ferðir í ári skulu allir tínir hannar birtast frammi fyri HARRANUM Guði tínum í tí plássi sum hann skal velja; í hátíð ósúrgaðs breyðs, og í vika-hátíðini, og í tabernaklahátíðini: og teir skulu ikki birtast frammi fyri HARRANUM tómhentir:

17 Hvør maður skal geva sum hann er førur fyri, samsvarandi signing HARRANS Guðs tíns sum hann hevur givið tær.

18 ¶ Dómárar og yvirmenn skalt tú gera tær í øllum tínum portrum, sum HARRIN tín Guð gevur tær, út ígjøgnum tínar ættargreinir; og teir skulu døma fólkið við rættlátum dómi.

19 Tú skalt ikki reingja dóm; tú skalt ikki meta persónar, eiheldur taka gávu: tí ein gáva blindar eygu teirra vísu, og spillir orð hinna rættvísu.

20 Tí, sum aldeilis rættlátt er, skalt tú fylgja, at tú mást liva, og arva landið sum HARRIN tín Guð gevur tær.

21 ¶ Tú skalt ikki planta tær lund av nøkrum trøum nær altari HARRANS Guðs tíns, sum tú skalt gera tær.

22 Eiheldur skalt tú seta tær upp *nakra* mynd; sum HARRIN tín Guð hatar.

KAPITUL 17

TÚ skalt ikki sláturofra at HARRANUM Guði tínum *nakaran* ungtarv, ella seyð, hvári er lýti, *ella* nakar illvaksinleiki: tí at tað er ein andstygd at HARRANUM Guði tínum.

2 ¶ Um tað verði funnið tykkara millum, innanfyri nakað av tínum portrum sum HARRIN tín Guð gevur tær, maður ella kvinna, sum hevur virkað vondsku í eygsjón HARRANS Guðs tíns, í at misbróta sáttmála hans,

3 Og hevur farið og tænt øðrum gudum, og tilbiðið teir, annaðhvørt sólina, ella mánan, ella nakað av heri himins, sum eg havi ikki boðið;

4 Og tað hevur sagt tær, og tú hevurt hoyrt *um tað*, og spurt *teg* dúgligani fyri, og si, *tað veri* satt, og tingið vist, at sliki andstygd er virkað í Ísrael:

5 Tá skalt tú føra fram tann mann ella ta kvinnu, sum hava framt hatta vonda ting, at tínum portrum, *enntá* tann

DEVTERONOMIUM 17

mann ella ta kvinnu, og skalt steina tey við steinum, til tey doyggi.

6 Við munnum á tveimum vitnum, ella trimum vitnum, skal hann, sum er verdigur til deyða, verða tikin av lívi; *men* við munnum á einum vitni skal hann ikki takast av lívi.

7 Hendurnar hjá vitnum skulu vera fyrstar á honum at taka hann av lívi, og síðani hendurnar hjá øllum fólkinum. Soleiðis skalt tú koyra hitt illa burtur tykkara millum ífrá.

8 ¶ Um tað risi eitt mál ov torført hjá tær í dómi, ímillum blóð og blóð, ímillum málskrav og málskrav, og ímillum slag og slag, *sum eru* deilumál innanfyri tíni portur: tá skalt tú reisast, og sleppa tær niðan í plássíð sum HARRIN tín Guð skal velja;

9 Og tú skalt koma at prestunum Levitunum, og at dómáranum sum skal vera í teimum døgum, og spyrja *teg* fyri; og teir skulu sýna tær dómssetningin:

10 Og tú skalt gera samsvarandi setninginum, sum teir av tí plássi sum HARRIN skal velja skulu sýna tær; og tú skalt geva ans eftir at gera samsvarandi øllum sum teir upplýsa tær:

11 Samsvarandi setningi lógárinna sum teir skulu frálæra tær, og samsvarandi dómnum sum teir skulu siga tær, skalt tú gera: tú skalt ikki halda undan frá setninginum sum teir skulu sýna tær, *til* høguru handar, ella *til* vinstru.

12 Og tann maður sum vil gera framfærnisliga, og ikki vil geva gætur at prestinum sum stendur at tæna har frammi fyri HARRANUM Guði tínum, ella at dómáranum, enntá tann maðurin skal doyggja: og tú skalt koyra burtur hitt illa frá Ísrael.

13 Og alt fólkið skal hoyra, og óttast, og ikki meira gera framfærnisliga.

14 ¶ Tá ið tú ert komin at landinum sum HARRIN tín Guð gevur tær, og skalt ognast tað, og skalt dvøljast hari, og fert at siga, Eg vil seta kong yvir mær, líka sum allar tjóðirnar sum *eru* kring meg;

15 Tá skalt tú í øllum føri seta *hann til* kong yvir tær, hvønn HARRIN tín Guð skal velja: *ein* burturúr tínum brøðrum skalt tú seta *til* kong yvir tær: tú mást ikki seta fremmandan yvir tær, sum ikki *er* bróðir tín.

16 Men hann skal ikki margfalda hestar til sín sjálvs, ella fáa fólkið at venda aftur til Egyptalands, til tess endamáls at hann skuldi margfalda hestar: við tað at HARRIN hevur sagt við tykkum, Tí skulu hiðanifrá ikki venda aftur tann vegin meira.

17 Eiheldur skal hann margfalda vív til sín sjálvs, at hansara hjarta snúgi ikki burt: eiheldur skal hann stórliga margfalda til sín sjálvs silvur og gull.

18 Og tað skal verða, tá ið hann situr á háseti kongadømis síns, at hann skal skriva sær avrit av hesi lóg í eina bók burtur úr *henni sum er* frammanfyri prestunum, Levitunum:

19 Og hon skal vera hjá honum, og hann skal lesa hari allar dagar lívs síns: at hann má læra at óttast HARRAN sín Guð, at halda øll orðini av hesi lóg og hesar ásetingar, at gera tey:

20 At hansara hjarta verði ikki lyft upp uppum hansara brøður, og at hann snúgi ikki til viks frá boðnum, *til* høgri handar, ella *til* vinstru: til tess endamáls at hann má framleingja *sínar* dagar í sínum kongadømi, hann, og børn hansara, í miðjum Israel.

KAPITUL 18

PRESTARNIR Levitarnir, og øll ættargrein Levis, skulu ongan part ella arv hava við Ísrael: teir skulu eta HARRANS offur gjørd við`eldi, og arv hans.

2 Tí skulu teir ongan arv hava millum brøður sínar: HARRIN *er* arfur teirra, eins og hann hevur sagt við teir.

3 ¶ Og hetta skal vera prestsins rættindi frá fólkinum, frá teimum ið ofra sláturoffur, hvørt tað *veri* oksi ella seyður; og teir skulu geva prestinum bógvin, og báðar kjálkarnar, og magasekkin.

4 *Eisini* frumgróðurin av korni tínum, av víni tínum, og av olju tíni, og tað fyrsta av ullini av seyði tínum, skalt tú geva honum.

5 Tí at HARRIN tín Guð hevur valt hann burturúr øllum tínum ættargreinum, at standa at tæna í navni HARRANS, hann og hansara synir um ævir.

6 ¶ Og um Leviti komi frá nøkrum av tínum portrum úr øllum Ísrael, har hann útsat, og komi við allari trá huga síns at tí plássi sum HARRIN skal velja;

7 Tá skal hann tæna í navni HARRANS Guðs síns, eins og allir brøður hansara, Levitarnir, *geva*, sum standa har frammi fyri HARRANUM.

8 Teir skulu hava líkar skamtir at eta, umframt tað sum kemur av søluni av fedraarvi hansara.

9 ¶ Tá ið tú ert komin inn í landið sum HARRIN tín Guð gevur tær, tá skalt tú ikki læra at gera eftir andstygðunum hjá teimum tjóðunum.

10 Tað skal ikki finnast tykkara millum *nakar* sum fær son sín ella dóttur sína at fara igjøgnum eldin, *ella* sum brúkar spásøgn, *ella* ein gáari eftir tíðum, *ella* gindakvøðari, *ella* heks,

11 Ella rúnabindari, ella ein ráðförorari við vælkunnugar andar, ella gandakallur, ella andamanari.

12 Tí at allir, sum gera hesar lutir, eru ein andstygd at HARRANUM: og vegna hesar andstygdur rekur HARRIN tín Guð teir út frammi undan tær.

13 Tú skalt vera fullkomin við HARRANUM Guði tínum.

14 Tí hesar tjóðirnar, sum tú skalt taka til ognar, gövu gætur eftir gáarum eftir tíðum, og eftir spásigarum: men hvat tær viðvikur, HARRIN tín Guð hevur ikki loyvt tær at gera so.

15 ¶ HARRIN tín Guð vil reisa tær upp ein Prophet frá miðjum tær, av tínum brøðrum, mær líkan; honum skulu tit geva gætur;

16 Samsvarandi øllum sum tú tráðaðirt av HARRANUM Guði tínum á Hór·ëb á savnaðardegnum, og segðirt, Lat meg ikki hoyra rødd HARRANS Guðs míns aftur, eiheldur lat meg siggja henda mikla eld meira, at eg doyggi ei.

17 Og HARRIN segði við meg, Teir hava talað væl tað sum teir hava talað.

18 Eg vil reisa teimum upp ein Prophet burturúr teirra brøðrum, tær líkan, og vil leggja míni orð í hansara munn; og hann skal tala við teir alt sum eg skal bjóða honum.

19 Og tað skal bera á, at hvørsumhelst ið ikki vil geva gætur at mínum orðum sum hann skal tala í mínum navni, at eg vil krevja tað av honum.

20 Men tann prophetur, ið vágar sær at tala eitt orð í navni mínum, sum eg havi ikki boðið honum at tala, ella sum talar í navni annara guda, enntá tann propheturin skal doyggja.

21 Og um tú sigi í hjarta tínum, Hvussu skulu vit kenna tað orðið sum HARRIN ei hevur talað?

22 Tá ið ein prophetur talar í navni HARRANS, um tingið fylgi ikki, ella beri á, so er tað tað tingið sum HARRIN ei hevur talað, men propheturin hevur talað tað framfornisliga: tú skalt ikki vera ræddur fyri honum.

KAPITUL 19

TÁ ið HARRIN tín Guð hevur avskorið tjóðirnar, hvørs land HARRIN tín Guð gevur tær, og tú avloysirt tær, og býrt í teirra staðum, og í teirra húsum; 2 Tá skalt tú atskilja triggjar staðir til tín í miðjum landi tínum, sum HARRIN tín Guð gevur tær at ognast tað.

3 Tú skalt tilbúgva tær veg, og skifta breddar lands tíns, sum HARRIN tín Guð gevur tær at arva, í triggjar partar, at hvor banamaður má flýggja hagar.

4 ¶ Og hetta er málsevni banamansins, sum flýggjar hagar, at hann má liva: Hvøriðenn drepur sín næsta vankunnugliga, hvønn hann hataði ikki í farnari tíð;

5 So sum tá ið maður fer inn í skógin við sínum næsta at høgga við, og hans hond heintar eitt slag við øksini at høgga niður træið, og blaðið gleppur frá skaftinum, og lendir á næsta hans, at hann doyggi; tá skal hann flýggja at einum av teimum staðunum, og liva:

6 At ikki hevnaðin av blóðinum elti banamannin, meðan hjarta hans er heitt, og innheinti hann, tí at vegurin er langur, og bani honum; hvar ið hann ikki var verður til deyða, við tað at hann hataði hann ikki í farnari tíð.

7 Hvørsvegna eg skipi tær, og sigi, Tú skalt atskilja triggjar staðir til tín.

8 Og um HARRIN tín Guð vaksi um bredda tín, eins og hann hevur svorið tínum fedrum, og

gevi tær alt landið sum hann fyrjåttaði at geva tinum fedrum;

9 Um tú skalt halda øll hesi boðini at gera tey, sum eg bjóði tær henda dag, at elska HARRAN tín Guð, og at ganga altíð í vegum hans; so skalt tú leggja afturat triggjar staðir fleiri til tín, umframt hesar triggjar:

10 At sakleyst blóð verði ikki helt í tinum landi, sum HARRAN tín Guð gevur tær til arvs, og so blóð veri á tær.

11 ¶ Men um nakar maður hati sín næsta, og liggi á lúri eftir honum, og risi upp ímóti honum, og slái hann deyðiligani, so at hann doyggi, og flýggjar inn í ein av hesum staðunum:

12 Tá skulu teir elstu av hansara staði senda og heinta hann haðani, og flýggja hann í hondina á blóðshevnanarum, at hann má doyggja.

13 Titt eyga skal ikki várkunna honum, men tú skalt koyra burtur *sekinna av* sakleysum blóði frá Ísrael, at tað má ganga væl við tær.

14 ¶ Tú skalt ikki flyta landamark næsta tíns, sum teir av gamlari tíð hava sett í arvi tinum, sum tú skalt arva í tí landi sum HARRAN tín Guð gevur tær at ognast tað.

15 ¶ Eitt vitni skal ikki rísa upp ímóti manni fyri nakra misgerð, ella fyri nakra synd, í nakrari synd sum hann syndar: við munnum á tveimum vitnum, ella við munnum á trimum vitnum, skal søkin verða grundfest.

16 ¶ Um falskt vitni risi upp ímóti onkrum manni at vitna ímóti honum *tað sum er rangt*;

17 Tá skulu báðir menninir, sum deilan er ímillum, standa frammi fyri HARRANUM, frammi fyri prestunum og dómarunum, sum skulu vera í teimum døgum;

18 Og dómararnir skulu gera dúgliga avhoyring: og sí, um

vitnið veri falskt vitni, og hevur vitnað falsligani ímóti sínum bróður;

19 Tá skulu tit gera honum, so sum hann hevði hugsað at hava gjørt bróður sínum: soleiðis skalt tú koyra hitt illa burtur tykkara millum ífrá.

20 Og teir sum eru eftir skulu hoyra, og óttast, og skulu hiðanifrá ikki meira fremja nakað slíkt ilt tykkara millum.

21 Og titt eyga skal ikki taka synd í; *men liv skal fara* fyri liv, eyga fyri eyga, tonn fyri tonn, hond fyri hond, fótur fyri fót.

KAPITUL 20

TÁ ið tú fert út til orrustu ímóti tinum figgindum, og sært hestar, og vagnar, og eitt fólk fleiri enn tú, ver *tá* ikki ræddur fyri teimum: tí HARRAN tín Guð er við tær, sum førði teg upp úr Egyptalandi.

2 Og tað skal verða, tá ið tit eru komnir í nánd at orrustuni, at presturin skal nærkast og tala við fólkíð,

3 Og skal siga við teir, Hoyr, O Ísrael, tit nærkast henda dag til orrustu ímóti tykkara figgindum: latið ikki tykkara hjertu veiklast, óttist ikki, og nøtrið ikki, verið ikki heldur ræðsluslignir orsakað av teimum;

4 Tí HARRAN tykkara Guð er hann ið gongur við tykkum, at berjast fyri tykkum ímóti tykkara figgindum, at frelsa tykkum.

5 ¶ Og yvirmenninir skulu tala við fólkíð, og siga, Hvor maður er *tað* sum hevur bygt nýtt hús, og ikki hevur innvígað tað? hann fari og vendi aftur til sítt hús, at ikki hann doyggi í bardaganum, og annar maður innvígi tað.

6 Og hvør maður er *hann* ið hevur plantað vingarð, og ikki *enn* hevur etið av honum?

lat hann *eisini* fara og venda aftur til sitt hús, at ekki hann doyggi í bardaganum, og annar maður eti av honum.

7 Og hvør maður *er tað* sum hefur trúlovað *seg* konu, og ekki hefur tikið hana? hann fari og vendi aftur til sitt hús, at ekki hann doyggi í bardaganum, og annar maður taki hana.

8 Og yvirmenninir skulu tala víðari við fólkíð, og teir skulu siga, Hvør maður *er tað sum er* óttafullur og veikhjartaður? hann fari og vendi aftur til sitt hús, at ekki hjarta brøðra hansara veiklist eins væl og hjarta hansara.

9 Og tað skal verða, tá ið yvirmenninir hava lokið við at tala við fólkíð, at teir skulu gera høvuðsmenn hjá herunum til at leiða fólkíð.

10 ¶ Tá ið tú kemurt í nánd at staði til at berjast ímóti honum, tá kunnger frið at honum.

11 Og tað skal verða, um hann inni tær friðarsvar, og opni tær, tá skal tað verða, *at* alt fólkíð, *ið* finst harí, skulu vera skattskyldigir tær, og teir skulu tæna tær.

12 Og um hann ongan frið vil gera við teg, men vil føra kriggj ímót tær, tá skalt tú kringseta hann:

13 Og tá ið HARRIN tín Guð hefur flýggjað hann í hendur tínar, *tá* skalt tú sláa hvørt kallkyn harav við svørðsegginu:

14 Men kvinnurnar, og tey smáu, og fenaðin, og alt sum er í staðinum, *enntá* allan fong hans, skalt tú taka tær; og tú skalt eta fong figginda tína, sum HARRIN tín Guð hefur givið tær.

15 Svá skalt tú gera at øllum staðunum *sum eru* sera langt burturi frá tær, sum ekki *eru* av staðunum hjá hesum tjóðunum.

16 Men av staðunum hjá hesum fólkinum, sum HARRIN tín

Guð gevur tær *til* arvs, skalt tú frelsa á lívi einkíð sum andar:

17 Men tú skalt fullkomiliga týna teir; *nevniliga*, Hittitarnar, og Amoritarnar, Cánaanitarnar, og Pê-riz-zít'-arnar, Hi-vít'-arnar, og Jê-bú-sít'-arnar; eins og HARRIN tín Guð hefur boðið tær:

18 At teir frálæri tykkum ekki at gera eftir øllum sínum andstygdum, sum teir hava gjørt gudum sínum; so høvdu tit syndað ímóti HARRANUM Guði tykkara.

19 ¶ Tá ið tú fert at kringseta stað *i* langa tíð, í at føra kriggj ímóti honum til at taka hann, tá skalt tú ekki oyða hansara trø við^o at tvinga øks ímót teimum: tí at tú kanst eta av teimum, og tú skalt ekki høgga tey niður, (tí at akursins træ *er lív* mans,) til at takast við *hjá teimum* í kringsetingini:

20 Bara trøini sum tú veitst at tey *veri* ekki trø til matnað, tey skalt tú oyða og høgga niður; og tú skalt byggja hervirkir ímóti staðinum sum førir kriggj við teg, inntil hann verði undirlagdur.

KAPITUL 21

UM *ein* verði funnin vigin í landinum sum HARRIN tín Guð gevur tær at ognast tað, liggjandi á markini, *og* tað veri ekki vítað hvør hefur vigið hann:

2 Tá skulu tírir elstu og tírir dómarar koma fram, og teir skulu máta til staðirnar sum *eru* rundan um hann ið er vigin:

3 Og tað skal verða, *at* tann staðurin *sum er* næst tí vigna manninum, *enntá* teir elstu úr tí staði skulu taka eina kvígu, sum ekki hefur verðið arbeidd við, *og* sum ekki hefur drigið inn okið;

4 Og teir elstu úr tí staði skulu føra oman kvíguna til ein knortlután dal, sum er hvørki veltur ella sáaður, og skulu høgga av hálsin á kvíguni har í dalinum:

5 Og prestarnir, synirnir hjá Leví, skulu koma nær; tí at teir hevir HARRIN tín Guð valt at tæna fyri sær, og at vælsigna í navni HARRANS; og eftir teirra orði skal hvør deila og hvørt hogg verða roynt:

6 Og allir teir elstu úr tí staði, *sum eru* næst tí vigna *manninum*, skulu tváa sínar hendur yvir kvíguni sum er avhøvdað í dalinum:

7 Og teir skulu taka til orða og siga, Várar hendur hava ikki úthelt hetta blóð, eiheldur hava eygu vári sæð *tað*.

8 Ver miskunnarfullur, O HARRI, at fólkí tinum Ísrael, sum tú hevurt endurløyst, og legg ikki sakleyst blóð til fólkis tíns, Ísraels, rokning. Og blóðið skal verða fyrigivið teimum.

9 Soleiðis skalt tú koyra burtur *skýldina* av sakleysum blóði tykkara millum ifrá, tá ið tú gert *tað sum er* rætt í HARRANS eygsjón.

10 ¶ Tá ið tú fert út til orrustu ímóti tinum figgindum, og HARRIN tín Guð hevir flýggjað teir í tinar hendur, og tú hevurt tikið teir *til* fanga,

11 Og sært millum fangarnar eina vakra kvinnu, og hevurt eina trá at henni, at tú vildirt havt hana til konu tína;

12 Tá skalt tú føra hana heim til hús títt; og hon skal raka høvrú sítt, og klippa negl sínar;

13 Og hon skal koyra klædnaðin av sínum fangaskapi uttan av sær, og skal verða verandi í húsi tinum, og gráta faðir sín og móður sína fullan mánað: og eftir tað skalt tú fara inn at henni, og vera maður hennara, og hon skal vera kona tín.

14 Og tað skal verða, um tú onga fragd havi í henni, so skalt tú lata hana fara hvagar hon vil; men tú skalt als ikki

selja hana fyri pening, tú skalt ikki gera handilsskap úr henni, tí at tú hevurt eyðmýkt hana.

15 ¶ Um maður havi tvær konur, eina elskaða, og aðra hataða, og tær havi borið honum børn, *bæði* hin elskaða og hin hataða; og *um* frumborni sonur-in veri hennara sum varð hatað:

16 Tá skal tað verða, tá ið hann fær synir sínar at arva *tað* sum hann hevir, at hann má ikki gera sonin hjá tí elskaðu frumbornan framum sonin hjá tí hataðu, *sum veruliga er* hin frumborni:

17 Men hann skal viðurkenna sonin hjá tí hataðu *sum* hin frumborna, við at geva honum tvifaldan skamt av øllum sum hann hevir: tí hann er byrjanin av hansara styrki; rætturin hjá tí frumborna er hansara.

18 ¶ Um maður havi treiskan og uppreistrarsaman son, sum ikki vil lýða rødd faðirs síns, ella rødd móður sínar, og *sum*, tá ið tey hava tyktað hann, vil ikki geva gætur at teimum:

19 Tá skulu faðir hansara og móðir hansara taka fatur í hann, og føra hann út til teir elstu av staði hansara, og til portrið av plássi hansara;

20 Og tey skulu siga við hinar elstu av staði hansara, Hesin sonur okkara er treiskur og uppreistrarsamur, hann vil ikki lýða rødd okkara; *hann er* ein átari, og drykkjumaður.

21 Og allir menninir úr staði hansara skulu steina hann við steinum, at hann doyggi: soleiðis skalt tú koyra illskap burtur tykkara millum ifrá; og alt Ísrael skal hoyra, og óttast.

22 ¶ Og um maður havi framt synd, verdig til deyða, og hann eigi at verða tikin av lívi, og tú hangi hann á træ:

23 Tá skal hansara likam ikki verða verandi í alla nátt á

trænum, men tú skalt í öllum föri jarða hann tann dagin; (tú at hann, sum er hongdur, er bannaður av Guði;) at títt land verði ikki dálkað, sum HARRIN tín Guð gevur tær til arvs.

KAPITUL 22

TÚ skalt ikki síggja oxsa bróður tíns ella seyð hans-ara fara á strok, og fjala teg fyri teimum: tú skalt í öllum föri föra tey aftur til bróður tín.

2 Og um bróðir tín veri ikki í nánd at tær, ella um tú kenni hann ikki, so skalt tú fara við honum at egna húsi tinum, og hann skal vera hjá tær inntil bróðir tín søki eftir honum, og tú skalt bóta honum hann aftur.

3 Á líkan hátt skalt tú gera við asna hans; og soleiðis skalt tú gera við klædnað hans; og við alt burturmist ting hjá bróður tinum, sum hann hevur mist burtur, og tú hevur funnið, skalt tú gera líkaleiðis: tú mást ikki fjala teg.

4 ¶ Tú skalt ikki síggja asna bróður tíns ella hans oxsa falla niður við vegin, og fjala teg fyri teimum: tú skalt vissuliga hjálpa honum at lyfta teir upp aftur.

5 ¶ Kvinna skal ikki vera í tí sum tilkemur kallmanni, eiheldur skal kallmaður fara í plagg hjá kvinnu: tí at øll, sum gera so, eru andstygð fyri HARRANUM Guði tinum.

6 ¶ Um fuglareiður vilji til at vera frammanfyri tær á vegnum í nøkrum træi, ella á jørðini, hvørt teir veri ungar, ella egg, og móðirin situr á ungunum, ella á eggunum, so skalt tú ikki taka móðurina við ungunum:

7 Men tú skalt í öllum föri lata móðurina fara, og taka ungarnar til tín; at tað má vera væl statt við tær, og at tú mást framleingja tinar dagar.

8 ¶ Tá ið tú byggirt nýtt hús, tá skalt tú gera rimaverk til tekju tína, at tú föri ikki blóð yvir títt hús, um onkur maður falli haðani.

9 ¶ Tú skalt ikki sáa tín vín-garð við ymsum sáðum: at ikki fruktin av tinum sáði sum tú hevur sáað, og fruktin av tinum vín-garði, verði dálkað.

10 ¶ Tú skalt ikki pløga við oxsa og asna saman.

11 ¶ Tú skalt ikki vera í klæði úr ymsum sløgum, so sum úr ullintum og líni saman.

12 ¶ Tú skalt gera tær frynsar á hinar fyra fjórðingar kappa tíns, sum tú dekkart teg við.

13 ¶ Um onkur maður taki sær konu, og fari inn at henni, og hati hana,

14 Og gevi tilevnir til talu ímóti henni, og föri upp ilt navn uppá hana, og sigi, Eg tók hesa kvinnu, og tá ið eg kom til hennara, fann eg hana ikki vera moyggj:

15 So skal faðirin at gentuni, og móðir hennara, taka og koma við teknunum av jomfrú-dómi gentunnar at hinum elstu staðarins í portrinum:

16 Og faðirin at gentuni skal siga við hinar elstu, Eg gav hesum manni mína dóttur til konu, og hann hatar hana;

17 Og sí, hann hevur givið tilevnir til talu ímóti henni, og sagt, Eg fann ikki tína dóttur vera moyggj; og tó eru hetta teknini av jomfrú-dómi dóttur mínar. Og teir skulu breiða klæðið framfyri hinar elstu staðarins.

18 Og hinir elstu av tí staði skulu taka tann mann og tykta hann;

19 Og teir skulu sekta hann íundrað sjé'-kl-um av silvuri, og geva teir til faðirin at gentuni, av tí at hann hevur ført upp ilt

navn uppá eina jomfrú Ísraels: og hon skal vera kona hansara; hann má ekki koyra hana burtur allar dagar sínar.

20 Men um hetta tingið veri satt, og *teknini* av jomfrúdomi finnast ekki fyri gentuna:

21 Tá skulu teir föra út gentuna at hurðini á húsi faðirs hennara, og menninir úr staði hennara skulu steina hana við steinum, at hon doyggi: av tí at hon hefur virkað dárskap í Ísrael, at spæla horan í húsi faðirs síns: soleiðis skalt tú koyra illskap burtur tykkara millum ífrá.

22 ¶ Um maður verði funnin liggjandi við kvinnu *sum er* gift við manni, tá skulu tey bæði av teimum doyggja, *bæði* maðurin sum lá við kvinnuni, og kvinnan: soleiðis skalt tú koyra burt illskap frá Ísrael.

23 ¶ Um genta, *sum er* jomfrú, veri trúlovað manni, og maður finni hana í staðinum, og liggi við henni;

24 Tá skulu tit föra tey bæði út at portinum av tí staðinum, og tit skulu steina tey við steinum, at tey doyggi; gentuna, av tí at hon geylaði ikki, *verandi* í staðinum; og mannin, av tí at hann hefur eyðmýkt konu næsta síns: soleiðis skalt tú koyra burt illskap tykkara millum ífrá.

25 ¶ Men um maður finni trúlovaða gentu í akrinum, og maðurin noyði hana, og liggi við henni: tá skal bara maðurin, sum lá við henni, doyggja:

26 Men gentuni skalt tú einkið gera; *tað er* í gentuni eingin synd *verd* til deyða: tí eins og tá ið maður risur ímóti sínum næsta, og drepur hann, enntá soleiðis *er* hetta mál:

27 Tí hann fann hana í akrinum, og hin trúlovaða gentan geylaði, og *tað var* eingin at bjarga henni.

28 ¶ Um maður finni gentu *sum er* jomfrú, sum ikki er trúlovað, og leggi hald á hana, og liggi við henni, og tey verði funnin;

29 Tá skal maðurin, sum lá við henni, geva faðirinum at gentuni fimmti *sjé-kl-ar* av silvuri, og hon skal vera kona hansara; av tí at hann hefur eyðmýkt hana, má hann ikki koyra hana burtur allar dagar sínar.

30 ¶ Maður skal ikki taka *sær* konu faðirs síns, ella avdekka skeyti faðirs síns.

KAPITUL 23

HANN sum er særður í steinum, ella hefur sín privata lim skornan av, skal ikki fara inn í samkomu HARRANS.

2 Ein horuungi skal ikki fara inn í samkomu HARRANS; heilt til sítt tiggjunda ættarlið skal hann ikki fara inn í samkomu HARRANS.

3 Ein Ammoniti ella Móabiti skal ikki fara inn í samkomu HARRANS; heilt til sítt tiggjunda ættarlið skulu teir ikki fara inn í samkomu HARRANS um ævir:

4 Tí at teir møttu tykkum ikki við breyði og við vatni á vegnum, tá ið tit komu út úr Egyptalandi; og av tí at teir leigaðu ímóti tær Bá-lāām Bē-ór-s son úr Pē-thór Mē-sō-pō-tá-mi-ū, at banna teg.

5 Men HARRIN tín Guð vildi ikki geva gætur eftir Bá-lāām-i; men HARRIN tín Guð vendi banningini í eina signing at tær, tí at HARRIN tín Guð elskaði teg.

6 Tú skalt ikki søkja teirra frið, ella teirra framgongd, allar tínar dagar um ævir.

7 ¶ Tær skal ikki standast við E'-dóm-it; tí hann *er* bróðir tín: tær skal ikki standast við

Egypta; tí at tú vart ein fremmandur í landi hansara.

8 Börnini, sum eru gitin av teimum, skulu fara inn í samkomu HARRANS í triðja ættarliði sínum.

9 ¶ Tá ið herliðið fer fram ímóti tínum figgindum, tá halt teg frá hvørjum vondum luti.

10 ¶ Um tað veri tykkara millum nakar maður, sum er ikki reinur orsakað av óreinsku sum honum vil til um náttina, tá skal hann fara út umkring úr leirinum, hann skal ikki koma innum leirin:

11 Men tað skal verða, tá ið kvöld kemur á, skal hann tváa *scer* við vatni: og tá ið sólin er sett, skal hann koma inn aftur í leirin.

12 ¶ Tú skalt hava eitt pláss eisini uttanfyri leirin, hvagar tú skalt fara fram útum:

13 Og tú skalt hava spaðal á tínum vápini; og tað skal verða, tá ið tú vilt lætta tær *úti* umkring, skalt tú grava við tí, og skalt venda aftur og dekkja tað sum kemur frá tær:

14 Tí at HARRIN tín Guð gongur í miðjum leiri tínum, at bjarga tær, og at geva upp tínar figgindar frammi fyri tær; tí skal tín leirur vera heilagur: at hann ongan óreinan lut siggi í tær, og vendi burtur frá tær.

15 ¶ Tú skalt ikki flýggja at hansara meistara tænanan sum hevur komist undan frá sínum meistara til tín:

16 Hann skal bógva hjá tær, *enmtá* tykkara millum, í tí plássi sum hann velur í einum av portum tínum, har tað líkar honum best: tú skalt ikki kúga hann.

17 ¶ Tað skal eingin hora vera av døtrum Ísraels, ella ein sodomitur av sonum Ísraels.

18 Tú skalt ikki koma við hýruni hjá horu, ella prísinum á hundi, inn í hús HARRANS

Guðs tíns fyri nakað heiti: tí at enntá bæði hesi eru andstygd at HARRANUM Guði tínum.

19 ¶ Tú skalt ikki læna uppá fæleigu til bróður tín; fæleigu av peningi, fæleigu av vistum, fæleigu av nøkrum sum verður lænt uppá fæleigu:

20 Einum fremmandum kanst tú læna uppá fæleigu; men tínum bróður skalt tú ikki læna uppá fæleigu: at HARRIN tín Guð má vælsigna teg í øllum sum tú seturt hond tína til í landinum hvagar tú fert at ognast tað.

21 ¶ Tá ið tú streingirt heiti at HARRANUM Guði tínum, tá skalt tú ikki slaka í at rinda tað: tí HARRIN tín Guð vil vissuliga krevja tað av tær; og tað vildi verið synd *innan* í tær.

22 Men um tú leturt vera við at streingja, so skal tað eingin synd vera *innan* í tær.

23 Tað, sum er farið út av tínum varrum, skalt tú halda og útinna; *enntá* eitt frivilja-offur, samsvarandi sum tú hevurt strongt at HARRANUM Guði tínum, sum tú hevurt lovað við tínum munni.

24 ¶ Tá ið tú kemurt inn í vingarð næsta tíns, tá kanst tú eta vindrúvur tína mettu við tína egnu lyst; men tú skalt ikki koyra *nakrar* í ker títt.

25 Tá ið tú kemurt inn í standandi kornið hjá næsta tínum, tá kanst tú slíta óksini við tíni hond; men tú skalt ikki flyta akurkniv at standandi korni næsta tíns.

KAPITUL 24

TÁ ið maður hevur tikið *scer* konu, og gift seg við henni, og tað beri á at hon einkið yndi finni í eygum hans, tí hann hevur funnið onkran óreinleika í henni: tá lat hann

skriva henni skilnaðarskriv, og geva *tað* í hennara hond, og senda hana út úr húsi sínum.

2 Og tá ið hon er farin avstað úr húsi hansara, kann hon fara og vera *kona* annars mans.

3 Og *um* seinni maðurin hati hana, og skrivi henni skilnaðarskriv, og gevur *tað* í hennara hond, og sendir hana út úr húsi sínum; ella um seinni maðurin doyggi, sum tók hana at vera kona sín;

4 So má hennara fyrri maður, sum sendi hana burtur, ikki taka hana aftur at vera kona sín, eftir at hon er dálkað; tí *tað er* andstygd frammi fyri HARRANUM: og tú skalt ikki elva landinum at synda, sum HARRIN tín Guð gevur tær til arvs.

5 ¶ Tá ið maður hevur tikið *sær* nýggja konu, skal hann ikki fara út til orrustu, eiheldur skal hann verða álagdur við nøkrum gerningi: *men* hann skal vera friur heima í eitt ár, og skal uppleða sína konu sum hann hevur tikið *sær*.

6 ¶ Eingin maður skal taka niðara ella ovara kvarnarstein til pant: tí hann tekur lívið *hjá manni* til pant.

7 ¶ Um maður verði funnin í at stjála nakran av brøðrum sínum av Ísraels børnum, og ger handilsskap úr honum, ella selur hann; tá skal tann tjóvur doyggja; og tú skalt koyra ilt burtur tykkara millum ífrá.

8 ¶ Ansa eftir í spitalskulpláguni, at tú gevi dúgligani ans, og geri samsvarandi øllum sum prestarnir, Levitarnir, skulu frálæra tykkum: so sum eg beyð teimum, *soleiðis* skulu tit geva ans eftir at gera.

9 Minst til hvat HARRIN tín Guð gjørði Mirjami eftir vegnum, eftir at tit vóru komnir út úr Egyptalandi.

10 ¶ Tá ið tú lænirt bróður tínum nakað, skalt tú ikki fara inn í hús hans at heinta pant hansara.

11 Tú skalt standa úti um, og maðurin, hvørjum tú lænirt, skal føra út pantið úti til tín.

12 Og um maðurin *veri seg* fátækur, skalt tú ikki sova við panti hans:

13 Í øllum føri skalt tú flýggja honum pantið aftur, tá ið sól fer til víða, at hann má sova í sínum egna klædnaði, og vælsigna teg: og tað skal vera tær rættvísi frammi fyri HARRANUM Guði tínum.

14 ¶ Tú skalt ikki kúga ein leigaðan tænara *sum er* fátækur og tørviligur, *hvørt hann veri* av brøðrum tínum, ella av tínum fremmandu sum *eru* í landi tínum innanfyri tíni portur:

15 Á hansara degi skalt tú geva *honum* hansara hýru, eiheldur skal sól fara til víða yvir hana; tí hann *er* fátækur, og setur sítt hjarta á hana: at ikki hann rópi imóti tær á HARRAN, og tað veri synd at tær.

16 Fedrarnir skulu ikki takast av lívi fyri børnini, ikki heldur skulu børnini takast av lívi fyri fedrarnar: hvør maður skal takast av lívi fyri sína egnu synd.

17 ¶ Tú skalt ikki spilla dómin hjá tí fremmanda, *ella* hjá tí faðirleysa; ella taka klædnaðin hjá einkju til pant:

18 Men tú skalt minnst til at tú vart trælmanni í Egyptalandi, og HARRIN tín Guð endurløysti teg haðani: tí skipi eg tær at gera henda lut.

19 ¶ Tá ið tú skert niður heyst títt í akri tínum, og hevurt gloymt eitt bundi í akrinum, tá skalt tú ikki fara aftur at heinta tað: tað skal vera til hin fremmanda, til hin faðirleysa, og til einkjuna: at HARRIN tín

Guð má vælsigna teg í öllum verki handa tína.

20 Tá ið tú slært olivintræ títt, tá skalt tú ikki fara yvir greinarnar aftur: tað skal vera til hin fremmanda, til hin faðirleysa, og til einkjuna.

21 Tá ið tú hentart vindrúvurnar av tínum vingarði, skalt tú ikki finhenta *hann* aftaná: tað skal vera til hin fremmanda, til hin faðirleysa, og til einkjuna.

22 Og tú skalt minnast til at tú vart trælmanni í Egyptalandi: tí skipi eg tær at gera henda lut.

KAPITUL 25

UM deila veri ímillum menn, og teir komi til dóm, at *dómarnir* mega døma teir; tá skulu teir rættvisgera hin rættvísa, og fordøma hin vonda.

2 Og tað skal verða, um hin vondi maðurin *veri seg* verður at verða sligin, at dómarnir skal fáa hann at leggjast niður, og at verða sligin frammi fyri andliti sínum, samsvarandi feili hansara, við ávísum tali.

3 Fjøruti skeinur kann hann geva honum, og ikki fara yvir: at ikki, *um* hann skuldi farið yvir, og slái hann uppum hesar við mongum skeinum, tá bróðir tín skuldi tóktst lakur at tær.

4 ¶ Tú skalt ikki múlabinda oksan, tá ið hann treskir *kornið* út.

5 ¶ Um bróður búgvi saman, og ein teirra doyggi, og einkið barn havi, *so* skal konan hjá tí deyða ikki giftast uttanfyri at einum fremmandum: bróðir mans hennara skal fara inn at henni, og taka hana til sín til konu, og inna skylduna hjá bróður ektamans at henni.

6 Og tað skal verða, at hin frumborni sum hon føðir skal avloya í navni bróður hansara

sum er deyður, at hansara navn ei verði strúkað út úr Israel.

7 Og um manningum hóvi ikki at taka *sær* konu bróður síns, tá lat konu bróður hansara fara niðan til portrið at hinum elstu, og siga, Bróðir mans míns noktar at reisa upp bróður sínum navn í Israel, hann vil ikki inna skylduna hjá bróður mans míns.

8 Tá skulu teir elstu úr staði hansara rópa hann, og tala við hann: og *um* hann standi *við tað*, og sigi, Mær líkar ikki at taka hana;

9 Tá skal kona bróður hansara koma at honum í nærveru hinna elstu, og loysa hansara skógv uttan av fóti hans, og spita í andlit hans, og skal taka til orða og siga, Soleiðis skal tað verða gjørt tí manni sum vil ikki byggja upp hús bróður síns.

10 Og hansara navn skal kallast í Israel, Húsið hjá honum ið hevur skógv sín loystan.

11 ¶ Tá ið menn striði saman hvør við annan, og konan hjá tí einu dregst nær fyri at útfria sín mann úr hondini á honum ið slær hann, og setur fram sína hond, og tekur hann eftir loyndunum:

12 Tá skalt tú skera av hond hennara, títt eyga skal ikki várkunna *henni*.

13 ¶ Tú skalt ikki hava í tínum posa ymsar vektir, mikla og smáa.

14 Tú skalt ikki hava í tínum húsi ymis mát, mikið og smátt.

15 *Men* tú skalt hava fullkomna og rættláta vekt, eitt fullkomið og rættlátt mát skalt tú hava: at tíni dagar mega verða longdir *um* í landinum sum HARRIN tín Guð gevur tær.

16 Tí at allir ið gera slíkar lutir, og allir ið gera órættvísliga, eru ein andstygð at HARRANUM Guði tínum.

17 ¶ Minst til hvat Á-má-læk gjörði tær eftir vegnum, tá ið tit vóru komnir út úr Egyptalandi;

18 Hvussu hann møtti tær eftir vegnum, og sló hinar aftastu hjá tær, *enmtá* allar *sum vóru* ússaligir aftanfyrir teg, tá ið tú *vart* veikur og útlúgvaður; og hann óttaðist ikki Guð.

19 Tí skal tað verða, tá ið HARRIN tín Guð hefur givið tær hvílu frá øllum tínum fíggindum rundan um, í tí landi sum HARRIN tín Guð gevur tær *til* arvs at ognast tað, at tú skalt sletta út minnið um Á-má-læk undan himni; tú skalt ikki gloyma tað.

KAPITUL 26

OG tað skal verða, tá ið tú ert komin inn til landið sum HARRIN tín Guð gevur tær *til* arvs, og ognast tað, og býrt hari;

2 At tú skalt taka av tí fyrsta av øllum ávøkstinum av jørðini, sum tú skalt koma við av tínum landi sum HARRIN tín Guð gevur tær, og skalt koyra *tað* í kurv, og skalt fara til tað pláss ið HARRIN tín Guð skal velja at staðseta sítt navn har.

3 Og tú skalt fara til tann prestin sum er í teimum døgum, og siga við hann, Eg játti henda dag at HARRANUM Guði tínum, at eg eri komin til landið sum HARRIN svór okkara fedrum til tess at geva okkum.

4 Og presturin skal taka tæguna úr tíni hond, og seta hana niður frammanfyri altar HARRANS Guðs tíns.

5 Og tú skalt tala og siga frammi fyri HARRANUM Guði tínum, Ein Sýriulendingur, um at týnast, *var* faðir mín, og hann fór niður til Egyptalands, og útsat har við *nøkrum* fáum,

og gjördist har ein tjóð, mikil, mektig, og fólkarík:

6 Og Egyptarnir ónt fóru við okkum, og kvøljaðu okkum, og lögdu uppá okkum harðan trældóm:

7 Og tá ið vit róptu á HARRAN Guð fedra vára, tá hoyrði HARRIN vára rödd, og hugdi á vára niðv, og strev várt, og vára kúgan:

8 Og HARRIN førði okkum út úr Egyptalandi við mektigari hond, og við útrætum armi, og við miklum øgilgleika, og við teknum, og við undrum:

9 Og hann hefur ført okkum inn í hetta pláss, *enmtá* eitt land sum flýtur í mjólk og hunangi.

10 Og nú, sí, eg eri komin við frumávøkstunum av landinum sum tú, O HARRI, hevurt givið mær. Og tú skalt seta tað framfyri HARRAN tínum Guði, og tilbiðja frammi fyri HARRANUM Guði tínum:

11 Og tú skalt fegnast í hvørjum góðum *tingi* sum HARRIN tín Guð hefur givið tær, og húsi tínum, tú, og Levitin, og hin fremmandi sum *er* tykkara millum.

12 ¶ Tá ið tú hevurt lokið við at tíggjunda allar tíggjundirnar av tíni grøði tað triðja árið, *sum er* árið av tíggjundan, og hevurt givið *tað* at Levitanum, hinum fremmanda, hinum faðirleysa, og einkjuni, at tey mega eta innanfyri tíni portur, og verða mettað;

13 Tá skalt tú siga frammi fyri HARRANUM Guði tínum, Eg havi ført burtur halgaðu tingini út úr húsi *mínum*, og havi eisini givið tey at Levitanum, og tí fremmanda, til hin faðirleysa, og til einkjuna, samsvarandi øllum tínum boðum sum tú hevurt boðið mær: eg

havi ikki misbrotið boð tíni, eiheldur havi eg gloymt *tey*:

14 Eg havi ikki etið harav í míni harman, eiheldur havi eg tikið burt *nakað* av tí til *nakað* óreint *brúk*, ella givið *nakað* av tí til *tey* deyðu: *men* eg havi givið gætur eftir rödd HARRANS Guðs míns, og havi gjørt samsvarandi øllum sum tú hevurt áboðið mær.

15 Hygg niður frá tínum heilaga bústaði, frá himni, og vælsigna títt fólk Ísrael, og landið sum tú hevurt givið okkum, eins og tú svórt okkara fedrum, eitt land sum flýtur í mjólk og hunangi.

16 ¶ Henda dag hevur HARRIN tín Guð áboðið tær at gera hesar ásetingar og dómur: tú skalt tí halda og gera *tey* við øllum tínum hjarta, og við allari tíni sál.

17 Tú hevurt váttað HARRANUM henda dag at vera tín Guð, og at ganga í hansara vegum, og at halda hans ásetingar, og hansara boð, og hansara dómur, og at akta rödd hansara:

18 Og HARRIN hevur váttað tær henda dag at vera hansara seregna fólk, eins og hann hevur fyrjattað tær, og at *tú* skuldirt halda øll hansara boð;

19 Og at gera teg høgt omanfyri allar tjóðir sum hann hevur gjørt, í lovi, og í navni, og í heiðuri; og at tú mást vera heilagt fólk at HARRANUM Guði tínum, eins og hann hevur talað.

KAPITUL 27

OG Móses við hinum elstu av Ísrael skipaði fólkinum, og segði, Haldið øll boðini sum eg bjóði tykkum henda dag.

2 Og tað skal verða á tí degi tá ið tit skulu fara yvirum Jordan at landinum ið HARRIN tín Guð gevur tær, at tú skalt seta tær upp miklar steinar, og sparsla teir við sparsli:

3 Og tú skalt skriva á teir øll orðini av hesi lóg, tá ið tú ert farin yvirum, at tú mást fara inn til landið sum HARRIN tín Guð gevur tær, eitt land sum flýtur í mjólk og hunangi; eins og HARRIN Guð fedra tína hevur fyrjattað tær.

4 Tí skal tað verða, tá ið tit verði farnir yvirum Jordan, at tit skulu seta upp hesar steinar, sum eg skipi tykkum henda dag, á E'-bál fjalli, og tú skalt sparsla teir við sparsli.

5 Og har skalt tú byggja altar at HARRANUM Guði tínum, eitt altar av steinum: tú skalt ikki lyfta upp *nakað* jarn *amboð* uppá teir.

6 Tú skalt byggja altar HARRANS Guðs tíns av heilum steinum: og tú skalt ofra brenni-offur' hará at HARRANUM Guði tínum:

7 Og tú skalt ofra friðoffur', og skalt eta har, og fegnast frammi fyri HARRANUM Guði tínum.

8 Og tú skalt skriva á steinar- nar øll orðini av hesi lóg sera greiniliga.

9 ¶ Og Móses og prestarnir, Levitarnir, talaðu við alt Ísrael, og søgdu, Gv gætur, og lýð á, O Ísrael; henda dag ert tú vorðin fólk HARRANS Guðs tíns.

10 Tú skalt tí akta rödd HARRANS Guðs tíns, og gera hansara boð' og hans ásetingar, sum eg ábjóði tær henda dag.

11 ¶ Og Móses álegði fólkinum sama dag, og segði,

12 Hesir skulu standa á Gērí-zím fjalli at vælsigna fólkid, tá ið tit eru komnir yvirum Jordan; Simeon, og Levi, og Judah, og Í'sá-kâr, og Jóseph, og Benjamin:

13 Og hesir skulu standa uppiá E'-bál fjalli at banna; Reüben, Gád, og Ásjer, og Zé-bü-lön, Dán, og Nâph-tá-li.

14 ¶ Og Levítarnir skulu tala, og siga við allar Ísraels menn við harðari rödd,

15 Bannaður *veri* tann maður sum ger *nakra* rista ella brædda mynd, HARRANUM andstygd, verkið av handverkarans hondum, og setur *hana* í loyniligt *pláss*. Og alt fólkíð skal svara og siga, Á-mén.

16 Bannaður *veri* hann ið ger litið úr faðir sínum, ella móður síni. Og alt fólkíð skal siga, Á-mén.

17 Bannaður *veri* hann ið flytur markaskil næsta síns. Og alt fólkíð skal siga, Á-mén.

18 Bannaður *veri* hann ið fær hin blindi at reika út av vegnum. Og alt fólkíð skal siga, Á-mén.

19 Bannaður *veri* hann ið spillir dómin hjá tí fremmanda, faðirleysa, og einkjuni. Og alt fólkíð skal siga, Á-mén.

20 Bannaður *veri* hann ið liggur við konu faðirs síns; tí hann avhylur skeyti faðirs síns. Og alt fólkíð skal siga, Á-mén.

21 Bannaður *veri* hann ið liggur við nøkrum háttarlagi av djóri. Og alt fólkíð skal siga, Á-mén.

22 Bannaður *veri* hann ið liggur við systur síni, dóttur faðirs síns, ella dóttur móður sínar. Og alt fólkíð skal siga, Á-mén.

23 Bannaður *veri* hann ið liggur við vermóður síni. Og alt fólkíð skal siga, Á-mén.

24 Bannaður *veri* hann ið slær næsta sín loyniliga. Og alt fólkíð skal siga, Á-mén.

25 Bannaður *veri* hann ið tekur endurgjald til at bana ósekum persóni. Og alt fólkíð skal siga, Á-mén.

26 Bannaður *veri* hann ið ikki staðfestir *øll* orðini av hesi lóg *til* at gera tey. Og alt fólkíð skal siga, Á-mén.

KAPITUL 28

OG tað skal bera á, um tú dúgliga lýðirt á rödd HARRANS Guðs tíns, at gáa eftir og at gera øll hansara boð sum eg bjóði tær henda dag, at HARRIN tín Guð vil seta teg til hæddar uppum allar tjóðir jarðarinnar:

2 Og allar hesar sögnir skulu koma yvir teg, og innheinta teg, um tú lýðirt á rödd HARRANS Guðs tíns.

3 Vælsignaður *skalt* tú *vera* í staðinum, og vælsignaður *skalt* tú *vera* í akrinum.

4 Vælsignað *skal vera* frukt líkams tíns, og frukt jarðar tínar, og frukt fenaðar tíns, økingin av tínum kúm, og fylgini av tínum seyði.

5 Vælsignað *skal vera* tæga tín og goymsla tín.

6 Vælsignaður *skalt* tú *vera* tá ið tú kemurt inn, og vælsignaður *skalt* tú *vera* tá ið tú fert út.

7 HARRIN skal fáa tínar figgindar, sum rísa upp ímóti tær, at verða slignir frammi fyri tínum andliti: teir skulu koma út ímóti tær ein veg, og flyggja frammi fyri tær sjev vegir.

8 HARRIN skal ábjóða sögnina uppá teg í tínum goymsluhúsum, og í øllum sum tú seturt tína hond at; og hann skal vælsigna teg í landinum sum HARRIN tín Guð gevur tær.

9 HARRIN skal grundfesta teg *sum* heilagt fólk at sær sjálvum, eins og hann hevur svarið tær, um tú heldurt boðini hjá HARRANUM Guði tínum, og gongurt í hansara vegum.

10 Og øll fólk jarðarinnar skulu siggja at tú ert kallaður eftir navni HARRANS; og tey skulu vera rædd fyri tær.

11 Og HARRIN skal gera teg ríkilig saman í góðsi, í frukt líkams tíns, og í frukt fenaðar

tíns, og í frukt jarðar tínar, í landinum sum HARRIN svór tínum fedrum at geva tær.

12 HARRIN skal opna tær sín góða skatt, himinin at geva tínum landi regnið í tíð tess, og at vælsigna alt verk handar tínar: og tú skalt útlána mongum tjóðum, og tú skalt ikki læna.

13 Og HARRIN skal gera teg *til høvdið*, og ikki halan; og tú skalt bert vera omanfyri, og tú skalt ikki vera niðanfyri; um ið tú lýði á boðini hjá HARRANUM Guði tínum, sum eg ábjóði tær henda dag, at geva ans eftir *teimum* og at gera *tey*:

14 Og tú skalt ikki fara til viks frá nøkrum av orðunum sum eg ábjóði tær henda dag, *til høgru handar*, ella *til vinstru*, at fara eftir øðrum gudum at tæna teimum.

15 ¶ Men tað skal bera á, um tú vilt ikki lýða á rødd HARRANS Guðs tíns, at geva ans eftir at gera øll hansara boð og hans ásetingar sum eg ábjóði tær henda dag; at allar hesar banningar skulu koma yvir teg, og innheinta teg:

16 Bannaður *skalt tú vera* í staðinum, og bannaður *skalt tú vera* í akrinum.

17 Bannað *skal vera* tæga tín og goymsla tín.

18 Bannað *skal vera* frukt likams tíns, og frukt jarðar tínar, økingin av tínum kúm, og fylgini av tínum seyði.

19 Bannaður *skalt tú vera* tá ið tú kemurt inn, og bannaður *skalt tú vera* tá ið tú fert út.

20 HARRIN skal senda á teg banning, kvøljan, og hartan, í øllum sum tú seturt hond tína til fyri at gera, inntil tú verði oyddur, og inntil tú glatist fjótligani; orsakað av vondskuni av tínum gerðum, sum tú hevurt yvirgivið meg við'.

21 HARRIN skal fáa drepsóttina at krøkjast at tær, inntil hann havi upptært teg oman av landinum, hvagar tú fert at ognast tað.

22 HARRIN skal sláa teg við tæringi, og við hitasótt, og við brunasótt, og við ovurmiklari brenning, og við svørðinum, og við svartaróða, og við gulnan; og tey skulu elta teg, inntil tú tynist.

23 Og tín himin, sum *er* yvir tínum høvdi, skal vera messing, og jørðin, sum *er* undir tær, *skal vera* jarn.

24 HARRIN skal gera regnið hjá tínum landi *til* pulvur og dust: frá himni skal tað koma niður yvir teg, inntil tú verði oyddur.

25 HARRIN skal fáa teg at verða sligin frammi fyri tínum figgindum: tú skalt fara út ein veg imóti teimum, og flýggja sjeý vegir frammi fyri teimum: og skalt verða fluttur inn í øll kongadømir jarðarinnar.

26 Og títt ræ skal vera matur hjá øllum fuglum luftarinnar, og hjá djórum jarðarinnar, og eingin maður skal styggja *tey* burtur.

27 HARRIN skal sláa teg við svulli Egyptalands, og við hemoridunum, og við skruvuni, og við skriðanum, sum tú kanst ei verða grøddur frá.

28 HARRIN skal sláa teg við ørskapi, og blindleika, og hjartaógvan:

29 Og tú skalt kávast á middegi, eins og hin blindi kávast í myrkri, og tú skalt ikki *hava* framgongd í tínum vegum: og tú skalt bert vera kúgaður og rændur med alla, og eingin maður skal frelsa *teg*.

30 Tú skalt trúlova *teg* konu, og ein annar maður skal liggja við henni: tú skalt byggja hús, og tú skalt ikki búgva hari: tú

skalt planta víngarð, og skalt ekki savna vindrúvurnar harav.

31 Tín oksi skal verða vigin frammi yfir eygum tínum, og tú skalt ekki eta af honum: tín asni skal harðliga verða tikin burtur frammi undan tínum andliti, og skal ekki verða böttur aftur til tín: tín seyður skal verða givin tínum figgindum, og tú skalt ongan hava at bjarga teimum.

32 Tinir synir og tinar dötur skulu verða givin einum öðrum fólki, og tíni eygu skulu hyggja, og bila av longslí eftir teimum allan dagin langan: og tað skal eingin megi vera í tíni hond.

33 Avøkstin av tínum landi, og øll tini strev, skal ein tjóð, sum tú ikki kennirt, eta upp; og tú skalt bert verða kúgaður og morlaður alveg:

34 So at tú skalt verða ørur vegna sjónina hjá tínum eygum ið tú skalt sjá.

35 HARRIN skal sláa teg í knøini, og í leggirnar, við svárum svulli sum kann ei verða grøddur, frá ilini á tínum fótum at toppinum á tínum høvdi.

36 HARRIN skal fora teg, og tín kong ið tú skalt seta yvir tær, til eina tjóð sum hvørki tú, ella fedrar tinir, hava kent; og har skalt tú tæna öðrum gudum, víði og steini.

37 Og tú skalt verða at øtan, orðtaki, og speiorði, millum allar tjóðir hvagar HARRIN skal leiða teg.

38 Tú skalt bera nógv sáð út á akurin, og skalt savna bara lítið inn; tí grashoppa skal eta tað upp.

39 Tú skalt planta víngarðar, og røkja teir, men skalt hvørki drekka av víninum, ella savna vindrúvurnar; tí at ormarnir skulu eta teir.

40 Tú skalt hava olivintrø út ígjøgnum allar tinar útryður,

men tú skalt ekki salva teg við oljuni; tí at olivintrø titt skal kasta sína frukt.

41 Tú skalt gita synir og dötur, men tú skalt ekki njóta tey; tí at tey skulu fara í fangskap.

42 Øll tini trø og fruktina av tínum landi skal grashoppa eta upp.

43 Hin fremmandi, sum er fyri innan teg, skal fara upp uppum teg sera hátt; og tú skalt koma niður sera lágt.

44 Hann skal læna tær, og tú skalt ekki læna honum: hann skal vera høvdið, og tú skalt vera halin.

45 Harafturat skulu allar hesar banningarnar koma á teg, og skulu elta teg, og innheinta teg, til tú verði oyddur; av tí at tú lýddirt ikki á rødd HARRANS Guðs tíns, at halda hansara boð og hans ásetingar sum hann tær beyð:

46 Og tær skulu vera uppiá tær til tekin og til undur, og uppiá tínum sáði um ævir.

47 Av tí at tú tæntirt ikki HARRANUM Guði tínum við frødligsemi, og við hjartagleði, fyri ríkiligleikan av øllum tungum;

48 Tí skalt tú tæna tínum figgindum sum HARRIN skal senda ímóti tær, í hungri, og í torsta, og í nakni, og í troti á øllum tungum; og hann skal koyra eitt ok av jarni á tín háls, inntil hann havi oytt teg.

49 HARRIN skal fora eina tjóð ímóti tær fjarvegis frá, frá enda jarðarinnar, so fljót sum ørnin flýgur; ein tjóð hvørs tungu tú ei skalt skilja;

50 Ein tjóð av grimmari ásjón, sum skal ei geva gætur um persón hins gamla, ella sýna góðvild móti tí unga;

51 Og hann skal eta frukt fenaðar tíns, og frukt jarðar tinar, inntil tú verði oyddur:

sum *eisini* ikki skal eftirlata tær *hvørki* korn, vín, ella olju, *ella* økingina av tínum kúm, ella fylgini av tínum seyði, inntil hann havi oytt teg.

52 Og hann skal kringseta teg í øllum tínum portrum, inntil tíniir høgu og girdu múrar komi niður, hvará tú leitst, út ígjøgnum alt titt land: og hann skal kringseta teg í øllum tínum portrum út ígjøgnum alt titt land, sum HARRIN tín Guð hevur givið tær.

53 Og tú skalt eta frukt egna likams tíns, kjøtið á sonum tínum og døtrum tínum, sum HARRIN tín Guð hevur givið tær, í kringsetingini, og í trongsemini, sum tíniir figgindar skulu níva teg við:

54 *So at tann maðurin sum er* eyður tykkara millum, og sera viðkvæmur, hans eyga skal vera ilt ímóti bróður sínum, og ímóti konuni av sínum fangi, og ímóti leivdini av sínum børnum sum hann skal eftirlata:

55 So at hann vil ikki geva til nakran av teimum av kjötinum av sínum børnum sum hann skal eta: tí hann hevur einkið eftir *til* sín í kringsetingini, og í trongsemini, sum tíniir figgindar skulu níva teg við í øllum tínum portrum.

56 Hin eyma og viðkvæma kvinna tykkara millum, sum ikki vildi dittað sær at sett ilina á sínum fóti á jørðina vegna viðkvæmni og mjúksemi, hennar eyga skal vera ilt ímóti mannum av sínum fangi, og ímóti syni sínum, og ímóti dóttur síni,

57 Og ímóti sínum unga sum kemur út frá ímillum hennara fótur, og ímóti sínum børnum sum hon skal føða: tí hon skal loyniligani eta tey vegna trot á øllum *tingum* í kringsetingini og trongsemini, sum tín figgindi skal níva teg við í tínum portrum.

58 Um tú vilt ei geva gætur eftir at gera øll orðini av hesi lóg sum eru skrivað í hesi bók, at tú mást óttast hetta dýrdsama, og óttafulla navn, HARRIN TÍN GUÐ;

59 Tá vil HARRIN gera plágur tíniir undursamar, og plágurnar hjá tínum sáði, *emntá* miklar plágur, og av langari viðvaring, og svárar sjúkur, og av langari viðvaring.

60 Harafturat vil hann føra yvir teg allar sjúkdómar Egyptalands, sum tú vart ræddur fyri; og teir skulu krækjast at tær.

61 Eisini hvørja sjúku, og hvørja plágu, sum ikki *er* skrivað í bókini av hesi lóg, tær vil HARRIN føra yvir teg, inntil tú verði oyddur.

62 Og tit skulu verða fáir eftir í tali, hvarafturímóti tit vóru sum stjørnur himins í fjøldleika; av tí at tú vildirt ikki lýða rødd HARRANS Guðs tíns.

63 Og tað skal bera á, *at* eins og HARRIN fegnaðist yvir tykkum at gera tykkum gott, og at margfalda tykkum; soleiðis vil HARRIN fegnast yvir tykkum at oyða tykkum, og at føra tykkum til einkiðs; og tit skulu verða skryktir omanav tí landi hvagar tú fert at ognast tað.

64 Og HARRIN skal spjæða teg millum alt fólk, frá tí *æina* enda av jørðini alt at hinum; og har skalt tú tæna øðrum gudum, sum hvørki tú ella tíniir fedrar hava kent, *emntá* viði og steini.

65 Og millum hesar tjóðir skalt tú ongan lætta finna, eiheldur skal ilin á tínum fóti fáa hvílu: men HARRIN skal geva tær har eitt bivandi hjarta, og bilan av eygum, og sorg av sinni:

66 Og títt lív skal hanga í iva frammi fyri tær; og tú skalt óttast dag og nátt, og skalt onga vissu hava um títt lív:

67 Um morgunin skalt tú siga, Gævi Guð tað var kvøld! og um kvøldið skalt tú siga, Gævi Guð tað var morgun! vegna ótta hjarta tíns, sum tú skalt óttast við, og vegna sjónina av tínum eygum ið tú skalt sjá.

68 Og HARRIN skal føra teg til Egyptalands aftur við skipum, eftir vegnum sum eg talaði við teg um, Tú skalt ikki siggja tað aftur meira: og har skulu tit verða seldir tykkara figgindum sum trælmennt og trælkvinnur, og eingin maður skal keypa tykkum.

KAPITUL 29

HETTA eru orð sáttmálans, sum HARRIN beyð Mósesi at gera við børn Ísraels í landi Móabs, umframt sáttmálan sum hann gjørði við teir á Hór-éb.

2 ¶ Og Móses rópti á allan Ísrael, og segði við teir, Tit hava sæð alt sum HARRIN gjørði frammi fyri eygum tykkara í Egyptalandi við Pharaoh, og við allar hansara tænarar, og við alt hansara land;

3 Tær miklu freistingarnar sum eygu tíni hava sæð, teknini, og tær miklu undurgerðirnar:

4 Tó hevur HARRIN ikki givið tykkum hjarta at varnast, og eygu at sjá, og oyru at hoyra, til henda dag.

5 Og eg havi leitt tykkum í fjøruti ár í oyðuni: tykkara klæðir eru ikki vorðin gomul á tykkum, og tín skógvur er ikki vorðin gamal á tínum fótí.

6 Tit hava ikki etið breyð, ei-heldur hava tit drukkið vín ella sterkan drykk: at tit máttu vita at eg eri HARRIN Guð tykkara.

7 Og tá ið tit komu at hesum plássi, komu Sí'hön – kongurin av Hēs-j-bön, og Ög – kongurin av Bá'-sján, út imóti okkum til orrustu, og vit slógu teir:

8 Og vit tóku teirra land, og góvu Rēubenitunum tað til arvs, og Gáditunum, og hini hálvu ættargrein Mā-nās'-seh.

9 Haldið tí orðini av hesum sáttmála, og gerið tey, at tit mega hava framgongd í øllum sum tit gera.

10 ¶ Tit standa henda dag allir av tykkum frammi fyri HARRANUM Guði tykkara; tykkara høvuðsmenn av ættargreinum tykkara, tykkara elstu, og tykkara yvirmenn, við øllum monnum Ísraels,

11 Tykkara smáu, konur tykkara, og tín fremmandi sum er í leiri tínum, frá høggaranum av viði tínum til dragaran av vatni tínum:

12 At tú skuldirt innganga í sáttmála við HARRAN Guð tín, og inn í eið hans, sum HARRIN tín Guð ger við teg henda dag:

13 At hann má grundleggja teg í dag til eitt fólk at sær sjálvum, og at hann má vera tær ein Guð, eins og hann hevur sagt við teg, og sum hann hevur svorið tínum fedrum, fyri Ábrahami, fyri Ísaaki, og fyri Jákupi.

14 Ikki heldur bara við tykkum geri eg henda sáttmála og henda eið;

15 Men við *hann* ið stendur her við okkum henda dag frammi fyri HARRANUM Guði várum, og eisini við *hann* sum ikki er her við okkum henda dag:

16 (Tí tit vita hvussu vit hava dvalst í Egyptalandi; og hvussu vit komu igjøgnum tjóðirnar sum tit fóru framvið;

17 Og tit hava sæð teirra andstygdir, og teirra skurðgudar, við' og stein, silvur og gull, sum *vóru* teirra millum:)

18 At ikki tað skuldi verið tykkara millum maður, ella kvinna, ella familja, ella ættargrein, hvørs

hjarta vendir burtur henda dag frá HARRANUM Guði várum, til at fara og tæna gudunum hjá hesum tjóðunum; at ikki tað skuldi verið tykkara millum ein rót sum ber gall og malurt;

19 Og tað beri á, tá ið hann hoyrir orðini av hesi banning, at hann vælsigni seg sjálvan í sínum hjarta, og sigur, Eg skal hava frið, hóast eg gangi í ímyndan hjarta míns, at leggja afturat fyllskap til torsta:

20 Tá vil HARRIN ikki spara hann, men tá skal HARRANS firtni og hans ástbrelni rúka ímóti tí manni, og allar bann-ingarnar, sum eru skrivaðar í hesi bók, skulu liggja á hon-um, og HARRIN skal sletta út hansara navn undan himni.

21 Og HARRIN skal atskilja hann til ilt burtur úr øllum Ísraels ættargreinum, samsvarandi øllum banningum sáttmálans sum eru skrivaðar í hesi bók lógarinnar:

22 So at ættin ið koma skal av tykkara børnum ið skulu risa upp eftir tykkum, og hin fremmandi sum kemur frá fjarløgðum landi, skulu siga, tá ið tey siggja plágurnar hjá tí landi, og sjúkurnar sum HARRIN hevur lagt á tað;

23 Og at alt land tess er brenni-steinur, og salt, og brenning, at tað verður ikki sáðað, ella ber fram, ella nakað gras grør í tí, líka sum kollrenningin av Sodomu, og Gō-mór'-rüh, Ad'-müh, og Ze'-bō-im, sum HARRIN kollrendi í síni firtni, og í síni vreiði:

24 Enntá allar tjóðir skulu siga, Hvi hevur HARRIN gjørt so við hetta landið? hvat merkir hitin av hesi miklu firtni?

25 Tá fara menn at siga, Tí at teir hava yvirgivið sáttmála HARRANS Guðs fedra sína, sum

hann gjørði við teir tá ið hann førði teir út úr Egyptalandi:

26 Tí at teir fóru og tæntu øðrum gudum, og tilbóðu teir, gudar sum teir ikki kendu, og sum hann ikki hevði givið teimum:

27 Og HARRANS firtni varð kynd ímóti hesum landi, til at føra yvir tað allar tær banningar sum eru skrivaðar í hesi bók:

28 Og HARRIN tók teir upp við rót burtur úr teirra landi í firtni, og í vreiði, og í miklari harmavreiði, og kastaði teir inn í eitt annað land, so sum tað er henda dag.

29 Teir loyndu lutirnir tilhoyra HARRANUM Guði várum: men teir lutir, sum eru opinberaðir, tilhoyra okkum og okkara børnum um ævir, at vit mega gera øll orðini av hesi lóg.

KAPITUL 30

OG tað skal bera á, tá ið øll hesi ting eru komin yvir teg, signingin og banningin, sum eg havi sett frammi fyrri tær, og tú fert at kalla tey til hugs millum allar tær tjóðir, hvagar HARRIN tín Guð hevur rikið teg,

2 Og fert at venda aftur til HARRANS Guðs tíns, og fert at akta rødd hansara samsvarandi øllum sum eg ábjóði tær henda dag, tú og tíni børn, við øllum tínum hjarta, og við allari tíni sál;

3 At tá vil HARRIN tín Guð venda fangaskapi tínum, og hava várkunn yvir teg, og vil venda aftur og savna teg frá øllum teimum tjóðum, hvagar HARRIN tín Guð hevur spjatt teg.

4 Um nakar av tínum verði rikin út til ytstu partar himins, haðani vil HARRIN tín Guð savna teg, og haðani vil hann heinta teg:

5 Og HARRIN tín Guð vil føra teg inn í landið sum tínir fedrar ognaðust, og tú skalt ognast tað;

og hann vil gera tær gott, og margfalda teg uppum tínar fedrar.

6 Og HARRIN tín Guð vil umskera hjarta títt, og hjartað hjá saði tínum, til at elska HARRAN tín Guð við øllum tínum hjarta, og við allari tíni sál, at tú mást liva.

7 Og HARRIN tín Guð vil koyra allar hesar banningar á tínar figgindar, og á teir ið hata teg, sum søktu at tær.

8 Og tú skalt venda aftur og akta rödd HARRANS, og gera øll hansara boð sum eg ábjóði tær henda dag.

9 Og HARRIN tín Guð vil gera teg ríkiligsaman í hvørjum verki handar tínar, í frukt líkams tíns, og í frukt fenaðar tíns, og í frukt jarðar tínar, til gott: tí HARRIN vil aftur fegnast yvir tær til gott, eins og hann fegnast yvir tínum fedrum:

10 Um tú lýðirt á rödd HARRANS Guðs tíns, at halda hansara boð og hans ásetingar sum eru skrivað í hesi bók lógarinnar, og um tú vendi at HARRANUM Guði tínum við øllum tínum hjarta, og við allari tíni sál.

11 ¶ Tí at hetta boð sum eg ábjóði tær henda dag, tað er ikki fjalt fyri tær, eiheldur er tað fjart frá.

12 Tað er ikki í himni, at tú skuldirt sagt, Hvør skal fara upp fyri okkara til himins, og føra tað til okkara, at vit mega hoyra tað, og gera tað?

13 Eiheldur er tað handan havið, at tú skuldirt sagt, Hvør skal fara yvirum havið fyri okkum, og føra tað til okkara, at vit mega hoyra tað, og gera tað?

14 Men orðið er sera nær tær, í tínum munn, og í tínum hjarta, at tú kanst gera tað.

15 ¶ Siggj, eg havi sett frammi fyri tær henda dag lív og gott, og deyða og ilt;

16 Í at eg ábjóði tær henda dag at elska HARRAN tín Guð, at ganga í vegum hans, og at halda hansara boð og hans ásetingar og hansara dómar, at tú mást liva og margfaldast: og HARRIN tín Guð skal vælsigna teg í tí landi hvagar tú fert at ognast tað.

17 Men um títt hjarta vendi burtur, so at tú ikki vilt hoyra, men manst verða drigin burtur, og tilbiðja aðrar gudar, og tæna teimum;

18 So varskógvi eg tykkum henda dag, at tit skulu vissuliga tynast, og at tit skulu ikki framleingja tykkara dagar uppiá tí landi, hvagar tú fert yvirum Jordan at fara at ognast tað.

19 Eg kalli himin og jorð til vitnis henda dag ímóti tykkum, at eg havi sett frammi fyri tykkum lív og deyða, signing og banning: tessvegna vel lív, at bæði tú og títt sáð mega liva:

20 At tú mást elska HARRAN tín Guð, og at tú mást akta rödd hansara, og at tú mást krøkjast at honum: tí at hann er títt lív, og longd daga tína: at tú mást dvøljast í landinum ið HARRIN svór tínum fedrum, til Abrahams, til Ísaaks, og til Jákups, at geva teimum.

KAPITUL 31

OG Móses fór og talaði hesi orðini við allan Ísrael.

2 Og hann segði við teir, Eg eri hundrað og tjúgu ára gamal henda dag; eg kann ikki meira fara út og koma inn: eisini hevur HARRIN sagt við meg, Tú skalt ikki fara yvirum hesa Jordan.

3 HARRIN tín Guð, hann vil fara yvirum undan tær, og hann vil oyða hesar tjóðir frammi undan tær, og tú skalt ognast tær: og Jósua, hann skal fara yvirum undan tær, eins og HARRIN hevur sagt.

4 Og HARRIN skal gera teimum eins og hann gjörði við Sí-hön og við Og, kongar af Amoritunum, og við land teirra, hvorjar hann oyddi.

5 Og HARRIN skal geva teir upp frammi fyrri andliti tykkara, at tit mega gera teimum sam-svarandi öllum boðunum sum eg havi boðið tykkum.

6 Ver sterkur og við gott treyst, óttast ikki, ella ver ræddur fyrri teimum: tí at HARRIN tín Guð, *tað er* hann ið fer við tær; hann vil ikki svíkja teg, ella yvirgeva teg.

7 ¶ Og Móses rópti á Jósúa, og segði við hann í eygsjónini hjá øllum Ísrael, Ver sterkur og við gott treyst: tí at tú mást fara við hesum fólki til landið sum HARRIN hevur svarið teirra fedrum at geva teimum; og tú skalt elva teimum at arva tað.

8 Og HARRIN, *tað er* hann ið fer undan tær; hann vil vera við tær, hann vil ikki svíkja teg, eiheldur yvirgeva teg: óttast ikki, ver eiheldur mótfallin.

9 ¶ Og Móses skrivaði hesa lóg, og flýggjaði hana prestunum, sonum Levís, sum bóru ørk sáttmála HARRANS, og øllum hinum elstu Ísraels.

10 Og Móses beyð teimum, og segði, Við endan á *hvorjum* sjej árum, í hátiðarsemi leyslatingar-ársins, í tabernaklahátiðini,

11 Tá ið allur Ísrael er komin at birtast frammi fyrri HARRANUM Guði tinum í tí plássi sum hann skal velja, skalt tú lesa hesa lóg frammi fyrri øllum Ísrael í teirra høyrn.

12 Savna fólkið saman, menn, og kvinnur, og børn, og tín fremmanda sum *er* innanfyri tíni portur, at tey mega hoyra, og at tey mega læra, og óttast HARRAN Guð tykkara, og gáa eftir at gera øll orðini av hesi lóg:

13 Og at teirra børn, sum ikki hava vitað *nakað*, mega hoyra, og læra at óttast HARRAN Guð tykkara, so leingi sum tit liva í landinum hvagar tit fara yvirum Jordan at ognast tað.

14 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Sí, tínir dagar nærkast, at tú mást doyggja: rópa Jósúa, og framsetið tykkum í samkomu-tabernaklinum, at eg má geva honum álegging. Og Móses og Jósúa fóru, og framsettu seg í samkomutabernaklinum.

15 Og HARRIN birtist í tabernaklinum í skýstólpa: og skýstólpin stóð yvir tabernakkul-dyrnum.

16 ¶ Og HARRIN segði við Móses, Sí, tú skalt sova hjá tinum fedrum; og hetta fólkið vil risa upp, og fara horandi eftir gudum hinna fremmandu landsins, hvagar teir fara at vera teirra millum, og vilja yvirgeva meg, og bróta mín sáttmála sum eg havi gjørt við teir.

17 Tá skal mín firtni verða kynd imót teimum í tí degi, og eg vil yvirgeva teir, og eg vil fjala mitt andlit fyrri teimum, og teir skulu verða uppjetnir, og mong illindir og trupulleikar skulu viðurfara teimum, so at teir vilja siga í tí degi, Eru ikki hesi illindir komin á okkum, av tí at okkara Guð *er* ikki okkara millum?

18 Og eg vil vissuliga fjala mitt andlit í tí degi fyrri øll tey illindini sum teir fara at hava virkað, í at teir eru vendir at øðrum gudum.

19 Skrivið tí nú henda sang til tykkara, og frálærið hann fyrri Ísraels børnum: koyrið hann í teirra munnar, at hesin sangur má vera vitni hjá mær imóti Ísraels børnum.

20 Tí at tá ið eg havi ført teir inn í landið sum eg svør teirra

fedrum, sum flýtur í mjólk og hunangi; og teir fara *at* hava etið og mettað seg, og *eru* vorðnir feitir; tá vilja teir venda at øðrum gudum, og tæna teimum, og tirra meg, og bróta mín sáttmála.

21 Og tað skal bera á, tá ið mong illindir og kvalir hava viðurfarið teimum, at hesin sangurin skal vitna ímóti teimum sum vitni; tí at hann skal ikki gloymast úr munnum á teirra sáði: tí at eg veit teirra imyndan sum teir liggja úti eftir, enntá nú, áðrenn eg havi ført teir inn í landið sum eg svór.

22 ¶ Móses skrivaði tí henda sang hin sama dag, og frálærði hann *fyrir* Ísraels børnum.

23 Og hann gav Jósua Nuns syni áleggning, og segði, Ver sterkur og við gott treyst: tí at tú skalt føra Ísraels børn inn í landið sum eg svór teimum: og eg vil vera við tær.

24 ¶ Og tað bar á, tá ið Móses hevði lokið við at skriva orðini av hesi lóg í eina bók, inntil tey vóru fullförd,

25 At Móses beyð Levitunum, sum bóru ørk sáttmála HARRANS, og segði,

26 Takið hesa bók lógarinnar, og setið hana í síðuna av ørk sáttmála HARRANS Guðs tykkara, at hon má vera har til eitt vitni ímóti tær.

27 Tí at eg kenni tín uppreist, og tín harða svira: sí, meðan eg enn eri á lívi við tykkum henda dag, hava tit verið uppreistrarsamir ímóti HARRANUM; og hvør mikið meira eftir mín deyða?

28 ¶ Savnið at mær allar hinar elstu av ættargreinum tykkara, og yvirmenn tykkara, at eg má tala hesi orð í teirra oyru, og kalla himin og jørð til vitnis ímóti teimum.

29 Tí eg veit at eftir mín

deyða vilja tit fullkomiliga spilla *tykkum*, og venda til viks frá vegnum sum eg havi boðið tykkum; og ilt vil viðurfara tykkum í seinnu døgnum; tí at tit vilja gera ilt í eygsjón HARRANS, at tirra hann til firtnis ígjøgnum verk handa tykkara.

30 Og Móses talaði í oyruni á allari samkomu Ísraels orðini av hesum sangi, inntil tey vóru *at* enda.

KAPITUL 32

LÆNIÐ oyra, O tit himnar, og eg vil tala, og hoyr, O jørð, orðini av mínum munni.

2 Mín doktrina skal falla sum regnið, mín tala skal drúpa sum døggin, sum fina regnið á ta bleytu urt, og sum ælini á grasið:

3 Tí at eg vil kunngerá navn HARRANS: tilskrivði Guði vár-um mikilleika.

4 *Hann er* Kletturin, hansara verk *er* fullkomil: tí allir hans vegir *eru* dómur: ein sannleiks Guð og uttan misgerð, rættlátur og rættur *er* hann.

5 Teir hava spilt seg, teirra blettur *er* ikki *blettur* barna hans: *teir eru* spilt og krókut ætt.

6 Endurgjalda tit HARRANUM svá, O dársama fólk og óvísa? *er* ikki hann tín faðir *sum* hevur keypt teg? hevur hann ikki gjørt teg, og grundfest teg?

7 ¶ Minnist til dagarnar í forðum, umhugsíð árinum hjá mongum ættarliðum: spyr faðir tín, og hann vil sýna tær; tinar elstu, og teir vilja siga tær.

8 Tá ið hin Hægsti deildi tjóðunum teirra arv, tá ið hann sundurdeildi synir Adams, *tá* setti hann fólkanna mørk samsvarandi tali Ísraels barna.

9 Tí at skamtur HARRANS *er* fólk hansara; Jákup *er* lutur arvs hansara.

10 Hann fann hann í oyðimarkarlandi, og í oyðnu ýlandi oyðuni; hann leiddi hann umkring, hann undirvísti honum, hann varðveitti hann sum eygnastein eyga síns.

11 Eins og örn vekur upp reiður sítt, flákrar yvir ungum sínum, breiðir útum sínar veingir, tekur teir, ber teir á veingjum sínum:

12 *Soleiðis* HARRIN einsamallur leiddi hann, og *tað var* eingin fremmandur gudur við honum.

13 Hann læt hann ríða á høgum plássum jarðarinnar, at hann mátti eta akranna grøði; og hann fekk hann at súgva hunang úr klettinum, og olju úr tinnuta klettinum;

14 Smør av kúm, og mjólk av seyði, við fiti av lombum, og veðrum av alislagi Bá'sján-s, og geitir, við fitini av hveitinýrum; og tú drakst hitt skira vindrúvublóð.

15 ¶ Men Jē'sjū-rún varð feitur, og sparkaði: tú ert vordin feitur, tú ert vordin tjúkkur, tú ert dekkaður *við fiti*; tá yvirgav hann Guð *ið* gjordi hann, og einkiðsvirdi Klett frelsu sínar.

16 Teir tirraðu hann til ástbrelnis við fremmandum *gudum*, við andstygdum tirraðu teir hann til firtnis.

17 Teir sláturofraðu djevlum, ikki til Guðs, til gudar sum teir ikki kendu, til nýggjar *gudar sum* komu nýligani upp, sum^p tykkara fedrar ikki óttaðust.

18 Um Klettin, *ið* gat teg, ert tú óminnugur, og hevurt gloymt Guð sum myndaði teg.

19 Og tá *ið* HARRIN *sá tað*, stóðst honum við *teir*, vegna tirran sona sína, og døtra sína.

20 Og hann segði, Eg vil fjala mítt andlit fyri teimum, eg vil sjá hvat teirra endi *fer at verða*: tí at teir *eru* sera rangvørg ætt, børn sum eingin trúgv *er* í.

21 Teir hava rørt meg til ástbrelnis við *tí sum* ikki *er* Guð; teir hava tirrað meg til firtnis við sínum fáfongdum: og eg vil røra teir til ástbrelnis við *teimum sum* ikki *eru* eitt fólk; eg vil tirra teir til firtnis við eini fávitskutari tjóð.

22 Tí ein eldur er kyndur í míni firtni, og skal brenna til lægsta helviti, og skal upptæra jørðina við hennara grøði, og seta eld á fjallanna grundvøllir.

23 Eg vil hópa skaðar yvir teir; eg vil brúka mínar orvar uppá teir.

24 *Teir skulu verða* brendir við hungri, og etnir upp við brennandi hita, og við beiskari oyðing: eg vil eisini senda tenninar á villdjórum yvir teir, við eitrumum av høggorrum støvsins.

25 Svørðið fyri uttan, og ræðsla fyri innan, skal oyða bæði unga mannin og jomfrúnna, *eisini* bróstabarnið við manninum av gráum hárum.

26 Eg segði, Eg vildi spjaða teir í úthorn, eg vildi fáa minnið um teir at halda uppat frá millum manna:

27 Var tað ikki at eg óttaðist vreiði figgindans, at ikki teirra mótstandarar skuldu háttað sær undarliga, og at ikki teir skuldu siga, Okkara hond *er* høg, og HARRIN hevur ikki gjørt alt hetta.

28 Tí at teir *eru* ein tjóð *sum* *er* tóm fyri ráð, eiheldur *er* nokur fatan í teimum.

29 O at teir vóru visir, at teir skiltu hetta, at teir vildu hugleiða sín seinna enda!

30 Hvussu skuldi ein elta túsund, og tveir senda tiggju túsund á flóttu, uttan teirra Klettur hevði selt teir, og HARRIN hevði byrgt teir inni?

31 Tí at teirra klettur *er* ikki sum okkara Klettur, sjálvt *tá ið* okkara figgindar sjálvir *eru* dómarar.

32 Tí at teirra víntræ *er* av víntræi Sodomu, og av akrum Gō-mōr'-rūh: teirra vindrúvur *eru* vindrúvur av galli, teirra tyssir *eru* beisk:

33 Teirra víntræ *er* eitrið av drekum, og grimma eituvrenið av eiturorum.

34 *Er* ikki hetta lagt niðurfyrri í goymslu hjá mær, og innsiglað millum mínar dýrgripir?

35 Til mín *hoyrir* hevnd, og endurgjald; teirra fótur skal glíða í *rættari* tíð: tí at dagurin av teirra skaðatilburði *er* við hondina, og teir lutir, ið skulu koma á teir, skunda *tú*.

36 Tí HARRIN skal døma sitt fólk, og iðra seg vegna sínar tænarar, tá ið hann sær at *teirra* megi *er* farin, og *tað* *er* eingin lokaður inni, ella eftir.

37 Og hann skal siga, Hvar *eru* teirra gudar, *teirra* klettur sum^o teir litu á,

38 Sum át feittið av teirra sláturofrum, og drakk vinið av teirra drykkofrum? lat teir risa upp og hjálpa tykkum, og vera tykkara verja.

39 Siggjið nú, at eg, *enntá* eg, *eri* hann, og *tað* *er* eingin gudur hjá^o mær: eg drepi, og eg geri livandi; eg særi, og eg gróði: eiheldur *er* *tað* *nakar* ið kann fria út úr míni hond.

40 Tí at eg lyfti upp mína hond til himins, og sigi, Eg livi um ævir.

41 Um eg hvessi mítt glitrandi svørð, og mín hond taki fatur í dómi; *so* vil eg greiða hevnd til mínar figgindar, og vil endurgjalda teimum ið hata meg.

42 Eg vil gera mínar ørvar druknar við blóði, og mítt svørð skal gloypa kjót; og *tað* við blóðinum av hinum vignu og fangunum, frá byrjanini av hevndum á figgindan.

43 Fegnist, Ó tit tjóðir, við fólk hans: tí hann vil endurgjalda

blóð tænarar sína, og vil greiða hevnd til móttandarar sínar, og vil vera miskunnarfullur at landi sínum, og móti fólk sínum.

44 ¶ Og Móses kom og talaði øll hesi orð av hesum sangi í øyru fólksins, hann, og Hó-sjē'-a Nuns sonur.

45 Og Móses gjørdi lok á at tala øll hesi orð til alt Ísrael:

46 Og hann segði við teir, Setið tykkara hjertu at øllum orðunum sum eg vitni tykkara millum henda dag, sum tit skulu bjóða tykkara børnum at geva ans eftir at gera, øll orðini av hesi lóg.

47 Tí at tað *er* ikki eitt fáfongt ting hjá tykkum; tí at tað *er* tykkara liv: og ígjøgnum hetta skulu tit framleingja *tykkara* dagar í tí landinum, hvagar tit fara yvirum Jordan at *taka* tað til ognar.

48 Og HARRIN talaði við Móses sjálvan hin sama dagin, og segði,

49 Slegg tær niðan á hetta fjall Ab'-ā-rim, at Nē'-bō fjalli, sum *er* í landi Móabs, sum *er* yvir av Jericho; og skoða land Cánaans, sum eg gevi børnum Ísraels til ognar:

50 Og doyggj á tí fjalli hvagar tú fert niðan, og verð savnaður til fólk titt; eins og Aaron tín bróðir doyði á Hór fjalli, og varð savnaður til fólk titt:

51 Av tí at tit misbrutu ímóti mær millum Ísraels børn við vøtn Mēr'-i-büh-Ká'-dēs, í Zin oyðuni; av tí at tit halgaðu meg ikki í miðjum Ísraels børnum.

52 Tó skalt tú siggja landið frammi fyri *tær*; men tú skalt ikki fara hagar til landið sum eg gevi Ísraels børnum.

KAPITUL 33

OG hetta *er* signingin, við hvørji Guðs maðurin Móses vælsignaði børn Ísraels áðrenn deyða sin.

2 Og hann segði, HARRIN kom frá Sí-nái, og rann upp fyrri teimum frá Sē-ir; hann skein fram frá Pár-án fjalli, og hann kom við tiggju túsundum av heilagum: frá hans högru hond för ein eldslig lóg fyrri teir.

3 Ja, hann elskaði fólkíð; allir hans heilagu eru í tíni hond: og teir settust niður við tinar fótur; hvør einstakur skal móttaka av orðum tínum.

4 Móses beyð okkum lóg, emntá arv samkomu Jákups.

5 Og hann var kongur í Jē-sjū-rún, tá ið fólksins høvd og Israels ættargreinar vóru savnaðir saman.

6 ¶ Lat Reūben liva, og ikki doyggja; og lat ei hansara menn vera fáar.

7 ¶ Og hetta er signing Judah: og hann segði, Hoyr, HARRI, Judah rodd, og för hann til fólk sít: lat hansara hendur vera tilstrekkiligar hjá honum; og vert tú ein hjálp hjá honum frá hansara figgindum.

8 ¶ Og um Levi segði hann, Lat tín Tím-mím og tín Ú-rím vera við hinum heilaga tínum, hvønn tú royndirt við Mäs-sáh, og við hvønn tú stríddirst við Mēr-i-büh vøtn;

9 Sum segði við faðir sín og til sína móður, Eg havi ikki sæð hann; eiheldur viðurkendi hann sínar brøður: ella kendi síni egnu børn, tí at teir hava givið ans eftir orði tínum, og hildið sáttmála tín.

10 Teir skulu læra Jákup dómar tinar, og Israel tína lóg: teir skulu seta roykilsí framfyri teg, og heil brennisláturoffur á titt altar.

11 Vælsigna, HARRI, hansara figgjarævni, og góðkenn verkið av hansara hondum: slá ígjøgnum lendarnar á teimum ið risa ímóti honum, og á teimum sum hata hann, at teir risi ikki aftur.

12 ¶ Og um Benjamin segði hann, HARRANS elskaði skal búgva í tryggleika hjá honum; og HARRIN skal dekkja hann allan dagin langan, og hann skal dvøljast ímillum akslar hans.

13 ¶ Og um Jóseph segði hann, Vælsignað av HARRANUM veri land hans, fyrri hinar dýrabæru lutir himins, fyrri døggina, og fyrri djúpið sum legast fyrri niðan,

14 Og fyrri hinar dýrabæru fruktir jørdar fram við sólini, og fyrri hinar dýrabæru lutir settir fram við mánanum,

15 Og fyrri hinar fremstu lutir hinna avgomlu fjalla, og fyrri hinar dýrabæru lutir hinna varandi heyggja,

16 Og fyrri hinar dýrabæru lutir jarðarinnar og fylli hennara, og fyrri góðvild hansara sum í runninum dvaldist: lat signingina koma á høvdið hjá Jósephi, og uppá toppin á høvðinum á honum sum var atskildur frá sínum brøðrum.

17 Hansara dýrd er sum frumavkom ungтарvs hans, og hansara horn eru sum hornini hjá einhyrningum: við teimum skal hann trýsta fólkíð saman til jarðarinnar endar: og teir eru E-phrā-ím-s tiggju túsundir, og teir eru Mā-nās-sēh túsundir.

18 ¶ Og um Zē-bū-lōn segði hann, Fegnast, Zē-bū-lōn, í tíni útongd; og Is-sā-kār í tínum tjøldum.

19 Teir skulu kalla fólkíð til fjallið; har skulu teir ofra sláturoffur rættvís: tí at teir skulu súgva av sjógvanna nøgd, og av dýrgripum sum eru fjaldir í sandinum.

20 ¶ Og um Gád segði hann, Vælsignaður veri hann sum viðkar um Gád: hann býr sum leyva, og skræðir armin við krúnu høvursins.

21 Og hann skaffaði hin fyrsta

part til sín sjálvs, tí at har, í einum skamtí löggevans, *var hann* setstur; og hann kom við hövdum fólksins, hann útförði rættlæti HARRANS, og hansara dómur við Ísrael.

22 ¶ Og um Dán segði hann, Dán er ein leyvuhvølpur: hann skal leypa frá Bá'sján.

23 ¶ Og um Nāph'-tā-lī segði hann, O Nāph'-tā-lī, mettaður við yndi, og fullur av signing HARRANS: ognast tú vestur og suður.

24 ¶ Veri um Ásjer segði hann, Veri Ásjer vælsignaður við børnum; veri hann góðtakiligur fyri sínum brøðrum, og dyppi hann sín fót í olju.

25 Tinir skógvar *skulu vera* jarn og messing; og sum dagar tinir eru, so skal styrki tín vera.

26 ¶ Tað er eingin líkur Guði Jē'sjū-rūn-s, sum riður uppiá himninum í tíni hjálp, og í síni avbærni á luftini.

27 Hin ævigi Guð er skjól títt, og niðanfryri eru hinir ævigu armar: og hann skal stoyta út figgindan frammi undan tær; og skal siga, Oyð teir.

28 Ísrael skal tá bógva í trygd aleinaur: Jákups kelda *skal vera* á einum landi av korni og vini; eisini hans himnar skulu drúpa niður døgg.

29 Sælur ert tú, O Ísrael: hvør er líkur tær, O fólk frelst av HARRANUM, skjøldri hjálpar tinar, og sum^p er svørð avbærni tinar! og tinir figgindar skulu finnast *at vera* tær lygnarar; og tú skalt stiga á teirra høgu støð.

KAPITUL 34

OG Móses fór niðan frá slættum Móabs á Nē'-bō-s fjall, til toppin á Pis-gáh, sum er yvir av Jericho. Og HARRIN sýndi honum alt land Gileads, til Dán,

2 Og alt Nāph'-tā-lī, og land Ē'-phrā-ím-s, og Mā-nās'-seh, og alt land Judah, til ytsta sjógvín,

3 Og suðurlandið, og slætta Jericho dalsins, pálmatræastaðin, til Zó'-ár.

4 Og HARRIN segði við hann, Hetta er landið sum eg svór Abrahami, Ísaaki, og Jákupi, og segði, Eg vil geva tinum sáði tað: eg havi volt tær at sjá tað við tinum eygum, men tú skalt ikki fara yvir hagar.

5 ¶ So Móses, tænarari HARRANS, doyði har í landi Móabs, samsvarandi orði HARRANS.

6 Og hann jarðaði hann í dali í landi Móabs, yvir av Bēth-pē'-ór: men eingin maður veit um hansara gravhýsi at hesum degi.

7 ¶ Og Móses var hundrað og tjúgu ára gamal tá ið hann doyði: hans eyga var ikki kámt, ella náttúrliga kraft hansara lækkað.

8 ¶ Og Ísraels børn grótu um Móses á slættum Móabs í tríati dagar: so vóru dagarnir av gráting og harman um Móses endaðir.

9 ¶ Og Jósua Nuns sonur var fullur av vísdóms andanum; tí at Móses hevði lagt sínar hendur á hann: og Ísraels børn lýddu á hann, og gjørdu sum HARRIN hevði boðið Mósesi.

10 ¶ Og tað reis ikki upp ein prophetur síðan í Ísrael líkur Mósesi, hvønn HARRIN kendi andlit til andlits,

11 í øllum teknumum og undrunum, sum HARRIN sendi hann at gera í Egyptalandi við Pharaoh, og við allar hansara tænarar, og við alt hansara land,

12 Og í allari teirri mektigu hond, og í allari teirri miklu ræðslu sum Móses sýndi í eygsjónini á øllum Ísrael.

JÓSJUA BÓK.

KAPITUL I

MEN eftir deyða Mósesar, tænara HARRANS, bar tað á, at HARRIN talaði við Jósua Nuns son, tænara Mósesar, og segði,

2 Móses, tænari mín, er deyður; reis *teg* tí nú, og far yvirum hesa Jordan, tú, og alt hetta fólk, til landið sum eg gevi teimum, *ennú* Israels børnum.

3 Hvørt pláss sum ilin á tykkara fóti fer *at* stiga á, tað havi eg givið tykkum, eins og eg segði við Móses.

4 Frá oyðuni og hesum LÍ-bá-nón alt at ánni miklu, ánni Ev-phrá-tēs, alt land Hittitanna, og at sjónum mikla ímóti niðurfaring sólarinnar, skal vera tykkara breddi.

5 Tað skal ikki nakar maður vera førur fyri at standa frammi fyri tær allar dagar lívs tíns: eins og eg var við Mósesi, *soleiðis* vil eg vera við tær: eg vil ikki svíkja teg, ella yvirgeva teg.

6 Ver sterkur og við gott treyst: tí hesum fólk skalt tú skifta til arvs tað landið, sum eg svór teirra fedrum at geva teimum.

7 Einans vert tú sterkur og sera mótsamur, at tú mást geva ans eftir at gera samsvarandi allari lógini sum Móses, tænari mín, beyð tær: vend ikki frá henni *tí* høgri handar ella *tí* vinstru, at tú mást *hava* frama hvagarsumhelst tú fert.

8 Henda bók lógarinnar skal ikki víkja út úr munnni tínum; men tú skalt djúphugsa harí dag og nátt, at tú mást geva ans eftir at gera samsvarandi øllum sum er skrivað harí: tí at tá skalt tú gera tín veg framgangsríkan, og tá skalt tú hava gott úrslit.

9 Havi ikki eg boðið tær?

Ver sterkur og við gott treyst; ver ikki ræddur, eiheldur vert tú mismótigur: tí HARRIN tín Guð *er* við tær hvagarsumhelst tú fert.

10 ¶ Tá skipaði Jósua yvirmonnum fólksins, og segði,

11 Farið ígjøgnum herliðið, og skipið fólkinum, og sigið, Tilreiðið tykkum vistir; tí innanfyri triggjar dagar skulu tit fara inn at ognast landið, sum HARRIN Guð tykkara gevur tykkum at ognast tað.

12 ¶ Og til Reúbenitarnar, og til Gáditarnar, og til hálvu áttargrein Mā-nās-sēh, talaði Jósua, og segði,

13 Minnist orðið sum Móses, tænari HARRANS, beyð tykkum, og segði, HARRIN Guð tykkara hevur givið tykkum hetta landið.

14 Tykkara konur, tykkara smáu, og tykkara fenaður, skulu verða verandi í landinum sum Móses gav tykkum hesumegin Jordan; men tit skulu fara yvirum undan tykkara brøðrum herbúnir, allir mektigu reystleikamenninir, og hjálpa teimum;

15 Inntil HARRIN havi givið tykkara brøðrum hvílu, eins og *hann hevur givið* tykkum, og teir eisini havi *tíkið* til ognar landið sum HARRIN Guð tykkara gevur teimum: so skulu tit venda aftur at landi ognar tykkara, og njóta tað, sum Móses, tænari HARRANS, gav tykkum hesumegin Jordan ímóti sólarrisinum.

16 ¶ Og teir svaraðu Jósua, og søgdu, Alt, sum tú býður okkum, vilja vit gera, og hvagarsumhelst tú sendirt okkum, vilja vit fara.

17 Samsvarandi sum vit lýddu á Móses í øllum lutum, soleiðis

vilja vit lýða á teg: bert *at* HARRIN tín Guð veri við tær, eins og hann var við Mósesi.

18 Hvørsumhelst *hann veri seg* ið ger uppreist ímóti boði tímum, og ikki vil lýða á tíni orð í øllum sum tú býður honum, hann skal verða tikin av lívi: einans ver sterkur og við gott treyst.

KAPITUL 2

OG Jósua Nuns sonur sendi út úr Sjt-tím tveir menn at njósna loyniligani, og segði, Farið og skoðið landið, enntá Jericho. Og teir fóru, og komu inn í húsið hjá eini skøkju, nevnd Ráhab, og hildu til har.

2 Og tað varð talt kongi Jericho, og sagt, Sí, tað komu menn inn higar í nátt av Ísraels børnum at kanna út landið.

3 Og kongurin av Jericho sendi til Ráhab, sigandi, Før fram menninar sum eru komnir til tín, sum eru gingnir inn í títt hús: tí at teir veri komnir at kanna út alt landið.

4 Og kvinnan tók menninar tvá, og fjaldi teir, og segði svá, Tað komu menn til mín, men eg vitsti ikki hvaðan teir *vóru*.

5 Og tað bar á *umleið tíðina* av afturlating av portinum, tá ið myrkt var, at menninir fóru út: hvagar menninir fóru, veit eg ikki: eltið eftir teimum fljótliga; tí at tit fara *at* innheinta teir.

6 Men hon hevði fort teir upp til takið á húsinum, og fjaldi teir við stelkunum av línur, sum hon hevði lagt til rættis á takinum.

7 Og menninir eltu eftir teimum vegin til Jordan til vadini: og so skjótt sum teir, sum eltu eftir teimum, vóru farnir út, lokaðu teir portrið.

8 ¶ Og aðrenn teir vóru lagstir niður, kom hon upp til teirra uppá takið;

9 Og hon segði við menninar, Eg veit at HARRIN hevur givið tykkum landið, og at tykkara ræðsla er fallin yvir okkum, og at allir íbúgvar landsins ørmakast orsakað av tykkum.

10 Tí vit hava hoyrt hvussu HARRIN turkaði upp Reyðahavsins vatn fyri tykkum, tá ið tit komu út úr Egyptalandi; og hvat tit gjørdu báðum kongunum hjá Amoritunum, sum *vóru* hinumegin Jordan, Sí-hón-i og Ógi, sum tit aldeilis oyddu.

11 Og so skjótt sum vit høvdu hoyrt *hesar lutir*, bráðnaðu hjertu vári, eiheldur varð verandi nakað meira mót í nøkrum manni, orsakað av tykkum: tí HARRIN Guð tykkara, hann *er* Guð í himni fyri oman, og á jørð fyri niðan.

12 Svørjið mær tí nú við HARRAN, eg biði tykkum, síðan eg havi sýnt tykkum blídni, at tit vilji eisini sýna blídni at húsi faðirs míns, og geva mær eitt satt tekin:

13 Og *at* tit vilji frelsa á lívi faðir mín, og móður mína, og brøður minar, og systrar minar, og øll sum tey hava, og fría út vári lív frá deyða.

14 Og menninir svaraðu henni, Okkara lív fyri tykkara, um tit mæli ikki henda gerning váran. Og tað skal verða, tá ið HARRIN hevur givið okkum landið, at vit vilja fara blíðliga og sannliga við tær.

15 Síðan seig hon teir niður við bandi igjøgnum gluggan: tí at hennara hús *var* á byarmúrinum, og hon búði á múrinum.

16 Og hon segði við teir, Sleppið tykkum til fjallið, at ikki eltararnir møti tykkum; og krógvið tykkum har *i* triggjar dagar, inntil eltararnir verði komnir aftur: og síðan mega tit fara tykkara veg.

17 Og menninir sögdu við hana, Vit *skulu vera* ólastandi um henda tín eið sum tú hevurt fingið okkum *at svørja*.

18 Sí, *tá ið* vit koma inn í landið, skalt tú binda hetta skarlaks bandið í gluggan sum tú seigst okkum niður við; og tú skalt føra faðir tín, og móður tína, og brøður tínar, og alt húshald faðirs tíns, heim til tín.

19 Og tað skal verða, *at hvørsumhelst ið* fer út um dynnar á tínum húsi út á gøtuna, blóð hansara *skal vera* á høvdi hans, og vit *skulu vera* sakleysir; og hvørsumhelst *ið* fer *at vera* hjá tær í húsinum, blóð hansara *skal vera* á høvdi várum, um *nøkur* hond verði á honum.

20 Og um tú mæli henda gerning váran, tá skulu vit vera leysir um tín eið sum tú hevurt fingið okkum *at svørja*.

21 Og hon segði, Samsvarandi orðum tykkara, soleiðis *veri* tað. Og hon sendi teir avstað, og teir fóru avstað; og hon bant skarlaks bandið í gluggan.

22 Og teir fóru, og komu at fjallinum, og vórðu har *i* triggjar dagar, inntil eltararnir vóru komnir aftur; og eltararnir søktu *teir* út ígjøgnum allan vegin, men funnu *teir* ikki.

23 ¶ So teir báðir menninir vendu aftur, og stigu niður av fjallinum, og fóru yvirum, og komu til Jósjua Nuns sonar, og sögdu honum øll *ting* sum víðurfóru teimum:

24 Og teir sögdu við Jósjua, Sanniliga hevur HARRIN flýggjað í okkara hendur alt landið; tí sjálvt allir íbúgvar landsins ørmaktast uppá grund av okkum.

KAPITUL 3

OG Jósjua reis árla um morgunin; og teir fluttu frá Sjit-tim, og komu til Jordan,

hann og øll børn Ísraels, og hildu til har áðrenn teir fóru yvirum.

2 Og tað hendi eftir triggjar dagar, at yvirmenninir fóru ígjøgnum herliðið;

3 Og teir skipaðu fólkinum, og sögdu, Tá ið tit siggja ørk sáttmála HARRANS Guðs tykkara, og prestarnar Levitarar bera hana, tá skulu tit flyta frá plássi tykkara, og fara aftaná henni.

4 Tó skal eitt bil vera ímillum tykkum og hana, umleið tvey túsund alnir eftir máti: komið ikki nær henni, at tit mega vita vegin sum tit mugu fara eftir: tí at tit hava ikki farið yvir *henda* vegin herframmanundan.

5 Og Jósjua segði við fólkið, Haldið tykkum: tí at í morgin vil HARRIN gera undur tykkara millum.

6 Og Jósjua talaði við prestarnar, og segði, Takið upp ørk sáttmálans, og farið yvirum undan fólkinum. Og teir tóku upp ørk sáttmálans, og fóru undan fólkinum.

7 ¶ Og HARRIN segði við Jósjua, Henda dag vil eg byrja at gera teg stóran í eygsjón als Ísraels, at teir mega vita, at eins og eg var við Mósesi, *soleiðis* vil eg vera við tær.

8 Og tú skalt skipa prest-unum sum bera ørk sáttmálans, og siga, Tá ið tit eru komnir til bakka Jordans vatns, skulu tit standa stillir í Jordan.

9 ¶ Og Jósjua segði við børn Ísraels, Komið higar, og hoyrið orðini hjá HARRANUM Guði tykkara.

10 Og Jósjua segði, Hervið skulu tit vita at hin livandi Guð *er* tykkara millum, og *at* hann vil uttan svit reka út frammi undan tykkum Cánaanitarnar, og Hittitarnar, og Hi-vit-arnar, og Pè-riz-zit-arnar, og Gir-gá-sjit-arnar, og Amoritarnar, og Jè-bù-sit-arnar.

JÓSJUA 4

11 Sí, ørk sáttmála Harra alrar jarðarinnar fer yvirum undan tykkum inn í Jordan.

12 Takið tykkum tí nú tólv menn úr Ísraels ættargreinum, burtur úr hvørji ættargrein ein mann.

13 Og tað skal bera á, so skjótt sum iljarnar á fótum prestanna sum bera ørk HARRANS, Harra alrar jarðarinnar, munnu hvíla í vøtnum Jordans, at Jordans vøtn skulu verða skorin av frá vøtnunum ið koma oman frá í erva; og tey skulu standa í eini rúgvu.

14 ¶ Og tað bar á, tá ið fólkið flutti frá tjøldum sínum, at fara yvirum Jordan, og prestarnir berandi ørk sáttmálans undan fólkinum;

15 Og sum teir, sum bóru ørkina, vóru komnir at Jordan, og føturnir hjá prestunum, sum bóru ørkina, vóru dyppaðir í kantin á vatninum, (tí Jordan yvirfloymir allar sínar bakkar alla heystartíðina,)

16 At vøtnini, sum komu oman frá í erva, stóðu og risu upp í eina rúgvu, sera langt frá staðinum Adam, sum er við síðuna av Zár-ê-tán: og tey, sum komu oman ímóti sjógvi slættarins, *enntá* salta havinum, svitadust, og vórðu skorin av; og fólkið fór yvirum beint ímóti Jericho.

17 Og prestarnir, sum bóru ørk sáttmála HARRANS, stóðu stúttir á turrari jørð í miðjari Jordan, og allir Ísraelitarnir fóru yvirum á turrari jørð, inn til alt fólkið var farið reint yvirum Jordan.

KAPITUL 4

OG tað bar á, tá ið alt fólkið var reint farið yvirum Jordan, at HARRIN talaði við Jósua, og segði,

2 Takið tykkum tólv menn úr fólkinum, burtur úr hvørji ættargrein ein mann,

Jordans vøtn verða sundurskift

3 Og skipið teimum, og sigið, Takið tykkum hiðani úr miðjari Jordan, burtur úr plássinum har føturnir hjá prestunum stóðu stúttir, tólv steinar, og tit skulu bera teir yvirum við tykkum, og eftirlata teir á tilhaldsstaðnum, har tit fara at halda til í hesi nátt.

4 Tá rópaði Jósua teir tólv menninar sum hann hevði tilbúgvíð av børnum Ísraels, burtur úr hvørjari ættargrein ein mann:

5 Og Jósua segði við teir, Farið yvirum undan ørk HARRANS Guðs tykkara inn í miðja Jordan, og takið upp hvør maður av tykkum ein stein uppá sína øksl, samsvarandi talinum á ættargreinum Ísraels barna:

6 At hetta má vera eitt tekin tykkara millum, at tá ið tykkara børn spyrja *sínar fedrar* í komandi tíð, og siga, Hvat *meina* tit við hesum steinum?

7 Tá skulu tit svara teimum, At Jordans vøtn vórðu skorin av frammanfyri ørk sáttmála HARRANS; tá ið hon fór yvirum Jordan, vórðu Jordans vøtn skorin av; og hesir steinarnir skulu vera til minnisvarða hjá Ísraels børnum um ævir.

8 Og Ísraels børn gjørdur so sum Jósua beyð, og tóku upp tólv steinar burtur úr miðjari Jordan, eins og HARRIN talaði við Jósua, samsvarandi talinum á ættargreinum Ísraels barna, og bóru teir yvirum við sær til staðið har teir hildu til, og lögdu teir niður har.

9 Og Jósua setti upp tólv steinar í miðjari Jordan, á staðnum har føturnir hjá prestunum, sum bóru sáttmálaørkina, stóðu; og har eru teir til henda dag.

10 ¶ Tí at prestarnir, sum bóru ørkina, stóðu í miðjari Jordan, inn til alt var fullført sum HARRIN beyð Jósua at

tala við fólkið, samsvarandi øllum sum Móses beyð Jósjua: og fólkið skundaði sær og fór yvirum.

11 Og tað bar á, tá ið alt fólkið var reint farið yvirum, at ørk HARRANS fór yvirum, og prestarnir, í nærveru fólksins.

12 Og Reúbens børn, og Gáds børn, og hálv ættargrein Mánás'séh, fóru yvirum herbúnir undan Ísraels børnum, eins og Móses talaði við teir:

13 Um fjóruti túsund, búnir til viggja, fóru yvirum frammi fyri HARRANUM til orrustu, til slættar Jerichos.

14 ¶ Á tí degi gjørdi HARRIN Jósjua stóran á eygsjón als Ísraels; og teir óttaðust hann, eins og teir óttaðust Móses, allar dagar lívs hansara.

15 Og HARRIN talaði við Jósjua, og segði,

16 Bjóða prestunum sum bera vitnisburðarøkina, at teir komi upp út úr Jordan.

17 Tí beyð Jósjua prestunum, og segði, Komið upp út úr Jordan.

18 Og tað bar á, tá ið prestarnir, sum bóru ørk sáttmála HARRANS, fóru komnir upp út úr miðjari Jordan, og iljarnar á fótum prestanna fóru lyftar upp at turrlendinum, at Jordans vøtn vendu aftur til pláss sitt, og floymdu yvir allar hennara bakkar, sum *tey gjørdu* áður.

19 ¶ Og fólkið kom upp út úr Jordan á tiggjunda degi hins fyrsta mánaðar, og leiraðust í Gil-gál, á eysturbredda Jerichos.

20 Og teir tólv steinarnar, sum teir tóku úr Jordan, setti Jósjua upp í Gil-gál.

21 Og hann talaði við børn Ísraels, og segði, Tá ið tykkara børn fara *at spyrja* sínar fedrar í komandi tíð, og siga, Hvat merkja hesir steinarnir?

22 Tá skulu tit lata tykkara

børn vita, og siga, Ísrael kom yvirum hesa Jordan á turrari jørd.

23 Tí at HARRIN tykkara Guð turkaði upp Jordans vøtn frammi undan tykkum, inntil tit fóru farnir yvirum, eins og HARRIN tykkara Guð gjørdi við Reyðahavið, sum hann turkaði upp frammi undan okkum, inntil vit fóru farnir yvirum:

24 At øll jarðarinnar fólk máttu kenna hond HARRANS, at hon er mektig: at tit máttu óttast HARRAN tykkara Guð um ævir.

KAPITUL 5

OG tað bar á, tá ið allir kongarnir hjá Amoritunum, sum fóru á síðuni av Jordan vestantil, og allir kongarnir hjá Cánaanitunum, sum fóru við sjógvín, hoyrdu at HARRIN hevði turkað upp Jordans vøtn frammi undan Ísraels børnum, inntil vit fóru farnir yvirum, at teirra hjertu bráðnaðu, eiheldur var andi í teimum meira, uppá grund av Ísraels børnum.

2 ¶ Á teirri tíð segði HARRIN við Jósjua, Ger tær hvassar knívar, og umsker aftur Ísraels børn *fyri* áðru ferð.

3 Og Jósjua gjørdi sær hvassar knívar, og umskar Ísraels børn við forhúðahevggin.

4 Og hetta er grundin *fyri* hví Jósjua umskar: Alt fólkið sum kom út úr Egyptalandi, sum fóru hannar, *enná* allir krigsmenninir, doyðu í oyðuni eftir vegnum, eftir at teir komu út úr Egyptalandi.

5 Men alt fólkið, sum komu út, fóru umskornir: men alt fólkið, sum føddust í oyðuni eftir vegnum, sum teir komu út úr Egyptalandi, *teir* høvdu teir ikki umskorið.

6 Tí at Ísraels børn gingu fjóruti ár í oyðuni, til alt fólkið, sum fóru krigsmenn, sum komu út úr Egyptalandi, fóru upptærdir,

JÓSJUA 6

av tí at teir aktaðu ikki rödd HARRANS: hvørjum HARRIN svór at hann vildi ikki sýna teimum landið, hvørt HARRIN svór teirra fedrum at hann vildi geva okkum, eitt land sum flýtur í mjólk og hunangi.

7 Og teirra børn, *sum* hann reisti upp í teirra stað, teir umskar Jósjua: tí at teir vóru óumskornir, tí at teir høvdu ikki umskorið teir eftir vegnum.

8 Og tað bar á, tá ið teir vóru loknir *við* at umskera alt fólkíð, at teir vórðu í sínum plássum í leirinum, til teir vóru heilir.

9 Og HARRIN segði við Jósjua, Henda dag havi eg rullað burtur vanæru Egyptalands oman av tykkum. Hvørsvegna navnið á tí plássinum er kallað Gil-gál til henda dag.

10 ¶ Og Ísraels børn leiraðust í Gil-gál, og hildu umleypíð á fjúrtanda degi mánaðarins um aftan á slættum Jerichos.

11 Og teir ótu av gamla korni landsins á morgindegnum eftir umleypíð, ósúrgaðar kækur, og sviðið *korn* í sjálvum sama degi.

12 ¶ Og mán-ná-ið helt uppat á morgindegnum eftir at teir høvdu etið av gamla korni landsins; eiheldur høvdu Ísraels børn mán-ná meira; men teir ótu av ávøksti Cánaans lands tað árið.

13 ¶ Og tað bar á, tá ið Jósjua var við Jericho, at hann lyfti upp eygum sínum og hugdi, og sí, tað stóð maður yvir av honum við svørði sínum drignum í síni hond: og Jósjua fór at honum, og segði við hann, *Ert* tú fyrri okkum, ella fyrri okkara mótstandarum?

14 Og hann segði, Nei; men *sum* høvuðsmaður av herliði HARRANS eri eg nú komin. Og Jósjua fell á sítt andlit til jarðar, og tilbað, og segði við hann,

Umskering verður endurnýggjað

Hvat sigur mín harri við tænarar sín?

15 Og høvuðsmaðurin av herliði HARRANS segði við Jósjua, Loys tín skógvuttan av fótí tinum; tí staðið, hvará tú stendurt, er heilagt. Og Jósjua so gjordi.

KAPITUL 6

MEN Jericho var trongliga lokað fyrri uppá grund av Ísraels børnum: eingin fór út, og eingin kom inn.

2 Og HARRIN segði við Jósjua, Siggj, eg havi givið inn í tína hond Jericho, og kong tess, og hinar mektigu reysteikamenn.

3 Og tit skulu kringfara staðin, allir *tit* krigsmenn, og fara rundan um staðin einuferð. Svá skalt tú gera í seks dagar.

4 Og sjeý prestar skulu bera undan ørkini sjeý lúðrar av veðrahornum: og sjeýnda dagin skulu tit kringfara staðin sjeý ferðir, og prestarnir skulu blása við lúðrunum.

5 Og tað skal bera á, at tá ið teir gera langan *blástur* við veðrahorninum, og tá ið tit hoyra ljóðið av lúðrunum, skal alt fólkíð rópa við miklum rópi; og staðarmúrurin skal falla niður flatur, og fólkíð skal stíga niðan, hvør maður beint framfyri seg.

6 ¶ Og Jósjua Nuns sonur róp-aði prestarnar, og segði við teir, Takið upp sáttmálaørkina, og latið sjeý prestar bera sjeý lúðrar av veðrahornum undan ørk HARRANS.

7 Og hann segði við fólkíð, Farið víðari, og kringfarið staðin, og lat hann, sum er herbúgvinn, fara víðari undan ørk HARRANS.

8 ¶ Og tað bar á, tá ið Jósjua hevði talað við fólkíð, at teir sjeý prestarnir, berandi teir sjeý lúðrarnar av veðrahornum, fóru víðari undan HARRANUM, og blástu við lúðrunum: og ørk sáttmála HARRANS fylgdi teimum.

9 ¶ Og herbúnu menninir fóru undan prestunum sum blástu við lúðrunum, og teir aftaru komu aftaná ørkini, *prestarnir* farandi víðari, og blásandi við lúðrunum.

10 Og Jósua hevði skipað fólkinum, og sagt, Tit skulu ikki rópa, ella gera nakað ljóð við rødd tykkara, eiheldur skal *nakað* orð ganga út úr munni tykkara, inntil tann dag *sum* eg bjóði tykkum at rópa; tá skulu tit rópa.

11 So ørk HARRANS fór íkring *um* staðin, farandi runt *um hann* einuferð: og teir komu inn í leirin, og hildu til í leirinum.

12 ¶ Og Jósua fór upp árla um morgunin, og prestarnir tóku upp ørk HARRANS.

13 Og sjeý prestar, berandi sjeý lúðrar av veðrahornum undan ørk HARRANS, fóru fram- eftir framhaldandi, og blástu við lúðrunum: og teir herbúnu menninir fóru undan teimum; men teir aftaru komu aftaná ørk HARRANS, *prestarnir* farandi víðari, og blásandi við lúðrunum.

14 Og annan dagin fóru teir íkring *um* staðin einuferð, og vendu aftur inn í leirin: soleiðis gjørdu teir í seks dagar.

15 Og tað hendi sjeýnda dagin, at teir risu tíðliga um lýsingina fyrri degnum, og fóru kring *um* staðin eftir sama háttarlagi sjeý ferðir: bert á tí degi fóru teir íkring *um* staðin sjeý ferðir.

16 Og tað hendi við sjeýnda skiftið, tá ið prestarnir blástu við lúðrunum, at Jósua segði við fólkið, Rópið; tí at HARRIN hevur givið tykkum staðin.

17 ¶ Og staðurin skal vera bannaður, *enníá* hann, og øll sum *eru* hari, fyrri HARRANUM: bara skøkjan Ráhab skal liva, hon og øll sum *eru* hjá henni í húsinum, av tí at hon fjaldi sendiboðini sum vit sendu.

18 Og tit, í øllum føri haldið *tykkum* frá tí bannaða tinginum, at ikki tit geri *tykkum* bannaðar, tá ið tit taka av tí bannaða tinginum, og gera Ísraels leir *til* eina banning, og órógva hann.

19 Men alt silvurið, og gullið, og ílotini av messing og jarni, *eru* innvígað HARRANUM: tey skulu koma inn í dýrgripagoymslu HARRANS.

20 So fólkið rópti, tá ið *prestarnir* blástu við lúðrunum: og tað bar á, tá ið fólkið hoyrði ljóðið av lúðrunum, og fólkið rópti við miklum rópi, at múrurin fell niður flatur, so at fólkið fór niðan í staðin, hvør maður beint framfyri seg, og teir tóku staðin.

21 Og teir aldeilis oyddu alt sum *var* í staðinum, bæði mann og kvinnu, ung og gomul, og oksa, og seyð, og asna, við svørdseggini.

22 Men Jósua hevði sagt við teir báðar menninar sum høvdu njósnað út landið, Farið inn í húsíð hjá skøkjuni, og ferð út haðani kvinnuna, og øll sum hon hevur, eins og tit svóru henni.

23 Og teir ungu menninir sum vóru njósnað fóru inn, og førdu út Ráhab, og faðir hennara, og móður hennara, og brøður hennara, og alt sum hon hevði; og teir førdu út alt ættarfólkið hjá henni, og eftirlótu tey uttanfyri leir Ísraels.

24 Og teir brendu staðin við eldi, og alt sum *var* hari: bara silvurið, og gullið, og kerini av messing og jarni, settu teir inn í dýrgripagoymslu HARRANS húss.

25 Og Jósua frelsti skøkjuna Ráhab á lívi, og húshald faðirs hennara, og alt sum hon hevði; og hon býr í Ísrael *heilt* til henda dag; av tí at hon fjaldi sendiboðini sum Jósua sendi at njósna út Jericho.

JÓSJUA 7

26. ¶ Og Jósjua eiðsvór *teir á* teirri tíð, og segði, Bannaður *veri* tann maður fyri HARRANUM, sum reisir upp og byggir henda stað Jericho: hann skal leggja grundvöll hans í frumborna sínum, og í sínum yngsta *syni* skal hann seta upp portrini av honum.

27 So HARRIN var við Jósjua; og hansara giti varð *ljóðað* út um alt landið.

KAPITUL 7

MEN Israels børn framdu miðbrot í tí bannaða tingu: tí Á·chān, sonur Cār·mī-s, sonar Zāb·dī-s, sonar Zē·rāh, av ættargrein Judah, tók av tí bannaða tingu: og HARRANS firtni varð kynd ímóti Israels børnum.

2 Og Jósjua sendi menn frá Jericho til Á·ī, sum *er* við síðuna av Bēth·á·vēn, á eystur síðuni av Beth-el, og talaði við teir, og segði, Farið niðan og skoðið landið. Og menninir fóru niðan og skoðaðu Á·ī.

3 Og teir komu aftur til Jósjua, og segdu við hann, Lat ikki alt fólkið fara niðan; men lat umleið tvey ella trý túsund menn fara niðan og sláa Á·ī; og fá ikki alt fólkið at strevast hagar; tí at teir *eru* bara fáir.

4 So tað fóru niðan hagar av fólkinum umleið trý túsund menn: og teir flýddu undan monnum Á·ī.

5 Og menninir av Á·ī slógu av teimum umleið triati og seks menn: tí at teir eltu teir frammanfyri portrinum *ífrá heilt* til Sjēb·ārīm, og slógu teir í omanfaringini: hvørsvegna hjørtuni á fólkinum bráðnaðu, og vórðu sum vatn.

6 ¶ Og Jósjua skræddi klæðir síni, og fell til jarðar á sitt andlit frammi fyri ørk HARRANS inntil kvøldartiðina, hann og teir elstu Israels, og koyrdu støv á síni høvur.

Jericho verður tikin og oyddur

7 Og Jósjua segði, Akk, O Harri Guð, hví hevurt tú yvirhøvdur ført hetta fólk yvirum Jordan, at flýggja okkum inn í hond Amoritanna, at oyða okkum? gævi Guð vit høvdu latið *okkum* lynda, og búið hinumegin Jordan!

8 O Harri, hvat skal eg siga, tá ið Israel vendir sínar ryggir frammi fyri sínum figgindum!

9 Tí Cánaanitarnir og allir landsins íbúgvar fara *at* hoyra um tað, og fara *at* umgírða okkum runt, og skera av okkara navn frá jørðini: og hvat vilt tú gera tinum mikla navni?

10 ¶ Og HARRIN segði við Jósjua, Slepp tær upp; hví liggurt tú soleiðis á tinum andliti?

11 Israel hevur syndað, og teir hava eisini misbrotið mín sáttmála sum eg beyð teimum: tí at teir hava enntá tikið av tí bannaða tingu, og hava eisini stolið, og eisini kávalátist, og teir hava koyrt *tað* enntá millum síni egnu ting.

12 Tí kundu Israels børn ikki standast frammi fyri sínum figgindum, *men* vendu sínar ryggir frammi fyri sínum figgindum, tí at teir vóru bannaðir: eiheldur vil eg vera við tykkum meira, uttan tit oyði tað bannaða tykkara millum ífrá.

13 Upp, halga fólkið, og sig, Halgið tykkum ímóti í morgin: tí svá sigur HARRIN Guð Israels, *Tað er* eitt bannað ting í miðjum tær, O Israel: tú kanst ikki standast fyri tinum figgindum, inntil tit taki burtur tað bannaða tingið tykkara millum ífrá.

14 Í morginárið skulu tit tí verða ferdir samsvarandi ættargreinum tykkara: og tað skal verða, *at* tann ættargreinin, ið HARRIN tekur, skal koma samsvarandi familjunum *av henni*; og tann familjan, ið HARRIN tekur, skal koma eftir húskjum;

og tað húski, sum HARRIN tekur, skal koma maður eftir manni.

15 Og tað skal verða, at hann, ið verður tikin við tí bannaða tinginum, skal verða brendur við eldi, hann og alt sum hann hevur: tí hann hevur misbrotið sáttmála HARRANS, og tí at hann hevur virkað dárskap í Ísrael.

16 ¶ So Jósjua fór upp árla um morgunin, og førði Ísrael eftir ættargreinum teirra; og ættargrein Judah varð tikin:

17 Og hann førði familjuna av Judah; og hann tók familju Zár-hit'-anna: og hann førði familju Zár-hit'-anna mann eftir mann; og Záb'-di varð tikin:

18 Og hann førði húshald hansara mann eftir mann; og Á'-chân Cár'-mí-s sonur, Záb'-dí-s sonar, Ze'-ráh sonar, av ættargrein Judah, varð tikin.

19 Og Jósjua segði við Á'-chân, Sonur mín, gev, eg biði teg, HARRANUM Ísraels Guði dyrd, og ger játtan at honum; og sig mær nú hvat tú hevurt gjørt; fjal tað ikki fyri mær.

20 Og Á'-chân svaraði Jósjua, og segði, Víst havi eg syndað imóti HARRANUM Ísraels Guði, og so og so havi eg gjørt:

21 Tá ið eg sá millum herfongirnar eitt glæsiligt Bábylóniskt klæði, og tvey hundrað sjé'-kl-ar av silvuri, og kubba av gulli á fimmti sjé'-kl-a vekt, tá girnaðist eg tey, og tók tey; og sí, tey eru fjald í jørðini í miðjum tjaldi mínum, og silvurið undir tí.

22 ¶ So Jósjua sendi sendiboð, og teir runnu til tjaldið; og sí, tað var fjald í tjaldi hansara, og silvurið undir tí.

23 Og teir tóku tey út úr miðjum tjaldinum, og førdu tey til Jósjua, og til øll børn Ísraels, og lögdu tey út frammi fyri HARRANUM.

24 Og Jósjua, og allur Ísrael við honum, tóku Á'-chân Ze'-ráh son, og silvurið, og klæðið, og kubban av gulli, og synir hansara, og dötur hansara, og oksar hansara, og asnar hansara, og seyð hansara, og tjald hansara, og alt sum hann hevði: og teir førdu tey til Á'-chôr-s dal.

25 Og Jósjua segði, Hvi hevurt tú órógvað okkum? HARRIN skal órógva teg henda dag. Og allur Ísrael steinaði hann við steinum, og brendi tey við eldi, eftir at teir høvdu steinað tey við steinum.

26 Og teir reistu yvir honum eina mikla rúgvu av steinum til henda dag. So HARRIN vendi frá grimmsemi niðri frá síni firtni. Hvorsvegna navnið á tí plássi varð kallað, Á'-chôr-s dalur, til henda dag.

KAPITUL 8

OG HARRIN segði við Jósjua, Óttast ikki, eiheldur vert tú mótfallin: tak alt krígsfólkið við tær, og reis teg, far niðan til Á'-i: siggi, eg havi gjørt inn í tína hond kongin av Á'-i, og hansara fólk, og hansara stað, og hansara land:

2 Og tú skalt gera við Á'-i og hennara kong eins og tú gjordirt at Jericho og hennara kongi: bara fongin harav, og fenaðin harav, skulu tit taka tykkum til herfong: legg tær loynisetur til staðin aftanfyri hann.

3 ¶ So Jósjua reistist, og alt krígsfólkið, at fara niðan imóti Á'-i: og Jósjua valdi út triati túsund mektigar reystleikamenn, og sendi teir avstað um náttina.

4 Og hann beyð teimum, og segði, Sí, tit skulu liggja á lúri imóti staðinum, ennta aftanfyri staðin: farið ikki sera langt frá staðinum, men verið allir klárir:

5 Og eg, og øll fólkin sum eru

við mær, vilja nærkast býinum: og tað skal bera á, tá ið teir koma út ímóti okkum, sum í fyrstani, at vit vilja flýggja undan teimum,

6 (Tí at teir vilja koma út aftaná okkum), til vit hava drigið teir frá staðinum; tí at teir vilja siga, Teir flýggja undan okkum, eins og í fyrstani: tí vilja vit flýggja undan teimum.

7 Tá skulu tit risa upp frá loynisetrinum, og leggjast á staðin: tí at HARRIN tykkara Guð vil flýggja hann inn í hond tykkara.

8 Og tað skal verða, tá ið tit hava tikið staðin, at tit skulu seta eld á staðin: samsvarandi boði HARRANS skulu tit gera. Sí, eg havi boðið tykkum.

9 ¶ Jósua sendi teir tí út: og teir fóru til *tess* at liggja í loynisetri, og vórðu ímillum Beth-el og Á-í, á vestur síðuni av Á-í: men Jósua helt til ta náttina millum fólkið.

10 Og Jósua fór upp árla um morgunin, og taldi fólkið upp, og fór niðan, hann og teir elstu Israels, undan fólkinum til Á-í.

11 Og alt fólkið, *emntá* krígsfólkið sum *var* við honum, fóru niðan, og nærkaðust, og komu framfyri staðin, og slógu upp á norður síðuni av Á-í: men *tað var* ein dalur ímillum teir og Á-í.

12 Og hann tók umleið fimm túsund menn, og setti teir at liggja í loynisetri ímillum Beth-el og Á-í, á vestur síðuni av staðinum.

13 Og tá ið teir høvdu sett fólkið, *emntá* alt herliðið sum *var* á norður *síðuni* av staðinum, og sínar liggjarar á lúri á vestur *síðuni* av staðinum, fór Jósua ta náttina inn í miðjan dalin.

14 ¶ Og tað bar á, tá ið kongurin av Á-í sá *tað*, at teir skundaðu *sær* og fóru árla upp, og menninir av staðinum fóru út ímóti Ísrael til bardaga, hann og alt fólk

hansara, til ásetta tíð, frammanfyri slættan; men hann vitsti ikki at *tað vóru* liggjarar í loynisetri ímóti honum aftanfyri staðin.

15 Og Jósua og allur Ísrael gjørdu sum um teir vóru slignir frammi fyri teimum, og flýddu eftir oyðuvegnum.

16 Og alt fólkið, sum *vóru* í Á-í, vórðu kallaðir saman at elta eftir teimum: og teir eltu eftir Jósua, og vórðu drignir burtur frá staðinum.

17 Og tað var ikki maður eftir í Á-í ella Beth-el, sum ikki fór út eftir Ísrael: og teir eftirlótu staðin opnan, og eltu eftir Ísrael.

18 Og HARRIN segði við Jósua, Rætt út spjótið, sum *er* í tíni hond, ímóti Á-í; tí at eg vil geva hann inn í tína hond. Og Jósua rætti út spjótið, sum *hann hevði* í síni hond, ímóti staðinum.

19 Og loynisetrið reisti *seg* skjótt úr sínum plássi, og teir runnu so skjótt sum hann hevði rætt út sína hond: og teir fóru inn í staðin, og tóku hann, og skundaðu *sær* og settu eld á staðin.

20 Og tá ið menninir av Á-í hugdu afturum seg, sóu teir, og sí, roykurin av staðinum steig upp til himins, og teir høvdu onga makt at flýggja henda veg ella handa veg: og fólkið, sum flýddi til oyðuna, vendi aftur omanyvir eltararnar.

21 Og tá ið Jósua og allur Ísrael sóu at loynisetrið hevði tikið staðin, og at roykurin av staðinum steig upp, tá snúðu teir aftur, og slógu menninar av Á-í.

22 Og hinir útingu út úr staðinum ímóti teimum; so teir vóru í miðjum Ísrael, summir hesumegin, og summir hasumegin: og teir slógu teir, so at teir lótu ongan av teimum vera eftir ella komast undan.

23 Og kongin av Á-í tóku teir livandi, og fórdu hann til Jósua.

24 Og tað bar á, tá ið Ísrael hevði lokið við at bana øllum íbúgvum Á-ís í akrinum, í oyðuni sum teir eltu teir í, og tá ið teir vóru allir falnir á svørðseggina, inntil teir vóru uppentir, at allir Ísraelitarnir komu aftur til Á-í, og slógu hann við svørðseggini.

25 Og *sóleiðis* varð tað, at øll sum fullu tann dagin, bæði av monnum og kvinnum, vóru tólv túsund, *emtá* allir menn Á-ís.

26 Ti Jósua dró ikki sína hond tilbakar, sum hann rætti út spjótið við, inntil hann hevði aldeilis oytt allar íbúgvar Á-ís.

27 Bara fenaðin og fongin av tí staðinum tók Ísrael sær sjálvum til herfong, samsvarandi HARRANS orði sum hann beyð Jósua.

28 Og Jósua brendi Á-í, og gjørði hann til dunga um ævir, *emtá* eina oyðing til henda dag.

29 Og kongin av Á-í hongdi hann á træ inntil kvøldartið; og so skjótt sum sólin var niðri, beyð Jósua at teir skuldu taka ræ hansara niður av trænum, og kasta tað við inngongdina av staðarportrinum, og reisa hará eina mikla rúgvu av steinum, *sum er verandi* til henda dag.

30 ¶ Tá bygdi Jósua altar at HARRANUM Guði Ísraels á E'-bál fjalli,

31 Eins og Móses, tænarí HARRANS, ábjóðaði børnum Ísraels, eins og skrivað stendur í bók lógar Móse, eitt altar av heilum steinum, yvir hvørjar eingin maður hevur lyft upp *nakað* jarn; og teir ofraðu hará brennioffur at HARRANUM, og sláturofraðu friðoffur.

32 ¶ Og hann skrivaði har á steinarnar eitt avrit av lóg Mósesar, sum hann skrivaði í nærveru Ísraels barna.

33 Og allur Ísrael, og teirra elstu, og yvirmenn, og teirra

dómarar, stóðu hesumegin ørkina og hasumegin frammanfyri prestunum, Levitunum, sum bóru ørk sáttmála HARRANS, eins væl hin fremmandi, sum hann ið varð føddur teirra millum; helvtin av teimum yvir av Gê-rí'-zím fjalli, og helvtin av teimum yvir av E'-bál fjalli; eins og Móses, tænarí HARRANS, áður hevði boðað, at teir skuldu vælsigna fólk Ísraels.

34 Og síðan las hann øll orð lógarinnar, signingarnar og banningarnar, samsvarandi øllum ið skrivað stendur í bók lógarinnar.

35 Tað var ikki eitt orð av øllum sum Móses beyð, sum Jósua ikki las frammi fyri allari samkomu Ísraels, við kvinnunum, og hinum smáu, og hinum fremmandu sum vóru í umgangni teirra millum.

KAPITUL 9

OG tað bar á, tá ið allir kongarnir sum vóru hesumegin Jordan, á hólunum, og í dølundum, og á øllum strondunum av havinum mikla yvir ímóti Li'-bá-nôn, Hittitin, Amoritin, og Cánaanitin, Pê-riz-zit'-in, Hi-vit'-in, og Jê-bú-sit'-in, hoyrdu *harum*;

2 At teir savnaðu seg saman samsintir at berjast við Jósua og við Ísrael.

3 ¶ Og tá ið íbúgvarnir av Gibeon hoyrdu hvat Jósua hevði gjørt at Jericho og við Á-í,

4 Tá bóru teir seg snúðigani at, og fóru og gjørdu sum um teir kundu verið umboðsmenn, og tóku gamlar sekkir uppá sínar asnar, og vinkikar, gamlar, og skræddar, og lappaðar um;

5 Og gamlar skógvar og bøttar á sínar føtur, og gomul klæðir uppá seg; og alt breydið av teirra vistum var turt og modið.

6 Og teir fóru til Jósua at leirinum í Gil'-gál, og søgdu

við hann, og til menninar av Ísrael. Vit veri komnir úr fjarlægðum landi: gerði tí nú bandalag við okkum.

7 Og menninir av Ísrael søgdu við Hivitarnar, Møguliga dveljist tit okkara millum; og hvussu skulu vit *tá* gera bandalag við tykkum?

8 Og teir søgdu við Jósjua, Vit eru tænarar tínir. Og Jósjua segði við teir, Hvørjir eru tit? og hvaðani koma tit?

9 Og teir søgdu við hann, Frá sera fjarlægðum landi eru tínir tænarar komnir orsakað av navni HARRANS Guðs tíns: tí at vit hava hoyrt hansara giti, og alt sum hann gjørdi í Egyptalandi,

10 Og alt sum hann gjørdi við báðar kongar Amoritanna, sum *vóru* handan Jordan, við Si'hón kong av Hési'bón, og við Óg kong av Bá'sján, sum *var* í Ásj'tá-róth.

11 Hvørsvegna okkara elstu og íbúgvarnir av okkara landi talaðu til okkara, og søgdu, Takið vistir við tykkum til ferðina, og farið at mæta teimum, og sigið við teir, Vit eru tænarar tykkara: gerði tí nú bandalag við okkum.

12 Hetta breyð okkara tóku vit heitt *til* okkara vistir út úr okkara húsum á tí degi vit komu fram at fara til tykkara; men nú, sí, tað er turt, og tað er modið:

13 Og hesir kíkar av víni, sum vit fyltu, *vóru* nýggir; og sí, teir veri skræddir: og hesi klæðir okkara og skógvar okkara eru vorðin gomul orsakað av tí sera longu ferðini.

14 Og menninir tóku av teirra vistum, og spurdu ikki *um ráð* hjá munni HARRANS.

15 Og Jósjua stiftaði frið við teir, og gjørdi bandalag við teir, at lata teir liva; og prinsarnir av samkomuni svóru teimum.

16 ¶ Og tað bar á við endan á trimum døgum eftir

at teir høvdu gjørt bandalag við teir, at teir hoyrdu at teir *vóru* teirra grannar, og at teir báðu teirra millum.

17 Og Ísraels børn ferðaðust, og komu at teirra staðum á triðja degi. Men teirra staðir *vóru* Gibeon, og Kē-phí-ráh, og Beer'óth, og Kír'játh-jē-á-rim.

18 Og Ísraels børn slógu teir ikki, tí at samkomunnar prinsar høvdu svorið teimum við HARRAN Guð Ísraels. Og øll samkoman meylaði imóti prinsunum.

19 Men allir prinsarnir søgdu við alla samkomuna, Vit hava svorið teimum við HARRAN Guð Ísraels: tí mega vit nú ikki nerta teir.

20 Hetta vilja vit gera við teir; vit vilja enntá lata teir liva, at ikki vreiði veri á okkum, uppá grund av tí eiði sum vit svóru teimum.

21 Og prinsarnir søgdu við teir, Latið teir liva; men latið teir vera høggarar av viði og dragarar av vatni hjá allari samkomuni; eins og prinsarnir høvdu lovað teimum.

22 ¶ Og Jósjua rópaði teir, og hann talaði við teir, og segði, Hví hava tit tólt okkum, og sagt, Vit eru sera langt frá tykkum; tá ið tit búgva okkara millum?

23 Tí eru tit nú bannaðir, og tað skulu eingir av tykkum verða friaðir frá at vera trælmennt, og høggarar av viði og dragarar av vatni fyri hús Guðs míns.

24 Og teir svaraðu Jósjua, og søgdu, Av tí at tað varð vissuliga sagt tinum tænarum, hvussu ið HARRIN tín Guð beyð tænarar sínur Mósesi at geva tykkum alt landið, og at oyða allar íbúgvar landsins frammi undan tykkum, tí *vóru* vit sára ræddir um okkara lív orsakað av tykkum, og hava gjørt henda lut.

25 Og sí, nú eru vit í tíni hond: sum tað tykist gott og rætt hjá tær at gera okkum, so ger.

26 Og soleiðis gjørdi hann teimum, og friaði teir út úr hond Ísraels barna, at teir ikki vógu teir.

27 Og Jósjua gjørdi teir tann dagin til høggarar av viði og dragarar av vatni fyrri samkomuna, og fyrri HARRANS altar, heilt til henda dag, í tí pláss sum hann skuldi velja.

KAPITUL 10

TAD bar nú á, tá ið Ád'-ô-nī-zē'-dēk kongur av Jerusalem hevði hoyrt hvussu Jósjua hevði tikið Á-ī, og hevði aldeilis oytt tað; eins og hann hevði gjørt við Jericho og hennara kong, soleiðis hevði hann gjørt við Á-ī og hennara kong; og hvussu íbúgvarnir av Gibeon høvdu bundið frið við Ísrael, og vóru teirra millum;

2 At teir stórliga óttaðust, tí at Gibeon var mikil staður, eins og ein av kongligu staðunum, og tí at hann var miklari enn Á-ī, og allir menn tess vóru mektigir.

3 Hvørsvegna Ád'-ô-nī-zē'-dēk kongur av Jerusalem sendi til Hó'-hām-s kongs av Hē-brôn, og til Pi'-rām-s kongs av Jár'-múth, og til Já'-phī-ā kongs av Lá'-chisj, og til Dē'-bir kongs av Ēg'-lôn, sigandi,

4 Komið niðan til mín, og hjálpið mær, at vit mega sláa Gibeon: tí at tað hevur bundið frið við Jósjua og við børn Ísraels.

5 Tí savnaðu teir fimm kongarnir hjá Amoritunum, kongurin av Jerusalem, kongurin av Hē-brôn, kongurin av Jár'-múth, kongurin av Lá'-chisj, og kongurin av Ēg'-lôn, seg saman, og fóru niðan, teir og øll teirra herlið, og leiraðust frammanfyri Gibeon, og fóru krigg ímóti tí.

6 ¶ Og menninir av Gibeon sendu til Jósjua til leirin til Gil'-gál, sigandi, Slaka ei tína hond frá tinum tænarum; kom niðan til okkara snarliga, og frels okkum, og hjálp okkum: tí at allir kongarnir hjá Amoritunum, sum dvøljast í fjøllunum, eru savnaðir saman ímóti okkum.

7 So Jósjua steig upp frá Gil'-gál, hann, og alt krigsfólkið við honum, og allir teir mektigu reystleikamenninir.

8 ¶ Og HARRIN segði við Jósjua, Óttast teir ikki: tí at eg havi flýggjað teir í tína hond; tað skal ikki maður av teimum standast frammi fyrri tær.

9 Tí kom Jósjua til teirra bráðliga, og fór niðan frá Gilgal í alla nátt.

10 Og HARRIN loypti ekka á teir frammi fyrri Ísrael, og sló teir við miklari slátran í Gibeon, og elti teir eftir vegnum sum fer niðan til Bēth-hór'-ôn, og sló teir til Á-zē'-käh, og at Mák-kē'-dah.

11 Og tað bar á, sum teir flýddu frammanfyri Ísrael ífrá, og vóru í omangongdini til Bēth-hór'-ôn, at HARRIN kastaði niður miklar steinar frá himni omanyvir teir til Á-zē'-käh, og teir doyðu: teir vóru fleiri sum doyðu við heglsteinum, enn teir sum Ísraels børn feldu við svørdinum.

12 ¶ Tá talaði Jósjua til HARRANS í tí degi tá ið HARRIN flýggjaði upp Amoritarnar frammi fyrri børnum Ísraels, og hann segði í eygsjón Ísraels, Sól, statt tú still á Gibeon; og tú, Máni, í dali Aj'-á-lôn-s.

13 Og sólin stóð still, og mánin steðgaði, inntil fólkíð hevði hevnt seg omanyvir sínar figgindar. Er ikki hetta skrivað í bók Já'-sjēr-s? So sólin stóð still í miðjum himni, og skundaði sær ikki at fara niður umleið ein heilan dag.

14 Og tað var eingin dagur líka

sum tann áðrenn hann ella eftir hann, sum HARRIN lýddi á röddina hjá einum manni: tí HARRIN bardist fyri Ísrael.

15 ¶ Og Jósua vendi aftur, og alt Ísrael við honum, at leirinum til Gil-gäl.

16 Men hesir fimm kongar flýddu, og fjaldu seg í helli við Mäk-ké-dáh.

17 Og tað varð talt Jósua, og sagt, Teir fimm kongarnir eru funnir fjaldir í einum helli við Mäk-ké-dáh.

18 Og Jósua segði, Rullið miklar steinar uppá hellismunnan, og setið menn hjá" tí fyri at vakta teir:

19 Og steðgið ikki, *men* eltið eftir tykkara figgindum, og sláið tað aftasta av teimum; loyvið teimum ikki at fara inn í staðir sínar: tí at HARRIN Guð tykkara hevur flýggjað teir inn í hond tykkara.

20 Og tað bar á, tá ið Jósua og børn Ísraels høvdu lokið við at slátra teir við sera miklari slátran, til teir vóru slúktir upp, at restin, *sum* var eftir av teimum, fór inn í *viggirdar* staðir.

21 Og alt fólkvið vendi aftur til leirin til Jósua við Mäk-ké-dáh í friði: eingin rordi sína tungu imóti nøkrum av Ísraels børnum.

22 Tá segði Jósua, Opnið hellismunnan, og ferid út teir fimm kongarnar til mín úr hellinum.

23 Og teir so gjørdur, og ferdur fram hinar fimm kongarnar at honum úr hellinum, kongin av Jerusalem, kongin av Hē-brón, kongin av Jár-múth, kongin av Lá-chísj, og kongin av Eg-lón.

24 Og tað bar á, tá ið teir ferdur út teir kongarnar til Jósua, at Jósua rópaði allar menninar av Ísrael, og segði við høvuðsmenninar av krigsmonnunum ið fóru við honum, Komið nær, setið tykkara fótur uppá nakkarnar hjá hesum kongunum. Og teir

komu nær, og settu sínar fótur uppá nakkarnar á teimum.

25 Og Jósua segði við teir, Öttist ikki, ella verið mismótigir, verið sterkir og av góðum treysti: tí soleiðis skal HARRIN gera við allar tykkara figgindar sum tit berjast imóti.

26 Og síðan sló Jósua teir, og drap teir, og hongdi teir á fimm trø: og teir vórdu hangandi á trønum inntil kvældið.

27 Og tað bar á við tíðina av niðurfaring sólarinnar, at Jósua beyð, og teir tóku teir niður av trønum, og kastaðu teir inn í hellið sum teir høvdu verið fjaldir í, og legði miklar steinar í hellismunnan, *sum eru verandi* inntil sjálvan henda dag.

28 ¶ Og tann dagin tók Jósua Mäk-ké-dáh, og sló tað við svørðseggini, og kong tess oyddi hann aldeilis, teir, og allar sálirnar sum *vóru* hari; hann læt ongan verða verandi: og hann gjørdi við kongin av Mäk-ké-dáh eins og hann gjørdi kongi Jericho.

29 So fór Jósua yvir frá Mäk-ké-dáh, og alt Ísrael við honum, til Lib-náh, og bardist imóti Lib-náh:

30 Og HARRIN flýggjaði tað eisini, og kong tess, inn í hond Ísraels; og hann sló tað við svørðseggini, og allar sálirnar sum *vóru* hari; hann læt ongan verða verandi í tí; men gjørdi kongi tess eins og hann gjørdi kongi Jericho.

31 ¶ Og Jósua fór yvir frá Lib-náh, og alt Ísrael við honum, til Lá-chísj, og leiraðist imóti tí, og bardist imóti tí:

32 Og HARRIN flýggjaði Lá-chísj inn í hond Ísraels, sum tók tað á øðrum degnum, og sló tað við svørðseggini, og allar sálirnar sum *vóru* hari, samsvarandi øllum sum hann hevði gjørt við Lib-náh.

33 ¶ Tá kom Hór-ám kongur av Gē-zēr niðan at hjálpa Lá-chisj; og Jósjua sló hann og fólk hansara, inntil hann hevði sær eftir ongan eftirverandi.

34 ¶ Og frá Lá-chisj fór Jósjua yvir til Eg-lön, og alt Ísrael við honum; og teir leiraðust ímóti tí, og bardust ímóti tí:

35 Og teir tóku tað á tí degi, og slógu tað við svørðseggini, og allar sálirnar, sum vóru hari, oyddi hann fullkomiliga tann dagin, samsvarandi øllum sum hann hevði gjørt við Lá-chisj.

36 Og Jósjua fór niðan frá Eg-lön, og alt Ísrael við honum, til Hē-brön; og teir bardust ímóti tí:

37 Og teir tóku tað, og slógu tað við svørðseggini, og kong tess, og allar staðir tess, og allar sálirnar sum vóru hari; hann læt ongan vera eftir, samsvarandi øllum sum hann hevði gjørt við Eg-lön; men oyddi hann aldeilis, og allar sálirnar sum vóru hari.

38 ¶ Og Jósjua vendi aftur, og alt Ísrael við honum, til Dē-bir; og bardist ímóti tí:

39 Og hann tók tað, og kong tess, og allar staðir tess; og teir slógu teir við svørðseggini, og aldeilis oyddu allar sálirnar sum vóru hari; hann læt ongan vera eftir: eins og hann hevði gjørt við Hē-brön, soleiðis gjørði hann við Dē-bir, og við kong tess; eins og hann hevði gjørt eisini við Līb-näh, og við kong hennara.

40 ¶ So Jósjua sló alt land hólanna, og suðursins, og dalsins, og lindanna, og allar teirra kongar: hann læt ongan vera eftir, men aldeilis oyddi alt sum andaði, eins og HARRIN Guð Ísraels ábeyð.

41 Og Jósjua sló teir frá Ká-dēsj-bär-nē-ū alt at Gā-zā, og alt land Gó-sjēn-s, enntá til Gibeon.

42 Og allar hesar kongarnar og teirra land tók Jósjua um eina tíð, tí at HARRIN Guð Ísraels bardist fyri Ísrael.

43 Og Jósjua vendi aftur, og alt Ísrael við honum, at leirinum til Gil-gál.

KAPITUL II

OG tað bar á, tá ið Já-bin kongur av Há-zör hevði hoyrt *tey tingini*, at hann sendi til Jó-báb-s kongs av Má-dön, og til kongin av Sjim-rön, og til kongin av Ak-sjaph,

2 Og til kongarnar sum vóru á norður *siduni* av fjøllunum, og av slættunum sunnanfyri Kin-nē-röth, og í dalinum, og í breddum Dór-s á vestur *siduni*,

3 Og til Cánaanitan á eystur *siduni* og á vestur *siduni*, og til Amoritan, og Hittitan, og Pē-riz-zit-an, og Jē-bū-sit-an í fjøllunum, og til Hī-vit-an undir Hermon í landi Miz-pēh.

4 Og teir fóru út, teir og øll teirra herlið við teimum, nógv fólk, enntá sum sandurin sum er á sjóvarstrond í fjøldleika, við hestum og vagnum fjølmongum.

5 Og tá ið allir hesir kongar vóru mótstir saman, komu teir og slógu upp saman við vøtnini av Mē-röm, at berjast ímóti Ísrael.

6 ¶ Og HARRIN segði við Jósjua, Ver ikki ræddur orsakað av teimum: tí at í morgin, um hesa tíð, vil eg geva teir upp allar vagnar frammi fyri Ísrael: tú skalt hælsinukvætta teirra hestar, og brenna teirra vagnar við eldi.

7 So Jósjua kom, og alt krigsfólkið við honum, ímóti teimum við vøtnini av Mē-röm bráðliga; og teir lögdu á teir.

8 Og HARRIN flýggjaði teir inn í hond Ísraels, sum slógu teir, og eltu teir at miklu Zī-dön, og at Mīs-rē-phōt-má-ím, og at Miz-pēh dalinum eystanvert; og

teir slógu teir, inntil teir eftirlótu teimum ongan eftirverandi.

9 Og Jósju gjördi teimum eins og HARRIN beyð honum: hann hælseinu*kvetti* teirra hestar, og brendi teirra vagnar við eldi.

10 ¶ Og á teirri tíð vendi Jósju tilbakar, og tók Há'-zör, og sló kong tess við svörðinum: tí Há'-zör var áður hövdið av øllum teimum kongadømunum.

11 Og teir slógu allar sálirnar sum *vóru* hari við svörðseggini, og aldeilis oyddu *tær*: tað var eingin eftir at anda: og hann brendi Há'-zör við eldi.

12 Og allar staðirnar hjá teimum kongunum, og allar kongarnar av teimum, tók Jósju, og sló teir við svörðseggini, og hann aldeilis oyddi teir, eins og Móses, tænarí HARRANS, ábeyð.

13 Men *hvat* staðunum, sum enn stóðu í síni styrki, *viðvíkur*, Ísrael brendi ongan av teimum, uttan bara Há'-zör; *hann* brendi Jósju.

14 Og allan fongin av hesum staðunum, og fenaðin, tóku Ísraels børn til herfong at sær sjálvum; men hvønn mann slógu teir við svörðseggini, inntil teir hövdu oytt teir, eiheldur eftirlótu teir nakran at anda.

15 ¶ Eins og HARRIN beyð Mósesi, tænarí sínum, soleiðis beyð Móses Jósju, og soleiðis gjördi Jósju; hann eftirlæt einkið ógjørt av øllum sum HARRIN beyð Mósesi.

16 So Jósju tók alt tað landið, heygjarnar, og alt suðurlandið, og alt land Gó'-sjën-s, og dalin, og slættan, og fjall Ísraels, og dalin hjá tí sama;

17 *Heilt* frá fjallinum Há'-lák, sum fer niðan til Sē'-ir, heilt til Bá'-äl-gád í Lí'-bā-nōn-s-dalinum undir Hermon fjalli: og allar teirra kongar tók hann, og sló teir, og vá teir.

18 Jósju fórði kríggj í langa tíð við allar teir kongarnar.

19 Tað var ikki staður, sum bant frið við børn Ísraels, uttan Hí-vít'-arnir, íbúgvar Gibeons: allar *aðrar* tóku teir í bardaga.

20 Tí tað var av HARRANUM at herða teirra hjörtu, at teir skuldu koma ímóti Ísrael í bardaga, at hann mátti oyða teir aldeilis, og at teir máttu onga góðvild hava, men at hann mátti oyða teir, eins og HARRIN beyð Mósesi.

21 ¶ Og á teirri tíðini kom Jósju, og skar av Anakimarnar frá fjøllunum, frá Hē'-brōn, frá Dē'-bir, frá Anab, og frá øllum fjøllum Judah, og frá øllum fjøllum Ísraels: Jósju oyddi teir aldeilis við staðum teirra.

22 Tað var eingin av Anakim-unum eftir í landi Ísraels barna: bert í Gá'-zā, í Gáth, og í Ásj'-dōd, vóru tað eftir.

23 So Jósju tók alt landið, samsvarandi øllum sum HARRIN segði við Móses; og Jósju gav Ísrael tað til arvs, samsvarandi teirra deildum, eftir ættargreinum teirra. Og landið hvíldi frá kríggi.

KAPITUL 12

MEN hetta eru kongarnir av landinum, sum Ísraels børn slógu, og *tóku* til ognar teirra land hinumegin Jordan ímóti sólarrisinum, frá ánni Arnon til Hermon fjals, og allan slættan eystantil:

2 Sí'-hōn kong av Amorit-unum, sum búði í Hēs'-j-bōn, og ríkti frá Á'-rō-ēr, sum er á bakkanum av ánni Arnon, og frá miðjari ánni, og frá hálvum Gilead, alt at ánni Jāb'-bōk, sum er mark Ammons barna;

3 Og frá slættanum til Kín'-nē-rōth havið eystantil, og at sjógvi slættarins, *emta* salta

havinum eystanfyrri, vegin til Beth-jesj'-i-móth; og úr sunnan, undir Ásj'-dóth-pis-gáh:

4 ¶ Og breidda Ógs kongs av Bá-sján, *sum var* av leivdini av risunum, sum dvaldist við Ásj'-tá-róth og við Ed'-rê-i,

5 Og ríkti á Hermon fjalli, og í Sál'-cáh, og í øllum Bá'-sján, at marki Gê-sjú-rít'-anna og Má-ák-á-thít'-anna, og hálvum Gilead, marki Sí'-hôn-s kongs av Hêsj'-bôn.

6 Teir slógu Móses, tænarí HARRANS, og børn Ísraels; og Móses, tænarí HARRANS, gav Reubenitunum tað *til* ognar, og Gáditunum, og hálvu ættargrein Má-nás'-sêh.

7 ¶ Og hetta *eru* kongarnir av landinum sum Jósjua og børn Ísraels feldu hesumegin Jordan vestanfyrri, frá Bá'-ál-gád í Lí'-bá-nôn-s-dalinum alt at fjallinum Há'-lák, sum gongur niðan til Sê'-ír; sum Jósjua gav ættargreinum Ísraels *til* eina ogn samsvarandi teirra deildum;

8 Í fjøllunum, og í døllum, og í slættunum, og í lindunum, og í oyðuni, og í suðurlandinum; Hittitarnar, Amoritarnar, og Cánaanitarnar, Pê-riz-zít'-arnar, Hí-vít'-arnar, og Jê-bú-sít'-arnar:

9 ¶ Kongurin av Jericho, ein; kongurin av Á'-i, sum *er* við síðuna av Beth-el, ein;

10 Kongurin av Jerusalem, ein; kongurin av Hé'-brôn, ein;

11 Kongurin av Jár'-múth, ein; kongurin av Lá'-chísj, ein;

12 Kongurin av Eg'-lôn, ein; kongurin av Gé'-zêr, ein;

13 Kongurin av Dê'-bír, ein; kongurin av Gé'-dêr, ein;

14 Kongurin av Hôr'-máh, ein; kongurin av Ár'-ád, ein;

15 Kongurin av Lib'-näh, ein; kongurin av Adullam, ein;

16 Kongurin av Mák-kê'-dáh, ein; kongurin av Beth-el, ein;

17 Kongurin av Táp'-pü-äh, ein; kongurin av Hé'-phêr, ein;

18 Kongurin av Á'-phêk, ein; kongurin av Lá-sjár'-ôn, ein;

19 Kongurin av Má'-dôn, ein; kongurin av Há'-zôr, ein;

20 Kongurin av Sjim'-rôn-mê'-rôn, ein; kongurin av Ák'-sjäph, ein;

21 Kongurin av Tá'-á-näch, ein; kongurin av Mê-gid'-dô, ein;

22 Kongurin av Kê'-dêsj, ein; kongurin av Jök'-nê-äm Carmels, ein;

23 Kongurin av Dór í breddanum hjá Dór, ein; kongurin av tjóðunum av Gil'-gäl, ein;

24 Kongurin av Tir'-zäh, ein: allir kongarnir *vóru* tríati og ein.

KAPITUL 13

MEN Jósjua var gamal og sligin í árum; og HARRIN segði við hann, Tú er gamal og sligin í árum, og enn er eftir sera nógv land at verða *tikið* til ognar.

2 Hetta *er* landið sum enn er eftir: øll mörkini hjá Philistunum, og alt Gê-sjú'-rí,

3 Frá Sí'-hór, sum *er* frammanfyri Egyptalandi, alt at mörkunum hjá Ek'-rôn norðanvert, ið er roknað til Cánaanitan: fimm harrar av Philistunum; Gá-zá-tít'-arnir, og Ásj'-dô-thít'-arnir, Ešj-ká-lôn-it'-arnir, Gít-tít'-arnir, og Ékrôn-it'-arnir; eisini Á-vít'-arnir:

4 Frá sunnan, alt land Cánaanitanna, og Mê-ár'-äh, sum *er* við síðuna av Sí'-dó-ni-arunum, at Á'-phêk, til mörkini hjá Amoritunum:

5 Og landið hjá Gib-lit'-unum, og alt Lí'-bá-nôn, imóti sólarisinum, frá Bá'-ál-gád undir Hermon fjalli til inngongdina inn í Há'-mäh.

6 Allar íbúgvagnar av heygjalandinum frá Lí'-bá-nôn til Mis-rê'-phôt-má'-im, og allar

JÓSJUA 13

Bálaam verður vigin

Sí-dó-ní-ararnar, teir vil eg reka út frammi fyri Ísraels börnum frá: einans deil tú Ísraelitunum tað eftir luti til arvs, eins og eg havi boðið tær.

7 Deil tí nú hetta landið teimum niggju ættargreinunum til arvs, og hini hálvu ættargrein Mā-nās-sēh,

8 Við hvørjum Reūbenitarnir og Gádítarnir hava móttikið sin arv, hvønn Móses gav teimum, handan Jordan eystanfyri, *enmtá* eins og Móses, tænarí HARRANS, gav teimum;

9 Frá Á-rö-ēr, sum *er* á bakkanum av ánni Arnon, og staðin sum *er* í miðjari ánni, og allan Mē-dē-bā slættan at Dī-bōn;

10 Og allar staðirnar hjá Sí-hōn Amorita kongi, sum ríkti í Hēs-j-bōn, at markinum hjá Ammons börnum;

11 Og Gilead, og markið hjá Gē-sjū-rít-unum og Mā-āk-ā-thít-unum, og alt Hermon fjall, og alt Bā-sjān til Sāl-cāh;

12 Alt kongadømi Ogs í Bā-sjān, sum ríkti í Ásj-tā-rōth og í Ed-rē-i, sum varð verandi av leivdini av risunum: tí hesar sló Móses, og kastaði teir út.

13 Hóast hetta, Ísraels børn útróku ikki Gē-sjū-rít-arnar, ella Mā-āk-ā-thít-arnar: men Gē-sjū-rít-arnir og Mā-āk-ā-thít-arnir búgva millum Ísraelitarnar inntil henda dag.

14 Einans ættargrein Levīs gav hann ongan arv; slátur-offur HARRANS Guðs Ísraels gjørd við eldi *eru* arvir teirra, eins og hann segði við teir.

15 ¶ Og Móses gav ættargrein Reūbens barna *arv* samsvarandi teirra familjum.

16 Og teirra breiddi var frá Á-rö-ēr, sum *er* á bakkanum av ánni Arnon, og staðinum sum *er* í miðjari ánni, og allan slættan við Mē-dē-bā;

17 Hēs-j-bōn, og allar hennara staðir sum *eru* á slættanum; Dī-bōn, og Bā-mōth-bā-āl, og Beth-bā-āl-mē-ōn,

18 Og Já-há-zāh, og Kē-dē-mōth, og Mē-phā-āth,

19 Og Kir-já-thā-im, og Sib-māh, og Zār-ēth-sjá-hār á fjalli dalsins,

20 Og Bēth-pē-ōr, og Ásj-dōth-pis-gāh, og Bēth-jēs-j-mōth,

21 Og allar staðir slættarins, og alt kongadømi Sí-hōn-s kongs av Amoritunum, sum ríkti í Hēs-j-bōn, sum Móses sló við prinsunum av Mí-dī-ān, E-vī, og Rē-kēm, og Zūr, og Hūr, og Rē-bā, *sum vóru* hertogar av Sí-hōn, *sum* búðu í landinum.

22 ¶ Bā-lāam eisini Bē-ōr-s son, spásagnarmannin, vógu Ísraels børn við svørðinum millum teirra sum vórðu viginir av teimum.

23 Og mark Reūbens barna var Jordan, og markið *harav*. Hetta *var* arvir Reūbens barna eftir teirra familjum, staðirnir og bygdinrar harav.

24 Og Móses gav ættargrein Gáds *arv*, *enmtá* Gáds börnum samsvarandi teirra familjum.

25 Og teirra breiddi var Já-zēr, og allir staðir Gileads, og hált land Ammons barna, at Á-rö-ēr sum *er* frammanfyri Rāb-bāh;

26 Og frá Hēs-j-bōn at Rā-māth-miz-pēh, og Bēt-ō-nim; og frá Mā-hā-nā-im at markinum hjá Dē-bir;

27 Og í dalinum, Bēth-ár-ām, og Bēth-nim-rāh, og Sūk-kōth, og Zā-phōn, restin av kongadømi Sí-hōn-s kongs var Hēs-j-bōn, Jordan og mark *hennara*, *alt* at kanti Kin-nē-rēth-s havs hinu megin Jordan eystanfyri.

28 Hetta *er* arvir Gáds barna eftir teirra familjum, staðirnir, og teirra bygdir.

29 ¶ Og Móses gav *arv* at hálvu ættargrein Mā-nās-sēh: og

hetta var ogn hálvu ættargreinar Mā-nās'-sēh barna eftir teirra familjum.

30 Og teirra breddi var frá Mā-há-nā-im, alt Bá'-sjān, alt kongadömi Ögs kongs av Bá'-sjān, og allir býir Já'-ir-s, sum eru í Bá'-sjān, trísinstjúgu staðir:

31 Og hálvtt Gilead, og Asj'-tā-röth, og Ēd'-rē-i, staðir av kongadömi Ögs í Bá'-sjān, tilkomu börnum Mā'-chir-s Mā-nās'-sēh sonar, enntá hini einu helvt av Mā'-chir-s börnum eftir teirra familjum.

32 Hetta eru landsumráðini sum Móses deildi út til arvs á slættum Móabs, hinumegin Jordan, við Jericho, eystanfyri.

33 Men til ættargrein Levís gav Móses ikki nakran arv: HARRIN Guð Israels var teirra arvur, eins og hann segði við teir.

KAPITUL 14

OG hetta eru landsumráðini sum Israels børn arvaðu í Cánaans landi, sum Ēl-ē-á'-zār prestur, og Jósua Nuns sonur, og hövdini av fedrunum av ættargreinum Israels barna, deildu teimum út í arv.

2 Eftir luti var arvur teirra, eins og HARRIN beyð við hendi Móse, til hinar níggu ættargreinir, og til hina hálvu ættargrein.

3 Tí Móses hevði givið arvin hjá tveimum ættargreinum og hálvri ættargrein hinumegin Jordan: men Levitunum gav hann ongan arv teirra millum.

4 Tí at Jösephs børn vóru tvær ættargreinir, Mā-nās'-sēh og Ē'-phrā-im: tí góvu teir Levitunum ongan part í landinum, uttan staðir at dvøljast í, við teirra útjadarum til teirra fenað og til teirra figgjarevni.

5 Eins og HARRIN beyð Mósesi, soleiðis gjørdi børn Israels, og teir deildu landið.

6 ¶ Tá komu børn Judah til Jósua í Gil'-gál: og Cáleb, sonur Jē'-phūn-nēh Kē-nēz-it'-a, segði við hann, Tú veitst tað tingið sum HARRIN segði við Guðs mannin Móses, viðvíkjandi mær og tær í Ká'-dēs-j-bār-nē-ū.

7 Fjøruti ára gamal var eg tá ið Móses, tærari HARRANS, sendi meg frá Ká'-dēs-j-bār-nē-ū at njósna út landið; og eg bar honum orð aftur, sum tað var í mínum hjarta.

8 Men mínir brøður, sum fóru niðan við mær, fingi hjartað hjá fólkinum at smelta: men eg fylgdi HARRANUM Guði mínum heilvegis.

9 Og Móses svór á tí degi, soljóðandi, Vissuliga skal landið, hvará tinir føtur hava traðkað, vera arvur tín, og barna tína um ævir, av tí at tú hevurt heilvegis fylgt HARRANUM Guði mínum.

10 Og nú, sí, HARRIN hevur hildið meg á lívi, eins og hann segði, hesi fjøruti og fimm árin, heilt síðan HARRIN talaði hetta orðið við Móses, meðan Israels børn reikaðu um í oyðuni: og nú, sí, eg eri henda dag fyrsinstjúgu og fimm ára gamalur.

11 Sum enn er, eri eg líka sterkur henda dag sum eg var í tí degi sum Móses sendi meg: eins og mín styrki var tá, enntá soleiðis er mín styrki nú, til kriggi, bæði til at fara út, og at koma inn.

12 Gev mær tí nú hetta fjall, um hvat HARRIN talaði í tí degi; tí at tú hoyrdirt í tí degi hvussu Anakimarnir vóru har, og at staðirnir vóru miklir og girdir: um so veri at HARRIN verður við mær, so verði eg førur fyri at reka teir út, eins og HARRIN segði.

13 Og Jósua vælsignaði hann, og gav Cálebi Jē'-phūn-nēh syni Hē'-brōn til arvs.

14 Hē'-brōn gjørdist tí arvur Cálebs, sonar Jē'-phūn-nēh

JÓSJUA 15

Mörkini av luti Judah

Kē-nēz-it'-a, til henda dag, tí hann fylgdi HARRANUM Guði Ísraels heilvegis.

15 Og navnið á Hē-brön áður var Kir'-játh-ár'-bā; hvør Ár'-bā var mikil maður millum Anakimarnar. Og landið hevði hvíld frá kriggi.

KAPITUL 15

SO hetta var luturin hjá ættargrein Judah barna eftir teirra familjum; *emtá* til mark E'-dóm-s var Zin oyðan sunnanvert ytsti parturin av suður breddanum.

2 Og teirra suður mark var frá strond salta havsins, frá víkini sum litur suðureftir:

3 Og tað fór út til suður síðuna til Má'-álēh-ákráb'-bīm, og fór frameftir til Zin, og steig upp á suður síðuni at Ká'-dēs-j-bār-nē'-ū, og fór frameftir til Hēz-rōn, og fór niðan til Á'-dār, og heintaði kringferð til Kār'-ká-ā:

4 *Haðani* fór tað yvir ímóti Áz-mōn, og fór út at Egyptalands ánni; og útgongdirnar av tí bredda vóru við sjógvin: hetta skal vera tykkara suður breiddi.

5 Og eystur markið var salta havið, *alt* at enda Jordans. Og teirra mark í norður umráðnum var frá sævarvíkini við ytsta part Jordans:

6 Og markið fór niðan til Bēth-hōg'-lā, og fór frameftir við norður *endan* av Bēth-ár'-ā-bāh; og markið fór upp til stein Bó-hān-s Reúbens sonar:

7 Og markið fór niðan ímóti Dē'-bír frá Á'-chōr-s dali, og so norðureftir, lítandi ímóti Gil-gál, sum er ádreng niðanfaringina til Á-dūm'-mīm, sum er á suður síðuni av ánni: og markið fór yvir ímóti vøtnunum av Ēn-sjē'-mēs-j, og útgongdirnar av tí vóru við Ēn-ró'-gēl:

8 Og markið fór upp við dal

Hin'-nōm-s sonar at suður síðu Jē-bū-sir'-an-s; tað sama er Jerusalem: og markið fór upp til toppin av fjallinum sum liggur frammanfyri Hin'-nōm-s dal vestanfyri, sum er við *endan* á dali risanna norðanfyri:

9 Og markið varð drigið frá toppinum av heygnum at keldu Nēph-tó'-áh vatns, og fór út til staðirnar av fjalli E'-phrōn-s; og markið varð drigið til Bá'-álāh, sum er Kir'-játh-jē'-ā-rīm:

10 Og markið fór í bug frá Bá'-álāh vestanfyri at Sē'-ir fjalli, og ferðaðist frameftir at síðuni av Jē'-ā-rīm fjalli, sum er Kēs'-ālōn, á norður síðuni, og fór oman til Bēth-sjē'-mēs-j, og ferðaðist áfram til Tim'-nāh:

11 Og markið fór út at síðu Ēk'-rōn-s norðanfyri: og markið varð drigið til Sjik'-rōn, og ferðaðist frameftir til Bá'-álāh fjals, og fór út at Jāb'-neel; og útgongdirnar av markinum vóru við sjógvin.

12 Og vestur markið var til hins mikla sævar, og bredda *hans*. Hetta er mark Judah barna runt umkring, samsvarandi teirra familjum.

13 ¶ Og Cálebi Jē'-phūn-nēh syni gav hann part millum Judah børn, samsvarandi boði HARRANS til Jósua, *emtá* stað Ár'-bā-s, faðir Anaks, hvør staður er Hē'-brōn.

14 Og Cáleb rak haðani teir triggjar synirnar hjá Anaki, Sjē'-sjāi, og Á'-hī-mān, og Tāl'-māi, børn Anaks.

15 Og hann fór upp haðani til íbúgvarnar av Dē'-bír: og navnið á Dē'-bír var áður Kir'-játh-sē'-phēr.

16 ¶ Og Cáleb segði, Hann, ið slær Kir'-játh-sē'-phēr, og tekur hann, honum vil eg geva Ach'-sūh, dóttur mína, til konu.

17 Og Oth'-nī-ēl, sonur Kē'-nāz-ar, bróðir Cálebs, tók hann:

og hann gav honum Ach'-süh, dóttur sína, til konu.

18 Og það bar á, sum hon kom til hansara, at hon rordi hann at umbiðja av faðir sínum ein akur; og hon lætti sær av asna sinum; og Cáleb segði við hana, Hvat vildirt tú?

19 Hon svaraði, Gev mær eina signing; tí at tú hevurt geivið mær eitt suður land; gev mær eisini lindir av vatni. Og hann gav henni tær ovaru lindirnar, og tær niðaru lindirnar.

20 Hetta er arvurin hjá ættargrein Judah barna, samsvarandi teirra familjum.

21 Og ystu staðir ættargreinar Judah barna, ímóti E'-dóm-s bredda sunnantil, vóru Káb'-zeël, og E'-dér, og Já'-gúr,

22 Og Kí'-näh, og Dì-mö'-näh, og Á-dá'-däh,

23 Og Kē'-dēs, og Há'-zör, og Íth'-nän,

24 Ziph, og Tē'-lēm, og Bē'-á-löth,

25 Og Há'-zör, Hã-dät'-tä, og Kē'-ri-öth, og Héz'-rön, sum er Há'-zör,

26 Á-mäm, og Sjē'-mä, og Mō-lá'-däh,

27 Og Há'-zär-gäd'-däh, og Hēs'-mön, og Bēth'-pá'-let,

28 Og Há'-zär-sjú'-äl, og Bēer'-sjē-bä, og Biz-jöt'-jäh,

29 Bá'-á-läh, og Í'-ím, og Á'-zēm,

30 Og Èl-tó'-läd, og Kēs'-il, og Hör'-mäh,

31 Og Ziklag, og Mád-män'-näh, og Sän-sän'-näh,

32 Og Lē-bá'-öth, og Sjil'-him, og Á'-in, og Rimmon: allir staðirnir eru tjúgu og níggju, við teirra bygdum:

33 Og í dalinum, Èsj'-tä-öl, og Zör'-ē-äh, og Ásj'-näh,

34 Og Zä-nó'-äh, og Èn-gän'-nim, Täp'-pü-äh, og È'-näm,

35 Jär'-müth, og Adullam, Só'-cöh, og Á-zē'-käh,

36 Og Sjä-rá'-ím, og Ad-í-thá'-ím, og Gē-dē'-räh, og Gē-dē-rö-thá'-ím; fjúrtan staðir við teirra bygdum:

37 Zē'-nän, og Hã-dásj'-äh, og Mig'-däl-gäd,

38 Og Dì'-lē-än, og Miz'-pēh, og Jök'-thēl,

39 Lá'-chís, og Böz'-käh, og Eg'-lön,

40 Og Cáb'-bön, og Láh'-mäm, og Kith'-lis,

41 Og Gē-dē'-röth, Bēth'-dá'-gön, og Ná'-ámäh, og Mäk'-kē'-däh; sekstan staðir við teirra bygdum:

42 Lib'-näh, og È'-thēr, og Ásj'-än,

43 Og Jiph'-tä, og Ásj'-näh, og Nēz'-ib,

44 Og Kē-í'-läh, og Ach'-zib, og Mä-rē'-sjäh; níggju staðir við teirra bygdum:

45 Èk'-rön, við hennara býum og hennara bygdum:

46 Frá Èk'-rön heilt til sjógvin, alt sum lá nær Ásj'-död, við teirra bygdum:

47 Ásj'-död við hennara býum og hennara bygdum, Gã-zä við hennara býum og hennara bygdum, at Egyptalands ánni, og sjónum mikla, og marki hans:

48 ¶ Og í fjøllumum, Sjá'-mír, og Jät'-tír, og Só'-cöh,

49 Og Dän'-näh, og Kír'-jäh-sän'-näh, sum er Dē'-bír,

50 Og Anab, og Èsj'-tē-möh, og Á'-nim,

51 Og Gó'-sjēn, og Hó'-lön, og Gí'-löh; ellivu staðir við teirra bygdum:

52 Arab, og Dú'-mäh, og Èsj'-ē-än,

53 Og Janum, og Bēth'-täp'-pü-äh, og Á-phē'-käh,

54 Og Hüm'-tä, og Kír'-jäh-är'-bä, sum er Hē'-brön, og Zí'-ör; níggju staðir við teirra bygdum:

55 Má'-ön, Carmel, og Ziph, og Jüt'-tä,

56 Og Jēz'-reël, og Jök'-dē-äm, og Zä-nó'-äh,

57 Cáin, Gí-bé'-áh, og Tím'-näh; tiggju staðir við teirra bygdum:

58 Hál'-hül, Bèth'-zür, og Gē'-dör,

59 Og Má'-äräth, og Bèth'-änöth, og Èl'-tè-kön; seks staðir við teirra bygdum:

60 Kír'-jäth-bá'-äl, sum *er* Kír'-jäth-jē'-ärím, og Ráb'-bäh; tveir staðir við teirra bygdum:

61 Í oyðuni, Bèth'-är'-ä-bäh, Míd'-dín, og Sē'-ká'-käh,

62 Og Nib'-sjän, og Salt-staðurin, og Èn-gē'-dì; seks staðir við teirra bygdum.

63 ¶ Hvat Jē-bū-sit'-unum við vikur, íbúgvunum av Jerusalem, so kundu Judah börn ikki reka teir út: men Jē-bū-sit'-arnir búa við Judah börnum í Jerusalem til henda dag.

KAPITUL 16

OG lutur Jósephs barna fell út frá Jordan við Jericho, at vatni Jerichos í eystri, til oyðuna sum gongur upp frá Jericho út ígjøgnum Beth-el fjall, 2 Og gongur út frá Beth-el til Lúz, og fer frameftir at mørkum Ár'-chí-s til Ät'-äröth,

3 Og gongur oman vestanfyrir til bredda Jäph'-lè-ti-s, at bredda Bèth-hór'-ön-s hins niðara, og til Gē'-zër; og útgongdirnar av tí eru við sjögvin.

4 So Jósephs börn, Mä-näs'-sèh og È-phrä'-ím, tóku sín arv.

5 ¶ Og markið hjá È-phrä'-ím-s börn samsvarandi teirra familjum var *soleiðis*: enntá markið av teirra arvi á eystur síðuni var Ät'-äröth-äd'-där, at Bèth-hór'-ön tí ovara;

6 Og markið fór út ímóti sjónum til Mik-mé'-täh á norður síðuni; og markið fór íkring eystureftir at Tá'-änäth-sjì'-löh, og fór framvið tí í eystri til Jä-nó'-häh;

7 Og tað fór oman frá Jä-nó'-

häh til Ät'-äröth, og til Ná'-äräth, og kom til Jericho, og fór út við Jordan.

8 Markið fór út frá Táp'-pü-äh vestanfyrir at ánni Kä'-näh; og tess útgongdir vóru við sjögvin. Hetta *er* arvurin hjá attargrein È-phrä'-ím-s barna eftir teirra familjum.

9 Og teir atskildu staðirnir til È-phrä'-ím-s barna vóru millum arv Mä-näs'-sèh barna, allir staðirnir við teirra bygdum.

10 Og teir róku ikki út Cánaanitarnar sum búðu í Gē'-zër: men Cánaanitarnir búa millum È-phrä'-ím-it'-arnar til henda dag, og tæna undir ikasti.

KAPITUL 17

TAÐ var eisini ein lutur til Mä-näs'-sèh attargrein; tí hann *var* frumborni Jósephs; tað vil siga, til Má'-chír-s, frumborna hjá Mä-näs'-sèh, faðir Gileads; av tí at hann var krígsmaður, tí hevði hann Gilead og Bá'-sjän.

2 Tað var eisini ein lutur til restina av Mä-näs'-sèh börnum eftir teirra familjum; til Á-bi'-è-zër-s barna, og til Hē'-lèk-s barna, og til Äs'-ri'-èl-s barna, og til Sjē'-chēm-s barna, og til Hē'-phēr-s barna, og til Sjē-mi'-dä barna: hetta vóru kallkyns börnini hjá Mä-näs'-sèh Jósephs syni eftir teirra familjum.

3 ¶ Men Zé-ló'-phē-häd, sonur Hē'-phēr-s, sonar Gileads, sonar Má'-chír-s, sonar Mä-näs'-sèh, hevði ongar synir, men dötur: og hetta *eru* nøvnini hjá hansara döturum, Mah'-läh, og Noah, Hög'-läh, Mil'-cäh, og Tír'-zäh.

4 Og tær komu nær framfyri Èl'-ä'-zär prest, og framfyri Jójua Nuns son, og framfyri prinsarnar, og søgdu, HARRIN ábeyð Mósesi at geva okkum arv millum brøður várar. Samsvarandi HARRANS boði gav

hann teimum tí arv millum brøður fadirs teirra.

5 Og tað fullu út tiggju skamtir til Mā-nās'-sēh, umframt land Gileads og Bá'-sjān-s, sum vóru hinumegin Jordan;

6 Ti Mā-nās'-sēh sēh datur høvdu arv millum synir hans: og restin av Mā-nās'-sēh sonum høvdu Gileads land.

7 ¶ Og breddin hjá Mā-nās'-sēh var frá Ásjer til Mik-mē-tāh, sum *liggur* frammanfyri Sjē'-chēm; og markið fór frameftir á høgru hondini at íbúgvum Ēn-tāp'-pū-āh.

8 Nú, Mā-nās'-sēh hevði Tāp'-pū-āh land: men Tāp'-pū-āh á Mā-nās'-sēh marki *hoyrði* til Ē'-phrā-im-s barna;

9 Og breddin steig oman at ánni Ká-nāh, sunnanfyri ánni: hesir staðir Ē'-phrā-im-s eru millum Mā-nās'-sēh staðir: Mā-nās'-sēh breddi eisini var á norður síðuni av ánni, og útgongdirnar av honum vóru við sjögvin:

10 Sunnanfyri var tað Ē'-phrā-im-s, og norðanfyri var tað Mā-nās'-sēh-s, og sjögvurin er mark hans; og teir møttust saman í Ásjer í norðuri, og í Ís'-sā-kār í eysturi.

11 Og Mā-nās'-sēh hevði í Ís'-sā-kār og í Ásjer Bēth-sjē'-ān og hennara býir, og íbúgvarnar av Dór og hennara býum, og íbúgvarnar av Endór og hennara býum, og íbúgvarnar av Tá'-ā-nāch og hennara býum, og íbúgvarnar av Mē-gid'-dō og hennara býum, *enntá trý landsumráðir*.

12 Tó kundu Mā-nās'-sēh børn ikki reka út *íbúgvarnar av teim staðunum*; men Cánaanitarnir mundu búa í tí *landslutinum*.

13 Tó bar tað á, tá ið Ísraels børn vóru vorðnir sterkir, at teir settu Cánaanitarnar til ikast; men róku teir ikki aldeilis út.

14 Og Jósephs børn talaðu við Jósjua, og søgdu, Hvi hevurt tú givið mær bert ein lut og ein skamt at arva, við tað at eg eri stórt fólk, eftirsum at HARRIN hevur vælsignað meg higartil?

15 Og Jósjua svaraði teimum, Um tú veri eitt mikið fólk, tá far tær niðan til víðarlandið, og hogg niður til tín sjálvs har í landinum hjá Pē-riz-zit'-unum og hjá risunum, um Ē'-phrā-im fjall veri ov smalt hjá tær.

16 Og Jósephs børn søgdu, Hólorin er ikki nokk hjá okkum: og allir Cánaanitarnir, sum búa í landi dalsins, hava jarnvagnar, bæði teir sum eru úr Bēth-sjē'-ān og hennara býum, og teir sum eru úr dali Jēz'-rēel-s.

17 Og Jósjua talaði við Jósephs hús, *enntá* til Ē'-phrā-im-s og til Mā-nās'-sēh, og segði, Tú ert eitt mikið fólk, og hevurt mikin mátt: tú skalt ikki bert hava ein lut:

18 Men fjallið skal vera titt; tí at tað er ein skógur, og tú skalt høgga hann niður: og útgongdirnar av tí skulu vera tinar: tí at tú skalt reka út Cánaanitarnar, tó at teir havi sær jarnvagnar, og tó at teir veri seg sterkir.

KAPITUL 18

OG øll samkoman av Ísraels børnum savnaðu seg saman í Sji'-lōh, og settu upp samkomu-tabernaklið har. Og landið var undirlagt frammi fyri teimum.

2 Og tað vóru eftirverandi millum Ísraels børn sjeý ættargreinir, sum ikki enn høvdu móttikið sín arv.

3 Og Jósjua segði við børn Ísraels, Hvussu leingi eru tit linir at fara at taka til ognar landið, sum HARRIN Guð fedra tykkara hevur givið tykkum?

4 Gevið út burturúr tykkum triggjar menn fyri hvørja ættargrein: og eg vil senda teir, og teir

skulu reisa *seg*, og fara ígjøgnum landið, og uppskriva tað samsvarandi arvinum hjá teimum; og teir skulu koma *aftur* til mín.

5 Og teir skulu skifta tað í sjei partar: Judah skal verða í breidda teirra í suðri, og Jósephs hús skal verða í breiddum teirra í norðri.

6 Tit skulu tí uppskriva landið í sjei partar, og koma við *uppskrivingini* higar til mín, at eg má kasta lutir fyri tykkum her frammi fyri HARRANUM Guði várum.

7 Men Levitarnir hava ongan part tykkara millum; tí at prestadømi HARRANS er arvir teirra: og Gád, og Reüben, og hálv ættargrein Mâ-nâs-sêh, hava móttikið sin arv handan Jordan í eystri, sum Móses, tænarari HARRANS, gav teimum.

8 ¶ Og menninir reistust, og fóru avstað: og Jósua álegði teimum ið fóru at uppskriva landið, og segði, Farið og gangið ígjøgnum landið, og uppskrivið tað, og komið aftur til mín, at eg má her kasta lutir fyri tykkum frammi fyri HARRANUM í Sjí-lòh.

9 Og menninir fóru og ferðaðust ígjøgnum landið, og uppskrivadu tað eftir staðum í sjei partar í eina bók, og komu *aftur* til Jósua til herliðið í Sjí-lòh.

10 ¶ Og Jósua kastaði lutir fyri teir í Sjí-lòh frammi fyri HARRANUM: og har skifti Jósua landið at Ísraels børnum samsvarandi teirra deildum.

11 ¶ Og luturin hjá ættargrein Benjamins barna kom upp samsvarandi teirra familjum: og breiddin av teirra luti kom fram imillum Judah børn og Jósephs børn.

12 Og breiddin hjá teimum á norður síðuni var frá Jordan; og markið fór niðan til síðuna av Jericho á norður síðuni, og fór niðan ígjøgnum fjøllini vestan-

fyri; og útgongdirnar av tí vóru við Bèth-á-vên-s oyðu.

13 Og markið fór yvir haðani ímóti Lúz, til síðuna av Lúz, sum er Beth-el, sunnanfyri; og markið steig upp til Ár-á-ròth-á-dâr, nær heygnum sum *liggur* á suður síðuni av niðara Bèth-hór-òn.

14 Og markið varð drigið *haðani*, og kringfór hjørnið á sjónum sunnanfyri, frá hólinum sum *liggur* frammanfyri Bèth-hór-òn sunnanfyri; og útgongdirnar av tí vóru við Kir-jâth-bá-âl, sum er Kir-jâth-jê-â-rim, ein staður hjá Judah børnum: hetta var vestur umráðið.

15 Og suður umráðið var frá endanum av Kir-jâth-jê-â-rim, og markið fór út í vestri, og fór út til vatnabrunn Nèph-tó-âh:

16 Og markið kom oman til endan á fjallinum sum *liggur* frammanfyri dal Hin-nòm-s sonar, og sum er í dalinum hjá risunum í norðuri, og stigur oman til Hin-nòm-s dal, til síðuna av Jê-bû-sí í suðuri, og steig oman til Ên-ró-gêl,

17 Og varð drigið úr norðuri, og fór fram til Ên-sjê-mêsj, og fór fram ímóti Gê-lí-lòth, sum er yvir ímóti niðanfaring Á-dûm-mim-s, og steig niður til stein Bó-hân-s Reübens sonar,

18 Og fór frameftir ímóti síðuni yvir av Ár-â-bâh norðanfyri, og fór oman at Ár-â-bâh:

19 Og markið fór frameftir til síðuna av Bèth-høg-lâh norðanfyri; og útfaringarnar av markinum vóru við norðurvík salta havsins við suður endu Jordans: hetta var suður breiddin.

20 Og Jordan var markið hjá honum á eystur síðuni. Hetta var arvirin hjá Benjamins børnum, eftir breiddunum harav runt umkring, samsvarandi teirra familjum.

21 Men staðirnir hjá ættargrein

Benjamíns barna samsvarandi teirra familjum vóru Jericho, og Bèth-hög-láh, og dalur Kē-ziz,

22 Og Bèth-ár-á-báh, og Zēm-á-rá-im, og Beth-el,

23 Og Á-vim, og Pár-áh, og Óph-ráh,

24 Og Ke-phár-há-ám-mō-nái, og Oph-ní, og Gá-bá; tólv staðir við teirra bygdum:

25 Gibeon, og Rá-máh, og Bēer-óth,

26 Og Miz-pēh, og Kē-phí-ráh, og Mó-záh,

27 Og Rē-kēm, og Ír-pēel, og Tár-áláh,

28 Og Zē-láh, E-lēph, og Jē-bū-sí, sum er Jerusalem, Gib-ē-áth, og Kír-játh; fjúrtan staðir við teirra bygdum. Hetta er arvurin hjá Benjamíns börnum samsvarandi teirra familjum.

KAPITUL 19

OG annar luturinn kom fram til Símeons, *enmtá* til ættargrein Símeons barna samsvarandi teirra familjum: og teirra arvur var innanfyri arvin hjá Judah börnum.

2 Og teir hövdu í sínum arvi Bēer-sjē-bá, ella Sjē-bá, og Mō-lá-dáh,

3 Og Há-zár-sjú-ál, og Bá-láh, og Á-zēm,

4 Og Èl-tólád, og Bèth-úl, og Hør-máh,

5 Og Ziklag, og Bèth-már-ká-bòth, og Há-zár-sú-sáh,

6 Og Bèth-lē-bá-òth, og Sjá-rú-hēn; trettan staðir og teirra bygdur:

7 Á-in, Rēm-mōn, og E-thēr, og Ásj-an; fýra staðir og teirra bygdur:

8 Og allar bygdurnar sum vóru rundan um hesar staðurnar, til Bá-áláth-bēer, Rá-máth suðursins. Hetta er arvurin hjá ættargrein Símeons barna samsvarandi teirra familjum.

9 Burtur úr lutinum hjá Judah börnum var arvurin hjá Símeons börnum: tí at parturinn hjá Judah börnum var ov nógv hjá teimum: tí hövdu Símeons børn sín arv innanfyri arvin hjá teimum.

10 ¶ Og triðji luturinn kom upp til Zē-bū-lōn-s barna samsvarandi teirra familjum: og markið av teirra arvi var at Sár-id:

11 Og teirra mark fór niðan ímóti sjónum, og Már-áláh, og rakk til Dáb-bá-sjēth, og rakk til áнна sum er frammanfyri Jök-nē-ám;

12 Og vendi frá Sár-id eystureftir ímóti sólarrisinum at marki Kís-lōth-tá-bōrs, og fer so út til Dáb-ēr-áth, og fer niðan til Já-ph-á,

13 Og haðani fer tað víðari eystanfyri til Gít-táh-hē-phēr, til Ít-táh-ká-zin, og fer út til Rēm-mōn-mē-tó-ár til Nē-áh;

14 Og markið kringfer tað á norður síðuni til Hán-ná-thōn: og útgongdirnar av tí eru í Jíph-táh-ēls-dalinn:

15 Og Kát-táth, og Ná-hál-lál, og Sjim-rōn, og Í-dá-láh, og Beth-lehem: tólv staðir við teirra bygdum.

16 Hetta er arvurinn hjá Zē-bū-lōn-s börnum samsvarandi teirra familjum, hesir staðir við teirra bygdum.

17 ¶ Og fjórði luturinn kom út til Ís-sá-kárs, fyri Ís-sá-kárs børn samsvarandi teirra familjum.

18 Og teirra mark var ímóti Jēz-rēel, og Kē-sul-lōth, og Sjú-nēm,

19 Og Hāph-á-rá-im, og Sjí-ōn, og Á-ná-há-ráth,

20 Og Ráb-bíth, og Kísj-iōn, og Ábez,

21 Og Rēm-ēth, og Èn-gán-nim, og Èn-hād-dáh, og Bèth-páz-zēz;

22 Og breiddin røkkur til Tá-bór, og Sjá-há-zí-máh, og Bèth-sjé-mésj; og útgongdirnar av teirra marki vóru við Jordan: sekstan staðir við teirra bygdum.

23 Hetta er arvaluturin hjá ættargrein Ís-sá-kárs barna samsvarandi teirra familjum, staðirnir og teirra bygdur.

24 ¶ Og fimti luturin kom út til ættargrein Asjers barna samsvarandi teirra familjum.

25 Og teirra mark var Hèl-káth, og Há-li, og Bè-tèn, og Ák-sjaph,

26 Og A-lám-mè-lèch, og A-mád, og Mí-sjé-ál; og røkkur til Carmel vestanfyrri, og til Sjí-hòr-lib-náth;

27 Og vendir ímóti sólarrisinum til Bèth-dá-gön, og røkkur til Zé-bü-lön, og til Jíph-táh-èl-s-dalin ímóti norður síðuni av Bèth-è-mèk, og Nèi-èl, og fer út til Cá-búl á vinstru hond,

28 Og Hé-brön, og Rè-höb, og Hám-mön, og Ká-náh, *alt* at mikla Zí-dön;

29 Og síðani vendir breiddin til Rá-máh, og til hin sterka staðin Týrus; og breiddin vendir til Hó-sáh; og útgongdirnar av honum eru við sjógvín frá breddanum til Ách-zib:

30 Um-máh eisini, og Á-phék, og Rè-höb: tjúgu og tveir staðir við teirra bygdum.

31 Hetta er arvurin hjá ættargrein Asjers barna samsvarandi teirra familjum, hesir staðirnir við teirra bygdum.

32 ¶ Sætti luturin kom út til Nāph-tā-lis børn, *emta* fyri Nāph-tā-lis børn samsvarandi teirra familjum.

33 Og teirra breiddi var frá Hè-lèph, frá Ál-lön til Zā-ā-nān-nim, og Ad-ā-mi, Nè-kéb, og Jāb-nèel, at Lákum; og útgongdirnar av honum vóru við Jordan:

34 Og so vendir breiddin vestureftir til Az-nöth-tā-bör,

og fer út haðani til Hük-kök, og røkkur til Zé-bü-lön á suður síðuni, og røkkur til Asjer á vestur síðuni, og til Judah á Jordan ímóti sólarrisinum.

35 Og teir víggirdu staðirnir eru Zid-dim, Zèr, og Hām-máth, Rakkath, og Kín-nè-rèth,

36 Og Ad-ā-máh, og Rá-máh, og Há-zör,

37 Og Kè-dèsj, og Èd-rèi, og Èn-há-zör,

38 Og Í-rön, og Mig-däl-èl, Hór-èm, og Bèth-ā-náth, og Bèth-sjé-mésj; nitjan staðir við teirra bygdum.

39 Hetta er arvurin hjá ættargrein Nāph-tā-lis barna samsvarandi teirra familjum, staðirnir og teirra bygdur.

40 ¶ Og sjeynði luturin kom út til ættargrein Dáns barna samsvarandi teirra familjum.

41 Og breiddin av teirra arvi var Zór-áh, og Èsj-tā-öl, og Ír-sjé-mésj,

42 Og Sjá-ā-lāb-bin, og Āj-ā-lön, og Jèth-lāh,

43 Og È-lön, og Tim-nā-tāh, og Èk-rön,

44 Og Èl-tè-kèh, og Gíb-bè-thön, og Bá-ā-lāth,

45 Og Jehud, og Bèn-è-bè-rāk, og Gáth-rím-mön,

46 Og Mè-jār-kön, og Rakkon, við breddanum frammanfyri Já-phö.

47 Og breiddi Dáns barna fór út *ov litið* hjá teimum: tí fóru Dáns børn niðan at berjast ímóti Lè-sjèm, og tóku tað, og slógu tað við svørðseggini, og tóku tað til ognar, og dvaldust hari, og kallaðu Lè-sjèm, Dán, eftir navni Dáns, faðirs teirra.

48 Hetta er arvurin hjá ættargrein Dáns barna samsvarandi teirra familjum, hesir staðir við teirra bygdum.

49 ¶ Tá ið teir hövdu lokið við at skifta landið til arvs

eftir teirra breddum, gövu Ísraels börn arf til Jósúa Nuns sonar sín amillum:

50 Samsvarandi HARRANS orði gövu teir honum staðin sum hann umbað, *emta* Tim'näth-sē-räh á E'phrä-ím fjalli: og hann bygdi staðin, og búði hari.

51 Hetta eru arvirnir, sum El-ē-á-zâr prestur, og Jósúa Nuns sonur, og hövdini av fedrunum hjá ættargreinum Ísraels barna, skiftu til arvs við lutakasti í Sjí-löh frammi fyri HARRANUM, við dynnar á samkomutabernaklinum. Soleiðis gjørdu teir seg lidnar at skifta landið.

KAPITUL 20

EISINI talaði HARRIN við Jósúa, og segði,

2 Tala til Ísraels barna, og sig, Peikið tykkum út gríðstaðir, sum eg talaði við tykkum um við hendi Mósesar:

3 At banarin, sum drepur *onkran* persón av óvart og óavítanarlígani, má flýggja hagar: og teir skulu vera tykkara skjól frá blóðshevnanarum.

4 Og tá ið hann, ið flýggjar at einum av teim staðunum, man standa við inngongdina av staðarportrinum, og kunnger sína sök í oyruni á teimum elstu av tí staðinum, tá skulu teir taka hann inn í staðin til sín, og geva honum eitt pláss, at hann má búgva teirra millum.

5 Og um hevnanin av blóði elti eftir honum, tá skulu teir ikki geva banaran upp í hond hansara; tí hann sló sín næsta óavítanarlígani, og hataði hann ikki áður.

6 Og hann skal búgva í tí staði, inntil hann standi frammi fyri samkomuni til dóms, og inntil deyða hövuðsprestsins sum verður í teimum døgum: so skal banarin venda aftur, og

koma til egna stað sín, og til egna hús sitt, til staðin hvaðani hann flýddi.

7 ¶ Og teir útpeikaðu Kē'-dēs; í Galiléu á Nāph-tā-li fjalli, og Sjë'-chēm á E'-phrä-ím fjalli, og Kir'-jāth-ār-bā, sum er Hē'-brón, á Judah fjalli.

8 Og hinumegin Jordan við Jericho eystanfyri tilskrivaðu teir Bē'-zēr í oyðuni á slættanum burtur úr Rēübens ættargrein, og Rá-möth í Gilead burtur úr Gáds ættargrein, og Gó-lān í Bá'-sjān burtur úr Mā-nās'-sēh ættargrein.

9 Hetta vóru staðirnir *sum vórðu* útpeikaðir øllum Ísraels børnum, og tí fremmanda sum útisitur teirra millum, at hvør sumhelst ið drepur *onkran* persón av óvart, mátti flýggjað hagar, og ikki doyggja við hendi hevnanars av blóði, inntil hann stóð frammi fyri samkomuni.

KAPITUL 21

TÁ komu nær hövdini av fedrunum hjá Levitunum at El-ē-á-zāri presti, og at Jósúa Nuns syni, og at hövdunum av fedrunum hjá ættargreinum Ísraels barna;

2 Og teir talaðu við teir við Sjí-löh í Cánaans landi, og søgdu, HARRIN beyð við hendi Mósesar at geva okkum staðir at dvøljast í, við útjadarunum av teimum til okkara fenað.

3 Og Ísraels börn gövu Levitunum burtur av arvi sínum, eftir boði HARRANS, hesar staðir og teirra útjadarar.

4 Og luturin kom út til familjur Kó-hāth-ít-anna: og børn Aarons prests, *sum vóru* av Levitunum, høvdu við lutakasti burtur av Judah ættargrein, og burtur av Simeons ættargrein, og burtur av Benjamins ættargrein, trettan staðir.

5 Og restin av børnum Kó'háth-s *hövdu* við lutakasti burtur av familjunum av E'phraím-s ættargrein, og burtur av Dáns ættargrein, og burtur av hálvu ættargrein Mā-nás'-séh, tiggju staðir.

6 Og Gēr'sjōn-s børn *hövdu* við lutakasti burtur av familjunum av Ís-sá-kár-s ættargrein, og burtur av Asjers ættargrein, og burtur av Nāph-tá-lí-s ættargrein, og burtur av hálvu ættargrein Mā-nás'-séh í Bá'sján, trettan staðir.

7 Mē-rár'-ís børn eftir teirra familjum *hövdu* burtur av Rēubens ættargrein, og burtur av Gáds ættargrein, og burtur av Zē'bū-lōn-s ættargrein, tólv staðir.

8 Og Ísraels børn góvu við lutakasti at Levitunum hesar staðir við teirra útjaðarum, eins og HARRIN beyð við hendi Móse.

9 ¶ Og teir góvu úr ættargrein Judah barna, og úr ættargrein Simeons barna, hesar staðir sum *her* eru nevndir við navni,

10 Sum børn Aarons, sum *vóru* av familjunum hjá Kó'háth-ít'-unum, sum *vóru* av børnum Levis, *hövdu*: tí at teirra var fyrsti luturin.

11 Og teir góvu teimum stað Ár-bá-s, fadir Ánaks, *hvør staður er* Hē'-brōn, í heygjalandi Judah, við hansara útjaðarum rundan um hann.

12 Men akrarnar hjá staðinum, og bygdin harav, góvu teir Cálebi Jē-phūn-néh syni til ognar hans.

13 ¶ Svá góvu teir børnum Aarons prests Hē'-brōn við hansara útjaðarum, *at vera* ein gríðstað hjá banaranum; og Lib'-nāh við hansara útjaðarum,

14 Og Ját'-tír við hansara útjaðarum, og Ēsj-tē-mó'-ā við hansara útjaðarum,

15 Og Hó'-lōn við hansara útjaðarum, og Dē'-bir við hansara útjaðarum,

16 Og Ā'-in við hansara útjaðarum, og Jūt'-tāh við hansara útjaðarum, og Bēth-sjē'-mēs̄j við hansara útjaðarum; niggju staðir burtur av teimum tveimum ættargreinunum.

17 Og burtur av Benjamins ættargrein, Gibeon við hansara útjaðarum, Gē'-bā við hansara útjaðarum,

18 An'-ā-tōth við hansara útjaðarum, og Āl'-mōn við hansara útjaðarum; fyra staðir.

19 Allir staðirnir hjá Aarons børnum, prestunum, *vóru* trettan staðir við teirra útjaðarum.

20 ¶ Og familjur Kó'háth-s barna, Levitarnir sum *vóru* eftir av Kó'háth-s børnum, enntá teir *hövdu* staðirnar av sínum luti burtur av E'phraím-s ættargrein.

21 Tí at teir góvu teimum Sjē'-chēm við hansara útjaðarum á E'phraím fjalli, *at vera* ein gríðstað hjá banaranum; og Gē'-zēr við hansara útjaðarum,

22 Og Kíb'-zā-ím við hansara útjaðarum, og Bēth-hór'-ōn við hansara útjaðarum; fyra staðir.

23 Og burtur av Dáns ættargrein, Ēl'-tē-kēh við hansara útjaðarum, Gib'-bē-thōn við hansara útjaðarum,

24 Āi'-jā-lōn við hansara útjaðarum, Gáth-rím'-mōn við hansara útjaðarum, fyra staðir.

25 Og burtur av hálvu ættargrein Mā-nás'-séh, Tá-nāch við hansara útjaðarum, og Gáth-rím'-mōn við hansara útjaðarum; tveir staðir.

26 Allir staðirnir *vóru* tiggju við teirra útjaðarum til familjur Kó'háth-s barna sum *vóru* eftir.

27 ¶ Og Gēr'sjōn-s børnum, av familjunum hjá Levitunum, burtur av *hinari* hálvu ættargrein Mā-nás'-séh, *góvu* teir Gó'-lān

í Bá'-sján við hansara útjaðarum, *at vera* ein gríðstað hjá banaranum; og Bē'-ēsj'-tē-ráh við hansara útjaðarum; tveir staðir.

28 Og burtur av ættargrein Ís'-sá-kárs, Kí'-sjön við hansara útjaðarum, Dáb'-áréh við hansara útjaðarum,

29 Jár'-múth við hansara útjaðarum, Ēn-gán'-nim við hansara útjaðarum; fyra staðir.

30 Og burtur av Ásjers ættargrein, Mí'-sjál við hansara útjaðarum, Abdon við hansara útjaðarum,

31 Hēl'-káth við hansara útjaðarum, og Rē'-hób við hansara útjaðarum; fyra staðir.

32 Og burtur av Nāph'-tā-lí-s ættargrein, Kē'-dēs í Galilēu við hansara útjaðarum, *at vera* ein gríðstað hjá banaranum; og Hām'-mōth-dór við hansara útjaðarum, og Kár'-tān við hansara útjaðarum; tríggjar staðir.

33 Allir staðirnir hjá Ĝēr-sjön-it'-unum samsvarandi teirra familjum *vóru* trettan staðir við teirra útjaðarum.

34 ¶ Og familjunum av Mē-rár'-i-s børnum, restini av Levitunum, burtur av Zē'-bülön-s ættargrein, Jök'-nē-ám við hansara útjaðarum, og Kár'-tāh við hansara útjaðarum,

35 Dim'-nāh við hansara útjaðarum, Ná'-hālál við hansara útjaðarum; fyra staðir.

36 Og burtur av Reúbens ættargrein, Bē'-zēr við hansara útjaðarum, og Já'-há'-zāh við hansara útjaðarum,

37 Kē'-dē-mōth við hansara útjaðarum, og Mē'-phá-āth við hansara útjaðarum; fyra staðir.

38 Og burtur av Gáds ættargrein, Rá'-mōth í Gilead við hansara útjaðarum, *at vera* ein gríðstað hjá banaranum; og Mā'-há'-nā-im við hansara útjaðarum,

39 Hēs'-bōn við hansara útjaðarum, Já'-zēr við hansara útjaðarum; fyra staðir í alt.

40 So allir staðirnir til Mē-rár'-i-s børn eftir teirra familjum, sum vóru eftirverandi av familjunum hjá Levitunum, vóru *eftir* teirra luti tólv staðir.

41 Allir staðirnir hjá Levitunum innanfyri ogn Ísraels barna *vóru* fjöruti og átta staðir við teirra útjaðarum.

42 Hesir staðirnir vóru hvør einstakur við sínum útjaðarum rundan um teir: soleiðis *vóru* allir hesir staðirnir.

43 ¶ Og HARRIN gav Ísrael alt landið sum hann svór at geva teirra fedrum; og teir ognadust tað, og búðu hari.

44 Og HARRIN gav teimum hvílu runt umkring, samsvarandi øllum sum hann svór teirra fedrum: og tað stóð ikki maður av øllum teirra figgindum frammi fyri teimum; HARRIN flýggjaði allar teirra figgindar í teirra hond.

45 Tað svitaðist ikki nakað av nøkrum góðum tingi sum HARRIN hevði talað við Ísraels hús; øll bóru á.

KAPITUL 22

TÁ rópaði Jósua Reúbenitarnar, og Gáditarnar, og hálvu ættargrein Mā-nās'-sēh,

2 Og segði við teir, Tit hava hildið alt sum Móses, tænarí HARRANS, beyð tykkum, og hava lýtt mína rødd í øllum sum eg beyð tykkum:

3 Tit hava ikki eftirlatið tykkara brøður hesar mongu dagarnar til henda dag, men hava hildið álegggingina av boði HARRANS Guðs tykkara.

4 Og nú hevur HARRIN Guð tykkara givið hvíld at brøðrum tykkara, eins og hann fyríjattaði teimum: vendið tí nú aftur, og

sleppið tykkum at tykkara tjöldum, og at landi ognar tykkara, sum Móses, tænarí HARRANS, gav tykkum hinumegin Jordan.

5 Men veitið dúgligan ans eftir at gera boðið og lógina, sum Móses, tænarí HARRANS, álegði tykkum, at elska HARRAN Guð tykkara, og at ganga í øllum vegum hans, og at halda boðini hjá honum, og at krækjast at honum, og at tæna honum við øllum tykkara hjarta og við allari tykkara sál.

6 So Jósjuja vælsignaði teir, og sendi teir avstað: og teir fóru at sínum tjöldum.

7 ¶ Men til ta *einu* helvtina av Mā-nās'-sēh ættargrein hevði Móses givið *ogn* í Bā'-sján: men *hinari* helvtini harav gav Jósjuja millum teirra brøður hesumegin Jordan vestanfyrri. Og tá ið Jósjuja eisini sendi teir avstað til teirra tjöld, tá vælsignaði hann teir,

8 Og hann talaði við teir, og segði, Vendið aftur við nógvum ríkidømum at tykkara tjöldum, og við sera nógvum fenaði, við silvuri, og við gulli, og við messingi, og við jarni, og við sera nógvum klædnaði: deilið fongin av tykkara figgindum við brøður tykkara.

9 ¶ Og Reúbens børn og Gáds børn og hálfva ættargrein Mā-nās'-sēh vendu aftur, og fóru avstað frá Ísraels børnum út úr Sjí'-löh, sum *er* í landi Cánaans, til at fara til lands Gileads, til lands ognar sínar, sum teir vóru ognaðir til, samsvarandi orði HARRANS við hendi Mósesar.

10 ¶ Og tá ið teir komu at mörkum Jordans, sum *eru* í landi Cánaans, bygdu Reúbens børn og Gáds børn og hálfva ættargrein Mā-nās'-sēh har eitt altar við Jordan, eitt mikið altar at siggja til.

11 ¶ Og Ísraels børn hoyrdu sagt, Sí, Reúbens børn og Gáds børn og hálfva ættargrein Mā-nās'-sēh hava bygt altar yvir av landi Cánaans, í mörkum Jordans, við yvirfaring Ísraels barna.

12 Og tá ið Ísraels børn hoyrdu *um tað*, savnaði øll samkoma Ísraels barna seg saman í Sjí'-löh, at fara niðan til kriggj ímóti teimum.

13 Og Ísraels børn sendu at Reúbens børnum, og til Gáds barna, og til hálfva ættargrein Mā-nās'-sēh, inn í land Gileads, Phí'-nē-hās, son Ēl-ē-á-zár prests,

14 Og við honum tiggju prinsar, av hvørjum fremsta húsi ein prins út igjøgnum allar ættargreinir Ísraels; og hvør einstakur *var* eitt høvd av húsi faðirs síns millum Ísraels túsundir.

15 ¶ Og teir komu at Reúbens børnum, og til Gáds barna, og til hálfva ættargrein Mā-nās'-sēh, at landi Gileads, og teir talaðu við teir, og søgdu,

16 Svá sigur heila samkoma HARRANS, Hvat misbrot *er* hetta sum tit hava framt ímóti Guði Ísraels, at venda burtur henda dag frá at fylgja HARRANUM, í at tit hava bygt tykkum altar, at tit máttu gera uppreist henda dag ímóti HARRANUM?

17 *Er* misgerð Pē'-órs ov lítil hjá okkum, sum vit eru ikki reinsaðir frá inntil henda dag, hóast har var ein plága í samkomu HARRANS,

18 Uttan at tit mugu venda burtur henda dag frá at fylgja HARRANUM? og tað vil verða, við *tað* at tit gera uppreist í dag ímóti HARRANUM, at í morgin verður hann vreiður við alla samkomu Ísraels.

19 Men um land ognar tykkara *veri* óreint, tá farið yvirum at landi ognar HARRANS, sum tabernakkul HARRANS býr

í, og takið ogn okkara millum: men gerið ekki uppreist ímóti HARRANUM, ella gerið uppreist ímóti okkum, í at byggja tykkum altar umframt altar HARRANS Guðs várs.

20 Framdi ikki Á'-chān Zē'-ráh sonur misbrot í tí bannaða tinginum, og vreiði fell á alla samkomu Ísraels? og tann maðurin glataðist ikki einsamallur í sini misgerð.

21 ¶ Tá svaraðu Reúbens børn og Gáds børn og hálvá ættargrein Mā-nās'-sēh, og søgdu við hövdini av Ísraels túsundum, 22 HARRIN Guð guda, HARRIN Guð guda, hann veit, og Ísrael hann skal vita; um *tað veri* í uppreistri, ella um í misbroti ímóti HARRANUM, (*tá* bjargið okkum ikki henda dag.)

23 At vit hava bygt okkum altar til at venda frá at fylgja HARRANUM, ella um til at ofra hará brennioffur ella matoffur, ella um til at ofra friðoffur hará, *tá* lat HARRAN sjálvan krevja *tað*;

24 Og um vit ikki *heldur* hava gjørt *tað* av ótta fyri *hesum* luti, og sagt, Í komandi tíð kundu tykkara børn talað við okkara børn, og sagt, Hvat hava tit at gera við HARRAN Guð Ísraels?

25 Tí at HARRIN hevur gjørt Jordan *til* mark ímillum okkum og tykkum, tit Reúbens børn og Gáds børn; tit hava ongan part í HARRANUM: so fara tykkara børn *at* fáa okkara børn at halda uppat frá at óttast HARRAN.

26 Tí søgdu vit, Latum okkum nú fyrreiða at byggja okkum altar, ikki til brennioffur, ella til sláturoffur:

27 Men at *tað má vera* eitt vitni ímillum okkum, og tykkum, og okkara ættir eftir okkum, at vit máttu gera tænnastu HARRANS frammi fyri honum við okkara

brennioffur, og við okkara sláturoffur, og við okkara friðoffur; at tykkara børn ikki mega siga til okkara børn í komandi tíð, Tit hava ongan part í HARRANUM.

28 Tí søgdu vit, at *tað fer at* verða, *tá* ið teir fóru *soleiðis at* siga við okkum ella til várar ættir í komandi tíð, at vit mega siga *aftur*, Sí munstrið av altari HARRANS, sum okkara fedrar gjørdur, ikki til brennioffur, ella til sláturoffur; men *tað er* eitt vitni ímillum okkum og tykkum.

29 Guð sýti *fyr*, at vit skuldu gjørt uppreist ímóti HARRANUM, og venda henda dag frá at fylgja HARRANUM, at byggja altar til brennioffur, til matoffur, ella til sláturoffur, umframt altar HARRANS Guðs várs sum *er* frammanfyr tabernakkul hans.

30 ¶ Og *tá* ið *Phí'-nē-hās* prestur, og prinsarnir av samkomuni og hövd' av Ísraels túsundum sum *vóru* við honum, hoyrdu orðini sum Reúbens børn og Gáds børn og Mā-nās'-sēh børn talaðu, *tá* líkaði *tá* teimum.

31 Og *Phí'-nē-hās*, sonur *Ēl-ē-á-zár* prests, segði við Reúbens børn, og til Gáds barna, og til Mā-nās'-sēh barna, Henda dag varnast vit at HARRIN *er* okkara millum, av tí at tit ikki hava framt hetta misbrot ímóti HARRANUM: nú hava tit útfrið børn Ísraels úr hond HARRANS.

32 ¶ Og *Phí'-nē-hās*, sonur *Ēl-ē-á-zár* prests, og prinsarnir, vendu *aftur* frá Reúbens børnum, út úr landi Gileads, at landi Cánaans, til Ísraels børn, og bóru teimum orð *aftur*.

33 Og tingið toknaði Ísraels børnum; og Ísraels børn væl-signaðu Guð, og ætlaðu ikki at fara upp ímóti teimum í bardaga, at oyða landið sum børn Reúbens og Gáds dvaldust í.

34 Og Réúbens börn og Gáds börn kallaðu altarið *Ed*: tí at tað *skal vera* vitni ímillum okkum, at HARRIN er Guð.

KAPITUL 23

OG tað bar á, langa tíð eftir at HARRIN hevði givið Ísrael hvilu frá øllum teirra figgindum runt umkring, at Jósúa varð gamal og sligin í aldri.

2 Og Jósúa rópaði allan Ísrael, og *hinar* elstu teirra, og høvdini hjá teimum, og dómarrnar hjá teimum, og yvirmenninar hjá teimum, og segði við teir, Eg eri gamal og sligin í aldri:

3 Og tit hava sæð alt sum HARRIN tykkara Guð hevur gjørt øllum hesum tjóðunum orsakað av tykkum; tí at HARRIN tykkara Guð er hann ið hevur barst fyrri tykkum.

4 Sí, eg havi skift tykkum við luti hesar tjóðir sum eru eftir, at vera arvir hjá ættargreinum tykkara, frá Jordan, við øllum teimum tjóðunum sum eg havi skorið av, alt at havinum mikla vestanfyri.

5 Og HARRIN Guð tykkara, hann skal reka tær út frammi undan tykkum, og dríva tær út undan eygsjón tykkara; og tit skulu ognast teirra land, eins og HARRIN tykkara Guð hevur fyrjattað tykkum.

6 Verið tí sera mótsamir at halda og at gera alt sum er skrivað í bók lógar Mósesar, at tit vendi ikki til viks harfrá *til* høguru handar ella *til* vinstru;

7 At tit komi ikki millum hesar tjóðir, hesar sum eru eftir tykkara millum; eiheldur fremji nevning á navni teirra guda, ella völdi at svørja *við teir*, eiheldur tæni teimum, ella boyggi tykkum at teimum:

8 Men krøkist at HARRANUM

Guði tykkara, eins og tit hava gjørt til henda dag.

9 Tí HARRIN hevur rikið út frammi undan tykkum miklar tjóðir og sterkar: men *hvat* tykkum *viðvíkur*, eingin maður hevur verið førur fyrri at standa frammi fyrri tykkum til henda dag.

10 Ein maður av tykkum skal elta túsund: tí at HARRIN Guð tykkara, *tað* er hann ið berjist fyrri tykkum, eins og hann hevur fyrjattað tykkum.

11 Gevið tí væl gætur at tykkum sjálvum, at tit elski HARRAN Guð tykkara.

12 Annars, um tit fari á nakran vis tilbakar, og krøkist at leivdini av hesum tjóðunum, *emta* hesum ið eru eftir tykkara millum, og fara *at* gera hjúna-bond við tær, og fara inn at teimum, og tær til tykkara:

13 *Tá* vitið við vissu, at HARRIN tykkara Guð vil ikki meira reka út *nakrar* av hesum tjóðunum frammi undan tykkum; men tær skulu vera snerrur og fellur hjá tykkum, og fleingjur í síðum tykkara, og tornir í eygum tykkara, inn til tit farist oman av hesum góða landi sum HARRIN Guð tykkara hevur givið tykkum.

14 Og sí, henda dag fari eg veg alrar jarðarinnar: og tit vita í øllum hjørtum tykkara og í øllum sálum tykkara, at ikki eitt ting hevur svitast av øllum teimum góðu tungunum ið HARRIN Guð tykkara talaði viðvíkjandi tykkum; øll eru borin á hjá tykkum, og ikki eitt ting hevur svitast harav.

15 Tí skal tað bera á, *at* eins og øll góð ting eru komin yvir tykkum, sum HARRIN tykkara Guð fyrjattaði tykkum; soleiðis skal HARRIN føra yvir tykkum øll ill ting, inn til hann havi oytt tykkum oman av hesum góða landi sum HARRIN tykkara Guð hevur givið tykkum.

16 Tá ið tit hava misbrotið sáttmála HARRANS Guðs tykkara, sum hann ábeyð tykkum, og hava farið og tænt øðrum gudum, og boigt tykkum fyri teimum; tá skal HARRANS firtni verða kynd imóti tykkum, og tit skulu fljótligani farast oman av tí góða landi sum hann hevur givið tykkum.

KAPITUL 24

OG Jósua savnaði allar ættargreinar Ísraels til Sjē-chēm, og røpaði teir elstu Ísraels, og høvdini hjá teimum, og dómararnar hjá teimum, og yvirmenninar hjá teimum; og teir framsettu seg framfyri Guð.

2 Og Jósua segði við alt fólkíð, Svá sigur HARRIN Guð Ísraels, Tykkara fedrar dvaldust hinumegin flóðanna í gamlari tíð, *emtá* Tē-ráh, faðir Abrahams, og faðir Ná-chōr-s; og teir tæntu øðrum gudum.

3 Og eg tók tykkara faðir Ábraham frá hinumegin flóðanna, og leiddi hann ígjøgnum alt land Cánaans, og margfaldaði hansara sáð, og gav honum Ísaak.

4 Og eg gav Ísaaki Jákup og Esav; og eg gav Esavi Sē-ir fjall, at ognast tað; men Jákup og hansara børn fóru niður til Egyptalands.

5 Eg sendi Móses eisini og Aaron, og eg plágaði Egyptaland, samsvarandi tí sum eg gjörði teirra millum: og síðan færdi eg tykkum út.

6 Og eg færdi tykkara fedrar út úr Egyptalandi: og tit komu til sjógvín; og Egyptarnir eltu eftir tykkara fedrum við vagnum og hestmonnum at Reyðahavinum.

7 Og tá ið teir róptu á HARRAN, setti hann myrkur ímillum tykkum og Egyptarnar, og færdi sjógvín omanyvir teir,

og huldi teir; og tykkara eygu hava sæð hvat eg havi gjørt í Egyptalandi: og tit dvaldust í oyðuni eitt langt skeið.

8 Og eg færdi tykkum inn í land Amoritanna, sum dvaldust hinumegin Jordan; og teir bardust við tykkum: og eg gav teir inn í hond tykkara, at tit máttu ognast land teirra; og eg oyddi teir frammi undan tykkum.

9 Tá reisti seg Bálak Zip-pór-s sonur, kongur av Móab, og kriggjaðist imóti Ísrael, og sendi og rópti Bál-lāam Bē-ōr-s son at bælbiðja tykkum:

10 Men eg vildi ikki lýða á Bál-lāam; tí vælsignaði hann tykkum stødugt: so eg friaði tykkum út úr hond hansara.

11 Og tit fóru yvirum Jordan, og komu til Jericho: og menninir úr Jericho bardust imóti tykkum, Amoritarnir, og Pē-riz-zit'-arnir, og Cánaanitarnir, og Hittitarnir, og Gir-gā-sjit'-arnir, Hi-vit'-arnir, og Jē-bū-sit'-arnir; og eg flýggjaði teir inn í hond tykkara.

12 Og eg sendi vespuna undan tykkum, sum rak teir út frammi fyri tykkum ífrá, *emtá* báðar kongarnar hjá Amoritunum; *men* ikki við sverði tinum, ella við boga tinum.

13 Og eg havi givið tykkum land, sum tit ikki strevaðust fyri; og staðir sum tit ikki bygdu, og tit búgva í teimum; av vingørðunum og olivingørðum, sum tit ikki plantaðu, eta tit.

14 ¶ Öttist tí nú HARRAN, og tænið honum í ærligleika og í sannleika: og koyrið burtur gudarnar sum tykkara fedrar tæntu hinumegin flóðanna, og í Egyptalandi; og tænið HARRANUM.

15 Og um tað tyki tykkum ilt at tæna HARRANUM, *tá* veljið tykkum henda dag hvørjum tit vilja tæna; hvørt gudunum sum tykkara fedrar tæntu,

sum *vóru* hínúmeigin flóðanna, ella gudunum hjá Amoritunum, í hvørs landi tit búgva: men hvat mær og mínum húsi viðvíkur, vit vilja tæna HARRANUM.

16 Og fólkíð svaraði og segði, Guð sýti *fyr*i, at vit skuldu yvirgivið HARRAN, at tænt øðrum gudum;

17 Tí HARRIN Guð vár, *tað er* hann ið færdi okkum upp, og fedrar várar, út úr Egyptalandi, frá trældómshúsinum, og sum gjördi hasi miklu tekin í eygsjón vári, og varðveitti okkum á øllum vegnum sum vit fóru á, og millum øll fólkini sum vit fóru ígjøgnum:

18 Og HARRIN rak út frammi undan okkum øll fólkini, enntá Amoritarnar sum dvaldust í landinum: *tí* viljum vær eisini tæna HARRANUM; *tí* hann *er* Guð vár.

19 Og Jósua segði við fólkíð, Tit kunnu ikki tæna HARRANUM: *tí* hann *er* heilagur Guð; hann *er* ástbrellin Guð; hann vil ikki fyrigeva tykkara misbrot, ella tykkara syndir.

20 Um tit yvirgevi HARRAN, og tæni fremmandu gudum, so vil hann venda og gera tykkum mein, og tæra tykkum upp, eftir at hann hevur gjørt tykkum gott.

21 Og fólkíð segði við Jósua, Nei; men vær viljum tæna HARRANUM.

22 Og Jósua segði við fólkíð, Tit *eru* vitnir imóti tykkum sjálvum, at tit hava valt tykkum HARRAN, at tæna honum. Og teir søgdu, *Vit eru* vitnir.

23 Koyrið *tí* nú burtur, *segði hann*, teir fremmandu gudar-nar sum *eru* tykkara millum, og bendið tykkara hjarta at HARRANUM Guði Ísraels.

24 Og fólkíð segði við Jósua,

HARRANUM Guði várum viljum vær tæna, og rödd hansara viljum vær lýða.

25 So Jósua gjördi sáttmála við fólkíð tann dagin, og setti teimum áseting og regluskipan í Sjé-chém.

26 ¶ Og Jósua skrivaði hesi orð í bók lógar Guðs, og tók miklan stein, og setti hann upp har undir eini eik, sum *var* við halgidóm HARRANS.

27 Og Jósua segði við alt fólkíð, Sí, hesin steinurin skal vera okkum vitni; *tí* hann hevur hoyrt øll orðini hjá HARRANUM sum hann talaði við okkum: hann skal *tí* vera tykkum vitni, at ikki tit avnokti Guð tykkara.

28 So Jósua læt fólkíð fara avstað, hvønn mann at arvi sínum.

29 ¶ Og tað hendi eftir hesi tingini, at Jósua Nuns sonur, tænarari HARRANS, doyði, *sum* hundrað og tiggju ára gamalur.

30 Og teir jarðaðu hann í marki arvs hansara í Tim-náth-sé-ráh, sum *er* á E-phrá-ím fjalli, á norður síðuni av Gá-ásj heyggi.

31 Og Ísrael tænti HARRANUM allar dagar Jósua, og allar dagar teirra elstu sum útlivdu Jósua, og sum høvdu kent øll verk HARRANS, sum hann hevði gjørt fyri Ísrael.

32 ¶ Og beinini hjá Jósephi, sum Ísraels børn færdu upp úr Egyptalandi, jarðaðu teir í Sjé-chém, í einum jarðarstykki sum Jákup keypti av sonum Há-mór-s, faðir Sjé-chém-s, fyri hundrað stykkir av silvuri: og tað gjørdist arvir Jósephs barna.

33 Og El-é-á-zâr, sonur Aarons, doyði; og teir jarðaðu hann á einum heyggi *sum tilkom* Phí-né-hás-i, syni hansara, sum varð givin honum á E-phrá-ím fjalli.

DÓMARABÓKIN.

KAPITUL 1

MEN eftir deyða Jósua bar spurdu HARRAN, og sögdu, Hvör skal fara niðan fyrri okkum ímóti Cánaanitunum fyrst, at berjast ímóti teimum?

2 Og HARRIN segði, Judah skal fara niðan: sí, eg havi flýggjað landið inn í hond hansara.

3 Og Judah segði við Símeon, bróður sín, Kom niðan við mær inn í mín lut, at vit mega berjast ímóti Cánaanitunum; og eg vil líkaleiðis fara við tær inn í tín lut. So Símeon fór við honum.

4 Og Judah fór niðan; og HARRIN flýggjaði Cánaanitarar og Pè-ríz-zít-arnar inn í hond teirra: og teir vögu av teimum í Bè-zèk tiggju túsund mans.

5 Og teir funnu Ad'-ò-ni-bè-zèk í Bè-zèk: og teir bardust ímóti honum, og teir vögu Cánaanitarar og Pè-ríz-zít-arnar.

6 Men Ad'-ò-ni-bè-zèk flýddi; og teir eltu eftir honum, og fangaðu hann, og skóru av tumlarnar hjá honum og stórutærnar hjá honum.

7 Og Ad'-ò-ni-bè-zèk segði, Trisinstjúgu og tiggju kongar, sum hövdu sínar tumlar og sínar stórutær skornar av, savnaðu *sín mat* undir borð mitt: eins og eg havi gjørt, soleiðis hevur Guð viðurgoldið mær. Og teir førdu hann til Jerusalem, og har doyði hann.

8 Men Judah børn hövdu barst ímóti Jerusalem, og hövdu tikið tað, og sligið tað við svørðs-eggini, og sett eld á staðin.

9 ¶ Og síðan fóru Judah børn oman at berjast ímóti Cánaanitunum, sum dvaldust á fjallinum, og í suðuri, og í dalinum.

10 Og Judah fór ímóti Cánaanitunum sum dvaldust í Hè-brón: (men navnið á Hè-brón var áður Kir'-jath-ár'-bà:) og teir vögu Sjé'-sjái, og Á'-hí-mán, og Tál'-mái.

11 Og hadani fór hann ímóti íbúgvunum av Dè'-bir: og navnið á Dè'-bir var áður Kir'-jath-sé'-phèr:

12 Og Cáleb segði, Hann ið slær Kir'-jath-sé'-phèr, og tekur hann, honum vil eg geva Ach'-süh, dóttur mína, til konu.

13 Og Óth'-ní-ël, sonur Kè'-náz-ar, yngri bróðir Cálebs, tók hann: og hann gav honum Ach'-süh, dóttur sína, til konu.

14 Og tað bar á, tá ið hon kom til *hansara*, at hon rørdi hann at umbiðja av faðir sínum ein akur: og hon lætti *sær* niður av asna *sínum*; og Cáleb segði við hana, Hvat vilt tú?

15 Og hon segði við hann, Gev mær eina signing: tí at tú hevurt givið mær eitt suður land; gev mær eisini lindir av vatni. Og Cáleb gav henni tær ovaru lindirnar og tær niðaru lindirnar.

16 ¶ Og børnini hjá Kè-nít'-anum, verfaðir Mósesar, fóru upp úr pálmatræastaðinum við Judah børnum inn í Judah oyðu, sum *liggur* í suður Ar'-ád; og teir fóru og búðu millum fólkið.

17 Og Judah fór við Símeoni, bróður sínum, og teir vögu Cánaanitarar sum íbúðu Zé'-phät, og aldeilis oyddu hann. Og navnið á staðinum varð kallað Hör'-mäh.

18 Judah tók eisini Gá'-zä við bredda tess, og Ás'-kè-lön við bredda tess, og Èk'-rön við bredda tess.

19 Og HARRIN var við Judah; og hann rak út fjallsins *íbúgv-ar*; men kundí ikki reka út

DÓMARARNIR 2

íbúgvar dalsins, tí at teir hövdu jarnvagnar.

20 Og teir gövu Hé-brön til Cálebs, eins og Móses segði: og hann rak út haðani hinar triggjar synir Anaks.

21 Og Benjamins börn róku ekki út Jē-bū-sit'-arnar sum íbúðu Jerusalem; men Jē-bū-sit'-arnir dvöljast við Benjamins börnum í Jerusalem til henda dag.

22 ¶ Og Jósephs hús, eisini teir fóru upp imóti Beth-el: og HARRIN var við teimum.

23 Og Jósephs hús sendi til tess at kanna út Beth-el. (Men navnið á staðinum var áður Lúz.)

24 Og njósnaarnir sóu mann koma út úr staðinum, og teir sögdu við hann, Sýn okkum, vit biðja teg, inngongdina inn í staðin, og vit vilja sýna tær miskunn.

25 Og tá ið hann sýndi teimum inngongdina inn í staðin, slógu teir staðin við svørðseggini; men teir lótu mannin fara og alla familju hansara.

26 Og maðurin fór inn í land Hittitanna, og bygdi stað, og kallaði navnið á honum Lúz: sum er navnið hará til henda dag.

27 ¶ Eiheldur rak Mā-nās'-sēh út íbúgvarnar av Bēth-sjē'-ān og hennara býum, ella Tá'-ā-nāch og hennara býum, ella íbúgvarnar av Dór og hennara býum, ella íbúgvarnar av Ib'-le-ām og hennara býum, ella íbúgvarnar av Mē-gid'-dō og hennara býum: men Cánaanitarnir mundu búgva í tí landslutinum.

28 Og tað bar á, tá ið Ísrael var sterk, at teir settu Cánaanitarnar til íkast, og róku teir ekki aldeilis út.

29 ¶ Eiheldur rak E'-phrā'-im út Cánaanitarnar sum dvaldust í Gē'-zēr; men Cánaanitarnir dvaldust í Gē'-zēr teirra millum.

30 ¶ Eiheldur rak Zē'-bū-lōn

Cánaanitarnir ekki ríknir út

út íbúgvarnar av Kit'-rōn, ella íbúgvarnar av Ná'-hā-lōl; men Cánaanitarnir búðu teirra millum, og gjørdust íkastskyldigir.

31 ¶ Eiheldur rak Ásjer út íbúgvarnar av Ák'-kō, ella íbúgvarnar av Zi'-dōn, ella av Áh'-lāb, ella av Ach'-zīb, ella av Hēl'-bāh, ella av Á'-phik, ella av Rē'-hōb:

32 Men Ásjeritarnir búðu millum Cánaanitarnar, íbúgvar landsins: tí teir róku teir ekki út.

33 ¶ Eiheldur rak Nāph'-tā-li út íbúgvarnar av Bēth-sjē'-mēs, ella íbúgvarnar av Bēth-á'-nāth; men hann búði millum Cánaanitarnar, íbúgvar landsins: men íbúgvarnir av Bēth-sjē'-mēs og av Bēth-á'-nāth gjørdust teimum íkastskyldigir.

34 Og Amoritarnir tvingaðu Dáns børn niðan á fjallið: tí at teir vildu ekki loyva teimum at koma oman til dalin:

35 Men Amoritarnir mundu dvöljast á Hē'-rēs fjalli í Ái'-jā-lōn, og í Sjā'-āl'-bim: tó hevði hond Jósephs húss yvirvág, so at teir gjørdust íkastskyldigir.

36 Og breiddi Amoritanna var frá niðanfaringini til Ák-rāb'-bim, frá klettinum, og niðaneftr.

KAPITUL 2

OG ein eingil HARRANS kom niðan frá Gil'-gāl til Bó'-chim, og segði, Eg fekk tykkum at fara upp úr Egyptalandi, og havi ført tykkum at landinum sum eg svør tykkara fedrum; og eg segði, Eg vil aldri bróta mín sáttmála við tykkum.

2 Og tit skulu einkið bandalag gera við íbúgvarnar av hesum landinum; tit skulu kasta niður altarinum hjá teimum: men tit hava ekki lýtt mína rødd: hví hava tit gjørt hetta?

3 Hvørsvegna eg eisini segði, Eg vil ekki reka teir út frammi undan tykkum; men teir skulu

vera *sum tornir* í síðum tykkara, og teirra gudar skulu vera tykkum snerra.

4 Og það bar á, tá ið eingil HARRANS talaði hesi orðini við øll Ísraels børn, at fólkið lyfti upp sína rødd, og græt.

5 Og teir kallaðu navnið á tí plássinum Bó'chim: og teir sláturofraðu har at HARRANUM.

6 ¶ Og tá ið Jósua hevði latið fólkið fara, fóru Ísraels børn hvør maður at arvi sínum at ognast landið.

7 Og fólkið tænti HARRANUM allar dagar Jósua, og allar dagar- nar hjá teimum elstu sum útlivdu Jósua, sum høvdu sæð øll hini miklu verk HARRANS, sum hann gjørdi fyri Ísrael.

8 Og Jósua Nuns sonur, tænarí HARRANS, doyði, *sum* hundrað og tiggju ára gamalur.

9 Og teir jarðaðu hann í marki arvs hans í Tim'náth-hē-rēs, á E'phrā-ím-s fjalli, á norður síðuni av heygnum Gá'-ásj.

10 Og eisini øll tann ættin vórðu savnaðir at fedrum sínum: og það reistist annað ættarlið eftir teir, sum kendi ikki HARRAN, ella tá verkini sum hann hevði gjørt fyri Ísrael.

11 ¶ Og Ísraels børn gjørdu ilt í eygsjón HARRANS, og tæntu Bá'-á-lim:

12 Og teir yvirgóvu HARRAN Guð fedra sína, sum fordi teir út úr Egyptalandi, og fylgdu øðrum gudum, av gudunum hjá fólkinum ið *vóru* rundan um teir, og boygdu seg at teimum, og tirraðu HARRAN til firtnis.

13 Og teir yvirgóvu HARRAN, og tæntu Bá'-áli og Ásj-tá-røth.

14 ¶ Og HARRANS firtni varð heit imóti Ísrael, og hann flýggjaði teir inn í hendurnar á rænarum sum rændu teir, og hann seldi teir inn í hendurnar á teirra figgindum runt um, so

at teir kundu ikki longur standast frammi fyri sínum figgindum.

15 Hvagarsumhelst teir fóru út, var hond HARRANS imóti teimum til ilt, eins og HARRIN hevði sagt, og eins og HARRIN hevði svorið teimum: og teir vóru stórliga neyðstaddir.

16 ¶ Men HARRIN reisti upp dómárar, sum friaðu teir út úr hondini á teimum ið rændu teir.

17 Og tó vildu teir ikki lýða á sínar dómárar, men teir fóru horandi eftir øðrum gudum, og boygdu seg at teimum: teir vendu snarligani út av vegnum sum teirra fedrar gingu á, *sum* aktaðu boðini hjá HARRANUM; *men* teir gjørdu ikki so.

18 Og tá ið HARRIN reisti teimum upp dómárar, tá var HARRIN við dómáranum, og friaði teir út úr hondini á teirra figgindum allar dagar dómárans: tí það iðraði HARRAN vegna teirra eymkanir, orsakað av teimum ið kúgaðu teir og plágaðu teir.

19 Og það bar á, tá ið dómárin var deyður, at teir vendu aftur, og spiltu *seg* meir enn teirra fedrar, í at fylgja øðrum gudum at tæna teimum, og at boyggjast niður at teimum; teir hildu ikki uppá frá egnu gerðum sínum, ella frá treiska vegi sínum.

20 ¶ Og HARRANS firtni varð heit imóti Ísrael; og hann segði, Av tí at hetta fólkið hevur misbrotið mín sáttmála sum eg beyð teirra fedrum, og hava ikki givið gætur eftir míni rødd;

21 *Tí* vil eg eisini hiðanfrá ikki reka út nakran frammi fyri teimum ifrá av tjóðunum ið Jósua eftirlæt, tá ið hann doyði:

22 *Til tess* at eg, igjøgnum teir, má royna Ísrael, hvørt teir vilji halda veg HARRANS at ganga harí, eins og teirra fedrar hildu *hann*, ella ikki.

DÓMARARNIR 3 *Tjóðirnar latnar vera, til tess at royna Ísrael*

23 Tí eftirlæt HARRIN tær tjóðirnar, uttan at reka tær út bráðliga; eiheldur flýggjaði hann tær inn í hondina á Jósua.

KAPITUL 3

MEN hetta eru tjóðirnar sum HARRIN eftirlæt, til at royna Ísrael við teimum, *enntá* so mangar av Ísrael sum ikki høvdu kent øll kriggj Cánaans;

2 Einans fyri at ættarliðirnar av Ísraels børnum máttu vita, fyri at læra teir kriggj, í minsta lagi slíkar sum áður einkið vitstu harum;

3 *Nevniliga*, fimm fúrstar hjá Philistunum, og allar Cánaanitararnar, og Sí-dó-ni-ararnar, og Hí-vít-arnar sum dvaldust á Lí-bá-nón fjalli, frá Bá-ál-hér-món fjalli til innfaring Há-máth-s.

4 Og teir vóru til at royna Ísrael við teimum, at vita hvørt teir vildu akta boðini hjá HARRANUM, sum hann beyð teirra fedrum við hendi Móse.

5 ¶ Og Ísraels børn búðu millum Cánaanitararnar, Hittitararnar, og Amoritararnar, Pè-ríz-zít-arnar, og Hí-vít-arnar, og Jè-bù-sít-arnar:

6 Og teir tóku teirra døtur til at vera konur sínar, og góvu sínar døtur til synir teirra, og tæntu teirra gudum.

7 Og Ísraels børn gjørdtu ilt í eygsjón HARRANS, og gloymdu HARRAN Guð sín, og tæntu Bá-á-lim og lundunum.

8 ¶ Tí varð HARRANS firtni heit imóti Ísrael, og hann seldi teir inn í hondina á Kú-sjån-rísj-á-thá-im kongi av Mè-só-pó-tá-mí-ú: og Ísraels børn tæntu Kú-sjån-rísj-á-thá-im-i í átta ár.

9 Og tá ið Ísraels børn róptu á HARRAN, reisti HARRIN upp ein útfriara fyri Ísraels børnum, sum friaði teir út, *enntá* Óth-ní-él Ké-náz-ar son, yngra bróður Cálebs.

10 Og Andi HARRANS kom á hann, og hann dømði Ísrael, og fór út til kriggj: og HARRIN flýggjaði Kú-sjån-rísj-á-thá-im kong av Mè-só-pó-tá-mí-ú inn í hond hans; og hansara hond hevði yvirvág imóti Kú-sjån-rísj-á-thá-im-i.

11 Og landið hevði hvíld í fjøruti ár. Og Óth-ní-él Ké-náz-ar sonur doyði.

12 ¶ Og børn Ísraels gjørdtu ilt aftur í HARRANS eygsjón: og HARRIN styrkti Eg-lón, Móabs kong, imóti Ísrael, tí at teir høvdu gjørt ilt í HARRANS eygsjón.

13 Og hann savnaði at sær børn Ammons og Á-má-lèks, og fór og sló Ísrael, og tók til ognar pálmatræastaðin.

14 So Ísraels børn tæntu Eg-lón kongi av Móab í átjan ár.

15 Men tá ið Ísraels børn róptu á HARRAN, reisti HARRIN teimum upp ein útfriara, E-hüd Gé-rá son, ein Benjamit, ein lámur maður: og við honum sendu Ísraels børn eina gávu at Eg-lón-i, Móabs kongi.

16 Men E-hüd gjørdi sær eitt smásverð, sum hevði tvær eggir, eina alin til longdar; og hann gyrdi tað undir klædnað sín uppá sína høguru lend.

17 Og hann kom við gávuni at Eg-lón kongi av Móab: og Eg-lón var sera feitur maður.

18 Og tá ið hann hevði lokið við at frambera gávuna, sendi hann avstað fólkíð sum bar gávuna.

19 Men sjálvur vendi hann aftur frá grótbrotunum sum vóru við Gil-gál, og segði, Eg havi loyniligt ørindi at tær, O kongur: sum segði, Halt tøgn. Og allir, ið stóðu hjá honum, fóru út frá honum.

20 Og E-hüd kom til hansara; og hann sat í einum summarr taksali, sum hann hevði til sín sjálvs aleina. Og E-hüd segði, Eg

havi boðskap frá Guði til tín. Og hann reistist úr sæti *sinum*.

21 Og E'-hüd koyrði fram sína vinstru hond, og tók smásvörðið frá síni høggru lend, og stoytti tað inn í bók hansara:

22 Og eisini skaftið fór inn eftir blaðnum; og feittið lokaði yvir blaðið, so at hann fekk ikki drigið smásvörðið út úr búi hansara; og skarnið kom út.

23 So fór E'-hüd fram ígjøgnum súlnagangin, og lokaði dyrnar á taksalinum eftir seg, og læsti tær.

24 Tá ið hann var farin út, komu tænarar hansara; og tá ið teir sóu, at sí, dyrnar á taksalinum *vóru* læstar, søgdu teir, Vissuliga dekkar hann sínar føtur í sinum summur kamari.

25 Og teir dvaldu til teir skammaðust: og sí, hann opnaði ikki dyrnar á taksalinum; tí tóku teir ein lykil, og opnaðu *tær*: og sí, teirra harri *var* fallin niður deyður á jørðini.

26 Og E'-hüd komst undan, meðan teir dvaldu, og fór handan grótbrotini, og komst undan til Sê-i'-ræth.

27 Og tað bar á, tá ið hann var komin, at hann blásti lúður á E'-phrã-im-s fjalli, og Ísraels børn fóru oman við honum av fjallinum, og hann undan teimum.

28 Og hann segði við teir, Fylgið eftir mær: tí at HARRIN hevur flýggjað tykkara figgindar, Móabitarnar, inn í hond tykkara. Og teir fóru oman eftir honum, og tóku vaðini av Jordan ímóti Móab, og loyvdu ikki manni at fara yvirum.

29 Og teir vógu av Móab á teirri tíð umleið tiggju túsund mans, allir ramligir, og allir reystleikamenn; og tað komst ikki maður undan.

30 So Móab varð undirlagt tann dagin undir Ísraels hond. Og landið hevði hvíld í fyrsinstjugu ár.

31 ¶ Og eftir hann var Sjam'-gár Á-nãth-s sonur, sum vá av Philistunum seks hundrað menn við oksapíkstavi: og eisini hann bjargaði Ísrael.

KAPITUL 4

OG Ísraels børn gjørdur aftur ilt í HARRANS eygsjón, tá ið E'-hüd var deyður.

2 Og HARRIN seldi teir inn í hondina á Já'-bin kongi av Cánaan, sum ríkti í Há'-zór, høvuðsmaður av hvørs herliði *var* Sí'-sê-rã, sum dvaldist í Há-ró-'sjêth Heidninganna.

3 Og Ísraels børn róptu á HARRAN: tí hann hevði nigggju hundrað jarnvagnar; og í tjúgu ár kúgaði hann Ísraels børn mektigani.

4 ¶ Og Dê'-bôr-ãh, ein prophetinna, kona Lãp'-i-dóth-s, hon dømði Ísrael á teirri tíð.

5 Og hon dvaldist undir pãlmatræi Dê'-bôr-uh ímillum Rã'-mãh og Beth-el á E'-phrã-im fjalli: og Ísraels børn komu niðan til hennara til dóms.

6 Og hon sendi og rópaði Bár'-ãk Á-bin'-ô-ãm-s son úr Kê'-dêsj-nãph'-tã-lí, og segði við hann, Hevur ikki HARRIN Guð Ísraels boðið, *og sagt*, Far og dregst ímóti Tá'-bôr fjalli, og tak við tær tiggju túsund mans av Nãph'-tã-lí-s børnum og av Zê'-bú-lôn-s børnum?

7 Og eg vil draga at tær til áнна Kí'-sjôn Sí'-sê-rã, høvuðsmannin av heri Já'-bin-s, við hansara vagnum og mannfjöld hans; og eg vil flýggja hann inn í hond tina.

8 Og Bár'-ãk segði við hana, Um tú vilt fara við mær, so vil eg fara: men um tú vilt ikki fara við mær, so vil eg ikki fara.

9 Og hon segði, Eg vil vissuliga fara við tær: men ferðin, sum tú tekurt, skal ikki vera til

tína æru; tí HARRIN skal selja SÍ-sē-rá inn í hondina á eini kvinnu. Og Dē-bōr-áh reistist, og fór við Bár-ák-i til Kē-dēs-j.

10 ¶ Og Bár-ák rópaði Zē-bū-lōn og Nāph-tā-li til Kē-dēs-j; og hann fór niðan við tiggju túsund monnum við sínar fōtur: og Dē-bōr-áh fór niðan við honum.

11 Men Hē-bēr Kē-nit'-i, *sum var* av børnum Hō-dāb-s, verfaðir Mósesar, hevði atskilt seg frá Kē-nit-unum, og sló upp sitt tjald til slætta Zā-ā-ná-im-s, *sum er* við Kē-dēs-j.

12 Og teir sýndu SÍ-sē-rá at Bár-ák Á-bin'-ō-ām-s sonur var farin niðan til Tá-bōr fjals.

13 Og SÍ-sē-rá savnaði saman allar sínar vagnar, *emta* níggju hundrað jarnvagnar, og alt fólkið *sum vōru* við honum, frá Hā-ró-sjēth Heidninganna til Kí-sjōn áнна.

14 Og Dē-bōr-áh segði við Bár-ák, Upp; tí hetta *er* dagurin hvári HARRIN hevur flýggjað SÍ-sē-rá inn í tína hond: er ikki HARRIN farin út undan tær? So Bár-ák fór oman frá Tá-bōr fjalli, og tiggju túsund menn eftir honum.

15 Og HARRIN loypti ekka á SÍ-sē-rá, og allar vagnar *hansara*, og alt herlið *hansara*, við svørðs-eggini frammi fyri Bár-ák-i; so at SÍ-sē-rá lætti *sær* niður av vagni *sinum*, og flýddi burt á fótum sínum.

16 Men Bár-ák elti eftir vagn-unum, og eftir herliðinum, til Hā-ró-sjēth Heidninganna: og alt herliðið hjá SÍ-sē-rá fell á svørðseggina; og har var ikki maður eftir.

17 Men SÍ-sē-rá flýddi avstað á sínum fótum til tjalds Já-él-ar, konu Hē-bēr-s Kē-nit'-a: tí *tað var* friður imillum Já-bin, kong Há-zōr-s, og hús Hē-bēr-s Kē-nit'-a.

18 ¶ Og Já-él fór út at mōta SÍ-sē-rá, og segði við hann, Vend inn, harri mín, vend inn til mín; óttast ikki. Og tá ið hann hevði vent inn at henni í tjaldið, dekkaði hon hann við kappa.

19 Og hann segði við hana, Gev mær, eg biði teg, eitt sindur *av* vatni at drekka; tí eg eri tyrstur. Og hon opnaði ein mjólkarkik, og gav honum drekka, og dekkadi hann.

20 Aftur segði hann við hana, Statt í dyrnum av tjaldinum, og tað skal verða, tá ið onkur maður komi og fregni av tær, og sigi, Er nakar maður her? at tú skalt siga, Nei.

21 Tá tók Já-él, kona Hē-bēr-s, ein nagla av tjaldinum, og tók hamara í sína hond, og fór ljóðligani at honum, og sló naglan inn í tynningar hans, og festi hann í jørðina: tí hann var í fasta svøvni og móður. So hann doyði.

22 Og sí, *sum* Bár-ák elti SÍ-sē-rá, kom Já-él út at mōta honum, og segði við hann, Kom, og eg vil sýna tær mannin *sum tú* søkirt. Og tá ið hann kom inn í *tjald* hennara, sí, *tá* lá SÍ-sē-rá deyður, og naglin *var* í hansara tynningum.

23 So Guð undirlegði á tí degi Já-bin, kong Cánaans, frammi fyri børnum Ísraels.

24 Og hond Ísraels barna *fekk* frama, og hevði yvirvág imóti Já-bin, kongi Cánaans, inntil teir høvdu oytt Já-bin Cánaans kong.

KAPITUL 5

TÁ sungu Dē-bōr-áh og Bár-ák Á-bin'-ō-ām-s sonur á tí degi, soljóðandi,

2 Prisið HARRANUM fyri hevningina av Ísrael, tá ið fólkið villigani ofraðu seg.

3 Hoyrið, O tit kongar; lænið oyra, O tit prinsar; eg, *ja* eg,

vil syngja at HARRANUM; eg vil syngja *lov* til HARRANS Guðs Ísraels.

4 HARRI, tá ið tú fórt út úr Sē-ir, tá ið tú skruðgekst úr E'-dóm-s akri, *tá* notraði jörðin, og himnarnir drúpu, eisini skýggini drúpu vatn.

5 Fjöllini smeltaðu frammi fyri HARRANUM ífrá, *enntá* hatta Sī-nái frammi undan HARRANUM Guði Ísraels.

6 Á dögum Sjám-gâr-s Ánaths sonar, á dögum Jā-él-ar, vóru hövuðsvegirnir óvirknir, og ferðamenninir gingu gjøgn hjávegir.

7 *Íbúgvarnir* av bygðunum hildu uppát, teir hildu uppát í Ísrael, inntil ið eg, Dē-bôr-áh, reistist, ið eg reistist ein móðir í Ísrael.

8 Teir valdu nýggjar gudar; *tá var* kriggj í portrunum: sást ein skjöldur ella spjót millum fjørti túsund í Ísrael?

9 Mítt hjarta *er* mótvegis landsstjórur Ísraels, sum ofraðu seg villigani millum fólkið. Vælsignið HARRAN.

10 Talið, tit ið riða á hvítum asnum, tit sum sita í dómi, og ganga eftir vegnum.

11 *Teir, sum eru bjargaðir* frá róminum av bogaskjúttum í vatndragingarplássunum, har skulu teir fara yvir aftur rættvísu gerningar HARRANS, *enntá* rættvísu gerningarnar *mót íbúgvunum* av hansara bygðum í Ísrael: *tá* skulu fólk HARRANS fara oman til portrini.

12 Vakna, vakna, Dē-bôr-áh: vakna, vakna, kvøð ein song: reis teg, Bár-ák, og leið fangaskap tín *tí* fanga, tú Á-bin-ð-ám-s sonur.

13 Tá fekk hann hann, sum er eftir, *at* hava harradømi yvir tignarmonnunum millum fólkið: HARRIN fekk meg *at* hava harradømi yvir hinum mektigu.

14 Úr E'-phrā-im *var* ein rót

av teimum ímóti Á-má-lék; eftir tær, Benjamin, millum fólk títt; frá Má-chír millum oman landsstjórar, og frá Ze'-bū-lōn teir ið handfara skrivarans penn.

15 Og prinsarnir av Ís-sā-kār vóru við Dē-bôr-üh; *enntá* Ís-sā-kār, og eisini Bár-ák: hann varð sendur til fōts inn í dalin. Fyri Rēubens deildir vóru miklar hjartahugsanir.

16 Hvi varðst tú *verandi* millum seyðabyrgini, at hoyra fylgjanna jarman? Fyri Rēubens deildir vóru miklar hjartarannsakanir.

17 Gilead varð *verandi* handan Jordan: og hvi varð Dán verandi í skipum? Ásjer helt áfram á sævarstrondini, og varð *verandi* í sínum vikum.

18 Ze'-bū-lōn og Nāph'-tā-li vóru eitt fólk *sum* vādasettu síni lív til deyðan á vallarins høgu plássum.

19 Kongarnir komu og bardust, *tá* bardust kongarnir av Cánaan í Tá'-ā-nāch við vøtnini av Mē-gid'-dō; teir tóku ongan vinning av peningi.

20 Teir bardust frá himni; stjørnurnar í sínum kósum bardust ímóti Sī-sē-rā.

21 Kī'-sjōn-s á streyk teir burt, handa elligamla á, áin Kī'-sjōn. O mín sál, tú hevurt traðkað niður styrki.

22 Tá vórðu hestanna hógvar brotnir við brúk av tvisporingunum, tvisporingunum hjá hinum mektigu teirra.

23 Bannið Mē-rōz, segði eingil HARRANS, bannið beiskligani tess íbúgv; tí at teir komu ikki til hjálpar hjá HARRANUM, til hjálpar hjá HARRANUM ímóti hinum mektigu.

24 Vælsignað uppum kvinnur skal Jā-él, kona Hē-bēr-s Kē-nīt'-a, vera, vælsignað skal hon vera uppum kvinnur í tjaldinum.

25 Hann bað *um* vatn, og hon gav *honum* mjólk; hon bar fram smör í harraligari skál.

26 Hon setti sína hond til naglan, og sína högru hond til verkamansins hamara; og við hamaranum sló hon Sí-sē-rā, hon sló av hövur hans, tá ið hon hevði gatað og sliðið ígjøgn hansara tynningar.

27 Við hennara føtur boygdist hann, hann fell, hann legðist niður: við hennara føtur boygdist hann, hann fell: har *sum* hann boygdist, har datt hann niður deyður.

28 Móðir Sí-sē-rā hugdi út um glugga, og rópti ígjøgnum rimaverkið, Hvi er hansara vagnur *so* leingi um at koma? hvi biða hjólini av hansara vagnum?

29 Hennara visu frýr svaraðu henni, ja, hon vendi aftur svar til sín sjálvs,

30 Hevur teimum ikki hylðnast *væl*? hava teir *ikki* deilt herfongin; til hvønn mann eina gentu *ella* tvær; til Sí-sē-rā ein ymist luttan herfong, ein ymist luttan herfong av nálararbeiði, av ymist luttum nálararbeiði á báðum síðum, *hóskiligt* til hálsarnar á *teimum ið taka* fongin?

31 So lat allar tinar figgindar farast, O HARRI: men *lat* teir, sum elska hann, *vera* sum sólin, tá ið hann gongur fram í síni megi. Og landið hevði hvíld í fjóruti ár.

KAPITUL 6

OG Ísraels børn gjørdu ilt í eygsjón HARRANS: og HARRIN flýggjaði teir inn í hondina á Mí-dí-án í sjeý ár.

2 Og Mí-dí-án-s hond *hevði* yvirvág imóti Ísrael: og orsakað av Mí-dí-ánit-unum gjørdu Ísraels børn sær holurnar sum *eru* í fjøllunum, og hellir, og vígvirkir.

3 Og *soleiðis* varð tað, tá ið

Ísrael hevði *sáað*, at Mí-dí-ánit-arnir komu upp, og A-mál-ék-it-arnir, og børnini úr eystri, enntá teir komu upp imóti teimum;

4 Og teir leiraðust imóti teimum, og oyddu gróður jarðarinnar, til tú komi til Gá'-zā, og eftirlótu einkið *livsupphald* til Ísrael, hvørki seyð, ella oksa, ella asna.

5 Tí at teir komu upp við fenaði sinum og tjøldum sinum, og teir komu sum grashoppur í fjøldleika; *tí* at bæði teir og teirra kamelar vóru uttan tal: og teir fóru inn í landið til at oyðileggja tað.

6 Og Ísrael var avbera niður-undirkomið orsakað av Mí-dí-ánit-unum; og Ísraels børn róptu á HARRAN.

7 ¶ Og tað bar á, tá ið Ísraels børn róptu á HARRAN orsakað av Mí-dí-ánit-unum,

8 At HARRIN sendi prophet at Ísraels børnum, sum segði við teir, Svá sigur HARRIN Guð Ísraels, Eg forði tykkum upp úr Egyptalandi, og forði tykkum út úr trældómshúsinum;

9 Og eg friaði tykkum út úr hondini á Egyptunum, og út úr hondini á øllum ið kúgaðu tykkum, og rak teir út frammi fyri tykkum ifrá, og gav tykkum teirra land;

10 Og eg segði við tykkum, Eg *eri* HARRIN Guð tykkara; óttist ikki gudarnar hjá Amoritunum, í hvørs landi tit búgva: men tit hava ikki lýtt mína rødd.

11 ¶ Og tað kom ein eingil HARRANS, og sat undir eini eik sum *var* í Oph'-rāh, sum *tillhoyrði* Jó'-ásj Á-bi-éz-rit'-a: og sonur hansara Gideon treskti hveiti við vínpersuna, til at fjala *tað* fyri Mí-dí-ánit-unum.

12 Og eingil HARRANS birtist honum, og segði við hann, HARRIN *er* við tær, tú mektigi reyastleikamaður.

13 Og Gideon segði við hann, Á, Harri mín, um HARRIN veri við okkum, hví hevur tá alt hetta viðurfarið okkum? og hvar *veri* allar hans undurgerðir sum várir fedrar taldu okkum um, og søgdu, Førdi ikki HARRIN okkum upp úr Egyptalandi? men nú hevur HARRIN yvirgivið okkum, og flýggjað okkum inn í hendur Mí-di-á-nít'-anna.

14 Og HARRIN hugdi á hann, og segði, Far í hesum tinum mátti, og tú skalt frelsa Ísrael frá hondini á Mí-di-á-nít'-unum: havi eg ikki sent teg?

15 Og hann segði við hann, Á, Harri mín, hvarvið skal eg frelsa Ísrael? sí, mín familja *er* fátæk í Mā-nās'-séh, og eg *eri* hin minsti í húsi faðirs míns.

16 Og HARRIN segði við hann, Eg vil vissuliga vera við tær, og tú skalt sláa Mí-di-á-nít'-arnar sum ein mann.

17 Og hann segði við hann, Um eg nú havi funnið náði í tini eygsjón, tá sýn mær eitt tekin, at tú talar við meg.

18 Vík ikki hiðani, eg biði teg, inntil eg komi til tín, og føri fram mína gávu, og seti *hana* frammi fyri tær. Og hann segði, Eg vil biða til tú komi aftur.

19 ¶ Og Gideon fór inn, og tilreiddi geitarlamb, og ósúrgaðar køkur av eini ē'-fúh av mjøli: kjotið koyrði hann í tægu, og hann koyrði súpanina í krukku, og forði *tað* út at honum undir eikina, og framsetti *tað*.

20 Og eingil Guðs segði við hann, Tak kjotið og tær ósúrgaðu køkurnar, og legg *tey* uppá henda klett, og hell út súpanina. Og hann so gjordi.

21 ¶ Tá setti eingil HARRANS fram endan á stavinum sum *var* í hond hansara, og nam við kjotið og tær ósúrgaðu køkurnar; og tað

reis upp eldur úr klettinum, og tærði upp kjotið og tær ósúrgaðu køkurnar. Tá fór eingil HARRANS avstað úr eygsjón hansara.

22 Og tá ið Gideon varnaðist at hann *var* ein eingil HARRANS, segði Gideon, Akk, Ó Harri GUD! vegna tess at eg havi sæð ein eingil HARRANS andlit til andlits.

23 Og HARRIN segði við hann, Friður *veri* at tær; óttast ikki: tú skalt ikki doyggja.

24 Tá bygdi Gideon altar har at HARRANUM, og kallaði tað Jē-hó'-vāh-sjá'-lóm: at hesum degi *er* tað enn í Oph'-rāh Á-bī-ēz-rīt'-anna.

25 ¶ Og tað bar á hina somu nátt, at HARRIN segði við hann, Tak faðirs tins unga tarv, enntá hin annan ungtarv á sjev ára aldri, og kasta niður altar Bá'-ál-s sum faðir tín hevur, og hogg niður lundina sum *er* hjá tí:

26 Og bygg altar at HARRANUM Guði tinum á toppinum av hesum kletti, í tí fyriskipaða plássinum, og tak hin annan unga tarv, og ofra brennioffur við viðinum av lundini sum tú skalt høgga niður.

27 Tá tók Gideon tiggju menn av tænarum sínum, og gjordi eins og HARRIN hevði sagt við hann: og *soleiðis* varð tað, av tí at hann óttaðist húski faðirs síns, og menn staðarins, at hann kundi ikki gera *tað* um dagin, at hann gjordi *tað* um náttina.

28 ¶ Og tá ið menninir av staðinum reistust árla um morgunin, sí, *tá* var altar Bá'-ál-s kastað niður, og lundin var høgð niður sum *var* hjá tí, og hin annar ungtarvurin var ofraður uppiá altarinum *sum* *var* bygt.

29 Og teir søgdu hvor við annan, Hvør hevur gjørt hetta? Og tá ið teir fregnaðust og spurdu, søgdu teir, Gideon Jō'-ásj sonur hevur gjørt hetta.

30 Tá sөгdu menninir av staðinum við Jó-ásj, Før út son tín, at hann má doyggja: tí hann hefur kastað niður altar Bá-ál-s, og tí at hann hefur hөгt niður lundina sum *var* hjá tí.

31 Og Jó-ásj segði við allar ið stóðu imóti honum, Vilja tit bøna fyrri Bá-ál? vilja tit bjarga honum? hann, sum vil bøna fyrri hann, lat hann verða tiknan av lívi, meðan *enn er* morgun: um hann *veri* gudur, *tá* lat hann bøna fyrri seg sjálvan, av tí at *ein* hefur kastað niður altar hansara.

32 Tí kallaði hann hann á tí degi Jër-üb-bá-ál, og segði, lat Bá-ál bøna imóti honum, av tí at hann hefur kastað niður altar hansara.

33 ¶ Tá vórðu allir Mí-di-á-nít-arnir og Á-mál-ék-ít-arnir og börnini úr eystri savnaðir saman, og fóru yvirum, og slógu upp í Jěz-reels dalinum.

34 Men Andi HARRANS kom á Gideon, og hann blásti lúður; og Á-bí-é-zër var savnaður eftir honum.

35 Og hann sendi sendiboðar út igjögnum allan Mā-nās-séh; sum eisini var savnaður eftir honum: og hann sendi sendiboðar til Ásjer, og til Zē-bū-lōn, og til Nāph'-tā-li; og teir komu upp at mæta teimum.

36 ¶ Og Gideon segði við Guð, Um tú vilt frelsa Ísrael við míni hond, eins og tú hevurt sagt,

37 Sí, *tá* vil eg seta ullarskinn á gólvið; og um döggin verði á skinninum einans, og *tað verði* turt á allari jörðini *við síðuna av*, *tá* skal eg vita at tú vilt frelsa Ísrael við míni hond, eins og tú hevurt sagt.

38 Og tað varð so: tí hann reis upp tíðliga um morgin-árið, og rendi skinnið saman, og vant döggina úr skinninum, fulla skál av vatni.

39 Og Gideon segði við Guð, Lat ei tína firtni verða heita imóti mær, og eg vil tala bert hesa einu ferðina: lat meg royna, eg biði teg, bert hesa einu ferðina við skinninum; lat tað nú vera turt einans á skinninum, og á øllum lendinum lat tað vera dөгг.

40 Og Guð so gjörði ta náttina: tí tað var turt á skinninum einans, og tað var dөгг á øllum lendinum.

KAPITUL 7

TÁ risu Jër-üb-bá-ál, sum er Gideon, og alt fólkið sum við honum *vóru*, upp tíðliga, og slógu upp við síðuna av brunni Hár'-ód-s: so at herliðið hjá Mí-di-á-nít'-unum *vóru* á norður síðuni av teimum, við Mó-réh hegg, í dalinum.

2 Og HARRIN segði við Gideon, Fólkið, sum er við tær, *eru* ov mangir hjá mær til at geva Mí-di-á-nít'-arnar inn í hendur teirra, at ikki Ísrael breggi sær imóti mær, og sigi, Mín egna hond hefur frelst meg.

3 Kom tí nú, og kunnger í oyruni á fólkinum, og sig, Hvørsumhelst *ið er* óttafullur og ræddur, hann vendi aftur og fari avstað snimma frá Gilead fjalli. Og tað vendu aftur av fólkinum tjúgu og tvey túsund; og tað vórðu verandi tiggju túsund.

4 Og HARRIN segði við Gideon, Fólkið *eru* enn ov mangir; før teir oman at vatninum, og eg vil royna teir fyrri teg har: og tað skal verða, at um hvønn eg sigi við teg, Hesin skal fara við tær, hin sami skal fara við tær; og um hvønnsumhelst eg sigi við teg, Hesin skal ikki fara við tær, hin sami skal ikki fara.

5 So hann førði fólkið oman til vatnið: og HARRIN segði við Gideon, Hvær tann sum leppur

av vatninum við tungu síni, eins og hundur leppur, hann skalt tú seta fyrri seg; somuleiðis hvønn tann sum byggir seg niður á síni knø at drekka.

6 Og talið á teimum ið leptu, sum settu sína hond til sín munn, vóru trý hundrað menn: men øll restin av fólkinum boygdu seg niður á síni knø at drekka vatn.

7 Og HARRIN segði við Gideon, Við teimum trý hundrað monnum, sum leptu, vil eg frelsa tykkum, og flýggja Mí-di-ánit'-arnar inn í hond tína: og lat alt hitt fólkid fara hvør maður til pláss sitt.

8 So fólkid tók vistir í hond sína, og lúðrar sínar: og hann sendi alla restina av Ísrael hvønn mann til tjald sitt, og afturhelt teir trý hundrað menninar: og Mí-di-áns herlið var niðanfyrri hann í dalinum.

9 ¶ Og tað hendi hina somu nátt, at HARRIN segði við hann, Reis teg, slepp tær oman at herliðinum; tí eg havi flýggjað tað inn í tína hond.

10 Men um tú óttist at fara oman, tá far tú við Phū-ráh, tænarar tinum, oman til herliðið:

11 Og tú skalt hoyra hvat teir siga; og síðan skulu tínar hendur verða styrktar til at fara oman at herliðinum. Tá fór hann oman við Phū-ráh, tænarar sínum, at útsiðuni av herbúnu monnum sum vóru í herliðinum.

12 Og Mí-di-ánit'-arnir og Á-mál-ék-it'-arnir og øll børnini úr eystri lógu yvireftir í fjøldleika; eins og grashoppur í fjøldleika; og teirra kamelar vóru uttan tal, eins og sandurin við sævarstrond í fjøldleika.

13 Og tá ið Gideon var komin, sí, tá var ein maður har ið segði sínum felaga frá dreymi, og segði, Sí, meg droymdi

dreym, og sí, ein koka av bygg-breyði bóltaði inn í herliðið hjá Mí-di-án, og kom til eitt tjald, og sló tað so at tað fell, og umveldi tað, so at tjaldið lá yvireftir.

14 Og hansara felagi svaraði og segði, Hetta er einkið annað enn svørðið hjá Gideon Jó-ásj syni, einum manni av Ísrael: tí inn í hansara hond hevur Guð flýggjað Mí-di-án, og alt herliðið.

15 ¶ Og tað varð soleiðis, tá ið Gideon hoyrði frásøgnina av dreyminum, og týðingina harav, at hann tilbað, og vendi aftur til Ísraels herlið, og segði, Reisist; tí HARRIN hevur flýggjað inn í tykkara hond Mí-di-áns herlið.

16 Og hann deildi teir trý hundrað menninar í triggjar flokkar, og hann koyrði lúður í hvørs mans hond, við tónum krukum, og lompum inni í krukunum.

17 Og hann segði við teir, Hyggið á meg, og gerið líka-leiðis: og sí, tá ið eg komi til útsiðuna av leirinum, skal tað verða, at so sum eg geri, soleiðis skulu tit gera.

18 Tá ið eg blási við lúðrinum, eg og allir sum við mær eru, tá blásið tit lúðrarnar eisini á hvørjari síðu av øllum leirinum, og sigið, Svørð HARRANS, og Gideons.

19 ¶ So Gideon, og teir hundrað mennir sum við honum vóru, komu at útsiðuni á leirinum í byrjanini av mistattu vøkuni; og teir høvdu bert nýligani sett vaktina: og teir blástu í lúðrarnar, og brutu krukurnar sum vóru í hondum sínum.

20 Og teir triggir flokkarnir blástu í lúðrarnar, og brutu krukurnar, og hildu lampurnar í sínum vinstur hondum, og lúðrarnar í sínum høgru hondum at blása við: og teir róptu, Svørð HARRANS, og Gideons.

21 Og teir stóðu hvør maður í

sínum plássi rundan um leirin: og alt herliðið rann, og geylaði, og flýddi.

22 Og teir trý hundrað blástu í lúðrarnar, og HARRIN setti hvørs mans svorð ímóti felaga hans, enntá út ígjögnum alt herliðið: og herliðið flýddi til Bèth-sjít-táh í Zèr-è-ráth, og til markið hjá Á-bél-mè-hó-láh, at Táb-báth.

23 Og menninir av Ísrael savnaðu seg saman úr Náp-h-tá-li, og úr Asjer, og úr øllum Må-nás-sèh, og eltu eftir Mí-di-á-nít-unum.

24 ¶ Og Gideon sendi boðar út ígjögnum alt È-phrà-ím fjall, sigandi, Komið oman ímóti Mí-di-á-nít-unum, og takið frammi fyri teimum vøtnini til Bèth-bár-áh og Jordan. Tá savnaðu allir menninir av È-phrà-ím seg saman, og tóku vøtnini til Bèth-bár-áh og Jordan.

25 Og teir tóku tveir prinsar hjá Mí-di-á-nít-unum, Or-èb og Zèeb; og teir vógu Or-èb á klettinum Or-èb, og Zèeb vógu teir við vínpersu Zèeb, og eltu Mí-di-án, og komu við hövdunum hjá Or-èb og Zèeb til Gideons hinumegin Jordan.

KAPITUL 8

OG menninir av È-phrà-ím søgdu við hann, Hvi hevurt tú gjørt okkum svá, at tú ikki rópaðirt okkum, tá ið tú fórt at berjast við Mí-di-á-nít-arnar? Og teir skeldaðu við hann hvassliga.

2 Og hann segði við teir, Hvat havi eg nú gjørt í samanburði við tykkum? Èr ikki finhentingin av vinberjum È-phrà-ím-s betri enn vingarður Á-bi-è-zèr-s?

3 Guð hevur flýggjað inn í tykkara heður prinsarnar av Mí-di-án, Or-èb og Zèeb: og hvat var eg førur fyri at gera í samanburði við tykkum? Tá minkaðist teirra firtni ímóti honum, tá ið hann hevði sagt tað.

4 ¶ Og Gideon kom til Jordan, og fór yvirum, hann, og teir trý hundrað menninir ið við honum vóru, ørmaktaðir, tó eltu teir teir.

5 Og hann segði við menninar av Sük-køth, Gevið, eg biði tykkum, fólkinum heilbreyð, sum fylgja mær; tí at teir veri ørmaktaðir, og eg elti eftir Zè-báh og Zál-mün-ná, kongum av Mí-di-án.

6 ¶ Og prinsarnir av Sük-køth søgdu, Èru hendurnar á Zè-báh og Zál-mün-ná nú í tini hond, at vit skuldu givið breyð at heri tínum?

7 Og Gideon segði, Tessvegna, tá ið HARRIN hevur flýggjað Zè-báh og Zál-mün-ná inn í mína hond, tá vil eg riva kjøt tykkara við tornunum úr oyðuni og við tistlum.

8 ¶ Og hann fór niðan haðani til Pèn-ù-èl, og talaði við teir líkaleiðis: og Pèn-ù-èl-s menn svaraðu honum eins og Sük-køth-s menn hövdu svarað honum.

9 Og hann talaði eisini við menninar av Pèn-ù-èl, og segði, Tá ið eg komi aftur í friði, vil eg bróta niður hetta torn.

10 ¶ Men Zè-báh og Zál-mün-ná vóru í Kår-kør, og herliðini hjá teimum við teimum, umleið fimtan túsund menn, allir sum vóru eftir av øllum herliðunum hjá børnum eystursins: tí tað fullu hundrað og tjúgu túsund menn sum drógu svorð.

11 ¶ Og Gideon fór niðan eftir vegi teirra sum dvaldust í tjøldum eystanfyrri Nó-báh og Jøg-bè-háh, og sló herliðið: tí at herliðið var trygt.

12 Og tá ið Zè-báh og Zál-mün-ná flýddu, elti hann eftir teimum, og tók báðar kongarnar av Mí-di-án, Zè-báh og Zál-mün-ná, og loypti ekka á alt herliðið.

13 ¶ Og Gideon Jó-ásj sonur vendi aftur frá bardaga áðrenn sólin var uppi,

14 Og fangaði ungan mann av monnum Sūk-kóth-s, og fregnaði av honum: og hann skrifaði honum upp prinsarnar av Sūk-kóth, og hinar elstu tess, *enmtá* trísinstjúgu og seytjan menn.

15 Og hann kom at monnum Sūk-kóth-s, og segði, Sí Zē-báh og Zál-mün-ná, sum tit niðurgjördu meg við, og søgdu, *Eru* hendurnar á Zē-báh og Zál-mün-ná nú í tíni hond, at vit skuldu givið breyð til tinar menn *sum eru* móðir?

16 Og hann tók hinar elstu staðarins, og tornir úr oyðuni og tistlar, og við teimum *gav* hann Sūk-kóth-s monnum lærustriku.

17 Og hann bardi niður Pén-ù-éls torn, og vá staðarmenninar.

18 ¶ Tá segði hann við Zē-báh og Zál-mün-ná, Hvørsháttar menn *vóru* teir sum tit vógu í Tá-bór? Og teir svaraðu, Eins og tú ert, soleiðis *vóru* teir; hvør einstakur líknaði kongsbørnum.

19 Og hann segði, Teir *vóru* brøður mínir, *enmtá* synir móður mínar: *sum* HARRIN livir, um tit høvdu bjargað teimum á lívi, so vildi eg ikki vigið tykkum.

20 Og hann segði við Jē-thēr, sín frumborna, Upp, og veg teir. Men unglingin brá ikki brandi sínum: tí hann óttaðist, av tí at hann enn var unglingi.

21 Tá søgdu Zē-báh og Zál-mün-ná, Ris tú, og fall á okkum: tí eins og maðurin er, *soleiðis* er styrki hansara. Og Gideon reistist, og vá Zē-báh og Zál-mün-ná, og tók burtur prýðislutirnar sum *vóru* á háls-unum á teirra kamelum.

22 ¶ Tá søgdu menninir av Ísrael við Gideon, Rík tú yvir okkum, bæði tú, og sonur tín, og eisini sonarsonur tín: tí at tú hevurt útfriað okkum frá Mí-di-án-s hond.

23 Og Gideon segði við teir,

Eg vil ikki ríkja yvir tykkum, eiheldur skal sonur mín ríkja yvir tykkum: HARRIN skal ríkja yvir tykkum.

24 ¶ Og Gideon segði við teir, Eg vildi tráað eina umbøn av tykkum, at tit vildu givið mær hvør maður oyrnaringarnar av sínum herfongi. (Tí teir høvdu gyltar oyrnaringar, av tí at teir *vóru* Ísj-má-ē-lit-ar.)

25 Og teir svaraðu, Vit vilja villigani geva teir. Og teir breiddu klæði, og kastaðu hari hvør maður oyrnaringarnar av sínum herfongi.

26 Og vektin á gyltu oyrnaring-unum, sum hann umbað, var túsund og sjev hundrað *sje'-kl-ar* av gulli; umframt prýðislutir, og hálsbond, og purpur klædnað sum var á kongunum av Mí-di-án, og umframt keturnar sum *vóru* um hálsarnar á teirra kamelum.

27 Og Gideon gjörði ē-phöd-u harúr, og setti hana í stað sín, *enmtá* í Oph-ráh: og alt Ísrael fór hagar horandi eftir henni: hvat ting gjörðist ein snerra hjá Gideoni, og fyri hús hans.

28 ¶ Svá varð Mí-di-án undirlagt frammi fyri børnum Ísraels, so at teir ikki hevjaðu síni høvur meira. Og landið var í stilli í fjóruti ár á døgum Gideons.

29 ¶ Og Jēr-üb-bá-ál Jó-ásj sonur fór og búði í sínum egna húsi.

30 Og Gideon hevði trísinstjúgu og tiggju synir av sínum likami gitnar: tí hann hevði mangar konur.

31 Og hansara medkona sum var í Sje'-chēm, eisini hon føddi honum son, hvørs navn hann kallaði Á-bí-mē-lēch.

32 ¶ Og Gideon, sonur Jó-ásj, doyði í góðum gomlum aldri, og varð jarðaður í gravhýsi Jó-ásj, faðirs síns, í Oph-ráh Á-bi-ēz-rit-anna.

DÓMARARNIR 9

33 Og tað bar á, so skjótt sum Gideon var deyður, at Ísraels börn snúðust aftur, og fóru horandi eftir Bá'al-ím, og gjørdu Bá'al-bé-rith til sín gud.

34 Og Ísraels börn mintust ikki til HARRAN sín Guð, sum hevði friað teir út úr hondunum á øllum teirra figgindum á hvørjari síðu:

35 Eiheldur sýndu teir blídni mótt húsi Jër-úb-bá'al-s, *nevni-liga*, Gideons, samsvarandi allari teirri gódsku sum hann hevði sýnt Ísrael.

KAPITUL 9

OG Á-bí-mê-lêch Jër-úb-bá'al-s sonur fór til Sjê-chêm til móðurbrøður sínar, og samtalaði við teir, og við alla familjuna av húsi móðurfaðirs síns, og segði,

2 Talið, eg biði tykkum, í oyruni á øllum monnunum av Sjê-chêm, Hvørt er betri hjá tykkum, antin at allir synirnir hjá Jër-úb-bá'al-i, *sum eru* trísinstjúgu og tiggju persónar, ríki yvir tykkum, ella at ein ríki yvir tykkum? minnst eisini til at eg eri bein tykkara og kjøt tykkara.

3 Og hansara móðurbrøður talaðu um hann í oyruni á øllum monnum Sjê-chêm-s øll hesi orðini: og teirra hjertu bendust til at fylgja Á-bí-mê-lêch-i; tí at teir søgdu, Hann er bróðir okkara.

4 Og teir góvu honum trísinstjúgu og tiggju *stykki* av silvuri úr húsi Bá'al-bé-rith-s, hvarvið Á-bí-mê-lêch leigaði fáfongdar og lættisligar persónar, sum fylgdu honum.

5 Og hann fór til hús faðirs síns í Óph-ráh, og vá brøður sínar, synir Jër-úb-bá'al-s, *sum vóru* trísinstjúgu og tiggju persónar, á einum steini: men tó var Jó-thám, yngsti sonur Jër-úb-bá'al-s, eftir; tí hann fjaldi seg.

6 Og allir menninir av Sjê-

Abimelech verður gjørdur til kong

chêm savnaðu seg saman, og alt hús Mil-lô-s, og fóru, og gjørdu Á-bí-mê-lêch til kong, við slættan av súluni sum var í Sjê-chêm.

7 ¶ Og tá ið teir søgdu tað fyri Jó-thám-i, fór hann og stóð á toppinum av Gê-rí-zim fjalli, og lyfti upp sína rødd, og gelti, og segði við teir, Lýðið á meg, tit menn av Sjê-chêm, at Guð má lýða á tykkum.

8 Trøini fóru fram *einuferð* at salva kong yvir sær; og tey søgdu við olivintræið, Rík tú yvir okkum.

9 Men olivintræið segði við tey, Skuldi eg farið frá mínum fiti, sum teir, við mær, æra Guð og mann við, og farið at verðið framflutt yvir trøini?

10 Og trøini søgdu við fikutræið, Kom tú, og rík yvir okkum.

11 Men fikutræið segði við tey, Skuldi eg yvirgivið mína søtsemi, og mína góðu frukt, og farið at verðið framflutt yvir trøini?

12 Tá søgdu trøini við víntræið, Kom tú, og rík yvir okkum.

13 Og vinttræið segði við tey, Skuldi eg farið frá mínum víni, sum kætir Guð og mann, og farið at verðið framflutt yvir trøini?

14 Tá søgdu øll trøini við rossaberjarunnin, Kom tú, og rík yvir okkum.

15 Og rossaberjarunnurin segði við trøini, Um tit í sannleika salvi meg til kong yvir tykkum, tá komið og setið tykkara álit á mín skugga: og um ikki, lat so eld koma út úr rossaberjarunninum, og tæra upp sedristrø Li-bá-nôn-s.

16 Um tit tí nú havi gjørt sannliga og ærliga, í at tit hava gjørt Á-bí-mê-lêch til kong, og um tit havi farið væl við Jër-úb-bá'al-i og húsi hans, og havi gjørt honum samsvarandi uppi-burði handa hans;

17 (Tí at faðir mín bardist fyri tykkum, og váðasetti sitt lív fjart,

og friaði tykkum út úr hondini á Mí·di·án:

18 Og tí eru risnir upp ímóti faðirs míns húsi henda dag, og hava dripið hansara synir, trísinstjúgu og tíggu persónar, á einum steini, og hava gjört Á·bí·mê·lêch, son tænastrugentu hansara, til kong yvir monnum Sjê·chêm·s, av tí at hann er bróðir tykkara;)

19 Um tit tá havi farið sannliga og ærliga við Jêr·úb·bá·ál·i og við hansara húsi henda dag, tá fegnist tit í Á·bí·mê·lêch·i, og lat hann eisini fegnst í tykkum:

20 Men um ikki, lat so eld koma út frá Á·bí·mê·lêch·i, og tæra upp Sjê·chêm·s menn, og Mil·lô·s hús; og lat eld koma út frá Sjê·chêm·s monnum, og frá Mil·lô·s húsi, og tæra upp Á·bí·mê·lêch·i.

21 Og Jó·thám rann avstað, og flýddi, og fór til Bêer, og dvaldist har, av ótta fyri Á·bí·mê·lêch·i, bróður sínum.

22 ¶ Tá ið Á·bí·mê·lêch hevði ríkt í trý ár yvir Ísrael,

23 Tá sendi Guð ein illan anda ímillum Á·bí·mê·lêch og menninar av Sjê·chêm; og menninir av Sjê·chêm fóru svikaligani við Á·bí·mê·lêch·i:

24 At grimdin, gjørd við teir trísinstjúgu og tíggu synirnar hjá Jêr·úb·bá·ál·i, mátti koma, og teirra blóð verða lagt á Á·bí·mê·lêch teirra bróður, sum vá teir; og á menninar av Sjê·chêm, sum dugnaðu honum í drepingini av hansara bróðrum.

25 Og menninir av Sjê·chêm settu liggjarar á lúri eftir honum á toppin av fjøllunum, og teir rændu allar sum komu yvireftir tann vegin um teir: og tað varð sagt Á·bí·mê·lêch·i.

26 Og Gá·ál, sonur Ê·bêd·s, kom við sínum bróðrum, og fór yvir til Sjê·chêm: og menninir av Sjê·chêm settu sitt álit á hann.

27 Og teir fóru út á akrarnar, og savnaðu sínar vingardar, og trúðu *vindrúvurnar*, og hildu *sær* at gamni, og fóru inn í hús guds síns, og ótu og drukku, og bannaðu Á·bí·mê·lêch.

28 Og Gá·ál, sonur Ê·bêd·s, segði, Hvør er Á·bí·mê·lêch, og hvør er Sjê·chêm, at vit skuldu tænt honum? er hann ikki sonur Jêr·úb·bá·ál·s? og Zê·búl yvirmaður hans? tænið monnunum hjá Há·môr·i, faðir Sjê·chêm·s: tí hvi skuldu vit tænt honum?

29 Og gævi Guð hetta fólk var undir míni hond! tá vildi eg flutt burtur Á·bí·mê·lêch. Og hann segði við Á·bí·mê·lêch, Øk um her tín, og kom út.

30 ¶ Og tá ið Zê·búl, stjórnari staðarins, hoyrði orðini hjá Gá·ál Ê·bêd·s syni, varð hansara firtni kynd.

31 Og hann sendi sendiboðar til Á·bí·mê·lêch·s loynliga, sigandi, Sí, Gá·ál Ê·bêd·s sonur og hansara bróður veri komnir til Sjê·chêm; og sí, teir vígvirkja staðin ímóti tær.

32 Far tí nú upp um náttina, tú og fólkíð sum við tær er, og ligg á lúri í akrinum:

33 Og tað skal verða, at um morgunin, so skjótt sum sólin er uppi, skalt tú risa tíðliga, og ráðast á staðin: og sí, tá ið hann, og fólkíð sum við honum er, koma út ímóti tær, tá kanst tú gera við teir so sum tú fert at finna høvi til.

34 ¶ Og Á·bí·mê·lêch fór upp, og alt fólkíð sum við honum var, um náttina, og teir lógu á lúri ímóti Sjê·chêm í fyra flokkum.

35 Og Gá·ál Ê·bêd·s sonur fór út, og stóð í inngongdini av staðarportrinum: og Á·bí·mê·lêch reis upp, og fólkíð sum við honum var, frá at liggja á lúri.

36 Og tá ið Gá·ál sá fólkíð, segði hann til Zê·búl·s, Sí, tað koma fólk oman av toppinum av

fjöllunum. Og Zé-búl segði við hann, Tú sært skuggan av fjöllunum, sum *um tey vóru* menn.

37 Og Gá-ál talaði aftur og segði, Siggj, tað koma fólk oman eftir miðjum landinum, og ein annar flokkur kemur frameftir eftir slætta Mē-ó-nē-nīm-s.

38 Tá segði Zé-búl við hann, Hvar *er* nú tín munnur, við hvørjum tú segðirt, Hvør *er* Á-bí-mê-lêch, at vit skuldu tænt honum? *er* hetta ikki fólkíð sum tú hevurt vanvirt? far út, eg biði nú, og berst við teir.

39 Og Gá-ál fór út frammanfyri monnunum av Sje-chêm, og bardist við Á-bí-mê-lêch.

40 Og Á-bí-mê-lêch elti hann, og hann flyddi frammanfyri honum, og mangir vórðu kollrendir og særdir, *heilt* til inngongdina av portrinum.

41 Og Á-bí-mê-lêch dvaldist í Á-rú-máh: og Zé-búl stoytti út Gá-ál og brøður hansara, at teir skuldu ikki dvøljast í Sje-chêm.

42 Og tað bar á um morginárið, at fólkíð fór út á akurin; og teir søgdu Á-bí-mê-lêch-i frá.

43 Og hann tók fólkíð, og deildi teir í triggiar flokkar, og lá á lúri í akrinum, og hugdi, og sí, fólkíð *vóru* komnir út úr staðinum; og hann reis upp ímóti teimum, og sló teir.

44 Og Á-bí-mê-lêch, og flokkurin sum *var* við honum, tustu frameftir, og stóðu í inngongdini av staðarportrinum: og *hínir* báðir flokkarnir lupu á alt *fólkíð* sum *var* í akrunum, og vógu teir.

45 Og Á-bí-mê-lêch bardist ímóti staðinum allan tann dagin; og hann tók staðin, og vá fólkíð sum hari *var*, og bardi niður staðin, og sáaði hann við salti.

46 ¶ Og tá ið allir menninir av Sje-chêm-s-torninum hoyrdu tað, fóru teir inn í ein festning av húsinum hjá gudinum Bē-rith.

47 Og tað varð sagt Á-bí-mê-lêch-i, at allir menninir av Sje-chêm-s-torninum vóru savnaðir saman.

48 Og Á-bí-mê-lêch slapp sær upp til Zál-môn fjals, hann og alt fólkíð sum við honum *var*; og Á-bí-mê-lêch tók eina øks í sína hond, og høgdi niður ein bul frá trøunum, og tók hann, og legði *hann* á sína øksl, og segði við fólkíð sum við honum *var*, Tað, *sum* tit hava sæð meg gjørt, gerið skjótt, og gerið sum eg *havi* gjørt.

49 Og alt fólkíð somuleiðis høgdu niður hvør maður sin bul, og fylgdu Á-bí-mê-lêch-i, og settu *teir* til festningin, og settu eld á festningin omanyvir teir; so at allir menninir av Sje-chêm-s-torninum doyðu eisini, umleið eitt túsund menn og kvinnur.

50 ¶ Tá fór Á-bí-mê-lêch til Thé-béz, og leiraðist ímóti Thé-béz, og tók hann.

51 Men har var sterkt torn innanfyri staðin, og hagar flyddu allir menninir og kvinnurnar, og øll tey úr staðinum, og lokaðu *tað* til sín, og sluppu sær upp til toppin av torninum.

52 Og Á-bí-mê-lêch kom at torninum, og bardist ímóti tí, og fór tætt til dynnar á torninum at brenna tað við eldi.

53 Og ein ávis kvinna kastaði eitt stykki av kvarnarsteini yvir høvdið á Á-bí-mê-lêch-i, og alt til at bróta skóltin hjá honum.

54 Tá rópaði hann skundisligani á unga mannin, hansara vápnasvein, og segði við hann, Drag svørð títt, og veg meg, at menn ikki sigi um meg, Ein kvinna vá hann. Og hans ungi maður stoytti hann ígjøgn, og hann doyði.

55 Og tá ið menninir av Ísrael sóu at Á-bí-mê-lêch var deyður, fóru teir avstað, hvør maður til pláss sitt.

56 ¶ Svá rindaði Guð vondskuna hjá Abí-mê-lêch-i, sum hann gjörði faðir sínum, í at vega sínar sjeyti brøður:

57 Og alt tað illa hjá monnum Sjê-chêms rindaði Guð omanyvir høvdini á teimum: og omanyvir teir kom bœlbønin hjá Jó-thâm-i Jêr-úb-bá-âls syni.

KAPITUL 10

OG eftir Abí-mê-lêch reistist at verja Israel Tó-lá Pū-âh sonur, Dôdo-s sonar, ein maður av Ís-sâ-kâr; og hann dvaldist í Sjá-mír á Ê-phrâ-îm fjalli.

2 Og hann dömdi Ísrael í tjúgu og trý ár, og doyði, og varð jarðaður í Sjá-mír.

3 ¶ Og eftir hann reistist Já-îr, ein Gileaditi, og dömdi Ísrael í tjúgu og tvey ár.

4 Og hann hevði triati synir sum riðu á triati asnafylum, og teir høvdu triati staðir sum eru kallaðir Há-vôth-já-îr at hesum degi, sum eru í landi Gileads.

5 Og Já-îr doyði, og varð jarðaður í Cá-môn.

6 ¶ Og Ísraels børn gjördu ilt aftur í HARRANS eygsjón, og tæntu Bá-âlim, og Asj-tâ-rôth, og gudunum hjá Síriu, og gudunum hjá Zí-dôn, og gudunum hjá Móab, og gudunum hjá Ammons børnum, og gudunum hjá Philistunum, og yvirgóvu HARRAN, og tæntu ikki honum.

7 Og HARRANS firtni varð heit ímóti Ísrael, og hann seldi teir inn í hendurnar á Philistunum, og inn í hendurnar á børnum Ammons.

8 Og tað árið plágaðu og kúgaðu teir Ísraels børn: í átjan ár, øll Ísraels børn sum vóru hinumegin Jordan í landi Amoritanna, sum er í Gilead.

9 Harafturat fóru Ammons børn yvirum Jordan at berjast eisini ímóti Judah, og ímóti Ben-

jamin, og ímóti Ê-phrâ-îms húsi; so at Ísrael var sára neyðstätt.

10 ¶ Og Ísraels børn róptu á HARRAN, og søgdu, Vit hava syndað ímóti tær, Guð tí at vit hava yvirgivið Bæði váran, og eisini tænt Bá-âlim.

11 Og HARRIN segði við børn Ísraels, Friaði eg tykkum ikki út frá Egyptunum, og frá Amoritunum, frá børnum Ammons, og frá Philistunum?

12 Zí-dô-ni-ararnir eisini, og Á-mâl-êk-îr-arnir, og Mâ-ôn-îr-arnir, kúgaðu tykkum; og tit rópaðu til mín, og eg friaði tykkum út úr teirra hond.

13 Tó hava tit yvirgivið meg, og tænt øðrum gudum: hvørsvegna eg vil ikki fría tykkum út meira.

14 Farið og rópið á gudar-nar sum tit hava valt; lat teir fría tykkum út í tíðini av tykkara trongslu.

15 ¶ Og Ísraels børn søgdu við HARRAN, Vit hava syndað: ger tú við okkum hvatsumhelst tær tykir gott; fría okkum bert út, vit biðja teg, henda dag.

16 Og teir koyrdu burtur fremmandu gudar-nar sín ámillum ífrá, og tæntu HARRANUM: og hansara sál var hørm vegna vesældóm Ísraels.

17 Síðan vórðu Ammons børn savnaðir saman, og leiraðust í Gilead. Og Ísraels børn savnaðu seg saman, og leiraðust í Miz-pêh.

18 Og fólkið og prinsarnir av Gilead søgdu hvør til annan, Hvør maður er hann sum vil byrja at berjast ímóti Ammons børnum? hann skal vera høvd yvir øllum íbúgvum Gileads.

KAPITUL 11

MEN Jêph-tâh Gileaditi var mektigur reystleikamaður, og hann var sonur eina skökju: og Gilead gat Jêph-tâh.

2 Og kona Gileads fœddi

honum synir; og synirnir hjá konu hansara vuku upp, og teir stoyttu út Jēph-tāh, og sögdu við hann, Tú skalt ekki arva í húsi faðirs okkara; tí at tú ert sonur fremmanda kvinnu.

3 Tá flýddi Jēph-tāh frá brøðrum sínum, og dvaldist í landi Tóbs; og tað vórðu savnaðir fáfongdir menn til Jēph-tāh, og fóru út við honum.

4 ¶ Og tað hendi í framliðing tíðarinnar, at Ammons børn fóru kríggj ímóti Ísrael.

5 Og tað varð soleiðis, at tá ið Ammons børn fóru kríggj ímóti Ísrael, fóru teir elstu av Gilead at heinta Jēph-tāh úr landi Tóbs:

6 Og teir sögdu við Jēph-tāh, Kom, og ver hövuðsmaður okkara, at vit mega berjast við børn Ammons.

7 Og Jēph-tāh segði við teir elstu av Gilead, Hataðu tit ekki meg, og róku meg út úr faðirs míns húsi? og hví eru tit komnir til mín nú tá ið tit eru í neyð?

8 Og teir elstu av Gilead sögdu við Jēph-tāh, Tí venda vit aftur til tín nú, at tú mást fara við okkum, og berjast ímóti børnum Ammons, og vera vårt hövur yvir øllum íbúgvum Gileads.

9 Og Jēph-tāh segði við teir elstu av Gilead, Um tit føri meg heim aftur at berjast ímóti børnum Ammons, og HARRIN flýggi teir frammi fyri mær, skal eg so vera hövur tykkara?

10 Og teir elstu av Gilead sögdu við Jēph-tāh, HARRIN veri vitni ímillum okkum, um vit geri ekki soleiðis, samsvarandi orðum tinum.

11 Tá fór Jēph-tāh við teimum elstu av Gilead, og fólkið gjordi hann til hövd og til hövuðsmann yvir sær: og Jēph-tāh mælti øll síni orð frammi fyri HARRANUM í Miz-pēh.

12 ¶ Og Jēph-tāh sendi sendiboðar til kongs Ammons barna, sigandi, Hvat hevurt tú at gera við meg, at tú ert komin ímóti mær at berjast í landi mínum?

13 Og kongur Ammons barna svaraði sendiboðum Jēph-tāh, Av tí at Ísrael tók burtur land mitt, tá ið teir komu upp úr Egyptalandi, frá Arnon heilt til Jáb-bök, og til Jordan: endurbøt tí nú tey londini aftur friðsamliga.

14 Og Jēph-tāh sendi sendiboðar aftur til kongs Ammons barna:

15 Og segði við hann, Svá sigur Jēph-tāh, Ísrael tók ekki burtur land Móabs, ella land Ammons barna:

16 Men tá ið Ísrael kom upp úr Egyptalandi, og gekk ígjøgnum oyðuna til Reyðahavið, og kom til Ká'-dēs; j;

17 Tá sendi Ísrael sendiboðar at kongi E'-dóm-s, sigandi, Lat meg, eg biði teg, fara ígjøgnum land titt: men kongur E'-dóm-s vildi ekki lýða hará. Og á líkan hátt sendu teir at kongi Móabs: men hann vildi ekki samtykkja: og Ísrael varð verandi í Ká'-dēs; j.

18 Tá fóru teir frameftir ígjøgnum oyðuna, og kringfóru land E'-dóm-s, og land Móabs, og komu eftir eystur síðuni av landi Móabs, og slógu upp hinumegin Arnon, men komu ekki innum mark Móabs: tí at Arnon var mark Móabs.

19 Og Ísrael sendi sendiboðar at Sī-hön, Amorita kongi, Hēs; j-bön-s kongi; og Ísrael segði við hann, Lat okkum fara yvir, vit biðja teg, ígjøgnum titt land inn í pláss mitt.

20 Men Sī-hön leit ekki á Ísrael at fara ígjøgnum bredda sín: men Sī-hön savnaði alt sitt fólk saman, og sló upp í Já-ház, og bardist ímóti Ísrael.

21 Og HARRIN Guð Ísraels flýggjaði Sí'hön og alt hansara fólk inn í hond Ísraels, og teir slógu teir: so Ísrael ognaðist alt landið hjá Amoritunum, íbúgvum tess lands.

22 Og teir ognáðust allar breiddarnar hjá Amoritunum, frá Arnon alt at Jáb'bök, og frá oyðuni alt at Jordan.

23 So nú hefur HARRIN Guð Ísraels avognað Amoritarnar frammi undan fólki sínum Ísrael, og skuldirt tú ognast tað?

24 Vilt ikki tú ognast tað sum Ké'mösj, gudur tín, gevur tær at ognast? So hvønnsumhelst HARRIN Guð okkara fer at reka út frammi undan okkum, teir vilja vit soleiðis ognast.

25 Og nú, ert tú nakað ting betri enn Bálak Zip'pör-s sonur, kongur av Móab? stríddist hann nakrantíð ímóti Ísrael, ella bardist hann nakrantíð ímóti teimum,

26 Meðan Ísrael búði í Hēs'j-bön og hennara býum, og í Á-rö-ër og hennara býum, og í øllum staðunum ið veri seg yvireftir við breiddarnar av Arnon, í trý hundrað ár? hví endurvunnu tit teir tí ikki innanfyri ta tíð?

27 Hvørsvegna eg havi ikki syndað ímóti tær, men tú gert mær órætt í at kríggjast ímóti mær: HARRIN Dómarin veri dómari henda dag ímillum børn Ísraels og børn Ammons.

28 Men kongurinn hjá Ammons børnum lýddi ikki á orðini hjá Jēph'táh sum hann sendi honum.

29 ¶ Tá kom Andi HARRANS á Jēph'táh, og hann fór yvir Gilead, og Mā'nās'séh, og fór yvir Miz'pēh Gileads, og frá Miz'pēh Gileads fór hann yvir at børnum Ammons.

30 Og Jēph'táh strongdi

heiti at HARRANUM, og segði, Um tú uttan svit fert at flýggja børn Ammons inn í hendur mínar,

31 Tá skal tað verða, at hvatsumhelst ið kemur fram úr dyrnum á mínum húsi at mæta mær, tá ið eg komi aftur í friði frá børnum Ammons, skal vissuliga verða HARRANS, og eg vil ofra tað upp til brennioffur.

32 ¶ So Jēph'táh fór yvir at børnum Ammons at berjast ímóti teimum; og HARRIN flýggjaði teir inn í hendur hansara.

33 Og hann sló teir frá Á-rö-ër, heilt til tú komi til Mīn'nīth, emtá tjúgu staðir, og at vingarðaslættanum, við sera miklari slátran. Svá vórðu børn Ammons undirlögð frammi fyri børnum Ísraels.

34 ¶ Og Jēph'táh kom til Miz'pēh at húsi sínum, og sí, dóttir hansara kom út at mæta honum við tamburinum og við dansum: og hon var einasta barn hansara; umframta hana hevði hann hvørki son ella dóttur.

35 Og tað bar á, tá ið hann sá hana, at hann skræddi klæðir síni, og segði, Akk, dóttir mín! tú hevurt ført meg sera lágt, og tú ert ein av teimum sum órógva meg: tí at eg havi opnað mín munn at HARRANUM, og eg kann ei fara tilbakar.

36 Og hon segði við hann, Mīn faðir, um tú hevurt opnað tín munn at HARRANUM, tá ger við meg samsvarandi tí sum hevur gingið út úr munni tínum; so mikið sum HARRIN hevur tikið hevnd fyri teg av tínum figgindum, emtá av børnum Ammons.

37 Og hon segði við faðir sín, Lat hetta verða gjørt fyri meg: lat meg vera í tveir mánaðir, at eg má fara niðan og

oman á fjøllunum, og gráta mín jomfrúdom, eg og mínir felagar.

38 Og hann segði, Far. Og hann sendi hana burtur í tveir mánaðir: og hon fór við lags-systurum sínum, og græt sín jomfrúdom á fjøllunum.

39 Og tað hendi við endan á tveim mánaðum, at hon vendi aftur at faðir sínum, sum gjørdi við hana *samsvarandi* sínum heiti sum hann hevði heitt: og hon kendi ongan mann. Og tað var skikkur í Ísrael,

40 At Ísraels døtur fóru árliga at harma dóttur Jēph-tāh Gileadita fyra dagar um árið.

KAPITUL 12

OG menninir av E-phrā-im savnaðu seg saman, og fóru norðureftir, og søgdu við Jēph-tāh, Hví fórt tú yvir at berjast imóti børnum Ammons, og rópaðirt ikki okkum at fara við tær? vit vilja brenna títt hús omanyvir teg við eldi.

2 Og Jēph-tāh segði við teir, Eg og mitt fólk vóru við mikið stríð við børn Ammons; og tá ið eg rópaði tykkum, friaðu tit meg ikki út úr teirra hondum.

3 Og tá ið eg sá at tit friaðu meg ikki út, setti eg lív mítt í hendur mínar, og fór yvir imóti børnum Ammons, og HARRIN flýggjaði teir inn í mína hond: hví eru tit tá komnir niðan til mín henda dag, at berjast imóti mær?

4 Tá savnaði Jēph-tāh saman allar menn Gileads, og bardist við E-phrā-im: og menninir av Gilead slógu E-phrā-im, av tí at teir søgdu, Tit Gileaditar eru flóttamenn av E-phrā-im millum E-phrā-im-it'-arnar, og millum Mā-nās-sit'-arnar.

5 Og Gileaditarnir tóku vaðini av Jordan frammi fyri E-phrā-im-it'-unum: og tað varð *soleiðis*, at

tá ið teir E-phrā-im-it'-arnir, sum høvdu komist undan, søgdu, Lat meg fara yvirum; at menninir av Gilead søgdu við hann, Ert tú E-phrā-im-it'-i? Um hann tá segði, Nei;

6 So søgdu teir við hann, Sig nú Sjub-bō-lēth: og hann segði Sib-bō-lēth: tí hann kundi ikki mynda at úttala tað rætt. Tá tóku teir hann, og vógu hann við vaðini av Jordan: og tað fullu á teirri tíð av E-phrā-im-it'-unum fjøruti og tvey túsund.

7 Og Jēph-tāh dømdi Ísrael í seks ár. So doyði Jēph-tāh Gileaditi, og varð jarðaður í einum av staðum Gileads.

8 ¶ Og eftir hann dømdi Ib-zān úr Beth-lehem Ísrael.

9 Og hann hevði triati synir, og triati døtur, sum hann sendi útumkring, og tók inn triati døtur frá útumkring til synir sínar. Og hann dømdi Ísrael í sjev ár.

10 So doyði Ib-zān, og varð jarðaður í Beth-lehem.

11 ¶ Og eftir hann dømdi E-lōn, ein Zē-bū-lōn-it'-i, Ísrael; og hann dømdi Ísrael í tiggju ár.

12 Og E-lōn Zē-bū-lōn-it'-i doyði, og varð jarðaður í Ai-jā-lōn í landi Zē-bū-lōn-s.

13 ¶ Og eftir hann dømdi Abdon Hil-lēl-s sonur, ein Pi-rā-thōn-it'-i, Ísrael.

14 Og hann hevði fyrati synir og triati systkinasynir, sum riðu á trisinstjúgu og tiggju asnafylm: og hann dømdi Ísrael í átta ár.

15 Og Abdon Hil-lēl-s sonur Pi-rā-thōn-it'-i doyði, og varð jarðaður í Pi-rā-thōn í landi E-phrā-im-s, á fjalli A-māl-ēk-it'-anna.

KAPITUL 13

OG børn Ísraels gjørdur ilt aftur í HARRANS eygsjón; og HARRIN flýggjaði teir inn í hondina á P̄ilistunum í fyrati ár.

2 ¶ Og tað var ein ávísur maður úr Zór'áh, av familju Dánitanna, hvørs navn var Mā-nó'áh; og kona hansara var óburin, og føddi ikki.

3 Og eingil HARRANS birtist kvinnuni, og segði við hana, Sí nú, tú ert óburin, og føðirt ei: men tú skalt ala fram, og føða son.

4 Ver tí nú varin, eg biði teg, og drekk ikki vín ella sterkan drykk, og et ikki nakað óreint ting:

5 Tí sí, tú skalt ala fram, og føða son; og einkið rakiblað skal koma á høvur hans: tí barnið skal vera Nazariti at Guði frá móðurlívinum: og hann skal fara undir at fria út Ísrael úr hondini á Philistunum.

6 ¶ Tá kom kvinnan og taldi manni sínum, og segði, Ein Guðs maður kom at mær, og ásjón hansara var líka sum ásjónin hjá einum eingli Guðs, sera ræðulig: men eg spurdi hann ikki hvaðani hann var, eiheldur segði hann mær navn sitt:

7 Men hann segði við meg, Sí, tú skalt ala fram, og føða son; og nú, drekk einkið vín ella sterkan drykk, eiheldur et nakað óreint ting: tí barnið skal vera Nazariti fyrri Guði frá móðurlívi til sín deyðadag.

8 ¶ Tá nolaði Mā-nó'áh HARRAN, og segði, O Harri mín, lat Guðs mannin, sum tú sendirt, koma aftur til okkara, og læra okkum hvat vit skulu gera barninum ið skal verða føddur.

9 Og Guð lýddi á røddina hjá Mā-nó'áh; og eingil Guðs kom aftur at kvinnuni, sum hon sat í akrinum: men Mā-nó'áh, maður hennara, var ikki hjá henni.

10 Og kvinnan gjørdi skjótt, og rann, og sýndi manni sínum, og segði við hann, Sí, maðurin

hevur birtst mær, sum kom til mín hin dagin.

11 Og Mā-nó'áh reistist, og fór aftaná konu síni, og kom til mannin, og segði við hann, Ert tú maðurin sum talaðirt við kvinnuna? Og hann segði, Eg eri.

12 Og Mā-nó'áh segði, Lat nú orð tini bera á. Hvussu skulu vit fyriskipa barninum, og hvussu skulu vit gera honum?

13 Og eingil HARRANS segði við Mā-nó'áh, Fyri øllum, sum eg segði við kvinnuna, veri hon varin.

14 Hon má ikki eta av nøkrum ið kemur av víntrænum, eiheldur drekki hon vín, ella sterkan drykk, ella eti nakað óreint ting: øllum, sum eg beyð henni, gevi hon ans eftir.

15 ¶ Og Mā-nó'áh segði við eingil HARRANS, Eg biði teg, lat okkum afturhalda teg, inntil vit fara at hava tilreitt tær eitt geitarlamb.

16 Og eingil HARRANS segði við Mā-nó'áh, Tó at tú afturhaldi meg, vil eg ikki eta av breyði tinum: og um tú vilt ofra brennioffur, mást tú ofra HARRANUM tað. Tí Mā-nó'áh vitsti ikki at hann var ein eingil HARRANS.

17 Og Mā-nó'áh segði við eingil HARRANS, Hvat er navn títt, so at, tá ið tínar framsagnir bera á, vit mega gera tær heiður?

18 Og eingil HARRANS segði við hann, Hvi spyrst tú soleiðis eftir navni mínum, eftirsum at tað er loyniligt?

19 So Mā-nó'áh tók eitt geitarlamb við matofri, og ofraði tað á kletti at HARRANUM: og eingilin gjørdi undursamliga; og Mā-nó'áh og kona hansara hugdu at.

20 Tí at tað bar á, tá ið flamman fór upp imóti himni oman av altarinum, at eingil

DÓMARARNIR 14

HARRANS steig upp í flammu altarsins. Og Mā-nó-áh og kona hansara hugdu at tí, og fullu á síni andlit til jarðar.

21 Men eingil HARRANS birtist ekki meira fyrri Mā-nó-áh og fyrri konu hansara. Tá vitsti Mā-nó-áh at hann *var* ein eingil HARRANS.

22 Og Mā-nó-áh segði við konu sína, Vit skulu vissuliga doygja, tí vit hava sæð Guð.

23 Men kona hansara segði við hann, Um HARRIN hevði tokka í at drepa okkum, so vildi hann ikki havt tikið ímóti brenniofri og matofri av hondum okkara, eiheldur vildi hann havt sýnt okkum allar hesar *lutir*, ella vildi, sum á hesi tíð, havt sagt okkum *slíkar lutir* sum hesar.

24 ¶ Og kvinnan føddi son, og kallaði navn hansara Samson: og barnið vaks, og HARRIN vælsignaði hann.

25 Og Andi HARRANS byrjaði at eggja hann til tíðir í leiri Dáns ímillum Zór-áh og Ēsj-tá-ól.

KAPITUL 14

OG Samson fór oman til Tím-náth, og sá kvinnu í Tím-náth, av døtrunum hjá Philistunum.

2 Og hann kom upp, og segði faðir sínum og móður síni frá, og segði, Eg havi sæð kvinnu í Tím-náth, av døtrunum hjá Philistunum: fáid mær tí nú hana til konu.

3 Tá søgdu faðir hansara og móðir hansara við hann, *Er* aldri kvinna millum dötur brøðra tína, ella millum alt fólk mítt, at tú fert at taka konu av óumskornu Philistunum? Og Samson segði við faðir sín, Fá mær hana; tí hon toknast mær væl.

4 Men faðir hansara og móðir hansara vitstu ikki at tað *var* av HARRANUM, at hann søkti høvi

Samson trúar konu av Philistunum

ímóti Philistunum: tí á teirri tíð høvdu Philistarnir harradømi yvir Ísrael.

5 ¶ So fór Samson oman, og faðir hansara og móðir hansara, til Tím-náth, og komu til vingarðar Tím-náth-s: og sí, eitt ungljón ýldi ímóti honum.

6 Og Andi HARRANS kom mektigani á hann, og hann skræddi tað, sum hann vildi havt skrætt eitt geitarlamb, og *hann hevði* einkið í síni hond: men hann segði ikki faðir sínum ella móður síni hvat hann hevði gjørt.

7 Og hann fór oman, og talaði við kvinnuna; og hon toknaðist Samsoni væl.

8 ¶ Og eftir eina tíð vendi hann aftur at taka hana, og hann vendi til viks at siggja ræið av leyvuni: og sí, *tá var* eitt vað av býflugum og hunangur í ræi leyvunnar.

9 Og hann tók harav í hendur sínar, og fór áfram etandi, og kom til faðir sín og móður sína, og hann gav teimum, og tey ótu: men hann segði teimum ikki frá, at hann hevði tikið hunangin úr ræi leyvunnar.

10 ¶ So faðir hansara fór oman til kvinnuna: og Samson gjørdi har veitslu; tí soleiðis plagdu ungu menninir at gera.

11 Og tað bar á, tá ið teir sóu hann, at teir komu við triati fylgdarsveinum at vera við honum.

12 ¶ Og Samson segði við teir, Eg vil nú seta fram eina gátu fyrri tykkum: um tit vissuliga kunnu greina mær hana innanfyri teir sjei dagarnar av veitsluni, og finna útav *herni*, tá vil eg geva tykkum triati linklæðir og triati skifti av klæðum:

13 Men um tit ikki kunnu greina *mær* hana, tá skulu tit geva mær triati linklæðir og triati skifti av klæðum. Og teir søgdu

við hann, Set fram tína gátu, at vit mega hoyra hana.

14 Og hann segði við teir, Úr etaranum kom fram matur, og úr tí sterka kom fram sötsemi. Og teir kundu ikki í triggjar dagar útleggja gátuna.

15 Og tað hendi í sjeýnda degi, at teir søgdu við konu Samsons, Lokka mann tín, at hann má greina okkum gátuna, at ikki vit brenni teg og faðirs tíns hús við eldi: hava tit rópt okkum til at taka tað vit hava? *er tað ikki so?*

16 Og kona Samsons græt frammi fyri honum, og segði, Tú bara hatart meg, og elskart meg ikki: tú hevurt sett fram eina gátu at børnum fólks míns, og hevurt ikki sagt mær *hana*. Og hann segði við hana, Sí, eg havi ikki sagt *hana* fyri faðir mínum ella móður míni, og skal eg siga *hana* fyri tær?

17 Og hon græt frammi fyri honum teir sjeý dagarnar, meðan teirra veitsla vardi: og tað hendi í sjeýnda degi, at hann segði henni, tí hon lá sáran á honum: og hon segði gátuna fyri børnum fólks síns.

18 Og menninir av staðinum søgdu við hann á sjeýnda degi, áðrenn sól fór til viðá, Hvat *er* sötari enn hunangur? og hvat *er* sterkari enn leyva? Og hann segði við teir, Um tit ikki høvdu pløgt við kvígu míni, høvdu tit ikki funnið útav gátu míni.

19 ¶ Og Andi HARRANS kom á hann, og hann fór oman til Ásj'kē-lōn, og vá triati menn av teimum, og tók teirra ránsfæ, og gav skifti av klæðum at teimum íð útløgdu gátuna. Og hansara firtni varð kynd, og hann fór upp til hús faðirs síns.

20 Men kona Samsons varð *givin* til fylgdarsvein hans, sum hann hevði brúkt sum sín vin.

KAPITUL 15

MEN tað bar á innanfyri eina stund aftaná, í hveitiheystartiðini, at Samson vitjaði sína konu við geitarlambi; og hann segði, Eg vil fara inn til konu mína inn í kamarið. Men faðir hennara vildi ikki loyva honum at fara inn.

2 Og faðir hennara segði, Eg sanniliga helt at tú hevðirt aldeilis hatað hana; tí gav eg hana til felaga tín: *er* ikki yngra systir hennara vakrari enn hon? tak hana, eg biði teg, ístaðin fyri hana.

3 ¶ Og Samson segði við-víkjandi teimum, Nú skal eg vera meira ólastandi enn Philistarnir, hóast eg geri teimum eina misnøgd.

4 Og Samson fór og fangaði trý hundrað revar, og tók eldi-brandar, og vendi hala til hala, og setti eldibrand í miðjuna ímillum tveir halar.

5 Og tá ið hann hevði sett eld á brandarnar, læt hann *teir* fara inn í tað standandi kornið hjá Philistunum, og brendi upp bæði bundini, og eisini tað standandi kornið, við víngørð-unum og olivintrønum.

6 ¶ Tá søgdu Philistarnir, Hvør hevur gjørt hetta? Og teir svaraðu, Samson, versonurin hjá Tím-nít'anum, av tí at hann hevði tikið konu hansara, og givið hana til fylgdarsvein hansara. Og Philistarnir komu upp, og brendu hana og faðir hennara við eldi.

7 ¶ Og Samson segði við teir, Hóast tit havi gjørt hetta, tó vil eg verða hevndur á tykkum, og eftir tað vil eg gevast.

8 Og hann sló teir, hoft og lær, við eini miklari slátran: og hann fór oman og dvaldist á toppinum av klettinum E-tám.

DÓMARARNIR 16

9 ¶ Tá fóru **Philistarnir** upp, og slógu upp í Judah, og breiddu seg í **Lé-hi**.

10 Og mennir av Judah sögdu, Hví eru tit komnir upp ímóti okkum? Og teir svaraðu, Til at binda Samson eru vit komnir upp, at gera við hann, eins og hann hevur gjørt við okkum.

11 Tá fóru trý túsund menn av Judah til toppin av klettinum **É-tám**, og sögdu við Samson, Veitst tú ikki at **Philistarnir** eru stjórnarar yvir okkum? hvat er hetta *sum* tú hevurt gjørt okkum? Og hann segði við teir, Eins og teir gjørdu mær, soleiðis havi eg gjørt teimum.

12 Og teir sögdu við hann, Vit eru komnir oman at binda teg, at vit mega flýggja teg inn í hondina á **Philistunum**. Og Samson segði við teir, Svørjið mær, at tit vilji ikki ráðast á meg sjálvir.

13 Og teir talaðu við hann, og sögdu, Nei; men vit vilja binda teg fast, og flýggja teg í teirra hond: men vit vilja vist ikki drepa teg. Og teir bundu hann við tveim nýggjum bondum, og fórdu hann upp frá klettinum.

14 ¶ Og tá ið hann kom til **Lé-hi**, rópaðu **Philistarnir** ímóti honum: og **Andi HARRANS** kom mektigani á hann, og bondini, sum *vóru* uppiá ørmum hansara, gjørdust sum hørur sum varð brendur við eldi, og hansara bond loystust uttan av hondum hansara.

15 Og hann fann nýtt kjálkabein av asna, og setti fram sína hond, og tók tað, og vá túsund menn við tí.

16 Og Samson segði, Við kjálkabeininum av asna, rúgvur omaná rúgvur, við kjálkanum av asna havi eg vigið túsund mans.

17 Og tað bar á, tá ið hann hevði lokið við at tala, at hann

Samson hólvvar Philistarnar av

kastaði burtur kjálkabeinið úr síni hond, og kallaði tað plássíð **Rá-máth-lé-hi**.

18 ¶ Og hann var sára tyrstur, og kallaði á **HARRAN**, og segði, Tú hevurt givið hesa miklu útfrian inn í hond tænarar tíns: og nú fari eg at doyggja vegna torsta, og falla inn í hondina á teimum óumskornu?

19 Men Guð kleiv eitt innanopið stað sum *var* í kjálkanum, og tað kom vatn harur; og tá ið hann hevði drukkið, kom andi hans aftur, og hann endurlívgaðist: hvørsvegna hann kallaði navnið hará **Én-häk-kór-é**, sum *er* í **Lé-hi** til henda dag.

20 Og hann dømde Ísrael á døgum **Philistanna** í tjúgu ár.

KAPITUL 16

TÁ fór Samson til **Gá-zá**, og **sá** har eina skökju, og fór inn til hennara.

2 *Og tað varð talt Gá-zít-unum*, og sagt, Samson er komin higar. Og teir umringaðu *hann* inn, og logu á lúri eftir honum í alla nátt í staðarportrinum, og vóru stillir alla náttina, og sögdu, Um morgunin, tá ið dagur er, skulu vit drepa hann.

3 Og Samson lá til midnátt, og reistist á midnátt, og tók dyrnar á staðarportrinum, og báðar stólparnar, og fór burtur við teimum, tvørstong og øllum, og setti *tey* uppá sínar herðar, og bar *tey* upp til toppin av hólí sum *er* frammanfyri **Hé-brón**.

4 ¶ Og tað hendi aftaná, at hann elskaði kvinnu í **Sôr-éks-dalinum**, hvørs navn *var* **Dé-lí-láh**.

5 Og fúrstarnir hjá **Philistunum** komu niðan at henni, og sögdu við hana, Lokka hann, og síggj hvari hansara mikla styrki *liggur*, og við hvørjum *midlum* vit mega hava yvirvág ímóti honum, at vit mega binda hann,

at níva hann: og vit vilja geva tær, hvør einstakur av okkum, ellivu hundrað *stykki* av silvuri.

6 ¶ Og Dē-lí-láh segði við Samson, Sig mær, eg biði teg, hvari tín mikla styrki *liggur*, og við hvørjum tú máttirt verðið bundin, at níva teg.

7 Og Samson segði við hana, Um teir bindi meg við sjeý grønum streingjum sum aldri vórðu turkaðir, tá fari eg at verða veikur, og verða sum annar maður.

8 Tá fórdu fúrstarnir hjá Philistunum upp at henni sjeý grønar streingir sum ikki hövdu verðið turkaðir, og hon bant hann við teimum.

9 Men *tað vóru* menn, sum lógu á lúri, og dvøldu hjá henni í kamarinum. Og hon segði við hann, Philistarnir veri á tær, Samson. Og hann sleit streingirnar, eins og tráður av togi verður slitin tá ið hann nertur við eldin. So hansara styrki varð ikki kunn.

10 Og Dē-lí-láh segði við Samson, Sí, tú hevurt háðað meg, og sagt mær lygnir: sig mær nú, eg biði teg, hvarvið tú máttirt verðið bundin.

11 Og hann segði við hana, Um teir bindi meg fast við nýggjum reipum sum aldri vóru í nýtlu, tá fari eg at verða veikur, og verða sum annar maður.

12 Dē-lí-láh tessvegna tók nýggj reip, og bant hann harvið, og segði við hann, Philistarnir veri á tær, Samson. Og *tað vóru* liggjarar á lúri, sum dvøldu í kamarinum. Og hann sleit tey uttan av sínum ørmum, eins og trád.

13 Og Dē-lí-láh segði við Samson, Higartil hevurt tú háðað meg, og sagt mær lygnir: sig mær hvarvið tú máttirt verðið bundin. Og hann segði við hana,

Um tú hevurt teir sjeý lokkarnar á mínum høvdi við vevinum.

14 Og hon festi *tað* við stiftini, og segði við hann, Philistarnir veri á tær, Samson. Og hann vaknaði úr sínum svøvni, og fór avstað við bummstiftini, og við vevinum.

15 ¶ Og hon segði við hann, Hvussu kanst tú siga, Eg elski teg, tá ið titt hjarta ikki *er* hjá mær? tú hevurt háðað meg hesar triggjar ferðirnar, og hevurt ikki sagt mær hvari tín mikla styrki *liggur*.

16 Og tað bar á, tá ið hon trýsti hann dagligani við orðum sínum, og noyddi hann, so at sál hansara plágaðist til deyða;

17 At hann segði henni alt sitt hjarta, og segði við hana, Tað hevur ikki komið rakiblað á mítt høvur; tí at eg *havi verið* Nazariti at Guði frá móðurlivi móður minar: um eg verði rakaður, tá fer mín styrki frá mær, og eg verði veikur, og verði sum einhvør annar maður.

18 Og tá ið Dē-lí-láh sá at hann hevði sagt henni alt sitt hjarta, sendi hon og rópaði eftir fúrstunum hjá Philistunum, sigandi, Komið upp hesa einu ferðina, tí hann hevur sýnt mær alt sitt hjarta. Tá komu fúrstarnir hjá Philistunum niðan til hennara, og bóru pening í síni hond.

19 Og hon fekk hann at sova á knøum sínum; og hon rópaði eftir manni, og hon völdi honum at raka av teir sjeý lokkarnar á høvdi hansara; og hon tók at níva hann, og hansara styrki fór frá honum.

20 Og hon segði, Philistarnir veri á tær, Samson. Og hann vaknaði úr sínum svøvni, og segði, Eg vil fara út, eins og við onnur skiftir áður, og rysta meg. Og hann vitsti ikki at HARRIN var vikin frá honum.

21 ¶ Men Philistarnir tóku hann, og koyrdu út eygu hansara, og forðu hann oman til Gá-zá, og bundu hann við fjøtrum av messing; og hann mól á *kvørn* í fangahúsinum.

22 Men hárið á høvdi hansara byrjaði at vaksa aftur, eftir at hann var rakaður.

23 Tá savnaðu fúrstarnir hjá Philistunum seg saman, fyri at ofra eitt mikið sláturoffur at Dá-gön-i, gudi sínum, og at fegnast: tí at teir søgdu, Okkara gudur hevur flýggjað Samson, okkara figginda, inn í hond vára.

24 Og tá ið fólkið sá hann, prisaðu teir gudi sínum: tí at teir søgdu, Okkara gudur hevur flýggjað inn í okkara hendur okkara figginda, og oyðara lands várs, sum vá mangar av okkum.

25 Og tað bar á, tá ið teirra hjørtu vóru kát, at teir søgdu, Rópið Samson, at hann má gera okkum stuttleika. Og teir rópaðu Samson úr fangahúsinum; og hann gjørði teimum stuttleika: og teir settu hann ímillum súlurnar.

26 Og Samson segði við piltin sum helt í hond hansara, Loyv mær, at eg má trilva á súlunum, hvaruppiá húsið stendur, at eg má lenast á tær.

27 Men húsið var fult av monnum og kvinnum; og allir fúrstarnir hjá Philistunum vóru har; og uppiá takinum vóru umleið trý túsund menn og kvinnur, sum eygleiddu meðan Samson gjørði stuttleika.

28 Og Samson kallaði á HARRAN, og segði, O Harri GUD, minst til mín, eg biði teg, og styrk meg, eg biði teg, bert hesa einu ferð, O Guð, at eg má alt fyri eitt verða hevndur yvir Philistarnar fyri eygu míni tvey.

29 Og Samson tók hald á teimum báðum miðsúlunum,

sum húsið stóð uppiá, og á hvørjum tað varð borið uppi, á teirri einu við síni hægri hond, og á hinari við síni vinstru.

30 Og Samson segði, Lat meg doyggja við Philistunum. Og hann boygdi seg við *allari síni* megi; og húsið fell yvir fúrstarnar, og yvir alt fólkið sum vóru hari. So tey deyðu sum hann vá við deyða sín, vóru fleiri enn *tey* sum hann vá í lívi sínum.

31 Tá komu brøður hansara og alt hús faðirs hansara oman, og tóku hann, og forðu hann niðan, og jarðaðu hann ímillum Zór-áh og Ešj-tā-ól, í jarðingar-plássi Má-nó-áh, faðirs hansara. Og hann dömdi Ísrael í tjúgu ár.

KAPITUL 17

OG tað var maður av Ē-phrā-ím fjalli, hvørs navn var Mí-cāh.

2 Og hann segði við móður sína, Teir ellivu hundrað *sjē-kl-arnir* av silvuri sum vórðu tiknir frá tær, um hvørjar tú bannaðirt, og talaðirt um eisini í míni oyru, sí, silvurið er hjá mær; eg tók tað. Og móðir hansara segði, Vælsignaður veri *tú* av HARRANUM, sonur mín.

3 Og tá ið hann hevði endurbøtt teir ellivu hundrað *sjē-kl-arnar* av silvuri til móður sína, segði móðir hansara, Eg hevði heilvegis vígt silvurið at HARRANUM frá míni hond til son mín, at gera eina rista mynd og brædda mynd: tí vil eg nú endurbøta tær tað.

4 Tó endurbøtti hann móður síni peningin; og móðir hansara tók tvey hundrað *sjē-kl-ar* av silvuri, og gav teir til stoyparan, sum gjørði harúr eina rista mynd og brædda mynd: og tær vóru í húsi Mí-cāh.

5 Og maðurin Mí-cāh hevði gudahús, og gjørði ē-phōd-u,

og tēr'-á-phím, og innvígaði ein av sínum sonum, sum gjørdist prestur hansara.

6 Í teimum døgum var eingin kongur í Ísrael, men hvør maður gjørði tað sum rætt var í sínum egnu eygum.

7 ¶ Og tað var ungur maður úr Beth-lehem-judah, av familjuni hjá Judah, sum var Leviti, og hann útsat har.

8 Og maðurin fór avstað úr staðinum frá Beth-lehem-judah, at útsita har hann kundi finna eitt pláss: og hann kom til E'-phrā-ím fjals til húsið hjá Mí'-cāh, sum hann ferðaðist.

9 Og Mí'-cāh segði við hann, Hvaðan kemurt tú? Og hann segði við hann, Eg eri Leviti úr Beth-lehem-judah, og eg fari at útsita har eg kann finna eitt pláss.

10 Og Mí'-cāh segði við hann, Búgv hjá mær, og ver mær faðir og prestur, og eg vil geva tær tíggu sjē'-kl-ar av silvuri um árið, og sett av skartaklæði, og tinar vistir. So Levitin fór inn.

11 Og Levitin var nøgdur við at búgva hjá mannum; og ungi maðurin var honum sum ein av sonum hansara.

12 Og Mí'-cāh innvígaði Levitan; og ungi maðurin gjørdist prestur hansara, og var í húsi Mí'-cāh.

13 Tá segði Mí'-cāh, Nú veit eg at HARRIN vil gera mær gott, eftirsum at eg havi ein Levit til mín prest.

KAPITUL 18

Í TEIMUM døgum var eingin kongur í Ísrael; og í teimum døgum søkti ættargrein Dánítanna sær arv at dvøljast í; tí fram at tí degi hevði allur teirra arvir ikki fallið at teimum millum ættargreinir Ísraels.

2 Og Dáns børn sendu av síni familju fimm menn

frá sínum breddum, reystleikamenn, frá Zór'-áh, og frá Esj'-tá-ól, at njósna út landið, og at kanna tað; og teir søgdu við teir, Farið, kannið landið: hvørjir, tá ið teir komu til E'-phrā-ím fjals, til hús Mí'-cāh, hildu teir til har.

3 Tá ið teir vóru hjá húsi Mí'-cāh, kendu teir røddina hjá tí unga mannum, Levitanum: og teir vendu inn hagar, og søgdu við hann, Hvør færdi teg higar? og hvat gert tú í hesum plássi? og hvat hevurt tú her?

4 Og hann segði við teir, Soleiðis og soleiðis fer Mí'-cāh við mær, og hevur leigað meg, og eg eri prestur hansara.

5 Og teir søgdu við hann, Spyr um ráð, vit biðja teg, av Guði, at vit mega vita hvørt okkara vegur, sum vit fara, skal verða framgangsrikur.

6 Og presturin segði við teir, Farið í friði: frammi fyri HARRANUM er tykkara vegur, í hvørjum tit fara.

7 ¶ Tá fóru teir fimm menn avstað, og komu til Lá'-isj, og sóu fólkið sum vóru hari, hvussu teir búðu sorgleysir, eftir háttarlagi Zi-dó-ni-aranna, stillir og tryggir; og har var eingin stýrismaður í landinum, sum kundi sett teir til skammar í nøkrum luti; og teir vóru langt frá Zi-dó-ni-arunum, og høvdu einkið viðurskifti við nakran mann.

8 Og teir komu at sínum brøðrum til Zór'-áh og Esj'-tá-ól: og teirra brøður søgdu við teir, Hvat siga tit?

9 Og teir søgdu, Reisist, at mega fara niðan ímóti teimum: tí vit hava sæð landið, og sí, tað er sera gott: og eru tit stillir? verið ikki latir at fara, og at fara inn at ognast landið.

10 Tá ið tit fara, skulu tit koma til eitt fólk sum er trygt, og til stórt land: tí Guð hevur

givið tað inn í tykkara hendur; eitt pláss har *tað er* einkið trot á nøkrum tingi sum *er* á jørðini.

11 ¶ Og tað fóru haðani av familju Dánitanna, úr Zór-áh og úr Ešj'-tä-ól, seks hundrað menn, útnevndir, við krigsvápnunum.

12 Og teir fóru upp, og slógu upp í Kir'-jåth-jé'-å-rim, í Judah; hvørsvegna teir kallaðu tað plássíð Má'-há-néh-dán at hesum degi: sí, *tað er* aftanfyri Kir'-jåth-jé'-å-rim.

13 Og teir fóru yvir haðani at E'-phrá-ím fjalli, og komu til hús Mí'-cåh.

14 ¶ Tá tóku til orða teir fimm menninir sum fóru at njósna út land Lá'-isj, og søgdu við brøður sínar, Vita tit at tað er í hesum húsunum ê-phöd'-a, og tēr-å-phím'-in, og rist mynd, og brædd mynd? umhugsíð tí nú hvat tit eiga at gera.

15 Og teir vendu hagarmót, og komu til hús unga mansins, Levitans, *emtå* at húsi Mí'-cåh, og heilsaðu honum.

16 Og teir seks hundrað menninir, útnevndir, við sínum krigsvápnunum, sum *vóru* av Dáns børnum, stóðu við inngongdina av portrinum.

17 Og teir fimm menninir, sum fóru at njósna út landið, fóru upp, og komu inn hagar, og tóku ta ristur myndina, og ê-phöd'-una, og tēr-å-phím'-in, og ta bræddu myndina: og presturin stóð í inngongdini av portrinum, við teimum seks hundrað monnunum *sum vóru* útnevndir við krigsvápnunum.

18 Og hesir fóru inn í húsið hjá Mí'-cåh, og heintaðu ta telgdu myndina, ê-phöd'-una, og tēr-å-phím'-in, og ta bræddu myndina. Tá segði presturin við teir, Hvat gera tit?

19 Og teir søgdu við hann, Halt friði tinum, legg tína hond á tín munn, og gakk við

okkum, og ver fyri okkum faðir og prestur: *er tað* betri hjá tær at vera prestur at húsinum hjá einum manni, ella at tú veri prestur at eini ættargrein og eini familju í Ísrael?

20 Og prestsins hjarta gleddist, og hann tók ê-phöd'-una, og tēr-å-phím'-in, og ristur myndina, og fór í miðjum fólkinum.

21 So teir vendu og fóru avstað, og settu hini smáu og fenaðin og víðførnin frammanfyri sær.

22 ¶ Óg tá ið teir vóru ein góðan veg frá húsinum hjá Mí'-cåh, vórðu menninir, sum *vóru* í húsunum nær við húsið hjá Mí'-cåh, savnaðir saman, og innheintaðu Dáns børn.

23 Og teir róptu á Dáns børn. Og teir vendu sínum andlitum, og søgdu við Mí'-cåh, Hvat bagir tær, at tú kemurt við slíkum samlagi?

24 Og hann segði, Tit hava tikið burtur mínar gudar sum eg gjørdi, og prestin, og tit eru farnir avstað: og hvat havi eg meira? og hvat *er* hetta *sum* tit siga við meg, Hvat bagir tær?

25 Og Dáns børn søgdu við hann, Lat ikki tína rødd hoyrast okkara millum, at ikki firtnir felagar loypu á teg, og tú missi títt lív, við lívunum hjá húshaldi tinum.

26 Og Dáns børn fóru sín veg: og tá ið Mí'-cåh sá at teir *vóru* ov sterkir fyri seg, vendi hann og fór tilbakar at húsi sínum.

27 Og teir tóku *tingini* sum Mí'-cåh hevði gjørt, og prestin sum hann hevði, og komu til Lá'-isj, at einum fólki *sum vóru* við stilli og tryggir: og teir slógu teir við svørðseggini, og brendu staðin við eldi.

28 Og *har var* eingin útfriari, tí at tað *var* langt frá Zí'-døn, og teir høvdu einkið víðurskifti við *nakran* mann; og tað var í

dalinum sum *liggur* við Bēth-rē-hōb. Og teir bygdu stað, og búðu hari.

29 Og teir kallaðu navnið á staðinum Dán, eftir navninum hjá Dáni, faðir sínum, sum var fœddur at Ísrael: men navnið á staðinum *var* Lá'-isj í fyrstani.

30 ¶ Og Dáns børn settu upp ta ristur myndina: og Jónathan, sonur Gēr'-sjöm-s, sonar Mā-nās'-seh, hann og synir hansara vóru prestar fyrri ættargrein Dáns inntil dagin av fangaskapi landsins.

31 Og teir settu sær upp hina ristur myndina hjá Mí'-cāh, sum hann gjørði, alla ta tíð sum hús Guðs var í Sjī'-lōh.

KAPITUL 19

OG tað hendi í teimum dögum, tá ið eingin kongur *var* í Ísrael, at tað var ávisur Leviti, sum útsat á síðuni av Ē'-phrā-im fjalli, sum tók til sín eina medkonu úr Beth-lehem-judah.

2 Og hansara medkona spældi horan imóti honum, og fór avstað frá honum at húsi faðirs síns til Beth-lehem-judah, og var har í fyra heilar mánaðir.

3 Og maður hennara reistist, og fór eftir henni, til at tala vinarliga við hana, og at føra hana aftur, og hevði sín tænarar við sær, og eitt par av asnum: og hon førði hann inn í hús faðirs síns: og tá ið faðirin at gentuni sá hann, fegnaðist hann at mæta honum.

4 Og hansara verfaðir, faðirin at gentuni, afturhelt hann; og hann varð hjá honum í triggjar dagar: so teir ótu og drukku, og hildu til har.

5 ¶ Og tað hendi í fjórða degi, tá ið teir reistust árla um morgunin, at hann reis upp at fara avstað: og faðirin at gentuni segði við sin verson,

Ugga títt hjarta við breyðmola, og farið síðan tykkara veg.

6 Og teir settust niður, og ótu og drukku báðir av teimum saman: tí at faðirin at gentuni hevði sagt við mannin, Lat *tær* lynda, eg biði teg, og steðga alla nátt, og lat títt hjarta vera kátt.

7 Og tá ið maðurin reis upp at fara avstað, strongdi hansara verfaðir á hann: tí helt hann til har aftur.

8 Og hann fór upp árla um morgunin á fimta degi at fara avstað: og faðirin at gentuni segði, Ugga títt hjarta, eg biði teg. Og teir dvaldu inntil eftir-middag, og teir ótu báðir teirra.

9 Og tá ið maðurin reis upp at fara avstað, hann, og hansara medkona, og hansara tænarar, segði verfaðir hansara, faðirin at gentuni, við hann, Sí, nú dregst dagur imóti kvöldi, eg biði tykkum steðga alla nátt: sí, dagur tekur at halla, halt til her, at títt hjarta má vera kátt; og í morgin komið tykkum tíðliga á tykkara veg, at tú mást fara heim.

10 Men maðurin vildi ikki steðga ta náttina, men hann reis upp og fór avstað, og kom yvir imóti Jē'-būs, sum er Jerusalem; og *tað vóru* við honum tveir saðlaðir asnar, hansara medkona *var* eisini við honum.

11 Og tá ið tey *vóru* við Jē'-būs, var *tað* nógv liðið út á dagin; og tænarin segði við meistara sín, Komið, eg biði tygum, og latum okkum venda inn í henda stað hjá Jē-bū-sít'-unum, og halda til í honum.

12 Og hansara meistari segði við hann, Vit vilja ikki venda til viks higar inn í staðin hjá einum fremmandum, sum ikki er av Ísraels børnum; vit vilja fara yvir til Gi-bē'-ūh.

13 Og hann segði við tænarar

DÓMARARNIR 19

sín, Kom, og latum okkum nærkast til eitt av hesum plássunum at halda til í alla nátt, í Gi-bé-üh, ella í Rá-mäh.

14 Og teir fóru víðari og fóru sín veg; og sól fór til víða yvir teir *tá ið teir vóru* við Gi-bé-üh, sum *hoyrir* til Benjamins.

15 Og teir vendu til viks hagar, at fara inn og at halda til í Gi-bé-üh; og tá ið hann fór inn, setti hann seg niður í eini gøtu staðarins: tí at *tað var* eingin maður sum tók tey inn í sitt hús at hýsast.

16 ¶ Og sí, gamal maður kom frá sínum arbeiði uttan av akrinum um aftan, sum *var* eisini av E-phrā-ím fjalli; og hann útisat í Gi-bé-üh: men menninir av tí plássinum *vóru* Benjamitar.

17 Og tá ið hann hevði lyft upp eygum sínum, sá hann vegfarandi mann í gøtu staðarins: og gamli maðurin segði, Hvagar fert tú? og hvaðan kemurt tú?

18 Og hann segði við hann, Vit hana yvir frá Beth-lehem-judah ímóti síðuni av E-phrā-ím fjalli; haðan *eri* eg; og eg fór til Beth-lehem-judah, men eg fari *nú* til hús HARRANS; og tað *er* eingin maður sum tekur ímóti mær til húsa.

19 Tó er bæði hálmur og fóður til asnar okkara; og tað er breyð og vín eisini til mín, og til medkonu mína, og til unga mannin *sum er* við tænarum tínum: *tað er* eingin skortur á nøkrum tingi.

20 Og gamli maðurin segði, Friður *veri* við tær; *lat* kortini allar tinar skortir *leggja* á mær; halt bara ikki til í gøtuni.

21 So hann fórði hann inn í sitt hús, og gav asnunum fóður: og teir tváðu sínar føtur, og ótu og drukku.

22 ¶ Men sum teir gjørdu

Levitin ger kunna sína órættan

síni hjertu fró, sí, *tá* umgirdu menn staðarins, ávisir Bē-li-ál-s synir, húsið runt um, og bardu við dyrnar, og talaðu til meistara húsins, gamla mannin, og søgdu, Før fram mannin sum kom í títt hús, at vit mega kenna hann.

23 Og maðurin, meistarinn av húsinum, fór út til teirra, og segði við teir, Nei, brøður mínir, *nei*, eg biði tykkum, gerið ikki so vondliga; eftirsum at hesin maðurin er komin inn í mitt hús, gerið ikki henda dárskap.

24 Sí, *her er* dóttir mín – ein moyggj, og medkona hansara; tær vil eg føra út nú, og eyðmýkið tit tær, og gerið við tær hvat tykkum tykir gott: men hesum manni gerið ikki eitt so ótespiligt ting.

25 Men menninir vildu ikki lýða á hann: so maðurin tók sína medkonu, og førði hana út til teirra; og teir kendu hana, og misbrúktu hana alla náttina inntil morgunin: og tá ið dagur tók at upprenna, lótu teir hana fara.

26 Tá kom kvinnan í lýsingini fyri degi, og fell niður við dyrnar á húsi mansins, har harri hennara *var*, til tað var ljóst.

27 Og harri hennara fór upp um morgunin, og opnaði dyrnar á húsinum, og fór út at fara sín veg: og sí, kvinnan, hansara medkona, var dottin niður við dyrnar á húsinum, og hennara hendur *vóru* uppiá gáttini.

28 Og hann segði við hana, Kom upp, og lat okkum sleppa *okkum* avstað. Men eingin svaraði. Tá tók maðurin hana *upp* á ein asna, og maðurin legði avstað, og slapp sær til pláss sitt.

29 ¶ Og tá ið hann var komin inn í hús sítt, tók hann knív, og tók fatur í sína medkonu, og skifti hana *sundur, saman* við hennara beinum, í tólv stykkir,

og sendi hana inn í allar breddar Ísraels.

30 Og það varð so, at allir ið sóu það, sögdu, Það varð eingin slík gerð gjörd ella sædd frá tí degi sum Ísraels börn komu upp úr Egyptalandi, at hesum degi: hugleiðið það, takið tilráðing, og talið fram tykkara hugsan.

KAPITUL 20

TÁ fóru øll Ísraels börn út, og samkoman varð savnað saman sum ein maður, frá Dán alt til Bēer'-sjē-bū, við landi Gileads, at HARRANUM í Miz-pēh.

2 Og teir fremstu av øllum fólkinum, *ennú* av øllum ættargreinum Ísraels, stillaðu seg fram í savnaði Guðs fólks, fyra hundrað túsund fótmennt ið drógu svørð.

3 (Benjamins börn hoyrdu nú at Ísraels börn vóru farnir upp til Miz-pēh.) Tá sögdu börn Ísraels, Sigið *okkum*, hvussu varð henda vondska?

4 Og Levitin, maðurin hjá kvinnuni sum var vigin, svaraði og segði, Eg kom inn í Gī-bē'-ūh, sum *hoyrir* til Benjamins, eg og medkona mín, at hýsast.

5 Og menninir úr Gī-bē'-ūh risu ímóti mær, og umringaðu húsið runt um yvir meg um náttina, og hugsaðu at hava vigið meg: og mína medkonu hava teir tvingað, at hon er deyð.

6 Og eg tók mína medkonu, og skar hana í stykkir, og sendi hana út ígjøgnum alt land Ísraels arvs: tí at teir hava framt skammloysi og dárskap í Ísrael.

7 Sí, tit *eru* allir börn av Ísrael; gevið her tykkara tilráðing og ráðgeving.

8 ¶ Og alt fólkið reistist sum ein maður, og segði, Vit vilja ikki, nakar *av okkum*, fara til tjald sítt, eiheldur vilja vit, nakar *av okkum*, venda inn í hús sítt.

9 Men nú, hetta *skal vera* það tingið sum vit vilja gera við Gī-bē'-ūh; *vit vilja fara upp* eftir lutakasti ímóti henni;

10 Og vit vilja taka tiggju menn av hundrað út ígjøgnum allar ættargreinir Ísraels, og hundrað av túsund, og túsund burtur úr tiggju túsund, at heinta vistir til fólkið, at teir mega gera, tá ið teir koma til Gī-bē'-ūh Benjamins, samsvarandi øllum tí dárskapi sum teir hava virkað í Ísrael.

11 So allir menninir av Ísrael vórðu savnaðir ímóti staðinum, knýttir saman sum ein maður.

12 ¶ Og ættargreinir Ísraels sendu menn ígjøgnum alla Benjamins ættargrein, sigandi, Hvør vondska *er* hetta sum er gjörd tykkara millum?

13 Flýggið *okkum* tí nú menninir, Bē-li-als börnini, sum *eru* í Gī-bē'-ūh, at vit mega taka teir av lívi, og koyra burtur ilt frá Ísrael. Men Benjamins börn vildu ikki lurta eftir røddini hjá sínum brøðrum, Ísraels börnum:

14 Men Benjamins börn savnaðu seg saman úr staðunum til Gī-bē'-ūh, at fara út til orrustu ímóti Ísraels börnum.

15 Og Benjamins börn vórðu taldir upp á teirri tíð burtur úr staðunum tjúgu og seks túsund menn ið drógu svørð, umframt íbúgvagnar av Gī-bē'-ūh, sum vórðu taldir upp sjei hundrað útvaldir menn.

16 Millum alt hetta fólk *vóru* sjei hundrað útvaldir menn, vinstrahentir; hvør einasti kundi sleingja steinar til hárbreidd, og ikki misraka.

17 Og menninir av Ísrael, umframt Benjamin, vórðu taldir upp fyra hundrað túsund menn ið drógu svørð: allir hesir *vóru* krígmenn.

18 ¶ Og Ísraels börn reistust,

og fóru upp til hús Guðs, og umbóðu ráð av Guði, og sögdu, Hvör av okkum skal fara upp fyrst til bardagan ímóti Benjamins börnum? Og HARRIN segði, Judah skal fara upp fyrst.

19 Og Ísraels børn fóru avstað um morgunin, og leiraðust ímóti Gí-bé'-úh.

20 Og menn Ísraels fóru út til bardaga ímóti Benjamin; og menninir av Ísrael stillaðu seg í uppstilling at berjast ímóti teimum í Gí-bé'-úh.

21 Og Benjamins børn komu út úr Gí-bé'-úh, og oyddu niður til grundar av Ísraelitunum tann dagin tjúgu og tvey túsund menn.

22 Og fólkið, menn Ísraels, lögdu mót í seg, og stillaðu sín bardaga aftur í uppstilling í tí plássi har teir stillaðu seg í uppstilling fyrsta dagin.

23 (Og Ísraels børn fóru upp og grótu frammi fyri HARRANUM inntil aftan, og umbóðu ráð av HARRANUM, og sögdu, Skal eg fara upp aftur til bardaga ímóti børnum Benjamins, bróður míns? Og HARRIN segði, Far upp ímóti honum.)

24 Og Ísraels børn komu nær ímóti Benjamins börnum annan dagin.

25 Og Benjamin fór út ímóti teimum úr Gí-bé'-úh annan dagin, og oyddi niður til grundar av Ísraels börnum aftur átjan túsund menn; allir hesir drógu svørðið.

26 ¶ Tá fóru øll Ísraels børn, og alt fólkið, upp, og komu inn í hús Guðs, og grótu, og sótu har frammi fyri HARRANUM, og fastaðu tann dagin inntil aftan, og ofraðu brennioffur og friðoffur frammi fyri HARRANUM.

27 Og Ísraels børn fregnaðu av HARRANUM, (tí at ørk sáttmála Guðs var har í teimum døgum,

28 Og Phí-nē-hās, sonur El-ē-á-zárs, sonar Aarons, stóð

frammanfyri henni í teimum døgum,) og segði, Skal eg uppافتur fara út til bardaga ímóti børnum Benjamins, bróður míns, ella skal eg gevast? Og HARRIN segði, Far upp; tí at í morgin vil eg flýggja teir inn í tina hond.

29 Og Ísrael setti liggjarar á lúri rundan um Gí-bé'-úh.

30 Og Ísraels børn fóru upp ímóti Benjamins börnum á triðja degi, og stillaðu seg í uppstilling ímóti Gí-bé'-úh, eins og við onnur skiftir.

31 Og Benjamins børn fóru út ímóti fólkinum, og vórðu drignir burtur frá staðinum; og teir byrjaðu at sláa av fólkinum, og drepa, eins og við onnur skiftir, á alfaravegunum, av hvørjum ein fer upp til Guðs hús, og hinum til Gí-bé'-úh á akrinum, umleið triati menn av Ísrael.

32 Og Benjamins børn sögdu, Teir eru slignir niður frammi fyri okkum, eins og í fyrstani. Men Ísraels børn sögdu, Latum okkum flýggja, og draga teir frá staðinum at alfaravegunum.

33 Og allir menninir av Ísrael risu upp úr sínum plássi, og stillaðu seg í uppstilling við Bá-ál-tá-már: og liggjararnir á lúri hjá Ísrael komu fram úr sínum plássum, enntá burtur úr ongunum av Gí-bé'-úh.

34 Og tað komu ímóti Gí-bé'-úh tiggju túsund útvaldir menn úr øllum Ísrael, og bardagin var sváur: men teir vistu ikki av at ilt var nær teimum.

35 Og HARRIN sló Benjamin frammi fyri Ísrael: og Ísraels børn oyddu av Benjamitunum tann dagin tjúgu og fimm túsund og eitt hundrad menn: allir hesir drógu svørðið.

36 So Benjamins børn sóu at teir vóru slignir: tí menninir av Ísrael góvu Benjamitunum friar ræsur, tí at teir litu á liggjararnar

á lúri sum teir hövdu sett við síðuna av Gi-bé-ùh.

37 Og liggjararnir á lúri skundaðu *sær*, og stormaðu yvir Gi-bé-ùh; og liggjararnir á lúri drógu *seg* frameftir, og slógu allan staðin við svørðseggini.

38 Men tað var eitt ásett tekin imillum menninar av Ísrael og liggjararnar á lúri, at teir skuldu fáa eina mikla flammu við royki at rísa upp úr staðinum.

39 Og tá ið menninir av Ísrael tóku *seg* aftur í bardaganum, fór Benjamin undir at sláa og drepa av Ísraels monnum umleið tríati persónar: tí at teir søgdu, Víst eru teir slignir niður frammi fyri okkum, sum í tí fyrsta bardaganum.

40 Men tá ið flamman tók at rísa upp úr staðinum við roykstólpa, hugdu Benjamitarnir afturum seg, og sí, flamman úr staðinum steig upp til himins.

41 Og tá ið menninir av Ísrael vendu aftur, ógvaðust menninir av Benjamin: tí at teir sóu at ilt var komið yvir teir.

42 Tí vendu teir *sínar ryggir* frammi fyri monnunum av Ísrael at vegi oyðunnar; men bardagin innheintaði teir; og teir, sum komu út úr staðunum, oyddu teir í miðjum teimum.

43 *Svá* innilokaðu teir Benjamitarnar runt um, og eltu teir, og tróðu teir niður við løttum áraka Gi-bé-ùh ímóti sólarrisinum.

44 Og tað fullu av Benjamin átjan túsund menn; allir hesir *vóru* reystleikamenn.

45 Og teir vendu og flýddu ímóti oyðuni til klett Rimmons: og teir finrakaðu av teimum á allfaravegunum fimm túsund menn; og eltu hart eftir teimum til Gi-dòm, og vógu tvey túsund menn av teimum.

46 So at allir, sum fullu tann dagin av Benjamin, *vóru* tjúgu

og fimm túsund menn sum drógu svørðið; allir hesir *vóru* reystleikamenn.

47 Men seks hundrað menn vendu og flýddu til oyðuna til klettin Rimmon, og vórðu í klettinum Rimmon fyra mánaðir.

48 Og menn Ísraels vendu aftur yvir Benjamíns børn, og slógu teir við svørðseggini, eins væl menninar av *hvørjum* staði, sum djórið, og alt sum kom til handar: eisini settu teir eld á allar staðirnar sum teir komu til.

KAPITUL 21

MEN Ísraels menn hövdu svorið í Miz-péh, og sagt, Tað skal ikki nakar av okkum geva sina dóttur at Benjamin til konu.

2 Og fólkið kom til Guðs hús, og varð har til kvølds frammi fyri Guði, og lyftu upp røddum sínum, og grótu sáran;

3 Og søgdu, O HARRI Guð Ísraels, hví hevur hetta hent í Ísrael, at tað skuldi í dag vera ein ættargrein vantandi í Ísrael?

4 Og tað hendi um morgin-árið, at fólkið fór tíðliga upp, og bygdu har altar, og ofraðu brennioffur og friðoffur.

5 Og Ísraels børn søgdu, Hvør *er tað* millum allar ættargreinir Ísraels sum ikki kom upp við samkomuni at HARRANUM? Tí at teir hövdu gjørt miklan eið viðvíkjandi honum sum ikki kom niðan til HARRANS til Miz-péh, og sagt, Hann skal víst verða tikin av lívi.

6 Og Ísraels børn iðraðu seg vegna Benjamíns, bróður teirra, og søgdu, Tað er ein ættargrein skorin av frá Ísrael henda dag.

7 Hvussu skulu vit gera til konur til teirra sum eru eftir, við tað at vit hava svorið við HARRAN at vit vilja ikki geva teimum av okkara døtrum til konur?

DÓMARARNIR 21

8 ¶ Og teir sögdu, Hvør er tað av ættargreinum Ísraels sum ikki kom niðan til Mizpéh til HARRANS? Og sí, tað kom eingin til leirin frá Já-bèsj-gí-lè-ád til savnaðin.

9 Tí at fólkini vórðu tald upp, og sí, tað vóru eingir av íbúgvum Já-bèsj-gí-lè-ád-s har.

10 Og samkoman sendi hagar tólv túsund menn av teimum reystastu, og skipaðu teimum, og sögdu, Farið og sláið íbúgvur Já-bèsj-gí-lè-ád-s við svørðseggin, við kvinnunum og børnunum.

11 Og hetta er tað tingið ið tit skulu gera, Tit skulu aldeilis oyða hvønn kallkyns, og hvørja kvinnu ið hevur ligið við manni.

12 Og teir funnu millum íbúgvarnar av Já-bèsj-gí-lè-ád fyra hundrad ungar jomfrýr, sum ongan mann høvdu kent við at liggja við nøkrum kallkyni: og teir fóru tær at leirinum til Sjí-löh, sum er í landi Cánaans.

13 Og heila samkoman sendi nakrar at tala til Benjamins barna sum vóru í klettinum Rimmon, og at kalla friðsamt á teir.

14 Og Benjamin kom aftur á teirri tíð; og teir góvu teimum konur sum teir høvdu bjargað á lívi av kvinnunum úr Já-bèsj-gí-lè-ád: og soleiðis vóru tær tó ikki nóg mikið hjá teimum.

15 Og fólk ið iðraði seg yvir Benjamin, tí at HARRIN hevði gjørt eitt skarð í ættargreinir Ísraels.

16 ¶ Tá sögdu teir elstu av samkomuni, Hvussu skulu vit gera til konur til teirra sum eru eftir, eftirsum at kvinnurnar eru oyddar úr Benjamin?

17 Og teir sögdu, Tað má vera ein arvir til teirra sum veri undanslopnir av Benjamin, at

Ein leivd av Benjamin bjargað

ein ættargrein verði ikki oydd úr Ísrael.

18 Men vit mega ikki geva teimum konur av okkara døtr-um: tí at Ísraels børn hava svorið, og sagt, Bannaður veri hann ið gevur konu til Benjamins.

19 Tá sögdu teir, Sí, tað er ein hátíð HARRANS í Sjí-löh árligani í einum plássi sum er á norður síðuni av Beth-el, á eystur síðuni av alfaravegnum sum fer niðan frá Beth-el til Sjí-chëm, og sunnanfyri Lè-bó-náh.

20 Tí skipaðu teir Benjamins børnum, og sögdu, Farið og liggjið á lúri í vingørðunum;

21 Og vitið, og sí, um Sjí-löh-s dötur komi út at dansa í dansum, tá komið tit út úr vingørðunum, og fangið tykkum hvør maður sitt vív av døtrum Sjí-löh-s, og farið til Benjamins lands.

22 Og tað skal verða, tá ið teirra fedrar, ella brøður teirra, komi at okkum at klaga, at vit vilja siga við teir, Verið góðvildarsamir at teimum fyrri okkara sakir: tí vit afturhildu ikki til hvønn mann hansara konu í krígunum: tí at tit góvu ikki teimum á hesi tíð, at tit skuldu verðið sekir.

23 Og Benjamins børn so gjørdur, og tóku sær konur, sam-svarandi teirra tali, av teimum ið dansaðu, sum teir fangaðu: og teir fóru og vendu aftur at arvi sínum, og gjørdur staðirnar í stand, og búðu í teimum.

24 Og Ísraels børn fóru avstað haðani á teirri tíð, hvør maður til sína ættargrein og til familju sína, og teir fóru út haðani, hvør maður til sín arv.

25 Í teimum døgum var tað eingin kongur í Ísrael: hvør maður gjørdi tað sum rætt var í sínum egnu eygum.

RUTHAR BÓK.

KAPITUL I

MEN tað hendi í teimum dögum tá ið dómarrarnir stjórnaðu, at tað var hungursneyð í landinum. Og ein ávisur maður úr Beth-lehem-judah fór at útisita í landi Móabs, hann, og kona hansara, og hansara tveir synir.

2 Og navnið hjá manningum var E-lím'-e-léch, og navnið hjá hansara konu Nā-ó'-mī, og navnið hjá báðum hansara sonum Mäh-lön og Kíl'-jön, Ef-rä-thit'-ar úr Beth-lehem-judah. Og tey komu inn í land Móabs, og hildu fram har.

3 Og E-lím'-e-léch, maður Nā-ó'-mī-ar, doyði; og hon var eftir, og hennara tveir synir.

4 Og teir tóku sær konur av kvinnum Móabs; navnið hjá tí einu var Ör'-päh, og navnið hjá hinari var Ruth: og tey dvaldust har í umleið tíggu ár.

5 Og Mäh-lön og Kíl'-jön doyðu eisini báðir av teimum; og kvinnan var eftirlatin av báðum sínum sonum og manni sínum.

6 ¶ Tá reistist hon við sínum verdøtrum, at hon mátti venda aftur úr landi Móabs: tí hon hevði hoyrt í landi Móabs hvussu ið HARRIN hevði vitjað fólk sítt, í at geva teimum breyð.

7 Hvørsvegna hon fór fram úr tí plássi har hon var, og báðar hennara verdøtur við henni; og tær fóru á vegnum at venda aftur at landi Judah.

8 Og Nā-ó'-mī segði við báðar sínar verdøtur, Farið, vendið aftur, hvør til hús móður sínar: HARRIN fari blidliga við tykkum, eins og tit hava farið við hinum deyðu, og við mær.

9 HARRIN veiti tykkum at

tit mega finna hvílu, hvør av tykkum í húsi mans síns. Síðan kysti hon tær; og tær hevjaðu rødd sína, og grótu.

10 Og tær sögdu við hana, Vissuliga vilja vit venda aftur við tær til fólk títt.

11 Og Nā-ó'-mī segði, Vendið aftur, døtur mínar: hví vilja tit fara við mær? eru enn nakrir fleiri synir í mínum móðurlívi, at teir mega verða menn tykkara?

12 Vendið aftur, døtur mínar, farið tykkara veg; tí at eg eri ov gomul at hava mann. Um eg skuldi sagt, Eg havi vón, um eg skuldi havt ektamann eisini í kvöld, og skuldi eisini føtt synir;

13 Høvdu tit so dvølt eftir teimum, til teir vórðu vaksnir? høvdu tit helmað fyri teir frá at havt ektamenn? nei, døtur mínar; tí tað harmar meg mikið fyri tykkara sakir, at hond HARRANS er farin út imóti mær.

14 Og tær lyftu upp sína rødd, og grótu aftur; og Ör'-päh kysti vermóður sína; men Ruth krøktist at henni.

15 Og hon segði, Sí, versystir tín er farin tilbakar til fólk sítt, og til gudar sínar: vend tú aftur eftir versystur tíni.

16 Og Ruth segði, Strong ikki á meg til at fara frá tær, ella at venda aftur frá at fylgja eftir tær: tí hvagar tú fert, vil eg fara; og har tú heldurt til, vil eg halda til: fólk títt skal vera fólk mítt, og Guð tín Guð mín:

17 Har tú doyrst, vil eg doyggja, og har vil eg jarðast: HARRIN geri soleiðis við meg, og meira við, um okkurt uttan deyði skilji teg og meg.

18 Tá ið hon sá at hon var støðugfastliga sinnað at fara við

RUTH 2

henni, tá lætti hon *av* at tala við hana.

19 ¶ So tær báðar fóru, inntil tær komu til Beth-lehem. Og tað bar á, tá ið tær vóru komnar til Beth-lehem, at allur staðurin varð rørdur um tær, og tey søgdu, *Er hetta Nā-ó-mī?*

20 Og hon segði við tey, Kallið meg ikki Nā-ó-mī, kallið meg Má-rá: tí hin Almektigi hevur farið sera beiskliga við mær.

21 Eg fór út fullhent, og HARRIN hevur ført meg heim aftur tómhenta: hví kalla tit meg tá Nā-ó-mī, við tað at HARRIN hevur vitnað ímóti mær, og hin Almektigi hevur nivt meg?

22 So Nā-ó-mī vendi aftur, og Ruth, Móabittinnan, verdóttir hennara, við henni, sum vendu aftur úr landi Móabs: og tær komu til Beth-lehem í byrjanini av byggeysti.

KAPITUL 2

OG Nā-ó-mī hevði skyldmann hjá manni sínum, ein mektigan rikidømissmann, av familju È-lím-è-lèch-s; og navn hansara var Bó-áz.

2 Og Ruth, Móabittinnan, segði við Nā-ó-mī, Lat meg nú fara til akurin, og henta kornøks aftaná honum í hvørs eygsjón eg skal finna náði. Og hon segði við hana, Far, dóttir mín.

3 Og hon fór, og kom, og hentaði í akrinum aftaná skurðarfólkunum: og hennara tilvild var at lenda á parti av tí akri sum tilhoyrði Bó-áz-i, sum var av skyldfólki È-lím-è-lèch-s.

4 ¶ Og sí, Bó-áz kom frá Beth-lehem, og segði við skurðarfólkið, HARRIN veri við tykkum. Og tey svaraðu honum, HARRIN vælsigni teg.

5 Tá segði Bó-áz við tænaara sín sum var settur yvir skurðarfólkunum, Hvørs genta er hendan?

Ruth finvakar í Bóazar akrum,

6 Og tænarin, sum var settur yvir skurðarfólkunum, svaraði og segði, Tað er Móabitiska gentan sum kom aftur við Nā-ó-mī úr landi Móabs:

7 Og hon segði, Eg biði tygum, latið meg henta og savna aftaná skurðarfólkunum millum bundini: so hon kom, og hevur hildið fram heilt frá morgninum inntil nú, ið hon biðaði eitt sindur í húsinum.

8 Tá segði Bó-áz við Ruth, Hoyrirt tú ikki, dóttir mín? Far ikki at henta í øðrum akri, eiheldur far hiðani, men verð her fast hjá mínum moyggjum:

9 Lat tini eygu vera á akurin sum tær heysta, og far tú aftaná teimum: havi eg ikki álagt ungu monnum at teir skulu ikki nerta teg? og tá ið tú ert tyrst, tá far yvir at ílátunum, og drekk av tí sum teir ungu menninir hava drigið.

10 Tá fell hon á sitt andlit, og boygdi seg til jarðar, og segði við hann, Hví havi eg funnið náði í tinum eygum, at tú skuldirt tikið kennskap til mín, við tað at eg eri ein fremmand?

11 Og Bó-áz svaraði og segði við hana, Tað hevur fullvegis verðið sýnt mær, alt sum tú hevurt gjørt tini vermóður síðan deyða mans tins: og *hvasu* tú hevurt eftirlatið faðir tín og móður tína, og land upp-runa tins, og ert komin at einum fólki ið tú kendirt ikki herframmanundan.

12 HARRIN viðurgjaldi verk títt, og fullt endurgjald verði givið tær av HARRANUM Guði Ísraels, undir hvørs veingjum tú ert komin at troysta.

13 Tá segði hon, Lat meg finna góðvild í tini eygsjón, harri mín; tí at tú hevurt uggað meg, og tí at tú hevurt talað vinarliga við tína tænaastuoy,

hóast eg veri *meg* ekki lík einari av tinum tænastrumoyggjum.

14 Og Bó-áz segði við hana, Við máltíðartíð kom tú higar, og et av breyðinum, og dyppa tín bita í edikin. Og hon sat við liðina á skurðarfólkunum: og hann rætti henni sviðið *korn*, og hon át, og mettaðist, og leivdi.

15 Og tá ið hon var risin upp at henta, bjóðaði Bó-áz ungu monnum sínum, og segði, Latið hana henta, enntá millum bundini, og lastið hana ekki:

16 Og latið eisini falla *summar* av krummunum av tilætlan fyri hana, og latið *tær* vera, at hon má henta *tær*, og hartið hana ekki.

17 So hon hentaði í akrinum inntil kvöldið, og bukaði út tað *sum* hon hevði hentað: og tað var umleið ein *ē-fah* av byggi.

18 ¶ Og hon tók *tað* upp, og fór inn í staðin: og hennara vermóðir sá tað *sum* hon hevði hentað: og hon førði fram, og gav henni tað *sum* hon hevði goymt, eftir at hon var mettað.

19 Og hennara vermóðir segði við hana, Hvar hevurt tú hentað í dag? og hvar arbeiddirt tú? vælsignaður veri hann ið tók kennskap til tín. Og hon sýndi síni vermóður hvørjum hon hevði arbeitt hjá, og segði, Navnið hjá mannum, sum eg arbeiddi hjá í dag, er Bó-áz.

20 Og Nā-ó-mī segði við verdóttur sína, Vælsignaður veri hann av HARRANUM, sum ekki hevur lætt av síni góðvild mót hinum livandi og mót hinum deyðu. Og Nā-ó-mī segði við hana, Maðurin er nær skyldur okkum, ein av okkara næstu skyldmonnum.

21 Og Ruth, Móabitinnan, segði, Hann segði við meg eisini, Tú skalt halda *teg* fast hjá mínum ungu monnum, inntil teir havi endað alt mitt heyst.

22 Og Nā-ó-mī segði við Ruth, verdóttur sína, *Tað* er gott, dóttir mín, at tú fari út við moyggjum hans, at tey hitti teg ekki í nøkrum øðrum akri.

23 So hon helt *seg* fast hjá moyggjum Bó-áz-ar at henta til endan á byggheysti og á hveitiheysti; og búði hjá vermóður síni.

KAPITUL 3

TÁ segði vermóðir hennara, Nā-ó-mī, við hana, Dóttir mín, skal eg ekki søkja hvílu til tín, at tað má vera væl *statt* hjá tær?

2 Og nú, er ekki Bó-áz av skyldfólki várum, við hvørs moyggjum tú vart? Sí, hann sáldar bygg í kvöld í treskigólvinum.

3 Tváa tær tí, og salva teg, og koyr klæði títt uppá teg, og slepp tær oman til gólvið: *men* ger teg ekki kenda fyri mannum, inntil hann hevur lokið *við* at eta og drekka.

4 Og tað skal verða, tá ið hann legst niður, at tú skalt merkja *tær* staðið har hann man liggja, og tú skalt fara inn, og avhylja fótur hansara, og leggja teg niður; og hann vil siga tær hvat tú skalt gera.

5 Og hon segði við hana, Alt, sum tú sigurt við meg, vil eg gera.

6 ¶ Og hon fór oman til gólvið, og gjørði samsvarandi øllum sum hennara vermóðir beyð henni.

7 Og tá ið Bó-áz hevði etið og drukkið, og hansara hjarta var kátt, fór hann at leggja *seg* við endan á kornrúgvuni: og hon kom ljóðligani, og avhuldi fótur hansara, og legði seg.

8 ¶ Og tað hendi við midnátt, at maðurin varð ræddur, og vendi sær: og sí, ein kvinna lá við hansara fótur.

9 Og hann segði, Hvør ert tú? Og hon svaraði, Eg eri Ruth, tægnastumoy tín: breið tí skeyti títt yvir tína tægnastumoy; tí at tú ert nærskyldmaður.

10 Og hann segði, Vælsignað veri tú av HARRANUM, dóttir mín: tí at tú hevurt sýnt meira vælvilja í tí seinna endanum, enn við byrjanina, so framt sum tú ikki fylgdirt ungum monnum, hvørt fátaekum ella rikum.

11 Og nú, dóttir mín, óttast ei; eg vil gera við teg alt sum tú umbiðurt: tí allur staður fólks míns veit at tú ert dygdsom kvinna.

12 Og nú, tað er satt at eg eri nærskyldmaður tín: men tað er ein skyldmaður sum er nærri enn eg.

13 Steðga hesa nátt, og tað skal verða um morgunin, at um hann vilji fremja tær partin hjá skyldmanni, so er gott; lat hann gera skyldmansins part: men um hann vilji ikki gera partin hjá skyldmanni mót tær, tá vil eg gera partin hjá skyldmanni mót tær, sum HARRIN livir: legst niður inntil morgunin.

14 ¶ Og hon lá við hansara føtur inntil morgunin: og hon fór upp áðrenn ein kundi kenna annan. Og hann segði, Lat tað ikki spyrjast, at kvinna kom inn á treskigólvið.

15 Eisini segði hann, Kom við slørinum, sum tú hevurt uppiá tær, og halt tí. Og tá ið hon helt tí, máldi hann seks mál av byggi, og legði tað á hana: og hon fór inn í staðin.

16 Og tá ið hon kom til vermóður sína, segði hon, Hvør ert tú, dóttir mín? Og hon segði henni frá øllum sum maðurin hevði gjørt mót henni.

17 Og hon segði, Hesi seks mál av byggi gav hann mær; tí hann segði við meg, Far ikki tómhent til vermóður tína.

18 Tá segði hon, Sit still, dóttir mín, inntil tú viti hvussu málið fer at falla út: tí maðurin verður ikki í hvílu, inntil hann havi fullgjørt lutin henda dag.

KAPITUL 4

TÁ fór Bó'-áz niðan til portrið, og setti seg niður har: og sí, skyldmaðurin, sum Bó'-áz talaði um, kom framvið; við hvønn hann segði, Há, slíkur ein! vend til viks, setst niður her. Og hann vendi til viks, og settist niður.

2 Og hann tók tíggu menn av hinum elstu staðarins, og segði, Setið tykkum her. Og teir settu seg.

3 Og hann segði við skyldmannin, Nā-ó-mī, sum er komin aftur úr landi Móabs, selur eitt jarðarstykki, sum var bróður okkara, Ê-lim'-ê-lêch-s:

4 Og eg hugsaði at lýsa tær, og siga, Keypt tað frammi fyri íbúgvunum, og frammi fyri hinum elstu fólks míns. Um tú vilt endurloysa tað, tá endurloys tað: men um tú ikki vilt endurloysa tað, tá sig mær, at eg má vita: tí tað er eingin at endurloysa tað umframst tú; og eg eri eftir teg. Og hann segði, Eg vil endurloysa tað.

5 Tá segði Bó'-áz, Tann dag sum tú keypirt akurin av hond Nā-ó-mī-ar, mást tú keypa hann eisini av Móabitinnuni Ruth, konu hins deyða, at reisa upp navn hins deyða yvir arvi hans.

6 ¶ Og skyldmaðurin segði, Eg kann ikki endurloysa hann til mín sjálvs, at ikki eg skaði mín egna arv: endurloys tú mín rætt til tín sjálvs; tí at eg kann ikki endurloysa hann.

7 Men hetta var háttarlagið fyrr í tíðini í Ísrael viðvíkjandi tí at endurloysa og viðvíkjandi tí at broyta, fyri at staðfesta allar lutir; maður sleit av skógv sin,

og gav hann til næsta sín: og hetta var vitnisburður í Ísrael.

8 Tí segði skyldmaðurin við Bó-áz, Keypt hann til tín. So hann dró av skógv sín.

9 ¶ Og Bó-áz segði við teir elstu, og við alt fólkið, Tit eru vitnir henda dag, at eg havi keypt alt sum var É-lím-è-léch-s, og alt sum var Kíl-jön-s og Máh-lön-s, av Nā-ó-mi-ar hond.

10 Harafturat havi eg keypt Móabitinnuna Ruth, konu Máh-lön-s, at vera kona mín, at reisa upp navn hins deyða yvir arvi hans, at navn hins deyða verði ikki skorið av frá millum brøður hans, og frá portri staðar hans: tit eru vitnir henda dag.

11 Og alt fólkið sum vóru í portrinum, og hinir elstu, søgdu, Vit eru vitnir. HARRIN geri kvinnuna, sum er komin inn í títt hús, eins og Rákel og eins og Leah, hvørjar tvær bygdu Ísraels hús: og geri tú verdigani í Éph-rá-táh, og verð navnframar í Beth-lehem:

12 Og verði títt hús eins og hús Phár-éz-ar, hvønn Tá-már føddi Judah, av sáðinum sum HARRIN skal geva tær av hesi ungu kvinnu.

13 ¶ So Bó-áz tók Ruth, og

hon varð kona hansara: og tá ið hann fór inn at henni, gav HARRIN henni gitnað, og hon føddi son.

14 Og kvinnurnar søgdu við Nā-ó-mi, Vælsignaður veri HARRIN, sum hevur ikki eftirlatið teg henda dag uttan skyldmann, at hansara navn má verða navnframt í Ísrael.

15 Og hann skal vera tær ein endurbøtari lívs tíns, og ein uppihaldari gamla aldurs tíns: tí at tín verdóttir, sum elskar teg, sum er betri fyri tær enn sjeý synir, hevur føtt hann.

16 Og Nā-ó-mi tók barnið, og legði tað í sín favn, og varð dadda hjá tí.

17 Og kvinnurnar, hennara grannar, góvu tí navn, og søgdu, Sonur er føddur Nā-ó-mi; og tær kallaðu navn hans Ó-béd: hann er faðir Ísai-s, faðir Dávids.

18 ¶ Men hetta eru ættir Phár-éz-ar: Phár-éz gat Héz-rön,

19 Og Héz-rön gat Rám, og Rám gat Ám-mín-á-dáb,

20 Og Ám-mín-á-dáb gat Náh-sjön, og Náh-sjön gat Sál-mön,

21 Og Sál-mön gat Bó-áz, og Bó-áz gat Ó-béd,

22 Og Ó-béd gat Ísai, og Ísai gat Dávid.

FYRRA

SÁMUELSBÓK,

ANNARS KALLAÐ

FYRSTA KONGABÓK.

KAPITUL I

MEN tað var ávisur maður úr Rā-mā-thá-ím-zó-phím, av É-phrā-ím fjalli, og hansara navn var É-l-kā-náh, sonur Jē-ró-hām-s, sonar É-li-hū, sonar Tó-hū, sonar Zuph-s, ein Éf-rá-thít-i:

2 Og hann hevði tvær konur; navnið hjá tí einu var Hannah, og navnið hjá hinarí Pē-nin-náh: og Pē-nin-náh hevði børn, men Hannah hevði eingi børn.

3 Og hesin maður fór upp úr staði sinum árliga at tilbiðja og at sláturofra at HARRA herliðanna

I. SÁMUEL I

Føðing Sámuels

í Sjí'löh. Og teir báðir synirnir hjá E'li, Höph'ni og Phi'nē-häs, prestar HARRANS, *vóru* har.

4 ¶ Og tá ið tíðin varð at Ël'kā-nāh ofraði, gav hann til Pē-nin'nūh, konu sína, og til allar hennara synir og hennara dötur, skamtir:

5 Men Hannuh gav hann verdigan skamt; tí hann elskaði Hannuh: men HARRIN hevði lokað fyri hennara móðurlivi.

6 Og hennara mótstandari tirraði hana eisini sáran, fyri at fáa hana *at* ergrast, av tí at HARRIN hevði latið aftur hennara móðurliv.

7 Og *sum* hann so gjordi ár um ár, tá ið hon fór niðan til hús HARRANS, *so* tirraði hon hana soleiðis; tí græt hon, og át ikki.

8 Tá segði Ël'kā-nāh, maður hennara, til hennara, Hannah, hví grætur tú? og hví eturt tú ikki? og hví er títt hjarta harmað? *eri* eg ikki betri fyri tær enn tíggju synir?

9 ¶ So Hannah stóð upp, eftir *at* tey høvdu etið í Sjí'löh, og eftir *at* tey høvdu drukkið. Men E'li prestur sat á einum sæti við ein stólpa av templi HARRANS.

10 Og hon *var* í sálarbeiskleika, og bað til HARRANS, og græt sáran.

11 Og hon strongdi heiti, og segði, Ó HARRI herliðanna, um tú vilt í roynd og *veru* hyggja á nívdina hjá tæmastumoy tíni, og minnst til mín, og ikki gloyma tæmastumoy tína, men vilt geva tíni tæmastumoy eitt dreingjabarn, tá vil eg geva hann at HARRANUM allar dagar lívs hans, og tað skal einkið rakiblað koma á høvur hansara.

12 Og tað bar á, sum hon helt áfram *at* biðja frammi fyri HARRANUM, at E'li *legði til* merkis hennara munn.

13 Men Hannah, hon talaði í

sínum hjarta; bara hennara varrar fluttust, men hennara rödd hoyrdist ikki: tí helt E'li *at* hon hevði verið drukkin.

14 Og E'li segði við hana, Hvussu leingi vilt tú vera drukkin? koyr burt títt vin frá tær.

15 Og Hannah svaraði og segði, Nei, harri mín, eg *eri* kvinna av sorgarfullum anda: eg havi drukkið hvørki vin ella sterkan drykk, men havi helt út mína sál frammi fyri HARRANUM.

16 Rokna ei tína tæmastumoy fyri eina Bē'l-ál-s dóttur; tí út av ríkiligleikanum av míni klagu og harmi havi eg talað higartil.

17 Tá svaraði E'li og segði, Far í friði: og Ísraels Guð veiti *tær* tína umbøn sum tú hevurt umbiðið av honum.

18 Og hon segði, Lat tína tæmastumoy finna náði í tíni eygsjón. So kvinnan fór sín veg, og át, og hennar ásjón var ikki longur *døpur*.

19 ¶ Og tey fóru upp um morgunin árla, og tilbóðu frammi fyri HARRANUM, og vendu aftur, og komu til hús sitt til Rá-máh: og Ël'kā-nāh kendi Hannuh, konu sína; og HARRIN mintist hana.

20 Hvørsvegna tað bar á, tá ið tíðin var komin íkring, eftir *at* Hannah hevði alið fram, at hon føddi son, og kallaði navn hansara Sámuel, og *segði*, Tí at eg havi umbiðið hann av HARRANUM.

21 Og maðurin Ël'kā-nāh, og alt hús hansara, fóru niðan at ofra at HARRANUM tað árliga sláturofrið, og heiti sitt.

22 Men Hannah fór ikki upp; tí hon segði við mann sín, *Eg vil ikki fara niðan*, inntil barnið verði avvant, og *tá* vil eg koma við honum, at hann má birtast frammi fyri HARRANUM, og verða har um ævir.

23 Og El'-ká-náh, maður henn-ara, segði við hana, Ger það *sum* tær tykir gott; dvölj inntil tú havi avvnt hann; bert at HARRIN staðfesti sitt orð. So kvinnan varð *verandi*, og gav syni sínum at súgva, inntil hon avvandi hann.

24 ¶ Og tá ið hon hevði avvnt hann, tók hon hann niðan við sær, við trimum ungtarvum, og einari e'-fúh av mjøli, og einum kiki av víni, og fordi hann til hús HARRANS í Sji'-löh; og barnið *var* ungt.

25 Og teir vógu ein ungtarv, og forðu barnið til E'-li-s.

26 Og hon segði, A, harri mín, *sum* sál tín livir, harri mín, so eri eg kvinnan ið stóð hjá tær her, og bað til HARRANS.

27 Um hetta barn bað eg; og HARRIN hevur givið mær mína umbøn sum eg umbað av honum:

28 Tí havi eg eisini lænt HARRANUM hann; so leingi sum hann livir skal hann vera læntur HARRANUM. Og hann tilbað HARRAN har.

KAPITUL 2

OG Hannah bað, og segði, Mítt hjarta fegnast í HARRANUM, mítt horn er lyft upp í HARRANUM: mín munnur er stórður yvir mínar figgindar; tí eg fegnist í tíni frelsu.

2 *Tað er* eingin heilagur sum HARRIN: tí at *tað er* eingin umfram tó: eiheldur *er* nakar klettur líka *sum* Guð vár.

3 Talið ikki longur so avbera stoltliga; latið *ikki* dramblæti koma út úr tykkara munni: tí HARRIN *er* ein kunnleiks Guð, og av honum verða gerðir vígaðar.

4 Bogar hinna mektigu manna *eru* brotnir; og teir, ið snávaðu, *eru* gyrdir við styrki.

5 *Teir, sum vóru* mettir, hava leigað seg út fyri breyð; og

teir, sum vóru svangir, hildu uppát: so at hin óburna hevur borið sjeý; og hon, ið hevur mong børn, er vorðin vesalig.

6 HARRIN drepur, og ger livandi: hann førir niður til gravar, og førir upp.

7 HARRIN ger fátækan, og ger ríkan: hann førir lágt, og lyftir upp.

8 Hann reisir upp hin fátæka úr støvinum, og lyftir upp biddaran frá tøðrugvuni, at seta *teir* millum prinсар, og til at fáa *teir* at arva dyrdarhásatið: tí at jarðarinnar súlur *eru* HARRANS, og hann hevur sett heimín á tær.

9 Hann vil verða *um* fótturnar hjá sínum heilagu, og teir vondu skulu verða tigandi í myrkri; tí við styrki skal eingin maður sigra.

10 Mótstandararnir av HARRANUM skulu verða brotnir í stykkir; út úr himni skal hann *sláa* toru omanyvir *teir*: HARRIN skal døma jarðarinnar endar; og hann skal geva styrki til kong sín, og upphveja hornið hjá salvaða sínum.

11 Og El'-ká-náh fór til Rá'-máh til hús sítt. Og barnið tænti at HARRANUM frammi fyri E'-li presti.

12 ¶ Men synirnir hjá E'-li vóru Bē'-li-áls synir; *teir* kendu ikki HARRAN.

13 Og skikkurin hjá prestunum við fólkinum *var*, at tá ið onkur maður ofraði sláturoffur, kom tænarí prestsins, meðan kjøtið var í sjóðan, við kjøtkróki av trimum tonnum í síni hond;

14 Og hann rendi *hann* í pannuna, ella ketilin, ella grýtuna, ella pottin; alt, sum kjøtkrókurin *tá* fordi upp, tók presturin til sín sjálvs. Soleiðis gjørdu *teir* í Sji'-löh at øllum Israelitunum ið komu hagar.

15 Eisini aðrenn *teir* brendu feittið, kom tænarí prestsins, og segði til mannin ið sláturofraði,

I. SÁMUEL 2

Syndin hjá sonum Elís

Gev kjöt at steikja til prestin; tí hann vil ikki hava soðið kjöt frá tær, men rátt.

16 Og um onkur maður segði við hann, Lat teir ikki svitast at brenna feittid í stundini, og tak *síðani so nógv* sum sál tín tráar; tá vildi hann svarað honum, *Nei*; men tú skalt geva *mær tað* nú; og um ikki, vil eg taka *tað* við valdi.

17 Av hvørji grund syndin hjá ungu monnunum var sera mikil frammi fyri HARRANUM: tí monnum stóðst við ofur HARRANS.

18 ¶ Men Sámuel tænti frammi fyri HARRANUM, og var barn, gyrdur við lín *ê-phöd*-u.

19 Harafturat gjørdi hansara móðir honum lítlan kyrtil, og kom við *honum* til hansara frá ári til árs, tá ið hon kom niðan við manni sínum at ofra tað árliga sláturofrið.

20 ¶ Og *Ê-li* vælsignaði *Êl'-kâ-nâh* og konu hansara, og segði, HARRIN gevi tær sáð av hesi kvinnu, fyri lánið sum er lænt HARRANUM. Og tey fóru til eгна heim sitt.

21 Og HARRIN vitjaði Hannuh, so at hon ól fram, og bar triggjar synir og tvær dötur. Og barnið Sámuel vaks frammi fyri HARRANUM.

22 ¶ Men *Ê-li* var sera gamal, og hoyrði alt sum hansara synir gjørdur við alt Ísrael; og hvussu teir lógu við kvinnunum ið savnaðust við dyrnar á samkomutabernaklinum.

23 Og hann segði við teir, Hvi gera tit slíkar lutir? tí eg hoyri um tykkara illu handfaringar við øllum hesum fólkinum.

24 Nei, mínir synir; tí *tað er* eingin góð fráboðan sum eg hoyri: tit fáa HARRANS fólk at misbróta.

25 Um ein maður syndi ímóti einum øðrum, skal dómariin døma hann: men um maður syndi ímóti HARRANUM, hvør

skal *tá* bøna fyri hann? Men teir lýddu ikki á rødd faðirs síns, tí at HARRIN vildi vega teir.

26 Og barnið Sámuel vaks áfram, og var í tokka bæði hjá HARRANUM, og eisini hjá monnum.

27 ¶ Og ein Guðs maður kom til *Ê-li*s, og segði við hann, Svá sigur HARRIN, Birtist eg týðiliga at húsi faðirs tíns, tá ið teir vóru í Egyptalandi í húsi Pharaohs?

28 Og valdi eg hann burtur úr øllum ættargreinum Ísraels at vera prestur mín, at ofra uppá mínum altari, at brenna roykilsí, at vera í *ê-phöd*-u frammi fyri mær? og gav eg húsi faðirs tíns øll ofrini, gjørd við eldi, hjá børnum Ísraels?

29 Hvi sparka tit eftir mínum sláturofri og eftir mínum ofri, sum eg havi boðið í mínum bústaði; og ærirt tínar synir uppum meg, til at gera tykkum feitar við teimum fremstu av øllum ofrum Ísraels, fólks míns?

30 Hvørsvagna HARRIN Guð Ísraels sigur, Eg veruliga segði at hús títt, og hús faðirs tíns, skuldi ganga frammi fyri mær um ævir: men nú sigur HARRIN, Fjart veri tað frá mær; tí at teir, sum æra meg, vil eg æra; og teir, sum vanvirða meg, skulu verða lættisliga mettir um.

31 Sí, teir dagar koma, at eg vil skera av arm tín, og arm húsar faðirs tíns, at tað skal ikki vera gamal maður í húsi tínum.

32 Og tú skalt siggja figginda í mínum bústaði, í øllum ríki-døminum ið Guð skal geva Ísrael: og tað skal ikki finnast gamal maður í húsi tínum um ævir.

33 Og tann maður av tínum, sum eg ikki fari at skera av frá mínum altari, skal vera til at tæra upp tini eygu, og til at harma hjarta títt: og øll øking húss tíns skal doyggja í blóma aldurs síns.

34 Og hetta skal vera tær

tekin, sum skal koma á báðar tinar synir, á Höph-ni og Phī-nē-hās; í einum degi skulu teir doyggja, báðir teirra.

35 Og eg vil reisa mær upp ein trúfastan prest, *sum* skal gera samsvarandi *tú* sum *er* í mínum hjarta og í mínum huga: og eg vil byggja honum eitt trygt hús; og hann skal ganga frammi fyri salvaða mínum um ævir.

36 Og tað skal bera á, *at* hvør tann sum *er* eftir í tínum húsi skal koma og krúpa fyri honum fyri eitt silvurstykki og ein breyðmola, og skal siga, Set meg, eg biði teg, inn í eitt av prestaembætunum, at eg má eta eitt breyðstykki.

KAPITUL 3

OG barnið Sámuel tænti at HARRANUM frammi fyri E-li. Og HARRANS orð var dýrabært í teimum døgum; *har var* eingin opin sjón.

2 Og tað bar á við ta tíð, tá ið E-li *var* lagstur niður í pláss sitt, og eygu hansara byrjaðu at kámast, *at* hann ei kundi sjá;

3 Og áður *enn* Guðs lampa slóknaði í templi HARRANS, *har sum* Guðs ork *var*, og Sámuel var lagstur *at* sova;

4 At HARRIN kallaði Sámuel: og hann svaraði, *Her eri* eg.

5 Og hann rann at E-li, og segði, *Her eri* eg; tí tú kallaðirt meg. Og hann segði, Eg kallaði ikki; legg *teg* aftur. Og hann fór og legði *seg*.

6 Og HARRIN kallaði upp aftur, Sámuel. Og Sámuel reistist og fór til E-li-s, og segði, *Her eri* eg; tí tú kallaðirt meg. Og hann svaraði, Eg kallaði ikki, sonur mín; legg *teg* aftur.

7 Men Sámuel kendi ikki enn HARRAN, eiheldur var HARRANS orð enn opinberað honum.

8 Og HARRIN kallaði Sámuel

aftur *fyri* triðju ferð. Og hann reistist og fór til E-li-s, og segði, *Her eri* eg; tí tú kallaðirt meg. Og E-li varnaðist at HARRIN hevði kallað barnið.

9 Tí segði E-li við Sámuel, *Far* og legg *teg*: og tað skal verða, um hann kalli teg, at tú skalt siga, Tala, HARRI; tí at tænarí tín hoyrir. So Sámuel fór og legði *seg* í pláss sínum.

10 Og HARRIN kom, og stóð, og kallaði sum við onnur skiftir, Sámuel, Sámuel. Tá svaraði Sámuel, Tala; tí at tænarí tín hoyrir.

11 ¶ Og HARRIN segði til Sámuels, Sí, eg vil gera eitt ting í Ísrael, fyri hvørjum tað skal ringja *fyri* báðum oyrum á hvørjum tí sum hoyrir tað.

12 Í tí degi vil eg fremja imóti E-li allar *lutir* sum eg havi talað við víkjandi húsi hansara: tá ið eg byrji, vil eg eisini gera ein enda.

13 Tí at eg havi sagt honum, at eg vil døma hansara hús um ævir fyri misgerðina sum hann veit *av*; av tí at hansara synir gjørdu *seg* ótespiligar, og hann afturhelt teimum ikki.

14 Og tí havi eg svorið húsi E-li-s, at misgerðin hjá E-li-s húsi skal ei verða reinskað við sláturofri ella ofri um ævir.

15 ¶ Og Sámuel lá inntil morgunin, og læt upp dyrnar á húsi HARRANS. Og Sámuel óttaðist at sýna E-li sjónina.

16 Tá rópaði E-li Sámuel, og segði, Sámuel, sonur mín. Og hann svaraði, *Her eri* eg.

17 Og hann segði, Hvat *er* tað sum HARRIN hevur sagt við teg? Eg biði teg, fjal *tað* ikki fyri mær: Guð geri soleiðis við teg, og meira við, um tú fjali *nakað* ting fyri mær av øllum tí sum hann segði við teg.

18 Og Sámuel segði honum hvørt vet, og fjaldi einkið fyri

I. SÁMUEL 4

honum. Og hann segði, Tað er HARRIN; geri hann tað *sum* honum tykir gott.

19 ¶ Og Sámuel vaks, og HARRIN var við honum, og læt eingi av orðum sínum falla til jarðar.

20 Og allur Ísrael, frá Dán heilt til Bēer'-sjē-bū, vitstu at Sámuel var grundlagdur at vera ein prophetur HARRANS.

21 Og HARRIN birtist aftur í Sjí'-löh: tí HARRIN opinberaði seg fyri Sámueli í Sjí'-löh við orði HARRANS.

KAPITUL 4

OG orð Sámuels kom til alt Ísrael. Men Ísrael fór út ímóti Philistunum til orrustu, og slógu upp við síðuna av Eb'-ēn-ē-zēr: og Philistarnir slógu upp í Á-phēk.

2 Og Philistarnir stillaðu seg í uppstilling ímóti Ísrael: og tá ið teir sameintu bardaga, varð Ísrael sligið frammi fyri Philistunum: og teir vógu av herinum í akrinum umleið fyra túsund menn.

3 ¶ Og tá ið fólk ið vóru komnir inn í leirin, søgdu teir elstu Ísraels, Hvi hevur HARRIN sligið okkum í dag frammi fyri Philistunum? Latum okkum heinta ørk sáttmála HARRANS úr Sjí'-löh til okkara, so at tá ið hon kemur okkara millum, so kann hon frelsa okkum út úr hondini á okkara figgindum.

4 So fólk ið sendi til Sjí'-löh, at teir máttu fora haðani ørk sáttmála HARRA herliðanna, sum býr *imillum* kēr-ú-bím'-arnar: og teir báðir synirnir hjá E'-li, Hōph'-nī og Phī'-nē-hās, vóru har hjá ørk sáttmála Guðs.

5 Og tá ið ørk sáttmála HARRANS kom inn í leirin, rópti allur Ísrael við miklum rópi, so at tað rungaði aftur í jørðini.

Ísrael sligið av Philistunum

6 Og tá ið Philistarnir hoyrdu ljóðið av rópinum, søgdu teir, Hvat merkir ljóðið av hesum mikla rópi í leiri Hebrēanna? Og teir skiltu at ørk HARRANS var komin inn í leirin.

7 Og Philistarnir ræddust, tí teir søgdu, Guð er komin inn í leirin. Og teir søgdu, Vei okkum! tí at tað hevur ikki verið nakað slíkt herframanundan.

8 Vei okkum! hvør skal fría okkum út úr hondini á hesum mektigu Gudunum? hetta eru Gudarnir ið slógu Egyptarnar við øllum plágunum í oyðuni.

9 Verið sterkir, og búgvíð tykkum sum menn, O tit Philistar, at tit verði ikki tænarar hjá Hebrēunum, eins og teir hava verið fyri tykkum: búgvíð tykkum sum menn, og berjst.

10 ¶ Og Philistarnir bardust, og Ísrael varð sligið, og teir flýddu, hvør maður inn í tjald sitt: og har var ein sera mikil slátran; tí tað fullu av Ísrael triati túsund fótmenn.

11 Og Guðs ørk varð tikin; og teir báðir synir E'-li's, Hōph'-nī og Phī'-nē-hās, vórðu vignir.

12 ¶ Og tað rann maður av Benjamin úr herinum, og kom til Sjí'-löh sama dag við klæðum sínum skrøddum, og við mold á sínum høvdi.

13 Og tá ið hann kom, sí, tá sat E'-li á einum sæti við vegkantini og hugdi: tí hansara hjarta skalv vegna ørk Guðs. Og tá ið maðurin kom inn í staðin, og segði frá tí, rópti allur staðurin út.

14 Og tá ið E'-li hoyrði ljóðið av rópingini, segði hann, Hvat merkir ljóðið av hesum ólæti? Og maðurin kom inn skundisligani, og segði E'-li frá.

15 Men E'-li var niti og átta ára gamal; og hans eygu vóru kám, at hann ei kundi sjá.

16 Og maðurin segði við E'li, Eg eri hann ið kom úr herinum, og eg flýddi í dag úr herinum. Og hann segði, Hvat er gjørt, sonur mín?

17 Og sendibodin svaraði og segði, Israel er flýtt frammi fyri Philistunum, og tað hevur eisini verið mikið slátur millum fólkið, og eisini báðir tínr synir, Höph-ni og Phi-nê-hás, eru deyðir, og Guðs ørk er tikin.

18 Og tað bar á, tá ið hann nevndi Guðs ørk, at hann datt oman av sætinum aftureftir við síðuna av portinum, og hálsur hansara brotnaði, og hann doyði: tí hann var gamal maður, og tungur. Og hann hevði dømt Israel í fýrati ár.

19 ¶ Og verdóttir hansara, kona Phi-nê-hás-ar, var við barn, nær við at verða útfrið: og tá ið hon hoyrði tíðindini, at Guðs ørk var tikin, og at verfaðir hennara og maður hennara vóru deyðir, boygdi hon seg og hevði verkir; tí hennara pinur komu á hana.

20 Og kring tíðina av hennara deyða søgdu kvinnurnar, ið stóðu hjá henni, við hana, Ottast ikki; tí at tú hevurt føtt son. Men hon svaraði ikki, eiheldur gav hon gætur eftir tí.

21 Og hon nevndi barnið Í-ká-böd, og segði, Dýrdin er vikin frá Israel: tí at Guðs ørk var tikin, og orsakað av verfaðir hennara og manni hennara.

22 Og hon segði, Dýrdin er vikin frá Israel: tí at Guðs ørk er tikin.

KAPITUL 5

OG Philistarnir tóku ørk Guðs, og førdu hana frá E'ën-ê-zêr til Ásj'-död.

2 Tá ið Philistarnir tóku ørk Guðs, førdu teir hana inn í hús Dá'-gön-s, og settu hana hjá Dá'-gön-i.

3 ¶ Og tá ið teir úr Ásj'-död fóru upp árla um morginárið, sí, tá var Dá'-gön fallin uppá sitt andlit til jarðar frammi fyri ørk HARRANS. Og teir tóku Dá'-gön, og settu hann í hansara pláss aftur.

4 Og tá ið teir fóru upp árla um morginármorgunin, sí, tá var Dá'-gön fallin uppá sitt andlit til jarðar frammanfyri ørk HARRANS; og høvdið hjá Dá'-gön-i og báðir lógvarnir á hansara hondum vóru skornir av uppiá gáttini; bara stumpurin av Dá'-gön-i var eftir til hansara.

5 Tí traðka hvørki prestar Dá'-gön-s, ella nakrir ið koma inn í hús Dá'-gön-s, á gátt Dá'-gön-s í Ásj'-död at hesum degi.

6 Men HARRANS hond var tung á teimum úr Ásj'-död, og hann oyddi teir, og sló teir við memoridum, emntá Ásj'-död og breddar tess.

7 Og tá ið menninir úr Ásj'-död sóu at tað var so, søgdu teir, Ørk Ísraels Guðs skal ei verða hjá okkum: tí hond hans er svár uppiá okkum, og uppiá Dá'-gön-i, gudi várum.

8 Teir sendu tí og savnaðu allar fúrstarnar hjá Philistunum at sær, og søgdu, Hvat skulu vit gera við ørk Ísraels Guðs? Og teir svaraðu, Latid ørk Ísraels Guðs verða borna umkring til Gáth. Og teir bóru ørk Ísraels Guðs umkring hagar.

9 Og tað varð so, at eftir at teir høvdu borið hana umkring, var HARRANS hond imóti staðinum við sera miklari oyðing: og hann sló menninar av staðinum, bæði smáar og miklar, og teir høvdu memoridur í sínum loyniligu portum.

10 ¶ Tí sendu teir ørk Guðs til Èk'-rön. Og tað bar á, sum Guðs ørk kom til Èk'-rön, at Èk'-rön-ít-arnir róptu út, og

I. SÁMUEL 6

sögðu, Teir hava fært umkringv ork Israels Guðs til okkara, at vega okkum og fólk várt.

11 So teir sendu og savnaðu saman allar fúrstarnar hjá Philistunum, og sögðu, Sendið burtur ork Israels Guðs, og latið hana fara aftur til egna pláss sitt, at hon bani ikki okkum, og fólk várum: tí har var deydilig oyðing út um allan staðin; Guðs hond var sera tung har.

12 Og teir menninir sum ikki doyðu vórðu slignir við hemoridunum: og rópið av staðinum fór upp til himins.

KAPITUL 6

OG HARRANS ork var í landi Philistanna sjev mánaðir.

2 Og Philistarnir rópaðu prestarnar og spásagnarmenninar, og sögðu, Hvat skulu vit gera við ork HARRANS? sigið okkum hvarvið vit skulu senda hana til pláss hennara.

3 Og teir sögðu, Um tit sendi burtur ork Israels Guðs, tá sendið hana ikki tóma; men í øllum føri berið honum aftur eitt misbrotsoffur: tá skulu tit verða grøddir, og tað skal verða kunnugt fyri tykkum hví hond hans ikki er firrað frá tykkum.

4 Tá sögðu teir, Hvat skal vera misbrotsofrið sum vit skulu bera aftur til hansara? Teir svaraðu, Fimm gyltar hemoridur, og fimm gyltar mýs, *samsvarandi* talinum á fúrstunum hjá Philistunum: tí ein plága var á tykkum øllum, og á tykkara fúrstum.

5 Hvørsvegna tit skulu gera myndir av hemoridum tykkara, og myndir av tykkara músum ið skemma landið; og tit skulu geva Israels Guði dyrd: møguga vil hann lætta sína hond oman av tykkum, og oman av tykkara gudum, og oman av tykkara landi.

Philistarnir bera orkina heim aftur

6 Hví herða tit tá tykkara hjørtu, eins og Egyptarnir og Pharaoh herdu síni hjørtu? tá ið hann hevði virkað undursamliga teirra millum, lótu teir *tá* ikki fólk ið fara, og teir fóru avstað?

7 Gerið tí nú eina nýggja kerru, og takið tvær mjólkúkyr, sum einkið ok hevur komið á, og bindið kýrnar til kerruna, og førið teirra kálvar heim frá teimum:

8 Og takið ork HARRANS, og leggið hana uppá kerruna; og koyrið skartgripinrar av gulli, sum tit bera honum aftur *til* misbrotsoffur, í eina kistu við hennara lið; og sendið tað avstað, at tað má fara.

9 Og hyggið *eftir*, um hon fer upp eftir vegnum av egna jaðara sinum til Bèth-sjé-mésj, so hevur hann gjørt okkum hesa miklu ilsku: men um ikki, so skulu vit vita at tað ikki er hond hansara sum sló okkum; tað var ein tilvild ið hendi fyri okkum.

10 ¶ Og menninir so gjørdu; og tóku tvær mjólkúkyr, og bundu tær til kerruna, og lokaðu teirra kálvar inni heima:

11 Og teir lögdu ork HARRANS uppá kerruna, og kistuna við mýsnum av gulli og myndunum av hemoridum sinum.

12 Og kýrnar tóku hin beina veg til veg Bèth-sjé-mésj, og fóru eftir alfaravegnum, beljandi sum tær fóru, og vendu ikki til viks til høgru handar, ella til vinstru; og fúrstarnir hjá Philistunum fóru aftaná teimum at marki Bèth-sjé-mésj.

13 Og teir úr Bèth-sjé-mésj skóru sítt hveitiheyst í dalinum: og teir lyftu upp eygum sínum, og sóu orkina, og fegnaðust at siggja hana.

14 Og kerran kom inn í akurin hjá Jósua, einum Bèth-sjé-mít-a, og stóð har, har sum ein mikil

steinur var: og teir kluvu viðin av kerruni, og ofraðu kýrnar til eitt brennioffur at HARRANUM.

15 Og Levitarnir tóku niður ørk HARRANS, og kistuna sum var hjá henni, sum skartgripirnir av gulli vóru í, og settu tey á hin mikla stein: og menninir úr Bèth-sjé-mésj ofraðu brennioffur og sláturofraðu sláturoffur sama dag at HARRANUM.

16 Og tá ið teir fimm fúrstarnir hjá Philistunum høvdu sæð tað, vendu teir aftur til Èk-rön sama dag.

17 Og hetta eru tær gyltu hemoriðurnar sum Philistarnir bóru aftur til misbrotsoffur at HARRANUM; fyri Ásj-död eina, fyri Gá-zá eina, fyri Ás-kè-lön eina, fyri Gáth eina, fyri Èk-rön eina;

18 Og tær gyltu mýsnar, samsvarandi talinum á øllum staðunum hjá Philistunum, sum hoyrdu til hinar fimm fúrstarnar, bæði av víggirdum staðum, og av landsbygdum, alt at mikla steini Abels, sum teir settu niður ørk HARRANS á: tann steinur er verandi at hesum degi í akri Jósjua, Bèth-sjé-mít-an-s.

19 ¶ Og hann sló menninar úr Bèth-sjé-mésj, av tí at teir høvdu hugt inn í ørk HARRANS, hann enntá sló av fólkinum fimmti túsund og trisinstjúgu og tíggu menn: og fólkið harmaðist, av tí at HARRIN hevði sligið mangar av fólkinum við miklari slátran.

20 Og menninir av Bèth-sjé-mésj søgdu, Hvør er førur fyri at standa frammi fyri hesum heilaga HARRA Guði? og til hvønn skal hann halda avstað frá okkum?

21 ¶ Og teir sendu sendibodar til íbúgvarnar av Kir-játh-jé-á-rim, sigandi, Philistarnir hava ført aftur ørk HARRANS; komið oman, og heintið hana niðan til tykkara.

KAPITUL 7

OG menninir úr Kir-játh-jé-á-rim komu, og heintadu niðan ørk HARRANS, og førdu hana inn í hús Á-bin-á-dábs á heygnum, og halgaðu Èl-è-á-zár, son hansara, til at varðveita ørk HARRANS.

2 Og tað bar á, meðan ørkin varð í Kir-játh-jé-á-rim, at tíðin var long; tí at tað vóru tjúgu ár: og alt hús Ísraels harmaðist eftir HARRANUM.

3 ¶ Og Sámuel talaði við alt hús Ísraels, og segði, Um tit vendi at HARRANUM við øllum tykkara hjørtum, tá koyrið burtur hinar fremmandu gudar og Ásj-tá-röth tykkara millum ífrá, og tilbúgið tykkara hjörtu at HARRANUM, og tænið honum einans: og hann vil fría tykkum út úr hondini á Philistunum.

4 Tá koyrdu Ísraels børn burtur Bá-á-lim og Ásj-tá-röth, og tæntu HARRANUM einans.

5 Og Sámuel segði, Savnið allan Ísrael til Miz-pèh, og eg vil biðja fyri tykkum til HARRANS.

6 Og teir savnaðu seg saman til Miz-pèh, og drógu vatn, og heltu tað út frammi fyri HARRANUM, og fastaðu á tí degi, og søgdu har, Vit hava syndað imóti HARRANUM. Og Sámuel dømde børn Ísraels í Miz-pèh.

7 Og tá ið Philistarnir hoyrdu at Ísraels børn vóru savnaðir saman til Miz-pèh, fóru fúrstarnir hjá Philistunum niðan imóti Ísrael. Og tá ið børn Ísraels hoyrdu tað, vórðu teir ræddir fyri Philistunum.

8 Og Ísraels børn søgdu við Sámuel, Gevst ikki at rópa á HARRAN Guð váran fyri okkum, at hann vil frelsa okkum út úr hondini á Philistunum.

9 ¶ Og Sámuel tók eitt súgvandi lamb, og ofraði tað

I. SÁMUEL 8

til eitt brennioffur heilvegis at HARRANUM: og Sámuel rópti á HARRAN fyrri Ísrael; og HARRIN hoyrði hann.

10 Og sum Sámuel ofraði upp brenniofrið, nærkaðust Philistarnir til orrustu ímóti Ísrael: men HARRIN sló toru við miklum toruslátti á tí degi omanyvir Philistarnar, og loypti ekki á teir; og teir vorðu slignir frammi fyrri Ísrael.

11 Og menninir av Ísrael fóru út úr Miz'péh, og eltu Philistarnar, og slógu teir, inntil teir komu undir Bèth'-cár.

12 Tá tók Sámuel stein, og setti hann ímillum Miz'péh og Sjén, og kallaði navnið á honum Eb'-én-é'-zér, og segði, Higartil hevir HARRIN hjálpt okkum.

13 ¶ So Philistarnir vorðu undirlagdir, og teir komu ekki meira inn í bredda Ísraels: og HARRANS hond var ímóti Philistunum allar dagar Sámuels.

14 Og teir staðirnir, sum Philistarnir høvdu tikið frá Ísrael, vorðu endurbøttir Ísrael, frá Èk'-ròn heilt til Gáth; og breddarnar av tí friaði Ísrael út úr hondunum á Philistunum. Og tað var friður ímillum Ísrael og Amoritarnar.

15 Og Sámuel dømði Ísrael allar dagarnar av sínum lívi.

16 Og hann fór frá ári til árs í ringrás til Beth-el, og Gil'-gál, og Miz'péh, og dømði Ísrael í øllum teimum plássunum.

17 Og hans afturkoma var til Rá'mäh; tí har var hús hansara; og har dømði hann Ísrael; og har bygdi hann altar at HARRANUM.

KAPITUL 8

OG tað bar á, tá ið Sámuel var gamal, at hann gjørdi sínar synir til dómarnar yvir Ísrael.

Ísraelitarnir umbiðja sær ein kong

2 Men navnið hjá hansara frumborna var Jó'-ël; og navnið hjá hansara næsta var Á'-bí-áh: teir voru dómarnar í Bèer'-sjé-bú.

3 Og hansara synir gingu ikki í vegum hansara, men vendu til viks eftir vinningi, og tóku mutur, og spiltu dóm.

4 Tá savnaðu seg saman allir hinir elstu Ísraels, og komu til Sámuels til Rá'mäh,

5 Og søgdu við hann, Sí, tú ert gamal, og tínr synir ganga ikki í vegum tínum: ger okkum nú ein kong at døma okkum, líka sum allar tjóðirnar.

6 ¶ Men tað tingið mistoknaði Sámueli, tá ið teir søgdu, Gev okkum ein kong at døma okkum. Og Sámuel bað til HARRANS.

7 Og HARRIN segði við Sámuel, Lýð á røddina hjá fólkinum í øllum sum teir siga við teg: tí at teir hava ikki havnað tær, men teir hava havnað mær, at eg skuldi ikki ríkja yvir teimum.

8 Samsvarandi øllum verkunum sum teir hava gjørt síðan tann dag sum eg førði teir upp úr Egyptalandi, alt at hesum degi, sum teir hava yvirgivið meg við, og tænt øðrum gudum, soleiðis gera teir eisini at tær.

9 Lýð tí nú á teirra rødd: men mótmæl teimum tó álvar-samliga, og sýn teimum háttarlagið á konginum ið skal ríkja yvir teimum.

10 ¶ Og Sámuel segði øll orðini hjá HARRANUM fyrri fólkinum sum umbóðu kong av honum.

11 Og hann segði, Hetta man vera háttarlagið á konginum ið skal ríkja yvir tykkum: Hann vil taka tykkara synir, og útnevna teir til sín sjálvs, til vagnar sínar, og til at vera hestmenn hans; og summir skulu renna frammanfyri vagnum hans.

12 Og hann vil útnevna sær

hövuðsmenn yvir túsundum, og hövuðsmenn yvir fimmþíum; og vil seta teir at velta lendi sítt, og at skera heyst sítt, og at gera síni krígsamboð, og amboð hjá vagnum sínum.

13 Og hann vil taka tykkara dötur til at vera angavatns-blandirskur, og at vera kokkar, og at vera bakarar.

14 Og hann vil taka tykkara akrar, og tykkara vingarðar, og tykkara olivingarðar, sjálvst hinar bestu tilverra, og geva teir til tænarar sínar.

15 Og hann vil taka tiggjundarpartin av tykkara sáði, og av tykkara vingörðum, og geva sínum yvirmonnum, og sínum tænarum.

16 Og hann vil taka tykkara tænastrævar, og tykkara tænastrævgjar, og tykkara frálíkastu ungu menn, og asnar tykkara, og seta tey til arbeið sitt.

17 Hann vil taka tiggjundarpartin av seyði tykkara: og tit verða hansara tænarar.

18 Og tit skulu geyla út í tí degi vegna tykkara kong, sum tit skulu hava valt tykkum; og HARRIN vil ikki hoyra tykkum í tí degi.

19 ¶ Men fólkíð noktaði at akta rødd Sámuels; og teir søgdu, Nei; men vit vilja hava kong yvir okkum;

20 At vit eisini mega vera líka sum allar tjóðirnar; og at okkara kongur má døma okkum, og fara út undan okkum, og berjast okkara bardagar.

21 Og Sámuel hoyrði øll fólsins orð, og hann fór yvir tey aftur í HARRANS oyru.

22 Og HARRIN segði til Sámuels, Lýð á teirra rødd, og ger teimum kong. Og Sámuel segði við menninar av Ísrael, Farið hvør maður til stað sín.

KAPITUL 9

MEN tað var maður av Benjamin, hvørs navn var Kisj, sonur Á-bí-él-s, sonar Zé-rór-s, sonar Bě-kó-ráth-s, sonar Á-phí-áh, ein Benjamíti, ein mektigur veldismaður.

2 Og hann hevði son, hvørs navn var Saul, ein úrváls ungur maður, og ein frálíkur; og tað var ikki millum Ísraels børn ein frálíkari persónur enn hann: frá sínum akslum og uppeftir var hann hægri enn nakar av fólkinum.

3 Og asnarnir hjá Kisji, faðir Sauls, vóru vilstir. Og Kisj segði til Sauls, sonar síns, Tak nú ein av tænarunum við tær, og reis teg, og far og leita eftir asnunum.

4 Og hann fór um E-phrá-ím fjall, og fór ígjøgnum land Sjál-í-sjá, men teir funnu teir ikki: tá fóru teir ígjøgnum land Sjá-lím-s, og har vóru teir ikki: og hann fór ígjøgnum land Benjamítanna, men teir funnu teir ikki.

5 Og tá ið teir vóru komnir til land Zuphs, segði Saul við sín tænarar, sum var við honum, Kom, og latum okkum venda aftur; at ikki faðir mín fari frá at hava umsorgan fyri asnunum, og stúri fyri okkum.

6 Og hann segði við hann, Sí nú, tað er í hesum staði ein Guðs maður, og hann er heiðursamur maður; alt, sum hann sigur, hendir vissuliga: latum okkum nú fara hagar; møguliga kann hann sýna okkum okkara veg sum vit skuldu farið.

7 Tá segði Saul við tænarar sín, Men sí, um vit fari, hvat skulu vit bera manningum? tí at breyðið er brúkt í okkara skjáttum, og tað finst ikki gáva at føra Guðs manningum: hvat hava vit?

8 Og tænarin svaraði Sauli aftur, og segði, Sí, eg havi

I. SÁMUEL 9 *Saul sækir asnar faðirs síns, og kemur til Sámuels*

her við hond fjórðinginn av einum sjé-kl-i av silvuri: *tað* vil eg geva Guðs manningum, at siga okkum okkara veg.

9 (Fyrr í Ísrael, tá ið maður fór at fregnast av Guði, *tá* talaði hann svá, Kom, og lat okkum fara til siggjaran: tí *hann, sum nú verður kallaður* Prophetur, varð áður kallaður Siggjari.)

10 Tá segði Saul við tænarar sín, Væl sagt; kom, latum okkum fara. So teir fóru til staðin har Guðs maðurin *var*.

11 ¶ Og sum teir fóru niðan heyggin til staðin, funnu teir ungar moyggjar, *sum* fóru út at draga vatn, og søgdu við tær, Er siggjarin her?

12 Og tær svaraðu teimum, og søgdu, Hann er; sí, *hann er* frammanfyri tykkum: gerið nú skjótt *av*, tí hann kom í dag til staðin; tí at *tað er* eitt sláturoffur hjá fólkinum í dag í tí høga plássinum:

13 So skjótt ið tit veri komnir inn í staðin, skulu tit beinanvegin finna hann, áðrenn hann fari niðan til tað høga plássið at eta: tí at fólkið vil ikki eta inntil hann komi, av tí at hann vælsignar sláturofrið; og síðan eta teir ið veri bodnir. Sleppið tykkum tí niðan nú; tí um hesa tíð skulu tit finna hann.

14 Og teir fóru niðan í staðin: og tá ið teir vóru komnir inn í staðin, sí, *tá* kom Sámuel út ímóti teimum, fyri at fara niðan til tað høga plássið.

15 ¶ Men HARRIN hevði talt Sámueli í oyra hansara, ein dag áðrenn Saul kom, og sagt,

16 Í morgin, um hesa tíð, vil eg senda tær mann úr landi Benjamins, og tú skalt salva hann *at vera* høvuðsmaður yvir fólki mínum Ísrael, at hann má frelsa mitt fólk út úr hondini á Philistunum: tí eg havi titið

at fólki mínum, tí at teirra róp er komið til mín.

17 Og tá ið Sámuel sá Saul, segði HARRIN við hann, Sí manningur sum eg talaði til tín um! hesin sami skal ríkjast yvir fólki mínum.

18 Tá nærkaðist Saul til Sámuels í portinum, og segði, Sig mær, eg biði teg, hvar hús siggjarans er.

19 Og Sámuel svaraði Sauli, og segði, Eg eri siggjarin: farið niðan undan mær til tað høga plássið; tí at tit skulu eta við mær í dag, og í morgin vil eg lata teg fara, og vil siga tær alt sum er í tínum hjarta.

20 Og hvat viðvíkur tínum asnum sum vórðu vilstir *fyr* trimum døgum síðani, set ikki títt sinni á teir; tí at teir eru funnir. Og á hvønn er øll trá Ísraels? Er hon ikki á teg, og á alt hús faðirs tíns?

21 Og Saul svaraði og segði, Eri eg ikki Benjamiti, av hini smæstu av ættargreinum Ísraels? og mín familja hin minsta av øllum familjunum av ættargrein Benjamins? hvi talart tú tá soleiðis til mín?

22 Og Sámuel tók Saul og tænarar hans, og førði teir inn í taksalin, og fekk teir at sita í tí fremsta plássinum millum teirra sum vóru bodnir, sum *vóru* um triati persónar.

23 Og Sámuel segði við kokkin, Kom við tí skamtinum sum eg gav tær, sum eg segði við teg um, Set hann hjá tær.

24 Og kokkurin tók upp bógvin, og *tað* sum *var* á honum, og setti *tað* frammanfyri Sauli. Og Sámuel segði, Sí tað sum er effir! set *tað* frammanfyri tær, og et: tí *fram* at hesi tíð hevur tað verðið goymt til tín, síðan eg segði, Eg havi boðið fólkinum. So Saul át við Sámueli tann dagin.

25 ¶ Og tá ið teir vóru komnir oman frá tí høga plássinum inn í staðin, samtalaði *Sámuel* við Saul uppí toppinum av húsinum.

26 Og teir fóru upp árla: og tað bar á kring uppenning dag-sins, at *Sámuel* rópaði Saul til húsatoppin, og segði, *Kom* upp, at eg má senda teg avstað. Og Saul fór upp, og teir fóru út, báðir teirra, hann og *Sámuel*, útum.

27 Og sum teir fóru oman til endan á staðinum, segði *Sámuel* við Saul, *Bjóða* tænararum at fara víðari undan okkum, (og hann fór víðari,) men statt tú stillur eina stund, at eg má sýna tær Guðs orð.

KAPITUL 10

TÁ tók *Sámuel* oljuglas, og hesti tað á høvur hans, og kysti hann, og segði, *Er tað* ikki av tí at *HARRIN* hevur salvað teg til at vera høvuds-mann yvir arvi sínum?

2 Tá ið tú ert farin avstað frá mær í dag, tá skalt tú finna tveir menn hjá gravhýsi *Rákelar* í landamarki *Benjamíns* í *Zél-záh*; og teir vilja siga við teg, *Asnarnir*, sum tú fórt at leita eftir, eru funnir: og sí, faðir tín er farin frá umorganini fyri asnunum, og syrgir um tykkum, og sigur, Hvat skal eg gera fyri son mín?

3 Tá skalt tú fara víðari frameftir haðani, og tú skalt koma til slætta *Tá-bør-s*, og har skulu møta tær triggir menn, sum fara niðan til Guðs til *Beth-el*, ein ber trý geitarlomb, og ein annar ber trý heilbreyð, og ein annar ber ein vínkík:

4 Og teir vilja heilsa tær, og geva tær tvey breyð; sum tú skalt taka ímóti av teirra hondum.

5 Eftir tað skalt tú koma til Guðs heyyg, har setuliðið hjá *Philistunum* er: og tað skal bera á, tá ið tú ert komin hagar til staðin, at tú skalt møta

prophetaflokki, sum kemur oman frá tí høga plássinum við psaltri, tamburin, og ljóðpipu, og hørpu, frammanfyri sær; og teir skulu prophetera:

6 Og *HARRANS* *Andi* vil koma á teg, og tú skalt prophetera við teimum, og skalt verða umskiftur til annan mann.

7 Og lat tað verða, tá ið hesi tekin eru komin at tær, at tú geri sum tilevni tæni tær; tí Guð er við tær.

8 Og tú skalt fara oman undan mær til *Gíl-gál*; og sí, eg vil koma oman til tín, at ofra brennioffur, og at sláturofra sláturoffur av fríðofrum: í sjeý dagar skalt tú biða, til eg komi til tín, og sýni tær hvat tú skalt gera.

9 ¶ Og tað varð so, at tá ið hann hevði vent sínum baki til at fara frá *Sámueli*, at Guð gav honum annað hjarta: og øll tey teknini hendu tann dagin.

10 Og tá ið teir komu hagar til heyygin, sí, tá møtti prophetaflokkur honum; og Guðs *Andi* kom á hann, og hann propheteraði teirra millum.

11 Og tað bar á, tá ið allir sum kendu hann fyrr í tíðini sóu, at sí, hann propheteraði millum prophetarnar, tá segði fólk ið hvørt við annað, Hvat er hetta sum er komið at syni *Kisj*? *Er* *Saul* eisini millum prophetarnar?

12 Og ein av tí sama plássi svaraði og segði, Men hvør er faðir teirra? Tí gjordist tað eitt orðtak, *Er* *Saul* eisini millum prophetarnar?

13 Og tá ið hann hevði lokið við at prophetera, kom hann til tað høga plássið.

14 ¶ Og faðirbróðir *Sauls* segði við hann og til hansara tænarar, Hvagar fóru tit? Og hann segði, At leita eftir asnunum: og tá ið vit sóu at teir ongastaðni vóru, komu vit til *Sámuels*.

I. SÁMUEL II

15 Og faðirbróðir Sauls segði, Sig mær, eg biði teg, hvat Sámuel segði við tykkum.

16 Og Saul segði við faðirbróðir sín, Hann segði okkum greiniligani at asnarnir vóru funnir. Men um sök kongadømisins, sum Sámuel talaði um, segði hann honum ikki.

17 ¶ Og Sámuel rópaði fólkið saman at HARRANUM til Miz'péh;

18 Og segði við børn Ísraels, Svá sigur HARRIN Guð Ísraels, Eg forði upp Ísrael út úr Egyptalandi, og fríaði tykkum út úr hondini á Egyptunum, og út úr hondini á øllum kongadømum, og á teimum ið kúgaðu tykkum:

19 Og tit hava henda dag havnað Guði tykkara, sum sjálvur frelsti tykkum út úr øllum tykkara mótburðum og tykkara trongslum; og tit hava sagt við hann, *Nei*, men set ein kong yvir okkum. Framsetið tykkum tí nú framfyri HARRAN eftir ættargreinum tykkara, og eftir tykkara túsundum.

20 Og tá ið Sámuel hevði volt øllum ættargreinunum av Ísrael at koma nær, varð Benjamins ættargrein tikin.

21 Tá ið hann hevði volt Benjamins ættargrein at koma nær eftir terrra familjum, varð Má'rí-s familja tikin, og Saul, sonur Kisj, varð tikin: og tá ið teir søktu hann, kundi hann ikki finnast.

22 Tí fregnaðu teir av HARRANUM víðari, um maðurin enn mundi koma hagar. Og HARRIN svaraði, Sí, hann hevur fjalt seg millum tingini.

23 Og teir runnu og heintaðu hann haðani: og tá ið hann stóð millum fólkið, var hann hægri enn nakar av fólkinum, frá sínum akslum og uppeftir.

24 Og Sámuel segði við alt fólkið, Siggja tit hann hvønn

Saul valdur til kong í Mizpeh

HARRIN hevur valt, at *tað er eingin líka sum hann millum alt fólkið?* Og alt fólkið rópti, og segði, Guð varði kong.

25 Tá segði Sámuel fólkinum frá háttarlagi kongadømisins, og skrivaði *tað* í bók, og legði *hana* niðurfyri frammi fyri HARRANUM. Og Sámuel sendi alt fólkið avstað, hvønn mann til hús hans.

26 ¶ Og eisini Saul fór heim til Gi-bé'úh; og tað fór við honum eitt lið av monnum, hvørs hjørtu Guð hevði nortíð við.

27 Men Be'-li-ál-s børn søgdu, Hvussu skal hesin maður frelsa okkum? Og teir vanvirdu hann, og bóru honum ongar gávur. Men hann helt friði sínum.

KAPITUL II

TÁ kom Náhasj Ammoniti upp, og leiraðist ímóti Já'-bésj-gí'-le-ád: og allir menninir úr Já'-bésj søgdu við Náhasj, Ger sáttmála við okkum, og vit vilja tæna tær.

2 Og Náhasj Ammoniti svaraði teimum, Við hesi *treyt* vil eg gera *sáttmála* við tykkum, at eg má stoyta út øll tykkara høgru eygu, og leggja tað *til* vanæru yvir alt Ísrael.

3 Og teir elstu av Já'-bésj søgdu við hann, Gev okkum sjeý daga frest, at vit mega senda sendiboðar at øllum breddum Ísraels: og tá, um *tað veri* eingin maður at frelsa okkum, vilja vit koma út til tín.

4 ¶ Tá komu sendiboðarnir til Gi-bé'úh Sauls, og taldu tíðindini í oyru fólksins: og alt fólkið hevjaði sínar røddir, og græt.

5 Og sí, Saul kom aftaná stórfæafylginum uttan av akri-num; og Saul segði, Hvat *bagir* fólkinum, at teir gráta? Og teir taldu honum tíðindini hjá monnunum úr Já'-bésj.

6 Og Guðs Andi kom á Saul, tá ið hann hoyrði tey tíðindini, og hansara firtni varð stórliga kynd.

7 Og hann tók eitt ok av oksum, og høgdi teir í stykkir, og sendi tey út ígjøgnum allar breddar Ísraels við hondunum á sendiboðum, sigandi, Hvørsumhelst ið kemur ikki avstað aftaná Sauli og aftaná Sámueli, soleiðis skal tað verða gjørt oksum hans. Og HARRANS ótti fell á fólkið, og teir komu einmælt út.

8 Og tá ið hann taldi teir upp í Bē-zēk, vóru børn Ísraels trý hundrað tíusund, og menninir av Judah tríati túsund.

9 Og teir søgdu við sendiboðarnar sum komu, Svá skulu tit siga við menninar úr Já-bēs-j-gí-lē-ād, Í morgin, við ta tíðina sum sólin verði heit, skulu tit hava hjálp. Og sendiboðarnir komu og sýndu tað fyri monnunum úr Já-bēs-j; og teir vórðu glaðir.

10 Menninir úr Já-bēs-j søgdu tí, Í morgin vilja vit koma út til tykkara, og tit skulu gera við okkum alt sum tykist gott hjá tykkum.

11 Og tað varð so um morgin-árið, at Saul stillaði fólkið í tríggar flokkar; og teir komu inn í miðjuna av herliðinum í morgunvøkuni, og vógu Ammonitarnar inn til hita dagsins; og tað bar á, at teir, sum vóru eftir, vórðu spjaddir, so at tveir teirra vóru ikki eftir saman.

12 ¶ Og fólkið segði við Sámuel, Hvør er hann ið segði, Skal Saul ríkja yvir okkum? kom við teimum monnunum, at vit mega taka teir av lívi.

13 Og Saul segði, Tað skal ikki maður verða tikin av lívi henda dag; tí at í dag hevur HARRIN virkað frelsu í Ísrael.

14 Tá segði Sámuel til fólkið, Komið, og latum okkum

fara til Gil-gál, og endurnýggja kongademið har.

15 Og alt fólkið fór til Gil-gál; og har gjørdur teir Saul til kong frammi fyri HARRANUM í Gil-gál; og har sláturofraðu teir friðofrasláturoffur frammi fyri HARRANUM; og har fegnaðust Saul og allir Ísraels menn stórliga.

KAPITUL 12

OG Sámuel segði við allan Ísrael, Sí, eg havi lýtt á tykkara rødd í øllum sum tit søgdu við meg, og havi gjørt ein kong yvir tykkum.

2 Og nú, sí, kongurin gongur frammi fyri tykkum; og eg eri gamal og gráhærdur; og sí, mínir synir eru hjá tykkum; og eg havi gingið frammi fyri tykkum frá mínum barndómi til henda dag.

3 Sí, her eri eg; vitnið ímóti mær frammi fyri HARRANUM, og frammi fyri salvaða hans: hvørs oksa havi eg tikið? ella hvørs asna havi eg tikið? ella hvønn havi eg snytt? hvønn havi eg kúgað? ella av hvørs hond havi eg móttikið nakað mutur at blinda míni eygu harvið? og eg vil endurbóta tykkum tað.

4 Og teir søgdu, Tú hevurt ikki snytt okkum, ella kúgað okkum, eiheldur hevurt tú tikið nakað av nakars mans hond.

5 Og hann segði við teir, HARRIN er vitni ímóti tykkum, og hansara salvaði er vitni henda dag, at tit hava ikki funnið nakað í míni hond. Og teir svaraðu, Hann er vitni.

6 ¶ Og Sámuel segði við fólkið, Tað er HARRIN ið førði fram Móses og Aaron, og sum førði tykkara fedrar upp úr Egyptalandi.

7 Standið tí nú stillir, at eg má røða við tykkum frammi fyri HARRANUM um allar HARRANS rættvísu gerðir, sum hann gjørdi

mót tykkum og mót tykkara fedrum.

8 Tá ið Jákup var komin inn í Egyptaland, og tykkara fedrar róptu á HARRAN, tá sendi HARRIN Móses og Aaron, sum førdu fram tykkara fedrar út úr Egyptalandi, og fekk teir at dvöljast í hesum plássi.

9 Og tá ið teir gloymdu HARRAN sin Guð, seldi hann teir inn í hondina á SÍ-sê-rá, høvuðsmanni av herliði Há-zór-s, og inn í hondina á Philistunum, og inn í hondina á kongi Móabs, og teir bardust ímóti teimum.

10 Og teir róptu á HARRAN, og søgdu, Vit hava syndað, tí vit hava yvirgivið HARRAN, og hava tænt Bá-á-lim og Ásj-tá-røth; men fría okkum út nú úr hondini á okkara figgindum, og vit vilja tæna tær.

11 Og HARRIN sendi Jër-úb-á-l, og Bê-dán, og Jëph-táh, og Sámuel, og fríaði tykkum út úr hondini á tykkara figgindum á hvørjari síðu, og tit búðu tryggir.

12 Og tá ið tit sóu at Náhasj, kongurinn av Ammons børnum, kom ímóti tykkum, søgdu tit við meg, Nei; men ein kongur skal ríkja yvir okkum: tá ið HARRIN tykkara Guð var kongur tykkara.

13 Síggið tí nú kongin ið tit hava kosið, og hvønn tit hava tráað! og sí, HARRIN hevur sett kong yvir tykkum.

14 Um tit vilji óttast HARRAN, og tæna honum, og akta rødd hans, og ei gera uppreist ímóti boði HARRANS, tá skulu bæði tit og eisini kongurinn, sum ríkir yvir tykkum, halda fram at fylgja HARRANUM Guði tykkara:

15 Men um tit vilji ikki akta rødd HARRANS, men geri uppreist ímóti boði HARRANS, tá fer hond HARRANS at vera ímóti tykkum, eins og hon var ímóti tykkara fedrum.

16 ¶ Standið tí nú og síggið hetta mikla ting, ið HARRIN vil gera frammi fyrri eygum tykkara.

17 Er tað ikki hveitiheyst í dag? Eg vil kalla á HARRAN, og hann fer at senda toru og regn; at tit mega varnast og síggið at tykkara vondska er mikil sum tit hava gjørt í HARRANS eygsjón, í at umbiðja tykkum ein kong.

18 So Sámuel kallaði á HARRAN; og HARRIN sendi toru og regn tann dagin: og alt fólkið stórligani óttaðist HARRAN og Sámuel.

19 Og alt fólkið segði við Sámuel, Bið fyrri tinum tænarum til HARRANS Guðs tíns, at vit doyggi ei: tí vit hava lagt afturat øllum okkara syndum hetta illa, at umbiðja okkum ein kong.

20 ¶ Og Sámuel segði við fólkið, Óttist ikki: tit hava gjørt alla hesa vondsku: tó vendið ikki til viks frá at fylgja HARRANUM, men tænið HARRANUM við øllum tykkara hjarta;

21 Og vendið ikki til viks: tí at tá høvdu tit farið eftir fá-fongdum tingum, sum ei kunnu gagna ella bjarga; tí at tey eru fáfongd.

22 Tí HARRIN vil ikki yvirgeva sitt fólk fyrri mikla navns síns skuld: tí at tað hevur toknað HARRANUM at gera tykkum til fólk sitt.

23 Harafturat, hvat mær við-víkur, Guð sýti fyrri at eg skuldi syndað ímóti HARRANUM, í at gívist at biðja fyrri tykkum: men eg vil læra tykkum hin góða og hin rætta vegin:

24 Einans óttist HARRAN, og tænið honum í sannleika við øllum tykkara hjarta: tí at um-hugsið hvussu miklar lutir hann hevur gjørt fyrri tykkum.

25 Men um tit fara enn at gera vondliga, so skulu tit tærast upp, bæði tit og kongur tykkara.

KAPITUL 13

SAUL ríkti eitt ár; og tá ið hann hevði ríkt í tvey ár yvir Ísrael,

2 Valdi Saul sær trý túsund menn av Ísrael; *hvarav* tvey túsund vóru við Sauli í Mich'-mäs; og á Beth-el fjalli, og eitt túsund vóru við Jónathani í Gi-bé'-üh Benjamins: og restina av fólkinum sendi hann, hvønn mann til tjald sitt.

3 Og Jónathan sló setuliðið hjá Philistunum sum *var* í Gē'-bā, og Philistarnir hoyrdu *harum*. Og Saul blásti lúðurin út ígjøgnum alt landið, sigandi, Hebrēarnir hoyri.

4 Og alt Ísrael hoyrði sagt at Saul hevði sligið eitt setulið hjá Philistunum, og at Ísrael eisini varð hildið í andstygð hjá Philistunum. Og fólkið varð rópað saman aftaná Sauli til Gil'-gál.

5 ¶ Og Philistarnir savnaðu seg saman at berjast við Ísrael, triati túsund vagnar, og seks túsund hestmenn, og fólk sum sandurin sum *er* á sævarstrond í fjöldleika: og teir komu upp, og slógu upp í Mich'-mäs, eystanvert frá Beth-á-vēn.

6 Tá ið menninir av Ísrael sóu at teir vóru í *trongstöðu*, (tí at fólkið var neyðstätt,) tá fjaldi fólkið seg í hellum, og í kjarrum, og í klettum, og í høgum plássum, og í holum.

7 Og *summir av* Hebrēunum fóru yvirum Jordan til lands Gáds og Gileads. Hvat Sauli viðvíkur, hann *var* enn í Gil'-gál, og alt fólkið fylgdi honum skelvandi.

8 ¶ Og hann drálaði sjeý dagar, samsvarandi settu tíðini sum Sámuel *hevði ásett*: men Sámuel kom ikki til Gil'-gál; og fólkið varð spjatt frá honum.

9 Og Saul segði, Førið higar brennioffur til min, og friðoffur'. Og hann ofraði brenniofrið.

10 Og tað bar á, at so skjótt sum hann hevði lokið við at ofra brenniofrið, sí, tá kom Sámuel; og Saul fór út at mæta honum, at hann mátti heilsað honum.

11 ¶ Og Sámuel segði, Hvat hevurt tú gjørt? Og Saul segði, Av tí at eg sá at fólkið vóru spjaddir frá mær, og at tú ikki komst innanfyri ásettu dagarnar, og at Philistarnir savnaðu seg saman í Mich'-mäs;

12 Tí segði eg, Philistarnir vilja koma oman nú omanyvir meg til Gil'-gál, og eg havi ikki gjørt umbønning at HARRANUM: tí tvingaði eg meg, og ofraði eitt brennioffur.

13 Og Sámuel segði við Saul, Tú hevurt gjørt fávitskuligani: tú hevurt ikki hildið boðið hjá HARRANUM Guði tínum, sum hann ábeyð tær: tí at nú vildi HARRIN havt grundfest kongadømi títt yvir Ísrael um ævir.

14 Men nú skal títt kongadømi ikki halda fram: HARRIN hevur søkt sær ein mann eftir sínum egna hjarta, og HARRIN hevur áboðið honum at *vera* høvuðsmaður yvir sínum fólki, tí at tú hevurt ikki hildið tað sum HARRIN beyð tær.

15 Og Sámuel reistist, og kom sær upp frá Gil'-gál til Gi-bé'-üh Benjamins. Og Saul upptaldi fólkið *sum var* tilstaðar hjá sær, um seks hundrad menn.

16 Og Saul, og Jónathan sonur hansara, og fólkið *sum var* tilstaðar hjá teimum, vórðu *verandi* í Gi-bé'-üh Benjamins: men Philistarnir leiraðust í Mich'-mäs.

17 ¶ Og rænararnir komu út úr leirinum hjá Philistunum í trimum flokkum: ein flokkur vendi til vegin *sum leiðir til* Oph'-ráh, at landi Sjú'-als:

I. SÁMUEL 14

Stjórnersnildi Philistanna

18 Og annar flokkur vendi vegin *tíl* Bēth-hór-ön: og annar flokkur vendi *tíl* vegin av landamarkinum sum lítur móti Zé-bō-im-s-dalinum imóti oyðuni.

19 ¶ Men tað fanst eingin smiður út ígögnum alt Ísraels land: tí Philistarnir søgdu, At ikki Hebræarnir geri *sær* svørð ella spjót:

20 Men allir Ísraelitarnir fóru oman til Philistarnar, at brýna hvør maður haka sín, og plógjarn sitt, og óks sína, og hakkara sín.

21 Tó høvdu teir eina fil til hakkararnar, og til plógjornini, og til kvislirnar, og til óksirnar, og at hvessa pikstavarnar.

22 So tað hendi á bardagadegnum, at tað fanst hvørki svørð, ella spjót, í hondini á nøkrum av fólkinum sum *vóru* við Sauli og Jónathani: men hjá Sauli og hjá Jónathani, syni hansara, fanst tað.

23 Og setulið Philistanna fór út til yvirfaring Mích-másj.

KAPITUL 14

MEN tað hendi í einum degi, at Jónathan Sauls sonur segði við hin unga mannin ið bar brynju hansara, Kom, og latum okkum fara yvir til setulið Philistanna, sum *er* hinumegin. Men hann segði ikki faðir sínum frá.

2 Men Saul dvaldi í ytsta parti Gí-bē-üh undir granat-eplatræi sum *er* í Míg-rön: og fólkið, sum *var* við honum, *vóru* um seks hundrað menn;

3 Og Á-hi-áh, sonur Á-hi-tüb-s, bróðir Í-ká-böd-s, sonur Phí-nē-häs-ar, sonar Ē-lí-s, prests HARRANS í Sji-löh, ílatin ē-phöd-u. Og fólkið vitsti ikki at Jónathan var farin.

4 ¶ Og ímillum yvirfaringarnar, eftir hvørjum Jónathan

royndi at fara yvirum at setuliðinum hjá Philistunum, *var* hvassur klettur einumegin, og hvassur klettur hinumegin: og navnið á tí eina *var* Bó-zēz, og navnið á hinum Sēn-ēh.

5 Tað frammarligasta av tí eina *var* staðsett norðanfyrri, yvir av Mích-másj, og hin sunnanfyrri, yvir av Gí-bē-üh.

6 Og Jónathan segði til unga mannin ið bar hansara brynju, Kom, og latum okkum fara yvir til setulið hjá hesum óumskornu: tað kann vera at HARRIN vilji virka fyri okkum: tí at *tað er* eingin forðan hjá HARRANUM at frelsa við mongum ella við fáum.

7 Og hansara brynjuberi segði við hann, Ger alt sum *er* í tinum hjarta: vend tær; sí, eg *eri* við tær, samsvarandi hjarta tinum.

8 Tá segði Jónathan, Sí, vit vilja fara yvir at *hesum* monnunum, og vit vilja avhylja okkum at teimum.

9 Um teir sigi soleiðis við okkum, Steðgið, inntil vit koma til tykkara; tá vilja vit standa stillir í okkara plássi, og vilja ikki fara niðan at teimum.

10 Men um teir sigi soleiðis, Komið niðan til okkara; tá vilja vit fara niðan: tí HARRIN hevur flýggjað teir inn í okkara hond: og hetta *skal vera* okkum tekin.

11 Og báðir av teimum avhuldu seg fyri setuliði Philistanna: og Philistarnir søgdu, Sí, Hebræarnir koma fram úr holunum har teir høvdu fjalt seg.

12 Og menninir av setuliðinum svaraðu Jónathani og brynjubera hansara, og søgdu, Komið upp til okkara, og vit vilja vísa tykkum eitthvørt. Og Jónathan segði við sín brynjubera, Kom upp aftaná mær: tí HARRIN hevur flýggjað teir inn í hond Ísraels.

13 Og Jónathan kleyv niðan

á hondum sínum og á fótum sínum, og hansara brynjuberi eftir honum; og teir fullu frammi fyrri Jónathani; og hansara brynjuberi vá aftaná honum.

14 Og hatta fyrsta slátrið, sum Jónathan og brynjuberi hansara gjørdu, var umleið tjúgu menn; innanfyri eins og var tað hálfvan akur av landi, *sum eitt ok av oksum kundí pløgt.*

15 Og tað var nøtran í herliðinum, í akrinum, og millum alt fólkið: setuliðið, og rænararnir, eisini teir nøtraðu, og jørðin skalv: so har var sera mikil nøtran.

16 Og varðmenninir hjá Sauli í Gí-bē-ūh Benjamins hugdu; og sí, fjældin smeltaði burtur, og teir hildu fram at berja niður *hvønn annan.*

17 Tá segði Saul við fólkið sum *var* við honum, Teljið nú upp, og siggið hvør er farin frá okkum. Og tá ið teir høvdu talt upp, sí, *tá vóru* Jónathan og hansara brynjuberi ikki *har.*

18 Og Saul segði við Á-hí-áh, Før higar ørk Guðs. Tí at ørk Guðs var á teirri tíð hjá børnum Ísraels.

19 ¶ Og tað bar á, meðan Saul talaði við prestin, at ljóðið, sum *var* í herliðinum hjá Philistunum, helt áfram og øktist; og Saul segði við prestin, Drag aftur tína hond.

20 Og Saul, og alt fólkið sum *var* við honum, savnaðu seg, og teir komu til bardagan; og sí, hvørs mans svørð var ímóti felaga hans, *og har var* sera mikil hurlivasi.

21 Harafturat *vendu* sjálvt eisini teir Hebræarnir *sum vóru* við Philistunum áðrenn ta tíð, sum fóru upp við teimum inn í leirin *frá landinum* runt um, til *tess* at vera við Ísraelitunum *sum vóru* við Sauli og Jónathani.

22 Somuleiðis allir menninir av Ísrael sum høvdu fjalt seg á E'-phrá-ím fjalli, *tá ið* teir hoyrdu at Philistarnir flýddu, sjálvt teir fylgdu eisini hart aftaná teimum í bardaganum.

23 So HARRIN bjargaði Ísrael tann dagin; og bardagin fór yvir til Bēth-á-vēn.

24 ¶ Og menninir av Ísrael vóru neyðstaddir tann dagin: tí Saul hevði eiðsvorið fólkið, *og sagt,* Bannaður *veri* tann maður ið etur *nakran* mat inntil aftan, at eg má verða hevndur á mínar figgindar. So eingin av fólkinum smakkaði *nakran* mat.

25 Og allir *teir av* landinum komu til ein skóg; og har var hunangur á jørðini.

26 Og tá ið fólkið vóru komnir inn í skógin, sí, *tá* dreyp hunangurin; men eingin maður setti sína hond til munn sín: tí fólkið óttaðist eiðin.

27 Men Jónathan hoyrði ikki tá ið faðir hansara álegði fólkið við eiðinum: hvørsvegna hann setti fram endan á stavinum sum *var* í síni hond, og dyppaði hann í hunangskøku, og setti sína hond til sín munn; og eygu hansara vórðu upplýsnað.

28 Tá svaraði ein av fólkinum, og segði, Tí faðir strangligani álegði fólkinum við eiði, *og segði,* Bannaður *veri* tann maður sum etur *nakran* mat henda dag. Og fólkið var ørmaktað.

29 Tá segði Jónathan, Faðir mín hevur órógvað landið: siggið, eg biði tykkum, hvussu mini eygu eru vorðin upplýsnað, av tí at eg smakkaði eitt sindur av hesum hunangi.

30 Hvør mikið meira, um so vildi til *at* fólkið hevði etið fræsliga í dag av fongi figginda sína sum teir funnu? tí at hevði tað ikki nú verið ein nógv størri slátran millum Philistarnar?

I. SÁMUEL 14

31 Og teir slógu Philistarnar tann dagin frá Míchí-mäs; til Aí-jálön: og fólkið var sera ørmahtað.

32 Og fólkið fleyg omanyvir ránsfæið, og tók seyð, og oksar, og kálvar, og vógu *teir* á jørðini: og fólkið át *teir* við blóðinum.

33 ¶ Tá taldu teir Sauli, og søgdu, Sí, fólkið syndar ímóti HARRANUM, í at teir eta við blóðinum. Og hann segði, Tit hava misbrotist: rullið miklan stein at mær henda dag.

34 Og Saul segði, Spreiðið tykkum millum fólkið, og sigið við teir, Førið mær higar hvør maður oxsa sín, og hvør maður seyð sín, og vegið *teir* her, og etið; og syndið ikki ímóti HARRANUM í at eta við blóðinum. Og alt fólkið fordi hvør maður sin oxsa við sær tað kveldið, og vógu *teir* har.

35 Og Saul bygdí altar at HARRANUM: tað sama var tað fyrsta altarið sum hann bygdí at HARRANUM.

36 ¶ Og Saul segði, Latum okkum fara oman eftir Philistunum um náttina, og herja teir inntil morgunljósið, og latum okkum ikki eftirlata mann av teimum. Og teir søgdu, Ger hvatsumhelst tær tykir gott. Tá segði presturin, Latum okkum nærkast higar til Guðs.

37 Og Saul spurdi *um* ráð av Guði, Skal eg fara oman eftir Philistunum? vilt tú flýggja teir inn í hond Ísraels? Men hann svaraði honum ikki tann dagin.

38 Og Saul segði, Nærkist higar, allir teir fremstu av fólkinum: og skynið og siggið hvarí henda synd hevur verðið henda dag.

39 Tí at, *sum* HARRIN livir, sum frelsir Ísrael, tó at tað veri í Jónathani, syni mínum, so skal hann vissuliga doyggja. Men *tað var* ikki maður millum alt fólkið ið svaraði honum.

Jónathan verður tikin við lutakasti

40 Tá segði hann við alt Ísrael, Verið tit einumegin, og eg og Jónathan, sonur mín, skulu vera hinumegin. Og fólkið segði við Saul, Ger hvat tær tykir gott.

41 Tí segði Saul við HARRAN Guð Ísraels, Gev fullkomnan *lut*. Og Saul og Jónathan vórðu tiknir: men fólkið komst undan.

42 Og Saul segði, Kastíð *lutir* ímillum meg og Jónathan, son mín. Og Jónathan varð tikin.

43 Tá segði Saul við Jónathan, Sig mær hvat tú hevurt gjørt. Og Jónathan taldi honum, og segði, Eg bara smakkaði eitt sindur av hunangi við endanum á stavinum sum *var* í míni hond, og sí, eg má doyggja.

44 Og Saul svaraði, Guð geri soleiðis og meira eisini: tí at tú skalt vist doyggja, Jónathan.

45 Og fólkið segði við Saul, Skal Jónathan doyggja, sum hevur virkað hesa miklu frelsu í Ísrael? Guð sýti *fyrí: sum* HARRIN livir, so skal ikki eitt hár av høvdi hansara falla til jarðar; tí at hann hevur virkað við Guði henda dag. So fólkið bjargaði Jónathani, so at hann ikki doyði.

46 Tá fór Saul niðan frá at fylgja Philistunum: og Philistarnir fóru til egna pláss sítt.

47 ¶ So Saul tók kongadømið yvir Ísrael, og bardist ímóti øllum sínum figgindum á hvørjari síðu, ímóti Móab, og ímóti Ammons børnum, og ímóti E'-dóm, og ímóti kongunum av Zó'-báh og ímóti Philistunum: og hvagarsumhelst hann vendi sær, nívdí hann *teir*.

48 Og hann savnaði eitt herlið, og sló A-mál-ék-it'-arnar, og friaði Ísrael út úr hondunum á teimum ið rændu teir.

49 Men synir Sauls vóru Jónathan, og Ís'j'-ū-í, og Mél'-kí-sjú-á: og nøvnini hjá báðum

hansara döttrum voru hesi; navnið hjá hini fyrstuføddu Mē-ráb, og navnið hjá hini yngru Michal:

50 Og navnið hjá konu Sauls var Á-hin-ð-ám, dóttir Á-hi-má-áz-az: og navnið hjá høvuðsmanninum av herliði hansara var Ábner, sonur Nērs, faðir-bróður Sauls.

51 Og Kisj, var faðir Sauls; og Nēr, faðir Ábners, var sonur Á-bi-ēl-s.

52 Og tað var svárt kríggj ímóti Philistunum allar dagar Sauls: og tá ið Saul sá onkran sterkan mann, ella onkran reystan mann, tók hann hann at sær.

KAPITUL 15

SÁMUEL segði eisini við Saul, HARRIN sendi meg at salva teg til at vera kong yvir sinum fólki, yvir Ísrael: lurta tú tí nú eftir røddini á orðum HARRANS.

2 Svá sigur HARRI herliðanna, Meg minnist tað sum Á-má-læk gjørði við Ísrael, hvussu hann lá á lúri eftir honum á vegnum, tá ið hann kom upp úr Egyptalandi.

3 Far nú og slá Á-má-læk, og aldeilis oyð alt sum teir hava, og eir teimum ikki; men bana bæði manni og kvinnu, pinkubarni og bróstabarni, oksa og seyði, kameli og asna.

4 Og Saul savnaði fólkið saman, og taldi teir upp í Tē-lá-ím, tvey hundrad túsund fótmen, og tiggju túsund menn av Judah.

5 Og Saul kom til ein stað av Á-má-læk, og lá á lúri í dalinum.

6 ¶ Og Saul segði við Kē-nit'-arnar, Farið, farið burtur, sleppið tykkum oman burturúr Á-mál-ék-it'-unum, at ikki eg oyði tykkum við teimum: tí at tit sýndu blidni móti øllum Ísraels børnum, tá ið teir komu upp úr Egyptalandi. So Kē-nit'-arnir fóru avstað burturúr Á-mál-ék-it'-unum.

7 Og Saul sló Á-mál-ék-it'-arnar frá Há-vi-láh imtil tú kemurt til Sjúr, sum er yvir ímóti Egyptalandi.

8 Og hann tók Ágag, kong Á-mál-ék-it'-anna, livandi, og aldeilis oyddi alt fólkið við svørðseggini.

9 Men Saul og fólkið spardu Ágag, og tað besta av seyðinum, og av oksunum, og av gøðingunum, og lombunum, og alt sum var gott, og vildu ikki aldeilis oyða tey: men alt sum var ringt og vrakbart, tað oyddu teir aldeilis.

10 ¶ Tá kom HARRANS orð at Sámueli, sigandi,

11 Tað iðrar meg, at eg havi sett upp Saul til at vera kong: tí hann er vendur tilbakar frá at fylgja mær, og hevur ikki útført míni boð. Og tað harmaði Sámuel; og hann rópti á HARRAN í alla nátt.

12 Og tá ið Sámuel fór upp árla um morgunin at mæta Sauli, varð tað sagt Sámueli, sigandi, Saul kom til Carmels, og sí, hann setti sær upp eitt pláss, og er farin umkring, og farin áfram, og farin oman til Gil-gál.

13 Og Sámuel kom til Sauls: og Saul segði við hann, Vælsignaður veri tú av HARRANUM: eg havi útført boð HARRANS.

14 Og Sámuel segði, Hvat merkir tá henda jarman av seyðinum í mínum oyrum, og beljanin av oksunum sum eg hoyri?

15 Og Saul segði, Teir hava ført teir frá Á-mál-ék-it'-unum: tí fólkið spardi tað besta av seyðinum og av oksunum, at sláturofra HARRANUM Guði tínum; og restina hava vit aldeilis oytt.

16 Tá segði Sámuel við Saul, Steðga, og eg vil siga tær hvat HARRIN hevur sagt til mín hesa nátt. Og hann segði við hann, Sig víðari.

17 Og Sámuel segði, Tá ið tú *vart* litil í tini egnu eygsjón, *varðst* tú *tá* ikki *gjörður* til hævðið hjá ættargreinum Ísraels, og HARRIN salvaði teg *til* kong yvir Ísrael?

18 Og HARRIN sendi teg á eina ferð, og segði, Far og aldeilis oyð syndararnar, Á-mäl-ék-it'-arnar, og berst imóti teimum, inntil teir verði slúkaðir upp.

19 Hví lýddirt tú *tá* ikki rödd HARRANS, men fleygst oman-yvir ránsfæið, og gjördirt ilt í HARRANS eygsjón?

20 Og Saul segði við Sámuel, Jú, eg havi lýtt rödd HARRANS, og havi farið vegin ið HARRIN sendi meg, og havi ført Ágag, kongin av Á-mäl-ék, og havi aldeilis oytt Á-mäl-ék-it'-arnar.

21 Men fólkið tók av ráns-fænum, seyð og oksar; tað fremsta av tungunum ið skuldu havt verðið aldeilis oydd, at sláturofra HARRANUM Guði tinum í Gil'gäl.

22 Og Sámuel segði, Hevur HARRIN *eins mikla* fragd í brenni-ofrum og sláturofrum, sum í at akta rödd HARRANS? Sí, at akta *er* betri enn sláturoffur, og at geva gætur enn feittið av veðrum.

23 Tí at uppreistur *er* sum heksakunstsyndin, og treiskni *er* sum misgerð og avgudáyrkan. Av tí at tú hevurt havnað orði HARRANS, hevur hann eisini havnað tær frá *at vera* kongur.

24 ¶ Og Saul segði við Sámuel, Eg havi syndað: tí eg havi misbrotið boð HARRANS, og tini orð: tí at eg óttaðið fólkið, og aktaði rödd teirra.

25 Náða tí nú mína synd, eg biði teg, og vend aftur við mær, at eg má tilbiðja HARRAN.

26 Og Sámuel segði við Saul, Eg vil ikki venda aftur við tær: tí at tú hevurt havnað HARRANS orði, og HARRIN hevur havnað tær frá *at vera* kongur yvir Ísrael.

27 Og sum Sámuel vendi *sær* umkring til at fara avstað, tók hann fatur í skeytinum á kapp hansara, og tað skrädnaði.

28 Og Sámuel segði við hann, HARRIN hevur skrátt kongadømi Ísraels frá tær henda dag, og hevur givið tað til ein næsta hjá tær, *sum er* betri enn tú.

29 Og eisini vil Styrki Ísraels ikki lúgva ella iðrast: tí hann *er* ikki maður, at hann skuldi iðrast.

30 Tá segði hann, Eg havi syndað: æra meg *íó* nú, eg biði teg, frammi fyri hinum elstu fólks míns, og frammi fyri Ísrael, og vend aftur við mær, at eg má tilbiðja HARRAN tín Guð.

31 So Sámuel vendi aftur eftir Sauli; og Saul tilbað HARRAN.

32 ¶ Tá segði Sámuel, Førið higjar til mín Ágag, kong Á-mäl-ék-it-anna. Og Ágag kom til hansara *so* lystiligani. Og Ágag segði, Víst *er* beiskleiki deyðans yvirstaðin.

33 Og Sámuel segði, Eins og títt svørð hevur gjørt kvinnur barnleysar, soleiðis skal móðir tin verða barnleys millum kvenna. Og Sámuel høgdi Ágag í stykkir frammi fyri HARRANUM í Gil'gäl.

34 ¶ So fór Sámuel til Rá-mäh; og Saul fór upp til hús sítt til Gi-bé-üh Sauls.

35 Og Sámuel kom ikki meira at síggja Saul inntil sín deyðadag: men Sámuel syrgdi yvir Saul: og HARRIN iðraði *seg um*, at hann hevði gjørt Saul *til* kong yvir Ísrael.

KAPITUL 16

OG HARRIN segði við Sámuel, Hvussu leingi vilt tú syrgja yvir Saul, við tað *at* eg havi havnað honum frá at ríkja yvir Ísrael? fyll títt horn við olju, og far, eg vil senda teg til Ísai-s Beth-lehemita: tí eg havi skaffað mær kong millum sona hans.

2 Og Sámuel segði, Hvussu kann eg fara? um Saul hoyri tað, so vil hann drepa meg. Og HARRIN segði, Tak eina kvígu við tær, og sig, Eg eri komin at sláturofra til HARRANS.

3 Og rópa Ísai til sláturofringina, og eg vil sýna tær hvat tú skalt gera: og tú skalt salva mær hann sum eg nevni tær.

4 Og Sámuel gjørdi tað sum HARRIN talaði, og kom til Beth-lehem. Og teir elstu úr býnum neitraðu við hansara komu, og søgdu, Kemurt tú friðsamliga?

5 Og hann segði, Friðsamliga: eg eri komin til tess at sláturofra at HARRANUM: halgið tykkum, og komið við mær til sláturofringina. Og hann halgaði Ísai og synir hansara, og rópaði teir til sláturofringina.

6 ¶ Og tað bar á, tá ið teir vóru komnir, at hann hugdi á E-li-áb, og segði, Víst er hin salvaði HARRANS frammi fyri honum.

7 Men HARRIN segði við Sámuel, Hygg ikki eftir ásjón hans, ella á hæddina á hansara vakstrarlagi; tí at eg havi havnað honum: tí HARRIN sær ikki sum maður sær; tí at maður hyggur á ta útvortis útsjónina, men HARRIN hyggur á hjartað.

8 Tá rópaði Ísai Á-bin-á-dáb, og læt hann fara yvir frammi fyri Sámueli. Og hann segði, Eiheldur hevur HARRIN valt hendan.

9 So fekk Ísai Sjám-máh at fara framvið. Og hann segði, Eiheldur hevur HARRIN valt hendan.

10 Aftur fekk Ísai sjeý av sínum sonum at fara yvir frammi fyri Sámueli. Og Sámuel segði við Ísai, HARRIN hevur ikki valt hesar.

11 Og Sámuel segði við Ísai, Eru her øll tíni børn? Og hann

segði, Tað er eftir enn hin yngsti, og sí, hann goymir at seyðinum. Og Sámuel segði við Ísai, Send og heinta hann: tí vit vilja ikki seta okkum, til hann komi higar.

12 Og hann sendi, og førði hann inn. Men hann var reyð-dæmdur, og hartil av fagrari ásjón, og frálíkur at líta at. Og HARRIN segði, Reis teg, salva hann: tí hesin er hann.

13 Tá tók Sámuel hornið av olju, og salvaði hann í miðjum brøðrum hansara: og Andi HARRANS kom á Dávid frá tí degi frameftir. So Sámuel reis upp, og fór til Rá-máh.

14 ¶ Men Andi HARRANS veik frá Sauli, og ein illur andi frá HARRANUM órógvaði hann.

15 Og tænarin hjá Sauli segði við hann, Sí nú, ein illur andi frá Guði órógvar teg.

16 Lat harra okkara nú skipa tínum tænarum, sum eru frammi fyri tær, at finna fram mann, sum er ein hegnigur spælari á hørpu: og tað skal henda, tá ið illi andin frá Guði er á tær, at hann skal spæla við síni hond, og tær skal vera væl statt.

17 Og Saul segði við tænarar sínar, Skaffið mær nú mann sum dugir væl at spæla, og forið hann til mín.

18 Tá svaraði ein av tænarunum, og segði, Sí, eg havi sæð son hjá Ísai, Beth-lehemitanum, sum er hegnigur í at spæla, og mektigur reystur maður, og krígsmaður, og skynsamur í mál-evnum, og tekkiligur persónur, og HARRIN er við honum.

19 ¶ Hvørsvegna Saul sendi sendiboðar til Ísai-s, og segði, Send mær Dávid, son tín, sum er hjá seyðinum.

20 Og Ísai tók ein asna loddan við breyði, og vínkik, og geitarlamb, og sendi tey við Dávidi, syni sínum, til Sauls.

I. SÁMUEL 17

Góliath trossar Ísrael

21 Og Dávid kom til Sauls, og stóð frammi fyri honum: og hann elskaði hann stórliga; og hann gjordist hansara brynjuberi.

22 Og Saul sendi til Ísais, sigandi, Lat Dávid, eg biði teg, standa frammi fyri mær; tí hann hevur funnið tokka í míni eygsjón.

23 Og tað bar á, tá ið illi andin frá Guði var á Sauli, at Dávid tók hørpu, og spældi við síni hond: so Saul varð endurfriskaður, og honum vitsti væl við, og illi andin veik frá honum.

KAPITUL 17

NÚ savnaðu Philistarnir saman sínar herar til bardaga, og vóru savnaðir saman við Sjó'kòh, sum hoyrir til Judah, og slógu upp ímillum Sjó'kòh og Á-zè-káh, í È'phè-sám-mim.

2 Og Saul og menninir av Ísrael vóru savnaðir saman, og slógu upp við È'láh dalin, og stillaðu bardagan í uppstilling ímóti Philistunum.

3 Og Philistarnir stóðu á einum fjalli einumegin, og Ísrael stóð á einum fjalli hinumegin: og tað var dalur ímillum teir.

4 ¶ Og tað fór út ein kappi úr leirinum hjá Philistunum, nevndur Gó'li-áth, úr Gáth, hvørs hædd var seks alnir og eina sponn.

5 Og hann hevði hjálm av messing á hovdi sínum, og hann var brynjaður við spangakoti; og vektin á kotinum var fimm túsund sjé'kl-ar av messing.

6 Og hann hevði leggja-brynjur av messing á leggjum sínum, og småskjöldur av messing ímillum akslar sínar.

7 Og hansara spjótstong var eins og vevbummur; og hansara spjótshøvð vigaði seks hundrað

sjé'kl-ar av jarni: og ein, sum bar skjöldur, fór undan honum.

8 Og hann stóð og geylaði at herunum av Ísrael, og segði við teir, Hví eru tit komnir út at stilla bardagan hjá tykkum í uppstilling? eri eg ikki Philisti, og tit tænarar fyri Sauli? veljið tykkum mann fyri tykkum, og latið hann koma oman til mín.

9 Um hann veri førur fyri at berjast við meg, og at drepa meg, tá vilja vit vera tykkara tænarar: men um eg havi yvirvág ímóti honum, og drepi hann, tá skulu tit vera okkara tænarar, og tæna okkum.

10 Og Philistin segði, Eg trossi herarnar hjá Ísrael henda dag; gevið mær ein mann, at vit mega berjast saman.

11 Tá ið Saul og allur Ísrael hoyrdu tey orðini hjá Philistanum, vórðu teir mótfalnir, og stórliga bangnir.

12 ¶ Men Dávid var sonur tann Èfrá-thít'a úr Beth-lehem-judah, hvørs navn var Ísai; og hann hevði átta synir: og maðurin fór manna millum sum gamal maður á døgum Sauls.

13 Og teir triggir elstu synir Ísais fóru og fylgdu Sauli til bardagan: og nøvnini hjá hansara trimum sonum, sum fóru til bardagan, vóru È'li-áb hin frumborni, og næst honum Á-bin'-á-dáb, og hin triðji Sjám-máh.

14 Og Dávid var hin yngsti: og teir triggir elstu fylgdu Sauli.

15 Men Dávid fór og vendi aftur frá Sauli at føða seyðin hjá faðir sínum í Beth-lehem.

16 Og Philistin nærkaðist morgun og kvöld, og stillaði seg fram í fjøruti dagar.

17 Og Ísai segði við Dávid, son sín, Tak nú til tínar brøður eina è'fuh av hesum svidna

korni, og hesi tíggju heilbreyð, og renn til leirin til brøður tínar; 18 Og ber hesar tíggju ostarnar at høvuðsmanninum av teirra túsund; og hygg hvussu brøðrum tínum gongst, og tak pant teirra.

19 Men Saul, og teir, og allir menn Ísraels, vóru í E'lah dali, og bardust við Philistarnar.

20 ¶ Og Dávid fór upp árla um morgunin, og eftirlæt seyðin hjá røktara, og tók, og fór, eins og Ísai hevði boðið honum; og hann kom til skotgrøvina, beint sum herliðið fór fram til kampin, og róptu fyri bardaganum.

21 Tí at Ísrael og Philistarnir høvdu stillað bardagan í uppstilling, her ímóti heri.

22 Og Dávid eftirlæt sín viðførnin í hondini á viðførningspassaranum, og rann inn í herin, og kom og heilsaði brøðrum sínum.

23 Og sum hann talaði við teir, sí, tá kom kempan upp, Philistin úr Gáth, Gó-li-áth at navni, úr herunum hjá Philistunum, og talaði samsvarandi somu orðum: og Dávid hoyrði tey.

24 Og allir menn Ísraels, tá ið teir sóu mannin, flýddu frá honum, og vóru sára ræddir.

25 Og menn Ísraels søgdu, Hava tit sæð henda mannin sum er komin upp? vissuliga til at trossa Ísrael er hann komin upp: og tað skal verða, at tann maður, ið drepur hann, hann vil kongur uppríka við miklum ríkidømunum, og vil geva honum dóttur sína, og gera hús faðirs hansara fritt í Ísrael.

26 Og Dávid talaði til menninar ið stóðu hjá honum, og segði, Hvat skal verða gjørt við tann mann ið drepur henda Philista, og tekur burtur vanæruna frá Ísrael? tí at hvør

er hesin óumskorni Philistin, at hann skuldi trossað herar hins livandi Guðs?

27 Og fólkið svaraði honum eftir hesum háttarlagi, og segði, Soleiðis skal tað verða gjørt við tann mann ið drepur hann.

28 ¶ Og E'li-áb, elsti bróðir hansara, hoyrði tá ið hann talaði við menninar; og E'li-áb-s firtni varð kynd ímóti Dávidi, og hann segði, Hví komst tú oman higar? og hjá hvørjum hevurt tú eftirlatið hasar fáu seyðirnar í oyðuni? eg kenni tína hugmód, og óargaligsemi hjarta tíns; tí at tú ert komin oman, fyri at tú máttirt siggja bardagan.

29 Og Dávid segði, Hvat havi eg nú gjørt? Er ikki ein grund?

30 ¶ Og hann vendi frá honum ímóti einum øðrum, og talaði eftir sama háttarlagi: og fólkið svaraði honum aftur eftir fyrra háttarlagi.

31 Og tá ið orðini vórðu hoyrd ið Dávid talaði, fóru teir yvir tey aftur frammi fyri Sauli: og hann sendi eftir honum.

32 ¶ Og Dávid segði til Sauls, Lat hjartað hjá ongum manni bila orsakað av honum; tín tænarí skal fara og berjast við henda Philista.

33 Og Saul segði til Dávíds, Tú ert ikki førur fyri at fara ímóti hesum Philistanum at berjast við hann: tí at tú ert bert unglíngi, og hann er ein krigsmaður frá sínum ungdómi.

34 Og Dávid segði við Saul, Tín tænarí goymdi at seyðinum hjá faðir sínum, og tað kom leyva, og bjørn, og tók eitt lamb úr fylginum:

35 Og eg fór út eftir honum, og sló hann, og friaði tað út úr hansara munni: og tá ið hann reistist ímóti mær, fangaði eg hann eftir skeggi hans, og sló hann, og vá hann.

I. SÁMUEL 17

Dávid drepur Góliath

36 Tin tænarí vá bæði leyvuna og björnina: og hesin óumskorni Philisti skal verða eins og ein teirra, eftirsum *at* hann hevur trossað herar hins livandi Guðs.

37 Dávid segði harafturat, HARRIN, sum friaði meg út úr labbanum á leyvuni, og út úr labbanum á björnini, hann vil fría meg út úr hondini á hesum Philista. Og Saul segði við Dávid, Far, og HARRIN veri við tær.

38 ¶ Og Saul herklæddi Dávid við síni brynju, og hann setti hjálm av messing á høvur hans; hann herklæddi hann eisini við spangakoti.

39 Og Dávid gyrði svørð sitt uppá herklæðir síni, og hann vitaði at ganga; tí hann hevði ikki roynt *tey*. Og Dávid segði við Saul, Eg kann ikki fara við hesum; tí at eg havi ikki roynt *tey*. Og Dávid koyrði *tey* av sær.

40 Og hann tók stav sín í hond sína, og valdi sær fimm mjúkar steinar úr áarløkinum, og koyrði teir í hirðatasku sum hann hevði, enntá í pjøka; og hansara sleingja *var* í hond hans: og hann nærkaðist Philistanum.

41 Og Philistin kom áfram og nærkaðist Dávidi; og maðurin, ið bar skjöldurin, *fór* frammanfyri honum.

42 Og tá ið Philistin hugdi umkring, og sá Dávid, vanvirði hann hann: tí hann *var bert* unglíngi, og reyðdæmdur, og av eini fríðari ásjón.

43 Og Philistin segði við Dávid, *Eri* eg hundur, at tú kemurt til mín við stavum? Og Philistin bannaði Dávid við sínar gudar.

44 Og Philistin segði til Dávíds, Kom til mín, og eg vil geva títt kjøt at fuglum luftarinnar, og til villdjór akursins.

45 Tá segði Dávid til Philistan,

Tú kemurt til mín við svørði, og við spjóti, og við skjöldri: men eg komi til tín í navni HARRA herliðanna, Guð hjá herum Ísraels, hvønn tú hevurt trossað.

46 Henda dag vil HARRIN flýggja teg inn í mína hond; og eg vil sláa teg, og taka høvd títt av tær; og eg vil geva ræini av herliði Philistanna at fuglum luftarinnar henda dag, og til jarðarinnar villu villdjór; at øll jørðin má vita at tað er ein Guð í Ísrael.

47 Og allur hesin savnaður skal vita at HARRIN frelsir ikki við svørði og spjóti: tí at bardagin *er* HARRANS, og hann vil geva tykkum inn í hendur okkara.

48 Og tað bar á, tá ið Philistin reistist, og kom og nærkaðist at mæta Dávidi, at Dávid skundaði *sær*, og rann ímóti herinum at mæta Philistanum.

49 Og Dávid koyrði sína hond í tasku sína, og tók haðani stein, og slongdi *hann*, og sló Philistan í enni hans, at steinurin sakk inn í enni hans; og hann fell á sítt andlit til jarðar.

50 So Dávid hevði yvirvág yvir Philistanum við sleingju og við steini, og sló Philistan, og vá hann; men *tað var* einkið svørð í hond Dávíds.

51 Tí rann Dávid, og stóð uppiá Philistanum, og tók svørð hans, og dró tað úr sliðranum harhjá, og vá hann, og skar av høvur hans við tí. Og tá ið Philistarnir sóu at kappi teirra *var* deyður, flýddu teir.

52 Og menn Ísraels og Judah reistust, og geltu, og eltu Philistarnar, inntil tú komi til dalin, og til portini av Ek-røn. Og teir særdu hjá Philistunum fullu niður eftir vegnum til Sjá-á-rá-ím, heilt at Gáth, og at Ek-røn.

53 Og börn Ísraels vendu aftur frá at elta eftir Philistunum, og teir rændu teirra tjöld.

54 Og Dávid tók hövdið á Philistanum, og kom við tí til Jerusalem; men hann koyrði hansara herklæðir í tjald sitt.

55 ¶ Og tá ið Saul sá Dávid fara fram ímóti Philistanum, segði hann við Abner, hövuðsmanninn av herliðinum, Abner, hvørs sonur er hesin unglingin? Og Abner segði, *Sum sál tín livir, O kongur, eg dugi ikki at siga.*

56 Og kongur segði, Fregnast tú eftir hvørs sonur slintríð er.

57 Og sum Dávid kom aftur frá slátringini av Philistanum, tók Abner hann, og førði hann framfyri Saul við hövðinum á Philistanum í síni hond.

58 Og Saul segði við hann, Hvørs sonur ert tú, tú ungi maður? Og Dávid svaraði, *Eg eri sonur tænarara tíns Ísais, Beth-lehemitans.*

KAPITUL 18

OG tað bar á, tá ið hann hevði lokið við at tala við Saul, at Jónathans sál varð knýtt saman við Dávíds sál, og Jónathan elskaði hann sum sína egnu sál.

2 Og Saul tók hann tann dagin, og vildi ikki meira lata hann fara heim til hús fadirs síns.

3 Tá gjørdu Jónathan og Dávid sáttmála, tí hann elskaði hann sum sína egnu sál.

4 Og Jónathan berkaði seg fyri skikkjuna sum var uppiá honum, og gav Dávídi hana, og síni klæðir, heilt til svøð sitt, og til boga sín, og til girðil sín.

5 ¶ Og Dávid fór út, hvagar-sumhelst Saul sendi hann, og háttaði sær visliga; og Saul setti hann yvir krigsmonnunum, og hann varð góðtikin í eygsjónini hjá øllum fólkinum, og eisini í eygsjónini á tænarum Sauls.

6 Og tað bar á, sum teir komu, tá ið Dávid var komin aftur frá slátringini av Philistanum, at kvinnurnar komu út úr øllum staðunum av Ísrael, syngjandi og dansandi, at mæta Saul kongi, við tamburinum, við frøi, og við tónleiksljóðförum.

7 Og kvinnurnar svaraðu hvørji aðrari, sum tær spældu, og søgdu, Saul hevur vigið sínar túsundir, og Dávid sínar tiggju túsundir.

8 Og Saul varð sera vreiður, og framsøgnin mislíkaði honum; og hann segði, Tær hava tilskrivað Dávídi tiggju túsundir, og mær hava tær tilskrivað bara túsundir: og hvat kann hann hava meira, uttan kongadømið?

9 Og Saul hevði ringt eyga á Dávídi frá tí degi og frameftir.

10 ¶ Og tað hendi á morgindegnum, at illi andin frá Guði kom á Saul, og hann propheteraði í miðjum húsinum: og Dávid spældi við síni hond, eins og til aðrar tíðir: og tað var kastispjót í Sauls hond.

11 Og Saul kastaði kastispjótíð; tí hann segði, Eg vil sláa Dávid heilt til vegginn við tí. Og Dávid forðaði sær úr hansara nærveru tverreisur.

12 ¶ Og Saul var ræddur fyri Dávídi, tí at HARRIN var við honum, og var vikin frá Sauli.

13 Tí flutti Saul hann frá sær, og gjørdi hann til sín hövuðsmann yvir túsund; og hann fór út og kom inn frammanfyri fólkinum.

14 Og Dávid háttaði sær visligani í øllum sínum vegum; og HARRIN var við honum.

15 Hvørsvegna tá ið Saul sá at hann háttaði sær sera visliga, varð hann ræddur fyri honum.

16 Men alt Ísrael og Judah elskaðu Dávid, tí hann fór út og kom inn undan teimum.

I. SÁMUEL 19

17 ¶ Og Saul segði til Dávids, Sí minna eldru dóttur Mē-ráb, hana vil eg geva tær til konu: einans vert tú reystur fyri meg, og berst HARRANS bardagar. Tí Saul segði, Lat ekki mína hond vera á honum, men lat hondina hjá Philistunum vera á honum.

18 Og Dávid segði við Saul, Hvør eri eg? og hvat er mitt lív, ella familja faðirs míns í Ísrael, at eg skuldi verið veronur hjá kongi?

19 Men tað hendi um ta tíðina tá ið Mē-ráb, dóttir Sauls, skuldi havt verið givin Dávidi, at hon varð givin Á-drí-éli Mē-hó-lá-thít-á til konu.

20 Og Michal, dóttir Sauls, elskaði Dávid: og tey søgdu Sauli frá, og tað hóvaði honum.

21 Og Saul segði, Eg vil geva honum hana, at hon má vera snerra fyri honum, og at hondin á Philistunum má vera ímóti honum. Hvørsvegna Saul segði til Dávids, Tú skalt henda dag vera veronur mín í tí einu av teimur báðum.

22 ¶ Og Saul skipaði tænarum sínum, og segði, Samtalið við Dávid loyniliga, og sigið, Sí, kongurin hevur fragd í tær, og allir tænararnir hjá honum elska teg: ver tí nú veronur kongs.

23 Og tænararnir hjá Sauli talaðu tey orðini í Dávids oyru. Og Dávid segði, Tøkist tykkum tað eitt lættisligt ting at vera kongsveronur, við tað at eg eri fátækur maður, og lættisliga mettur um?

24 Og tænarar Sauls taldu honum, og søgdu, Á henda hátt talaði Dávid.

25 Og Saul segði, Svá skulu tit siga til Dávids, Kongur trúar ikki nakran mund, uttan hundrað forhúðir hjá Philistunum, til tess at verða hevndur á figgindar

Saul roynir at drepa Dávid

kongs. Men Saul hugsaði at fáa Dávid at falla við hondini á Philistunum.

26 Og tá ið hansara tænarar søgdu Dávidi hesi orð, likaði tað Dávidi væl at vera veronur kongs: og dagarnir vóru ikki útrunnir.

27 Hvørsvegna Dávid reistist og fór, hann og hansara menn, og vógu av Philistunum tvey hundrað menn; og Dávid kom við teirra forhúðum, og teir góvu kongi tær í fullum tali, at hann mátti vera veronur kongs. Og Saul gav honum Michal, dóttur sína, til konu.

28 ¶ Og Saul sá og vitsti at HARRIN var við Dávidi, og at Michal, dóttir Sauls, elskaði hann.

29 Og Saul var uppafstur meira ræddur fyri Dávidi; og Saul gjordist figgindi Dávids áhaldandi.

30 Tá fóru fúrstarnir hjá Philistunum út: og tað hendi, eftir at teir fóru út, at Dávid bar seg visari at enn allir tænarar Sauls; so at hansara navn varð nógv hildið um.

KAPITUL 19

OG Saul talaði til Jónathan, son sín, og til allar sínar tænarar, at teir skuldu drepa Dávid.

2 Men Jónathan, sonur Sauls, fragaðist nógv í Dávidi: og Jónathan taldi Dávidi, og segði, Saul, faðir mín, roynir at drepa teg: ansa tí nú eftir tær inn til morgunin, eg biði teg, og verð í loyniligum pláss, og fjal teg:

3 Og eg vil fara út og standa við lið faðirs míns í akrinum har tú ert, og eg vil samtala við faðir mín um teg; og tað sum eg siggi, tað vil eg siga tær.

4 ¶ Og Jónathan talaði gott um Dávid yvirfyri Sauli, faðir

sínum, og segði við hann, Lat ikki kong synda ímóti sínum tænarum, ímóti Dávidi; tí at hann hevur ikki syndað ímóti tær, og tí at hansara verk *hava verið* móttvegis tær sera góð:

5 Tí hann setti sítt lív í sína hond, og vá Philistan, og HARRIN virkaði mikla frelsu fyri allan Ísrael: tú sást tað, og fegnaðirst: hví vilt tú tá synda ímóti sakleysum blóði, við at vega Dávid uttan grund?

6 Og Saul gav gætur at røddini hjá Jónathani: og Saul svór, *Sum HARRIN livir, so skal hann ei verða vigin.*

7 Og Jónathan rópaði Dávid, og Jónathan sýndi honum allar teir lutirnar. Og Jónathan forði Dávid til Sauls, og hann var í hansara nærveru, sum í lidnum tíðum.

8 ¶ Og tað varð kríggj aftur: og Dávid fór út, og bardist við Philistarnar, og vá teir við miklari slátran; og teir flýddu frá honum.

9 Og illi andin frá HARRANUM var á Sauli, sum hann sat í húsi sínum við kastisþjóti sínum í síni hond: og Dávid spældi við hond síni.

10 Og Saul søkti at sláa Dávid heilt til vegginn við kastisþjótinum; men hann smeyg sær avstað úr nærveru Sauls, og hann sló kastisþjótið inn í vegginn: og Dávid flýddi, og komst undan ta náttina.

11 Saul sendi eisini sendiboðar at húsi Dávíds, at vakta hann, og at vega hann um morgunin: og Michal, kona Dávíds, taldi honum, og segði, Um tú frelsi ikki titt lív í nátt, so fert tú at verða dripin í morgin.

12 ¶ So Michal sigdi Dávid niður ígjøgnum ein glugga: og hann fór, og flýddi, og komst undan.

13 Og Michal tók eina *standmynd*, og legði hana í songina, og legði kodka av geitahári til høvdalag hans, og dekaði hana við einum áklæði.

14 Og tá ið Saul sendi sendiboðar at taka Dávid, segði hon, Hann er sjúkur.

15 Og Saul sendi sendiboðarnar aftur at siggja Dávid, og segði, Forið hann niðan til mín í songini, at eg má vega hann.

16 Og tá ið sendiboðarnir vóru komnir inn, sí, tá var eina *standmynd* í songini, við kodka av geitahári til høvdalag hans.

17 Og Saul segði við Michal, Hvi hevurt tú svikið meg so, og sent avstað mín fígginda, at hann hevur komist undan? Og Michal svaraði Sauli, Hann segði við meg, Lat meg fara; hví skuldi eg dripið teg?

18 ¶ So Dávid flýddi, og komst undan, og kom til Sámuels til Rá-máh, og segði honum alt sum Saul hevði gjørt við seg. Og hann og Sámuel fóru og dvaldust í Nái-óth.

19 Og tað varð talt Sauli, og sagt, Sí, Dávid er í Nái-óth í Rá-máh.

20 Og Saul sendi sendiboðar at taka Dávid: og tá ið teir sóu prophetaflokkinn prophetera, og Sámuel standa sum útnevndur yvir teimum, var Guðs Andi á sendiboðum Sauls, og eisini teir propheteraðu.

21 Og tá ið tað varð sagt Sauli, sendi hann aðrar sendiboðar, og teir propheteraðu somuleiðis. Og Saul sendi sendiboðar aftur fyri triðju ferð, og teir propheteraðu eisini.

22 Tá fór hann eisini til Rá-máh, og kom til miklan brunn sum er í Sé-chù: og hann spurdi og segði, Hvar eru Sámuel og Dávid? Og ein segði, Sí, teir veri í Nái-óth í Rá-máh.

I. SÁMUEL 20

23 Og hann fór hagar til Nái'óth í Rá-máh: og Guðs Andi var á honum eisini, og hann fór áfram, og propheteraði, inntil hann kom til Nái'óth í Rá-máh.

24 Og hann skræddi av síni klæðir eisini, og propheteraði frammi fyri Sámueli á líkan hátt, og lá niðri nakin allan tann dagin og alla ta náttina. Hvørsvegna teir siga, *Er* Saul eisini millum prophetanna?

KAPITUL 20

OG Dávid flýddi frá Nái'óth í Rá-máh, og kom og segði frammi fyri Jónathani, Hvat havi eg gjørt? hvør *er* misgerð mín? og hvør *er* mín synd frammi fyri faðir tínunum, at hann søkir mitt lív?

2 Og hann segði við hann, Guð sýti *fyri*; tú skalt ikki doyggja: sí, faðir mín vil einkið gera, hvørki stórt ella smátt, uttan at hann vil sýna mær tað: og hví skuldi faðir mín fjalt henda lut fyri mær? tað *er* ikki *soleiðis*.

3 Og Dávid svór harafturat, og segði, Tí faðir vissuliga veit at eg havi funnið náði í tínunum eygum; og hann sigur, Lat ikki Jónathan vita hetta, at ikki hann verði harmur: men sanniliga, *sum* HARRIN livir, og *sum* sál tín livir, *so* *er* bert eitt fet ímillum meg og deyða.

4 Tá segði Jónathan við Dávid, Hvatsumhelst *ið* sál tín tráar, eg vil enn tá gera tað fyri teg.

5 Og Dávid segði við Jónathan, Sí, í morgin *er* nýmánin, og eg skuldi ikki svitast at sitið við kongi til matar: men lat meg fara, at eg má fjala meg í akrinum til triðja *dag* um aftan.

6 Um faðir tín yvirhøvir sakni meg, tá sig, Dávid inniliga bað um *loyvi* av mær, at hann mátti renna til Beth-lehem, staðar sins: tí at tað *er* eitt árligt sláturoffur har fyri alla familjuna.

Sáttmáli Jónathans við Dávid

7 Um hann sigi svá, *Tað* *er* gott; skal tænarari tín hava frið: men um hann verði sera vreiður, *tá* ver visur *í* at ilt *er* avrátt av honum.

8 Tí skalt tú fara blíðligani við tínunum tænarara, tí at tú hevurt ført tín tænarara inn í ein sáttmála HARRANS við teg: men um tað veri í mær misgerð, *tá* veg meg sjálvur, tí hví skuldirt tú ført meg til faðirs tins?

9 Og Jónathan segði, Fjart veri tað frá tær: tí at um eg vissuliga vitsti at ilt var avrátt av faðir mínum at koma á teg, vildi eg tá ikki sagt tær tað?

10 Tá segði Dávid við Jónathan, Hvør skal siga mær? ella hvat *um* faðir tín svari tær knortlasliga?

11 ¶ Og Jónathan segði við Dávid, Kom, og lat okkum fara út í akurin. Og teir fóru út báðir av teimum í akurin.

12 Og Jónathan segði við Dávid, O HARRI Guð Ísraels, tá *ið* eg havi hoyrt *meg* fyri hjá faðir mínum í morgin onkuntið, *ella* triðja *dagin*, og sí, *um tað veri* gott imóti Dávidi, og eg tá ikki sendi til tín, og sýni tær tað;

13 *Tá* geri HARRIN so og mikið meira við Jónathan: men um tað tokni faðir mínum at *gera* tær ilt, tá vil eg sýna tær tað, og senda teg avstað, at tú mást fara í friði: og HARRIN veri við tær, eins og hann hevur verið við faðir mínum.

14 Og tú skalt ikki bara meðan eg enn livi sýna mær blíðni HARRANS, at eg doyggi ei:

15 Men *eisini* skalt tú ikki skera av tína blíðni frá mínum húsi um ævir: nei, ikki tá *ið* HARRIN hevur skorið av figgindar Dávids, hvønn einstakan, frá jarðarinnar ásjón.

16 So Jónathan gjordi *sáttmála* við Dávids hus, og segði, HARRIN enn tá krevji *tað* av hendi figginda Dávids.

17 Og Jónathan fekk Dávid at

svörja aftur, tí at hann elskaði hann: tí hann elskaði hann sum hann elskaði sína egnu sál.

18 Tá segði Jónathan til Dávids, Í morgin er nýmánin: og tú fert at verða saknaður, tí at títt sæti verður tóm.

19 Og *tá ið* tú hevurt steðgað í triggjar dagar, *tá* skalt tú fara oman snarliga, og koma til plássíð har tú fjaldirt teg *tá* ið gerningurin var *i hond*, og skalt verða verandi við steinin E-zél.

20 Og eg vil skjóta triggjar ørvar á síðuna *hará*, sum um eg skeyt eftir marki.

21 Og sí, eg vil senda pilt, og *siga*, Far, finn fram ørvarnar. Um eg útrykkiliga sigi við sveinin, Sí, ørvarnar eru hesumegin við teg, tak tær; *tá* komi tú: tí at *tað* er friður til tín, og einkið mein; *sum* HARRIN livir.

22 Men um eg sigi svá við unga mannin, Sí, ørvarnar eru handanfyrri teg; *tá* far tín veg: tí at HARRIN hevur sent teg avstað.

23 Og *hvat* viðvíkur málinum sum tú og eg hava talað um, sí, HARRIN veri ímillum teg og meg um ævir.

24 ¶ So Dávid fjaldi seg í akrinum: og *tá* ið nýmánin var komin, setti kongur seg niður at eta mat.

25 Og kongur sat á sínum sæti, sum til aðrar tíðir, uppiá einum sæti við veggin: og Jónathan reistist, og Abner sat við síðuna av Sauli, og plássíð hjá Dávidi var tóm.

26 Kortini talaði Saul ikki nakað ting tann dagin: tí hann hugsaði, Ókkurt hevur viðurfarið honum, hann er ikki reinur; *heilt* vist er hann ikki reinur.

27 Og tað hendi á morgindegnum, *sum* var annar dagur mánaðarins, at plássíð hjá Dávidi var tóm: og Saul segði við Jónathan, son sin, Hvi

kemur ikki sonur Ísais til matar, hvørki í gjár, ella í dag?

28 Og Jónathan svaraði Sauli, Dávid inniligani bað um *loyvi* av mær at fara til Beth-lehem:

29 Og hann segði, Lat meg fara, eg biði teg; tí okkara familja hevur eitt sláturoffur í staðinum; og bróðir mín, hann hevur skipað mær at vera har: og um eg nú havi funnið yndi í tínum eygum, *tá* lat meg sleppa avstað, eg biði teg, og siggja mínar brøður. Tí kemur hann ikki at borði kongs.

30 Tá varð vreði Sauls kynd ímóti Jónathani, og hann segði við hann, Tú sonur at hini spiltu, uppreistrarsomu *kvinnu*, veit eg ikki at tú hevurt valt son Ísais til tína egnu ørkymlan, og ørkymlan nakni móður tínar?

31 Tí so leingi sum sonur Ísais livir á foldum, skalt tú ei verða grundfestur, ella kongadømi títt. Hvørsvegna send og heinta hann nú til mín, tí hann skal vist doyggja.

32 Og Jónathan svaraði Sauli, faðir sinum, og segði við hann, Hvi skal hann verða vigin? hvat hevur hann gjørt?

33 Og Saul varpaði kastisþjót eftir honum til at sláa hann: hvarvið Jónathan vitsti at tað var avrátt av faðir sínum at vega Dávid.

34 So Jónathan reistist frá borði í grimmari firtni, og át ongan mat annan dag mánaðarins: tí hann var harmur yvir Dávid, av tí at faðir hansara hevði gjørt honum skomm.

35 ¶ Og tað bar á um morgunin, at Jónathan fór út á akurin við hina ásettu tíð við Dávid, og lítill piltur við honum.

36 Og hann segði við sin pilt, Renn, finn nú fram ørvarnar sum eg skjóti. Og sum pilturin rann, skeyt hann ørv framum hann.

I. SÁMUEL 21

37 Og tá ið pilturinn var komin til pláss örvarinnar sum Jónathan hevði skotið, rópaði Jónathan eftir piltinum, og segði, *Er ekki örvin handanfyrir teg?*

38 Og Jónathan rópti eftir piltinum, Ger skjótt, skunda *tær*, stædga ekki. Og pilturinn hjá Jónathani savnaði upp örvarnar, og kom til meistara sin.

39 Men pilturinn vitsti ekki nakað ting: bara Jónathan og Dávid vitstu *av* málinum.

40 Og Jónathan gav skotvápnini hjá sær at pilti sínum, og segði við hann, Far, ber *tey heim* til býin.

41 ¶ Og so skjótt sum pilturinn var farin, reistist Dávid úr *einum plássi* ímóti suðri, og fell á sitt andlit til jarðar, og boygdi seg triggjar ferðir: og teir kystu hvør annan, og grótu hvør við øðrum, inntil Dávid bar av.

42 Og Jónathan segði til Dávíds, Far í friði, við tað at vit hava svorið, báðir okkara, í navni HARRANS, og sagt, HARRIN veri ímillum meg og teg, og ímillum sáð mitt og sáð títt um ævir. Og hann reistist og fór avstað: og Jónathan fór inn í staðin.

KAPITUL 21

SÍÐAN kom Dávid til Nób til Á-hí-mê-lêch prests: og Á-hí-mê-lêch varð ræddur við móttingina av Dávídi, og segði við hann, Hví ert tú einsamallur, og eingin maður við tær?

2 Og Dávid segði við Á-hí-mê-lêch prest, Kongur hevur áboðið mær gerning, og hevur sagt við meg, Lat ongan mann víta nakað ting um gerningin, sum eg sendi teg um, og hvat eg havi boðið tær: og eg havi fyriskipað *minar* tænarar til tað og tað staðið.

3 Hvat er tí nú undir hond tíni? gev mær fimm breyð í

Halgað breyð verður givið Dávídi

mína hond, ella tað *sum* har er tilstaðar.

4 Og presturinn svaraði Dávídi, og segði, *Tað er* einkið algongt breyð undir míni hond, men har er halgað breyð; um ungu menninir havi hildið sær í øllum førum frá kvinnum.

5 Og Dávid svaraði prestinum, og segði við hann, Av sonnum *hava* kvinnur *verðið* hildnar frá okkum í umleið hesar triggjar dagarnar, síðan eg kom út, og kerini hjá ungu monnum eru heilag, og *breyðið er* á ein hátt algongt, ja, hóast tað varð halgað henda dag í kerinum.

6 So presturinn gav honum halgað *breyð*: tí at tað var einkið breyð har, uttan sýnisbreyðið sum varð tikið frammanfyri HARRANUM ífrá, til at seta heitt breyð á tí degi tá ið tað varð tikið burtur.

7 Men ein ávisur maður av tænarum Sauls *var* har tann dagin, afturhildin frammi fyri HARRANUM; og hansara navn *var* Dó-æg, ein É-dóm-it-i, hin fremsti av stórfæafylgismonnum sum *hoyrdu* til Sauls.

8 ¶ Og Dávid segði við Á-hí-mê-lêch, Og er ekki her undir tíni hond spjót ella svørð? tí eg havi hvørki tikið svørð mitt ella míni vápn við mær, tí gerningurinn hjá kongi kravdi skund.

9 Og presturinn segði, Svørðið hjá Gó-li-áth-i Philista, sum tú drapst í É-láh dali, sí, tað er *her*, ballað í klæði, aftanfyrir é-phód-una: um tú vilt taka tað, so tak *tað*: tí *tað er* einkið annað uttan tað her. Og Dávid segði, *Tað er* einkið líka *sum* tað; gev mær tað.

10 ¶ Og Dávid reistist, og flýddi tann dagin av ótta fyri Sauli, og fór til Á-chisj, kongin av Gáth.

11 Og tænararnir hjá Á-chisj

sögdu við hann, *Er* hetta ikki Dávid, kongur landsins? sungu tær ikki hvør fyri aðrari um hann í dansum, og sögdu, Saul hefur dripið sínar túsundir, og Dávid sínar tiggju túsundir?

12 Og Dávid legði niðurfyrir hesi orð í sínum hjarta, og var sára ræddur fyrir Á-chísj, kongi Gáths.

13 Og hann broytti sína atferð frammi fyrir teimum, og lætst sum um hann *var* óður í teirra hondum, og skavaðist á portursdyrnunum, og læt spýtt sitt falla niður á skegg sitt.

14 Tá segði Á-chísj við tænarar sínar, Sí, tit siggja at maðurin er óður: hví hava tit *tá* ført hann til mín?

15 Havi eg tørv á óðum monnum, at tit hava ført henda felaga til at spæla óði maðurin í míni nærveru? skal hesin felagi koma inn í mítt hús?

KAPITUL 22

DÁVID fór tí avstað haðani, og komst undan til hellið Adullam: og tá ið brøður hansara, og alt hús faðirs hansara, hoyrdu *tað*, fóru teir oman hagar til hansara.

2 Og hvør tann ið *var* í neyð, og hvør tann ið *var* í skuld, og hvør tann ið *var* misnøgdaður, savnaðu seg at honum; og hann gjørdist ein høvudsmaður yvir teimum: og tað vóru við honum umleið fyra hundrað menn.

3 ¶ Og Dávid fór haðani til Miz-péh Móabs: og hann segði við kongin av Móab, Lat faðir mín og móðir mína, eg biði teg, koma fram, og vera hjá tykkum, til eg veit hvat Guð vil gera fyrir meg.

4 Og hann førði tey framfyri kongin av Móab: og tey búðu hjá honum alla ta stund sum Dávid var í festninginum.

5 ¶ Og propheturin Gád segði við Dávid, Verð ikki í festninginum; far avstað, og slepp tær til Judah lands. Tá fór Dávid avstað, og kom inn í skóg Hár-éth-s.

6 ¶ Tá ið Saul hoyrði at Dávid var avdúkaður, og menninir sum við honum *vóru*, (men Saul varð í Gi-bé-üh undir einum træi í Rá-máh, og hevði sitt spjót í síni hond, og allir tænarar hansara stóðu íkring hann;)

7 Tá segði Saul við sínar tænarar sum stóðu íkring hann, Hoyrið nú, tit Benjamitar; vil sonur Ísais geva hvørjum einstøkum av tykkum akrar og vingarðar, og gera tykkum allar til høvuðsmenn av túsundum, og høvuðsmenn av hundradum;

8 At allir av tykkum hava samansvarið ímóti mær, og *tað* er eingin ið sýnir mær at sonur mín hefur gjørt bandalag við son Ísais, og *tað* er eingin av tykkum ið tekur synd í mær, ella sýnir mær at sonur mín hefur rørt upp mínar tænarar ímóti mær, til at liggja á lúri, sum á hesum degi?

9 ¶ Tá svaraði Dó-æg Ê-dóm-it-i, sum var settur yvir tænarum Sauls, og segði, Eg sá son Ísais koma til Nób, til Á-hí-mê-léch-s Á-hí-tüb-s sonar.

10 Og hann fregnaðist av HARRANUM fyrir hann, og gav honum vistir, og gav honum svørðið hjá Gó-li-áth-i Philista.

11 Tá sendi kongur til at rópa Á-hí-mê-léch prest, son Á-hí-tüb-s, og alt hús faðirs hans, prestarnar sum *vóru* í Nób: og teir komu allir samlir til kongs.

12 Og Saul segði, Hoyr nú, tú sonur Á-hí-tüb-s. Og hann svaraði, Her eri eg, harri mín.

13 Og Saul segði við hann, Hví hava tit samansvarið ímóti mær, tú og sonur Ísais, í at tú hevurt givið honum breyð, og svørð,

I. SÁMUEL 23

og hevirt fregnað av Guði fyri hann, at hann skuldi risa ímóti mær, til at liggja á lúri, sum á hesum degi?

14 Tá svaraði Á-hí-mē-lēch kongi, og segði, Og hvør er so trúgvur millum allar tínar tænarar sum Dávid, sum er veronur kongs, og fer eftir boði tinum, og er heiðursamur í húsi tínum?

15 Fór eg tá undir at fregnast av Guði fyri hann? fjart veri tað frá mær: lat ikki kong tilrokna sínum tænarar *nakað* ting, *ella* til alt hús faðirs míns: tí at tín tænar vitsti einkið um alt hetta, minni ella meira.

16 Og kongur segði, Tú skalt vissuliga doyggja, Á-hí-mē-lēch, tú, og alt hús faðirs tíns.

17 ¶ Og kongur segði við fótmenningar ið stóðu kring hann, Vendið, og vegið prestar HARRANS; tí at teirra hond er eisini við Dávidi, og tí at teir vitstu tá ið hann flýddi, og sýndu tað ikki fyri mær. Men tænarar kongs vildu ikki seta fram sína hond at leggja á prestar HARRANS.

18 Og kongur segði við Dó'-ég, Vend tú, og legg á prestarnar. Og Dó'-ég E-dóm-ít'-i vendi, og hann legði á prestarnar, og drap á tí degi fýrsinstjúgu og fimm persónar sum vóru í lín ê-phöd'-u.

19 Og Nób, staðin hjá prestunum, sló hann við svørðseggini, bæði menn og kvinnur, børn og bróstabørn, og oksar, og asnar, og seyð, við svørðseggini.

20 ¶ Og ein av sonum Á-hí-mē-lēch-s Á-hi-tüb-s sonar, nevndur Á'-bjá-thâr, komst undan, og flýddi aftaná Dávidi.

21 Og Á'-bjá-thâr sýndi Dávidi at Saul hevði vigið prestar HARRANS.

22 Og Dávid segði við Á'-bjá-thâr, Eg vitsti *tað* tann dagin, tá ið Dó'-ég E-dóm-ít'-i var har, at hann vildi vissuliga siga Sauli

Prestarnir í Nób verða vignir

frá: eg havi gjørt høvi til *deyðan* hjá øllum persónunum av húsi faðirs tíns.

23 Verð tú hjá mær, óttast ikki: tí at hann, ið søkir mitt lív, søkir titt lív: men hjá mær *skalt* tú vera í trygdarverju.

KAPITUL 23

TÁ søgdu teir Dávidi frá, og søgdu, Sí, Philistarnir berjast ímóti Kē-í-láh, og teir ræna treskigólvinu.

2 Tí fregnaði Dávid av HARRANUM, og segði, Skal eg fara og sláa hesar Philistarnar? Og HARRIN segði við Dávid, Far, og slá Philistarnar, og frels Kē-í-láh.

3 Og menninir hjá Dávidi søgdu við hann, Sí, vit veri ræddir her í Judah: hvør mikið meira tá, um vit komi til Kē-í-láh ímóti herunum hjá Philistunum?

4 Tá fregnaðist Dávid upp aftur av HARRANUM. Og HARRIN svaraði honum og segði, Reis teg, far oman til Kē-í-láh; tí eg vil flýggja Philistarnar í tina hond.

5 So Dávid og hansara menn fóru til Kē-í-láh, og bardust við Philistarnar, og førdu burtur teirra fenað, og slógu teir við miklari slátran. So Dávid frelsti íbúgvarnar av Kē-í-láh.

6 Og tað bar á, tá ið Á'-bjá-thâr Á-hí-mē-lēch-s sonur flýddi til Dávids til Kē-í-láh, at hann kom oman við eini ê-phöd'-u í síni hond.

7 ¶ Og tað varð sagt Sauli at Dávid var komin til Kē-í-láh. Og Saul segði, Guð hevur flýggjað hann í mína hond; tí hann er lokaður inni, við at fara inn í ein bý sum hevur portur og stengur.

8 Og Saul rópti alt fólkíð saman til kríggj, at fara oman til Kē-í-láh, at kringseta Dávid og hansara menn.

9 ¶ Og Dávid vitsti at Saul loyniliga iðkaði mein ímóti sær; og hann segði til Á'bjá-thár prests, Fær higar ê-phöd'-una.

10 Tá segði Dávid, O HARRI Guð Ísraels, tín tænarí hefur víst hoyrt at Saul roynir at koma til Kē-í-láh, at oyða staðin mína vegna.

11 Vilja menninir úr Kē-í-láh flýggja meg upp í hond hansara? vil Saul koma oman, sum tænarí tín hefur hoyrt? O HARRI Guð Ísraels, eg bæni teg, sig tænará tínunum. Og HARRIN segði, Hann vil koma oman.

12 Tá segði Dávid, Vilja menninir úr Kē-í-láh flýggja meg og mínar menn í hendi Sauls? Og HARRIN segði, Teir vilja flýggja teg upp.

13 ¶ Tá reistust Dávid og menn hansara, *sum vóru* umleið seks hundrad, og fóru avstað úr Kē-í-láh, og fóru hvagarsumhelst teir kundu fara. Og tað varð sagt Sauli at Dávid hevði komist undan úr Kē-í-láh; og hann lætti av at fara út.

14 Og Dávid varð í oyðuni í vígvirkjum, og varð verandi í einum fjalli í Zíphs oyðu. Og Saul søkti hann hvønn dag, men Guð flýggjaði hann ikki inn í hond hansara.

15 Og Dávid sá at Saul var komin út at søkja lív sítt: og Dávid var í Zíphs oyðu í einum skógi.

16 ¶ Og Jónathan Sauls sonur reistist, og fór til Dávíds inn í skógin, og styrkti hansara hond í Guði.

17 Og hann segði við hann, Óttast ikki: tí at hond Sauls, faðirs míns, skal ikki finna teg; og tú skalt verða kongur yvir Ísrael, og eg skal vera næst tær; og tað veit eisini Saul, faðir mín.

18 Og teir báðir gjørdu sát-

mála frammi fyri HARRANUM: og Dávid varð í skóginum, og Jónathan fór til hús sítt.

19 ¶ Tá komu upp Zíphitarinir til Sauls til Gí-bé-úh, og søgdu, Fjalir ikki Dávid seg hjá okkum í vígvirkjum í skóginum, á hegggi Há-ki-láh, sum er sunnanfyri Jē-sjí-mön?

20 Kom tí nú oman, O kongur, samsvarandi allari tráini hjá tíni sál at koma oman; og okkara partur skal vera at flýggja hann í hondina á kongi.

21 Og Saul segði, Vælsignaðir veri tit av HARRANUM; tí at tit hava várkunn yvir meg.

22 Farið, eg biði tykkum, fyrireikið enn, og vitið og síggið hansara pláss, har hansara tilhald er, og hvør hefur sæð hann har: tí at tað er mær sagt at hann ber seg sera sniðfundigani at.

23 Síggið tí, og nemið kunneleika um øll lúringarstöðini har hann fjalir seg, og komið aftur til mín við vissuni, og eg vil fara við tykkum: og tað skal bera á, um hann veri í landinum, at eg vil leita hann upp út ígjøgnum allar Judah túsundir.

24 Og teir reistust, og fóru til Zíph undan Sauli: men Dávid og hansara menn vóru í Má'-ón-s oyðu, í slættanum sunnanfyri Jē-sjí-mön.

25 Saul og hansara menn fóru eisini at søkja hann. Og teir søgdu Dávídi frá: hvørsvegna hann kom oman í ein klett, og varð í Má'-ón-s oyðu. Og tá ið Saul hoyrði tað, elti hann eftir Dávídi í Má'-ón-s oyðu.

26 Og Saul fór hesumegin fjallið, og Dávid og hansara menn hinumegin fjallið: og Dávid gjørdi skjótt av at sleppa sær burtur, av ótta fyri Sauli; tí at Saul og hansara menn kringsettu Dávid og hansara menn runt íkring fyri at taka teir.

I. SÁMUEL 24

Dávid eirir lívi Sauls

27 ¶ Men það kom sendi-boði til Sauls, og segði, Skunda tær, og kom; tí Philistarnir eru lopnir á landið.

28 Hvørsvegna Saul vendi aftur frá at elta eftir Dávidi, og fór ímóti Philistunum: tí kallaðu teir það plássíð Sē'lá-hám-máh'lē-kóth.

29 ¶ Og Dávid fór niðan haðani, og dvaldist í vígvirkjum í Ēn-gē'-dī.

KAPITUL 24

OG það bar á, tá ið Saul var komin aftur frá at fylgja Philistunum, at það varð talt honum, og sagt, Sí, Dávid er í Ēn-gē'-dīs oyðu.

2 Tá tók Saul trý túsund útvaldar menn úr öllum Ísrael, og fór at sökja Dávid og menn hans á klettum villu geitanna.

3 Og hann kom til seyðabyrgini við vegin, har eitt helli var; og Saul fór inn at dekka sínar fötur: og Dávid og hans-ara menn vórðu verandi í síðunum av hellinum.

4 Og menninir hjá Dávidi sögdu við hann, Sí dagin sum HARRIN segði við teg um, Sí, eg vil flýggja tin fígginda inn í tína hond, at tú mást gera við hann eins og tær tykist gott. Tá reistist Dávid, og skar av skeytið av skikkju Sauls loyniliga.

5 Og það hendi aftaná, at Dávíds hjarta sló hann, av tí at hann hevði skorið av skeyti Sauls.

6 Og hann segði við sínar menn, HARRIN sýti *fyr* at eg skuldi gjørt hetta við meistara mín, HARRANS salvaða, at rætta fram mína hond ímóti honum, við það at hann er HARRANS salvaði.

7 So Dávid stødgaði sínum tænarum við hesum orðum, og loyvdi teimum ikki at risa ímóti Sauli. Men Saul reis upp úr hellinum, og fór *sin* veg.

8 Dávid reistist eisini aftaná, og fór út úr hellinum, og rópti eftir Sauli, og segði, Mín harri, kongur. Og tá ið Saul hugdi afturum seg, heyk Dávid við sínum andliti til jarðar, og boygdi seg.

9 ¶ Og Dávid segði við Saul, Hvi hoyrirt tú orð manna, *sum* siga, Sí, Dávid sækir títt mein?

10 Sí, henda dag havi tını eygu sæð hvussu HARRIN hevði flýggjað teg í dag inn í mína hond í hellinum: og *summ*ir buðu *mær at* drepa teg: men *mitt eyga* spardi teg; og eg segði, Eg vil ikki seta fram mína hond ímóti harra mínum; tí hann er HARRANS salvaði.

11 Harafturat, faðir mín, siggj, ja, sí skeytið av tını skikkju í míni hond: tí at í at eg skar av skeytið á tını skikkju, og ikki drap teg, *tá* viti tú og siggi at *tað er* hvørki ilt, ella misbrot, í míni hond, og eg havi ikki syndað ímóti tær; tó veiðirt tú mína sál til at taka hana.

12 HARRIN dømi ímillum meg og teg, og HARRIN hevni meg á teg: men mín hond skal ikki vera á tær.

13 Eins og orðtak hinna fornu sigur, Vondska rennur út frá teimum vondu: men mín hond skal ikki vera á tær.

14 Eftir hvørjum^p er Ísraels kongur komin út? eftir hvørjum^p eltirt tú? eftir deyðum hundi, eftir loppu.

15 Tí veri HARRIN dómari, og dømi ímillum meg og teg, og siggi, og verji mína sök, og frii meg út úr tını hond.

16 ¶ Og það bar á, tá ið Dávid hevði lokið við at tala hesi orð við Saul, at Saul segði, *Er* hetta rødd tín, sonur mín Dávid? Og Saul lyfti upp sína rødd, og græt.

17 Og hann segði við Dávid, Tú ert rættvísari enn eg: tí

at tú hevirt endurgoldið mér gott, hvar ið eg havi endurgoldið tær ilt.

18 Og tú hevirt sýnt henda dag hvussu ið tú hevirt farið væl við mær: við tað at tá ið HARRIN hevði flýggjað meg í tína hond, *tá* drapst tú meg ikki.

19 Tí um maður finni sín figginda, vil hann lata hann fara væl avstað? hvørsvegna HARRIN endurgjaldi tær gott fyri tað *sum* tú hevirt gjørt mær henda dag.

20 Og nú, sí, eg veit væl at tú skalt vist verða kongur, og at kongadømi Israels skal verða grundfest í tíni hond.

21 Svør mær nú tí við HARRAN, at tú vilt ikki skera av sáð mitt eftir meg, og at tú ikki vilt oyða mitt navn úr húsi fadirs míns.

22 Og Dávid svór Sauli. Og Saul fór heim; men Dávid og hansara menn sluppu sær niðan til vigvirkið.

KAPITUL 25

OG Sámuel doyði; og allir Israelitarnir vórðu savnaðir saman, og harmaðu hann, og jarðaðu hann í húsi hans í Rá-máh. Og Dávid reistist, og fór til Pár-án-s oyðu.

2 Og *tað var* maður í Má-ón, hvørs ognir *vóru* í Carmel; og maðurin *var* sera mikil, og hann hevði trý túsund seyðir, og eitt túsund geitir; og hann klipti seyði sínum í Carmel.

3 Men navnið hjá manningum *var* Ná-bál; og navnið hjá konu hansara *var* Á-bi-gál; og *hon var* kvinna av góðum skili, og av vakrari ásjón: men maðurin *var* ónærsligur og óndur í sínum gerningum; og hann *var* av húsi Cálebs.

4 ¶ Og Dávid hoyrði í oyðuni at Ná-bál klipti seyði sínum.

5 Og Dávid sendi út tiggju

ungar menn, og Dávid segði við ungu menninar, Sleppið tykkum niðan til Carmel, og farið til Ná-bál-s, og heilsað honum í mínum navni:

6 Og svá skulu tit siga til hansara sum livir í *framgongd*, Friður *veri* bæði til tín, og friður *veri* til hús títt, og friður *veri* at øllum ið tú hevirt.

7 Og eg havi nú hoyrt at tú hevirt klipparar: men tínar hirðar, sum vóru við okkum, vit skaddu teir ikki, eiheldur var nakað vantandi teimum alla ta stund teir vóru í Carmel.

8 Spyr tínar ungu menn, og teir vilja sýna tær. Hvørsvegna lat ungu menninar finna væl-vilja í tínum eygum: tí vit koma í einum góðum degi: gev, eg biði teg, hvatsumhelst *ið* kemur til handa tína at tínum tænarum, og til son tín Dávid.

9 Og tá ið Dávids ungu menn komu, talaðu teir til Ná-bál-s samsvarandi øllum teimum orð-unum, í navni Dávids, og góvst.

10 ¶ Og Ná-bál svaraði tænarum Dávids, og segði, Hvør *er* Dávid? og hvør *er* sonur Ísais? tað veri mangir tænarar nú á døgum ið bróta burtur, hvør maður frá meistara sínum.

11 Skal eg tá taka breyð mítt, og vatn mítt, og kjøt mítt, sum eg havi dripið mínum klipparum, og geva *tað* at monnum, sum eg ikki veit hvaðan teir *veri* seg?

12 So Dávids ungu menn vendu sín veg, og fóru aftur, og komu og søgdu honum allar tær framsagnir.

13 Og Dávid segði við sínar menn, Gyrðið tit á hvør maður svørð sítt. Og teir gyrdu á hvør maður svørð sitt; og eisini Dávid gyrði á svørð sítt: og tað fóru upp aftaná Dávidi umleið fyra hundrad menn; og tvey hundrad vórðu hjá tingunum.

I. SÁMUEL 25

Abigail, við sinum vísdomi,

14 ¶ Men ein av ungu monnunum segði Á-bí-gail-i, konu Ná'-báls, frá, og segði, Sí, Dávid sendi sendibóðar út úr oyðuni at heilsa meistara várum; og hann skeldaði inná teir.

15 Men menninir vóru sera góðir at okkum, og vit vórðu ikki skaddir, eiheldur mistu vit nakað ting, so leingi sum vit vóru í umgongni við teir, tá ið vit vóru í akrunum:

16 Teir vóru ein veggur at okkum, bæði um náttina og um dagin; alla ta stund vit vóru við teimum og goymdu at seyðinum.

17 Nú mást tú tí vita og hugsa teg um hvat tú vilt gera; tí ilt er avrátt ímóti meistara várum, og ímóti øllum húshaldi hans: tí hann er slíkur Bē'-lí-ál-s sonur, at maður kann ikki tala við hann.

18 ¶ Tá gjørði Á-bí-gail skjótt, og tók tvey hundrað heilbreyð, og tveir vínkíkar, og fimm klárt tilreiddar seyðir, og fimm mál av svidnum korni, og hundrað rosinutýssir, og tvey hundrað fíkkukukur, og legði tað upp á asnar.

19 Og hon segði við tænarar sínar, Farið víðari undan mær; sí, eg komi aftaná tykkum. Men hon segði ikki manni sínum, Ná'-bál-i, frá.

20 Og tað varð so, sum hon reið á asnanum, at hon kom oman við huld heygjarins, og sí, Dávid og hansara menn komu oman ímóti henni; og hon møtti teimum.

21 Men Dávid hevði sagt, Víst havi eg til einkiðs goymt at øllum sum hesin felagin hevur í oyðuni, so at einkið saknaðist av øllum sum tilhoyrði honum; og hann hevur viðurgoldið mær ilt fyri gott.

22 Soleiðis, og meira við, geri Guð figgindum Dávids, um eg eftirlati av øllum, sum hoyra til

hansara, um morgun ljósið nakran sum mígur ímóti vegginum.

23 Og tá ið Á-bí-gail sá Dávid, skundaði hon sær, og lætti sær av asnanum, og fell frammi fyri Dávidi á sitt andlit, og boygdi seg til jarðar,

24 Og fell við hansara fótur, og segði, Á mær, harri mín, á mær lat hesa misgerð vera: og lat tina tænastrumoy, eg biði teg, tala í tini áhoyrn, og hoyr orðini hjá tini tænastrumoy.

25 Lat ikki harra mín, eg biði teg, geva far um henda Bē'-lí-ál-s mann, enntá Ná'-bál: tí at eins og navn hans er, soleiðis er hann; Ná'-bál er navn hansara, og dárskapur er hjá honum: men eg, tín tænastrumoy, sá ikki ungu menninar hjá harra mínum, sum tú sendirt.

26 Nú tessvegna, harri mín, sum HARRIN livir, og sum sál tín livir, eftirsum at HARRIN hevur afturhildið teg frá at koma at úthella blóð, og frá at hevna teg við tini egnu hond, lat nú tinar figgindar, og teir ið søkja ilt móti harra mínum, vera sum Ná'-bál.

27 Og nú henda signing, ið tín tænastrumoyggj hevur ført harra mínum, lat hana enntá verða givna ungu monnunum ið fylgja harra mínum.

28 Eg biði teg, fyrigev misbrot tænastrumoyar tinar: tí HARRIN vil vissuliga gera harra mínum eitt trygt hús; av tí at mín harri berjist orrustur HARRANS, og ilt hevur ikki verðið funnið í tær allar dagar tinar.

29 Tó er maður risin at elta teg, og at søkja sál tína: men sál harra míns skal vera bundin í lívsbundi HARRANS Guðs tíns, og sálirnar hjá tinum figgindum, tær skal hann sleingja út, sum út úr miðjuni á eini sleingju.

30 Og tað skal bera á, tá ið HARRIN hevur gjørt við harra

mín samsvarandi øllum tí góða sum hann hefur talað viðvíkjandi tær, og hefur fyriskipað teg til stjórna yvir Ísrael;

31 At hetta skal eingin harmur vera tær, ella hjartameinbogi hjá harra mínum, annaðhvort at tú grundleyst hevurt úthelt blóð, ella at mín harri hefur hevnt seg: men tá ið HARRIN hevur farið væl við harra mínum, tá minst til tína tænastrú.

32 ¶ Og Dávid segði við Á-bi-gail, Vælsignaður veri HARRIN Guð Ísraels, sum sendi teg henda dag at mæta mær:

33 Og vælsignaður veri tín tilráðing, og vælsignaður veri tú sum hevurt hildið mær henda dag frá at koma at úthella blóð, og frá at hevna meg við míni egnu hond.

34 Tí at í sjálvastu roynd og veru, sum HARRIN Guð Ísraels livir, sum hefur hildið mær aftur frá at skaða teg, uttan tú hevðirt skundað tær og komið at mæta mær, tá hevði tað víst ikki verið eftirlatin Ná-báli um morgun ljósið nakar sum migur imóti vegginum.

35 So Dávid tók imóti av hennara hond tað sum hon hevði ført honum, og segði við hana, Far upp í friði til hús títt; sí, eg havi givið gætur eftir tíni rødd, og havi góðtikið tín persón.

36 ¶ Og Á-bi-gail kom til Ná-bál-s; og sí, hann helt veitslu í húsi sínum, eins og veitslan hjá einum kongi; og Ná-bál-s hjarta var kátt innan í honum, tí hann var sera drukkin: hvørsvegna hon segði honum einkið, minni ella meira, inntil morgun ljósið.

37 Men tað hendi um morgunin, tá ið vinið var farið úr Ná-bál-i, og kona hansara hevði sagt honum hesar lutir, at hjarta hansara doyði innan í honum, og hann gjørdist eins og steinur.

38 Og tað hendi umleið tiggju dagar aftaná, at HARRIN sló Ná-bál, so at hann doyði.

39 ¶ Og tá ið Dávid hoyrði at Ná-bál var deyður, segði hann, Vælsignaður veri HARRIN, sum hevur vart søk skemdar mínar frá hendi Ná-bál-s, og hevur hildið sínum tænastrá frá illum: tí HARRIN hevur vent óndskapi Ná-bál-s aftur á egnu høvur hans. Og Dávid sendi og samtalaði við Á-bi-gail, at taka hana til sín til konu.

40 Og tá ið tænarar Dávids vóru komnir til Á-bi-gail-ar til Carmels, talaðu teir við hana, og søgdu, Dávid sendi okkum til tín, at taka teg til sín til konu.

41 Og hon reistist, og boygdi seg á sítt andlit til jarðar, og segði, Sí, lat tína tænastrú vera tænastrá til at tváa føturnar hjá tænarum harra míns.

42 Og Á-bi-gail skundaði sær, og reistist, og reið uppiá asna, við fimm av hennara gentum sum fóru aftaná henni; og hon fór aftaná sendiboðum Dávids, og gjørdist kona hansara.

43 Dávid tók eisini A-hin-ð-ám úr Jéz-reel, og tær vóru eisini, báðar av teimum, konur hansara.

44 ¶ Men Saul hevði givið Michal, dóttur sína, konu Dávids, til Phál-ti-s Lá-isj sonar, sum var úr Gál-lím.

KAPITUL 26

OG Ziphitarir komu at Sauli til Gi-bé-uh, og søgdu, Fjalir ikki Dávid seg í Há-ki-láh hólí, sum er frammanfyri Jé-sji-mön?

2 Tá reistist Saul, og fór oman til Ziphs oyðu, og hevði trý túsund útvaldar menn av Ísrael við sær, at søkja Dávid í Ziphs oyðu.

3 Og Saul sló upp á Há-ki-láh hólí, sum er frammanfyri Jé-sji-mön, við vegin. Men Dávid varð

I. SÁMUEL 26

Aftur eirir Dávid lívi Sauls

í oyðuni, og hann sá at Saul kom eftir sær inn í oyðuna.

4 Tí sendi Dávid út njósnarar, og skilti at Saul var komin í sjálvari roynd og veru.

5 ¶ Og Dávid reistist, og kom til plássið har Saul hevði sligið upp; og Dávid skoðaði plássið har Saul lá, og Abner Nêrs sonur, hövuðsmaðurin av herliði hansara; og Saul lá í skotgrøvini, og fólkið sló upp rundan um hann.

6 Tá tók Dávid til orða og segði til Á-hí-mê-lêch-s Hittita, og til Á-bí-sjái-s Zê-ú-jûh sonar, bróður til Jó-áb-s, soljóðandi, Hvør vil fara oman við mær til Saul í leirin? Og Á-bí-sjái segði, Eg vil fara oman við tær.

7 So Dávid og Á-bí-sjái komu til fólkið um náttina; og sí, Saul lá og svav innanfyri skotgrøvina, og hansara spjót stungið í lenðið við hövðalag hans; men Abner og fólkið lógu rundan um hann.

8 Tá segði Á-bí-sjái til Dávíds, Guð hevur flýggjað tín figginda inn í tina hond henda dag; lat meg tí nú sláa hann, eg biði teg, við spjótinum heilt til jarðar alt fyri eitt, og eg vil ikki sláa hann fyri aðru ferð.

9 Og Dávid segði til Á-bí-sjái-s, Oyð hann ikki: tí hvør kann rætta fram sína hond ímóti HARRANS salvaða, og vera sakleysur?

10 Dávid segði harafturat, Sum HARRIN livir, so skal HARRIN sláa hann; ella hansara dagur fer at koma at doyggja; ella hann fer at fara oman til bardaga, og farast.

11 HARRIN sýti fyri at eg skuldi rætt fram mína hond ímóti HARRANS salvaða; men, eg biði teg, tak tú nú spjótið sum er við hövðalag hans, og vatnskeraldið, og lat okkum fara.

12 So Dávid tók spjótið og vatnskeraldið frá hövðalagi

Sauls; og teir sluppu sær avstað, og eingin maður sá tað, ella vitsti tað, eiheldur vaknaði: tí at teir svóvu allir; av tí at ein djúpur svøvnur frá HARRANUM var fallin á teir.

13 ¶ Tá fór Dávid yvirum hínumegin, og stóð á toppinum av einum hólí langt burturifrá; eitt mikið bil var ímillum teir:

14 Og Dávid geylaði til fólkið, og til Abner Nêrs sonar, og segði, Svarart tú ikki, Abner? Tá svaraði Abner og segði, Hvør ert tú sum geylart á kong?

15 Og Dávid segði til Ábners, Ert tú ikki reystur maður? og hvør er líkur við teg í Ísrael? hví hevurt tú tá ikki varðað tín harra, kong? tí at tað kom ein av fólkinum inn at oyða kong, harra tín.

16 Hetta er ikki gott sum tú hevurt gjørt. Sum HARRIN livir, so eru tit verdir at doyggja, tí at tit hava ikki varðað tykkara meistara, HARRANS salvaða. Og gáa nú eftir hvar kongsins spjót er, og vatnskeraldið sum var við hövðalag hans.

17 Og Saul kendi røddina hjá Dávídi, og segði, Er hetta rødd tín, sonur mín Dávid? Og Dávid segði, Tað er rødd mín, harri mín, O kongur.

18 Og hann segði, Hví eltir mín harri soleiðis eftir tænarar sínum? tí hvat havi eg gjørt? ella hvat ilt er í míni hond?

19 Lat tí nú harra mín, kong, eg biði teg, hoyra orð tænarar síns. Um HARRIN havi rørt teg upp ímóti mær, tá lat hann taka ímóti ofri: men um teir veri mannabørn, tá veri teir bannaðir frammi fyri HARRANUM; tí at teir hava rikið meg út henda dag frá at dvølja í HARRANS arvi, og sagt, Far og tæn øðrum gudum.

20 Lat tí nú ikki mitt blóð falla til jarðar frammi fyri andliti

HARRANS: tí kongur Ísraels er komin út at leita *eftir* eini loppu, sum tá ið ein veiðir eina akurhønu í fjøllunum.

21 ¶ Tá segði Saul, Eg havi syndað: kom aftur, sonur mín Dávid: tí eg vil ikki gera tær mein meira, av tí at mín sál var dýrabær í tínum eygum henda dag: sí, eg havi spælt dárin, og eri farin avbera skeivur.

22 Og Dávid svaraði og segði, Sí spjótíð hjá kongi! og lat ein av ungu monnunum koma yvir og heinta tað.

23 HARRIN rindi hvørjum manni rættvísi hans og trúskap hans: tí at HARRIN flýggjaði teg inn í *mína* hond í dag, men eg vildi ikki rætta fram mína hond ímóti HARRANS salvaða.

24 Og sí, eins og títt lív var mikið hildið um henda dag í mínum eygum, soleiðis lat mítt lív vera mikið hildið um í HARRANS eygum, og lat hann fría meg út úr allari trongd.

25 Tá segði Saul við Dávid, Vælsignaður veri tú, sonur mín Dávid: tú skalt bæði gera miklar *lutir*, og skalt eisini enn hava yvirvág. So Dávid fór sín veg, og Saul vendi aftur til pláss sitt.

KAPITUL 27

OG Dávid segði í sínum hjarta, Eg man nú farast ein dag við hendi Sauls: *tað er* einkið betri hjá mær, enn at eg skuldi fljótliga komist undan til lands Philistanna; og Saul fer *at vera* vónleysur um meg, at søkja meg longur í nøkrum bredda Ísraels: soleiðis skal eg komast undan úr hond hansara.

2 Og Dávid reistist, og hann fór yvir við teimum seks hundrad monnunum, sum *vóru* við honum, at Á-chísj Má'-óch-s syni, kongi av Gáth.

3 Og Dávid dvaldist hjá Á-chísj

í Gáth, hann og hansara menn, hvør maður við húski sínum, *enmtá* Dávid við báðum konum sínum, Á-hin'-ó-ám-i – Jéz-réel-it-inn'-uni, og Á-bi-gáil-i – Carmelit-innuni, konu Ná-bál-s.

4 Og tað varð sagt Sauli at Dávid var flýddur til Gáth: og hann leitaði ikki aftur eftir honum meira.

5 ¶ Og Dávid segði við Á-chísj, Um eg nú havi funnið náði í tínum eygum, *tá* lat teir geva mær eitt pláss í onkrum býi í landinum: at eg má búgva har, tí hvi skuldi tín tænarí búið í tí kongliga staðinum hjá tær?

6 Tá gav Á-chísj honum Ziklag tann dagin: hvørsvegna Ziklag tilheyrir kongunum av Judah til henda dag.

7 Og tíðin, sum Dávid búið í landi Philistanna, var eitt heilt ár og fyra mánaðir.

8 ¶ Og Dávid og hansara menn fóru upp, og lupu á Gê-sjú-rit'-arnar, og Gêz-rit'-arnar, og Á-mál-ék-it'-arnar: tí at tær *tjóðimar vóru* frá gomlum av íbúgvar landsins, sum tú fert til Sjúr, alt at Egyptalandi.

9 Og Dávid sló landið, og eftirlæt hvørki mann ella kvinnu á lívi, og tók burtur seyðin, og oksarnar, og asnarnar, og kamelarnar, og skartaklædnaðin, og vendi aftur, og kom til Á-chísj.

10 Og Á-chísj segði, Hvagar hava tit hildið leið í dag? Og Dávid segði, Ímóti suðurparti Judah, og ímóti suðurparti Jê-ráhméel-it'-anna, og ímóti suðurparti Kê-nit'-anna.

11 Og Dávid bjargaði hvørki manni ella kvinnu á lívi, at bera *tíðindir* til Gáth, og segði, At ikki tey skuldu smettað um okkum, og sagt, Soleiðis gjordi Dávid, og soleiðis *vil* háttarlag hansara *vera* alla ta stund hann býr í landi Philistanna.

I. SÁMUEL 28

12 Og Á'-chísj trúði Dávidi, og segði, Hann hefur fingið fólk sitt Ísrael fullkomiliganí at standast við seg; tí fer hann at vera tænarí mín um ævir.

KAPITUL 28

OG tað hendi í teimum dögum, at Philistarnir savnaðu sínar herar saman til krígsfórslu, at berjast við Ísrael. Og Á'-chísj segði við Dávid, Viti tú fyrí vist, at tú skalt fara út við mær til orrustu, tú og tínrí menn.

2 Og Dávid segði til Á'-chísj, Vist skalt tú vita hvat tænarí tínn kann gera. Og Á'-chísj segði til Dávíds, Tí vil eg gera teg til vørð av mínum høvdi um ævir.

3 ¶ Men Sámuel var deyður, og alt Ísrael hevði harmað hann, og jarðað hann í Rá-máh, enntá í egna staði hans. Og Saul hevði koyrt burtur teir sum høvdu vælkunnugar andar, og gandakallarnar, út úr landinum.

4 Og Philistarnir savnaðu seg saman, og komu og slógu upp í Sjú-ném: og Saul savnaði allan Ísrael saman, og teir slógu upp í Gíl-bó-á.

5 Og tá ið Saul sá herliðið hjá Philistunum, varð hann ræddur, og hjarta hansara stórliga skalv.

6 Og tá ið Saul spurdi seg fyrí av HARRANUM, svaraði HARRIN honum ikki, hvørki við dreymum, ella við Ú-rím, ella við prophetum.

7 ¶ Tá segði Saul við tænarar sínar, Søkíð mær eina kvinnu sum hefur vælkunnugan anda, at eg má fara til hennara, og fregnast av henni. Og hansara tænarar søgdu til hansara, Sí, tað er ein kvinna sum hefur vælkunnugan anda í En-dór.

8 Og Saul dulbúði seg, og fór í annan klædnað, og hann fór, og tveir menn við honum, og teir komu til kvinnuna um náttina: og hann segði, Eg biði

Saul leitar til eina heks í En-dór

teg, spásig mær við hin vælkunnuga andan, og før mær upp hann, sum eg skal nevna tær.

9 Og kvinnan segði við hann, Sí, tú veitst hvat Saul hefur gjørt, hvussu hann hefur skorið av tey sum hava vælkunnugar andar, og gandakallarnar, út úr landinum: hví leggurt tú tá snerru fyrí mínum lívi, at volda mær at doyggja?

10 Og Saul svór fyrí henni við HARRAN, og segði, Sum HARRIN livir, so skal eingin revsing henda tær fyrí henda lut.

11 Tá segði kvinnan, Hvønn skal eg føra tær upp? Og hann segði, Før mær upp Sámuel.

12 Og tá ið kvinnan sá Sámuel, geylaði hon við harðari rødd: og kvinnan talaði til Sauls, og segði, Hví hevurt tú svikið meg? tí at tú ert Saul.

13 Og kongur segði við hana, Ver ikki rædd: tí hvat sást tú? Og kvinnan segði við Saul, Eg sá gudar stiga upp úr jørðini.

14 Og hann segði við hana, Hvørjum skapi er hann av? Og hon segði, Ein gamal maður kemur upp; og hann er huldur við kappu. Og Saul varnaðist at tað var Sámuel, og hann heyk við sínum andliti til jarðar, og boygdi seg.

15 ¶ Og Sámuel segði til Sauls, Hví hevurt tú órógvað meg, at føra meg upp? Og Saul svaraði, Eg eri sára neyðstaddur; tí Philistarnir føra kriggj ímóti mær, og Guð er vikin frá mær, og svarar mær ikki meira, hvørki við prophetum, ella við dreymum: tí havi eg rópað teg, at tú mást gera mær kunnugt hvat eg skal gera.

16 Tá segði Sámuel, Hví spyrt tú tá av mær, eftirsum at HARRIN er vikin frá tær, og er vørðin tín fíggindi?

17 Og HARRIN hefur gjørt við hann, eins og hann talaði við

mær: tí HARRIN hefur skrætt kongadömið út úr hond tíni, og givið tað til næsta tín, *enmtá* til Dávíds:

18 Av tí at tú lýddirt ikki rödd HARRANS, ella útinttirt hansara grimmu vreiði omanyvir Á-mälék, tí hefur HARRIN gjørt tær hetta henda dag.

19 Harafturat vil HARRIN eisini flýggja Ísrael við tær inn í hondina á Philistunum: og í morgin skalt tú og tínir synir vera hjá mær: HARRIN skal eisini flýggja Ísraels herlið inn í hondina á Philistunum.

20 Tá fell Saul beinanvegin alla leið yvireftir á jörðina, og var sára ræddur, uppá grund av Sámuels orðum: og tað var eingin styrki í honum; tí hann hevði einkið breyð etið allan dagin, ella alla náttina.

21 ¶ Og kvinnan kom at Sauli, og sá at hann var sára trongdur, og segði við hann, Sí, tín tænastrúoyggj hefur lýtt tína rödd, og eg havi sett lív mitt í mína hond, og havi lýtt á tíni orð sum tú talaðirt við meg.

22 Lýð tú nú tí eisini á röddina hjá tíni tænastrúoy, eg biði teg, og lat meg seta breyðbita frammanfyri tær; og et, at tú mást hava styrki, tá ið tú fert á tínum vegi.

23 Men hann sýtti, og segði, Eg vil ikki eta. Men hansara tænarar, saman við kvinnuni, noyddu hann; og hann gav gætur at rödd teirra. So hann reistist frá jörðini, og settist á songina.

24 Og kvinnan hevði feitan kálv í húsinum; og hon skundaði sær, og drap hann, og tók mjøl, og knoðaði tað, og bakaði ósúrgað breyð harúr:

25 Og hon førði tað framfyri Saul, og framfyri hansara tænarar; og teir ótu. So risu teir upp, og fóru avstað ta náttina.

KAPITUL 29

PHILISTARNIR savnaðu nú saman allar sínar herar til Á-phék: og Ísraelitarnir slógu upp við eina keldu sum *er* í Jéz-reél.

2 Og fúrstarnir hjá Philistunum fóru áfram eftir hundradum, og eftir túsundum: men Dávid og hansara menn fóru áfram í bakendanum við Á-chisj.

3 Tá søgdu prinsarnir hjá Philistunum, Hvat gera hesir Hebræarnir her? Og Á-chisj segði við prinsarnar hjá Philistunum, Er hetta ikki Dávid, tænar Sauls kongs av Ísrael, sum hefur verið við mær hesar dagar, ella hesi árini, og eg havi ongan feil funnið í honum, siðan hann fell at mær, til henda dag?

4 Og prinsarnir hjá Philistunum vóru vreiðir við hann; og prinsarnir hjá Philistunum søgdu við hann, Fá henda felagan at venda aftur, at hann má fara aftur til sitt pláss sum tú hevurt útnevnt honum, og lat hann ikki fara oman við okkum til orrustu, at ikki í bardaganum hann verði mótstandari mót okkum: tí við hvørjum skuldi hann endursónað seg við meistara sin? skuldi tað ikki verið við høvduinum á hesum monnunum?

5 Er hetta ikki Dávid, sum tær sungu um hvør fyri aðrari í dansum, og søgdu, Saul vá sínar túsundir, og Dávid sínar tiggju túsundir?

6 ¶ Tá rópaði Á-chisj Dávid, og segði við hann, Vissuliga, sum HARRIN livir, so hevurt tú verið reiðiligur, og tín faring út og tín koming inn hjá mær í herliðinum er góð í míni eygsjón: tí at eg havi ikki funnið ilt í tær, siðan dagin av tíni komu til mín, til henda dag: kortini hava fúrstarnir ikki tokka til tín.

7 Hvørsvegna vend aftur nú,

I. SÁMUEL 30

Amalekitar ræna Ziklag

og far í friði, at tú misnøgdi ikki fúrstarnar hjá Philistunum.

8 ¶ Og Dávid segði við Á-chísj, Men hvat havi eg gjørt? og hvat hevurt tú funnið í tinum tænarar, so leingi sum eg havi verið hjá tær til henda dag, at eg ikki má fara at berjast ímóti figgindum harra míns kongs?

9 Og Á-chísj svaraði og segði til Dávids, Eg veit at tú ert góður í míni eygsjón, sum ein eingil Guðs: kortini hava prinsarnir hjá Philistunum sagt, Hann skal ikki fara upp við okkum til bardagan.

10 Hvørsvagna far upp nú tíðliga um morgunin við tænarum meistara tíns sum eru komnir við tær: og so skjótt sum tit verði uppi tíðliga um morgunin, og hava ljós, tá farið avstað.

11 So Dávid og hansara menn fóru upp tíðliga til at fara avstað um morgunin, at venda aftur í Philistaland. Og Philistarnir fóru niðan til Jéz-réel.

KAPITUL 30

OG tað bar á, tá ið Dávid og hansara menn vóru komnir til Ziklag á triðja degi, at A-mäl-ék-ít-arnir høvdu lopið á suðurlutan, og Ziklag, og sligið Ziklag, og brent hann við eldi;

2 Og høvdu tikið kvinnurnar til fangar, sum vóru harí: teir vögu ikki nakran, hvørki stóran ella lítlan, men bóru tey burtur, og fóru sín veg.

3 ¶ So Dávid og hansara menn komu til staðin, og sí, hann var brendur við eldi; og teirra konur, og teirra synir, og teirra døtur, vóru tikin til fangar.

4 Dávid, og fólkið sum við honum vóru, lyftu tá upp sína rødd og grótu, inntil teir høvdu onga meira megi at gráta.

5 Og báðar konur Dávids vóru tiknar til fangar, Á-hin'-ó-ám,

Jéz-réel-ít-inn'-an; og Á-bí-gál, kona Ná-bál-s Carmelita.

6 Og Dávid var stórliga neyðstaddur; tí at fólkið talaði um at steina hann, av tí at sálin hjá øllum fólkinum var hørm, hvør maður fyri synir sínar og fyri døtur sínar: men Dávid tilstuðlaði sær sjálvum í HARRANUM Guði sínum.

7 Og Dávid segði til Á-bjá-thár prests, sonar Á-hí-mē-lēch-s, Eg biði teg, for mær higar ê-phöd'-una. Og Á-bjá-thár forði hagar ê-phöd'-una til Dávids.

8 Og Dávid fregnaði hjá HARRANUM, og segði, Skal eg elta eftir hesi fylking? innheinti eg teir? Og hann svaraði honum, Elt: tí at tú skalt vist innheinta teir, og uttan svit endurvinna *alt*.

9 So Dávid fór, hann og teir seks hundrað mennir sum við honum vóru, og komu til áarløkin Bē-sór, har teir, sum vórðu eftirlatnir, steðgaðu.

10 Men Dávid elti, hann og fyra hundrað menn: tí at tvey hundrað vórðu eftir, sum vóru so útlúgvaðir at teir ikki kundu fara yvirum áarløkin Bē-sór.

11 ¶ Og teir funnu ein Egypta í akrinum, og førdu hann til Dávids, og góvu honum breyð, og hann át; og teir fingi hann at drekka vatn;

12 Og teir góvu honum eitt stykki av eini fikukøku, og tvey tyssir av rosinum: og tá ið hann hevði etið, kom andi hans aftur til hansara: tí hann hevði einkið breyð etið, ella drukkið vatn, í triggjar dagar og triggjar nætur.

13 Og Dávid segði við hann, Hvørjum tilhoyrir tú? og hvaðan ert tú? Og hann segði, Eg eri ein ungur maður úr Egyptalandi, tænarari fyri A-mäl-ék-ít'-a; og meistari mín eftirlæt meg, tí fyri trimum døgum lidnum fell eg sjúkur.

14 Vit gjørdu eitt álop á

suðurluta Kēr-ē-thit'-anna, og á breddan sum hoyrir til Judah, og uppi suðurluta Cálebs; og vit brennu Ziklag við eldi.

15 Og Dávid segði til hansara, Kanst tú föra meg oman til henda flokk? Og hann segði, Svör mæ'r við Guð, at tú vilt hvörki drepa meg, ella flýggja meg inn í hendur meistara míns, og eg vil föra teg oman til henda flokk.

16 ¶ Og tá ið hann hevði fört hann oman, sí, *tá vóru teir breiddir útum á allari jörðini, og ótu og drukku, og dansaðu, vegna alt tað mikla ránsfæ sum teir hövdu tikið úr landi Philistanna, og úr landi Judah.*

17 Og Dávid sló teir frá hálvalýsinum alt at kvöldi hins næsta dags: og tað komst ikki undan maður av teimum, uttan fyra hundrað ungir menn, sum riðu á kamelum, og flýddu.

18 Og Dávid endurvann alt sum A-mäl-ék-it'-arnir hövdu borið burtur: og Dávid bjargaði báðum konum sínum.

19 Og har var einkið vantandi hjá teimum, hvörki lítið ella stórt, hvörki synir ella dötur, hvörki ránsfæ, ella nakað sum teir hövdu tikið til sín: Dávid endurvann alt.

20 Og Dávid tók øll smáfæafylgini og stórfæafylgini, sum teir róku frammanfyri *hinum* fenaðinum, og søgdu, Hetta er ránsfæið hjá Dávidi.

21 ¶ Og Dávid kom til teir tvey hundrað menninar, sum vóru so útlúgvaðir at teir ikki fingi fylgt Dávidi, sum teir eisini hövdu fingið at verða við áarløkin Bē-sôr: og teir fóru fram at mæta Dávidi, og at mæta fólkinum ið við honum vóru: og tá ið Dávid kom nær til fólkið, heilsaði hann teimum.

22 Tá svaraðu allir teir vondu menninir og Bē-li-áls *menninir*,

av teimum ið fóru við Dávidi, og søgdu, Av tí at teir ikki fóru við okkum, vilja vit ikki geva teimum *nakað* av fonginum sum vit hava endurvunnið, uttan til hvønn mann hansara konu og hansara børn, at teir mega leiða *tey* burtur, og fara avstað.

23 Tá segði Dávid, Tit skulu ikki gera so, mínir brøður, við tað sum HARRIN hevur givið okkum, sum hevur varðveitt okkum, og flýggjað flokkin, ið kom imóti okkum, inn í vára hond.

24 Tí hvør vil lýða á tykkum í hesum máli? men eins og hansara partur *er* sum fer oman til bardagan, soleiðis *skal* hansara partur *vera* sum verður hjá tingunum: teir skulu skifta líka.

25 Og tað varð *soleiðis* frá tí degi frameftir, at hann gjörði tað *til* áseting og regluskipan hjá Ísrael at hesum degi.

26 ¶ Og tá ið Dávid kom til Ziklag, sendi hann av fonginum at teimum elstu Judah, *emtá* til sínar vinir, sigandi, Sí ein gáva til tykkara av fonginum av HARRANS figgindum;

27 Til *teirra* sum vóru í Beth-el, og til *teirra* sum vóru í suður Rá-möth, og til *teirra* sum vóru í Ját-tir,

28 Og til *teirra* sum vóru í Á-rö-ër, og til *teirra* sum vóru í Siph-möth, og til *teirra* sum vóru í Èsj-té-mó-á,

29 Og til *teirra* sum vóru í Rá-chál, og til *teirra* sum vóru í staðunum hjá Jê-ráh-méel-it'-unum, og til *teirra* sum vóru í staðunum hjá Kē-nit'-unum,

30 Og til *teirra* sum vóru í Hör-mäh, og til *teirra* sum vóru í Kôr-äs-j'-än, og til *teirra* sum vóru í Á-täch,

31 Og til *teirra* sum vóru í Hē-brön, og til øll plássini har Dávid sjálvur og hansara menn vóru vanir at hølást.

KAPITUL 31

MEN Philistarnir bardust imóti Ísrael: og menninir av Ísrael flýddu frammanfyri Philistunum ífrá, og fullu niður vagnir á Gil-bó-á fjalli.

2 Og Philistarnir fylgdu tætt uppát Sauli og uppát sonum hansara; og Philistarnir vógu Jónathan, og Á-bin-á-dáb, og Mál-chi-sjú-á, synir Sauls.

3 Og bardagin gekk sárt imóti Sauli, og bogaskjuttarnir raktu hann; og hann varð sára særður av bogaskjuttunum.

4 Tá segði Saul við brynjuberá sín, Drag svørð títt, og stoyt meg ígjøgn harvið; at ikki hesir óumskornu komi og stoyti meg ígjøgn, og misbrúki meg. Men hansara brynjuberi vildi ikki; tí hann var sára ræddur. Saul tók tí eitt svørð, og féll á tað.

5 Og tá ið hansara brynjuberi sá at Saul var deyður, fell hann somuleiðis á svørð sitt, og doyði við honum.

6 So Saul doyði, og hansara triggir synir, og brynjuberi hansara, og allir hansara menn, *allir* samlir sama dag.

7 ¶ Og tá ið menninir av

Ísrael sum *vóru* hinumegin dalin, og *teir* sum *vóru* hinumegin Jordan, sóu at menninir av Ísrael flýddu, og at Saul og synir hansara vóru deyðir, yvirgóvu teir staðirnar, og flýddu; og Philistarnir komu og dvaldust í teimum.

8 Og tað hendi um morgin-árið, tá ið Philistarnir komu at skræða *av* teimum vagnu, at teir funnu Saul og hansara triggjar synir falnar á Gil-bó-á fjalli.

9 Og teir høgdu av høvur hans, og skræddu av herbúnað hans, og sendu inn í Philistalandið runt umkring, at kunngera *tað* í húsi avguda sína, og millum fólkið.

10 Og teir settu herbúnað hans í hús Asj-tá-róth-s; og teir festu likam hansara til múr Béth'-sján-s.

11 ¶ Og tá ið íbúgvarnir av Já-bésj-gí-lè-ád hoyrdu um tað sum Philistarnir høvdu gjørt við Saul;

12 Reistust allir teir reystu menninir, og fóru alla nátt, og tóku likamið av Sauli og likamini av sonum hansara frá múri Béth'-sján-s, og komu til Já-bésj, og brendu tey har.

13 Og teir tóku bein teirra, og jarðaðu *tey* undir einum træi í Já-bésj, og fastaðu sjeý dagar.

SEINNA

SÁMUELSBÓK,

ANNARS KALLAÐ
ONNUR KONGABÓK.

KAPITUL 1

MEN tað hendi eftir deyða Sauls, tá ið Dávid var komin aftur frá slátringini av Á-mál-ék-it-unum, og Dávid hevði verðið tveir dagar í Ziklag;

2 Tað hendi enntá í triðja

degi, at sí, ein maður kom út úr leirinum frá Sauli við klæðum sínum skrøddum, og mold á sínum høvdi: og *soleiðis* varð tað, tá ið hann kom til Dávids, at hann féll til jarðar, og inti heiðurslútan.

3 Og Dávid segði við hann,

Hvaðani kemurt tú? Og hann segði við hann, Ur leiri Ísraels eri eg rýmdur.

4 Og Dávid segði við hann, Hvussu fór málið? Eg biði teg, sig mær. Og hann svaraði, At fólkið eru flyddir frá bardaganum, og mangir av fólkinum eisini eru falnir og deyðir; og Saul og Jónathan, sonur hansara, eru deyðir eisini.

5 Og Dávid segði við unga mannin ið segði honum frá, Hvussu veitst tú at Saul og Jónathan, sonur hansara, veri deyðir?

6 Og ungi maðurin, ið segði honum frá, segði, Sum eg bar á av tilvild á Gíl-bó'-á fjalli, sí, tá studdist Saul á spjót sítt; og sí, vagnarnir og hestmenninir fylgdu tætt eftir honum.

7 Og tá ið hann hugdi afturum seg, sá hann meg, og rópaði á meg. Og eg svaraði, Her eri eg.

8 Og hann segði við meg, Hvør ert tú? Og eg svaraði honum, Eg eri Á-mál-ék-ít'-i.

9 Hann segði við meg aftur, Statt, eg biði teg, uppiá mær, og veg meg: tí at angist er komin á meg, tí mítt lív er enn heilt í mær.

10 So eg stóð uppiá honum, og vá hann, tí at eg var visur í at hann kundi ikki livað, eftir at hann var fallin: og eg tók krúnuna sum var uppiá høvdi hansara, og armbandíð sum var á armi hansara, og havi ført tey higar at harra mínum.

11 Tá tók Dávid fatur í klæðum sínum, og skráddi tey; og líkaleiðis allir menninir sum vóru við honum:

12 Og teir harmaðu, og grótu, og fastaðu inntil kvöldið, fyri Saul, og fyri Jónathan – son hansara, og fyri fólk HARRANS, og fyri hús Ísraels; av tí at teir vóru falnir við svørðinum.

13 ¶ Og Dávid segði við unga mannin ið segði honum frá, Hvaðan ert tú? Og hann svaraði, Eg eri sonur ein fremmandan, ein Á-mál-ék-ít'-a.

14 Og Dávid segði við hann, Hvussu vart tú ikki ræddur fyri at rætta fram tína hond at oyða HARRANS salvaða?

15 Og Dávid rópaði ein av ungu monnum, og segði, Far nær, og fall á hann. Og hann sló hann, so at hann doyði.

16 Og Dávid segði við hann, Títt blóð veri uppiá tínum høvdi; tí at tín muður hevur vitnað ímóti tær, og sagt, Eg havi vigið HARRANS salvaða.

17 ¶ Og Dávid harmaði við hesum harmljóði yvir Saul og yvir Jónathan, son hansara:

18 (Hann eisini beyð teimum at frálæra Judah børnum brúkið av boganum: sí, tað er skrivað í bók Já'-sjers.)

19 Ísraels vakurleiki er vigin á tínum høgu plássum: hvør eru hinir mektigu falnir!

20 Sigíð ikki frá tí í Gáth, kunngerið tað ikki í gøtum Ás-kê-lôn-s; at ikki døturnar hjá Philistunum fegnist, at ikki døtur hinna óumskornu frøist í siguri.

21 Tit fjøll Gíl-bó'-á, lat onga dagg vera, eiheldur lat tað vera regn, uppiá tykkum, ella akrar av ofrum: tí har er skjöldur hinna mektigu syndarlíga kastaður burtur, skjöldurin hjá Sauli, sum um hann ikki hevði verið salvaður við olju.

22 Frá blóði hinna vignu, frá fiti hinna mektigu, vendi bogin hjá Jónathani ikki aftur, og svorðið hjá Sauli vendi ikki tómt aftur.

23 Saul og Jónathan vóru yndisligir og dæmligir í livum sínum, og í sínum deyða vóru teir ikki atskildir: teir vóru skjótari enn ørnir, teir vóru sterkari enn leyvur.

II. SÁMUEL 2

Dávid verður gjörður til kong yvir Judah

24 Tit Ísraels dötur, grátið um Saul, sum klæddi tykkum í skarlak, við *øðrum* fragdum, sum festi á prýðislutir av gulli uppá tykkara stásbúna.

25 Hvør eru hinir mektigu falnir í miðjum bardaganum! O Jónathan, *tú varðst* vigin í tínum høgu plássum.

26 Eg eri neyðstaddur vegna tín, bróðir mín Jónathan: sera dámligur hevurt tú verið mær: tín kærleiki til mín var undurfullur, *hann* fór framum kærleika kvenna.

27 Hvør eru hinir mektigu falnir, og krígsvápnini týnd!

KAPITUL 2

OG tað hendi eftir hetta, at Dávid fregnaði av HARRANUM, og segði, Skal eg fara niðan í nakran av staðum Judah? Og HARRIN segði við hann, Far niðan. Og Dávid segði, Hvagar skal eg fara niðan? Og hann segði, Til Hē-brön.

2 So Dávid fór niðan hagar, og eisini báðar hansara konur, Á-hín-ð-ám, Jēz-rēel-it-inn'an; og Á-bi-gáil, kona Ná-bál-s Carmelita.

3 Og sínar menn, sum *vóru* við honum, førði Dávid niðan, hvønn mann við hansara húski: og teir dvaldust í staðum Hē-brön-s.

4 Og menninir av Judah komu, og har salvaðu teir Dávid *til* kong yvir Judah húsi. Og teir taldu Dávidi, og søgdu, At menninir av Já-bēs-j-gī-lē-ād *vóru* teir sum jarðaðu Saul.

5 ¶ Og Dávid sendi sendiboðar til menninar av Já-bēs-j-gī-lē-ād, og segði við teir, Væl-signaðir *veri* tit av HARRANUM, at tit hava sýnt hesa blidni at harra tykkara, *enmtá* at Sauli, og hava jarðað hann.

6 Og sýni HARRIN nú blidni og sannleika at tykkum: og

eg vil eisini viðurgjalda tykkum hesa blidni, av tí at tit hava gjørt hetta.

7 Latið tí nú tykkara hendur verða styrktar, og verið reystir: tí at tykkara meistari, Saul, er deyður, og eisini Judah hús hava salvað meg *til* kong yvir sær.

8 ¶ Men Ábner Nērs sonur, høvuðsmaðurin av herliði Sauls, tók Ísj-bō-sjēth, son Sauls, og førði hann yvir til Mā-há-nā-im;

9 Og gjörði hann *til* kong yvir Gilead, og yvir Ásj-ù-rít-unum, og yvir Jēz-rēel, og yvir Ē-phrā-im, og yvir Benjamin, og yvir øllum Ísrael.

10 Ísj-bō-sjēth Sauls sonur *var* fjøruti ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja yvir Ísrael, og ríkti *i* tvey ár. Men Judah hús fylgdi Dávidi.

11 Og tíðin, sum Dávid var kongur í Hē-brön yvir Judah húsi, var sjev ár og seks mánaðir.

12 ¶ Og Ábner Nērs sonur, og tænarar Ísj-bō-sjēth-s Sauls sonar, fóru út frá Mā-há-nā-im til Gibeon.

13 Og Jó-áb Zēr-ú-jüh sonur, og tænarar Dávids, fóru út, og møttust saman við Gibeons hyl: og teir settust niður, tann eini einumegin hylin, og hin hinumegin hylin.

14 Og Ábner segði til Jó-áb-s, Lat ungu menninar nú reisast, og spæla frammi fyri okkum. Og Jó-áb segði, Lat teir reisast.

15 Tá reistust og fóru yvir eftir tali tólv av Benjamin, sum *hoyrdu* til Ísj-bō-sjēth-s Sauls sonar, og tólv av tænarum Dávids.

16 Og teir fangaðu hvør einstakur sín felaga eftir høvdi-num, og *stoyttu* svørð sítt í síðu felaga síns; so teir fullu niður saman: hvørsvegna tað plássíð varð kallað Hēl-kāth-hāz-zū-rim, sum *er* í Gibeon.

17 Og har varð sera svárur bardagi tann dagin; og Ábner varð sligin, og menn Israels, frammi fyri tænarum Dávids.

18 ¶ Og tað vóru triggir synir hjá Zēr-ú-jüh har, Jó-áb, og Á-bi-sjái, og Ás-áhél: og Ás-áhél var so lættur til fòts sum eitt vilt rádyr.

19 Og Ás-áhél elti eftir Ábneri; og í at fara vendi hann ikki til høgru handar, ella til vinstru, frá at fylgja Ábneri.

20 Tá hugdi Ábner afturum seg, og segði, Ert tú Ás-áhél? Og hann segði, Eg eri.

21 Og Ábner segði til hansara, Vend tær til viks til tína høgru hond, ella til tína vinstru, og tak tær fatur í ein av ungu monnum, og tak tær her-búnað hans. Men Ás-áhél vildi ikki venda til viks frá at fylgja honum.

22 Og Ábner segði aftur til Ás-áhél-s, Vend tær til viks frá at fylgja mær: hví skuldi eg sligið teg til jarðar? hvussu skuldi eg tá hildið uppi mínum andliti fyri Jó-áb-i, bróður tínum?

23 Men hann noktaði at venda til viks: hvorsvegna Ábner, við aftara endanum av spjótinum, sló hann undir fimta rivjabeinið, at spjotið kom út aftanfyri hann; og hann fell niður har, og doyði í tí sama pláss: og tað bar á, at so mangir sum komu til plássið har Ás-áhél fell niður og doyði, stóðu stillir.

24 Jó-áb, eisini og Á-bi-sjái eltu eftir Ábneri: og sól fór til víða tá ið teir vóru komnir til Ám-máh hól, sum liggur frammanfyri Gí-áh við veg Gi-beons oyðu.

25 ¶ Og Benjamins børn savnaðu seg saman eftir Ábneri, og gjørdust ein herfylking, og stóðu á toppinum av heyggi.

26 Tá rópti Ábner á Jó-áb, og segði, Skal svørðið gloypa um ævir? teist tú ikki at tað verður beiskleiki í seinna enda? hvussu leingi skal tað tá vera, áður enn tú bjóði fólkinum at venda aftur frá at fylgja bróðurum sínum?

27 Og Jó-áb segði, Sum Guð livir, uttan so tú hevðirt talað, tá vist um morgunin hevði fólkið farið upp hvør einstakur frá at fylgja bróður sínum.

28 So Jó-áb blásti lúður, og alt fólkið stóðu stillir, og eltu ikki meira eftir Israel, eiheldur bardust teir meira.

29 Og Ábner og hansara menn gingu alla ta náttina ígjøgnum slættan, og fóru yvirum Jordan, og fóru ígjøgnum alt Bith-rön, og teir komu til Mä-há-nä-im.

30 Og Jó-áb vendi aftur frá at fylgja Ábneri: og tá ið hann hevði savnað alt fólkið saman, vantaðu tað av tænarum Dávids níttan menn og Ás-áhél.

31 Men tænarar Dávids høvdu sliðið av Benjamin, og av monnum Ábners, so at trý hundrað og trisinstjúgu menn doyðu.

32 ¶ Og teir tóku upp Ás-áhél, og jarðaðu hann í gravhýsi fadirs hansara, sum var í Beth-lehem. Og Jó-áb og hansara menn fóru alla náttina, og teir komu til Hē-brön við dagslýsing.

KAPITUL 3

MEN tað var leingi kriggi imillum Sauls hús og Dávids hús: men Dávid varð sterkari og sterkari, og Sauls hús varð veikari og veikari.

2 ¶ Og Dávidi vórðu synir føddir í Hē-brön: og hansara frumborni var Amnon, av Á-hin-ö-ám-i, Jéz-réel-it-inn-uni;

3 Og hans annar, Kí-lē-áb, av Á-bi-gäl-i, konu Ná-bäl-s

II. SÁMUEL 3

Carmelita; og hin triðji, Áb'-sá-lóm, sonur Má'-ákúh, dóttur Tál'-mái-s kongs av Gē'-sjūr;

4 Og hin fjórði, Ad'-ó-ní'-jah, sonur Håg'-gith-ar; og hin fimti, Sjē'-phát'-jah, sonur Á'-bí-tál-ar;

5 Og hin sætti, Í'-thré-ám, við Eg'-lüh, konu Dávids. Hesir vorðu fœddir Dávidi í Hē'-brön.

6 ¶ Og tað bar á, meðan tað var kriggj millum Sauls hús og Dávids hús, at Ábner gjørði seg sterkan fyri Sauls hús.

7 Og Saul hevði meðkonu, hvørs navn var Riz'-páh, dóttir Áí'-áh: og Ísj'-bō-sjēth segði til Abners, Hvi ert tú farin inn til meðkonu faðirs míns?

8 Tá varð Ábner sera vreiður vegna orð' Ísj'-bō-sjēth-s, og segði, Eri eg eitt hundshøvur, sum ímóti Judah sýni blídni henda dag at húsi Sauls, faðirs tíns, fyri brøðrum hans, og fyri vinum hans, og havi ikki flýggjað teg inn í hond Dávids, at tú ásakart meg í dag við feili viðvíkjandi hesi kvinnu?

9 So geri Guð við Ábner, og meira við, uttan so, eins og HARRIN hevur svorið fyri Dávidi, eg geri júst so við hann;

10 At umseta kongadømið frá Sauls húsi, og at seta upp hásæti Dávids yvir Ísrael og yvir Judah, frá Dán alt til Beēr'-sjē-bū.

11 Og hann kundi ikki svara Ábneri eitt orð aftur, tí hann óttaðist hann,

12 ¶ Og Ábner sendi sendiboðar til Dávids sína vegna, sigandi, Hvørs er landið? sum søgdu eisini, Ger títt bandalag við meg, og sí, mín hond skal vera við tær, at føra ikring alt Ísrael til tín.

13 ¶ Og hann segði, Gott; eg vil gera bandalag við teg: men ãitt krevji eg av tær, tað er, Tú skalt ikki siggja mítt andlit, uttan tú fyrst komi við Michal,

Ábner ger uppreist ímóti Dávidi

dóttur Sauls, tá ið tú kemurt at siggja mítt andlit.

14 Og Dávid sendi sendiboðar til Ísj'-bō-sjēth-s Sauls sonar, sigandi, Flýggja mær konu mína Michal, sum eg trúlovaði mær fyri hundrað forhúðir hjá Philistunum.

15 Og Ísj'-bō-sjēth sendi, og tók hana frá manni hennara, emtá frá Phál'-tí-él-i Lá'-ísj syni.

16 Og maður hennara fór við henni ávegis grátandi við henni til Bá-hú'-rim. Tá segði Ábner við hann, Far, vend aftur. Og hann vendi aftur.

17 ¶ Og Ábner hevði samskifti við hinar elstu av Ísrael, og segði, Tit søktu eftir Dávidi í lidnum tíðum til at vera kongur yvir tykkum:

18 So gerið tað nú: tí at HARRIN hevur talað um Dávid, og sagt, Við hondini á tænarar mínum Dávidi vil eg frelsa mítt fólk Ísrael út úr hondini á Philistunum, og út úr hondini á øllum teirra figgindum.

19 Og Ábner talaði eiðsini í oyruni á Benjamini: og Ábner fór eisini at tala í oyruni á Dávidi í Hē'-brön alt sum tóktist gott fyri Ísrael, og sum tóktist gott fyri øllum Benjamins húsi.

20 So Ábner kom til Dávids til Hē'-brön, og tjúgu menn við honum. Og Dávid gjørði Ábneri og monnum, sum voru við honum, veitslu.

21 Og Ábner segði við Dávid, Eg vil reisast og fara, og vil savna alt Ísrael at harra mínum konginum, at teir mega gera bandalag við teg, og at tú mást ríkja yvir øllum sum títt hjarta tráar. Og Dávid sendi Ábner avstað; og hann fór í friði.

22 ¶ Og sí, tænarar Dávids og Jó'-áb-s komu frá at elta eina fylking, og førdu inn miklan fong við sær: men Ábner

var ekki við Dávidi í Hē-brön; tí hann hevði sent hann avstað, og hann var farin í friði.

23 Tá ið Jó-áb, og alt herliðið sum var við honum, vóru komnir, taldu teir Jó-áb-i, og søgdu, Ábner Nêrs sonur kom til kongs, og hann hevur sent hann avstað, og hann er farin í friði.

24 Tá kom Jó-áb til kongs, og segði, Hvat hevurt tú gjørt? sí, Ábner kom til tín; hvi er tað at tú hevurt sent hann avstað, og hann er heilt farin?

25 Tú kennirt Ábner Nêrs son, at hann kom til tess at snýta teg, og at kenna tína útfaring og tína innkoming, og at vita alt sum tú gert.

26 Og tá ið Jó-áb var komin út frá Dávidi, sendi hann sendiboðar eftir Ábneri, sum førdu hann aftur frá Sí-ráh brunni: men Dávid vitsti ikki av tí.

27 Og tá ið Ábner var komin aftur til Hē-brön, tók Jó-áb hann til viks í portrinum at tala við hann stillisligani, og sló hann har undir fimta rívjabeinið, at hann doyði, fyri blóð Ás-á-hêl-s, bróður síns.

28 ¶ Og aftaná, tá ið Dávid hoyrði tað, segði hann, Eg og mitt kongadømi eru sakleysir frammi fyri HARRANUM um ævir frá blóði Ábners Nêrs sonar:

29 Lat tað hvila á høvdi Jó-áb-s, og á øllum húsi faðirs hans; og lat tað ikki tróta frá húsi Jó-áb-s ein ið hevur útflot, ella sum er spítalskur, ella sum stýðjast á stav, ella sum fellur á svørðið, ella sum vantar breyð.

30 So Jó-áb og Á-bi-sjái, bróðir hansara, vógu Ábner, av tí at hann hevði vigið teirra bróður, Ás-á-hêl, í Gibeon í bardaganum.

31 ¶ Og Dávid segði til Jó-áb-s, og til alt fólkið sum við honum var, Skræðið tykkara klæðir, og

gyrðið tykkum við sekkjaklæði, og harmið frammanfyri Ábneri. Og kong Dávid fylgdi sjálvur børuni.

32 Og teir jarðaðu Ábner í Hē-brön: og kongur lyfti upp sína rødd, og græt við grøv Ábners; og alt fólkið græt.

33 Og kongur harmaði yvir Ábner, og segði, Doyði Ábner sum dári doyr?

34 Tínar hendur vóru ikki bundnar, ella tíni føtur settir í fótjörn: eins og maður fellur frammi fyri vondum monnum, soleiðis felst tú. Og alt fólkið græt aftur yvir hann.

35 Og tá ið alt fólkið kom at fáa Dávid at eta mat, meðan tað enn var dagur, svór Dávid, og segði, Soleiðis geri Guð við meg, og meira við, um eg bragdi breyð, ella nakað annað, til sól verði niðri.

36 Og alt fólkið legði merki til tess, og tað toknaði teimum: eins og hvatsumhelst ið kongur gjørdi toknaði øllum fólkinum.

37 Tí at alt fólkið og alt Ísrael skilti tann dagin, at tað var ikki av kongi at vega Ábner Nêrs son.

38 Og kongur segði við tænarar sínar, Vita tit ikki at tað er ein prinsur og mikil maður fallin henda dag í Ísrael?

39 Og eg eri henda dag veikur, hóast salvaður kongur; og hesir menn, Zêr-ú-jüh synir, veri ov torførir hjá mær: HARRIN skal endurgjalda illgeraranum samsvarandi hansara vondsku.

KAPITUL 4

OG tá ið sonur Sauls hoyrði at Ábner var deyður í Hē-brön, vórðu hendur hansara máttleysar, og allir Ísraelitarnir órógvadust.

2 Og sonur Sauls hevði tveir menn ið vóru høvuðsmenn hjá liðum: navnið hjá tí eina var

II. SÁMUEL 5

Ísj-bosjeth myrður

Bá'-á-náh, og navnið hjá hinum Rē'-cháb, synirnir hjá Rimmon, einum Bēer-ð-thít'-a, av børnum Benjamins: (tí eisini Beer'-óth varð roknað til Benjamins:

3 Og Bēer-ð-thít'-arnir flýddu til Git-tá'-im, og vóru útisetar har inntil henda dag.)

4 Og Jónathan, sonur Sauls, hevði son *sum var* lamin um *sinar* føtur. Hann var fimm ára gamal tá ið tíðindini komu um Saul og Jónathan úr Jēz-réel, og hansara fostra tók hann upp, og flýddi: og tað bar á, sum hon gjørði skjótt at flýggja, at hann datt, og gjørdist lamin. Og navn hansara *var* Mē-phí'-bō-sjēth.

5 Og synir Rimmons Bēer-ð-thít'-a, Rē'-cháb og Bá'-á-náh, fóru, og komu um hita dagsins til húsar Ísj'-bō-sjēth-s, sum lá á song um middag.

6 Og teir komu hagar inn í miðju húsins, *sum um* teir vildu havt heintað hveiti; og teir slógu hann undir fimta *rvjabeimíð*: og Rē'-cháb og Bá'-á-náh, bróðir hansara, komust undan.

7 Tí at tá ið teir komu inn í húsið, lá hann á síni song í seingjarkamari sínum, og teir slógu hann, og vógu hann, og avhøvdaðu hann, og tóku høvur hansara, og sluppu sær avstað ígjøgnum slættan í alla nátt.

8 Og teir førdu høvur Ísj'-bō-sjēth-s at Dávidi til Hē'-brón, og søgdu til kongs, Sí høvur Ísj'-bō-sjēth-s, sonar Sauls, figginda tíns, sum søkti lív títt; og HARRIN hevur hevnt mín harra kong henda dag á Sauli, og á sáði hans.

9 ¶ Og Dávid svaraði Rē'-cháb-i og Bá'-á-náh, bróður hansara, sonum Rimmons Bēer-ð-thít'-a, og segði við teir, *Sum* HARRIN livir, sum hevur endurløyst mína sál burtur úr øllum mótburði,

10 Tá ið ein segði mær frá, og segði, Sí, Saul er deyður,

og hugsaði at hava borið góð tíðindir, *tá* tók eg fatur í hann, og *vá* hann í Ziklag, sum *hugsaði* at eg vildi havt givið honum eitt endurgjald fyri hansara tíðindir:

11 Hvussu mikið meira, tá ið vondir menn hava vigið rættvísan persón í egna húsi hans á song hans? skal eg ikki tí nú krevja blóð hans av tykkara hond, og taka tykkum burtur frá jørðini?

12 Og Dávid skipaði sínum ungu monnum, og teir vógu teir, og skóru av teirra hendur og teirra føtur, og hongdu *teir* upp yvir hylinum í Hē'-brón. Men teir tóku høvur Ísj'-bō-sjēth-s, og jarðaðu *tað* í gravhýsi Abners í Hē'-brón.

KAPITUL 5

TÁ komu allar ættargreindir Ísraels til Dávids at Hē'-brón, og talaðu, og søgdu, Sí, vit *eru* bein títt og kjøt títt.

2 Eisini í lidnari tíð, tá ið Saul var kongur yvir okkum, vart tú hann sum leiddirt út og ferdirt inn Ísrael: og HARRIN segði til tín, Tú skalt føða fólk mitt Ísrael, og tú skalt vera ein høvuðsmaður yvir Ísrael.

3 So allir teir elstu av Ísrael komu til kongs til Hē'-brón; og kong Dávid gjørði bandalag við teir í Hē'-brón frammi fyri HARRANUM: og teir salvaðu Dávid *til* kong yvir Ísrael.

4 ¶ Dávid *var* triati ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti í fyrati ár.

5 Í Hē'-brón ríkti hann yvir Judah í sjeý ár og seks mánaðir: og í Jerusalem ríkti hann triati og trý ár yvir øllum Ísrael og Judah.

6 ¶ Og kongur og hansara menn fóru til Jerusalem at Jē-bū-sít'-unum, íbúgvum landsins: sum talaðu við Dávid, og søgdu, Uttan tú taki burt hinar blindu

og hinar lamnu, skalt tú ekki koma inn higar: *tí at teir hugsaðu sum so*, Dávid kann ekki koma inn higar.

7 Men Dávid tók hervirki Zions: tað sama er staður Dávíds.

8 Og Dávid segði á tí degi, Hvørsumhelst ið sleppur sær upp til rennuna, og slær Jê-bû-sít-arnar, og hinar lamnu og hinar blindu, *sum eru* hataðir av sál Dávíds, *hann skal vera hægsti og hövuðsmaður*. Hvorsvegna teir sögdu, Teir blindu og teir lamnu skulu ekki koma inn í húsið.

9 So Dávid dvaldist í festninginum, og kallaði hann stað Dávíds. Og Dávid bygdi runt umkring frá Mil'lô og inneftir.

10 Og Dávid fór áfram, og gjördist mikil, og HARRIN Guð herliðanna var við honum.

11 ¶ Og Hiram kongur av Týrus sendi orindrekar til Dávíds, og sedristrø, og træsmiðir, og múrurar: og teir bygdu Dávídi hús.

12 Og Dávid varnaðist av HARRIN hevði grundfest hann *sum* kong yvir Ísrael, og at hann hevði upphevað kongadømi hansara fyri fólks síns Ísraels skuld.

13 ¶ Og Dávid tók sær fleiri medkonur og konur úr Jerusalem, eftir at hann var komin úr Hê-brøn: og tað vórðu enn synir og døtur fødd Dávídi.

14 Og hesi veri nœvnini hjá teimum ið vórðu fødd honum í Jerusalem; Sjam-mu-á, og Sjóbáb, og Náthan, og Sálomon,

15 Ib-hár eisini, og Ê-lí-sjú-á, og Nêph-æg, og Já-phí-á,

16 Og Ê-lí-sjá-má, og Ê-lí-á-dá, og Ê-liph-á-lêt.

17 ¶ Men tá ið Philistarnir høyrdu at teir høvdu salvað Dávid til kong yvir Ísrael, komu allir Philistarnir upp at søkja Dávid; og Dávid høyrði *um tað*, og fór oman til virkið.

18 Philistarnir komu eisini og breiddu seg í Rê-phá-im-s dali.

19 Og Dávid fregnaði av HARRANUM, og segði, Skal eg fara upp til Philistarnar? vilt tú flýggja teir í mína hond? Og HARRIN segði við Dávid, Far upp: tí at eg vil ivaleynt flýggja Philistarnar í tína hond.

20 Og Dávid kom til Bá-ál-pê-rá-zim, og Dávid sló teir har, og segði, HARRIN hevur brotið út yvir mínar figgindar frammi fyri mær, eins og skarðið av vøtnum. Tí kallaði hann navnið á tí plássi Bá-ál-pê-rá-zim.

21 Og har eftirlótu teir sínar myndir, og Dávid og hansara menn brendu tær.

22 ¶ Og Philistarnir komu upp enn eina ferð, og breiddu seg í Rê-phá-im-s-dalinum.

23 Og tá ið Dávid fregnaði av HARRANUM, segði hann, Tú skalt ekki fara upp; *men* heinta eina kringferð aftanfyrir teir, og legg á teir árika morberjatrøini.

24 Og lat tað verða, tá ið tú høyrirt ljóðið av eini faring í toppunum av morberjatrunum, at tá skalt tú summa teg: tí tá skal HARRIN fara út undan tær, at sláa herliðið hjá Philistunum.

25 Og Dávid so gjörði, eins og HARRIN hevði boðið honum; og sló Philistarnar frá Gê-bá inntil tú komi til Gá-zêr.

KAPITUL 6

AFTUR savnaði Dávid saman allar hinar útvaldu menn Ísraels, triati túsund.

2 Og Dávid reistist, og fór við öllum fólkinum sum vóru við honum, frá Bá-á-lê av Judah, at føra upp haðani ørk Guðs, hvørs navn er kallað við navni HARRA herliðanna sum býr *imillum* kær-úbim-arnar.

3 Og teir settu Guðs ørk uppá nýggja kerru, og fórdu hana

II. SÁMUEL 6

Ørkin ferd til Zion. Michal talar at Dávidi

út úr Á-bin'-á-dáb-s húsi, sum *var* í Gí-bé'-úh: og Úz'-zäh og Á-hí-ö, synir Á-bin'-á-dáb-s, óku ta nýggju kerruna.

4 Og teir ferdu hana út úr Á-bin'-á-dáb-s húsi, sum *var* í Gí-bé'-úh, í fylgd við Guðs ørk: og Á-hí-ö fór undan ørkini.

5 Og Dávid og alt Ísraels hús spældu frammi fyrri HARRANUM á alskyns ljóðfórir sum *vóru gjørd úr granntæræi*, enntá á hørpur, og á psaltrar, og á tamburinur, og á kornettir, og á skálatrummur.

6 ¶ Og tá ið teir komu til treskigólv Ná'-chön-s, setti Úz'-zäh fram *sína hond* til ørk Guðs, og tók fatur í henni; tí at oksarnir ristu *hana*.

7 Og HARRANS firtni varð kynd imóti Úz'-zäh; og Guð sló hann har fyrri *hansara* villfaring; og har doyði hann hjá Guðs ørk.

8 Og Dávid var misnøgdur, av tí at HARRIN hevði gjørt eitt skarð yvir Úz'-zäh: og hann kallaði navnið á tí plássinum Pē-réz-üz'-zäh til henda dag.

9 Og Dávid var ræddur fyrri HARRANUM tann dagin, og segði, Hvussu skal ørk HARRANS koma til mín?

10 So Dávid vildi ikki flyta HARRANS ørk til sín inn í stað Dávíds: men Dávid bar hana til viks inn í hús Ó'-béd-ē'-dóm-s Gít-tít'-a.

11 Og HARRANS ørk helt áfram í húsi Ó'-béd-ē'-dóm-s Gít-tít'-a í triggjar mánaðir: og HARRIN vælsignaði Ó'-béd-ē'-dóm, og alt hansara húshald.

12 ¶ Og tað varð talt Dávídi kongi, og sagt, HARRIN hevur vælsignað hús Ó'-béd-ē'-dóm-s, og alt sum *tillhoyrir* honum, uppá grund av Guðs ørk. So Dávid fór og ferdi upp Guðs ørk frá húsi Ó'-béd-ē'-dóm-s inn í stað Dávíds við frøi.

13 Og tað varð so, at tá ið teir,

sum bóru ørk HARRANS, høvdu gingið seks fet, sláturofraði hann oksar og gøðingar.

14 Og Dávid dansaði frammi fyrri HARRANUM við allari *sini* megi; og Dávid *var* gyrður við lín é-phód'-u.

15 So Dávid og alt hús Ísraels ferdur upp HARRANS ørk við rópan, og við lúðursljóði.

16 Og sum HARRANS ørk kom inn í stað Dávíds, hugdi Michal, dóttir Sauls, iðgønum ein glugga, og sá kong Dávid leypa og dansa frammi fyrri HARRANUM; og hon vanvirði hann í sínum hjarta.

17 ¶ Og teir ferdur inn ørk HARRANS, og settu hana í pláss hans, í miðjum tabernaklinum sum Dávid hevði sliðið upp til hennara: og Dávid ofraði brenni-offur og friðoffur frammi fyrri HARRANUM.

18 Og so skjótt sum Dávid hevði lokið við at ofra brenni-offur og friðoffur, vælsignaði hann fólkíð í navni HARRA herliðanna.

19 Og hann skifti millum alt fólkíð, *enntá* millum alla mannfjöld Ísraels, eins væl til kvinnurnar sum menninar, til hvønn einstakan eina breyðkøku, og eitt gott stykki *av kjöti*, og eina karaflu *av vimi*. So alt fólkíð fór avstað, hvør einstakur til hús sítt.

20 ¶ Tá vendi Dávid aftur at vælsigna sítt húshald. Og Michal, dóttir Sauls, kom út at mæta Dávídi, og segði, Hvør dýrdsamur var kongur Ísraels í dag, sum avhaldi seg í dag í eygunum á tænastrúggjum tænara sína, sum ein av fáfongdu feløgnum skammleyst avhylur seg!

21 Og Dávid segði við Michal, *Tað var* frammi fyrri HARRANUM, sum valdi meg framum faðir tín, og framum alt hansara hús, at

útnevna meg til stjórnara yvir HARRANS fólki, yvir Ísrael: tí vil eg spæla frammi fyrri HARRANUM.

22 Og eg vil enn verða ónskriligari enn so, og vil vera niðarligur í míni egnu eygsjón: og av tænaströngum, sum tú hevurt talað um, av teimum skal eg verða hildin í heiðuri.

23 Tí hevði Michal, dóttir Sauls, einkið barn til sín deyðadag.

KAPITUL 7

OG tað bar á, tá ið kongur sat í sínum húsi, og HARRIN hevði givið honum hvílu runt umkringv frá øllum hansara figgindum;

2 At kongur segði við Náthan prophet, Sí nú, eg dvøljist í húsi av sedrisviði, men Guðs ork dvølist innanfyri tjaldúkar.

3 Og Náthan segði til kongs, Far, og ger alt sum *er* í tínum hjarta; tí HARRIN *er* við tær.

4 ¶ Og tað hendi ta náttina, at HARRANS orð kom at Náthani, sigandi,

5 Far og sig mínum tænara Dávidi, Svá sigur HARRIN, Skalt tú byggja mær hús til mín at búgva í?

6 Hvar ið eg havi ikki búð í *nøkrum* húsi síðan ta tíð sum eg fordi upp Ísraels børn út úr Egyptalandi, heilt til henda dag, men havi gingið í tjaldi og í tabernakli.

7 Í øllum *plássum* sum eg havi gingið í við øllum Ísraels børnum, talaði eg eitt orð við nakra av ættargreinum Ísraels, hvørjum eg skipaði at føða mitt fólk Ísrael, og segði, Hvi byggja tit mær ikki hús av sedrisviði?

8 Soleiðis skalt tú tí nú siga við mín tæna Dávid, Svá sigur HARRI herliðanna, eg tók teg frá seyðabyrginum, frá at fylgja seyðinum, til at vera

stjórarnari yvir mínum fólki, yvir Ísrael:

9 Og eg var við tær hvagarsumhelst tú fórt, og havi skorið av allar tínar figgindar út úr eygsjón tíni, og havi gjørt tær eitt mikið navn, líkt navni hinna miklu *manna* sum *eru* á jørðini.

10 Harafturat vil eg útnevna eitt pláss til fólk mitt Ísrael, og vil gróðurseta teir, at teir mega búgva í einum plássi síns egna, og ikki flyta meira; eiheldur skulu vondsunnar børn níva teir meira, eins og áður,

11 Og eins og síðan ta tíð sum eg bjóðaði dómamar *til at vera* yvir fólki mínum Ísrael, og havi fingið teg at hvíla frá øllum tínum figgindum. Eisini sigur HARRIN tær, at hann vil gera tær hús.

12 ¶ Og tá ið dagar tíni verði uppfyltir, og tú fert at sova hjá fedrum tínum, vil eg seta upp sáð títt eftir teg, sum skal útganga úr tínum innangoymslum, og eg vil grundfesta kongadømi hans.

13 Hann skal byggja hús til navns míns, og eg vil grundfesta trónu kongadømis hans um ævir.

14 Eg vil vera faðir hansara, og hann skal vera sonur mín. Um hann fremji misgerð, vil eg tykta hann við manna stavi, og við fleingjum mannabarnanna:

15 Men mín miskunn skal ikki víkja burtur frá honum, eins og eg tók *hana* frá Sauli, sum eg koyrði burt undan tær.

16 Og hús títt og kongadømi títt skal vera grundfest um ævir frammi fyrri tær: tí tróna skal vera grundfest um ævir.

17 Samsvarandi øllum hesum orðum, og samsvarandi allari hesi sjón, soleiðis talaði Náthan við Dávid.

18 ¶ Tá fór Dávid kongur inn, og sat frammi fyrri HARRANUM,

II. SÁMUEL 8

og hann segði, Hvør *eri* eg, O HARRI GUÐ? og hvat *er* hús mitt, at tú hevurt ført meg higartil?

19 Og hetta var tó eitt lítið ting í tíni eygsjón, O HARRI GUÐ; men tú hevurt eisini talað um hús tænarar tíns til langa stund *ið* koma skal. Og *er* hetta háttarlag mans, O HARRI GUÐ?

20 Og hvat kann Dávid siga meira við teg? tí at tú, HARRI GUÐ, kennirt tænarar tín.

21 Fyri orðs tíns skuld, og samsvarandi egna hjarta tínum, hevurt tú gjørt øll hesi miklu ting, at fáa tænarar tín *at* vita *tey*.

22 Hvørsevna tú ert mikil, O HARRI GUÐ: tí *tað* *er* eingin líka *sum* tú, eiheldur *er* *tað* *nakar* GUÐ umframt teg, samsvarandi øllum *ið* vit hava hoyrt við oyrum várum.

23 Og hvør einstøk tjóð á jørð *er* líka *sum* fólk títt, *enntá* líka *sum* Ísrael, hvørjar GUÐ fór at endurloysa til eitt fólk til sín sjálvs, og at gera sær eitt navn, og at gera fyri tykkum mikil ting og øgilig, fyri land títt, frammi fyri tínum fólk, sum tú endurloystirt til tín frá Egyptalandi, frá tjóðunum og gudum teirra?

24 Tí at tú hevurt staðfest tær sjálvum títt fólk Ísrael *at* vera eitt fólk at tær um ævir: og tú, HARRI, ert vorðin teirra GUÐ.

25 Og nú, O HARRI GUÐ, orðið sum tú hevurt talað viðvíkjandi tænarara tínum, og viðvíkjandi húsi hansara, grundfest *tað* um ævir; og ger sum tú hevurt sagt.

26 Og lat títt navn verða storgjørt um ævir, soljóðandi, HARRI herliðanna *er* GUÐ yvir Ísrael: og lat hús tænarar tíns Dávids verða grundfest frammi fyri tær.

27 Tí at tú, O HARRI herliðanna, GUÐ Ísraels, hevurt opinberað fyri tænarar tínum, og sagt, Eg vil byggja tær hús: tí

Dávid undirleggur sínar figgindar

hevur tín tænarari funnið í sínum hjarta at biðja hesa bøn til tín.

28 Og nú, O HARRI GUÐ, tú ert tann GUÐ, og tíni orð veri sonn, og tú hevurt frijattað hesa gódsku at tænarara tínum:

29 Lat tað tí nú tokna tær at signa hús tænarar tíns, at tað má halda fram um ævir frammi fyri tær: tí at tú, O HARRI GUÐ, hevurt talað *tað*: og við tíni signing lat hús tænarar tíns vera signað um ævir.

KAPITUL 8

OG eftir hetta bar tað á, at Dávid sló Philistarnar, og undirlegði teir: og Dávid tók Mēt'ég-ám'māh út úr hond Philistanna.

2 Og hann sló Móab, og mátaði teir við máttistokki, og kastaði teir niður til jarðar; enntá við tveimum stokkum mátaði hann til at taka av lívi, og við einum fullum stokki til at halda á lívi. Og so gjørdust Móabitarnir tænarar Dávids, og bóru gávur.

3 ¶ Dávid sló eisini Hād-á-dé-zēr, son Rē'hób-s, kong av Zó'bāh, sum hann fór at endurvinna sitt mark við ána Èv-phrátēs.

4 Og Dávid tók frá honum túsund *vagnar*, og sjev hundrað hestmenn, og tjúgu túsund fótmennt: og Dávid hælslukvetti allar *vagnhestarnar*, men goymdi av teimum *til* hundrað *vagnar*.

5 Og tá *ið* Síriulendingarnir úr Damascus komu at dugna Hād-á-dé-zéri kongi av Zó'bāh, vá Dávid av Síriulendingunum tvey og tjúgu túsund menn.

6 Tá setti Dávid setulið í Sírii av Damascus: og Síriulendingarnir gjørdust tænarar fyri Dávidi, og komu við gávum. Og HARRIN varðveitti Dávid hvagarsumhelst hann fór.

7 Og Dávid tók skildirnar av gulli sum vóru á tænarum

Hād-ā-dē-zēr-s, og førði teir til Jerusalem.

8 Og frá Bē-tāh, og frá Bē-ró-thāi, staðum hjá Hād-ā-dē-zēr-i, tók Dávid kongur avbera nógvan messing.

9 ¶ Tá ið Tó-i kongur av Há-māth hoyrði at Dávid hevði sligið alt herlið Hād-ā-dē-zēr-s,

10 Tá sendi Tó-i Jóram, son sín, at Dávid kongi, at heilsa honum, og at vælsigna hann, tí hann hevði barst imóti Hād-ā-dē-zēr-i, og sligið hann: tí Hād-ā-dē-zēr hevði bardagar við Tó-ā. Og Jóram førði við sær ílót av silvuri, og ílót av gulli, og ílót av messing:

11 Sum eisini kong Dávid vígdi HARRANUM, við silvurinum og gullinum sum hann hevði vígt av øllum tjóðum sum hann undirlegði;

12 Av Sýriu, og av Móab, og av børnum Ammons, og av Philistunum, og av Á-má-lék, og av herfongi Hād-ā-dē-zēr-s, syni Rē-höb-s, Zó-bāh kongs.

13 Og Dávid vann sær navn tá ið hann kom aftur frá at sláa Sýriulendingarnar í salt dalinum, sum var átjan túsund mans.

14 ¶ Og hann setti setulið í E'-dóm; út ígjøgnum alt E'-dóm setti hann setulið, og allir teir úr E'-dóm gjordust tænarar Dávíds. Og HARRIN varðveitti Dávid hvagarsumhelst hann fór.

15 Og Dávid ríkti yvir øllum Ísrael; og Dávid útinti dóm og rættlæti at øllum sínum fólki.

16 Og Jó-āb Zēr-ú-jüh sonur var yvir herliðinum; og Jē-hó-sjā-phāt Á-hi-lüd-s sonur var skrásetari;

17 Og Zá-dök Á-hi-tüb-s sonur, og Á-hi-mē-lēch Á-bjā-thār-s sonur, vóru prestarnir; og Sē-rai-āh var skrivarin;

18 Og Bē-nāi-āh Jē-hoi-ā-dā sonur var bæði yvir Kēr-ē-thit-unum og Pē-lē-thit-unum; og synir Dávíds vóru fremstir stjórnarar.

KAPITUL 9

OG Dávid segði, Er tað enn nakar sum er eftir av Sauls húsi, at eg má sýna honum blídni fyri Jónathans skuld?

2 Og har var av Sauls húsi ein tænarari, hvørs navn var Zí-bā. Og tá ið teir høvdu rópað hann til Dávíds, segði kongur við hann, Ert tú Zí-bā? Og hann segði, Tí tænarari er hann.

3 Og kongur segði, Er tað ikki enn nakar av Sauls húsi, at eg má sýna Guðs blídni at honum? Og Zí-bā segði við kong, Jónathan hevur enn ein son, sum er lami í sínum fótum.

4 Og kongur segði við hann, Hvar er hann? Og Zí-bā segði við kong, Sí, hann er í húsi Má-chir-s Ám-mi-ēl-s sonar, í Ló-dē-bār.

5 ¶ Tá sendi Dávid kongur, og heintaði hann úr húsi Má-chir-s Ám-mi-ēl-s sonar, frá Ló-dē-bār.

6 Men tá ið Mē-phí-bō-sjēth, sonur Jónathans, Sauls sonar, var komin at Dávídi, fell hann á sítt andlit, og inti virðingarótta. Og Dávid segði, Mē-phí-bō-sjēth. Og hann svaraði, Sí tænarari tín!

7 ¶ Og Dávid segði við hann, Óttast ikki: tí at eg vil víst sýna tær blídni fyri Jónathans, fadirs tíns, skuld, og vil endurbóta tær alt land Sauls, fadirs tíns; og tú skalt eta breyð við mítt borð áhaldandi.

8 Og hann boygdi seg, og segði, Hvat er tín tænarari, at tú skuldir hugt uppá slíkan deyðan hund sum eg eri?

9 ¶ Tá rópaði kongur á Zí-bā, tænarari Sauls, og segði við hann, Eg havi givið syni meistara tíns alt sum tilkemur Sauli og øllum húsi hansara.

10 Tí skulu tú, og tínir synir, og tænarar tínir, pløga jørðina fyri hann, og tú skalt føra inn

II. SÁMUEL 10

fruktimar, at sonur meistara tíns má hava mat at eta: men Mē-phī·bō-sjēth, sonur meistara tíns, skal eta breyð alveg við borð mitt. Men Zī·bā hevði fimtan synir og tjúgu tænarar.

11 Tā segði Zī·bā við kong, Samsvarandi øllum ið harri mín kongur hefur boðið sínum tænarar, so skal tænarar tín gera. Hvat Mē-phī·bō-sjēth-i viðvíkur, *segði kongur*, hann skal eta við borð mitt, sum ein av sonum kongs.

12 Og Mē-phī·bō-sjēth hevði ungan son, hvørs navn var Mī·chā. Og allir, sum búðu í húsi Zī·bā, *vóru* tænarar hjá Mē-phī·bō-sjēth-i.

13 So Mē-phī·bō-sjēth búði í Jerusalem: tí hann át áhaldandi við borð kongs; og var lamin í báðum fótum sínum.

KAPITUL 10

OG tað hendi eftir hetta, at kongur Ammons barna doyði, og Há·nūn, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

2 Tā segði Dávid, Eg vil sýna blídni at Há·nūn Náhasj sýni, eins og faðir hansara sýndi blídni at mær. Og Dávid sendi at ugga hann við hendi tænarar sína vegna faðir hansara. Og tænarar Dávíds komu inn í land Ammons barna.

3 Og prinsar Ammons barna søgdu við Há·nūn, harra sín, Hugsart tú at Dávid ærir faðir tín, at hann hefur sent uggarar til tín? hefur ikki Dávid *heldur* sent sínar tænarar til tín, at kanna staðin, og at njósna hann út, og at kollrenna hann?

4 Hvørsvegna Há·nūn tók tænarar Dávíds, og rakaði av ta einu helvtina av skeggum teirra, og skar av teirra klæðir í miðjuni, *hellt* til teirra bøllar, og sendi teir avstað.

5 Tā ið teir søgdu Dávidi frá

Ammonitarnir verða yvirvunnir

tí, sendi hann at mæta teimum, tí menninir stórliga skammaðust: og kongur segði, Steðgið í Jericho, inntil tykkara skegg verði vaksin, og *so* vendið aftur.

6 ¶ Og tá ið Ammons børn sóu at teir stinkaðu frammi fyri Dávidi, sendu Ammons børn og leigaðu Síriulendingarnar úr Bēth-rē·hōb, og Síriulendingarnar úr Zó·bā, tjúgu túsund fótmenn, og av Má·ā·káh kongi túsund menn, og av Ísj·tōb tólv túsund menn.

7 Og tá ið Dávid hoyrði um tað, sendi hann Jó·áb, og alt herlið hinna mektigu manna.

8 Og børn Ammons komu út, og stillaðu bardagan í uppstilling við inngongdina av portinum: og Síriulendingarnir úr Zó·bā, og úr Rē·hōb, og Ísj·tōb, og Má·ā·káh, *vóru* fyri seg sjálvar í akrinum.

9 Tā ið Jó·áb sá at framsíðan av bardaganum var ímóti honum frammanfyri og aftanfyri, valdi hann av øllum úrvals *monnum* Ísraels, og stillaði *teir* í uppstilling ímóti Síriulendingunum:

10 Og restina av fólkinum flýggjaði hann í hond Á·bī·sjāi-s, bróður síns, at hann mátti stilla *teir* í uppstilling ímóti børnum Ammons.

11 Og hann segði, Um Síriulendingarnir verði ov sterkir hjá mær, so skalt tú hjálpa mær: men um Ammons børn verði ov sterkir hjá tær, so vil eg koma og hjálpa tær.

12 Ver við gott treyst, og lat um okkum bera *okkum at sum* menn fyri fólk várt, og fyri staðir Guðs várs: og geri *so* HARRIN tað sum honum tykir gott.

13 Og Jó·áb dró nær, og fólkið sum við honum *var*, at orrustuni ímóti Síriulendingunum: og teir flýddu frammi fyri honum.

14 Og tá ið Ammons børn sóu

at Síriulendingarnir vóru flýddir, tá flýddu teir eisini frammi fyrri Á-bí-sjá, og fóru inn í staðin. So Jó-áb vendi aftur frá børnum Ammons, og kom til Jerusalem.

15 ¶ Og tá ið Síriulendingarnir sóu at teir vóru feldir frammi fyrri Ísrael, savnaðu teir seg saman.

16 Og Hád-á-rē-zēr sendi, og fœrði út Síriulendingarnar sum *vóru* handan ána: og teir komu til Hé-lám; og Sjó-bäch, hövuðsmaðurin av herliði Hád-á-rē-zēr-s, fór undan teimum.

17 Og tá ið tað varð sagt Dávidi, savnaði hann alt Ísrael saman, og fór yvirum Jordan, og kom til Hé-lám. Og Síriulendingarnir stillaðu seg í uppstilling imóti Dávidi, og bardust við hann.

18 Og Síriulendingarnir flýddu frammi fyrri Ísrael; og Dávid vá *memninar av* sjev hundrað vagnum hjá Síriulendingunum, og fjóruti túsund hestmenn, og sló Sjó-bäch, hövuðsmannin av teirra herliði, sum doyði har.

19 Og tá ið allir kongarnir, *sum vóru* tænarar fyrri Hád-á-rē-zēr-i, sóu at teir vóru feldir frammi fyrri Ísrael, stiftaðu teir frið við Ísrael, og tæntu teimum. So Síriulendingarnir óttaðust at hjálpa Ammons børnum meira.

KAPITUL 11

OG tað bar á, eftir at árið var útrunnið, við ta tíðina tá ið kongar fara út *til orrustu*, at Dávid sendi Jó-áb, og tænarar sínar við honum, og allan Ísrael; og teir oyddu børn Ammons, og kringsettu Ráb-báh. Men Dávid dvaldi enn í Jerusalem.

2 ¶ Og tað hendi í eini kvøldartið, at Dávid reistist oman av song síni, og gekk uppiá takinum av kongshúsinum: og frá takinum sá hann kvinnu, *sum* tváaði sær; og kvinnan *var* sera fríð á at líta.

3 Og Dávid sendi og fregn-aðist eftir kvinnuni. Og *ein* segði, *Er* hetta ikki Bath-sjē-bā, dóttir E-li-ám-s, kona Ú-rí-áh Hittita?

4 Og Dávid sendi ørindrekar, og tók hana; og hon kom inn til hansara, og hann lá við henni; tí hon var reinsað frá sínum óreinleika: og hon vendi aftur at húsi sínum.

5 Og kvinnan gat, og sendi og segði Dávidi frá, og segði, *Eg eri* við barn.

6 ¶ Og Dávid sendi til Jó-áb-s, *sigandi*, Send mær Ú-rí-áh Hittita. Og Jó-áb sendi Ú-rí-áh til Dávids.

7 Og tá ið Ú-rí-áh var komin at honum, kravdi Dávid *av honum* hvussu Jó-áb-i gekst, og hvussu fólkinum gekst, og hvussu kríggjð gekk fram.

8 Og Dávid segði til Ú-rí-áh, Far oman til hús títt, og tváa tínar fœtur. Og Ú-rí-áh fór avstað úr kongshúsinum, og tað fylgdi honum ein verður *av matar* frá kongi.

9 Men Ú-rí-áh svav við dyrnar á kongshúsinum við øllum tænarum harra síns, og fór ikki oman til hús sitt.

10 Og tá ið teir høvdu talt Dávidi, og sagt, Ú-rí-áh fór ikki oman at húsi sínum, segði Dávid við Ú-rí-áh, Komst tú ikki av *tíni* ferð? hví fórt tú tá ikki oman at húsi tinum?

11 Og Ú-rí-áh segði við Dávid, Ørkin, og Ísrael, og Judah, eru *verandi* í tjøldum; og harri mín Jó-áb, og tænarar harra míns, leirast í opnu akr-unum; skal eg tá fara inn í mitt hús, at eta og at drekka, og at liggja við konu míni? *sum* tú livirt, og *sum* sál tín livir, so vil eg ikki gera hetta.

12 Og Dávid segði við Ú-rí-áh, Dvøl her í dag eisini, og í

II. SÁMUEL 12

morgin vil eg lata teg fara avstað. So Ú-ri-áh varð í Jerusalem tann dagin, og morgindagin.

13 Og tá ið Dávid hevði rópt hann, át hann og drakk frammi fyri honum; og hann gjordi hann druknan: og um kvældið fór hann út at liggja á síni song við tænarum harra síns, men fór ikki oman til hús sítt.

14 ¶ Og um morgunin bar tað á, at Dávid skrivaði bræv til Jó-áb-s, og sendi tað við hendi Ú-ri-áh.

15 Og hann skrivaði í brævinum, soljóðandi, Setið Ú-ri-áh í tað fremsta av tí heitasta bardaganum, og takið *tykkum* aftur frá honum, at hann má verða sligin, og doyggja.

16 Og tað bar á, tá ið Jó-áb eygleiddi staðin, at hann ásetti Ú-ri-áh til eitt pláss har hann vitsti at reystmenni *vóru*.

17 Og menninir úr staðinum fóru út, og bardust við Jó-áb: og tað fullu *summir* av fólkinum av tænarum Dávids; og Ú-ri-áh Hittiti doyði eisini.

18 ¶ Tá sendi Jó-áb og segði Dávidi allar lutirnar viðvíkjandi krígnum;

19 Og álegði sendiboðanum, og segði, Tá ið tú hevurt lokið við at siga kongi frá málevnum orrustunnar,

20 Og um so verði at kongsins vreiði reisist, og hann sigi við teg, Hví nærkaðust tit so nær at staðinum tá ið tit bardust? vitstu tit ikki at teir vildu skjóta frá múrinum?

21 Hvør sló Á-bí-mê-lêch Jê-rúb'-bê-sjêth-s son? kastaði ikki ein kvinna eitt stykki av kvarnarsteini á hann frá múrinum, at hann doyði í Thê'-bêz? hví fóru tit nær múrinum? tá sigi tú, Tænari tín, Ú-ri-áh Hittiti, er deyður eisini.

22 ¶ So sendiboðin fór, og

Uriah verður vigin í orrustu

kom og sýndi Dávidi alt sum Jó-áb hevði sent hann fyri.

23 Og sendiboðin segði við Dávid, Víst hevdu menninir yvirvág imóti okkum, og komu út at okkum í akurin, og vit lógu eftir teimum heilt til inn-gongdina av portrinum.

24 Og skjúttarnir skutu oman av múrinum omanyvir tænarar tinar; og *summir* av tænarum kongs veri deyðir; og tín tænari, Ú-ri-áh Hittiti, er deyður eisini.

25 Tá segði Dávid við sendiboðan, Svá skalt tú siga við Jó-áb, Lat ikki hetta mistokna tær, tí at svørðið uppslúkar ein so væl sum annan: ger tín bardaga sterkari imóti staðinum, og kollrenn hann: og tilstuðla tú honum.

26 ¶ Og tá ið kona Ú-ri-áh hoyrði at Ú-ri-áh, maður hennara, var deyður, syrgdi hon yvir mann sín.

27 Og tá ið syrgjanin var yvirstaðin, sendi Dávid og heintaði hana til hús sítt, og hon gjordist kona hansara, og føddi honum son. Men tað, sum Dávid hevði gjørt, mistoknaðist HARRANUM.

KAPITUL 12

OG HARRIN sendi Náthan til Dávids. Og hann kom at honum, og segði við hann, Tað vóru tveir menn í einum staði; tann eini rikur, og hin fátækur.

2 Tann ríki *maðurin* hevði avbera mong smáfæafylgir og stórfæafylgir:

3 Men tann fátæki *maðurin* hevði einkið, uttan eitt lítið gimbur lamb, sum hann hevði keypt og nørt upp: og tað vaks upp saman við honum, og við børnum hans; tað át av egna mati hans, og drakk av egna bikari hans, og lá í barmi hans, og var honum sum ein dóttir.

4 Og það kom ferðamaður til ríka manning, og hann spardi at taka av sínum egna smáfæafylgi og av sínum egna stórfæafylgi, at tilreiða til vegfarandi manning sum var komin til hansara; men tók lambið hjá tí fátæka manningum, og tilreiddi það til manning sum var komin til hansara.

5 Og Dávíds firtni varð stórliga kynd ímóti manningum; og hann segði við Náthan, *Sum HARRIN livir, so skal tann maður, sum hetta hefur gjört, vissuliga doyggja:*

6 Og hann skal endurbóta lambið ferfalt, av tí at hann gjörði hetta, og av tí at hann onga samkenslu hevði.

7 ¶ Og Náthan segði við Dávid, Tú ert maðurin. Svá sigur HARRIN Guð Ísraels, Eg salvaði teg til kong yvir Ísrael, og eg friaði teg út úr hendi Sauls;

8 Og eg gav tær hús meistara tíns, og konur meistara tíns í tín favn, og gav tær hús Ísraels og Judah; og um það hevði verið ov lítið, so hevði eg harafturat havt givið tær slík og slík ting.

9 Hví hevur tú vanvirt boðið hjá HARRANUM, at gera ilt í hans eygsjón? tú hevur dripið Ú'ri-áh Hittita við svørðinum, og hevur tikið konu hansara til at vera kona tín, og hevur vigið hann við svørði Ammons barna.

10 Nú skal tí svørðið aldri vikja frá tínum húsi; av tí at tú hevur vanvirt meg, og hevur tikið konu Ú'ri-áh Hittita til at vera kona tín.

11 Svá sigur HARRIN, Sí, eg vil reisa upp ilt ímóti tær úr egna húsi tínum, og eg vil taka konur tínar frammi fyri eygum tínum, og geva tær til næsta tín, og hann skal liggja við tínum konum í eygsjónini á hesi sól.

12 Tí at tú gjördirt það loyniliga: men eg vil gera hetta frammi fyri øllum Ísrael, og frammi fyri sólini.

13 Og Dávid segði við Náthan, Eg havi syndað ímóti HARRANUM. Og Náthan segði við Dávid, HARRIN hevur eisini koyrt burt tina synd; tú skalt ikki doyggja.

14 Hvussu enn er, av tí at tú við hesi gerð hevur givið mikið tilevni til figgindarnar av HARRANUM at gudsspotta, tí skal eisini barnið, sum tær verður føtt, vissuliga doyggja.

15 ¶ Og Náthan fór avstað til hús sitt. Og HARRIN sló barnið sum kona Ú'ri-áh fœddi Dávídi, og það var sera sjúkt.

16 Tí bønaði Dávid Guð fyri barnið; og Dávid fastaði, og fór inn, og lá alla nátt á jørðini.

17 Og teir elstu av húsi hansara reistust, og fóru til hansara, at reisa hann upp av jørðini: men hann vildi ikki, eiheldur át hann breyð við teimum.

18 Og það hendi í sjeýnda degi, at barnið doyði. Og tænarar Dávíds óttaðust at siga honum at barnið var deytt: tí teir søgdu, Sí, meðan barnið enn var á lívi, talaðu vit við hann, og hann vildi ikki lýða á vára rødd: hvussu vil hann tá níva seg, um vit siga honum at barnið er deytt?

19 Men tá ið Dávid sá at hansara tænarar teskaðu, varnaðist Dávid at barnið var deytt: tí segði Dávid við tænarar sínar, Er barnið deytt? Og teir søgdu, Hann er deyður.

20 Tá reistist Dávid av jørðini, og tváaði sær, og salvaði seg, og skifti sín klædnað, og kom inn í hús HARRANS, og tilbað: síðan kom hann til egna hús sitt; og tá ið hann kravdi, settu tey breyð frammanfyri honum, og hann át.

21 Tá søgdu hansara tænarar við hann, Hvat er hetta sum

II. SÁMUEL 13

Sálonon foddur

tú hevurt gjørt? tú fastaðirt og grætst um barnið, *meðan tað var á lívi*; men tá ið barnið var deytt, reis tú *upp* og ástt breyð.

22 Og hann segði, Meðan barnið enn var á lívi, fastaði eg og græt: tí at eg segði, Hvør kann siga *um* GUD vil vera mær náðisamur, at barnið má liva?

23 Men nú hann er deyður, hví skuldi eg fastað? kann eg føra hann aftur aftur? eg skal fara til hansara, men hann skal ikki venda aftur til mín.

24 ¶ Og Dávid uggaði Báth'sjē-bū, konu sína, og fór inn at henni, og lá við henni: og hon fœddi son, og hann kallaði navn hansara Sálonon: og HARRIN elskaði hann.

25 Og hann sendi við hendi Náthan prophets; og hann kallaði navn hansara Jēd-i-dī-áh, vegna HARRANS.

26 ¶ Og Jō-áb bardist ímóti Ráb-báh Ammons barna, og tók hin kongliga stað.

27 Og Jō-áb sendi sendiboðar til Dávids, og segði, Eg havi barst ímóti Ráb-báh, og havi tikið vatnastaðin.

28 Savna tí nú restina av fólkinum saman, og leirast ímóti staðinum, og tak hann: at ikki eg taki staðin, og hann verði kallaður eftir navni mínum.

29 Og Dávid savnaði alt fólk-ið saman, og fór til Ráb-báh, og bardist ímóti honum, og tók hann.

30 Og hann tók krúnu kongs teirra oman av høvdi hans, og vektin á tí *var* ein talent av gulli við virðismiklu steinum: og hon varð *sett* á høvur Dávids. Og hann førði fram herfong staðarins í miklari yvirflóð.

31 Og hann førði fram fólk-ið sum hari *var*, og setti *tey* undir sagir, og undir jarn harvur, og undir jarn øksir, og fekk

tey at fara ígjøgnum tigulsteins-ovnin: og soleiðis gjørði hann øllum staðum Ammons barna. So Dávid og alt fólk-ið vendu aftur til Jerusalem.

KAPITUL 13

OG tað hendi eftir hetta, at Áb-sá-lóm, sonur Dávids, hevði vakra systur, hvørs navn *var* Tá-már; og Amnon, sonur Dávids, elskaði hana.

2 Og Amnon var so nívdur, at hann varð sjúkur vegna systur sína Tá-már; tí hon *var* jomfrú; og Amnon helt tað *vera* torført hjá sær at gera nakað við hana.

3 Men Amnon hevði vin, hvørs navn *var* Jón-á-dáb, sonur Sjim-ē-áh – bróður Dávids: og Jón-á-dáb *var* sera sniðfundigur maður.

4 Og hann segði við hann, Hví ert tú, *sum ert* sonur kongs, soltin frá degi til dags? vilt tú ikki siga mær? Og Amnon segði við hann, Eg elski Tá-már, systur bróður míns Áb-sá-lóm-s.

5 Og Jón-á-dáb segði við hann, Legg teg niður á song tína, og ger teg sjúkan: og tá ið faðir tin kemur at siggja teg, *tá* sig við hann, Eg biði teg, lat systur mína Tá-már koma, og geva mær mat, og tilreiða matin í míni eygsjón, at eg má sjá *hann*, og eta *hann* av hennara hond.

6 ¶ So Amnon legðist niður, og gjørði seg sjúkan: og tá ið kongur var komin at siggja hann, segði Amnon við kong, Eg biði teg, lat Tá-már, systur mína, koma, og gera mær tógvar kúkur í míni eygsjón, at eg má eta av hennara hond.

7 Tá sendi Dávid heim til Tá-már, sigandi, Far nú til hús Ammons, bróður tíns, og tilreið honum mat.

8 So Tá-már fór til hús bróður síns Ammons; og hann var

lagstur. Og hon tók mjøl, og knóaði *tað*, og gjörði køkur í hans eygsjón, og bakaði køkurnar.

9 Og hon tók pannu, og helti *tær* út frammi fyri honum; men hann noktaði at eta. Og Amnon segði, Havið út allar menn frá mær. Og teir fóru út, hvør maður frá honum.

10 Og Amnon segði við Tá-már, Fø matin inn í kamaríð, at eg má eta av tíni hond. Og Tá-már tók køkurnar sum hon hevði gjørt, og førði *tær* inn í kamaríð til Amnons bróður síns.

11 Og tá ið hon hevði ført *tær* at honum at eta, tók hann fatur í henni, og segði við hana, Kom og ligg við mær, systir mín.

12 Og hon svaraði honum, Nei, bróðir mín, noyð meg ikki; tí at einkið slíkt átti at verðið gjørt í Ísrael: ger ikki tú henda dárskap.

13 Og eg, hvagar skal eg volda míni skomm at fara? og hvat *tær* viðvikur, tú fert at vera sum ein av dárnum í Ísrael. Tala tí nú við kong, eg biði teg; tí hann vil ikki afturhalda meg frá *tær*.

14 Hann vildi tó ikki lýða á hennara rødd: men, *sum tann ið* var sterkari enn hon, noyddi *hann* hana, og lá við henni.

15 ¶ Tá hataði Amnon hana avbera *nógv*; so at hatríð, sum hann hataði hana við, *var* størri enn kærleikin sum hann hevði elskað hana við. Og Amnon segði við hana, Reis *teg*, ver farin.

16 Og hon segði við hann, *Tað* *finst* eingin grund: hetta illa í at senda meg avstað, *er* størri enn hitt sum tú gjordirt mær. Men hann vildi ikki lýða á hana.

17 Tá rópaði hann sín tænarar, sum tænti fyri honum, og segði, Koyr nú hesa *kvinnu* út frá mær, og *koyr* hurðina í slá eftir henni.

18 Og *hon* hevði klæði av ymsum litum á sær: tí við slíkum skikkjum vóru kongsins døtur, *sum vóru* jomfrýr, skartaðar. Tá førði hansara tænarari hana út, og *koyrði* hurðina í slá eftir henni.

19 ¶ Og Tá-már koyrði øskur á sitt høvur, og skræddi sitt klæði av ymsum litum sum *var* á henni, og legði sína hond á sitt høvur, og helt á at gráta.

20 Og Ab-sá-lóm, bróðir hennara, segði við hana, Hevur Amnon, bróðir tín, verið við *tær*? men halt nú friði tínum, systir mín: hann *er* bróðir tín; gev ikki gætur eftir hesum. So Tá-már varð verandi einlig í húsi Ab-sá-lóm-s, bróður síns.

21 ¶ Men tá ið Dávid kongur hoyrði um allar hesar lutir, varð hann sera vreiður.

22 Og Ab-sá-lóm talaði við sín bróður Amnon hvørki gott ella ringt: tí Ab-sá-lóm hataði Amnon, av tí at hann hevði noytt sína systur Tá-már.

23 ¶ Og tað hendi eftir tvey samfull ár, at Ab-sá-lóm hevði seyðaklipparar í Bá-ál-há-zór, sum *er* við síðuna av É-phrá-im: og Ab-sá-lóm beyð øllum kongssonunum.

24 Og Ab-sá-lóm kom til kongs, og segði, Sí nú, tin tænarari hevur seyðaklipparar; lat kong, eg bøni teg, og hansara tænarar fara við tænarar tínum.

25 Og kongur segði við Ab-sá-lóm, Nei, sonur mín, latum okkum ikki allar nú fara, at ikki vit verði kravsamir hjá *tær*. Og hann strongdi á hann: kortini vildi hann ikki fara, men vælsignaði hann.

26 Tá segði Ab-sá-lóm, Um ikki, eg biði teg, lat *so* bróðir mín Amnon fara við okkum. Og kongur segði við hann, Hvi skuldi hann farið við *tær*?

II. SÁMUEL 14

Amnon verður vigin

27 Men Áb-sá-lóm strongdi á hann, at hann læt Amnon og allar kongssynirnir fara við honum.

28 ¶ Men Áb-sá-lóm hevði skipað tænarum sínum, og sagt, Merkið *tykkum* nú nær hjarta Ammons er kátt við vini, og tá ið eg sigi við tykkum, Sláið Amnon; tá drepið hann, óttist ikki: havi eg ikki boðið tykkum? verið mótsamir, og verið reyðstir.

29 Og tænarar Áb-sá-lóm-s gjørdu við Amnon *so* sum Áb-sá-lóm hevði boðið. Tá reistust allir kongssynirnir, og hvør maður slapp sær upp á múldjór sitt, og flýddi.

30 ¶ Og tað bar á, meðan teir vóru á vegnum, at tíðindir komu til Dávids, sigandi, Áb-sá-lóm hevur vigið allar kongssynirnir, og tað er ikki ein av teimum eftir.

31 Tá reistist kongur, og skræddi síni klæðir, og lá á jørðini; og allir hansara tænarar stóðu hjá við klæðum sínum skrøddum.

32 Og Jón-á-dáb, sonur Sjim-é-áh – bróður Dávids, svaraði og segði, Lat ikki mín harra halda at teir hava vigið allar teir ungu menninar, kongssynirnir; tí at bert Amnon er deyður: tí eftir fyriskipan Áb-sá-lóm-s hevur hetta verið fyrisett frá tí degi sum hann noyddi systur hansara Tá-már.

33 Lat tí nú ikki harra mín kong taka *hetta* til hjarta sitt, at hugsá at allir kongssynirnir eru deyðir: tí at bert Amnon er deyður.

34 Men Áb-sá-lóm flýddi. Og tann ungi maðurin, sum helt vaktina, lyftu upp eygum sínum, og hugdi, og sí, tað kom nógv fólk eftir heygjarsíðuvegnum aftanfyrir hann.

35 Og Jón-á-dáb segði við kong, Sí, kongssynirnir koma: *so* sum tænarar tín segði, solciðis er tað.

36 Og tað bar á, so skjótt sum hann hevði lokið við at tala, at sí, *tá* komu kongssynirnir, og lyftu upp sína rødd og grótu: og eisini kongur og allir hansara tænarar grótu sera sárt.

37 ¶ Men Áb-sá-lóm flýddi, og fór til Tál-mái-s, sonar Ám-mí-hüd-s, kongs av Gē-sjūr. Og Dávid syrgdi yvir son sín hvønn dag.

38 So Áb-sá-lóm flýddi, og fór til Gē-sjūr, og var har í trý ár.

39 Og *sálini hjá* Dávid kongi longdist at fara út til Áb-sá-lóm-s: tí hann var uggaður við-víkjandi Amnoni, við tað at hann var deyður.

KAPITUL 14

MEN JÓ-áb Zēr-ú-jüh sonur varnaðist at hjarta kongs var mótvegis Áb-sá-lóm-i.

2 Og JÓ-áb sendi til Tē-kó-áh, og heintaði haðani eina vísa kvinnu, og segði við hana, Eg biði teg, lætst at vera ein syrgjari, og far nú í syrgingar-klædnað, og ikki salva teg við olju, men ver eins og kvinna sum í langa tíð hevði syrgt um hin deyða:

3 Og kom til kongs, og tala eftir hesum háttarlagi við hann. So JÓ-áb legði orðini í hennara munn.

4 ¶ Og tá ið kvinnan úr Tē-kó-áh talaði til kongs, fell hon á sitt andlit til jarðar, og inti heidurslútan, og segði, Hjálp, O kongur.

5 Og kongur segði við hana, Hvat bagir tær? Og hon svaraði, Eg eri í roynd og veru ein einkjukvinna, og maður mín er deyður.

6 Og tín tænastrúðveggj hevði tveir synir, og teir báðir klandradust saman í akrinum, og tað var eingin at skilja teir, men tann eini sló hín, og vá hann.

7 Og sí, öll familjan er risin ímóti tænastrumoy tíni, og tey sögdu, Flýggja hann ið sló bróður sin, at vit mega drepa hann, fyrri lív bróður hansara sum hann vá; og vit vilja eisini oyða arvingan: og soleiðis skulu tey slökkja mitt kol sum er eftir, og skulu ikki eftirlata manni mínum *hvørki* navn ella eftirveru á jörðini.

8 Og kongur segði við kvinnuna, Far til hús títt, og eg vil geva álegging viðvíkjandi tær.

9 Og kvinnan úr Tē-kó-áh segði við kong, Mín harri, O kongur, misgerðin *veri* á mær, og á fadirs míns húsi: og kongur og hásæti hans *veri* sakleys.

10 Og kongur segði, Hvorsumhelst ið sigur *okkurt* við teg, för hann til mín, og hann skal ikki nerta teg meira.

11 Tá segði hon, Eg biði teg, lat kong minnast til HARRAN tín Guð, at tú vildirt ikki loyva hevnarunum av blóði at oyða meira, at ikki teir oyði son mín. Og hann segði, Sum HARRIN livir, so skal ikki eitt hár av syni tínum falla til jarðar.

12 Tá segði kvinnan, Lat tína tænastrumoy, eg biði teg, tala eitt orð við harra mín kong. Og hann segði, Sig víðari.

13 Og kvinnan segði, Hví hevurt tú tá hugsað slíkt ting ímóti fólki Guðs? tí kongur talar hetta sum ein sum er feilsamur, í at kongur heintar ikki heim aftur sín burturrikna.

14 Tí vit noyðast at doyggja, og eru sum vatn stoytt á jörðina, sum ikki kann savnast upp aftur; eiheldur metir Guð *nakran* persón: tó upphugsar hann midlar, at hansara burturrikni ei verði burturvístur frá honum.

15 At eg tí nú eri komin at tala um hetta tingið við harra mín kong, tað er av tí at

fólkið hevur gjørt meg rædda: og tín tænastrumoy segði, Eg vil nú tala við kong; tað kann vera at kongur vil útinna fyrispurningin hjá síni tænastrumoy.

16 Tí at kongur vil hoyra, til at fría sína tænastrumoyggj út úr hondini á tí manni *sum vildi* oyða meg og mín son saman úr arvi Guðs.

17 Tá segði tinn tænastrumoy, Orðið hjá harra mínum kongi skal nú vera ugganarsamt: tí sum ein eingil Guðs, soleiðis er harri mín kongur, til at greina gott og ringt: tí vil HARRIN tinn Guð vera við tær.

18 Tá svarði kongur og segði við kvinnuna, Fjal ikki fyrri mær, eg biði teg, tað ting sum eg fari at spyrja teg. Og kvinnan segði, Lat harra mín kong nú tala.

19 Og kongur segði, *Er ikki* Jó-ab-s hond við tær í øllum hesum? Og kvinnan svarði og segði, Sum sál tinn livir, harri mín kongur, so kann eingin venda til høgru handar, ella til vinstru, frá onkrum ið harri mín kongur hevur talað: tí at tinn tænarari Jó-ab, hann beyð mær, og hann legði øll hesi orð í munn tænastrumoyar tínar:

20 *Fyri* at fáa til vegar henda form av talu hevur tinn tænarari Jó-ab gjørt henda lut: og mín harri er vísur, samsvarandi vísdominum hjá einum eingli Guðs, at vita øll ting sum eru á faldum.

21 ¶ Og kongur segði við Jó-ab, Sí nú, eg havi gjørt henda lut: far tí og för hin unga mann, Ab-sálóm, aftur.

22 Og Jó-ab fell til jarðar á sítt andlit, og boygdi seg, og takkaði kongi: og Jó-ab segði, Í dag veit tinn tænarari at eg havi funnið náði í tíni eyg-sjón, harri mín, O kongur, í at kongur hevur uppfyllt fyrispurning tænara sins.

II. SÁMUEL 15

23 So Jó-áb reistist og fór til Ge'-sjúr, og færði Ab'-sá-lóm til Jerusalem.

24 Og kongur segði, Lat hann venda til egna hús sitt, og lat hann ekki siggja andlit mitt. So Ab'-sá-lóm vendi aftur til egna hús sitt, og sá ekki andlit kongs.

25 ¶ Men í öllum Ísrael var eingin at verða so mikið prisaður sum Ab'-sá-lóm fyri sín vakurleika: frá ilini á hansara fœti heilt til krúnuna á hansara hövdi var einkíð lýti í honum.

26 Og tá ið hann stubbaði sær hövdið, (tí at tað var við endan á hvørjum ári at hann stubbaði tað: av tí at hárið var tungt á honum, tí stubbaði hann tað:) tá vígaði hann hárið av sínum hövdi á tvey hundrað sjē-kl-ar eftir kongsins vekt.

27 Og Ab'-sá-lóm-i vórðu fœddir tríggrir synir, og ein dóttir, hvørs navn var Tá-már: hon var ein kvinna av fríðari ásjón.

28 ¶ So Ab'-sá-lóm dvaldist tvey samfull ár í Jerusalem, og sá ekki andlit kongs.

29 Tí sendi Ab'-sá-lóm eftir Jó-áb-i, at fáa sent hann til kongs; men hann vildi ekki koma til hansara: og tá ið hann sendi aftur fyri aðru ferð, vildi hann ekki koma.

30 Tí segði hann við tænarar sínar, Síggjið, Jó-áb-s akur er nær mínum, og hann hevur bygg har; farið og setið eld á hann. Og Ab'-sá-lóm-s tænarar settu eld á akurin.

31 Tá reistist Jó-áb, og kom til Ab'-sá-lóm-s at húsi hansara, og segði við hann, Hvi hava tíni tænarar sett eld á mín akur?

32 Og Ab'-sá-lóm svaraði Jó-áb-i, Sí, eg sendi at tær, sigandi, Kom higar, at eg má senda teg til kongs, at siga, Hvi eri eg komin frá Ge'-sjúr? tað hevði verið gott hjá mær at havt verið

Absalom vendir aftur til Jerusalem

har enn: lat meg tí nú siggja andlit kongs; og um tað veri nøkur misgerð í mær, tá lat hann drepa meg.

33 So Jó-áb kom til kongs, og taldi honum: og tá ið hann hevði rópað Ab'-sá-lóm, kom hann til kongs, og boygdi seg á sitt andlit til jarðar frammi fyri kongi: og kongur kysti Ab'-sá-lóm.

KAPITUL 15

OG tað hendi eftir hetta, at Ab'-sá-lóm tilbúði sær vagnar og hestar, og fimmti menn at renna frammanfyri sær.

2 Og Ab'-sá-lóm fór upp árla, og stóð við síðuna av portursvegnum: og tað varð *soleiðis*, at tá ið onkur maður, sum hevði deilumál, kom til kongs til dóms, tá rópaði Ab'-sá-lóm á hann, og segði, Úr hvørjum staði ert tú? Og hann segði, Tíni tænarari er úr einari av Ísraels ættargreinum.

3 Og Ab'-sá-lóm segði við hann, Síggji, tíni málevnir eru góð og røtt; men tað er eingin maður við fulltrú frá kongi at hoyra teg.

4 Ab'-sá-lóm segði harafturat, Á, at eg varð gjørdur til dómara í landinum, at hvør maður, sum hevur onkra rættarsøk, ella mál, mátti komið til mín, og eg vildi int honum rættlæti!

5 Og tað varð *soleiðis*, at tá ið onkur maður kom nær honum at inna honum heiðurslútan, tá setti hann fram sína hond, og hann tók hann, og kysti hann.

6 Og á henda hátt gjørdi Ab'-sá-lóm við alt Ísrael, sum komu til kongs til dóms: so Ab'-sá-lóm stjól hjertu Ísraels manna.

7 ¶ Og tað hendi eftir fjóruti ár, at Ab'-sá-lóm segði við kong, Eg biði teg, lat meg fara og rinda mítt heiti, sum eg havi strongt HARRANUM, í Hē-brøn.

8 Tí at tín tænarí strongdi heiti, meðan eg dvaldi í Gē-sjūr í Sýriulandi, og segði, Um HARRIN veruliga fer at føra meg aftur til Jerusalem, so vil eg tæna HARRANUM.

9 Og kongur segði við hann, Far í friði. So hann reistist, og fór til Hē-brön.

10 ¶ Men Áb-sá-lóm sendi njósningar út ígjøgnum allar Ísraels ættargreinir, sigandi, So skjótt sum títt hoyra ljóðið av lúðrinum, tá skulu títt siga, Áb-sá-lóm ríkir í Hē-brön.

11 Og við Áb-sá-lóm-i fóru tvey hundrað menn úr Jerusalem, sum vóru bodnir; og teir fóru í síni einfaldni, og teir vitstu ikki nakað ting.

12 Og Áb-sá-lóm sendi eftir Á-hit'-ó-phēl-i Gí-ló-nít'-a, ráðgeva Dávids, frá staði hans, emtá frá Gí-löh, meðan hann ofraði offur. Og samansvörjngin varð sterk; tí fólkið øktist áhaldandi við Áb-sá-lóm-i.

13 ¶ Og tað kom sendiboði til Dávids, og segði, Hjörtu Ísraels manna eru eftir Áb-sá-lóm-i.

14 Og Dávid segði við allar sínar tænarar sum vóru við honum í Jerusalem, Reisist, og latum okkum flýggja; tí vit fara ikki annars at komast undan frá Áb-sá-lóm-i: gerið skjótt av at fara avstað, at ikki hann innheinti okkum bráðliga, og føri ilt omanyvir okkum, og slái staðin við svørðseggini.

15 Og kongsins tænarar søgdu við kong, Sí, tínar tænarar eru tilreiðar at gera hvatsumhelst ið harri mín kongur fyriskipar.

16 Og kongur helt avstað, og alt hansara húshald eftir honum. Og kongur eftirlæt tiggju kvinnur, sum vóru meðhústrýr, at passa húsíð.

17 Og kongur helt avstað, og alt fólkið eftir honum, og dvaldi

í einum plássi sum var langt burturi.

18 Og allir hansara tænarar fóru áfram við síðuna av honum; og allir Kēr-ē-thít'-arnir, og allir Pē-lē-thít'-arnir, og allir Gít-tít'-arnir, seks hundrað menn sum komu aftaná honum frá Gáth, fóru áfram framfyri kong.

19 ¶ Tá segði kongur til Ít-tá-i-s Gít-tít'-a, Hvi fert tú eisini við okkum? far aftur til pláss títt, og verð hjá kongi: tí at tú ert ein fremmandur, og eisini útlegdarmaður.

20 Hvar ið tú komst bert í gjár, skuldi eg henda dag fingið teg at farið niðan og oman við okkum? við tað at eg fari hvagar eg kann, tá far tú aftur, og tak aftur brøður tínar: miskunn og sannleiki veri við tær.

21 Og Ít-tá-i svaraði kongi, og segði, Sum HARRIN livir, og sum harri mín kongur livir, vissuliga, í tí plássi ið harri mín kongur fer at vera, hvørt í deyða, ella lívi, júst har vil eisini tænarí tín vera.

22 Og Dávid segði til Ít-tá-i-s, Gakk og far yvir. Og Ít-tá-i Gít-tít'-i fór yvir, og allir hansara menn, og øll hini smáu sum vóru við honum.

23 Og alt landið græt við harðari rødd, og alt fólkið fór yvirum: eisini kongur sjálvur fór yvirum áarløkin Kí-drön, og alt fólkið fór yvirum, imóti oyðuvegnum.

24 ¶ Og sí eisini Zá'-dök, og allir Levitarnir vóru við honum, berandi ørk sáttmála Guðs: og teir settu niður Guðs ørk; og Á'-bjá-thâr fór upp, inntil alt fólkið hevði lokið við at fara út úr staðinum.

25 Og kongur segði við Zá'-dök, Ber aftur Guðs ørk inn í staðin: um eg fari at finna góð-tokka í HARRANS eygum, so vil

II. SÁMUEL 16

hann föra meg aftur, og sýna mér *bæði* hana, og sin bústað:

26 Men um hann svá sigi, Eg havi onga fragd í tær; sí, *so eri eg her*, lat hann gera við meg sum honum tykir gott.

27 Kongur segði eisini við ZÁ-dök prest, *Ert tú ikki ein siggjari?* far aftur inn í staðin í friði, og báðir tykkara synir við tykkum, Á-hí-má-áz, sonur tín; og Jónathan, sonur Á-bjá-thárs.

28 Sí, eg vil stegða á slætta oyðunnar, inntil tað komi orð frá tykkum at vissa meg.

29 Tí bóru ZÁ-dök og Á-bjá-thár Guðs ork aftur til Jerusalem: og teir dvöldu har.

30 ¶ Og Dávid fór niðan eftir uppgongd Olivinfjalsins, og græt sum hann fór niðan, og hevði sitt høvur dekkað, og hann fór berföttur: og alt fólkíð, sum var við honum, dekkadu hvor maður høvur sítt; og teir fóru niðan, og grótu sum teir fóru niðan.

31 ¶ Og ein segði Dávidi frá, og mælti, Á-hit'-ó-phél er millum samansvørjararnar við Ab-sá-lóm-i. Og Dávid segði, O HARRI, eg biði teg, vend tilráðing Á-hit'-ó-phél-s yviri dárskap.

32 ¶ Og tað bar á, at *tá ið* Dávid var komin til toppin *á fjallinum*, har hann tilbað Guð, sí, *tá* kom Hú'-sjái Ár-chít'-i at mæta honum við kyrtli sínum skrøddum, og mold á sínum høvdi:

33 Við hvønn Dávid segði, Um tú fert áfram við mær, tá manst tú verða mær byrði:

34 Men um tú vendi aftur til staðin, og sigi við Ab-sá-lóm, Eg vil vera tænarí tín, O kongur; *eins og eg havi verið tænarí faðirs tíns higartil, soleiðis vil eg nú eisini vera tænarí tín: so kanst tú fyrí meg vinna á tilráðing Á-hit'-ó-phél-s.*

Flýggjan Dávids frá Jerusalem

35 Og *hevurt tú* ikki har við tær ZÁ-dök og Á-bjá-thár, prestarnar? tí skal tað verða, at hvat ting sumhelst *ið* tú fert at hoyra úr kongshúsinum, tað skalt tú siga fyrí ZÁ-dök-i og Á-bjá-thár-i, prestunum.

36 Sí, *teir hava* har við sær báðar sínar synir, Á-hí-má-áz ZÁ-dök-s son, og Jónathan Á-bjá-thárs son; og við teimum skulu tit senda til mín hvørt ting *ið* tit kunnu hoyra.

37 So Hú'-sjái, vinur Dávids, kom inn í staðin, og Ab-sá-lóm kom inn í Jerusalem.

KAPITUL 16

OG tá *ið* Dávid var eitt sindur framvið toppinum *á heygnum*, sí, *tá* motti ZÍ-bá, tænarí Mē-phí'-bō-sjēth-s, honum, við saðlaðum asnapari, og á teimum *vóru* tvey hundrad breyð, og hundrad bundir av rosinum, og hundrad av summarfruktum, og ein kíkur av víni.

2 Og kongur segði við ZÍ-bá, Hvat meinart tú við hesum? Og ZÍ-bá segði, Asnarnir veri til húski kongs at ríða á; og breyðið og summarfruktirnar til ungu menninar at eta; og vínið, til tess at slíkir, *ið* verði ørmakt-aðir í oyðuni, mega drekka.

3 Og kongur segði, Og hvar er sonur meistara tíns? Og ZÍ-bá segði við kong, Sí, hann dvøkur í Jerusalem: tí hann segði, Í dag skal hús Ísraels endurbøta mær kongadømi faðirs míns.

4 Tá segði kongur við ZÍ-bá, Sí, tinar eru allir sum *tilhoyrdu* Mē-phí'-bō-sjēth-i. Og ZÍ-bá segði, Eg eyðmjúkiliga bøni teg at eg má finna náði í tíni eygsjón, harri mín, O kongur.

5 ¶ Og tá *ið* kong Dávid kom til Bā-hú'-rim, sí, *tá* kom út haðani maður av familju Sauls húss, hvørs navn var

Sjím'-ē-i, sonur Gē'-rā: hann kom fram, og bannaði stöðugt *so hvørt* sum hann kom.

6 Og hann kastaði steinar eftir Dávidi, og eftir öllum tænarum kong Dávíds: og alt fólkíð og allir teir mektigu menninir *vöru* við hansara hægri hond og við hansara vinstru.

7 Og svá segði Sjím'-ē-i tá ið hann bannaði, Kom út, kom út, tú blóðigi maður, og tú Bē'-lī-ál-s maður:

8 HARRIN hefur endursent yvir teg alt blóðið av húsi Sauls, í hvørs stað tú hevurt ríkt; og HARRIN hefur flýggjað kongadómíð inn í hond Áb'-sá-lóm-s, sonar tíns: og sí, tú ert *tikin* í tíni ógerð, tí at tú ert ein blóðigur maður.

9 ¶ Tá segði Á-bi-sjái Zēr'-ú-jüh sonur við kong, Hví skuldi hesin deyði hundur bannað harra mín kong? lat meg fara yvir, eg biði teg, og taka av høvur hans.

10 Og kongur segði, Hvat havi eg at gera við tykkum, tit Zēr'-ú-jüh synir? so lat hann banna, tí HARRIN hefur sagt við hann, Banna Dávid. Hvør skal tá siga, Hví hevurt tú gjørt so?

11 Og Dávid segði við Á-bi-sjái, og við allar sínar tænarar, Sí, sonur mín, sum kom fram úr mínum innangoymslum, søkir lív mítt: hvør mikið meira *má hesin* Benjamitin nú *gera tað?* latið hann vera, og latið hann banna; tí HARRIN hefur boðið honum.

12 Tað kann vera at HARRIN vil hyggja á mína nívd, og at HARRIN vil viðurgjalda mær gott fyri hansara bannan henda dag.

13 Og sum Dávid og hansara menn fóru eftir vegnum, fór Sjím'-ē-i yvireftir á heygjarsíðuni yvir av honum, og bannaði sum hann fór, og blakaði steinar eftir honum, og kastaði stöv.

14 Og kongur, og alt fólkíð sum við honum *var*, komu útlúgvaðir, og endurfriskaðu seg har.

15 ¶ Og Áb'-sá-lóm, og alt fólkíð – menninir av Ísrael, komu til Jerusalem, og Á-hit'-ō-phēl við honum.

16 Og tað bar á, tá ið Hú'-sjái Ár-çhit'-i, vinur Dávíds, var komin at Áb'-sá-lóm-i, at Hú'-sjái segði við Áb'-sá-lóm, Guð varði kong, Guð varði kong.

17 Og Áb'-sá-lóm segði til Hú'-sjái-s, Er hetta tín blídni mót tínum vini? hví fórt tú ikki við tínum vini?

18 Og Hú'-sjái segði við Áb'-sá-lóm, Nei; men hvønn HARRIN, og hetta fólk, og allir menninir av Ísrael, velja, hansara vil eg vera, og hjá honum vil eg verða.

19 Og annars, hvørjum skuldi eg tænt? *skuldi eg* ikki *tænt* í nærveru sonar hans? eins og eg havi tænt í nærveru faðirs tíns, soleiðis vil eg vera í nærveru tíni.

20 ¶ Tá segði Áb'-sá-lóm til Á-hit'-ō-phēl-s, Gevið tilráðing tykkara millum, hvat vit skulu gera.

21 Og Á-hit'-ō-phēl segði við Áb'-sá-lóm, Far inn til medkonur faðirs tíns, sum hann hefur eftirlatið at passa húsið; og alt Ísrael skal hoyra at teg verður staðist við av faðir tínum: tá skulu hendurnar á øllum, sum *eru* við tær, vera sterkar.

22 So teir breiðdu Áb'-sá-lóm-i tjald uppiá toppinum av húsinum; og Áb'-sá-lóm fór inn at medkonum faðirs síns í eygsjón als Ísraels.

23 Og tilráðing Á-hit'-ō-phēl-s, sum hann tilráddi í teimum døgum, *var* sum um maður hevði fregnað hjá Guðs orakli: soleiðis *var* øll tilráðing Á-hit'-ō-phēl-s, bæði hjá Dávidi og hjá Áb'-sá-lóm-i.

KAPITUL 17

HARAFTURAT segði Á-hít-ö-phél við Áb-sá-lóm, Lat meg nú velja út tólv túsund menn, og eg vil reisast og elta eftir Dávidi hesa nátt:

2 Og eg vil ráðast á hann, meðan hann er útlúgvður og veikhentur, og vil gera hann ræddan: og alt fólkið, sum við honum eru, munnu flýggja; og eg vil sláa kong einans:

3 Og eg vil fara aftur alt fólkið til tín: maðurin, sum tú søkirt, er sum um allir komu aftur: so skal alt fólkið vera í friði.

4 Og framsøgnin hóvaði Áb-sá-lóm-i væl, og øllum teimum elstu Israels.

5 Tá segði Áb-sá-lóm, Rópa nú Hú-sjái Á-r-chít-a eisini, og latum okkum somuleiðis hoyra hvat hann sigur.

6 Og tá ið Hú-sjái var komin til Áb-sá-lóm-s, talaði Áb-sá-lóm við hann, og segði, Á-hít-ö-phél hevur talað eftir hesum háttarlagi: skulu vit gera eftir framsøgn hans? um ikki; so tala tú.

7 Og Hú-sjái segði við Áb-sá-lóm, Tílráðingin, sum Á-hít-ö-phél hevur givið, er ikki góð á hesum sinni.

8 Tí, segði Hú-sjái, tú kennirt faðir tín og menn hansara, at teir veri mektigir menn, og teir veri ertir í sínum sinnum, eins og bjørn sum er rænd fyri sínar hvølpar, í akrinum: og faðir tín er krigsmaður, og vil ikki halda til við folkinum.

9 Sí, nú er hann fjaldur í onkrari holu, ella í onkrum øðrum plássi: og tað vil bera á, tá ið summir av teimum veri kollrendir í fyrstani, at hvørsumhelst ið hoyrir tað vil siga, Tað er ein slátran millum fólkið ið fylgir Áb-sá-lóm-i.

10 Og eisini hann sum er

reystur, hvørs hjarta er eins og leyvuhjarta, skal aldeilis bráðna: tí at alt Ísrael veit at faðir tín er mektigur maður, og teir, ið veri við honum, eru reystmenni.

11 Tí tílráði eg, at allur Ísrael veri sum heild savnaður at tær, frá Dán enntá til Bēer-sjē-bū, sum sandurin sum er við sjögvin í fjøldleika; og at tú fari til orrustu í tinum egna persóni.

12 So fara vit at koma fram á hann í onkrum plássi har hann verður funnin, og vit vilja koma yvir hann eins og døggin fellur á lendið: og av honum og av øllum monnunum, ið við honum eru, skal tað ikki verða eftir so mikið sum ein.

13 Harafturat, um hann verði fingin inn í ein stað, tá skal allur Ísrael koma við reipum til tann staðin, og vit vilja draga hann inn í ána, inttil tað ikki finst ein lítil steinur har.

14 Og Áb-sá-lóm og allir menninir av Ísrael søgdu, Tílráðing Hú-sjái-s Á-r-chít-a er betri enn tílráðing Á-hít-ö-phél-s. Tí at HARRIN hevði fyriskipað at yvirvinna góðu tílráðing Á-hít-ö-phél-s, til ta ætlan at HARRIN mátti føra ilt omanyvir Áb-sá-lóm.

15 ¶ Tá segði Hú-sjái við Zā-dök og til Á-bjā-thār-s, prestarnar, Soleiðis og soleiðis tílráddi Á-hít-ö-phél Áb-sá-lóm-i og hinum elstu av Ísrael; og soleiðis og soleiðis havi eg tílrátt.

16 Send tí nú snarliga, og sig Dávidi, soljóðandi, Halt ikki til hesa nátt í slættunum av oyðuni, men fljótliga far yvir; at ikki kongur verði svølgdur upp, og alt fólkið ið við honum eru.

17 Men Jónathan og Á-hí-má-az steðgaðu við Ēn-ró-gél; tí at teir máttu ikki verða sæddir at koma inn í staðin: og eitt fljóð fór og segði teimum; og teir fóru og søgdu Dávidi kongi frá.

18 Men ein slúrir sá teir, og taldi Áb'sá-lóm-i: men teir fóru báðir av teimum avstað snarliga, og komu til hús mans í Bā-hú-rim, sum hevði brunn í forgarði sínum; hvagar teir fóru niður í.

19 Og kvinnan tók og breiddi eina huld yvir munna brunnsins, og breiddi malið korn hará; og tingið varð ikki kunnugt.

20 Og tá ið tænarar Áb'sá-lóm-s komu til kvinnuna til húsið, søgdu teir, Hvar eru Á-hí-má-áz og Jónathan? Og kvinnan segði við teir, Teir veri farnir yvirum vatnsløkin. Og tá ið teir høvdu leitað og ikki kundu finna teir, vendu teir aftur til Jerusalem.

21 Og tað bar á, eftir at teir vóru farnir avstað, at teir komu upp úr brunnum, og fóru og taldu Dávid kongi, og søgdu við Dávid, Reis teg, og far snarliga yvirum vatnið: tí at svá hevur Á-hít-ó-phël tilrátt ímóti tykkum.

22 Tá reistist Dávid, og alt fólk-ið sum við honum var, og teir fóru yvirum Jordan: við morgun ljósið vantaði ikki ein av teimum sum ikki var farin yvirum Jordan.

23 ¶ Og tá ið Á-hít-ó-phël sá at hansara tilráðing ikki varð fylgd, saðlaði hann *sin* asna, og reistist, og slapp sær heim til hús sitt, til stað sin, og setti sitt húshald í rættlag, og hongdi seg, og doyði, og varð jarðaður í gravhýsi fadirs sins.

24 Tá kom Dávid til Mā-há-nā-ím. Og Áb'sá-lóm fór yvirum Jordan, hann og allir menninir av Ísrael við honum.

25 ¶ Og Áb'sá-lóm gjørði Á-má-sá til høvuðsmann av herliðinum ístaðin fyri Jó'áb: hvør Á-má-sá var sonur mans, hvørs navn var Íth-rá, ein Ísraeliti, sum fór inn til Á-bi-gail-ar Náhasj dóttur, systur til Zér-ú-jüh – móður Jó'áb-s.

26 So Ísrael og Áb'sá-lóm slógu upp í landi Gileads.

27 ¶ Og tað bar á, tá ið Dávid var komin til Mā-há-nā-ím, at Sjó'bi Náhasj sonur úr Ráb'báh Ammons barna, og Mā'chir Am'mi-él-s sonur úr Ló'-dē-bâr, og Bār-zil-lā-i Gileaditi úr Ró'-gē-lim,

28 Komu við seingjum, og kørur, og leirkerur, og hveiti, og byggi, og mjøli, og svidnum korni, og bønur, og flatbønur, og turkaðum bjølgplantum,

29 Og hunangi, og smøri, og seyði, og kúgvaoesti, til Dávids, og til fólk-ið sum við honum var, at eta: tí at teir søgdu, Fólk-ið er svangt, og útlúgvað, og tyrst, í oyðuni.

KAPITUL 18

OG Dávid upptaldi fólk-ið sum við honum var, og setti høvuðsmenn hjá túsundum og høvuðsmenn hjá hundradum yvir teimum.

2 Og Dávid sendi fram ein triðjing av fólkinum undir hendi Jó'áb-s, og ein triðjing undir hendi Á-bi-sjái-s Zér-ú-jüh sonar, bróður Jó'áb-s, og ein triðjing undir hendi Ít-tā-i-s Git-tit'-a. Og kongur segði við fólk-ið, Eg vil vissuliga fara fram við tykkum sjálvur eisini.

3 Men fólk-ið svaraði, Tú skalt ikki fara fram: tí at um vit flýggi avstað, vilja teir ikki leggja í okkum; eiheldur um helmingurin av okkum doyggi, vilja teir leggja í okkum: men nú ert tú verður tíggju túsund av okkum: tí er tað nú betri at tú dugni okkum úr staðinum.

4 Og kongur segði við teir, Hvat tykkum tykir best, tað vil eg gera. Og kongur stóð við síðuna av portinum, og alt fólk-ið kom út eftir hundradum og eftir túsundum.

5 Og kongur ábeyð Jó'áb-i og Á-bí-sjái-i og Ít-tái-i, og segði, *Farið blíðligani fyrir mína skyld við unga manninum, tað vil siga við Áb-sá-lóm-i.* Og alt fólkið hoyrði tá ið kongur gav øllum hövuðsmonnunum áleggning við-víkjandi Áb-sá-lóm-i.

6 ¶ So fólkið fór út í akurin ímóti Ísrael: og bardagin var í skógi E-phrá-im-s;

7 Har Ísraels fólk vórðu vignir frammi fyrir tænarum Dávids, og har var mikið slátur tann dagin av tjúgu túsend *monnum.*

8 Tí at bardagin var har spjaddur yvir ásjónina á øllum landinum: og skógurin gloypti upp fleiri fólk tann dagin enn svørðið gloypti upp.

9 ¶ Og Áb-sá-lóm mætti tænarum Dávids. Og Áb-sá-lóm reið á múldjóri, og múldjórið fór undir tjúkku bummarnar av miklari eik, og hans høvur tók fatur í eikini, og hann varð tikin upp ímillum himinin og jørðina; og múldjórið, sum var undir honum, fór avstað.

10 Og ein ávisur maður sá tað, og taldi Jó'áb-i, og segði, Sí, eg sá Áb-sá-lóm hongdan í eini eik.

11 Og Jó'áb segði við mannin sum taldi honum, Og sí, tú sást hann, og hví slóst tú hann ikki har til jarðar? og eg vildi havt givið tær tiggju *sjé-kl-ar* av silvuri, og ein gyrdil.

12 Og maðurin segði við Jó'áb, Tó at eg skuldi móttikið túsend *sjé-kl-ar* av silvuri í mína hond, tó vildi eg ikki sett fram mína hond ímóti kongssyninum: tí at í vári áhoyrn álegði kongur tær og Á-bí-sjái-i og Ít-tái-i, og segði, Verið varnir, at eingin *nerti* unga mannin Áb-sá-lóm.

13 Annars hevði eg havt virkað fals ímóti mínum egna lívi: tí tað er einkið málevni fjalt fyri

kongi, og tú sjálvur vildirt havt sett teg ímóti *mær.*

14 Tá segði Jó'áb, Eg má ikki drála soleiðis hjá tær. Og hann tók triggjar pílar í sína hond, og stoytti teir ígjøgnum hjarta Áb-sá-lóm-s, meðan hann enn var á lívi í miðjari eikini.

15 Og tiggju ungir menn, sum böru herbúnað Jó'áb-s, umringaðu umkring og slógu Áb-sá-lóm, og vógu hann.

16 Og Jó'áb blásti lúðurin, og fólkið vendi aftur frá at elta eftir Ísrael: tí Jó'áb helt fólkinum aftur.

17 Og teir tóku Áb-sá-lóm, og kastaðu hann í eina mikla holu í skóginum, og lögdu sera mikla rúgvu av steinum oman-yvir hann: og allur Ísrael fýddu hvør einasti til tjald sitt.

18 ¶ Men Áb-sá-lóm í síni lívstíð hevði tikið og reist upp til sín sjálvs eina súlu, sum er í kongsdalinum: tí hann segði, Eg havi ongan son at halda navn mítt í endurminning: og hann kallaði súluna eftir egna navni sínum: og hon verður kallað til henda dag, Áb-sá-lóm-s pláss.

19 ¶ Tá segði Á-hí-má-áz Zá-döks sonur, Lat meg nú renna, og bera kongi tíðindir, hvussu ið HARRIN hevur hevnt hann á hansara figgindar.

20 Og Jó'áb segði við hann, Tú skalt ikki bera tíðindir henda dag, men tú skalt bera tíðindir ein annan dag: men henda dag skalt tú eingi tíðindir bera, tí at kongssonurin er deyður.

21 Tá segði Jó'áb til Cú-sjís, Far og sig kongi hvat tú hevurt sæð. Og Cú-sj-í boygdi seg at Jó'áb-i, og rann.

22 Tá segði Á-hí-má-áz Zá-döks sonur upp aftur til Jó'áb-s, Men hvussu enn er, lat meg, eg biði teg, eisini renna aftaná Cú-sj-í. Og Jó'áb segði, Hví vilt

tú renna, sonur mín, eftirsum at tú eingi tíðindir hevurt tilreiðar?

23 Men hvussu enn er, *segði hann*, lat meg renna. Og hann segði við hann, Renn. Tá rann Á-hí-má-áz eftir vegi slættarins, og rann framum Cú-sji.

24 Og Dávid sat ímillum tey bæði portrini: og varðmaðurin fór upp til takið yvir portrinum at múrinum, og lyfti upp eygum sínum, og hugdi, og sí, maður einsamallur rennandi.

25 Og varðmaðurin geylaði, og segði kongi frá. Og kongur segði, Um hann *veri* einsamallur, *so eru* tíðindir í hans munni. Og hann kom í hurti, og nærkaðist.

26 Og varðmaðurin sá ein annan mann rennandi: og varðmaðurin rópti á porturvørðin, og segði, Sí *ein annar* maður einsamallur rennandi. Og kongur segði, Eisini hann ber tíðindir.

27 Og varðmaðurin segði, Mær tykir renningarlagið hjá tí fremra vera líka *sum* renningarlagið hjá Á-hí-má-áz-i Zá-dóks syni. Og kongur segði, Hann *er* góður maður, og kemur við góðum tíðindum.

28 Og Á-hí-má-áz rópaði, og segði við kong, Alt er væl *statt*. Og hann fell niður til jarðar uppá sitt andlit frammi fyri kongi, og segði, Vælsignaður *veri* HARRIN Guð tín, sum hevur flýggjað upp menninar sum lyftu upp sína hond ímóti harra mínum kongi.

29 Og kongur segði, *Er* ungi maðurin Áb-sá-lóm tryggur? Og Á-hí-má-áz svaraði, Tá ið Jó-ab sendi tænarar kongs, og *meg* tín tænara, *tá* sá eg miklan háva, men eg vitsti ikki hvat *tað var*.

30 Og kongur segði *við hann*, Vent til viks, og *statt* her. Og hann vendi til viks, og stóð stillur.

31 Og sí, Cú-sji kom; og

Cú-sji segði, Tíðindir, harri mín kongur: tí HARRIN hevur hevnt teg henda dag á allar teir sum risu upp ímóti tær.

32 Og kongur segði við Cú-sji, *Er* ungi maðurin Áb-sá-lóm tryggur? Og Cú-sji svaraði, Figgindarnir hjá harra mínum kongi, og allir sum risa ímóti tær at gera *tær* mein, veri sum *tann* ungi maðurin *er*.

33 ¶ Og kongur varð mikið rørdur, og fór upp til kamaríð yvir portrinum, og græt: og sum hann fór, segði hann solaríðis, O sonur mín Áb-sá-lóm, sonur mín, sonur mín Áb-sá-lóm! gævi Guð eg hevði doyð fyri teg, O Áb-sá-lóm, sonur mín, sonur mín!

KAPITUL 19

OG tað varð sagt Jó-ab-i, Sí, kongur grætur og harmast um Áb-sá-lóm.

2 Og sigurin tann dagin varð *vendur* til harman hjá øllum fólkinum: tí fólkið hoyrði graml tann dagin hvussu kongur var harmur um son sín.

3 Og fólkið slapp sær við stjalan tann dagin inn í staðin, eins og fólk ið skammast stjelist burtur tá ið teir flýggja í bardaga.

4 Men kongur dekaði sitt andlit, og kongur rópti við harðari rødd, O sonur mín Áb-sá-lóm, O Áb-sá-lóm, sonur mín, sonur mín!

5 Og Jó-ab kom inn í húsið til kongs, og segði, Tú hevurt skammfuktað henda dag andlitini á øllum tínum tænarum, sum henda dag hava bjargað lívi tínum, og livunum hjá sonum tínum og hjá døtrum tínum, og livunum hjá konum tínum, og livunum hjá tínum medkonum;

6 Í at tú elskart tinar figgindar, og hatart tinar vinir. Tí at tú hevurt kunngjørt henda dag, at

II. SÁMUEL 19

Dávid fingin at letta av síni harman

tú gevurt far um hvørki prinsar ella tænarar: tí henda dag varnist eg, at um Áb-sá-lóm hevði livað, og vit allir høvdu doyð henda dag, tá hevði tað líkað tær væl.

7 Reis teg tí nú, far fram, og tala ugganarsamligani við tinar tænarar: tí eg svørji við HARRAN, um tú ei fari fram, vil tað ikki dvølja ein hjá tær hesa nátt: og tað verður verri hjá tær enn alt tað illa sum viðurfór tær frá tínum ungdomi inntil nú.

8 Tá reistist kongur, og settist í portrinum. Og teir taldu fyri øllum fólkinum, og søgdu, Sí, kongur situr í portrinum. Og alt fólkidið kom framfyri kong: tí at Ísrael hevði flýtt, hvør maður til tjald sitt.

9 ¶ Og alt fólkidið var í trætnaði út ígjøgnum allar ættargreindir Ísraels, og segði, Kongur bjargaði okkum út úr hondini á okkara figgindum, og hann friaði okkum út úr hondini á Philistunum; og nú er hann flýddur úr landinum yvir Áb-sá-lóm.

10 Og Áb-sá-lóm, sum vit salvaðu yvir okkum, er deyður í bardaga. Hvi tala tit tí nú ikki eitt orð um at føra kong aftur?

11 ¶ Og Dávid kongur sendi til Zá-dók-s og til Á-bjá-thár-s, prestanna, sigandi, Talið við hinar elstu Judah, og sigið, Hvi eru tit hinir síðstu at føra kong aftur til hús hans? eftirsum at tosið hjá øllum Ísrael er komið til kongs, emtá til hús hans.

12 Tit eru brøður mínir, tit eru bein míni og kjøt mitt: hvi eru tit tá hinir síðstu at føra kong aftur?

13 Og sigið við Á-má-sá, Ert tú ikki av beini mínum, og av kjøti mínum? Guð geri soleiðis við meg, og meira við, um tú veri ikki høvuðsmaður av herliðinum frammi fyri mær framhaldandi í rúmi Jó-ab-s.

14 Og hann boygdi hjartað hjá øllum monnum Judah, enntá sum hjartað hjá einum manni; so at teir sendu hetta orðið til kongs, Komi tú aftur, og allir tænarar tínir.

15 So kongur kom aftur, og kom til Jordan. Og Judah kom til Gil-gál, at fara at hitta kong, at flyta kong yvirum Jordan.

16 ¶ Og Sjim'-é-i Gê-rá sonur, ein Benjamiti, sum var av Bå-hú-rim, skundaði sær og kom oman við monnum Judah at hitta Dávid kong.

17 Og tað vóru túsund menn av Benjamin við honum, og Zi-bá, tænarí Sauls hús, og hansara fimtan synir og hansara tjúgu tænarar við honum; og teir fóru yvirum Jordan frammanfyri kongi.

18 Og tað fór yvirum ein ferjubátur at bera yvirum húski kongs, og at gera hvat ið hann helt gott. Og Sjim'-é-i Gê-rá sonur fell niður frammi fyri kongi, sum hann var komin yvirum Jordan;

19 Og segði við kong, Lat ikki harra mín tilrokna mær misgerð, eiheldur minnist tú til tess sum tín tænarí gjørði spilluliga tann dagin ið harri mín kongur fór út úr Jerusalem, at kongur skuldi tikið tað til hjarta sítt.

20 Tí at tín tænarí veit at eg havi syndað: sí, tí eri eg komin sum hin fyrsti henda dag av øllum húsi Jósephs at fara oman at hitta harra mín kong.

21 Men Á-bi-sjái Zêr-ú-jüh sonur svaraði og segði, Skal ikki Sjim'-é-i verða tikin av lívi fyri hetta, av tí at hann bannaði HARRANS salvaða?

22 Og Dávid segði, Hvat havi eg at gera við tykkum, tit Zêr-ú-jüh synir, at tit skuldu henda dag vera mótstandarar hjá mær? skal nakar maður verða tikin av

lívi henda dag í Ísrael? tí at veit ekki eg at eg *eri* henda dag kongur yvir Ísrael?

23 Tí segði kongur við Sjim'ê-í, Tú skalt ekki doyggja. Og kongur svór honum.

24 ¶ Og Mē-phí'-bō-sjēth, sonur Sauls, kom oman at hitta kong, og hevdí hvørki hampað fōtur sínar, ella snøggað skegg sitt, ella tvigið sini klæðir, frá tí degi kongur fór avstað, inntil tann dag hann kom *aftur* í friði.

25 Og tað bar á, tá ið hann var komin til Jerusalem at hitta kong, at kongur segði við hann, Hví fórt tú ikki við mær, Mē-phí'-bō-sjēth?

26 Og hann svaraði, Mín harri, O kongur, mín tænarí snýtti meg: tí at tín tænarí segði, Eg vil saðla mær asna, at eg má riða hará, og fara til kongs; tí at tín tænarí *er* lamin.

27 Og hann hevur baktalað tín tænará fyrri harra mínum kongi; men mín harri kongur *er* sum ein eingil Guðs: ger tí *hvat* er gott í eygum tínum.

28 Tí at allir *av* faðirs míns húsi vóru bert deyðir menn frammi fyrri harra mínum kongi: tó settirt tú tænará tín millum teirra sum ótu við egna borð títt. Hvønn rætt havi eg tí enn at rópa meira á kong?

29 Og kongur segði við hann, Hví talar tú meira um tini málevnir? eg havi sagt, Tú og Zí'-bá býta landið.

30 Og Mē-phí'-bō-sjēth segði við kong, Ja, lat hann taka alt, eftirsum *at* harri mín kongur *er* komin aftur í friði til egna hús sitt.

31 ¶ Og Bār-zil'-lā-í Gileaditi kom oman frá Ró'-gē-lim, og fór yvirum Jordan við kongi, at føra hann yvirum Jordan.

32 Men Bār-zil'-lā-í var sera aldraður maður, *en*tá fýrsins-

tjúgu ára gamalur: og hann hevdí skaffað kongi av upphaldi, meðan hann lá í Ma-há'-na-ím; tí hann *var* sera mikil maður.

33 Og kongur segði við Bār-zil'-lā-í, Komi tygum yvirum við mær, og eg vil mata tygum hjá mær í Jerusalem.

34 Og Bār-zil'-lā-í segði við kong, Hvussu leingi havi eg at liva, at eg skuldi farið niðan við kongi til Jerusalem?

35 Eg *eri* henda dag fýrsins-tjúgu ára gamalur: og kann eg greina ímillum gott og ilt? kann tín tænarí smakka hvat eg eti, ella hvat eg drekki? kann eg meira hoyra röddina á syngjandi monnum og syngjandi kvinnum? hví skuldi tænarí tín tá verið enn ein byrði hjá harra mínum kongi?

36 Tín tænarí vil fara ein lítlan veg yvirum Jordan við kongi: og hví skuldi kongur endurgoldið mær tað við slíkum líkingum?

37 Lat tænará tín, eg biði teg, venda tilbakar aftur, at eg má doyggja í mínum egna staði, og *verða jarðaður* hjá grøv faðirs míns og móður mínar. Men sí tænará tín Kím'-hām; lat hann fara yvirum við harra mínum kongi; og ger við hann hvat tær man tykjast gott.

38 Og kongur svaraði, Kím'-hām skal fara yvirum við mær, og eg vil gera við hann tað sum tær man tykjast gott: og hvatsumhelst tú fert at fýrispyrja av mær, *tað* vil eg gera fyrri teg.

39 Og alt fólkið fór yvirum Jordan. Og tá ið kongur var komin yvirum, kysti kongur Bār-zil'-lā-í, og vælsignaði hann; og hann vendi aftur at egna plássí sínum.

40 So fór kongur áfram til Gil'-gál, og Kím'-hām fór áfram við honum: og alt fólkið av Judah førði kong, og eisini helvtin av Ísraels fólkí.

II. SÁMUEL 20

41 ¶ Og sí, allir Ísraels menn komu til kongs, og sögdu við kong, Hví hava okkara bróður, menninir av Judah, stolið teg burt, og hava ført kong, og hús-hald hans, og allar Dávids menn við honum, yvirum Jordan?

42 Og allir menninir av Judah svaraðu Ísraels monnum, Tí at kongur *er* nær í slekt við okkum: hví veri tit tá firtnir fyri hetta mál? hava vit yvirhøvir etið av *kosnaði* kongs? ella hevur hann givið okkum nakra gávu?

43 Og menninir av Ísrael svaraðu monnum Judah, og sögdu, Vit hava tiggju partar í kongi, og vit hava eisini meira *rætt* í Dávidi enn tit: hví vanvirdu tit tá okkum, at okkara tilráðing skuldi ikki verða fyrst havd í at føra kong váran aftur? Og orðini hjá Judah monnum vóru ógvisligari enn orðini hjá Ísraels monnum.

KAPITUL 20

OG tað vildi til at vera har ein Bē·li·ál-s maður, hvørs navn *var* Sjē·bā, sonur Bich·ri-s, ein Benjamiti: og hann blásti lúður, og segði, Vit hava ongan part í Dávidi, eiheldur hava vit arv í syni Ísais: hvør maður til tjöld síni, O Ísrael.

2 So hvør maður av Ísrael legði avstað frá *at fylgja* aftaná Dávidi, og fylgdi Sjē·bā Bich·ri-s syni: men menninir av Judah krøktust at sínum kongi, frá Jordan heilt til Jerusalem.

3 ¶ Og Dávid kom til sítt hús í Jerusalem; og kongur tók tær tiggju kvinnurnar, *sínar* medkonur, sum hann hevði eftirlatið at passa húsið, og setti tær í varðhald, og fœddi tær, men fór ikki inn at teimum. So tær vóru lokaðar inni til sín deyðadag, og livdu í einkjudómi.

Uppreisturin hjá Sjeba Bichris syni

4 ¶ Tá segði kongur til Á·mā·sā, Savna mær menninar av Judah innanfyri triggjar dagar, og vert tú her tilstaðar.

5 So Á·mā·sā fór at savna *menninar av* Judah: men hann dvaldi longri enn ta ásettu tíðina sum hann hevði fyriskipað honum.

6 Og Dávid segði til Á·bi·sjāi-s, Nú fer Sjē·bā Bich·ri-s sonur *at* gera okkum meira skaða enn Áb·sā·lōm *gjørði*: tak tú tænarar harra tíns, og elt eftir honum, at ikki hann fái sær girdar staðir, og komist undan okkum.

7 Og tað fóru út aftaná honum Jó·áb-s menn, og Kēr·ē·thit·arnir, og Pē·lē·thit·arnir, og allir teir mektigu menninir: og teir fóru út úr Jerusalem, at elta eftir Sjē·bā Bich·ri-s syni.

8 Tá ið teir *vóru* við hin mikla stein sum *er* í Gibeon, fór Á·mā·sā undan teimum. Og klæðið hjá Jó·áb-i, sum hann var farin í, var gyrt at honum, og uttaná tí *var* ein gyrdil við svørði, fest uppá lendar hans, í slíðra tess; og sum hann fór fram, datt tað úr.

9 Og Jó·áb segði til Á·mā·sā, *Ert* tú við heilsu, bróðir mín? Og Jó·áb tók Á·mā·sā eftir skegginum við høguru hondini at kyssa hann.

10 Men Á·mā·sā gav einkið gætur eftir svørðinum sum *var* í Jó·áb-s hond: so hann sló hann við tí í tað fimta *rixfabeinið*, og helti út hansara innangoymslur til jarðar, og slerdi hann ikki aftur; og hann doyði. So Jó·áb og Á·bi·sjāi, bróðir hansara, eltu eftir Sjē·bā Bich·ri-s syni.

11 Og ein av Jó·áb-s monnum stóð hjá honum, og segði: Hann ið hevur tokka í Jó·áb-i, og hann sum *er* fyri Dávidi, *fari* hann aftaná Jó·áb-i.

12 Og Á·mā·sā veltist í blóði á

miðjum hövuðsvegnum. Og tá ið maðurin sá at alt fólkíð stóðu stillir, flutti hann Á-má-sá út av hövuðsvegnum út í akurin, og kastaði spjorr omanyvir hann, tá ið hann sá at hvør tann, ið kom framvið hann, stóð stillur.

13 Tá ið hann var fluttur út av hövuðsvegnum, fór alt fólkíð áfram aftaná Jó-ab-i, at elta eftir Sjē-bā Bich-rī-s syni.

14 ¶ Og hann fór ígjøgnum allar Ísraels áttargreinir at Abel, og til Bēth-má-ā-kūh, og allar Bē-rīt-arnar; og teir vórðu savnaðir saman, og fóru eisini eftir honum.

15 Og teir komu og kringsettu hann í Abel Bēth-má-ā-kūh, og teir blakaðu upp ein bakka ímóti staðinum, og hann stóð í rennuni; og alt fólkíð, sum var við Jó-ab-i, bardu múrin, at blaka hann niður.

16 ¶ Tá rópaði ein vís kvinna út úr staðinum, Hoyrið, hoyrið; sigið, eg biði tykkum, við Jó-ab, Kom nær higar, at eg má tala við teg.

17 Og tá ið hann var komin nær henni, segði kvinnan, Ert tú Jó-ab? Og hann svaraði, Eg eri hann. Tá segði hon við hann, Hoyr orðini hjá tænastumoy tíni. Og hann svaraði, Eg hoyri.

18 Tá talaði hon, og segði, Teir vóru vanir at tala í gamlari tíð, og siga, Teir fara vist at biðja um tilráðing í Abel; og soleiðis endaðu teir málið.

19 Eg eri ein av teimum sum eru fríðsóm og trúföst í Ísrael: tú søkirt at oyða ein stað og eina móður í Ísrael: hví vilt tú svølgja upp HARRANS arvalut?

20 Og Jó-ab svaraði og segði, Fjart veri tað, fjart veri tað frá mær, at eg skuldi svølgta upp, ella oytt.

21 Málið er ikki soleiðis: men ein maður av E-phrā-im fjalli,

Sjē-bā Bich-rī-s sonur at navni, hevur lyft upp sína hond ímóti kongi, ja, ímóti Dávidi: flýggja hann einans, og eg vil fara avstað frá staðinum. Og kvinnan segði við Jó-ab, Sí, hans høvur skal verða tveitt tær yvirum múrin.

22 Tá fór kvinnan at øllum fólkinum í sínum vísdómi. Og teir skóru av høvur Sjē-bā Bich-rī-s sonar, og kastaðu tað út til Jó-ab-s. Og hann blásti lúður, og teir tóku seg aftur frá staðinum, hvør maður til tjald sítt. Og Jó-ab fór aftur til Jerusalem til kongs.

23 ¶ Men Jó-ab var yvir øllum herliðinum av Ísrael; og Bē-nāi-ah Jē-hōi-ā-dā sonur var yvir Kēr-ē-thīt-unum og yvir Pē-lē-thīt-unum:

24 Og Á-dōr-ām var yvir íkastinum; og Jē-hō-sjā-phāt Á-hi-lūd-s sonur var skrásetari:

25 Og Sjē-vā var skrivari; og Zā-dōk og Á-bjā-thār vóru prestarnir:

26 Og eisini Ī-rā Já-ir-it-i var ein fremstur stjórnari kring Dávid.

KAPITUL 21

TÁ var ein hungursneyð á døgum Dávids í trý ár, ár eftir ár; og Dávid fregnaði av HARRANUM. Og HARRIN svaraði, Tað er fyri Saul, og fyri hansara blóðiga hús, av tí at hann vá Gibeonitarnar.

2 Og kongur rópaði Gibeonitarnar, og segði við teir; (Gibeonitarnir vóru nú ikki av børnum Ísraels, men av leivdini av Amoritunum; og børn Ísraels høvdu svorið teimum; og Saul søkti at vega teir í sínum vandlæti fyri børn Ísraels og Judah.)

3 Hvørsvogna Dávid segði við Gibeonitarnar, Hvat skal eg gera fyri tykkum? og hvarvið skal eg

gera sáttargerðina, at tit mega vælsigna HARRANS arvalut?

4 Og Gibeonitarnir søgdu við hann, Vit vilja einkið silvur ella gull hava av Sauli, ella av húsi hans; eiheldur skalt tú fyri okkum drepa nakran mann í Ísrael. Og hann segði, Hvat tit fara at siga, tað vil eg gera fyri tykkum.

5 Og teir svaraðu kongi, Tann maður sum tærði okkum upp, og sum upphugaði ímóti okkum at vit skuldu oyðast frá at verða verandi í nøkrum av Ísraels breddum,

6 Lat sjeý menn av hansara sonum flýggjast okkum, og vit vilja heingja teir upp fyri HARRANUM í Gí-bē-úh Sauls, hvønn HARRIN valdi. Og kongur segði, Eg vil geva teir.

7 Men kongur spardi Mē-phí-bō-sjēth, son Jónathans Sauls sonar, orsakað av HARRANS eiði sum var ímillum teir, ímillum Dávid og Jónathan Sauls son.

8 Men kongur tók teir báðar synir Riz'-pūh Aí-áh dóttur, sum hon fœddi Sauli, Ármó-ní og Mē-phí-bō-sjēth; og teir fimm synirnar hjá Michal Sauls dóttur, sum hon aldi upp fyri Á-dri-él Bár-zil-lá-i-s son Mē-hó-lá-thít-a:

9 Og hann flýggjaði teir í hendur Gibeonitanna, og teir hongdu teir á heygnum frammi fyri HARRANUM: og teir fullu allir sjeý saman, og vórðu tiknir av lívi í heystardøgnum, í fyrstu døgnum, í byrjanini av byggheysti.

10 ¶ Og Riz'-pāh Aí-áh dóttir tók sekkjaklæði, og breiddi sær tað uppá klettin, frá byrjanini av heysti inn til vatn dryppaði á tey úr himni, og loyvdí hvørki fuglunum í luftini at hvíla á teimum um dagin, ella markarinnar djórum um náttina.

11 Og tað varð sagt Dávidi

hvat Riz'-pāh Aí-áh dóttir, medkona Sauls, hevði gjørt.

12 ¶ Og Dávid fór og tók beinini hjá Sauli og beinini hjá Jónathani, syni hansara, frá monnum Já'-bēs-j-gí-lē-ād-s, sum høvdu stolið tey av gøtu Beth'-sjān-s, har Philistarnir høvdu hongt teir, tá ið Philistarnir høvdu vigið Saul í Gíl-bó-á:

13 Og hann førði upp haðani beinini hjá Sauli og beinini hjá Jónathani, syni hansara; og teir savnaðu beinini hjá teimum ið vóru hongdir.

14 Og beinini hjá Sauli og Jónathani, syni hansara, jarðaðu teir í landi Benjamins í Zē-lāh, í gravhýsi Kisj, faðirs hansara; og teir útintu alt sum kongur ábeyð. Og aftaná tað varð Guð bønauður fyri landið.

15 ¶ Harafturat høvdu Philistarnir enn kríggj aftur við Ísrael; og Dávid fór oman, og hansara tænarar við honum, og bardust ímóti Philistunum: og Dávid gjørdist ørmaktaður.

16 Og Ísj'-bi-bē-nób, sum var av sonum risans, vektin á hvørs spjóti vigaði trý hundrad sjē-kklar av messing í vekt, hann var gyrdur við nýggjum svørði, og hugsaði at havt vigið Dávid.

17 Men Á'-bi-sjāi Zēr-ú-jūh sonur kom honum til hjálpar, og sló Philistan, og drap hann. Tá svóru menninir hjá Dávidi honum, og søgdu, Tú skalt ikki meira fara út við okkum til orrustu, at tú sløkki ikki ljós Ísraels.

18 Og tað hendi eftir hetta, at tað varð aftur orrusta við Philistarnar í Gób: Sib'-bē-kāi Hū-sjā-thít-i drap tá Saph, sum var av sonum risans.

19 Og tað varð aftur orrusta í Gób við Philistarnar, har Ēl-há-nān Já'-ā-rē-ór-ē-gim-s sonur, ein Beth-lehemití, vá bróður Gó'-li-āth-s Gít-tít-a, stavurin

á hvørs spjóti var eins og vevbummur.

20 Og það varð enn ein orrusta í Gáth, hvar var ein maður av *míklum* vakstrarmáli, sum hevði á hvørji hond seks fingrar, og á hvørjum fóti seks tær, fyra og tjúgu í tali; og eisini hann var føddur risanum.

21 Og tá ið hann trossaði Ísrael, vá Jónathan Sjim'ê-á sonur, Dávids bróðir, hann.

22 Hesir fyra vórðu føddir risanum í Gáth, og fullu við hondini á Dávidi, og við hondini á hansara tænarum.

KAPITUL 22

OG Dávid talaði við HARRAN orðini av hesum songi, í tí degi *sum* HARRIN hevði friað hann út úr hondini á øllum hansara figgindum, og út úr hondini á Sauli:

2 Og hann segði, HARRIN *er* klettur mín, og festningur mín, og mín útfriari;

3 Guð klettur míns; á hann vil eg troysta: *hann er* mín skjöldur, og horn frelsu mínar, mítt høga torn, og mítt skjól, mín frelsari; tú frelsirt meg frá harðskapi.

4 Eg vil kalla á HARRAN, sum *er* verður at verða prisaður: so verði eg frelstur frá mínum figgindum.

5 Tá ið deyðans báur umringaðu meg, flóðirnar av ógudiligum monnum gjørdu meg ræddan;

6 Sorgir helvitis umringaðu meg umkring; deyðans snerrur komu mær á mæti;

7 Í míni neyð eg *tá* kallaði á HARRAN, og rópaði til Guðs míns: og hann hoyrði mína rødd úr sinum templi, og mítt róp fór inn í hans oyru.

8 Tá skalv og nøtraði jørðin; grundvøllir himins fluttust og ristust, tí hann var vreiður.

9 Tað fór upp ein roykur út

úr hansara nasum, og eldur út úr hans munnli upptærði: kol vórðu kynd av tí.

10 Hann boygdi himnarnar eisini, og kom niður; og myrkur var undir hansara fótum.

11 Og hann reið á kerubi, og fleyg; og hann varð sæddur á veingjum vindsins.

12 Og hann gjørdi myrkur *til* tjaldbúðir rundan um seg, myrk vøtn, og tjúkk skýggj loftanna.

13 Igjøgnum bjartleikan fyri framman honum vórðu kol av eldi kynd.

14 HARRIN sló toru frá himni, og hin Hægsti mælti rødd síni.

15 Og hann sendi út ørvar, og spjaddi teir; snarljós, og loypti ekka á teir.

16 Og havsins rennur komu til sjóndar, heimsins grundvøllir vórðu avhuldur, við HARRANS hartan, við blakinum av anda-dráttinum av hansara nasum.

17 Hann sendi úr erva, hann meg tók; hann dró meg úr mongum vøtnum;

18 Hann friaði meg út frá mínum sterka figginda, og frá teimum ið hataðu meg: tí teir vóru ov sterkir fyri meg.

19 Teir komu mær á mæti á degnum av mínum skadatilburði: men HARRIN var mín stuðul.

20 Hann førði meg fram eisini inn í eitt stórt pláss: hann friaði meg út, tí hann fragdaðist í mær.

21 HARRIN endurgalt mær samsvarandi míni rættvísi: samsvarandi reinleikanum av mínum hondum hevur hann viðurgoldið mær.

22 Tí eg havi hildið HARRANS vegir, og havi ikki vondliga vikið frá mínum Guði.

23 Tí at allir hansara dómar vóru frammi fyri mær: og *hvat viðvíkur* hans ásetingum, eg veik ikki frá teimum.

II. SÁMUEL 22

24 Eg var eisini reiðiligur frammi fyrri honum, og havi hildið meg frá míni misgerð.

25 Tí hevur HARRIN endurgoldið mær samsvarandi míni rættvísi; samsvarandi mínum reinleika í síni eygsjón.

26 Hjá tí miskunnarfulla vilt tú sýna teg miskunnarfullan, og hjá tí reiðiliga manninum vilt tú sýna teg reiðiligan.

27 Hjá tí reina vilt tú sýna teg reinan; og hjá tí rangvørga vilt tú sýna teg ósmakksaman.

28 Og tað nívdá fólkið vilt tú frelsa: men tíni eygu *eru* á hinar hástóru, *fyrri at* tú mást føra *teir* niður.

29 Tí at tú *ert* mín lampa, O HARRI: og HARRIN vil lýsna mítt myrkur.

30 Tí við tær havi eg runnið ígjøgnum eina fylking: við mínum Guði havi eg lopið uppum múr.

31 *Hvat víðvíkur* Guði, hansara vegur *er* fullkomin; HARRANS orð *er* roynt: hann *er* ein skjöldur fyrri øllum teimum ið troysta á hann.

32 Tí at hvør *er* Guð, uttan HARRIN? og hvør *er* ein klettur, uttan vár Guð?

33 Guð *er* mín styrki og kraft: og hann ger mín veg fullkomnan.

34 Hann ger mínar føtur sum hinda *føtur*: og setur meg á míni høgu støð.

35 Hann lærir mínar hendur at kriggjast; so at ein bogi av stál verður brotin av mínum ørnum.

36 Tú hevurt eisini givið mær skjöldur frelsu tinar: og tín mildleiki hevur gjørt meg miklan.

37 Tú hevurt størrað um míni fet undir mær; so at mínir føtur ikki gliðu.

38 Eg havi elt mínar figgindar, og oytt teir; og vendi ikki aftur, fyrr enn eg hevði tært teir upp.

Takkarveitanarpsálmur Dávids

39 Og eg havi tært teir upp, og sært teir, at teir ikki kundu reisast: ja, teir eru falnir undir fótum mínum.

40 Tí at tú hevurt gyrt meg við styrki til orrustu: teir, sum risu upp ímóti mær, hevurt tú undirlagt undir meg.

41 Tú hevurt eisini givið mær nakkarnar á mínum figgindum, at eg mátti oyða teir sum hata meg.

42 Teir hugdu, men *har var* eingin at frelsa; á HARRAN *emttá*, men hann svaraði teimum ikki.

43 Tá bardi eg teir so smáar sum jarðarinnar dust, eg trampaði teir sum evjuna í gøtuni, og spreiddi teir umkring.

44 Tú hevurt eisini friað meg út frá trætíngum fólks míns, tú hevurt varðað meg *til at vera* høvur hinna heidnu: eitt fólk, *sum* eg ikki kendi, skal tæna mær.

45 Fremmandir skulu undirgeva seg mær: so skjótt sum teir hoyra, skulu teir vera lýdnir fyrri mær.

46 Fremmandir skulu svinna burt, og teir skulu vera ræddir úr sínum trongu plássum.

47 HARRIN livir; og vælsignaður *veri* mín klettur; og upphevaður *veri* Guð klettur frelsu mínar.

48 Tað *er* Guð sum hevur *fyrri* meg, og sum førir niður fólkið undir meg,

49 Og sum førir meg fram frá mínum figgindum: tú hevurt eisini lyft meg upp til hæddar uppum teir sum risu upp ímóti mær: tú hevurt friað meg út frá tí harðliga manninum.

50 Tí vil eg geva tær tøkki, O HARRI, millum hinar heidnu, og eg vil syngja *lovprísingar* at tínum navni.

51 *Hann er* frelsutornið hjá sínum kongi: og sýnir miskunn móti sínum salvaða, at Dávidi, og fyrri sáði hans um allar ævir.

KAPITUL 23

MEN hesi veri hini síðstu orð Dávids. Dávid Ísais sonur segði, og maðurin sum varð reistur upp til hæddar, hin salvaði Guðs Jákuþs, og Ísraels søti psálmistur, segði,

2 HARRANS Andi talaði við mær, og hans orð var í mini tungu.

3 Ísraels Guð segði, Ísraels Klettur talaði til mín, Hann, ið stjórnar yvir monnum, má vera rættlátur, og stjórna í Guðs ótta.

4 Og hann skal vera sum ljós morgunsins, tá ið sólin rísur, enntá ein morgun uttan skýggj; eins og tað mjúka grasið, sum sprettur úr jörðini, við klárum skini eftir regn.

5 Hóast mitt hús veri ikki soleiðis hjá Guði; tó hevur hann gjørt við meg ævigtvarandi sáttmála, skipaðan í øllum lutum, og vissan: tí at hetta er øll mín frelsa, og øll mín trá, tó at hann fáði tað ei at grógva.

6 ¶ Men Bē-lī-āl-s synir skulu allir samlir verða sum tornir stoyttir burt, tí at teir kunnu ikki takast við hondum:

7 Men tann maður, ið nemur við teir, má vera girdur við jarni og stavspjóti; og teir skulu fullkomiliga verða brendir við eldi í sama plássi.

8 ¶ Hesi veri nøvnini hjá mektigu monnunum sum Dávid hevði: Tāch-mō-nit'-in sum sat í sætinum, fremstur millum høvuðsmenninar; hin sami var Ad'-i-nō Ēz-nit'-i: hann hevjaði spjót sitt ímóti átta hundrad, sum hann vá um eina leið.

9 Og eftir hann var El-ē-á-zār, sonur Dódo-s Ā-hō-hit'-a, ein av teimum trimum mektigu monnunum við Dávidi, tá ið teir trossaðu Philistarnar sum har

vóru savnaðir saman til orrustu, og Ísraels menn vóru farnir avstað:

10 Hann reistist, og sló Philistarnar, inntil hond hans var útlúgvað, og hond hansara krøktist at svørðinum: og HARRIN virkaði miklan sigur tann dagin; og fólkio vendi aftur eftir honum bert til at taka herfong.

11 Og eftir hann var Sjam'-mah Á-gēe sonur Hār-ā-rit'-i. Og Philistarnir vóru savnaðir saman í eina fylking, har eitt jarðarstykki var, fult av flatbønum: og fólkio flýddi frá Philistunum.

12 Men hann stóð í miðjum lendinum, og vardi tað, og tá Philistarnar: og HARRIN virkaði miklan sigur.

13 Og triggir av teimum triati fremstu fóru oman, og komu til Dávids í heystartíðini til Adullams helli: og Philistanna fylking sló upp í Ré-phā-im-s-dalinum.

14 Og Dávid var tá í einum virki, og setuliðið hjá Philistunum var tá í Beth-lehem.

15 Og Dávid longdist, og segði, Á, at ein vildi givið mær drykk av vatninum úr Beth-lehem-s brunni, sum er við portrið!

16 Og teir triggir mektigu menninir brutu ígjøgnum herliðini hjá Philistunum, og drógu vatn úr Beth-lehem-s brunni, sum var við portrið, og tóku tað, og ferdur tað til Dávids: hóast hetta vildi hann ikki drekka harav, men helti tað út at HARRANUM.

17 Og hann segði, Fjart veri tað frá mær, O HARRI, at eg skuldi gjørt hetta: er hetta ikki blóðið av monnunum sum fóru í váða um síni lív? tí vildi hann ikki drekka tað. Hesar lutir gjørdur hesir triggir mektigu menn.

18 Og Á-bī-sjāi, bróðir Jó'-āb-s, sonur Zēr-ú-jūh, var fremstur

II. SÁMUEL 24

Syndin hjá Dávid í at upptelja fólkið

millum tríggar. Og hann hevði spjót sitt imóti trý hundrad, og vá teir, og hevði navnið millum tríggar.

19 Var hann ikki mest heiðursamur av trimum? tí var hann teirra høvuðsmaður: kortini náddi hann ikki at teimum *fyrstu* trimum.

20 Og Bē-nāi-áh Jē-hōi-ā-dā sonur, sonur eitt reystmenni, úr Káb-zēel, hvør gjørt hevði mangar gerningar, hann vá tveir leyvulíkar menn úr Móab: hann fór eisini niður og vá eitt ljón í miðjari holu í snjótið:

21 Og hann vá ein Egypta, ein glæsíligan mann: og Egyptin hevði spjót í síni hond; men hann fór oman til hansara við stavi, og sleit spjótið úr hond Egyptans, og vá hann við egna spjóti hans.

22 Hesar *lutir* gjørdi Bē-nāi-áh Jē-hōi-ā-dā sonur, og hevði navnið millum tríggar mektigar menn.

23 Hann var meiri heiðursamur enn teir triati, men hann náddi ikki til hinar *fyrstu* tríggar. Og Dávid setti hann yvir livverju síni.

24 Ás-á-hēl, bróðir Jó-áb-s, var ein av teimum triati; Ēl-há-nān Dódo-s sonur úr Beth-lehem,

25 Sjam-māh Hár-ōd-it-i, Ē-lí-kā Hár-ōd-it-i,

26 Hē-lēz Pāl-tit-i, Í-rā Īk-kēsju sonur Tē-kō-it-i,

27 Á-bi-ē-zēr An-ē-tō-thit-i, Mē-būn-nāi Hū-sjā-thit-i,

28 Zāl-mōn Á-hō-hit-i, Má-hārāi Nē-tō-phā-tit-i,

29 Hē-lēb Bá-á-nāh sonur, ein Nē-tō-phā-tit-i, Ít-tāi Rī-bá-i-s sonur úr Gí-bē-ūh, av Benjamins børnnum,

30 Bē-nāi-áh Pi-rā-thōn-it-i, Hīd-dā-i úr áarløkum Gá-ásj,

31 Á-bi-ál-bōn Ár-bā-thit-i, Áz-má-vēth Bār-hū-mit-i,

32 Ē-lí-áh-bā Sjā-ál-bō-nit-i, av sonum Jās-j-ēn-s, Jónathan,

33 Sjam-māh Hár-ā-rit-i, Á-hī-ām Sjār-ār-s sonur Hár-ā-rit-i,

34 Ē-līph-ē-lēt Á-hās-bāns sonur, sonar Má-āk-ā-thit-an-s, Ē-lí-ām Á-hit-ō-phēl-s sonur Gí-lō-nit-i,

35 Hēz-rā-i Carmeliti, Pá-ā-rāi Ár-bit-i,

36 Í-gāl Náthans sonur úr Zó-bāh, Bá-ni Gáditi,

37 Zē-lēk Ammoniti, Ná-hārāi Beer-ō-thit-i, brynjuberi hjá Jó-áb Zēr-ú-jūh syni,

38 Í-rā – ein Íth-rit-i, Gá-rēb – ein Íth-rit-i,

39 Ū-rī-áh Hittiti: triati og sjeý í alt.

KAPITUL 24

OG aftur varð HARRANS vreiddi kynd imóti Israel, og hann rørdi Dávid imóti teimum til at siga, Farið, og teljið upp Ísrael og Judah.

2 Tí kongur segði til Jó-áb-s, høvuðsmann herliðsins, sum var hjá honum, Farið nú íggønum allar ættargreinir Ísraels, frá Dán alt til Bēer-sjē-bū, og teljið upp fólkið, at eg má vita talið á fólkinum.

3 Og Jó-áb segði við kong, HARRIN tín Guð nú leggi afturat fólkinum, hvussu mangir sumhelst teir veri seg, hundradfalt, og at eygu harra míns kongs mega sjá tað: men hvi fragdast harri mín kongur í hesum?

4 Kortini hevði orðið hjá kongi yvirvág imóti Jó-áb-i, og imóti høvuðsmønnum herliðsins. Og Jó-áb og høvuðsmenninir av herliðinum fóru út frá nærveru kongs, at upptelja fólk Ísraels.

5 ¶ Og teir fóru yvirum Jordan, og slógu upp í Á-rō-ēr, høgumegin við staðin sum liggur í miðjuni av Gáds ánni, og imóti Já-zēr:

6 Síðan komu teir til Gilead, og til lands Táh-tím-höd-sjís; og teir komu til Dán-já-án, og íkring til Zí-dón,

7 Og komu til vígvirki Týrusar, og til allar staðir Hívit-anna, og Cánaanitanna; og teir fóru út til suðurluta Judah, heilt til Bēer-sjē-bū.

8 So tá ið teir hövdu farið ígjøgnum alt landið, komu teir til Jerusalem við endan á níggju mánaðum og tjúgu dögum.

9 Og Jó-áb gav upp sam-löguna av talinum á fólkinum at kongi; og tað vóru í Ísrael átta hundrað túsund reystir menn sum drógu svørð; og menninir av Judah vóru fimm hundrað túsund menn.

10 ¶ Og Dávids hjarta sló hann, eftir at hann hevði talt upp fólkið. Og Dávid segði við HARRAN, Eg havi syndað stórligani í tí sum eg havi gjørt; og nú, eg bæni teg, O HARRI, tak burtur misgerð tænara tíns; tí eg havi gjørt sera dársamliga.

11 Tí tá ið Dávid var uppi um morgunin, kom HARRANS orð at prophetinum Gádi, siggjara Dávids, sigandi,

12 Far og sig við Dávid, Svá sigur HARRIN, eg bjóði tær trý ting; vel tær eitt av teimum, at eg má gera tað við teg.

13 So Gád kom til Dávids, og taldi honum, og segði við hann, Skulu sjeý ár av hungursneyð koma til tín í tínum landi? ella vilt tú flýggja í triggjar mánaðir frammanfyri tínum figgindum, meðan teir elta teg? ella at tað verði triggja daga drepsótt í tínum landi? ráðfør teg nú, og vita hvat svar eg skal bera aftur til hansara sum sendi meg.

14 Og Dávid segði við Gád, Eg eri í miklari trongstöðu: latum okkum nú falla inn í HARRANS hond; tí hansara

miskunnir eru miklar; og lat meg ikki falla inn í hond mans.

15 ¶ So HARRIN sendi drepsótt yvir Ísrael frá morgninum heilt til fyrskipaðu tíðina; og tað doyðu av fólkinum frá Dán heilt til Bēer-sjē-bū sjeiti túsund menn.

16 Og tá ið eingilin rætti út sína hond omanyvir Jerusalem at oyða tað, iðraði HARRIN seg um tað illa, og segði til eingilin sum oyddi fólkið, Tað er nóg mikið: steðga nú tíni hond. Og eingil HARRANS var við treskigólv Á-raû-náh Jē-bū-sít-a.

17 Og Dávid talaði við HARRAN tá ið hann sá eingilin sum sló fólkið, og segði, Sí, eg havi syndað, og eg havi gjørt vondliga: men hesir seyðir, hvat hava teir gjørt? lat tína hond, eg biði teg, vera ímóti mær, og ímóti húsi fadirs míns.

18 ¶ Og Gád kom tann dagin til Dávids, og segði við hann, Far niðan, og reis altar at HARRANUM í treskigólvi Á-raû-náh Jē-bū-sít-a.

19 Og Dávid, samsvarandi framsøgnini hjá Gádi, fór niðan, eins og HARRIN ábeyð.

20 Og Á-raû-náh hugdi, og sá kong og hansara tænarar koma áfram ímóti sær; og Á-raû-náh fór út, og boygdi seg frammi fyri kongi á sítt andlit á jørðina.

21 Og Á-raû-náh segði, Hvi er harri min kongur komin til tænara sín? Og Dávid segði, At keypa treskigólvið av tær, at byggja HARRANUM altar, at plágan má verða steðgað frá fólkinum.

22 Og Á-raû-náh segði við Dávid, Lat harra mín kong taka og ofra upp hvat honum tykir gott: sí, her veri oksar til brennioffur, og treskiamboð og onnur amboð av oksunum til við.

I. KONGABÓK I

Adonijah tilrænin kongadömið

23 Allar hesar *lutir* gav Á-raū-nāh, *sum* ein kongur, kongi. Og Á-raū-nāh segði við kong, HARRIN tūn Guð taki imóti tær.

24 Og kongur segði við Á-raū-nāh, Nei; men eg vil vissuliga keypa *tað* av tær til ein pris: eiheldur vil eg ofra brennioffur at HARRANUM Guði mínum av

tí sum einkið kostar mær. So Dávid keypti treskigólvið og oksarnar fyri fimmti sjé-kl-ar av silvuri.

25 Og Dávid bygdi har altar at HARRANUM, og ofraði brennioffur og friðoffur. So HARRIN bønast fyri landið, og plágan varð steðgað frá Israel.

FYRRA KONGABÓK,

EISINI KALLAÐ
TRIÐJA KONGABÓK.

KAPITUL I

DÁVID kongur var nú gamal og sligin í árum; og teir dekkadu hann við klæðum, men hann fekk ongan hita.

2 Hvørsvegna hansara tænarar søgdu við hann, Lat tað verða søkt til harra mín kong ein ung jomfrú: og lat hana standa frammi fyri kongi, og lat hana hjúkla *um* hann, og lat hana liggja í tinum favni, at harri mín kongur má fáa hita.

3 So teir søktu eftir vakrari gentu út igjøgnum allar breddar Ísraels, og funnu Á-bi-sjäg, eina Sjú-nām-mit'-u, og førdu hana til kongs.

4 Og gentan *var* sera vøkur, og hjúklaði *um* kong, og tænti fyri honum: men kongur kendi hana ikki.

5 ¶ Ád-ō-ni'-jäh Häg'-gith-ar sonur upphevjaði seg tá, og segði, Eg vil vera kongur: og hann tilbúði sær vagnar og hestmenn, og fimmti menn at renna frammanfyri sær.

6 Og faðir hansara hevði ikki misnøgdað hann til nakra tíð í at siga, Hví hevurt tú gjørt so? og eisini *var* hann sera vakur

maður; og *móðir* hansara fœddi hann aftaná Áb-sá-lóm.

7 Og hann rádførdist við Jō-áb Zēr-ú-jüh son, og við Á-bjä-thár prest: og teir fylgdu Ád-ō-ni'-jäh, og hjálptu *honum*.

8 Men Zá-dök prestur, og Bē-nāi'-äh Jē-hōi'-ä-dä sonur, og Náthan prophetur, og Sjim'-ē-i, og Ré'-i, og teir mektigu menninir sum *hoyrdu* til Dávids, vóru ikki við Ád-ō-ni'-jäh.

9 Og Ád-ō-ni'-jäh slátraði seyð og oksar og feitan fenað við Zó'hé-léth-s stein, sum *er* við Ēn-ró-gél, og rópaði allar sínar brøður – kongssynirnar, og allar menn Judah – tænarar kongs:

10 Men Náthan prophet, og Bē-nāi'-äh, og teir mektigu menninar, og Sálomon, brøður sín, rópaði hann ikki.

11 ¶ Hvørsvegna Náthan talaði við Bāth'-sjē-bū, móður Sálomons, og segði, hevurt tú ikki hoyrt at Ád-ō-ni'-jäh Häg'-gith-ar sonur ríkir, og Dávid, harri okkara, veit ikki *av tí*?

12 Kom tí nú, og lat meg, eg biði teg, geva tær tilráðing, at tú mást bjarga tinum egna livi, og livi sonar tins Sálomons.

13 Far og slepp nær inn til Dávid kongs, og sig við hann, Svört tú ikki, harri mín, O kongur, tíni tænaströng, og segðirt, Vissuliga skal Sálomon, sonur tín, ríkjá eftir meg, og hann skal sita uppiá háseti mínum? hví ríkir tá Ád-ö-ní-jáh?

14 Sí, meðan tú enn talar har við kong, vil eg eisini koma inn eftir teg, og staðfesta tíni orð.

15 ¶ Og Bāth'-sjē-bā fór inn til kongs í kamaríð: og kongur var sera gamalur; og Á-bí-sjág, Sjú-nām-mít-an, tænti fyrri kongi.

16 Og Bāth'-sjē-bā boygdi seg, og inti heiðurslútan fyrri kongi. Og kongur segði, Hvat vildirt tú?

17 Og hon segði við hann, Mín harri, tú svört við HARRAN tín Guð fyrri tænaströng, og segðirt, Vissuliga skal Sálomon, sonur tín, ríkjá eftir meg, og hann skal sita uppiá háseti mínum.

18 Og sí, nú ríkir Ád-ö-ní-jáh; og tú, harri mín kongur, veitst nú ikki av tí:

19 Og hann hefur slátrað oksar og feitan fenað og seyð í ríkiligleika, og hefur rópað allar synir kongs, og Á-bjá-thár prest, og Jó'-āb, hövuðsmannin av herliðinum: men Sálomon, tænarar tín, hefur hann ikki rópað.

20 Og tú, harri mín, O kongur, eyguni á øllum Ísrael eru á teg, at tú skuldirt siga teimum hvør skal sita á háseti harra míns kongs eftir hann.

21 Annars man tað bera á, tá ið harri mín kongur fer at sova hjá fedrum sínum, at eg og sonur mín Sálomon verða roknað sum brotsgerarar.

22 ¶ Og sí, meðan hon enn talaði við kong, kom Náthan prophetur eisini inn.

23 Og tey taldu kongi, og sögdu, Sí Náthan prophet,

Og tá ið hann var komin inn framfyrri kong, boygdi hann seg frammi fyrri kongi við andliti sínum til jarðar.

24 Og Náthan segði, Mín harri, O kongur, hevurt tú sagt, Ád-ö-ní-jáh skal ríkjá eftir meg, og hann skal sita uppiá háseti mínum?

25 Tí at hann er farin oman henda dag, og hefur slátrað oksar og feitan fenað og seyð í ríkiligleika, og hefur rópað allar kongssynirnar, og hövuðsmenn herliðsins, og Á-bjá-thár prest; og sí, teir eta og drekka frammi fyrri honum, og siga, Guð varði Ád-ö-ní-jáh kong.

26 Men meg, *enmtá* meg, tín tænarar, og Zá'-dök prest, og Bē-nāi'-āh Jē-hōi'-ā-dā son, og tænarar tín Sálomon, hefur hann ikki rópað.

27 Er hetta gjørt av harra mínum kongi, og tú hevurt ikki sýnt tinum tænarar tað, hvør ið skuldi sita á háseti harra míns kongs eftir hann?

28 ¶ Tá svaraði Dávid kongur og segði, Rópið mær Bāth'-sjē-bū. Og hon kom inn í nærveru kongs, og stóð frammi fyrri kongi.

29 Og kongur svór, og segði, Sum HARRIN livir, sum hefur endurloyst mína sál úr allari neyð,

30 Júst sum eg svór nær við HARRAN Guð Ísraels, og segði, Vissuliga skal Sálomon, sonur tín, ríkjá eftir meg, og hann skal sita uppiá háseti mínum í mitt stað; jást soleiðis vil eg vissuliga gera henda dag.

31 Tá boygdi Bāth'-sjē-bā seg við sínum andliti til jarðar, og inti heiðurslútan móti kongi, og segði, Lat harra mín, Dávid kong, liva um ævir.

32 ¶ Og Dávid kongur segði, Rópið mær Zá'-dök prest, og Náthan prophet, og Bē-nāi'-āh

I. KONGABÓK I

Jē-hōi'-ā-dā son. Og teir komu framfyri kong.

33 Kongur segði eisini við teir, Takið við tykkum tænararnar hjá harra tykkara, og fáid Sálomon, son mín, at riða uppiá mínum egna múldjóri, og ferid hann oman til Gí'-hön:

34 Og latið Zá'-dök prest og Náthan prophet salva hann har *til* kong yvir Ísrael: og blásið við lúðrinum, og sigið, Guð varði Sálomon kong.

35 Síðan skulu tit koma upp aftaná honum, at hann má koma og sita uppiá mínum háseti; tí hann skal vera kongur í mítt stað: og eg havi útnevnt hann til at vera stjórnara yvir Ísrael og yvir Judah.

36 Og Bē-nāi'-āh Jē-hōi'-ā-dā sonur svaraði kongi, og segði, Á'-mēn: HARRIN Guð harra míns kongs sigi so *við*.

37 Eins og HARRIN hevur verið við harra mínum kongi, enntá soleiðis veri hann við Sálomoni, og geri hásetið hjá honum miklari enn hásetið hjá harra mínum Dávidi kongi.

38 So Zá'-dök prestur, og Náthan prophetur, og Bē-nāi'-āh Jē-hōi'-ā-dā sonur, og Kēr-ē-thit'-arnir, og Pē-lē-thit'-arnir, fóru oman, og fingi Sálomon at riða uppiá múldjóri Dávids kongs, og førdu hann til Gí'-hön.

39 Og Zá'-dök prestur tók eitt oljuhörn úr tabernaklinum, og salvaði Sálomon. Og teir blástu lúðurin; og alt fólkíð segði, Guð varði Sálomon kong.

40 Og alt fólkíð kom upp aftaná honum, og fólkíð pípaði við ljóðpípum, og fegnadist við miklari frøi, so at jørðin skrædn-aði við ljóðinum av teimum.

41 ¶ Og Ad-ō-ní'-jäh og allir gestirnir, sum hjá honum *vóru*, hoyrdu *tað*, *beint* sum teir

Sálomon verður salvaður til kong

høvdu lokið við at eta. Og tá ið Jó'-āb hoyrði ljóðið av lúðrinum, segði hann, Hvi *er hetta* ljóðið av staðinum *sum* er í uppstigi?

42 Og meðan hann enn talaði, sj, *tá* kom Jónathan, sonur Á'-bjā-thār prests: og Ad-ō-ní'-jäh segði við hann, Kom inn; tí at tú *ert* reystur maður, og bert góð tíðindir.

43 Og Jónathan svaraði og segði við Ad-ō-ní'-jäh, Sanniliga hevur harri okkara Dávid kongur gjørt Sálomon *til* kong.

44 Og kongur hevur sent við honum Zá'-dök prest, og Náthan prophet, og Bē-nāi'-āh Jē-hōi'-ā-dā son, og Kēr-ē-thit'-arnar, og Pē-lē-thit'-arnar, og teir hava fingið hann at riða á múldjóri kongs:

45 Og Zá'-dök prestur og Náthan prophetur hava salvað hann *til* kong í Gí'-hön: og teir eru konnir upp haðani fagnandi, so at *tað* rang aftur í staðinum. *Hetta er* gangurin sum tit hava hoyrt.

46 Og eisini situr Sálomon á háseti kongadømisins.

47 Og harafturat komu tænarar kongs at vælsigna harra okkara Dávid kong, og søgdu, Guð geri navn Sálomons betri enn navn titt, og geri háseti hansara miklari enn titt háseti. Og kongur boygdi seg á songini.

48 Og eisini segði kongur svá, Vælsignaður veri HARRIN Guð Ísraels, sum hevur givið *ein* til at sita á mínum háseti henda dag, míni eygu enntá siggja *tað*.

49 Og allir gestirnir, sum *vóru* hjá Ad-ō-ní'-jäh, vórðu ræddir, og lögdu avstað, og fóru hvør maður sín veg.

50 ¶ Og Ad-ō-ní'-jäh óttaðist vegna Sálomon, og reistist, og fór, og tók fatur í horn altarsins.

51 Og *tað* varð talt Sálomoni,

og sagt, Sí, Ád-ō-nī'-jāh óttast Sálomon kong: tí sí, hann hevur tikið fatur í horn altarsins, og sagt, Lat Sálomon kong svørja mær í dag, at hann vil ikki vega sín tænarar við svørði.

52 Og Sálomon segði, Um hann vil sýna seg verdigan mann, skal ikki hár av honum falla til jarðar: men um vondska finst í honum, skal hann doyggja.

53 So Sálomon kongur sendi, og teir førdu hann oman frá altarinum. Og hann kom og boygdi seg fyri Sálomon kongi: og Sálomon segði við hann, Far til hús títt.

KAPITUL 2

MEN dagarnir hjá Dávidi drógust nær, at hann skuldi doyggja; og hann álegði Sálomoni, syni sinum, og segði,

2 Eg fari veg alrar jarðarinnar: vert tú tí sterkur, og sýn teg *sum* mann;

3 Og halt álegging HARRANS Guðs tíns, at ganga í vegum hans, at halda hans ásetingar, og boðini hjá honum, og dómar hans, og vitnisburðir hans, eins og skrivað stendur í Mósélógini, at tú mást *hava* framgongd í øllum sum tú gert, og hvagarsumhelst tú vendirt tær:

4 At HARRIN má halda áfram sitt orð sum hann talaði við-víkjandi mær, og segði, Um tíni børn gevi gætur eftir vegi sinum, at ganga frammi fyri mær í sannleika við øllum sinum hjarta og við allari síni sál, *tá* skal tað ikki svitast tær, (segði hann,) ein mann á háseti Ísraels.

5 Harafturat veitst tú eisini hvat Jó-ab Zēr-ú'-jūh sonur gjordi við meg, og hvat hann gjordi við teir báðar høvuðsmenninar av herliðum Ísraels, innat Abneri Nērs syni, og innat Á-má-sa

Jē'-thērs syni, sum hann vá, og í friðartíð úthelti krígsblóð, og koyrði krígsblóð á sín gyrdil sum *var* um lendar hansara, og í sínar skógvar sum *vóru* á fótum hansara.

6 Ger tí samsvarandi visdómi tínum, og lat ikki hansara gráa høvd fara niður til gravar í friði.

7 Men sýn blídni at sonum Bār-zil'-lā-i-s Gileadita, og lat teir vera av teimum ið eta við títt borð: tí soleiðis komu teir til mín, *tá* ið eg flýddi uppá grund av Ab'-sā-lōm-i, bróður tínun.

8 Og sí, *tú* hevurt hjá tær Sjim'-ē-i Gera son, ein Benjamit úr Bā-hú'-rim, sum bannaði meg við herviligari banning á tí degi *tá* ið eg fór til Mā-há'-nā-im: men hann kom oman at hitta meg við Jordan, og eg svór fyri honum við HARRAN, og segði, Eg vil ikki taka teg av lívi við svørðinum.

9 Halt hann tí nú ikki sakleysan: tí at tú *ert* ein visur maður, og veitst hvat tú áttirt at gera honum; men hansara gráa høvd *skalt* tú føra niður til gravar við blóði.

10 So Dávid svav hjá fedrum sinum, og varð jarðaður í staði Dávids.

11 Og dagarnir, sum Dávid ríkti yvir Ísrael, *vóru* fjørutí ár: sjeý ár ríkti hann í Hē'-brōn, og triati og trý ár ríkti hann í Jerusalem.

12 ¶ Tá settist Sálomon á háseti Dávids, faðirs síns; og hansara kongadømi varð stórliga grundfest.

13 ¶ Og Ád-ō-nī'-jāh Hāg'-gīth-ar sonur kom til Bāth'-sjē-bū, móður Sálomons. Og hon segði, Kemurt tú fríðsamliga? Og hann segði, Friðsamliga.

14 Harafturat segði hann, Eg havi eitthvørt at siga við teg. Og hon segði, Sig víðari.

I. KONGABÓK 2

Sálonon tekur av lívi Adonijah

15 Og hann segði, Tú veitst at kongadæmið var mitt, og *at* alt Ísrael settu síni andlit á meg, at eg skuldi ríkja: kortini er kongadæmið vent ikring, og er vorðið bróður míns: tí at tað var hansara frá HARRANUM.

16 Og nú biði eg eina umbøn av tær, nokta mær ikki. Og hon segði við hann, Sig víðari.

17 Og hann segði, Tala, eg biði teg, við Sálonon kong, (tí hann vil ikki siga tær nei,) at hann gevi mær Á-bi-sjág, Sjú-nám-mít'-una, til konu.

18 Og Báth'-sjè-bá segði, Gott; eg vil tala fyri teg við kong.

19 ¶ Tí fór Báth'-sjè-bá til Sálonon kongs, at tala við hann fyri Ad-ò-ní'-jah. Og kongur reis upp at mæta henni, og boygdi seg at henni, og settist niður á sitt háseti, og fekk sæti at verða sett til kongsmóðurina; og hon setti *seg* við høguru hond hansara.

20 So segði hon, Eg trái eina líta umbøn av tær; *eg biði teg*, sig mær ikki nei. Og kongur segði við hana, Umbið víðari, móðir mín: tí eg vil ikki siga tær nei.

21 Og hon segði, Lat Á-bi-sjág, Sjú-nám-mít'-una, verða givna Ad-ò-ní'-jah, bróður tínum, til konu.

22 Og Sálonon kongur svaraði og segði við móður sína, Og hví umbiðurt tú Á-bi-sjág, Sjú-nám-mít'-una, til Ad-ò-ní'-jah? umbið honum kongadæmið eisini; tí hann *er* eldri bróðir mín; enntá honum, og Á-bj-á-thár presti, og Jó-áb Zér-ú-jüh syni.

23 Tá svór Sálonon kongur við HARRAN, *og* segði, Guð geri soleiðis við meg, og meira við, um Ad-ò-ní'-jah havi ikki talað hetta orð ímóti sínum egna lívi.

24 Nú tessvegna, *sum* HARRIN livir, sum hevur grundfest meg, og sett meg á háseti Dávids,

og sum hevur gjørt mær eitt hús, eins og hann fyrjattaði, *so* skal Ad-ò-ní'-jah verða tikin av lívi henda dag.

25 Og Sálonon kongur sendi við hendi Bè-nái'-ah Jè-hói'-á-dá sonar; og hann fell á hann, *so* at hann doyði.

26 ¶ Og við Á-bj-á-thár prest segði kongur, Slepp tær til An'-á-tóth, at egnu akrum tínum; tí at tú *ert* verdur til deyða: men eg vil ikki á hesi tíð taka teg av lívi, tí at tú bart ørk Harrans GUÐS frammi fyri Dávidi, faðir mínum, og av tí at tú hevurt verið nívdur í øllum sum faðir mín var nívdur í.

27 So Sálonon stoytti út Á-bj-á-thár frá at vera prestur at HARRANUM; at hann mátti uppfylla orðið hjá HARRANUM, sum hann talaði viðvíkjandi húsi E'-lís í Sjí'-löh.

28 ¶ Tá komu tíðindir til Jó-áb-s: tí Jó-áb hevði vent eftir Ad-ò-ní'-jah, hóast hann vendi ikki eftir Áb'-sá-lóm-i. Og Jó-áb flýddi til tabernakkul HARRANS, og tók fatur í horn' altarsins.

29 Og tað varð sagt Sálonon kongi at Jó-áb var flýddur til tabernakkul HARRANS; og sí, *hann er* við altarið. Tá sendi Sálonon Bè-nái'-ah Jè-hói'-á-dá son, *og* segði, Far, *og* fall á hann.

30 Og Bè-nái'-ah kom til tabernakkul HARRANS, og segði við hann, Svá sigur kongur, Kom fram. Og hann segði, Nei; men eg vil doyggja her. Og Bè-nái'-ah bar kongi orð aftur, sigandi, Svá sigur Jó-áb, og svá svaraði hann mær.

31 Og kongur segði við hann, Ger sum hann hevur sagt, og fall á hann, og jarða hann; at tú mást taka burtur tað sakleysa blóð, sum Jó-áb helti, frá mær, og frá húsi faðirs míns.

32 Og HARRIN skal venda

aftur hansara blóð uppá egna hövð hansara, sum fell á tveir menn rættvísari og betri enn hann, og vá teir við svörði, og faðir mín Dávid vitsti ikki *av tí, tað vil siga*, Abner Ners son, hövudsman av herliði Israels, og Á-mâ-sâ Jē-thēr-s son, hövudsman av herliði Judah.

33 Teirra blóð skal tí venda aftur á høvur Jó-ab-s, og á høvur sáds hans um ævir: men á Dávid, og á sád hans, og á hús hans, og á háseti hansara, skal vera friður um ævir frá HARRANUM.

34 So Bē-nāi-áh Jē-hōi-á-dā sonur fór upp, og fell á hann, og vá hann: og hann varð jarðaður í sinum egna húsi í oyðuni.

35 ¶ Og kongur setti Bē-nāi-áh Jē-hōi-á-dā son í hansara rúm yvir herliðinum; og Zá-dök prest setti kongur í Á-bjá-thår-s rúm.

36 ¶ Og kongur sendi og rópaði Sjim-ē-i, og segði við hann, Bygg tær eitt hús í Jerusaleml, og búgv har, og far ikki fram haðani nakrasteðs.

37 Tí tað skal verða, at á tí degi tú fert út, og fert yvirum áarløkin Kí-drón, skalt tú vita fyri vist at tú skalt vissuliga doyggja: títt blóð skal vera uppá tinum egna hövði.

38 Og Sjim-ē-i segði við kong, Framsøgnin er góð: eins og harri mín kongur hevur sagt, soleiðis vil tín tænarí gera. Og Sjim-ē-i dvaldist í Jerusaleml mangar dagar.

39 Og tað bar á við endan á trimum árum, at tveir av tænarum Sjim-ē-i-s runnu burtur at Á-chisj Má-á-káh syni, kongi av Gáth. Og teir søgdu Sjim-ē-i frá, og søgdu, Sí, tínir tænarar veri í Gáth.

40 Og Sjim-ē-i reistist, og saðlaði sin asna, og fór til Gáth til Á-chisj at søkja tænarar sínar:

og Sjim-ē-i fór, og førði tænarar sínar frá Gáth.

41 Og tað varð sagt Sálomoni at Sjim-ē-i var farin frá Jerusaleml til Gáth, og var komin aftur.

42 Og kongur sendi og rópaði Sjim-ē-i, og segði við hann, Fekk eg teg ikki at svørja við HARRAN, og sló fast fyri tær, og segði, Vita fyri vist, at á tí degi tú fert út, og gongurt útiomkring nakrasteðs, skalt tú vissuliga doyggja? og tú segðirt við meg, Tað orðið, sum eg havi hoyrt, er gott.

43 Hvi hevurt tú tá ikki hildið HARRANS eið, og tað boð sum eg havi álagt tær við?

44 Kongur segði harafturat til Sjim-ē-i-s, Tú veitst alla ta vondsku sum títt hjarta er loyniligt fyri, sum tú gjørdirt við Dávid, faðir mín: tí skal HARRIN venda aftur tína vondsku uppá títt egna hövð;

45 Og Sálomon kongur skal vera vælsignaður, og háseti Dávíds skal vera grundfest frammi fyri HARRANUM um ævir.

46 So kongur ábeyð Bē-nāi-áh Jē-hōi-á-dā syni; sum fór út, og fell á hann, at hann doyði. Og kongadømið var grundfest í Sálomons hond.

KAPITUL 3

OG Sálomon gjørði mágskap við Pharaoh kong av Egyptalandi, og tók dóttur Pharaohs, og førði hana inn í stað Dávíds, inn til hann hevði lokið við at byggja sítt egna hús, og HARRANS hús, og Jerusalems múr runt um.

2 Bert at fólkið sláturofraði í høgum plássum, tí at tað var einkið hús bygt navni HARRANS, inn til teir dagarnar.

3 Og Sálomon elskaði HARRAN, og gekk í ásetingum Dávíds, faðirs síns: bert at hann sláturofraði og brendi roykilsí í høgum plássum.

I. KONGABÓK 3

Sálomon sláturofrar í Gibeon

4 Og kongur fór til Gibeon at sláturofra har; tí at tað var tað mikla høga plássíð: eitt túsund brennioffur ofraði Sálomon á tí altarinum.

5 ¶ Í Gibeon birtist HARRIN fyrri Sálomoni í dreymi um náttina: og Guð segði, Umbíð hvat eg skal geva tær.

6 Og Sálomon segði, Tú hevurt sýnt tinum tænarum Dávidi, faðir mínum, mikla miskunn, samsvarandi sum hann gekk frammi fyrri tær í sannleika, og í rættvísi, og í reiðilgleika av hjarta við tær; og tú hevurt varðveitt honum hesa miklu blídni, at tú hevurt givið honum son at sita á hansara háseti, sum tað er henda dag.

7 Og nú, O HARRI Guð mín, hevurt tú gjørt tín tænarum til kong í stað Dávids, faðirs míns: og eg eri bert eitt lítið barn: eg veit ikki hvussu fara eigur út ella koma inn.

8 Og tín tænarar er í miðjum fólki tinum sum tú hevurt valt, eitt ikkið fólk, sum kann ei verða roknað upp ella talt fyrri fjøldleika.

9 Gev tí tinum tænarum eitt skiljandi hjarta at døma titt fólk, at eg má greina ímillum gott og ringt: tí hvør er førur fyrri at døma hetta so mikla fólk titt?

10 Og talan hóvaði Harranum, at Sálomon hevði umbíðið hetta.

11 Og Guð segði við hann, Av tí at tú hevurt umbíðið hetta, og hevurt ikki umbíðið tær sjálvum langt liv; eiheldur hevurt umbíðið ríkidómir til tín sjálvs, ella hevurt umbíðið lívið hjá tinum figgindum; men hevurt umbíðið tær skil til at greina dóm;

12 Sí, tí havi eg gjørt samsvarandi tinum orðum: sí, eg havi givið tær víst og skiljandi hjarta; so at tað var eingin líka sum tú undan tær, eiheldur eftir teg skal nakar risa líkur tær.

13 Og eg havi eisini givið tær tað sum tú ikki hevurt umbíðið, bæði ríkidómir, og heiður: so at tað skal ikki vera nakar millum kongarnar líkur tær allar dagar tinar.

14 Og um tú vilt ganga í mínum vegum, at halda minar ásetingar og míni boð, eins og faðir tín Dávid gekk, tá vil eg leingja um dagar tinar.

15 Og Sálomon vaknaði; og sí, tá var tað ein dreymur. Og hann kom til Jerusalem, og stóð frammi fyrri ork sáttmála HARRANS, og ofraði upp brennioffur, og ofraði friðoffur, og gjørði veitslu fyrri øllum sínum tænarum.

16 ¶ Tá komu tvær kvinnur, sum vóru skøkjur, til kongs, og stóðu frammi fyrri honum.

17 Og tann eina kvinnan segði, O harri mín, eg og henda kvinna dvøljast í einum húsi; og eg varð loyst frá barni við henni í húsinum.

18 Og tað hendi triðja dagin eftir at eg var loyst, at henda kvinna varð eisini loyst: og vit vóru saman; tað var eingin fremmandur við okkum í húsinum, uttan vit báðar í húsinum.

19 Og barnið hjá hesi kvinnu doyði um náttina; av tí at hon legðist yvir tað.

20 Og hon fór upp á midnátt, og tók son mín frá við síðuna av mær, meðan tín tænastrú svav, og legði tað í sín barm, og legði sitt deyða barn í mín barm.

21 Og tá ið eg fór upp um morgunin at geva mínum barni at sugva, sí, tá var tað deytt: men tá ið eg hevði umhugsað tað um morgunin, sí, tá var tað ikki sonur mín, sum eg fœddi.

22 Og hīn kvinnan segði, Nei; men tann livandi er sonur mín, og tann deyði er sonur tín. Og hendan segði, Nei; men

tann deyði *er* sonur tín, og tann livandi *er* sonur mín. Soleiðis talaðu tær frammi fyri kongi.

23 Tá segði kongur, Tann eina sigur, Hetta *er* sonur mín sum livir, og sonur tín *er* hin deyði; og hin sigur, Nei; men sonur tín *er* hin deyði, og sonur mín *er* hin livandi.

24 Og kongur segði, Førið mær svørð. Og teir førdu svørð framfyri kong.

25 Og kongur segði, Skiftið livandi barninum í tvent, og gevið helming til ta einu, og helming til hina.

26 Tá talaði tann kvinnan, hvørs tað livandi barnið *var*, við kong, tí hennar innangoymslur stundaðu á sin son, og hon segði, O harri mín, gev henni tað livandi barnið, og á ongan vis veg tað. Men hin segði, Lat tað vera hvørki mitt ella títt, *men* skift tí.

27 Tá svaraði kongur og segði, Gevið henni tað livandi barnið, og á ongan vis veg tað: hon *er* móðir tess.

28 Og allur Ísrael hoyrði um dómin sum kongur hevði dømt; og tey óttaðust kong: tí tey sóu at visdómur Guðs *var* í honum, at inna dóm.

KAPITUL 4

SO Sálomon kongur *var* kongur yvir øllum Ísrael.

2 Og hetta *vóru* prinsarnir sum hann hevði; Á-zár-jáh, sonur Zá-döks prests,

3 Ê-lí-hór-éph og Á-hí-áh, synir Sjí-sjá, skrivarar; Jē-hó-sjá-phát Á-hí-lüd-s sonur, skrásetarin.

4 Og Bē-nái-áh Jē-hói-á-dá sonur *var* yvir herliðinum; og Zá-dök og Á-bjá-thár *vóru* prestarnir:

5 Og Á-zár-jáh Náthans sonur *var* yvir yvirmonnum; og Zá-būd Náthans sonur *var* fremsti yvirmaður, og kongsins vinur:

6 Og Á-hí-sjár *var* yvir hús-haldinum; og Á-dó-ní-rám Abda sonur *var* yvir íkastinum.

7 ¶ Og Sálomon hevði tólv yvirmenn yvir øllum Ísrael, sum skaffaðu vistir til kongs og húshald hans: hvor maður sin mánað í ári inti skaffan.

8 Og hetta *eru* nøvn teirra: Sonur Hürs, á E'-phrá-ím fjalli:

9 Sonur Dē-kárs, í Má-káz, og í Sjá-ál-bím, og Bēth'-sjē-mēs, og E'-lön-bēth-há-nán:

10 Sonur Hē-sēs-s, í Á-rú-bōth; honum *tilhoyrði* Só-koh, og alt land Hē-phērs:

11 Sonur Á-bin-á-dáb-s, í øllum umráði Dórs; sum hevði Tá-fáth, dóttur Sálomons, til konu:

12 Bá-á-ná Á-hí-lüd-s sonur; honum *tilhoyrdu* Tá-ánach og Mē-gid-dō, og alt Bēth-sjē-án, sum *er* við Zár-tá-náh niðanfyrir Jēz'-reel, frá Bēth-sjē-án til Á-bēl-mē-hó-láh, *heil*t til plássid sum *er* handan Jök-nē-ám:

13 Sonur Gē-bērs, í Rá-mōth-gí-lē-ád; honum *tilhoyrdu* býir Já-ir-s Mā-nás-sēh sonar, sum *eru* í Gilead; honum *tilhoyrði* eisini umráði Ár-gōb-s, sum *er* í Bá-sján, trisinstjugu miklir staðir við múrum og messing stongum:

14 Á-hin-á-dáb íd-dōs sonur hevði Mā-há-nám:

15 Á-hí-má-áz *var* í Nāph-tá-lí; hann tók eisini Bās-máth, dóttur Sálomons, til konu:

16 Bá-ánáh Hú-sjái-s sonur *var* í Ásjer og í Á-lōth:

17 Jē-hó-sjá-phát Pá-rú-áh sonur í Ís-sá-kár:

18 Sjim-ēi E'-láh sonur í Benjamin:

19 Gē-bēr Ú-ris sonur *var* í landi Gileads, í landi Sí-hón-s Amorita kongs, og Ögs Bá-sján-s kongs; og *hann var* tann einasti yvirmaðurin sum *var* í landinum.

I. KONGABÓK 5

Boð Sálomons til Hiram

20 ¶ Judah og Ísrael voru mangir, sum sandurinn sum er við sjögvin í fjöldleika; teir ótu og drukku, og hildu *sær* at gamni.

21 Og Sálomon ríkti yvir öllum kongadömmum frá ánni at landi Philistanna, og at marki Egyptalands: teir færdu gávur, og tæntu Sálomoni allar dagar lívs hansara.

22 ¶ Og Sálomons uppihald til ein dag var triati mál av finum mjøli, og trisinstuju mál av mjøli,

23 Tíggju feitir oksar, og tjuugu oksar uttan av beitilendunum, og hundrað seyðir, umfram hjörtir, og rábukkar, og dádyr, og gøddur fuglur.

24 Tí hann hevði harradømi yvir öllum *umráðnum* hesumegin ána, frá Tiph-sáh heilt til Azzah, yvir öllum kongunum hesumegin ána: og hann hevði frið á öllum síðum rúndan um seg.

25 Og Judah og Ísrael búðu trygt, hvør maður undir sínum vintrei og undir sínum fikutræi, frá Dán heilt til Bēer-sjē-bū, allar dagar Sálomons.

26 ¶ Og Sálomon hevði fjøruti túsund stallar av hestum til vagnar sínar, og tólv túsund hestmenn.

27 Og teir yvirmenninir skaffaðu vistir til Sálomon kongs, og til allar sum komu at borði Sálomon kongs, hvør maður í sínum mánaði: teim vantaði einkið.

28 Eisini bygg og strá til hestarnar og dromedararnar færdu teir at staðnum har *yvirmenninir* voru, hvør maður samsvarandi álegging hans.

29 ¶ Og Guð gav Sálomoni vísdóm og skil avbera nógv, og stórleika av hjarta, enntá sum sandurinn sum er á sævarströndini.

30 Og Sálomons vísdómur bar av vísdóminum hjá öllum börnum eysturlandsins, og öllum Egyptalands vísdómi.

31 Tí hann var vísari enn allir menn; enn E'-thán Ez-rá-hit'-i, og Hē-mán, og Kál-kól, og Dár-dá, Má-hól-s synir: og hansara navnfremi var í öllum tjóðum runt umkring.

32 Og hann talaði trí túsund orðtøk: og hansara sangir voru eitt túsund og fimm.

33 Og hann talaði um trø, frá sedristrænum sum er í Lí-bā-nōn, heilt til ýsopin ið sprettur úr múrinum: hann talaði eisini um djór, og um fuglar, og um skriðkykt, og um fiskar.

34 Og tað komu av öllum fólki at hoyra vísdóm Sálomons, frá öllum kongum jarðarinnar, sum høvdu hoyrt um hansara vísdóm.

KAPITUL 5

OG Hiram kongur av Týrus sendi sínar tænarar til Sálomons; tí hann hevði hoyrt at teir høvdu salvað hann til kong í rúm faðirs hans: tí Hiram var altíð ein elskari av Dávidi.

2 Og Sálomon sendi til Hiram, sigandi,

3 Tú veitst hvussu ið Dávid, faðir mín, kundi ikki byggja hús at navni HARRANS Guðs síns vegna kríggini sum voru um hann á hvørjari síðu, inntil HARRIN setti teir undir iljarnar á fótum hansara.

4 Men nú hevur HARRIN Guð mín givið mær hvíld á hvørjari síðu, so at tað er hvørki mótstandari ella illur tilburður.

5 Og sí, eg fyríætli at byggja hús at navni HARRANS Guðs míns, eins og HARRIN talaði við Dávid, faðir mín, og segði, Sonur tín, sum eg vil seta uppá títt háseti í títt rúm, hann skal byggja navni mínum hús.

6 Bjóða tú tí nú at teir høggi mær sedristrø úr Lí-bā-nōn; og mínir tænarar skulu vera við tænarum tínum: og tær vil eg

geva hýru fyri tænarar tínar, samsvarandi øllum ið tú fert at fyriskipa: tí at tú veitst at tað er ikki okkara millum nakar sum kann duga at høgga timbur líkt Si-dó-ni-arunum.

7 ¶ Og tað bar á, tá ið Hiram hoyrði orðini hjá Sálomoni, at hann fegnaðist mikilligani, og segði, Vælsignaður veri HARRIN henda dag, sum hevur givið Dávidi vísan son yvir hesum mikla fólk.

8 Og Hiram sendi til Sálomons, sigandi, Eg havi umhugsað tey ting ið tú sendirt til mín um: og eg vil gera alla tína trá viðvíkjandi timbri av sedris, og viðvíkjandi timbri av furu.

9 Mínir tænarar skulu koma við teimum oman frá Lí-bā-nōn til sjógvin: og eg vil føra tey eftir sjógvi í flakum til staðið sum tú skalt áseta mær, og vil fáa tað at verða sundurtikið har, og tú skalt móttaka tey: og tú skalt fullføra mína trá, í at geva føði til húski mítt.

10 So Hiram gav Sálomoni sedristrø og furutrø samsvarandi allari hansara trá.

11 Og Sálomon gav Hirami tjúgu túsund mál av hveiti til matnað til húshald hans, og tjúgu mál av skirari olju: svá gav Sálomon Hiram ár um ár.

12 Og HARRIN gav Sálomoni vísdóm, eins og hann lovaði honum: og tað var friður ímillum Hiram og Sálomon; og teir báðir gjørdu bandalag saman.

13 ¶ Og kong Sálomon reisti innkalling úr øllum Ísrael; og innkallingin var tríati túsund menn.

14 Og hann sendi teir til Lí-bā-nōn, tiggju túsund um mánaðin eftir skiftum: ein mánað vóru teir í Lí-bā-nōn, og tveir mánaðir heima við hús: og Á-dó-ni-rām var yvir innkallingini.

15 Og Sálomon hevði trísinstjúgu og tiggju túsund sum bóru byrðar, og fýrsinstjúgu túsund høggarar í fjøllunum;

16 Umframt teir fremstu av Sálomons yvirmonnum sum vóru yvir arbeidinum, trý túsund og trý hundrad, sum stjórnaðu yvir fólknum sum arbeiddi í arbeidinum.

17 Og kongur ábeyð, og teir førdu miklar steinar, kostnaðarsamar steinar, og høgðar steinar, at leggja grundvøllin av húsinum.

18 Og Sálomons byggjarar og Hiram's byggjarar høgdu teir, og steinfýrkantarnir: so teir tilreiddu timbur og steinar at byggja hús ið við.

KAPITUL 6

OG tað hendi í fyra hundradasta og áttatiunda ári eftir at Ísraels børn vóru komnir út úr Egyptalandi, í fjórða ári av ríkjani Sálomons yvir Ísrael, í mánaðinum Zif, sum er annar mánaðurin, at hann fór undir at byggja hús HARRANS.

2 Og hús ið sum kong Sálomon bygdi HARRANUM, longdin á tí var trísinstjúgu alnir, og breiddin á tí tjúgu alnir, og hæddin á tí tríati alnir.

3 Og forhøllin frammanfyri templið av húsinum, tjúgu alnir var longdin hará, samsvarandi breiddini á húsinum; og tiggju alnir var breiddin hará frammanfyri hús ið.

4 Og til hús ið gjørdi hann guggar av mjáum ljósum.

5 ¶ Og ímóti veggnum av húsinum bygdi hann kómur runt umkring, ímóti veggnum av húsinum runt íkring, bæði av templinum og av oraklinum; og hann gjørdi kómur runt íkring:

6 Tað niðasta kamarið var fimm alnir breitt, og tað mittasta var seks alnir breitt, og tað triðja

I. KONGABÓK 6

Prýðislutir tempulsins

var sjeý alnir breitt: tí uttanfyri í vegginum av húsinum gjordi hann smalkaðar stallar runt umkring, at bjálkarnir skuldu ei verða festir í veggir húsin.

7 Og húsið, tá ið tað stóð í bygging, varð bygt úr steini *sum varð gjørdur* tilreiðar áðrenn hann varð ferdur hagar: so at tað hoyrdist hvørki hamari ella øks ella nakað amboð av jarni í húsinum, meðan tað stóð í bygging.

8 Hurðin til tað mittasta kamarið var í høggru síðuni av húsinum; og teir fóru upp við snarandi trappum inn í tað mittasta kamarið, og úr tí mittasta inn í tað triðja.

9 So hann bygdi húsið, og fullfærði tað; og dekkaði húsið við bjálkum og tújuborðum av sedris.

10 Og síðan bygdi hann kømur imóti øllum húsinum, fimm alnir høg; og tey hvíldu á húsinum við timbri av sedris.

11 ¶ Og HARRANS orð kom til Sálomons, sigandi,

12 *Víðvíkjandi* hesum húsi sum tú ert í ferð við at byggja, um tú vilt ganga í mínum ásetingum, og útøva mínar dómur, og halda øll boðini hjá mær at ganga í teimum; so vil eg útinna mitt orð við tær, hvørt eg talaði við Dávid, faðir tín:

13 Og eg vil dvøljast millum Ísraels børn, og vil ikki yvirgeva fólk mitt Ísrael.

14 So Sálomon bygdi húsið, og fullfærði tað.

15 Og hann bygdi veggirnar av húsinum innan við borðum av sedris, bæði gólvið av húsinum, og veggirnar av loftinum; og hann dekkaði teir á innsíðuni við viði, og dekkaði gólvið av húsinum við plonkum av furu.

16 Og hann bygdi tjúgu alnir á síðunum av húsinum, bæði gólvið og veggirnar við borðum av sedris: hann enntá bygdi teir

til tað innan, enntá til oraklið, enntá til alra heilagasta plássíð.

17 Og húsið, tað er templið frammanfyri tað, var fjørti alnir langt.

18 Og sedrisviðurin av húsinum innan varð telgdur við knappum og opnum blómum: alt var sedrisviður; tað sást eingin steinur.

19 Og oraklið fyreirkaði hann í húsinum innan, til at seta har ørk sáttmála HARRANS.

20 Og oraklið í frampartinum var tjúgu alnir í longd, og tjúgu alnir í breidd, og tjúgu alnir í hæddini á tí: og hann yvirklæddi tað við skírum gulli; og dekkaði soleiðis altarið *sum var úr sedris*.

21 So Sálomon yvirklæddi húsið innan við skírum gulli; og hann gjørdi avskilding við keturnar av gulli frammanfyri oraklið; og hann yvirklæddi hana við gulli.

22 Og heila húsið yvirklæddi hann við gulli, inntil hann hevði fullført alt húsið: eisini alt altarið, sum var við oraklið, yvirklæddi hann við gulli.

23 ¶ Og innan í oraklinum gjordi hann tveir kær-ú-bím'-ar av olivintræi, hvør tíggu alnir høgur.

24 Og fimm alnir var tann eini vongurin á kerubinum, og fimm alnir hin vongurin á kerubinum: frá ytsta parti á tí eina vonginum at ytsta parti á hinum vøru tíggu alnir.

25 Og hin keruburin var tíggu alnir: bæðir kær-ú-bím'-arnir vøru av einum máti og einari stødd.

26 Hæddin á tí eina kerubinum var tíggu alnir, og soleiðis var hon eisini á hinum kerubinum.

27 Og hann setti kær-ú-bím'-arnar innan í tí innara húsinum; og teir strektu fram veingirnar á kær-ú-bím'-unum, so at vongurin á tí eina nart tann eina vegg, og vongurin á hinum kerubinum nart hin vegg;

og teirra veingir nurtu hvør annan í miðjum húsinum.

28 Og hann yvirklæddi kær-úbim'-arnar við gulli.

29 Og hann telgdi allar veggirnar av húsinum runt umkringv við telgdum skurðverkum av kær-úbim'-um og pálmatrøum og opnum blómum, innan og uttan.

30 Og gólvið av húsinum yvirklæddi hann við gulli, innan og uttan.

31 ¶ Og til inngongdina av oraklinum gjørdi hann hurðar av olivintræi: duratræið og síðustavirnir vóru ein fimtapart av vegginum.

32 Báðar hurðarnar vóru eisini av olivintræi; og hann telgdi á tær telgingar av kær-úbim'-um og pálmatrøum og opnum blómum, og yvirklæddi tær við gulli, og breiddi gull á kær-úbim'-arnar, og á pálmatrøini.

33 Soleiðis gjørdi hann eisini til hurðina av tjeplinum stólpar av olivintræi, ein fjórðapart av vegginum.

34 Og tær báðar hurðarnar vóru av furutræi: tey bæði bløðini á tí einu hurðini vóru faldandi, og tey bæði bløðini á hinari hurðini vóru faldandi.

35 Og hann telgdi hará kær-úbim'-ar og pálmatrø og opnar blómur: og dekkadi tey við gulli, riggað uppá tað telgda verkið.

36 ¶ Og hann bygdi innara forgarðin við trimum røðum av høgdum steini, og eini røð av sedris bjálkum.

37 ¶ Í fjórða ári varð grundvøllurin av HARRANS húsi lagdur, í mánaðinum Zif:

38 Og í ellivta ári, í mánaðinum Bul, sum er áttandi mánaðurin, varð húsið fullført út ígjøgnum allar partarnar av tí, og samsvarandi øllum sniðinum á tí. Soleiðis var hann sjev ár um at bygga tað.

KAPITUL 7

MEN Sálomon bygdi sitt egna hús í trettan ár, og hann fullførði alt sitt hús.

2 ¶ Hann bygdi eisini hús Li'-bânôn-s skógar; longdin hará var eitt hundrað alnir, og breiddin hará fimmti alnir, og hæddin á tí tríati alnir, uppá fyra røðir av sedris súlum, við sedris bjálkum á súlunum.

3 Og tað var dekkað við sedris í erva á bjálkunum, sum lógu á fjørutu og fimm súlum, fimtan í røð.

4 Og tað vóru vindeygu í trimum røðum, og ljós var ímóti ljósi í trimum stigum.

5 Og allar hurðarnar og stavirnir vóru fyrkantað, við vindeygnum: og ljós var ímóti ljósi í trimum stigum.

6 ¶ Og hann gjørdi forhøll av súlum; longdin hará var fimmti alnir, og breiddin hará var tríati alnir: og forhøllin var frammanfyri tær: og hinar súlurnar og tjúkki bjálkin vóru frammanfyri tær.

7 ¶ Síðan gjørdi hann forhøll til hástæði har hann kundi døma, enntá dømsforhøllina: og hon var dekkað við sedrisviði frá einari síðu av gólvinum til hina.

8 ¶ Og hansara hús, har hann dvaldist, hevði ein annan forgarð innanfyri forhøllina, sum var av líkum arbeiði. Sálomon gjørdi eisini hús til dóttur Pharaohs, sum hann hevði tikið til konu, líkt hesi forhøllini.

9 Øll hesi vóru av kostnaðarsomum steinum, samsvarandi mátinum av høgdum steinum, sagaðir við sagum, innan og uttan, alt frá grundvøllinum til syllina, og somuleiðis á útsíðuni ímóti mikla forgarðinum.

10 Og grundvøllurin var av

I. KONGABÓK 7

kostnaðarsomum steinum, enntá miklum steinum, steinar á tiggju alnir, og steinar á átta alnir.

11 Og í erva *vóru* kostnaðarsamir steinar, eftir mátunum á högdum steinum, og sedristrø.

12 Og hin mikli forgarðurin rundan um *var* við trimum røðum av högdum steinum, og eini røð av sedrisbjálkum, bæði til innara forgarð av húsi HARRANS, og til forhøll húsins.

13 ¶ Og kong Sálomon sendi og heintaði Hiram úr Týrus.

14 Hann *var* sonur einkju av ættargrein Nāph-tā-lis, og faðir hansara *var* ein maður úr Týrus, ein virkari í messing; og hann *var* fultur við vísdómi, og skili, og hegnigur at virka øll verk í messing. Og hann kom til Sálomon kongs, og virkaði alt hansara verk.

15 Tí hann stoypti tvær súlur av messing, átjan alnir høgur stykkið: og ein linja á tólv alnir kringfór hvørja av teimum íkring.

16 Og hann gjørdi tvey súluhøvd av bræddum messingi, at seta uppá topparnar av súlunum: hæddin á tí *æina* súluhøvdinum *var* fimm alnir, og hæddin á hinum súluhøvdinum *var* fimm alnir:

17 Og net av ruttum verki, og snúringar av ketuverki, til súluhøvdini sum *vóru* uppiá toppinum av súlunum; sjeý til tað *æina* súluhøvdið, og sjeý til hitt súluhøvdið.

18 Og hann gjørdi súlurnar, og tvær røðir runt íkring á tí *æina* netverkinum, at dekkja súluhøvdini, sum *vóru* uppiá toppinum, við granateplum: og soleiðis gjørdi hann til hitt súluhøvdið.

19 Og súluhøvdini, sum *vóru* uppiá toppinum av súlunum, *vóru* av liljuverki í forhøllini, fyra alnir.

20 Og súluhøvdini uppiá teimum báðum súlunum *høvdu*

Hirams arbeiði av súlunum báðum,

granateplir eisini í erva, yvir imóti búkinum sum *var* við netverkið: og granateplini *vóru* tvey hundrad í røðum runt íkring uppiá hinum súluhøvdinum.

21 Og hann setti upp súlurnar í forhøllini av templinum: og hann setti upp høgru súlu, og kallaði navnið hará Já-chin: og hann setti upp vinstru súlu, og kallaði navnið hará Bó-áz.

22 Og uppiá toppinum av súlunum *var* liljuverk: soleiðis varð verkið av súlunum fullført.

23 ¶ Og hann gjørdi ein bræddan sjögv, tiggju alnir frá tí *æina* kantinum til hîn: *hann var* rundur alt íkring, og hædd hansara *var* fimm alnir: og ein linja á triati alnir kringfór hann runt íkring.

24 Og undir kantinum á honum runt íkring *vóru* knappar, sum kringfóru hann, tiggju í eini alin, sum kringfóru sjögvin runt íkring: knapparnir *vórðu* stoyptir í tveimum røðum, tá ið hann varð stoyptur.

25 Hann stóð uppiá tólv oksum, triggir litu imóti norðuri, og triggir litu imóti vesturi, og triggir litu imóti suðuri, og triggir litu imóti eysturi: og sjögvurin *varð settur* í erva uppá teir, og allir teirra aftaru partar *vóru* inneftir.

26 Og hann *var* handarbreydd tjúkkur, og kanturin hará *var* virkaður líka sum kanturin á bikari, við blómum av liljum: hann innihelt tvey túsund bath.

27 ¶ Og hann gjørdi tiggju undirstøður av messing; fyra alnir *var* longdin á *einari* undirstøðu, og fyra alnir breiddin hará, og triggjar alnir hæddin á henni.

28 Og verkið av undirstøðunum *var* á henda *hát*: tær høvdu rendur, og rendurnar *vóru* imillum rammulistarnar:

29 Og á rondunum, sum *vóru* ímillum rammulistarnar, *vóru* leyvur, oksar, og kær-ú-bím'-ar: og uppiá rammulistunum *var* undirstöða omanfyri: og niðanfyri leyvurnar og oksarnar *vórðu* ávis iskoytir gjörd av tunnum verki.

30 Og hvør undirstöða hevði fyra messing hjól, og plátur av messing: og tey fyra hjørnini hará høvdu fótstykki: undir tváttarkerinum *vóru* brædd fótstykki, við síðuna av hvørjum iskoyti.

31 Og munnin á tí, innanfyri súluhövdið og omanfyri, *var* eina alin: men munnin hará *var* rundur *eftir* verkinum á undirstöðuni, eina alin og hálva: og eisini uppiá munnanum á tí *vóru* ristingar við sínum rondum, fyřkantaðar, ikki rundar.

32 Og undir rondunum *vóru* fyra hjól: og akslabitarnir á hjólunum *vóru* sambundnir til undirstöðuna: og hæddin á einum hjóli *var* ein alin og hály alin.

33 Og verkið av hjólunum *var* líka sum verkið av vagnhjóli: teirra akslabitar, og teirra hjertu, og teirra felgur, og teirra snældur, *vórðu* øll brædd.

34 Og *tað* *vóru* fyra fótstykki til tey fyra hjørnini av einari undirstöðu: og fótstykkinu *vóru* av sjálvastu undirstöðuni sjálvari.

35 Og í toppinum av undirstöðuni *var* rund gjörd á hálva alin høg: og á toppinum av undirstöðuni *vóru* rammulistarnir hjá tí og rendurnar hjá tí úr tí sama.

36 Tí á pláturnar av rammulistunum á tí, og á rendurnar á tí, risti hann kær-ú-bím'-ar, leyvur, og pálmatrø, samsvarandi lutfallinum á hvørjum einstökum, og iskoytir runt íkring.

37 Eftir hesum *hátarlagi* gjördi hann tær tiggju undirstöðurnar: allar av teimum høvdu eina stoyping, eitt mát, og eina stödd.

38 ¶ Síðan gjördi hann tiggju ker av messing: eitt ker innihelt fjøruti báth: og hvørt ker *var* fyra alnir: og uppiá hvørjum einstökum av teimum tiggju undirstöðunum eitt ker.

39 Og hann setti fimm undirstöður á høgri síðuna av húsinum, og fimm á vinstru síðuna av húsinum: og hann setti sjógvin á høgri síðuna av húsinum eystanvert yvir ímóti suðri.

40 ¶ Og Hiram gjördi kerini, og skuplurnar, og kørini. So Hiram gjördi enda á at gera alt verkið sum hann gjördi Sálomon kongi til hús HARRANS:

41 Tær báðar súlurnar, og tær báðar skálirnar av súluhövðunum sum *vóru* á toppinum av teimum báðum súlunum; og tey bæði netverkini, at dekkja tær báðar skálirnar av súluhövðunum sum *vóru* uppiá toppinum á súlunum;

42 Og fyra hundrað granateplir til tey bæði netverkini, *enmtá* tvær røðir av granateplum til eitt netverk, at dekkja tær báðar skálirnar av súluhövðunum sum *vóru* uppiá súlunum;

43 Og tær tiggju undirstöðurnar, og tey tiggju kerini á undirstöðurnar;

44 Og ein sjógv, og tólv oksar undir sjógvin;

45 Og grýturnar, og skuplurnar, og undirstöðurnar: og øll hesi reiðini, sum Hiram gjördi Sálomon kongi til hús HARRANS, *vóru* av bjørtum messingi.

46 Í Jordans slætta stoypti kongur tey, í leirlendinum ímillum Sük-køth og Zár-thán.

47 Og Sálomon eftirlæt øll reiðini *óvigað*, tí at tey *vóru* avbera mong: eiheldur varð vektin á messinginum funnin útav.

48 Og Sálomon gjördi øll reiðini sum *hoyrdu til* hús HARRANS: altarið av gulli, og borðið av gulli, hvaruppiá sýnisbreyðið *var*,

I. KONGABÓK 8

Innvígingarhátiðin

49 Og ljósastakarnar av skírum gulli, fimm á teirri høguru *síðuni*, og fimm á teirri vinstru, frammanfyri oraklið, við blómunum, og lompunum, og *veiktongunum av gulli*,

50 Og skálinnar, og ljósasaksarnar, og kørini, og sleivirnar, og roykilsispannumar *av skírum gulli*; og hongslini *av gulli*, *bæði* til hurðarnar av tí innara húsinum, tí alra heilagasta *plássinum*, og til hurðarnar av húsinum, *tað vil siga*, av templinum.

51 Soleiðis endaðist alt tað verk ið Sálomon kongur gjørði til hús HARRANS. Og Sálomon færdi inn tingini sum Dávid, faðir hansara, hevði innvígað; *enntá* silvurið, og gullið, og iløtini, setti hann millum dýrgripir HARRANS hús.

KAPITUL 8

TÁ samankallaði Sálomon Ísraels elstu, og øll høvd ættargreinanna, teir fremstu av fedrum Ísraels barna, at Sálomon kongi í Jerusalem, at teir máttu føra upp ørk sáttmála HARRANS úr staði Dávids, sum *er* Zion.

2 Og allir Ísraels menn flykkjaðu seg til Sálomon kongs við hátiðina í mánaðinum Æth'-ånim, sum *er* sjeyndi mánaðurin.

3 Og allir teir elstu av Ísrael komu, og prestarnir tóku upp ørkina.

4 Og teir førdu niðan ørk HARRANS, og samkomutabernaklið, og øll tey heilagu reiðini sum *vóru* í tabernaklinum, *enntá* tey bóru prestarnir og Levitarnir niðan.

5 Og Sálomon kongur, og øll Ísraels samkoma sum *vóru* flykkjaðir at honum, *vóru* við honum frammanfyri ørkini, og sláturofraðu seyð og oksar, sum ikki kundu verða tald, ella roknað upp, vegna fjøldleika.

6 Og prestarnir førdu inn ørk sáttmála HARRANS til pláss hans, inn í orakkul húsins, til tað alra heilagasta *plássid*, *enntá* undir vengur *kêr-û-bim'-anna*.

7 Tí *kêr-û-bim'-arnir* breiddu fram báðar *sinar* veingir yvir pláss arkarinnar, og *kêr-û-bim'-arnir* dekkjaðu ørkina og stavirnar hjá henni uppiyvir.

8 Og teir drógu út stengurnar, at endarnir av stongunum sóust úti í tí heilaga *plássinum* frammanfyri oraklið, og teir sóust ikki uttanfyri: og har eru tær til henda dag.

9 *Tað var* einkið í ørkini uttan báðar talvurnar av steini, sum Móses setti har við Hór'-ëb, tá ið HARRIN gjørði *sáttmála* við Ísraels børn, tá ið teir komu út úr Egyptalandi.

10 Og tað bar á, tá ið prestarnir *vóru* komnir út úr tí heilaga *plássinum*, at skýggið fylti hús HARRANS,

11 So at prestarnir ikki fingi staðið til at tæna, uppá grund av skýnum: tí at dýrd HARRANS hevði fylt hús HARRANS.

12 ¶ Tá talaði Sálomon, HARRIN segði at hann vildi búgva í tí tjúkka myrkrinum.

13 Eg havi vissuliga bygt tær eitt hús at búgva í, eitt grundfest pláss til tín at vera í um ævir.

14 Og kongur vendi andliti sínum íkring, og vælsignaði alla samkomu Ísraels: (og øll samkoma Ísraels stóð;)

15 Og hann segði, Vælsignaður *veri* HARRIN Guð Ísraels, sum talaði við sínum munnvi við Dávid, faðir mín, og hevur við síni hond uppfylt *tað*, og sagt,

16 Síðan tann dag sum eg færði út fólk mitt Ísrael út úr Egyptalandi, valdi eg ongan stað burtur úr øllum ættargreinum Ísraels at byggja hús, at mitt navn mátti vera hari; men eg

valdi Dávid at vera yvir fólki mínum Ísrael.

17 Og tað var í hjarta Dávids, faðirs míns, at byggja hús til navns HARRANS Guðs Ísraels.

18 Og HARRIN segði við Dávid, faðir mín, Eftirsum at tað var í tínum hjarta at byggja navni mínum hús, gjørdirt tú væl at tað var í tínum hjarta.

19 Kortini skalt tú ikki byggja húsið; men sonur tín, sum fer at koma fram úr tínum lendum, hann skal byggja navni mínum húsið.

20 Og HARRIN hevur útint sítt orð sum hann talaði, og eg eri risin upp í rúm Dávids, faðirs míns, og siti á hásæti Ísraels, eins og HARRIN fyrjattaði, og havi bygt hús til navns HARRANS Guðs Ísraels.

21 Og eg havi sett har eitt pláss til ørkina, hvári er sáttmáli HARRANS, sum hann gjørði við várar fedrar, tá ið hann førði teir út úr Egyptalandi.

22 ¶ Og Sálomon stóð frammi fyri altari HARRANS í hjáveruni av allari samkomu Ísraels, og breiddi fram sínar hendur mótvegis himni:

23 Og hann segði, HARRI Guð Ísraels, tað er eingin Guð líka sum tú, í himni fyri oman, ella á jørð fyri niðan, sum heldurt sáttmála og miskunn hjá tínum tænarum sum ganga frammi fyri tær við øllum sínum hjarta:

24 Sum hevurt hildið hjá tínum tænarum Dávidi, faðir mínum, tað sum tú lovaðirt honum: tú talaðirt eisini við tínum munn, og hevurt uppfylt tað við tíni hond, sum tað er henda dag.

25 Halt tí nú, HARRI Guð Ísraels, hjá tínum tænarum Dávidi, faðir mínum, tað sum tú lovaðirt honum, og segðirt, Tær skal ikki svitast mann í míni eygsjón at sita á hásæti Ísraels; so at tini

børn gevi gætur eftir vegi sínum, at teir gangi frammi fyri mær, eins og tú hevurt gingið frammi fyri mær.

26 Og nú, O Ísraels Guð, lat títt orð, eg biði teg, sannast, hvørt tú talaðirt við tín tænarum Dávid, faðir mín.

27 Men vil Guð veruliga dvøljast á jørðini? sí, himinin og himin av himnum kann ikki innihalda teg; hvør mikið minni hetta hús sum eg havi bygt?

28 Tó havi tú fyrilit fyri bøn tænarum tíns, og til umbønning hans, O HARRI Guð mín, at geva gætur at rópinum og eftir bønini, sum tín tænarur biður frammi fyri tær í dag:

29 At tini eygu mega vera opin mótvegis hesum húsi nátt og dag, emtá mótvegis tí pláss sum tú hevurt sagt um, Mítt navn skal vera har: at tú mást geva gætur at bønini sum tín tænarur fer at gera mótvegis hesum pláss.

30 Og gevi tú gætur eftir umbønning tænarum tíns, og fólks tíns Ísraels, tá ið teir fara at biðja mótvegis hesum pláss: og hoyri tú í himni tínum bústaði: og tá ið tú hoyrirt, tá fyrigev.

31 ¶ Um onkur maður misbróti ímóti sínum næsta, og ein eiður verði lagdur á hann at fáa hann at svørja, og eiðurin komi framfyri títt altar í hesum húsi:

32 Tá hoyri tú í himni, og ger, og døm tinar tænarar, við at fordøma hin vonða, til at føra hansara veg uppá høvur hans; og við at rættvísgera hin rættvísa, at geva honum samsvarendi hansara rættvísi.

33 ¶ Tá ið títt fólk Ísrael verði sligið niður frammi fyri figgindanum, av tí at teir hava syndað ímóti tær, og skulu venda aftur til tín, og jätta títt navn, og biðja, og gera umbønning at tær í hesum húsi:

I. KONGABÓK 8

Bøn Sálomons

34 Tá hoyri tú í himni, og fyrigev synd fólks tíns Ísraels, og fær teir aftur til landið sum tú gavst teirra fedrum.

35 ¶ Tá ið himin er lokaður fyri, og tað er einkið regn, av tí at teir hava syndað imóti tær; um teir biðji mótvegis hesum pláss, og játti títt navn, og vendi frá síni synd, tá ið tú nívirt teir:

36 Tá hoyri tú í himni, og fyrigev synd tænara tína, og fólks tíns Ísraels, at tú læri teir hin góða veg sum teir skuldu ganga í, og gevi regn yvir títt land, sum tú hevurt givið tinum fólki til arvs.

37 ¶ Um tað veri í landinum hungursneyð, um har veri drepsótt, svartaróði, gulnan, grashoppa, *ella* um har veri kálormur; um teirra figgindi kringseti teir í landi staða teirra; hvørsumhelst plága, hvørsumhelst sjúka *har veri seg*;

38 Hvør bøn og umbønning sumhelst *ið tá* verði *gjord* av nøkrum manni, *ella* av øllum tinum fólki Ísrael, sum munnu kenna hvør maður pláguna hjá sínum egna hjarta, og breiði fram sínar hendur mótvegis hesum húsi:

39 Tá hoyri tú í himni tinum bústaði, og fyrigev, og gev hvørjum manni samsvarandi vegum hans, hvørs hjarta tú kennirt; (tí at tú, *enmtá* bara tú, kennirt hjørtuni hjá øllum mannabørnum;)

40 At teir mega óttast teg allar teir dagar ið teir liva í landinum sum tú gavst okkara fedrum.

41 Harafturat viðvíkjandi einum fremmandum, sum ikki *er* av tinum fólki Ísrael, men kemur úr fjarløgðum landi vegna títt navn;

42 (Tí at teir skulu hoyra um títt mikla navn, og um tína sterku hond, og um tín útrætta arm;) tá ið hann fer *at* koma og biðja mótvegis hesum húsi;

43 *Tá* hoyri tú í himni tinum bústaði, og ger samsvarandi øllum sum hin fremmandi kallar til tín um: at øll fólk jarðarinnar mega kenna títt navn, at óttast teg, eins og *gera* títt fólk Ísrael; og at teir mega vita at hetta hús, sum eg havi bygt, er kallað við navni tinum.

44 ¶ Um títt fólk fari út til orrustu imóti sínum figginda, hvagarsumhelst tú fert *at* senda teir, og fara *at* biðja til HARRANS mótvegis staðinum sum tú hevurt valt, og *mótvegis* húsinum sum eg havi bygt tinum navni:

45 Tá hoyri tú í himni teirra bøn og teirra umbønning, og handhevji teirra sök.

46 Um teir syndi imót tær, (tí at *tað er* eingin maður sum ikki syndar,) og tú verði firtin við teir, og flýggi teir til figgindans, so at teir beri teir burt *til* fangar at landi figgindans, fjar ella nær;

47 *Tó* um teir fara *at* umhuga seg í landinum hvagar teir vórðu førdir *til* fangar, og venda um, og gera tær umbønning í landi teirra sum førdu teir *til* fangar, og siga, Vit hava syndað, og hava gjørt spilluliga, vit hava framt vondsku;

48 Og *so* koma aftur til tín við øllum sínum hjarta, og við allari síni sál, í landinum hjá sínum figgindum, sum leiddu teir burt *til* fanga, og biðji til tín mótvegis landi sínum, sum tú gavst teirra fedrum, staðinum sum tú hevurt valt, og húsinum sum eg havi bygt tinum navni:

49 Tá hoyri tú teirra bøn og teirra umbønning í himni tinum bústaði, og handhevji teirra sök,

50 Og fyrigev tinum fólki sum hava syndað imóti tær, og øll teirra misbrot sum teir hava misbrotist imóti tær í, og gev teim várkunn frammi fyri teimum sum førdu teir *til* fanga, at teir mega várkunna teimum:

51 Tí at teir *veri* fólk títt, og tín arvur, sum tú fórdirt út úr Egyptalandi, frá miðjum jarn bræðsluovninum:

52 At tini eygu mega vera opin at umbønning tænarar tíns, og at umbønning fólks tíns Ísraels, at geva gætur at teimum í øllum sum teir kalla á teg um.

53 Tí tú atskildirt teir burtur úr øllum jarðarinnar fólki, at vera tín arvur, sum tú talaðirt við hendi Móse, tænarar tíns, tá ið tú fórdirt okkara fedrar út úr Egyptalandi, O Harri GUÐ.

54 Og tað varð *soleiðis*, at tá ið Sálomon hevði lokið við at biðja alla hesa bøn og umbønning til HARRANS, tá reistist hann frá fyrri framman altari HARRANS, frá at knela á síni knø við hondum sínum breiddum upp til himins.

55 Og hann stóð, og vælsignaði alla samkomu Ísraels við harðari rødd, og segði,

56 Vælsignaður *veri* HARRIN, sum hevur givið hvíld at sínum fólki Ísrael, samsvarandi øllum sum hann fyrjijátaði: tað hevur ikki svitast eitt orð av allari hansara góðu fyrjijáttan, sum hann fyrjijátaði við hendi Móse, tænarara síns.

57 HARRIN vár Guð *veri* við okkum, eins og hann var við fedrum várum: lat hann ei fara frá okkum, ella yvirgeva okkum:

58 At hann má benda vári hjertu til sín, at ganga í øllum vegum hans, og at halda hansara boð, og hans ásetingar, og hansara dómur, sum hann beyð okkara fedrum.

59 Og lat hesi míni orð, sum eg havi gjørt umbønning við frammi fyrri HARRANUM, vera nær HARRANUM Guði várum dag og nátt, at hann handhevi sök tænarara síns, og sök fólks síns Ísraels, til allar tíðir, so sum málið man krevja:

60 At øll jarðarinnar fólk mega vita at HARRIN er Guð, og at tað *finst* eingin annar.

61 Latið tykkara hjarta tí vera fullkomið hjá HARRANUM Guði várum, at ganga í ásetingum hans, og at halda hansara boð, sum á hesum degi.

62 ¶ Og kongur, og allur Ísrael við honum, ofraðu slátur-offur frammi fyrri HARRANUM.

63 Og Sálomon ofraði slátur-offur av friðofrum, sum hann ofraði HARRANUM, tvey og tjúgu túsund oksar, og hundrað og tjúgu túsund seyðir. So kongur og øll Ísraels børn innvigaðu hús HARRANS.

64 Hin sama dag halgaði kongur miðjan forgarðin sum var frammanfyrri HARRANS húsi: tí har ofraði hann brennioffur, og matoffur, og feittið av friðofrunum: tí at messing altarið, sum var frammi fyrri HARRANUM, var ov lítið at taka ímóti brenniofrunum, og matofrunum, og feittinum av friðofrunum.

65 Og á teiri tíð helt Sálomon veitslu, og alt Ísrael við honum, ein mikil samkoma, frá inngongdini av Há-mæth *heil*t til Egyptalands ána, frammi fyrri HARRANUM Guði várum, í sjeý dagar og sjeý dagar, *enmtá* fjúrtan dagar.

66 Á áttanda degi sendi hann fólkið avstað: og teir vælsignaðu kong, og fóru til síni tjöld, frødligir og glaðir av hjarta fyrri alla ta góðsku ið HARRIN hevði gjørt fyrri Dávid sín tænarara, og fyrri Ísrael sítt fólk.

KAPITUL 9

OG tað bar á, tá ið Sálomon hevði fullført byggingina av HARRANS húsi, og kongshúsinum, og alla Sálomons trá sum honum hóvaði at gera,

2 At HARRIN birtist fyrri

I. KONGABÓK 9

Guðs sáttmáli við Sálomon

Sálomoni *fyrir* aðru ferð, eins og hann hevði birtst honum í Gibeon.

3 Og HARRIN segði við hann, Eg hafi hoyrt tína bøn og tína umbønning, sum tú hevurt gjört frammi fyrri mær: eg hafi halgað hetta hús, sum tú hevurt byggt, at seta mitt navn har um ævir; og míni eygu og mitt hjarta skulu vera har viðvarandi.

4 Og um tú vilt ganga frammi fyrri mær, eins og Dávid, faðir tín, gekk, í falsloysi av hjarta, og í reiðiligleika, til at gera samsvarandi øllum sum eg havi boðið tær, og vilt halda mínar ásetingar og mínar dómar:

5 Tá vil eg grundfesta háseti kongadømis tins uppiá Ísrael um ævir, eins og eg fyrjattaði fyrri Dávidi, faðir tinum, og segði, Tær skal ikki svitast mann á háseti Ísraels.

6 Men um tit skulu yvirhøvar venda frá at fylgja mær, tit ella tykkara børn, og vilji ikki halda míni boð og mínar ásetingar sum eg havi sett frammanfyrri tykkum, men fara og tæna øðrum gudum, og tilbiðja teir:

7 So vil eg skera av Ísrael burtur úr landinum sum eg havi givið teimum; og hetta hús, sum eg havi halgað navni mínum, vil eg kasta út úr eygsjón míni; og Ísrael skal verða *til* orðtak og speiorð millum øll fólk:

8 Og við hetta hús, sum er høgt, skal hvør tann, ið fer framvið tí, ógvast, og fer *at* fisa; og teir skulu siga, Hvi hevur HARRIN gjørt soleiðis at hesum landi, og við hetta hús?

9 Og teir skulu svara, Tí at teir yvirgóvu HARRAN sín Guð, sum førði út teirra fedrar út úr Egyptalandi, og hava tikið fatur í aðrar gudar, og hava tilbiðið teir, og tænt teimum: tí hevur HARRIN ført yvir teir alt hetta illa.

10 ¶ Og tað bar á við endan á tjúgu árum, tá ið Sálomon hevði bygt tey bæði húsin, hús HARRANS, og kongshúsið,

11 (*Men* Hiram, kongurinn av Týrus, hevði útgjört Sálomon við sedristrøum og furutrøum, og við gulli, samsvarandi allari hansara trá,) at Sálomon kongur tá gav Hiram tjúgu staðir í Galiléu landi.

12 Og Hiram kom út frá Týrus at siggja staðirnar sum Sálomon hevði givið honum; og teir líkaðu honum ikki.

13 Og hann segði, Hvørjir staðir eru hesir ið tú hevurt givið mær, bróðir mín? Og hann kallaði teir land Cá'-búl-s at hesum degi.

14 Og Hiram sendi kongi seksinstjúgu talentir av gulli.

15 ¶ Og hetta er grundin til innkallingina sum Sálomon kongur reisti; fyrri at byggja hús HARRANS, og sitt egna hús, og Mil'-lò, og Jerusalems múr, og Há'-zòr, og Mè-gid'-dò, og Gè'-zèr.

16 *Tí* Pharaoh kongur av Egyptalandi var farin upp, og hevði tikið Gè'-zèr, og brent hann við eldi, og vigið Cánaanitarar sum dvaldust í staðinum, og givið hann sum gávu til dóttur sína, konu Sálomons.

17 Og Sálomon bygdi Gè'-zèr, og Bèth-hór'-òn hitt niðara,

18 Og Bá'-à-làth, og Tåd'-mòr í oyðuni, í landinum,

19 Og allar goymslustaðirnar sum Sálomon hevði, og staðir til vagnar sínar, og staðir til hestmenn sínar, og tað sum Sálomon tráaði at byggja í Jerusalem, og í Li'-bà-nòn, og í øllum landi harradømis síns.

20 Og alt fólk ið sum vóru eftir av Amoritunum, Hittitunum, Pè-riz-zit'-unum, Hi-vit'-unum, og Jé-bù-sit'-unum, sum ikki vóru av Ísraels børnum,

21 Teirra börn sum vóru eftir eftir teir í landinum, sum Ísraels börn eisini ikki vóru førir fyri at oyða fullkomiligani, yvir teir kallaði Sálomon inn íkast av træltænastu til henda dag.

22 Men av Ísraels børnum gjörði Sálomon eingi trælmenni: men teir vóru krigsmenn, og tænarar hansara, og prinsar hansara, og høvuðsmenn hansara, og stjórnarar av vagnum hansara, og hestmenn hansara.

23 Hesir vóru teir fremstu av høvuðsmonnunum sum vóru yvir arbeiði Sálomons, fimm hundrað og fimmti, sum bóru stjórn yvir fólkinum sum arbeiðdi í arbeiðinum.

24 ¶ Men dóttir Pharaohs kom upp úr staði Dávids at sínum húsi sum *Sálomon* hevði bygt henni: tá bygdi hann Mil'lo.

25 ¶ Og tríggar ferðir í ári ofraði Sálomon brennioffur og friðoffur uppiá altarinum sum hann bygdi at HARRANUM, og hann brendi roykilsí uppiá altarinum sum var frammi fyri HARRANUM. Soleiðis fullførði hann húsið.

26 ¶ Og kong Sálomon gjörði flota av skipum í E'zi-ón-gē-bēr, sum er við síðuna av E'lóth, á strond Reyðahavsins, í landi E'dóm-s.

27 Og Hiram sendi í flotan sínar tænarar, skipsmenn sum høvdu sjókunnleika, við tænarum Sálomons.

28 Og teir komu til Ó'fir, og heintaðu haðani gull, fyra hundrað og tjúgu talentir, og komu við tí til Sálomon kongs.

KAPITUL 10

OG tá ið drotningin av Sje'-bā hoyrði um navngiti Sálomons viðvíkjandi navni HARRANS, kom hon at royna hann við torførur spurningum.

2 Og hon kom til Jerusalem við sera miklum riðili, við kamelum sum bóru kryddurtir, og sera nógv gull, og dýrabærar steinar: og tá ið hon var komin til Sálomons, samtalaði hon við hann um alt sum var í sínum hjarta.

3 Og Sálomon segði henni allar hennara spurningar: tað var ikki *nakað* ting fjalt fyri kongi, sum hann ikki segði henni.

4 Og tá ið drotningin av Sje'-bā hevði sæð allan visdómin hjá Sálomoni, og húsið sum hann hevði bygt,

5 Og mat borðs hansara, og sitingina hjá hansara tænarum, og vartanina hjá hansara hjálparfólki, og teirra skartaklædnad, og hansara steypberar, og hans uppgongd eftir hvørji hann fór upp til hús HARRANS; tá var ikki meira andi í henni.

6 Og hon segði við kong, Tað var ein sonn frágreiðing sum eg hoyrði í egna landi mínum um tínar gerningar og um tín visdom.

7 Men eg trúði ikki orðunum, inntil eg kom, og míni eygu høvdu sæð tað: og sí, helmingurin varð ikki sagdur mær: tín visdómur og framgongd ber av tí navngiti sum eg hoyrði.

8 Fegnir eru menn tínr, fegnir eru hesir tænarar tínr, sum standa støðugt frammi fyri tær, og sum hoyra tín visdom.

9 Vælsignaður veri HARRIN tín Guð, sum fragdaðist í tær, at seta teg á háseti Ísraels: av tí at HARRIN elskaði Ísrael um ævir, tí gjörði hann teg til kong, at inna dóm og rættlæti.

10 Og hon gav kongi hundrað og tjúgu talentir av gulli, og av kryddurtum sera mikla goymslu, og dýrabærar steinar: tað kom ikki meira slík yvirflóð av kryddurtum sum hesar

I. KONGABÓK 10

Vitjanin av drotningini av Sjeba

sum drotningin av Sjē'-bā gav Sálomon kongi.

11 Og eisini flotin hjá Hiram, sum fərđi gull frá Ó'-fir, fərđi inn frá Ó'-fir miklan rikiligleika av ál'-mũg trøum, og dýrabærum steinum.

12 Og kongur gjərđi úr ál'-mũg trøunum sũlur til hũs HARRANS, og til kongshũsið, eisini hørpur og psaltrar til sangarar: tað komu eingi slík ál'-mũg trø, ella sũust til henda dag.

13 Og Sálomon kongur gav drotningini av Sjē'-bā alla hennara trá, hvatsumhelst hon umbað, umfram *tað* sum Sálomon gav henni av sini kongligu stórtøkni. So hon vendi og fór til egna land sitt, hon og hennara tænarar.

14 ¶ Men vektin á gulli, sum kom til Sálomons í einum ári, var seks hundrað og trísinstjúgu og seks talentir av gulli,

15 Umfram *tað* sum *hann hevði* frá handilsmonnunum, og frá handlanini hjá kryddurtarhandilsmonnunum, og frá øllum kongum Arábíu, og frá landsstjórum landsins.

16 ¶ Og kong Sálomon gjərđi tvey hundrað smáskildir av slignum gulli: seks hundrað *sjē'-klar* av gulli fóru til ein smáskjöldur.

17 Og *hann gjərđi* trý hundrað skildir av slignum gulli; trý pund av gulli fóru til ein skjöldur: og kongur setti teir í skógarhũs Lī'-bā-nōn-s.

18 ¶ Harafturat gjərđi kongur eitt mikið hásæti av filabeini, og yvirklæddi tað við tí besta gulli.

19 Hásætið hevði seks trin, og toppurin av hásætinum var rundur aftantil: og *tað vøru* stuðlar hvørjumein á sætisplássinum, og tvær leyvur stóðu við síðuna av stuðlunum.

20 Og tólv leyvur stóðu á tí einu síðuni og á hinari uppiá

teimum seks trinunum: tað varð ikki tilíkt gjørt í nøkrum kongadømi.

21 ¶ Og øll drekkikerini hjá Sálomon kongi *vøru av* gulli, og øll kerini av skógarhũsi Lī'-bā-nōn-s *vøru av* skírum gulli; eingi *vøru av* silvuri: tað varð einkið roknað um á døgum Sálomons.

22 Tí kongur hevði á sjøgvi Tār'-sjisj-flota við flota Hiram: einaferð í trý ár kom Tār'-sjisj-flotin, og fərđi gull, og silvur, filabein, og apur, og páfuglar.

23 So Sálomon kongur fór framum allar kongar jarðarinnar í ríkdómum og í visdómi.

24 ¶ Og øll jørðin leitaði til Sálomons, at hoyra hansara visdóm, sum Guð hevði lagt í hansara hjarta.

25 Og teir fərdu hvør maður sina gávu, reiðir úr silvuri, og reiðir úr gulli, og klæðir, og herbúnað, og kryddurtir, hestar, og múldjór, ein sats ár um ár.

26 ¶ Og Sálomon savnaði saman vagnar og hestmenn: og hann hevði eitt túsund og fyra hundrað vagnar, og tólv túsund hestmenn, sum hann kom fyri í staðunum til vagnar, og hjá kongi í Jerusalem.

27 Og kongur fekk silvur *at vera* í Jerusalem sum steinar, og sedristrø fekk hann *at vera* sum morberjatrøini sum *eru* í láglandinum, í rikiligleika.

28 ¶ Og Sálomon fekk hestar fərðar út úr Egiptalandi, og lín garn: handilsmenn kongs fingi lín garnið til ein pris.

29 Og ein vagnur kom upp og fór út úr Egiptalandi fyri seks hundrað *sjē'-klar* av silvuri, og ein hestur fyri eitt hundrað og fimmti: og soleiðis til allar kongarnar av Hittitunum, og til kongarnar av Sýriu, fərdu teir *teir* út eftir háttum sínum.

KAPITUL 11

MEN Sálomon kongur elskaði margar fremmandar kvinnur, tilsaman við dóttur Pharaohs, kvinnur av Móabitunum, Ammonitunum, Ê-dóm-it'-unum, Zi-dó'-ní-arunum, og Hittitunum;

2 Av tjóðunum, *viðvikjandi* hvørjum HARRIN segði við børn Ísraels, Tit skulu ikki fara inn til teirra, eiheldur skulu tær koma inn at tykkum: *tí at vist vilja tær venda burtur tykkara hjarta eftir gudum sínum: Sálomon kræktist at hesum í kærleika.*

3 Og hann hevði sjei hundrað konur, prinsessur, og trý hundrað meðkonur: og hansara konur vendu burtur hansara hjarta.

4 Tí tað bar á, tá ið Sálomon var gamalur, at hansara konur vendu burtur hansara hjarta eftir øðrum gudum: og hansara hjarta var ikki fullkomið við HARRANUM Guði hansara, eins og var hjarta Dávids, faðirs hansara.

5 Tí Sálomon fór eftir Ásj-tó-réth, gudinnu Zi-dó'-ní-aranna; og eftir Mil'-cóm, andstygð Ammonitanna.

6 Og Sálomon gjørdi ilt í HARRANS eygsjón, og fór ikki fullvegis eftir HARRANUM, eins og *gjørdi* Dávid, faðir hansara.

7 Tá bygdi Sálomon eitt høgt pláss til Ké'-mósj, andstygð Móabs, á hólinum sum er frammanfyri Jerusalem, og til Molech-s, andstygð Ammons barna.

8 Og líkaleiðis gjørdi hann fyri allar sínar fremmandu konur, sum brendu roykils og sláturofraðu gudum sínum.

9 ¶ Og HARRIN varð vreiður við Sálomon, tí hansara hjarta varð vent frá HARRANUM Guði Ísraels, sum hevði birtst honum tværreisur,

10 Og hevði boðið honum viðvikjandi hesum tingi, at hann

skuldi ikki fara eftir øðrum gudum: men hann helt ikki tað sum HARRIN ábeyð.

11 Hvørsvogna HARRIN segði við Sálomon, Eftirsum at hetta er gjørt av tær, og tú ikki hevurt hildið min sáttmála og mínar ásetingar, sum eg havi áboðið tær, vil eg vissuliga skræða kongadømið frá tær, og vil geva tað til tænara tín.

12 Tó vil eg ikki í tínum døgum gera tað fyri skuld Dávids, faðirs tíns: *men* eg vil skræða tað út úr hond sonar tíns.

13 Kortini vil eg ikki skræða burtur alt kongadømið; *men* vil geva eina ættargrein til son tín fyri skuld Dávids, tænara míns, og fyri skuld Jerusalems sum eg havi útvalt.

14 ¶ Og HARRIN rørdi upp mótstandara fyri Sálomoni, Há-dád Ê-dóm-it'-a: hann var av sáði kongsins í Ê'-dóm.

15 Tí at tað bar á, tá ið Dávid var í Ê'-dóm, og Jó'-áb, høvuðsmaðurin av herliðinum, var farin niðan at jarða hinar vighu, eftir at hann hevði sligið hvønn kallkyns í Ê'-dóm;

16 (Tí at seks mánaðir varð Jó'-áb verandi har við øllum Ísrael, inntil hann hevði skorið av hvønn kallkyns í Ê'-dóm:)

17 At Há-dád flýddi, hann og ávisir Ê-dóm-it'-ar av tænarum faðirs hansara við honum, til at fara til Egyptalands; *tá var* Há-dád enn eitt lítið barn.

18 Og teir lögdu út av Mí'-dí-án, og komu til Pár'-án: og teir tóku menn við sær úr Pár'-án, og teir komu til Egyptalands, til Pharaoh kongs av Egyptalandi; sum gav honum hús, og ásetti honum vistir, og gav honum land.

19 Og Há-dád fann miklan tokka í Pharaohs eygsjón, so at hann gav honum tí konu

systur egnu konu sínar, systrina hjá Táh-pën-ës-i, drotningini.

20 Og systirin hjá Táh-pën-ës-i fœddi honum Gë-nú-báth, son hansara, hvönn Táh-pën-ës vandí av *brósti* í húsi Pharaohs: og Gë-nú-báth var í húshaldi Pharaohs, millum synir Pharaohs.

21 Og tá ið Há-dád hoyrði í Egyptalandi at Dávid svav hjá fedrum sínum, og at Jó-áb, hövuðsmaðurin av herliðinum, var deyður, segði Há-dád til Pharaohs, Lat meg fara avstað, at eg má fara til mitt egna land.

22 Tá segði Pharaoh við hann, Men hvat hevur tær trottíð hjá mær, at sí, tú sökirt at fara til títt egna land? Og hann svaraði, Einkíð: men lat meg fara ið hvussu er.

23 ¶ Og Guð rœrði honum upp *aman* mótstandara, Rë-zôn È-li-á-dáh son, sum flýddi frá harra sínum, Hád-ärë-zër-i kongi av Zó-bäh:

24 Og hann savnaði menn at sær, og gjørdist hövuðsmaður yvir einum líði, tá ið Dávid var teir *úr Zó-bäh*: og teir fóru til Damascus, og dvaldust harí, og ríktu í Damascus.

25 Og hann var mótstandari fyri Israel allar dagar Sálomons, umframt tað meinið sum Há-dád *gjørði*: og honum stóðst við Ísrael, og ríkti yvir Síriu.

26 ¶ Og Jë-ró-bô-ám Në-bät-s sonur, ein Èf-rá-thít-i *úr Zër-ë-dä*, tænarí Sálomons, navn hvørs móður var Zë-rú-äh, ein einkjukvinna, enntá hann lyfti upp *sína* hond ímóti kongi.

27 Og hetta var grundin fyri at hann lyfti upp *sína* hond ímóti kongi: Sálomon bygdí Míl-ló, og umvældi skarðini av staði Dávíds, faðirs síns.

28 Og maðurin Jë-ró-bô-ám var mektigur reystleikamaður: og Sálomon, *tá ið* hann sá tann unga

mannin, at hann var arbeíðssamur, gjørði *hann* hann *til* stjórna yvir allari álegging Jósephs húss.

29 Og tað bar á við ta tíðina tá ið Jë-ró-bô-ám fór út *úr* Jerusalem, at propheturin Á-hi-jáh Sji-ló-nít-i fann hann á vegnum; og hann hevði klætt seg við nýggjum klæði; og teir báðir *vóru* einsamallir í akrinum:

30 Og Á-hi-jáh treiv í tað nýggja klæðið sum *var* á honum, og skræddi tað í tólv stykkir:

31 Og hann segði til Jë-ró-bô-ám-s, Tak tær tiggju stykkir: tí svá sigur HARRIN, Guð Ísraels, Sí, eg vil skræða kongadømið út *úr* hondini á Sálomoni, og vil geva tiggju ættargreinir til tín:

32 (Men hann skal hava ãina ættargrein fyrí skuld tænara míns Dávíds, og fyrí skuld Jerusalems, staðin sum eg havi valt burturúr øllum Ísraels ættargreinum:)

33 Tí at teir hava yvirgivið meg, og hava tilbiðið Ásj-tó-réth – gudinnu Zi-dó-ni-aranna, Kë-mösj – gud Móabitanna, og Míl-cöm – gud Ammons barna, og hava ikki gingið í mínum vegum, at gera *tað* sum er rætt í mínum eygum, og *at halda* mínar ásetingar og mínar dómur, eins og *gjørði* Dávid, faðir hansara.

34 Tó vil eg ikki taka alt kongadømið út *úr* hond hansara: men eg vil gera hann *til* prins allar dagar lívs hansara fyrí skuld Dávíds, tænarara míns, hvönn eg valdi, tí hann helt míni boð og mínar ásetingar:

35 Men eg vil taka kongadømið út *úr* hond sonar hansara, og vil geva tær tað, *enntá* tiggju ættargreinir.

36 Og hansara syni vil eg geva ãina ættargrein, *til tess* at Dávid, mín tænarí, má alveg hava eitt ljós frammi fyrí mær í Jerusalem, staðinum sum eg havi valt mær at seta mitt navn har.

37 Og eg vil taka teg, og tú skalt ríka samsvarandi öllum ið sál tín tráar, og skalt vera kongur yvir Ísrael.

38 Og það skal verða, um tú vilt geva gætur at öllum sum eg ábjóði tær, og vilt ganga í mínum vegum, og gera það sum er rætt í míni eygsjón, at halda mínar ásetingar og míni boð, eins og Dávid, mín tænarí, gjörði; at eg vil vera við tær, og byggja tær eitt trygt hús, eins og eg bygdi Dávidi, og eg vil geva tær Ísrael.

39 Og eg vil fyrri hetta níva sáð Dávíds, men ekki um ævir.

40 Sálomon royndi tí at drepa Jê-ró'-bô-ám. Og Jê-ró'-bô-ám búði seg til, og flýddi til Egyptalands, til Sjí-sjåk kong av Egyptalandi, og var í Egyptalandi inn til deyða Sálomons.

41 ¶ Og restin av gerningum Sálomons, og alt sum hann gjörði, og hansara vísdómur, eru teir ekki skrivaðir í bók gerninga Sálomons?

42 Og tíðin ið Sálomon ríkti í Jerusalem, yvir öllum Ísrael, var fýrati ár.

43 Og Sálomon svav hjá fedrum sínum, og varð jarðaður í staði Dávíds, faðirs síns: og Rê-hó'-bô-ám, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

KAPITUL 12

OG Rê-hó'-bô-ám fór til Sjê-
chêm: tí at allur Ísrael vóru komnir til Sjê-chêm at gera hann til kong.

2 Og það bar á, tá ið Jê-ró'-bô-ám Nê-bát-s sonur, sum enn var í Egyptalandi, hoyrði um það, (tí hann var flýddur frá nærveru Sálomon kongs, og Jê-ró'-bô-ám dvaldist í Egyptalandi;)

3 At teir sendu og rópaðu hann. Og Jê-ró'-bô-ám og øll samkoma Ísraels kom, og talaðu við Rê-hó'-bô-ám, og sögdu,

4 Faðir tín gjörði ok okkara svárligt: geri tú nú tí hina svárligu tænastru faðirs tíns, og hansara tunga ok sum hann koyrði uppá okkum, lættari, og vit vilja tæna tær.

5 Og hann segði við teir, Farið avstað í triggjar dagar aftrat, síðan komið aftur til mín. Og fólkid fór avstað.

6 ¶ Og Rê-hó'-bô-ám kongur ráðfördist við gomlu menninar, ið stóðu frammi fyrri Sálomoni, faðir sínum, meðan hann enn livdi, og segði, Hvussu tilráða tit at eg má svara hesum fólk?

7 Og teir talaðu við hann, og sögdu, Um tú vilt vera tænarí at hesum fólk henda dag, og vilt tæna teimum, og svara teimum, og tala góð orð til teirra, so vilja teir vera tínir tænarar um ævir.

8 Men hann yvirgav ráðið hjá gomlu monnunum, sum teir høvdu givið honum, og ráðfördist við ungu menninar sum vóru vaksnir upp við honum, og sum stóðu frammi fyrri honum:

9 Og hann segði við teir, Hvat ráð geva tit at vit mega svara hesum fólk, sum hava talað til mín, og sagt, Ger okið, sum faðir tín koyrði uppá okkum, lættari?

10 Og teir ungu menninir, sum vóru vaksnir upp við honum, talaðu við hann, og sögdu, Svá skalt tú tala við hetta fólkid sum talaði við teg, og segði, Faðir tín gjörði ok okkara tungt, men geri tú það lættari hjá okkum; svá skalt tú siga við teir, Mín lítli fingur skal vera týkkri enn lendar faðirs míns.

11 Og nú, hvar ið faðir mín lóddi tykkum við tungum oki, vil eg leggja afturat oki tykkara: faðir mín hevur tyktað tykkum við koyrlum, men eg vil tykta tykkum við sporðdrekum.

I. KONGABÓK 12

Rættarmál fólksins imóti Rehóboami

12 ¶ So Jē-ró·bō-ām og alt fólkið komu til Rē-hó·bō-ām-s triðja dagin, eins og kongur hevði fyriskipað, og sagt, Komið til mín aftur triðja dagin.

13 Og kongur svaraði fólkinum knortlasliga, og yvirgav ráð hinna gomlu manna sum teir góvu honum;

14 Og talaði til teirra eftir ráðnum hjá ungu monnunum, og segði, Faðir mín gjörði ok tykkara tungt, og eg vil leggja afturat oki tykkara: faðir mín tyktaði tykkum *eisini* við koyrlum, men eg vil tykta tykkum við sporðdrekum.

15 Hvørsvegna kongur gav ikki gætur at fólkinum; tí søkin var frá HARRANUM, at hann mátti útina sína framsøgn, sum HARRIN talaði við Á·hi-jáh Sji-lónit·a við Jē-ró·bō-ām Nē·bāt-s son.

16 ¶ So tá ið allur Ísrael sá at kongur gav ikki gætur at teimum, svaraði fólkið kongi, og segði, Hvønn skamt hava vit í Dávidi? eiheldur *hava vit* arv í syni Ísai-s: til tykkara tjöld, O Ísrael: siggj nú til egna hús titt, Dávid. So Ísrael fór avstað til tjöld síni.

17 Men *hvat viðvikur* Ísraels börnum sum dvaldust í staðum Judah, so ríkti Rē-hó·bō-ām yvir teimum.

18 Tá sendi Rē-hó·bō-ām kongur Á·dōr-ām, sum *var* yvir ikastinum; og allur Ísrael steinaðu hann við steinum, at hann doyði. Rē-hó·bō-ām kongur gjörði tí skjótt *av* at sleppa sær upp til vagn sín, at flýggja til Jerusalem.

19 So Ísrael gjörði uppreist imóti Dávids húsi til henda dag.

20 Og tað bar á, tá ið allur Ísrael hoyrði at Jē-ró·bō-ām var komin aftur, at teir sendu og rópaðu hann til samkomuna, og gjördu hann *til* kong yvir øllum Ísrael: tað var eingin ið fylgdi

Dávids húsi, uttan ættargrein Judah einans.

21 ¶ Og tá ið Rē-hó·bō-ām var komin til Jerusalem, savnaði hann alt Judah hús saman, við ættargrein Benjamins, eitt hundrað og fyrinstjúgu túsund útvaldar menn, sum vóru stríðsmenn, at berjast imóti húsi Ísraels, at føra kongadømið aftur til Rē-hó·bō-ām-s Sálomons sonar.

22 Men Guðs orð kom at Sjēm·ái·áh, Guðs manningum, sigandi,

23 Tala við Rē-hó·bō-ām, son Sálomons, kong Judah, og við alt hús Judah og Benjamins, og til leivdina av fólkinum, og sig,

24 Svá sigur HARRIN, Tít skulu ikki fara upp, ella berjast imóti tykkara brøðrum, børnum Ísraels: vendið aftur hvør maður til hús sitt; tí hetta er frá mær. Teir góvu tí gætur eftir orði HARRANS, og vendu aftur til at fara avstað, samsvarandi orði HARRANS.

25 ¶ Tá bygdi Jē-ró·bō-ām Sjē·chēm á E·phrā·ím fjalli, og dvaldið hari; og fór út haðani, og bygdi Pēn·ū·ēl.

26 Og Jē-ró·bō-ām segði í sinum hjarta, Nú skal kongadømið venda aftur til Dávids hús:

27 Um hetta fólk fari niðan at inna sláturofran í HARRANS húsi í Jerusalem, tá skal hjartað hjá hesum fólki venda aftur at harra teirra, *tað er* at Rē-hó·bō-ám kongi av Judah, og teir fara at drepa meg, og fara aftur til Rē-hó·bō-ām-s kongs av Judah.

28 Við hvat kongur helt ráð, og gjörði tveir kálvar *av* gulli, og segði við teir, Tað er ov mikið hjá tykkum at fara niðan til Jerusalem: sjá tinar gudar, O Ísrael, sum førdu teg upp úr Egyptalandi.

29 Og hann setti tann eina í Beth-el, og hin stillaði hann í Dán.

30 Og hetta varð *til* syndar: tí fólkið fór *til tess at tilbiðja* frammanfyri tann *ēina, alt* at Dán.

31 Og hann gjörði eitt hús av høgum plássum, og gjörði prestar av teimum lægstu av fólkinum, sum vóru ikki av sonum Levis.

32 Og Jē-ró'-bô-ām innsetti hátíð í áttanda mánaði, á fimtanda degi mánaðarins, lík hátíðini sum *er* í Judah, og hann ofraði uppiá altarinum. Soleiðis gjörði hann í Beth-el, og slátur-ofraði kálvunum sum hann hevði gjørt: og hann staðsetti í Beth-el prestarnar av høgu plássunum sum hann hevði gjørt.

33 So hann ofraði uppiá altarinum, sum hann hevði gjört í Beth-el, fimtanda dagin av áttanda mánaði, *enmtá* í tí mánaði sum hann hevði upphugað av sínum egna hjarta; og innsetti hátíð at Ísraels børnum: og hann ofraði uppiá altarinum, og brendi roykilsí.

KAPITUL 13

OG sí, tað kom ein Guðs maður úr Judah eftir orði HARRANS til Beth-el: og Jē-ró'-bô-ām stóð við altarið til at brenna roykilsí.

2 Og hann rópaði ímóti altarinum í orði HARRANS, og segði, O altar, altar, svá sigur HARRIN; Sí, eitt barn fer *at* føðast húsi Dávids, Jó-sí-áh at navni; og uppiá tær skal hann ofra prestarnar av høgu plássunum sum brenna roykilsí á tær, og mannabein skulu verða brend uppiá tær.

3 Og hann gav eitt tekin sama dag, og segði, Hetta *er* tað tekin ið HARRIN hevur talað; Sí, altarið skal verða skrætt, og øskurnar, sum *eru* uppiá tí, skulu verða heltar út.

4 Og tað bar á, tá ið Jē-ró'-bô-ām kongur hoyrði framsøgnina hjá Guðs mannin, sum hevði rópt ímóti altarinum í Beth-el, at hann koyrði fram sína hond frá altarinum, og segði, Leggið hald á hann. Og hansara hond, sum hann koyrði fram ímóti honum, tornaði upp, so at hann ikki fekk hálað hana inn aftur til sín.

5 Eisini varð altarið skrætt, og øskurnar heltar út frá altarinum, samsvarandi tekninum sum Guðs maðurin hevði givið eftir orði HARRANS.

6 Og kongur svaraði og segði við Guðs mannin, Bona nú andlit HARRANS Guðs tíns, og bið fyri mær, at mín hond má verða endurbøtt mær aftur. Og Guðs maðurin bønaði HARRAN, og hondin hjá kongi varð endurbøtt honum aftur, og gjördist eins og *hon var* áður.

7 Og kongur segði við Guðs mannin, Kom heim við mær, og endurfriska teg, og eg vil geva tær eitt endurgjald.

8 Og Guðs maðurin segði við kong, Um tú *so* vilt geva mær helming húss tíns, *so* vil eg ikki fara inn við tær, eiheldur vil eg eta breyð, ella drekka vatn, í hesum plássí:

9 Tí svá varð tað álagt mær við orði HARRANS, og sagt, Et einkið breyð, ella drekk vatn, ella vend aftur eftir sama vegi sum tú komst.

10 So hann fór ein annan veg, og fór ikki aftur eftir vegnum sum hann kom til Beth-el.

11 ¶ Men tað búði gamal prophetur í Beth-el; og hansara synir komu og søgdu honum øll verkini sum Guðs maðurin hevði gjört tann dagin í Beth-el: tey orðini sum hann hevði talað kongi, tey søgdu teir eisini fyri faðir sínum.

I. KONGABÓK 13

12 Og teirra faðir segði við teir, Hvönn veg fór hann? Þi hansara synir hövdu sæð hvönn veg Guðs maðurin fór, sum kom frá Judah.

13 Og hann segði við synir sínar, Saðlið mær asnan. So teir saðlaðu honum asnan: og hann reið hará,

14 Og fór aftaná Guðs mannum, og fann hann sitandi undir eini eik: og hann segði við hann, *Eri* tú Guðs maðurin sum komst úr Judah? Og hann segði, Eg *eri*.

15 Tá segði hann við hann, Kom heim við mær, og et breyð.

16 Og hann segði, Eg má ekki fara aftur við tær, ella fara inn við tær: eiheldur vil eg eta breyð, ella drekka vatn við tær í hesum plássi:

17 Þi tað varð sagt til mín við orði HARRANS, Tú skalt einkið breyð eta, ella drekka vatn har, ella venda aftur til at fara eftir tí vegi sum tú komst.

18 Hann segði við hann, Eg *eri* prophetur eisini, eins og tú *er*; og ein engil talaði við meg við orði HARRANS, og segði, Før hann aftur við tær inn í hús títt, at hann má eta breyð og drekka vatn. *Men* hann leyg fyrri honum.

19 So hann fór tilbakar við honum, og át breyð í húsi hans, og drakk vatn.

20 ¶ Og tað bar á, sum teir sótu við borðið, at HARRANS orð kom at prophetinum sum førði hann aftur:

21 Og hann rópaði á Guðs mannin sum kom frá Judah, og segði, Svá sigur HARRIN, Eftirsum at tú ikki hevurt aktað HARRANS munn, og ikki hevurt hildið boðið sum HARRIN tín Guð beyð tær,

22 Men komst tilbakar, og hevurt etið breyð og drukkið vatn í tí plássi, sum HARRIN segði

Vanlýdni propheturin vigin av leyvu

við teg um, Et einkið breyð, og drekk einkið vatn; *tú* skal títt lík ikki koma at gravhýsi fedra tína.

23 ¶ Og tað bar á, eftir at hann hevði etið breyð, og eftir at hann hevði drukkið, at hann saðlaði asnan fyrri hann, *tað vil siga*, fyrri prophetin sum hann hevði ført aftur.

24 Og tá ið hann var farin, mætti honum ein leyva eftir vegnum, og vá hann: og ræ hansara varð kastað á vegin, og asnin stóð hjá tí, eisini stóð leyvan hjá líkinum.

25 Og sí, menn fóru framvið, og sóu líkið kastað á vegin, og leyvuna standa hjá líkinum: og teir komu og søgdu frá *tú* í staðinum har gamli propheturin búði.

26 Og tá ið propheturin, sum førði hann aftur frá vegnum, hoyrði *harum*, segði hann, Tað *er* Guðs maðurin, sum var vanlýðin HARRANS orði: tí hevur HARRIN flýggjað hann til leyvuna, sum hevur skrætt hann *sundur*, og vigið hann, samsvarandi HARRANS orði, sum hann talaði honum.

27 Og hann talaði til synir sínar, og segði, Saðlið mær asnan. Og teir saðlaðu *hann*.

28 Og hann fór og fann ræ hansara kastað á vegin, og asnan og leyvuna standandi hjá rænum: leyvan hevði ikki etið ræið, ella skrætt asnan *sundur*.

29 Og propheturin tók upp líkið av Guðs mannum, og legði tað uppá asnan, og førði tað aftur: og gamli propheturin kom til staðin, at harma og at jarða hann.

30 Og hann legði hansara lík í sína egnu grøv; og teir harmaðu yvir honum, og *søgdu*, Akk, bróðir mín!

31 Og tað bar á, eftir at hann hevði jarðað hann, at hann talaði til synir sínar, og segði,

Tá ið eg eri deyður, tá jarðið meg í gravhýsinum sum Guðs maðurin er jarðaður í; leggið beinini hjá mær við síðuna av hansara beinum:

32 Tí framsøgnin sum hann rópti við HARRANS orði ímóti altarinum í Beth-el, og ímóti øllum húsunum av høgu plássunum sum eru í staðunum av Sámár'i-ú, skal vissuliga henda.

33 ¶ Eftir henda lut vendi Jē-ró'-bō-ām ikki aftur frá illa vegi sínum, men gjørði aftur av teimum lægstu av fólkinum til prestar av høgu plássunum: hvørsumhelst ið vildi, hann innvigaði hann, og hann gjørdist ein av prestunum av høgu plássunum.

34 Og hetta varð Jē-ró'-bō-ām-s húsi til syndar, enn tá til at skera tað av, og at oyða tað oman av jarðarinnar ásjón.

KAPITUL 14

Á TEIRRI tíð varð Á-hi-jáh Jē-ró'-bō-ām-s sonur sjúkur.

2 Og Jē-ró'-bō-ām segði til konu sína, Reis teg, eg biði teg, og dulbúgv teg, at tú ei verði kend at vera kona Jē-ró'-bō-ām-s; og slepp tær til Sji'löh: sí, har er Á-hi-jáh prophetur, sum segði mær at eg skuldi vera kongur yvir hesum fólki.

3 Og tak við tær tiggju heilbreyð, og knaskikeks, og krukku av hunangi, og far til hansara: hann skal siga tær hvat skal verða av barninum.

4 Og Jē-ró'-bō-ām-s kona so gjørði, og reistist, og fór til Sji'löh, og kom til húsar Á-hi-jáh. Men Á-hi-jáh kundi ikki sjá; tí at eygu hansara vóru stöðað vegna aldur hansara.

5 ¶ Og HARRIN segði við Á-hi-jáh, Sí, kona Jē-ró'-bō-ām-s kemur at umbiðja okkurt av tær fyri son sín; tí hann er sjúkur:

soleiðis og soleiðis skalt tú siga við hana: tí at tað skal verða, tá ið hon kemur inn, at hon fer at lástast at vera ein onnur kvinna.

6 Og tað varð so, tá ið Á-hi-jáh hoyrði ljóðið av hennara fótum, sum hon kom inn við hurðina, at hann segði, Kom inn, tú kona Jē-ró'-bō-ām-s; hví letst tú vera ein onnur? tí at eg eri sendur til tín við tungum tíðindum.

7 Far og sig Jē-ró'-bō-ām-i, Svá sigur HARRIN Guð Israels, Eftirsum at eg hevjaði teg upp burturúr fólkinum, og gjørði teg til prins yvir fólki mínum Ísrael,

8 Og skræddi kongadømið burtur frá Dávids húsi, og gav tær tað: og ió hevurt tú ikki verið sum tænarí mín Dávid, sum helt míni boð, og sum fylgdi mær við øllum sínum hjarta, at gera bert tað sum var rætt í mínum eygum;

9 Men hevurt gjørt ilt uppum allar sum vóru undan tær: tí at tú hevurt farið og gjørt tær aðrar gudar, og bræddar myndir, til at tirra meg til firtnis, og hevurt kastað meg afturum tín rygg:

10 Sí, tí vil eg føra ilt omanyvir hús Jē-ró'-bō-ām-s, og vil skera av frá Jē-ró'-bō-ām-i hann sum mígur ímóti veggnum, og hann sum er lokaður inni og eftirlatin í Ísrael, og vil taka burt leivdina av Jē-ró'-bō-ām-s húsi, eins og maður tekur burt tød, til tað verði alt farið.

11 Hann, sum doyr hjá Jē-ró'-bō-ām í staðinum, skulu hundarnir eta; og hann, sum doyr í akrinum, skulu fuglarnir í luftini eta: tí HARRIN hevur talað tað.

12 Reis teg tí, og slepp tær til egna hús títt: og tá ið tínir føtur koma inn í staðin, skal barnið doyggja.

13 Og alt Ísrael skal harma yvir hann, og jarða hann: tí at bara hann hjá Jē-ró'-bō-ām-i

I. KONGABÓK 15

Rehóboams rikjan og deyði

skal koma til gravar, tí at í honum fanst *okkurt* gott mótvegis HARRANUM Guði Ísraels í Jē-ró-bō-ām-s húsí.

14 Harafturat skal HARRIN reisa sær upp kong yvir Ísrael, ið skal skera av hús Jē-ró-bō-ām-s tann dagin: men hvat? enntá nú.

15 Tí HARRIN skal sláa Ísrael, sum eitt sev verður rist í vatninum, og hann skal taka Ísrael upp við rót úr hesum góða landi, sum hann gav fedrum teirra, og skal spjaða teir handan áнна, av tí at teir hava gjørt sínar lundir, *til at* tirra HARRAN til firtnis.

16 Og hann skal geva Ísrael upp vegna syndir Jē-ró-bō-ām-s, sum gjordi synd, og sum fekk Ísrael at synda.

17 ¶ Og Jē-ró-bō-ām-s kona reistist, og fór avstað, og kom til Tir-zāh; og tá ið hon kom til gáttina á hurðini, doyði barnið;

18 Og tey jarðaðu hann; og alt Ísrael harmaði yvir hann, samsvarandi HARRANS orði, sum hann talaði við hendi tænararsins Á-hi-jāh prophets.

19 Og restin av gerningum Jē-ró-bō-ām-s, hvussu hann kriggjædist, og hvussu hann ríkti, sí, teir *eru* skrivaðir í bók krýnikna Ísraels konga.

20 Og teir dagar, sum Jē-ró-bō-ām ríkti, *vóru* tvey og tjúgu ár: og hann svav hjá fedrum sínum, og Nádab, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

21 ¶ Og Rē-hó-bō-ām Sálomons sonur ríkti í Judah. Rē-hó-bō-ām *var* fjøruti og eitt ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti seyrtjan ár í Jerusalem, staðinum sum HARRIN valdi burtur úr øllum ættargreinum Ísraels, at seta sítt navn har. Og navn móður hansara *var* Nā-ā-māh, ein Ammonitinna.

22 Og Judah gjordi ilt í eygsjón

HARRANS, og teir tirraðu hann til ástbrelnis við sinum syndum sum teir høvdu framt, uppum alt sum teirra fedrar høvdu gjørt.

23 Tí at teir bygdu sær eisini høg pláss, og myndir, og lundir, á hvørjum høgum heyggi, og undir hvørjum grønum træi.

24 Og eisini vóru sodomitar í landinum: og teir gjørdur samsvarandi øllum andstygdum tjóðanna sum HARRIN kastaði út undan Ísraels børnum.

25 ¶ Og tað hendi í fimta ári Rē-hó-bō-ām-s kongs, at Sji-sjāk kongur av Egyptalandi kom upp ímóti Jerusalem:

26 Og hann tók burt dýrgripir HARRANS húss, og dýrgripir kongshúsins; hann tók enntá burtur alt: og hann tók burtur allar skjøldrarnar av gulli sum Sálomon hevði gjørt.

27 Og Rē-hó-bō-ām kongur gjordi í teirra stað messing skildir, og leit *teir* upp í hendur hinna fremstu av livverjuni, sum varðaðu dyrnar av kongshúsinum.

28 Og tað var so, tá ið kongur fór inn í HARRANS hús, at livverjan bar teir, og førði teir aftur inn í livverjuherbergið.

29 ¶ Men restin av gerningum Rē-hó-bō-ām-s, og alt sum hann gjordi, *eru* teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Judah konga?

30 Og tað var kriggj ímillum Rē-hó-bō-ām og Jē-ró-bō-ām allar *teirra* dagar.

31 Og Rē-hó-bō-ām svav hjá fedrum sínum, og varð jarðaður hjá sinum fedrum í staði Dávids. Og navn móður hansara *var* Nā-ā-māh, ein Ammonitinna. Og Á-bi-jām, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

KAPITUL 15

MEN í átjanda ári Jē-ró-bō-ām-s kongs Nē-bāt-s sonar, ríkti Á-bi-jām yvir Judah.

2 Trý ár ríkti hann í Jerusalem. Og navn móður hansara var Má'-á-káh, dóttir Á-bí'-sjá-lóm-s.

3 Og hann gekk í öllum syndum faðirs síns, sum hann hevði gjørt undan honum: og hjarta hansara var ikki fullkomið hjá HARRANUM Guði sínum, sum hjarta Dávids, faðirs hansara.

4 Men fyri skuld Dávids gav HARRIN Guð hansara honum lampu í Jerusalem, at seta upp son hans eftir hann, og at grundfesta Jerusalem:

5 Tí at Dávid gjørdi tað sum rætt var í HARRANS eygum, og vendi ikki til vikis frá nøkrum tingi sum hann beyð honum allar sínar lívsins dagar, uttan bert í málevni Ú'-rí-áh Hittita.

6 Og tað var kríggj ímillum Rê-hó'-bô-ám og Jê-ró'-bô-ám allar dagarnar av hansara lívi.

7 Men restin av gerningum Á-bí-jám-s, og alt sum hann gjørdi, eru teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Judah konga? Og tað var kríggj ímillum Á-bí-jám og Jê-ró'-bô-ám.

8 Og Á-bí-jám svav hjá fedrum sínum; og teir jarðaðu hann í staði Dávids: og Á-sá, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

9 ¶ Og í tjúgunda ári Jê-ró'-bô-ám-s kongs av Ísrael ríkti Á-sá yvir Judah.

10 Og fjóruti og eitt ár ríkti hann í Jerusalem. Og navn móður hansara var Má'-á-káh, dóttir Á-bí'-sjá-lóm-s.

11 Og Á-sá gjørdi tað sum rætt var í HARRANS eygum, eins og Dávid, faðir hansara, gjørdi.

12 Og hann beindi burtur sodomitarnar úr landinum, og beindi fyri öllum skurðgudunum sum hansara fedrar høvdu gjørt.

13 Og eisini Má'-á-küh, móður síni, sjálvt henni beindi hann burtur frá at vera drottning, tí hon hevði gjørt skurðgud í eini

lund; og Á-sá oyddi hennara skurðgud, og brendi hann við áarløkin Kí'-drön.

14 Men høgu plássini vórðu ikki beind burtur: hóast hetta, so var Á-sá hjarta fullkomið hjá HARRANUM allar hansara dagar.

15 Og hann førði inn tingini sum faðir hansara hevði innvígað, og tingini sum hann hevði sjálvur innvígað, inn í hús HARRANS, silvur, og gull, og reiðir.

16 ¶ Og tað var kríggj ímillum Á-sá og Bá-ásj'-á kong av Ísrael allar teirra dagar.

17 Og Bá-ásj'-á kongur av Ísrael fór upp ímóti Judah, og bygdi Rá'-máh, at hann ikki mátti loyva nøkrum at fara út ella koma inn til Á-sá kongs av Judah.

18 Tá tók Á-sá alt silvurið og gullið sum vóru eftir av dýrgripum HARRANS húss, og dýrgripum kongshúsins, og flýggjaði teir inn í hond tænarar sína: og kong Á-sá sendi teir til Bën-há'-dád-s, sonar Táb-rím'-ön-s, sonar Hê'-zi-ön-s, Sýriu kongs, sum dvaldist í Damascus, sigandi,

19 Tað er bandalag ímillum meg og teg, og ímillum faðir mín og faðir tín: sí, eg havi sent tær gávu av silvuri og gulli; kom og brót títt bandalag við Bá-ásj'-á kong av Ísrael, at hann má fara burtur frá mær.

20 So Bën-há'-dád lýddi á kong Á-sá, og sendi høvuðsmenninar av herliðunum, sum hann hevði, ímóti staðunum av Ísrael, og sló Í-jön, og Dán, og Á-bél'-bêth-má'-á-káh, og alt Cín'-nê-röth, við öllum landi Naph'-tá-lis.

21 Og tað bar á, tá ið Bá-ásj'-á hoyrði harum, at hann lætti av bygging av Rá'-máh, og dvaldist í Tir'-zäh.

22 Tá gjørdi kong Á-sá yvirlýsing út ígjøgnum alt Judah; eingin var undantikin: og teir

I. KONGABÓK 16

Báasja oyðir hús Jeróboams

tóku burtur steinar Rá-máh, og timbur tess, sum Bá-ásj-á hevði bygt við; og kong Á-sá bygdi við teimum Gē-bā Benjamins, og Mizpah.

23 Restin av øllum gerningum Á-sá, og allur hansara máttur, og alt sum hann gjørði, og staðirnir sum hann bygdi, *eru* teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Judah konga? Men í tíðini av sínum gamla aldri var hann sjúklaður í sínum fótum.

24 Og Á-sá svav hjá fedrum sínum, og varð jarðaður hjá sínum fedrum í staði Dávids, faðirs síns; og Jē-hó-sjā-phāt, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

25 ¶ Og Nádab Jē-ró-bō-ām-s sonur byrjaði at ríkjast yvir Israel í øðrum ári Á-sá kongs av Judah, og ríkti yvir Israel tvey ár.

26 Og hann gjørði ilt í eygsjón HARRANS, og gekk í vegi faðirs síns, og í síni synd sum hann fekk Israel at synda við.

27 ¶ Og Bá-ásj-á Á-hi-jāh sonur, av húsi Ís-sā-kār-s, samansvór ímóti honum; og Bá-ásj-á sló hann við Gib-bē-thōn, sum hoyrði til Philistarar; tí Nádab og allur Israel lögdu kringseting til Gib-bē-thōn.

28 Enntá í triðja ári Á-sá kongs av Judah vá Bá-ásj-á hann, og ríkti í hansara stað.

29 Og tað bar á, tá ið hann ríkti, at hann sló alt Jē-ró-bō-ām-s hús; hann eftirlæt ikki til Jē-ró-bō-ām-s nakran sum andaði, inntil hann hevði oytt hann, samsvarandi HARRANS útsøgn, sum hann talaði við sínum tænarar Á-hi-jāh Sji-lō-nit-a:

30 Vegna Jē-ró-bō-ām-s syndir sum hann syndaði, og sum hann fekk Israel at synda, við síni tirran hvarvið hann tírtaði HARRAN Guð Israels til firtnis.

31 ¶ Men restin av gerningum Nádabs, og alt sum hann gjørði,

eru teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Israels konga?

32 Og tað var krigg ímillum Á-sá og Bá-ásj-á kong av Israel allar teirra dagar.

33 Í triðja ári Á-sá kongs av Judah byrjaði Bá-ásj-á Á-hi-jāh sonur at ríkjast yvir øllum Israel í Tir-zāh, í tjúgu og fyra ár.

34 Og hann gjørði ilt í eygsjón HARRANS, og gekk í vegi Jē-ró-bō-ām-s, og í síni synd sum hann fekk Israel at synda við.

KAPITUL 16

TÁ kom HARRANS orð til Jehu-s Hā-nā-ni-s sonar ímóti Bá-ásj-á, sigandi,

2 Eftirsum at eg hevjaði teg upp úr dustinum, og gjørði teg *tí* prins yvir fólki mínum Israel; og tú hevurt gingið í Jē-ró-bō-ām-s vegi, og hevurt fingið mitt fólk Israel at synda, at tírri meg til firtnis við sínum syndum;

3 Sí, *tí* vil eg beina burtur eftirkomarar Bá-ásj-ás, og eftirkomararnar av hansara húsi; og vil gera títt hús líka *sum* hús Jē-ró-bō-ām-s Né-bāt-s sonar.

4 Hann, sum doyr hjá Bá-ásj-á í staðinum, skulu hundarnir eta; og hann, sum doyr av hansara í akrunum, skulu fuglarnir í luftini eta.

5 Men restin av gerningum Bá-ásj-ás, og hvat hann gjørði, og hansara máttur, *eru* teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Israels konga?

6 So Bá-ásj-á svav hjá fedrum sínum, og varð jarðaður í Tir-zāh: og E-lāh, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

7 Og eisini við hendi prophet-sins Jehu-s Hā-nā-ni-s sonar kom HARRANS orð ímóti Bá-ásj-á, og ímóti húsi hans, enntá fyrri alt tað illa sum hann gjørði í eygsjón HARRANS, í at tírri hann til firtnis við verki handa sína,

í at vera líka *sum* hús Jēr-ó'-bō-ām-s; og av tí at hann drap hann.

8 ¶ Í tjúgunda og sætta ári Á-sá kongs av Judah byrjaði E-láh Bá-ásj'-á sonur at ríkja yvir Ísrael í Tír-záh, í tvey ár.

9 Og hansara tænarí Zimrí, hovuðsmaður av helvtini *av hansara* vagnum, samansvór imóti honum, sum hann var í Tír-záh, og drakk seg druknan í húsi Arza, bústjóra húss *sins* í Tír-záh.

10 Og Zimrí fór inn og sló hann, og drap hann, í tjúgunda og sjeýnda ári Á-sá kongs av Judah, og ríkti í hansara stað.

11 ¶ Og tað bar á, tá ið hann byrjaði at ríkja, so skjótt sum hann sat á sínum háseti, at hann vó alt hús Bá-ásj'-á: hann eftirlæt honum ikki ein sum mígur imóti vegginum, hvørki av hansara skyldfólkum, ella av hansara vinum.

12 Soleiðis oyddi Zimrí alt hús Bá-ásj'-á, samsvarandi orði HARRANS, sum hann talaði imóti Bá-ásj'-á við Jehu propheti,

13 Fyri allar syndir Bá-ásj'-á, og syndir E-láh, sonar hansara, við hvørjum teir syndaðu, og við hvørjum teir fingi Ísrael at synda, í at tirra HARRAN Guð Ísraels til firtnis við sínum fáfongdum.

14 Men restin av gerningum E-láh, og alt sum hann gjörði, *eru* teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Ísraels konga?

15 ¶ Í tjúgunda og sjeýnda ári Á-sá kongs av Judah, ríkti Zimrí sjeý dagar í Tír-záh. Og fólkíð leiraðist imóti Gíb-bē-thōn, sum *hoýrði* til Philistarnar.

16 Og fólkíð, *sum* leiraðist, hoyrdu sagt, Zimrí hevur samansvorið, og hevur eisini vígið kong: hvørsvegna allur Ísrael gjördu Omrí, hovuðsmannin av

herliðinum, *til* kong yvir Ísrael tann dag í leirinum.

17 Og Omrí fór upp úr Gíb-bē-thōn, og allur Ísrael við honum, og teir kringsettu Tír-záh.

18 Og tað bar á, tá ið Zimrí sá at staðurin var tikin, at hann fór inn í slottið av kongshúsinum, og brendi kongshúsið yvir seg við eldi, og doyði,

19 Fyri sínar syndir sum hann syndaði, í at gera ilt í eygsjón HARRANS, í at ganga í vegi Jēr-ó'-bō-ām-s, og í síni synd sum hann gjörði, at fáa Ísrael at synda.

20 Men restin av gerningum Zimrís, og hansara hásvik sum hann virkaði, *eru* teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Ísraels konga?

21 ¶ Tá vórðu fólk Ísraels deildir í tveir partar: helvtin av fólkinum fylgdi Tíb-nī Gí-nāth-s syni, at gera hann *til* kong; og helvtin fylgdi Omrí.

22 Men fólkíð sum fylgdi Omrí hevði yvirvág imóti fólkinum sum fylgdi Tíb-nī Gí-nāth-s syni: so Tíb-nī doyði, og Omrí ríkti.

23 ¶ Í triatiunda og fyrsta ári Á-sá kongs av Judah byrjaði Omrí at ríkja yvir Ísrael, í tólv ár: í seks ár ríkti hann í Tír-záh.

24 Og hann keypti heyggin Sá-már'-í-á av Sjē-mēr-i fyri tvær talentir av silvuri, og bygdi á heygnum, og kallaði navnið á staðinum, sum hann bygdi, eftir navni Sjē-mēr-s, eigara av heygnum, Sá-már'-í-á.

25 ¶ Men Omrí virkaði ilt í eygsjón HARRANS, og gjörði verri enn allir sum *vóru* undan honum.

26 Tí hann gekk í øllum vegi Jēr-ó'-bō-ām-s Né-bāt-s sonar, og í hansara synd sum hann fekk Ísrael at synda við, at tirra HARRAN Guð Ísraels til firtnis við teirra fáfongdum.

27 Men restin av gerningum Omrí-s sum hann gjörði, og hansara máttur sum hann sýndi, *eru* teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Ísraels konga?

28 So Omrí svav hjá fedrum sínum, og varð jarðaður í Sámár'-i-ü: og Ahab, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

29 ¶ Og í triatiunda og áttunda ári Á-sá kongs av Judah byrjaði Ahab Omrí-s sonur at ríkjá yvir Ísrael: og Ahab Omrí-s sonur ríkti yvir Ísrael í Sámár'-i-ü í tjúgu og tvey ár.

30 Og Áhab Omrí-s sonur gjörði ilt í eygsjón HARRANS uppum allar sum *vóru* undan honum.

31 Og tað bar á, sum um tað hevði verið eitt lættisligt ting hjá honum at ganga í syndum Jé-ró'-bó-ám-s Nē'-bát-s sonar, at hann tók til konu Jéz'-ē-bél, dóttur Eih-bá'-áls kongs av Zí-dó'-ní-arunum, og fór og tænti Bá'-ál-i, og tilbað hann.

32 Og hann reisti upp altar til Bá'-áls í húsi Bá'-áls, sum hann hevði bygt í Sámár'-i-ü.

33 Og Áhab gjörði eina lund; og Áhab gjörði meir til at tirra HARRAN Guð Ísraels til firtnis enn allir kongar Ísraels sum *vóru* undan honum.

34 ¶ Í hansara døgum bygdi Hí'-el, Beth-el-it-in, Jericho: hann legði hansara grundvøll í Á'-bí-rám-i, sínum frumborna, og setti upp hansara portur í sínum yngsta syni Sē'-güb, samsvarandi HARRANS orði, sum hann talaði við Jósjua Nuns syni.

KAPITUL 17

OG Ê-lí'-jäh Tisj-bit'-i, *sum var* av Gileads íbúgvum, segði við Áhab, *Sum* HARRIN Guð Ísraels livir, frammi fyri hvørjum eg standi, *so* skal ikki vera døgg, ella regn, hesi árin, uttan samsvarandi mínum orði.

2 Og HARRANS orð kom at honum, sigandi,

3 Slepp tær hiðani, og vend tær eystureftir, og fjal teg við áarløkin Kē'-rith, sum *er* frammanfyri Jordan.

4 Og tað skal verða, *at* tú skalt drekka úr áarløkinum; og eg havi boðið ravnunum at fæða teg har.

5 So hann fór og gjörði samsvarandi orði HARRANS: tí hann fór og dvaldist við áarløkin Kē'-rith, sum *er* frammanfyri Jordan.

6 Og ravnarnir færu honum breyð og kjøt um morgunin, og breyð og kjøt um kvældið; og hann drakk úr áarløkinum.

7 Og tað hendi eftir eina tíð, at áarløkurin tornaði upp, tí at tað hevði einkið regn verið í landinum.

8 ¶ Og HARRANS orð kom at honum, sigandi,

9 Reis teg, og slepp tær til Zár'-ē-phát, sum *heyrir* til Zí'-dön, og dvølst ear: sí, eg havi skipað eini einkjukvinnu har at upphalda tær.

10 So hann reistist og fór til Zár'-ē-phát. Og tá ið hann kom til staðarportrið, sí, *tá* savnaði einkjukvinnan har av greinum: og hann rópaði á hana, og segði, Heinta mær, eg biði teg, eitt sindur av vatni í eitt ker, at eg má drekka.

11 Og sum hon fór at heinta *tað*, rópaði hann á hana, og segði, Ber mær, eg biði teg, ein breyðbita í tíni hond.

12 Og hon segði, *Sum* HARRIN tín Guð livir, *so* havi eg ikki køku, men ein neva av mjøli í stólpa, og eitt sindur av olju í krukku: og sí, eg savni tvær greinar, at eg má fara inn og tilreiða tað til mín og son mín, at vit mega eta tað, og doyggja.

13 Og Ê-lí'-jäh segði við hana,

Óttast ikki; far og ger sum tú hevurt sagt: men ger mær úr tí eina litla kœku fyrst, og ber mær hana, og síðan ger til tín og til son tín.

14 Tí svá sigur HARRIN Guð Ísraels, Stólpín av mjœli skal ikki svinna, eiheldur fer krukkan av olju at bila, inntil tann dag ið HARRIN sendir regn á jørðina.

15 Og hon fór og gjørði samsvarandi framsøgn Ê-lí-jáh: og hon, og hann, og hús hennara, ótu mangar dagar.

16 Og stólpín av mjœli svann ikki, eiheldur bilaði krukkan av olju, samsvarandi HARRANS orði, sum hann talaði við Ê-lí-jáh.

17 ¶ Og tað hendi eftir hesi tingini, at sonurin hjá kvinnuni, matmóðrini av húsinum, varð sjúkur; og hansara sjúkdómur var so svárur, at tað var eingin andadráttur eftir í honum.

18 Og hon segði við Ê-lí-jáh, Hvat havi eg at gera við teg, O tú Guðs maður? ert tú komin til mín at rópa mína synd til endurminningar, og at vega son mín?

19 Og hann segði við hana, Gev mær son tín. Og hann tók hann úr favni hennara, og bar hann upp í eitt loft, har hann dvaldi, og legði hann á egnu legu sína.

20 Og hann rópti á HARRAN, og segði, O HARRI Guð mín, hevurt tú eisini ført ilt omanyvir einkjuna, sum eg útisiti hjá, við at vega son hennara?

21 Og hann strekti seg omanyvir barnið triggjar ferðir, og rópti á HARRAN, og segði, O HARRI Guð mín, eg biði teg, lat sálina hjá hesum barni koma inn í hann aftur.

22 Og HARRIN hoyrði røddina hjá Ê-lí-jáh; og sálin hjá barninum kom inn í hann aftur, og hann livnaði aftur.

23 Og Ê-lí-jáh tók barnið, og førði hann oman úr kamarinum inn í húsið, og flýggjaði móður hansara hann: og Ê-lí-jáh segði, Sí, sonur tín livir.

24 ¶ Og kvinnan segði við Ê-lí-jáh, Av hesum veit eg nú at tú ert ein Guðs maður, og at HARRANS orð í tínum munnni er sannleiki.

KAPITUL 18

OG tað hendi eftir mangar dagar, at HARRANS orð kom til Ê-lí-jáh í triðja ári, sigandi, Far og sýn teg fyri Ahabi; og eg vil senda regn á jørðina.

2 Og Ê-lí-jáh fór at sýna seg fyri Ahabi. Og tað var ein svar hungursneyð í Sámár-i-ú.

3 Og Ahab rópti Ó-bá-dí-áh, sum var stjórnari húss hansara. (Men Ó-bá-dí-áh óttaðist HARRAN stórliga:

4 Tí at tað varð so, tá ið Jéz-é-bél skar av prophetar HARRANS, at Ó-bá-dí-áh tók hundrað prophetar, og fjaldi teir við fimmti í einum helli, og fœddi teir við breyði og vatni.)

5 Og Ahab segði við Ó-bá-dí-áh, Far inn í landið, at øllum keldum av vatni, og at øllum áarløkum: vera má at vit mega finna gras til at bjarga hestunum og múldjórunum á lívi, at vit missi ikki øll djórini.

6 So teir býttu landið imillum sín, til at fara út ígjøgnum tað: Ahab fór ein veg fyri seg sjálván, og Ó-bá-dí-áh fór ein annan veg fyri seg sjálván.

7 ¶ Og sum Ó-bá-dí-áh var á vegnum, sí, tá mœtti Ê-lí-jáh honum: og hann kendi hann, og fell á sitt andlit, og segði, Ert tú tann harri mín Ê-lí-jáh?

8 Og hann svaraði honum, Eg eri: far og sig tínum harra, Sí, Ê-lí-jáh er her.

9 Og hann segði, Hvat havi

eg syndað, at tú vildirt flýggjað tín tænarar inn í hond Áhabs, at bana mær?

10 *Sum* HARRIN tín Guð livir, so er eingin tjóð ella kongadömi, hvagar mín harri ikki hefur sent at sökja teg; og tá ið teir søgdu, *Hann er ikki har; tá tók hann ein eið av tí kongadömi og tí tjóðini*, at teir ikki funnu teg.

11 Og nú sigurt tú, Far og sig harra tinum, Sí, Ê-li'-jah er her.

12 Og tað skal bera á, so skjótt *sum* eg eri farin frá tær, at Andi HARRANS skal bera teg hvagar eg ikki veit; og so tá ið eg komi og sigi Áhabi, og hann ikki kann finna teg, tá fer hann at vega meg: men eg, tin tænarari, óttist HARRAN frá mínum ungdömi.

13 Varð tað ikki sagt mínum harra hvat eg gjörði, tá ið Jéz'-ê-bél vá prophetar HARRANS, hvussu eg fjaldi hundrað menn av HARRANS prophetum við fimmti í einum helli, og føddi teir við breyði og vatni?

14 Og nú sigurt tú, Far, og sig tinum harra, Sí, Ê-li'-jah er her: og hann fer at vega meg.

15 Og Ê-li'-jah segði, *Sum* HARRI herliðanna livir, frammi fyri hvørjum eg standi, so vil eg vist sýna meg fyri honum í dag.

16 So Ó-bá-di-áh fór at hitta Áhab, og segði honum frá: og Áhab fór at hitta Ê-li'-jah.

17 ¶ Og tað bar á, tá ið Áhab sá Ê-li'-jah, at Áhab segði við hann, *Ert* tú hann ið órógvær Ísrael?

18 Og hann svaraði, Eg havi ikki órógvær Ísrael; men tú, og faðirs tíns hús, í at tit hava yvirgið boðini hjá HARRANUM, og tú hevurt fylgt Bá'-alim.

19 Send tí nú, og savna til mín allan Ísrael at Carmel fjalli, og prophetar Bá'-al-s fyra hundrað og fimmti, og prophetar lundanna fyra hundrað, sum eta við borð Jéz'-ê-bél-ar.

20 So Áhab sendi at øllum Ísraels børnum, og savnaði prophetarnar saman at Carmel fjalli.

21 Og Ê-li'-jah kom til alt fólkíð, og segði, Hvussu leingi halta tit imillum tvær meiningar? um HARRIN veri Guð, tá fylgið honum: men um Bá'-al, tá fylgið honum. Og fólkíð svaraði honum ikki eitt orð.

22 Tá segði Ê-li'-jah við fólkíð, Eg, *enmtá* bert eg, eri eftir *sum* ein prophetur HARRANS; men Bá'-al-s prophetar eru fyra hundrað og fimmti menn.

23 Latið teir tí geva okkum tveir ungtarvar; og latið teir velja ein ungtarv til sín sjálvs, og skera hann í stykkir, og leggja hann á við, og ongan eld seta *undir*: og eg vil tilreiða hín ungtarvin, og leggja hann á við, og ongan eld seta *undir*:

24 Og kallið tit á navnið á tykkara gudum, og eg vil kalla á navn HARRANS: og tann Guð ið svarar við eldi, latið hann vera Guð. Og alt fólkíð svaraði og segði, Tað er væl talað.

25 Og Ê-li'-jah segði við Bá'-al-s prophetar, Veljið tykkum ein ungtarv til tykkara sjálvs, og tilreiðið hann fyrst; tí at tit eru mangir; og kallið á navnið á tykkara gudum, men setið ongan eld *undir*.

26 Og teir tóku ungtarvin ið teimum var givin, og teir tilreiðdu hann, og kallaðu á navnið á Bá'-al-i frá morgni heilt intill middag, og søgdu, O Bá'-al, hoyr okkum. Men *har var* eingin rødd, ella nakar ið svaraði. Og teir lupu uppá altarið sum var gjørt.

27 Og tað bar á við middag, at Ê-li'-jah háðaði teir, og segði, Geylið hart: tí hann er gudur; annaðhvørt talar hann, ella eltir hann, ella er hann á eini ferð, ella møguliga svevur hann, og má vekjast.

28 Og teir rópaðu hart, og skóru seg eftir sínum háttarlagi við knívum og skurðknívum, til blóðið goysti út uppá teir.

29 Og tað bar á, tá ið middagur var liðin, og teir propheteraðu inntil *tíðina* av ofringini av *kvöld* sláturofrinum, at *har var* hvørki rødd, ella nakar at svara, ella nakar ið gav gætur.

30 Og Ê-li'-jah segði við alt fólkið, Komið nær nær. Og alt fólkið kom nær honum. Og hann vælði um HARRANS altar *sum var* brotið niður.

31 Og Ê-li'-jah tók tólv steinar, samsvarandi talinum á ættargreinum Jákups sona, at hvørjum HARRANS orð kom, sigandi, Ísrael skal navn títt vera:

32 Og við steinum bygdi hann altar í navni HARRANS: og hann gjörði veit íkring altarið, so stóra sum vildi innihildið tvey mât av sáði.

33 Og hann setti viðin til rættis, og skar ungarvin í stykkir, og legði *hann* á viðin, og segði, Fyllið fyra tunnur við vatni, og hellið *tað* á brennisláturofrið, og á viðin.

34 Og hann segði, Gerið *tað fyrri* aðru ferð. Og teir gjördu *tað fyrri* aðru ferð. Og hann segði, Gerið *tað fyrri* triðju ferð. Og teir gjördu *tað fyrri* triðju ferð.

35 Og vatnið rann runt um altarið; og hann fylti eisini veitina við vatni.

36 Og tað bar á við *tíðina* av ofringini av *kvöld* sláturofrinum, at Ê-li'-jah prophetur kom nær, og segði, HARRI Guð Ábrahams, Ísaaks, og Ísraels, lat tað verða kunnugt henda dag at tú ert Guð í Ísrael, og at eg eri tín tænar, og at eg havi gjørt óll hesi ting eftir orði tínum.

37 Hoyr meg, O HARRI, hoyr meg, at hetta fólk má vita at tú ert HARRIN Guð, og at tú hevur vent teirra hjarta aftur aftur.

38 Tá fell HARRANS eldur, og tærði upp brennisláturofrið, og viðin, og steinarnar, og dustið, og sleikti upp vatnið sum *var* í veitini.

39 Og tá ið alt fólkið sá *tað*, fullu tey á síni andlit: og tey søgdu, HARRIN, hann er Guð; HARRIN, hann er Guð.

40 Og Ê-li'-jah segði við tey, Takið Bá'-áls prophetar; latið ikki ein av teimum komast undan. Og teir tóku teir: og Ê-li'-jah fórði teir oman til árløkin Ki'-sjön, og vá teir har.

41 ¶ Og Ê-li'-jah segði við Áhab, Slepp tær niðan, et og drekk; tí *tað er* eitt ljóð av yvirflóð av regni.

42 So Áhab fór niðan at eta og at drekkka. Og Ê-li'-jah fór niðan til toppin av Carmel; og hann kastaði seg niður á jørðina, og koyrði sítt andlit ímillum síni knø,

43 Og segði til sín tænarar, Far niðan nú, og hygg ímóti sjónum. Og hann fór niðan, og hugdi, og segði, *Har er* einkið. Og hann segði, Far aftur sjeý ferðir.

44 Og tað hendi við sjeýndu ferðina, at hann segði, Sí, tað risur eitt lítið skýggi úr sjónum, eins og manshond. Og hann segði, Far niðan, og sig við Áhab, Fyrireika *vagn tín*, og slepp tær oman, at regnið stæði tær ikki.

45 Og tað hendi í millum-tíðini, at himinin varð svartur við skýggjum og vindi, og har varð mikið regn. Og Áhab reið, og fór til Jéz'-reel.

46 Og HARRANS hond var á Ê-li'-jah; og hann gyrði upp lendar sínar, og rann undan Áhab til inngongd Jéz'-reels.

KAPITUL 19

OG Áhab segði Jéz'-e-beli alt sum Ê-li'-jah hevði gjørt, og hartil hvussu hann hevði vigið allar prophetarnar við svørðinum.

I. KONGABÓK 19

Elijah flýggjar til Beer-sjebu

2 Tá sendi Jéz'-ë-bël ein sendiboða til Ê-lí'-jah, sigandi, So geri gudarnir við meg, so meira við, um eg ikki geri titt lív sum lívið hjá einum av teimum, fyrí í morgin um hesa tíð.

3 Og tá ið hann sá tað, reistist hann, og fór fyrí sítt lív, og kom til Bëer'-sjë-bü, sum hoyrir til Judah, og eftirlæt sín tænara har.

4 ¶ Men sjálvur fór hann dagsferð inn í oyðuna, og kom og settist niður undir einiberjatræi: og hann frýspurdi fyrí seg at hann mátti doyð; og segði, Tað er nóg mikið; O HARRI, tak nú burtur mitt lív; tí eg eri ikki frægari enn mínir fedrar.

5 Og sum hann lá og svav undir einiberjatræi, sí, tá nam ein eingil við hann, og segði við hann, Reis teg og et.

6 Og hann hugdi, og sí, har var koka, bakað á kolunum, og ein krukka av vatni við høvur hansara. Og hann át og drakk, og legði seg niður aftur.

7 Og eingil HARRANS kom aftur fyrí aðru ferð, og nam við hann, og segði, Reis teg og et; tí at ferðin er ov stór hjá tær.

8 Og hann reistist, og át og drakk, og fór í styrkini av tí matinum fjóruti dagar og fjóruti nætur at Hór'-ëb, fjalli Guðs.

9 ¶ Og hann kom hagar at einum helli, og helt til har; og sí, HARRANS orð kom til hansara, og hann segði við hann, Hvat gert tú her, Ê-lí'-jah?

10 Og hann segði, Eg havi verið sera ástbrellin vegna HARRANS Guðs herliðanna: tí at Ísraels børn hava yvirgivið tín sáttmála, kastað niður tini altar, og vigið tinar prophetar við svørðinum; og eg, enntá bert eg, eri eftir; og teir søkja mitt lív, at taka tað burtur.

11 Og hann segði, Far fram,

og statt á fjallinum frammi fyrí HARRANUM. Og sí, HARRIN fór framvið, og mikil og sterkur vindur skræddi fjøllini, og breyt í stykkir klettarnar frammanfyrí HARRANUM; men HARRIN var ikki í vindinum; og aftaná vandin ein jarðskjálvti; men HARRIN var ikki í jarðskjálvtanum:

12 Og aftaná jarðskjálvtan eldur; men HARRIN var ikki í eldinum; og aftaná eldin ein still, smá rødd.

13 Og tað varð so, tá ið Ê-lí'-jah hoyrði hana, at hann ballaði sitt andlit í kappa sín, og fór út, og stóð í inngongdini av hellinum. Og sí, tað kom rødd at honum, og segði, Hvat gert tú her, Ê-lí'-jah?

14 Og hann segði, Eg havi verið sera ástbrellin vegna HARRANS Guðs herliðanna: av tí at Ísraels børn hava yvirgivið tín sáttmála, kastað niður tinar altar, og vigið tinar prophetar við svørðinum; og eg, enntá bert eg, eri eftir; og teir søkja mitt lív, at taka tað burtur.

15 Og HARRIN segði við hann, Far, og vend aftur á tínum vegi til Damascusar oyðu: og tá ið tú kemurt, tá salva Há-zá-ël til at vera kong yvir Sýriu:

16 Og Jehu Nimsji-s son skalt tú salva til at vera kong yvir Ísrael; og Ê-lí'-sjá Sjá'-phát-s son úr Á'-bël-më-hó-láh skalt tú salva til at vera prophet í titt rúm.

17 Og tað skal henda, at hann, ið kemst undan svørði Há-zá-ël-s, skal Jehu vega; og hann, ið kemst undan frá svørði Jehu-s, skal Ê-lí'-sjá vega.

18 Tó havi eg eftirlatið mær sjeý túsund í Ísrael; øll tey knø sum ikki hava boýgt seg fyrí Bá'-ál-i, og hvønn tann munn sum ikki hevur kyst hann.

19 ¶ So hann fór avstað

hadani, og fann Ê-lí'-sjá Sjá'-phät-s-son, sum plögdi við tólv okum *av oksum* frammanfyri sær, og hann hjá tí tólvta: og Ê-lí'-jäh för framvið honum, og kastaði sín kappa á hann.

20 Og hann eftirlæt oksarnar, og rann eftir Ê-lí'-jäh, og segði, Lat meg, eg biði teg, kyssa faðir mín og móður mína, og *so* vil eg fylgja tær. Og hann segði við hann, Far tilbakar aftur: tí hvat havi eg gjørt við teg?

21 Og hann vendi aftur tilbakar frá honum, og tók eitt ok av oksum, og vá teir, og kókaði teirra kjøt við oksa amboðunum, og gav fólkinum, og tey ótu. Síðan reis hann, og fór aftaná Ê-lí'-jäh, og tænti fyri honum.

KAPITUL 20

OG Bën-há'-däd, kongurinn av Sýriu, savnaði alt sitt herlið saman: og *tað vóru* tríati og tveir kongar við honum, og hestar, og vagnar: og hann för niðan og kringsetti Sã-már'-i-ü, og kriggjaðist imóti tí.

2 Og hann sendi ørindrekar til Áhabs kongs av Ísrael inn í staðin, og segði við hann, Svá sigur Bën-há'-däd,

3 Títt silvur og gull títt *er* mítt; eisini tínar konur og børn tíni, *sjálvt* tey stásiligastu, *eru* míni.

4 Og kongurinn av Ísrael svaraði og segði, Mín harri, O kongur, samsvarandi framsøgn tíni, *so eri* eg tíl, og alt sum eg havi.

5 Og sendiboðarnir komu aftur, og søgdu, Svá talar Bën-há'-däd, og sigur, Tó *at* eg havi sent tíl tín, og sagt, Tú skalt flýggja mær silvur títt, og gull títt, og konur tínar, og børn tíni;

6 Tó vil eg senda mínar sendiboðar til tín í morgin um hesa tíð, og teir skulu kanna hús títt, og húsini hjá tænarum tínum; og tað skal verða, *at* hvatsumhelst

ið er dámligt í eygum tínum, *tað* skulu teir koyra í sína hond, og taka *tað* burtur.

7 Tá rópaði Ísraels kongur allar hinar elstu landsins, og segði, Merkið *tykkum*, eg biði tykkum, og siggið hvussu hesin *maðurin* søkir mein: tí hann sendi til mín eftir konum mínum, og eftir børnum mínum, og eftir silvuri mínum, og eftir gulli mínum; og eg sýtti honum ikki.

8 Og allir teir elstu og alt fólkið søgdu við hann, Gev ikki gætur *eftir honum*, ella samtykk.

9 Hvørsvegna hann segði við sendiboðarnar hjá Bën-há'-däd-i, Sigið harra mínun konginum, Alt, sum tú sendirt eftir til tænarara tín í fyrstuni, vil eg gera: men hetta má eg ikki gera. Og sendiboðarnir fóru avstað, og bóru honum orð aftur.

10 Og Bën-há'-däd sendi til hansara, og segði, Soleiðis geri gudarnir við meg, og meira við, um dustið av Sã-már'-i-ü skal *vera* nóg mikið til krummur hjá øllum fólkinum sum fylgja mær.

11 Og kongurinn av Ísrael svaraði og segði, Sigið *honum*, Lat ikki hann, sum gyrdir á *sína brynju*, rósa sær sum hann ið tekur hana av.

12 Og tað bar á, tá ið Bën-há'-däd hoyrði henda boðskap, sum hann drakk, hann og kongarnir í tjaldbúðunum, at hann segði við sínar tænarar, Stillið *tykkum* í uppstilling. Og teir stillaðu seg í uppstilling imóti staðinum.

13 ¶ Og sí, tað kom prophetur til Ahab kongs av Ísrael, og segði, Svá sigur HARRIN, Hevurt tú sæð alla hesa miklu mannfjöld? sí, eg vil flýggja hana í tína hond henda dag; og tú skalt víta at eg *eri* HARRIN.

14 Og Ahab segði, Við hvørjum? Og hann segði, Svá sigur HARRIN, *Enntá* við ungu

I. KONGABÓK 20

monnunum hjá prinsunum av fylkjunum. Tá segði hann, Hvør skal skipa bardagan? Og hann svaraði, Tú.

15 Tá taldi hann upp ungu menninar hjá prinsunum av fylkjunum, og teir vóru tvey hundrad og tríati tveir: og aftaná teir taldi hann upp alt fólkið, *enmtá* øll Ísraels børn, *sum vóru* sjev túsund.

16 Og teir fóru út við middag. Men Bën-há-dād *var í ferð við* at drekka seg druknan í tjald-búðunum, hann og kongarnir, teir tríati og tveir kongarnir sum hjálptu honum.

17 Og teir ungu menninir hjá prinsunum av fylkjunum fóru út fyrst; og Bën-há-dād sendi út, og teir taldu honum, *og søgdu*, Tað eru menn komnir út úr Sā-már-í-ū.

18 Og hann segði, Hvørt teir veri komnir út til frið, *so takið* teir livandi; ella hvørt teir veri komnir út til orrustu, *so takið* teir livandi.

19 So hesir ungu menninir hjá prinsunum av fylkjunum komu út úr staðinum, og herurin sum fylgdi teimum.

20 Og teir vógu hvør einstakur sín mann: og Sýriulendingarnir flýddu; og Ísrael elti teir: og Bën-há-dād, kongurin av Sýriu, komst undan á hesti við hestmonnunum.

21 Og kongurin av Ísrael fór út, og sló hestarnar og vagnarnar, og vá Sýriulendingarnar við miklari slátran.

22 ¶ Og propheturin kom til kong Ísraels, og segði við hann, Far, og styrk teg, og merk *tær*, og siggj hvat tú gert: tí við endurkomu ársins vil kongurin av Sýriu koma upp ímóti tær.

23 Og tænararnir hjá konginum av Sýriu søgdu við hann, Teirra gudar *eru* gudar av heyggiunum; tí vóru teir

Sýriulendingar vunnir á tærreisur

sterkari enn vit; men latum okkm berjast ímóti teimum í slættanum, og vissuliga skulu vit vera sterkari enn teir.

24 Og ger hetta, Bein kongarnar burtur, hvønn mann úr hansara plássi, og set høvuðsmenn í teirra rúm:

25 Og tel tær upp ein her, líka *sum* herurin sum tú hevurt mist, hest fyri hest, og vagn fyri vagn: og vit vilja berjast ímóti teimum í slættanum, og vissuliga skulu vit vera sterkari enn teir. Og hann lýddi á teirra rødd, og so gjördi.

26 Og tað hendi við endurkomu ársins, at Bën-há-dād taldi upp Sýriulendingarnar, og fór upp til Á-phëk, at berjast ímóti Ísrael.

27 Og børn Ísraels vórðu taldir upp, og vóru allir tilstaðar, og fóru ímóti teimum: og børn Ísraels slógu upp frammanfyri teimum eins og tvey lítul fylgir av geitalombum; men Sýriulendingarnir fylltu landið.

28 ¶ Og tað kom ein Guðs maður, og talaði kongi Ísraels, og segði, Svá sigur HARRIN, Av tí at Sýriulendingarnir hava sagt, HARRIN *er* Guð av heyggiunum, men hann *er* ikki Guð av dølunum, tí vil eg flýggja alla hesa miklu fjøld inn í hond tína, og tit skulu vita at eg *eri* HARRIN.

29 Og teir slógu upp ein yvir av hinum *í* sjev dagar. Og *soleiðis* varð tað, at *í* sjeynda degi varð orrustan sameind: og børn Ísraels vógu av Sýriulendingunum hundrad túsund fótmennt í einum degi.

30 Men restin flýddi til Á-phëk, inn í staðin; og *har* fell múrur omanyvir tjúgu og sjev túsund av monnunum *sum vóru* eftir. Og Bën-há-dād flýddi, og kom inn í staðin, inn í eitt innara kamar.

31 ¶ Og hansara tænarar søgdu við hann, Sí nú, vit

hava hoyrt at kongarnir av Ísraels húsi *eru* miskunnarfullir kongar: lat okkum, eg biði teg, koyra sekkjklæði á várar lendar, og togendar uppá vári høvur, og fara út til kong Ísraels: vera má at hann vil frælsa títt lív.

32 So teir gyrdu sekkjklæði á sínar lendar, og *koyrdu* reip á síni høvur, og komu til kong Ísraels, og søgdu, Tín tænar, Bën-há-dād, sigur, Eg biði teg, lat meg liva. Og hann segði, *Er* hann enn á lívi? hann *er* bróðir mín.

33 Men menninir eygleiddu dúgliga hvørt *nakað ting* fór at koma frá honum, og skundisliga fangaðu *tað*: og teir søgdu, Tín bróðir, Bën-há-dād. Tá segði hann, Farið og færið hann. Tá kom Bën-há-dād út til hansara; og hann völdi honum at koma upp í vagnin.

34 Og *Bën-há-dād* segði við hann, Staðirnar, sum faðir mín tók frá faðir tinum, vil eg endurbóta; og tú skalt gera gøtur til tín í Damascus, eins og faðir mín gjørði í Sā-már-i-ü. Tá *segði* Áhab, Eg vil senda teg avstað við hesum sáttmála. So hann gjørði sáttmála við hann, og sendi hann avstað.

35 ¶ Og ein ávisur maður av prophetasonunum segði við sín næsta í orði HARRANS, Slá meg, eg biði teg. Og maðurin sýtti at sláa hann.

36 Tá segði hann við hann, Av tí at tú ikki hevurt aktað rødd HARRANS, sí, so skjótt sum tú ert farin avstað frá mær, skal leyva vega teg. Og so skjótt sum hann var farin avstað frá honum, fann ein leyva hann, og vá hann.

37 Tá fann hann annan mann, og segði, Slá meg, eg biði teg. Og maðurin sló hann, so at, í at sláa, særði hann *hann*.

38 So propheturin fór avstað, og biðaði eftir kongi við vegin, og dulbúði seg við øskum uppiá sínum andliti.

39 Og sum kongurin fór framvið, rópaði hann á kong: og hann segði, Tín tænarí for út í miðjan bardagan; og sí, ein maður vendi til viks, og færdi ein mann til mín, og segði, Varða henda mann: um við nøkrum brøgdum hann verði vantandi, tá skal títt lív vera fyri lív hans, annars skalt tú gjalda talent av silvuri.

40 Og sum tín tænarí var upptikin her og har, var hann farin. Og kongur Ísraels segði við hann, So *skal* dómur tín vera; tú sjálvur hevurt avgjørt *hann*.

41 Og hann skundaði sær, og tók øskurnar burtur av sínum andliti; og kongur Ísraels greinaði hann, at hann *var* av prophetunum.

42 Og hann segði við hann, Svá sigur HARRIN, Av tí at tú hevurt latið fara út úr hond *tíni* mann, hvønn eg útnevndi at úttala oyðing, tí skal títt lív fara fyri lív hans, og títt fólk fyri fólk hans.

43 Og kongur Ísraels fór til hús sítt tungur og misnøgður, og kom til Sā-már-i-ü.

KAPITUL 21

OG tað hendi eftir hesar lutir, at Náboth Jéz-réel-it-i hevði vingarð, sum *var* í Jéz-réel, tætt við slottið hjá Áhab kongi av Sā-már-i-ü.

2 Og Áhab talaði við Náboth, og segði, Gev mær tín vingarð, at eg má hava hann til urtagarð, tí hann *er* nær at húsi mínum: og eg vil geva tær ein betri vingarð enn hann fyri hann; *ella*, um tað tyki gott fyri tær, vil eg geva tær virðið á honum í peningi.

I. KONGABÓK 21

3 Og Náboth segði við Áhab, HARRIN sýti mær það, at eg skuldi gívið tær arv fedra mína.

4 Og Ahab kom inn í hús sitt tungur og misnøgdur uppá grund av orðinum sum Náboth Jéz-réel-it-i hevði talað til hansara: tí hann hevði sagt, Eg vil ikki geva tær arv fedra mína. Og hann legði seg niður á song sína, og vendi burtur andlit sitt, og vildi einkið breyð eta.

5 ¶ Men Jéz-ë-bél, kona hansara, kom til hansara, og segði við hann, Hvi er tín andi so dapur, at tú einkið breyð eturt?

6 Og hann segði við hana, Av tí at eg talaði við Náboth Jéz-réel-it-a, og segði við hann, Gev mær tín vingarð fyrri pening; ella annars, um tað hóvi tær, so vil eg geva tær *annan* vingarð fyrri hann: og hann svaraði, Eg vil ikki geva tær vingarð min.

7 Og Jéz-ë-bél, kona hansara, segði við hann, Stjórnart tú nú kongadømi Ísraels? reis *teg*, og et breyð, og lat títt hjarta vera kátt: eg vil geva tær vingarð Náboths Jéz-réel-it-a.

8 So hon skrivaði brøv í navni Áhabs, og innsiglaði *tey* við innsigli hans, og sendi brøvini at hinum elstu og til aðalsmenninar sum *vöru* í staði hansara, *sum* búðu við Nábothi.

9 Og hon skrivaði í brøvunum, sigandi, Yvirlýsið føstu, og setið Náboth til hæddar millum fólkið:

10 Og stillið tveir menn, Bë-li-ál-s synir, frammanfyri hann, at bera vitni ímóti honum, og siga, Tú halgispottaðirt Guð og kong. Og berið hann *so* út, og steinið hann, at hann má doyggja.

11 Og menninir úr staði hansara, *enntá* hinir elstu og aðalsmenninir sum *vöru* íbúgvir í staði hansara, gjørdur sum Jéz-ë-bél hevði sent at teimum, og

Jezebel stendur fyri deyða Náboths

sum tað *stóð* skrivað í brøvunum sum hon hevði sent teimum.

12 Teir yvirlýstu føstu, og settu Náboth til hæddar millum fólkið.

13 Og tað komu inn tveir menn, Bë-li-ál-s børn, og sótu frammanfyri honum: og Bë-li-ál-s menninir vitnaðu ímóti honum, *enntá* ímóti Nábothi, í nærveru fólksins, og søgdu, Náboth halgispottaði Guð og kong. So førdu teir hann út úr staðinum, og steinaðu hann við steinum, at hann doyði.

14 So sendu teir til Jéz-ë-bél-ar, sigandi, Náboth er steinaður, og er deyður.

15 ¶ Og tað bar á, tá ið Jéz-ë-bél hoyrði at Náboth var steinaður, og var deyður, at Jéz-ë-bél segði við Áhab, Reis *teg*, og tak til ognar vingarð Náboths Jéz-réel-it-a, sum hann noktaði at geva tær fyrri pening: tí Náboth er ikki á lívi, men deyður.

16 Og tað bar á, tá ið Áhab hoyrði at Náboth var deyður, at Áhab reis upp til at fara oman til vingarð Náboths Jéz-réel-it-a, at taka hann til ognar.

17 ¶ Og HARRANS orð kom til Ê-li-jáh Tísj-bit-a, sigandi,

18 Reis *teg*, og far oman at mæta Áhab kongi av Ísrael sum er í Sã-már-i-ú: sí, *hann er* í vingarði Náboths, hvagar hann er farin oman at ognast hann.

19 Og tú skalt tala honum, og siga, Svá sigur HARRIN, hevurt tú dripið, og eisini tikið *til* ognar? Og tú skalt tala honum, og siga, Svá sigur HARRIN, Í tí plássi har hundar sloktu blóðið á Nábothi, skulu hundar sleikja títt blóð, *enntá* títt.

20 Og Áhab segði við Ê-li-jáh, hevurt tú funnið meg, O figgindi mín? Og hann svaraði, Eg havi funnið *teg*: tí at tú hevurt selt teg sjálvan at virka ilt í HARRANS eygsjón.

21 Sí, eg vil færa ilt omanyvir teg, og vil taka burt tina eftirkomu, og vil skera av frá Áhabi hann sum migur ímóti vegginum, og hann sum er innilokaður og eftirlatin í Ísrael,

22 Og vil gera titt hús líka *sum* hús Jē-ró'-bó-ám-s Né'-bāt-s sonar, og líka *sum* hús Bá-ásj'-á Á'-hí-jáh sonar, fyri tiringina sum tú hevurt tírað *meg* til firtnis við, og fingið Ísrael at synda.

23 Og eisini um Jéz'-é-bél talaði HARRIN, og segði, Hundarnir skulu eta Jéz'-é-bél við Jéz'-reel-s múr.

24 Hann, sum doyr hjá Áhab í staðinum, skulu hundarnir eta; og hann, sum doyr í akrinum, skulu fuglarnir í luftini eta.

25 ¶ Men tað var eingin líkur Áhabi, sum seldi seg til at virka vondsku í HARRANS eygsjón, hvønn Jéz'-é-bél, kona hansara, østi upp.

26 Og hann gjordi sera andstyggiligani í at fylgja avgudum, samsvarandi øllum *tingum* eins og Amoritarnir gjørdu, hvørjar HARRIN kastaði út frammi fyri børnum Ísraels.

27 Og tað bar á, tá ið Áhab hoyrði tey orðini, at hann skræddi síni klæðir, og koyrði sekkjaklæði uppá kjøt sitt, og fastaði, og lá í sekkjaklæði, og fór ljóðligani.

28 Og HARRANS orð kom til É-li'-jáh Tísj-bit'-a, sigandi,

29 Sært tú hvussu Áhab eyðmýkir seg frammi fyri mær? av tí at hann eyðmýkir seg frammi fyri mær, vil eg ikki koma við tí illa á døgum hans: *men* á døgum sonar hansara vil eg koma við tí illa yvir hús hans.

KAPITUL 22

OG teir hildu fram í trý á rúttan kriggj ímillum Síriu og Ísrael.

2 Og tað hendi í triðja ári, at Jē-hó'-sjá-phät, kongur Judah, kom oman til kong Ísraels.

3 Og kongur Ísraels segði við tænarar sínar, Vita tit at Rá'-móth í Gílead *er* okkara, og vit *veri* stillir, og taka tað ikki út úr hondini á kongi Síriu?

4 Og hann segði við Jē-hó'-sjá-phät, Vilt tú fara við mær til orrustu til Rá'-móth-gí'-lê-ád? Og Jē-hó'-sjá-phät segði við kong Ísraels, Eg *eri* sum tú *ert*, fólk mitt sum fólk titt, mínir hestar sum tínir hestar.

5 Og Jē-hó'-sjá-phät segði við kong Ísraels, Fregna, og biði teg, hjá orði HARRANS í dag.

6 Tá savnaði Ísraels kongur prophetarnar saman, umleið fyra hundrad menn, og segði við teir, Skal eg fara ímóti Rá'-móth-gí'-lê-ád til orrustu, ella skal eg lata vera? Og teir søgdu, Far upp; tí Harrin skal flýggja *tað* inn í hondina á kongi.

7 Og Jē-hó'-sjá-phät segði, *Er* ikki her ein prophetur HARRANS umframt, at vit máttu fregnað av honum?

8 Og kongurin av Ísrael segði við Jē-hó'-sjá-phät, *Tað* er enn ein maður, Mí-cai'-áh, sonur Ím'-láh, við hvørjum vit mega fregna av HARRANUM: men eg hati hann; tí hann prophetar ikki gott viðvíkjandi mær, men ilt. Og Jē-hó'-sjá-phät segði, Lat ikki kong siga so.

9 Tá rópaði kongur Ísraels ein yvirmann, og segði, Skunda *higar* Mí-cai'-áh, son Ím'-láh.

10 Og kongurin av Ísrael og Jē-hó'-sjá-phät, kongur Judah, sótu hvør á sinum háseti, og vóru farnir í sínar skikkjur, í einum tómunum plássi í inngongdini av portri Sámár'-i-ú; og allir prophetarnir prophetarðu frammi fyri teimum.

I. KONGABÓK 22

11 Og Ze-dé-ki'-áh Ké-ná'-á-náh sonur gjörði sær horn av jarni: og hann segði, Svá sigur HARRIN, Við hesum skalt tú trýsta Síriulendingarnar, inntil tú havi slúkað teir upp.

12 Og allir prophetarnir propheteraðu soleiðis, og søgdu, Far upp til Rá-móth-gí-lê-ád, og hav framgongd: tí HARRIN skal flýggja tað inn í hond kongs.

13 Og sendiboðin, sum var farin at rópa Mí-cai'-áh, talaði við hann, og segði, Sí nú, orðini hjá prophetunum *kunnger*a gott fyri kongi við einum munni: lat orð títt, eg biði teg, vera líka *sum* orðið hjá einum av teimum, og tala tað *sum* er gott.

14 Og Mí-cai'-áh segði, *Sum* HARRIN livir, hvat HARRIN við meg sigur, tað vil eg tala.

15 ¶ So hann kom til kongs. Og kongur segði við hann, Mí-cai'-áh, skulu vit fara ímóti Rá-móth-gí-lê-ád til orrustu, ella skulu vit lata vera? Og hann svaraði, Far, og hav framgongd: tí HARRIN skal flýggja tað inn í hondina á kongi.

16 Og kongur segði við hann, Hvussu mangar ferðir skal eg eiðsvørja teg, at tú sigi mær einkið uttan tað *sum* er satt, í navni HARRANS?

17 Og hann segði, Eg sá allan Ísrael spjaddan á heygjunum, eins og seyðir sum ikki hava hirða: og HARRIN segði, Hesir hava ongan meistara: lat teir venda aftur hvør maður til hús sitt í friði.

18 Og kongur Ísraels segði við Jê-hó'-sjá-phät, Segði eg tær ikki, at hann vildi einkið gott prophetera viðvíkjandi mær, men ilt?

19 Og hann segði, Hoyr tú tí HARRANS orð: eg sá HARRAN sita á sínum hásæti, og alt herlið himins standa hjá honum

Micaiah propheterar ímóti Ahabi

við hansara høgru hond og við hansara vinstru.

20 Og HARRIN segði, Hvør skal yvirtala Ahab, at hann má fara upp og falla í Rá-móth-gí-lê-ád? Og ein segði á henda hátt, og annar segði á handa hátt.

21 Og tað kom fram ein andi, og stóð frammi fyri HARRANUM, og segði, Eg vil yvirtala hann.

22 Og HARRIN segði við hann, Hvarvið? Og hann segði, Eg vil fara fram, og eg vil vera ein lúgvandi andi í munnum á øllum hansara prophetum. Og hann segði, Tú skalt yvirtala *hann*, og eisini sigra: far fram, og ger so.

23 Sí, tí hevur HARRIN nú lagt ein lúgvandi anda í munnin á øllum hesum prophetunum hjá tær, og HARRIN hevur talað ilt viðvíkjandi tær.

24 Men Ze-dé-ki'-áh Ké-ná'-á-náh sonur fór nær, og sló Mí-cai'-áh á kinnina, og segði, Hvønn veg fór Andi HARRANS frá mær at tala við teg?

25 Og Mí-cai'-áh segði, Sí, tú fert at siggja í tí degi, tá ið tú fert inn í eitt innara kamar at fjala teg.

26 Og kongur Ísraels segði, Takið Mí-cai'-áh, og førið hann aftur at Amon, stjornara staðarins, og til Jó-ásj, kongssonin;

27 Og sigið, Svá sigur kongur, Koyrið henda *felagan* í fongslið, og føðið hann við kvalarbreyði og við kvalarvatni, inntil eg komi í friði.

28 Og Mí-cai'-áh segði, Um tú yvirhøvdur vendi aftur í friði, so hevur HARRIN ikki talað við mær. Og hann segði, Lýðið á, O fólk, hvør einasti av tykkum.

29 So kongurin av Ísrael og Jê-hó'-sjá-phät, kongur Judah, fóru upp til Rá-móth-gí-lê-ád.

30 Og kongur Ísraels segði við Jê-hó'-sjá-phät, Eg vil dulbúgva

meg, og fara inn í bardagan; men far tú í skikkjur tinar. Og kongurinn av Ísrael dulbúið seg, og fór inn í bardagan.

31 Men kongurinn av Sýriu skipaði sínum triati og tveimum hövuðsmönnum sum hövdu stjórn yvir vagnum hansara, og segði, Berjist hvorki við lítlan ella miklan, uttan bert við kong Ísraels.

32 Og tað bar á, tá ið hövuðsmenninir av vagnunum sóu Jē-hó'-sjá-phāt, at teir søgdu, Vist er tað kongur Ísraels. Og teir vendu til viks at berjast ímóti honum: og Jē-hó'-sjá-phāt rópti út.

33 Og tað bar á, tá ið hövuðsmenninir av vagnunum varnaðust at tað ikki var kongur Ísraels, at teir vendu aftur frá at elta hann.

34 Og ein ávísur maður dró boga við ein vága, og sló kongin av Ísrael ímillum samankomingsarnar av brynjuni: hvørsvegna hann segði við føraran av vagni sínum, Vend tini hond, og ber meg út úr herliðinum; tí at eg eri særdur.

35 Og bardagin øktist tann dagin: og kongurinn varð studdur uppi í sínum vagni ímóti Sýriulendingunum, og doyði um kvøldið: og blóðið rann úr sárinum í miðjan vagnin.

36 Og tað fór kunngerð út ígjøgnum herliðið kring niðurfaring sólarinnar, sigandi, Hvør maður til stað sín, og hvør maður til egna land sitt.

37 ¶ So kongur doyði, og varð furdur til Sā-már-i-ū; og teir jarðaðu kong í Sā-már-i-ū.

38 Og ein tvø vagnin í hylinum av Sā-már-i-ū; og hundarnir sloktu upp hansara blóð; og teir tvøgu herbúnað hansara; samsvarandi HARRANS orði sum hann talaði.

39 Men restin av gerningum Áhabs, og alt sum hann gjørði, og flabeinshúsið sum hann gjørði, og allir staðirnir sum hann bygdi, eru teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Ísraels konga?

40 So Áhab svav hjá fedrum sínum; og Á-hā-zī'-āh, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

41 ¶ Og Jē-hó'-sjá-phāt Á'-sā sonur byrjaði at ríkja yvir Judah í fjórða ári Áhabs kongs av Ísrael.

42 Jē-hó'-sjá-phāt var triati og fimm ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja; og hann ríkti í tjúgu og fimm ár í Jerusalem. Og navn móður hansara var Á-zū-bāh Sjíl'-hī-s dóttir.

43 Og hann gekk í øllum vegum Á'-sā, faðirs síns; hann vendi ikki til viks frá honum, og gjørði tað sum rætt var í HARRANS eygum: kortini vórðu høgu plássini ikki tikin burtur; tí fólk ið ofraði og brendi roykilsí enn í teimum høgu plássunum.

44 Og Jē-hó'-sjá-phāt bant frið við kong Ísraels.

45 Men restin av gerningum Jē-hó'-sjá-phāt-s, og hansara máttur sum hann sýndi, og hvussu hann kriggjaðist, eru teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Judah konga?

46 Og leivdina av sodomitunum, sum vóru eftir á døgum faðirs hansara Á'-sā, teir beindi hann út úr landinum.

47 Tá var tað eingin kongur í Ē'-dóm: ein fulltrúi var kongur.

48 Jē-hó'-sjá-phāt gjørði Tār'-sjísj-skip til at fara til Ó'-fir eftir gulli: men tey fóru ikki; tí skipini vórðu brotin í Ē'-zī-ōn-gē'-bēr.

49 Tá segði Á-hā-zī'-āh Áhabs sonur við Jē-hó'-sjá-phāt, Lat minar tænarar fara við tænarum tínum í skipunum. Men Jē-hó'-sjá-phāt vildi ikki.

50 ¶ Og Jē-hó-sjá-phāt svav hjá fedrum sínum, og varð jarðaður hjá sínum fedrum í staði Dávids, fadirs síns: og Jē-hór-ám, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

51 ¶ A-hā-zí-áh Ahabs sonur byrjaði at ríkja yvir Ísrael í Sā-már-i-ū tað seytjanda árið hjá Jē-hó-sjá-phāt kongi av Judah, og ríkti í tvey ár yvir Ísrael.

52 Og hann gjördi ilt í eygsjón HARRANS, og gekk í vegi fadirs síns, og í vegi móður sínar, og í vegi Jē-ró-bō-ám-s Nē-bāt-s sonar, sum fekk Ísrael at synda:

53 Tí hann tænti Bā-āl-i, og tilbað hann, og tirraði til firtnis HARRAN Guð Ísraels, samsvarandi øllum sum faðir hansara hevði gjørt.

SEINNA

KONGABÓK,

EISINI KALLAÐ

FJÓRÐA KONGABÓK.

KAPITUL I

TÁ gjördi Móab uppreist ímóti Ísrael eftir deyða Ahabs.

2 Og A-hā-zí-áh datt niður ígjøgnum eitt rimaverk í sínum ovara kamari sum *var* í Sā-már-i-ū, og varð sjúkur: og hann sendi ørindrekar, og segði við teir, Farið og fregnið av Bā-āl-zē-büb, gudi Ēk-rōn-s, hvørt eg fari at koma meg aftur av hesum sjúkdómi.

3 Men eingil HARRANS segði til Ē-lí-jāh Tisj-bit'-a, Reis teg, far upp at mæta sendiboðum Sā-már-i-ū kongs, og sig við teir, *Er tað* ikki av tí at *tað* ikki er ein Guð í Ísrael, at tit fara at fregna av Bā-āl-zē-büb, gudi Ēk-rōn-s?

4 Tí sigur nú HARRIN svá, Tú skalt ikki koma niður av hasi seingini, á hvørja tú ert farin upp, men skalt vissuliga doyggja. Og Ē-lí-jāh fór avstað.

5 ¶ Og tá ið sendiboðarnir vendu aftur til hansara, segði hann við teir, Hvi eru tit nú vendir aftur?

6 Og teir søgdu við hann, Tað kom maður upp at mæta okkum, og segði við okkum, Farið, og vendið aftur at kongi

sum sendi tykkum, og sigið við hann, Svá sigur HARRIN, *Er tað* ikki av tí at *tað* ikki er ein Guð í Ísrael, at tú sendirt at fregna av Bā-āl-zē-büb, gudi Ēk-rōn-s? tí skalt tú ikki koma niður av hasi song, á hvørja tú ert farin upp, men skalt vissuliga doyggja.

7 Og hann segði við teir, Hvørsháttar maður *var hann* ið kom upp at mæta tykkum, og segði tykkum hesi orð?

8 Og teir svaraðu honum, *Hann var* hárutur maður, og gyrdur við gyrdli av leðri um lendar sínar. Og hann segði, Tað er Ē-lí-jāh Tisj-bit'-i.

9 Tá sendi kongur at honum ein høvuðsmann hjá fimmti við hansara fimmti. Og hann fór niðan til hansara: og sí, hann sat á toppinum av einum heyygi. Og hann talaði við hann, Tú Guðs maður, kongur hevur sagt, Kom oman.

10 Og Ē-lí-jāh svaraði og segði til høvuðsmannin hjá fimmti, Um eg *veri meg* ein Guðs maður, tá lat eld koma niður av himni, og slúka upp teg og tinar fimmti. Og tað kom niður eldur av

himni, og slúkaði upp hann og hansara fimmti.

11 Aftur sendi hann eisini at honum annan hövuðsmann hjá fimmti við hansara fimmti. Og hann tók til orða og segði við hann, O Guðs maður, svá hefur kongur sagt, Kom oman snarlíga.

12 Og Ê-lí-jáh svaraði og segði við teir, Um eg *veri meg* ein Guðs maður, *tá* lat eld koma niður av himni, og slúka upp teg og tinar fimmti. Og Guðs eldur kom niður av himni, og slúkaði upp hann og hansara fimmti.

13 ¶ Og hann sendi aftur ein hövuðsmann hjá triðju fimmti við hansara fimmti. Og triðji hövuðsmaðurin hjá fimmti fór niðan, og kom og fell á sini knø fyrri Ê-lí-jáh, og bønaði hann, og segði við hann, O Guðs maður, eg biði teg, lat mítt lív, og lívið hjá hesum fimmti tænarum tinum, vera dýrabært í tíni eygsjón.

14 Sí, tað kom eldur niður av himni, og brendi upp teir báðar hövuðsmenninar hjá fyrru fimmtinum við teirra fimmtium: lat tí mítt lív nú vera dýrabært í tíni eygsjón.

15 Og eingil HARRANS segði við Ê-lí-jáh, Far oman við honum: ver ikki ræddur fyrri honum. Og hann reistist, og fór oman við honum til kongs.

16 Og hann segði við hann, Svá sigur HARRIN, Eftirsum at tú hevurt sent sendiboðar at fregna av Bá-ál-zé-búb, gudi Êk-rön-s, *er tað* ikki av tí at *tað er* eingin Guð í Israel til at fregna av orði hansara? tí skalt tú ikki koma niður av hasi song, á hvørja tú ert farin upp, men skalt vissuliga doyggja.

17 ¶ So hann doyði samsvarandi HARRANS orði sum Ê-lí-jáh hevði talað. Og Jê-hór-ám ríkti í hansara stað í øðrum ári Jê-hór-ám-s Jê-hó-sjá-phät-s

sonar Judah kongs; tí hann hevði ongan son.

18 Men restin av gerningum Á-há-zí-áh sum hann gjördi, *eru* teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Ísraels konga?

KAPITUL 2

OG tað bar á, *tá* ið HARRIN vildi taka upp Ê-lí-jáh inn í himin við^o meldurvindi, at Ê-lí-jáh fór við Ê-lí-sjá frá Gil-gál.

2 Og Ê-lí-jáh segði við Ê-lí-sjá, Steðga her, eg biði teg; tí at HARRIN hevur sent meg til Beth-el. Og Ê-lí-sjá segði við hann, Sum HARRIN livir, og sum sál tín livir, vil eg ikki fara frá sær. So teir fóru oman til Beth-el.

3 Og prophetasynirnir, sum vóru í Beth-el, komu út til Ê-lí-sjá, og søgdu við hann, Veitst tú at HARRIN vil taka burt tín meistara frá tinum høvdi í dag? Og hann segði, Ja, eg veit *tað*; haldið friði tykkara.

4 Og Ê-lí-jáh segði við hann, Ê-lí-sjá, steðga her, eg biði teg; tí at HARRIN hevur sent meg til Jericho. Og hann segði, Sum HARRIN livir, og sum sál tín livir, vil eg ikki fara frá sær. So teir komu til Jericho.

5 Og prophetasynirnir, sum vóru í Jericho, komu til Ê-lí-sjá, og søgdu við hann, Veitst tú at HARRIN vil taka burt tín meistara frá tinum høvdi í dag? Og hann svaraði, Ja, eg veit *tað*; haldið friði tykkara.

6 Og Ê-lí-jáh segði við hann, Steðga, eg biði teg, her; tí at HARRIN hevur sent meg til Jordan. Og hann segði, Sum HARRIN livir, og sum sál tín livir, vil eg ikki fara frá sær. Og teir báðir fóru víðari.

7 Og fimmti menn av prophetasonunum fóru, og stóðu til *íess* at eygleiða langt burturi: og teir báðir stóðu við Jordan.

II. KONGABÓK 2

Elijah tikin upp við hvirluvindi

8 Og Ê-lí-jáh tók sín kappa, og sveipaði *hann* saman, og sló vötnini, og tey vórðu skild higar og hagar, so at teir báðir fóru yvirum á turrari jörð.

9 ¶ Og tað bar á, tá ið teir vóru farnir yvirum, at Ê-lí-jáh segði við Ê-lí-sjá, Umbið hvat eg skal gera fyri teg, áðrenn eg verði tikin burtur frá tær. Og Ê-lí-sjá segði, Eg biði teg, lat tvifaldan skamt av tinum anda vera uppiá mær.

10 Og hann segði, Tú hevurt umbiðið eitt torført ting: *men* um tú siggi meg *tá ið eg verði* tikin frá tær, *so* skal tað vera tær so; men um ikki, *so* skal tað ikki vera so.

11 Og tað bar á, sum teir enn fóru víðari, og talaðu, at sí, *tá birtist* vagnur av eldi, og hestar av eldi, og skildi teir báðar sundur; og Ê-lí-jáh fór upp við hvirluvindi inn í himin.

12 ¶ Og Ê-lí-sjá sá *tað*, og hann rópaði, Mín faðir, mín faðir, Ísraels vagnur, og hestmenninir harav. Og hann sá hann ikki meira: og hann tók fatur í egnu klæðum sínum, og skræddi tey í tvey stykkir.

13 Hann tók upp eisini kappan hjá Ê-lí-jáh sum datt frá honum, og fór tilbakar, og stóð við bakka Jordans;

14 Og hann tók kappan hjá Ê-lí-jáh sum datt frá honum, og sló vötnini, og segði, Hvar *er* HARRIN Guð Ê-lí-jáh? og tá ið hann eisini hevði sligið vötnini, skildust tey higar og hagar: og Ê-lí-sjá fór yvirum.

15 Og tá ið prophetasynirnir, sum *vóru* til *tess* at eygleiða í Jericho, sóu hann, søgdu teir, Ê-lí-jáh andi hvilir á Ê-lí-sjá. Og teir komu at mæta honum, og boygdu seg til jarðar frammi fyri honum.

16 ¶ Og teir søgdu við hann, Sí

nú, tað veri við tinum tænarum fimmti sterkir menn; lat teir fara, vit biðja teg, og sækja meistara tin: bara ikki møguligvis Andi HARRANS hevur tikið hann upp, og kastað hann á okkurt fjall, ella inn í onkun dal. Og hann segði, Tit skulu ikki senda.

17 Og tá ið teir noyddu hann til hann skammaðist, segði hann, Sendið. Teir sendu tí fimmti menn; og teir søktu í triggjar dagar, men funnu hann ikki.

18 Og tá ið teir komu aftur til hansara, (tí hann dvaldi í Jericho,) segði hann við teir, Segði eg ikki við tykkum, Farið ikki?

19 ¶ Og menninir úr staðinum søgdu við Ê-lí-sjá, Sí, eg biði teg, staðsetingin av hesum staði *er* yndislig, eins og harri mín sær: men vatnið *er* ringt, og lendið ófruktbart.

20 Og hann segði, Berið mær nýggja krukku, og koyrið salt hari. Og teir bóru honum *tað*.

21 Og hann fór fram at lindini av vötnunum, og kastaði saltið í har, og segði, Svá sigur HARRIN, eg havi grøtt hesi vötn; tað skal ikki vera haðanifrá nakar meira deyði, ella ófruktbart *land*.

22 So vötnini vórðu grødd at hesum degi, samsvarandi fram-søgnini hjá Ê-lí-sjá sum hann talaði.

23 ¶ Og hann legði avstað haðani til Beth-el: og sum hann fór niðan eftir vegnum, komu fram lítil børn úr staðinum, og háðaðu hann, og søgdu við hann, Far upp, tú skalluti knokkur; far upp, tú skalluti knokkur.

24 Og hann vendi *sær* aftur, og hugdi á tey, og bannaði tey í navni HARRANS. Og tað komu fram tvær hon birmir út úr skóginum, og skræddu fjóruti og tvey børn av teimum.

25 Og hann fór haðani til Carmel fjals, og haðani kom hann aftur til Sámár'-i-ú.

KAPITUL 3

NÚ, Jē-hór'-ám Áhabs sonur byrjaði at ríkja yvir Ísrael í Sámár'-i-ú tað átjanda árið hjá Jē-hó'-sjá-phät kongi av Judah, og ríkti í tólv ár.

2 Og hann virkaði ilt í eygsjón HARRANS; men ikki líka *sum* faðir hansara, og líka *sum* móðir hansara: tí hann beindi burtur Bá'-als myndina sum faðir hansara hevði gjørt.

3 Men hann krøktist at syndum Jē-ró'-bó-ám-s Nē'-bát-s sonar, sum fekk Ísrael at synda; hann veik ikki harfrá.

4 ¶ Og Mē'-sjá kongur av Móab var seyðameistari, og greiddi Ísraels kongi hundrað túsund lomb, og hundrað túsund veðrar, við ullini.

5 Men tað bar á, tá ið Áhab var deyður, at kongurinn av Móab gjørði uppreist ímóti kongi Ísraels.

6 ¶ Og Jē-hór'-ám kongur fór út úr Sámár'-i-ú ta somu tíð, og taldi upp alt Ísrael.

7 Og hann fór og sendi til Jē-hó'-sjá-phät-s, Judah kongs, sigandi, Kongurinn av Móab hevur gjørt uppreist ímóti mær: vilt tú fara við mær ímóti Móab til orrustu? Og hann segði, Eg vil fara upp: eg *eri* sum tú *ert*, fólk mitt sum fólk títt, og mínir hestar sum tínir hestar.

8 Og hann segði, Hvønn veg skulu vit fara upp? Og hann svaraði, Vegin ígýgnum E'-dóm-s oyðu.

9 So kongur Ísraels fór, og Judah kongur, og kongur E'-dóms: og teir heintadu kringferð á sjei daga ferð: og har var einkið vatn til herliðið, og til fenaðin ið fylgdi teimum.

10 Og kongurinn av Ísrael segði, Akk! at HARRIN hevur kallað hesar tríggar kongar saman, at flýggja teir inn í Móabs hond!

11 Men Jē-hó'-sjá-phät segði, *Er tað* ikki her ein profhetur HARRANS, at vit mega fregna av HARRANUM við hann? Og ein av tænarunum hjá kongi Ísraels svaraði og segði, Her *er* E'-lí'-sjá Sjá'-phät-s sonur, sum helti vatn á E'-lí'-jäh hendur.

12 Og Jē-hó'-sjá-phät segði, HARRANS orð er hjá honum. So kongurinn av Ísrael og Jē-hó'-sjá-phät og kongurinn av E'-dóm fóru oman til hansara.

13 Og E'-lí'-sjá segði við kongin av Ísrael, Hvat havi eg at gera við teg? slepp tær til profhetar faðirs tíns, og til profhetar móður tínar. Og kongurinn av Ísrael segði við hann, Nei: tí HARRIN hevur kallað hesar tríggar kongar saman, til at flýggja teir inn í Móabs hond.

14 Og E'-lí'-sjá segði, *Sum* HARRI herliðanna livir, frammi fyri hvørjum eg standi, vissuliga, var tað ikki at eg meti nærveru Jē-hó'-sjá-phät-s, Judah kongs, vildi eg ikki hugt mót tær, ella sæð teg.

15 Men férið mær nú ein streingjaleikara. Og tað bar á, tá ið streingjaleikarin spældi, at HARRANS hond kom á hann.

16 Og hann segði, Svá sigur HARRIN, Gerið henda dal fullan av gryvjum.

17 Tí svá sigur HARRIN, Tit skulu ikki siggja vind, eiheldur skulu tit siggja regn; tó skal hasin dalur verða fyllt við vatni, at tit mega drekka, bæði tit, og tykkara fenaður, og djór tykkara.

18 Og hetta er *bert* eitt lættisligt ting í HARRANS eygsjón: hann vil flýggja Móabitarnar eisini inn í tykkara hond.

19 Og tit skulu sláa hvønn girdan stað, og hvønn úrvals stað,

II. KONGABÓK 4

Móabítarnir verða sigraðir

og skulu fella hvört gott træg, og tippa allar brunnar av vatni, og skemma hvört gott jarðarstykkí við steinum.

20 Og það hendi um morgunin, tá ið matofrið varð ofrað, at sí, það kom vatn eftir vegi Ê-dóm-s, og landið varð fyllt við vatni.

21 ¶ Og tá ið allir Móabítarnir hoyrdu at kongarnir vóru komnir upp at berjast imóti teimum, savnaðu teir allar sum vóru førir fyri at fara í herbúnað, og uppeftir, og stóðu í markinum.

22 Og teir risu upp árla um morgunin, og sólin skein á vatnið, og Móabítarnir sóu vatnið hinumegin so reytt sum blóð:

23 Og teir søgdu, Hetta er blóð: kongarnir eru vissuliga vignir, og teir hava sligið hvør annan: Far tí nú til ránsfæið, Móab.

24 Og tá ið teir komu til leirin hjá Israel, risu Israelitarnir upp og slógu Móabítarnar, so at teir flýddu frammi fyri teimum: men teir fóru frameftir og slógu Móabítarnar, sjálv í teirra landi.

25 Og teir bardu niður staðirnar, og á hvørt gott jarðarstykkí kastaði hvør maður sin stein, og fylltu það; og teir stappaðu allar brunnar av vatni, og feldu øll tey góðu trøini: bert í Kír-hár-á-séth eftirlótu teir steinar tess; tó fóru sleingjararnir um það, og slógu það.

26 ¶ Og tá ið kongurinn av Móab sá at orrustan var ov svár hjá sær, tók hann við sær sjev hundrað menn sum drógu svørð, til at bróta ígjøgn, heilt at kongi Ê-dóm-s: men teir kundu ikki.

27 Tá tók hann elsta son sin, sum skuldi havt ríkt í hansara stað, og ofraði hann til brennioffur á múrinum. Og har varð mikil harmavreiði imóti Israel: og teir fóru avstað frá honum, og vendu aftur til egna land sítt.

KAPITUL 4

MEN það rópti ávís kvinna av konunum hjá propheta-sonunum á Ê-lí-sjá, og segði, Tín tænarí, maður mín, er deyður; og tú veitst at mín tænarí óttaðist HARRAN: og lángevin er komin at taka til sín báðar mínar synir at vera trælmenn.

2 Og Ê-lí-sjá segði við hana, Hvat skal eg gera fyri teg? sig mær, hvat hevurt tú í húsinum? Og hon segði, Tín tænastrómoy hevur ikki nakað ting í húsinum, uttan pott av olju.

3 Tá segði hann, Far, og læn tær ker útiumkring av øllum tínum grannum, emtá tóm ker; læn ikki fá.

4 Og tá ið tú ert komin inn, skalt tú loka hurðina eftir tær og eftir sonum tínum, og skalt hella út í øll tey kerini, og tú skalt seta til síðis það sum er fult.

5 So hon fór frá honum, og lokaði hurðina eftir sær og eftir sonum sínum, sum førdu kerini til hennara; og hon helti út.

6 Og það bar á, tá ið kerini vóru full, at hon segði við son sin, Før mær enn eitt ker. Og hann segði við hana, *Það er ikki eitt ker meira.* Og oljan steðgaði.

7 Tá kom hon og taldi Guðs manninum. Og hann segði, Far, og sel oljuna, og rinda skuld tína, og livi tú og tíni børn av restini.

8 ¶ Og það hendi ein dagin, at Ê-lí-sjá fór yvir til Sjú-ném, hvar ein mæt kvinna var; og hon noyddi hann at eta breyð. Og *soleiðis* varð það, at so ofta sum hann fór framvið, vendi hann inn hagar at eta breyð.

9 Og hon segði við mann sin, Sí nú, eg varnist at hetta er ein heilagur Guðs maður, sum fer framvið okkum áhaldandi.

10 Latum okkum gera lítið

kamar, eg biði teg, á múrinum; og latum okkum seta honum har eina song, og eitt bord, og stól, og ljósastaka: og tað skal verða, tá ið hann kemur til okkara, at hann skal venda inn hagar.

11 Og tað hendi ein dagin, at hann kom hagar, og hann vendi inn í kamarið, og lá har.

12 Og hann segði til Gê-há'-zî, tænarar sín, Rópa hesa Sjú-nám-mít'-una. Og tá ið hann hevði rópað hana, stóð hon frammi fyri honum.

13 Og hann segði við hann, Sig nú við hana, Sí, tú hevurt verið umsorganarfull fyri okkum við allari hesi umsorgan; hvat *eigur* tá at verða gjørt fyri teg? vildirt tú verðið talað fyri fyri kongi, ella fyri høvuðsmanni herliðsins? Og hon svaraði, Eg búgvi millum mitt egna fólk.

14 Og hann segði, Hvat *eigur* tá at verða gjørt fyri hana? Og Gê-há'-zî svaraði, Sanniliga hevur hon einkið barn, og maður hennara er gamal.

15 Og hann segði, Rópa hana. Og tá ið hann hevði rópað hana, stóð hon í durinum.

16 Og hann segði, Um hesa tíð, samsvarandi tíð lívs, skalt tú fevna ein son. Og hon segði, Nei, harri mín, tú Guðs maður, lúgv ikki fyri tíni tænastrú.

17 Og kvinnan gat, og føddi son við tíðarskeiðið sum Ê-lí'-sjá hevði sagt við hana, samsvarandi tíð lívs.

18 ¶ Og tá ið barnið var vaksið, bar tað á ein dagin, at hann fór út til faðir sín til skurðarmenninar.

19 Og hann segði við faðir sín, Mitt høvur, mitt høvur. Og hann segði við ein svein, Ber hann til móður sína.

20 Og tá ið hann hevði tikið hann, og ført hann til móður

hansara, sat hann á knøum hennara til middags, og doyði *so*.

21 Og hon fór upp, og legði hann á songina hjá Guðs mannum, og læt aftur *hurðina* fyri honum, og fór út.

22 Og hon rópaði á mann sín, og segði, Send mær, eg biði teg, ein av ungu monnunum, og ein av asnunum, at eg má renna til Guðs mannin, og koma aftur.

23 Og hann segði, Hvi vilt tú fara til hansara í dag? *tað* er hvørki nýmáni, ella sabbatur. Og hon segði, *Tað verður* væl *statt*.

24 Tá saðlaði hon asna, og segði til tænarar sín, Ak, og far frameftir; slaka ikki *tina* ríðing fyri meg, uttan eg bjóði tær.

25 So hon fór og kom til Guðs mannin til Carmel fjals. Og tað bar á, tá ið Guðs maðurin sá hana langt burturifrá, at hann segði til Gê-há'-zî, tænarar sín, Sí, *har yviri er* handan Sjú-nám-mít'-an:

26 Renn nú, eg biði teg, at mæta henni, og sig við hana, *Er* væl *statt* hjá tær? *er* væl *statt* hjá manni tínum? *er* væl *statt* hjá barninum? Og hon svaraði, *Tað er* væl *statt*.

27 Og tá ið hon kom til Guðs mannin til hegggin, greip hon hann við føturnar: men Gê-há'-zî kom nær at stoyta hana burtur. Og Guðs maðurin segði, Lat hana vera; tí hennara sál *er* nívd innan í henni: og HARRIN hevur fjalt *tað* fyri mær, og hevur ikki sagt mær.

28 Tá segði hon, Tráði eg son av harra mínum? segði eg ikki, Teipa meg ei?

29 Tá segði hann til Gê-há'-zî, Gyrð upp lendar tínar, og tak mín stav í tina hond, og far tín veg: um tú hitti nakran mann, *tá* heilsa honum ikki;

II. KONGABÓK 5 *Sonurin hjá Sjünamitumi verður reistur upp*

og um nakar heilsu tær, *tá* svara honum ekki aftur: og legg min stav uppá andlitið á barninum.

30 Og móðirin at barninum segði, *Sum* HARRIN livir, og *sum* sál tín livir, *so* vil eg ekki fara frá tær. Og hann reistist, og fylgdi henni.

31 Og Gê-há'-zî fór áfram undan teimum, og legði stavin uppá andlitið á barninum; men *har var* hvørki rödd, ella hoyrn. Hvørsvegna hann fór aftur at mæta honum, og taldi honum, og segði, Barnið er ekki vaknað.

32 Og tá ið Ê-lí'-sjá var komin inn í húsið, sí, *tá* var barnið deytt, og lá uppá song hansara.

33 Hann fór tí inn, og lokaði hurðina eftir teimum báðum, og bað til HARRANS.

34 Og hann fór upp, og legðist yvir barnið, og koyrði munn sín yvir munn hansara, og eygu síni yvir eygu hansara, og hendur sínar yvir hendur hansara: og hann strekti seg yvir barnið; og barnsins hold ornaði.

35 Síðan vendi hann aftur, og gekk í húsinum til og frá; og fór upp, og strekti seg yvir hann: og barnið neys sjev ferðir, og barnið læt upp eygu síni.

36 Og hann rópaði Gê-há'-zî, og segði, Rópa hesa Sjú-nám-mít'-una. So hann rópaði hana. Og tá ið hon var komin inn til hansara, segði hann, Tak upp son tín.

37 Tá fór hon inn, og fell við fótur hansara, og boygdi seg til jarðar, og tók upp son sín, og fór út.

38 ¶ Og Ê-lí'-sjá kom aftur til Gil-gál: og *tað var* hallár í landinum; og prophetasynirnir sótu frammi fyri honum: og hann segði við tænarar sín, Set útá hin stóra pottin, og sjóða súpan til prophetasynirnar.

39 Og ein fór út í akurin

at savna urtir, og fann eitt vilt vintræ, og savnaði harav vill grasker fang sitt fult, og kom og alaði *tey midur* í pottin av súpan: tí teir kendu *tey* ekki.

40 So teir heltu út til menninar at eta. Og tað bar á, sum teir ótu av súpanini, at teir róptu út, og søgdu, O tú Guðs maður, *tað er* deyði í pottinum. Og teir kundu ekki eta *av tí*.

41 Men hann segði, Komið tá við mjøli. Og hann kastaði *tað* inn í pottin; og hann segði, Hellið út til fólkið, at teir mega eta. Og har var einkið mein í pottinum.

42 ¶ Og tað kom maður frá Bá'-ál-sjál'-i-sjá, og bar Guðs manninum breyð av frumfruktunum, tjúgu heilbreyð av byggi og full kornöks í hylki tess. Og hann segði, Gev fólkinum, at teir mega eta.

43 Og hansara borðtænari segði, Hvat, skuldi eg sett hetta frammanfyri hundrað monnum? Hann segði aftur, Gev fólkinum, at teir mega eta: tí at svá sigur HARRIN, Teir skulu eta, og fara at leiva.

44 So hann setti *tað* frammanfyri teir, og teir ótu, og leivdu, samsvarandi HARRANS orði.

KAPITUL 5

MEN Ná'-á-mán, høvuðsmaðurin av herliði Sýriukongs, var mætur maður hjá meistara sínum, og heiðursamur, tí við honum hevði HARRIN givið útfrian til Sýriu: hann var eisini mektigur maður í reystleika, *men hann var* ein spítalskur.

2 Og Sýriulendingarnir vóru farnir út í flokkum, og høvdu fært burt til fanga út úr landi Ísraels eina líta moyggj; og hon vartaði um konu Ná'-á-mán-s.

3 Og hon segði við matmóður sína, Gævi Guð at harri min

var hjá prophetinum sum er í Sámár'-í-ú! tí hann vildi komið honum aftur fyri seg av hansara spítalskni.

4 Og *ein* fór inn, og taldi harra sínum, og segði, Soleiðis og soleiðis segði moyggin sum er úr landi Ísraels.

5 Og kongurinn av Síriú segði, Kom nú, og far, og eg vil senda bræv til kong Ísraels. Og hann fór avstað, og tók við sær tiggju talentir av silvuri, og seks túsund *stykki* av gulli, og tiggju skiftir av klædnaði.

6 Og hann bar brævið til Ísraels kongs, sigandi, Tá ið nú hetta brævið er komið til tín, sí, so havi eg saman við sent Ná'-ámán, tænara mín, til tín, at tú mást koma honum aftur fyri seg av hansara spítalskni.

7 Og tað bar á, tá ið kongur Ísraels hevði lisið brævið, at hann skræddi síni klæðir, og segði, *Eri* eg Guð, til at drepa og gera livandi, at hesin maður sendir til mín at koma manni aftur fyri seg av hansara spítalskni? hvørsvegna umhugsjið, eg biði tykkum, og siggið hvussu hann søkir trætnað ímóti mær.

8 ¶ Og tað varð so, tá ið Ê-li'-sjá, Guðs maðurin, hevði hoyrt at kongur Ísraels hevði skrætt síni klæðir, at hann sendi til kongs, sigandi, Hvi hevurt tú skrætt tíni klæðir? lat hann nú koma til mín, og hann skal vita at prophetur er í Ísrael.

9 So Ná'-ámán kom við sínum hestum og við sínum vagni, og stóð við dyrnar av húsi Ê-li'-sjá.

10 So Ê-li'-sjá sendi ørindreka til hansara, sigandi, Far og tváa *tær* í Jordan sjei ferðir, og títt hold skal koma aftur til tín, og tú fert at verða reinur.

11 Men Ná'-ámán varð illur, og fór avstað, og segði, Sí, eg

held, Hann vil vissuliga koma út til mín, og standa, og kalla á navn HARRANS Guðs sins, og sláa sína hond yvir staðið, og koma tí spítalska aftur fyri seg.

12 *Eru* ikki Ab'-aná og Phár-pár, áir av Damascus, betri enn øll vøtn Ísraels? kann eg ikki tváa *mær* í teimum, og verða reinur? So hann vendi og fór avstað í øðini.

13 Og hansara tænarar komu nær, og talaðu við hann, og søgdu, Mín faðir, um propheturinn hevði boðið *tær* at gera *okkurt* stórt, vildirt tú *tá* ikki havt gjørt *tað*? hvør mikið *tá* heldur, *tá* ið hann sigur til tín, Tváa *tær*, og verð reinur?

14 Tá fór hann oman, og dyppaði sær sjei ferðir í Jordan, samsvarandi framsøgnini hjá Guðs mannum: og hansara hold kom aftur, líkt holdinum hjá litlum barni, og hann varð reinur.

15 ¶ Og hann vendi aftur til Guðs mannin, hann og alt hansara samlag, og kom, og stóð frammi fyri honum: og hann segði, Sí, nú veit eg at *tað* er eingin Guð á allari jørðini, uttan í Ísrael: tí biði eg teg nú taka eina signing av tænaratíninum.

16 Men hann segði, *Sum* HARRIN livir, frammi fyri hvørjum eg standi, so vil eg ongari taka ímóti. Og hann noyddi hann at taka *tað*; men hann noktaði.

17 Og Ná'-ámán segði, Skal ikki *tá*, eg biði teg, verða givið tænaratínum tveggja múldjóra byrði av mold? tí at tín tænar vil hiðanifrá ofra hvørki brenni-offur ella sláturoffur at øðrum gudum, uttan HARRANUM.

18 Í hesum náði HARRIN tænaratín, at *tá* ið mín meistari fer inn í Rimmons hús at tilbíða har, og hann lenast á mína

II. KONGABÓK 6

hond, og eg boyggi meg í húsi Rimmsons: tá ið eg boyggi meg niður í húsi Rimmsons, *tá náði HARRIN tænarara tin í hesum.*

19 Og hann segði við hann, Far í friði. So hann veik frá honum ein stuttan veg.

20 ¶ Men Gê-há-zî, tænarí Ê-lí-sjá, Guðs mansins, segði, Sí, mín meistari hevur spart Ná-â-mân, henda Sýriulending, í ikki at taka ímóti av hansara hondum tað sum hann kom við: men, *sum HARRIN livir, so vil eg renna aftaná honum, og taka eithvørt av honum.*

21 So Gê-há-zî fylgdi aftaná Ná-â-mân-i. Og tá ið Ná-â-mân sá *hann* rennandi aftaná sær, lætti hann *sær* niður av vagninum at mæta honum, og segði, *Er alt væl statt?*

22 Og hann segði, *Alt er væl statt.* Mín meistari hevur sent meg, sigandi, Sí, beint nú veri tað komnir til mín frá Ê-phrá-ím fjalli tveir ungir menn av prophetasonunum: gev teimum, eg biði teg, eina talent av silvuri, og tvey skiftir av klæðum.

23 Og Ná-â-mân segði, Lat tær lynda, tak tvær talentir. Og hann noyddi hann, og bant tvær talentir av silvuri í tveir posar, við tveimum skiftum av klæðum, og legði *tey* uppá tveir av sínum tænarum; og teir bóru *tey* frammanfyri honum.

24 Og tá ið hann kom til tornið, tók hann *tey* av teirra hond, og kom *teimum* fyri í húsinum; og hann læt menninar fara, og teir fóru avstað.

25 Men hann fór inn, og stóð frammi fyri sínum meistara. Og Ê-lí-sjá segði við hann, *Hvaðan kemurt tú, Gê-há-zî?* Og hann segði, *Tín tænarí fór ongasteðs.*

26 Og hann segði við hann, *Fór ikki mitt hjarta við tær, tá ið maðurin vendi aftur frá vagni*

Náaman grøddur frá spítalskni síni

sínum at mæta tær? *Er hetta ein tíð at taka við peningi, og at taka við klæðum, og olivin-gørðum, og vingørðum, og seyði, og oksum, og tænastrummonnum, og tænastrumoyggjum?*

27 *Tú skal spítalsknin hjá Ná-â-mân-i krøkjast at tær, og at tinum sáði um ævir.* Og hann fór út frá hansara nærveru *sum spítalskur, so hvítur sum snjó.*

KAPITUL 6

OG prophetasýrnir søgdu við Ê-lí-sjá, Sí nú, plássíð, har vit búgva hjá tær, er ov trongt hjá okkum.

2 Lat okkum fara, vit biðja teg, til Jordan, og taka haðani hvør maður ein bumm, og latum okkum gera okkum eitt stað har, hvar vit mega búgva. Og hann svaraði, Farið.

3 Og ein segði, Lat tær lynda, eg biði teg, og far við tænarum tinum. Og hann svaraði, Eg vil fara.

4 So hann fór við teimum. Og tá ið teir komu til Jordan, skóru teir niður við'.

5 Men sum ein feldi ein bumm, datt økshvøðið í vatnið: og hann gelti, og segði, Akk, meistari! *tú at hon var lænt.*

6 Og Guðs maðurin segði, *Hvar datt tað?* Og hann sýndi honum plássíð. Og hann skar niður ein kvist, og kastaði *hann* inn hagar; og jarnið svam.

7 *Tú segði hann, Tak tað upp til tín.* Og hann stakk út hond sína, og tók tað.

8 ¶ Tá kriggiaði kongurinn av Sýriu ímóti Ísrael, og helt ráð við tænarum sínum, og segði, *Í tí og tí plássi skal vera mín leirur.*

9 Og Guðs maðurin sendi til kong Ísraels, sigandi, Ver varin at tú fari ikki framvið einum sovorðnum plássi; *tú Sýriulendingarnir eru komnir oman hagar.*

10 Og kongur Ísraels sendi til plássíð ið Guðs maðurin segði honum, og ávaraði hann um, og bjargaði sær har, ikki *bert* eina ferð ella tvær ferðir.

11 Tí varð hjartað hjá kongi Sýriu sára órógað vegna hetta; og hann rópaði tænarar sínar, og segði við teir, Vilja tit ikki sýna mær hvør av okkum *er* fyri kongi Ísraels?

12 Og ein av hansara tænarum segði, Eingin, harri mín, O kongur: men Ê-lí'-sjá, propheturin sum *er* í Ísrael, sigur kongi Ísraels orðini sum tú talart í tínum seingjarkamari.

13 ¶ Og hann segði, Farið og njósnist hvar hann *er*, at eg má senda og heinta hann. Og tað varð talt honum, og sagt, Sí, *hann er* í Dó'-thän.

14 Tí sendi hann hagar hestar, og vagnar, og mikið herlið: og teir komu um náttina, og umringaðu staðin íkring.

15 Og tá ið tænarin hjá Guðs manninum var risin tíðliga, og farin fram, sí, *tá* umringaði eitt herlið staðin bæði við hestum og vagnum. Og hansara tænarari segði við hann, Akk, meistari mín! hvussu skulu vit gera?

16 Og hann svaraði, Öttast ikki: tí at teir, sum *veri* við okkum, *eru* fleiri enn teir sum *veri* við teimum.

17 Og Ê-lí'-sjá bað, og segði, HARRI, eg biði teg, lat upp eygu hans, at hann má sjá. Og HARRIN læt upp eyguni hjá unga manninum; og hann sá: og sí, fjallið *var* fult av hestum og vagnum av eldi rundan um Ê-lí'-sjá.

18 Og tá ið teir komu oman til hansara, bað Ê-lí'-sjá til HARRANS, og segði, Slá hetta fólk, eg biði teg, við blindleika. Og hann sló teir við blindleika samsvarandi orði Ê-lí'-sjá.

19 ¶ Og Ê-lí'-sjá segði við teir,

Hetta *er* ikki vegurin, eiheldur *er* hetta staðurin: fylgið mær, og eg vil føra tykkum til mannin sum tit søkja. Men hann leiddi teir til Sā-már'-i-ü.

20 Og tað bar á, tá ið teir vóru komnir inn í Sā-már'-i-ü, at Ê-lí'-sjá segði, HARRI, lat upp eyguni hjá hesum *monnum*, at teir mega sjá. Og HARRIN læt upp teirra eygu, og teir sóu; og sí, *tá* vóru teir í miðjari Sā-már'-i-ü.

21 Og kongurin av Ísrael segði við Ê-lí'-sjá, tá ið hann sá teir, Mín faðir, skal eg sláa *teir?* skal eg sláa *teir?*

22 Og hann svaraði, Tú skalt ikki sláa *teir*: vildirt tú sligið teir sum tú hevurt tikið *til* fanga við tínum svørði og við tínum boga? set breyð og vatn frammanfyri teimum, at teir mega eta og drekka, og fara til meistara sín.

23 Og hann tilreiddi teimum eina mikla veiting: og tá ið teir høvdu etið og drukkið, sendi hann teir avstað, og teir fóru til meistara sín. So liðini av Sýriu komu ikki meira inn í land Ísraels.

24 ¶ Og tað hendi eftir hetta, at Bën-há-dád kongur av Sýriu savnaði alt sitt herlið, og fór upp, og kringsetti Sā-már'-i-ü.

25 Og tað var mikil hungursneyð í Sā-már'-i-ü: og sí, teir kringsettu tað, inntil asnarhøvd varð *selt* fyri fýrsinstjúgu *stykkir* av silvuri, og fjórðingurin av eini káb av dúgvuskarni fyri fimm *stykkir* av silvuri.

26 Og sum kongur Ísraels fór framvið uppiá múrinum, rópaði ein kvinna á hann, og segði, Hjálp, harri mín, O kongur.

27 Og hann segði, Um HARRIN ikki hjálpi tær, hvadani skal eg *tá* hjálpa tær? burtur úr lødugólvinum, ella burtur úr vínfarginum?

28 Og kongur segði við hana,

II. KONGABÓK 7

Hvat bagir tær? Og hon svaraði, Henda kvinna segði við meg, Gev son tín, at vit mega eta hann í dag, og vit vilja eta son mín í morgin.

29 So vit kókaðu son mín, og ótu hann: og eg segði við hana á næsta degi, Gev son tín, at vit mega eta hann: og hon hefur fjalt son sín.

30 ¶ Og tað bar á, tá ið kongur hoyrði orðini hjá kvinnuni, at hann skræddi síni klæðir; og hann fór framvið uppiá múrinum, og fólkíð hugdi, og sí, *hann hevði sekkjaklæði innanfyri uppiá holdi sínum.*

31 Tá segði hann, Guð geri soleiðis og meira eisini við meg, um høvdið á Ê-lí'-sjá Sjá-phät-s syni skal standa á honum henda dag.

32 Men Ê-lí'-sjá sat í húsi sínum og teir elstu sótu hjá honum; og kongur sendi mann frammanfyri sær ífrá: men áður enn sendiboðið kom til hansara, segði hann til hinar elstu, Síggja tit hvussu hesin mordarasonur hevur sent til at taka burtur høvur mitt? hygg, tá ið sendiboðið kemur, tá lokið hurðina, og haldið honum fast við hurðina: *er ikki ljóðið av fótum meistara hans fyri aftan hann?*

33 Og meðan hann enn talaði við teir, sí, tá kom sendiboðin oman til hansara: og hann segði, Sí, hetta illa *er av HARRANUM*; hvat skuldi eg longur biðað eftir HARRANUM *tí?*

KAPITUL 7

TÁ segði Ê-lí'-sjá, Hoyrið HARRANS orð; Svá sigur HARRIN, Í morgin, um hesa tíð, skal eitt mál av finum mjøli *verða selt* fyri ein sjé-kúl, og tvey mál av byggi fyri ein sjé-kúl, í portrinum av Sámár-í-ú.

2 Ein harri, á hvørs hond

Mikil hungursneyð í Samáriu

kongur lenaði, tá svaraði Guðs manninum, og segði, Sí, *um HARRIN vildi gjørt gluggar í himni, mátti hetta ting tá verðið?* Og hann segði, Sí, tú skalt sjá *tað* við eygum tínum, men skalt ikki eta av tí.

3 ¶ Og har vóru fyra spítalskir menn við inngongdina av portrinum: og teir søgdu hvør við annan, Hvi sita vit her inntil vit doyggja?

4 Um vit sigi, Vit vilja fara inn í staðin, tá *er* hungursneyðin í staðinum, og vit skulu doyggja har: og um vit siti stillir her, *so* doyggja vit eisini. Komið tí nú, og latum okkum falla at herliði Síryulendinganna: um teir bjargi okkum á lívi, *so* skulu vit líva; og um teir drepi okkum, *so* skulu vit bert doyggja.

5 Og teir risu upp í hálvalýsinum, at fara til leirin hjá Síryulendingunum: og tá ið teir vóru komnir til ytsta part av leirinum hjá Síryiu, sí, *tá var* eingin maður har.

6 Tí at Harrin hevði fingið herliðið hjá Síryulendingunum at hoyra eitt ljóð av vagnum, og eitt ljóð av hestum, *enntá* ljóðið av miklum herliði: og teir søgdu hvør við annan, Sí, kongurin av Ísrael hevur leigað ímóti okkum kongar Hittitanna, og kongar Egyptanna, at ráðast á okkum.

7 Hvørsvegna teir reistust og flýddu í hálvalýsinum, og eftirlótu síni tjöld, og hestar sínar, og asnar sínar, *enntá* leirin sum hann *var*, og flýddu fyri sitt lív.

8 Og tá ið hesir spítalsku komu til ytsta part av leirinum, fóru teir inn í eitt tjald, og ótu dem drukku, og bóru haðani silvur, og gull, og klædnað, og fóru og fjaldu *tað*; og komu aftur, og fóru inn í eitt annað tjald, og bóru haðani *eisini*, og fóru og fjaldu *tað*.

9 Tá sögdu teir hvör við annan, Vit gera ikki væl: hesin dagur *er* dagur av góðum tíðindum, og vit halda friði várur: um vit dvölji til morgun ljósið, so vil okkurt mein koma yvir okkur: komið tí nú, at vit mega fara og siga húshaldi kongsins frá.

10 So teir komu og róptu á staðarins porturvørð: og teir taldu teimum, og sögdu, Vit komu til leirin hjá Sýriulendingunum, og sí, *tað var* eingin maður har, eiheldur mansrødd, men hestar bundnir, og asnar bundnir, og tjöldini sum tey *vóru*.

11 Og hann rópaði porturvørðirnar; og teir sögdu *tað* fyri kongshúsinum fyri innan.

12 ¶ Og kongur reistist um náttina, og segði við tænarar sínar, Eg vil nú sýna tykkum hvat Sýriulendingarnir hava gjørt við okkur. Teir vita at vit *veri* svangir; tí eru teir farnir út úr leirinum at fjala seg í akrinum, og siga, Tá ið teir koma út úr staðinum, skulu vit fanga teir livandi, og sleppa inn í staðin.

13 Og ein av hansara tænarum svaraði og segði, Lat *onkrar* taka, eg biði teg, fimm av hestunum sum eru eftirverandi, sum eru eftir í staðinum, (sí, teir *eru* sum øll fjöldin av Ísrael sum eru eftir í honum: sí, *eg sigi*, teir *eru* enntá sum øll fjöldin av Ísraelitunum sum eru tærdir upp:) og latum okkur senda og vita.

14 Teir tóku tí tveir vagnhestar; og kongur sendi aftaná herliðinum hjá Sýriulendingunum, og segði, Farið og vitíð.

15 Og teir fóru aftaná teimum til Jordan: og sí, allur vegurin *var* fullur av klæðum og reiðum, sum Sýriulendingarnir høvdu kastað burtur í sínum skundi. Og sendiboðarnir komu aftur, og sögdu kongi frá.

16 Og fólkið fór út, og rændu tjöldini hjá Sýriulendingunum. So eitt mál av finum mjøli varð *selt* fyri ein sjé·kúl, og tvey mál av byggi fyri ein sjé·kúl, samsvarandi HARRANS orði.

17 ¶ Og kongur útnevndi fúrstan, á hvørs hond hann lenaðist, at hava áleggningina av portrinum: og fólkið traðkaði hann í portrinum, og hann doyði, eins og Guðs maðurin hevði sagt, sum talaði tá ið kongur kom oman til hansara.

18 Og tað hendi so sum Guðs maðurin hevði talað til kongs, og sagt, Tvey mál av byggi fyri ein sjé·kúl, og eitt mál av finum mjøli fyri ein sjé·kúl, skal verða í morgin um hesa tíð í portrinum av Sā·már·í·ú:

19 Og tann harrin svaraði Guðs mannum, og segði, Sí, *um* nú HARRIN skuldi gjørt gluggar í himni, mátti tilíkt *tá* verðið? Og hann segði, Sí, tú skalt sjá tað við eygum tínum, men skalt ikki eta av tí.

20 Og soleiðis barst honum til: tí at fólkið traðkaði hann í portrinum, og hann doyði.

KAPITUL 8

TÁ talaði Ê·lí·sja við kvinnuna, hvørs son hann hevði endurbøtt til lívs, og segði, Reis teg, og far tú og titt húski, og útsit hvarsumhelst tú kanst útsita: tí HARRIN hevur rópt eina hungursneyð; og hon skal eisini koma yvir landið *i* sjeý ár.

2 Og kvinnan reistist, og gjørði eftir framsøgn Guðs mansins: og hon fór vír sínum húski, og útsat í landi *Philistanna i* sjeý ár.

3 Og tað bar á við endan á teimum sjeý árunum, at kvinnan vendi aftur úr landi *Philistanna*: og hon fór fram at rópa á kong fyri hús sitt og fyri land sitt.

4 Og kongur tosaði við Gě-há-zí, tænarar Guðs mansins, og segði, Sig mær, eg biði teg, øll hini miklu ting sum Ê-lí-sjá hefur gjørt.

5 Og tað bar á, sum hann segði kongi frá hvussu hann hevði endurbött eitt deytt likam til lívs, at sí, kvinnan, hvørs son hann hevði endurbött til lívs, rópti á kong fyri hús sitt og fyri land sitt. Og Gě-há-zí segði, Min harri, Ó kongur, hetta er kvinnan, og hetta er sonur hennara, hvønn Ê-lí-sjá endurbötti til lívs.

6 Og tá ið kongur spurdi kvinnuna, segði hon honum frá. So kongur útnevndi henni ein ávisan yvirmann, og segði, Endurbøt alt sum var hennara, og allar ávøkstir akursins, síðan tann dag sum hon fór úr landinum, heilt inntil nú.

7 ¶ Og Ê-lí-sjá kom til Damascus; og Bën-há-dād, Sýriu kongur, var sjúkur; og tað varð talt honum, og sagt, Guðs maðurin er komin higar.

8 Og kongurin segði við Há-zá-ël, Tak eina gávu í tína hond, og far og mæt Guðs manninum, og fregna av HARRANUM við hann, og sig, Skal eg koma fyrri meg aftur av hesum sjúkdómi?

9 So Há-zá-ël fór at mæta honum, og tók eina gávu við sær, enntá av hvørjum góðum tingi úr Damascus, fjøruti kamela byrði, og kom og stóð frammi fyrri honum, og segði, Sonur tín Bën-há-dād, kongurin av Sýriu, hevur sent meg til tín, sigandi, Skal eg koma fyrri meg aftur av hesum sjúkdómi?

10 Og Ê-lí-sjá segði við hann, Far, og sig við hann, Tú kanst vissuliga koma fyrri teg: men HARRIN hevur sýnt mær at hann skal vissuliga doyggja.

11 Og hann stillaði sína ásjón stöðufast, inntil hann skammaðist: og Guðs maðurin græt.

12 Og Há-zá-ël segði, Hvi grætur harri mín? Og hann svaraði, Tí eg veit tað illa sum tú vilt gera børnum Ísraels: teirra festningar vilt tú seta eld á, og teirra ungu menn vilt tú vega við svørðinum, og vilt smekka teirra ungu børn, og spretta upp teirra kvinnur við barn.

13 Og Há-zá-ël segði, Men hvat, er tín tænarari ein hundur, at hann skuldi gjørt henda mikla lut? Og Ê-lí-sjá svaraði, HARRIN hevur sýnt mær at tú skalt verða kongur yvir Sýriu.

14 So hann fór avstað frá Ê-lí-sjá, og kom til meistara sín; sum segði við hann, Hvat segði Ê-lí-sjá við teg? Og hann svaraði, Hann segði mær at tú skuldir vissuliga koma fyrri teg.

15 Og tað hendi á morgindegnum, at hann tók eitt tjúkt klæði, og dyppaði tað í vatn, og breiddi tað á andlit hansara, so at hann doyði: og Há-zá-ël ríkti í hansara stað.

16 ¶ Og í fimta ári Jórams Ahabs sonar, Ísraels kongs, Jě-hó-sjá-phát var tá kongur Judah, byrjaði Jě-hór-ám Jě-hó-sjá-phát-s sonur, Judah kongur, at ríkja.

17 Triati og tvey ára gamal var hann tá ið hann byrjaði at ríkja; og hann ríkti átta ár í Jerusalem.

18 Og hann gekk í vegi konga Ísraels, eins og gjørði Ahabs hús: tí at dóttir Ahabs var kona hansara: og hann gjørði ilt í HARRANS eygsjón.

19 Tó vildi HARRIN ikki oyða Judah fyrri skuld Dávids, tænarara síns, eins og hann fyrrijaðaði honum at geva honum alveg eitt ljós, og børnum hans.

20 ¶ Á hansara døgum gjørði

Ē-dóm uppreist undan Judah hond, og gjördu kong yvir sær.

21 So Jóram fór yvir til Zá-ír, og allir vagnarnir við honum; og hann reis um náttina, og sló Ē-dóm-it'-arnar sum kringsettu hann íkring, og hövuðsmenninar av vagnunum: og fólkíð flýggjaði inn í tjöld síni.

22 Tó gjördi Ē-dóm uppreist undan Judah hond til henda dag. Tá gjördi Lib'-näh upp-reist á teirri somu tíð.

23 Og restin av gerningum Jórams, og alt sum hann gjördi, eru teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Judah konga?

24 Og Jóram svav hjá fedrum sínum, og varð jarðaður hjá sínum fedrum í staði Dávids: og Á-hā-zí'-äh, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

25 ¶ Í tólvta ári Jórams Áhabs sonar, Israels kongs, byrjaði Á-hā-zí'-äh Jē-hór'-äm-s sonur, Judah kongur, at ríkja.

26 Tvey og tjúgu ára gamal var Á-hā-zí'-äh tá ið hann byrjaði at ríkja; og hann ríkti eitt ár í Jerusalem. Og navn móður hansara var Át-ál'-jah, dóttir Omrís, Israels kongs.

27 Og hann gekk í vegi Áhabs húss, og gjördi ilt í HARRANS eygsjón, eins og gjördi Áhabs hús: tí hann var veronur Áhabs húss.

28 ¶ Og hann fór við Jórami Áhabs syni til kriggið imóti Há'-zā-él, Síriu kongi, í Rá'-mōth-gí'-lē-äd; og Síriulendingarnir særdu Jóram.

29 Og Jóram kongur fór tilbakar at verða grøddur í Jēz'-rēl av sárunum sum Síriulendingarnir hövdu givið honum í Rá'-mäh, tá ið hann bardist imóti Há'-zā-él kongi av Síriu. Og Á-hā-zí'-äh Jē-hór'-äm-s sonur, Judah kongur, fór oman at hitta Jóram Áhabs son í Jēz'-rēl, av tí at hann var sjúkur.

KAPITUL 9

OG Ē-lí'-sjá prophetur rópti ein av prophetabørnunum, og segði við hann, Gyrð upp tinar lendar, og tak hesa dós av olju í tina hond, og far til Rá'-mōth-gí'-lē-äd:

2 Og tá ið tú kemurt hagar, tá leita upp har Jehu Jē-hó'-sjā-phāt-s son Nimsjís sonar, og far inn, og fá hann at reisast upp burtur úr brøðrum sínum, og leið hann til eitt innara kamar;

3 Síðan tak oljudósina, og hell hana á høvur hans, og sig, Svá sigur HARRIN, eg havi salvað teg til kong yvir Ísrael. Síðan lat upp hurðina, og flýggja, og dvel ikki.

4 ¶ So hin ungi maðurin, emtá ungi maðurin, prophetur, fór til Rá'-mōth-gí'-lē-äd.

5 Og tá ið hann kom, sí, tá sótu hövuðsmenninir av herliðinum; og hann segði, Eg havi eitt ørindi til tín, O hövuðsmaður. Og Jehu segði, Til hvønn av okkum øllum? Og hann segði, Til tín, O hövuðsmaður.

6 Og hann reistist, og fór inn í húsíð; og hann helti oljuna á høvur hans, og segði við hann, Svá sigur HARRIN Guð Israels, eg havi salvað teg til kong yvir folki HARRANS, emtá yvir Ísrael.

7 Og tú skalt slá hús Áhabs, meistara tíns, at eg má hevna blóð tænarar mína prophetanna, og blóð alra tænarar HARRANS, fyri hendi Jēz'-ē-bēl-ar.

8 Tí at alt Áhabs hús skal týnast: og eg vil skera av frá Áhabi hann sum mígur imóti vegginum, og hann sum er lokaður inni og eftir í Ísrael:

9 Og eg vil gera hús Áhabs líka sum hús Jē-ró'-bō-äm-s Nē'-bāt-s sonar, og líka sum hús Bā-ásj'-a Á'-hí-jah sonar:

10 Og hundarnir skulu eta Jēz'-ē-bēl í stykki Jēz'-rēl-s, og

II. KONGABÓK 9

tað skal eingin vera til at jarða hana. Og hann læt upp hurðina, og flýddi.

11 ¶ Tá kom Jehu fram til tænararnar hjá harra sínum: og *ein* segði við hann, *Er alt væl statt?* hví kom hesin óði *felagin* til tín? Og hann segði við teir, Tit kenna mannin, og hansara samskifti.

12 Og teir søgdu, *Tað er falskt; sig okkum nú.* Og hann segði, Soleiðis og soleiðis talaði hann til mín, og segði, Svá sigur HARRIN, eg havi salvað teg *til* kong yvir Ísrael.

13 Tá skundaðu teir *sær*, og tóku hvør maður klæði sítt, og koyrdu *tað* undir seg á toppinum av trappunum, og blástu við lúðrum, og søgdu, Jehu er kongur.

14 So Jehu Jē-hóʿ-sjā-phāt-s sonur Nimsjī-s sonar samansvór imóti Jórami. (Men Jóram hevði vart Rá-mōth-gīʿ-lē-ād, hann og allur Ísrael, uppá grund av Há-zā-ēl kongi av Síriu.)

15 Men Jóram kongur var farin aftur at verða grøddur í Jēz-rēel av sárnum sum Síriulendingarnir høvdu givið honum, tá ið hann bardist við Há-zā-ēl kong av Síriu.) Og Jehu segði, Um tað veri hugar tykkara, *tá* latið ongar fara út *ella* rýma úr staðinum til at fara og siga *tað* í Jēz-rēel.

16 So Jehu reid í vagni, og fór til Jēz-rēel; tí Jóram lá har. Og A-hā-zī-āh kongur av Judah var komin oman at hitta Jóram.

17 Og tað stóð varðmaður á torninum í Jēz-rēel, og hann speiði flokkin hjá Jehu sum hann kom, og segði, Eg siggi flokk. Og Jóram segði, Tak ein hestmann, og send at mæta teimum, og lat hann siga, *Er tað* friður?

18 So tað fór ein á hestbaki at mæta honum, og segði, Svá sigur kongur, *Er tað* friður? Og Jehu

Jóram og Áhaziah verða vignir

segði, Hvat hevurt tú at gera við frið? vent tær afturum meg. Og varðmaðurin segði frá, og mælti, Sendiboðin kom til teirra, men hann kemur ikki aftur.

19 Tá sendi hann út ein annan á hestbaki, sum kom til teirra, og segði, Svá sigur kongur, *Er tað* friður? Og Jehu svaraði, Hvat hevurt tú at gera við frið? vent tær afturum meg.

20 Og varðmaðurin segði frá, og mælti, Hann kom heilt at teimum, og kemur ikki aftur: og aksturin *er* líka *sum* aksturin hjá Jehu Nimsjī-s syni, tí hann ekur øðisligani.

21 Og Jóram segði, Ger klárt. Og hansara vagnur varð gjørdur klárur. Og Jóram kongur av Ísrael og A-hā-zī-āh kongur av Judah fóru út, hvør í sínum vagni, og teir fóru út imóti Jehu, og møttu honum í stykki Náboths Jēz-rēel-it-a.

22 Og tað bar á, tá ið Jóram sá Jehu, at hann segði, *Er tað* friður, Jehu? Og hann svaraði, Hvør friður, so leingi sum hordómar móður tinar, Jēz-ē-bēl-ar, og hennara heksakunstir, *eru so* mangir?

23 Og Jóram vendi hondum sínum, og flýddi, og segði við A-hā-zī-āh, *Tað* finst svikaráð, O A-hā-zī-āh.

24 Og Jehu dró boga við síni fullu styrki, og sló Jē-hór-ām imillum armar hans, og orvin fór út við hjarta hans, og hann sakk niður í vagni sínum.

25 Tá segði Jehu við Bid-kar, sín høvuðsmann, Tak upp, og kasta hann í stykkið av akri Náboths Jēz-rēel-it-a: tí minst til hvussu ið, tá ið eg og tú riðu saman aftaná Áhabi faðir hansara, *tá* legði HARRIN hesa byrði á hann;

26 Víst havi eg sæð í gjár blóðið av Nábothi, og blóðið av sonum hansara, sigur HARRIN;

og eg vil viðurgjalda tær í hesum stykkinum, sigur HARRIN. Tak tí nú og kasta hann í *jarðar*stykk-ið, samsvarandi HARRANS orði.

27 ¶ Men tá ið Á-hā-zí-áh kongur av Judah sá *hetta*, flýddi hann eftir vegi urtagarðshúsins. Og Jehu fylgdi aftaná honum, og segði, Sláið hann eisini í vagninum. *Ög teir so gjördu við niðanfaringina til Gür, sum er við Íb'-lê-ám. Ög hann flýddi til Mē-gid'-dō, og doyði har.*

28 Ög hansara tænarar førdu hann í vagni til Jerusalem, og jarðaðu hann í gravhýsi hansara hjá fedrum hans í staði Dávids.

29 Ög í ellivta ári Jórams Áhabs sonar byrjaði Á-hā-zí-áh at ríkja yvir Judah.

30 ¶ Ög tá ið Jehu var komin til Jéz'-reel, hoyrði Jéz'-ê-bêl *um tað*; og hon málaði sitt andlit, og skryðdi høvur sitt, og hugdi út um glugga.

31 Ög sum Jehu fór inn við portrið, segði hon, *Hevði Zimri frið, sum drap sin meistara?*

32 Ög hann lyfti upp andlit sitt til gluggan, og segði, *Hvør er á míni síðu? hvør? Ög tað hugdu út til hansara tveir ella triggir hirðmenn.*

33 Ög hann segði, Tveitið hana niður. So teir tveittu hana niður: og *nakað* av hennara blóði slettist á vegg, og á hestarnar: og hann tróð hana undir fót.

34 Ög tá ið hann var komin inn, át hann og drakk, og segði, *Far nú, og siggj hesa bannaðu kvinnu, og jarða hana: tí hon er kongsdóttir.*

35 Ög teir fóru at jarða hana: men teir funnu ikki meir av henni enn skóltin, og feturnar, og handalógvar *hennara*.

36 Hvørsvegna teir komu aftur, og taldu honum. Ög hann segði, *Hetta er HARRANS orð,*

sum hann talaði við tænarar sínum Ê-lí-jáh Tísj-bit'-a, sigandi, Í stykki Jéz'-reel-s skulu hundar eta kjotið á Jéz'-ê-bêl:

37 Ög ræið av Jéz'-ê-bêl skal vera sum tød uppiá ásjón akursins í stykki Jéz'-reel-s; so at teir skulu ikki siga, *Hetta er Jéz'-ê-bêl.*

KAPITUL 10

ÖG Áhab hevði sjevty synir í Sá-már-î-û. Ög Jehu skrivaði brøv, og sendi til Sá-már-î-û, at stjórnarum Jéz'-reel-s, til hinar elstu, og til teirra sum aldu upp *børn* Áhabs, sigandi,

2 So skjótt sum nú hetta brævið kemur til tykkara, við tað at synir meistara tykkara *eru* hjá tykkum, og *tað eru* hjá tykkum vagnar og hestar, ein girdur staður eisini, og herbúnaður;

3 *Tá* leitið enntá upp hin besta og hósakiligasta av sonum meistara tykkara, og setið *hann* á háseti faðirs hans, og berjst fyri hús meistara tykkara.

4 Men teir vórðu avbera ræddir, og søgdu, Sí, tveir kongar stóðust ikki frammi fyri honum: hvussu skulu vit tá standast?

5 Ög hann sum *var* yvir húsinum, og hann sum *var* yvir staðinum, teir elstu eisini, og uppalarar *barnanna*, sendu til Jehu-s, sigandi, *Vit eru* tænarar tínir, og vilja gera alt sum tú fert at bjóða okkum; vit vilja ikki gera nakran *til kong*: geri tú *tað sum er* gott í eygum tínum.

6 *Tá* skrivaði hann bræv *fyr*i aðru ferð til teirra, sigandi, *Um tit veri* mínir, og *um tit vilji* lýða á mína rødd, *tá* takið høvdini hjá monnunum, sonum meistara tykkara, og komið til mín til Jéz'-reel fyri í morgin *um hesa tíð*. Men kongssynirnir, *sum vóru* sjevty persónar, *vóru* hjá miklu monnum staðarins, sum aldu teir upp.

7 Og tað bar á, tá ið brævið kom til teirra, at teir tóku kongssynirnir, og vógu sjevri persónar, og koyrdu høvdini hjá teimum í kurvar, og sendu honum *tey* til Jéz-rèel.

8 ¶ Og tað kom sendiboði, og taldi honum, og segði, Teir hava ført høvdini av kongssonunum. Og hann segði, Leggið *tey* í tvær rúgvur við inngongdina av portrinum inntil morgunin.

9 Og tað hendi um morgunin, at hann fór út, og stóð, og segði við alt fólkið, Tit *veri* rættvisir: sí, eg samansvór ímóti meistara mínum, og drap hann: men hvør drap allar hesar?

10 Vitið nú, at tað skal falla til jarðar einkið av HARRANS orði, sum HARRIN talaði viðvíkjandi húsi Áhabs: tí at HARRIN hevur gjørt *tað* sum hann talaði við tænará sínum, Ê-lí-jáh.

11 So Jehu vá allar sum vóru eftir av húsi Áhabs í Jéz-rèel, og allar hansara miklu menn, og skyldfólk hansara, og prestar hansara, inntil hann eftirlæt honum ongan eftirverandi.

12 ¶ Og hann reistist og fór avstað, og kom til Sámár-i-ú. Og sum hann *var* við klippingarhúsið á vegnum,

13 Møttist Jehu við brøður Á-hā-zí-áh kongs av Judah, og segði, Hvørjir *eru* tit? Og teir svaraðu, Vit *eru* brøður Á-hā-zí-áh; og vit fara oman at heilsa *uppá* kongsbørnini og drotningarbørnini.

14 Og hann segði, Takið teir livandi. Og teir tóku teir livandi, og vógu teir við holuna av klippingarhúsinum, *enntá* tveir og fjóruti menn; eiheldur eftirlæt hann nakran av teimum.

15 ¶ Og tá ið hann var farin avstað haðani, hittu hann Jē-hón-ā-dāb Rē-chāb-s son, *sum kom* at møta honum: og hann heilsaði

honum, og segði við hann, Er titt hjarta rætt *vent*, sum hjarta mitt *er* hjá hjarta tinum? Og Jē-hón-ā-dāb svaraði, Tað er. Um tað veri, *tá* gev mær tina hond. Og hann gav *honum* sína hond; og hann tók hann upp til sín í vagnin.

16 Og hann segði, Kom við mær, og sjá mitt vandlæti fyri HARRAN. So teir fingi hann at riða í vagni hansara.

17 Og tá ið hann kom til Sámár-i-ú, vá hann allar sum vóru eftir hjá Áhabi í Sámár-i-ú, til hann hevði oytt hann, samsvarandi HARRANS útsøgn, sum hann talaði til Ê-lí-jáh.

18 ¶ Og Jehu savnaði alt fólkið saman, og segði við teir, Áhah tænti Bá-áli eitt sindur; *men* Jehu skal tæna honum nógv.

19 Rópið tí nú at mær allar Bá-ál-s prophetar, allar tænarar hans, og allar prestar hans; latið ongan vera vantandi: tí eg havi mikið sláturoffur *at gera* til Bá-ál-s; hvørsumhelst ið verður vantandi, hann skal ikki liva. Men Jehu gjordi *tað* í sniðfundni, til ta ætlan at hann mátti oyða tilbiðjarar Bá-ál-s.

20 Og Jehu segði, Lýsið eina hátíðarsamkomu fyri Bá-áli. Og teir lýstu *hana*.

21 Og Jehu sendi ígjøgnum allan Ísrael: og allir tilbiðjararnir av Bá-áli komu, so at tað var ikki maður eftir sum ikki kom. Og teir komu inn í hús Bá-ál-s; og Bá-ál-s hús var fult frá einum enda til annan.

22 Og hann segði við hann ið *var* yvir sknúðruminum, Ber fram búnar til allar tilbiðjarar Bá-ál-s. Og hann bar teimum fram búnar.

23 Og Jehu fór, og Jē-hón-ā-dāb Rē-chāb-s sonur, inn í hús Bá-ál-s, og segði við tilbiðjarar Bá-ál-s, Kannið, og siggið at tað veri her hjá tykkum eingin

av tænarum HARRANS, men bara tilbiðjarar Bá'al-s.

24 Og tá ið teir fóru inn at ofra sláturoffur' og brennioffur', útnevndi Jehu fyrsinstjúgu menn uttanfyri, og segði, *Um* nakar av monnunum, sum eg havi ført í tykkara hendur, komist undan, *hann, ið letur hann fara*, hansara lív skal vera fyri lívið hjá honum.

25 Og tað bar á, so skjótt sum hann hevði lokið við at ofra brenniofrið, at Jehu segði við livverjuna og við høvuðsmenninar, Farið inn, og vegið teir; latið ongan koma fram. Og teir slógu teir við svørðseggini; og livverjan og høvuðsmenninir kastaðu teir út, og fóru til staðin av húsi Bá'al-s.

26 Og teir førdu fram myndirnar út úr húsi Bá'al-s, og brendu tær.

27 Og teir brutu niður Bá'al-s mynd, og brutu niður Bá'al-s hús, og gjørdu tað til frærensluhús til henda dag.

28 Jehu soleiðis oyddi Bá'al úr Ísrael.

29 ¶ Men frá syndum Jè-ró-bô-âm-s Nè-bâts sonar, sum fekk Ísrael at synda, Jehu veik ikki aftaná teimum ifrá, *tað vil siga*, gyltu kálvunum sum *vóru* í Beth-el, og sum *vóru* í Dán.

30 Og HARRIN segði við Jehu, Av tí at tú hevurt gjørt væl í at útinna *tað sum er rætt* í eygum mínum, og hevurt gjørt at húsi Ahabs samsvarandi øllum sum *var* í hjarta mínum, *tú* skulu børn tíni hins fjórða ættarliðs sita á trónu Ísraels.

31 Men Jehu gav einkið gætur eftir at ganga í lóg HARRANS Guðs Ísraels við øllum hjarta sínum; tí hann veik ikki frá syndum Jè-ró-bô-âm-s, sum fekk Ísrael at synda.

32 ¶ Í teimum døgum byrjaði HARRIN at sneiða av Ísrael; og

Há-zā-ēl sló teir í øllum breiddum Ísraels;

33 Frá Jordan eystanvert, alt land Gileads, Gáditarnar, og Reubenitarnar, og Mā-nās-sit'arnar, frá Á-ro-ēr, sum *er* við áanna Arnon, enntá Gilead og Bá'-sjān.

34 Men restin av gerningum Jehu-s, og alt sum hann gjørdi, og allur hansara máttur, *eru* teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Ísraels konga?

35 Og Jehu svav hjá fedrum sínum: og teir jarðaðu hann í Sā-már-i-ù. Og Jè-hó-á-ház, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

36 Og tann tíðin, sum Jehu ríkti yvir Ísrael í Sā-már-i-ù, *var* tjúgu og átta ár.

KAPITUL 11

OG tá ið Āt-ál-jāh, móðir Á-hā-zī-āh, sá at sonur hennara var deyður, reistist hon og oyddi alt tað kongliga sáðið.

2 Men Jè-hó-sjē-bā, dóttir Jór-ams kongs, systir Á-hā-zī-āh, tók Jó'-ásj Á-hā-zī-āh son, og stjól hann burturúr kongssonunum *sum vórðu* vignir; og tey fjaldu hann, *enntá* hann og fostru hans, í svøvnkamarinum frá Āt-ál-jūh, so at hann ikki varð vigin.

3 Og hann var hjá henni fjaldur í húsi HARRANS í seks ár. Og Āt-ál-jāh ríkti yvir landinum.

4 ¶ Og tað sjeýnda árið sendi Jè-hōi-ā-dā og heintaði stjórnararnar yvir hundradum, við høvuðsmonnunum og livverjuni, og førði teir til sín inn í hús HARRANS, og gjørdi sáttmála við teir, og tók ein eið av teimum í húsi HARRANS, og sýndi teimum kongssonin.

5 Og hann beyð teimum, og segði, Hetta *er* tað sum tit skulu gera; Ein triðjingur av tykkum, ið fara inn á sabbatunum, skulu enntá vera haldarar av vaktini av kongshúsinum;

II. KONGABÓK 12

6 Og ein triðjingur skal vera við Súr-s portrið; og ein triðj-ingur við portrið aftanfyrir lív-verjuna: soleiðis skulu tit halda vaktina av húsinum, at tað verði ikki brotið niður.

7 Og tveir partar av øllum tykkum ið fara út á sabbatinum, enn tá teir skulu halda vaktina av HARRANS húsi kring kong.

8 Og tit skulu umringa kong runt umkring, hvør maður við sínum vápnum í síni hond: og hann, ið kemur innum rekkjurnar, lat hann verða vignan: og verið hjá kongi, sum hann fer út og sum hann kemur inn.

9 Og høvuðsmenninir yvir hundraðunum gjørdu samsvarandi øllum sum Jê-hôí-á-dá prestur ábeyð: og teir tóku hvør maður sínar menn sum áttu at koma inn á sabbatinum, við teimum ið skuldu fara út á sabbatinum, og komu til Jê-hôí-á-dá prests.

10 Og til høvuðsmenninar yvir hundraðum góvu prestarnir spjót og skildir kong Dávíds, sum vóru í templi HARRANS.

11 Og livverjan stóð, hvør maður við sínum vápnum í síni hond, kring um kong, frá høgna hjørni av templinum til vinstra hjørnið av templinum, yvireftir við altarið og templið.

12 Og hann førði fram kongssonin, og setti krúnuna uppá hann, og gav honum vitnisburðin; og teir gjørdu hann til kong, og salvaðu hann; og teir klappaðu hendur sínar, og søgdu, Guð varði kong.

13 ¶ Og tá ið Át-ál-jáh hoyrði ljóðið av livverjuni og av fólkinum, kom hon til fólkið inn í tempul HARRANS.

14 Og tá ið hon hugdi, sí, tá stóð kongur við eina súlu, eins og háttarlagið var, og prinsarnir og lúðramenninir hjá kongi, og alt landsins fólk fegnadist, og

Jóasj verður salvaður til kong

blástu við lúðrum: og Át-ál-jáh skræddi klæðir síni, og geylaði, Hásvik, Hásvik.

15 Men Jê-hôí-á-dá prestur skipaði høvuðsmonnunum av hundraðunum, yvirmonnunum av herliðinum, og segði við teir, Havið hana fram útum rekkjurnar: og hann ið fylgir henni, drepið hann við svørðinum. Tí presturin hevði sagt, Latid hana ikki verða vigna í húsi HARRANS.

16 Og teir lögdu hendur á hana; og hon fór eftir tí vegi sum hestarnir komu inn í kongshúsið eftir: og har varð hon vigin.

17 ¶ Og Jê-hôí-á-dá gjørdi sáttmála ímillum HARRAN og kong og fólkið, at teir skuldu vera fólk HARRANS; eisini ímillum kong og fólkið.

18 Og alt fólk landsins fór inn í hús Bá-áls, og brutu tað niður; hans altar og hansara myndir brutu teir í stykkir grundigani, og vógu Mát-tán, prest Bá-áls, frammanfyri altaranum. Og presturin útnevndi yvirmenn yvir hús HARRANS.

19 Og hann tók stjórnararnar yvir hundraðum, og høvuðsmenninar, og livverjuna, og alt fólk landsins; og teir førdu kong oman frá húsi HARRANS, og komu eftir portursvegi livverjunnar til kongshúsið. Og hann sat á hásæti konganna.

20 Og alt landsins fólk fegnadist, og staðurin var í stilli: og teir vógu Át-ál-jáh við svørðinum við síðuna av kongshúsinum.

21 Sjey ára gamal var Jê-hô-ásj tá ið hann byrjaði at ríkjá.

KAPITUL 12

Í SJEYNDÁ ári Jehus byrjaði Jê-hô-ásj at ríkjá; og fjóruti ár ríkti hann í Jerusalem. Og navn móður hansara var Zi-bí-áh úr Bêer-sjê-bú.

2 Og Jē-hó'-ásj gjörði tað sum rætt var í HARRANS eygsjón allar sínar dagar hvari Jē-hóí'-á-dá prestur leiðbeindi honum.

3 Men tey høgu plássini vórðu ikki tikin burtur: fólkið sláturofraði og brendi roykili enn í teimum høgu plássunum.

4 ¶ Og Jē-hó'-ásj segði til prestarnar, Allur peningurin av vígdu tingu sum verður fórdur inn í hús HARRANS, *enmtá* peningurin av hvørjum tí sum fer framvið *uppteljingini*, peningurin sum hvør maður verður settur til, og allur peningurin ið kemur inn í hjarta nakars mans at føra inn í hús HARRANS,

5 Lat prestarnar taka *hann* til sín, hvør maður av sínum kunninga: og lat teir umvæla brestirnar av húsinum, hvarsumhelst nakar brestur skal finnast.

6 Men tað varð *so*, at í trý og tjugunda ári Jē-hó'-ásj kongs høvdu prestarnir ikki umvælt brestirnar av húsinum.

7 Tá rópaði Jē-hó'-ásj kongur Jē-hóí'-á-dá prest, og *hí*nar prestarnar, og segði við teir, Hví umvæla tit ikki brestirnar av húsinum? takið tí nú ímóti ongum *meira* peningi av tykkara kunninga, men flýggið hann fyrri brestirnar av húsinum.

8 Og prestarnir samtyktu at taka ímóti ongum *meira* peningi av fólkinum, eiheldur at umvæla brestirnar av húsinum.

9 Men Jē-hóí'-á-dá prestur tók eina kistu, og boraði eitt hol í lokid á henni, og setti hana við síðuna av altarinum, á høguru síðuna, sum ein kemur inn í hús HARRANS: og prestarnir, sum varðaðu hurðina, koyrdu harí allan pening *sum varð* fórdur inn í hús HARRANS.

10 Og tað varð *so*, tá ið teir sóu at *tað var* nógvur peningur í kistuni, at skrivarin hjá kongi og

høvuðspresturur komu niðan, og teir koyrdu upp í taskur, og taldu peningin sum fanst í húsi HARRANS.

11 Og teir góvu peningin, *sum* var taldur, inn í hendurnar á teimum ið gjördu arbeiðið, sum høvdu umsjónina av húsi HARRANS: og teir lögdu hann út til træsmiðirnar og byggjararnar, sum arbeiddu uppá hús HARRANS,

12 Og til múrararar, og høggarar av steini, og til at keypa timbur og høgðan stein til at umvæla brestirnar av HARRANS húsi, og til alt sum varð lagt út fyri húsið at umvæla *tað fyrri*.

13 Tó vórðu ikki gjörd til HARRANS hús skálir av silvuri, ljósasaksar, kør, lúðrar, nøkur ílöt av gulli, ella ílöt av silvuri, av peninginum *sum varð* fórdur inn í hús HARRANS:

14 Men teir góvu tann til verkamenninar, og umvældu við honum HARRANS hús.

15 Harafturat roknaðu teir ikki *upp* við menninar, inn í hvørs hond teir flýggiðu peningin at verða latnan út á verkamenn: tí at teir fóru trúfastliga fram.

16 Misbrotspeningurin og syndarpeningurin varð ikki fórdur inn í HARRANS hús: hann var prestanna.

17 ¶ Tá fór Há-zá-él kongur av Síriju upp, og bardist ímóti Gáth, og tók tað: og Há-zá-él setti sitt andlit til at fara upp til Jerusalem.

18 Og Jē-hó'-ásj kongur av Judah tók øll tey halgaðu tingini sum Jē-hó'-sja-phāt, og Jē-hór'-ám, og A-há-zí'-áh, hansara fedrar, kongar av Judah, høvdu vígt, og síni egnu halgaðu ting, og alt gullið *sum* fanst í dýrgripum HARRANS húss, og í kongshúsinum, og sendi *tað* til Há-zá-él-s kongs av Síriju: og hann fór avstað frá Jerusalem.

II. KONGABÓK 13

Vonda ríkjarnir Jehóahazar

19 ¶ Og restin av gerningum Jó'ásj, og alt sum hann gjörði, eru teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Judah konga?

20 Og hansara tænarar reistust, og gjördu samansvörjng, og vógu Jó'ásj í húsi Mil'ló, sum gongur oman til Sil'lá.

21 Tí Jó'zā-chār Sjim'ē-āth-s sonur, og Jē-hó'zā-bād Sjó'mēr-s sonur, hansara tænarar, slógu hann, og hann doyði; og teir jarðaðu hann hjá fedrum hans í staði Dávids; og Á-mā-zī'āh, sonur hans, ríkti í hansara stað.

KAPITUL 13

Í TRÝ og tjúgunda ári Jó'ásj Á-hā-zī'āh sonar, Judah kongs, byrjaði Jē-hó'ā-hāz Jehu-s sonur at ríkja yvir Ísrael í Sā-már'ī-ū, og ríkti seyftjan ár.

2 Og hann gjörði tað sum ilt var í HARRANS eygsjón, og fylgdi syndum Jē-ró'bō-ām-s Nē'bāt-s sonar, sum fekk Ísrael at synda; hann veik ikki harfrá.

3 ¶ Og HARRANS firtni varð kynd ímóti Ísrael, og hann flýggjaði teir inn í hondina á Há-zā-ēl kongi av Sýriu, og inn í hondina á Bēn-há'dād Há-zā-ēl-s syni, allar teirra dagar.

4 Og Jē-hó'ā-hāz bōnaði HARRAN, og HARRIN gav honum gætur; tí hann sá Ísraels kúgan, tí at Sýriu kongur kúgaði teir.

5 (Og HARRIN gav Ísrael ein frelsara, so at teir fóru út undan hondini á Sýriulendingunum; og Ísraels børn dvaldust í sínum tjøldum, eins og áður.

6 Kortini viku teir ikki frá syndum Jē-ró'bō-ām-s húss, sum fekk Ísrael at synda, men gingu harí; og lundin í Sā-már'ī-ū varð eisini verandi.)

7 Eiheldur eftirlæt hann av fólkinum til Jē-hó'ā-hāz-ur uttan fimmti hestmenn, og tiggju vagnar, og tiggju túsund fót-

menn; tí at Sýriu kongur hevði oytt teir, og hevði gjørt teir sum dustið við tresking.

8 ¶ Men restin av gerningum Jē-hó'ā-hāz-ur, og alt sum hann gjörði, og hansara máttur, eru teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Ísraels konga?

9 Og Jē-hó'ā-hāz svav hjá fedrum sínum; og teir jarðaðu hann í Sā-már'ī-ū; og Jó'ásj, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

10 ¶ Í triati og sjevnda ári Jó'ásj, Judah kongs, byrjaði Jē-hó'ásj Jē-hó'ā-hāz sonur at ríkja yvir Ísrael í Sā-már'ī-ū, og ríkti sekstan ár.

11 Og hann gjörði tað sum ilt var í HARRANS eygsjón; hann veik ikki frá øllum syndum Jē-ró'bō-ām-s Nē'bāt-s sonar, sum fekk Ísrael at synda: men hann gekk harí.

12 Og restin av gerningum Jó'ásj, og alt sum hann gjörði, og hansara máttur hvarvið hann bardist ímóti Á-mā-zī'āh kongi av Judah, eru teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Ísraels konga?

13 Og Jó'ásj svav hjá fedrum sínum; og Jē-ró'bō-ām settist á hansara hásæti; og Jó'ásj varð jarðaður í Sā-már'ī-ū hjá kongum Ísraels.

14 ¶ Men Ê-lí'sjā var sjúklaður av sínum sjúkdómi hvarav hann doyði. Og Jó'ásj, Ísraels kongur, kom oman til hansara, og græt yvir andliti hansara, og segði, O faðir mín, faðir mín, Ísraels vagnur, og hestmenn tess.

15 Og Ê-lí'sjā segði við hann, Tak boga og ørvar. Og hann tók sær boga og ørvar.

16 Og hann segði til Ísraels kongs, Koyr tina hond á bogan. Og hann koyrði sína hond á hann; og Ê-lí'sjā koyrði hendur sínar á hendur kongs.

17 Og hann segði, Opna gluggan eystureftir. Og hann opnaði hann. So segði Ê-lí'sjā, Skjót.

Og hann skeyt. Og hann segði, Ørvin av HARRANS útfrian, og ørvin av útfrian frá Sýriu: tí at tú skalt sláa Sýriulendingarnar í Á-phæk, til tú havi slúkað teir upp.

18 Og hann segði, Tak orvarnar. Og hann tók tær. Og hann segði við kong Ísraels, Slá á jørðina. Og hann sló trisinnis, og steðgaði.

19 Og Guðs maðurin varð vreiður við hann, og segði, Tú skuldurt havt sligið fimm ella seks ferðir; so hevðirt tú sligið Sýriu til tú hevðirt uppslúkað tað: hvarafturímóti nú skalt tú sláa Sýriu bara trisinnis.

20 ¶ Og Ê-lí-sja doyði, og teir jarðaðu hann. Og liðini hjá Móabitunum herjaðu á landið við innkomand ársins.

21 Og tað bar á, sum teir jarðaðu mann, at sí, teir bóru eyga við eitt lið av monnum; og teir kastaðu mannin inn í gravhýsi Ê-lí-sja: og tá ið maðurin varð sigin niður, og nam við beinini hjá Ê-lí-sja, livnaði hann aftur, og stóð upp á sínar føtur.

22 ¶ Men Há-zá-él kongur av Sýriu kúgaði Ísrael allar dagar Jê-hó-á-ház-ar.

23 Og HARRIN var náðisamur at teimum, og hevði miskunn á teir, og hevði fyrilit at teimum, uppá grund av sinum sáttmála við Abraham, Ísaak, og Jákup, og vildi ikki oyða teir, eiheldur kastaði hann teir frá síni nærveru sum enn var.

24 So Há-zá-él kongur av Sýriu doyði; og Bën-há-dād, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

25 Og Jê-hó-ásj Jê-hó-á-ház sonur tók aftur út úr hondini á Bën-há-dād-i Há-zá-éls syni staðirnar, sum hann hevði tikið út úr hondini á Jê-hó-á-ház-i, faðir hansara, við kriggi. Triggjar ferðir sló Jê-hó-ásj hann, og vann aftur Ísraels staðir.

KAPITUL 14

Í ØÐRUM ári hjá Jê-hó-á-ház syni, kongi av Ísrael, ríkti A-má-zí-áh, sonur Jê-hó-ásj, Judah kongur.

2 Hann var tjúgu og fimm ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og ríkti tjúgu og níggu ár í Jerusalem. Og navn móður hansara var Jê-hó-ád-dán, úr Jerusalem.

3 Og hann gjordi tað sum rætt var í HARRANS eygsjón, tó ikki líka sum Dávid, faðir hansara: hann gjordi samsvarandi øllum lutum eins og Jê-hó-ásj, faðir hansara, gjordi.

4 Kortini vórðu høgu plássini ikki tikin burtur: sum enn var sláturofraði fólkioð og brendi roykilsí á teimum høgu plássunum.

5 ¶ Og tað bar á, so skjótt sum kongadæmið var stöðufest í hond hansara, at hann vá sínar tænarar sum høvdu vigið kong, faðir hansara.

6 Men børnini hjá myrðarunum vá hann ikki: samsvarandi tí sum er skrivað í bók lógar Mósesar, í hvørji HARRIN beyð, og segði, Fedrarnir skulu ikki takast av lívi fyri børnini, ella børnini takast av lívi fyri fedrarnar; men hvør maður skal takast av lívi fyri sína egnu synd.

7 Hann vá av Ê-dóm í salt dalinum tíggu túsund, og tók Sê-láh við kriggi, og kallaði navnið á tí Jök-théel at hesum degi.

8 ¶ Tá sendi A-má-zí-áh sendiboðar til Jê-hó-ásj Jê-hó-á-ház sonar, Jehu-s sonar, Ísraels kongs, sigandi, Kom, latum okkum hyggja hvør annan í andlitioð.

9 Og Jê-hó-ásj kongur av Ísrael sendi til A-má-zí-áh kongs av Judah, sigandi, Tistilin, sum var í Li-ba-nón, sendi til sedristræðið

sum *var* í Lí'-bā-nōn, sigandi, Gev syni mínum dóttur tína til konu: og tað fór framvið eitt villini villdjór sum *var* í Lí'-bā-nōn, og trúð niður tistilin.

10 Tú hevurt veruliga sligið Ē'-dóm, og títt hjarta hevur lyft teg upp: dyrdast *um hetta*, og biða við hús: tí hví skuldirt tú blandað *teg* uppi til skaða *tín*, at tú skuldirt fallið, *ennú* tú, og Judah við tær?

11 Men Á-mā-zí'-áh vildi ikki hoyra. Jē-hó'-ásj kongur av Ísrael fór tí upp; og hann og Á-mā-zí'-áh kongur av Judah litu hvør annan í andlitid í Bēth-sjé'-mēs, sum *hoyrir* til Judah.

12 Og Judah varð sett til hins verra frammi fyri Ísrael; og teir flýddu hvør maður til tjöld síni.

13 Og Jē-hó'-ásj kongur av Ísrael tók Á-mā-zí'-áh kong av Judah, Jē-hó'-ásj-ar son Á-hā-zí'-áh sonar, í Bēth-sjé'-mēs, og kom til Jerusalem, og breyt niður Jerusalems múr frá Ē'-phrā'-im-sportrinum at hjørnaportrinum, fyra hundrað alnir.

14 Og hann tók alt gullið og silvurið, og øll ilötini sum funnust í HARRANS húsi, og í dýrgripagoymslum kongshúsins, og gislar, og fór aftur til Sā-már'-i-ū.

15 ¶ Men restin av gerningum Jē-hó'-ásj-ar sum hann gjordi, og hansara máttur, og hvussu hann bardist við Á-mā-zí'-áh kong av Judah, *eru* teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Ísraels konga?

16 Og Jē-hó'-ásj svav hjá fedrum sínum, og varð jarðaður í Sā-már'-i-ū hjá kongunum av Ísrael; og Jē-ró'-bō-ām, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

17 ¶ Og Á-mā-zí'-áh, sonur Jó'-ásj, kongur av Judah, livdi eftir deyða Jē-hó'-ásj Jē-hó'-ā-ház sonar, Ísraels kongs, í fimtan ár.

18 Og restin av gerningum Á-mā-zí'-áh, *eru* teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Judah konga?

19 Men teir gjørdur samansvørging imóti honum í Jerusalem: og hann flýddi til Lá'-chísj; men teir sendu eftir honum til Lá'-chísj, og vógu hann har.

20 Og teir førdu hann á hestum: og hann varð jarðaður í Jerusalem hjá sinum fedrum í staði Dávids.

21 ¶ Og alt fólkid av Judah tók Á-zār'-jáh, sum *var* sekstan ára gamal, og gjørdur hann til kong istaðin fyri faðir hansara, Á-mā-zí'-áh.

22 Hann bygdi Ē'-lāth, og endurbøtti tað til Judah, eftir at kongur svav hjá fedrum sínum.

23 ¶ Í fimtanda ári Á-mā-zí'-áh, sonar Jó'-ásj, Judah kongs, byrjaði Jē-ró'-bō-ām, sonur Jó'-ásj, Ísraels kongs, at ríkjia í Sā-már'-i-ū, og *ríkti* í fjøruti og eitt ár.

24 Og hann gjordi *tað sum* ilt *var* í HARRANS eygsjón: hann veik ikki frá øllum syndum Jē-ró'-bō-ām-s Nē'-bāt-s sonar, sum fekk Ísrael at synda.

25 Hann veitti aftur bredda Ísraels frá innfaring Há-māth-s at sjógvi slættarins, samsvarandi orði HARRANS Guðs Ísraels, hvørt hann talaði við hendi tænarar síns Jónah Á-mít'-tā-s sonar, prophetinum, sum *var* úr Gáth-hē-phēr.

26 Tí at HARRIN sá nívd Ísraels, *at hon var* sera beisk: tí at *tað var* ikki nakar lokaður inni, ella nakar eftir, ella nakar hjálpari hjá Ísrael.

27 Og HARRIN segði ikki at hann vildi sletta út Ísraels navn undan himni: men hann frelsti teir við hendi Jē-ró'-bō-ām-s, sonar Jó'-ásj.

28 ¶ Men restin av gerningum Jē-ró'-bō-ām-s, og alt sum hann

gjörði, og hansara máttur, hvussu hann kríggjaðist, og hvussu hann endurvann Damascus, og Há-máth, *sum hoyrdu* til Judah, fyri Ísrael, *eru* teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Ísraels konga?

29 Og Jê-ró'-bô-ám svav hjá fedrum sínum, *emntá* hjá kongum Ísraels; og Zäch-är'-jah, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

KAPITUL 15

Í TJÚGU og sjeýnda ári Jê-ró'-bô-ám-s kongs av Ísrael byrjaði A-zär'-jah A-mä-zí'-äh sonur, Judah kongur, at ríkja.

2 Sekstan ára gamal var hann tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti tvey og fimmti ár í Jerusalem. Og navn móður hansara var Jêch-ô-lí'-äh úr Jerusalem.

3 Og hann gjörði *tað sum* rætt var í HARRANS eygsjón, samsvaraandi øllum sum faðir hansara, A-mä-zí'-äh, hevði gjørt;

4 Uttan at tey høgu plássini vórðu ikki tikin burtur: fólkíð sláturofradi og brendi roykilsí enn á teimum høgu plássunum.

5 ¶ Og HARRIN sló kong, so at hann var ein spítalskur til sín deyðadag, og dvaldist í atskildum húsi. Og Jó-thäm, kongssonurin, var yvir húsinum, og dömði landsins fólk.

6 Og restin av gerningum Ä-zär'-jah, og alt sum hann gjörði, *eru* teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Judah konga?

7 So Ä-zär'-jah svav hjá fedrum sínum; og teir jarðaðu hann hjá hansara fedrum í staði Dávids: og Jó-thäm, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

8 ¶ Í triati og áttunda ári Ä-zär'-jah kongs av Judah, ríkti Zäch-är'-jah Jê-ró'-bô-ám-s sonur yvir Ísrael í Sä-mär'-i-ü í seks mánaðir.

9 Og hann gjörði *tað sum* ilt var í HARRANS eygsjón, eins

og hansara fedrar høvdu gjørt: hann veik ikki frá syndum Jê-ró'-bô-ám-s Nê'-bät-s sonar, sum fekk Ísrael at synda.

10 Og Sjal'-lüm Já'-bësý sonur samansvór ímóti honum, og sló hann frami fyrri fólkunum, og vá hann, og ríkti í hansara stað.

11 Og restin av gerningum Zäch-är'-jah, sí, teir *eru* skrivaðir í bók krýnikna Ísraels konga.

12 Hetta var HARRANS orð sum hann talaði við Jehu, sigandi, Tímir synir skulu sita á háseti Ísraels til fjórða ættarlið. Og soleiðis bar tað á.

13 ¶ Sjal'-lüm Já'-bësý-ar sonur byrjaði at ríkja í niggu og triatiunda ári Úz'-zî'-äh kongs av Judah; og hann ríkti ein fullan mánað í Sä-mär'-i-ü.

14 Tí Mên'-ä-hëm Gá'-dî-s sonur fór upp frá Tír'-zäh, og kom til Sä-mär'-i-ü, og sló Sjal'-lüm Já'-bësý son í Sä-mär'-i-ü, og vá hann, og ríkti í hansara stað.

15 Og restin av gerningum Sjal'-lüm-s, og hansara samansvørjing sum hann gjörði, sí, teir *eru* skrivaðir í bók krýnikna Ísraels konga.

16 ¶ Tá sló Mên'-ä-hëm Típh'-säh, og allar sum vóru hari, og breddar tess frá Tír'-zäh: av tí at teir lótu ikki upp fyri honum, tí sló hann *tað*; og allar kvinnurnar hari, sum vóru við barn, spretti hann upp.

17 Í niggu og triatiunda ári Ä-zär'-jah kongs av Judah byrjaði Mên'-ä-hëm Gá'-dî-s sonur at ríkja yvir Ísrael, og ríkti í tiggju ár í Sä-mär'-i-ü.

18 Og hann gjörði *tað sum* ilt var í HARRANS eygsjón: hann veik ikki allar sínar dagar frá syndum Jê-ró'-bô-ám-s Nê'-bät-s sonar, sum fekk Ísrael at synda.

19 Og Pül, Assýriur kongur, kom ímóti landinum; og Mên'-ä-hëm gav Püli túsund talentir av

II. KONGABÓK 15 *Ríkján Menahems. Góða ríkján Jóthams*

silvuri, at hansara hond mátti vera við honum at staðfesta kongadömið í síni hond.

20 Og Mën-á-hëm kravdi peningin av Ísrael, *enmtá* av øllum teim mektigu ríkidömismonnunum, av hvorjum manni fimmti sjé-klar av silvuri, at geva til Assýriukongs. So kongur in av Assýriu vendi tilbakar, og steðgaði ikki har í landinum.

21 ¶ Og restin av gerningum Mën-á-hëm-s, og alt sum hann gjördi, *eru* teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Ísraels konga?

22 Og Mën-á-hëm svav hjá fedrum sínum; og Pë-ká-hí-áh, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

23 ¶ Í fimmtiunda ári Á-zár-jáh kongs av Judah byrjaði Pë-ká-hí-áh Mën-á-hëm-s sonur at ríkja yvir Ísrael í Sã-már-i-ü, og ríkti í tvey ár.

24 Og hann gjördi *tað sum ilt var* í HARRANS eygsjón: hann veik ikki frá syndum Jë-ró-bô-âm-s Në-bät-s sonar, sum fekk Ísrael at synda.

25 Men Pë-káh Rë-mäl-jáh sonur, ein høvuðsmaður hjá honum, samansvór imóti honum, og sló hann í Sã-már-i-ü, í slotti kongshúsins, við Ár-göb-i og Ár-i-eh, og við honum fimmti menn av Gileaditunum: og hann drap hann, og ríkti í hansara rúm.

26 Og restin av gerningum Pë-ká-hí-áh, og alt sum hann gjördi, sí, teir *eru* skrivaðir í bók krýnikna Ísraels konga.

27 ¶ Í tvey og fimmtiunda ári Á-zár-jáh kongs av Judah byrjaði Pë-káh Rë-mäl-jáh sonur at ríkja yvir Ísrael í Sã-már-i-ü, og ríkti í tjúgu ár.

28 Og hann gjördi *tað sum ilt var* í HARRANS eygsjón: hann veik ikki frá syndum Jë-ró-bô-âm-s Në-bät-s sonar, sum fekk Ísrael at synda.

29 A døgum Pë-káh kongs

av Ísrael kom Tig-läth-pi-lë-sër, Assýriu kongur, og tók Í-jön, og Á-bël-bëth-má-á-káh, og Já-nó-áh, og Kë-dësj, og Há-zör, og Gilead, og Galilëu, alt land Naph-tá-li-s, og bar teir til fanga til Assýriu.

30 Og Hó-sjé-ä E-läh sonur gjördi eina samansvørjing imóti Pë-káh Rë-mäl-jáh syni, og sló hann, og vá hann, og ríkti í hansara stað, í tjúgunda ári Jó-thäm-s Uz-zí-áh sonar.

31 Og restin av gerningum Pë-káh, og alt sum hann gjördi, sí, teir *eru* skrivaðir í bók krýnikna Ísraels konga.

32 ¶ Í øðrum ári Pë-káh Rë-mäl-jáh sonar, Ísraels kongs, byrjaði Jó-thäm Uz-zí-áh sonur, Judah kongur, at ríkja.

33 Fimm og tjúgu ára gamal var hann tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti í sekstan ár í Jerusalem. Og navn móður hansara var Jë-rú-sjá Zá-döks dóttir.

34 Og hann gjördi *tað sum rætt var* í HARRANS eygsjón: hann gjördi samsvarandi øllum ið faðir hansara, Uz-zí-áh, hevði gjørt.

35 ¶ Kortini vórðu tey høgu plássini ikki tikin burtur: fólkíð sláturofraði og brendi roykilsí enn í teimum høgu plássunum. Hann bygdí tað hæggra portrið av HARRANS húsi.

36 ¶ Men restin av gerningum Jó-thäm-s, og alt sum hann gjördi, *eru* teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Judah konga?

37 Í teimum døgum byrjaði HARRIN at senda imóti Judah Rë-zín kong av Sýriu, og Pë-káh Rë-mäl-jáh son.

38 Og Jó-thäm svav hjá fedrum sínum, og varð jarðaður hjá sínum fedrum í staði Dávids, faðirs síns: og Áhaz, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

KAPITUL 16

Í SEYJTJANDA ári Pē-kāh Rē-māl-jāh sonar byrjaði Áhaz Jó-thām-s sonur, Judah kongur, at ríkja.

2 Tjúgu ára gamal var Áhaz tá ið hann byrjaði at ríkja, og ríkti í sekstan ár í Jerusalem, og gjörði ikki tað sum rætt var í eygsjón HARRANS Guðs sins, líka sum Dávid, faðir hansara.

3 Men hann gekk í vegi Ísraels konga, ja, og fekk sín son at fara igjøgnum eldín, samsvarandi andstygdum heidninganna, sum HARRIN kastaði út framma undan Ísraels börnum.

4 Og hann sláturofraði og brendi roykilsí í teimum høgu plássunum, og á heygjunum, og undir hvørjum grønum træi.

5 ¶ Tá komu Rē-zín kongur av Sýriu, og Pē-kāh Rē-māl-jāh sonur, Ísraels kongur, niðan til Jerusalem at kriggjast: og teir kringsettu Áhaz, men kundu ikki yvirvinna hann.

6 Á teirri tíð endurvann Rē-zín kongur av Sýriu E-láth til Sýriulands, og rak Jødarnar frá E-láth: og Sýriulendingarnir komu til E-láth, og dvaldust har til henda dag.

7 So Áhaz sendi ørindrekar til Tig-láth-pi-lē-sēr-s kongs av Assýriu, sigandi, Eg eri tænarí tín og sonur tín: kom upp, og bjarga mær úr hondini á kongi Sýriu, og út úr hondini á kongi Ísraels, sum rísa upp ímóti mær.

8 Og Áhaz tók silvurið og gullið sum fanst í HARRANS húi, og í dýrgripagoymslum kongshúsins, og sendi tað sum gávu til Assýriukongs.

9 Og kongurin av Assýriu gav honum gætur: tí kongurin av Assýriu fór upp ímóti Damascus, og tók tað, og førði fólkið av tí til fanga til Kir, og vá Rē-zín.

10 ¶ Og kong Áhaz fór til Damascus at hitta Tig-láth-pi-lē-sēr kong av Assýriu, og sá eitt altar sum var í Damascus: og kong Áhaz sendi U-ri-jāh presti sniðið á altarinum, og mynstrið á tí, samsvarandi øllum handverki tess.

11 Og U-ri-jāh prestur bygdi eitt altar samsvarandi øllum sum kong Áhaz hevði sent úr Damascus: so U-ri-jāh prestur gjörði tað ímóti tí at kong Áhaz kom úr Damascus.

12 Og tá ið kongur var komin úr Damascus, sá kongur altarið: og kongur nærkaðist til altarið, og ofraði hará.

13 Og hann brendi sitt brenni-offur og sitt matoffur, og helti sitt drykkoffur, og sletti blóðið av sínum fríðofrum, uppá altarið.

14 Og hann førði eisini messing altarið, sum var framma fyri HARRANUM, frá tí fremsta av húsinum, frá ímillum altarið og HARRANS hús, og setti tað á norður síðuna av altarinum.

15 Og kong Áhaz beyð U-ri-jāh presti, og segði, Á tí mikla altarinum brenn morgun brenniofrið, og kvöld matofrið, og kongsins brennisláturoffur, og hansara matoffur, við brenniofrinum hjá øllum fólki landsins, og teirra matofri, og drykkofrum teirra; og slett uppá tað alt blóðið av brenniofrinum, og alt blóðið av sláturofrinum: og messing altarið skal vera til mín at fregna hjá.

16 Svá gjörði U-ri-jāh prestur, samsvarandi øllum sum Áhaz kongur ábeyð.

17 ¶ Og kong Áhaz skar av tromirnar av undirstøðunum, og tók burtur tváttarkerið oman av teimum; og tók niður sjógvin oman av messing oksunum sum vóru undir tí, og setti tað uppá eina steinseting.

II. KONGABÓK 17

18 Og skýlið til sabbatin, sum teir hövdu bygt í húsinum, og kongsins inngongd uttanfyri, vendi hann frá HARRANS húsi fyri kongin av Assýriu.

19 ¶ Men restin av gerningum Áhazar sum hann gjørði, eru teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Judah konga?

20 Og Áhaz svav hjá fedrum sínum, og varð jarðaður hjá sínum fedrum í staði Dávids: og Hēz-ē-ki-āh, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

KAPITUL 17

Í TÓLVTA ári Áhaz kongs av Judah byrjaði Hó-sjē-ā E-lāh sonur at ríkja í Sā-már-i-ū yvir Ísrael í níggju ár.

2 Og hann gjørði tað sum ilt var í HARRANS eygsjón, men ikki eins og kongarnir av Ísrael sum vóru undan honum.

3 ¶ Ímóti honum kom upp Sjāl-mān-ē-sēr kongur av Assýri; og Hó-sjē-ā gjørdist tænarí hansara, og gav honum gávur.

4 Og kongurin av Assýriu fann samansvørjing í Hó-sjē-ā: tí hann hevði sent ørindrekar til Sō-s, Egyptalands kongs, og førði onga gávu til Assýriukongs, eins og hann hevði gjørt ár um ár: kongurin av Assýriu lokaði hann tí inni, og bant hann í fongsli.

5 ¶ Tá kom upp kongurin av Assýriu út ígjøgnum alt landið, og fór upp til Sā-már-i-ū, og kringsetti tað í trý ár.

6 ¶ Í níggjunda ári Hó-sjē-ā tók kongurin av Assýriu Sā-már-i-ū, og bar Ísrael burt til Assýriu, og staðsetti teir í Há-lāh og í Há-bør við Gó-zān ána, og í staðunum hjá Mediumonnum.

7 Tí at soleiðis varð tað, at Ísraels børn hövdu syndað ímóti HARRANUM Guði sínum, sum

Samária kringsett og tikið

hevði ført teir upp úr Egyptalandi, frá at vera undir hendi Pharaohs, Egyptalands kongs, og hövdu óttast aðrar gudar,

8 Og gingið í ásetingum hinna heidnu, hvørjar HARRIN kastaði út framma undan Ísraels børnum, og hjá kongunum av Ísrael, hvørjar teir hövdu gjørt.

9 Og Ísraels børn gjørdur loyniliga tey tingini sum ikki vóru røtt ímóti HARRANUM Guði sínum, og teir bygdu sær høg pláss í øllum staðum sínum, frá varðmannatorninum til hin víggirða stað.

10 Og teir settu sær upp myndir og lundir á hvørjum høgum heyggi, og undir hvørjum grønnum træi:

11 Og har brendu teir roykilsí í øllum teimum høgu plássunum, eins og gjørdur hinir heidnu sum HARRIN førði burt undan teimum; og virkaðu vond ting at tirra HARRAN til firtnis:

12 Tí teir tæntu avgudum, hvarum HARRIN hevði sagt við teir, Tí skulu ikki gera hetta.

13 Tó vitnaði HARRIN ímóti Ísrael, og ímóti Judah, við øllum prophetunum, og við øllum siggjarunum, og segði, Vendið frá illu vegum tykkara, og haldið míni boð og mínar ásetingar, samsvarandi allari lógini sum eg beyð tykkara fedrum, og sum eg sendi til tykkara við mínun tænarum, prophetunum.

14 Kortini vildu teir ikki hoyra, men herdu sínar svírar líkt við svírar fedra sína, sum ikki trúðu á HARRAN Guð sín.

15 Og teir havnaðu ásetingum hansara, og hansara sáttmála sum hann gjørði við teirra fedrar, og hansara vitnisburðum sum hann vitnaði ímóti teimum; og teir fylgdu fáfongd, og gjørdust fáfongdir, og fóru aftaná teim-

um heidnu sum *vóru* rundan um teir, *viðvíkjandi* hvørjum^p HARRIN hevði álagt teimum, at teir skuldu ikki gera líka *sum* teir.

16 Og teir fóru frá øllum boðunum hjá HARRANUM Guði sínum, og gjørdu sær bræddar myndir, *enntá* tveir kálvar, og gjørdu lund, og tilbóðu alt herlið himins, og tæntu Bá'á-li.

17 Og teir fingi synir sínar og dötur sínar at fara ígjøgnum eldin, og brúktu spásigari og rúnagandanir, og seldu seg til at gera ilt í HARRANS eygsjón, til at tirra hann til firtnis.

18 Tí var HARRIN sera firтин við Ísrael, og flutti teir burtur úr síni eygsjón: tað var eingin eftir uttan ættargrein Judah einans.

19 Eisini Judah helt ikki boðini hjá HARRANUM Guði sínum, men gingu í ásetingum Ísraels sum teir gjørdi.

20 Og HARRIN havnaði øllum sáði Ísraels, og nivdi teir, og flýggjaði teir inn í hondina á rænarum, inntil hann hevði kastað teir út úr síni eygsjón.

21 Tí hann skræddi Ísrael frá húsi Dávids; og teir gjørdi Jê-ró-bô-ám Nê-bát-s son til kong: og Jê-ró-bô-ám dreiv Ísrael frá at fylgja HARRANUM, og fekk teir at synda mikla synd.

22 Tí at Ísraels børn gingu í øllum syndum Jê-ró'-bô-ám-s sum hann gjørdi; teir viku ikki frá teimum;

23 Inntil HARRIN flutti Ísrael burt úr síni eygsjón, eins og hann hevði sagt við øllum sínum tænarum, prophetunum. Soleiðis varð Ísrael borið burt úr sínum egna landi til Assýriu til henda dag.

24 ¶ Og kongurinn av Assýriu fórði *menn* frá Bábylon, og frá Kú-táh, og frá Á-vá, og frá

Há-máth, og frá Sê-phâr'-vâ-ím, og staðsetti *teir* í staðunum av Sâ-már'-î-û ístaðin fyri børn Ísraels: og teir ognadust Sâ-már'-î-û, og dvaldust í staðum tess.

25 Og *soleiðis* varð tað við byrjanina av teirra búgving har, at teir óttaðust ikki HARRAN: tí sendi HARRIN leyvur teirra millum, sum banaðu *summum* av teimum.

26 Hvørsvegna teir talaðu til Assýriukongs, og søgdu, Tjôðirnar sum tú hevur flutt burtur, og staðsett í staðunum av Sâ-már'-î-û, kenna ikki háttarlag Guðs landsins: tí hevur hann sent leyvur teirra millum, og sí, tær bana teimum, av tí at teir kenna ikki háttarlag Guðs landsins.

27 Tá beyð kongurinn av Assýriu, og segði, Førið hagar ein av prestunum, sum tit førdu haðani; og lat teir fara og dvøljast har, og lat hann læra teir háttarlag Guðs landsins.

28 Tá kom ein av prestunum, sum teir høvdu ført burtur úr Sâ-már'-î-û, og búði í Beth-el, og frálærði teimum hvussu teir skuldu óttast HARRAN.

29 Hvussu enn er, so gjørdi hvør tjôð gudar síns egins, og settu *teir* í húsini av høgu plássunum sum Sâ-már'-î-tân'-ararnir høvdu gjørt, hvør tjôð í staðum sínum, hvari teir dvaldust.

30 Og menninir úr Bábylon gjørdi Sûk-kôth-bê-nôth, og menninir úr Cûth gjørdi Nêr-gâl, og menninir úr Há-máth gjørdi Á'-sjî-mâ,

31 Og Á-vít'-arnir gjørdi Nîb'-háç og Tartak, og Sê-phâr'-vît'-arnir brendu síni børn í eldi til Á-drâm'-mê-lêch-s og Á-nâm'-mê-lêch-s, guda Sê-phâr'-vâ-ím-s.

32 So teir óttaðust HARRAN, og gjørdi sær av teimum lægstu av teimum prestar av teimum

högu plássunum, sum slátur-
ofraðu fyri teir í húsunum av
teimum högu plássunum.

33 Teir óttaðust HARRAN,
og tæntu sínum egnu gudum,
eftir háttarlagi tjóðanna sum
teir førdu burtur haðani.

34 Til henda dag gera teir
eftir fyrru háttarløgunum: teir
óttast ikki HARRAN, eiheldur
gera teir eftir sínum ásetingum,
ella eftir sínum regluskipanum,
ella eftir lógini og boðunum
sum HARRIN ábeyð børnum
Jákups, hvønn hann nevndi
Ísrael;

35 Við hvørjar HARRIN hevði
gjørt sáttmála, og álagt teimum,
og sagt, Tit skulu ikki óttast aðr-
ar gudar, ella boyggja tykkum
fyri teimum, ella tæna teimum,
ella sláturofra til teirra:

36 Men HARRAN, sum førði
tykkum upp úr Egyptalandi við
miklari kraft og útrættum armi,
hann skulu tit óttast, og hann
skulu tit tilbiðja, og honum
skulu tit gera sláturoffur.

37 Og ásetingunum, og
regluskipanunum, og lógini, og
boðnum, sum hann skrivaði
tykkum, skulu tit geva ans eftir
at gera um allar ævir; og tit
skulu ikki óttast aðrar gudar.

38 Og sáttmálan, sum eg havi
gjørt við tykkum, skulu tit ikki
gloyma; eiheldur skulu tit óttast
aðrar gudar.

39 Men HARRAN Guð tykkara
skulu tit óttast; og hann skal
fría tykkum út úr hondini á
øllum tykkara figgindum.

40 Kortini góvu teir ikki gæt-
ur, men teir gjørdur eftir sínum
fyrra háttarlagi.

41 So hesar tjóðir óttaðust
HARRAN, og tæntu sínum ristu
myndum, bæði teirra børn, og
teirra barnabørn: eins og gjørdur
teirra fedrar, soleiðis gera teir
til henda dag.

KAPITUL 18

MEN tað hendi í triðja ári
hjá Hó-sjē-á E'-láh syni,
Ísraels kongi, at Hēz-ē-kī-áh
Ahaz sonur, Judah kongur,
byrjaði at ríkja.

2 Tjúgu og fimm ára gamal
var hann tá ið hann byrjaði at
ríkja; og hann ríkti í tjúgu og
niggju ár í Jerusalem. Eisini
var navn móður hansara Ábi
Zách-ár-jáh dóttir.

3 Og hann gjørdi tað sum
rætt var í HARRANS eygsjón,
samsvarandi øllum sum Dávid,
faðir hansara, gjørdi.

4 ¶ Hann tók burt hini
högu pláss, og breyt myndirnar,
og skar niður lundirnar, og breyt
í stykkir messing høggormin
sum Móses hevði gjørt: tí at
til teir dagarnar brendu Ísraels
børn roykilsí til hansara; og
hann kallaði hann Nē-hūs'-tán.

5 Hann leit á HARRAN Guð
Ísraels; so at aftaná hann var
eingin líka sum hann millum
allar kongar Judah, ella *nakrir*
sum vóru áðrenn hann.

6 Tí hann krøkti seg at
HARRANUM, og veik ikki frá at
fylgja honum, men helt hansara
boð, sum HARRIN beyð Mósesi.

7 Og HARRIN var við honum;
og hann hevði framgongd hvagar-
sumhelst hann fór út: og hann
gjørdi uppreist imóti konginum
av Assýriu, og tænti honum ikki.

8 Hann sló Philistarnar, *heilt*
til Gaza, og breddar tess, frá
varðmannatorninum til hin *vig-*
girda stað.

9 ¶ Og tað bar so til í
fjórða ári Hēz-ē-kī-áh kongs,
sum var sjeyndá árið hjá Hó-
sjē-á E'-láh syni, Ísraels kongi,
at Sjál-mán-ē'-sēr kongur av
Assýriu kom upp imóti Sā-már'-
i-ú, og kringsetti tað.

10 Og við endan á trimum

árum tóku teir tað: *enmtá* í sætta ári Hêz-ê-kí-áh, tað *er* tað niggiunda ár Hó-sjé-á kongs av Ísrael, varð Sâ-már-í-á tikið.

11 Og kongurinn av Assýriu ferdi burt Ísrael til Assýriu, og setti teir í Há-láh og í Há-bór við Gó-zân áнна, og í staðunum hjá Mediumonnum:

12 Tí at teir aktaðu ikki rodd HARRANS Guðs sins, men misbrutu sáttmála hans, og alt sum Móses, tænarí HARRANS, ábeyð, og vildu ikki hoyra *tey*, ella gera *tey*.

13 ¶ Men í fjúrtanda ári Hêz-ê-kí-áh kongs kom Sên-nách-êr-íb kongur av Assýriu upp ímóti øllum viggirdu staðunum av Judah, og tók teir.

14 Og Hêz-ê-kí-áh kongur av Judah sendi til Assýriukongs til Lá-chísj, sigandi, Eg havi brotist; vend aftur frá mær: tað, sum tú leggurt á meg, vil eg bera. Og kongurinn av Assýriu ásetti Hêz-ê-kí-áh kongi av Judah trý hundrað talentir av silvuri og triati talentir av gulli.

15 Og Hêz-ê-kí-áh gav *honum* alt silvurið sum fanst í HARRANS húsi, og í fæhirðslum kongshúsins.

16 Á teirri tíð skar Hêz-ê-kí-áh av *gullið frá* hurðunum av templi HARRANS, og frá súlunum sum Hêz-ê-kí-áh kongur av Judah hevði yvirklætt, og gav tað til Assýriukongs.

17 ¶ Og kongurinn av Assýriu sendi Tartan og Ráb-sá-ris og Ráb-sjá-kéh frá Lá-chísj til Hêz-ê-kí-áh kongs við miklum herliði ímóti Jerusalem. Og teir fóru upp og komu til Jerusalem. Og tá ið teir vóru komnir niðan, komu teir og stóðu hjá vatnleiðingini av tí ovara hylinum, sum *er* á høvuðsvegnum av akri *klædnareinsarans*.

18 Og tá ið teir høvdu rópt

á kong, kom út til teirra Ê-li-á-kim Hil'-kí-áh sonur, sum *var* yvir húshaldinum, og Sjéb'-ná – skrivarin, og Jó-áh A'-sáph-s sonur – skrásetarin.

19 Og Ráb-sjá-kéh segði við teir, Talið nú til Hêz-ê-kí-áh, Svá sigur kongurinn mikli, kongurinn av Assýriu, Hvat troyst *er* hetta sum tú troystart á?

20 Tú sigurt, (men *tey eru bara* fáfongd orð,) *Eg havi* tilráðing og styrki til kríggjð. Men á hvønn troystart tú, at tú gert uppreist ímóti mær?

21 Men sí, tú troystart á stavin av hesum brákaða sevleggi, *tað er* á Egyptaland, á hvønn, um maður leni, vil hann fara inn í hans hond, og gata hana: soleiðis *er* Pharaoh, kongur Egyptalands, fyrri øllum sum troysta á hann.

22 Men um tit sigi við meg, Vit troysta á HARRAN Guð váran: *er* tað *so* ikki hann, hvørs høgu pláss og hvørs altar Hêz-ê-kí-áh hevur tikið burt, og hevur sagt til Judah og Jerusalem, Tit skulu tilbiðja frammanfyri hesum altarinum í Jerusalem?

23 Eg biði teg tí, gev pant' til harra míns, Assýriu kongs, og eg vil flýggja tær tvey túsund hestar, um tú veri *teg* førur fyrri, fyrri tín part, at seta reiðmenn á teir.

24 Hvussu vilt tú tá venda burtur andlitinum á einum høvuðsmanni av teim minstunum av tænarum meistara míns, og seta titt álít á Egyptaland fyrri vagnar og fyrri hestmenn?

25 Eri eg nú komin upputtan HARRAN ímóti hesum pláss at oyða tað? HARRIN segði til mín, Fær upp ímóti hesum landi, og oyð tað.

26 Tá søgdu Ê-li-á-kim Hil'-kí-áh sonur, og Sjéb'-ná, og Jó-áh, við Ráb-sjá-kéh, Tala,

II. KONGABÓK 19

Hezekiah sendir til Esaiah

eg biði teg, til tænarar tínar á tí Sýriska málinum; tí vit skilja *tað*: og tala ikki við okkum á Jødanna máli, í oyruni á fólkinum sum *eru* á múrinum.

27 Men Ráb'-sjá-kéh segði við teir, Hevur meistari mín sent meg til meistara tín, og til tín, at tala hesi orð? *hevur hann* ikki *sent meg* til menninar sum sita á múrinum, at teir mega eta sitt egna skarn, og drekka sitt egna piss við tykkum?

28 Síðan stóð Ráb'-sjá-kéh og rópti við harðari rødd á Jødanna máli, og talaði, og segði, Hoyrið orð hins mikla kongs, Assýriukongs:

29 Svá sigur kongur, Latið ikki Héz-é-kí-áh villeiða tykkum: tí hann fer ikki *at vera* førur fyri at fría tykkum út úr hond hansara:

30 Eiheldur latið Héz-é-kí-áh fáa tykkum at troysta á HARRAN, og siga, HARRIN vil vissuliga fría okkum út, og hesin staður skal ikki verða flýggjaður inn í hondina á konginum av Assýriu.

31 Lurtið ikki eftir Héz-é-kí-áh: tí at svá sigur kongurin av Assýriu, Gerið *eina semju* við meg við gávu, og komið út til mín, og *síðan* etið tit hvør maður av egna víntræi sínum, og hvør einstakur av egna fikutræi sínum, og drekkið hvør einstakur vøtnini av brunni sínum:

32 Inntil eg komi og taki tykkum burt til eitt land, líka sum tykkar egna land, eitt land av korni og víni, eitt land av breyði og vingørðum, eitt land av olivinolju og av hunangi, at tit mega liva, og ikki doyggja: og lýðið ikki á Héz-é-kí-áh, tá ið hann yvirtalar tykkum, og sigur, HARRIN vil fría okkum út.

33 Hevur nakar av gudum tjóðanna yvirhvøvdur útfriað sitt land úr hondini á konginum av Assýriu?

34 Hvar *eru* gudarnir hjá Há-máth, og hjá Arpad? hvar *eru* gudarnir hjá Sê-phâr'-vâ-ím, Hê-nâ, og Í-vâh? hava teir friað Sâ-már'-i-û út úr hond míni?

35 Hvørjir *eru* teir millum allar gudar landanna, sum hava friað sitt land út úr hond míni, at HARRIN skuldi friað Jerusalem út úr hond míni?

36 Men fólkíð helt friði sínum, og svaraði honum ikki eitt orð: tí at boðið hjá kongi var soljóðandi, Svarið honum ikki.

37 Tá komu Ê'-li-á-kím Hil'-kí-áh sonur, sum *var* yvir húshaldinum, og Sjéb'-ná – skrivarin, og Jó'-áh Á-sâph-s sonur – skrásetarin, til Héz-é-kí-áh við klæðum *sínum* skrøddum, og søgdu honum orðini hjá Ráb'-sjá-kéh.

KAPITUL 19

OG tað bar á, tá ið Héz-é-kí-áh kongur hoyrði *tað*, at hann skræddi síni klæðir, og dekkaði seg við sekkjaklæði, og fór inn í hus HARRANS.

2 Og hann sendi Ê'-li-á-kím, sum *var* yvir húshaldinum, og Sjéb'-ná skrivara, og teir elstu av prestunum, dekkadar við sekkjaklæði, til Esaiah prophets, Amoz sonar.

3 Og teir søgdu við hann, svá sigur Héz-é-kí-áh, Hesin dagur *er* dagur av trongd, og av hartan, og gudsspottan: tí børnini eru komin til føðingina, og ikki *er* styrki til at bera fram.

4 Tað kann vera *at* HARRIN tín Guð vil hoyra øll orðini hjá Ráb'-sjá-kéh, hvønn kongurin av Assýriu, meistari hansara, hevur sent at háða hin livandi Guð; og vil átala orðini sum HARRIN tín Guð hevur hoyrt: hvørsvegna lyft upp *tína* bøn fyri leivdini sum *eru* eftir.

5 So tænararnir hjá Héz-é-kí-áh kongi komu til Esaiah.

6 ¶ Og Esaiah segði við teir, Svá skulu tit siga til meistara tykkara, Svá sigur HARRIN, Ver ikki ræddur fyri orðunum sum tú hevirt hoyrt, sum tænararnir hjá Assýriu kongi hava gudsspotað meg við.

7 Sí, eg vil senda eitt blak omanyvir hann, og hann skal hoyra eitt graml, og skal venda aftur til sitt egna land; og eg vil volda honum at falla við svörðinum í sinum egna landi.

8 ¶ So Ráb'-sjá-kéh vendi aftur, og fann Assýriu kong kríggjandi ímóti Lib'-näh: tí hann hevði hoyrt at hann var farin avstað úr Lá'-chísj.

9 Og tá ið hann hoyrði graml um Tír-há'-käh kong av Ê-thí-ó'-pí-û, Sí, hann er komin út at berjast ímóti tær: tá sendi hann sendiboðar aftur til Héz-ê-kí'-äh, sigandi,

10 Svá skulu tit tala til Héz-ê-kí'-äh kongs av Judah, og siga, Lat ikki tín Guð, á hvønn tú líturt, villeiða teg, og siga, Jerusalem skal ikki verða flýggjað inn í hondina á konginum av Assýriu.

11 Sí, tú hevirt hoyrt hvat kongarnir av Assýriu hava gjørt við øll lond, við at oyða tey fullkomiliga: og skalt tú verða friaður út?

12 Hava gudarnir hjá tjóðunum útfriað teir sum mínir fedrar hava oytt; so sum Gó'-zän, og Hár'-än, og Ré'-zéph, og børn Edens sum voru í Thél'-äsár?

13 Hvar er kongurin av Há-mäth, og kongurin av Arpad, og kongurin av staði Sê-phâr'-vâ-im-s, av Hé'-nä, og Í'-väh?

14 ¶ Og Héz-ê-kí'-äh móttók brævið av hendi sendiboðanna, og las tað: og Héz-ê-kí'-äh fór niðan í hús HARRANS, og breiddi tað framfyrri HARRAN.

15 Og Héz-ê-kí'-äh bað frammi

fyrri HARRANUM, og segði, O HARRI Guð Ísraels, sum býrt *imillum* kêr-û-bim'-arnar, tú ert Guð, *enmtá* tú einsamallur; hjá øllum jarðarinnar kongadømum; tú hevirt gjørt himin og jørð.

16 HARRI, boygg niður titt oyra, og hoyr: opna, HARRI, tíni eygu, og siggj: og hoyr orðini hjá Sên-näch'-êr-ib, sum hevur sent hann at spotta hin livandi Guð.

17 Av sonnum, HARRI, hava kongar Assýriu avoytt tjóðirnar og teirra lond,

18 Og hava kastað teirra gudar inn í eldin: tí at teir voru eingir gudar, men verkið av mannahondum, viður og steinur: tí hava teir oytt teir.

19 O HARRI Guð vár, eg heiti tí nú á teg, bjarga tú okkum út úr hond hansara, at øll jarðarinnar kongadømir mega víta at tú ert HARRIN Guð, *enmtá* tú einans.

20 ¶ Tá sendi Esaiah Ámoz sonur til Héz-ê-kí'-äh, sigandi, Svá sigur HARRIN Guð Ísraels, *Tað*, sum tú hevirt biðið til mín ímóti Sên-näch'-êr-ib kongi av Assýriu, havi eg hoyrt.

21 Hetta er tað orðið sum HARRIN hevur talað viðvíkjandi honum; Jomfrúgvín, Zions dóttir, hevur vanvirt teg, og læið teg í háð; Jerusalems dóttir hevur rist sítt høvrur at tær.

22 Hvønn hevirt tú háðað og gudsspotað? og ímóti hvørjum hevirt tú hevjað upp *tina* rødd, og lyft upp tinum eygum til hæddar? *enmtá* ímóti *Hinum* Heilaga Ísraels.

23 Við tinum sendiboðum hevirt tú háðað Harran, og hevirt sagt, Við fjældini av mínum vagnum eri eg komin upp til fjallanna hædd, til Lí'-bänön-s síður, og vil skera niður tess høgu sedrstrø, og tess úrvals furutrø: og eg vil ganga

II. KONGABÓK 20

Eitt propheti imóti Sennacheribi

inn í tilhöldini av landamörkum hans, og inn í skóg Carmels hans.

24 Eg havi grivið og drukkið fremmand vötn, og við ilini á mínum fótum havi eg turkað upp allar áirnar av kringsettum plássum.

25 Hevurt tú ikki hoyrt langt síðani *hvussu* eg havi gjørt tað, og frá fornum tíðum at eg havi myndað tað? nú havi eg fingið tað at henda, at tú skuldir vera til tess at leggja í oyði *viggirdar staðir til oyðisamar dungar*.

26 Tí vórðu teirra íbúgvar av litlari kraft, teir vórðu mót-falnrir og ørkymlaðir; teir vórðu *sum* gras markarinnar, og *sum* hin grøna urt, *eins* og grasið á húsatoppunum; og *eins* og *korn* ið er svidnað áður enn tað veri vaksið upp.

27 Men eg veit tín bústað, og tína útfaring, og tína inn-koming, og tína øði imóti mær.

28 Av tí at tín øði imóti mær og gartari títt er komið upp í míni oyru, tí vil eg seta mín húk í tína nös, og mítt boygsl í tínar varrar, og eg vil venda tær tilbakar eftir vegnum ið tú komst eftir.

29 Og hetta skal vera tær tekin, Tít skulu eta hetta árið slík ting sum vaksa av sær sjálvum, og í øðrum ári tað sum sprettur av tí sama; og í triðja ári sáa tit, og heysta, og planta vingarðar, og eta fruktir tess.

30 Og leivdin, sum hevur komist undan av Judah húsi, skal enn einuferð festa rót niður-efrir, og bera frukt uppeftir.

31 Tí út úr Jerusalem skal fara fram ein leivd, og teir sum komast undan úr Zion fjalli: vandlæti HARRA *herliðanna* skal gera hetta.

32 Tessvegna, svá sigur HARRIN viðvíkjandi konginum

av Assýriu, Hann skal ikki koma inn í henda stað, ella skjóta ørv har, ella koma framfyri hann við skjöldri, ella laða *virkisgarð* imóti honum.

33 Eftir tí vegi sum hann kom, eftir tí sama skal hann venda aftur, og skal ikki koma inn í henda stað, sigur HARRIN.

34 Tí at eg vil verja henda stað, til at frelsa hann, fyri mina egnu skyld, og fyri skyld tænara míns Davíds.

35 ¶ Og tað hendi ta náttina, at eingil HARRANS fór út, og sló í leirinum hjá Assýriarunum hundrað og fýrsinstjúgu og fimm túsund; og tá ið teir fóru upp árla um morgunin, sí, *tá vóru* teir allir deyð lík.

36 So Sën-näch-ér-ib kongur av Assýriu fór avstað, og fór og vendi aftur, og dvaldist í Nin'-e-veh.

37 Og tað bar á, sum hann tilbað í húsi Nís'-röch-s, guds síns, at Á-drám'-mê-lêch og Sjã-rê'-zêr, synir hansara, slógu hann við svørðinum; og teir komust undan til land Ár-mê'-nî-û. Og E-sâr-håd'-dôn, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

KAPITUL 20

Í TEIMUM døgum varð Hêz-ê-kí'-áh sjúkur til deyða. Og Esaiiah prophetur, Amoz sonur, kom til hansara, og segði við hann, Svá sigur HARRIN, Set títt hús í rættlag; tí at tú skalt doyggja, og ikki liva.

2 Tá vendi hann andliti sínum til vegg, og bað til HARRANS, og segði,

3 Eg bøni teg, O HARRI, minst nú til hvussu eg havi gingið frammi fyri tær í sann-leika og við fullkomnum hjarta, og havi gjørt tað *sum er* gott í tíni eygsjón. Og Hêz-ê-kí'-áh græt sáran.

4 Og tað bar á, áður enn Esaiah var farin út í mittasta forgarð, at HARRANS orð kom til hansara, sigandi,

5 Vend aftur, og sig Hêz-ê-kí-áh, hövuðsmanni fólks míns, Svá sigur HARRIN, Guð Dávids, faðirs tíns, Eg havi hoyrt tína bøn, eg havi sæð tinni tár: sí, eg vil grøða teg: á triðja degi skalt tú fara niðan til hús HARRANS.

6 Og eg vil leggja afturat tínum døgum fimtan ár; og eg vil útfria teg og henda stað út úr hondini á kongi Assýriu; og eg vil verja henda stað fyri mína egnu skyld, og fyri skyld tænarara míns Dávids.

7 Og Esaiah segði, Tak ein klump av fikum. Og teir tóku og lögdu hann á svullin, og hann kom aftur fyri seg.

8 ¶ Og Hêz-ê-kí-áh segði til Esaiah, Hvat skal vera tekinið um, at HARRIN vil grøða meg, og at eg skal fara niðan í hús HARRANS á triðja degi?

9 Og Esaiah segði, Hetta tekin skalt tú hava av HARRANUM, at HARRIN vil gera tað sum hann hevur talað: skal skuggin fara frameftir tiggju gradur, ella fara aftur tiggju gradur?

10 Og Hêz-ê-kí-áh svaraði, Tað er eitt lætt ting hjá skugganum at fara niður tiggju gradur: nei, men lat skuggan venda aftur aftureftir tiggju gradur.

11 Og Esaiah prophetur rópti á HARRAN: og hann førði skuggan tiggju gradur aftureftir, við hvørjum hann var farin niður í sólskivu Ahazar.

12 ¶ Á teirri tíð sendi Bêr'-ô-däch-bál'-á-dán Bál'-á-dán-s sonur, Bábylons kongur, brøv og eina gávu til Hêz-ê-kí-áh: tí at hann hevði hoyrt at Hêz-ê-kí-áh hevði verið sjúkur.

13 Og Hêz-ê-kí-áh gav teimum gætur, og sýndi teimum alt hús sína dýrabæru luta, silvurið,

og gullið, og kryddurtirnar, og hina dýrabæru salvu, og alt hús herbúnaðar síns, og alt sum fanst í dýrgripagoymslum hans: tað var einkið í húsi hans, ella í øllum harradømi hansara, sum Hêz-ê-kí-áh sýndi teimum ikki.

14 ¶ Tá kom Esaiah prophetur til Hêz-ê-kí-áh kongs, og segði við hann, Hvat søgdu hesir menninir? og hvaðani komu teir til tín? Og Hêz-ê-kí-áh segði, Teir eru komnir úr fjarløgðum landi, heilt úr Bábylon.

15 Og hann segði, Hvat hava teir sæð í húsi tínum? Og Hêz-ê-kí-áh svaraði, Øll tingini, sum eru í húsi mínum, hava teir sæð: tað er einkið millum mínar dýrgripir sum eg ikki havi sýnt teimum.

16 Og Esaiah segði við Hêz-ê-kí-áh, Hoyr HARRANS orð.

17 Sí, teir dagar koma, at alt sum er í húsi tínum, og tað sum tínir fedrar hava lagt niðurfyri í goymslu til henda dag, skal verða borið til Bábylon: einkið skal verða eftir, sigur HARRIN.

18 Og av tínum sonum ið skulu ganga út úr tær, sum tú skalt gita, skulu teir taka burt; og teir skulu vera hirðmenn í slottinum hjá kongi Bábylons.

19 Tá segði Hêz-ê-kí-áh við Esaiah, Gott er orðið hjá HARRANUM ið tú hevurt talað. Og hann segði, Er tað ikki gott, um friður og sannleiki verði á døgum mínum?

20 ¶ Og restin av gerningum Hêz-ê-kí-áh, og allur hansara máttur, og hvussu hann gjordi ein hyl, og eina vanleiðing, og førði vatn inn í staðin, eru teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Judah konga?

21 Og Hêz-ê-kí-áh svav hjá fedrum sínum: og Mâ-nás-sêh, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

KAPITUL 21

MĀ-NĀS'-SĒH var tólv ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og ríkti í fimmti og fimm ár í Jerusaleum. Og navn móður hansara var Hēph'-zi-bāh.

2 Og hann gjörði tað sum ilt var í HARRANS eygsjón, eftir andstygdum hinna heidnu, sum HARRIN kastaði út undan Ísraels börnum.

3 Tí hann bygdi upp aftur hini høgu pláss, sum Hēz-ē-kí'-āh, faðir hansara, hevði oytt; og hann reisti upp altar til Bá'-āl-s, og gjörði lund, eins og gjörði Ahab, kongur Ísraels; og tilbað alt himins herlið, og tænti teimum.

4 Og hann bygdi altar í húsi HARRANS, um hvat HARRIN segði, í Jerusaleum vil eg seta mitt navn.

5 Og hann bygdi altar til alt himins herlið í teimum tveimum forgørdunum av HARRANS húsi.

6 Og hann fekk son sín at fara ígjøgnum eldin, og gav ans eftir tíðum, og brúkti runagandanir, og fekst við vælkunnugar andar og gandakallar: hann virkaði mikla vondska í HARRANS eygsjón, at tirra hann til firtnis.

7 Og hann setti rista mynd av lundini, sum hann hevði gjørt, í húsið, um hvørt HARRIN segði til Dávids, og til Sálomons, sonar hans, í hetta hús, og í Jerusaleum, sum eg havi valt burtur úr øllum Ísraels ættargreinum, vil eg seta mitt navn um ævir:

8 Eiheldur vil eg fáa føtur Ísraels at flyta meira úr landinum sum eg gav teirra fedrum; bert um teir vilji geva ans eftir at gera samsvarandi øllum sum eg havi boðið teimum, og samsvarandi allari lógini sum tænarí mín Móses beyð teimum.

9 Men teir lurtaðu ikki eftir: og Mā-nās'-sēh tældi teir til at gera meira ilt enn gjørdur tjóðirnar

sum HARRIN oyddi undan Ísraels börnum.

10 ¶ Og HARRIN talaði við sinum tænarum, prophetunum, og segði,

11 Av tí at Mā-nās'-sēh kongur av Judah hevur gjørt hesar andstygdur, og hevur gjørt vondligani uppum alt sum Amoritarir gjørdur, sum vóru undan honum, og hevur eisini fingið Judah til at synda við sínum avgudum:

12 Tí sigur HARRIN Guð Ísraels so, Sí, eg fœri slíkt ilt uppá Jerusaleum og Judah, at hvorsumhelst ið hoyrir um tað, fyri báðum oyrum hansara skal ringja.

13 Og eg vil spenna yvir Jerusaleum mátistokk Sā-már'-i-ū, og loddðið av Áhabs húsi: og eg vil turka Jerusaleum eins og maður turkar fat, hann turkar tað, og vendir tí upp og niður.

14 Og eg vil yvirgeva leivdina av mínum arvi, og flýggja teir inn í hondina á teirra figgindum; og teir skulu verða bráð og fongur fyri øllum sínum figgindum;

15 Av tí at teir hava gjørt tað sum ilt var í míni eygsjón, og hava tirrað meg til firtnis, síðan tann dag teirra fedrar komu út úr Egyptalandi, alt til henda dag.

16 Harafturat helti Mā-nās'-sēh sakleyst blóð sera nógv, til hann hevði fyllt Jerusaleum frá einum enda til annan; umframt hansara synd sum hann fekk Judah at synda við, í at gera tað sum ilt var í HARRANS eygsjón.

17 ¶ Men restin av gerningum Mā-nās'-sēh, og alt sum hann gjörði, og hansara synd sum hann syndaði, eru teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Judah konga?

18 Og Mā-nās'-sēh svav hjá fedrum sínum, og varð jarðaður í garði egna húss síns, í garði Úz'-zā: og Ámon, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

19 ¶ Ámon var tjúgu og tvey ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti í tvey ár í Jerusalem. Og navn móður hansara var Mē-sjúl'-lē-mēth, dóttir Hār'-uz úr Jót'-bāh.

20 Og hann gjörði tað sum ilt var í HARRANS eygsjón, eins og faðir hansara Mā-nās'-sēh gjörði.

21 Og hann gekk í øllum tí vegi sum faðir hansara gekk í, og tænti skurðgudunum sum faðir hansara tænti, og tilbað teir:

22 Og hann yvirgav HARRAN Guð fedra sína, og gekk ikki í vegi HARRANS.

23 ¶ Og tænarar Ámons samansvórust í móti honum, og vógu kong í egna húsi hans.

24 Og landsins fólk vógu allar teir sum høvdu samansvorist í móti Ámon kongi; og landsins fólk gjörði JÓ'-sí-áh, son hansara, til kong í hansara stað.

25 Men restin av gerningum Ámons sum hann gjörði, eru teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Judah konga?

26 Og hann varð jarðaður í gravhýsi sínum í garði Uz'-zá: og JÓ'-sí-áh, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

KAPITUL 22

JÓ'-SĪ-ĀH var átta ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti í triati og ēitt ár í Jerusalem. Og navn móður hansara var Jē-dī'-dāh, dóttir Ā-dāi'-āh úr Bōs'-cāth.

2 Og hann gjörði tað sum rætt var í HARRANS eygsjón, og gekk í øllum vegi Dávids, faðirs síns, og vendi ikki til viks til høguru handar, ella til vinstru.

3 ¶ Og tað bar so til í átjanda ári JÓ'-sí-áh kongs, at kongur sendi Sjá'-phān Az-āl'-jah son Mē-sjúl'-lām-s sonar, skrivara, til hús HARRANS, sigandi,

4 Far niðan til Hil'-kī-āh høvuðsprests, at hann má leggja saman silvurið sum er ført inn í hús HARRANS, sum durarvørðir-nir hava savnað av fólkinum:

5 Og lat teir flýggja tað inn í hondina á gerarunum av arbeiðinum, sum hava umsjónina av HARRANS húsi: og lat teir geva tað til gerararnar av arbeiðinum sum er í HARRANS húsi, til at umvæla brestirnar av húsinum,

6 Til træsmiðir, og byggjarar, og múrarar, og til at keypa timbur og høgdan stein til at umvæla húsið við.

7 Kortini varð eingin uppgerð gjörd við teir av peninginum sum varð flýggjaður inn í teirra hond, tí at teir fóru trúfast at.

8 ¶ Og Hil'-kī-āh høvuðsprestur segði við Sjá'-phān skrivara, Eg havi funnið bók lógarinnar í HARRANS húsi. Og Hil'-kī-āh gav bókina til Sjá'-phān-s, og hann las hana.

9 Og Sjá'-phān skrivari kom til kongs, og bar kongi orð aftur, og segði, Tinir tænarar hava savnað peningin sum fanst í húsinum, og hava flýggjað hann inn í hondina á teimum ið gera arbeiðið, sum hava umsjónina av HARRANS húsi.

10 Og Sjá'-phān skrivari sýndi kongi, og segði, Hil'-kī-āh prestur hevur flýggjað mær eina bók. Og Sjá'-phān las hana frammi fyri kongi.

11 Og tað bar á, tá ið kongur hevði hoyrt orðini av bók lógarinnar, at hann skræddi síni klæðir.

12 Og kongur skipaði Hil'-kī-āh presti, og Á'-hī-kām Sjá'-phān-s syni, og Āch'-bōri Mi-chāi'-āh syni, og Sjá'-phān-i skrivara, og Ās-ā-hī'-āh – einum tænarara hjá kongi, og segði,

13 Farið og fregnið av HARRANUM fyri meg, og fyri fólkið, og

II. KONGABÓK 23

Prophetið hjá Hulduh

fyrir allan Judah, viðvíkjandi orðunum av hesi bók sum er funnin: tí mikil *er* vreiði HARRANS sum er kynd ímóti okkum, tí at okkara fedrar hava ei givið gætur at orðunum av hesi bók, at gera samsvarandi øllum ið stendur skrivað viðvíkjandi okkum.

14 So Hil'ki-áh prestur, og Á-hi-käm, og Ach'-bör, og Sjá'-phän, og As-á-hi'-áh, fóru til Hulduh, prophetinnuna, konu Sjal'-lüm-s Tik'-väh sonar, Här'-häs sonar, vörðin av klædnagoymsluni; (men hon búði í Jerusalem, í studentagarðinum;) og teir samtalaðu við hana.

15 ¶ Og hon segði við teir, Svá sigur HARRIN Guð Ísraels, Sigið manninum ið sendi tykkum til mín,

16 Svá sigur HARRIN, Sí, eg vil føra ilt omanyvir hetta pláss, og omanyvir íbúgvart tess, *enntá* øll orðini av bókinum sum kongurin av Judah hevur lisið:

17 Av tí at teir hava yvirgivið meg, og hava brent roykilsu at øðrum gudum, at teir máttu tirrað meg til firtnis við øllum verkum handa sína; tí skal mín vreiði verða kynd ímóti hesum plássi, og skal ei verða slókt.

18 Men til Judah kongs, sum sendi tykkum at fregna av HARRANUM, svá skulu tit siga til hansara, Svá sigur HARRIN Guð Ísraels, *Hvat viðvíkur* orðunum sum tú hevurt hoyrt;

19 Av tí at títt hjarta var eymt, og tú hevurt eyðmýkt teg frammi fyrri HARRANUM, tá ið tú hoyrdit hvat eg talaði ímóti hesum plássi, og ímóti íbúgvum tess, at teir skuldu verða ein oyðing og ein banning, og hevurt skrátt tinni klæðir, og grátið frammi fyrri mær; *tú* havi eg eisini hoyrt *teg*, sigur HARRIN.

20 Sí, tí vil eg savna teg til fedra tína, og tú skalt verða

savnaður í tína grøv í friði; og tíni eygu skulu ikki sjá alt tað illa sum eg vil føra yvir hetta pláss. Og teir bóru kongi orð aftur.

KAPITUL 23

OG kongur sendi, og teir savnaðu at honum allar teir elstu av Judah og av Jerusalem.

2 Og kongur fór niðan í hús HARRANS, og allir menninir av Judah og allir íbúgvarnir av Jerusalem við honum, og prestarnir, og prophetarnir, og alt fólkíð, bæði smá og stór: og hann las í teirra oyru øll orðini av bók sáttmálans sum varð funnin í húsi HARRANS.

3 ¶ Og kongur stóð hjá eini súlu, og gjörði sáttmála frammi fyrri HARRANUM, at ganga eftir HARRANUM, og at halda hansara boð og hansara vitnisburðir og hans ásetingar við øllum *teirra* hjarta og allari *teirra* sál, at útinna orðini av hesum sáttmála sum stóðu skrivað í hesi bók. Og alt fólkíð stóð við sáttmálan.

4 Og kongur skipaði Hil'-ki-áh høvuðspresti, og prestunum av øðrum skiftinum, og durarvörðunum, at føra fram úr templi HARRANS øll reiðini sum vóru gjörd til Bá'-ál-s, og til lundina, og til alt himins herlið: og hann brendi tey uttanfyri Jerusalem í Kí'-drön-s akrum, og bar øskurnar av teimum til Beth-el.

5 Og hann setti frá hinar avgudasomu prestarnar, sum Judah kongar høvdu innsett at brenna roykilsu í teimum høgu plássunum í staðum Judah, og í plássunum rundan um Jerusalem; eisini teir sum brendu roykilsu til Bá'-ál-s, til sólina, og til mánan, og til gongustjørnur, og til alt himins herlið.

6 Og hann fordi út lundar-stólpan úr húsi HARRANS, útum

Jerusalem, at áarlökunum Kí-drön, og brendi hann við áarlökun Kí-drön, og muldi hann smáan til stöð, og kastaði stövið harav uppá gravir fólksins barna.

7 Og hann breyt niður húsini hjá sodomitunum, sum *vóru* við hús HARRANS, har kvinnurnar vevaðu tjaldváðir til lundina.

8 Og hann førði allar prestarnar út úr staðunum av Judah, og dálkaði tey høgu plássini har prestarnir høvdu brent roykilsis, frá Gebu til Bēer-sjē-bū, og breyt niður høgu plássini av portunum sum *vóru* í inngongdini av portri Jósjuva, stjórnara staðarins, sum *vóru* við vinstru hondina hjá manni við staðarportrið.

9 Kortini komu prestarnir av teimum høgu plássunum ikki niðan til altar HARRANS í Jerusalem, men teir ótu av ósúrğaða breyðinum millum brøður sínar.

10 Og hann dálkaði Tó-phēth, sum er í dali Hin-nöm-s barna, at eingin maður mátti fáa sín son ella sína dóttur at fara ígjøgnum eldin til Molech.

11 Og hann tók burtur hestarnar sum kongarnir av Judah høvdu givið til sólina, við inngongd HARRANS húss, við kamarið hjá Ná-thān-mē-lēch-i kamarsharra, sum *var* í útjadarunum, og brendi vagnar sólarinnar við eldi.

12 Og altarinum sum *vóru* á toppinum av ovara kamarinum hjá Ahaz-i, sum kongarnir av Judah høvdu gjørt, og altarinum sum Mā-nās-sēh hevði gjørt í teim tveimum forgørðunum av HARRANS húsi, bardi kongur niður, og breyt tey niður haðani, og kastaði dustið av teimum í áarlökun Kí-drön.

13 Og tey høgu plássini sum *vóru* frammanfyri Jerusalem, sum *vóru* til høggru handar spillingarfjalsins, sum Sálomon, kongur

Ísraels, hevði bygt til Āsj-tō-rēth – andstygd Zī-dó-ni-aranna, og til Kē-mōsj – andstygd Móabitanna, og til Mil'-cōm – andstygd Ammons barna, dálkaði kongur.

14 Og hann breyt í stykkir myndirnar, og skar niður lundirnar, og fylti teirra pláss við mannabeinum.

15 ¶ Harafturat altarið sum *var* í Beth-el, og tað høga plássíð sum Jē-ró-bō-ām Nē-bāt-s sonur, sum fekk Ísrael at synda, hevði gjørt, bæði tað altarið og tað høga plássíð breyt hann niður, og brendi tað høga plássíð, og muldi tað smátt til stöð, og brendi lundina.

16 Og sum Jó-sī-āh vendi sær, bar hann eyga við gravhýsini sum *vóru* har í fjallinum, og sendi, og tók beinini út úr gravhýsunum, og brendi tey uppiá altarinum, og dálkaði tað, samsvarandi HARRANS orði sum Guðs maðurin kunngjörði, sum kunngjörði hesi orð.

17 Síðan segði hann, Hvør tittul er hatta sum eg siggi? Og staðarmenninir søgdu honum, Tað er gravhýsi Guðs mansins, sum kom úr Judah, og kunngjörði hesi tingini sum tú hevurt gjørt ímóti altari Beth-el-s.

18 Og hann segði, Latið hann vera; lat ongan mann flyta beinini hjá honum. So teir lótu beinini hjá honum vera, við beinum hjá prophetinum sum kom úr Sā-már'-i-ū.

19 Og eisini øll húsini av teimum høgu plássunum sum *vóru* í staðunum av Sā-már'-i-ū, sum kongarnir av Ísrael høvdu gjørt at tirra HARRAN til firtnis, tók Jó-sī-āh burtur, og gjörði við tey samsvarandi øllum teimum gerningum sum hann hevði gjørt í Beth-el.

20 Og hann vá allar prestarnar av teimum høgu plássunum sum

II. KONGABÓK 23

Frálíka hátíðarligt umleyp verður hildið

vóru har á altaranum, og brendi beinini av monnum á teimum, og vendi aftur til Jerusalem.

21 ¶ Og kongurinn beyð øllum fólkinum, og segði, Haldið umleypið fyrri HARRANUM Guði tykkara, eins og skrivað *stendur* í bókini av hesum skáttmála.

22 Vissuliga varð tað ikki hildið slíkt umleyp frá døgum dómaranna sum dømdu Ísrael, ella í øllum døgum Ísraels konga, ella Judah konga;

23 Uttan í átjanda ári Jó'sí-áh kongs, *hvari* hetta umleypið varð hildið fyrri HARRANUM í Jerusalem.

24 ¶ Harafturat *virkararnar* við vælkunnugum andum, og gandakallarnar, og myndirnar, og skurdgudarnar, og allar andstygdirnar sum eyga fekst á í Judah landi og í Jerusalem, beindi Jó'sí-áh burtur, at hann mátti útinna orðini av lógini sum stóðu skrivaði í bókini sum Hil'kí-áh prestur fann í húsi HARRANS.

25 Og líkur honum var eingin kongur undan honum, sum vendi til HARRANS við øllum sínum hjarta, og við allari síni sál, og við øllum sínum mátti, samsvarandi allari Mósélógini; eiheldur eftir hann reistist *nakar* eins og hann.

26 ¶ Hóast hetta, *so* vendi HARRIN ikki frá grimmleikanum av síni miklu vreiði, hvarvið hansara firtni varð kynd ímóti Judah, uppá grund av øllum tiringunum sum Må-nås'séh hevði tirrað hann við.

27 Og HARRIN segði, Eg vil eisini flyta Judah burtur úr míni eygsjón, eins og eg havi flutt burtur Ísrael, og vil kasta av henda stað, Jerusalem, sum eg havi valt, og húsið sum eg segði um, Mítt navn skal vera har.

28 Men restin av gerningum Jó'sí-áh, og alt sum hann gjörði,

eru teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Judah konga?

29 ¶ Á hansara døgum fór Phår'-á-öh-né'-köh, Egyptalands kongur, upp ímóti konginum av Assýriu til ána Èv-phrá-tès; og Jó'sí-áh kongur fór ímóti honum; og hann sló hann við Mè-gíd'-dó, tá ið hann hevði sæð hann.

30 Og hansara tænarar førdu hann í vagni deyðan frá Mè-gíd'-dó, og førdu hann til Jerusalem, og jarðaðu hann í hans egnu gravhýsi. Og landsins fólk tók Jè-hó'-á-ház Jó'sí-áh son, og salvaðu hann, og gjördu hann *til* kong í stað fadirs hansara.

31 ¶ Jè-hó'-á-ház *var* tjúgu og trý ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja; og hann ríkti í triggar mánaðir í Jerusalem. Og navn móður hansara *var* Há-mü-tál, dóttir Jeremiah úr Lið'-näh.

32 Og hann gjörði *tað* sum ilt *var* í HARRANS eygsjón, samsvarandi øllum ið hansara fedrar høvdu gjørt.

33 Og Phår'-á-öh-né'-köh setti hann í bond við Rip-láh í landi Há-mäth-s, at hann ikki mátti ríkja í Jerusalem; og setti landið til ikast á hundrað talentir av silvuri, og eina talent av gulli.

34 Og Phår'-á-öh-né'-köh gjörði È-li-á-kim Jó'sí-áh son *til* kong í rúm Jó'sí-áh, fadirs hansara, og snúði navni hansara til Jè-hó'i'-á-kim, og tók Jè-hó'-á-ház burtur; og hann kom til Egyptalands, og doyði har.

35 Og Jè-hó'i'-á-kim gav silvurið og gullið til Pharaohs; men hann skattaði landið til at geva peningin samsvarandi boði Pharaohs: hann kravdi silvurið og gullið av fólki landsins, av hvørjum einstøkum samsvarandi skatting hans, at geva *tað* til Phår'-á-öh-né'-köh.

36 ¶ Jè-hó'i'-á-kim *var* tjúgu og fimm ára gamal tá ið hann

byrjaði at ríkja; og hann ríkti í ellivu ár í Jerusalem. Og navn móður hansara var Zē-bū-dáh, dóttir Pē-dái-áh úr Rū-máh.

37 Og hann gjörði tað sum ilt var í HARRANS eygsjón, samsvarandi øllum ið faðir hansara hevði gjørt.

KAPITUL 24

AHANSARA døgum kom Nē-bū-chād-nēz-zár kongur av Bábýlon upp, og Jē-hóí-á-kím gjördist tænar hansara í trý ár: tá snúðist hann og gjörði upp-reist imóti honum.

2 Og HARRIN sendi imóti honum flokkar av Kál-dé-unum, og flokkar av Sýriulendingunum, og flokkar av Móabitunum, og flokkar av Ammons børnum, og sendi teir imóti Judah at oyða tað, samsvarandi HARRANS orði, sum hann talaði við sinum tænarum, prophetunum.

3 Vissuliga kom hetta við boð HARRANS yvir Judah, at flyta teir burtur úr sini eygsjón, fyri syndirnar hjá Mā-nās-séh, samsvarandi øllum sum hann gjörði;

4 Og eisini fyri tað sakleysa blóðið sum hann úthelti: tí hann fylti Jerusalem við sakleysum blóði; sum HARRIN ikki vildi náða.

5 ¶ Men restin av gerningum Jē-hóí-á-kím-s, og alt sum hann gjörði, eru teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Judah konga?

6 So Jē-hóí-á-kím svav hjá fedrum sinum: og Jē-hóí-á-chin, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

7 Og kongur Egyptalands kom ikki aftur meira úr landi sinum: tí Bábýlons kongur hevði tikið frá Egyptalands ánni til Ev-phrá-tés ána alt sum hoyrði til Egyptalands kongs.

8 ¶ Jē-hóí-á-chin var átjan ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti í Jerusalem

í tríggar mánaðir. Og navn móður hansara var Nē-hús-j-tá, dóttir Êl-ná-thān-s úr Jerusalem.

9 Og hann gjörði tað sum ilt var í HARRANS eygsjón, samsvarandi øllum ið faðir hansara hevði gjørt.

10 ¶ Á teirri tíð komu tænarar Nē-bū-chād-nēz-zár kongs av Bábýlon upp imóti Jerusalem, og staðurin varð kringsettur.

11 Og Nē-bū-chād-nēz-zár kongur av Bábýlon kom imóti staðinum, og hansara tænarar kringsettu hann.

12 Og Jē-hóí-á-chin, kongur Judah, fór út til Bábýlons kongs, hann, og móðir hansara, og tænarar hansara, og prinsar hansara, og yvirmenn hansara: og Bábýlons kongur tók hann í áttanda ári av ríkján hansara.

13 Og hann bar út haðani allar dýrgripir HARRANS húss, og dýrgripir kongshúsins, og skar í stykkir øll reiðini av gulli sum Sálomon kongur av Ísrael hevði gjørt í templi HARRANS, eins og HARRIN hevði sagt.

14 Og hann førði burtur alt Jerusalem, og allar prinsarnar, og allar mektigu reystleikamenninar, enntá tiggju túsund fangar, og allar handverkararnar og smiðirnar: eingin varð verandi, uttan tað fátækasta slagid av fólki landsins.

15 Og hann førði burtur Jē-hóí-á-chin til Bábýlon, og móður kongs, og konur kongs, og yvirmenn hans, og hinar mektigu landsins, tey bar hann í fangaskap frá Jerusalem til Bábýlon.

16 Og allar megnar menninar, enntá sjev túsund, og handverkarar og smiðir eitt túsund, allar sum vóru sterkir og egnaðir til kriggj, enntá teir førði kongurin av Bábýlon til fanga til Bábýlon.

17 ¶ Og kongurin av Bábýlon

II. KONGABÓK 25

Jerusalem tikið av Nebuchadnezzari

gjörði Mát-tán'-jáh, faðirbróður hansara, *til* kong í hansara stað, og byytti navn hansara til Zē-dē-kí'-áh.

18 Zē-dē-kí'-áh *var* tjúgu og eitt ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti í ellivu ár í Jerusalem. Og navn móður hansara *var* Há-mü-tál, dóttir Jeremiah úr Līb'-näh.

19 Og hann gjörði *tað* sum ilt *var* í HARRANS eygsjón, samsvarendi øllum sum Jē-hói'-á-kim hevði gjørt.

20 Tí gjøgnum HARRANS firtni bar *tað* so til í Jerusalem og Judah, inntil hann hevði kastað teir út frá síni nærveru, at Zē-dē-kí'-áh gjörði uppreist ímóti kongi Bábýlons.

KAPITUL 25

OG tað hendi í niggjunda ári av hansara ríkján, í tiggjunda mánaði, í tiggjunda *degi* mánaðarins, at Nē-bü-çhäd-nēz'-zár kongur av Bábýlon kom, hann, og alt hansara herlið, ímóti Jerusalem, og sló upp ímóti tí; og teir bygdu festningar ímóti tí runt ikring.

2 Og staðurin varð kringsettur at ellivta ári Zē-dē-kí'-áh kongs.

3 Og á niggjunda *degi* av fjórða mánaði hevði hungursneyðin yvirvág í staðinum, og har var einkið breyð til landsins fólk.

4 ¶ Og staðurin varð brotin upp, og allir krigsmenninir *flyddu* um náttina eftir portursvegnum ímillum tveir múrar, sum *er* við kongsgarðin: (men Kál-dē'-arnir *vöru* ímóti staðinum runt um:) og *kongurin* fór vegin ímóti slættanum.

5 Og herurin hjá Kál-dē'-unum elti eftir kongi, og innheintaðu hann á slættum Jerichos; og allur herur hansara spjaddist frá honum.

6 So teir tóku kong, og førdu hann niðan til Bábýlons kongs til Rib'-láh; og teir gövu dóm yvir hann.

7 Og teir vögu synir Zē-dē-kí'-áh frammi fyri eygum hansara, og koyrdu út eyguni á Zē-dē-kí'-áh, og bundu hann við fjøtrum av messing, og førdu hann til Bábýlon.

8 ¶ Og í fimta mánaði, á sjeynða *degi* mánaðarins, sum *er* nítjanda ár Nē-bü-çhäd-nēz'-zár kongs, Bábýlons kongs, kom Nē-bü-zár'-äd'-än, hövuðsmaður av livverjuni, ein tænarí hjá kongi Bábýlons, til Jerusalem:

9 Og hann brendi hús HARRANS, og kongshúsið, og øll Jerusalems hús, og húsið hjá hvørjum miklum *manni* brendi hann við eldi.

10 Og allur herur Kál-dē'-anna, sum *vöru* við hövuðsmanni livverjunnar, brutu niður Jerusalems múrar runt um.

11 Men restina av fólkinum *sum vöru* eftir í staðinum, og flóttafólkini sum fullu burtur til Bábýlons kongs, við leivdini av fjöldini, bar Nē-bü-zár'-äd'-än, hövuðsmaður livverjunnar, burtur.

12 Men hövuðsmaðurin av livverjuni eftirlæt av teimum fátøku landsins at *vera* vingarðsmenn og bændur.

13 Og súlurnar av messing sum *vöru* í HARRANS húsi, og undirstøðurnar, og messing sjögvurin sum *var* í HARRANS húsi, brutu Kál-dē'-arnir í stykkir, og bóru messingin av teimum til Bábýlon.

14 Og grýturnar, og skuplurnar, og ljósasaksarnar, og sleivirnar, og øll reiðini av messing, sum teir tæntu við, tóku teir burtur.

15 Og eldpannumar, og skálirnar, og slikar lutir sum *vöru* av gulli, í gulli, og av silvuri, í silvuri, tók hövuðsmaðurin av livverjuni burtur.

16 Tær báðar súlurnar, ein sjögv, og undirstöðurnar sum Sálomon hevði gjørt til hús HARRANS; messingurin av øllum hesum reiðunum var uttan vekt.

17 Hæddin á tí einu súluni var átjan alnir, og súluhövdið uppiá henni var messing: og hæddin á súluhövðinum triggjar alnir; og tað snúraða verkið, og granat-eplini uppiá súluhövðinum runt um, alt av messing: og líkt hesum hevði hin onnur súlan við snúraðum verki.

18 ¶ Og høvuðsmaðurin av líverjuni tók Sê-rai-áh hin fremsta prest, og Zê-phân-jáh hin annan prest, og teir triggjar durarvørðirnar:

19 Og úr staðinum tók hann ein yvirmann sum var settur yvir krigsmonnunum, og fimm menn av teimum ið vóru í nærveru kongs, sum funnust í staðinum, og fremsta skrivara herliðsins, sum mynstraði fólk landsins, og trísinstjúgu menn av landsins fólk *sum* funnust í staðinum:

20 Og Nê-bû-zár-ád-án, høvuðsmaður líverjunnar, tók hesar, og forði teir til Bábýlons kongs til Rib-láh:

21 Og Bábýlons kongur sló teir, og vá teir í Rib-láh í landi Há-máth-s. So Judah varð borið burtur úr landi sínum.

22 ¶ Og *hvat viðvikur* fólkinum sum vórðu verandi í landi Judah, hvørjar Nê-bû-châd-nêz-zár kongur av Bábýlon hevði eftirlatið, enntá yvir teimum gjördi hann Gê-dâl-jáh A-hi-kâm-s son, Sjá-phân-s sonar, til stjórnara.

23 Og tá ið allir høvuðsmenninir av herunum, teir og teirra menn, hoyrdu at kongurinn av Bábýlon hevði gjørt Gê-dâl-jáh til landsstjóra, komu tað til

Gê-dâl-jáh til Mizpah, enntá Ísj-mâ-êl Nê-thân-jáh sonur, og Jó-há-nân Cá-rê-áh sonur, og Sê-rai-áh Tán-hú-mêth-s sonur Nê-tô-phâ-tit-i, og Já-â-zân-jáh – sonur ein Má-ák-â-thit-a, teir og teirra menn.

24 Og Gê-dâl-jáh svór fyri teimum, og fyri teirra monnum, og segði við teir, Ottist ikki at vera tænarar Kâl-dê-anna: búgvíð í landinum, og tænið kongi Bábýlons; og tað skal vera væl *statt* við tykkum.

25 Men tað hendi í sjeýnda mánaði, at Ísj-mâ-êl Nê-thân-jáh sonur Ê-li-sjá-mâ sonar, av hinum kongliga sáði, kom, og tíggju menn við honum, og slögu Gê-dâl-jáh, at hann doyði, og Jøðarnar og Kâl-dê-arnar sum vóru hjá honum í Mizpah.

26 Og alt fólkíð, bæði smáir og miklir, og høvuðsmenninir av herunum, hildu avstað, og komu til Egyptalands: tí at teir vóru ræddir fyri Kâl-dê-unum.

27 ¶ Og tað hendi í sjeý og triatiunda ári av fangaskapi Jê-hôi-â-chîn-s kongs av Judah, í tólvta mánaði, á sjeý og tjugunda *degi* mánaðarins, at Ê-vil-mêr-ô-dâch, kongur av Bábýlon, í tí ári sum hann byrjaði at ríkjja, lyfti upp høvur Jê-hôi-â-chîn-s kongs av Judah úr fongsli;

28 Og hann talaði blíðliga til hansara, og setti hansara hásæti uppum hásætið hjá kongunum sum vóru við honum í Bábýlon;

29 Og skifti hansara fongsuls klæðir: og hann át breyð framhaldandi frammi fyri honum allar dagarnar av sínum lívi.

30 Og hansara tillutan var ein framhaldandi tillutan, givin honum av kongi, ein dagligur skamtur til hvønn dag, allar dagarnar av sínum lívi.

FYRRA

KRÝNIKUBÓK.

KAPITUL I

A **ADAM**, Sjeth, E'-nösj,
2 Kē-nān, Mā-hál'-ā-lēel,
Jē-rēd,

3 Hē'-nōch, Mē-tú'-sē-lāh, Lā'-
mēch,

4 Nōah, Sjem, Ham, og
Já-fēth.

5 ¶ Synirnir hjá Já-fēth-i;
Gó-mēr, og Mā'-gōg, og Mā'-
dāi, og Já-vān, og Tú'-bāl, og
Mē'-sjēch, og Tī-rās.

6 Og synirnir hjá Gó-mēr-i;
Āsj'-kē-nāz, og Rí'-fāth, og
Tō-gār'-māh.

7 Og synirnir hjá Já-vān-i;
E-lí'-sjāh, og Tarsjisj, Kittim, og
Dó'-dā-nīm.

8 ¶ Synirnir hjá Ham-i; Cūs),
og Miz'-rā-īm, Pūt, og Cánaan.

9 Og synirnir hjá Cūs-j-i; Sē'-bā,
og Há-vī-lāh, og Sáb'-tā, og Rá'-ā-
māh, og Sáb'-tē-kā. Og synirnir
hjá Rá'-ā-māh; Sjē'-bā, og Dē'-dān.

10 Og Cūs) og Nimrod:
hann byrjaði at verða mektigur
á jørðini.

11 Og Miz'-rā-īm gat Lū'-dīm,
og Ān'-ā-mīm, og Lē-há'-bīm, og
Nāph'-tū-hīm,

12 Og Pāth'-rū-sīm, og Cās'-lū-
hīm, (av hverjum komu Philist-
arnir,) og Cāph'-tō-rīm.

13 Og Cánaan gat Zí'-dōn sín
fyrstafødda, og Heth,

14 Jē-bū-sit'-an eisini, og Amor-
itan, og Gir-gā-sit'-an,

15 Og Hī-vit'-an, og Ār-kít'-an,
og Si-nit'-an,

16 Og Ār-vā-dit'-an, og Zēm-ā-
rit'-an, og Há-māth-it'-an.

17 ¶ Synirnir hjá Sjem-i; E'-
lām, og Assj'-ūr, og Ār-phāx'-ād,
og Lūd, og Ār'-ām, og Ūz, og
Hūl, og Gē'-thēr, og Mē'-sjēch.

18 Og Ār-phāx'-ād gat Sjē'-lāh,
og Sjē'-lāh gat E'-bēr.

19 Og E'-bēr-i vórðu føddir
tveir synir: navnið hjá tí eina *var*
Pē'-lég; tí at á hansara dögum
varð jørðin deild: og navnið hjá
bróður hansara *var* Jök'-tān.

20 Og Jök'-tān gat Āl'-mō-dād,
og Sjē'-lēph, og Há-zār-mā'-vēth,
og Jē'-rāh,

21 Há-dōr-ām eisini, og Ū'-
zāl, og Dik'-lāh,

22 Og E'-bāl, og Ā-bīm'-ā-ēl,
og Sjē'-bā,

23 Og Ó'-fir, og Há'-vī-lāh,
og Jó'-bāb. Allir hesir *vóru*
synir Jök'-tān-s.

24 ¶ Sjem, Ār-phāx'-ād, Sjē'-
lāh,

25 E'-bēr, Pē'-lég, Rē'-ū,

26 Sē'-rüg, Nāhor, Té'-rāh,

27 Abram; hin sami *er*
Abraham.

28 Synirnir hjá Abrahami;
Ísaakur, og Ísj'-mā-ēl.

29 ¶ Hetta *eru* ættir teirra:
Hin fyrstiføddi hjá Ísj'-mā-ēl-i,
Nē'-bāi-ōth; síðan Kē'-dār, og
Ād'-beēl, og Mīb'-sām,

30 Mīs)j-mā, og Dú'-māh,
Mās'-sā, Há'-dād, og Té'-mā,

31 Jē'-tūr, Ná'-phīs)j, og Kē'-
dē-māh. Hetta *eru* synirnir hjá
Ísj'-mā-ēl-i.

32 ¶ Nú, synirnir hjá Kē-tū-
rūh, medkonu Abrahams: hon
føddi Zimran, og Jök'-sjān, og
Mē'-dān, og Mí'-di-ān, og Ísj'-
bāk, og Sjú'-āh. Og synirnir hjá
Jök'-sjān-i; Sjē'-bā, og Dē'-dān.

33 Og synirnir hjá Mí'-di-ān-i;
E'-fāh, og E'-phēr, og Hē'-nōch,
og Á'-bī-dā, og E'l'-dā-āh. Allir
hesir *eru* synir Kē-tū-rūh.

34 Og Abraham gat Ísaak.
Synir Ísaaks; Esav og Ísrael.

35 ¶ Synirnir hjá Esav-i;
E'-li-phāz, Reū'-ēl, og Jē'-ūs)j, og
Já'-ā-lām, og Kór'-āh.

36 Synirnir hjá E'-li-phāz-i;

Té·mán, og Ómar, Zé·phí, og Gá·tám, Ké·náz, og Tím·ná, og Á·má·lök.

37 Synirnir hjá Reú·éli; Ná·hath, Zé·ráh, Sjám·máh, og Miz·zah.

38 Og synirnir hjá Sē·ír-i; Ló·tán, og Sjó·bál, og Zí·bē·ön, og Á·näh, og Dí·sjön, og E·zēr, og Dí·sjän.

39 Og synirnir hjá Ló·tán-i; Hó·rí, og Hó·mäm: og Tím·ná var systir Ló·tán-s.

40 Synirnir hjá Sjó·bál-i; Ál·iän, og Män·ähäth, og E·bäl, Sjē·phí, og Ó·näm. Og Synirnir hjá Zí·bē·ön-i; Ái·äh, og Á·näh.

41 Synirnir hjá Á·näh; DÍ·sjön. Og synirnir hjá DÍ·sjön-i; Amram, og Esj·bän, og Íth·rän, og Kē·rán.

42 Synirnir hjá E·zēr-i; Bilhan, og Zá·vän, og Jákan. Synirnir hjá DÍ·sjän-i; Uz, og Ár·än.

43 ¶ Men hetta eru kongarnir sum ríktu í landi E·dóm-s, áður enn *nakar* kongur ríkti yvir börnum Ísraels; Bē·lä Bē·örs sonur; og navnið á staði hansara var Dín·hä·bäh.

44 Og tá ið Bē·lä var deyður, ríkti Jó·báb, sonur Zē·ráh úr Böz·ráh, í hansara stað.

45 Og tá ið Jó·báb var deyður, ríkti Hú·sjäm úr Tē·män·it·alandi í hansara stað.

46 Og tá ið Hú·sjäm var deyður, ríkti Há·däd Bē·däd-s sonur, sum sló Mí·dí·än í akri Móabs, í hansara stað; og navnið á hansara staði var Á·vith.

47 Og tá ið Há·däd var deyður, ríkti Säm·läh úr Mäs·rē·käh í hansara stað.

48 Og tá ið Säm·läh var deyður, ríkti Sjá·ül úr Rē·hö·böth við äna í hansara stað.

49 Og tá ið Sjá·ül var deyður, ríkti Bá·äl·há·nän Ach·bör-s sonur í hansara stað.

50 Og tá ið Bá·äl·há·nän var

deyður, ríkti Há·däd í hansara stað; og navnið á hansara staði var Pá·i; og navn konu hansara var Mē·hēt·ähēl Má·tréd-s dóttir Mē·zä·häb-s dóttur.

51 ¶ Há·däd doyði eisini. Og hertogar E·dóm-s voru; Tím·näh hertogi, Ál·i·äh hertogi, Jē·tēth hertogi,

52 Á·hól·i·bä·mäh hertogi, E·läh hertogi, Pí·nön hertogi,

53 Kē·náz hertogi, Té·män hertogi, Mib·zär hertogi,

54 Mäg·dí·él hertogi, Í·räm hertogi. Hetta eru hertogar E·dóm-s.

KAPITUL 2

HETTA eru synir Ísraels; Reüben, Simeon, Levi, og Judah, Ís·sä·kär, og Zē·bü·lön,

2 Dän, Jóseph, og Benjamin, Naph·tä·li, Gäd, og Asjer.

3 ¶ Synirnir hjá Judah; Êr, og Ó·nän, og Sjē·läh: *hverjir* triggir vorðu föddir honum av dóttur Sjú·ü, Cänaanitinnuni. Og Êr, fyrstiföddi Judah, var öndur í HARRANS eygsjón; og hann vá hann.

4 Og Tá·mär, verdóttir hansara, föddi honum Phär·éz og Zē·ráh. Allir synir Judah voru fimm.

5 Synirnir hjá Phär·éz-i; Hēz·rön, og Häm·ül.

6 Og synirnir hjá Zē·ráh; Zimri, og E·thän, og Hē·män, og Cäl·cöl, og Där·ä: fimm av teimum í alt.

7 Og synirnir hjá Cär·mí; Á·chär, örógvari Ísraels, sum misbreyt í tí bannaða tingu.

8 Og synirnir hjá E·thän-i; Ä·zär·jäh.

9 Og synirnir eisini hjá Hēz·rön-i, sum föddust honum; Jē·ráh·meél, og Rám, og Kē·lú·bä.

10 Og Rám gat Ä·m·mín·ä·däb; og Ä·m·mín·ä·däb gat Näh·sjön, prins Judah barna;

11 Og Náh'-sjön gat Sál'-mä, og Sál'-mä gat Bó'-áz,

12 Og Bó'-áz gat Ó'-béd, og Ó'-béd gat Ísai,

13 ¶ Og Ísai gat sín fyrsta-födda E'-li-áb, og Á-bin'-á-dáb hin annan, og Sjim'-mä hin triðja,

14 Neth'-á-neël hin fjórða, Rád'-dá-i hin fimta,

15 Ó'-zëm hin sætta, Dávid hin sjeunda:

16 Hvørs systrar vóru Zër-ú-jáh, og Á-bi'-gail. Og synirnir hjá Zër-ú-jüh; Á-bi'-sjái, og Jó'-áb, og Ás'-áhél, triggir.

17 Og Á-bi'-gail föddi Á'-mä-sá: og faðir Á'-mä-sá var Jé'-thër Ísj-meél-ít'-i.

18 ¶ Og Cáleb Hëz'-rön-s sonur gat börn av Á'-zú-büh, konu *sinu*, og av Jër'-i-öth: hennara synir eru hesir; Jé'-sjër, og Sjó'-báb, og Ár'-dön.

19 Og tá ið Á'-zú-bäh var deydð, tók Cáleb sær E'-fráth, sum föddi honum Hür.

20 Og Hür gat Ú'-rí, og Ú'-rí gat Bëz'-á-léel.

21 ¶ Og síðan fór Hëz'-rön inn til dóttur Má'-chir-s, faðir Gileads, sum hann giftist við tá ið hann var trisinstjúgu ára gamalur; og hon föddi honum Së'-güb.

22 Og Së'-güb gat Já'-ir, sum hevði triggjar og tjúgu staðir í landi Gileads.

23 Og hann tók Gé'-sjür, og Ár'-ám, við býum Já'-ir-s, frá teimum, við Ké'-náth, og býum tess, *ennú* trisinstjúgu staðir. Allir hesir *tilhoyrdu* sonum Má'-chir-s, faðir Gileads.

24 Og eftir at Hëz'-rön var deyður í Cálëb-ëph'-rá-táh, tá föddi Á'-bi-áh, kona Hëz'-rön-s, honum Asjur, faðir Të'-kò-á.

25 ¶ Og synirnir hjá Jë-ráh-meél-i, fyrstafödda Hëz'-rön-s, vóru, Rám hin fyrstföddi, og Bú'-näh, og Ó'-rën, og Ó'-zëm, og Á'-hi-jäh.

26 Jë-ráh-meél hevði eisini aðra konu, hvørs navn var Át'-á-ráh; hon var móðir Ó'-näm-s.

27 Og synirnir hjá Rám-i, tí fyrstafödda hjá Jë-ráh-meél-i, vóru, Má'-áz, og Já'-min, og E'-kër.

28 Og synirnir hjá Ó'-näm-i vóru, Sjäm'-mä-i, og Já'-dá. Og synirnir hjá Sjäm'-mä-i; Nádab, og Á'-bi-sjür.

29 Og navnið hjá konu Á'-bi-sjür-s var Á'-bi-häl, og hon föddi honum Ah'-bán, og Mó'-lid.

30 Og synirnir hjá Nádabi; Së'-léd, og Ap'-pá-im: men Së'-léd doyði uttan börn.

31 Og synirnir hjá Ap'-pá-im-i; Ísj'-i. Og synirnir hjá Ísj'-i; Sjé'-sjän. Og börnini hjá Sjé'-sjän-i; Ah'-lá-i.

32 Og synirnir hjá Já'-dá, bróður Sjäm'-mä-i-s; Jé'-thër, og Jónathan: og Jé'-thër doyði uttan börn.

33 Og synirnir hjá Jónathani; Pë'-lëth, og Zá'-zá. Hetta vóru synir Jë-ráh-meél-s.

34 ¶ Men Sjé'-sjän hevði ongar synir, men dötur. Og Sjé'-sjän hevði tænarar, ein Egypta, hvørs navn var Jár'-há.

35 Og Sjé'-sjän gav dóttur sína til Jár'-há, tænarar sín, til konu; og hon föddi honum Át'-tá-i.

36 Og Át'-tá-i gat Náthan, og Náthan gat Zá'-bäd,

37 Og Zá'-bäd gat E'ph'-läl, og E'ph'-läl gat Ó'-béd,

38 Og Ó'-béd gat Jehu, og Jehu gat Á-zär'-jäh,

39 Og Á-zär'-jäh gat Hë'-lëz, og Hë'-lëz gat El-é'-á-säh,

40 Og El-é'-á-säh gat Sis'-á-mái, og Sis'-á-mái gat Själ'-lüm,

41 Og Själ'-lüm gat Jëk'-á-mi'-äh, og Jëk'-á-mi'-äh gat E'-li-sjá'-mä.

42 ¶ Men synirnir hjá Cálebi, bróður Jë-ráh-meél-s, vóru, Më'-sjä, hansara fyrstföddi, sum var faðir Zíph-s; og synirnir hjá Mä-rë'-sjäh, faðir Hë'-brön-s.

43 Og synirnir hjá Hé-brön-i; Kor-áh, og Táp-pú-áh, og Rē-kēm, og Sjē-mā.

44 Og Sjē-mā gat Ráham, faðir Jör-kō-ám-s: og Rē-kēm gat Sjām-mā-i.

45 Og sonur Sjām-mā-i-s var Má-ön: og Má-ön var faðir Bēth-zür-s.

46 Og E-fáh, medkona Cálebs, fœddi Hár-án, og Mó-zá, og Gá-zēz: og Hár-án gat Gá-zēz.

47 Og synirnir hjá Jáh-dá-i; Rē-gēm, og Jó-thám, og Gē-sján, og Pē-lēt, og E-fáh, og Sjá-aph.

48 Má-á-káh, medkona Cálebs, fœddi Sjē-bēr, og Tir-há-náh.

49 Hon fœddi eisini Sjá-aph, faðir Mād-mán-náh; Sjē-vá, faðir Mách-bē-náh; og faðir Gí-bē-á: og dóttir Cálebs var Ach-sáh.

50 ¶ Hetta vœru synirnir hjá Cálebi Hürs syni, hinum fyrsta-fœdda hjá Eph-rá-táh; Sjó-bál – faðir Kir-játh-jē-á-rim-s,

51 Sál-mā – faðir Beth-lehem-s, Hár-ēph – faðir Bēth-gá-dēr-s.

52 Og Sjó-bál, faðir Kir-játh-jē-á-rim-s, hevði synir; Há-ró-ēh, og helvtina av Mán-á-hē-thít-unum.

53 Og familjurnar av Kir-játh-jē-á-rim; Íth-rít-arnir, og Pú-hít-arnir, og Sjú-má-thít-arnir, og Mísj-rá-it-arnir; av teimum komu Zár-ē-á-thít-arnir, og Ešj-tá-ú-lít-arnir.

54 Synirnir hjá Sál-mā; Beth-lehem, og Nē-tō-phá-tít-arnir, Át-á-róth, hús Jó-áb-s, og helvtin av Mán-á-hē-thít-unum, Zór-it-arnir.

55 Og familjurnar hjá teimum skriftlærdu sum dvaldust í Já-bēz; Tí-rá-thít-arnir, Sjim-ē-á-thít-arnir, og Sū-ká-thít-arnir. Hetta eru Kē-nít-arnir sum komu av Hám-máth-i, faðirinum at húsi Rē-cháb-s.

KAPITUL 3

MEN hetta vœru synirnir hjá Dávidi, sum vœru fœddir honum í Hé-brön; hin fyrstifœddi Amnon, av Á-hin-ó-ám-i, Jez-reel-it-inn-uni; hin næsti Dániel, av Á-bí-gáil-i, Carmelitinnuni:

2 Hin triðji, Áb-sá-löm, sonur Má-á-küh, dóttur Tál-mā-s kongs av Gē-sjúr: hin fjórði, Ád-ō-ní-jáh, sonur Hág-gith-ar:

3 Hin fimti, Sjē-phát-jáh av Á-bí-táli: hin sætti, Í-thrē-ám, við Eg-lüh, konu síni.

4 Hesir seks vœru fœddir honum í Hé-brön; og hann ríkti har í sjev ár og seks mánaðir: og hann ríkti í Jerusalem í triati og trý ár.

5 Og hesir vœru fœddir honum í Jerusalem; Sjim-ē-á, og Sjó-báb, og Náthan, og Sálomon, fyra, av Bāth-sjú-ú Am-mí-ēl-s dóttur:

6 Íb-hár eisini, og E-li-sjá-mā, og E-liph-ē-lēt,

7 Og NÓ-gáh, og Nēph-ēg, og Já-phí-á,

8 Og E-li-sjá-mā, og E-lí-á-dā, og E-liph-ē-lēt, niggju.

9 Hetta vœru allir synirnir hjá Dávidi, umframt synirnar hjá medkonunum, og Tá-már – systur teirra.

10 ¶ Og sonur Sálomons var Rē-hó-bō-ám, Á-bí-á sonur hansara, Á-sá sonur hansara, Jē-hó-sjá-phát sonur hansara,

11 Jórám sonur hansara, Á-há-zí-áh sonur hansara, Jó-ásj sonur hansara,

12 Á-má-zí-áh sonur hansara, Á-zár-jáh sonur hansara, Jó-thám sonur hansara,

13 Áhaz sonur hansara, Hēz-ē-kí-áh sonur hansara, Mā-nás-sēh sonur hansara,

14 Ámon sonur hansara, Jó-sí-áh sonur hansara.

15 Og synirnir hjá Jó-sí-áh vœru, hin fyrstifœddi Jó-há-nán,

I. KRÝNIKUBÓK 4

hin annar Jē-hōi'-á-kim, hin triðji Zē-dē-kí'-áh, hin fjórði Sjal'-lúm.

16 Og synirnir hjá Jē-hōi'-á-kim-i: Jēc-ō-ní'-ah sonur hansara, Zē-dē-kí'-áh sonur hansara.

17 ¶ Og synirnir hjá Jēc-ō-ní'-áh; As'-sir, Sā-lá-thí-él sonur hansara,

18 Eisini Mál-chí'-rám, og Pē-dái'-áh, og Sjēn-á-zár, Jēc-á-mí'-áh, Hó'-sjá-má, og Nēd-á-bí'-áh.

19 Og synirnir hjá Pē-dái'-áh vóru, Zē-rúb-bá'-bél, og Sjim'-ē-i; og synirnir hjá Zē-rúb-bá'-béli; Mē-sjul'-lam, og Hā-nán'-jah, og Sjē-ló-mith – systir teirra:

20 Og Hā-sjú'-báh, og Ó'-hél, og Bē-rē-chí'-áh, og Hās-ád'-jah, Jū'-sjáb-hēs'-éd, fimm.

21 Og synirnir hjá Hā-nán'-jah; Pē-lát'-jah, og Jē-sái'-áh: synirnir hjá Rē-phái'-áh, synirnir hjá Arnan, synirnir hjá Ó-bá-dí'-áh, synirnir hjá Sjēch-án'-jah.

22 Og synirnir hjá Sjēch-án'-jah; Sjēm-ái'-áh: og synirnir hjá Sjēm-ái'-áh; Hāt'-tús, og Í-gē-ál, og Bā-rí'-áh, og Nē-ár'-jah, og Sjá-phāt, seks.

23 Og synirnir hjá Nē-ár'-jah; Ē-lí-ó'-ē-nái, og Hēz-ē-kí'-áh, og Áz-rí-kám, triggir.

24 Og synirnir hjá Ē-lí-ó'-ē-nái-i vóru, Hō-dái'-áh, og Ē-lí-ásj-ib, og Pē-lái'-áh, og Ák-kúb, og Jó-há-nán, og Dá-lái'-áh, og Á-ná-ní, sjeý.

KAPITUL 4

SYNIRNIR hjá Judah; Phár'-éz, Hēz'-rōn, og Cár'-mī, og Húr, og Sjó'-bál.

2 Og Rē-ái'-áh, sonur Sjó'-báls, gat Já'háth; og Já'háth gat Á'-hú-mái, og Lá'-hād. Hetta eru familjurnar hjá Zōr-á-thít'-unum.

3 Og hesir vóru av faðir Ē-tám-s; Jēz'-rēel, og Ísj'-mä, og Íd'-básj; og navnið hjá systur teirra var Ház-él-ēl-pó'-ní:

4 Og Pēn'-ū-él, faðir Gē'-dōr-s,

Ættarlinja Dávids til Zedekiah

og Ē'-zēr, faðir Hū'-sjáh. Hetta eru synirnir hjá Hūr-i, hinir fyrstuføddu hjá Ēph'-rā-táh, faðir Beth-lehem-s.

5 ¶ Og Asjur, faðir Tē'-kō-á, hevði tvær konur, Hē'-lüh og Ná'-árüh.

6 Og Ná'-aráh føddi honum Á'-hú-zám, og Hē'-phēr, og Tē'-mē-ni, og Hā-á-hásj-tā-rí. Hetta vóru synir Ná'-árüh.

7 Og synirnir hjá Hē'-lüh vóru, Zē'-rēth, og Jē-zó'-ár, og Ēth'-nān.

8 Og Cóz gat Anub, og Zó'-bē-báh, og familjur A-hár-hel-s Hár-üm-s sonar.

9 ¶ Og Já'-bēz var heiður-samari enn brøður hansara: og móðir hansara kallaði navn hansara Já'-bēz, og segði, Tí at eg føddi hann við sorg.

10 Og Já'-bēz kallaði á Guð Ísraels, og segði, Á, at tú vildirt vælsignað meg veruliga, og vaksið um mín bredda, og at tín hond mátti verið við mær, og at tú vildirt varðað meg frá illum, at tað ikki má grøta meg! Og Guð veitti honum tað sum hann fyrispurdi.

11 ¶ Og Kē'-lüb, bróðir Sjú'-áh, gat Mē'-hír, sum var faðir Ēsj'-tōn-s.

12 Og Ēsj'-tōn gat Bēth-rá'-phá, og Pá'-sē-áh, og Tē'-hín-náh, faðir Ír-ná'-hásj. Hetta eru menn Rē'-cháh.

13 Og synirnir hjá Kē'-nāz-i; Óth'-ní-él, og Sē-rái'-áh: og synir Óth'-ní-él-s; Há'-táth.

14 Og Mē-ó'-nō-thái gat Óph'-ráh: og Sē-rái'-áh gat Jó'-áb, faðir Kā-rá-sjim-dalsins; tí at teir vóru handverkarar.

15 Og synirnir hjá Cálebi Jē'-phūn-nēh syni; Í'-rū, Ē'-lah, og Ná'-ám: og synirnir hjá Ē'-lah, enntá Kē'-nāz.

16 Og synirnir hjá Jē'-hál'-ē-lēl-i; Ziph, og Zí'-pháh, Tí'-rī-á, og Ás'-á-rēel.

17 Og synirnir hjá Ezra *vóru*, Jē-thēr, og Mē-rēd, og Ē-phēr, og Jálon; og hon fœddi Mirjam, og Sjam-mā-i, og Isj-bāh – faðir Ēsj-tē-mó-ā.

18 Og kona hansara, Jē-hú-dī-jāh, fœddi Jē-rēd – faðir Gē-dōr-s, og Hē-bēr – faðir Só-chō, og Jē-kú-thī-ēl – faðir Zā-nó-āh. Og hetta *eru* synir Bīth-i-ūh – dóttur Pharaohs, sum Mē-rēd tók.

19 Og synirnir hjá konu *hansara*, Hó-dī-ūh – systur Nā-hams, faðir Kē-i-lāh Gār-mīt-a, og Ēsj-tē-mó-ā Mā-āk-ā-thīt-a.

20 Og synirnir hjá Sji-mōn-i *vóru*, Amnon, og Rin-nāh, Bēn-hā-nān, og Tī-lōn. Og synirnir hjá Isj-i *vóru*, Zó-hēth, og Bēn-zó-hēth.

21 ¶ Synirnir hjá Sje-lāh, syni Judah, *vóru*, Ēr – faðir Lē-cāh, og Lā-ā-dāh – faðir Mā-rē-sjāh, og familjurnar av hūsi teirra sum virkaðu fint lín, av hūsi Āsj-bē-ā,

22 Og Jó-kim, og menninir úr Kō-zē-bā, og Jó-ās, og Sār-āph, sum høvdu harradømið í Moab, og Jā-sjú-bi-lē-hēm. Og *hetta eru* fornir lutir.

23 Hesir *vóru* leirkerasmiðir-nir, og teir sum būðu millum plantur og runnagirðingar: har būðu teir hjá kongi til arbeiði hans.

24 ¶ Synirnir hjá Símeoni *vóru*, Nē-mū-ēl, og Já-mīn, Já-rīb, Zē-rāh, og Sjā-ūl:

25 Sjāl-lūm sonur hansara, Mīb-sām sonur hansara, Mīs-j-mā sonur hansara.

26 Og synirnir hjá Mīs-j-mā; Hām-ū-ēl sonur hansara, Zāk-kūr sonur hansara, Sjim-ē-i sonur hansara.

27 Og Sjim-ē-i hevði sekstan synir og seks døtur; men hansara brøður høvdu ikki mong børn, eiheldur margfaldaði øll teirra familja *seg*, líkt við Judah børn.

28 Og teir dvaldust í Bēer-sjē-bū, og Mō-lá-dūh, og Há-zār-sjú-āl,

29 Og í Bīl-hūh, og í Ē-zēm, og í Tō-lād,

30 Og í Bē-thū-ēl, og í Hör-mūh, og í Ziklag,

31 Og í Bēth-mār-kā-bōth, og Há-zār-sū-sīm, og í Bēth-bir-ē-i, og í Sjā-ā-rā-īm. Hetta *vóru* staðir teirra til rikjan Dávids.

32 Og teirra bygdir *vóru*, Ē-tām, og Ā-in, Rimmon, og Tō-chēn, og Āsj-ān, fimm staðir:

33 Og allar bygdirnar hjá teimum sum *vóru* rundan um hinar somu staðir, til Bá-āl. Hetta *vóru* teirra bústaðir, og teirra ættartal.

34 Og Mē-sjó-bāb, og Jām-lēch, og Jó-sjāh Ā-mā-zī-āh sonur,

35 Og Jó-ēl, og Jehu Jó-sīb-jāh sonur, Sē-rai-āh sonar, Ās-i-ēl-s sonar,

36 Og Ē-li-ó-ē-nāi, og Já-ā-kó-bāh, og Jēs-j-ō-hāi-āh, og Ā-sāi-āh, og Ad-i-ēl, og Jē-sīm-i-ēl, og Bē-nāi-āh,

37 Og Zī-zā Sji-phī-s sonur, Āl-lōn-s sonar, Jē-dāi-āh sonar, Sjim-rī-s sonar, Sjem-āi-āh sonar;

38 Hesir, *sum her eru* nevndir við nøvnum *sinum*, *vóru* prinsar í familjum *sinum*: og hús fedra teirra øktist mikilliga.

39 ¶ Og teir fóru til innfaring Gē-dōr-s, *alt* at eystur síðuni av dalinum, at søkja beiti til síni fylgir.

40 Og teir funnu feitt beiti og gott, og landið *var* vitt, og stilt, og friðsamt; tí at *teir* av Ham-i høvdu búð har frá gomlum *av*.

41 Og hesir, *sum her eru* skrivadír við navni, komu á døgum Hēz-ē-kī-āh kongs av Judah, og slógu teirra tjøld, og bústaðirnar sum funnust har, og oyddu teir aldeilis at hesum degi, og

dvaldust í rúmum teirra: tí at *tað var* beiti har til teirra fylgir.

42 Og *summir* teirra, *enntá* av sonum Simeons, fimm hundrað menn, fóru til Sē-ir fjals, og hövdu til sínar hövuðsmenn Pē-lát'-jah, og Nē-ár'-jah, og Rē-phāi'-ah, og Uz'-zī-ēl, synir Ísj'-i-s.

43 Og teir slógu restina av Á-māl-ēk-it'-unum sum hövdu komist undan, og dvaldust har at hesum degi.

KAPITUL 5

NÚ, synir Reúbens, fyrsta fødda Israels, (tí hann *var* hin fyrstiføddi; men eftirsum at hann dálkaði song fadirs síns, varð hansara føðirættur givin sonum Jósephs Israels sonar: og ættartalið verður ikki at roknað eftir føðirættinum.

2 Tí Judah hevði yvirvág uppum sínar brøður, og av honum *kom* hin fremsti stjórnarin; men føðirætturin *var* Jósephs:)

3 Synirnir, *sigi eg*, hjá Reúbeni, fyrstafødda Israels, *vóru*, Há-nóch, og Pál-lú, Hēz-rón, og Cár-mí.

4 Synirnir hjá Jó'-ēl-i; Sjēm-ái-ah sonur hansara, Góg sonur hansara, Sjim'-ē-i sonur hansara,

5 Mí'-cáh sonur hansara, Rē-ái-á sonur hansara, Bá-ál sonur hansara,

6 Bēer'-ah sonur hansara, sum Til'-gāth-pil-nē-sēr kongur av Assýriu færdi burt *til fanga*: hann *var* prinsur hjá Reúbenit-unum.

7 Og hansara brøður eftir familjum teirra, tá ið ættartalið av teirra ættarliðum varð roknað, *vóru* hinir fremstu, Jē'-i-ēl, og Zēch-ár'-jah,

8 Og Bē'-lá sonur Á'-zaz-ar, sonar Sjē'-mā, sonar Jó'-ēl-s, sum dvaldist í Á'-rō-ēr, alt at Nē'-bō og Bá'-al-mē'-ōn:

9 Og eystureftir íbúði hann

at inngongd oyðunnar frá ánni Eṽ-phrá'-tēs: tí at teirra fenaður margfaldaðist í landi Gileads.

10 Og á døgum Sauls færdi teir kriggi við Hāg-ā-rít'-arnar, sum fullu við teirra hond: og teir dvaldust í teirra tjöldum út ígjøgnum alt eysturland Gileads.

11 ¶ Og Gáds børn dvaldust yvir av teimum, í landi Bá'-sjān-s at Sāl'-kūh:

12 Jó'-ēl hin fremsti, og Sjá'-phān hin næsti, og Já'-ā-nāi, og Sjá'-phāt í Bá'-sjān.

13 Og teirra brøður av húsi fedra teirra *vóru*, Michael, og Mē'-sjul'-lām, og Sjē'-bā, og Jó'-rā-i, og Já'-chān, og Zí'-ā, og Hē'-bēr, sjei.

14 Hetta *eru* børn Á'-bī-hāil-s Hū'-rī-s sonar, Já-ro'-ah sonar, Gileads sonar, Michaels sonar, Jē-sjīj'-ā-s sonar, Jah'-dō-s sonar, Būz sonar;

15 Á'-hī Áb'-dī-ēl-s sonur, Gú-ni-s sonar, fremstur av húsi fedra teirra.

16 Og teir dvaldust í Gilead í Bá'-sjān, og í hansara býum, og í øllum forstaðum Sjār'-ōn-s, á teirra mørkum.

17 Allir hesir vórðu roknaðir eftir ættartølum á døgum Jó'-thām-s kongs av Judah, og á døgum Jē-ro'-bō-ām-s kongs av Ísrael.

18 ¶ Synirnir hjá Reúbeni, og Gáditarnir, og hálv ættargrein Mā-nās'-sēh, av reystum monnum, menn *sum vóru* færdi fyrri at bera skjöldur og svørð, og at skjóta við boga, og hegnigr í kriggi, *vóru* fýra og fjóruti túsund sjei hundrað og trisins-tjúgu, sum fóru út til kriggið.

19 Og teir færdi kriggi við Hāg-ā-rít'-arnar, við Jē'-tūr, og Nēph'-isj, og Nó'-dāb.

20 Og teir vórðu hjálptir ímóti teimum, og Hāg-ā-rít'-arnir vórðu flýggjaðir inn í teirra hond, og

allir ið við teim *vóru*: tí at teir róptu til Guðs í bardaganum, og hann bænadiðst av teimum; tí at teir settu sítt álit á hann.

21 Og teir tóku burt teirra fenað; av teirra kamelum fimmti túsund, og av seyði tvey hundrað og fimmti túsund, og av asnum tvey túsund, og av monnum hundrað túsund.

22 Tí tað fullu niður mangir vignir, tí kríggjð *var* av Guði. Og teir dvaldust í teirra støðum inntil fangaskapin.

23 ¶ Og børnini at hálvu ættargrein Mā-nās'-sēh dvaldust í landinum: teir øktust frá Bá'-sjān til Bá'-āl-hēr'-mōn og Sē'-nir, og at Hēr'-mōn fjalli.

24 Og hesir *vóru* høvdini av húsi fedra teirra, enntá E'-phēr, og Isj'-i, og E'-li-ēl, og Az'-ri-ēl, og Jeremiah, og Hō-dāv'-jāh, og Jāh'-dr-ēl, mektigir reysteikamenn, navnframir menn, og høvd' av húsi fedra sína.

25 ¶ Og teir misbrutust ímóti Guði fedra sína, og fóru horandi eftir gudunum hjá fólki landsins, sum Guð oyddi undan teimum.

26 Og Ísraels Guð østi upp anda Pūl-s kongs av Assýriu, og anda Til'-gāth-pil-nē'-sēr-s kongs av Assýriu, og hann førði teir burtur, enntá Reūbenitarnar, og Gáditarnar, og hálvu ættargrein Mā-nās'-sēh, og førði teir til Há'-lāh, og Há'-bōr, og Hār'-ā, og til áнна Gó'-zān, at hesum degi.

KAPITUL 6

SYNIRNIR hjá Levi; Gēr'-sjōn, Kó'-hāth, og Mē-rār'-i.

2 Og synirnir hjá Kó'-hāth-i; Amram, Íz'-hār, og Hē'-brōn, og Úz'-zi-ēl.

3 Og børnini hjá Amrami; Aaron, og Móses, og Mirjam. Eisini synirnir hjá Aaroni; Nádab, og Á'-bi-hū, El-ē-á'-zār, og Íth'-ā-mār.

4 ¶ Ēl-ē-á'-zār gat Phī'-nē-hās, Phī'-nē-hās gat Á'-bi-sjú'-ā,

5 Og Á'-bi-sjú'-ā gat Būk'-ki, og Būk'-ki gat Úz'-zi,

6 Og Úz'-zi gat Zēr'-ā-hi'-āh, og Zēr'-ā-hi'-āh gat Mē-rār'-ōth,

7 Mē-rār'-ōth gat Á'-mār'-jāh, og Á'-mār'-jāh gat Á'-hi-tüb,

8 Og Á'-hi-tüb gat ZÁ'-dök, og ZÁ'-dök gat Á'-hi'-má-áz,

9 Og Á'-hi'-má-áz gat Á'-zār'-jāh, og Á'-zār'-jāh gat Jó'-hā-nān,

10 Og Jó'-hā-nān gat Á'-zār'-jāh, (*tað er* hann sum útførði prests-embætið í templinum sum Sálomon bygdi í Jerusalem:)

11 Og Á'-zār'-jāh gat Á'-mār'-jāh, og Á'-mār'-jāh gat Á'-hi-tüb,

12 Og Á'-hi-tüb gat ZÁ'-dök, og ZÁ'-dök gat Sjal'-lūm,

13 Og Sjal'-lūm gat Hil'-ki-āh, og Hil'-ki-āh gat Á'-zār'-jāh,

14 Og Á'-zār'-jāh gat Sē-rār'-āh, og Sē-rār'-āh gat Jē'-hó'-zā-dāk,

15 Og Jē'-hó'-zā-dāk fór í *fanga-skap*, ta ið HARRIN førði burtur Judah og Jerusalem við hendi Nē-bū-chād-nēz'-zār-s.

16 ¶ Synirnir hjá Levi; Gēr'-sjōm, Kó'-hāth, og Mē-rār'-i.

17 Og hesi *veri* nōvnini hjá sonum Gēr'-sjōm-s, Lib'-nī, og Sjim'-ēi.

18 Og synirnir hjá Kó'-hāth-i *vóru*, Amram, og Íz'-hār, og Hē'-brōn, og Úz'-zi-ēl.

19 Synirnir hjá Mē-rār'-i; Māh'-li, og Mū'-sjī. Og hetta *eru* familjurnar hjá Levitunum samsvarandi teirra fedrum.

20 Av Gēr'-sjōm-i; Lib'-nī sonur hansara, Já'-hāth sonur hansara, Zimma sonur hansara,

21 Jó'-āh sonur hansara, Íd'-dō sonur hansara, Zē'-rāh sonur hansara, Jē'-āt'-ē-rāi sonur hansara.

22 Synirnir hjá Kó'-hāth-i; Am-min'-ā-dāb sonur hansara, Kór'-āh sonur hansara, Ás'-sir sonur hansara,

23 El'-kā-nāh sonur hansara,

I. KRÝNIKUBÓK 6

og Eþ'já-sáph sonur hansara, og Ás'sir sonur hansara,

24 Tá'háth sonur hansara, Ú'ri-él sonur hansara, Úz'zī-áh sonur hansara, og Sjá'úl sonur hansara.

25 Og synirnir hjá Ēl'kā-nāh; Á'mā-sāl, og Á'hī-mōth.

26 *Hvat* Ēl'kā-nāh *viðvikur*: synirnir hjá Ēl'kā-nāh; Zó'phāi sonur hansara, og Náhath sonur hansara,

27 E'li-áb sonur hansara, Jē-ró-hām sonur hansara, Ēl'kā-nāh sonur hansara.

28 Og synirnir hjá Sámueli; hin fyrstifóddi Vās'j-nī, og Á'bī-áh.

29 Synirnir hjá Mē-rār'-i; Māh'-li, Lib'-nī sonur hansara, Sjim'-ē-i sonur hansara, Úz'-zā sonur hansara,

30 Sjim'-ē-ā sonur hansara, Hāg'-gī-áh sonur hansara, Á-sāi-áh sonur hansara.

31 Og hetta *eru teir* sum Dávid setti yvir sangtænastuni í húsi HARRANS, eftir at ørkin hevði hvílu.

32 Og teir tæntu frammanfyri bústaði samkomutabernakkul-sins við synging, inntil Sálomon hevði bygt HARRANS hús í Jeru-salem: og *tá* vartaðu teir um sína tænastru samsvarandi skifti sínum.

33 Og hetta *eru teir* sum vartaðu við børnum sínum. Av sonum Kó-háth-it'-anna: Hē'-mān, ein sangari, sonur Jó'-él-s, sonar Sjē'-mū-él-s,

34 Sonar Ēl'kā-nāh, sonar Jē-ró-hām-s, sonar E'li-él-s, sonar Tó'-áh,

35 Sonar Zuph-s, sonar Ēl'kā-nāh, sonar Mā'háth-s, sonar Á'mā-sāi-s,

36 Sonar Ēl'kā-nāh, sonar Jó'-él-s, sonar Á-zār'-jāh, sonar Zē-phān'-jāh,

37 Sonar Tá'háth-s, sonar Ás'-sirs, sonar Eþ'já-sáph-s, sonar Kór'-áh,

Kóhathitarnir og Meraritarnir

38 Sonar Íz'-hār-s, sonar Kó'-háth-s, sonar Levís, sonar Ísraels.

39 Og hansara bróðir Á-sáph, sum stóð við høgru hond hansara, *enmtá* Á-sáph, sonur Bēr-ā-chī'-áh, sonar Sjim'-ē-ā,

40 Sonar Michaels, sonar Bá-ā-sēi'-áh, sonar Māl'-chī'-áh,

41 Sonar Ēth'-nī-s, sonar Zē'-rāh, sonar Ā-dāi'-áh,

42 Sonar E'-thān-s, sonar Zim-mah, sonar Sjim'-ē-i-s,

43 Sonar Já'háth-s, sonar Gēr'-sjōm-s, sonar Levís.

44 Og teirra brøður, synir Mē-rār'-i-s, *stóðu* við vinstru hond: E'-thān sonur Kísj'-i-s, sonar Abdís, sonar Māl'-lūch-s,

45 Sonar Hās-jāb'-jāh, sonar Á-mā-zī'-áh, sonar Hil'-kī-áh,

46 Sonar Amzī-s, sonar Bá-nī-s, sonar Sjā-mēr-s,

47 Sonar Māh'-li-s, sonar Mū'-sjī-s, sonar Mē-rār'-i-s, sonar Levís.

48 Teirra brøður eisini, Levitarnir, *vórdú* útnevndir til als kyns tænastru tabernakkul-s Guðs húss.

49 ¶ Men Aaron og hansara synir ofraðu uppiá brennioffur-altarinum, og á roykilsaltarinum, og *vóru* útnevndir til alt verkið hjá alra heilagasta *plássinum*, og at gera eina sáttargerð fyri Ísrael, samsvarandi øllum sum Móses, tænarari Guðs, hevði boðið.

50 Og hetta *eru synir* Aarons; Ēl'-ē-á'-zār sonur hansara, Phī'-nē-hās sonur hansara, Á-bī-sjū'-ā sonur hansara,

51 Būk'-kī sonur hansara, Úz'-zi sonur hansara, Zēr-ā-hī'-áh sonur hansara,

52 Mē-rāi'-ōth sonur hansara, Á-mār'-jāh sonur hansara, Á-hī-tūb sonur hansara,

53 Zā'-dōk sonur hansara, Á-hī-mā-āz sonur hansara.

54 ¶ Hetta *eru* nú bústaðirnir hjá teimum út igjøgnum

slottini hjá teimum í breddunum hjá teimum, av sonum Aarons, av familjum Kó-háth-ít-anna: tí at teirra var luturin.

55 Og teir góvu teimum Hē-brón í Judah landi, og forstaðirnar av tí runt um tað.

56 Men akrar staðarins, og hansara bygdir, góvu teir til Cálebs Jē-phūn-nēh sonar.

57 Og til synir Aarons góvu teir Judah staðir, *nevniliga*, Hē-brón, skjólstaðin, og Lib-náh við hansara forstaðum, og Ját-tir, og Esj-tē-mó-á, við teirra forstaðum,

58 Og Hí-lēn við hansara forstaðum, Dē-bir við hansara forstaðum,

59 Og Asj-ān við hansara forstaðum, og Bēth-sjē-mēs við hansara forstaðum:

60 Og burtur av ættargrein Benjamins; Gē-bā við hansara forstaðum, og Á-lē-mēth, við hansara forstaðum, og An-ā-tōth við hansara forstaðum. Allir teirra staðir út ígjøgnum teirra familjur *vóru* trettan staðir.

61 Og sonum Kó-háth-s, *sum vóru* eftir av familjuni av tí ættargreinini, *vórðu staðir givnir* burturav hini hálvu ættargrein, *nevniliga*, burtur av hálvu ættargrein Mā-nās-sēh, við lutakasti, tiggju staðir.

62 Og til synir Gēr-sjōm-s út ígjøgnum teirra familjur burtur av ættargrein Ís-sā-kār-s, og burtur av ættargrein Ásjers, og burtur av ættargrein Nāph-tā-lī-s, og burtur av ættargrein Mā-nās-sēh í Bā-sjān, trettan staðir.

63 Mē-rār-ī-s sonum *vórðu givnir* við lutakasti, út ígjøgnum teirra familjur, burtur av ættargrein Rēubens, og burtur av ættargrein Gáds, og burtur av ættargrein Zē-bū-lōn-s, tólv staðir.

64 Og Ísraels børn góvu Levitunum *hesar* staðir við teirra forstaðum.

65 Og teir góvu við lutakasti burtur av ættargrein Judah barna, og burtur av ættargrein Símeons barna, og burtur av ættargrein Benjamins barna hesar staðir, ið eru kallaðir eftir *teirra* növnum.

66 Og *tær eftirverandi* av familjum Kó-háth-s sona høvdu staðir av breiddum sínum burtur av ættargrein E-phrā-īm-s.

67 Og teir góvu teimum, av skjólstaðunum, Sjē-chēm á E-phrā-īm fjalli við hansara forstaðum; eisini *góvu teir* Gē-zēr við hansara forstaðum,

68 Og Jók-mē-ām við hansara forstaðum, og Bēth-hór-ōn við hansara forstaðum,

69 Og Aī-jā-lōn við hansara forstaðum, og Gáth-rīm-mōn við hansara forstaðum:

70 Og burtur av hálvu ættargrein Mā-nās-sēh; Aner við hansara forstaðum, og Bī-lē-ām við hansara forstaðum, til familjuna hjá leivdini av sonum Kó-háth-s.

71 Sonum Gēr-sjōm-s *vórðu givnir* burtur av familjuni av hálvu ættargrein Mā-nās-sēh, Gó-lān í Bā-sjān við hansara forstaðum, og Asj-tā-rōth við hansara forstaðum:

72 Og burtur av ættargrein Ís-sā-kār-s; Kē-dēs við hansara forstaðum, Dāb-ē-rāth við hansara forstaðum,

73 Og Rā-mōth við hansara forstaðum, og Anem við hansara forstaðum:

74 Og burtur av ættargrein Ásjers; Má-sjāl við hansara forstaðum, og Abdon við hansara forstaðum,

75 Og Hū-kōk við hansara forstaðum, og Rē-hōb við hansara forstaðum:

76 Og burtur av ættargrein Nāph-tā-lī-s; Kē-dēs í Galilēu við hansara forstaðum, og Hām-mōn við hansara forstaðum, og Kīr-jā-thā-īm við hansara forstaðum.

77 Restini av börnum Mē-rār-ís *vórðu gívnir* burtur av ættargrein Zē-bū-lōn-s, Rīm-mōn við hansara forstaðum, Tá-bōr við hansara forstaðum:

78 Og hinumegin Jordan við Jericho, á eystur síðuni av Jordan, *vórðu gívnir teimum* burtur av Reúbens ættargrein, Bē-zēr í oydni við hansara forstaðum, og Jáh-záh við hansara forstaðum,

79 Eisini Kē-dē-mōth við hansara forstaðum, og Mē-phá-áth við hansara forstaðum:

80 Og burtur av Gáds ættargrein; Rá-mōth í Gilead við hansara forstaðum, og Mā-há-ná-im við hansara forstaðum,

81 Og Hēs-j-bōn við hansara forstaðum, og Já-zēr við hansara forstaðum.

KAPITUL 7

MEN synir Ís-sá-kár-s *vóru*, Tó-lá, og Pū-áh, Já-sjub, og Sjim-rōn, fyra.

2 Og synir Tó-lá; Ūz-zí, og Rē-phái-áh, og Jēr-í-él, og Jáh-mái, og Jib-sám, og Sje-mú-él, hövd av húsi faðirs teirra, *tað vil siga*, av Tó-lá: *teir vóru* reystir megnar menn í sínum ættarliðum; hvørs tal á dögum Dávids *var* tvey og tjúgu túsund og seks hundrað.

3 Og synir Ūz-zí; Íz-rá-hí-áh: og synir Íz-rá-hí-áh; Michael, og Ó-bá-dí-áh, og Jó-él, Ísj-í-áh, fimm: allir av teimum fremstir menn.

4 Og við teimum, eftir ættum teirra, eftir húsi fedra teirra, *vóru* lið av hermonnum til kriggj, seks og triati túsund menn: tí at teir hövdu mangar konur og synir.

5 Og teirra bróður millum allar familjur Ís-sá-kár-s *vóru* reystir megnar menn, roknaðir í alt eftir ættum sínum fyrsinstjúgu og sjei túsund.

6 ¶ *Synirnir* hjá Benjamini;

Bē-lá, og Bē-chēr, og Jē-dí-á-él, triggir.

7 Og synirnir hjá Bē-lá; Ež-bōn, og Ūz-zí, og Ūz-zí-él, og Jē-ri-mōth, og Í-ri, fimm; hövd av húsi fedra *sína*, mektigir reystleikamenn; og *vórðu* roknaðir eftir ættum sínum tjúgu og tvey túsund og triati og fyra.

8 Og synir Bē-chēr-s; Zē-mí-rá, og Jó-ásj, og Ēl-í-ē-zēr, og Ē-lí-ó-ē-nái, og Omri, og Jē-ri-mōth, og Á-bí-áh, og An-á-tōth, og Á-lá-mēth. Allir hesir *eru* synir Bē-chēr-s.

9 Og talið á teimum, eftir teirra ættartali við teirra ættarliðum, hövd av húsi fedra *sína*, mektigir reystleikamenn, *var* tjúgu túsund og tvey hundrað.

10 Eisini synirnir hjá Jē-dí-á-él-i; Bilhan: og synirnir hjá Bilhan-i; Jē-úsj, og Benjamin, og Ē-hūd, og Kē-ná-a-náh, og Zē-thān, og Tār-sjísj, og Á-hí-sjá-hár.

11 Allir hesir synirnir hjá Jē-dí-á-él-i, eftir hövðum fedra *sína*, mektigir reystleikamenn, *vóru* seytnan túsund og tvey hundrað *hermenn*, eгнаðir at fara út til kriggj og bardaga.

12 Eisini Sjup-pim, og Hup-pim, børn Ir-s, og Hú-sjim, synir Á-hēr-s.

13 ¶ Synirnir hjá Naph-tá-li; Jáh-zí-él, og Gú-ní, og Jē-zēr, og Sjal-lum, synirnir hjá Bil-huh.

14 ¶ Synirnir hjá Mā-nās-sēh; Ásj-ri-él, hvønn hon fōddi: (*men* hansara medkona, Ar-ám-it-inn-an, fōddi Mā-chir, faðir Gí-lē-ád-s:

15 Og Mā-chir tók til konu *systur* Hup-pim-s og Sjup-pim-s, navnið hjá hvørs *systur var* Mā-á-káh;) og navnið hjá hinum øðrum *var* Zē-ló-phē-hād: og Zē-ló-phē-hād hevði døtur.

16 Og Mā-á-káh, kona Mā-chir-s, fōddi son, og hon kallaði navn hansara Pē-rēs; og navnið hjá bróður hansara

var Sjē-rēs; og synirnir hjá honum voru Ū-lām og Rá-kēm.

17 Og synirnir hjá Ū-lām-i; Bē-dān. Hetta voru synirnir hjá Gī-lē-ād-i, syni Mā-chīr-s, syni Mā-nās-sēh.

18 Og systir hansara, Hām-mó-lē-kēth, fœddi Í-sjöd, og Á-bī-ē-zēr, og Mā-há-lāh.

19 Og synirnir hjá Sjē-mī-dā voru, Á-hī-ān, og Sjē-chēm, og Lik-hī, og Á-nī-ām.

20 ¶ Og synirnir hjá Ē-phrā-īm-i; Sjú-thē-lāh, og Bē-rēd sonur hansara, og Tá-hāth sonur hansara, og Ē-l-ā-dāh sonur hansara, og Tá-hāth sonur hansara,

21 ¶ Og Zá-bād sonur hansara, og Sjú-thē-lāh sonur hansara, og Ē-zēr, og Ē-l-ē-ād, hvørjar Gáths menn, sum voru fœddir í tí landinum, vögu, av tí at teir komu oman at taka burt teirra fenað.

22 Og Ē-phrā-īm, faðir teirra, syrgdi mangar dagar, og hansara brøður komu at ugga hann.

23 ¶ Og tá ið hann fór inn til konu sína, ið hon fram, og bar son, og hann kallaði navn hansara Bē-ri-āh, tí at tað gekk ilt við húsi hansara.

24 (Og dóttir hansara var Sjē-rāh, sum bygdi Bēth-hór-ön hitt niðara, og hitt ovara, og Ūz-zēn-sjē-rāh.)

25 Og Rē-phāh var sonur hansara, eisini Rē-sjēph, og Tē-lāh sonur hansara, og Tá-hān sonur hansara,

26 Lá-ā-dān sonur hansara, Ām-mī-hūd sonur hansara, Ē-lí-sjá-mā sonur hansara,

27 Nōn sonur hansara, Jē-hó-sjü-ā sonur hansara.

28 ¶ Og teirra ognir og bústaðir voru, Beth-el og býir tess, og cystureftir Ná-ā-rān, og vestureftir Gē-zēr, við býum tess; eisini Sjē-chēm og býir tess, til Gā-zā og býir tess:

29 Og við mørk Mā-nās-sēh barna, Bēth-sjē-ān og býir hans, Tá-ā-nāch og býir hans, Mē-gid-dō og býir hans, Dór og býir hans. Í hesum búðu synir Jósephs Ísraels sonar.

30 ¶ Synirnir hjá Ásjer-i; Īm-nāh, og Īs-ū-āh, og Īsj-ū-āi, og Bē-ri-āh, og Sē-rāh – teirra systir.

31 Og synirnir hjá Bē-ri-āh; Hē-bēr, og Māl-chī-ēl, sum er faðir Bīr-zā-vīth-s.

32 Og Hē-bēr gat Jāph-lēt, og Sjó-mēr, og Hó-thām, og Sjú-ū, systur teirra.

33 Og synirnir hjá Jāph-lēti; Pā-sāch, og Bimhal, og Āsī-vāth. Hetta eru børn Jāph-lēt-s.

34 Og synirnir hjá Sjā-mēr-i; Á-hī, og Rōh-gāh, Jē-hüb-bāh, og Ar-ām.

35 Og synirnir hjá brøður hansara Hē-lēm-i; Zó-phāh, og Īm-nā, og Sjē-lēs, og Á-māl.

36 Synirnir hjá Zó-phāh; Sū-āh, og Hār-nē-phēr, og Sjú-āl, og Bē-ri, og Īm-rāh,

37 Bē-zēr, og Hód, og Sjām-mā, og Sjil-sjāh, og Īth-rān, og Bēer-ā.

38 Og synirnir hjá Jē-thēr-i; Jē-phūn-nēh, og Pīs-pāh, og Ār-ā.

39 Og synirnir hjá Ūl-lā; Ār-āh, og Hān-i-ēl, og Rē-zī-ā.

40 Allir hesir voru børn Ásjers, høvd av húsi faðirs teirra, úrvals og mektigir reystleikamenn, fremstir av prinsunum. Og talið út ígjøgnum ættartalið hjá teimum ið voru eagnaðir til kríggið og til orrustu, var tjúgu og seks túsund menn.

KAPITUL 8

NÚ, Benjamin gat Bē-lā sín fyrstafœdda, Ásj-bēl hin annan, og Á-hār-āh hin tríðja,

2 Nó-hāh hin fjórða, og Rā-phā hin fimta.

3 Og synirnir hjá Bē-lā voru, Ād-dār, og Gē-rā, og Á-bi-hūd,

I. KRÝNIKUBÓK 8

4 Og Á-bi-sjú-á, og Ná-á-mán, og Á-hó-áh,

5 Og Gé-rá, og Sjé-fú-fán, og Hú-rám.

6 Og hetta eru synir E-húd-s: hetta eru fedranna hövd' av íbúgvum Gé-bá, og teir fluttu teir burtur til Mán-á-háth:

7 Og Ná-á-mán, og Á-hi-áh, og Gé-rá, teir flutti hann burtur, og gat Úz-zá, og Á-hi-húd.

8 Og Sjá-há-rá-ím gat börn í landi Móabs, eftir at hann hevði sent teir avstað; Hú-sjim og Bá-á-rá vóru konur hansara.

9 Og hann gat av Hó-désji, konu sini; Jó-báb, og Zi-bi-á, og Mē-sjá, og Mál-kám,

10 Og Jé-üz, og Sjá-chi-á, og Mir-má. Hetta vóru synir hansara, hövd' hjá fedrunum.

11 Og av Hú-sjim gat hann Á-hi-túb, og El-pá-ál.

12 Synirnir hjá El-pá-ál-i; E-bér, og Mí-sjám, og Sjá-méd, sum bygdi Ó-nó, og Lód, við býum tess:

13 Eisini Bé-ri-áh, og Sjé-má, sum vóru hövd' hjá fedrunum av íbúgvum Ái-já-lón-s, sum róku burtur íbúgvar Gáths:

14 Og Á-hi-ó, Sjá-sják, og Jé-rē-móth,

15 Og Zē-bá-di-áh, og Ár-ád, og Á-dér,

16 Og Michael, og Ís-páh, og Jó-há, synir Bē-ri-áh;

17 Og Zē-bá-di-áh, og Mē-sjúl-lám, og Héz-é-ki, og Hē-bér,

18 Eisini Ísj-mē-rái, og Jéz-lí-áh, og Jó-báb, synir El-pá-áls;

19 Og Jákim, og Zich-ri, og Záb-di,

20 Og El-i-é-nái, og Zil-thái, og E-li-él,

21 Og Á-dái-áh, og Bē-rái-áh, og Sjim-ráth, synir Sjim-hi-s;

22 Og Ísj-pán, og Hē-bér, og E-li-él,

23 Og Abdon, og Zich-ri, og Há-nán,

Synir og fremstu menn Benjamíns

24 Og Há-nán-jáh, og E-lám, og An-tó-thi-jáh,

25 Og Iph-é-déj-áh, og Pén-ü-él, synir Sjá-sják-s;

26 Og Sjám-sjē-rái, og Sjē-hár-jáh, og At-ál-jáh,

27 Og Jár-ē-si-áh, og E-li-áh, og Zich-ri, synir Jē-ró-hám-s.

28 Hesir vóru hövd' hjá fedrunum, eftir ættum sínum, fremstir menn. Hesir dvaldust í Jerusalem.

29 Og í Gibeon búði faðir Gibeons; navnið hjá hvørs konu var Má-ákáh:

30 Og hansara fyrstifóddi sonur Abdon, og Zúr, og Kisj, og Bá-ál, og Nádab,

31 Og Gé-dór, og Á-hi-ó, og Zá-chēr.

32 Og Mik-lóth gat Sjim-ē-áh. Og eisini hesir búðu við sínum brøðrum í Jerusalem, yvir av teimum.

33 ¶ Og Nér gat Kisj, og Kisj gat Saul, og Saul gat Jónathan, og Mál-chi-sjú-á, og Á-bin-á-dáb, og Ešj-bá-ál.

34 Og sonur Jónathans var Mēr-ib-bá-ál; og Mēr-ib-bá-ál gat Mí-cáh.

35 Og synirnir hjá Mí-cáh vóru, Pi-thón, og Mē-lēch, og Tār-ē-á, og Ahaz.

36 Og Ahaz gat Jē-hó-á-dáh; og Jē-hó-á-dáh gat Á-lē-mēth, og Az-má-vēth, og Zimri, og Zimri gat Mó-zá,

37 Og Mó-zá gat Bi-nē-á: Rá-phá var sonur hansara; El-ē-á-sáh sonur hansara, Á-zél sonur hansara:

38 Og Á-zél hevði seks synir, hvørs nøvn eru hesi, Az-ri-kám, Bó-kē-rú, og Ísj-má-él, og Sjē-ár-jáh, og O-bá-di-áh, og Há-nán. Allir hesir vóru synir Á-zél-s.

39 Og synirnir hjá E-sjē-ki, bróður hansara, vóru, U-lám hansara fyrstifóddi, Jē-hūsji hin annar, og E-liph-ē-lēt hin triðji.

40 Og synir Ú'lám-s voru mektigir reyðstleikamenn, boga-skjúttar, og hövdu mangar synir, og sonasynir, eitt hundrað og fimmti. Allir hesir eru synir Benjamins.

KAPITUL 9

SO allur Ísrael vorðu roknaðir Á eftir ættartölum; og sí, teir vorðu skrifaðir í bók Ísraels og Judah konga, sum vorðu ferdir burt til Bábýlon fyrri sitt misbrot.

2 ¶ Men teir fyrstu íbúgvarnir sum *dvaldu* í ognarlutum sínum í staðum sínum, voru Ísraelitarnir, prestarnir, Levítar, og Nēth-nim-arnir.

3 Og í Jerusalem dvaldu av Judah börnum, og av Benjamins börnum, og av börnum E-phrá-ím-s, og Mā-nās-sēh;

4 Ú-thā Am-mī-hūd-s sonur, Omri-s sonar, Imri-s sonar, Bā-ni-s sonar, av börnum Phār-ēz-ar Judah sonar.

5 Og av Sji-lō-nit'-unum; Á-sai-ah hin fyrstifóddi, og synir hansara.

6 Og av sonum Zé-ráh; Jeú-él, og brøður teirra, seks hundrað og níti.

7 Og av sonum Benjamins; Sál-lú Mē-sjúl-lám-s sonur, Hō-dav-jah sonar, Hās-ē-nú-ah sonar,

8 Og Íb-nē-ah Jē-ró-hām-s sonur, og E-lah Úz-zí-s sonur, Mích-rí-s sonar, og Mē-sjúl-lam Sjēph-ār-jah sonur, Reú-él-s sonar, Íb-ní-jah sonar;

9 Og teirra brøður, samsvarandi teirra ættartölum, níggju hundrað og fimmti og seks. Allir hesir menn voru fremstir av fedrunum í húsi fedra sína.

10 ¶ Og av prestunum; Jē-dái-ah, og Jē-hoi-á-rib, og Já-chin,

11 Og Á-zár-jah Hil-ki-ah sonur, Mē-sjúl-lám-s sonar, Zá-dók-s sonar, Mē-rái-óth-s sonar,

Á-hi-tüb-s sonar, stjórnari Guðs húss;

12 Og Á-dái-ah Jē-ró-hām-s sonur, Pásj-úr-s sonar, Mál-chí-jah sonar, og Mā-ās-i-á-i Ad-i-él-s sonur, Jah-zé-ráh sonar, Mē-sjúl-lám-s sonar, Mē-sjil'-lēmíth-s sonar, Ím-mēr-s sonar;

13 Og teirra brøður, hövd' av húsi fedra sína, eitt túsund og sjev hundrað og trisinstjúgu; sera førir menn til verk tænaðu Guðs húss.

14 Og av Levitunum; Sjēm-ai-ah Hās-sjub-s sonur, Áz-rí-kám-s sonar, Hās-jab'-jah sonar, av sonum Mē-rár-i-s;

15 Og Bák-bák-kár, Hē-rēs-j, og Gá-lál, og Mát-tán-jah, sonur Mí-cáh, sonar Zich'-rí-s, sonar Á-sáph-s;

16 Og Ó-ba-dí-ah Sjēm-ai-ah sonur, Gá-lál-s sonar, Jē-dū-tún-s sonar, og Bē-rē-chí-ah Á-sá sonur, Él-kā-nāh sonar, sum dvaldist í bygdum Nē-tó-phá-tit'-anna.

17 Og duravørðirnir voru, Sjál-lum, og Ak-küb, og Tál-mön, og Á-hi-män, og brøður teirra: Sjál-lum var hin fremsti;

18 Sum higartil *vartadu um* í kongsportrinum eystantil: teir voru duravørðir í flokkum Levis barna.

19 Og Sjál-lum Kór-é sonur, Ebb-jä-sáph-s sonar, Kór-ah sonar, og hansara brøður, av húsi faðirs hansara, Kór-ahit'-arnir, voru yvir arbeiði tænaðunnar, vørðir av tabernakkulportrunum: og teirra fedrar, sum voru yvir herliði HARRANS, voru vørðir av inngongdini.

20 Og Phi-nē-häs E-l-é-á-zár-s sonur var stjórnarin yvir teimum í farnari tíð, og HARRIN var við honum.

21 Og Zēch-ár'-jah Mē-sjēl-ē-mí-ah sonur var duravørður av dyrnum av samkomutabernaklinum.

I. KRÝNIKUBÓK 10

22 Allir hesir, *sum vórðu* valdir at vera duravörðir í portrunum, *vóru* tvey hundrað og tólv. Hesir vórðu roknaðir eftir ættartali sínum í bygdum sínum, sum Dávid og Sámuel siggjari innsettu í teirra ásetta embæti.

23 So teir og teirra börn *hövdu* umsjónina av portrunum av HARRANS húsi, *nevniliga*, tabernakkulshúsinum, eftir vaktum.

24 Í fyra fjórðingum vóru duravörðirnir, imóti eystri, vestri, norðri, og suðri.

25 Og teirra brøður, *sum vóru* í teirra bygdum, áttu at koma eftir sjeý dagar frá tíð til tíð við teimum.

26 Tí hesir Levitarnir, teir fyra fremstu duravörðirnir, vóru í *sinum* ásetta embæti, og vóru yvir komrum og dýrgripagoymslum Guðs húss.

27 ¶ Og teir hildu til rundan um Guðs hús, av tí at áleggingin *var* uppíá teimum, og upplatingin av tí hvønn morgun *hoyrði* teimum til.

28 Og *ávisir* av teimum hövdu áleggingin av tænastræiðunum, at teir skuldu føra tey inn og út eftir tali.

29 *Summir* av teimum vórðu eisini útnevndir til at *hava* umsjón við reidunum, og øllum amboðum halgidómsins, og tí fina mjølinum, og víninum, og oljuni, og roykilsinum, og kryddurtunum.

30 Og *summir* av presta-sonunum gjördu salvuna úr kryddurtunum.

31 Og Mát-tí-áh, *ein* av Levitunum, sum *var* hin fyrstiføddi Sjál-lum-s Kór-áhít-a, hevði ásetta embætið yvir tingunum sum vórðu gjörd í pannunum.

32 Og *aðrir* av brøðrum teirra, av sonum Kó-háth-it-anna, *vóru* yvir sýnisbreyðinum, at tilreiða *iad* hvønn sabbat.

Áleggingin hjá ávisum Levitum

33 Og hetta *eru* sangararnir, fremstir av Levitanna fedrum, *sum, av tí at teir vóru* í kømr-
unum, *vóru* friir: tí at teir vóru starvsettir í tí starvi dag og nátt.

34 Hesir fremstu fedrarnir hjá Levitunum *vóru* fremstir út ígjøgnum sínar ættir; hesir dvaldust í Jerusalem.

35 ¶ Og í Gibeon búði faðir Gibeons, Jé-hí-él, navnið hjá hvørs konu *var* Má-á-káh:

36 Og hansara fyrstiføddi sonur Áb-dön, síðan Zúr, og Kisj, og Bá-ál, og Nér, og Nádab,

37 Og Gē-dör, og Á-hi-ó, og Zēch-är-jäh, og Mik-löth.

38 Og Mik-löth gat Sjim-ē-ám. Og eisini teir búðu við brøðrum sínum í Jerusalem, yvir av brøðrum sínum.

39 Og Nér gat Kisj; og Kisj gat Saul; og Saul gat Jónathan, og Mál-chi-sjú-á, og Á-bin-á-dáb, og Esj-bá-ál.

40 Og sonur Jónathans *var* Mēr-ib-bá-ál: og Mēr-ib-bá-ál gat Mí-cäh.

41 Og synir Mí-cäh *vóru*, Pí-thön, og Mē-lēch, og Táh-rē-á, og *Ahaz*.

42 Og Ahaz gat Jár-äh; og Jár-äh gat Á-lē-mēth, og Áz-má-vēth, og Zimri; og Zimri gat Mó-zá;

43 Og Mó-zá gat Bī-nē-á; og Rē-phāi-äh sonur hans, Él-ē-ásäh sonur hans, Á-zēl sonur hans.

44 Og Á-zēl hevði seks synir, hvørs nøvn *eru* hesi, Áz-rí-käm, Bó-kē-rú, og Isj-má-él, og Sjē-är-jäh, og O-bā-dí-äh, og Há-nän: hetta *vóru* synir Á-zēl-s.

KAPITUL 10

MEN Philistarnir bardust imóti Ísrael; og menninir av Ísrael flýddu frammanfyri Philistunum ífrá, og fullu niður vignir á Gíl-bó-a fjalli.

2 Og Philistarnir fylgdu hart eftir Sauli, og eftir sonum

hansara; og Philistarnir vógu Jónathan, og Á-bin-á-dáb, og Mál-chi-sjú-á, synir Sauls.

3 Og bardagin gekk sárt imóti Sauli, og bogaskjúttarnir raktu hann, og hann varð særður av bogaskjúttunum.

4 Tá segði Saul til brynjubera sín, Drag svørð títt, og stoyt meg ígjøgn harvið; at ikki hesir óumskornu komi og misbrúki meg. Men hansara brynjuberi vildi ikki; tí at hann var sára ræddur. So Saul tók svørð, og fell á tað.

5 Og tá ið hansara brynjuberi sá at Saul var deyður, fell hann somuleiðis á svørðið, og doyði.

6 So Saul doyði, og synir hansara triggir, og alt hansara hús doyði saman.

7 Og tá ið allir menninir av Ísrael, sum vóru í dalinum, sóu at teir flýddu, og at Saul og synir hansara vóru deyðir, tá yvirgóvu teir sínar staðir, og flýddu; og Philistarnir komu og dvaldust í teimum.

8 ¶ Og tað hendi um morgindagin, tá ið Philistarnir komu at berka teir vigne, at teir funnu Saul og synir hansara falnar á Gíl-bó-á fjalli.

9 Og tá ið teir høvdu berkað hann, tóku teir høvur hansara, og brynju hansara, og sendu inn í land Philistanna runt umkring, at bera skurðgudum sínum tíðindir, og til fólkíð.

10 Og teir settu hansara brynju í hús guds síns, og festu høvur hans í templi Dá-gøn-s.

11 ¶ Og tá ið alt Já-bēs-j-gí-lē-ād hoyrði alt sum Philistarnir høvdu gjørt við Saul,

12 Tá reistust teir, allir reystu menninir, og tóku burtur likamið av Sauli, og likamini av sonum hansara, og fórdi tey til Já-bēs-j, og jarðaðu teirra bein undir eikini í Já-bēs-j, og fastaðu sjeý dagar.

13 ¶ So Saul doyði fyri sitt misbrot sum hann framdi imóti HARRANUM, enntá imóti HARRANS orði, sum hann ikki helt, og eisini fyri at umbiðja tilráðing av einari sum hevði ein vælkunnugan anda, at fregna av honum;

14 Og fregnaði ikki av HARRANUM: tí vá hann hann, og vendi kongadøminum at Dávidi Ísai-s syni.

KAPITUL 11

TÁ savnaði seg allur Ísrael til Dávids at Hē-brøn, og søgdu, Sí, vit eru bein títt og kjøt títt.

2 Og harafturat í farnari tíð, sjálvst tá ið Saul var kongur, vart tú hann ið leiddirt út og ferdirt inn Ísrael; og HARRIN tín Guð segði við teg, Tú skalt føða mitt fólk Ísrael, og tú skalt vera stjórnari yvir fólkí mínum Ísrael.

3 Tí komu allir teir elstu av Ísrael til kongs til Hē-brøn; og Dávid gjordi sáttmála við teir í Hē-brøn frammi fyri HARRANUM; og teir salvaðu Dávid til kong yvir Ísrael, samsvarandi HARRANS orði við Sámueli.

4 ¶ Og Dávid og allur Ísrael fóru til Jerusalem, sum er Jē-būs; har Jē-bū-sit-arnir vóru, íbúgvar landsins.

5 Og íbúgvarnir av Jē-būs søgdu til Dávids, Tú skalt ikki koma higar. Men Dávid tók vígvirki Zions, sum er staður Dávids.

6 Og Dávid segði, Hvørsumhelst ið slær Jē-bū-sit-arnar fyrst, skal vera fremstur og høvuðsmaður. So Jó-áb Zēr-ú-jüh sonur fór fyrstur upp, og varð fremstur.

7 Og Dávid dvaldist í vígvirkinum; tí kallaðu teir tað stað Dávids.

8 Og hann bygdi staðin runt umkring, enntá frá Mil-lō runt umkring; og Jó-áb vældi um restina av staðinum.

I. KRÝNIKUBÓK II

Dávid verður salvaður til kong

9 So Dávid varð miklari og miklari: tí HARRI herliðanna var við honum.

10 ¶ Hetta eru eisini teir fremstu av mektigu monnum sum Dávid hevði, sum styrktu seg við honum í kongadømi hansara, og við øllum Ísrael, at gera hann til kong, samsvarandi HARRANS orði við-víkjandi Ísrael.

11 Og hetta er talið á mektigu monnum sum Dávid hevði; Já-sjó'-bē-ām, ein Hāch-mō-nīt'-i, hin fremsti av høvuðsmonnum: hann lyfti upp sínum spjóti ímóti trý hundrað sum vórðu vignir av honum um eina leið.

12 Og aftaná hann var El-ē-á'-zār Dódo-s sonur, A-hō-hit'-in, sum var ein av teimum trimum mektigu.

13 Hann var við Dávidi í Pás-dām'-mim, og har vóru Philistar-nir savnaðir saman til bardaga, hvar var eitt jarðarstykki fult av byggi; og fólkid flýddi frammi undan Philistunum.

14 Og teir stillaðu seg í miðjuni av tí stykkinum, og friaðu tað út, og vógu Philistar-nar; og HARRIN bjargaði teimum við eini miklari útfrian.

15 ¶ Men triggir av teimum triati høvuðsmonnum fóru oman til klettin til Dávids, inn í Adullams hellið; og herliðid hjá Philistunum leiraðist í Rē'-phā-ims-dalinum.

16 Og Dávid var tá í festninginum, og setuliðid hjá Philistunum var tá í Beth-lehem.

17 Og Dávidi longdist, og segði, Á, at ein vildi givið mær drykk av vatninum úr Beth-lehem-s-brunninum, sum er við portrið!

18 Og teir triggir brutu ígjøgnum herliðid hjá Philistunum, og drógu vatn úr Beth-lehem-s-brunninum, sum var við portrið, og tóku tað, og

bóru tað til Dávids: men Dávid vildi ikki drekka av tí, men helti tað út til HARRANS,

19 Og segði, Guð min sýti mær tað, at eg skuldi gjørt hetta: skal eg drekka blóðið hjá hesum monnum sum hava sett síni lív í váða? tí við váða-setingini av sínum lívum bóru teir tað. Tí vildi hann ikki drekka tað. Hesi ting gjørdur hesir triggir mektigastu.

20 ¶ Og Á-bi-sjāi, bróðir Jó-āb-s, hann var fremstur teirra triggja: tí, lyftandi upp sínum spjóti ímóti trý hundrað, vá hann teir, og hevði navn millum teir triggjar.

21 Av teimum trimum var hann heiðursamari enn teir tveir; tí hann var teirra høvuðsmaður: kortini náddi hann ikki til teir fyrstu triggjar.

22 Bē-nāi'-āh Jē-hōi'-ā-dā sonur, sonurin hjá einum reystum manni úr Kāb'-zeel, hann hevði gjørt mangar gerningar; hann vá tveir leyvulíkar menn úr Móab: hann fór eisini oman og vá eitt ljón í eini holu á snjósomum degi.

23 Og hann vá Egypta, ein mann av miklum vakstrarmáli, fimm alnir høgur; og í hondini á Egyptanum var spjót eins og vevbummur; og hann fór oman til hansara við stavi, og sleit spjótið úr hondini á Egyptanum, og vá hann við egna spjóti hans.

24 Hesar lutir gjørdi Bē-nāi'-āh Jē-hōi'-ā-dā sonur, og hevði navnið millum teir triggjar mektigu.

25 Sí, hann var heiðursamur millum teir triati, men náddi ikki til teir fyrstu triggjar; og Dávid setti hann yvir lívverju síni.

26 ¶ Eisini teir reystu menninir av herunum vóru Ás-ā-hēl,

bróðir Jó'áb-s; Ël'há-nán, sonur Dódo-s úr Beth-lehem;

27 Sjám-möth Hár-ó-rít'-i, Hé-léz Pê-ló-nít'-i,

28 Í-rá Ík-kēs sonur Tê-kó-it'-i, Á-bi-ē-zēr Án-tó-thít'-i,

29 Sib'bē-caí Hú-sjá-thít'-i, Í-lá-i Á-hó-hít'-i,

30 Má'há-raí Nê-tó-phá-tít'-i, Hé'léd Bá'-ánah sonur Nê-tó-phá-tít'-i,

31 Í-thá-i Rí-bá-i's sonur úr Gí-bē-úh, sum hoyrdi til Benjamins barna; Bē-ná'-áh Pí-rá-thón-it'-i,

32 Hú-rá-i frá áarlökum Gá-ásj, Á-bi-él Ár-bá-thít'-i,

33 Áz-má-vēth Bá-há-rú-mít'-i, Ël-í-áh'-bá Sjá-ál-bō-nít'-i,

34 Synir Hási'-ēm-s Gí-zō-nít'-a, Jónathan Sjá'-gē sonur Hár-á-rít'-i,

35 Á-hi-ám Sá-cárs sonur Hár-á-rít'-i, E'-li-phál Urs sonur,

36 Hé-phēr Mē-kē-rá-thít'-i, Á-hi-jáh Pê-ló-nít'-i,

37 Héz-rō Carmeliti, Ná'-arái Ëz'-bái-s sonur,

38 Jó'-él, bróðir Náthans; Mib'hár Hág-gē'-ri-s sonur,

39 Zē'-lék Ammoniti, Ná'-há-raí Bē-rō-thít'-i, brynjuberi Jó'áb-s Zēr-ú'-júh sonar;

40 Í-rá Íth-rít'-i, Gá-rēb Íth-rít'-i,

41 Ú'-ri-áh Hittiti, Zá'-bád Áh'-lá-i-s sonur,

42 Ád'-i-ná Sjí'-zā sonur Reūbeniti, ein hövuðsmaður hjá Reūbenitunum, og triati við honum,

43 Há'-nán Má'-ákáh sonur, og Jó'-sjá-phát Míth-nít'-i,

44 Uz'-zi-á Ásj-tē-rá-thít'-i; Sjá'-má og Jē'-hi-él, synir Hó'-thán-s Ar-ō-ēr-it'-a,

45 Jē'-dí-á-él Sjim'-rī-s sonur, og Jó'-há, bróðir hansara, Tí-zít'-i,

46 E'-li-él Má'-hávít'-i, og Jē'-rí-bá-i, og Jó'-sjá-ví'-áh, synir Ël'-ná-ám-s, og Íth'-máh Móabiti,

47 E'-li-él, og Ó'-bēd, og Já'-sí-él Mē-sō-bá-it'-i.

KAPITUL 12

MEN hetta eru teir sum komu til Dávids til Ziklag, meðan hann enn helt seg loynd-an orsakað av Sauli Kisj syni: og teir vóru millum teir mektigu menninar, hjálparar krigsins.

2 Teir vóru vápnaðir við bogum, og dugdu at brúka bæði høggu hond og vinstru í at sleingja steinar og at skjóta orvar úr boga, enntá av brøðrum Sauls av Benjamin.

3 Hin fremsti var Á-hi-ē-zēr, síðan Jó'-ásj, synir Sjēm'-áh Gí-bē-á-thít'-a; og Jē'-zi-él, og Pē'-lēt, synir Áz-má'-vēth-s; og Bē-rá'-cháh, og Jehu Án-tó-thít'-i,

4 Og Ís-mái'-áh Gibeoniti, ein mektigur maður millum teir triati, og yvir teimum triati; og Jeremiah, og Já-há'-zi-él, og Jó'-há-nán, og Jó'-sá-bád Gē-dē-rá-thít'-i,

5 Ël-ú-zái, og Jē'-rī-möth, og Bē-á-lí'-áh, og Sjēm'-ár'-jah, og Sjē-phát'-jah Há-rú-phít'-i,

6 Ël'-ká-náh, og Jē'-sí'-áh, og Áz-á-rēl, og Jó'-ē-zēr, og Já-sjó'-bē-ám, Kór-hit'-arnir,

7 Og Jó'-ē-láh, og Zē-bá-dí'-áh, synir Jē-ró'-hám-s úr Gē'-dór.

8 Og av Gáditunum atskildu seg til Dávids inn í festningin til oyðuna megnar menn, og krigsmenn — egnaðir til bardagan, sum dugdu at handfara skjöld og smáskjöld, hvørs andlit vóru líka sum andlitini á leyvum, og vóru so kvikir sum rádyrini á fjøllunum;

9 E'-zēr hin fyrsti, Ó-bá-dí'-áh hin annar, E'-li-áb hin triðji,

10 Misj-mán-náh hin fjórði, Jeremiah hin fimti,

11 Át'-tá-i hin sætti, E'-li-él hin sjeynði,

12 Jó'-há-nán hin áttandi, Ël-zá'-bád hin níggjundi,

13 Jeremiah hin tíggyndi, Mách'-bá'-nái hin ellivti.

14 Hesir *vóru* av sonum Gáds, hövuðsmenn av herliðinum: ein av teim minstu *var* yvir hundrað, og hin størsti yvir túsund.

15 Hetta *eru* teir sum fóru yvirum Jordan í fyrsta mánaði, tá ið hon hevði yvirfloymt allar sínar bakkar; og teir sendu á flóttu allar *teir* úr dølunum, *bæði* ímóti eystri, og ímóti vestri.

16 Og tað komu av børnum Benjamins og Judah til festningin til Dávids.

17 Og Dávid fór út at mæta teimum, og tók til orða og segði við teir, Um tit veri komnir friðsamliga til mín at hjálpa mær, so skal mitt hjarta verða knýtt at tykkum: men um *tit veri komnir* at svikja meg til mínar figgindar, við tað at eingin órættur *er* í mínum hondum, *tá* hyggi Guð fedra vára *hará*, og harti *tað*.

18 Tá kom andin yvir Á-má-sái, *sum var fremstur* av hövuðsmonnunum, *og hann segði*, Tinir *vær erum*, Dávid, og á tíni síðu, tú sonur Ísai-s: friður, friður *veri* at tær, og friður *veri* til hjálparar tínar; tí at Guð tín hjálpir tær. Dávid tók tá ímóti teimum, og gjørdi teir *til* hövuðsmenn av liðinum.

19 Og tað fullu *summir* av Mā-nās'-seh til Dávids, tá ið hann kom við Philistunum ímóti Sauli til bardaga: men teir hjálptu teimum ikki: tí at harrarnir hjá Philistunum eftir ráðforslu sendu hann avstað, *og søgdu*, Hann vil falla til meistara sín Saul, til *váðasetingina* av okkara høvdu.

20 Sum hann fór til Ziklag, fullu til hansara av Mā-nās'-seh Ad'-näh, og Jó'-zā-bād, og Jē-dī-á-él, og Michael, og Jó'-zā-bād, og Ē'-li-hū, og Zil'-thāi, hövuðsmenn av túsundunum sum *vóru* av Mā-nās'-seh.

21 Og teir hjálptu Dávidi

ímóti *røvaraliðinum*: tí at teir *vóru* allir mektigir reystleikamenn, og *vóru* hövuðsmenn í herliðinum.

22 Tí at á *tí* tíðini dag um dag komu tað til Dávids at hjálpa honum, inntil *tað var* eitt mikið herlið, sum herlið Guðs.

23 ¶ Og hetta *eru* tølini á liðunum *sum vóru* klárt vápnaðir til kriggið, *og* komu til Dávids til Hē-brón, at venda kongadømi Sauls til hansara, samsvarandi HARRANS orði.

24 Judah børn, sum bóru skjöld og spjót, *vóru* seks túsund og átta hundrað, klárt vápnaðir til kriggið.

25 Av Símeons børnum, mektigir reystleikamenn til kriggið, sjeý túsund og eitt hundrað.

26 Av Levis børnum fyra túsund og seks hundrað.

27 Og Jē-hōi'-ā-dā *var* leiðarin hjá Aaronitunum, og við honum *vóru* trý túsund og sjeý hundrað;

28 Og Zā'-dök, ein ungur maður, mektigur til reystleika, og av húsi faðirs hansara tjúgu og tveir hövuðsmenn.

29 Og av Benjamins børnum, ættarfólki Sauls, trý túsund: tí meginparturin av teimum higartil hevði hildið varðhaldið av Sauls húsi.

30 Og av Ē'-phrā-im-s børnum tjúgu túsund og átta hundrað, mektigir reystleikamenn, navngitnir út ígjøgnum hús fedra sína.

31 Og av hálvu ættargein Mā-nās'-seh átjan túsund, sum vórðu útryktir við navni, at koma og gera Dávid *til* kong.

32 Og av Ís-sā-kārs børnum, *sum vóru menn* ið høvdu skyn á tíðunum, at vita hvat Ísrael átti at gera; høvdini av teimum *vóru* tvey hundrað; og allir brøðurnir hjá teimum *vóru* yvirfyri teirra boði.

33 Av Zē'-bū-lōn, slíkir sum

fóru út til bardaga, alroyndir í kríggi, við öllum krígsamboðum, fimmti túsund, sum dugdu at halda riðil: *teir voru* ikki av tvíbýttum hjarta.

34 Og av Naph'-tá-li túsund hövudsmenn, og við teimum, við skjöldri og spjóti, triati og sjev túsund.

35 Og av Dánitunum, alroyndir í kríggi, tjúgu og átta túsund og seks hundrað.

36 Og av Asjeri, slíkir sum fóru út til bardaga, alroyndir í kríggi, fjóruti túsund.

37 Og hinumegin Jordan, av Reubenitunum, og Gáditunum, og av hálvu ættargrein Mâ-nâs'-séh, við als kyns krígsamboðum til bardagan, hundrað og tjúgu túsund.

38 Allir hesir krígsmenninir, sum dugdu at halda riðil, komu við fullkomnum hjarta til Hê-brön, at gera Dávid til kong yvir øllum Ísrael: og eisini øll restin av Ísrael *voru* av einum hjarta at gera Dávid til kong.

39 Og har *voru* teir við Dávidi í triggjar dagar, og ótu og drukku: tí teirra brøður høvdu búgvíð teimum til.

40 Harafturat teir sum *voru* nær teimum, *enmtá* at Is'-sá-kár og Zé'-bú-lön og Naph'-tá-li, ferdur breyð á asnum, og á kamelum, og á múldjórurum, og á oksum, og mat, mjøl, kækur av fikum, og rosinubundir, og vín, og olju, og oksar, og seyð ríkiligani: tí at frøi *var* í Ísrael.

KAPITUL 13

OG Dávid rádfördist við hövudsmenninar av túsundum og hundraðum, og við hvønn leiðara.

2 Og Dávid segði við alla samkomu Ísraels, Um *tað tyki* tykkum gott, og *at tað veri* av HARRANUM Guði várum, *tá*

latum okkum senda útumkring at brøðrum várum allasteðs, *sum eru* eftir í øllum landi Ísraels, og við teimum *eisini* til prestarnar og Levitarnar *sum eru* í staðum sínum og forstaðum, at teir mega savna seg at okkum:

3 Og latum okkum føra aftur ørk Guðs várs til okkara: tí vit fregnaðu ikki hjá henni á døgum Sauls.

4 Og øll samkoman segði at teir so vildu gera: tí at tingið var rætt í eygunum á øllum fólkinum.

5 So Dávid savnaði allan Ísrael saman, frá Sji'-hør Egyptalands heilt til innfaring Há-máth-s, at føra ørk Guðs frá Kír'-jåth-jé'-á-rim.

6 Og Dávid fór upp, og alt Ísrael, til Bá'-á-lah, *tað er*, til Kír'-jåth-jé'-á-rim, sum *hoyrði* til Judah, at føra upp haðani ørk Guðs HARRANS, sum býr *imillum* kær-ú-bim'-arnar, hvørs navn er kallað *á henni*.

7 Og teir bóru Guðs ørk í nýggjari kerru úr húsi Á-bin'-á-dáb-s: og Úz'-zå og Á'-hi-ó óku kerruna.

8 Og Dávid og allur Ísrael spældu frammi fyri Guði við allari makt, og við synging, og við hørpum, og við psøltrum, og við tamburinum, og við skálatrummum, og við lúðrum.

9 ¶ Og tá ið teir komu at treskigólvi Kí'-dön-s, setti Úz'-zå fram sína hond at halda ørkini; tí at oksarnir stumlaðu.

10 Og HARRANS vreiði varð kynd imóti Úz'-zå, og hann sló hann, av tí at hann setti sína hond til ørkina: og har doyði hann frammi fyri Guði.

11 Og Dávid varð misnøgður, av tí at HARRIN hevði gjørt eitt skarð omanyvir Úz'-zå: hvørsvegna tað staðið er kallað Pê'-rêz-úz'-zå til henda dag.

12 Og Dávid varð ræddur fyri

I. KRÝNIKUBÓK 14, 15

Guði tann dagin, og segði, Hvussu skal eg føra Guðs ørk heim til mín?

13 So Dávid førði ikki ørkina heim til sín sjálvs til staðar Dávíds, men bar hana til viks inn í hús Ó'bed-é-dóm-s Gít-tít'-a.

14 Og Guðs ørk varð verandi hjá familju Ó'bed-é-dóm-s í húsi hansara í tríggar mánaðir. Og HARRIN vælsignaði hús Ó'bed-é-dóm-s, og alt sum hann hevði.

KAPITUL 14

MEN Hiram kongur av Týrus sendi sendiboð til Dávíds, og timbur av sedristöum, við múrarum og træsmiðum, at byggja honum hús.

2 Og Dávid varnaðist at HARRIN hevði staðfest hann sum kong yvir Ísrael, tí hansara kongadømi varð lyft upp til hæddar, uppá grund av hansara fólki Ísrael.

3 ¶ Og Dávid tók fleiri konur í Jerusalem; og Dávid gat fleiri synir og døtur.

4 Men hetta eru nøvnini hjá hansara børnum sum hann hevði í Jerusalem; Sjám-mú-á, og Sjó-báb, Náthan, og Sálomon,

5 Og Ib-hár, og E-li'-sjü-á, og El-pä-lét,

6 Og Nó-gáh, og Nēph'-ēg, og Já'-phi-á,

7 Og Ê-li-sjá'-mä, og Bēel'-jä-dä, og Ê-liph'-ä-lét.

8 ¶ Og tá ið Philistarnir hoyrdu at Dávid var salvaður til kong yvir øllum Ísrael, fóru allir Philistarnir niðan at søkja Dávid. Og Dávid hoyrði um tað, og fór út ímóti teimum.

9 Og Philistarnir komu og breiddu seg í Rē'-phä-ím-s-dalínum.

10 Og Dávid fregnaðist av Guði, og segði, Skal eg fara niðan ímóti Philistunum? og vilt tú flýggja teir inn í mína

Philistar verða tvær ferðir sigraðir

hond? Og HARRIN segði við hann, Far niðan; tí at eg vil flýggja teir í tína hond.

11 So teir komu niðan til Bá'al-pē-rá-zím; og Dávid sló teir har. Tá segði Dávid, Guð hevur brotist inn uppá mínar figgindar við míni hond, eins og brótingin fram av vøtnum: tí kallaðu teir navnið á tí plássi Bá'al-pē-rá-zím.

12 Og tá ið teir høvdu eftirlatið sínar gudar har, gav Dávid boð, og teir vórðu brendir við eldi.

13 Og Philistarnir breiddu seg útum í dalinum enn eina ferð.

14 Tí fregnaði Dávid aftur av Guði; og Guð segði við hann, Legg ikki avstað eftir teimum; vend burtur frá teimum, og herja á teir yvir av morberjatrønum.

15 Og tað skal verða, tá ið tú fert at hoyra ljóð av ganging í toppunum av morberjatrønum, at tá skalt tú fara út til orrustu: tí Guð er farin fram undan tær at sláa herliðið hjá Philistunum.

16 Tí gjørði Dávid eins og Guð beyð honum: og teir slógu herliðið hjá Philistunum frá Gibeon heilt til Gā-zēr.

17 Og navngiti Dávíds fór út í øll lond; og HARRIN førði óttan fyri honum yvir allar tjóðir.

KAPITUL 15

OG Dávid gjørði sær hús í staði Dávíds, og fyrireikaði eitt stað til ørk Guðs, og sló upp eitt tjald til hennara.

2 Tá segði Dávid, Eingin átti at borið Guðs ørk uttan Levitarnir: tí at teir hevur HARRIN valt at bera Guðs ørk, og at tæna fyri sær um ævir.

3 Og Dávid savnaði allan Ísrael saman til Jerusalem, at føra niðan ørk HARRANS at

plássi hans, sum hann hevði tilbúgvíð til hennara.

4 Og Dávid savnaði saman børn Aarons, og Levitarnar:

5 Av sonum Kó'háth-s; Ú'ri-él hin fremsta, og hansara brøður hundrað og tjúgu:

6 Av sonum Mē-rár'-i-s; Á-sái-áh hin fremsta, og hansara brøður tvey hundrað og tjúgu:

7 Av sonum Gēr'-sjóm-s; Jó'-él hin fremsta, og hansara brøður hundrað og triati:

8 Av sonum Ē-li'-zā-phān-s; Sjēm-ái-áh hin fremsta, og hansara brøður tvey hundrað:

9 Av sonum Hē'-brōn-s; Ē-li-él hin fremsta, og hansara brøður fyrsinstjúgu:

10 Av sonum Uz'-zi-él-s; Ām-mín'-ā-dāb hin fremsta, og hansara brøður hundrað og tólv.

11 Og Dávid rópaði prestarnar Zā'-dök og Á'-bjā-thār, og Levitarnar, Ú'ri-él, Á-sái-áh, og JÓ'-él, Sjēm-ái-áh, og Ē-li-él, og Ām-mín'-ā-dāb,

12 Og segði við teir, Tit eru teir fremstu av Levitanna fedrum: halgið tykkum, bæði tit og brøður tykkara, at tit mega føra upp ørk HARRANS Guðs Israels at plássinum sum eg havi tilbúgvíð til hennara.

13 Tí av tí at tit gjørdtu tað ikki í fyrstani, gjørdi HARRIN Guð vár eitt skarð uppá okkum, tí vit søktu hann ikki eftir røttu skipan.

14 So prestarnir og Levitarnir halgaðu seg til at føra niðan ørk HARRANS Guðs Israels.

15 Og Levitanna børn bóru Guðs ørk uppá sínum herðum við stavunum hará, eins og Móses beyð samsvarandi orði HARRANS.

16 Og Dávid talaði til hinar fremstu av Levitunum um at útnevna sínar brøður til at vera sangararnir við tónleiks-

ljóðførum, psøltrum og hørpum og glymskálum, at ljóma, við at hevja upp røddina við frøi.

17 So Levitarnir útnevndu Hē'-mán JÓ'-éls son; og av hansara brøðrum, Á-sāph Bē-rē-chī'-áh son; og av sonum Mē-rár'-i-s, teirra brøðrum, Ē'-thān Kū-sjāi'-áh son;

18 Og við teimum teirra brøður av adru grad, Zēch-ār'-jāh, Bēn, og Jā'-á-zī-él, og Sjē-mī'-rā-mōth, og Jē'-hī-él, og Un'-ni, Ē'-li-āb, og Bē-nāi'-áh, og Mā'-ā-sēj'-áh, og Māt-ti-ti'-áh, og Ē-liph-ē-lēh, og Mik-nēj'-áh, og Ó'-bēd-ē'-dóm, og Jē'-i-él, duravørðirnar.

19 So at sangararnir, Hē'-mán, Á-sāph, og Ē'-thān, vórðu útnevndir at ljóma við glymskálum av messing;

20 Og Zēch-ār'-jāh, og Á'-zī-él, og Sjē-mī'-rā-mōth, og Jē'-hī-él, og Un'-ni, og Ē'-li-āb, og Mā'-ā-sēj'-áh, og Bē-nāi'-áh, við psøltrum á Āl-ā-mōth;

21 Og Māt-ti-ti'-áh, og Ē-liph-ē-lēh, og Mik-nēj'-áh, og Ó'-bēd-ē'-dóm, og Jē'-i-él, og Āz-ā-zī'-áh, við hørpum á Sjēm-in-ith'-inum at skara framúr.

22 Og Kē-nān'-jāh, fremstur av Levitunum, var til sang; hann leiðbeindi um sangin, tí hann var hegnigur.

23 Og Bē-rē-chī'-áh og Ēl'-kā-nāh vóru durarvørðir hjá ørkini.

24 Og Sjē-bā-ni'-áh, og Jē-hó-sjā-phāt, og Nēth-ā-nēel, og Á-mā-sāi, og Zēch-ār'-jāh, og Bē-nāi'-áh, og Ēl-i-ē'-zēr, prestarnir, blástu við lúðrunum frammanfyri ørk Guðs; og Ó'-bēd-ē'-dóm og Jē-hī'-áh vóru durarvørðir hjá ørkini.

25 ¶ So Dávid, og hinir elstu Israels, og høvuðsmenninir yvir túsundum, fóru at føra upp ørk sáttmála HARRANS úr húsi Ó'-bēd-ē'-dóms við frøi.

26 Og tað bar á, tá ið Guð hjálpti Levitunum sum bóru ørk

I. KRÝNIKUBÓK 16

Takkarpsálmur Dávids

sáttmála HARRANS, at teir ofraðu sjev ungarvar og sjev veðrar.

27 Og Dávid *var* klæddur við skikkju av finum líni, og allir Levitarnir sum bóru ørkina, og sangararnir, og Kē-nān'-jah – meistari sangsins við sangarunum: eisini *hevði* Dávid uppiá sær ē-phōd'-u av líni.

28 Soleiðis færði upp allur Ísrael ørk sáttmála HARRANS við rópan, og við ljóði av kornettini, og við lúðrum, og við glymskálum, gerandi ljóð við psøltrum og hørpum.

29 ¶ Og tað bar á, *sum* ørk sáttmála HARRANS kom til stað Dávids, at Michal, dóttir Sauls, hugdi út um glugga, og sá kong Dávid dansa og spæla: og hon vanvirði hann í sínum hjarta.

KAPITUL 16

SO teir færdu Guðs ørk, og settu hana í miðjum tjaldinum sum Dávid hevði sligið upp til hennara: og teir ofraðu brennislátureoffur' og friðoffur' frammi fyri Guði.

2 Og tá ið Dávid hevði lokið við at ofra brenniofrini og friðofrini, vælsignaði hann fólkíð í navni HARRANS.

3 Og hann útlutaði hvørjum einstøkum av Ísrael, bæði manni og kvinnu, hvørjum einstøkum eitt heilbreyð, og eitt gott stykki av kjøti, og eina karafllu *av vini*.

4 ¶ Og hann útnevndi *ávisar* av Levitunum at tæna frammanfyri ørk HARRANS, og at skráseta, og at takka og prisa HARRANUM Guði Ísraels:

5 Á-sáph hin fremsti, og næst fyri honum Zēch-ár'-jah, Jē'-i-él, og Sjē-mí-rá-mōth, og Jē'-hi-él, og Mát-tí-tí'-áh, og Ē'-li-áb, og Bē-nāi'-áh, og Ó'-bēd-ē'-dóm: og Jē'-i-él við psøltrum og við hørpum; men Á-sáph gjørði ljóð við glymskálum;

6 Eisini Bē-nāi'-áh og Jā-há'-zī-él, prestarnir, við lúðrum áhaldandi frammanfyri ørk sáttmála Guðs.

7 ¶ Tá, á tí degi, flýggjaði Dávid fyrst *henda psálm* til at takka HARRANUM inn í hond Á-sáph-s og brøðra hans.

8 Gevið HARRANUM tøkkir, kallið á hansara navn, gerið kunnar hansara gerðir millum fólkíð.

9 Syngið honum, syngið honum psálmar, talið um øll hans undurfullu verk.

10 Dýrdist í hansara heilaga navni: lat hjarta teirra fegnast ið søkja HARRAN.

11 Søkið HARRAN og hansara styrki, søkið støðugt hans andlit.

12 Minnist hans undurfullu verk sum hann hevur gjørt, hans undur', og dómarnar av hansara munni;

13 O tit sáð Ísraels, tænarar hans, tit børn Jákups, hinir útvaldu hans.

14 Hann *er* HARRIN vár Guð; hans dómur á allari jørðini *eru*.

15 Verið altíð minnugir um hansara sáttmála; orðið *sum* hann beyð til túsund ættir;

16 *Enntá um sáttmálan* sum hann gjørði við Abraham, og um hans eið at Ísaaki;

17 Og hevur staðfest hin sama fyri Jákup til lóg, og fyri Ísrael *til ævigtvarandi sáttmála*,

18 Sigandi, Tær vil eg geva land Cánaans, lut arvs tykkara;

19 Tá ið tit vóru bert fáir, enntá *nakrir* fáir, og fremmandir í tí.

20 Og *tá ið* teir fóru frá tjóð til tjóð, og frá *einum* kongadømi til annað fólk;

21 Loyvdi hann ongum manni at gera teim órætt: ja, hann formanaði kongar fyri teirra sakir;

22 *Og segði*, Nertið ikki mínar salvaðu, og gerið prophetum mínum einkið mein.

23 Syngið HARRANUM, ðll jörðin; sýnið fram frá degi til dags hansara frelsu.

24 Kunngeríð hansara dýrd hinna heidnu millum; hans undurbæru verk alra tjóða millum.

25 Tí at stóru er HARRIN, og stórligani at verða prisaður; hann eisini *eigur* at verða ótt-
aður uppum allar gudar.

26 Tí allir gudar fólksins eru skurðgudar: men HARRIN gjörði himnarnar.

27 Dýrd og heiður eru í hansara nærveru; styrki og gleði eru í hansara plássí.

28 Gevið HARRANUM, tí ættarfólk fólksins, gevið HARRANUM dýrd og styrki.

29 Gevið HARRANUM dýrdina *sum er skyldug* hansara navni: komið við ofri, og komið framfyri hann: tilbiðjið HARRAN í heilagleikans vakurleika.

30 Öttast frammi fyri honum, ðll jörðin: eisini veröldin skal vera stöðug, at hon ei verði flutt.

31 Himnarnir gleðist, og jörðin fegnist: og sigi *menn* tjóðanna millum, HARRIN ríkir.

32 Sjógvurin ýli, og fylli hans: akrarnir fegnist, og alt sum harí er.

33 Tå skulu skógarins trö syngja út fyri nærveru HARRANS, tí hann kemur til *tess* at dæma jörðina.

34 O gevið HARRANUM tækir; tí at góður *hann er*; tí hansara miskunn *varir* um ævir.

35 Og sigið, Frels okkum, O Guð frelsu várar, og savna okkum saman, og fria okkum út frá teimum heidnu, at vit mega geva tækir til heilaga navn titt, og dýrdast í tíni prisan.

36 Vælsignaður *veri* HARRIN Guð Ísraels um aldur og ævir. Og alt fólkíð segði, Á'mæn, og prisaði HARRANUM.

37 ¶ So hann eftirlæt har frammanfyri ørk sáttmála HARRANS Á-sáph og brøður hans, at tæna frammanfyri ørkini stöðugt, sum verkið hjá hvørjum degi kravdi:

38 Og Ó'béd-ē-dóm við teirra brøðrum, trisinstjúgu og átta; Ó'béd-ē-dóm eisini, son Jē-dū-tún-s, og Hó'sáh *til at vera* duravørðir:

39 Og Zá-dök prest, og hansara brøður, prestarnar, frammanfyri tabernakkul HARRANS í tí høga plássinum sum *var* í Gibeon,

40 At ofra HARRANUM brennioffur á brennioffurtarinum stöðugt morgun og kvöld, og *at gera* samsvarandi øllum íð skrivað stendur í lóg HARRANS, sum hann beyð Ísrael;

41 Og við teimum Hé'mæn og Jē-dū-tún, og restina sum vóru valdir, sum vóru útryktir við navni, at veita HARRANUM tækir, tí hansara miskunn *varir* um ævir;

42 Og við teimum Hé'mæn og Jē-dū-tún við lúðrum og glymskálum fyri teir íð skuldu gera ljóð, og við tónleiksljóðførum Guðs. Og synir Jē-dū-tún-s vóru duravørðir.

43 Og alt fólkíð fór avstað, hvør maður til hús sitt: og Dávid vendi aftur at vælsigna sitt hús.

KAPITUL 17

MEN tað bar á, sum Dávid sat í sínum húsi, at Dávid segði við Náthan prophet, Sí, eg búgvi í húsi av sedrstrøum, men ørk sáttmála HARRANS *er enn* undir tjaldúkum.

2 Tå segði Náthan við Dávid, Ger alt sum *er* í tínum hjarta; tí Guð *er* við tær.

3 ¶ Og tað bar á, ta somu náttina, at Guðs orð kom til Náthans, sigandi,

4 Far og sig Dávídi, tænarar mínun, Svá sigur HARRIN, Tú

skalt ekki byggja mæð hús at búgva í:

5 Tí eg havi ekki búð í húsi síðan tann dag sum eg forði upp Ísrael, at hesum degi; men eri farin frá tjaldi til tjalds, og frá *einum* tabernakli til *annað*.

6 Hvarsumhelst eg havi gingið við øllum Ísrael, talaði eg eitt orð til nakran av dómarum Ísraels, hvørjum eg beyð at føða mítt fólk, og segði, Hví hava tí ekki bygt mæð eitt hús av sedristrøum?

7 Svá skalt tú tí nú siga við mín tænarar Dávid, Svá sigur HARRI herliðanna, Eg tók teg frá seyðabyrginum, *enmtá* frá at fylgja seyðinum, at tú skuldirt vera stjórnari yvir mínum fólk Ísrael:

8 Og eg havi verið við tær hvagarsumhelst tú hevurt gingið, og havi skorið av allar tinar figgindar frammanfyri tær ifrá, og havi gjørt tær eitt navn eins og navn hinna miklu manna sum á jørðini *eru*.

9 Eisini vil eg fyriskipa eitt pláss til fólk mítt Ísrael, og vil planta teir, og teir skulu búgva í sínum plássi, og skulu ikki meira verða fluttir; eiheldur skulu vøndskunnar børn oyða teir meira, eins og at byrja við,

10 Og síðan ta tíð sum eg beyð dómarar at vera yvir fólk Ísrael. Harafturat vil eg undirleggja allar tinar figgindar. Ennviðari sigi eg tær at HARRIN vil byggja tær hús.

11 ¶ Og tað skal bera á, tá ið dagarnir hjá tær verði útrunnir, at tú mást fara til tess at vera hjá tínum fedrum, at eg vil reisa upp sáð títt eftir teg, sum skal vera av sonum tínum; og eg vil staðfesta kongadømi hans.

12 Hann skal byggja mæð hús, og eg vil staðfesta háseti hans um ævir.

13 Eg vil vera faðir hans, og hann skal vera sonur mín: og eg vil ikki taka mína miskunn burtur frá honum, eins og eg tók *hana* frá *honum* sum var undan tær:

14 Men eg vil støða hann í mínum húsi og í mínum kongadømi um ævir: og hans háseti skal vera grundfest um allar ævir.

15 Samsvarandi øllum hesum orðum, og samsvarandi allari hesi sjón, soleiðis talaði Náthan við Dávid.

16 ¶ Og Dávid kongur kom og sat frammi fyri HARRANUM, og segði, Hvør eri eg, O HARRI Guð, og hvat er mítt hús, at tú hevurt ført meg higartil?

17 Og *tó* var hetta eitt lítið ting í tínum eygum, O Guð; tí at tú hevurt *eisini* talað um hús tænarar tíns til mikla stund ið koma *skal*, og hevurt mett meg samsvarandi støðuni hjá manni av høgum stigi, O HARRI Guð.

18 Hvat kann Dávid meira við teg *mæla* til heiðurs tænarar tíns? tí at tú kennirt tænarar tín.

19 O HARRI, fyri skuld tænarar tíns, og samsvarandi egna hjarta tínum, hevurt tú gjørt allan henda mikilleika, í at gera kunnar allar *hesar* miklu lutir.

20 O HARRI, *tað* er eingin sum tú, eiheldur *finst* nakar Guð umfram teg, samsvarandi øllum ið vit hava hoyrt við oyrum várum.

21 Og hvør einstøk tjóð á foldum er líka sum fólk títt Ísrael, sum Guð fór at endurloysa til at vera sítt egna fólk, at gera tær navn av mikilleika og øgiligleika, við at reka út tjóðir frammi undan fólk Ísrael, sum tú hevurt endurloyst út úr Egyptalandi?

22 Tí fólk títt Ísrael gjørdirt tú til egna fólk títt um ævir; og tú, HARRI, gjørdirst Guð teirra.

23 HARRI, lat tí nú tað ting ið tú hevurt talað viðvíkjandi

tænara tinum og viðvíkjandi hansara húsi verða grundfest um ævir, og ger sum tú hevurt sagt.

24 Verði það enntá grundfest, at títt navn má verða stórgjört um ævir, soljóðandi, HARRI herliðanna er Guð Ísraels, enntá ein Guð fyri Ísrael: og veri hús Dávids, tænarar tins, grundfest frammi fyri tær.

25 Tí at tú, O Guð mín, hevurt sagt tinum tænarar at tú vilt byggja honum hús: tí hevur tín tænarari funnið *i sínum hjarta* at biðja frammi fyri tær.

26 Og nú, HARRI, tú ert Guð, og hevurt fyrjattað hesa góðsku at tænarar tinum:

27 Lat það tí nú líka tær at vælsigna hús tænarar tins, at það má vera frammi fyri tær um ævir: tí at tú vælsignart, O HARRI, og það skal vera vælsignað um ævir.

KAPITUL 18

MEN eftir hetta bar það á, at Dávid sló Philistarnar, og undirlegði teir, og tók Gáth og hansara býir út úr hondini á Philistunum.

2 Og hann sló Móab; og Móabitarnir gjordust tænarar Dávids, og førdu gávur.

3 ¶ Og Dávid sló Hād-ā-rē-zēr kong av Zó-báh, til Há-máth, sum hann fór at grundfesta harraðomi sitt við ána Ēv-phrá-tēs.

4 Og Dávid tók frá honum túsund vagnar, og sjev túsund hestmenn, og tjugu túsund fótmenn: Dávid hælsinukvetti eisini allar vagnhestarnar, men legði burturav av teimum hundrað vagnar.

5 Og tá ið Sýriulendingarnir úr Damascus komu at hjálpa Hād-ā-rē-zéri kongi av Zó-báh, vá Dávid av Sýriulendingunum tvey og tjugu túsund menn.

6 Tá setti Dávid *setulið* í Sýriudamascus; og Sýriulendingarnir

gjordust tænarar Dávids, og førdu gávur. Svá varðveitti HARRIN Dávid hvagarsumhelst hann fór.

7 Og Dávid tók skjöldrarnar av gulli sum vóru á tænarum Hād-ā-rē-zēr-s, og førði teir til Jerusalem.

8 Somuleiðis frá Tib-háth, og frá Kjün, staðum hjá Hād-ā-rē-zēr-i, førði Dávid sera nógvan messing, við hvørjum Sálomon gjordi messing sjógvin, og súlurnar, og reiðini av messing.

9 ¶ Men tá ið Tó-ú kongur av Há-máth hoyrði hvussu Dávid hevði sliðið alt herliðið hjá Hād-ā-rē-zēr-i kongi av Zó-báh;

10 Tá sendi hann Há-dór-ám, son sín, til kong Dávids, at fregna um hansara trivnað, og at ynskja honum tillukku, tí at hann hevði barst imóti Hād-ā-rē-zēr-i, og sliðið hann; (tí Hād-ā-rē-zēr hevði kriggj við Tó-ú;) og við honum alskyns reiðir av gulli og silvuri og messing.

11 ¶ Eisini tey vígdi Dávid kongur HARRANUM, við silvurinum og gullinum sum hann førði frá øllum hesum tjóðunum; frá Ē-dóm, og frá Móab, og frá børnum Ammons, og frá Philistunum, og frá Á-má-lék.

12 Harafturat vá Á-bī-sjā Zēr-ú-jüh sonur av Ē-dóm-it-unum í salt dalinum átjan túsund.

13 ¶ Og hann setti *setulið* í Ē-dóm; og allir Ē-dóm-it-arnir gjordust tænarar Dávids. Svá varðveitti HARRIN Dávid hvagarsumhelst hann fór.

14 ¶ So Dávid ríkti yvir øllum Ísrael, og útinti dóm og rættlæti millum alt sitt fólk.

15 Og Jó-áb Zēr-ú-jüh sonur var yvir herliðinum; og Jē-hó-sjā-phāt Á-hi-lūd-s sonur skrásetari.

16 Og Zá-dök Á-hi-tüb-s sonur, og Á-bi-mē-léch Á-bjā-thār-s sonur, vóru prestarnir; og Sjáv-sjā var skrivari;

I. KRÝNIKUBÓK 19

17 Og Bě-ná'áh Jě-hó'á-dá sonur var yvir Kěr-ě-thít-unum og Pě-lě-thít-unum; og synirnir hjá Dávidi vóru fremstir um kong.

KAPITUL 19

MEN tað hendi eftir hetta, at Náhasj kongur Ammons barna doyði, og sonur hansara ríkti í hansara stað.

2 Og Dávid segði, Eg vil sýna blíðni at Há'nün Náhasj syni, tí at faðir hansara sýndi blíðni móti mær. Og Dávid sendi ørindrekar at ugga hann viðvíkjandi faðir hansara. So tænarar Dávids komu inn í land Ammons barna til Há'nün-s, at ugga hann.

3 Men prinsarnir hjá Ammons børnum søgdu til Há'nün-s, Heldurt tú at Dávid ærar faðir tín, at hann hevur sent uggarar til tín? eru ikki hansara tænarar komnir til tín fyri at kanna, og at kollrenna, og at njósna út landið?

4 Hvørsvegna Há'nün tók tænarar Dávids, og rakaði teimum, og skar av teirra klæðir í miðjuni, tætt við teirra bollar, og sendi teir avstað.

5 Tá fóru ávisir, og søgdu Dávidi hvussu menninir vórðu víðfarnir. Og hann sendi at mæta teimum: tí at menninir stórliga skammaðust. Og kongur segði, Steðgið í Jericho, inntil tykkara skegg verði vaksin, og komið so aftur.

6 ¶ Og tá ið Ammons børn sóu at teir høvdu gjørt seg illa luktandi fyri Dávidi, sendu Há'nün og Ammons børn túsund talentir av silvuri til at leiga sær vagnar og hestmenn úr Mě-sò-pò-tá-mi-ù, og úr Sýr-i-ù-má-á-küh, og úr Zó-büh.

7 So teir leigaðu triati og tvey túsund vagnar, og kongin av Má-á-küh og hansara fólk; sum

Dávid sendir sendiboðar til Hámuns

komu og slógu upp frammanfyri Mě-dě-bü. Og Ammons børn savnaðu seg saman frá staðum sínum, og komu til orrustu.

8 Og tá ið Dávid hoyrði um tað, sendi hann Jó'áb, og alt herliðið av mektigu monnum.

9 Og Ammons børn komu út, og stillaðu bardagan í uppstilling frammanfyri staðarportrinum: og kongarnir, sum vóru komnir, vóru fyri seg sjálvar í akrinum.

10 Tá ið nú Jó'áb sá at bardagin var settur ímóti honum frammanfyri og aftanfyri, valdi hann út av øllum hinum úrvals av Ísrael, og stillaði teir í uppstilling ímóti Sýriulendingunum.

11 Og restina av fólkinum flýggjaði hann Á-bi-sjái-i, bróður sínum, í hond, og teir stillaðu seg í uppstilling ímóti Ammons børnum.

12 Og hann segði, Um Sýriulendingarnir veri ov sterkir fyri meg, so skalt tú hjálpa mær: men um Ammons børn veri ov sterkir fyri teg, so vil eg hjálpa tær.

13 Ver við gott treyst, og háttum okkum reystliga fyri fólk vart, og fyri staðir Guðs várs: og geri HARRAN tað sum er gott í síni eygsjón.

14 So Jó'áb, og fólkid sum við honum vóru, nærkaðust frammanfyri Sýriulendingunum til orrustuna; og teir flýddu frammi fyri honum.

15 Og tá ið Ammons børn sóu at Sýriulendingarnir vóru flýddir, flýddu teir somuleiðis frammi fyri Á-bi-sjái-i, bróður hansara, og fóru inn í staðin. Síðan kom Jó'áb til Jerusalem.

16 ¶ Og tá ið Sýriulendingarnir sóu at teir vóru settir til hins verra frammi fyri Ísrael, sendu teir ørindrekar, og drógu fram Sýriulendingarnar sum vóru

handan ána: og Sjó'phāk, hövuðsmaðurin av herliði Hād-ā-rē-zēr-s, fór frammanfyri teimum.

17 Og tað varð sagt Dávidi; og hann savnaði allan Ísrael, og fór yvirum Jordan, og ráddist á teir, og stillaði *bardagan* í uppstilling ímóti teimum. So tá ið Dávid hevði stillað *bardagan* í uppstilling ímóti Síriulendingunum, bardust teir við hann.

18 Men Síriulendingarnir flýddu frammi fyri Ísrael; og Dávid vá av Síriulendingunum sjev túsund *menn sum bardust* í vagnum, og fjóruti túsund fótmen, og drap Sjó'phāk, hövuðsmannin av herliðinum.

19 Og tá ið tænararnir hjá Hād-ā-rē-zēr-i sóu at teir vóru settir til hins verra frammi fyri Ísrael, bundu teir frið við Dávid, og gjørdust tænarar hansara: eiheldur vildu Síriulendingarnir hjálpa Ammons børnnum meira.

KAPITUL 20

OG tað bar á, at eftir at árið var útrunnið, við ta tíðina tá ið kongar fara út til *bardaga*, leiddi Jó'āb fram hersins mátt, og oyddi land Ammons barna, og kom og kringsetti Rāb'bāh. Men Dávid dvaldi í Jerusalem. Og Jó'āb sló Rāb'bāh, og oyddi tað.

2 Og Dávid tók krúnu kongs teirra oman av høvdi hans, og fann hana at viga eina talent av gulli, og *tað vóru* dýrabærir steinar í henni; og hon varð sett á høvur Dávids: og hann førði eisini avbera miklan fong út úr staðinum.

3 Og hann førði út fólkíð sum í honum *var*, og skar *teir* við sagum, og við harvum av jarni, og við øksum. Enntá soleiðis fór Dávid við øllum staðum Ammons barna. Og Dávid og alt fólkíð vendu aftur til Jerusalem.

4 ¶ Og tað hendi eftir hetta,

at tað reistist kríggj í Gē'zēr við Philistarnar; á hvørji tíð Sib'bē-kāi Hū-sjā-thīt'i vá Sip'pā-i, *sum var* av børnnum risans: og teir vórðu undirlagdir.

5 Og tað var aftur kríggj við Philistarnar; og El'hā-nān Já'ir-s sonur vá Lāh-mi, bróður Gó-li-āth-s Gīt-tīt'-a, hvørs spjótstavur *var* eins og vevbummur.

6 Og uppaftur var kríggj í Gáth, hvar var maður av *miklum* vakstrarmáli, hvørs fingrar og tær *vóru* fýra og tjúgu, seks á *hvørji hond*, og seks á *hvørjum fóti*: og eisini hann var sonur risans.

7 Men tá ið hann trossaði Ísrael, vá Jónathan Sjim'ē-ā sonur, bróðir Dávids, hann.

8 Hesir vórðu føddir risanum í Gáth; og teir fullu við hendi Dávids, og við hendi tænarar hans.

KAPITUL 21

OG Sátan stóð upp ímóti Ísrael, og tirraði Dávid at telja upp Ísrael.

2 Og Dávid segði til Jó'āb-s og til stjórnararnar av fólkinum, Farið, og teljið upp Ísrael frá Beēr-sjē-bū heilt til Dán; og fərið talið á teimum til mín, at eg má vita *tað*.

3 Og Jó'āb svaraði, HARRIN geri fólk sitt hundrað ferðir so mangar fleiri sum teir *veri seg*: men, mín harri kongur, *eru* teir ikki allir tænarar harra míns? hví krevur tá harri mín henda lut? hví vil hann vera ein orsök til misbrot fyri Ísrael?

4 Men orðið hjá kongi hevði yvirvág ímóti Jó'āb-i. Hvørsvegna Jó'āb fór avstað, og fór út ígjøgnum alt Ísrael, og kom til Jerusalem.

5 ¶ Og Jó'āb gav Dávidi samløguna av talinum á fólkinum. Og allir *teir av* Ísrael vóru

túsund túsund og hundrað túsund menn sum drógu svörð: og Judah *var* fjóra hundrað og trisinstjúgu og tiggju túsund menn sum drógu svörð.

6 Men Levi og Benjamin taldi hann ekki teirra millum: tí at orðið hjá kongi var andstyggiligt fyri Jó-áb-i.

7 Og Guð var misnøgdur við hetta; tí sló hann Ísrael.

8 Og Dávid segði við Guð, Eg havi stórliga syndað, av tí at eg havi gjørt hetta: men nú, eg bæni teg, bein burtur misgerð tænarar tins; tí at eg havi gjørt sera fávitskuliga.

9 ¶ Og HARRIN talaði við Gád, siggjara Dávíds, sigandi,

10 Far og sig Dávídi, so-ljóðandi, Svá sigur HARRIN, eg bjóði tær trý *ting*: vel tær eitt av teimum, at eg má gera tær *tað*.

11 So Gád kom til Dávíds, og segði við hann, Svá sigur HARRIN, Vel tær

12 Annaðhvørt trý ára hungursneyð; ella triggar mánaðir at verða oyddur frammi fyri tinum figgindum, meðan ið svörðið hjá tinum figgindum innheintar *teg*; ella annars triggar dagar svörð HARRANS, enntá drepsóttin, í landinum, og eingil HARRANS at oyða út ígjøgnum allar breddar Ísraels. Umráð teg tí nú hvat orð eg skal bera aftur til hansara sum sendi meg.

13 Og Dávid segði við Gád, Eg eri í miklari trongstöðu: lat meg nú falla inn í hond HARRANS; tí sera miklar *eru* miskunnir hans: men lat meg ikki falla inn í hond mans.

14 ¶ So HARRIN sendi drep-sótt yvir Ísrael: og tað fullu av Ísrael sjeyti túsund menn.

15 Og Guð sendi ein eingil at Jerusalem at oyða tað: og, sum hann oyddi, skoðaði HARRIN, og hann iðraði seg um hitt illa, og

segði til eingilin sum oyddi, Tað er nóg mikið, steðga nú tini hond. Og eingil HARRANS stóð við treskigólv Or'-nán-s Jè-bù-sít'-a.

16 Og Dávid lyfti upp eygum sínum, og sá eingil HARRANS standa ímillum jørðina og himin-in, og hevði drigið svörð í síni hond, rætt út yvir Jerusalem. Tá fullu Dávid og teir elstu *av Ísrael, sum vóru* klæddir í sekkjaklæði, á síni andlit.

17 Og Dávid segði við Guð, *Er tað* ikki eg *sum* beyð fólkíð at verða talt upp? júst eg tað eri sum havi syndað og gjørt ilt í roynd *og veru*; men *hvat* hesum seyðum *viðvikur*, hvat hava teir gjørt? lat tina hond, eg biði teg, O HARRI Guð mín, vera á mær, og á faðirs míns húsi; men ikki á tinum fólk, at teir skuldu verðið plágaðir.

18 ¶ Tá beyð eingil HARRANS Gádi at siga til Dávíds, at Dávid skuldi fara niðan, og seta upp HARRANUM altar í treskigólvi Or'-nán-s Jè-bù-sít'-a.

19 Og Dávid fór niðan eftir framsøgn Gáds, sum hann talaði í navni HARRANS.

20 Og Or'-nán vendi aftur, og sá eingilin; og hansara fyra synir við honum fjaldu seg. Men Or'-nán treskti hveiti.

21 Og sum Dávid kom til Or'-nán-s, hugdi Or'-nán og sá Dávid, og fór út av treskigólvinum, og boygdi seg fyri Dávídi við andliti *sínum* til jarðar.

22 Tá segði Dávid til Or'-nán-s, Veit mær plássíð av *hesum* treskigólvi, at eg má byggja HARRANUM altar hará: tú skalt veita mær tað fyri fullan pris: at plágan má verða steðgað frá fólkinum.

23 Og Or'-nán segði við Dávid, Tak tær *tað*, og geri harri mín kongur *tað sum er* gott í eygum sínum: sí, eg gevi *tær* oksarnar

eisini til brennioffur, og treski-ambodíni til við, og hveitina til matofrið; eg gevi það alt *samalt*.

24 Og Dávid kongur segði til Ör'nán-s, Nei; men eg vil sanniliga keypa það fyrri fullan pris: tí at eg vil ekki taka það, sum títt *er*, til HARRANS, ella ofra brennioffur uttan kostnað.

25 So Dávid gav Ör'nán-i fyrri plássið seks hundrað sjé'kl-ar av gulli eftir vekt.

26 Og Dávid bygdi har altar at HARRANUM, og ofraði brennioffur og friðoffur, og kallaði á HARRAN; og hann svaraði honum av himni við eldi á brennioffuraltarið.

27 Og HARRIN beyð eingli-num; og hann setti upp svørð sitt aftur í slíðra tess.

28 ¶ Á teirri tíð, tá ið Dávid sá at HARRIN hevði svarað honum í treskigólvi Ör'nán-s Jê-bú-sít'-a, tá ofraði hann har.

29 Tí tabernakkul HARRANS, sum Móses gjörði í oyðuni, og brennioffuraltarið, *vóru* á tí tíðarbili í tí høga plássinum í Gibeon.

30 Men Dávid kundi ekki fara framfyri það at fregna av Guði: tí hann var ræddur orsakað av svørðinum hjá eingli HARRANS.

KAPITUL 22

TÁ segði Dávid, Hetta *er* hús HARRANS Guðs, og hetta *er* altar brennioffurs Ísraels.

2 Og Dávid skipaði at savna saman hinar fremmandu sum *vóru* í landi Ísraels; og hann setti múrarar at høgga virkaðar steinar til at byggja hús Guðs.

3 Og Dávid fyrireikaði jarn í yvirflóð til naglarnar til hurðarnar av portrunum, og til samankomingarnar; og messing í ovurnøgð, uttan vekt;

4 Eisini sedristrø í ovurnøgð: tí at Zi-dó-ni-ararnir og teir úr

Týrus fórdu nógvan sedrivið til Dávíds.

5 Og Dávid segði, Sálomon, sonur mín, *er* ungur og bleytur, og húsið, *sum eigur* at verða bygt HARRANUM, *má vera* avbera stórfingið, av navngiti og av dýrd út ígjøgnum øll lond: *tí* vil eg nú inna fyrireiking til tess. So Dávid fyrireikaði ríkiliga áðrenn deyða sín.

6 ¶ Tá rópaði hann Sálomon, sonur sín, og álegði honum at byggja hús til HARRANS Guðs Ísraels.

7 Og Dávid segði við Sálomon, Sonur mín, hvat mær viðvíkur, *so* var það í mínum huga at byggja hús at navni HARRANS Guðs míns:

8 Men HARRANS orð kom til mín, sigandi, Tú hevurt úthelt blóð í yvirflóð, og hevurt gjørt mikil kriggj: tú skalt ekki byggja navni mínum hús, tí at tú hevurt úthelt nógv blóð á jørðina í míni eygsjón.

9 Sí, tær skal verða føddur sonur, sum skal vera hvíldar maður; og eg vil geva honum hvílu frá øllum hansara figgindum runt um: tí at navn hansara skal vera Sálomon, og eg vil geva frið og kvirru at Ísrael í døgum hans.

10 Hann skal byggja hús til navns míns; og hann skal vera sonur mín, og eg *vil vera* faðir hans; og eg vil staðfesta hásaeti kongadømis hans yvir Ísrael um ævir.

11 Nú, sonur mín, HARRIN veri við tær; og *hav* tú frama, og bygg hús HARRANS Guðs tíns, eins og hann hevur sagt um teg.

12 Bert HARRIN gevi tær vísdom og skil, og gevi tær álegg- ing viðvíkjandi Ísrael, at tú mást halda lóg HARRANS Guðs tíns.

13 Tá skalt tú *hava* fram-gongd, um tú gevurt gætur

eftir at uppfylla ásetingarnar og dómarnar sum HARRIN álegði Mósesi við viðvíkjandi Ísrael: ver sterkur, og við gott mót; ónskrast ekki, ella ver mótfallin.

14 Men sí, í míni kvøl havi eg fyrireikað til hús HARRANS hundrað túsund talentir av gulli, og túsund túsund talentir av silvuri; og av messing og jarni uttan vekt; tí tað er í yvirflóð: eisini timbur og stein havi eg fyrireikað; og tú kanst leggja afturat harat.

15 Harafturat eru verkamenn hjá tær í yvirflóð, høggarar og virkarar av steini og timbri, og alskyns hegnir menn til hvørt slag av arbeiði.

16 Á gullinum, silvurinum, og messinginum, og jarninum, er einkað tal. Reis teg tí, og ver í gongd, og HARRIN veri við tær.

17 ¶ Dávid skipaði eisini øllum Ísraels prinsum at hjálpa Sálomoni, syni sínum, og segði,

18 Er ekki HARRIN Guð tykkara við tykkum? og hevur hann *ikki* givið tykkum hvíld á hvørjari síðu? tí hann hevur givið landsins íbúgvar inn í mína hond; og landið er undirlagt frammi fyri HARRANUM, og frammi fyri fólkum hans.

19 Setið nú tykkara hjarta og tykkara sál til at søkja HARRAN Guð tykkara; reisist tí, og byggid halgidóm HARRANS Guðs, til tess at føra ørk sáttmála HARRANS, og hini heilagu reiðir Guðs, inn í húsið sum eigur at verða bygt navni HARRANS.

KAPITUL 23

SO tá ið Dávid var gamal og mettur av døgum, gjørdi hann Sálomon, son sín, til kong yvir Ísrael.

2 ¶ Og hann savnaði saman allar prinsar Ísraels, við prestunum og Levitunum.

3 Men Levitarnir vórðu taldir upp frá triati ára aldri og uppeftir: og teirra tal eftir teirra skullum, mann eftir mann, var triati og átta túsund.

4 Hvarav tjúgu og fyra túsund áttu at driva frameftir arbeiðið av HARRANS húsi; og seks túsund vóru yvirmenn og dómárar:

5 Harafturat vóru fyra túsund duravørðir; og fyra túsund prísaðu HARRANUM við ljóðförunum sum eg gjørdi, segði Dávid, at prísa harvið.

6 Og Dávid deildi teir í skiftir millum synir Levis, *nevniliga*, Gër'sjón, Kó'háth, og Mě-rár-í.

7 ¶ Av Gër'sjón-ít-unum vóru Lá'-á-dán, og Sjim'-é-í.

8 Synirnir hjá Lá'-á-dán-i; hin fremsti var Jé'-hí-él, og Zé'-thám, og Jó'-él, triggir.

9 Synirnir hjá Sjim'-é-í; Sjé-ló'-mth, og Há'-zí-él, og Hár'-an, triggir. Hesir vóru teir fremstu av fedrum Lá'-á-dán-s.

10 Og synirnir hjá Sjim'-é-í vóru Já'-háth, Zí'-ná, og Jé'-ús, og Bě'-rí-áh. Hesir fyra vóru synir Sjim'-é-í-s.

11 Og Já'-háth var hin fremsti, og Zí'-zäh hin annar; men Jé'-ús, og Bě'-rí-áh høvdu ikki mangar synir; tí vóru teir í einari *upprokning*, samsvarandi húsi fadirs *sins*.

12 ¶ Synirnir hjá Kó'-háth-i; Amram, Íz'-hár, Hě'-brón, og Úz'-zí-él, fyra.

13 Synirnir hjá Amrami; Aaron og Móses: og Aaron var atskildur, at hann skuldi halga hinar háheilagu lutir, hann og synir hans um ævir, at brenna roykilsí frammi fyri HARRANUM, at tæna fyri honum, og at væl-signa í hansara navni um ævir.

14 Men viðvíkjandi Guðs manninum Mósesi, so vórðu synir hansara nevndir til ættargrein Levis.

15 Synirnir hjá Mósesi *vóru* Gër'-sjóm, og Èl-í-é'-zër.

16 Av sonum Gër'-sjóm-s, Sjé'-bú-él *var* hin fremsti.

17 Og synirnir hjá Èl-í-é'-zër-í *vóru*, Rê-há-bí-áh hin fremsti. Og Èl-í-é'-zër hevði ongar aðrar synir; men synirnir hjá Rê-há-bí-áh *vóru* sera mangir.

18 Av sonum Ìz'-hár-s; Sjé'-ló'-míth hin fremsti.

19 Av sonum Hê'-brön-s; Jê'-rí-áh hin fyrsti, Á-már-jáh hin annar, Já-há'-zí-él hin triðji, og Jê'-kam'-é-ám hin fjórði.

20 Av sonum Úz'-zí-él-s; Mí'-çháh hin fyrsti, og Jê'-sí-áh hin annar.

21 ¶ Synirnir hjá Mê'-râr-í; Máh'-lí, og Mú'-sjí. Synirnir hjá Máh'-lí; Èl-é-á'-zâr, og Kisj.

22 Og Èl-é-á'-zâr doyði, og hevði ongar synir, men dótur: og teirra brøður, synir Kisj, tóku tær.

23 Synirnir hjá Mú'-sjí; Máh'-lí, og È'-dêr, og Jê'-rê-möth, triggir.

24 ¶ Hetta *vóru* synirnir hjá Leví eftir húsi fedra teirra; *enná* hinir fremstu av fedrunum, sum teir vórðu taldir eftir tali á nøvnum eftir skallum sínum, ið gjördu arbeiðið fyri tænastruna av HARRANS húsi, frá tjúgu ára aldri og uppeftir.

25 Tí Dávid segði, HARRIN Guð Ísraels hevur givið sínum fólki hvilu, at teir mega dvøljast í Jerusalem um ævir:

26 Og eisini Levitunum; teir skulu ikki bera tabernaklið *meira*, ella nøkur reiðir hjá tí til tænastru tess.

27 Tí eftir síðstu orðum Dávids *vórðu* Levitarnir upp-taldir frá tjúgu ára gomlum og omanfyri:

28 Tí at embætið hjá teimum *var* at varta um synir Aarons fyri tænastruna av HARRANS húsi, í forgörðunum, og í kómrunum,

og í skírganini av øllum heilagum lutum, og arbeiðið av tænastru Guðs húss;

29 Bæði til sýnisbreyðið, og til tað fina mjølið til matofring, og til tær ósúrugaðu køkurnar, og til tað sum *verður bakað* í pannuni, og til tað sum verður steikt, og til alskýns mát og stødd;

30 Og at standa hvønn morgun at takka og prisa HARRANUM, og somuleiðis um aftan;

31 Og at ofra øll brennislátur-offur at HARRANUM á sabbatunum, á nýmánumum, og á teimum ásettu hátíðunum, eftir tali, samsvarandi skipanini sum teimum *varð* boðin, áhaldandi frammi fyri HARRANUM:

32 Og at teir skuldu halda álegggingina av samkomutabernaklinum, og álegggingina av tí heilaga *plássinum*, og álegggingina hjá sonum Aarons, brøðrum sínum, í tænastru HARRANS húss.

KAPITUL 24

MEN *hetta eru* deildirnar hjá sonum Aarons. Synirnir hjá Aaroni; Nádab, og Á'-bí-hú, Èl-é-á'-zâr, og Íth'-á-mâr.

2 Men Nádab og Á'-bí-hú doyðu áðrenn faðir sín, og høvdu eingi børn: tí útintu Èl-é-á'-zâr og Íth'-á-mâr prestsembætið.

3 Og Dávid skifti teir *sundur*, bæði Zá'-dök av sonum Èl-é-á'-zâr-s, og Á'-hí'-mê-lêch av sonum Íth'-á-mâr-s, samsvarandi embætunum hjá teimum í teirra tænastru.

4 Og tað funnst fleiri fremstir menn av sonum Èl-é-á'-zâr-s enn av sonum Íth'-á-mâr-s; og *svá* vórðu teir deildir *sundur*. Millum synir Èl-é-á'-zâr-s *vóru* sekstan fremstir menn av húsi fedra *teirra*, og átta millum synir Íth'-á-mâr-s, samsvarandi húsi fedra *teirra*.

5 Svá vörðu teir deildir sundur eftir luti, eitt slag við öðrum; tí at stjórnarar halgisdómsins, og stjórnarar Guðs húss, vóru av sonum Èl-è-á-zár-s, og av sonum Ìth-ámár-s.

6 Og Sjem-ál-áh Nèth-á-nèel-s sonur, skrivarin, *ein* av Levitunum, skrivaði teir frammi fyri kongi, og prinsunum, og Zá-dök presti, og Á-hí-mè-lèch Á-bjá-thár-s syni, og frammi fyri teimum fremstu av fedrum prestanna og Levitanna: eitt høvuðs húski varð tikið til Èl-è-á-zár-s, og eitt tikið til Ìth-ámár-s.

7 Men hin fyrsti luturin kom fram til Jè-hóí-á-ríb-s, hin annar til Jè-dái-áh,

8 Hin triðji til Hár-ím-s, hin fjórði til Sè-ór-ím-s,

9 Hin fimti til Mál-chí-jáh, hin sætti til Mí-já-mín-s,

10 Hin sjeynði til Há-köz-ar, hin áttandi til Á-bí-jáh,

11 Hin níggjundi til Jè-sjú-á, hin tíggyndi til Sjèc-án-jáh,

12 Hin ellivti til È-lí-ásj-íb-s, hin tolvti til Jákims,

13 Hin trettandi til Hüp-páh, hin fjúrtandi til Jè-sjèb-è-áb-s,

14 Hin fimtandi til Bíl-gáh, hin sekstandi til Ìm-mèr-s,

15 Hin seytjandi til Hè-zír-s, hin átjandi til Áph-sès-ar,

16 Hin níttjandi til Pèt-á-hí-áh, hin tjúgundi til Jè-hèz-èk-èl-s,

17 Hin ein og tjúgundi til Já-chín-s, hin tvey og tjúgundi til Gám-úl-s,

18 Hin trý og tjúgundi til Dèl-ái-áh, hin fyra og tjúgundi til Má-á-zí-áh.

19 Hetta vóru skipingarnar av teimum í teirra tænavastu at koma inn í HARRANS hús, samsvarandi teirra háttarlagi, undir Aaróni, faðir sínum, eins og HARRIN Guð Ísraels hevði boðið honum.

20 ¶ Og restin av Levís sonum vóru hesir: Av sonum Amrams;

Sjú-bá-él: av sonum Sjú-bá-èl-s; Jèh-déi-áh.

21 Viðvíkjandi Rè-há-bí-áh: av sonum Rè-há-bí-áh, so var hin fyrsti Ìs-sji-áh.

22 Av Ìz-hár-ít-unum; Sjè-lómòth: av sonum Sjè-lómòth-s; Já-háth.

23 Og synir Hè-bròm-s; Jè-rí-áh hin fyrsti, Á-már-jáh hin annar, Já-há-zí-él hin triðji, Jè-kám-è-ám hin fjórði.

24 Av sonum Ùz-zí-èl-s; Mí-cháh: av sonum Mí-cháh; Sjá-mír.

25 Bróðir Mí-cháh var Ìs-sji-áh: av sonum Ìs-sji-áh; Zèch-ár-jáh.

26 Synirnir hjá Mè-rár-í vóru Máh-li og Mú-sji: synirnir hjá Já-á-zí-áh; Bè-nò.

27 ¶ Synirnir hjá Mè-rár-í av Já-á-zí-áh; Bè-nò, og Sjó-hám, og Zac-cúr, og Ìb-ri.

28 Av Máh-li kom Èl-è-á-zár, sum ongar synir hevði.

29 Viðvíkjandi Kisji: sonurin hjá Kisji var Jè-rah-mèel.

30 Eisini synirnir hjá Mú-sji; Máh-li, og È-dèr, og Jè-rí-mòth. Hetta vóru synirnir hjá Levitunum eftir húsi fedra teirra.

31 Hesir kastaðu somuleiðis lutir yvir av sínum brøðrum, sonum Aarons, í nærveru Dávids kongs, og Zá-döks-s, og Á-hí-mè-lèch-s, og hinna fremstu av fedrum prestanna og Levitanna, enntá høvuðs fedrarnir yvir av yngru brøðrum sínum.

KAPITUL 25

HARAFTURAT atskildu Dávid og høvuðsmenninir av herliðinum til tænavastu hjá sonum Á-sáph-s, og Hè-mán-s, og Jè-dú-tún-s, sum skuldu prophetera við hørpum, við psøltrum, og við glymskálum: og talið á verkamonnum samsvarandi teirra tænavastu var:

2 Av sonum Á-sáph-s; Zác-cúr, og Jóseph, og Nē-thán-jäh, og As-á-rē-läh, synirnir hjá Á-sáph-i undir hondum Á-sáph-s, sum propheteraðu samsvarandi skipanini hjá kongi.

3 Av Jē-dū-tūn-i; synirnir hjá Jē-dū-tūn-i; Gē-däl-jäh, og Zē-rī, og Jē-sjā-äh, Häs-äb-jäh, og Mät-tī-tī-äh, seks, undir hondum fadirs teirra Jē-dū-tūn-s, sum propheteraðu við hörpu, til tess at veita tökkir og at prisa HARRANUM.

4 Av Hē-män-i; synirnir hjá Hē-män-i; Bük-kī-äh, Mät-tän-jäh, Uz-zī-ēl, Sjē-bū-ēl, og Jē-rī-möth, Hā-nän-jäh, Hā-nā-nī, Ē-lī-ä-täh, Gid-däl-tī, og Rō-mäm-tī-ē-zēr, Jōsj-bē-käs-jäh, Mäl-ló-thī, Hó-thir, og Mā-hä-zī-öth:

5 Allir hesir vóru synir Hē-män-s, siggjara kongs í orðum Guðs, til at hevja hornið. Og Guð gav Hē-män-i fjúrtan synir og triggjar døtur.

6 Allir hesir vóru undir hondum fadirs teirra til sang í HARRANS húsi, við glymskálum, psøltrum, og hörpum, til tænavu Guðs húss, samsvarandi skipanini hjá kongi til Á-sáph-s, Jē-dū-tūn-s, og Hē-män-s.

7 So talið á teimum, við teirra brøðrum sum vóru undirvístir í sangum HARRANS, emtá allir sum vóru hegnigir, var tvey hundrað og fýrsinstjúgu og átta.

8 ¶ Og teir kastaðu lutir, vorður imóti vørði, eins væl hin líti sum hin mikli, lærarin sum hin lærdi.

9 Men hin fyrsti luturin kom fram fyri Á-sáph til Jósephs: hin annar til Gē-däl-jäh; sum, við sínum brøðrum og sonum, vóru tólv:

10 Hin triðji til Zác-cúr-s, hann, synir hansara, og brøður hansara, vóru tólv:

11 Hin fjórði til Īz-rī-s, hann,

og synir hansara, og brøður hansara, vóru tólv:

12 Hin fimti til Nē-thán-jäh, hann, synir hansara, og brøður hansara, vóru tólv:

13 Hin sætti til Bük-kī-äh, hann, synir hansara, og brøður hansara, vóru tólv:

14 Hin sjevdi til Jēs-ä-rē-läh, hann, synir hansara, og brøður hansara, vóru tólv:

15 Hin áttandi til Jē-sjā-äh, hann, synir hansara, og brøður hansara, vóru tólv:

16 Hin níggjundi til Mät-tän-jäh, hann, synir hansara, og brøður hansara, vóru tólv:

17 Hin tiggjundi til Sjīm-ē-is, hann, synir hansara, og brøður hansara, vóru tólv:

18 Hin ellivti til Ä-zá-rēel-s, hann, synir hansara, og brøður hansara, vóru tólv:

19 Hin tólvti til Häs-äb-jäh, hann, synir hansara, og brøður hansara, vóru tólv:

20 Hin trettandi til Sjú-bä-ēl-s, hann, synir hansara, og brøður hansara, vóru tólv:

21 Hin fjúrtandi til Mät-tī-tī-äh, hann, synir hansara, og brøður hansara, vóru tólv:

22 Hin fimtandi til Jē-rē-möth-s, hann, synir hansara, og brøður hansara, vóru tólv:

23 Hin sekstandi til Hā-nän-jäh, hann, synir hansara, og brøður hansara, vóru tólv:

24 Hin sevtjandi til Jōsj-bē-käs-jäh, hann, synir hansara, og brøður hansara, vóru tólv:

25 Hin átjandi til Hā-nā-nī-s, hann, synir hansara, og brøður hansara, vóru tólv:

26 Hin níttjandi til Mäl-ló-thī-s, hann, synir hansara, og brøður hansara, vóru tólv:

27 Hin tjúgundi til Ē-lī-ä-täh, hann, synir hansara, og brøður hansara, vóru tólv:

28 Hin ein og tjúgundi til

Hó'-thír-s, *hann*, synir hansara, og brøður hansara, *vóru* tólv:

29 Hin tvey og tjugundi til Gíd-dál-ti-s, *hann*, synir hansara, og brøður hansara, *vóru* tólv:

30 Hin trý og tjugundi til Má-há-zí-øth-s, *hann*, synir hansara, og brøður hansara, *vóru* tólv:

31 Hin fyra og tjugundi til Ró-mám-ti-ē-zēr-s, *hann*, synir hansara, og brøður hansara, *vóru* tólv.

KAPITUL 26

VÍÐVÍKJANDI deildunum hjá duravørðunum: Av Kór-hit'-unum *var* Mē-sjēl-ē-mí-áh Kór-ē sonur, av sonum Á-sāph-s.

2 Og synir Mē-sjēl-ē-mí-áh *vóru*, Zēch-ār-jáh hin fyrstifóddi, Jē-dí-á-ēl hin annar, Zē-bá-dí-áh hin triðji, Játh-ni-ēl hin fjórði,

3 E-lám hin fimti, Jē-hó-hā-nān hin sætti, E-li-ó-ē-nāi hin sjeyndi.

4 Harafturat *vóru* synir Ó-bēd-ē-dóm-s, Sjēm-āi-áh hin fyrstifóddi, Jē-hó-zā-bād hin annar, Jó-áh hin triðji, og Sá-cār hin fjórði, og Nēth-á-nēel hin fimti,

5 Am-mī-ēl hin sætti, Ís-sá-kār hin sjeyndi, Pē-úl-thāi hin áttandi: tí Guð vælsignaði hann.

6 Eisini til Sjēm-āi-áh, son hansara, vórðu synir fóddir, sum ríktu út ígjøgnum hús faðirs teirra: tí at teir *vóru* mektigir reystleikamenn.

7 Synirnir hjá Sjēm-āi-áh; Óth-ni, og Ré-phā-ēl, og Ó-bēd, E-l-zá-bād, hvørs brøður *vóru* sterkir menn, E-li-hū, og Sēm-a-chī-áh.

8 Allir hesir av sonum Ó-bēd-ē-dóm-s: teir og teirra synir og teirra brøður, førir menn til styrki til tænastruna, *vóru* trísins-tjúgu og tveir av Ó-bēd-ē-dóm-i.

9 Og Mē-sjēl-ē-mí-áh hevði synir og brøður, sterkar menn, átjan.

10 Eisini Hó'-sāh, av børnum Mē-rār'-i-s, hevði synir; Simri hin fremsti, (tí *hóast* hann ikki var hin fyrstifóddi, gjørdi faðir hansara hann tó *til* hin fremsta;)

11 Hil'-ki-áh hin annar, Tēb-ā-li-áh hin triðji, Zēch-ār-jáh hin fjórði: allir synir og brøður Hó'-sāh *vóru* trettan.

12 Millum hesar *vóru* deildirnar hjá duravørðunum, *enntá* millum fremstu menninar, og *høvdu* vaktir hvør ímóti øðrum, til at tæna í húsi HARRANS.

13 ¶ Og teir kastaðu lutir, eins væl hin litli sum hin mikli, samsvarandi húsi fedra sína, fyri hvørt portrið.

14 Og luturin eystureftir fell til Sjē-lē-mí-áh. Síðan fyri Zēch-ār-jáh, son hansara, ein vísan ráðgeva, kastaðu teir lutir; og hansara lutur kom út norður-eftir.

15 Til Ó-bēd-ē-dóm-s suður-eftir; og til synir hansara, hús Á-sūp-pim-s.

16 Til Sjúp-pim-s og Hó'-sāh *kom luturin fram* vestureftir, við porttrinum Sjál'-lē-kēth, við landavegin av niðanfaringini, vakt ímóti vakt.

17 Eystureftir *vóru* seks Levitar, norðureftir fyra um dagin, suðureftir fyra um dagin, og mótvegis Á-sūp-pim tveir og tveir.

18 Við Pār-bār vestureftir, fyra við landavegin, og tveir við Pār-bār.

19 Hetta *eru* deildirnar hjá duravørðunum millum synir Kór-ēs, og millum synir Mē-rār'-i-s.

20 ¶ Og av Levitunum *var* Á-hi-jáh yvir dýrgripunum av Guðs húsi, og yvir dýrgripunum av vígdu tingunum.

21 *Hvat* sonunum hjá Lá-ā-dān-i *viðvíkur*; sonunum hjá Gēr-sjōn-it'-anum Lá-ā-dān-i, fremstum fedrum, *enntá* hjá Lá-ā-dān-i Gēr-sjōn-it'-a, *vóru* Jē-hi-ē-li.

22 Synir Jē-hī-ē-lis; Zē-thām; og Jó-ēl, bróðir hansara; *sum vóru yvir dýrgripunum av húsi HARRANS.*

23 Um Amramitarar, og Íz-hār-it'-arnar, Hē-brōn-it'-arnar, og Úz-zī-ē-lit'-arnar:

24 Og Sjē'-bū-ēl Gēr'-sjōm-s sonur, Móse sonar, *var stjórnari av dýrgripunum.*

25 Og hansara bróður av Êl-i-ē-zēr-i; Rē-hā-bī-āh sonur hansara, og Jē-sjāi-āh sonur hansara, og Joram sonur hansara, og Zīch'-rī sonur hansara, og Sjē-ló'-mīth sonur hansara.

26 Hvør Sjē-ló'-mīth og hansara bróður *vóru yvir øllum dýrgripunum av vígdu tingunum, sum Dávid kongur, og fremstu fedrarnir, hövuðsmenninir yvir túsundum og hundradum, og hövuðsmenn herliðsins, hövdu vígt.*

27 Burtur úr fongunum, vunnir í bardögum, vígdu teir til at viðlíkahalda HARRANS hús.

28 Og alt sum Sámuel siggjari, og Saul Kisj sonur, og Abner Nērs sonur, og Jó-āb Zēr-ú-jūh sonur, hövdu vígt; og hvørsumhelst ið hevði vígt *ókkurt, tað var undir hendi Sjē-ló'-mīth-s, og bróðra hans.*

29 ¶ Um Íz-hār-it'-arnar, *so vóru Kē-nān'-jāh og hansara synir til útvortis gerningin yvir Ísrael, sum yvirmenn og dómárar.*

30 Og um Hē-brōn-it'-arnar, Hās-jāb'-jāh og bróður hansara, reystleikamenn, túsund og sjeý hundrad, *vóru yvirmenn teirra millum av Ísrael, hesumegin Jordan vestureftir í øllum gerningi HARRANS, og í tænnastu kongs.*

31 Hē-brōn-it'-anna millum *var Jē-rī-āh hin fremsti, ennúá Hē-brōn-it'-anna millum, samsvarandi ættum fedra hans. Í fjórutiunda ári av ríkján Dávids*

vórðu teir søktir eftir, og tað funnst teirra millum mektigir reystleikamenn í Já-zēr Gileads.

32 Og hansara bróður, reystleikamenn, *vóru tvey túsund og sjeý hundrad fremstir fedrar, sum Dávid kongur gjørði til stjórnarar yvir Reūbenitunum, Gáditunum, og hálvu ættargrein Mā-nās'-sēh, fyri hvørja sök sum hoyrði til Guðs, og mál hjá kongi.*

KAPITUL 27

NÚ, Ísraels børn eftir teirra tali, *tað vil siga,* teir fremstu fedrarnir og hövuðsmenninir av túsundum og hundradum, og teirra yvirmenn sum tæntu kongi í nøkrum máli hjá skiftinum, sum komu inn og fóru út mánað eftir mánað út ígjøgnum allar mánaðir ársins, av hvørjum skifti *vóru tjúgu og fyra túsund.*

2 Yvir fyrsta skifti fyri fyrsta mánað *var Já-sjō'-bē-ām Zab'-dī-ēl-s sonur; og í hansara skifti vóru tjúgu og fyra túsund.*

3 Av børnum Pē-rēz-ar *var hin fremsti av øllum hövuðsmönnum herliðsins fyri fyrsta mánað.*

4 Og yvir skiftinum av øðrum mánaði *var Dó'-dāi, ein Ā-hō-hit'-i, og av hansara skifti var Mik'-lōth eisini stjórnarin; í hansara skifti vóru somuleiðis tjúgu og fyra túsund.*

5 Triðji hövuðsmaður herliðsins fyri triðja mánað *var Bē-nāi-āh Jē-hōi'-ā-dā sonur, ein fremstur prestur; og í hansara skifti vóru tjúgu og fyra túsund.*

6 Hetta *er tann Bē-nāi-āh, sum var mektigur millum hinar triati, og yvir teimum triati; og í hansara skifti var Ām-mī'-zā-bād, sonur hansara.*

7 Hin fjórði *hövuðsmaðurin fyri fjórða mánað var Ās'-ā-hēl,*

bróðir Jó'áb-s, og Zē-bā-dí'áh, sonur hansara, eftir hann: og í hansara skifti *vóru* tjúgu og fyra túsund.

8 Hin fimti hövudsmaðurin fyri fimta mánað *var* Sjám'húth Íz-rā-hít'-i: og í hansara skifti *vóru* tjúgu og fyra túsund.

9 Hin sætti hövudsmaðurin fyri sætta mánað *var* Í-rā Ík'kēs-sonur Tē-kó-it'-i: og í hansara skifti *vóru* tjúgu og fyra túsund.

10 Hin sjeyndi hövudsmaðurin fyri sjeynnda mánað *var* Hē-lēz Pē-ló-nít'-i, av E'phrā-im-s börnum: og í hansara skifti *vóru* tjúgu og fyra túsund.

11 Hin áttandi hövudsmaðurin fyri áttanda mánað *var* Sib'bē-cāi Hū-sjā-thít'-i, av Zār-hít'-unum: og í hansara skifti *vóru* tjúgu og fyra túsund.

12 Hin níggjundi hövudsmaðurin fyri níggjunda mánað *var* Abī-ē-zēr An-ē-tó-thít'-i, av Benjamitunum: og í hansara skifti *vóru* tjúgu og fyra túsund.

13 Hin tiggjundi hövudsmaðurin fyri tiggjunda mánað *var* Má'hā-rāi Nē-tō-phā-tít'-i, av Zār-hít'-unum: og í hansara skifti *vóru* tjúgu og fyra túsund.

14 Hin ellivti hövudsmaðurin fyri ellivta mánað *var* Bē-nāi'áh Pi-rā-thón-it'-i, av E'phrā-im-s börnum: og í hansara skifti *vóru* tjúgu og fyra túsund.

15 Hin tólvti hövudsmaðurin fyri tólvta mánað *var* Hēl-dāi Nē-tō-phā-tít'-i, av Oth-ní-ēli: og í hansara skifti *vóru* tjúgu og fyra túsund.

16 ¶ Harafturat yvir ættargreinum Ísraels: stjórnarin av Reubenitunum *var* Él-ē-zēr Zich-ris-sonur: av Símeonitunum, Sjē-phāt-jāh Má'ā-kāh-sonur:

17 Av Levitunum, Hās-jāb-jāh Kē-mū-ēl-s-sonur: av Aaronitunum, Zā'dök:

18 Av Judah, E'lí-hū, *ēin* av

bróðrum Dávids: av Ís-sā-kār, Omri Michaels-sonur:

19 Av Zē-bū-lón, Ísj-māi'áh O-bā-dí'áh-sonur: av Nāph-tā-li, Jē-ri-mōth Az-ri-ēl-s-sonur:

20 Av E'phrā-im-s börnum, Hó-sjē-ā Az-ā-zí'áh-sonur: av hálvu ættargrein Mā-nās-sēh, Jó-ēl Pē-dāi'áh-sonur:

21 Av hálvu ættargrein Mā-nās-sēh í Gílead, Id-dō Zēch-ār-jāh-sonur: av Benjamin, Jā-ās-i-ēl Abners-sonur:

22 Av Dáni, Az-ā-rēel Jē-ró-hām-s-sonur. Hetta *vóru* prinsarnir av ættargreinum Ísraels.

23 ¶ Men Dávid tók ikki talið á teimum frá tjúgu ára gomlum og undir: tí at HARRIN hevði sagt at hann vildi økja um Ísrael líkt við himnanna stjørnur.

24 Jó'áb Zēr-ú-jūh-sonur byrjaði at telja upp, men hann fullfordi ikki, tí at tað fell vreiði fyri tað imóti Ísrael; eiheldur varð talið koyrt í frásøgn krýnikna Dávids kongs.

25 ¶ Og yvir dýrgripum kongs *var* Az-má-vēth Ad-i-ēl-s-sonur: og yvir goymsluhúsunum í akrunum, í staðunum, og í bygdunum, og í slottunum, *var* Jē-hó-nā-thān Uz-zí'áh-sonur:

26 Og yvir teimum ið gjördu akursins arbeiði til velting av lendinum, *var* E-z-rí Kē-lüb-s-sonur:

27 Og yvir vingørðunum *var* Sjím-ē-i Rā-mā-thít'-i: yvir grøðini av vingørðunum til vinkjallararnar *var* Zāb-dí Sjīph-mít'-i:

28 Og yvir olivintrøunum og morberjatrøunum, sum *vóru* í teimum lágu slættunum, *var* Bā'al-hā-nān Gē-dē-rít'-i: og yvir oljukjallarunum *var* Jó'ās-j:

29 Og yvir stórfæafylgjunum, sum beittust í Sjār-ōn, *var* Sjít-rá-i Sjār-ōn-it'-i: og yvir stórfæafylgjunum, sum *vóru* í dølunum, *var* Sjā-phāt Ad-lá-i-s-sonur:

30 Yvir kamelunum eisini var Ó-bil Ísj-má-él-it'-i: og yvir asnunum var Jéh-déi'-áh Mē-rō-nō-thít'-i:

31 Og yvir smáæfyllgjunum var Já-ziz Há-gē-rit'-i. Allir hesir voru stjórnararnir av figgjarevni-num sum var kong Dávids.

32 Eisini Jónathan, faðirbróðir Dávids, var ráðgevi, vismaður, og skrivari: og Jē'-hī-él Hāch-mó'-nīs sonur var hjá sonum kongs:

33 Og Á-hit'-ō-phēl var ráðgevi kongs: og Hú'-sjái Ár-chít'-i var lagsbróðir kongs:

34 Og eftir Á-hit'-ō-phēl var Jē-hói'-ā-dā Bē-nái'-áh sonur, og Á'-bjá-thár: og herovastin av heri kongs var Jó'-áb.

KAPITUL 28

OG Dávid savnaði allar prinsarnar av Ísrael saman, prinsarnar av ættargreinunum, og hövuðsmenninar av flokkunum sum tæntu fyrri kongi eftir skifti, og hövuðsmenninar yvir túsundunum, og hövuðsmenn yvir hundraðunum, og bústjórnarnar yvir øllum figgjarevni-num og ognini hjá kongi, og hjá sonum hansara, við yvirmonnunum, og við mektigu monnunum, og við øllum teimum reystu monnunum, til Jerusalem.

2 Tá stóð Dávid kongur upp á sínar føtur, og segði, Hoyrið meg, mínir brøður, og fólk mitt: *Hvat meg varðar, so hevði eg í mínum hjarta at byggja hvíldarhús til ørk sáttmála HARRANS, og til fótskammul Guðs várs, og hevði gjørt klárt til byggingina:*

3 Men Guð segði við meg, Tú skalt ikki byggja hús til mitt navn, tí at tú *hevurt verið* krígsmaður, og hevurt helt blóð.

4 Men HARRIN Guð Ísraels valdi meg frammi fyrri øllum húsi faðirs míns at vera kong yvir Ísrael um ævir: tí hann

hevur valt Judah *til at vera* stjórnaran; og av Judah húsi, húsi faðirs míns; og millum synir faðirs míns líkaði honum meg at gera *meg til* kong yvir øllum Ísrael:

5 Og av øllum mínum sonum, (tí at HARRIN hevur givið mær mangar synir,) hevur hann valt Sálomon, son mín, at sita á háseti kongadømis HARRANS yvir Ísrael.

6 Og hann segði við meg, Sálomon, sonur tín, hann skal byggja mitt hús og mínar forgarðar: tí at eg havi valt hann *at vera* sonur mín, og eg vil vera faðir hansara.

7 Harafturat vil eg grundfesta kongadømi hans um ævir, um hann verði støðugur at gera míni boð og mínar dómar, sum á hesum degi.

8 Tí *sigi eg* nú, í eygsjónini á øllum Ísrael – samkomu HARRANS, og í áhoyrn Guðs várs, haldið og søkið eftir øllum boðum HARRANS Guðs tykkara: at tit mega ognarhalda hetta góða land, og eftirlata *tað* í arv til tykkara børn eftir tykkum um ævir.

9 ¶ Og tú, Sálomon, sonur mín, kenn tú Guð faðirs tíns, og tænn honum við fullkomnum hjarta og við viljugum huga: tí at HARRIN rannsakar øll hjørtu, og skilur allar ímyndanir hugsananna: um tú søki hann, vil hann verða funnin av tær; men um tú yvirgevi hann, vil hann kasta teg av um ævir.

10 Ansa nú eftir; tí at HARRIN hevur valt teg til at byggja hús til halgidómin: ver sterkur, og ger *tað*.

11 ¶ Tá gav Dávid Sálomoni, syni sínum, mynstrið av forhøllini, og av hennara húsum, og av hennara dýrgripagoymslum, og av hennara ovaru kømrum, og av hennara innaru salum, og av plássi náðistólsins,

12 Og mynstrið av øllum sum hann hevði við andanum, av forgørðunum av HARRANS húsi, og av øllum kømrunum runt umkring, av dýrgripagoymslum Guðs húss, og av dýrgripagoymslunum av vígdu tingunum:

13 Eisini til skiftini hjá prestunum og Levitunum, og til alt arbeiðið av tænastríðum av húsi HARRANS, og til øll tænastríðini í HARRANS húsi.

14 *Hann gav* av gulli eftir vekt til *lutir* av gulli, til øll amboð av alskyns tænastríðum; *eisini silvur* til øll amboð av silvuri eftir vekt, til øll amboð av hvørjum slagi av tænastríðum:

15 Enntá vektina til ljósastakarnar av gulli, og til teirra lampur av gulli, eftir vekt til hvønn ljósastaka, og til lampurnar harav; og til ljósastakarnar av silvuri eftir vekt, *bæði* til ljósastakan, og *eisini* til lampurnar harav, samsvarandi brúkinum av hvørjum ljósastaka.

16 Og eftir vekt *gav hann* gull til sýnisbreyðsborðini, til hvørt borðið; og *somuleiðis* silvur til borðini av silvuri:

17 Eisini skírt gull til kjøtrókararnar, og bollarnar, og bikørini; og til gyltu kørini *gav hann gull* eftir vekt til hvørt karið; og *somuleiðis* silvur eftir vekt til hvørt kar av silvuri:

18 Og til roykilsisaltarið, edlað gull eftir vekt; og gull til mynstrið av vagni kær-ú-bím-anna, sum breiddu út *sinar veingir*, og dekkadu ørk sáttmála HARRANS.

19 Alt *hetta, segði Dávid*, fekk HARRIN meg at skilja í skrift við *sini* hond á mær, *enntá* øll verkini av hesum mynstri.

20 Og Dávid segði við Sálomon, son sín, Ver sterkur og við gott mót, og ger *tað*: óttast ikki, ella ver mótfallin: tí at HARRIN Guð, *enntá* mín Guð,

vil vera við tær; hann vil ikki bila tær, ella fara frá tær, inntil tú hevurt fullført alt arbeiðið til tænastríðum av HARRANS húsi.

21 Og sí, skiftini hjá prestunum og Levitunum, *enntá tey skulu vera við tær* til alla tænastríðum Guðs húss: og *tað skal vera* við tær til alskyns handverk hvør viljugur, hegnigur maður, til hvørt slag av tænastríðum: eisini prinsarnir og alt fólkið *vilja standa heilt tilreiðar* fyri boði tinum.

KAPITUL 29

HARAFTURAT segði Dávid kongur við alla samkomuna, Sálomon, sonur mín, hvønn aleina Guð hevur valt, *er enn* ungur og bleytur, og arbeiðið *er* mikið: tí slottið *er* ikki til mann, men til HARRANS Guðs.

2 Men eg havi fyrireikað við øllum mínum mátti til hús Guðs míns gullið til *lutir* at *verða gjørdar* av gulli, og silvurið til *lutir* av silvuri, og messingin til *lutir* av messingi, jarnið til *lutir* av jarni, og við til *lutir* av víði; ónyks steinar, og *steinar* at *verða settir*, skyggjandi steinar, og av ymsum litum, og alskyns dýrabærar steinar, og marmor steinar í yvirflóð.

3 Harafturat, av tí at eg havi sett mína yndan til hús Guðs míns, havi eg av mínum egna einstaka góða, av gulli og silvuri, *sum* eg havi givið til hús Guðs míns, út yvir alt sum eg havi fyrireikað fyri hitt heilaga hús,

4 *Enntá* trý túsund talentir av gulli, av gulli Ó-fir-s, og sjei túsund talentir av edlaðum silvuri, til at yvirklæða veggirnar av húsunum *við*:

5 Gullið til *lutir* av gulli, og silvurið til *lutir* av silvuri, og til alskyns arbeiði *at verða gjørt* við hondunum hjá list-

hondverkarum. Og hvør er *tá* villigur at víga sína tænastu henda dag at HARRANUM?

6 ¶ Tá ofraðu teir fremstu av fedrunum og prinsunum av Ísraels áttargreinum, og hövuðsmenninir av túsundum og av hundradum, við stjórnarunum av arbeiði kongs, villiga,

7 Og gövu til tænastu húsar Guðs av gulli fimm túsund talentir og tiggju túsund drakmur, og av silvuri tiggju túsund talentir, og av messingi átjan túsund talentir, og eitt hundrad túsund talentir av jarni.

8 Og teir, hjá hvørjum *dýrabærir* steinar funnust, gövu *teir* til dýrgripagoymsluna av HARRANS húsi, við hendi Jé-hi-él-s Gêrsjôn-ít-a.

9 Tá fegnaðist fólkíð, tí tey ofraðu villiga, tí við fullkomnum hjarta ofraðu tey villiga til HARRANS; og Dávid kongur fegnaðist eisini við miklari frøi.

10 ¶ Hvørsvegna Dávid vælsignaði HARRAN frammi fyri allari samkomuni; og Dávid segði, Vælsignaður *veri* tú, HARRI Guð Ísraels, faðirs okkara, um aldur og ævir.

11 Tín, O HARRI, *er* mikilleikin, og mátturin, og dýrdin, og sigurin, og hátignin: tí alt, *sum er* í himninum og á jørðini, *er títt*; títt *er* kongadømið, O HARRI, og tú ert upphevjaður sum hövd yvir øllum.

12 Bæði ríkdómar og heiður *koma frá tær*, og tú ríkir yvir øllum; og í tini hond *er* kraft og máttur; og í tini hond *tað er* at gera miklan; og at geva styrki at øllum.

13 Tí tøkum vær nú tær, Guð vár, og prisum dýrdsama navni tinum.

14 Men hvør *eri* eg, og hvat *er* fólk mítt, at vær skuldum verið førir fyri at ofrað so villiga

eftir hesum slag? tí at allir lutir *koma frá tær*, og av tinum egna hövum vær givið tær.

15 Tí vær *erum* fremmandir frammi fyri tær, og útisetar, eins og allir várir fedrar *vøru*: okkara dagar á fold *eru* eins og skuggi, og eingin *er* verðandi.

16 O HARRI Guð vár, øll henda goymsla, sum vær hövum fyrireikað til at byggja tær hús til heilaga navns tíns, *kemur* av tini hond, og *er* øll tin egna.

17 Eg veit eisini, Guð mín, at tú roynirt hjartað, og hevurt tokka í reiðiligleika. Hvat mær viðvíkur, í reiðiligleika hjarta míns havi eg villigani ofrað øll hesi ting; og nú havi eg sæð við frøi títt fólk, sum eru tilstaðar her, at ofra villiga til tín.

18 O HARRI Guð Abrahams, Ísaaks, og Ísraels, fedra vára, varðveit hetta um ævir í imyndanini av hugsanunum av hjarta fólks tíns, og fyrireika teirra hjarta til tín:

19 Og gev Sálomoni, syni mínum, eitt fullkomið hjarta, at halda tíni boð, tínar vitnisburðir, og tínar ásetingar, og at gera øll *hesi ting*, og at byggja slottið, *fyri* hvørt eg havi gjørt útvegan.

20 ¶ Og Dávid segði við alla samkomuna, Vælsignið nú HARRAN Guð tykkara. Og øll samkoman vælsignaði HARRAN Guð fedra sína, og boygdu niður síni høvur, og hávirdu HARRAN, og kong.

21 Og teir sláturofraðu sláturoffur at HARRANUM, og ofraðu brennioffur at HARRANUM, á morgindegnum eftir tann dagin, *emtá* túsund ungarvar, túsund veðrar, og túsund lomb, við teirra drykkofrum, og sláturofrum í ovurnøgð fyri alt Ísrael:

22 Og ótu og drukku frammi fyri HARRANUM á tí degi við miklari gleði. Og teir gjørdu

II. KRÝNIKUBÓK I

Ríkján og deyði Dávids

Sálon, son Dávids, *til* kong fyrri aðru ferð, og salvaðu HARRANUM *hann til at vera* hin fremsti landsstjórnin, og Zá-dök *til at vera* prest.

23 Tá settist Sálon á háseti HARRANS sum kongur ístaðin fyrri Dávid, faðir sín, og *hevði* frama; og alt Ísrael aktaði hann.

24 Og allir prinsarnir, og teir mektigu menninir, og somuleiðis allir synirnir hjá Dávid kongi, undirgövu seg Sálon kong.

25 Og HARRIN gjörði Sálon avbera stóran í eygsjónini á øllum Ísrael, og læt út á hann *slíka* kongliga hátign sum ikki hevði verið á nøkrum kongi áðrenn hann í Ísrael.

26 ¶ Svá ríkti Dávid Ísais sonur yvir øllum Ísrael.

27 Og tíðin, sum hann ríkti yvir Ísrael, *var* fyrati ár; sjeý ár ríkti hann í Hé-brón, og triati og trý ár ríkti hann í Jerusalem.

28 Og hann doyði í góðum gomlum aldri, mettur av døgum, ríkidønum, og heiðuri; og Sálon, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

29 Men gerningar Dávids kongs, fyrstir og síðtir, sí, teir eru skrivaðir í bók Sámuels siggjara, og í bók Náthans prophets, og í bók Gáds siggjara,

30 Við allari hansara ríkján og hansara makt, og tíðunum sum fóru yvir hann, og yvir Ísrael, og yvir øll kongadømir landanna.

SEINNA

KRÝNIKUBÓK.

KAPITUL I

OG Sálon Dávids sonur varð styrktur í kongadømi sínum, og HARRIN Guð hansara *var* við honum, og stórgjörði hann ovurhondsliga.

2 Tá talaði Sálon øllum Ísrael, til høvuðsmenninar hjá túsundum og hjá hundraðum, og til dómararnar, og til hvønn stjórna í øllum Ísrael, teir fremstu av fedrunum.

3 So Sálon, og øll samkoman við honum, fóru til tað høga plássid sum *var* í Gibeon; tí har var tabernakkul samkomu Guðs, sum Móses, tænarir HARRANS, hevði gjørt í oyðuni.

4 Men Guðs ork hevði Dávid ført upp frá Kir-játh-jé-á-rim til *plássid* sum Dávid hevði fyrireikað til hennara: tí hann hevði sligið upp tjald til hennara í Jerusalem.

5 Harafturat messing altarið, sum Béz-á-léel Ú-ris sonur Hürs sonar hevði gjørt, setti hann frammanfyri tabernakkul HARRANS: og Sálon og samkoman søktu innat tí.

6 Og Sálon fór upp hagar til messing altarið framfyri HARRAN, sum *var* við samkomu-tabernaklið, og ofraði túsund brennioffur á tí.

7 ¶ Í teirri nátt birtist Guð Sáloni, og segði við hann, Umbið hvat eg skal geva tær.

8 Og Sálon segði við Guð, Tú hevurt sýnt mikla miskunn at Dávidi, faðir mínum, og hevurt fingið meg at ráða í hansara stað.

9 O HARRI Guð, lat nú tína fyrjáltan at Dávidi, faðir mínum, verða grundfesta: tí at tú hevurt gjørt meg *til* kong yvir einum fólki *sum er líka sum* jarðarinnar dust í fjöldleika.

10 Gev mér nú vísdom og kunnleika, at eg má fara út og koma inn frammanfyri hesum fólki: tí hvør kann døma hetta fólk títt, *sum er so mikið*?

11 Og Guð segði til Sálomons, Av tí at hetta var í hjarta tínum, og tú ikki hevurt umbíðið ríki-dómir, eyð, ella heiður, ella lívið hjá tínum figgindum, eiheldur tá hevurt umbíðið langt liv; men hevurt umbíðið vísdom og kunnleika til tín sjálvs, at tú mást døma fólk mitt, yvir hvørjum eg havi gjørt teg *til kong*:

12 *Ti er vísdomur og kunnleiki veittur tær*; og eg vil geva tær ríkdómar, og eyð, og heiður; slíkt sum eingir av kongunum hava havt sum *hava verið* undan tær, eiheldur skal nakar eftir teg hava tilíkan.

13 ¶ Tá kom Sálomon frá *sini ferð* til tað høga plássíð, sum var í Gibeon, til Jerusalem, frá fyri framman samkomu-tabernaklið, og ríkti yvir Ísrael.

14 Og Sálomon savnaði vagnar og hestmenn: og hann hevði túsund og fyra hundrað vagnar, og tólv túsund hestmenn, sum hann staðsetti í vagnstaðunum, og hjá kongi í Jerusalem.

15 Og kongur gjørdi silvur og gull í Jerusalem *so ríkilígsamt* sum steinar, og sedrstrø gjørdi hann sum morberjatróini sum *eru* í dalinum í ríkilígleika.

16 Og Sálomon fekk hestar ferdar út úr Egyptalandi, og lín garn: keypmenninir hjá kongi fingi lín garnið til ein pris.

17 Og teir heintaðu upp, og førdu út úr Egyptalandi ein vagn fyri seks hundrað *sjé'klar* av silvuri, og ein hest fyri hundrað og fimmti: og soleiðis førdu teir út *hestar* til allar kongarnar av Hittitunum, og til kongarnar av Síriulandi, eftir háttum sínum.

KAPITUL 2

OG Sálomon ráddi av at byggja hús til navns HARRANS, og hús til kongadømi sítt.

2 Og Sálomon taldi út trísinstjúgu og tíggu túsund menn at bera byrður, og fýrsinstjúgu túsund at høgga í fjallinum, og trý túsund og seks hundrað at *hava umsjón yvir teimum*.

3 ¶ Og Sálomon sendi til Húrám-s, kongin av Týrus, sigandi, Sum tú fórt við Dávidi, faðir mínum, og sendirt honum sedrstrø til at byggja sær hús til at búgva hari, *enmtá soleiðis far við mær*.

4 Sí, eg byggi hús til navns HARRANS Guðs míns, til at víga tað til hansara, og til at brenna frammi fyri honum søtt roykilsí, og til tað framhaldandi sýnisbreyðið, og til brenniofrini morgun og kvøld, á sabbatunum, og á nýmánunum, og á hátíðarveitslum HARRANS Guðs várs. Hetta *er regluskipan* um ævir fyri Ísrael.

5 Og húsið, sum eg byggi, *er* mikið: tí at mikil *er* Guð okkara omanfyri allar gudar.

6 Men hvør *er* førur fyri at byggja honum hús, eftirsum at himinin og himin av himnum ikki kunnu rúma hann? hvør *eri* tá eg, at eg skuldi bygt honum hús, uttan bert til at brenna sláturoffur frammi fyri honum?

7 Send mér tí nú ein mann, hegnigur at virka í gulli, og í silvuri, og í messing, og í jarni, og í purpuri, og skarlaksreyðum, og bláum, og sum dugir kunnleika til at rista við hegnigum monnum sum *eru* hjá mær í Judah og í Jerusalem, hvørjar Dávid, faðir mín, skaffaði.

8 Send mér eisini sedrstrø, furutrø, og ál'gum trø, úr Lí'bá-nón: tí eg veit at tínr tænarar

II. KRÝNIKUBÓK 3

Boðskapur Sálomons til Hurams

duga kónleika at skera timbur í Lí-bá-nón; og sí, minir tænarar *skulu vera* við tænarum tínum,

9 Enntá til at fyrireika mæð timbur í yvirflóð: tí at húsið, sum eg eri um at byggja, *skal vera* undurfult stórt.

10 Og sí, eg vil geva tænarum tínum, høggarunum ið skera timbur, tjúgu túsund mál av slignari hveiti, og tjúgu túsund mál av byggi, og tjúgu túsund bāth av vini, og tjúgu túsund bāth av olju.

11 ¶ Tá svaraði Hū-rām, kongurinn av Týrus, í skrift, sum hann sendi til Sálomons, Av tí at HARRIN hevur elskað sitt fólk, hevur hann gjørt teg *til kong yvir teimum.*

12 Hū-rām segði harafturat, Vælsignaður veri HARRIN Guð Ísraels, sum gjørdi himin og jørð, sum givið hevur Dávidi kongi vísan son, yvirklæddan við hygni og skili, sum kundi byggja hús til HARRANS, og hús til kongadømi sítt.

13 Og nú havi eg sent hegnigan mann, yvirklæddan við skili, hjá Hū-rām-i, faðir mínum,

14 Sonurin hjá kvinnu av døtrum Dáns, og hansara faðir var maður úr Týrus, kónur at virka í gulli, og í silvuri, í messing, í jarni, í steini, og í timbri, í purpuri, í bláum, og í fínum líni, og í skarlaksreyðum; eisini at rista eithvørt háttarlag av risting, og til at finna útav hvørji upphugsan ið skal verða sett fyri hann, við tínum hegnigu monnum, og við hegnigu monnum Dávids, harra míns, faðir tíns.

15 So hveitina, og byggid, oljuna, og vinið, sum mín harri hevur talað um, *tað* sendi hann tí nú tænarum sínum:

16 Og vit vilja skera við' úr Lí-bá-nón, so nógv sum tær

skal tørva: og vit vilja koma við honum til tín í flakum eftir sjógvni til Joppu; og tú skalt føra hann niðan til Jerusalem.

17 ¶ Og Sálomon taldi upp allar teir fremmandu sum *vóru* í landi Ísraels, eftir uppteljingini sum Dávid, faðir hansara, hevði talt teir upp við; og teir funnust hundrað og fimmti túsund og trý túsund og seks hundrað.

18 Og hann setti trisinstjúgu og tiggju túsund av teimum *at vera* berarar av byrðum, og fyrsinstjúgu túsund *at vera* høggarar í fjallinum, og trý túsund og seks hundrað umsjónarmenn at seta fólkid til verks.

KAPITUL 3

TÁ byrjaði Sálomon at byggja HARRANS hús í Jerusalem á Mó-rí-áh fjalli, har HARRIN birtist Dávidi, faðir hansara, á tí staði sum Dávid hevði fyrireikað á treskigólvi Ór-nán-s Jé-bú-sít-a.

2 Og hann byrjaði at byggja í øðrum *degi* av øðrum mánaði, í fjórða ári av síni ríkjani.

3 ¶ Men hetta *eru tingini*, í hvørjum Sálomon varð leiðbeindur til byggingina av Guðs húsi. Longdin í alnum eftir fyrsta máti *var* trisinstjúgu alnir, og breiddin tjúgu alnir.

4 Og forhøllin, sum *var* frammanfyri *húsið*, longdin *á henni* *var* samsvarandi breiddini *á* húsinum, tjúgu alnir, og hæddin *var* hundrað og tjúgu: og hann yvirklæddi hana innan við skírum gulli.

5 Og tað miklara húsið tiljaði hann við furutræi, sum hann yvirklæddi við fínum gulli, og setti hará pálmatrø og ketur.

6 Og hann prýddi húsið við dýrabærum steinum til vakurleika; og gullið *var* gull úr Pár-vá-im.

7 Hann yvirklæddi eisini húsið, bummarnar, stólparnar, og veggir tess, og hurðar tess, við gulli; og risti kær-ú-bím'-ar á veggirnar.

8 Og hann gjörði hitt alra heilagasta húsið, longdin hvará *var* samsvarandi breiddini á húsinum, tjúgu alnir, og breiddin hará tjúgu alnir: og hann yvirklæddi tað við finum gulli, *sum rúgvæði upp* til seks hundrað talentir.

9 Og vektin á naglunum *var* fimmti sjé'-kl-ar av gulli. Og hann yvirklæddi ovaru kómrinu við gulli.

10 Og í tí alra heilagasta húsinum gjörði hann tveir kær-ú-bím'-ar av myndverki, og yvirklæddi teir við gulli.

11 ¶ Og veingirnir á kær-ú-bím'-unum *vóru* tjúgu alnir langir: ein vongur á tí *ēina kerubinum var* fimm alnir, og rakk til vegginn á húsinum; og hin vongurin *var somuleiðis* fimm alnir, og rakk til vongin á hinum kerubinum.

12 Og *ein* vongur á hinum kerubinum *var* fimm alnir, og rakk til vegginn á húsinum: og hin vongurin *var eisini* fimm alnir, og sameinaðist til vongin á hinum kerubinum.

13 Veingirnir á hesum kær-ú-bím'-unum breiddu seg fram tjúgu alnir; og teir stóðu á fótum sínum, og teirra andlit *vóru* inneftir.

14 ¶ Og hann gjörði forhangjð av bláum, og purpuri, og skarlaksreyðum, og finum líni, og virkaði kær-ú-bím'-ar hará.

15 Eisini gjörði hann frammanfyri húsið tvær súlur á triati og fimm alnir høgur; og súluhvøvðið, sum *var* á toppinum á hvørjum av teimum, *var* fimm alnir.

16 Og hann gjörði ketur, *sum* í oraklinum, og setti *tær* á hvøvdini á súlunum; og gjörði hundrað granateplir, og setti *tey* á keturnar.

17 Og hann reisti upp súlurnar frammanfyri templið, *ēina* til høguru handar, og *hina* til vinstru; og kallaði navnið á teirri til høguru handar Já'-chín, og navnið á teirri til vinstru Bó'-áz.

KAPITUL 4

HARAFTURAT gjörði hann altar av messing, tjúgu alnir longdin hará, og tjúgu alnir breiddin hará, og tiggju alnir hæddin hará.

2 ¶ Eisini gjörði hann bræddan sjógv á tiggju alnir frá trom til trom, rundur í kringferð, og fimm alnir hæddin hará; og ein linja á triati alnir kringför hann runt íkring.

3 Og undir honum *var* líksemir av oksum, sum kringfóru hann runt íkring: tiggju í eini alin, *sum* kringfóru sjógvin runt íkring. Tvær røðir av oksum *vórðu* stoyptar, tá ið hann varð stoyptur.

4 Hann stóð á tólv oksum, triggir litu ímóti norðri, og triggir litu ímóti vestri, og triggir litu ímóti suðri, og triggir litu ímóti eystri: og sjógvurin *varð settur* í erva uppá teir, og allir teirra aftaru partar *vóru* inneftir.

5 Og tjúkkin á honum *var* ein hondbreidd, og tromin á honum eins og verkið á tromini á einum bikari, við blómum av liljum; og hann tók ímóti og helt trý túsund báth.

6 ¶ Hann gjörði eisini tiggju tváttarker, og setti fimm til høguru handar, og fimm til vinstru, til at tváa í teimum: slik ting, sum teir ofraðu til brenniofrið, tváaðu teir í teimum; men sjógvurin *var* til prestarnar at tváa *sær* í.

7 Og hann gjörði tiggju ljósa-stakar av gulli samsvarandi teirra formi, og setti *teir* í templið,

II. KRÝNIKUBÓK 5

Útgerð tempulsins

fimm til høgru handar, og fimm til vinstru.

8 Hann gjørdi eisini tiggju borð, og setti *tey* í templið, fimm á høgru síðu, og fimm á vinstru. Og hann gjørdi hundrað kør av gulli.

9 ¶ Ennviðari gjørdi hann forgarðarnar hjá prestunum, og hin mikla forgarðin, og hurðar til forgarðin, og yvirklæddi hurðarnar av teimum við messing.

10 Og hann setti sjógvin á høgru síðu av eystur endanum, yvir ímóti suðri.

11 Og Hú-rám gjørdi pottarnar, og skuplurnar, og kørini. Og Hú-rám fullfærði verkið sum hann átti at gera fyri Sálomon kong til hús Guðs;

12 *Tað vil siga*, tær báðar súlurnar, og kúlurnar; og súluhövdini sum vóru á toppinum av teimum báðum súlunum; og tær báðar flættingarnar at dekkja tær báðar kúlurnar hjá súluhövdunum sum vóru á toppinum av súlunum;

13 Og fyra hundrað granateplir á tær báðar flættingarnar; tvær røðir av granateplum á hvørjari flætting, til at dekkja tær báðar kúlurnar hjá súluhövdunum sum vóru uppiá súlunum.

14 Hann gjørdi eisini undirstøður, og tváttarkør gjørdi hann uppá undirstøðurnar;

15 Ein sjógv, og tólv oksar undir honum.

16 Eisini grýturnar, og skuplurnar, og kjøtkrøkarnar, og øll reiðini hjá teimum, gjørdi Hú-rám, faðir hansara, til Sálomon kong til hús HARRANS av bjørtum messingi.

17 Í Jordanslættanum stoypti kongur *tey*, í leirlendinum ímillum Sük-kóth og Zér-ë-dá-táh.

18 Svá gjørdi Sálomon øll hesi reiðini í miklari yvirflód: tí at vektin á messinginum kundi ikki finnast útav.

19 ¶ Og Sálomon gjørdi øll reiðini sum *vóru til hús Guðs*; eisini tað gylta altarið; og borðini sum sýnisbreyðið *varð sett á*;

20 Harafturat ljósastakarnar við teirra lompum, at teir skuldu brenna eftir háttarlagnum frammanfyri oraklið, av skírum gulli;

21 Og blómurnar, og lampurnar, og *veiktengurnar, gjørdi hann av gulli, og tað fullkomnum gulli*;

22 Og ljósasaksarnar, og kørini, og sleivirnar, og eldpannurnar, av skírum gulli; og inngongdin av húsinum, tær innaru hurðarnar av tí fyri hitt alra heilagasta *plássið*, og hurðarnar av tempulhúsinum, *vóru av gulli*.

KAPITUL 5

SOLEIÐIS varð alt arbeiðið, sum Sálomon gjørdi til HARRANS hús, fullført; og Sálomon færði inn *øll* tingini sum Dávid, faðir hansara, hevði vígt; og silvurið, og gullið, og øll amboðini, setti hann millum dyrgripirnar av Guðs húsi.

2 ¶ Tá savnaði Sálomon saman teir elstu av Ísrael, og øll hövdini av ættargreinunum, teir fremstu av fedrum Ísraels barna, til Jerusalem, at føra niðan ørk sáttmála HARRANS úr staði Dávids, sum *er Zion*.

3 Hvørsvegna allir menninir av Ísrael flokkaðu seg til kongs í hátíðini sum *var* í sjeýnda mánaði.

4 Og allir teir elstu av Ísrael komu; og Levitarnir tóku upp ørkina.

5 Og teir førdi niðan ørkina, og samkomutabernaklið, og øll *tey* heilagu reiðini sum *vóru* í tabernaklinum, hesi førdi prestarnir og Levitarnir niðan.

6 Eisini Sálomon kongur, og øll samkoma Ísraels sum *vóru* flokkaðir at honum frammanfyri

ørkini, sláturofraðu seyð og oksar, sum ikki kundu teljast, ella roknast upp, fyri fjøldleika.

7 Og prestarnir førdu inn ørk sáttmála HARRANS til pláss hans, til oraklið av húsinum, inn í hitt alra heilagasta *pláss*ð, *enntá* undir veingir *kêr-û-bim'-anna*:

8 Tí *kêr-û-bim'-arnir* breiddu fram *sinar* veingir yvir pláss arkarinnar, og *kêr-û-bim'-arnir* dekkadu ørkina og stavirnar hará í erva.

9 Og teir drógu út stavir *arkarin*nar, at endarnir á stavunum sóust frá ørkini frammanfyri oraklið; men teir sóust ikki uttanfyri. Og har er hon at hesum degi.

10 *Tað var* einkið í ørkini, uttan tær báðar talvurnar sum Móses setti *hari* við *Hór'-eb*, tá ið HARRIN gjørdi *sáttmála* við Ísraels børn, tá ið teir komu út úr Egyptalandi.

11 ¶ Og tað bar á, tá ið prestarnir vóru komnir út úr heilaga *plássinum*: (tí at allir prestarnir, sum vóru tilstaðar, vóru halgaðir, og vartaðu ikki *tá* eftir skifti:

12 Eisini Levitarnir sum vóru sangararnir, allir av teimum av *Á-sáph-i*, av *Hê-mán-i*, av *Jê-dú-tún*, við sonum sínum og brøðrum sínum, sum vóru skryddir í hvítt lín, og høvdu glymskálir og psaltrar og hørpur, stóðu við eystur enda altarsins, og við teimum hundrad og tjúgu prestar, ljóðandi við lúðrum:)

13 Tað hendi *enntá*, sum lúðrablásararnir og sangararnir vóru sum eitt, til at gera eitt ljóð at hoyrast í at prisa og takka HARRANUM; og tá ið teir lyftu upp *sina* rødd við lúðrunum og glymskálunum og tónleiksljóðferunum, og prisaðu HARRANUM, og *søgdu*, Tí at góður *hann er*; tí hansara miskunn *varir* um ævir: at *tá* varð húsið fyllt við einum skýggi, *enntá* hús HARRANS;

14 So at prestarnir ikki fingi staðið til at tæna orsakað av skýnum: tí at dýrd HARRANS hevði fyllt Guðs hús.

KAPITUL 6

TÁ segði Sálomon, HARRIN hevur sagt at hann vildi búgva í tí tjúkka myrkrinum.

2 Men eg havi bygt bústaðarhús til tín, og eitt pláss til tína búgving um ævir.

3 Og kongur vendi sínum andliti, og vælsignaði alla samkomu Ísraels: og øll samkoma Ísraels stóð.

4 Og hann segði, Vælsignaður *veri* HARRIN Guð Ísraels, sum við sínum hondum hevur uppfyllt *tað* sum hann talaði við sínum munn til faðirs míns Dávids, sigandi,

5 Síðan tann dag sum eg fərði út fólk mitt út úr Egyptalandi, valdi eg ongan stað millum allar ættargreindir Ísraels at byggja hús í, at mitt navn mátti vera har; eiheldur valdi eg nakran mann til at vera stjórnari yvir fólkí mínum Ísrael:

6 Men eg havi valt Jerusalem, at mitt navn mátti vera har; og havi valt Dávid at vera yvir fólkí mínum Ísrael.

7 Men tað var í hjartanum hjá Dávidi, faðir mínum, at byggja hús til navns HARRANS Guðs Ísraels.

8 Men HARRIN segði til Dávids, faðirs míns, Eftirsum at tað var í tínum hjarta at byggja hús til navns míns, gjørdirt tú væl í at tað var í tínum hjarta:

9 Tó skalt tú ikki byggja húsið; men sonur tín, ið koma skal fram úr lendum tínum, hann skal byggja húsið til navns míns.

10 Tí hevur HARRIN útint sítt orð sum hann hevur talað: tí at eg eri risin upp í rúm Dávids, faðirs míns, og eri setstur á

II. KRÝNIKUBÓK 6

Bøn Sálomons við

hásæti Ísraels, eins og HARRIN fyrirjattaði, og havi bygt húsið til navns HARRANS Guðs Ísraels.

11 Og í tað havi eg sett orkina, í hvørji er sáttmáli HARRANS, sum hann gjørði við børn Ísraels.

12 ¶ Og hann stóð frammanfyri altar HARRANS í nærveruni av allari samkomu Ísraels, og breiddi fram sínar hendur:

13 Tí Sálomon hevði gjørt messing pall, fimm alnir langan, og fimm alnir breiðan, og triggjar alnir hogan, og hevði sett hann í miðjan forgarðin: og uppiá honum stóð hann, og neig niður á síni knø frammi fyri allari samkomu Ísraels, og breiddi fram sínar hendur móti himni,

14 Og segði, O HARRI Guð Ísraels, tað er eingin Guð líka sum tú í himninum, ella á jørðini; sum heldurt sáttmála, og *synirt* miskunn at tinum tænarum, sum ganga frammi fyri tær við øllum sínum hjørtum:

15 Tú sum hevurt hildið hjá tinum tænarum Dávidi, faðir mínum, tað sum tú hevurt fyrirjattað honum; og talaðirt við tinum munni, og hevurt uppfyldt tað við tíni hond, sum tað er henda dag.

16 O HARRI Guð Ísraels, halt tí nú hjá tinum tænarum Dávidi, faðir mínum, tað sum tú hevurt lovað honum, og sagt, Tað skal ikki svitast tær mann í míni eygsjón at sita uppiá hásæti Ísraels; tó so, at tíni børn gevi gætur eftir sínum vegi at ganga í míni lóg, eins og tú hevurt gingið frammi fyri mær.

17 So nú, O HARRI Guð Ísraels, lat titt orð verða sannað, hvørt tú hevurt talað tinum tænarum Dávidi.

18 Men vil Guð í sjálvari roynd og veru búgva hjá monnum á föld? sí, himin og himin himna kunnu ikki rúma tær; hvør mikið minni hetta hús sum eg havi bygt!

19 Hav tí fyrilit fyri bøn tænarara tíns, og fyri umbønning hans, O HARRI Guð mín, at lýða á rópið og bønina sum tín tænarari biður frammi fyri tær:

20 At tíni eygu mega vera opin yvir hetta hús dag og nátt, yvir plássíð sum tú hevurt sagt um, at tú vildirt seta titt navn har; at lýða á bønina sum tín tænarari biður mótt hesum plássí.

21 Lýð tí á umbønningar tænarara tíns, og fólks tíns Ísraels, sum teir skulu gera mótt hesum plássí: hoyri tú frá tinum bústaði, *emta* frá himni; og tá ið tú hoyrirt, tá fyrigev.

22 ¶ Um maður syndi ímóti næsta sínum, og ein eiður verði lagdur á hann at fáa hann at svørja, og eiðurin komi framfyri titt altar í hesum húsi;

23 Tá hoyri tú frá himni, og ger, og døm tinar tænarar, við at viðurgjalda tí vonda, við at endurgjalda hansara veg oman yvir hans egna høvd; og við at rættvísgera hin rættvísa, við at geva honum samsvarandi hansara rættvísi.

24 ¶ Og um titt fólk Ísrael verði sett til hins verra frammi fyri figgindanum, av tí at teir hava syndað ímótt tær; og skulu venda aftur og jatta titt navn, og biðja og gera umbønning frammi fyri tær í hesum húsi;

25 Tá hoyri tú frá himnunum, og fyrigev syndina hjá tinum fólk Ísrael, og før teir aftur til landið sum tú gavst teimum og teirra fedrum.

26 ¶ Tá ið himinin er lokaður fyri, og tað er einkið regn, tí at teir hava syndað ímótt tær; tó um teir biðji mótt hesum plássí, og játti titt navn, og vendi frá síni synd, tá ið tú nívirt teir;

27 Tá hoyri tú frá himni, og fyrigev synd tænarara tína, og fólks tíns Ísraels, tá ið tú hevurt

lært teir hin góða veg sum teir skuldu ganga í; og send regn yvir land títt, sum tú hevurt givið tínum fólki til arvs.

28 ¶ Um tað veri hallár í landinum, um tað veri drepsótt, um tað veri svartaroði, ella gulnan, ongsprettur, ella jarðvargar; um teirra figgindar kringseti teir í staðum lands teirra; hvørsumhelst plága, ella hvørsumhelst sjúka tað veri seg:

29 Tá hvør bøn ella hvør umbøn-ing sumhelst ið skal verða gjörd av nøkrum manni, ella av øllum tínum fólki Ísrael, tá ið hvør einstakur skal kenna sín egna trega og sín egna harm, og skal breiða fram sínar hendur í hesum húsi:

30 Tá hoyri tú frá himni – tínum bústaði, og fyrigev, og rinda hvørjum manni samsvarandi øllum vegum hans, hvørs hjarta tú kennir; (tí at bara tú kennir mannabarnanna hjørtu:)

31 At teir mega óttast teg, at ganga í tínum vegum, so leingi sum teir liva í landinum sum tú gavst okkara fedrum.

32 ¶ Harafturat viðvíkjandi tí fremmanda, sum ikki er av tínum fólki Ísrael, men er komin úr fjarløgðum landi fyri mikla navns tíns skuld, og tínar máttugu handar, og tíns útrætta arms; um teir komi og biðji í hesum húsi;

33 Tá hoyri tú frá himnunum, *enntá* frá tínum bústaði, og ger samsvarandi øllum sum tann fremmandi rópar til tín um; at øll jarðarinnar fólk mega kenna títt navn, og óttast teg, eins og títt fólk Ísrael *ger*, og mega vita at hetta hús, sum eg havi bygt, er kallað við navni tínum.

34 Um títt fólk fari út til kríggj imóti sínum figgindum eftir vegnum sum tú sendirt teir, og teir biðji til tín mót hesum staði sum tú hevurt valt, og húsinum sum eg havi bygt tínum navni;

35 Tá hoyri tú frá himnunum teirra bøn og teirra umbønning, og upphalt teirra sök.

36 Um teir syndi imót tær, (tí at *tað er* eingin maður sum ikki syndar,) og tú verði firtin við teir, og flýggi teir yvir frammi fyri *teirra* figgindum, og teir beri teir burt *til* fangar at landi langt burturi ella nær;

37 Tó *um* teir hugsi seg um í tí landi hvagar teir eru fórdir *til* fanga, og vendi og biðji til tín í landinum av sínum fanga-skapi, og siga, Vit hava syndað, vit hava gjørt óbeint, og hava farið vondliga fram;

38 Um teir vendi aftur til tín við øllum sínum hjarta og við allari síni sál í landinum av sínum fangaskapi, hvagar teir hava ført teir *til* fangar, og biðji mót sínum landi sum tú gavst teirra fedrum, og *mótvegis* staðinum sum tú hevurt valt, og *mótvegis* húsinum sum eg havi bygt tínum navni:

39 Tá hoyri tú frá himnunum, *enntá* frá tínum bústaði, teirra bøn og teirra umbønning, og upphalt teirra sök, og fyrigev tínum fólki sum hava syndað imót tær.

40 Guð mín, lat nú, eg bæni teg, tíni eygu vera opin, og *lat* tíni oyru *vera* gáin fyri bønini *sum er gjörd* í hesum pláss.

41 Reis *teg* tí nú, O HARRI Guð, inn í hvilustað títt, tú og orkin av tíni styrki: lat tínar prestar, O HARRI Guð, vera klæddar við frelsu, og lat tínar heilagu fegnast í góðsku.

42 O HARRI Guð, vend ikki burt andliti salvaða tíns: minst til miskunnir Davíds, tænarar tíns.

KAPITUL 7

MEN tá ið Sálomon hevði lokið við at biðja, kom eldurin niður av himni, og tærði upp brenniofrið og sláturofrini; og dýrd HARRANS fylti húsið.

II. KRÝNIKUBÓK 7

Templið fyllt við dýrd Harrans

2 Og prestarnir finga ekki farið inn í hús HARRANS, tí at dýrd HARRANS hevði fyllt hús HARRANS.

3 Og tá ið øll Ísraels børn sóu hvussu eldurin kom niður, og HARRANS dýrd uppiá húsinum, *tá* boygdu teir seg við sínum andlitum til jarðar á steinsetingina, og tilbóðu, og prísaðu HARRANUM, og *søgdu*, Tí at góður *hann er*; tí hansara miskunn *varir* um ævir.

4 ¶ Tá ofraðu kongur og alt fólk ið sláturoffur frammi fyri HARRANUM.

5 Og Sálomon kongur ofraði sláturoffur á tjúgu og tvey túsund oxar, og hundrað og tjúgu túsund seyðir: so kongur og alt fólk ið innvigaðu Guðs hús.

6 Og prestarnir vartaðu um síni embætir: eisini Levitarnir við tónleiksljóðførum hjá HARRANUM, sum Dávid kongur hevði gjørt til at prísa HARRANUM *við*, tí at hansara miskunn *varir* um ævir, tá ið Dávid prísaði við teirra tænastu; og prestarnir ljóðaðu lúðrar frammanfyri teimum, og alt Ísrael stóð.

7 Harafturat halgaði Sálomon miðjan forgarðin sum *var* frammanfyri hús HARRANS: tí at har ofraði hann brennioffur, og feittið av friðofrunum, tí at messing altarið, sum Sálomon hevði gjørt, var ikki fort fyri at taka imóti brenniofrunum, og matofrunum, og feittinum.

8 ¶ Á somu tíð helt Sálomon eisini hátíðina í sjeý dagar, og allur Ísrael við honum, ein sera mikil samkoma, frá inngongdini av Há-máth til Egyptalands á.

9 Og í áttanda degi gjørdu teir hátíðarsamkomu: tí at teir hildu vígsluna av altarinum í sjeý dagar, og hátíðina í sjeý dagar.

10 Og á try og tjúgunda

degi av sjeýnda mánaði sendi hann fólk ið avstað í teirra tjöld, glað og kát í hjarta fyri ta góðsku sum HARRIN hevði sýnt Dávidi, og fyri Sálomoni, og fyri Ísrael sínum fólk.

11 Svá fullfórði Sálomon hús HARRANS, og kongshúsið: og alt sum kom inn í hjarta Sálomons at gera í HARRANS húsi, og í sínum egna húsi, framdi hann framgongdarsamliga.

12 ¶ Og HARRIN birtist fyri Sálomoni um náttina, og segði við hann, Eg havi hoyrt tina bøn, og havi valt hetta stað til mín sjálvs til sláturoffurhús.

13 Um eg loki fyri himin, at tað verði einkið regn, ella um eg skipi ongsprettunum at eta upp landið, ella um eg sendi drepsótt millum fólk mitt;

14 Um mitt fólk, sum eru kallað við navni mínum, *tá* fara at eyðmýkja seg, og biðja, og sækja mitt andlit, og venda frá sínum vondu vegum; tá vil eg hoyra frá himni, og vil fyrigeva teirra synd, og vil gróða teirra land.

15 Nú skulu eygu míni vera opin, og oyru míni gáin fyri bønini *sum verður gjørd* á hesum staði.

16 Tí at nú havi eg valt og halgað hetta hús, at mitt navn má vera har um ævir: og míni eygu og mitt hjarta skulu vera har viðvarandi.

17 Og hvat tær viðvíkur, um tú vilt ganga frammi fyri mær, eins og Dávid, faðir tín, gekk, og gera samsvarandi øllum sum eg havi boðið tær, og fert at gáa eftir mínum ásetingum og mínum dómum;

18 Tá vil eg grundfesta háseti kongadómis tíns, samsvarandi sum eg havi sáttmálast við Dávid, faðir tín, og sagt, Tað skal ikki svitast tær ein mann at vera stjórnari í Ísrael.

19 Men um tit vendi burt, og yvirgevi minar ásetingar og míni boð, sum eg havi sett frammanfyri tykkum, og fara og tæna øðrum gudum, og tilbiðja teir;

20 Tá vil eg slíta teir upp við røturnar úr mínum landi sum eg havi givið teimum; og hetta hús, sum eg havi halgað navni mínum, vil eg kasta út úr míni eygsjón, og vil fáa tað *at vera* eitt orðtak og eitt speiorð millum allar tjóðir.

21 Og hetta hús, sum er høgt, skal vera ein øtan fyri hvørjum tí sum fer framvið tí; so at hann fer *at* siga, Hví hevur HARRIN gjørt soleiðis við hetta land, og við hetta hús?

22 Og tað verður svarað, Av tí at teir yvirgóvu HARRAN Guð fedra sína, sum førði teir út úr Egyptalandi, og tóku fatur í aðrar gudar, og tilbóðu teir, og tæntu teimum: tí hevur hann ført alt hetta illa yvir teir.

KAPITUL 8

OG tað bar á við endan á tjúgu árum, í hvørjum Sálomon hevði bygt HARRANS hús, og sitt egna hús,

2 At staðirnir sum Hú-rám hevði endurbøtt til Sálomons, teir bygdi Sálomon, og völdi Ísraels børnum at dvøljast har.

3 Og Sálomon fór til Há-máth-zó-báh, og hevði yvirvág ímóti tí.

4 Og hann bygdi Tád-mór í oyðuni, og allar goymslustaðirnar, sum hann bygdi í Há-máth.

5 Hann bygdi eisini Bèth-hór-ón tað ovara, og Bèth-hór-ón tað niðara, girdar staðir, við múrum, portrum, og sláum;

6 Og Bá-á-láth, og allar goymslustaðirnar sum Sálomon hevði, og allar vagnstaðirnar, og staðirnar hjá hestmonnum, og alt sum Sálomon tráaði at

byggja í Jerusalem, og í Lí-bā-nōn, og út ígjøgnum alt land harradømis síns.

7 ¶ *Hvat viðvikur* øllum fólkinum *íð vóru* eftir av Hittitunum, og Amoritunum, og Pè-riz-zít-unum, og Hi-vít-unum, og Jè-bù-sít-unum, sum ikki *vóru* av Ísrael,

8 *Men* av børnum teirra sum *vóru* eftirverandi eftir teir í landinum, hvørjar Ísraels børn ikki upptærdu, teir fekk Sálomon at gjalda ikast at hesum degi.

9 Men av Ísraels børnum gjørdi Sálomon ongar tænarar til arbeiði sítt; men teir *vóru* krígmenn, og fremstir av høvudsmonnum hans, og høvudsmenn av vagnum hans og hestmonnum.

10 Og hesir *vóru* teir fremstu av yvirmonnum Sálomon kongs, *enmtá* tvey hundred og fimmti, sum bóru stjórn yvir fólkinum.

11 ¶ Og Sálomon førði niðan dóttur Pharaohs úr staði Dávids at húsinum sum hann hevði bygt til hennara: tí hann segði, Kona mín skal ikki búgva í húsi Dávids kongs av Ísrael, tí at *plássini eru* heilag, hvarat ørk HARRANS hevur komið.

12 ¶ Tá ofraði Sálomon brennioffur at HARRANUM á HARRANS altari, sum hann hevði bygt frammanfyri forhøllina,

13 Enntá eftir ávisum satsi hvønn dag, og ofraði samsvarandi boði Mósesar, á sabbatunum, og á nýmánumum, og á hátíðarveitslunum, triggjar ferðir í árinum, *enmtá* í hátíð ósúrگاðs breyðs, og í vikahátíðini, og í tabernaklahátíðini.

14 ¶ Og hann fyriskipaði, samsvarandi skipan Dávids, fadirs síns, skiftini hjá prestunum til teirra tænaðu, og Levitarar til teirra ásetingar, at prisa og tæna frammi fyri prestunum, sum skyldan hjá hvørjum degi kravdi: eisini duravørðirnar eftir

II. KRÝNIKUBÓK 9

Vitjan drotningarinnar av Sjeba

teirra skiftum við hvört portrið: tí soleiðis hevði Guðs maðurin Dávid boðið.

15 Og teir viku ikki frá boði kongs til prestarnar og Levitar-nar viðvíkjandi nökrum máli, ella viðvíkjandi dýrgripunum.

16 Men alt verk Sálomons var tilbúgið til dagin av grundlegg-ing HARRANS húss, og inntil tað var fullført. So HARRANS hús varð fullkomingjört.

17 ¶ Tá fór Sálomon til E'-zi-ón-ge'-bær, og til E'-lóth, við sjóvarbreddan í E'-dóm-s landi.

18 Og Hú-rám sendi honum við hondum tænarar sína skip, og tænarar sum høvdu sjókunn-leika; og teir fóru við tænarum Sálomons til O'-fir, og tóku haðani fyra hundrað og fimmti talentir av gulli, og førdu tær til Sálomon kongs.

KAPITUL 9

OG tá ið drotningin av Sje'-bá hoyrði um navngiti Sálomons, kom hon at royna Sálomon við torførum spurningum í Jerusalem, við sera miklum samlagi, og kamelum ið bóru kryddurtir, og gull í ovurnøgð, og dýrabærar steinar: og tá ið hon var komin til Sálomons, samtalaði hon við hann um alt sum var í sínum hjarta.

2 Og Sálomon segði henni allar hennara spurningar: og tað var einkið fjalt fyri Sálomoni sum hann ikki segði henni.

3 Og tá ið drotningin av Sje'-bá hevði sæð visdóm Sálomons, og húsíð sum hann hevði bygt,

4 Og mat borðs hansara, og sitingina hjá hansara tænarum, og vartingina hjá hansara hjálpar-fólkum, og teirra skart; hansara bikarberar eisini, og teirra skart; og hans uppgongd sum hann fór niðan í hús HARRANS eftir; tá var ikki meira andi í henni.

5 Og hon segði við kong, *Tað var eitt satt ummæli sum eg hoyrði í mínum egna landi um tinar gerningar, og um tín visdóm:*

6 Men eg trúði ikki orðum teirra, inntil eg kom, og míni eygu høvdu sæð tað: og sí, tann ěina helvtin av mikilleika-num av tínum visdómi var ikki søgd mær: *tí at tú bert av tí navngiti sum eg hoyrði.*

7 Sælir eru menn tínir, og sælir eru hesir tænarar tínir, sum standa støðugt frammi fyri tær, og hoyra tín visdóm.

8 Vælsignaður veri HARRIN tín Guð, sum fragdaðist í tær at seta teg á sitt hásæti, *at vera kongur fyri HARRAN tín Guð:* av tí at tín Guð elskaði Ísrael, til at grundfesta teir um ævir, tí gjørdi hann teg *til* kong yvir teimum, at inna dóm og rættlæti.

9 Og hon gav kongi hundrað og tjúgu talentir av gulli, og av kryddurtum mikla yvirflóð, og dýrabærar steinar: eiheldur var tað nokur slík kryddurt eins og drotningin av Sje'-bá gav Sálomon kongi.

10 Og eisini tænararnir hjá Hú-rám-i, og tænararnir hjá Sálomoni, sum førdu gull frá O'-fir, førdu ál-gúm trø og dýrabærar steinar.

11 Og kongur gjørdi av ál-gúm trøunum gongupallar til HARRANS hús, og til slott kongs, og hørpur og psaltrar til sangarar: og tað sóust eingi slík áður í Judah landi.

12 Og Sálomon kongur gav til drotningina av Sje'-bá alla hennara trá, hvatsumhelst hon umbað, umframt tað sum hon hevði ført kongi. So hon vendi, og fór avstað til egna land sítt, hon og hennara tænarar.

13 ¶ Men vektin á gulli, sum kom til Sálomons í ěinum ári,

var seks hundrað og trísinstjúgu og seks talentir av gulli;

14 Umframt *tað sum* prutti-sølumenn og handilsmenn færdu. Og allir kongarnir av Arábiu og landsstjórar landsins færdu gull og silvur til Sálomons.

15 ¶ Og Sálomon kongur gjørði tvey hundrað smáskildir av slignum gulli: seks hundrað *sjé'-kl-ar* av slignum gulli fóru til ein smáskjøldur.

16 Og trý hundrað skildir gjørði hann av slignum gulli: trý hundrað *sjé'-kl-ar* av gulli fóru til ein skjöldur. Og kongur setti teir í hús Lí'-bá-nón-s skógar.

17 Harafturat gjørði kongur eina mikla trónu av filabeini, og yvirklæddi hana við skírum gulli.

18 Og *tað vóru* seks trin til trónuna, við einum skamli av gulli, *sum vóru* fest til trónuna, og stúttur hvørjumegin við sitiplassið, og tvær leyvur stóðu við stútturnar:

19 Og tólv leyvur stóðu einumegin og hinumegin á einum seks trinunum. Tað varð ikki tilíik gjörd í nøkrum kongadømi.

20 ¶ Og øll drekkireiðini hjá Sálomon kongi *vóru av* gulli, og øll reiðini av húsi Lí'-bá-nón-s skógar *vóru av* skírum gulli: eingi *vóru av* silvuri; tað varð *ikki* roknað *sum* nakað á døgum Sálomons.

21 Tí at skip kongsins fóru til Tarsjsj við tænarum Hú'-rám-s: einaferð hvørji trý ár komu Tarsjsj skipini og færdu gull, og silvur, filabein, og apur, og páfluglar.

22 Og Sálomon kongur fór framum allar kongar jarðarinnar í ríkdómum og vísdómi.

23 ¶ Og allir jarðarinnar kongar søktu nærveru Sálomons, at hoyra hansara vísdóm, sum Guð hevði lagt í hansara hjarta.

24 Og teir færdu hvør maður sína gávu, reidir av silvuri, og

reidir av gulli, og klædnað, brynju, og kryddurtir, hestar, og múldjór, ein sats ár um ár.

25 ¶ Og Sálomon hevði fyra túsund stallar til hestar og vagnar, og tólv túsund hestmenn; sum hann fekk til høldar í vagnborgunum, og hjá kongi í Jerusalem.

26 ¶ Og hann ríkti yvir øllum kongunum frá ánni alt at landi Philistanna, og til landamark Egyptalands.

27 Og kongur gjørði silvur í Jerusalem sum steinar, og sedristrø gjørði hann sum morberjatróini sum *eru* í lágu slættunum í yvirflóð.

28 Og teir færdu Sálomoni hestar úr Egyptalandi, og úr øllum londum.

29 ¶ Men restin av gerningum Sálomons, fyrstir og síðstir, *eru* teir ikki skrivaðir í bók Náthan prophets, og í prophetiinum hjá Á-hí-jáh Sjí-ló-nít'-a, og í sjónunum hjá Íd'-dø siggjara ímóti Jé-ró'-bø-ám Né'-bát-s syni?

30 Og Sálomon ríkti í Jerusalem yvir øllum Ísrael í fyra ári.

31 Og Sálomon svav hjá fedrum sínum, og hann varð jarðaður í staði Dávids, fadirs síns: og Rē-hó'-bø-ám, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

KAPITUL 10

OG Rē-hó'-bø-ám fór til Sjé'-chēm: tí til Sjé'-chēm vóru allur Ísrael komnir at gera hann til kong.

2 Og tað bar á, tá ið Jé-ró'-bø-ám Né'-bát-s sonur, sum *var* í Egyptalandi, hvagar hann hevði flýggjað frá nærveru Sálomon kongs, hoyrði *tað*, at Jé-ró'-bø-ám kom aftur úr Egyptalandi.

3 Og teir sendu og rópaðu hann. So Jé-ró'-bø-ám og allur Ísrael komu og talaðu til Rē-hó'-bø-ám-s, og søgdu,

II. KRÝNIKUBÓK 11

Frástoyting hinna tiggju ætta

4 Tín faðir gjörði ok okkara herviligt: lætti tú nú tí eitthvørt *um* herviligu trælkan faðirs tíns, og hansara tunga ok sum hann koyrði á okkum, og vit vilja tæna tær.

5 Og hann segði við teir, Komið aftur til mín eftir triggjar dagar. Og fólkið fór avstað.

6 ¶ Og Rē-hó'-bō-ām kongur ráðfördist við gomlu menninar sum høvdu staðið frammi fyri Sálomoni, faðir sinum, meðan hann enn livdi, og segði, Hvat ráð geva tit *mær* at bera aftur svar til hetta fólk?

7 Og teir talaðu við hann, og søgdu, Um tú veri blíður við hetta fólk, og toknist teim, og tali góð orð til teirra, *so* vilja teir vera tínir tænarar um ævir.

8 Men hann yvirgav ráðið sum gomlu menninir góvu honum, og ráðfördist við ungu menninar sum vóru aldir upp við honum, sum stóðu frammi fyri honum.

9 Og hann segði við teir, Hvørja tilráðing geva tit at vit mega bera aftur svar til hetta fólk, sum hava talað til mín, og sagt, Lætt eitthvørt *um* okið sum faðir tín koyrði á okkum?

10 Og teir ungu menninir, sum vóru aldir upp við honum, talaðu við hann, og søgdu, Svá skalt tú svara fólkinum sum talaðu við teg, og søgdu, Tín faðir gjörði ok okkara tungt, men geri tú *tað* eitthvørt lættari hjá okkum; svá skalt tú siga við teir, Mín litli *finger* skal vera tjykkri enn lendar faðirs míns.

11 Tí hvar ið mín faðir koyrði tungt ok á tykkum, vil eg leggja meira til ok tykkara: mín faðir tyktaði tykkum við koyrlum, men eg *vil tykta tykk-* *um* við sporðdrekum.

12 So Jē-ró'-bō-ām og alt fólkið komu til Rē-hó'-bō-ám-s á triðja

degi, eins og kongur beyð, og segði, Komið aftur til mín á triðja degi.

13 Og kongur svaraði teimum knortlasligani; og Rē-hó'-bō-ām kongur yvirgav ráðið hjá gomlu monnunum,

14 Og svaraði teimum eftir tilráðingini hjá ungu monnunum, og segði, Mín faðir gjörði ok tykkara tungt, men eg vil leggja aftrat harat: mín faðir tyktaði tykkum við koyrlum, men eg *vil tykta tykkum* við sporðdrekum.

15 So kongur lýddi ikki á fólkið: tí søkin var av Guði, at HARRIN mátti útinna sítt orð, hvørt hann talaði við hendi Á-hī-jáh Sji-ló-nít'-a til Jē-ró'-bō-ám-s Nē-bāt-s sonar.

16 ¶ Og tá ið alt Ísrael *sá* at kongur vildi ikki lýða á teir, svaraði fólkið kongi, og segði, Hvønn skamt hava vit í Dávidi? og *vit hava* ongan arv í syni Ísai-s: hvor maður til tykkara tjöld, O Ísrael: og nú, Dávid, siggj til egna hús titt. So alt Ísrael fór til síni tjöld.

17 Men *hvat víðvikur* teimum Ísraels børnum sum dvaldust í Judah staðum, *so* ríkti Rē-hó'-bō-ām yvir teimum.

18 Tá sendi Rē-hó'-bō-ām kongur Há'-dōr-ām, sum *var* yvir íkastinum; og Ísraels børn steinaðu hann við steinum, at hann doyði. Men Rē-hó'-bō-ām kongur gjörði skjótt *av* at koma sær upp til vagn *sin*, at flýggja til Jerusalem.

19 Og Ísrael gjörði uppreist ímóti húsi Dávids at hesum degi.

KAPITUL 11

OG tá ið Rē-hó'-bō-ām var komin til Jerusalem, savnaði hann av húsi Judah og Benjamins hundrað og fyrsinstjúgu túsund útvaldar *menn*, sum vóru krígmenn, at berjast ímóti Ísrael, at hann mátti føra kongadømið aftur til Rē-hó'-bō-ám-s.

2 Men HARRANS orð kom til Sjẽm-ai'-áh, Guðs manninn, sigandi,

3 Tala Rẽ-hó'-bõ-ãm-i Sálomons syni, Judah kongi, og til alt Israel í Judah og Benjamin, og sig,

4 Svá sigur HARRIN, Tit skulu ekki fara upp, ella berjast ímóti tykkara brøðrum: vendið aftur hvor maður til hús sitt: tí at hetta er gjørt av mær. Og teir lýddu HARRANS orðum, og vendu aftur frá at fara ímóti Jẽ-ró'-bõ-ãm-i.

5 ¶ Og Rẽ-hó'-bõ-ãm búði í Jerusalem, og bygdi staðir til verju í Judah.

6 Hann bygdi enntá Beth-lehem, og E'-tãm, og Tẽ'-kõ-ã,

7 Og Bẽth'-zür, og Sjó'-cõ, og Adullam,

8 Og Gáth, og Mã-rẽ'-sjáh, og Ziph,

9 Og Ád-õ-rá'-im, og Lá'-chisj, og Á-zẽ'-káh,

10 Og Zór'-áh, og Ai'-jã-lõn, og Hẽ'-brõn, sum eru í Judah og í Benjamin, girdir staðir.

11 Og hann víggirdi her-virkini, og setti høvuðsmenn í tey, og goymslu av vistum, og av olju og vini.

12 Og í hvønn einstakan stað setti hann skildir og spjót, og gjörði teir avbera sterkar, og hevði Judah og Benjamin á sini síðu.

13 ¶ Og prestarnir og Levitarnir, sum vóru í øllum Ísrael, leitaðu til hansara úr øllum sínum breddum.

14 Tí at Levitarnir eftirlótu sínar forstaðir og sína ogn, og komu til Judah og Jerusalem: tí Jẽ-ró'-bõ-ãm og hansara synir høvdu sett teir frá frá at útinna prestsembætið at HARRANUM:

15 Og hann innsetti sær prestar til tey høgu støðini, og til djevlarnar, og til kálvarnar sum hann hevði gjørt.

16 Og eftir teimum komu, úr øllum Ísraels ættargreinum, slíkir sum settu síni hjørtu til at søkja HARRAN Guð Ísraels, til Jerusalem, at sláturofra at HARRANUM Guði fedra sína.

17 So teir styrktu kongadømi Judah, og gjördu Rẽ-hó'-bõ-ãm Sálomons son sterkan, í trý ár: í trý ár gingu teir í vegi Dávids og Sálomons.

18 ¶ Og Rẽ-hó'-bõ-ãm tók sær Mã'-hã-lãth, dóttur Jẽ'-ri-mõth-s Dávids sonar til konu; og Á'-bĩ-hãil dóttur E'-li-ãb-s Ísai-s sonar;

19 Sum fõddu honum børn; Jẽ'-ús-j, og Sjã-mãr'-jãh, og Zã'-hãm.

20 Og eftir hana tók hann Mã'-ã-kũh Ab'-sã-lõm-s dóttur; sum bar honum Á'-bĩ-jãh, og At'-tã-i, og Zi'-zã, og Sjẽ-lõ'-mith.

21 Og Rẽ-hó'-bõ-ãm elskaði Mã'-ã-kũh Ab'-sã-lõm-s dóttur uppum allar sínar konur og sínar medkonur: (tí hann tók átjan konur, og trisinstjúgu medkonur; og gat tjúgu og átta synir, og trisinstjúgu dötur.)

22 Og Rẽ-hó'-bõ-ãm gjörði Á'-bĩ-jãh, son Mã'-ã-kũh, til hin fremsta, at vera stjórnara millum sínar brøður: tí hann hugsaði at gera hann til kong.

23 Og hann handlaði vísliga, og breiddi út av øllum sínum børnum út ígjøgnum øll lands-umráðini av Judah og Benjamin, at hvørjum girdum staði: og hann gav teimum vistir í yvirflóð. Og hann tráaði mong vív.

KAPITUL 12

OG tað bar á, tá ið Rẽ-hó'-bõ-ãm hevði grundfest kongadømið, og hevði styrkt seg, tá yvirgav hann lóg HARRANS, og alt Ísrael við honum.

2 Og tað bar á, at í fimta ári Rẽ-hó'-bõ-ãm-s kongs kom Sjĩ'-sjãk kongur av Egyptalandi upp

II. KRÝNIKUBÓK 13

Jerusalem herjað av Sjsjaki

ímóti Jerusalem, tí at teir høvdu misbrotist ímóti HARRANUM,

3 Við tólv hundrað vagnum, og trisinstjúgu túsund hestmonnum: og fólkíð *var* uttan tal sum komu við honum úr Egyptalandi; Lú-bím'-arnir, Súk-ki-ím'-arnir, og Ê-thí-ó'-pí-ararnir.

4 Og hann tók teir girdu staðirnar sum *hoyrdu* til Judah, og kom til Jerusalem.

5 ¶ Tá kom Sjëm-ái'-áh prophetur til Rê-hó'-bø-ám-s, og til Judah prinsa, sum vóru savnaðir saman til Jerusalem uppá grund av Sji'-sják-i, og segði við teir, Svá sigur HARRIN, Tit hava yvirgivið meg, og tí havi eg eisini eftirlatið tykkum í hondini á Sji'-sjáki.

6 Við hvat prinsarnir av Ísrael og kongur eyðmýktu seg; og teir søgdu, HARRIN *er* rættvísur.

7 Og tá ið HARRIN sá at teir eyðmýktu seg, kom HARRANS orð til Sjëm-ái'-áh, sigandi, Teir hava eyðmýkt seg; tí vil eg ikki oyða teir, men eg vil veita teimum onkra úfrián; og mín vreiði skal ikki hellast út yvir Jerusalem við hendi Sji'-sjáks.

8 Kortini skulu teir verða hansara tænarar; at teir mega kenna mína tænastu, og tænastu kongadøma landanna.

9 So Sji'-sják kongur av Egyptalandi kom upp ímóti Jerusalem, og tók burtur dýrgripirnar av HARRANS húsi, og dýrgripirnar av húsi kongsins; hann tók allar: hann bar burt eisini skjöldrarnar av gulli sum Salomon hevði gjørt.

10 Ístaðin fyri hvørjar Rê-hó'-bø-ám kongur gjørdi skjöldrar av messing, og leit *teir* upp til hendur hinna fremstu av lívverjuni, sum varðaðu inngongdina av kongshúsinum.

11 Og tá ið kongur gekk inn í HARRANS hús, kom lívverjan

og heintaði teir, og førði teir aftur inn í lívvarðarherbergið.

12 Og tá ið hann eyðmýkti seg, vendi HARRANS vreiði frá honum, at hann vildi ikki aldeilis oyða *hann*: og eisini í Judah gingu ting væl.

13 ¶ So Rê-hó'-bø-ám kongur styrkti seg sjálvan í Jerusalem, og ríkti: tí Rê-hó'-bø-ám *var* ein og fjøruti ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti í seyrtan ár í Jerusalem, staðinum sum HARRIN hevði valt burtur úr øllum Ísraels ættargreinum, at seta sitt navn har. Og navn móður hansara *var* Ná'-ámäh, ein Ammonitinna.

14 Og hann gjørdi ilt, av tí at hann ikki fyreikaði sitt hjarta at søkja HARRAN.

15 Men gerningar Rê-hó'-bø-ám-s, fyrstir og síðstir, *eru* teir ikki skrivaðir í bók Sjëm-ái'-áh prophets, og Íd'-dø-s siggjara víðvikjandi ættartølum? Og *tað vóru* kriggj ímillum Rê-hó'-bø-ám og Jê-ró'-bø-ám áframhaldandi.

16 Og Rê-hó'-bø-ám svav hjá fedrum sínum, og varð jarðaður í staði Dávids: og Á-bi-jáh, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

KAPITUL 13

MEN í átjanda ári Jê-ró'-bø-ám-s kongs byrjaði Á-bi-jáh at ríkja yvir Judah.

2 Hann ríkti trý ár í Jerusalem. Eisini *var* navn móður hansara Mí-chái'-áh, dóttir Ú-ri-èl-s úr Gí-bê'-úh. Og *tað* var kriggj ímillum Á-bi-jáh og Jê-ró'-bø-ám.

3 Og Á-bi-jáh stillaði kriggið í uppstilling við einum heri av reystum krigsmonnum, *enmtá* fyra hundrað túsund útvaldum monnum: Jê-ró'-bø-ám stillaði eisini bardagan í uppstilling ímóti honum við átta hundrað túsund útvaldum monnum, *sum vóru* mektigir reystleikamenn.

4 ¶ Og Á·bi·jáh stóð upp á Zém·á·rá·ím fjalli, sum er á E·phr·á·ím fjalli, og segði, Hoyrið meg, tú Jē·ró·bō·ám, og alt Ísrael;

5 Attu tit ikki at vitað at HARRIN Guð Ísraels gav kongadómíð yvir Ísrael til Dávids um ævir, *enntá* til hansara og til hansara synir við saltsáttmála?

6 Tó er Jē·ró·bō·ám Nē·bāt·s sonur, tænarí Sálomons Dávids sonar, risin upp, og hevir gjørt uppreist ímóti harra sinum.

7 Og tað eru savnaðir at honum fáfongdir menn, Bē·lil·áls børn, og hava styrkt seg ímóti Rē·hó·bō·ám Sálomons syni, tá ið Rē·hó·bō·ám var ungur og bleythjartaður, og ikki kundi standa ímóti teimum.

8 Og nú hugsa tit at standa ímóti kongadómi HARRANS í hondini á sonum Dávids; og tit veri mikil fjöld, og tað eru við tykkum gyltir kálvar, sum Jē·ró·bō·ám gjordí tykkum til gudar.

9 Hava tit ikki kastað út HARRANS prestar, synir Aarons, og Levitarnar, og hava gjørt tykkum prestar eftir háttarlagi tjóða *annara* landa? so at hvørs·sumhelst ið kemur at víga seg við ungun tarvi og sjeý lombum, *hin sami* kann verða ein prestur hjá teimum ið eingir gudar eru.

10 Men hvat okkum viðvíkur, HARRIN er Guð vár, og vit hava ikki yvirgivið hann; og prestarnir, sum tæna at HARRANUM, eru synir Aarons, og Levitarnir *varta* um *sin* gerning:

11 Og teir brenna HARRANUM hvønn morgun og hvørt kvøld brennisláturoffur og søtt roykilsí: sýnisbreyðið *seta* teir eisini í *rættlag* uppá tað skíra bordið; og ljósastakan av gulli við lompum hansara, at brenna hvørt kvøld: tí vit halda áleggung HARRANS Guðs várs; men tit hava yvirgivið hann.

12 Og sí, Guð sjálvur er við okkum til *okkara* høvuðsmann, og hansara prestar við ljóðandi lúðrum at gella uppveking ímóti tykkum. Ó børn Ísraels, berjist ikki ímóti HARRANUM Guði fedra tykkara; tí at tit skulu ikki *hava* frama.

13 ¶ Men Jē·ró·bō·ám völdi slysáloyping at koma umkring aftanfyrí teir: so teir vóru frammanfyrí Judah, og slysáloypingin var aftanfyrí teir.

14 Og tá ið Judah hugdi tilbakar, sí, *tá* var bardagin frammanfyrí og aftanfyrí: og teir róptu á HARRAN, og prestarnir ljóðaðu við lúðrunum.

15 Tá gjordu Judah menn eitt róp: og sum menninir av Judah rópaðu, bar tað á, at Guð sló Jē·ró·bō·ám og allan Ísrael frammi fyrí Á·bi·jáh og Judah.

16 Og børn Ísraels flýddu frammi fyrí Judah: og Guð flýggjaði teir inn í teirra hond.

17 Og Á·bi·jáh og fólk hansara vógu teir við miklari slátran: so tað fullu niður vignir av Ísrael fimm hundrað túsund útvaldir menn.

18 Svá vórðu børn Ísraels ferdir undir á teirri tíð, og børn Judah høvdu yvirvág, tí at teir litu á HARRAN Guð fedra sína.

19 Og Á·bi·jáh elti eftir Jē·ró·bō·ám·i, og tók staðir frá honum, Beth·el við býum tess, og Jē·sjá·náh við býum tess, og E·phr·á·ím við býum tess.

20 Eiheldur endurvann Jē·ró·bō·ám styrki aftur á døgum Á·bi·jáh: og HARRIN sló hann, og hann doyði.

21 ¶ Men Á·bi·jáh gjordist mektigur, og giftist við fjúrtan konum, og gat tjúgu og tveir synir, og sekstan døtur.

22 Og restin av gerningum Á·bi·jáh, og hansara vegir, og hansara framsagnir, eru skrivað í søgu Íd·dó prophets.

KAPITUL 14

SO Á-bí-jáh svav hjá fedrum sínum, og teir jarðaðu hann í staði Dávids: og Á-sá, sonur hansara, ríkti í hansara stað. Á hansara dögum var landið kvirt í tiggju ár.

2 Og Á-sá gjörði tað sum var gott og rætt í eygum HARRANS Guðs sins:

3 Ti hann beindi burtur altari hinna fremmandu guda, og hini høgu pláss, og breyt niður myndirnar, og skar niður lundirnar:

4 Og beyð Judah at søkja HARRAN Guð fedra sína, og at gera lógina og boðið.

5 Hann beindi eisini burtur úr øllum staðunum av Judah tey høgu plássini og myndirnar: og kongadomið var kvirt frammi fyri honum.

6 ¶ Og hann bygdi girdar staðir í Judah: tí landið hevði hvíld, og hann hevði einkið kriggj í teimum árunum; tí at HARRIN hevði givið honum hvíld.

7 Tessvegna segði hann við Judah, Latum okkum byggja hesar staðir, og gera kring teir múrar, og torn, portur, og sláir, meðan landið enn er frammi fyri okkum; tí vit hava søkt HARRAN Guð váran, vit hava søkt hann, og hann hevur givið okkum hvíld á hvørjari síðu. So teir bygdu og høvdu framgongd.

8 Og Á-sá hevði ein her av monnum ið bóru smáskildir og spjót, burtur úr Judah trý hundrað túsund; og burtur úr Benjamin, sum bóru skildir og spentu bogar, tvey hundrað og fýrsinstjúgu túsund: allir hesir vóru mektigir reyastleikamenn.

9 ¶ Og tað kom út ímóti teimum Zē-ráh Ê-thí-ó-pí-ari við einum herliði á túsund túsund, og trý hundrað vagnum; og kom til Mā-rē-sjáh.

10 Tá fór Á-sá út ímóti honum,

og teir stillaðu bardagan í uppstilling í Zēph-à-táh-dalinum í Mā-rē-sjáh.

11 Og Á-sá rópti á HARRAN sín Guð, og segði, HARRI, tað er einkið fyri hjá tær at hjálpa, hvørt við mongum, ella við teimum ið ongan mátt hava: hjálp okkum, O HARRI Guð vár; tí vit styðjast á teg, og í tinum navni fara vit ímóti hesi fjøld. O HARRI, tú ert Guð vár; lat ikki mann hava yvirvág ímóti tær.

12 So HARRIN sló Ê-thí-ó-pí-ararnar frammi fyri Á-sá, og frammi fyri Judah; og Ê-thí-ó-pí-ararnir flýddu.

13 Og Á-sá, og fólk ið sum við honum var, eltu teir til Gē-rár: og Ê-thí-ó-pí-ararnir vórðu kollrendir, at teir ikki kundu koma aftur fyri seg; tí at teir vórðu oyddir frammi fyri HARRANUM, og frammi fyri herliði hans; og teir bóru burtur sera nógvan herfong.

14 Og teir slógu allar staðirnar rundan um Gē-rár; tí at HARRANS ótti kom á teir; og teir rændu allar staðirnar; tí at tað var avbera nógvur herfongur í teimum.

15 Teir slógu eisini fenaðar-tjöldini, og fordu burtur seyð og kamelar í ovurnøgð, og vendu aftur til Jerusalem.

KAPITUL 15

OG Guðs Andi kom uppá Á-zār-jáh Ó-dēd-s son:

2 Og hann fór út at møta Á-sá, og segði við hann, Hoyrið meg, Á-sá, og alt Judah og Benjamin; HARRIN er við tykkum, meðan tit verið við honum; og um tit søki hann, so vil hann finnast av tykkum; men um tit yvirgevi hann, vil hann yvirgeva tykkum.

3 Men í eitt langt tíðarskeið hevur Ísrael verið uttan hin sanna Guð, og uttan frálærandi prest, og uttan lóg.

4 Men tá ið teir í síni trongd yendu aftur til HARRANS Guðs Ísraels, og sóktu hann, varð hann funnin av teimum.

5 Og í teimum tíðum *var* eingin friður hjá honum ið fór út, ella hjá honum ið kom inn, men miklar nívdur *vóru* yvir øllum íbúgvum landanna.

6 Og tjóð varð oydd av tjóð, og staður av staði: tí Guð nívdi teir við øllum mótburði.

7 Verið tí sterkir, og latið ikki tykkara hendur vera veikar: tí at verk tykkara skal verða endurlønt.

8 Og tá ið Á-sá hoyrði hesi orð, og prophetið hjá Ó-déd propheti, tók hann mót *til sín*, og beindi burtur andstyggiligu skurðgudarnar úr øllum landi Judah, og Benjamins, og úr staðunum sum hann hevði tikið frá Ē-phrá-ím fjalli, og endurnýggaði HARRANS altar, sum *var* frammanfyri forhøll HARRANS.

9 Og hann savnaði alt Judah og Benjamin, og teir fremmandu við teimum úr Ē-phrá-ím og Mā-nas'-séh, og úr Simeon: tí at teir fullu til hansara úr Ísrael í yvirflóð, tá ið teir sóu at HARRAN Guð hansara *var* við honum.

10 So teir savnaðu seg saman í Jerusalem í triðja mánaði, í fimtanda ári av ríkjani Á-sá.

11 Og teir ofraðu HARRANUM hina somu tíð, av herfonginum *sum* teir høvdu ført, sjei hundrad óksar og sjei túsund seyðir.

12 Og teir gingu inn í sáttmála *um* at søkja HARRAN Guð fedra sína við øllum sínum hjarta og við allari síni sál;

13 At hvørsumhelst *ið* vildi ikki søkja HARRAN Guð Ísraels skuldi verða tikin av lívi, hvørt lítil ella stórus, hvørt maður ella kvinna.

14 Og teir svóru HARRANUM

við harðari rødd, og við rópan, og við lúðrum, og við hornum.

15 Og alt Judah fegnaðist við eiðin: tí teir høvdu svorið við øllum sínum hjarta, og sókt hann við allari trá síni; og hann varð funnin av teimum: og HARRAN gav teimum hvílu runt umkring.

16 ¶ Og eisini *viðvíkjandi* Máj-á-küh, móður Á-sá kongs, hana flutti hann burtur frá *at vera* drotning, tí hon hevði gjørt ein skurðgud í eini lund: og Á-sá skar niður hennara skurðgud, og muldi *hann*, og brendi *hann* við áarløkin Kí-drøn.

17 Men høgu plássini vórðu ikki beind burtur úr Ísrael: kortini var hjarta Á-sá fullkomið allar dagar hansara.

18 ¶ Og hann førði inn í Guðs hús teir lutirnar sum faðir hansara hevði vígt, og sum sjálvur hann hevði vígt, silvur, og gull, og reiðir.

19 Og tað var ikki *meira* krigg at hinum fimm og triatiunda ári av ríkjani Á-sá.

KAPITUL 16

Í SEKS og triatiunda ári av ríkjani Á-sá kom Bá-ásj'-á kongur av Ísrael upp ímóti Judah, og bygdi Rá-máh, til tess endamáls at hann ongan mátti lata fara út ella koma inn til Á-sá kongs av Judah.

2 Tá førði Á-sá út silvur og gull úr dýrgripagoymslum HARRANS huss og kongshúsins, og sendi til Bën-há-dád-s kongs av Sýriu, sum búði í Damascus, sigandi,

3 *Tað er* eitt bandalag ímillum meg og teg, eins og *tað var* ímillum faðir mín og faðir tín: sí, eg havi sent tær silvur og gull; far, og brót títt bandalag við Bá-ásj'-á kong av Ísrael, at hann má fara avstað frá mær.

4 Og Bën-há-dád gav gætur at

Á-sá kongi, og sendi hövuðsmenninar af sínum herum ímóti staðum Ísraels; og teir slógu Í-jón, og Dán, og Á-bél-má-ím, og allar goymslustaðir Náp'h-tá-lis.

5 Og það bar á, tá ið Bá-ásj-á hoyrði það, at hann lætti af at byggja Rá-mäh, og læt arbeiðið hjá sær halda uppat.

6 Tá tók Á-sá kongur alt Judah; og teir böru burtur steinarnar af Rá-mäh, og timbur tess, sum Bá-ásj-á bygdi við; og hann bygdi við tí Gē-bá og Mizpah.

7 ¶ Og á teirri tíð kom Hā-nā-nī siggjari til Á-sá kongs af Judah, og segði við hann, Av tí at tú hevurt styðjast við kongin av Sýriu, og ikki styðjast við HARRAN tín Guð, tí hevur herliðið hjá Sýriu kongi komist undan úr tíni hond.

8 Vóru ikki E-thi-ó-pi-ararnir og Lū-bim'-arnir eitt ovurstórt herlið, við sera nógvum vagnum og hestmonnum? tó, av tí at tú studdirst við HARRAN, tí flýggjaði hann teir í tina hond.

9 Tí at HARRANS eygu renna til og frá út ígögnum alla jørðina, at sýna seg sterkan teirra vegna, hvørs hjarta er fullkomið mótvegis honum. Heri hevurt tú gjørt fávitskuliga: tí skalt tú hiðanifrá hava bardagar.

10 Tá varð Á-sá vreiður við siggjaran, og koyrði hann í fangahús; tí hann var í øðini við hann uppá grund av hesum. Og Á-sá kúgaði sumt av fólkinum ta somu tíð.

11 ¶ Og sí, gerningar Á-sá, fyrstir og síðstir, sí, teir eru skrivaðir í kongabók Judah og Ísraels.

12 Og Á-sá, í triati og niggjunda ári av síni ríkjani, varð sjúklaður í sínum fótum, inntil hansara sjúkdómur var avbera mikil: í sínum sjúkdómi søkti

hann tó ikki til HARRANS, men til læknarnar.

13 ¶ Og Á-sá svav hjá fedrum sínum, og doyði í ein og fjóruti-unda ári av síni ríkjani.

14 Og teir jarðaðu hann í egnu gravhýsum hansara, sum hann hevði gjørt sær sjálvum í staði Dávids, og lögdu hann í songina sum var fylt við sötum angilsum og ymsum slögum av kryddurtum, tilreidd eftir apotekarans kynstri: og teir gjørdu sera mikla brennu fyri hann.

KAPITUL 17

OG Jē-hó'-sjā-phāt, sonur hansara, ríkti í hansara stað, og styrkti seg ímóti Ísrael.

2 Og hann staðsetti herstyrkir í øllum girdu staðunum av Judah, og setti setulið í Judah landi, og í staðunum av E'-phrā-ím, sum Á-sá, faðir hansara, hevði tikið.

3 Og HARRAN var við Jē-hó'-sjā-phāt-i, av tí at hann gekk í fyrstu vegum faðirs síns Dávids, og søkti ikki til Bá-á-lím;

4 Men søkti til HARRANS Guðs faðirs síns, og gekk í boðum hans, og ikki eftir gerðum Ísraels.

5 Tí staðfesti HARRAN kongadømið í hansara hond; og alt Judah færdi Jē-hó'-sjā-phāt-i gávur; og hann hevði ríkidómir og heiður í yvirflóð.

6 Og hansara hjarta varð lyft upp í HARRANS vegum: harafturat beindi hann burtur høgu plássini og lundirnar úr Judah.

7 ¶ Eisini í triðja ári av síni ríkjani sendi hann til sínar prinsar, enntá til Ben-hail-s, og til O-bādī-áh, og til Zēch-ār-jáh, og til Nēth-á'-nēl-s, og til Mī-chái-áh, um at frálæra í staðum Judah.

8 Og við teimum sendi hann Levitar, enntá Sjēm-ái-áh, og Nē-thān'-jah, og Zē-bā-dī-áh, og Ás'-a-hel, og Sjē-mí'-ra-móth, og

Jē-hó'-ná-thān, og Ād-ō-ní'-jāh, og Tó'-bí-jāh, og Tób-ād-ō-ní'-jāh, Levítar; og við teimum Ē-lí-sjá'-mā og Jē-hór'-ām, prestar.

9 Og teir frálærdu í Judah, og *hövdu* lógbók HARRANS við sær, og fóru umkringv út ígjøgnum allar staðirnar av Judah, og lærdu fólkid.

10 ¶ Og HARRANS ótti fell á øll kongadømini av londunum sum *vóru* rundan um Judah, so at teir fórdu einkið kriggj ímóti Jē-hó'-sjá-phāt-i.

11 Eisini *summír* av Philistunum fórdu Jē-hó'-sjá-phāt-i gávur, og íkast silvur; og Arábararnir fórdu honum fylgir, sjei túsund og sjei hundrað veðrar, og sjei túsund og sjei hundrað havrar.

12 ¶ Og Jē-hó'-sjá-phāt gjørdist avbera mikil; og hann bygdí í Judah slott, og goymslustaðir.

13 Og hann hevði nógvan gerning í staðum Judah: og krigsmenninir, mektigir reystleikamenn, *vóru* í Jerusalem.

14 Og hetta *eru* tølina á teimum samsvarandi húsinum hjá fedrum teirra: Av Judah, hövuðsmenninir av túsundum; Ād'-nāh hin fremsti, og við honum mektigir reystleikamenn, trý hundrað túsund.

15 Og næstur mót honum *var* Jē-hó'-hā-nān hövuðsmaður, og við honum tvey hundrað og fyrsinstjúgu túsund.

16 Og næst honum *var* Á-mā-sí'-āh Zich'-rís sonur, sum villigani ofraði seg HARRANUM; og við honum tvey hundrað túsund mektigir reystleikamenn.

17 Og av Benjamin; Ē-lí'-ā-dā, ein mektigur reystleikamaður, og við honum vápnaðir menn við boga og skjöldri, tvey hundrað túsund.

18 Og næst honum *var* Jē-hó'-zā-bād, og við honum hundrað og fyrsinstjúgu túsund klárt bunir til kriggið.

19 Hesir vartaðu um kong, umframt *teir* sum kongur setti í girdu staðirnar út ígjøgnum alt Judah.

KAPITUL 18

MEN Jē-hó'-sjá-phāt hevði ríkdómar og heiður í yvirflóð, og sameinti mágskap við Áhab.

2 Og eftir *ávis* ár fór hann oman til Áhabs til Sā-már'-i-ū. Og Áhab drap seyð og oksar til hansara í yvirflóð, og til fólkid sum *hann hevði* við sær, og yvirtalaði hann at fara niðan *við sær* til Rá'-mōth-gí'-lē-ād.

3 Og Áhab kongur av Ísrael segði við Jē-hó'-sjá-phāt kong av Judah, Vilt tú fara við mær til Rá'-mōth-gí'-lē-ād? Og hann svaraði honum, Eg *eri* sum tú *ert*, og fólk mitt sum fólk títt; og *vit vilja vera* við tær í krignum.

4 ¶ Og Jē-hó'-sjá-phāt segði við kong Ísraels, Fregna, eg biði teg, hjá HARRANS orði í dag.

5 Tí savnaði Ísraels kongur saman av prophetum fýra hundrað menn, og segði við teir, Skulu vit fara til Rá'-mōth-gí'-lē-ād til orrustu, ella skal eg lata vera? Og teir søgdu, Far upp; tí Guð vil flýggja *tad* inn í hondina á kongi.

6 Men Jē-hó'-sjá-phāt segði, *Er* ikki her ein prophetur HARRANS umframt, at vit máttu fregnað av honum?

7 Og kongurin av Ísrael segði við Jē-hó'-sjá-phāt, *Tad er* ein maður aftrat, sum vit mega fregna av HARRANUM við: men eg hati hann; tí hann prophet-eradi mær aldri gott, men altíð ilt: hin sami *er* Mí-cai'-āh, sonur Ím'-lā. Og Jē-hó'-sjá-phāt segði, Lat ikki kong siga so.

8 Og kongurin av Ísrael rópaði ein *av sínum* yvirmonnum, og segði, Heinta snarlíga Mí-cai'-āh, son Ím'-lā.

9 Og kongurinn av Ísrael og Jē-hó-sjá-phāt kongur av Judah sótu hvør av teimum á sínum hásaeti, klæddir í skikkjur sínar, og teir sótu í tónum plássu við inngöngdina av portri Sámár-í-ú; og allir prophetarnir propheteraðu frammi fyri teimum.

10 Og Zē-dē-kí-áh Kē-ná-á-náh sonur hevði gjørt sær horn av jarni, og segði, Svá sigur HARRIN, Við hesum skalt tú trýsta Síriu, inntil teir verði upptærdir.

11 Og allir prophetarnir propheteraðu soleiðis, og sögdu, Far upp til Rá-móth-gí-lē-ád, og hav framgöngd: tí HARRIN skal flýggja tað inn í hondina á kongi.

12 Og sendiboðin, sum fóru at rópa Mí-cái-áh, talaði til hansara, og segði, Sí, prophetanna orð kunngeru gott fyri kongi einmælt; lat tí títt orð, eg biði teg, vera líka sum eitt av teirra, og tali tú gott.

13 Og Mí-cái-áh segði, Sum HARRIN livir, just hvat mín Guð sigur, tað vil eg tala.

14 Og tá ið hann var komin til kongs, segði kongur við hann, Mí-cái-áh, skulu vit fara til Rá-móth-gí-lē-ád til orrustu, ella skal eg lata vera? Og hann segði, Farið upp, og havið framgöngd, og teir skulu flýggjast tykkum í hond.

15 Og kongur segði til hansara, Hvussu mangar ferðir skal eg eiðsverja teg, at tú sigi einkið uttan sannleikan til mín í navni HARRANS?

16 Tá segði hann, Eg sá allan Ísrael spjaddan á fjøllum, sum seyðir ið ongan hirða hava: og HARRIN segði, Hesir hava ongan meistara; vendi teir tí aftur, hvør maður til hús sítt í friði.

17 Og kongurinn av Ísrael segði til Jē-hó-sjá-phāt-s, Segði eg tær

ikki at hann vildi ikki prophetera mær gott, men ilt?

18 Aftur segði hann, Hoyrið tí HARRANS orð; eg sá HARRAN sita á sínum hásaeti, og alt himins herlið standa til høgru handar hans og til hansara vinstru.

19 Og HARRIN segði, Hvør skal lokka Áhab kong av Ísrael, at hann má fara upp og falla í Rá-móth-gí-lē-ád? Og ein talaði og mælti eftir hesum háttarlagi, og ein annar mælti eftir hasum háttarlagi.

20 Tá kom út ein andi, og stóð frammi fyri HARRANUM, og segði, Eg vil lokka hann. Og HARRIN segði við hann, Hvarvið?

21 Og hann segði, Eg vil fara út, og vera ein lúgvandi andi í munnum á øllum prophetum hansara. Og HARRIN segði, Tú skalt lokka hann, og tú skalt eisini sigra: far út, og ger enntá so.

22 Sí, tí hevur HARRIN nú lagt ein lúgvandi anda í munnin á hesum prophetum tinum, og HARRIN hevur talað ilt ímóti tær.

23 Tá kom Zē-dē-kí-áh Kē-ná-á-náh sonur nær, og sló Mí-cái-áh á kinnina, og segði, Hvønn veg fór Andi HARRANS frá mær at tala við teg?

24 Og Mí-cái-áh segði, Sí, tú fert at siggja á tí degi tá ið tú fert inn í eitt innara kamar at fjala teg.

25 Tá segði kongur Ísraels, Takið Mí-cái-áh, og farið hann aftur til Ámons, stjórnara staðarins, og til Jóasj, kongssonin;

26 Og sigið, Svá sigur kongur, Koyrið henda felagan í fongslíð, og føðið hann við kvalarbreyði og við kvalarvatni, inntil eg komi aftur í friði.

27 Og Mí-cái-áh segði, Um tú vissuliga vendi aftur í friði, tá hevur HARRIN ikki talað við mær.

Og hann segði, Gevið gætur, alt tit fólk.

28 So kongur Ísraels og Jē-hó-sjá-phāt, kongur Judah, fóru upp til Rá-móth-gí-lē-ād.

29 Og kongur Ísraels segði við Jē-hó-sjá-phāt, Eg vil dulbúgva meg, og vil fara til bardagan; men far tú í tinar skikkjur. So kongur Ísraels dulbúði seg; og teir fóru til bardagan.

30 Men kongurinn av Sýriu hevði boðið hövuðsmonnunum av vagnunum sum *vóru* við honum, og sagt, Berjist ikki við lítlán ella miklán, uttan bara við kong Ísraels.

31 Og tað bar á, tá ið hövuðsmenninir av vagnunum sóu Jē-hó-sjá-phāt, at teir søgdu, Tað er kongur Ísraels. Tí umringaðust teir um hann til at berjast: men Jē-hó-sjá-phāt rópti út, og HARRIN hjálpti honum; og Guð rærði teir *tí at fara avstað* frá honum.

32 Tí at tað bar á, at tá ið hövuðsmenninir av vagnunum varnaðust at tað var ikki kongur Ísraels, vendu teir tilbakar aftur frá at elta hann.

33 Og ein *ávísur* maður spenti boga við ein vága, og sló kongin av Ísrael ímillum brynjuskoytini: tí segði hann til vagnmann sín, Vend tíni hond, at tú mást bera meg út úr herliðinum; tí at eg eri særður.

34 Og bardagin tók til tann dagin: men kongurinn av Ísrael studdi *seg* upp í *sínum* vagni ímóti Sýriulendingunum inntil kvældið: og umleið tíðina av niðurfaring sólarinnar doyði hann.

KAPITUL 19

OG Jē-hó-sjá-phāt kongur av Judah vendi aftur til hús sitt í friði til Jerusalem.

2 Og Jehu Hā-ná-nīs sonur

siggjari fór út at mæta honum, og segði til Jē-hó-sjá-phāt-s kongs, Skuldirt tú hjálpt hinum ógudiligu, og elskað teir sum hata HARRAN? *tí er* vreiði á tær frammi fyri HARRANUM ífrá.

3 Kortini eru góðir lutir funnir í tær, í at tú hevurt tikið burtur lundinur úr landinum, og hevurt fyrireikað títt hjarta at søkja Guð.

4 Og Jē-hó-sjá-phāt dvaldist í Jerusalem: og hann fór út aftur ígjøgnum fólkid frá Beēr-sjé-bú til É-phrá-im fjals, og førði teir aftur til HARRANS Guðs fedra sína.

5 ¶ Og hann setti dómárar í landinum út ígjøgnum allar girdu staðirnar av Judah, stað eftir stað,

6 Og segði til dómárarar, Ansið eftir hvat tit geri: tí at tit døma ikki fyri mann, men fyri HARRAN, sum *er* við tykkum í dómnum.

7 Hvorsvegna nú, latið ótta HARRANS vera á tykkum; ansið eftir og gerið *tað*: tí at *tað* *finst* eingin misgerð hjá HARRANUM Guði várum, ella meting av persónum, ella takan av gávum.

8 ¶ Harafturat setti Jē-hó-sjá-phāt í Jerusalem, av Levitunum, og *av* prestunum, og av teimum fremstu av Ísraels fedrum, til dóm HARRANS, og til deilumálevnir, tá ið teir komu aftur til Jerusalem.

9 Og hann álegði teimum, og segði, Svá skulu tit gera í HARRANS ótta, trúfastligani, og við fullkomnum hjarta.

10 Og hvor søk sumhelst *ið* fer *at* koma til tykkum av tykkara brøðrum sum búgva í staðum sínum, ímillum blóð og blóð, ímillum lóg og boð, ásetingar og dómá, tit skulu enntá ávara teir at teir misbrótist ikki ímóti HARRANUM, og *so* vreiði komi

á tykkum, og á tykkara brøður: gerði hetta, og tit skulu ikki misbrótast.

11 Og sí, Á-mär'-jäh, fremsti presturinn, er yvir tykkum í øllum HARRANS málevnum; og Ze-bä-di'-äh Ísj-mä-ël-s sonur stjórnari av Judah húsi, til øll málevnir kongs: Levitarnir skulu eisini vera yvirmenn frammi fyri tykkum. Farið mótsamliga fram, og HARRIN skal vera við tí góða.

KAPITUL 20

TAÐ hendi eftir hetta eisini, at børn Móabs, og børn Ammons, og við teimum *adriv* umframt Ammonitarar, komu ímóti Jē-hó'-sjā-phāt til orrustu.

2 Tá komu tað summir sum søgdu Jē-hó'-sjā-phāt-i, og mæltu, Tað kemur mikil fjøld ímóti tær frá handan havið hesumegin Síriu; og sí, teir *veri* í Ház'-ā-zōn-tā-mär, sum er Ēn-gē'-di.

3 Og Jē-hó'-sjā-phāt óttaðist, og stillaði seg inn til at søkja HARRAN, og lýsti føstu út ígjøgnum alt Judah.

4 Og Judah savnaðu seg saman, at umbiðja *hjálp* av HARRANUM: enntá úr øllum staðunum av Judah komu teir at søkja HARRAN.

5 ¶ Og Jē-hó'-sjā-phāt stóð í samkomu Judah og Jerusalems, í HARRANS húsi, frammanfyri nýggja forgarðin,

6 Og segði, O HARRI Guð fedra vára, ert tú ikki Guð í himni? og stjórnart tú *ikk*i yvir øllum kongadømum hinna heidnu? og í tini hond, er *har ikki* máttur og megi, so at eingin er førur fyri at standa ímóti tær?

7 Ert tú ikki vár Guð, sum rakst út íbúgvar hesa lands undan fólki tínum Israel, og gavst tað til sáðs Abrahams, vinar tíns, um ævri?

8 Og teir dvaldust hari, og hava bygt tær halgidóm hari til navn títt, og sagt,

9 Um, *tá ið* ilt kemur yvir okkum, so sum svørðid, dómur, ella drepsótt, ella hungursneyð, vit *tá* standa frammanfyri hesum húsi, og í tíni nærveru, (tí at títt navn er í hesum húsi,) og rópa á teg í vári nívd, so vilt tú hoyra og hjálpa.

10 Og nú, sí, børn Ammons og Móabs og Sē'-ir fjall, hvørjar tú vildirt ikki lata Israel loypa á, tá ið teir komu úr Egyptalandi, men teir vendu frá teimum, og oyddu teir ikki;

11 Síggj, eg sigi, hvussu teir endurgjalda okkum, at koma at kasta okkum út úr tíni ogn, sum tú hevurt givið okkum at arva.

12 O Guð vár, vilt tú ikki døma teir? tí vit hava ongan mátt ímóti hesum mikla flokki sum kemur ímóti okkum; ikki heldur vita vit hvat *eigur* at gerast: men vári eygu eru á teg.

13 Og alt Judah stóð frammi fyri HARRANUM, við sínum smáu, konum sínum, og børnum sínum.

14 ¶ Tá uppá Jā-há'-zī-ēl Zēch-ār'-jäh son, Bē-nāi'-äh sonar, Jē'-i-ēl-s sonar, Māt-tān'-jäh sonar, ein Levit av sonum Á'-sāph-s, kom Andi HARRANS í miðjari samkomuni;

15 Og hann segði, Lýðið á, alt Judah, og tit íbúgvar av Jerusalem, og tú Jē-hó'-sjā-phāt kongur, Svá sigur HARRIN við tykkum, Verið ikki ræddir ella mismótigir vegna hesa miklu fjøld; tí bardagin er ikki tykkara, men Guðs.

16 Farið oman ímóti teimum í morgin: sí, teir koma upp við forberg Ziz; og tit skulu finna teir við endan av áarløkinum, frammanfyri Jē'-rū-ēl-s oyðu.

17 Tykkum skal ikki *tørvast* at

berjast í hesum *bardaga*: innstillið tykkum, standið *stillir*, og siggið HARRANS frelsu hjá" tykkum, O Judah og Jerusalem: óttist ikki, ella verið mismótigir; farið út ímóti teimum í morgin: tí at HARRIN *vil vera* við tykkum.

18 Og Jē-hó'-sjá-phät boygdi sitt høvur við andliti *sinum* til jarðar: og alt Judah og íbúgvarnir av Jerusalem fullu frammi fyri HARRANUM, tilbiðjandi HARRAN.

19 Og Levitarnir, av børnum Kó-háth-it'-anna, og av børnum Kór-hit'-anna, stóðu upp at prisa HARRANUM Guði Ísraels við harðari rødd til hæddar.

20 ¶ Og teir risu tíðliga um morgunin, og fóru út í Tē'-kó-ā oyðu: og sum teir fóru út, stóð Jē-hó'-sjá-phät og segði, Hoyrið meg, O Judah, og tit íbúgvar av Jerusalem; Trúgvíð á HARRAN Guð tykkara, so skulu tit vera grundfestir; trúgvíð prophetum hansara, so skulu tit *hava* frama.

21 Og tá ið hann hevði rádført *seg* við fólkið, útnevndi hann HARRANUM sangarar, og sum skuldu prisa heilagleikans vakurleika, sum teir fóru út frammanfyri herinum, og at siga, Prisið HARRANUM; tí hansara miskunn *varir* um ævir.

22 ¶ Og tá ið teir byrjaðu at syngja og at prisa, setti HARRIN loynisetingar ímóti børnum Ammons, Móab, og Sē'-ir fjalli, sum vóru komnir ímóti Judah; og teir vórðu slignir.

23 Tí at Ammons børn og Móab stóðu upp ímóti íbúgvum Sē'-ir fjals, aldeilis at vega og at oyða *teir*: og tá ið teir høvdu gjørt enda á íbúgvum Sē'-ir-s, hjálpti hvør at oyða annan.

24 Og tá ið Judah kom ímóti vaktartorninum í oyðuni, hugdu teir á fjøldina, og sí, *tá vóru* teir deyðir kroppar, fálnir til jarðar, og eingin komst undan.

25 Og tá ið Jē-hó'-sjá-phät og hansara fólk komu at taka burtur herfongin av teimum, funnu teir teirra millum í yvirflóð bæði ríkidømir hjá" teimum deyðu kroppunum, og dýrmætar skartgripir, sum teir skræddu av til sín sjálvs, meir enn teir kundu bera burtur: og teir vóru triggjar dagar um at savna av herfonginum, so nógvur var hann.

26 ¶ Og á fjórða degi savnaðu teir seg saman í Bē-rá'-chäh dali; tí har vælsignaðu teir HARRAN: tí varð navníð á tí sama plássi kallað Bē-rá'-chäh dalur, til henda dag.

27 Tá vendu teir aftur, hvør maður av Judah og Jerusalem, og Jē-hó'-sjá-phät í teirra frammi-stóðu, at fara aftur til Jerusalem við frøi; tí HARRIN hevði fingið teir at fegnast yvir teirra figgindum.

28 Og teir komu til Jerusalem við psøltrum og hørpum og lúðrum til hús HARRANS.

29 Og óttin fyri Guði var á øllum kongadømunum av *teimum* londunum, tá ið teir høvdu hoyrt at HARRIN bardist ímóti Ísraels figgindum.

30 So Jē-hó'-sjá-phät-s ríki var kvirt: tí hansara Guð gav honum hvílu runt umkring.

31 ¶ Og Jē-hó'-sjá-phät ríkti yvir Judah: *hann* var triati og fimm ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti í tjúgu og fimm ár í Jerusalem. Og navn móður hansara *var* Á-zú-báh Sjil'-hi-s dóttir.

32 Og hann gekk í vegi Á-sá, fadórs sins, og veik ikki frá honum, gerandi *tað sum* rætt *var* í HARRANS eygsjón.

33 Kortini vórðu tey høgu plássini ikki tikin burtur: tí sum enn *var* hevði fólkið ikki fyrireikað síni hjørtu til Guðs fedra sína.

34 Men restin av gerningum Jē-hó-sjā-phāt-s, fyrstir og síðstir, sí, teir eru skrivaðir í bók Jehu-s Hā-ná-ni-s sonar, sum er nevndur í bók Ísraels konga.

35 ¶ Og eftir hetta sameinti Jē-hó-sjā-phāt kongur av Judah seg við A-hā-zī-áh kong av Ísrael, sum gjørdi sera vondliga:

36 Og hann sameinti seg við hann at gera skip til at fara til Tarsisj; og teir gjørdu skipini í E-zí-ón-gē-bēr.

37 Tá propheteraði E-lī-ē-zēr Dó-dā-vah sonur úr Mā-ré-sjah imóti Jē-hó-sjā-phāt-i, og segði, Av tí at tú hevurt sameinað teg við A-hā-zī-áh, hevur HARRIN brotið tíni verk. Og skipini vórðu brotin, at tey ikki vóru før fyri at fara til Tarsisj.

KAPITUL 21

MEN Jē-hó-sjā-phāt svav hjá fedrum sínum, og varð jarðaður hjá sínum fedrum í staði Dávids. Og Jē-hór-ám, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

2 Og hann hevði brøður – synir Jē-hó-sjā-phāt-s, A-zār-jáh, og Jē-hī-ēl, og Zēch-ār-jáh, og A-zār-jáh, og Michael, og Sjē-phāt-jáh: allir hesir vóru synir Jē-hó-sjā-phāt-s kongs av Ísrael.

3 Og teirra faðir gav teim miklar gávur av silvuri, og av gulli, og av dýrabærum tingum, við girdum staðum í Judah: men kongadømið gav hann til Jē-hór-ám-s; tí at hann var hin fyrstiføddi.

4 Men tá ið Jē-hór-ám var risin upp til kongadømi faðirs síns, styrkti hann seg, og vá allar sínar brøður við svørðinum, og eisini ymsar av Ísraels prinsum.

5 ¶ Jē-hór-ám var tríati og tvey ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti átta ár í Jerusalem.

6 Og hann gekk í vegi Ísraels

konga, líka sum gjørdi Áhabs hús: tí hann hevði Áhabs dóttur til konu: og hann virkaði tað sum ilt var í HARRANS eygum.

7 Kortini vildi HARRIN ikki oyðileggja hús Dávids, vegna sáttmálan sum hann hevði gjørt við Dávid, og eftirsum at hann fyrjattaði at geva eitt ljós til hansara og til hansara synir um ævir.

8 ¶ Á hansara døgum frá-stoyttu E-dóm-it-arnir frá at vera undir harradømi Judah, og gjørdu sær kong.

9 Tá fór Jē-hór-ám fram við sínum prinsum, og øllum sínum vagnum við sær: og hann reis upp um náttina, og sló E-dóm-it-arnar sum umringaðu hann inn, og høvuðsmenn vagnanna.

10 So E-dóm-it-arnir frá-stoyttu frá at vera undir Judah hond til henda dag. Ta somu tíð frá-stoytti eisini Lib-náh frá at vera undir hansara hond; av tí at hann hevði yvirgiði HARRAN Guð fedra sína.

11 Harafturat gjørdi hann høg pláss í Judah fjøllum, og fekk Jerusalems íbúgvar at fremja hordóm, og noyddi Judah til tess.

12 ¶ Og tað kom eitt skriv til hansara frá E-lī-jáh propheti, sigandi, Svá sigur HARRIN Guð Dávids, faðirs tíns, Av tí at tú ikki hevurt gingið í vegum Jē-hó-sjā-phāt-s, faðirs tíns, ella í vegum Á-sa kongs av Judah,

13 Men hevurt gingið í vegi konganna av Ísrael, og hevurt fingið Judah og íbúgvarnar av Jerusalem at fara horandi, líkt við hordómar Áhabs húss, og hevurt eisini vigið tínar brøður av húsi faðirs tíns, sum vóru betri enn tú sjálvur:

14 Sí, tí vil HARRIN við miklari plágu sláa títt fólk, og tíni børn, og konur tínar, og alt góds títt:

15 Og tú skalt hava mikla sjúku við sjúkdómi av tinum innvøllum, inntil tínir innvøllir detti út orsakað av sjúkuni dag um dag.

16 ¶ Harafturat østi HARRIN upp ímóti Jē-hór-ām-i anda Phīlistanna, og Arábaranna, sum vóru nær Ē-thi-ó-pi-arunum:

17 Og teir komu upp inn í Judah, og brutu inn í tað, og bóru burt alt figgjavenið sum fanst í húsi kongs og hansara synir eisini, og konur hansara; so at tað var aldri sonur eftirlatin honum, uttan Jē-hó-ā-ház, hin yngsti av sonum hansara.

18 ¶ Og eftir alt hetta sló HARRIN hann í hansara innvøllir við ólekiligum sjúkdómi.

19 Og tað bar á, at í framliðing tíðarinnar, eftir endan á tveim árum, fullu hans innvøllir út orsakað av sjúku hansara: so hann doyði av svárum sjúkdómum. Og hansara fólk gjørdi onga brennu til hansara, eins og brennuna hjá hansara fedrum.

20 Triati og tvey ára gamal var hann tá ið hann byrjaði at ríkjja, og hann ríkti í Jerusalem í átta ár, og fór avstað uttan at verða traður. Kortini jarðaðu teir hann í staði Dávids, men ikki í konganna gravhýsum.

KAPITUL 22

OG íbúgvarnir av Jerusalem gjørdu Á-hā-zī-āh, yngsta son hansara, til kong í hansara stað: tí at liðið av monnum, sum kom við Arábarunum til leirin, hevði vigið allar teir elstu. So Á-hā-zī-āh Jē-hór-ām-s sonur Judah kongur ríkti.

2 Fjøruti og tvey ára gamal var Á-hā-zī-āh tá ið hann byrjaði at ríkjja, og hann ríkti eitt ár í Jerusalem. Navn móður

hansara eisini var Āt-āl-jāh Omri-s dóttir.

3 Hann gekk eisini í vegum Áhabs húss: tí at móðir hansara var ráðgevi hans í at gera vondliga.

4 Hvørsvegna hann gjørdi ilt í HARRANS eygsjón líka sum hús Áhabs: tí at teir vóru ráðgevar hans eftir deyða faðirs hansara, til oyðing hansara.

5 ¶ Hann gekk eisini eftir teirra ráði, og fór við Jē-hór-ām Áhabs syni, Ísraels kongi, til kriggj ímóti Há-zā-ēl kongi av Sýriu í Rá-mōth-gī-lē-ād: og Sýriulendingarnir slógu Jóram.

6 Og hann vendi aftur at verða grøddur í Jēz-rēel, vegna sárinu sum vórðu givin honum í Rá-māh, tá ið hann bardist við Há-zā-ēl kong av Sýriu. Og Á-zār-jāh Jē-hór-ām-s sonur, Judah kongur, fór oman at hitta Jē-hór-ām Áhabs son í Jēz-rēel, tí at hann var sjúkur.

7 Og oyðilegging Á-hā-zī-āh var av Guði, við at koma til Jórams: tí at tá ið hann var komin, fór hann út við Jē-hór-ām-i ímóti Jehu Nimsji-s syni, sum HARRIN hevði salvað til at skera av Áhabs hús.

8 Og tað bar á, at tá ið Jehu útinti dóm yvir Áhabs hús, og fann prinsarnar av Judah, og synirnar hjá brøðrum Á-hā-zī-āh, sum tæntu fyri Á-hā-zī-āh, tá vá hann teir.

9 Og hann søkti Á-hā-zī-āh: og teir fangaðu hann, (tí hann var fjaldur í Sā-mār-i-ū,) og færdu hann til Jehu-s: og tá ið teir høvdu vigið hann, jarðaðu teir hann: Tí at, søgdu teir, hann er sonur Jē-hó-sjā-phāt-s, sum søkti HARRAN við øllum sínum hjarta. So Á-hā-zī-āh hús hevði ongan mátt at halda kongadømið støðugt.

10 ¶ Men tá ið Āt-āl-jāh,

móðir Á-há-zí-áh, sá at sonur hennara var deyður, reistist hon og oyddi alt kongliga sáðið av Judah húsi.

11 Men Jê-hó-sjáb-ê-áth, dóttir kongs, tók Jó-ásj Á-há-zí-áh son, og stjól hann burturúr kongs-sonunum sum vórðu vignir, og koyrði hann og hansara fostru í seingjakamar. So Jê-hó-sjáb-ê-áth, dóttir Jê-hór-ám-s kongs, kona Jê-hóí-á-dá prests, (tí hon var systir A-há-zí-áh), fjaldi hann fyri Át-ál-jüh, so at hon vá hann ei.

12 Og hann var hjá teimum, fjaldur í húsi Guðs í seks ár: og Át-ál-jáh ríkti yvir landinum.

KAPITUL 23

OG í sjeýnda ári styrkti Jê-hóí-á-dá seg, og tók høvuðsmenninar av hundraðum, Á-zár-jáh Jê-ró-hám-s son, og Ísj-má-él Jê-hó-hā-nān-s son, og Á-zár-jáh O'-bêd-s son, og Má-á-sêj-áh Á-dái-áh son, og Ê-lí-sjā-phāt Zich-ri-s son, inn í sáttmála við seg.

2 Og teir fóru umkring í Judah, og savnaðu Levitarar úr øllum staðum Judah, og teir fremstu av Ísraels fedrum, og teir komu til Jerusalem.

3 Og øll samkoman gjørdi sáttmála við kong í húsi Guðs. Og hann segði við teir, Sí, kongs-sonurin skal ríkja, eins og HARRIN hevur sagt um synir Dávids.

4 Hetta er tað ting ið tit skulu gera; Ein triðj­ingur av tykkum, sum fara inn á sabbatum, av prestunum og av Levitunum, skulu vera dura-vørðir av hurðunum;

5 Og ein triðj­ingur skal vera við kongshúsið; og ein triðj-ingur við grundvallarliðið; og alt fólk ið skal vera í forgørðum HARRANS húss.

6 Men lat ongan koma inn í HARRANS hús, uttan prestarnir,

og teir sum tæna av Levitunum; teir skulu fara inn, tí at teir eru heilagir: men alt fólk ið skal halda HARRANS varðhald.

7 Og Levitarnir skulu kring-fara kong runt íkring, hvør maður við sinum vápnum í síni hond; og hvørsumhelst annar ið kemur inn í húsið, hann skal verða tikin av lívi: men verðið tit hjá kongi tá ið hann kemur inn, og tá ið hann fer út.

8 So Levitarnir og alt Judah gjørdu samsvarandi øllum lutum sum Jê-hóí-á-dá prestur hevði boðið, og tóku hvør maður sínar menn ið áttu at koma inn á sabbatinum, við teimum ið áttu at fara út á sabbatinum: tí Jê-hóí-á-dá prestur sendi ikki skiftini avstað.

9 Harafturat handaði Jê-hóí-á-dá prestur til høvuðsmenninar av hundraðum spjót, og smáskildir, og skjöldrar, sum høvdu verið kong Dávids, sum vóru í Guðs húsi.

10 Og hann setti alt fólk ið, hvønn mann, havandi vápn sitt í hond síni, frá høgru síðuni av templinum til vinstru síðuna av templinum, yvireftir við altarið og templið, við kongin runt umkring.

11 Tá førdu teir út kongs-sonin, og settu á hann krúnuna, og góvu honum vitnisburðin, og gjørdu hann til kong. Og Jê-hóí-á-dá og synir hansara salvaðu hann, og søgdu, Guð varði kong.

12 ¶ Men tá ið Át-ál-jáh hoyrði gangin av fólkinum, sum runnu og prisaðu kongi, kom hon til fólk ið inn í hús HARRANS:

13 Og hon hugði, og sí, kongur stóð við sína súlu við inngongdina, og prinsarnir og lúðarnir hjá kongi: og alt landsins fólk fegnaðist, og ljóðaði við lúðrum, eisini sangararnir við tónleiksljóðferum, og slíkir

sum frálærdu at syngja prís. Tá skræddi Át-ál'-jah síni klæðir, og segði, Hásvik, Hásvik.

14 Tá førði Jê-hôí'-á-dá prestur út hövuðsmenninar av hundraðum sum vóru settir yvir herliðinum, og segði við teir, Fáíð hana fram úr rekkjunum: og hvoriðso fylgir henni, lat hann verða vignan við svørðinum. Tí presturin segði, Banið henni ikki í húsi HARRANS.

15 So teir lögdu hendur á hana; og tá ið hon var komin til inn-gongdina av rossaliðinum við kongshúsið, vógu teir hana har.

16 ¶ Og Jê-hôí'-á-dá gjörði sáttmála imillum seg, og imillum alt fólkíð, og imillum kong, at teir skuldu vera fólk HARRANS.

17 Tá fór alt fólkíð til hús Bá'-ál-s, og brutu tað niður, og brutu hans altar og hansara myndir í stykkir, og vógu Mát'-tán, prest Bá'-ál-s, frammanfyri altaranum.

18 Eisini útnevndi Jê-hôí'-á-dá embætini av HARRANS húsi við hendi prestanna, Levitanna, hvørjar Dávid hevði deilt út í HARRANS húsi, til at ofra brennioffur HARRANS, eins og skrivað *stendur* í Móselógini, við fagnan og við synging, *eins og tað varð fyriskipað* av Dávidi.

19 Og hann setti duravørðir við portrini av HARRANS húsi, at eingin, *sum var óreinur* í nøkrum tingi, skuldi fara inn.

20 Og hann tók hövuðsmenninar av hundraðum, og aðalsmenninar, og stjórnarar fólksins, og alt landsins fólk, og førði oman kong frá húsi HARRANS: og teir komu ígjøgnum tað høga portrið inn í kongshúsið, og settu kong á háseti kongadømisins.

21 Og alt landsins fólk fegnaðist: og staðurin var kvírrur, eftir at teir høvdu vigið Át-ál'-juh við svørðinum.

KAPITUL 24

JÓ-ÁSJ *var sjeý ára gamal* tá ið hann byrjaði at ríkjja, og hann ríkti fyrati ár í Jerusalem. Eisini *var* navn móður hansara Zí'-bi-áh úr Bêer'-sje-bú.

2 Og Jó-ásj gjörði *tað sum* rætt *var* í HARRANS eygsjón, allar dagar Jê-hôí'-á-dá prests.

3 Og Jê-hôí'-á-dá tók honum tvær konur; og hann gat synir og dötur.

4 ¶ Og tað hendi eftir hetta, at Jó-ásj var hugaður at umvæla hús HARRANS.

5 Og hann savnaði saman prestarnar og Levitarnar, og segði til teirra, Farið út til staðirnar av Judah, og savnið av øllum Ísrael pening at umvæla hús Guðs tykkara frá ári til árs, og siggið til at tit skundi málið. Men Levitarnir skundaðu *tað* ikki.

6 Og kongur *let* rópa Jê-hôí'-á-dá hin fremsta, og segði við hann, Hví hevurt tú ikki kravt av Levitunum at føra inn úr Judah og úr Jerusalem innsavningina, *samsvarandi boði* Mósesar, tænarar HARRANS, og hjá samkomu Ísraels, til vitnisburðartabernaklið?

7 Tí synirnir hjá Át-ál'-juh, tí vöndu kvinnuni, høvdu brotið inn í Guðs hús; og eisini øll tey vígdu tingini av HARRANS húsi veittu teir á Bá'-á-lím.

8 Og eftir boði kongs gjördu teir kistu, og settu hana uttanfyri við portrið av HARRANS húsi.

9 Og teir gjördu kunngerð ígjøgnum Judah og Jerusalem, at føra inn til HARRANS innsavningina *sum* Móses, tænarar Guðs, *legði* uppá Ísrael í oyðuni.

10 Og allir prinsarnir og alt fólkíð fegnaðust, og forðu inn, og kastaðu í kistuna, inntil teir høvdu gjørt *seg* lidnar.

11 Tað hendi nú, at á teirri tíð kistan varð ferd til embætti kongs við hendi Levitanna, og tá ið teir sóu at *har var* nógvur peningur, komu skrivari kongs og yvirmaður høvuðsprestsins og tømdu kistuna, og tóku hana, og bóru hana til hennara pláss aftur. Svá gjørdu teir dag um dag, og savnaðu pening í yvirflód.

12 Og kongur og Jê-hôí-á-dá góvu hann til slíkar sum gjørdu arbeiðið av tænastráti av húsi HARRANS, og leigaðu múrarar og træsmiðir at umvæla hús HARRANS, og eisini slíkar sum virkaðu jarn og messing til at gera í stand hús HARRANS.

13 So arbeiðsmenninir arbeiðdu, og arbeiðið fullkomnaðist av teimum, og teir settu Guðs hús í stand sin, og styrktu tað.

14 Og tá ið teir høvdu fullført tað, ferdur teir restina av peninginum framfyri kong og Jê-hôí-á-dá, hvarúr vórðu gjørd reiðir til hús HARRANS, *enmtá* reiðir til at tæna, og at ofra við, og sleivir, og reiðir av gulli og silvuri. Og teir ofraðu brennioffur í HARRANS húsi framhaldandi allar dagar Jê-hôí-á-dá.

15 ¶ Men Jê-hôí-á-dá gjørdist gamal, og var mettur av døgum tá ið hann doyði; hundrað og tríati ára gamal *var hann* tá ið hann doyði.

16 Og teir jarðaðu hann í staði Dávids millum kongarnar, av tí at hann hevði gjørt gott í Ísrael, bæði mótvegis Guði, og mótvegis hansara húsi.

17 Men eftir deyða Jê-hôí-á-dá komu prinsarnir av Judah, og intu heiðurslútan fyri kongi. Tá lýddi kongur á teir.

18 Og teir yvirgóvu hús HARRANS Guðs fedra sína, og tæntu lundum og skurðgudum: og vreiði kom á Judah og Jerusalem fyri hetta teirra misbrot.

19 Tó sendi hann prophetar til teirra, at føra teir aftur til HARRANS; og teir vitnaðu ímóti teimum: men teir vildu ikki læna oyra.

20 Og Guðs Andi kom á Zêch-ár-jáh son Jê-hôí-á-dá prest, sum stóð uppiyvir fólkinum, og segði við teir, Svá sigur Guð, Hví misbróta tit boðini hjá HARRANUM, at tit ei kunnu *hava* framgongd? av tí at tit hava yvirgivið HARRAN, hevur hann eisini yvirgivið tykkum.

21 Og teir svóru *seg* saman ímóti honum, og steinaðu hann við steinum eftir boði kongs í forgarðinum av HARRANS húsi.

22 Soleiðis mintist Jó-ásj kongur ikki til ta blidni sum Jê-hôí-á-dá, faðir hansara, hevði gjørt móti honum, men vá son hansara. Og tá ið hann doyði, segði hann, HARRIN hyggi á tað, og krevji tað.

23 ¶ Og tað hendi við endan av árinum, at herliðið hjá Sýriu kom upp ímóti honum; og teir komu til Judah og Jerusalem, og oyddu allar prinsarnar hjá fólkinum burturúr fólkinum, og sendu allan herfongin av teimum til kongin av Damascus.

24 Tí herurin hjá Sýriulendingunum kom við lítlum flokki av monnum, og HARRIN flýggjaði sera mikið herlið inn í teirra hond, av tí at teir høvdu yvirgivið HARRAN Guð fedra sína. So teir útintu dóm ímóti Jó-ásj.

25 Og tá ið teir vóru farnir avstað frá honum, (tí teir eftirlótu hann í miklum sjúkdómum,) svóru hans egnu tænarar *seg* saman ímóti honum fyri blóðið av sonum Jê-hôí-á-dá prests, og vógu hann á legu hans, og hann doyði: og teir jarðaðu hann í staði Dávids, men teir jarðaðu hann ikki í konganna gravhýsum.

26 Og hetta eru teir ið svóru seg saman ímóti honum; Zá-bād, sonur Sjim-ê-áth, eina Ammonitinnu; og Jê-hó-zá-bād, sonur Sjim-ríth, eina Móabitinnu.

27 ¶ Men viðvíkjandi sonum hansara, og mikilleikanum av byrðunum ið vórðu lagdar á hann, og umvælingini av Guðs húsi, sí, teir eru skrivaðir í frásøgn kongabókarinnar. Og Á-mā-zī-áh, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

KAPITUL 25

Á-MĀ-ZĪ-ĀH var tjúgu og fimm ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti í tjúgu og níggiu ár í Jerusalem. Og navn móður hansara var Jê-hó-ád-dán úr Jerusalem.

2 Og hann gjørði tað sum rætt var í HARRANS eygsjón, men ikki við fullkomnum hjarta.

3 ¶ Tað bar nú á, tá ið kongadømið var grundfest til hansara, at hann va sínar tænarar, sum høvdu vigið kong, faðir hansara.

4 Men hann va ikki teirra børn, men gjørði eins og skrivað stendur í lógini í Mósebókini, har HARRIN beyð, og segði, Fedrarnir skulu ikki doyggja fyri børnini, eiheldur skulu børnini doyggja fyri fedrarnar, men hvør maður skal doyggja fyri sína egnu synd.

5 ¶ Harafturat savnaði Á-mā-zī-áh Judah saman, og gjørði teir til høvudsmenn yvir túsundum, og høvudsmenn yvir hundradum, samsvarandi húsunum hjá teirra fedrum, út ígjøgnum alt Judah og Benjamin: og hann upptaldi teir frá tjúgu ára gomlum og omanfyri, og fann teir at vera trý hundrad túsund úrvals menn, førir fyri at fara út til kríggj, sum kundu handfara spjót og skjöld.

6 Hann leigaði eisini hundrad túsund mektigar reystleikamenn úr Ísrael fyri hundrad talentir av silvuri.

7 Men tað kom ein Guðs maður til hansara, og segði, O kongur, lat ikki Ísraels her fara við tær; tí at HARRIN er ikki við Ísrael, tað vil siga, við øllum E-phrá-im-s børnum.

8 Men um tú vilt fara, so ger tað, ver sterkur til bardagan: Guð skal fáa teg at falla frammi fyri figgindanum: tí Guð hevur mátt til at hjálpa, og til at kasta niður.

9 Og Á-mā-zī-áh segði til Guðs mannin, Men hvat skulu vit gera fyri tær hundrad talentirnar sum eg havi givið til Ísraels her? Og Guðs maðurin svaraði, HARRIN er førur fyri at geva tær nógv meira enn hetta.

10 Tá atskildi Á-mā-zī-áh teir, tað vil siga, herin sum var komin til hansara út úr E-phrá-im, til at fara heim aftur: hvørsvegna teirra firtni varð stórliga kynd ímóti Judah, og teir vendu heim aftur í miklari firtni.

11 ¶ Og Á-mā-zī-áh styrkti seg, og leiddi fram sitt fólk, og fór til salt dalin, og sló av Sê-ir-s børnum tiggju túsund.

12 Og aðrar tiggju túsund eftir á lívi bóru børnini av Judah burt til fanga, og fórdu teir til toppin á klettinum, og kastaðu teir niður frá toppinum á klettinum, at teir allir vórðu brotnir í stykkir.

13 ¶ Men hermenninir av herinum sum Á-mā-zī-áh sendi aftur, at teir ikki skuldu fara við honum til orrustuna, ráddust á staðirnar av Judah, frá Sā-már-i-ū heilt til Bêth-hór-ôn, og slógu trý túsund av teimum, og tóku nógvan herfong.

14 ¶ Men tað hendi, eftir at Á-mā-zī-áh var komin frá slátringini av Ê-dóm-it-unum, at hann førði gudarnar hjá Sê-ir-s børnum, og setti teir upp til tess at vera gudar sínar, og boygdi seg niður fyri teimum, og brendi roykilsa at teimum.

15 Hvørsvegna HARRANS firtni varð kynd ímóti Á-má-zí-áh, og hann sendi at honum ein prophet, sum segði við hann, Hví hevurt tú søkt eftir gudum fólksins, sum ikki kundu fría síni egnu fólk út úr hond tíni?

16 Og tað bar á, sum hann talaði við hann, at kongur segði við hann, Ert tú gjørdur av ráði kongsins? lat vera; hví skuldirt tú verðið sligin? Tá læt propheturin vera, og segði, Eg veit at Guð hevur avrátt at oyða teg, av tí at tú hevurt gjørt hetta, og hevurt ikki lýtt á mítt ráð.

17 ¶ Tá tók Á-má-zí-áh kongur av Judah tilráðing, og sendi til Jó-ásj Jè-hó-áhaz sonar, Jehu-s sonar, Ísraels kongs, sigandi, Kom, latum okkum síggja hvør annan í andlitíð.

18 Og Jó-ásj kongur av Ísrael sendi til Á-má-zí-áh kongs av Judah, sigandi, Tistilin, sum var í Lí-bá-nøn, sendi til sedrístreid sum var í Lí-bá-nøn, sigandi, Gev tína dóttur til son mín til konu: og framvið fór eitt villini djór sum var í Lí-bá-nøn, og tróð niður tistilin.

19 Tú sigurt, Sí, tú hevurt sligið E-dóm-it-arnar; og titt hjarta lyftir teg upp til at rósa tær: verð nú við hús; hví skuldirt tú blandað teg uppi til skaða tín, at tú skuldirt fallið, enntá tú, og Judah við tær?

20 Men Á-má-zí-áh vildi ikki hoyra; tí tað kom av Guði, at hann mátti flýggjað teir inn í hondina á teirra figgindum, av tí at teir søktu eftir gudum E-dóm-s.

21 So Jó-ásj, kongur Ísraels, fór upp; og teir sóu hvør annan í andlitíð, bæði hann og Á-má-zí-áh kongur av Judah, í Bèth-sjé-mēs, sum hoyrir til Judah.

22 Og Judah varð sett til hins verra frammi fyri Ísrael, og teir flýddu hvør maður til tjald sitt.

23 Og Jó-ásj, kongur Ísraels, tók Á-má-zí-áh kong av Judah, son Jó-ásj, sonar Jè-hó-áhaz-ar, í Bèth-sjé-mēs, og førði hann til Jerusalem, og breyt niður Jerusalems múr frá E-phrá-im-sliðinum til hjørnaliðið, fyra hundrad alnir.

24 Og hann tók alt gullið og silvurið, og øll reiðini sum funnst í húsi Guðs hjá Ó-béd-é-dóm-i, og dýrgripin av húsi kongs, gislarnar eisini, og fór aftur til Sámár-í-ú.

25 ¶ Og Á-má-zí-áh Jó-ásj sonur, kongur av Judah, livdi eftir deyða Jó-ásj Jè-hó-áhaz sonar, Ísraels kongs, fimtan ár.

26 Men restin av gerningum Á-má-zí-áh, fyrstir og síðstir, sí, eru teir ikki skrivaðir í bók Judah og Ísraels konga?

27 ¶ Men aftaná tíðina sum Á-má-zí-áh vendi burtur frá at fylgja HARRANUM, gjørdur teir samsansvørjing ímóti honum í Jerusalem; og hann flýddi til Lá-chísj; men teir sendu til Lá-chísj eftir honum, og vógu hann har.

28 Og teir førdu hann á hestum, og jarðaðu hann hjá hansara fedrum í Judah staði.

KAPITUL 26

TÁ tók alt fólkið av Judah Úz-zí-áh, sum var sekstan ára gamalur, og gjørdur hann til kong í rúm faðirs hansara, Á-má-zí-áh.

2 Hann bygdi E-lóth, og veitti tað aftur til Judah, eftir at kongur svav hjá fedrum sínum.

3 Sekstan ára gamal var Úz-zí-áh tá ið hann byrjaði at ríkjja, og hann ríkti fimmti og tvey ár í Jerusalem. Eisini var navn móður hansara Jéc-ó-lí-áh úr Jerusalem.

4 Og hann gjørdi tað sum rætt var í HARRANS eygsjón, samsvaraandi øllum sum faðir hansara, Á-má-zí-áh, gjørdi.

5 Og hann sókti Guð á dögum Zēch-ár-jáh, sum hevði skil í sjónum Guðs: og so leingi sum hann sókti HARRAN, fekk Guð hann at *hava* framgongd.

6 Og hann fór fram og kriggjaði ímóti Philistunum, og breyt niður múr Gáths, og múr Jáb-néh, og múr Ásj-döds, og bygdi staðir ikring Ásj-död, og millum Philistarnar.

7 Og Guð hjálpti honum ímóti Philistunum, og ímóti Arabarunum sum dvaldust í Gúr-bá-al, og Mē-hú-nim-unum.

8 Og Ammonitarnir góvu gávor til Ūz-zí-áh: og hansara navn spreiddi *seg* umkring *heilt* til inngongd Egyptalands; tí hann styrkti *seg* ovurhondsliga.

9 Harafturat bygdi Ūz-zí-áh torn í Jerusalem við hjørnaliðið, og við dalsliðið, og við snaringina *av múrnum*, og víggirdi tey.

10 Eisini bygdi hann torn í oyðimørkini, og gróv mangar brunnar: tí hann hevði nógvan fenað, bæði í láglandinum, og í slættunum: *eisini* jarðyrkismenn, og vingarðsmenn í fjøllunum, og í Carmel: tí hann elskaði jarðyrki.

11 Harafturat hevði Ūz-zí-áh eitt herlið av stríðsmonnum, sum fóru út til kriggj í liðum, samsvarandi talinum á teirra uppgerð við hendi Jē-i-ēls skrivara og Má-ā-sēj-áh stjórnara, undir hond Hā-nān-jáh, *einum* av høvuðsmonnum kongs.

12 Heila talið á teimum fremstu av fedrunum hjá mektigu reyisleikamonnum *var* tvey túsund og seks hundrað.

13 Og undir teirra hond *var* ein herur, trý hundrað túsund og sjev túsund og fimm hundrað, sum førdu kriggj við mektigari kraft, at hjálpa kongi ímóti figgindanum.

14 Og Ūz-zí-áh fyrireikaði teimum út íggjøgnum alt herliðið skjøldrar, og spjót, og hjálmur, og bróstbrynjur, og bogar, og sleingjur *til at kasta* steinar við.

15 Og hann gjördi í Jerusalem maskinur, uppfunnar av hegnigum monnum, at vera á tornunum og uppiá hervirkjunum, til at skjóta ørvar og stórar steinar við. Og hansara navn breiddist langt útumkring; tí hann varð undrunarsamliga hjálptur, til hann varð sterkur.

16 ¶ Men tá ið hann var sterkur, varð hansara hjarta lyft upp til *hans* oyðing: tí hann misbreyt ímóti HARRANUM Guði sínum, og fór inn í tempul HARRANS at brenna roykilsí á roykilsisaltarinum.

17 Og Á-zár-jáh prestur fór inn eftir honum, og við honum fýrsinstjúgu HARRANS prestar, *sum vóru* reystit menn:

18 Og teir stóðu ímóti Ūz-zí-áh kongi, og søgdu við hann. *Tað tilkemur* ikki tær, Ūz-zí-áh, at brenna roykilsí at HARRANUM, men prestunum, sonum Aarons, sum eru innvigaðir til at brenna roykilsí: far út úr halgidóminum; tí at tú hevurt misbrotist; eiheldur *skal tað vera* til tín heiður frá HARRANUM Guði.

19 Tá varð Ūz-zí-áh vreiður, og *hevði* roykilsispannu í síni hond til at brenna roykilsí: og meðan hann var vreiður við prestarnar, reis enntá spítalsknin upp í hans enni frammi fyri prestunum í húsi HARRANS, frá við síðuna av roykilsisaltarinum.

20 Og Á-zár-jáh, fremsti presturinn, og allir prestarnir, hugdu eftir honum, og sí, hann *var* spítalskur í sínum enni, og teir stoyttu hann út haðani; ja, hann skundaði *sær* eisini sjálvur at fara út, av tí at HARRIN hevði sliðið hann.

II. KRÝNIKUBÓK 27

Ríkjan og deyði Uziah

21 Og Úz'-zī-āh kongur var ein spítalskur til sín deyðadag, og dvaldist í atskildum húsi, og var ein spítalskur; tí hann var skorin av frá húsi HARRANS: og Jó'-thām, sonur hansara, var yvir kongshúsinum, og dømdu landsins fólk.

22 ¶ Men restina av gerningum Úz'-zī-āh, fyrstir og síðstir, skrivaði Esaiah prophetur, Amoz sonur.

23 So Úz'-zī-āh svav hjá fedrum sínum, og teir jarðaðu hann hjá hansara fedrum í akrinum av jarðingini sum *höyrði* til kongarnar; tí teir søgdu, Hann er ein spítalskur: og Jó'-thām, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

KAPITUL 27

JÓ'-THĀM var tjúgu og fimm ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti í sekstan ár í Jerusalem. Eisini var navn móður hansara Jē-rú'-sjāh Zá'-dök-s dóttir.

2 Og hann gjørði tað sum rætt var í HARRANS eygsjón, samsvarandi øllum sum faðir hansara, Úz'-zī-āh, gjørði: men hann fór ikki inn í tempul HARRANS. Og fólk ið gjørði enn spilluliga.

3 Hann bygdi tað høga port-ið av HARRANS húsi, og á múri Ó'-phēl-s bygdi hann nógv.

4 Harafturat bygdi hann staðir í Judah fjøllum, og í skógunum bygdi hann slott og torn.

5 ¶ Hann bardist eisini við kong Ammonitanna, og varð við yvirlutan imóti teimum. Og Ammons børn góvu honum sama árið hundrað talentir av silvuri, og tíggu túsund mál av hveiti, og tíggu túsund av byggi. So mikið rindaðu børn Ammons honum, bæði tað annað árið, og tað triðja.

6 So Jó'-thām gjørdist mektigur,

av tí at hann fyrireikaði sínar vegir frammi fyri HARRANUM Guði sínum.

7 ¶ Men restin av gerningum Jó'-thām-s, og øll hansara kriggi, og hansara vegir, sí, teir eru skrivaðir í bók Ísraels og Judah konga.

8 Hann var fimm og tjúgu ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og ríkti í sekstan ár í Jerusalem.

9 ¶ Og Jó'-thām svav hjá sínum fedrum, og teir jarðaðu hann í staði Dávids: og Ahaz, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

KAPITUL 28

ÁHAZ var tjúgu ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti sekstan ár í Jerusalem: men hann gjørði ikki tað sum rætt var í HARRANS eygsjón, eins og Dávid, faðir hansara:

2 Tí hann gekk í vegum Ísraels konga, og gjørði eisini bræddar myndir til B'á-á-lím.

3 Harafturat brendi hann roykils í dali Hin'-nöm-s sonar, og brendi sini børn í eldinum, eftir andstygdum teirra heidnu, sum HARRIN hevði kastað út undan Ísraels børnum.

4 Eisini sláturofraði hann og brendi roykils í teimum høgu plássunum, og á heygjunum, og undir hvørjum grønum træi.

5 Hvørsvegna HARRIN Guð hansara flýggjaði hann inn í hondina á konginum av Síriu; og teir slógu hann, og fóru burtur stóra fjøld av teimum til fangar, og fóru tey til Damascus. Og hann varð eisini flýggjaður inn í hondina á kongi Ísraels, sum sló hann við miklari slátran.

6 ¶ Tí at Pē'-käh Rē-māl'-jäh sonur vá í Judah hundrað og tjúgu túsund í einum degi, sum

vóru allir reystir menn; av tí at teir høvdu yvirgivið HARRAN Guð fedra sína.

7 Og Zích'ri, ein mektigur maður úr E'phrā'im, vá Má-ā-sēf'āh, son kongsins; og Az'ri-kām, stjórnara húsins; og Ēl-kā-nāh, sum var næstur kongi.

8 Og børn Ísraels bóru burt til fanga av sínum brøðrum tvey hundrað túsund, kvinnur, synir, og dötur, og tóku eisini burtur nógvan herfong frá teimum, og fórdu herfongin til Sā-már'ī-ū.

9 Men ein prophetur HARRANS var har, hvørs navn var Ó-dēd: og hann fór út framfyri herliðið sum kom til Sā-már'ī-ū, og segði við teir, Sí, av tí at HARRIN Guð fedra tykkara var vreiður við Judah, hevur hann flýggjað teir inn í tykkara hond, og tit hava vigið teir í eini øði sum røkkur upp at himni.

10 Og nú ætla tit at halda niðri bornini av Judah og Jerusalem til trælsveinar og trælkvinnur hjá tykkum: men eru ikki hjá tykkum, enntá hjá tykkum, syndir ímóti HARRANUM Guði tykkara?

11 Hoyrið meg tí nú, og flýggið fangarnar aftur, sum tit hava tikið til fanga av tykkara brøðrum: tí hin grimma vreiði HARRANS er á tykkum.

12 Tá stóðu upp ávisir av høvðum E'phrā'im-s barna, Á-zār-jāh Jó-hā-nān-s sonur, Bē-rē-chī-āh Mē-sjil'-lē-mōth-s sonur, og Jē-hiz'-kī-āh Sjāl'lūm-s sonur, og Á-mā-sā Hād'-lā-ī-s sonur, ímóti teimum ið komu frá krígnum,

13 Og søgdu við teir, Tit skulu ikki føra fangarnar inn higar: tí hvar ið vit longu hava brotist ímóti HARRANUM, ætla tit at leggja afturat meira til okkara syndir og til okkara misbrot: tí at okkara misbrot er mikið, og

tað finst grimm vreiði ímóti Ísrael.

14 So teir vápnaðu mennir eftirlótu fangarnar og herfongin frammi fyri prinsunum og allari samkomuni.

15 Og mennir, sum vóru lýstir við navni, risu upp, og tóku fangarnar, og við herfonginum klæddu øll sum vóru nakin teirra millum, og skryðdu tey, og skógvaðu tey, og góvu teimum at eta og at drekka, og salvaðu tey, og bóru øll tey ússaligu av teimum uppiá asnum, og fórdu tey til Jericho, pálmatræstaðin, til teirra brøður: so vendu teir aftur til Sā-már'ī-ū.

16 ¶ Á teirri tíð sendi Áhaz kongur til kongarnar av Assýriu at hjálpa sær.

17 Tí at aftur vóru E-dóm-it'-arnir komnir og høvdu sligið Judah, og borið burtur fangar.

18 Eisini Philistarnir høvdu lopið á staðirnar av láglendinum, og av suðurpartinum av Judah, og høvdu tikið Bēth-sjē'-mēs, og Aj'-ā-lōn, og Gē-dē'-rōth, og Sjó'-chō við hansara bygdum, og Tim'-nāh við hansara bygdum, eisini Gīm'-zō og hansara bygdur: og teir dvaldust har.

19 Tí at HARRIN fórði Judah lágt orsakað av Áhaz kongi av Ísrael; tí hann gjórði Judah nakið, og misbreyt sáran ímóti HARRANUM.

20 Og Til'-gāth-pil-nē'-sēr kongur av Assýriu kom til hansara, og völdi honum neyð, men styrkti hann ikki.

21 Tí at Áhaz tók burtur ein skamt úr húsi HARRANS, og úr húsi kongs, og prinsanna, og gav konginum av Assýriu hann: men hann hjálpti honum ikki.

22 ¶ Og í tíðini av síni neyð misbreyt hann enn meira ímóti HARRANUM: hetta er hin Áhaz kongur.

23 Tí hann sláturofraði gudunum av Damascus, sum slógu hann: og hann segði, Av tí at gudarnir hjá kongunum av Síriu hjálptu teimum, tí vil eg sláturofra teimum, at teir mega hjálpa mær. Men teir vórðu oyðingin av honum, og av øllum Ísrael.

24 Og Áhaz savnaði saman reiðini av húsi Guðs, og skar í stykkir reiðini av húsi Guðs, og lokaði fyri hurðarnar av húsi HARRANS, og hann gjørði sær altar í hvørjum hjørni Jerusalems.

25 Og í hvørjum einstøkum staði av Judah gjørði hann høg støð til at brenna roykilsí at øðrum gudum, og tíraði til firtnis HARRAN Guð fedra sína.

26 ¶ Men restin av hansara gerningum og av øllum hansara vegum, fyrstir og síðstir, sí, teir eru skrivaðir í bók Judah og Ísraels konga.

27 Og Áhaz svav hjá fedrum sínum, og teir jarðaðu hann í staðinum, *enná* í Jerusalem: men teir førdu hann ikki inn í gravhýsin hjá kongum Ísraels: og Hēz-ē-kī-áh, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

KAPITUL 29

HĒZ-Ē-KĪ-ĀH byrjaði at ríkja *tá ið hann var fimm og tjúgu ára gamal, og hann ríkti í níggu og tjúgu ár í Jerusalem. Og navn móður hansara var Á-bī-jāh Zēch-ār-jāh dóttir.*

2 Og hann gjørði *tað sum rætt var* í HARRANS eygsjón, samsvarandi øllum sum Dávid, faðir hansara, hevði gjørt.

3 ¶ Hann, í fyrsta ári av síni ríkjan, í fyrsta mánaði, læt upp hurðarnar av HARRANS húsi, og umvældi tær.

4 Og hann førði inn prestarnar og Levitarar, og savnaði teir saman í eysturstrætið,

5 Og segði við teir, Hoyrið

meg, tit Levitar, halgið nú tykkum sjálvar, og halgið hús HARRANS Guðs fedra tykkara, og berið út gravskitnina úr tí heilaga *plássinum*.

6 Tí at okkara fedrar hava misbrotist, og gjørt *tað sum ilt var* í eygum HARRANS Guðs várs, og hava yvirgivið hann, og hava vent burt síni andlit frá bústaði HARRANS, og vent *sinar* ryggir.

7 Eisini hava teir lokað fyri hurðarnar av forhøllini, og sløkt út lampurnar, og hava ikki brent roykilsí ella ofrað brennioffur í tí heilaga *plássinum* til Ísraels Guðs.

8 Hvørsvegna HARRANS vreiði var yvir Judah og Jerusalem, og hann hevur flýggjað teir til trongdar, til ótanar, og til físingar, eins og tit síggja við eygum tykkara.

9 Tí sí, okkara fedrar eru falnir við svørðinum, og okkara synir og okkara døtur og okkara konur eru í fangaskapi fyri hetta.

10 Nú er *tað* í mínum hjarta at gera sáttmála við HARRAN Guð Ísraels, at hansara grimma vreiði má venda burtur frá okkum.

11 Synir mínir, verið nú ikki vanrøknir: tí HARRIN hevur valt tykkum at standa frammi fyri sær, at tæna sær, og at tit skuldu tæna at honum, og brenna roykilsí.

12 ¶ Tá reistust Levitarar, Máj-hāth Á-mā-sā-s sonur, og Jó-él Á-zār-jāh sonur, av sonum Kó-hāth-it-anna: og av Mē-rār-ī-s sonum, Kisj Abdi-s sonur, og Á-zār-jāh Jē-hāl-ē-lē-l-s sonur: og av Gēr-sjōn-it-unum; Jó-ah Zimmah sonur, og Eden Jó-ah sonur:

13 Og av sonum Ē-lī-zā-phān-s; Sjim-ri, og Jē-i-él: og av sonum Á-sāph-s; Zēch-ār-jāh, og Māt-tān-jāh:

14 Og av sonum Hē-mān-s; Jē-hi-él, og Sjim-ē-i: og av sonum

Jē-dū-tūn-s; Sjem-āi'-āh, og Uz-zī-ēl.

15 Og teir savnaðu brøður sínar, og halgaðu seg, og komu, samsvarandi boði kongs, eftir orðum HARRANS, at reinsa hús HARRANS.

16 Og prestarnir fóru inn í innara part av HARRANS húsi, at reinsa tað, og fórdi út alla óreinskuna sum teir funnu í templi HARRANS, í forgarðin av húsi HARRANS. Og Levitarnir tóku tað, til at bera tað útum í aarløkin Kí-drøn.

17 Teir byrjaðu nú á fyrsta degi hins fyrsta mánaðar at halga, og á hinum áttanda degi mánaðarins komu teir til forgarð HARRANS: so teir halgaðu hús HARRANS í átta dagar; og í sextanda degi hins fyrsta mánaðar gjørdi teir enda á.

18 Tá fóru teir inn til Hēz-ē-kí'-āh kongs, og søgdu, Vit hava reinsað alt hús HARRANS, og brennioffuraltarið, við øllum reidum tess, og sýnisbreyðs-borðið, við øllum reidum tess.

19 Harafturat øll reidini, sum Áhaz kongur í síni rikjan kastaði burtur í síni misbróting, hava vit fyrireikað og halgað, og si, tey eru frammanfyri HARRANS altar.

20 ¶ Tá reis snimma Hēz-ē-kí'-āh kongur, og savnaði stjórnarar staðarins, og fór niðan til hús HARRANS.

21 Og teir komu við sjei ungtarvum, og sjei veðrum, og sjei lombum, og sjei bukkum, til syndoffur fyri kongadømið, og fyri halgidómin, og fyri Judah. Og hann beyð prestunum, sonum Aarons, at ofra tey á HARRANS altari.

22 So teir drópu ungtarvarnar, og prestarnir móttóku blóðið, og slettta tað á altarið: somuleiðis, tá ið teir høvdu dripið veðrarnar, slettta teir blóðið uppá altarið:

teir drópu eisini lombini, og teir slettta blóðið uppá altarið.

23 Og teir fórdi fram bukkarnar til syndofrið framfyri kong og samkomuna; og teir lögdu sínar hendur á teir:

24 Og prestarnir drópu teir, og teir gjørdi endursóning við teirra blóði uppiá altarinum, til at gera eina sáttargerð fyri allan Ísrael: tí at kongur beyð at brenniofrið og syndofrið skuldu verða gjørd fyri allan Ísrael.

25 Og hann setti Levitarnar í HARRANS hús við glymskálum, við psøltrum, og við hørpum, samsvarandi boði Dávids, og Gáds, siggjara kongs, og Náthan prophets: tí at soleiðis var HARRANS boð við prophetum sínum.

26 Og Levitarnir stóðu við ljóðferum Dávids, og prestarnir við lúðrunum.

27 Og Hēz-ē-kí'-āh beyð at ofra brenniofrið uppiá altarinum. Og tá ið brenniofrið byrjaði, byrjaði sangur HARRANS eisini við lúðrunum, og við ljóðferunum fyriskipað av Dávidi kongi av Ísrael.

28 Og øll samkoman tilbað, og sangararnir sungu, og lúðramenninir ljóðaðu: og alt hetta helt á inntil brenniofrið var fullgjørt.

29 Og tá ið teir høvdu lokið við at ofra, boygdu seg kongur og allir ið hjástaddir við honum vóru, og tilbóðu.

30 Harafturat buðu Hēz-ē-kí'-āh kongur og prinsarnir Levitunum at syngja pris at HARRANUM við orðum Dávids, og hjá Á-sáph-i siggjara. Og teir sungu prisingar við gleði, og teir boygdu síni høvur og tilbóðu.

31 Tá tók Hēz-ē-kí'-āh til máls og segði, Nú tit hava innvigað tykkum HARRANUM, komið nær og færið sláturoffur og tøkoffur inn í HARRANS hús. Og samkoman færdi inn

sláturoffur og tökkoffur; og so mangir, sum vóru av frium hjarta, brennioffur.

32 Og talið á brenniofrunum, sum samkoman kom við, var trisinstjúgu og tíggu ungtarvar, hundrað veðrar, og tvey hundrað lomb: øll hesi vóru til brennioffur til HARRANS.

33 Og tey innvigaðu tingini vóru seks hundrað oksar og trý túsund seyðir.

34 Men prestarnir vóru ov fáir, so at teir fingi ikki flett øll brenniofrini: hvørsvegna teirra brøður, Levitarnir, hjálptu teimum, til arbeiðið var endað, og inntil hinir prestarnir høvdu halgað seg: tí Levitarnir vóru meira reiðilgír í hjarta at halga seg enn prestarnir.

35 Og eisini brenniofrini vóru í yvirflóð, við feittinum av friðofrunum, og drykkofrunum til hvørt brenniofrið. So tænasta HARRANS húss varð sett í rættlag.

36 Og Hēz-ē-kī-āh fegnaðist, og alt fólkíð, at Guð hevði fyrireikað fólkíð: tí hetta varð so bráðliga.

KAPITUL 30

OG Hēz-ē-kī-āh sendi til alt Ísrael og Judah, og skrivaði brøv eisini til Ē-phrā-īm-s og Mā-nās-sēh, at teir skuldu koma til HARRANS hús í Jerusalem, at halda umleypið at HARRANUM Guði Ísraels.

2 Tí at kongur hevði hildið ráð, og hansara prinsar, og øll samkoman í Jerusalem, at halda umleypið í øðrum mánaðinum.

3 Tí at teir kundu ikki halda tað á teirri tíð, av tí at prestarnir høvdu ikki halgað seg til-strekkiliga, eiheldur hevði fólkíð savnað seg saman til Jerusalem.

4 Og hetta hóvaði kongi og allari samkomuni.

5 So teir grundløgdu eina løgskipan um at gera yvirlýsing

út ígjøgnum alt Ísrael, frá Bēer-sjē-bū heilt at Dán, at teir skuldu koma til tess at halda umleypið at HARRANUM Guði Ísraels í Jerusalem: tí at teir høvdu ikki gjort tað í longri tíð av slíkum slagi sum skrivað stóð.

6 So postboðini fóru við brøvunum frá kongi og hansara prinsum út ígjøgnum alt Ísrael og Judah, og samsvarandi boði kongs, sigandi, Tit Ísraels børn, vendið aftur at HARRANUM Guði Abrahams, Ísaaks, og Ísraels, og hann vil koma aftur til leivdina av tykkum, sum hava komist undan úr hondini á kongunum av Assýriu.

7 Og verið ikki tit líka sum tykkara fedrar, og líka sum tykkara brøður, sum misbrutust imóti HARRANUM Guði fedra sína, sum tí gav teir upp til oyðing, eins og tit siggja.

8 Verið nú ikki harðsvíraðir, eins og tykkara fedrar vóru, men veitið HARRANUM tykkum sjálv-ar, og farið inn í halgidóm hans, sum hann hevur halgað um ævir: og tænið HARRANUM Guði tykkara, at grimdin av hansara vreiði má venda burtur frá tykkum.

9 Tí at um tit vendi aftur til HARRANS, skulu tykkara brøður og tykkara børn finna várkunn frammi fyri teimum sum leiddu tey til fanga, so at tey skulu koma aftur í hetta land: tí HARRIN tykkara Guð er náðisamur og miskunnarfullur, og vil ikki venda burtur sínum andliti frá tykkum, um tit vendi aftur at honum.

10 So postboðini fóru yvir frá staði til stað ígjøgnum land Ē-phrā-īm-s og Mā-nās-sēh heilt til Zē-bū-lōn: men teir læðu teir í háð, og spottaðu teir.

11 Men ymsir av Ásjer og Mā-nās-sēh og av Zē-bū-lōn eyðmýktu seg, og komu til Jerusalem.

12 Eisini í Judah var hond Guðs at geva teimum éitt hjarta til at gera boðið hjá kongi og hjá prinsunum, við orði HARRANS.

13 ¶ Og tað flokkaðist í Jerusalem mikið fólk at halda hátíð ósúrگاðs breyðs í øðrum mánaði, ein sera mikil samkoma.

14 Og teir reistust og tóku burt altarinu sum vóru í Jerusalem, og øll altarinu til roykilsu tóku teir burtur, og kastaðu tey inn í áarløkin Kí-drøn.

15 So drópu teir umleypið á fjúrtanda degi av øðrum mánaði: og prestarnir og Levitarnir skammaðust, og halgaðu seg, og førdu inn brenniofrini inn í hús HARRANS.

16 Og teir stóðu í sínum plássi eftir háttarlagi sínum, samsvarandi lóg Mósesar, Guðs mansins: prestarnir slettur blóðið, sum teir móttóku av hendi Levitanna.

17 Tí at tað vóru nógvir í samkomuni sum ikki vóru halgaðir: tí høvdu Levitarnir álegggingina av drepingini av umleypunum fyri hvønn tann sum ikki var reinur, at halga HARRANUM teir.

18 Tí at fjøld av fólkinum, enntá mangir av E-phrá-ím, og Mā-nās-sēh, Ís-sā-kār, og Zē-bū-lon, høvdu ikki reinsað seg, tó ótu teir umleypið øðrvísi enn skrivað stóð. Men Héz-ē-kí-áh bað fyri teimum, og segði, Hin góði HARRI náði hvønn tann

19 Sum fyrireikar sítt hjarta at søkja Guð, HARRAN Guð fedra sína, tó at hann veri ikki reinsaður samsvarandi skirgan halgidómsins.

20 Og HARRIN lýddi á Héz-ē-kí-áh, og grøddi fólkið.

21 Og børn Ísraels, sum vóru hjástaddir í Jerusalem, hildu hátíð ósúrگاðs breyðs í sjei dagar dagar við miklari gleði:

og Levitarnir og prestarnir prisaðu HARRANUM dag um dag, við at syngja við hørdum ljóðförum at HARRANUM.

22 Og Héz-ē-kí-áh talaði ugganarsamliga við allar Levitarnar sum frálærdu hin góða kunnleika HARRANS: og teir ótu út ígjøgnum hátíðina í sjei dagar, og ofraðu friðoffur, og gjørdu jattan mót HARRANUM Guði fedra sína.

23 Og allur savnaðurin helt ráð um at halda aðrar sjei dagar: og teir hildu aðrar sjei dagar við gleði.

24 Tí Héz-ē-kí-áh kongur av Judah gav samkomuni túsund ungtarvar og sjei túsund seyðir; og prinsarnir góvu samkomuni túsund ungtarvar og tiggju túsund seyðir: og stórt tal av prestum halgaðu seg.

25 Og øll samkoma Judah, við prestunum og Levitunum, og øll samkoman sum kom úr Ísrael, og teir fremmandu sum komu úr landi Ísraels, og sum búðu í Judah, fegnaðust.

26 So har var stór frøi í Jerusalem: tí síðan tíð Sálomons Dávids sonar, Ísraels kongs, var ikki tilíkt hent í Jerusalem.

27 ¶ Tá reistust prestarnir, Levitarnir, og vælsignaðu fólkið: og teirra rødd varð hoyrd, og teirra bøn kom upp til hans heilaga bústað, heilt at himni.

KAPITUL 31

TÁ ið nú alt hetta var fullført, fóru allar Ísrael, sum vóru hjástaddir, út til Judah staðir, og brutu myndirnar í stykkir, og skóru niður lundirnar, og blakaðu niður tey høgu plássini og altarinu úr øllum Judah og Benjamin, í E-phrá-ím eisini og Mā-nās-sēh, inn til teir høvdu fullkomiliga oytt tey øll. Síðan vendu øll Ísraels børn

aftur, hvør maður til ogn sína, inn í egnu staðir sínar.

2 ¶ Og Hēz-ē-kí-áh tilskilaði skiftini hjá prestunum og Levitunum eftir teirra skiftum, hvønn mann samsvarandi hansara tæna, prestarnar og Levitarar til brennioffur og til friðoffur, til at tæna, og at veita tökkir, og at prísar í portrunum av tjöldum HARRANS.

3 Hann tilskilaði eisini skamt kongsins av hansara figgjarevni til brenniofrini, tað vil siga, til morgun og kvæld brenniofrini, og brenniofrini til sabbatarnar, og til nýmánarnar, og til ásettu hátíðirnar, eins og skrivað stendur í lóg HARRANS.

4 Harafturat beyð hann fólkinum, sum búði í Jerusalem, at geva skamtin hjá prestunum og hjá Levitunum, at teir máttu verða tilstuðlaðir í lóg HARRANS.

5 ¶ Og so skjótt sum boðið kom útumkring, førdu Ísraels børn í yvirflóð frumfruktirnar av korni, víni, og olju, og hunangi, og av allari grøði akursins; og tiggjundina av øllum tingum førdu teir inn ríkiligani.

6 Og viðvíkjandi børnum Ísraels og Judah, sum dvaldust í staðum Judah, eisini teir førdu inn tiggjundina av oksum og seyði, og tiggjundina av heilagum tingum ið vóru innvígað HARRANUM Guði teirra, og lögdu tey eftir rúgvum.

7 Í triðja mánaði byrjaðu teir at leggja grundarlagið av rúgvunum, og fullførdu tær í sjevnda mánaði.

8 Og tá ið Hēz-ē-kí-áh og prinsarnir komu og sóu rúgvurnar, vælsignaðu teir HARRAN, og hansara fólk Ísrael.

9 Tá spurdist Hēz-ē-kí-áh við prestarnar og Levitarar viðvíkjandi rúgvunum.

10 Og Á-zár-jáh, fremsti

presturin, av Zá-dök-s húsi, svaraði honum, og segði, Síðan fólkið byrjaði at føra ofrini inn í HARRANS hús, hava vit havt nóg mikið at eta, og hava leivt ríkiligt: tí at HARRIN hevur vælsignað fólk sitt; og tað, sum er eftir, er henda mikla goymsla.

11 ¶ Tá beyð Hēz-ē-kí-áh at fyrireika kómur í húsi HARRANS; og teir fyrireikaðu tey,

12 Og førdu inn ofrini og tiggjundirnar og tey vígdu tingini trúfastligani: yvir hvørjum Cò-nò-ní-áh Leviti var stjórnari, og Sjim-ē-i, bróðir hansara, var hin næsti.

13 Og Jē-hi-ēl, og Á-zā-zī-áh, og Náhath, og Ás-ā-hēl, og Jē-rī-mōth, og Jó-zā-bād, og E-li-ēl, og Ís-mā-kí-áh, og Má-hāth, og Bē-nāi-áh, vóru umsjónarmenn undir hendi Cò-nò-ní-áh og Sjim-ē-i-s, bróður hans, eftir boði Hēz-ē-kí-áh kongs, og Á-zár-jáh stjórnara húsar Guðs.

14 Og Kór-ē Im-nāh sonur Leviti, duravørðurin ímóti eystri, var yvir friviljaoftum Guðs, at útdeila HARRANS tilbiðjanaroffur, og hini háheilagu ting.

15 Og næstir honum vóru Eden, og Mīn-jā-mīn, og Jē-sjū-ā, og Sjēm-āi-áh, Á-mār-jáh, og Sjēc-ān-jáh, í staðum prestanna, í sínum tilnevnda embætti, at geva sínum bróðrum eftir skiftum, eins væl til hin mikla, sum til hin litla:

16 Umframt teirra áttartal av hannum, frá trý ára gomlum og uppeftir, ennú hvørjum tí sum fer inn í hús HARRANS, hansara dagliga skamt fyri teirra tæna, ið teirra áleggungum samsvarandi teirra skiftum;

17 Bæði til áttartals prestanna eftir húsi fedra teirra, og Levitanna frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, í teirra áleggungum eftir teirra skiftum;

18 Og til ættartals alra smáu teirra, kona teirra, og sona teirra, og dœtra teirra, gjögnum alla samkomuna: tí at í sínum tilnevnda embæti halgaðu teir seg í heilagleika:

19 Eisini av sonum Aarons, prestunum, *sum vóru* í akrunum av forstaðunum av staðum sínum, í hvørjum einstökum staði, menninir sum vórðu lýstir við navni, at geva skamtir til allar hannarnar prestanna millum, og til allar sum vórðu roknaðir eftir ættartølum Levitanna millum.

20 ¶ Og svá gjörði Hêz-ê-kí-áh út igjögnum alt Judah, og virkaði *tað sum var* gott og rætt og sannleiki frammi fyri HARRANUM Guði sínum.

21 Og í hvørjum verki sum hann byrjaði í tænastruni av Guðs húsi, og í lógini, og í boðunum, at søkja Guð sín, *tað* gjörði hann við øllum hjarta sínum, og *hevði* framgongd.

KAPITUL 32

EFTIR hesar lutir, og grundleggjngina harav, kom Sên-nách-êr-ib kongur av Assýriu og fór inn í Judah, og leiraðist imóti girdu staðunum, og hugsaði at vinna teir til sín sjálvs.

2 Og tá ið Hêz-ê-kí-áh sá at Sên-nách-êr-ib var komin, og at hann var avráddur í at berjast imóti Jerusalem,

3 Helt hann ráð, við sínum prinsum og sínum mektigu monnum, *um* at tippa vøtnini av keldunum sum *vóru* uttanfyri staðin: og teir hjálptu honum.

4 So tað varð savnað nógv fólk saman, sum tiptu allar keldurnar, og áarløkin ið rann igjögnum miðjuna av landinum, og søgdu, Hví skuldu kongarnir av Assýriu komið, og funnið nógv vatn?

5 Eisini styrkti hann seg,

og bygdi upp allan múrin sum var brotin, og reisti *hann* upp til tornini, og ein annan múr uttanfyri, og vældi um Mil-ló í staði Dávids, og gjörði pilar og skildir í yvirflóð.

6 Og hann setti kríghøvuds-menn yvir fólkid, og savnaði teir saman til sín í gøtu staðarliðsins, og talaði ugganarsamligani til teirra, og segði,

7 Verið sterkir og mótigir, verið ikki ræddir ella mótfalnir yvir kongin av Assýriu, ella yvir alla fjøldina sum er við honum: tí at *tað veri seg* fleiri við okkum, enn við honum:

8 Við honum *er* ein armur av holdi; men við okkum *er* HARRIN vár Guð at hjálpa okkum, og at berjast okkara bardagar. Og fólkid hallaði sær at orðunum hjá Hêz-ê-kí-áh kongi av Judah.

9 ¶ Eftir hetta sendi Sên-nách-êr-ib kongur av Assýriu sínar tænarar til Jerusalem, (men *sjálvur legði* hann *kringseting* imóti Lá-chísj, og alt hansara vald við honum,) at Hêz-ê-kí-áh kongi av Judah, og at øllum Judah sum *vóru* í Jerusalem, sigandi,

10 Svá sigur Sên-nách-êr-ib kongur av Assýriu, Hvat troysta tit á, at tit eru *verandi* í kringsetingini í Jerusalem?

11 Tilskundar ikki Hêz-ê-kí-áh tykkum at geva tykkum yvir til at doyggja við hungursneyð og við torsta, og sigur, HARRIN vár Guð skal bjarga okkum úr hondini á konginum av Assýriu?

12 Hevur ikki sami Hêz-ê-kí-áh tikið burtur síni høgu støð og síni altar, og boðið Judah og Jerusalem, og sagt, Tit skulu tilbíðja frammanfyri einum altari, og brenna roykilsí á tí?

13 Vita tit ikki hvat eg og mínir fedrar hava gjørt við øll fólk *annara* landa?

vóru gudarnir hjá tjóðunum av teimum londunum nakrar vegir førir fyrri at bjarga sínum londum úr míni hond?

14 Hvør *var tað* millum allar gudar teirra tjóða sum mínir fedrar aldeilis oyddu, sum kundi bjarga sínum fólki úr míni hond, at Guð tykkara skuldi verið førur fyrri at bjarga tykkum úr míni hond?

15 Latið tí nú ikki Hēz-ē-kí-áh tøla tykkum, ella tilskunda tykkum á henda hátt, eiheldur trúgvíð honum tá: tí at eingin gudur hjá nakrari tjóð, ella kongadømi, var førur fyrri at bjarga sínum fólki úr míni hond, og út úr hond fedra mína: hvør mikið minni skal Guð tykkara bjarga tykkum úr míni hond?

16 Og hansara tænarar talaðu enn *meira* imóti HARRANUM Guði, og imóti hansara tænarar Hēz-ē-kí-áh.

17 Hann skrivaði eisini brøv til at skelda út inná HARRAN Guð Ísraels, og at tala imóti honum, sigandi, Eins og gudarnir hjá tjóðunum av *øðrum* londum ikki hava bjargað sínum fólki úr míni hond, so skal ikki Guð Hēz-ē-kí-áh bjarga sínum fólki úr míni hond.

18 Tá róptu teir við harðari rødd í Jødanna talu á fólkið av Jerusalem sum *vóru* á múrunum, til at ræða teir, og at órógva teir; at teir máttu tikið staðin.

19 Og teir talaðu imóti Guði Jerusalems, sum imóti gudunum hjá jarðarinnar fólki, *sum vóru* verkið av mannahondum.

20 Og fyrri hesa *grund* bóðu Hēz-ē-kí-áh kongur, og propheturin Esaiiah Amoz sonur og rópaðu til himins.

21 ¶ Og HARRIN sendi ein eingil, sum skar av allar mektigu

reystleikamenninar, og leiðararnar og høvuðsmenninar í leirinum hjá konginum av Assýriu. So hann vendi aftur við skomm av andliti til sítt egna land. Og tá ið hann var komin inn í hús guds síns, vógu teir, sum komu fram úr hans egna innangoymslum, hann har við svørðinum.

22 Svá bjargaði HARRIN Hēz-ē-kí-áh og íbúgvunum av Jerusalem frá hendi Sēn-nāch-ēr-īb-s, Assýriu kongs, og frá hondini á øllum *øðrum*, og leiddi teir á hvørjari síðu.

23 Og mangir førdu gávur at HARRANUM til Jerusalem, og gávur til Hēz-ē-kí-áh kongs av Judah: so at hann varð gjørdur stórus í eygsjónini á øllum tjóðum haðanifrá.

24 ¶ Í teimum døgum varð Hēz-ē-kí-áh sjúkur til deyðan, og bað til HARRANS: og hann talaði innat honum, og hann gav honum eitt tekin.

25 Men Hēz-ē-kí-áh rindaði ikki aftur samsvarandi vælgerðini *sum var gjørd* honum; tí hansara hjarta var lyft upp: tí var vreiði á honum, og á Judah og Jerusalem.

26 Men Hēz-ē-kí-áh eyðmýkti seg vegna hugmóðina av sínum hjarta, *bæði* hann og Jerusalems íbúgvur, so at vreiði HARRANS kom ikki á teir á Hēz-ē-kí-áh døgum.

27 ¶ Og Hēz-ē-kí-áh hevði avbera nógvar ríkdómar og heiður: og hann gjørdi sær dýrgripagoymslur til silvur, og til gull, og til dýrabærar steinar, og til kryddurtir, og til skildir, og til alskyns dämliigar skartgripir;

28 Eisini goymsluhúv til úrtøkuna av korni, og vini, og olju; og stillar til alskyns djór, og byrgir til smáfæafylgir.

29 Harafturat skaffaði hann sær borgir, og ognir av smáfæafylgjum og stórfæafylgjum í yvirflóð: tí Guð hevði givið honum *figgjarevni* sera nógv.

30 Hesin sami Hēz-ē-kī-āh tipti eisini ovaru vatnleiðing Gí-hōn-s, og førði hana beint oman til vestur síðuna av staði Dávids. Og Hēz-ē-kī-āh *hevði* framgongd í øllum verkum sínum.

31 ¶ Men í *málinum* um umboðsmenninar hjá prinsum Bábylons, sum sendu at honum at fregna um undrið sum var *gjørt* í landinum, *har* yvirgav Guð hann, *fyr*i at royna hann, at hann mátti vita alt *sum var* í hjarta hansara.

32 ¶ Men restin av gerningum Hēz-ē-kī-āh, og hansara góðsemi, sí, teir eru *skrivaðir* í sjón Esaiáh prophets Amoz sonar, og í bók Judah og Ísraels konga.

33 Og Hēz-ē-kī-āh svav hjá fedrum sínum, og teir jarðaðu hann í høvuðs gravhýsum Dávids sona: og alt Judah og Jerusalems íbúgarv intu honum heiður við deyða hansara. Og Mā-nās'-sēh, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

KAPITUL 33

MĀ-NĀS'-SĒH *var* tólv ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti fimmti og fimm ár í Jerusalem:

2 Men gjørði *tað* *sum* ilt *var* í HARRANS eygsjón, líkt andstygdunum hjá teimum heidnu, sum^p HARRIN hevði kastað út undan Ísraels børnum.

3 ¶ Tí hann bygdi aftur høgu plássini sum Hēz-ē-kī-āh, faðir hansara, hevði brotið niður, og hann reisti upp altar til Bá-á-lim, og gjørði lundir, og tilbað alt himins herlið, og tænti teimum.

4 Eisini bygdi hann altar í húsi HARRANS, hvarum

HARRIN hevði sagt, í Jerusalem skal mitt navn vera um ævir.

5 Og hann bygdi altar til alt himins herlið í báðum forgerð-unum av húsi HARRANS.

6 Og hann völdi børnum sínum at fara ígjøgnum eldin í dali Hín-nōm-s sonar: eisini eygleiddi hann tíðir, og brúkti rúnagandanir, og brúkti heksakunst, og fekst við vælkunnugan anda, og við gandakallar: hann virkaði mikið ilt í HARRANS eygsjón, at tirra hann til firtnis.

7 Og hann setti útskorna mynd, skurðgudin sum hann hevði gjørt, í hús Guðs, um hvat Guð hevði sagt til Dávids og til Sálomons, sonar hansara, í hetta hús, og í Jerusalem, sum eg havi valt framum allar Ísraels ættargreinir, vil eg seta mitt navn um ævir:

8 Ikki heldur vil eg meira flyta fót Ísraels burtur úr landinum sum eg havi útnevnt tykkara fedrum; so at teir vilja geva gætur eftir at gera alt sum eg havi boðið teimum, samsvarandi samfullu lógini og ásetingunum og regluskipanunum við hendi Móse.

9 So Mā-nās'-sēh fekk Judah og Jerusalems íbúgarv at fara skeivar, og at gera verri enn teir heidnu, sum HARRIN hevði oytt undan Ísraels børnum.

10 Og HARRIN talaði til Mā-nās'-sēh, og til fólk sitt: men teir vildu ikki geva gætur.

11 ¶ Hvørsvegna HARRIN førði yvir teir høvuðsmenninar av herliði kongsins av Assýriu, sum tóku Mā-nās'-sēh millum tornarunnarnar, og bundu hann við fjøtrum, og førdu hann til Bábylon.

12 Og tá ið hann var í kvøl, *tá* bønaði hann HARRAN Guð sín, og eyðmýkti seg stórligani frammi fyri Guði fedra sína,

13 Og það til hansara: og hann bænadið av honum, og hoyrði hans umbønning, og førði hann aftur til Jerusalem inn í kongadømi sítt. Tá vitsti Mā-nās'-sēh at HARRIN – hann *var* Guð.

14 Men eftir hetta bygdi hann múr uttanfyri stað Dávids, á vestur síðuni av Gí-hōn, í dalinum, alt at inngongdini við fiskalið, og kringfór ikring Ó-phēl, og reisti hann upp eina sera mikla hædd, og setti kríghøvudsmenn í allar girdu staðirnar av Judah.

15 Og hann tók burt hinar fremmandu gudar, og skurð-gudin úr húsi HARRANS, og øll altarin sum hann hevði bygt á fjalli HARRANS húss, og í Jerusalem, og kastaði *tey* út úr staðinum.

16 Og hann gjørdi í stand HARRANS altar, og sláturofraði á tí fríðoffur- og tökkoffur-, og beyð Judah at tæna HARRANUM Guði Israels.

17 Kortini sláturofraði fólkið enn í høgu plássunum, *tó* bert HARRANUM Guði sínum.

18 ¶ Men restin av gerningum Mā-nās'-sēh, og hansara bøn til Guðs síns, og orðini hjá siggjarunum sum talaðu til hansara í navni HARRANS Guðs Israels, sí, *teir eru skrivaðir* í bók Israels konga.

19 Hansara bøn eisini, og *hvussu* Guð varð bænaður av honum, og allar hansara syndir, og hansara misbrot, og plássini hvári hann bygdi høg støð, og setti upp lundir og ristar myndir, áðrenn hann varð eyðmýktur: sí, *tey eru skrivað* millum fram-sagnir siggjaranna.

20 ¶ So Mā-nās'-sēh svav hjá fedrum sínum, og teir jarðaðu hann í egna húsi hansara: og Ámon, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

21 ¶ Ámon *var* tvey og tjúgu ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og ríkti tvey ár í Jerusalem.

22 Men hann gjørdi *tað sum* ilt *var* í HARRANS eygsjón, eins og gjørdi Mā-nās'-sēh, faðir hansara: tí Ámon sláturofraði øllum útskornu myndunum sum Mā-nās'-sēh, faðir hansara, hevði gjørt, og tænti teimum;

23 Og eyðmýkti seg ikki frammi fyri HARRANUM, eins og Mā-nās'-sēh, faðir hansara, hevði eyðmýkt seg, men Ámon misbreyt meir og meir.

24 Og hansara tænarar svóru *seg* saman imóti honum, og vógu hann í egna húsi hansara.

25 ¶ Men landsins fólk vá allar teir sum høvdu svorið *seg* saman imóti Ámoni kongi; og landsins fólk gjørdi Jó-sí-áh, son hansara, *til* kong í hansara stað.

KAPITUL 34

JÓ-SÍ-ÁH *var* átta ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti í Jerusalem éitt og tríati ár.

2 Og hann gjørdi *tað sum* rætt *var* í HARRANS eygsjón, og gekk í vegum Dávids, faðirs síns, og trekti *seg hvørki* til høgru handar, ella til vinstru.

3 ¶ Tí at í áttanda ári av síni ríkján, meðan hann enn var ungur, byrjaði hann at søkja eftir Guði Dávids, faðirs síns: og í tólvta ári byrjaði hann at reinska Judah og Jerusalem frá teimum høgu plássunum, og lundunum, og útskornu myndunum, og bræddu myndunum.

4 Og teir brutu niður altar Bā-á-lím-s í hansara nærveru; og myndirnar, sum *vóru* til hæddar uppiyvir teimum, skar hann niður; og lundirnar, og

útskornu myndirnar, og bræddu myndirnar, breyt hann í stykkir, og gjörði stöv *úr teimum*, og stroyddi *tað* á gravirnar hjá teimum sum hövdu sláturofrað teimum.

5 Og hann brendi beinini hjá prestunum á altarum teirra, og reinsaði Judah og Jerusalem.

6 Og *svá gjörði hann* í staðum Mā-nās-sēh, og E-phrā-ims, og Simeons, alt at Nāph-tā-li, við teirra hakkarum runt umkring.

7 Og tá ið hann hevði brotið niður altarinum og lundirnar, og hevði sligið útskornu myndirnar í pulvur, og skorið niður allar skurðgudarnar út ígjøgnum alt land Ísraels, *tá vendi hann* aftur til Jerusalem.

8 ¶ Men í átjanda ári av síni ríkján, tá ið hann hevði reinskað landið, og húsið, sendi hann Sjá-phān Az-āl-jāh son, og Mā-ā-sē-jāh, stjórnara staðarins, og Jó-āh Jó-ā-ház son skrásetara, at umvæla hús HARRANS Guðs síns.

9 Og tá ið teir komu til Hil-ki-āh høvuðsprests, flýggjaðu teir peningin, sum var ferdur, inn í hús Guðs, hvønn Levitar-nir, sum varðaðu dyrnar, hövdu savnað av hendi Mā-nās-sēh og E-phrā-ims, og av allari leivdini av Ísrael, og av øllum Judah og Benjamin; og teir vendu aftur til Jerusalem.

10 Og teir koyrdu *hann* í hondina á verkamonnum sum hövdu umsjónina av húsi HARRANS, og teir góvu hann til verkamenninar sum arbeiddu í HARRANS húsi, at væla um og gera í stand húsið:

11 Enntá til listhandverkar-arnar og byggjararnar góvu teir *hann*, at keypa høgðan stein, og timbur til groypingar, og til at gólva húsini sum Judah kongar hövdu oyðilagt.

12 Og menninir gjördu arbeiðið trúfastliga: og teirra umsjónarmenn *vóru* Já-hāh og Obā-di-āh, Levitarnir, av sonum Mē-rār-i-s; og Zēch-ār-jāh og Mē-sjūl-lām, av sonum Kó-hāth-it-anna, at driva *tað* framfeitur; og *adrir av* Levitunum, allir sum dugdu tónleiksljóðførahegni.

13 Eisini *vóru teir* yvir berarunum av byrðum, og *vóru* umsjónarmenn hjá øllum sum virkaðu verkið í nøkrum háttarlagi av tænastu: og av Levitunum *vóru* skrivarar, og yvirmenn, og duravørðir.

14 ¶ Og tá ið teir ferdur út peningin sum varð ferdur inn í HARRANS hús, fann Hil-ki-āh prestur eina bók av HARRANS lóg sum *varð givin* við Mósesi.

15 Og Hil-ki-āh tók til orða og segði við Sjá-phān skrivara, Eg havi funnið bók lógarinnar í húsi HARRANS. Og Hil-ki-āh flýggjaði bókina til Sjá-phān-s.

16 Og Sjá-phān bar bókina til kongs, og bar kongi orð tilbakar aftur, sigandi, Alt, sum varð litið upp til tænarar tínar, *tað* gera teir.

17 Og teir hava savnað saman peningin sum fanst í HARRANS húsi, og hava flýggjað hann upp í hondina á umsjónarmonnum, og *upp* í hondina á arbeiðsmonnum.

18 Tá segði Sjá-phān skrivari kongi frá, og mælti, Hil-ki-āh prestur hevur givið mær eina bók. Og Sjá-phān las hana frammi fyri kongi.

19 Og tað bar á, tá ið kongur hevði hoyrt orð lógarinnar, at hann skræddi síni klæðir.

20 Og kongur ábeyð Hil-ki-āh, og A-hi-kām-i Sjá-phān-s syni, og Abdon-i Mí-cāh syni, og Sjá-phān-i skrivara, og A-sāi-āh, einum tænara hjá kongi, og segði,

21 Farið, og fregnið av HARRANUM fyrri meg, og fyrri teir sum eru eftir í Ísrael og í Judah, viðvíkjandi orðum bókarinnar sum er funnin: tí at mikil er vreiði HARRANS sum er helt út yvir okkum, av tí at okkara fedrar hava ikki hildið HARRANS orð, at gera eftir øllum ið stendur skrivað í hesi bók.

22 Og Hil'ki-áh, og teir sum kongur hevði útnevnt, fóru til Hül'-düh prophetinnu, konu Sjal'lüm-s Tik'-våth-s sonar, Hås'-råh sonar, passara klædnarúmsins; (men hon búði í Jerusalem, í studentagarðinum:) og teir talaðu til hennara í tann *rætning*.

23 ¶ Og hon svaraði teimum, Svá sigur HARRIN Guð Ísraels, Sigið tí manni sum sendi tykkum til mín,

24 Svá sigur HARRIN, Sí, eg vil føra ilt yvir hetta pláss, og yvir íbúgvart tess, *enntá* allar tær banningarnar ið standa skrivaðar í bókini sum teir hava lisið frammi fyrri kongi Judah:

25 Av tí at teir hava yvirgivið meg, og hava brent roykili at øðrum gudum, at teir máttu tirra meg til firtnis við øllum verkum handa sína; tí skal mín vreiði verða helt út yvir hetta pláss, og skal ikki slökkjast.

26 Og hvat viðvíkur Judah kongi, sum sendi tykkum at fregna av HARRANUM, soleiðis skulu tit siga við hann, Svá sigur HARRIN Guð Ísraels *viðvíkjandi* orðunum sum tú hevurt hoyrt;

27 Av tí at titt hjarta var bleytt, og tú eyðmýktirt teg frammi fyrri Guði, tá ið tú hoyrdirt orðini hjá honum ímóti hesum plássi, og ímóti íbúgvum tess, og eyðmýktirt teg frammi fyrri mær, og skræddirt tini klæðir, og grætst frammi fyrri mær; *tí* havi eg *enntá* hoyrt teg eisini, sigur HARRIN.

28 Sí, eg vil savna teg til fedra tína, og tú skalt verða savnaður til gravar tinar í friði, eiheldur skulu eygu tini sjá alt tað illa sum eg vil føra yvir hetta pláss, og yvir íbúgvarnar hjá tí sama. So teir bóru kongi orð aftur.

29 ¶ Tá sendi kongur og savnaði saman allar teir elstu av Judah og Jerusalem.

30 Og kongur fór niðan í hús HARRANS, og allir menninir av Judah, og íbúgvarnir av Jerusalem, og prestarnir, og Levitarinir, og alt fólkíð, stór og smá: og hann las í teirra oyru øll orðini av bók sáttmálans sum varð funnin í húsi HARRANS.

31 Og kongur stóð í sínum plássi, og gjørdi sáttmála frammi fyrri HARRANUM, at ganga eftir HARRANUM, og at halda boðini hjá honum, og hansara vitnisburðir, og hans ásetingar, við øllum sínum hjarta, og við allari síni sál, at útinna orðini av sáttmálanum sum eru skrivað í hesi bók.

32 Og hann fekk allar, sum vóru til staðar í Jerusalem og Benjamin, at standa *vegna tað*. Og íbúgvarnir av Jerusalem gjørdur samsvarandi sáttmála Guðs, Guðs fedra sína.

33 Og Jó'-sí-áh tók burtur allar andstygdinar út úr øllum landsumráðunum sum hoyrdu til Ísraels barna, og fekk allar, sum vóru tilstaðar í Ísrael, at tæna, *enntá* at tæna HARRANUM Guði sínum. Og allar hansara dagar viku teir ikki frá at fylgja HARRANUM, Guði fedra sína.

KAPITUL 35

HARAFTURAT helt Jó'-sí-áh umleyp at HARRANUM í Jerusalem: og teir drópu umleypíð á fjúrtanda *degi* fyrsta mánaðarins.

2 Og hann setti prestarnar í teirra ásetingar, og eggjaði teimum til tænnastu HARRANS húss,

3 Og segði við Levítarnar sum lærdu alt Ísrael, sum vóru heilagir at HARRANUM, Setið hina heilagu ork í húsið sum Sálomon Dávids sonur, Ísraels kongur, bygdi; *hon skal ei vera byrði á tykkara herðum: tænið nú HARRANUM Guði tykkara, og hansara fólki Ísrael,*

4 Og fyrireiðið *tykkum* eftir húsum fedra tykkara, eftir tykkara skiftum, samsvarandi skrivi Dávids kongs av Ísrael, og samsvarandi skrivi Sálomons, sonar hansara.

5 Og standið í hinum heilaga *pláss*i, samsvarandi deildunum av familjum hjá fedrum brøðra tykkara — fólkinum, og eftir deildunum av familjunum hjá Levítunum.

6 Síðan drepið umleypið, og halgið tykkum, og fyrireiðið tykkara brøður, at *teir* mega gera samsvarandi HARRANS orði við hendi Móse.

7 Og Jó'si-áh gav fólkinum, av fylginum, lomb og geitarlomb, alt til umleypsofrini, øllum sum vóru hjástaddir, til talið á triati túsund, og trý túsund ungtarvar: hesir *vóru* av *figgjarevni* kongs.

8 Og hansara prinsar góvu fólkinum villigani, til prestarnar, og til Levítarnar: Hil'-ki-áh og Zech'-ár'-jáh og Jé'-hí-él, stjórnarar av húsi Guðs, góvu prestunum til umleypsofrini tvey túsund og seks hundrað *smáfe*, og trý hundrað oksar.

9 Cò-nán'-jáh eisini, og Sjém-ái-áh og Néth'-á'-nèl, brøður hansara, og Häs-j-áb'-jáh og Jé'-i-él og Jó'-zà-bäd, fremstir av Levítunum, góvu Levítunum til umleypsoffur fimm túsund *smáfe*, og fimm hundrað oksar.

10 So tænnastan varð gjørd

tilreiðar, og prestarnir stóðu í sínum pláss, og Levítarnir í sínum skiftum, samsvarandi boði kongs.

11 Og teir drópu umleypið, og prestarnir slettu *blóðið* frá hondum sínum, og Levítarnir flettu *tey*.

12 Óg teir fluttu burtur brenniofrini, at teir máttu geva samsvarandi deildunum av familjum fólksins, at ofra at HARRANUM, eins og skrivað *stendur* í Mósebókini. Og soleiðis *gjørdu teir* við oksarnar.

13 Óg teir steiktu umleypið við eldi eftir fyriskipanini: men *híni* heilagu *ofrini* sjóðaðu teir í pottum, og í *stórum* ketlum, og í pannum, og deildu *tey* fljótligani millum alt fólkið.

14 Og síðan gjørdu teir tilreiðar til sín sjálvs, og til prestarnar: tí at prestarnir, synir Aarons, *vóru upptuknir* í ofring av brenniofrum og feittinum inntil nátt; tí tilreiðdu Levítarnir til sín sjálvs, og til prestarnar, synir Aarons.

15 Óg sangarnir, synir Á-sáph-s, *vóru* í sínum pláss, samsvarandi boði Dávids, og Á-sáph-s, og Hē'-mān-s, og Jē'-dù-tùn-s, siggjara kongs; og duravørðirnir *bíðaðu* við hvørt portrið; teir máttu ei farið avstað frá síni tænnastu; tí at teirra brøður, Levítarnir, tilreiðdu teimum.

16 So øll tænnasta HARRANS varð gjørd tilreiðar hin sama dag, at halda umleypið, og at ofra brenniofrur uppiá HARRANS altari, samsvarandi boði Jó'si-áh kongs.

17 Óg børn Ísraels, sum vóru tilstaðar, hildu umleypið á teirri tíð, og hátíð ósurgaðs breyðs í sjeý dagar.

18 Óg tað varð einkið umleyp líkt tí hildið í Ísrael frá døgum Sámuels prophets; ikki heldur

hildu allir kongarnir av Ísrael tilíkt umleyp sum Jó'si-áh helt, og prestarnir, og Levitarnir, og alt Judah og Ísrael sum vóru tilstaðar, og Jerusalems íbúgar.

19 Í átjanda ári av ríkján Jó'si-áh varð hetta umleyp hildið.

20 ¶ Eftir alt hetta, tá ið Jó'si-áh hevði fyrireikað templið, kom Nē'-chō kongur av Egyptalandi upp at berjast ímóti Cár'-kē-misj við Ev-phrá-tēs: og Jó'si-áh fór út ímóti honum.

21 Men hann sendi umboðsmenn til hansara, sigandi, Hvat havi eg at gera við teg, tú Judah kongur? *Eg komi ikki ímóti tær henda dag, men ímóti húsinum sum eg havi kriggj við: tí at Guð beyð mær at gera skjótt: halt tær aftur frá at blanda teg uppi hjá Guði, sum er við mær, at hann oyði teg ei.*

22 Hóast hetta vildi Jó'si-áh ikki venda sínun andliti frá honum, men dulbúði seg, at hann mátti berjast við hann, og gav ikki gætur at orðum Nē'-chō-s frá munni Guðs, og kom at berjast í dali Mē-gid'-dō-s.

23 Og bogaskjuttarnir skutu eftir Jó'si-áh kongi; og kongur segði til tænarar sínar, Havið meg burtur; tí at eg eri sára særdur.

24 Tí tóku hansara tænarar hann úr tí vagninum, og koyrdu hann í hin annan vagnin sum hann hevði; og teir fórdu hann til Jerusalem, og hann doyði, og varð jarðaður í einum av gravhýsum fedra sína. Og alt Judah og Jerusalem syrgdu yvir Jó'si-áh.

25 ¶ Og Jeremiah syrgdi yvir Jó'si-áh: og allir syngjandi menninir og syngjandi kvinnurnar talaðu um Jó'si-áh í sínum harmljóðum til henda dag, og gjørdu tey til regluskipan í Ísrael: og sí, tey eru skrivað í harmljóðunum.

26 Men restin av gerningum Jó'si-áh, og hansara góðsemi, samsvarandi tí sum stóð skrivað í lóg HARRANS,

27 Og hansara gerðir, fyrstar og síðstar, sí, tær eru skrivaðar í bók Ísraels og Judah konga.

KAPITUL 36

TÁ tóku landsins fólk Jē-hó'-ā-hāz Jó'si-áh son, og gjørdu hann til kong í stað fadirs hans í Jerusalem.

2 Jē-hó'-ā-hāz var tjúgu og trý ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti triggjar mánaðir í Jerusalem.

3 Og kongurin av Egyptalandi koyrði hann frá í Jerusalem, og fordømdi landið í hundrad talentir av silvuri og eina talent av gulli.

4 Og kongurin av Egyptalandi gjørði E'-li-ā-kim, bróður hansara, til kong yvir Judah og Jerusalem, og skifti navni hansara til Jē-hó'-ā-kim. Og Nē'-chō tók Jē-hó'-ā-hāz, bróður hansara, og fórði hann til Egyptalands.

5 ¶ Jē-hó'-ā-kim var tjúgu og fimm ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti ellivu ár í Jerusalem: og hann gjørði tað sum ilt var í eygsjón HARRANS Guðs síns.

6 Ímóti honum kom upp Nē-bū-čhād-nēz'-zār kongur av Bábýlon, og bant hann í fjøtrar, at færa hann til Bábýlon.

7 Nē-bū-čhād-nēz'-zār fórði eisini av reiðunum av HARRANS húsi til Bábýlon, og setti tey í tempul sitt í Bábýlon.

8 Men restin av gerningum Jē-hó'-ā-kim-s, og hansara andstygdur sum hann gjørði, og tað sum fanst í honum, sí, teir lutir eru skrivaðir í bók Ísraels og Judah konga: og Jē-hó'-ā-čhīn, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

9 ¶ Jē-hōi'-ā-chīn var átta ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og hann ríkti tríggar mán- aðir og tiggju dagar í Jerusalem: og hann gjörði *tað sum ilt var* í HARRANS eygsjón.

10 Og tá ið árið var út- runnið, sendi Nē-bū-čhād-nēz'- zār kongur, og førði hann til Bábýlon, við glæsiligu reiðunum av HARRANS húsi, og gjörði Zē-dē-kī'-áh, bróður hansara, til kong yvir Judah og Jerusalem.

11 ¶ Zē-dē-kī'-áh var ein og tjúgu ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkja, og ríkti ellivu ár í Jerusalem.

12 Og hann gjörði *tað sum ilt var* í eygsjón HARRANS Guðs sins, og eyðmýkti seg ikki frammi fyri Jeremiah propheti, *sum talaði frá munni HARRANS.*

13 Og hann gjörði eisini uppreist imóti Nē-bū-čhād-nēz'- zāri kongi, sum hevði fingið hann at svørja við Guð: men hann *gjörði* sín svíra stívan, og herdi sítt hjarta frá at venda til HARRANS Guðs Israels.

14 ¶ Harumframt misbrutu allir teir fremstu av prestunum, og fólkid, sera nógv eftir øllum andstygðunum hjá teimum heidnu; og óreinkaðu HARRANS hús sum hann hevði halgað í Jerusalem.

15 Og HARRIN Guð fedra teirra sendi til teirra við sinum sendiboðum, risandi upp í góðari tíð, og sendi; tí hann hevði várkunn yvir sítt fólk, og yvir sín bústað:

16 Men teir spottaðu sendi- boðini hjá Guði, og vanvirdu orðini hjá honum, og misbrúktu prophetar hansara, inntil vreiði HARRANS reistist imóti fólki hansara, til *tað fanst* einkið hjálparráð.

17 Tí førði hann yvir teir kong Kāl-dē'-anna, sum vá teirra ungu menn við svørðinum í húsi halgidóms teirra, og hevði onga várkunn yvir ungan mann, ella moyggj, gamlan mann, ella hann ið heyk vegna aldur: hann gav *teir* allar inn í hond hansara.

18 Og øll reiðini av húsi Guðs, mikil og smá, og dýrgripirnar av húsi HARRANS, og dýrgripir kongs, og prinssa hans; allar *hesar* førði hann til Bábýlon.

19 Og teir brendu hús Guðs, og brutu niður Jerusalems múr, og brendu øll slottini harav við eldi, og oyddu øll tey glæsiligu reiðini harav.

20 Og teir, sum høvdu komist undan frá svørðinum, førði hann burt til Bábýlon; har teir vórðu ténarar fyri honum og sonum hans, inntil ríkjania av kongadømi Persiu:

21 Til at uppfylla HARRANS orð við munni Jeremiah, inntil landið hevði notið hennara sabbatar: *tí* so leingi sum hon lá oyðin, helt hon sabbat, til at uppfylla trísinstjúgu og tiggju ár.

22 ¶ Men í fyrsta ári Cýrusar kongs av Persiu, at HARRANS orð, *talað* við munni Jeremiah, mátti verða fullført, østi HARRIN upp anda Cýrusar kongs av Persiu, at hann gjörði yvirlysing út ígjøgnum alt sítt kongadømi, og *festi hana* eisini í skrift, soljóðandi,

23 Svá sigur Cýrus kongur av Persiu, Øil kongadømir heimins hevur HARRIN Guð himins givið mær; og hann hevur álagt mær at byggja sær hús í Jerusalem, sum *er* í Judah. Hvør *er* tykkara millum av øllum hansara fólki? HARRIN Guð hansara *veri* við honum, og fari hann upp.

EZRA.

KAPITUL I

MEN í fyrsta ári Cýrusar kongs av Persiu, *fyr* í HARRANS orð við munnri Jeremiah mátti verða uppfyllt, østi HARRIN upp anda Cýrusar kongs av Persiu, at hann gjordi yvirlýsing út ígøgnum alt sítt kongadømi, og *festi hana* eisini í skrift, soljóðandi,

2 Svá sigur Cýrus kongur av Persiu, HARRIN Guð himins hevur givið mær øll jarðarinnar kongadømir; og hann hevur álagt mær at byggja sær hús í Jerusalem, sum *er* í Judah.

3 Hvør *er* tykkara millum av øllum hansara fólki? Guð hansara veri við honum, og lat hann fara upp til Jerusalem, sum *er* í Judah, og byggja hús HARRANS Guðs Ísraels, (hann *er* Guð,) sum *er* í Jerusalem.

4 Og hvørsumhelst *id* verður verandi í nøkrum plássi har hann *er* í útisetri, lat menninar av hansara plássi hjálpa honum við silvuri, og við gulli, og við góðsi, og við djórum, umframt fríviljaofrið til hús Guðs sum *er* í Jerusalem.

5 ¶ Tá risu upp teir fremstu av fedrum Judah og Benjamins, og prestarnir, og Levitarnir, við øllum *teimum* hvørs anda Guð hevði reist, at fara niðan at byggja hús HARRANS sum *er* í Jerusalem.

6 Og allir teir, sum *vóru* um teir, styrktu sínar hendur við reiðum av silvuri, við gulli, við góðsi, og við djórum, og við dýrabærum tingum, umframt øllum sum varð villigani ofrað.

7 ¶ Eisini Cýrus kongur fordi fram reiðini av HARRANS húsi, hvørji Nē-bū-chād-nēz-zār hevði fært út úr Jerusalem, og hevði sett tey í hús guda siná;

8 Enntá tey fordi fram Cýrus kongur av Persiu við hendi Mít-rē-dāth-s dýrgripameistara, og upptaldi tey at Sjēs-j-bāz-zār-i, Judah prins.

9 Og hetta *er* talið á teimum: triati fót av gulli, eitt túsund fót av silvuri, niggju og tjúgu knívar,

10 Triati kør av gulli, silvur kør av einum næsta *slagi* fyra hundrad og tiggju, og onnur reiðir eitt túsund.

11 Øll reiðini av gulli og av silvuri *vóru* fimm túsund og fyra hundrad. Øll *hesi* fordi Sjēs-j-bāz-zār niðan við *teimum* av fangaskapinum, sum *vóru* ferdir niðan frá Bábylon til Jerusalem.

KAPITUL 2

HETTA *eru* nú børn fylkisins *id* fóru niðan úr fangaskapinum, av teimum *id* *vóru* vorðnir ferdir burtur, hvørjar Nē-bū-chād-nēz-zār, kongur Bábylons, hevði fært burtur til Bábylon, og komu aftur til Jerusalem og Judah, hvør til sín stað;

2 Hvørjir komu við Zē-rūb-bá-bēli: Jē-sjū-ā, Nē-hē-mí-āh, Sē-rāi-āh, Rē-ēl-ai-āh, Mōr-dē-cāi, Bilsjan, Mispār, Big-vā-i, Rē-hūm, Bá-ā-nāh. Talið á monnunum av fólki Ísraels:

3 Børn Pá-rōsj-ar, tvey túsund eitt hundrad og sjeiti og tveir.

4 Børn Sjē-phāt-jāh, trý hundrad og sjeiti og tveir.

5 Børn Ar-āh, sjei hundrad og sjeiti og fimm.

6 Børn Pá-hāth-mó-āb-s, av børnum Jē-sjū-ā og Jó-āb-s, tvey túsund átta hundrad og tólv.

7 Børn Ē-lām-s, eitt túsund tvey hundrad og fimmti og fyra.

8 Børn Zāt-tū-s, niggju hundrad og fyrati og fimm.

9 Børn Zāc-cā-i-s, sjei hundrad og trisinstjúgu.

10 Børn Bá'nī-s, seks hundrað og fjóruti og tveir.

11 Børn Bē'bā-i-s, seks hundrað og tjúgu og triggir.

12 Børn Azgads, eitt túsund tvey hundrað og tjúgu og tveir.

13 Børn Á-dó-ni-kām-s, seks hundrað og seksti og seks.

14 Børn Big'vá-i-s, tvey túsund fimmti og seks.

15 Børn Á-din-s, fyra hundrað og fimmti og fyra.

16 Børn Á-tēr-s av Hēz-ē-kí'áh, níti og átta.

17 Børn Bē'zā-i-s, trý hundrað og tjúgu og triggir.

18 Børn Jór'áh, eitt hundrað og tólv.

19 Børn Há'sjüm-s, tvey hundrað og tjúgu og triggir.

20 Børn Gib'bār-s, níti og fimm.

21 Børn Beth-lehem-s, eitt hundrað og tjúgu og triggir.

22 Menn Nē-tó'pháh, fimmti og seks.

23 Menn Án'ā-tōth-s, eitt hundrað og tjúgu og átta.

24 Børn Áz-má'vēth-s, fjóruti og tveir.

25 Børn Kir'játh-ár'ím-s, Kē-phí-ráh, og Bēer'ōth-s, sjeý hundrað og fýrati og triggir.

26 Børn Rá-máh og Gē'bū, seks hundrað og tjúgu og ein.

27 Menn Mích-mās-ar, eitt hundrað og tjúgu og tveir.

28 Menn Beth-el-s og Ā'i-s, tvey hundrað og tjúgu og triggir.

29 Børn Nē'bō-s, fimmti og tveir.

30 Børn Mäg'bisj-ar, eitt hundrað og fimmti og seks.

31 Børn hins Ē'lām-s, eitt túsund tvey hundrað og fimmti og fyra.

32 Børn Hár'ím-s, trý hundrað og tjúgu.

33 Børn Lóds, Há-did-s, og Ó-nō-s, sjeý hundrað og tjúgu og fimm.

34 Børn Jerichos, trý hundrað og fýrati og fimm.

35 Børn Sē-ná'áh, trý túsund og seks hundrað og triati.

36 ¶ Prestarnir: børn Jē-dái'áh, av húsi Jē'sjú-á, níggju hundrað og sjeýti og triggir.

37 Børn Im'mēr-s, eitt túsund fimmti og tveir.

38 Børn Pásj'úr-s, eitt túsund tvey hundrað og fýrati og sjeý.

39 Børn Hár'ím-s, eitt túsund og seytjan.

40 ¶ Levitarnir: børn Jē'sjú-á og Kád'mí-ēl-s, av børnum Hō-dáv'jáh, sjeýti og fyra.

41 ¶ Sangarnir: børn Á'sāph-s, eitt hundrað og tjúgu og átta.

42 ¶ Børn duravørðanna: børn Sjal'lüm-s, børn Á-tēr-s, børn Tál'mōn-s, børn Ák'küb-s, børn Há-ti-tā, børn Sjó'bā-i-s, i alt eitt hundrað og triati og níggju.

43 ¶ Nēth-i-nim'arnir: børn Zí'há, børn Hā-sú'phā, børn Táb'bā-ōth-s,

44 Børn Kē'rōs-ar, børn Sí'āhā, børn Pá'dōn-s,

45 Børn Lē'bā'nāh, børn Hāg'ā-bāh, børn Ák'küb-s,

46 Børn Há'gāb-s, børn Sjal'mā-s, børn Há'nān-s,

47 Børn Gid'dēl-s, børn Gá'hār-s, børn Rē-āi'áh,

48 Børn Rē'zin-s, børn Nē-kó'dā, børn Gāz'zām-s,

49 Børn Uz'zā, børn Pá'sē-áh, børn Bē'sāi-s,

50 Børn As'nāh, børn Mēhú'nim-s, børn Nē-phú'sim-s,

51 Børn Bāk'büks-s, børn Hā-kú'phā, børn Hār'hūr-s,

52 Børn Bāz'lūth-s, børn Mēhí-dā, børn Hār'sjā,

53 Børn Bār'kōs-ar, børn Sí'sē-rā, børn Thā'māh,

54 Børn Nē'zī-áh, børn Há-ti-phā.

55 ¶ Børnini hjá tænarum Sálomons: børn Só'tā-i-s, børn Só'phē-rēt-s, børn Pērú'dā,

56 Børn Já'ālāh, børn Dār'kōn-s, børn Gid'dēl-s,

57 Børn Sjê-phât'-jah, børn Hât'-til-s, børn Pô-kê-rêth-s úr Zê'-bâ-im, børn Á-mî-s.

58 Allir Nêth-i-nim'-arnir, og börnini hjá tænarum Sálomons, vóru trý hundrað og níti og tveir.

59 Og hetta vóru teir ið fóru upp frá Têl'-mê-lâh, Têl'-hâr-sâ, Kerub, Âd'-dân, og Ím'-mêr: men teir kundu ikki sýna hús fadirs sins, og sáð sitt, hvørt teir vóru av Ísrael:

60 Børn Dêl'-âi'-âh, børn Tó'-bî-âh, børn Nê'-kó'-dâ, seks hundrað og fimmti og tveir.

61 ¶ Og av børnum prestanna: børn Hâ-bâi'-âh, børn Kôz, børn Bâr-zîl'-lâ-i-s; sum tók konu av døtrum Bâr-zîl'-lâ-i-s Gileadita, og varð kallaður eftir teirra navni:

62 Hesir søktu sína skráseting millum teirra sum vórðu roknaðir eftir ættarskrá, men teir vórðu ikki funnir: tí vórðu teir, sum óreinkaðir, settir frá prestadøminum.

63 Og Tîr-sjá'-tâ-in segði við teir, at teir skuldu ikki eta av teimum háheilagu tingunum, til tað stóð upp ein prestur við Ú'-rim og við Tûm'-mîm.

64 ¶ Øll samkoman tilsamans var fjørutí og tvey túsund trý hundrað og trisinstjúgu,

65 Umframt teirra tænarar og teirra ternur, av hvørjum tað vóru sjei túsund trý hundrað og tríati og sjei: og tað vóru teirra millum tvey hundrað syngjandi menn og syngjandi kvinnur.

66 Teirra hestar vóru sjei hundrað og tríati og seks; teirra múldjór tvey hundrað og fyrati og fimm;

67 Teirra kamelar fyra hundrað og tríati og fimm; teirra asnar seks túsund sjei hundrað og tjúgu.

68 ¶ Og summir av teimum fremstu av fedrunum, tá ið teir komu til hús HARRANS sum er í Jerusalem, ofraðu fritt til Guðs

hús, at seta tað upp á plássi hans:

69 Teir góvu eftir sínum førimumi innat dýrgripagoymslu arbeiðsins trisinstjúgu og eitt túsund drakmur av gulli, og fimm túsund pund av silvuri, og eitt hundrað prestabúnar.

70 So at prestarnir, og Levitarnir, og sangararnir, og duravorðirnir, og Nêth-i-nim'-arnir, dvaldust í staðum sínum, og allur Ísrael í staðum sínum.

KAPITUL 3

OG tá ið sjeyndi mánaður var komin, og Ísraels børn vóru í staðunum, savnaði fólkíð seg saman sum ein maður til Jerusalem.

2 Tá stóðu upp Jê'-sjû-â Jó'-zâ-dâk-s sonur, og hansara brøður prestarnir, og Zê-rûb-bâ-bêl Sjê-âl'-tî-êl-s sonur, og brøður hans, og bygdu altar Guðs Ísraels, at ofra brennioffur hará, eins og skrivað stendur í lóg Mósesar, Guðs mansins.

3 Og teir settu altarið uppá undirstøður hans; tí at ótti var á teimum orsakað av fólkinum av teimum londunum: og teir ofraðu brennioffur hará at HARRANUM, emtá brennioffur morgun og kvöld.

4 Teir hildu eisini tabernaklahátíðina, sum skrivað stendur, og ofraðu dagligu brennioffri eftir tali, samsvarandi skikkinum, eins og skyldan hjá hvørjum degi kravdi;

5 Og aftaná ofraðu teir hitt áframhaldandi brennioffur, bæði nýmánanna, og alra ásettu hátíða HARRANS sum vóru innvígadar, og hjá hvørjum tí sum villigani ofraði fríviljaoffur at HARRANUM.

6 Frá fyrsta degi av sjeynda mánaði byrjaðu teir at ofra

brennioffur at HARRANUM. Men grundvöllurin av templi HARRANS var ikki lagdur.

7 Teir gövu pening eisini at múraranum, og til træsmiðirnar; og mat, og drekka, og olju, at teimum úr Zí-dön, og til teirra úr Týrus, at føra sedristö frá Lí-bá-nön til Joppu sjógvín, samsvarandi jattanini sum teir høvdu av Cýrusi kongi av Persiu.

8 ¶ Men í øðrum ári av teirra komu at húsi Guðs í Jerusalem, í øðrum mánaði, byrjaðu Zē-rüb-bá-bél Sje-ál-ti-els sonur, og Jē-sjú-á Jó-zá-dák-sonur, og leivdin av teirra brøðrum – prestarnir og Levitarnir, og allir teir sum vóru komnir úr fangaskapinum at Jerusalem; og teir útnevndu Levitarnar, frá tjúgu ára gomlum og uppeftir, at dríva frameftir arbeiðið av HARRANS húsi.

9 Tá stóðu Jē-sjú-á við sonum sínum og brøðrum sínum, Kad-mí-él og synir hansara, synir Judah, saman, til at dríva frameftir arbeiðsmenninar í húsi Guðs: synir Hēn-á-dád-s, við sonum sínum og brøðrum sínum Levitunum.

10 Og tá ið byggjararnir lögdu grundvöllin av templi HARRANS, settu teir prestarnar í teirra skarti við lúðrum, og Levitarnar – synir Á-sáph-s – við glymskálum, at prisa HARRANUM, eftir fyriskipan Dávids kongs av Ísrael.

11 Og teir sungu saman eftir skifti í at prisa og veita tökkir at HARRANUM; av tí at góður hann er, tí hansara miskunn varir um ævir mót Ísrael. Og alt fólkíð rópaði við miklum rópi, tá ið tey prisaðu HARRANUM, av tí at grundvöllurin av HARRANS húsi var lagdur.

12 Men mangir av prestunum og Levitunum og fremstu av fedrunum, sum vóru avgamliir menn,

sum høvdu sæð tað fyrsta húsið, tá ið grundvöllurin av hesum húsi varð lagdur frammi fyri eygum teirra, grótu við harðari rødd; og mangir róptu hart av frøi:

13 So at fólkíð fekk ikki greinað ljóðið av rópunum av frøi frá ljóðinum av grátinum hjá fólkunum: tí at fólkíð rópti við hørðum rópi, og ljóðið hoyrdist langt burturifrá.

KAPITUL 4

MEN tá ið mótstandarnir hjá Judah og Benjamin hoyrdu at børnini av fangaskapinum bygdu templið at HARRANUM Guði Ísraels;

2 Tá komu teir til Zē-rüb-bá-bél-s, og til teir fremstu av fedrunum, og søgdu við teir, Latið okkum byggja við tykkum: tí at vit søkja Guð tykkara, eins og tit gera; og vit sláturofra at honum síðan dagar E'-sárhád-dön-s kongs av Assur, sum førði okkum upp higar.

3 Men Zē-rüb-bá-bél, og Jē-sjú-á, og restin av fremstu av fedrum Ísraels, søgdu við teir, Tit hava einkið at gera við okkum at byggja Guði várum hús; men vit sjálvir saman vilja byggja HARRANUM Guði Ísraels, eins og Cýrus kongur, kongur Persiu, hevur boðið okkum.

4 Tá veikti landsins fólk um hendurnar á fólkí Judah, og órógvaðu teir í at byggja,

5 Og leigaðu ráðgevar imóti teimum, at ampa um teirra ráðagerð, allar dagar Cýrusar kongs av Persiu, alt inntil ríkján Dá-ri-ús-ar kongs av Persiu.

6 Og í ríkján Á-hás-vē-rūs-ar, í byrjanini av hansara ríkján, skrivaðu teir honum ákæru imóti íbúgvum Judah og Jerusalems.

7 ¶ Og í døgum Ár-tá-xēr-x'-ēs-ar skrivaðu Bisj'-lām, Mít'-rē-dáth, Táb'-eél, og restin av teirra

felagum, Ártá-xérx'-és-i kongi av Persiu; og skriftin av brævinum *varð* skrifað á tí Sýrisku tunguni, og útlögð á tí Sýrisku tunguni.

8 Ré'-hüm ráðharri og Sjim'-sjái skrivari skrifaðu bræv imóti Jerusalem til Ártá-xérx'-és-ar kongs eftir hesum lagi:

9 Tá *skrifaðu* Ré'-hüm ráðharri, og Sjim'-sjái skrivari, og restin av felögum teirra; Díná-it'-arnir, Á-phársát-kít'-arnir, Tár-pé-lit'-arnir, Á-phársít'-arnir, Ár-ché-vít'-arnir, Bábýlóniararnir, Sú-sán-kít'-arnir, Dè-ha-vít'-arnir, og È-lá-mít'-arnir,

10 Og restin av tjóðunum sum hin mikli og tignarligi Ás-náp'-pár færdi yvir, og setti í staðirnar av Sámár'-i-ú, og restin *sum eru* hesumegin áнна, og á slíkari tíð.

11 ¶ Hetta *er* avritið av brævinum sum teir sendu at honum, *enntá* at Ártá-xérx'-és-i kongi; Tænarar tírir, menninir hesumegin áнна, og á slíkari tíð.

12 Veri tað kongi kunnugt, at Jødamir, sum komu upp frá tær til okkara, eru komnir at Jerusalem, og byggja hin uppreistrarsama og ringa stað, og hava sett upp múrarnar *av honum*, og sameint grundvøllirnar.

13 Veri tað nú kongi kunnugt, at um hesin staður verði bygdur, og múrarnir settir upp *aftur*, tá vilja teir ikki gjalda avgjald, ikast, og toll, og so fert tú at skaða um inntøkuna hjá kongunum?

14 Men av tí at vit hava viðlíkahald frá slotti kongs, og tað ikki var sámilligt hjá okkum at siggja vanæru kongs, tí hava vit sent og vissað kong;

15 At kanning má verða gjörd í skrásetingabók fedra tína: so fert tú *at* finna í skrásetingabókini, og vita at hesin staður *er* uppreistrarsamur staður, og skaðiligur hjá kongum og fylkj-

um, og at teir hava rørt ólæti innanfyri hin sama frá gamlari tíð: fyri hvørja grund hesin staður varð oyddur.

16 Vit vissa kong, at um hesin staður verði bygdur *aftur*, og hansara múrar settir upp, fert tú við hesum brøgdum ongan skamt at hava hesumegin áнна.

17 ¶ Tá sendi kongur svar til Ré'-hüm ráðharra, og til Sjim'-sjái skrivara, og til restina av teirra felagum sum bøgva í Sámár'-i-ú, og til restina handan áнна, Friður, og á slíkari tíð.

18 Brævið, sum tit sendu at okkum, hevur verðið týðiliga lisið frammi fyri mær.

19 Og eg beyð, og kanning hevur verðið gjörd, og tað er funnið *útav* at hesin staðurin frá gamlari tíð hevur gjørt uppreist imóti kongum, og *at* uppstandilsí og ólæti hava verðið gjörd hari.

20 Tað hava eisini verið mektigir kongar yvir Jerusalem, sum hava stjórnað yvir øllum londum handan áнна; og avgjald, ikast, og skattur, varð goldið teimum.

21 Gevið nú boð at fáa hesar menninar at gevast, og at hesin staður verði ikki bygdur, inntil *onnur* boð verða givin frá mær.

22 Ansið nú eftir, at tit svitist ikki at gera hetta: hví skuldi skaði vaksið til meinið hjá kongunum?

23 ¶ Men tá ið avritið av brævinum hjá Ártá-xérx'-és-i kongi *varð* lisið frammi fyri Ré'-hüm-i, og Sjim'-sjái skrivara, og teirra felagum, fóru teir niðan í skundi til Jerusalem at Jøðunum, og fingur teir at halda uppat við makt og valdi.

24 Tá helt uppat arbeiðið av húi Guðs sum *er* í Jerusalem. So tað helt uppat at øðrum ári av ríkján Dá'-rí-ús-ar Persiukongs.

KAPITUL 5

TÁ propheteraðu prophetar-nir, Håg-gái prophetur, og Zech-ár-jáh Id'-dó-s sonur, innat Jødunum sum *vóru* í Judah og Jerusalem í navni Guðs Israels, *enntá* at teimum.

2 Tá risu upp Zē-rüb-bá'-bél Sjē-ál'-ti-ēls sonur, og Jē'-sjū-ā Jó'-zá-dáks sonur, og byrjaðu at byggja hús Guðs sum *er* í Jerusalem: og við teimum hjálptu prophetar Guðs teimum.

3 ¶ Á somu tíð kom til teirra Tāt'-nái, landsstjóri hesumegin áнна, og Sjē'-thár-böz'-nái, og teirra felagar, og søgdu svá við teir, Hvør hevur boðið tykkum at byggja hetta hús, og at gera aftur henda múr?

4 Tá søgdu vit við teir eftir hesum háttarlagi, Hvørji eru nøvnini á monnum sum gera henda bygning?

5 Men eyga Guðs teirra var á hinar elstu av Jødunum, at teir ikki kundu elva teimum at halda uppat, til málið kom til Dá'-rí-ūs-ar: og tá sendu teir svar aftur við brævi viðvíkjandi hesum máli.

6 ¶ Avritið av brævinum sum Tāt'-nái, landstjóri hesumegin áнна, og Sjē'-thár-böz'-nái, og hansara felagar – Á-phâr-sá-kít'-arnir, sum *vóru* hesumegin áнна, sendu Dá'-rí-ūs-i kongi:

7 Teir sendu honum bræv, hvári var skrivað svá; Dá'-rí-ūs-i kongi, allur friður.

8 Veri tað kongi kunnugt, at vit fóru inn í Judéu fylki, til hús hins mikla Guðs, sum verður bygt við miklum steinum, og timbur verður lagt í múrarnar, og hetta arbeiðið gongur skjótt framá, og *hevur* framgongd í teirra hondum.

9 Tá spurdu vit teir elstu, og søgdu svá við teir, Hvør ábeyð

tykkum at byggja hetta hús, og at gera aftur hesar múrar?

10 Vit spurdu *um* teirra nøvn eisini, at vissa teg, at vit máttu skrivað nøvnini hjá monnum sum *vóru* hinir fremstu teirra.

11 Og soleiðis sendu teir okkum svar aftur, sigandi, Vit eru tænarar Guðs himins og jarðar, og byggja húsið sum varð bygt hesi mongu ár síðani, sum ein mikil kongur av Ísrael bygdi og setti upp.

12 Men eftir at okkara fedrar høvdu tirrað Guð himins til vreiði, gav hann teir inn í hondina á Nē-bū-chād-nēz'-zár kongi av Bábýlon, Kál-dé'-anum, sum oyddi hetta hús, og førði fólkíð burt til Bábýlon.

13 Men í fyrsta ári Cýrusar kongs av Bábýlon gjørdi *hin sami* Cýrus kongur løgskipan at byggja hetta hús Guðs.

14 Og eisini reiðini av gulli og silvuri hjá húsi Guðs, sum Nē-bū-chād-nēz'-zár tók úr templinum sum *var* í Jerusalem, og førði tey inn í templ Bábýlons, tey tók Cýrus kongur úr templi Bábýlons, og tey vórðu flýggjað *einum*, hvørs navn *var* Sjēs'-báz-zár, sum hann hevði gjørt til landsstjóra;

15 Og segði við hann, Tak hesi reiðini, far, og ber tey inn í templið sum *er* í Jerusalem, og lat hús Guðs verða bygt í plássi hans.

16 Tá kom hin sami Sjēs'-báz-zár, og legði grundvöllin av húsi Guðs sum *er* í Jerusalem: og síðan ta tíð, heilt inntil nú, hevur tað verið í bygging, og *enn* er tað ikki fullført.

17 Um *tað* tí nú *tyki* gott fyri kongi, lat *so* rannsókn verða gjørd í kongsins dýrgripahúsi, sum *er* har í Bábýlon, hvørt tað veri *so*, at løgskipan varð gjørd av Cýrusi kongi at byggja hetta hús Guðs í Jerusalem,

EZRA 6

og lat kong senda vild sína til okkara viðvikjandi hesum máli.

KAPITUL 6

TÁ gjørdi Dá-ri-ús kongur løgskipan, og rannsókn varð gjørd í rulluhúsinum, har dýrgripirnir vóru lagdir niðurfyri í Bábýlon.

2 Og tað varð funnin í Ach-mē-tū, í slottinum sum *er* í fylki Medanna, ein rulla, og harí *var* skráseting svá skrivað:

3 Í fyrsta ári Cýrusar kongs, gjørdi *him sami* Cýrus kongur løgskipan *viðvikjandi* húsi Guðs í Jerusalem, Latið húsið verða bygt, plássíð har teir ofraðu sláturoffur, og latið grundvøllir tess verða sterkliga lagdar; hædd tess trisinstjúgu alnir, og breidd tess trisinstjúgu alnir;

4 *Við* trimum røðum av miklum steinum, og eini røð av nýggjum timbri: og latið útreiðslurnar verða givnar úr kongshúsinum:

5 Og latið eisini glytu og silvur reiðini av húsi Guðs, sum Nē-bū-chād-nēz-zār tók út úr templinum sum *er* í Jerusalem, og færdi til Bábýlon, verða veitt aftur, og færd aftur at templinum sum *er* í Jerusalem, *hvørt einasta* til pláss sítt, og staðsetið *tey* í húsi Guðs.

6 Men Tāt-nāi, landsstjóri handan áнна, Sjē-thār-bōz-nāi, og tykkara felagar – Ā-phār-sā-kiť-arnir, sum *eru* handan áнна, verið tit *nú* fjart haðani:

7 Latið arbeiðið av hesum húsi Guðs vera; latið landsstjóran hjá Jøðunum og hinar elstu hjá Jøðunum byggja hetta hús Guðs í plássí hans.

8 Harafturat geri eg løgskipan hvat tit skulu gera við hinar elstu hjá hesum Jøðunum fyri byggingina av hesum húsi Guðs: at av ognum kongs,

Templið verður fullført og innvigað

enntá av íkastinum handan áнна, *skulu* alt fyri eitt útreiðslur verða givnar hesum monnum, at teir verði ikki hindraðir.

9 Og tað sum teir hava tørv á, bæði ungunum tarvum, og veðrum, og lombum, til brennioffur Guðs himins, hveiti, salt, vín, og olju, samsvarandi tilskilan prestanna sum *eru* í Jerusalem, latið tað verða givið teimum dag um dag uttan svit:

10 At teir mega ofra sláturoffur av sötum angilsam at Guði himins, og biðja fyri lívi kongs, og sona hans.

11 Eisini havi eg gjørt eina løgskipan, at hvorsumhelst *ið* broytir hetta orðið, lat timbur verða hálað niður frá húsi hans, og, *tá ið tað* er sett upp, lat hann verða hongdan hará; og lat hús hansara verða gjørt *til* tøðrugvu fyri hetta.

12 Og tann Guð, sum hevur volt sinum navni at dvøljast har, oyði allar kongar og fólk, sum fara *at* seta til sína hond at broyta *og* at oyða hetta hús Guðs sum *er* í Jerusalem. Eg, Dá-ri-ús, havi gjørt løgskipan; verði hon int við bræði.

13 ¶ Tāt-nāi, landsstjóri hesumegin áнна, Sjē-thār-bōz-nāi, og teirra felagar, samsvarandi tí sum Dá-ri-ús kongur hevði sent, soleiðis gjørdur teir *tá* skundisliga.

14 Og hinir elstu hjá Jøðunum bygdu, og teir *hovdu* framgongd igjøgnum prophetering Håg-gai prophets og Zēch-ár-jāh Íd-dō-s sonar. Og teir bygdu, og fullførdu *tað*, samsvarandi boði Guðs Ísraels, og samsvarandi boði Cýrusar, og Dá-ri-ús-ar, og Ār-tā-xērx-ēs-ar kongs av Persiu.

15 Og hetta húsið varð fullført á triðja degi mánaðarins Ā-dār, sum var í sætta ári av ríkján Dá-ri-ús-ar kongs.

16 ¶ Og börn Ísraels, prestarnir, og Levitarnir, og restin av börnum fangaskapsins, hildu innvingina av hesum húsi Guðs við gleði,

17 Og ofraðu við innvingingina av hesum húsi Guðs hundrað ungtarvar, tvey hundrað veðrar, fyra hundrað lomb; og til syndoffur fyri alt Ísrael tólv geitarbukkar, samsvarandi talinum av Ísraels ættargreinum.

18 Og teir settu prestarnar í teirra avdeilingar, og Levitarnar í teirra skiftir, til tænastu Guðs, sum *er* í Jerusalem; eins og skrivað stendur í Mósebókini.

19 Og börn fangaskapsins hildu umleypið á fjúrtanda *degi* fyrsta mánaðarins.

20 Tí prestarnir og Levitarnir vóru skirgaðir *allir* samlir, allir av teimum *vóru* skirir, og drópu umleypið fyri øll börn fangaskapsins, og fyri sínar brøður – prestarnar, og fyri seg sjálvar.

21 Og börn Ísraels, sum vóru komnir aftur úr fangaskapi, og allir slíkir sum høvdu skilt seg til teirra frá gravskitni hinna heidnu landsins, til at søkja HARRAN Guð Ísraels, ótu,

22 Og hildu hatiðina av ósúrgaðum breyði sjev dagar við gleði: tí at HARRIN hevði gjørt teir fullar av fROI, og vent hjarta kongsins av Assýriu at teimum, til at styrkja teirra hendur í arbeiði húsar Guðs, Ísraels Guðs.

KAPITUL 7

MEN eftir hesar lutir, í ríkján Ar-tá-xêrx'-ês-ar kongs av Persiu, *fór* Ezra, sonur Sê-râi'-áh, sonar Á-zâr'-jäh, sonar Hil'-ki'-äh,

2 Sonar Själ'-lüm-s, sonar Zá'-döks, sonar Á'-hi-tüb-s,

3 Sonar Á-mär'-jäh, sonar Á-zâr'-jäh, sonar Mê-râi'-öth-s,

4 Sonar Zêr'-ä-hi'-äh, sonar Úz'-zi-s, sonar Bük'-ki-s,

5 Sonar Ä-bi-sjú'-ä, sonar Phi'-nê-häs-ar, sonar El-ê-ä'-zâr-s, sonar Aarons hins fremsta prests:

6 Hesin Ezra fór upp frá Bábýlon; og hann *var* ein kønur skriftlærdur í Móselógini, sum HARRIN Guð Ísraels hevði givið; og kongur veitti honum allan fyrispurning hans, samsvarandi hond HARRANS Guðs hans á honum.

7 Og tað fóru upp *summir* av Ísraels börnum, og av prestunum, og Levitunum, og sangarunum, og duravørðunum, og Nêth-i-nim'-unum, til Jerusalem, í sjeynða ári Ar-tá-xêrx'-ês-ar kongs.

8 Og hann kom til Jerusalem í fimta mánaði, sum *var* í sjeynða ári kongs.

9 Tí á fyrsta *degi* fyrsta mánaðarins byrjaði hann at fara upp úr Bábýlon, og á fyrsta *degi* fimta mánaðarins kom hann til Jerusalem, samsvarandi góðu hond Guðs hans á honum.

10 Tí at Ezra hevði fyrireikað sítt hjarta at søkja lóg HARRANS, og at gera *hana*, og at frálæra í Ísrael ásetingar og dómur.

11 ¶ Men hetta *er* avritið av brævinum sum kongurin Ar-tá-xêrx'-ês gav Ezra presti, tí skriftlærda, *enntá* ein skriftlærdur hjá orðunum av boðum HARRANS, og hjá ásetingum hans til Ísraels.

12 Ar-tá-xêrx'-ês, kongur konga, Ezra presti, einum skriftlærdum lógar Guðs himins, fullkomnan *fríð*, og á slíkari tíð.

13 Eg geri løgskipan, at allir teir av fólki Ísraels, og *av* hansara prestum og Levitum, í ríki mínum, sum eru hugaðir av sínum egna fría vilja at fara upp til Jerusalem, fari við tær.

14 Eftirsum at tú ert sendur av kongi, og av hansara sjev ráðgevum, at fregna viðvíkjandi

Judah og Jerusalem, samsvarandi lóg Guðs tíns sum *er* í tíni hond;

15 Og at bera silvurið og gullið, sum kongur og hansara ráðgevar hava fræsliga ofrað Guði Ísraels, hvørs bústaður *er* í Jerusalem,

16 Og alt silvurið og gullið sum tú kanst finna í øllum fylki Bábylons, við friviljaofri fólksins, og prestanna, ofrandi villigani til húsar Guðs teirra sum *er* í Jerusalem:

17 At tú mást keypa skundisligani við hesum peningi ungtarvar, veðrar, lomb, við teirra matofrum og teirra drykkofrum, og ofra tey uppiá altari húsar Guðs tykkara sum *er* í Jerusalem.

18 Og hvatsumhelst *id* man tykjast gott fyri tær, og fyri brøðrum tínum, at gera við restina av silvrinum og gullinum, gerið tað eftir vilja Guðs tykkara.

19 Eisini reiðini, sum *er* eru givin tær til tænastru húsar Guðs tíns, *tey* avhendi tú frammi fyri Guði Jerusalems.

20 Og hvatsumhelst meira *id* man vera tørviligt til húsar Guðs tíns, sum tú skalt hava høvi til at veita, veit *tað* úr kongsins dýrgripahúsi.

21 Og eg, *emtá* eg, Ártá-xêrx'-ês kongur, geri lögskipan til allar dýrgripameistararnar sum *eru* handan ána, at hvatsumhelst *id* Ezra prestur, hin skriftlærði lógar Guðs himins, krevur av tykkum, *at* tað verði gjørt skundisligani,

22 Til hundrað talentir av silvuri, og til hundrað mál av hveiti, og til hundrað bāth av vini, og til hundrað bāth av olju, og salt uttan at fyriskriva *hvussu mikið*.

23 Hvatsumhelst *id* er boðið av Guði himins, lat tað verða dúgliga gjørt fyri hús Guðs

himins: tí hví skuldi vreðið verið imóti ríki kongs og sona hans?

24 Eisini vissa vit tykkum, at viðvikjandi nøkrum av prestunum og Levitunum, sangarunum, duravørðunum, Nêth-inim-unum, ella tænarunum hjá hesum húsi Guðs, skal tað ikki vera lógligt at áleggja avgjald, ikast, ella toll, á teir.

25 Og tú, Ezra, eftir visdómi Guðs tíns, sum *er* í tíni hond, set stýrismenn og dómarrar, sum mega døma alt fólkið sum *eru* handan ána; allar slíkar sum kenna lógir Guðs tíns; og lærið teir sum ikki kenna *tær*.

26 Og hvørsumhelst *id* ikki vil gera lóg Guðs tíns, og lóg kongs, lat dóm verða útintan skundisligani yvir hann, hvørt *tað veri* til deyða, ella til burturvísingar, ella til inndragingar av ognarlutum, ella til fongslanar.

27 ¶ Vælsignaður *veri* HARRIN Guð fedra vára, sum hevur lagt *slíkan lut* sum hendan á hjarta kongs, at friðka hús HARRANS sum *er* í Jerusaleum:

28 Og hevur langt fram miskunn at mær frammi fyri kongi, og ráðgevum hans, og frammi fyri øllum kongsins mektigu prinsum. Og eg varð styrktur, sum hond HARRANS Guðs míns *var* á mær, og eg savnaði saman úr Ísrael fremstar menn at fara upp við mær.

KAPITUL 8

HETTA *eru* nú teir fremstu hjá teirra fedrum, og *hetta er* ættartal teirra sum fóru upp við mær frá Bábylon, í rikjan Ártá-xêrx'-ês-ar kongs.

2 Av sonum **Phí**'-nê-hás-ar; **Gêr**'-sjóm: av sonum **Íth**'-ámârs; **Dániel**: av sonum **Dávids**; **Hât**'-túsj.

3 Av sonum **Sjêch**'-ân'-jáh, av sonum **Phár**'-ôsjar; **Zêch**'-ár'-jáh:

og við honum vórðu roknaðir eftir áttartali hjá køllunum eitt hundrað og fimmti.

4 Av sonum Pá-háth-mó-áb-s; Ê-lí-hó-é-nái Zêr-á-hí-áh sonur, og við honum tvey hundrað kallar.

5 Av sonum Sjêch-án-jáh; sonur Já-há-zí-êl-s, og við honum trý hundrað kallar.

6 Eisini av sonunum hjá Á-dín; Ê-bêð Jónathans sonur, og við honum fimmti kallar.

7 Og av sonum Ê-lám-s; Jê-sjái-áh Át-ál-jüh sonur, og við honum sjeiti kallar.

8 Og av sonum Sjê-phát-jáh; Zê-bá-dí-áh Michaels sonur, og við honum fýrsinstjúgu kallar.

9 Av sonum Jó-áb-s; Ó-bá-dí-áh Jê-hí-êl-s sonur, og við honum tvey hundrað og átjan kallar.

10 Og av sonum Sjê-ló-míth-s; sonur Jó-sí-phí-áh, og við honum eitt hundrað og trisinstjúgu kallar.

11 Og av sonum Bê-bá-i-s; Zêch-ár-jáh Bê-bá-i-s sonur, og við honum tjúgu og átta kallar.

12 Og av sonum Azgads; Jó-há-nán Há-k-á-tán-s sonur, og við honum eitt hundrað og tiggju kallar.

13 Og av síðstu sonum Á-dó-ní-kám-s, hvørs nœvn eru hesi, Ê-líph-ê-lét, Jê-i-êl, og Sjêm-ái-áh, og við teimum trisinstjúgu kallar.

14 Eisini av sonunum hjá Big-vá-i; Ú-thái, og Záb-búð, og við teimum sjeiti kallar.

15 ¶ Og eg savnaði teir saman til áнна sum rennur til Á-há-vá; og har vórðu vit í tjøldum í triggjar dagar: og eg skoðaði fólkíð, og prestarnar, og fann har ongar av sonum Levís.

16 Tá sendi eg eftir Êl-i-ê-zêr-i, og eftir Ár-i-êl-i, eftir Sjêm-ái-áh, og eftir Êl-ná-thán-i, og eftir Já-ríb-i, og eftir Êl-ná-thán-i, og eftir Náthani, og eftir Zêch-ár-jáh,

og eftir Mê-sjúl-lám-i, fremstum monnum; eisini eftir Jói-á-ríb-i, og eftir Êl-ná-thán-i, skilamonnum.

17 Og eg sendi teir við boði til Íd-dó, hin fremsta, við plássið Kás-i-phí-á, og eg segði teimum hvat teir skuldu siga við Íd-dó, og til brøður hans, Nêth-i-ním-arnar, við plássið Kás-i-phí-á, at teir skuldu føra okkum tænarar fyri hús Guðs várs.

18 Og við góðu hond Guðs várs á okkum førdu teir okkum ein skilamann, av sonum Máh-lí-s, syni Levís, syni Ísraels; og Sjêr-êb-jáh, við sonum hans og brøðrum hans, átjan;

19 Og Hásj-áb-jáh, og við honum Jê-sjái-áh av sonum Mê-rár-i-s, brøður hans og synir teirra, tjúgu;

20 Eisini av Nêth-i-ním-unum, hvørjar Dávid og prinsarnir høvdu útnevnt til tænastrá hjá Levitunum, tvey hundrað og tjúgu Nêth-i-ním-ar: allir av teimum vóru lýstir við navni.

21 ¶ Tá lýsti eg føstu har, við Á-há-vá áнна, at vit máttu níva okkum frammi fyri Guði várum, at søkja av honum ein rættan veg til okkara, og til okkara smáu, og til alt figgiarevni várt.

22 Tí eg skammaðist at krevja av kongi eitt lið av hermonnum og hestmonnum at hjálpa okkum ímóti figgingdanum á veginum: av tí at vit høvdu talað við kong, og sagt, Hond Guðs várs er á øllum teimum til gott íð søkja hann; men hansara máttur og hansara vreiði er ímóti øllum teimum íð yvirgeva hann.

23 So vit fastaðu og heittu á Guð okkara fyri hetta: og hann bønaðist av okkum.

24 ¶ Tá atskildi eg tólv av teimum fremstu av prestunum, Sjêr-êb-jáh, Hásj-áb-jáh, og tiggju av brøðrum teirra við teimum,

25 Og vígaði teimum silvurið, og gullið, og reidini, *enná* offur

EZRA 9

húsar Guðs várs, sum kongur, og ráðgevar hans, og ráðharrar hans, og allur Ísrael *har* tilstaðar, hövdu ofrað:

26 Eg enntá vígaði til teirra hond seks hundrað og fimmti talentir av silvuri, og silvir ilöt hundrað talentir, og av gulli hundrað talentir;

27 Eisini tjúgu kør av gulli, til eitt túsund drakmur; og tvey ilöt av finum messingi, dýrabær sum gull.

28 Og eg segði við teir, Tit *eru* HARRANUM heilagir; reiðini *eru* eisini heilag; og silvurið og gullið *eru* eitt friviljaoffur at HARRANUM Guði fedra tykkara.

29 Vakið, og varðið *tey*, inntil tit víga *tey* frammi fyri hinum fremstu av prestunum og Levitunum, og fremstu av fedrum Ísraels, í Jerusalem, í kømrunum av HARRANS húsi.

30 So tóku prestarnir og Levitarnir vektina á silvrinum, og gullinum, og ilötunum, at føra *tey* til Jerusalem at húsi Guðs várs.

31 ¶ Síðan fóru vit avstað frá Á-há-vá-s ánni á tólvta *degi* av fyrsta mánaði, til at fara til Jerusalem: og hond Guðs várs var á okkum, og hann bjargaði okkum frá hondini á figgindanum, og á slíkum ið lógu á lúri eftir vegnum.

32 Og vit komu til Jerusalem, og vórðu har í tríggar dagar.

33 ¶ Men á fjórða *degi* vórðu silvurið og gullið og ilötini vígaði í húsi Guðs várs við hendi Mé-ré-móth-s Ū-rí-áh sonar prests; og við honum *var* Él-é-á-zár Phi-né-hás-ar sonur; og við teimum *var* Jó-zá-bád Jē-sjú-á sonur, og Nó-ád-jáh Bín-nū-ī-s sonur, Levitar;

34 Eftir nummari og eftir vekt av hvørjum einstøkum: og øll vektin varð skrivað á teirri tíð.

Ezra bøn og jättan av syndum

35 *Eisini* børnini hjá teimum ið hövdu verðið ferdir burtur, sum vóru komnir úr fangaskapinum, ofraðu brennioffur at Guði Ísraels, tólv ungtarvar fyri allan Ísrael, níti og seks veðrar, sjeyti og sjei lomb, tólv geita-bukkar til syndoffur: alt *hetta var* brennioffur at HARRANUM.

36 ¶ Og teir flýggjaðu full-truanir kongs til varayvirmenn kongs, og til landsstjórnarar hesumegin ána: og teir dugnaðu fólkinum, og húsi Guðs.

KAPITUL 9

MEN tá ið hesi tingini vóru gjord, komu prinsarnir til mín, og søgdu, Fólki Ísraels, og prestarnir, og Levitarnir, hava ikki skilt seg frá fólki landanna, og gera samsvarandi andstygdum teirra, *enntá* Cán-aanitanna, Hittitanna, Pè-riz-zit'-anna, Jê-bû-sít'-anna, Ammonitanna, Móabitanna, Egyptanna, og Amoritanna.

2 Tí teir hava tikið av teirra døtrum til sin sjálvs, og til sínar synir: so at heilaga saðið hava blandað seg sjálvar við fólkið av *teim* londunum: ja, hondin hjá prinsunum og stjórnarunum hevur verið fremst í hesum misbroti.

3 Og tá ið eg hoyrði hetta, skræddi eg klæði mitt og kappa mín, og sleit av hár hvørurs míns og skegs míns, og settist niður ógvaður.

4 Tá vórðu flykkaðir at mær hvør tann sum nøtraði fyri orðum Guðs Ísraels, orsakað av misbroti teirra sum hövdu verðið ferdir burtur; og eg sat og ógvaðist inntil kvøld sláturofrið.

5 ¶ Og við kvøld sláturofrið reistist eg upp frá míni tyngd; og *tá ið eg* hevði skrætt klæði mitt og kappa mín, fell eg á míni knø, og breiddi út mínar hendur at HARRANUM Guði mínum,

6 Og segði, O Guð mín, eg skammist og rodni at lyfta upp mitt andlit til tín, Guð mín: tí várar misgerðir eru ótkar yvir *várt* hövur, og okkara misbrot er vaksid upp at himnunum.

7 Síðan dagar fedra vára *hava* vit *verid* í miklum misbroti til henda dag; og fyri várar misgerðir *hava* vit, kongar várir, og prestar várir, verðið flýggjaðir inn í hondina á kongum landanna, til svørðið, til fangaskaps, og til herfongs, og til orkymlanar av andliti, eins og *tað er* henda dag.

8 Og nú í lítið bil hefur náði verðið *sýnd* frá HARRANUM Guði várum, at eftirlata okkum leivd at komast undan, og at geva okkum nagla í heilaga plássí hans, at Guð vár má lýsna vári eygu, og geva okkum eitt sindur av endurlívigan í trældómi várum.

9 Tí at vit *vóru* trælmennt; tó hefur Guð vár ikki yvirgivið okkum í trældómi várum, men hefur longt fram miskunn at okkum í eygsjónini á kongum Persiu, at geva okkum endurlívigan, at seta upp hús Guðs várs, og at væla um oyðingar tess, og at geva okkum múr í Judah og í Jerusalem.

10 Og nú, O Guð vár, hvat skulu vit siga eftir hetta? tí vit *hava* yvirgivið tíni boð,

11 Sum tú hevurt boðið við tinum tænarum prophetunum, sigandi, Landið, sum tit fara til fyri at ognast tað, er óreint land við gravskitnini hjá fólki landanna, við teirra andstygðum, sum *hava* fyllt tað frá einum enda til annan við síni óreinsku.

12 Gevið tí nú ikki tykkara dötur til synir teirra, eiheldur takið teirra dötur til synir tykkara, ella søkið teirra frið ella teirra ríkdóm um ævir: at

tit mega vera sterkir, og eta tað góða landsins, og eftirlata *tað* til arv til tykkara børn um ævir.

13 Og eftir alt sum er komið yvir okkum fyri okkara illu gerðir, og fyri mikla misbrot *várt*, við tað at tú, Guð vár, hevurt revsað okkum minni enn okkara misgerðir *eiga uppiborið*, og hevurt givið okkum *slika* útfrian sum hesa;

14 Skuldu vit *tá* aftur brotið tíni boð, og einst í mágskap við fólkið av hesum andstygðum? vildirt tú ikki verðið firtin við okkum, til tú hevðirt upptært *okkum*, so at eingin leivd *hevði verðið* ella undankoming?

15 O HARRI Guð Ísraels, tú ert rættvísur: tí vit eru verandi enn komnir undan, eins og *tað er* henda dag: sí, vit *eru* frammi fyri tær í misbrotum várum: tí vit kunnu ikki standast frammi fyri tær vegna hetta.

KAPITUL 10

MEN tá ið Ezra hevði biðið, og tá ið hann hevði játtað, grátandi og kastandi seg niður frammanfyri húsí Guðs, flykkjaðist at honum úr Ísrael ein sera mikil samkoma av monnum og kvinnum og børnum: tí fólkið græt sera sárt.

2 Og Sjēch-ān-jāh Jē-hi-ēl-s sonur, *ein* av sonum E-lām-s, tók til máls og segði við Ezra, Vit *hava* misbrotist imóti Guði várum, og *hava* tikið fremmandar konur av fólki landsins: tó er nú vón í Ísrael viðvíkjandi hesum.

3 Latum okkum tí nú gera sáttmála við Guð váran *um* at koyra burtur allar konurnar, og slik sum eru fœdd av teimum, samsvarandi ráði harra míns, og teirra sum nœtra fyri boði Guðs várs; og lat tað verða gjørt samsvarandi lóginu.

4 Reis teg; tí *hetta* mál til-hoyrir tær: vit vilja eisini vera við tær: ver av góðum treysti, og ger tað.

5 Tá reistist Ezra, og fekk teir fremstu prestarnar, Levitar-nar, og allan Ísrael, at svørja at teir skuldu gera samsvarandi hesum orði. Og teir svóru.

6 ¶ Tá reis Ezra upp frammanfyri húsi Guðs ífrá, og fór inn í herbergið hjá Jó-há-nán Ē-li-ásj-ib-s syni: og tá íð hann kom hagar, át hann einkið breyð, ella drakk vatn: tí hann syrgdi orsakað av brotinum hjá teimum íð hövdu verðið fórdir burtur.

7 Og teir gjørdu yvirlýsing út ígjøgnum Judah og Jerusalem til øll børn fangaskapsins, at teir skuldu savna seg saman til Jerusalem;

8 Og at hvørsumhelst íð ikki vildi koma innanfyri triggjar dagar, samsvarandi ráðnum hjá prinsunum og teimum elstu, alt hansara figgjarevni skuldi verða hald lagt á, og sjálvur hann skildur frá samkomu teirra sum hövdu verðið fórdir burtur.

9 ¶ Tá savnaðu allir menninir av Judah og Benjamin seg saman til Jerusalem innanfyri triggjar dagar. Tað var hin niggjundi mánaður, á tjugunda degi mánaðarins; og alt fólkið sat í gøtuni av húsi Guðs, og nøtraði vegna *hetta* mál, og fyri hitt mikla regn.

10 Og Ezra prestur stóð upp, og segði við teir, Tit hava brotist, og hava tikið fremmandar konur, at økja um misbrot Ísraels.

11 Gerið tí nú játtan at HARRANUM Guði fedra tykkara, og gerið hansara fragd: og skiljið tykkum frá fólki landsins, og frá fremmandu konunum.

12 Tá svaraði øll samkoman og segði við harðari rødd, Sum tú hevurt sagt, so mugu vit gera.

13 Men fólkið eru mangir, og tað er ein tíð av nógvum regni, og vit eru ikki førir fyri at standa uttanfyri, eiheldur er *hetta* eitt verk av einum degi ella tveimum: tí vit eru mangir sum hava brotist í hesum lutu.

14 Lat nú okkara stjórnarar av allari samkomuni standa, og lat allar teir, sum hava tikið fremmandar konur í staðum várum, koma til ásettar tíðir, og við teim hinir elstu av hvørjum staði, og dómarar hans, inntil hin grimma vreiði Guðs várs fyri *hetta* mál verði vend frá okkum.

15 ¶ Einans Jónathan Ás-á-hêl-s sonur og Já-há-zí-áh Tik-vah sonur vóru upptiknir um *hetta mál*: og Mê-sjúl-lám og Sjáb-bê-thái Leviti hjálptu teimum.

16 Og børnini av fangaskapi-num so gjørdu. Og Ezra prestur, við ávisum fremstum av fedrunum, eftir húsi fedra teirra, og allir av teimum eftir teirra nøvnum, vórðu skildir frá, og settust niður í fyrsta degnum av tiggjunda mánaði at kanna málið.

17 Og teir gjørdu seg lidnar við allar menninar sum hövdu tikið fremmandar konur, við fyrsta dag hins fyrsta mánaðar.

18 ¶ Og millum prestasynir-nar funnust tað sum hövdu tikið fremmandar konur: *nevniliga*, av sonum Jê-sjú-á Jó-zá-dák-s sonar, og brøðrum hans; Má-á-sêj-áh, og Êl-í-é-zêr, og Já-rib, og Gê-dál-jäh.

19 Og teir góvu sínar hendur um at teir vildu koyra burtur konur sínar; og av tí at teir vóru sekir, so ofraðu teir ein veðr av fylginum fyri brot sítt.

20 Og av sonum Ím-mêr-s; Há-ná-ni, og Zê-bá-dí-äh.

21 Og av sonum Hár-ím-s; Má-á-sêj-áh, og Êl-í-jäh, og Sjêm-ái-äh, og Jê-hi-êl, og Uz-zí-äh.

22 Og av sonum Pasj'úr-s; E-li-ó-é-nái, Má-á-sej'-áh, Isj-má-él, Neth-á-neél, Jó-zá-bád, og El-á-sáh.

23 Eisini av Levitunum; Jó-zá-bád, og Sjim'-é-i, og Kê-lái'-áh, (hin sami er Kê-li-tá,) Pet-á-hi'-áh, Judah, og El-i-é-zér.

24 Eisini av sangarunum; E-li-ásj-ib: og av duravørðunum; Sjal'lúm, og Té-lém, og Ú-rí.

25 Harafturat av Ísrael: av sonum Pá-rösjar; Rá-mí-áh, og Jê-zí'-áh, og Mál-chí-áh, og Mí-ámín, og El-é-á-zár, og Mál-chí-jáh, og Bê-nái'-áh.

26 Og av sonum E-lám-s; Mát-tán'-jáh, Zêch-ár'-jáh, og Jê-hí-él, og Abdí, og Jê-rê-móth, og E-li'-áh.

27 Og av sonum Zát-tú-s; E-li-ó-é-nái, E-li-ásj-ib, Mát-tán'-jáh, og Jê-rê-móth, og Zá-bád, og Á-zí-zá.

28 Eisini av sonum Bê-bá-i-s; Jê-hó-há-nán, Há-nán'-jáh, Zab-bá-i, og Áth-lá'-i.

29 Og av sonum Bá-ni-s; Mês-júl-lám, Mál'lúch, og Á-dái'-áh, Já-sjub, og Sjé-ál, og Rá-móth.

30 Og av sonum Pá-háth-mó-áb-s; Adna, og Kê-lál, Bê-nái'-áh, Má-á-sej'-áh, Mát-tán'-jáh, Bêz-á-léel, og Bin'-nú-i, og Mā-nās'-séh.

31 Og av sonum Hár-ím-s;

El-i-é-zér, Isj-i'-jáh, Mál'-chí-áh, Sjêm-ái'-áh, Sjim'-é-ön,

32 Benjamin, Mál'lúch, og Sjêm-ár'-jáh.

33 Av sonum Há-sjum-s; Mát-té-nái, Mát-tá-táh, Zá-bád, E-liph'-é-lét, Jê-rê-má-i, Mā-nās'-séh, og Sjim'-é-i.

34 Av sonum Bá-ni-s; Má-á-dá'-i, Amram, og Ú-él,

35 Bê-nái'-áh, Bê-dêj'-áh, Kêl'lúh,

36 Vá-ní'-áh, Mê-rê-móth, E-li-ásj-ib,

37 Mát-tán'-jáh, Mát-té-nái, og Já-á-säu,

38 Og Bá-ní, og Bin'-nú-i, Sjim'-é-i,

39 Og Sjê-lê-mí'-áh, og Náthan, og Á-dái'-áh,

40 Mách-nád'-ê-bái, Sjá'-sjái, Sjá-rá-i,

41 Á-zá-reél, og Sjê-lê-mí'-áh, Sjêm-ár'-jáh,

42 Sjal'lúm, Á-már'-jáh, og Jóseph.

43 Av sonum Nê-bō-s; Jê-i-él, Mát-tí-tí'-áh, Zá-bád, Zê-bí-ná, Já-daü, og Jó-él, Bê-nái'-áh.

44 Allir hesir høvdu tikið fremmandar konur: og *summir* av teimum høvdu konur sum teir høvdu børn við'.

NEHEMIAH BÓK.

KAPITUL I

ORÐINI av Nê-hê-mí'-áh Hách-ál'-jáh syni. Og tað hendi í mánaðinum Kis'-lêv, í tjúgunda árinum, sum eg var í Sjú'-sján slottinum,

2 At Há-ná-ní, ein av brøðrum mínum, kom, hann og ávisir menn av Judah; og eg spurdi teir viðvíkjandi Jøðunum ið høvdu komist undan, sum

vóru eftir av fangaskapinum, og viðvíkjandi Jerusalem.

3 Og teir søgdu við meg, Leivdin, sum eru eftir av fangaskapinum har í fylkinum, eru í miklari nívd og skemd: múrurin av Jerusalem er eisini brotin niður, og tess portur eru brend við eldi.

4 ¶ Og tað bar á, tá ið eg hoyrði hesi orð, at eg settist niður og græt, og harmaðist í

NEHEMIAH 2

ávísar dagar, og fastaði, og bað frammi fyri Guði himins,

5 Og segði, Eg bæni teg, O HARRI Guð himins, hin mikli og øgiligri Guð, sum heldur sáttmála og miskunn hjá teimum ið elska hann og gáa eftir boðum hans:

6 Lat titt oyra nú vera gáid, og tini eygu opin, at tú mást hoyra bøn tænarra tíns, sum eg biði frammi fyri tær nú, dag og nátt, fyri børnum Ísraels, tænarum tínum, og játti syndir Ísraels barna, sum vit hava syndað ímóti tær: bæði eg og faðirs míns hús hava syndað.

7 Vit hava handlað sera spilluligani ímóti tær, og hava ikki hildið boðini, ella ásetingarnar, ella dómarnar, sum tú beyðst tínum tænarum Mósesi.

8 Minst til, eg bæni teg, orðið sum tú beyðst tínum tænarum Mósesi, sigandi, *Um* tit forbróti, vil eg spjæða tykkum útum millum tjóðirnar:

9 Men *um* tit vendi til mín, og haldi míni boð, og geri tey; tó at tað vóru av tykkum kastað út at ytsta parti himins, tó vil eg savna teir haðani, og vil føra teir til plássíð sum eg havi valt at seta mitt navn har.

10 Men hetta *eru* tænarar tínar og fólk títt, sum tú hevurt endurloyst við mikla mátti tínum, og við sterku hond tíni.

11 O Harri, eg bæni teg, lat nú titt oyra vera gáid fyri bøn tænarra tíns, og fyri bøn tænarra tína, sum tráa at óttast títt navn: og blóma, eg biði teg, tænarar tín henda dag, og veit honum miskunn í eygsjónini á hesum manni. Tí at eg var bikarberi kongs.

KAPITUL 2

OG tað bar á í mánaðinum Ní'sán, í tjugunda ári Artá-xêrx'-ês-ar kongs, at vín var

Nehemiah kemur til Jerusalem

frammi fyri honum: og eg tók upp vinið, og gav kongi tað. Men eg hevði ikki fyrr verið dapur í hansara nærveru.

2 Hvørsvegna kongur segði við meg, Hvi *er* tín ásjón døpur, eftirsom at tú ikki ert sjúkur? hetta *er* einkið annað enn hjartaharmur. Tá var eg sera sára ræddur,

3 Og segði við kong, Kongur livi um ævir: hvi skuldi ikki mín ásjón verið døpur, tá ið staðurin, plássíð av gravhýsum fedra mína, liggur oyðin, og hans portur eru tærd upp við eldi?

4 Tá segði kongur við meg, Um hvat gert tú fyrispurning? So eg bað til Guðs himins.

5 Og eg segði við kong, Um tað hóvi kongi, og um tín tænarar havi funnið yndi í tíni eygsjón, at tú vildirt sent meg til Judah, til staðar gravhýsa fedra mína, at eg má byggja hann.

6 Og kongur segði við meg, (eisini sat drotningin hjá honum,) Hvussu leingi skal ferð tín vara? og nær vilt tú venda aftur? So tað hóvaði kongi at senda meg; og eg setti honum eina tíð.

7 Harafturat segði eg við kong, Um tað hóvi kongi, lat so brøv verða givin mær til landsstjórnarar handan áнна, at teir mega flyta meg yvir, til eg komi inn í Judah;

8 Og eitt bræv til Á-sáph-s, passaran av skógi kongs, at hann má geva mær timbur at gera bummar til portirini av slotinum sum *hoyrði* til húsið, og til múr staðarins, og til húsið sum eg fari inn í. Og kongur veitti mær tað, samsvarandi góðu hond Guðs míns á mær.

9 ¶ Tá kom eg til landsstjórnarar handan áнна, og gav teimum brøv kongs. Men kongur hevði sent høvuðsmenn av herinum og hestmenn við mær.

10 Tá ið Sãn-bál'-lát Hór-ön-it'-i, og tænarin Tó'-bi-áh, Ammonitin, hoyrdu *harum*, tá harmaði tað teir avbera *nógv* at tað var komin maður at søkja vælferð Ísraels barna.

11 So eg kom til Jerusalem, og var har *i* triggjar dagar.

12 ¶ Og eg fór upp um náttina, eg og nakrir fáir menn við mær; hvørki segði eg *nøkrum* manni hvat Guð mín hevði lagt í mitt hjarta at gera í Jerusalem: eiheldur *var nakað* djór við mær, uttan djórið sum eg reið á.

13 Og eg fór út um náttina við dalsliðið, enntá frammanfyri drekalindina, og til mykjuliðið, og skoðaði múrarnar av Jerusalem, sum vóru brotnir niður, og lið tess vóru tærd upp við eldi.

14 Tá fór eg víðari til kelduliðið, og til kongshylin: men *har var* einkið pláss hjá djórinum, *sum var* undir mær, at fara yvir.

15 Tá fór eg niðan um náttina við áarløkin, og skoðaði múrin, og vendi aftur, og fór inn við dalsliðið, og vendi *so* aftur.

16 Og stjórnararnir vitstu ikki hvagar eg fór, ella hvat eg gjørði; eiheldur hevði eg, sum enn *var*, sagt *tað* fyri Jødunum, ella fyri prestunum, ella fyri tignarmonnum, ella fyri stjórnarunum, ella fyri restini sum gjørdur arbeidið.

17 ¶ Tá segði eg við teir, Tit siggja neyðina sum vit *eru* í, hvussu Jerusalem *liggur* oyði, og lið tess eru brend við eldi: komið, og latum okkum byggja upp múr Jerusalems, at vit verði ikki longur ein skomm.

18 Tá segði eg teimum um hond Guðs míns sum var góð uppiá mær; eins og eisini orð kongs sum hann hevði talað við meg. Og teir søgdu, Latum okkum rísa upp og byggja. So teir styrktu sínar hendur til *hetta* góða *verk*.

19 Men tá ið Sãn-bál'-lát Hór-ön-it'-i, og Tó'-bi-áh tænar, Ammonitin, og Gé'-sjem Arabari, hoyrdu *tað*, tá læðu teir okkum í háð, og vanvirdu okkum, og søgdu, Hvat *er* hetta sum tit gera? vilja tit gera uppreist imóti kongi?

20 Tá svaraði eg teimum, og segði við teir, Guð himins, hann vil *geva* okkum frama; tí vilja vit, hansara tænarar, reisast, og byggja: men tit hava ongan skamt, ella rætt, ella minni, í Jerusalem.

KAPITUL 3

TÁ reis upp E'-li-ásj-ib høvuðsprestur við sínum brøðrum prestunum, og teir bygdu seyðaliðið; teir halgaðu tað, og settu upp hurðar tess; alt at torni Mē'-áh halgaðu teir tað, at torni Hãn'-á-neels.

2 Og næstir honum bygdu menninir úr Jericho. Og næst teimum bygdi Zác'-cúr Imrís sonur.

3 Men fiskaliðið bygdu synirnir hjá Häs-sē-ná'-áh, sum *eisini* lögdu bummar tess, og settu upp hurðar tess, stonglar tess, og lokur tess.

4 Og næst teimum umvældi Mē'-rē-möth Ú'-ri-jáh sonur Kóz sonar. Og næst teimum umvældi Mē'-sjúl'-lám Bē'-rē-chi'-áh sonur Mē'-sjēz'-á-bēel-s sonar. Og næst teimum umvældi Zá'-dök Bá'-ánā sonur.

5 Og næst teimum umvældu Tē'-kō-it'-arnir; men teirra tignarmenn lögdu ikki sínar nakkar til arbeidi Harra sins.

6 Harafturat, gamla liðið umvældi Jē'-hōi'-á-dá Pá'-sē-áh sonur, og Mē'-sjúl'-lám Bē'-sōd'-jáh sonur; teir lögdu bummar tess, og settu upp hurðar tess, og stonglar tess, og lokur tess.

7 Og næst teimum umvældi Mē'-lát'-jáh Gibeoniti, og Já'-dōn Mē'-rō-nō-thit'-i, menn Gibeons,

og Mizpah, at hásæti landsstjórans hesumegin ána.

8 Næst honum umvældi Úz-zí-él Hár-hái-áh sonur, av gullsmiðunum. Næst honum umvældi eisini Hå-nán-jáh, sonur *ein av apotekarunum*, og teir vígvirktu Jerusalem til breiða múr.

9 Og næst teimum umvældi Ré-phái-áh Húrs sonur, stjórnarin av hálva parti Jerusalems.

10 Og næst teimum umvældi Jê-dái-áh Hå-rú-máph-s sonur, enntá yvir av húsi sínum. Og næst honum umvældi Hát-tús] Hásj-áb-ní-áh sonur.

11 Mål-chí-jáh Hár-ím-s sonur, og Hásj-úb Pá-háth-mó-áb-s sonur, umvældu hitt stykkið, og bræðsluovnatornið.

12 Og næst honum umvældi Sjál-lúm Hå-ló-hésj sonur, stjórnarin av hálva parti Jerusalems, hann og hansara døtur.

13 Dalsliðið umvældi Há-nún, og íbúgvur Zå-nó-áh; teir bygdu tað, og settu upp hurðar tess, stonglar tess, og lokur tess, og túsund alnir á múrinum til mykjuliðið.

14 Men mykjuliðið umvældi Mål-chí-áh Ré-chåb-s sonur, stjórnarin av parti av Bêth-håk-kê-rém; hann bygdi tað, og setti upp hurðar tess, stonglar tess, og lokur tess.

15 Men lindarliðið umvældi Sjál-lúm Cól-hó-zêh sonur, stjórnarin av parti av Mizpah; hann bygdi tað, og dekkaði tað, og setti upp hurðar tess, stonglar tess, og lokur tess, og múrin av hylinum Sí-ló-áh við urtagarð kongs, og til trappurnar sum fara oman frá staði Dávids.

16 Eftir hann umvældi Nê-hémí-áh Áz-búk-s sonur, stjórnarin av hálva partinum av Bêth-zúr, til *plássid* yvir av gravhýsum Dávids, og til hysin sum varð gjørdur, og til hús hinna mektigu.

17 Eftir hann umvældu Levitarnir, Ré-húm Bá-ní-s sonur. Næst honum umvældi Hásj-áb-jáh, stjórnarin av hálva partinum av Kê-i-láh, í parti sínum.

18 Eftir hann umvældu brøður teirra, Bá-vå-i Hên-å-dåd-s sonur, stjórnarin av hálva partinum av Kê-i-láh.

19 Og næst honum umvældi Ê-zêr Jê-sjú-å sonur, stjórnarin av Mizpah, eitt annað stykki yvir av uppgongdini til vápna-húsið við snaringina *av múrinum*.

20 Eftir hann umvældi Bár-úch Záb-bå-i-s sonur ídnisliga hitt stykkið, frá snaringini *av múrinum* til hurðina av húsi Ê-li-ásj-íb-s høvuðsprests.

21 Eftir hann umvældi Mê-rê-móth Ú-rí-jáh sonur Kóz sonar eitt annað stykki, frá hurðini av húsi Ê-li-ásj-íb-s alt til endan av húsi Ê-li-ásj-íb-s.

22 Og eftir hann umvældu prestarnir, menn slættarins.

23 Eftir hann umvældu Benjamin og Hásj-úb yvir av húsi sínum. Eftir hann umvældi Á-zår-jáh Má-å-sêj-áh sonur Á-nån-jáh sonar við hús sitt.

24 Eftir hann umvældi Bín-nú-i Hên-å-dåd-s sonur eitt annað stykki, frá húsinum hjá Á-zår-jáh til snaringina *av múrinum*, alt at hjørninum.

25 Pá-lål Ú-zåi-s sonur, yvir av snaringini *av múrinum*, og torninum sum stendur fram úr høga húsi kongs, sum *var* við forgarðin av fongslinum. Eftir hann Pê-dái-áh Pá-rósj-år sonur.

26 Haraftrat búðu Nêth-i-ním-arnir í Ó-phêl, til *plássid* yvir av vatnliðinum ímóti eystri, og torninum sum stendur *fram* úr.

27 Eftir teir umvældu Tê-kó-it-arnir eitt annað stykki, yvir av torninum mikla sum stendur *fram* úr, alt at Ó-phêl-s múri.

28 Frá omanfyri rossaliðið

umvældu prestarnir, hvør einstakur yvir av húsi sínum.

29 Eftir teir umvældi Zá-dök Ím-mér-s sonur yvir av húsi sínum. Eftir hann umvældi eisini Sjém-ái-áh Sjéçh-an-jáh sonur, vørðurin av eysturlíðinum.

30 Eftir hann umvældu Hånán-jáh Sjé-lé-mí-áh sonur, og Há-nún, sætti sonur Zá-láph-s, eitt annað stykki. Eftir hann umvældi Mě-sjúl-lám Bě-rě-chí-áh sonur yvir av kamari sínum.

31 Eftir hann umvældi Mál-chí-áh, sonur gullsmíðarins, til plássíð hjá Néth-i-nim-unum, og hjá handilsmonnum, yvir av líðinum Míph-kád, og til uppgongdina av horninum.

32 Og ímillum uppgongdina av horninum at seyðalíðinum umvældu gullsmíðirnir og handilsmenninir.

KAPITUL 4

MEN tað bar á, at tá ið Sán-bál-lát hoyrði at vit bygdu múrin, varð hann vreiður, og tók mikla harmavreiði, og háðaði Jøðarnar.

2 Og hann talaði frammi fyri sínum brøðrum og herinum hjá Sámár-i-ú, og segði, Hvat gera hesir ússaligu Jøðarnir? vilja teir vígvirkja seg? vilja teir sláturofra? vilja teir gera lok á í einum degi? vilja teir endurlívga steinarnar burtur úr dungunum av ruskinum sum eru brendir?

3 Men Tó-bí-áh Ammoniti var hjá honum, og hann segði, Enntá tað sum teir byggja, um ein revur fari upp, so man hann enntá bróta niður teirra steinmúr.

4 Hoyr, O Guð vár; tí vit eru vanvirðir; og vend teirra spott omanyvir teirra egna høvd, og gev teir til eina bráð í landi fangaskapsins:

5 Og hyl ikki teirra misgerð,

og lat ikki teirra synd verða slettaða út frammi fyri tær ifrá: tí at teir hava tirrað teg til firtnis frammi fyri byggjarunum.

6 So bygdu vit múrin; og allur múrurin varð sameintur til helming hans; tí fólkið hevði ein hug til at arbeiða.

7 ¶ Men tað bar á, at tá ið Sán-bál-lát, og Tó-bí-áh, og Arábararnir, og Ammonitarnir, og Ásjdó-dít-arnir, hoyrdu at múrarnir av Jerusalem vóru gjordir aftur, og at skarðini byrjaðu at verða tipt, tá vórðu teir sera vreiðir,

8 Og samansvóru allir samlir av teimum at koma og at berjast ímóti Jerusalem, og at forða tí.

9 Men vit gjørdu vára bøn til Guðs várs, og settu varðhald ímóti teimum dag og nátt, orsakað av teimum.

10 Og Judah segði, Styrkin hjá berarunum av byrðum er svunnin, og tað er nøgv rusk; so at vit eru ikki førir fyri at byggja múrin.

11 Og okkara mótstandarar søgdu, Teir skulu ikki vita av, eiheldur siggja, til vit koma í miðjuna teirra millum, og drepa teir, og fáa arbeiðið at stegða.

12 Og tað bar á, at tá ið Jøðarnir, sum búðu við teir, komu, søgdu teir við okkum tíggu ferðir, Frá øllum plássum, hvaðan tit skulu venda aftur til okkara, vilja teir ráðast á tykkum.

13 ¶ Tí setti eg í lægru plássunum aftanfyrir múrin, og á hægru plássunum, eg enntá setti fólkið eftir sínum familjum við svørðum sínum, spjótum sínum, og bogum sínum.

14 Og eg hugdi, og reis upp, og segði við tignarmenninar, og til stjórnararnar, og til restina av fólkinum, Verið ikki tit ræddir fyri teimum: minnist til Harran, sum er mikil og øgiligur, og berjist fyri brøður tykkara,

synir tykkara, og dötur tykkara, konur tykkara, og hús tykkara.

15 Og tað bar á, tá ið okkara figgindar hoyrdu at tað var okkum kunnugt, og Guð hevði ført teirra ráð til einkiðs, at vit vendu aftur allir av okkum til múrin, hvør einasti til arbeiði sítt.

16 Og tað bar á frá tí tíð fram, at helvtin av mínum tænarum arbeiðu í arbeiðinum, og hin helvtin av teimum hildu bæði spjótunum, skjöldrunum, og bogunum, og bróstbrynjunum; og stjórnarnarir vóru aftanfyrri alt Judah hús.

17 Teir sum bygdu á múrinum, og teir sum böru byrðar, við teimum sum laðaðu; *hvør einasti* við einari av sínum hondum arbeiðdi í arbeiðinum, og við hinari *hondini* helt hann vápni.

18 Tí at byggjarnarir, hvør einasti hevði svørð sítt gyrt við sína lið, og *soleiðis* bygdu. Og hann, sum ljóðaði lúðurin, *var* hjá mær.

19 ¶ Og eg segði við tignarmenninar, og til stjórnarnarar, og til restina av fólkinum, Arbeiðið er mikið og stórt, og vit eru atskildir á múrinum, ein langt frá øðrum.

20 Á tí plássi ið tit *ti* hoyra ljóðið av lúðrinum, leitid hagar til okkara: Guð okkara skal berjast fyri okkum.

21 So vit strevaðust í verkunum: og helvtin av teimum hildu spjótunum frá morgunrasi til stjørnurnar komu til sjóndar.

22 Somuleiðis á somu tíð segði eg við fólkið, Lat hvønn við sínum tænarum halda til innanfyri Jerusalem, at um náttina teir mega vera ein vørður hjá okkum, og arbeiða um dagin.

23 So hvørki eg, ella brøður mínir, ella tænarar mínir, ella menninir av verjuni sum fylgdu mær, eingin av okkum fóru úr okkara klæðum, *uttan* at hvør fór úr teimum til tváingar.

KAPITUL 5

OG har varð mikið róp av fólkinum og av teirra konum imóti teirra brøðrum Jødunum.

2 Tí har vóru sum søgdu, Vit, okkara synir, og okkara dötur, eru mong: tí taka vit upp korn til teirra, at vit mega eta, og liva.

3 Tað vóru eisini *summur* sum søgdu, Vit hava veðsett okkara jarðir, vingarðar, og hús, at vit máttu keypa korn, orsakað av hallárinum.

4 Tað vóru eisini sum søgdu, Vit hava lænt pening til ikast kongs, og tað *uppá* okkara jarðir og vingarðar.

5 Tó er nú hold okkara sum hold brøðra vára, børn okkara sum børn teirra: og sí, vit føra inn í trældóm synir várar og dötur várar til at vera tænarar, og *summar* av okkara døtrum eru *longu* ferdar inn í trældóm: eiheldur er tað í okkara mátti at *endurloysa* tey; tí at aðrir menn hava okkara jarðir og vingarðar.

6 ¶ Og eg var sera firtin tá ið eg hoyrði teirra róp og hesi orð.

7 Tá ráðfærðist eg við sjálvan meg, og eg hartaði tignarmenninar, og stjórnarnarar, og segði við teir, Tit krevja fæleigu, hvør av bróður sínum. Og eg setti miklan savnað imóti teimum.

8 Og eg segði við teir, Vit, eftir fæleika várum, hava endurloyst okkara brøður Jøðarnar, sum vóru seldir teimum heidnu; og vilja tit enntá selja brøður tykkara? ella skulu teir verða seldir okkum? Tá hildu teir friði sínum, og funnu einkið *at svara*.

9 Eisini segði eg, Tað er ikki gott, tað tit gera: áttu ikki tit at gingið í ótta Guðs várs orsakað av spotti hinna heidnu, okkara figgindum?

10 Eg somuleiðis, og brøður

mínir, og mínir tænarar, kundi kravt av teim pening og korn: eg biði tykkum, latum okkum lætta av hesi fæleigu.

11 Gevið aftur, eg biði tykkum, til teirra, enntá henda dag, teirra jarðir, teirra vingarðar, og teirra olivingarðar, og teirra hús, eisini hundradasta *partin* av peninginum, og av korninum, víninum, og oljuni, sum tit krevja av teimum.

12 Tá søgdu teir, Vit vilja geva *tey* aftur, og vilja einkið krevja av teimum; soleiðis vilja vit gera sum tú sigurt. Tá rópaði eg prestarnar, og tók ein eið av teimum, at teir skuldu gera samsvarandi hesum lyfti.

13 Eisini risti eg mín fald, og segði, Guð soleiðis risti út hvønn mann frá húsi hans, og frá arbeiði hans, sum fremur ikki hetta lyfti, enntá svá verði hann ristur út, og tømdur. Og øll samkoman segði, Á-mén, og prisaði HARRANUM. Og fólkið gjörði samsvarandi hesum lyfti.

14 ¶ Harafturat frá tí tíðini sum eg varð útnevndur at vera teirra landsstjóri í landi Judah, frá tjugunda ári alt at tvey og tríatiunda ári Á-r-tá-xêrx-ês-ar kongs, *tað er* tólv ár, hava eg og mínir brøður ikki etið breyð landsstjórans.

15 Men fyrru landsstjórnarnir, sum *hövdu verið* undan mær, vóru fólkinum kravsamir, og hövdu tikið av teimum breyð og vín, umframt fjøruti sjé'-kl-ar av silvuri; ja, sjálvt teirra tænarar bóru stjórn yvir fólkinum: men soleiðis gjörði ikki eg, vegna ótta Guðs.

16 Ja, eg eisini helt áfram í arbeiðinum av hesum múrinum, eiheldur keyptu vit nakra jørð: og allir mínir tænarar *vóru* savnaðir hagar til arbeiðið.

17 Harafturat *vóru tað* við

mítt borð hundrað og fimmti av Jødunum og stjórnarunum, umframt teir ið komu til okkara hinna heidnu millum ifrá, sum *eru* um okkum.

18 Men *tað* sum varð tilreitt *til mín* dagliga, *var* ein oksi og seks úrvals seyðir; eisini fuglar vórðu tilreiddir til mín, og einaferð í tíggju døgum goymsla av alskyns vini: tó fyri alt hetta kravdi eg ikki landsstjórans breyð, tí at trældómurin var tungur á hesum fólkinum.

19 Hugsa um meg, Guð mín, til gott, *samsvarandi* øllum sum eg havi gjørt fyri hetta fólk.

KAPITUL 6

MEN tað bar á, tá ið Sãn-bál'-lát, og Tó'-bí-áh, og Gê'-sjëm Arábari, og restin av okkara figgindum, hoyrdu at eg hevði bygt múrin, og *at* tað var einkið skarð eftir hari; (hóast á teirri tíð hevði eg ikki sett upp hurðarnar uppá líðini;)

2 At Sãn-bál'-lát og Gê'-sjëm sendu til mín, sigandi, Kom, latum okkum mótast saman í *einíhvørji* av byggunum á Ó'-nó slætta. Men teir hugsaðu at gera mær ilt.

3 Og eg sendi ørindrekar til teirra, sigandi, Eg geri eitt mikið arbeiði, so at eg kann ikki koma oman: hví skuldi arbeiðið steðgað, meðan eg fari frá tí, og komi oman til tykkara?

4 Tó sendu teir til mín fyra ferðir eftir hesum slagi; og eg svaraði teimum eftir sama háttarlagi.

5 Tá sendi Sãn-bál'-lát sín tænarar til mín á líkan hátt *fyri* fimtu ferð, við opnum brævi í síni hond;

6 Hvarí *stóð* skrivað, Tað er fráboðað millum hinar heidnu, og Gásj'-mú sigur *tað*, at tú og Jøðarnir hugsa at *gera* uppreist:

fyrí hvørja grund tú byggirt múrin, at tú mást vera kongur teirra, samsvarandi hesum orðum.

7 Og tú hevurt eisini útnevnt prophetar at prædika um teg í Jerusalem, sigandi, Ein kongur er í Judah: og nú fer tað at verða fráboðað fyrí kongi samsvarandi hesum orðum. Kom tí nú, og latum okkum halda ráð saman.

8 Tá sendi eg til hansara, sigandi, Tað eru eingir slikir lutir gjørdir sum tú sigurt, men tú uppspinnurt teir úr tinum egna hjarta.

9 Tí at teir allir gjørdur okkum ræddar, sigandi, Teirra hendur skulu veiklast um frá arbeiðinum, at tað ei verði gjørt. O Guð, styrk tí nú minar hendur.

10 Síðan kom eg til hús Sjem-ai-áh Dæl-ai-áh sonar Mē-hēt-ā-bēel-s sonar, sum var lokaður inni; og hann segði, Latum okkum møtast saman í húsi Guðs, innanfyri templið, og latum okkum loka hurðarnar av templinum: tí at teir vilja koma at vega teg; ja, um náttina vilja teir koma at vega teg.

11 Og eg segði, Skuldi slikur maður sum eg flýggjað? og hvør er tað, sum er ein slikur sum eg eri, og vildi farið inn í templið at frelsa sitt lív? eg vil ei fara inn.

12 Og sí, eg varnaðist at Guð hevði ikki sent hann; men at hann lýsti hetta prophetið ímóti mær: tí at Tó-bi-áh og Sān-bāl-lāt høvdu leigað hann.

13 Tí varð hann leigaður, at eg skuldi ræðst, og gjørt soleiðis, og syndað, og at teir máttu havt evni til ilt ummæli, at teir máttu lastað meg.

14 Guð mín, hugsa tú um Tó-bi-áh og Sān-bāl-lāt samsvarandi hesum verkum teirra, og um prophetinnuna Nō-ād-jūh,

og restina av prophetunum, sum vildu havt sett meg í ótta.

15 ¶ So múrurin varð fullfördur á tjugunda og fimta degi av mánaðinum E-lul, á fimmti og tveimum døgum.

16 Og tað bar á, at tá ið allir okkara figgindar hoyrdu harum, og allir hinir heidnu sum vóru umkringd okkum sōu hesar lutir, tá vórdu teir mikið slignir niður í egnu eygum sinum: tí teir varnaðust at hetta verk var virkað av Guði várum.

17 ¶ Harafurat í teimum døgum sendu tignarmenninir av Judah mong brøv til Tó-bi-áh, og brøvini hjá Tó-bi-áh komu til teirra.

18 Tí at tað vóru mangir í Judah svornir at honum, tí at hann var versnur Sjēch-ān-jāh Ar-áh sonar; og sonur hansara, Jó-hā-nān, hevði tikið dóttur Mē-sjūl-lām-s Bē-rē-chi-áh sonar.

19 Teir boðaðu eisini frá hansara góðu gerðum frammi fyrí mær, og mæltu míni orð fyrí honum. Og Tó-bi-áh sendi brøv til at seta meg í ótta.

KAPITUL 7

MEN tað bar á, tá ið múrurin var bygdur, og eg hevði sett upp hurðarnar, og duravørðirnir og sangararnir og Levitarnir vóru útnevndir,

2 At eg gav bróður mínum Hā-ná-ni, og Hā-nān-jāh – stjórnara slotsins, áleggung yvir Jerusalem: tí hann var trúfastur maður, og óttaðist Guð omanfyri mangar.

3 Og eg segði við teir, Latið ikki portirni av Jerusalem verða opnaði inntil sólin verði heit; og meðan teir standa hjá, lat teir lata aftur hurðarnar, og seta loku fyrí tær: og útnevna vaktir av íbúgvum Jerusalems, hvønn í sína vakt, og hvønn at vera yvir av húsi sinum.

4 Nú, staðurin *var* stóru og mikil: men fólkioð *var* fátt hari, og húsinu *vóru* ikki bygd.

5 ¶ Og mín Guð legði inn í mitt hjarta at savna saman tignarmenninar, og stjórnarar, og fólkioð, at teir máttu roknast eftir ættartali. Og eg fann eina skrá av ættartalinum hjá teimum ið komu upp í fyrstani, og fann skrivað hari,

6 Hetta *eru* børn fylkisins, sum fóru upp úr fangaskapinum, av teimum ið høvdu verðið ferdir burtur, hvorjar Nē-būchād-nēz-zār, Bábylons kongur, hevði ført burtur, og komu aftur til Jerusalem og til Judah, hvør einasti til stað sin;

7 Sum komu við Zē-rūb-bā-bēli, Jē-sjū-ā, Nē-hē-mī-āh, Á-zār-jāh, Rā-ā-mī-āh, Ná-hā-má-nī, Mōr-dē-cāi, Bilsjan, Mīs-pē-rēth, Big-vā-i, Nē-hūm, Bā-ā-nāh. Talið, *sigi eg*, á monnum av Ísraels fólkioð *var* hetta;

8 Børn Pá-rōs-jar, tvey túsund eitt hundrað og sjeiti og tveir.

9 Børn Sjē-phāt-jāh, trý hundrað og sjeiti og tveir.

10 Børn Ar-āh, seks hundrað og fimmti og tveir.

11 Børn Pá-hāth-mó-āb-s, av børnum Jē-sjū-ā og Jó-āb-s, tvey túsund og átta hundrað og átjan.

12 Børn Ē-lām-s, eitt túsund tvey hundrað og fimmti og fyra.

13 Børn Zāt-tū-s, átta hundrað og fyriati og fimmm.

14 Børn Zāc-cā-i-s, sjei hundrað og trisinstjúgu.

15 Børn Bin-nū-i-s, seks hundrað og fyriati og átta.

16 Børn Bē-bā-i-s, seks hundrað og tjúgu og átta.

17 Børn Azgads, tvey túsund trý hundrað og tjúgu og tveir.

18 Børn Á-dó-ni-kām-s, seks hundrað og trisinstjúgu og sjei.

19 Børn Big-vā-i-s, tvey túsund og trisinstjúgu og sjei.

20 Børn Á-din-s, seks hundrað og fimmti og fimmm.

21 Børn Á-tēr-s hjá Hēz-ē-kī-āh, niti og átta.

22 Børn Há-sjūm-s, trý hundrað og tjúgu og átta.

23 Børn Bē-zā-i-s, trý hundrað og tjúgu og fyra.

24 Børn Hár-iph-s, eitt hundrað og tólv.

25 Børn Gibeons, niti og fimmm.

26 Menninir úr Beth-lehem og Nē-tó-phāh, eitt hundrað og fyrsinstjúgu og átta.

27 Menn An-ā-tōth-s, eitt hundrað og tjúgu og átta.

28 Menn Bēth-āz-má-vēth-s, fjøruti og tveir.

29 Menn Kír-jāth-jē-ā-rim-s, Kē-phī-rāh, og Bēer-ōth-s, sjei hundrað og fyriati og triggir.

30 Menn Rā-māh og Gē-bā, seks hundrað og tjúgu og ein.

31 Menn Mích-mās-ar, eitt hundrað og tjúgu og tveir.

32 Menn Beth-els, og Ā-i-s, eitt hundrað og tjúgu og triggir.

33 Menn hins Nē-bō-s, fimmti og tveir.

34 Børn hins Ē-lām-s, túsund og tvey hundrað og fimmti og fyra.

35 Børn Hár-īm-s, trý hundrað og tjúgu.

36 Børn Jerichos, trý hundrað og fyriati og fimmm.

37 Børn Lōds, Há-did-s, og Ó-nō-s, sjei hundrað og tjúgu og ein.

38 Børn Sē-nā-āh, trý túsund niggju hundrað og triati.

39 ¶ Prestarnir: børn Jē-dāi-āh, av húsi Jē-sjū-ā, niggju hundrað og sjeiti og triggir.

40 Børn Im-mēr-s, eitt túsund fimmti og tveir.

41 Børn Pās-j-ūr-s, eitt túsund tvey hundrað og fyriati og sjei.

42 Børn Hár-īm-s, eitt túsund og seytjan.

43 ¶ Levitarnir: børn Jē-sjū-ā, Kād-mī-ēl-s, og av børnum Hó-dē-vāh, sjeiti og fyra.

44 ¶ Sangararnir: börn Á-sáph-s, eitt hundrað og fyrati og átta.

45 ¶ Duravørðirnir: börn Sjál-lúm-s, börn Á-tër-s, börn Tál-món-s, börn Ák-küb-s, börn Há-ti-tá, börn Sjó-bá-i-s, eitt hundrað og triati og átta.

46 ¶ Néth-i-nim'-arnir: börn Zi'-há, börn Há-sjú'-phá, börn Táb'-bá-öth-s,

47 Börn Ké'-rös-ar, börn Sí'-á, börn Pá-dön-s,

48 Börn Lē-bá'-ná, börn Håg'-á-bá, börn Sjál-mäi-s,

49 Börn Há-nän-s, börn Gid'-dél-s, börn Gá-här-s,

50 Börn Rē-ái'-äh, börn Rē-zin-s, börn Nē-kó'-dá,

51 Börn Gáz-zäm-s, börn Úz'-zá, börn Phá'-sē-äh,

52 Börn Bē-sái-s, börn Mē'-ünim-s, börn Nē-phísj'-ē-sim-s,

53 Börn Bak'-bük-s, börn Há-kú'-phá, börn Hár-hür-s,

54 Börn Báz-lith-s, börn Mē-hí'-dá, börn Hár'-sjá,

55 Börn Bär'-kös-ar, börn Sí'-sē-rá, börn Tá-mäh,

56 Börn Nē'-zī-äh, börn Há-ti'-phá.

57 ¶ Börnini hjá tænarum Sálomons: börn Só-tá-i-s, börn Só-phē-rēt-s, börn Pē'-ri-dá,

58 Börn Já'-alá, börn Dár'-kón-s, börn Gid'-dél-s,

59 Börn Sjē-phát'-jäh, börn Hät'-til-s, börn Pö-ké'-rēth-s úr Zē'-bā-im, börn Ámons.

60 Allir Néth-i-nim'-arnir, og börnini hjá tænarum Sálomons, *vóru* trý hundrað og níti og tveir.

61 Og hetta *vóru* teir sum *eisini* fóru upp frá Tēl-mē-láh, Tēl-hä-rē'-sjá, Kerub, Ád'-dön, og Ím'-mēr: men teir kundu ikki sýna hús faðirs síns, ella sáð sítt, hvørt teir *vóru* av Ísrael.

62 Börn Dēl-ái'-äh, börn Tó-bi'-äh, börn Nē-kó'-dá, seks hundrað og fyrati og tveir.

63 ¶ Og av prestunum: börn Hā-bái'-äh, börn Köz, börn Bär-zil'-lä-i-s, sum tók *éina* av døtrum Bär-zil'-lä-i-s Gileadita til konu, og varð kallaður eftir teirra navni.

64 Hesir søktu skrá sína *millum* teirra sum vórðu roknaðir eftir ættartali, men hon fanst ikki: tí vórðu teir, sum óreinkaðir, settir frá prestadøminum.

65 Og Tír-sjá'-tá-in segði við teir, at teir skuldu ikki eta av teimum háheilagu tungunum, til tað stóð *upp* ein prestur við Ú-rim og Tím'-mim.

66 ¶ Øll samkoman tilsamans *var* fjøruti og tvey túsund trý hundrað og trisinstjúgu,

67 Umframt teirra tænavstveinar og teirra tænavstveinar, av hvørjum *tað vóru* sjev túsund trý hundrað og triati og sjev: og teir hövdu tvey hundrað og fyrati og fimm syngjandi menn og syngjandi kvinnur.

68 Teirra hestar sjev hundrað og triati og seks: teirra múldjór tvey hundrað og fyrati og fimm:

69 Teirra kamelar fyra hundrað og triati og fimm: seks túsund sjev hundrað og tjúgu asnar.

70 ¶ Og summir av fremstu av fedrunum gövu til arbeiðið. Tír-sjá'-tá-in gav til dýrgripagoymsluna túsund drakmur av gulli, fimmti kør, fimm hundrað og triati prestabúnar.

71 Og *summ*ir av fremstu av fedrunum gövu til dýrgripagoymsluna av arbeiðinum tjúgu túsund drakmur av gulli, og tvey túsund og tvey hundrað pund av silvuri.

72 Og *tað*, sum restin av fólkinum gav, *var* tjúgu túsund drakmur av gulli, og tvey túsund pund av silvuri, og trisinstjúgu og sjev prestabúnar.

73 So prestarnir, og Levitarnir, og duravørðirnir, og sangararnir, og *summ*ir av fólkinum, og

Nēth-ī-nim'-arnir, og allur Ísrael, búðu í staðum sínum; og tá ið sjeyndi mánaður kom, vóru börn Ísraels í staðum sínum.

KAPITUL 8

OG alt fólkið savnaði seg saman sum ein maður á strætið sum var frammanfyri vatnliðið; og teir talaðu við Ezra hin skrifflærda um at koma við bók Mósélógarinnar, sum HARRIN hevði boðið til Ísraels.

2 Og Ezra prestur kom við lógini framfyri samkomuna bæði av monnum og kvinnum, og øllum ið dugdu at hoyra við skili, á fyrsta degi sjeynda mánaðarins.

3 Og hann las harí frammanfyri strætið sum var frammanfyri vatnliðið, frá morgninum inntil middag, frammi fyri monnunum og kvinnunum, og teimum ið dugdu á at skyna; og oyruni hjá øllum fólkinum vóru gáin fyri bók lógarinnar.

4 Og Ezra hin skrifflærði stóð á prædikustóli av træi, sum teir høvdu gjørt til endamálið; og við síðuna av honum stóð Mát-ti-tí-áh, og Sjé-má, og Á-nái-áh, og Ú-ri-jáh, og Hil-ki-áh, og Má-á-sěj-áh, til høgru handar hansara; og til hansara vinstru handar, Pē-dái-áh, og Mí-sjá-él, og Mál-chí-áh, og Há-sjüm, og Hásj-bá-dá-ná, Zēch-ár-jáh, og Mē-sjúl-lám.

5 Og Ezra opnaði bókinu í eygsjónini á øllum fólkinum; (tí hann var uppiyvir øllum fólkinum;) og tá ið hann opnaði hana, stóð alt fólkið upp:

6 Og Ezra vælsignaði HARRAN hin mikla Guð. Og alt fólkið svaraði Á-mén, Á-mén, við at hevja sínar hendur: og tey boygdu síni høvur, og tilbóðu HARRAN við sínum andlitum til jarðar.

7 Eisini Jé-sjú-á, og Bá-ni, og Sjēr-ēb-jáh, Já-min, Ak-kúb, Sjáb-bē-thái, Hó-dí-jáh, Má-á-sěj-áh, Kē-lí-tá, Á-zár-jáh, Jó-zá-bád, Há-nán, Pē-lái-áh, og Levitarnir, völdu fólkinum at skilja lógina: og fólkið stóð í sínum plássi.

8 So teir lósu í bókini í Guðs lóg greiniliga, og gövu merkingina, og völdu teimum at skilja lesnaðin.

9 ¶ Og Nē-hē-mí-áh, sum er Tír-sjá-tá-in, og Ezra prestur hin skrifflærði, og Levitarnir sum lærdu fólkið, søgdu við alt fólkið, Hesin dagurin er heilagur hjá HARRANUM Guði tykkara; harmist ikki, ella grátið. Tí at alt fólkið græt, tá ið tey hoyrdu orð lógarinnar.

10 So segði hann við tey, Farið tykkara veg, etið tað feita, og drekkið tað søta, og sendið skamtir til tey hvørjum einkið er tilreitt: tí hesin dagurin er heilagur hjá Harra várum: verið ikki heldur syrgnir; tí at gleði HARRANS er styrki tykkara.

11 So Levitarnir sissaðu alt fólkið, og søgdu, Halðið friði tykkara, tí at dagurin er heilagur; verið ikki heldur harmir.

12 Og alt fólkið fór sin veg at eta, og at drekka, og at senda skamtir, og at inna mikið kæti, tí at tey høvdu skilt orðini sum vórðu kunngjörd teimum.

13 ¶ Og á øðrum degi vóru savnaðir saman teir fremstu av fedrunum hjá øllum fólkinum, prestarnir, og Levitarnir, til Ezra hin skrifflærda, enn tá fyri at skilja orð lógarinnar.

14 Og teir funnu skrivað í lógini sum HARRIN hevði boðið við Mósesi, at Ísraels børn skuldu búgva í búðum í hátíðini av sjeynda mánaði:

15 Og at teir skuldu kunna gera og lýsa í øllum staðum sínum, og í Jerusalem, sigandi,

Farið út til fjallið, og heintið olivugreinar, og furugreinar, og myrtugreinar, og pálmagreinar, og greinar av tjúkkum trøum, til at gera búðir, eins og skrivað *stendur*.

16 ¶ So fólkíð fór fram, og førði *tær*, og gjörði sær búðir, hvør einstakur á takinum á sínum húsi, og í forgørðum sínum, og í forgørðunum av húsi Guðs, og í gøtu vatnliðsins, og í gøtu E'phra'im-s-liðsins.

17 Og øll samkoman av teimum, sum vóru komnir aftur úr fangaskapinum, gjördu búðir, og sótu undir búðunum: tí síðan dagar Jē'sjū-ā Nuns sonar til tann dag høvdu Ísraels børn ikki gjørt so. Og har var sera mikil gleði.

18 Eisini dag um dag, frá fyrsta degi til hin síðsta dag, las hann í bók lógar Guðs. Og teir hildu hátíðina í sjev dagar; og á áttanda degi *var* hátíðar-samkoma, eftir háttarlagnum.

KAPITUL 9

MEN í tjúgunda og fjórða degi av hesum mánaði vórðu Ísraels børn savnaðir við føstu, og við sekkjajklæðum, og mold á sær.

2 Og sáð Ísraels atskildu seg frá øllum fremmandum, og stóðu og játtaðu syndir sínar, og misgerðir fedra sína.

3 Og teir stóðu uppi í plássi sínum, og løsu í bók lógar HARRANS Guðs síns *ein* fjórðapart av degnum; og *ein annan* fjórðapart játtaðu teir, og tilbóðu HARRAN Guð sín.

4 ¶ Tá stóðu upp uppá trappurnar, av Levitunum, Jē'sjū-ā, og Bá'nī, Kād'mī-él, Sjē-bā-nī-āh, Būn'nī, Sjēr-ēb'-jāh, Bá'nī, og Kē-ná'nī, og róptu við harðari rødd á HARRAN Guð sín.

5 Tá søgdu Levitarnir, Jē'sjū-ā, og Kād'mī-él, Bá'nī, Hās-āb'-nī-āh, Sjēr-ēb'-jāh, Hó-dī'-jāh, Sjē-bā-nī-āh, og Pēt-ā-hī-āh, Standið upp og vælsignið HARRAN tykkara Guð um aldur og ævir: og vælsignað veri titt dýrdsama navn, sum er upp-hevjað yvir alla signing og pris.

6 Tú, *enná* tú, ert HARRI aleina; tú hevurt gjørt himin, himnanna himin, við øllum teirra herliði, jørðina, og øll *ting* sum *eru* hari, sjógvarnar, og alt sum *er* hari, og tú varðveitirt tey øll; og himins herlið tilbiður teg.

7 Tú ert HARRIN Guð, sum valdirt Abram, og førdirt hann út úr Úr hjá Kāl-dē-unum, og gavst honum Ábrahams navnið;

8 Og fanst hansara hjarta *at vera* trúfast frammi fyri tær, og gjördirt sáttmála við hann *um* at geva land Cánaanitanna, Hittitanna, Amoritanna, og Pē-riz-zit'-anna, og Jē-bū-sit'-anna, og Gir-gā-sit'-anna, at geva *tað*, *sigi* eg, til sáds hans, og hevurt útint tíni orð; tí at tú ert rættvisur:

9 Og sást nívdina hjá okkara fedrum í Egyptalandi, og hoyrdirt teirra róp við Reyðahavið;

10 Og sýndirt tekin og undur' omanyvir Pharaoh, og á allar hansara tænarar, og á alt fólk lands hansara: tí at tú vitstirt at teir handlaðu stoltligani ímóti teimum. Soleiðis fekst tú tær navn, eins og *tað er* henda dag.

11 Og tú skildirt sjógvin frammi fyri teimum, so at teir fóru ígjøgnum miðjuna av sjónum á turra landinum; og teirra atsøkjarar tú kastaðirt í dýpini, sum ein stein í hini mektigu vøtn.

12 Harafturat leiddirt tú teir um dagin við skýggjutari súlu; og um náttina við eldsúlu, at geva

teimum ljós á vegnum sum teir skuldu fara í.

13 Tú komst eisini niður á Sí-nái fjall, og talaðirt við teir av himni, og gavst teimum rættar dómar, og sannar lógir, góðar ásetingar og boð:

14 Og gjørdirt teim kunnan tín heilaga sabbat, og beyðst teimum forskriftir, ásetingar, og lógir, við hendi Móse, tænarar tíns:

15 Og gavst teimum breyð av himni fyri teirra hungur, og førdirt fram vatn til teir úr klettinum fyri teirra torsta, og fyrjattaðirt teimum at teir skuldu fara inn at taka til ognar landið sum tú hevðirt svorið at geva teimum.

16 Men teir og okkara fedrar handlaðu stoltliga, og herdu sínar svírar, og lurtaðu ikki eftir boðum tínum,

17 Og sýttu at akta, eiheldur vóru teir minnugir um tíni undur sum tú gjørdirt teirra millum; men herdu sínar svírar, og í sínum uppreistri útnevndu ein høvuðsmann til at venda aftur til trældóm sín: men tú ert ein Guð sum ert klárur at náða, náðisamur og miskunnarfullur, seinur til firtnis, og av miklari blídni, og tú yvirgavst teir ikki.

18 Ja, tá ið teir høvdu gjørt sær ein bræddan kálv, og sagt, Hetta er tín Guð sum førði teg upp úr Egyptalandi, og høvdu virkað miklar tiringar;

19 Tó í tínum margfaldu miskunnum yvirgavst tú teir ikki í oyðuni: skýstólpin veik ikki frá teimum um dagin, at leiða teir í vegnum; eiheldur eldstólpin um náttina, at sýna teim ljós, og vegin sum teir skuldu fara í.

20 Tú gavst eisini tín góða anda at leiðbeina teimum, og afturheltst ikki títt mán-ná frá teirra munni, og gavst teimum vatn fyri teirra torsta.

21 Ja, í fjørutu ár tú uppiheltst teimum í oyðuni, so at teim vantaði einkið; teirra klæðir gjørdust ikki gomul, og teirra fatur trútnaðu ei.

22 Harafturat gavst tú teim kongadømir og tjóðir, og deildirt teir í hjørn: so at teir ognadust landið hjá Sí-hón, og landið hjá kongi Hēs-j-bøn-s, og landið hjá Ög – kongi Bá-sjáns.

23 Teirra børn eisini tú margfaldaðirt sum stjørnur himins, og førdirt teir inn í landið, víðvikjandi hvørjum tú hevðirt fyrjattað fyri teirra fedrum, at teir skuldu fara inn at ognast tað.

24 So børnini fóru inn og ognadust landið, og tú undirlegðirt frammi fyri teimum íbúgvar landsins, Cánaanitarar, og gavst teir í teirra hendur, við teirra kongum, og fólki landsins, at teir máttu gera við teir sum teir vildu.

25 Og teir tóku sterkar staðir, og feitt land, og ognadust hús full av øllum góðsi, grivnar brunnar, víngarðar, og olivngarðar, og frukttør í yvirflóð: so teir ótu, og vórðu mettaðir, og gjørdust feittir, og fragdaðu sær í tíni miklu góðsku.

26 Hóast hetta so vórðu teir ólýdnir, og gjørdu uppreist ímóti tær, og kastaðu tína lóg afturum sínar ryggir, og vógu tínar prophetar sum vitnaðu ímóti teimum at venda teimum til tín, og teir virkaðu miklar tiringar.

27 Tí flýggjaldirt tú teir inn í hondina á teirra figgindum, sum nivdu teir: og í tíðini av teirra trongd, tá ið teir róptu á teg, tá hoyrdirt tú teir frá himni; og samsvarandi tínum margfaldu miskunnum gavst tú teim frelsarar, sum frelstu teir úr hondini á teirra figgindum.

28 Men eftir at teir høvdu hvílu, gjørdu teir ilt aftur frammi fyri tær: tí eftirlætst tú teir í

NEHEMIAH 10

Sáttmálin verður innsiglaður

hondini á teirra figgindum, so at teir hövdu harradæmið yvir teimum: tó, tá ið teir vendu aftur, og róptu á teg, *tá* hoyrdirt tú *teir* frá himni; og mangar ferðir friaðirt tú teir út samsvarandi tinum miskunnum;

29 Og vitnaðirt ímóti teimum, at tú máttirt føra teir aftur til tína lóg: tó handlaðu teir hugmóðiga, og lýddu ikki á tíni boð, men syndaðu ímót tinum dómum, (sum, um ein maður geri, skal hann liva í teim;) og drógu undan økslina, og herdu sín svira, og vildu ikki hoyra.

30 Tó mong ár tú bart yvir við teim, og vitnaðirt ímót teimum við tinum anda í prophetum tinum: tó vildu teir ei læna oyra: tí gavst tú teir inn í hondina á fólki landanna.

31 Men fyrri tína miklu miskunna sakir tú tærdirt teir ikki fullkomiliga upp, ella yvirgavst teir; tí at tú *ert* ein náðisamur og miskunnarfullur Guð.

32 Nú tessvegna, Guð vár, hin mikli, hin mektigi, og hin øgiligi Guð, sum heldurt sáttmála og miskunn, lat ikki alla trongdina tykjast lítla frammi fyrri tær, sum hevur komið yvir okkum, á várar kongar, á várar prinsar, og á várar prestar, og á várar prophetar, og á várar fedrar, og á alt fólk títt, síðan tíðina hjá kongum Assýriu til henda dag.

33 Kortini *ert* tú rættlátur í øllum sum er ført yvir okkum; tí at tú hevurt gjørt rætt, men vit hava gjørt vondliga:

34 Ikki heldur hava kongar várir, prinsar várir, prestar várir, ella fedrar várir, hildið lóg tína, ella lýtt á tíni boð og tinar vitnisburðir, hvarvið tú vitnaðirt ímóti teimum.

35 Tí at teir hava ikki tænt tær í kongadæmi sínum, og í

tíni miklu góðsku sum tú gavst teimum, og í tí stóra og feita landi sum tú gavst frammi fyrri teimum, eiheldur vendu teir frá sínum vondu verkum.

36 Sí, vit *eru* tænarar henda dag, og *fyrri* landið sum tú gavst okkara fedrum at eta tess ávøkst og tað góða hjá tí, sí, *so eru* vit tænarar í tí:

37 Og tað letur mikla úrtøku til kongarnar sum tú hevurt sett yvir okkum vegna okkara syndir: teir hava eisini harradæmi yvir okkara likamum, og yvir okkara fenaði, eftir síni lyst, og vit *eru* í miklari neyð.

38 Og vegna alt hetta gera vit tryggan *sáttmála*, og skriva *ham*; og okkara prinsar, Levitar, og prestar, innsigla *fyrri honum*.

KAPITUL 10

MEN teir sum innsiglaðu *vóru*, Nê-hê-mí-áh, Tirsjá-tá-in, sonur Häch-ál-jáh, og Zíd-ki-jáh,

2 Sê-raí-áh, Á-zár-jáh, Jeremiah,

3 Pásj-úr, Á-már-jáh, Mál-chí-jáh,

4 Hát-túsj, Sjê-bá-ní-áh, Mál-lüch,

5 Hár-im, Mé-rê-möth, Ó-bá-dí-áh,

6 Dániel, Gín-nê-tön, Bár-üch,

7 Mê-sjül-läm, Á-bí-jáh, Mí-jämin,

8 Má-á-zí-áh, Bil-gá-í, Sjêm-ái-áh: hetta *vóru* prestarnir.

9 Og Levitarnir: bæði Jê-sjú-á Áz-án-jáh sonur, Bin-nú-i av sonum Hên-á-dád-s, Kád-mí-él;

10 Og teirra brøður, Sjê-bá-ní-áh, Hó-dí-jáh, Kê-lí-tá, Pê-lái-áh, Há-nän,

11 Mí-chä, Rê-höb, Häs-áb-jáh,

12 Zác-cür, Sjêr-éb-jáh, Sjê-bá-ní-áh,

13 Hó-dí-jáh, Bá-ní, Bê-ní-nü.

14 Teir fremstu av fólkinum; Pá-rós, Pá-háth-mó-áb, E-lám, Zát-thú, Bá-ní,

15 Bún-ní, Azgad, Bē-bā-ī,

16 Ad-ō-ní-jáh, Big-vā-ī, A-dín,

17 A-tēr, Hiz-ki-jáh, Azzur,

18 Hó-dí-jáh, Há-sjüm, Bē-zā-ī,

19 Hár-īph, An-ā-tóth, Nē-bā-ī,

20 Mäg-pi-ásj, Mē-sjúl-lám, Hē-zir,

21 Mē-sjéz-ā-bēel, Zá-dök, Jád-dū-ā,

22 Pē-lát-jáh, Há-nān, Ā-nāi-áh,

23 Hó-sjē-ā, Hā-nān-jáh, Hās-j-üb,

24 Häl-ló-hēs, Pi-lē-hā, Sjó-bék,

25 Ré-hüm, Hā-sjáb-nāh, Má-ā-sēj-áh,

26 Og Á-hí-jáh, Há-nān, Á-nān,

27 Mäl-lüch, Hár-im, Bá-ā-nāh.

28 ¶ Og restin av fólkinum, prestarnir, Levitarnir, duravørðir, sangararnir, Nēth-i-nim-arnir, og allir teir sum høvdu atskilt seg frá fólki landanna til lóg Guðs, teirra konur, teirra synir, og teirra dötur, hvør tann *ið* hevði kunnleika, og *sum* hevði skilning;

29 Teir krøktust til brøður sínar, sínar tignarmenn, og gingu inn í banning, og inn í eið, *um* at ganga í lóg Guðs, sum varð givin við Mósesi, tænarar Guðs, og at gáa eftir og gera øll boðini hjá HARRANUM Harra várurum, og hansara dómur og hans ásetingar;

30 Og at vit vildu ikki geva okkara dötur til fólki landsins, ella taka teirra dötur til synir okkara:

31 Og *um* fólki landsins komi við vøru ella nøkrum vistum á sabbatsdegnum at selja, *at* vit ikki vildu keypa tað frá teimum á sabbatinum, ella á tí heilaga degnum: og *at* vit vildu eftirlata sjeýnda árið, og innkrevjingina av hverjari skuld.

32 Eisini gjørdur vit regluskipanir til okkara, at áleggja okkum sjálvum árliga við triðj-inginum av sjē-kül-i til tænastru húsar Guðs várur;

33 Til sýnisbreyðið, og til framhaldandi matofrið, og til framhaldandi brenniofrið, av sabbatunum, av nýmánum, til ásettu hátíðirnar, og til heilagu *tingini*, og til syndofrini til at gera sáttargerð fyri Ísrael, og *til* alt arbeiðið av húsi Guðs várur.

34 Og vit kastaðu lutirnar millum prestarnar, Levitarnar, og fólkið, um viðofrið, at føra *tað* inn í hús Guðs várur, eftir húsum fedra vára, til tíðir ásettar ár um ár, at brenna uppiá altari HARRANS Guðs várur, eins og skrivað *stendur* í lógini:

35 Og at føra frumávøkstir lendis várur, og frumávøkstirnar av øllum ávøksti av øllum trøum, ár um ár, at húsi HARRANS:

36 Eisini hinar fyrstuføddu av sonum várurum, og av fenaði várurum, eins og skrivað *stendur* í lógini, og frumavkomið av okkara stórfæafylgjum og av okkara smáfæafylgjum, at føra til hús Guðs várur, til prestarnar sum tæna í húsi Guðs várur:

37 Og *at* vit skuldu føra frumávøkstirnar av deiggi várurum, og ofrum várurum, og fruktirnar av alskyns trøum, av víni og av olju, til prestarnar, til herbergini av húsi Guðs várur; og tíggjundirnar av okkara lendi til Levitarnar, at hinir somu Levitar máttu hava tíggjundirnar í øllum staðunum av veltan vári.

38 Og presturin, sonur Aarons, skal vera hjá Levitunum, tá ið Levitarnir taka tíggjundir: og Levitarnir skulu føra niðan tíggjundina av tíggjundunum at húsi Guðs várur, til herbergini, inn í goymsluhúsið.

39 Tí at Ísraels börn og Levís börn skulu koma við ofrinum av korninum, av nýggja vínum, og oljuni, til herbergini, hvar *eru* ker halgidómsins, og prestarnir sum tæna, og duravørðirnir, og sangarnir; og vit vilja ikki yvirgeva hús Guðs várs.

KAPITUL 11

OG stjórnararnir av fólkinum búðu í Jerusalem: restin av fólkinum eisini kastaði lutir, at føra ein av tiggju til at dvøljast í Jerusalem, tí heilaga staðinum, og niggju partar at *búgva* í *øðrum* staðum.

2 Og fólkid vælsignaði allar menninar, sum villigani ofraðu seg at dvøljast í Jerusalem.

3 ¶ Nú, hesir *eru* teir fremstu av fylkinum sum búðu í Jerusalem: men í staðunum av Judah búði hvør einstakur í síni ogn í staðum sínum, *tað vil siga*, Israel, prestarnir, og Levitarnir, og Neth-i-nim-arnir, og børnini hjá tænarum Sálomons.

4 Og í Jerusalem búðu *ávisir* av børnum Judah, og av børnum Benjamins. Av børnum Judah; Á-thái-áh Úz-zí-áh sonur, Zêch-ár-jáh sonar, A-már-jáh sonar, Sjê-phát-jáh sonar, Mâ-hál-ál-lêl-s sonar, av børnum Pê-rêz-ár;

5 Og Má-ásêj-áh Bár-úch-s sonur, Cöl-hó-zêh sonar, Há-zái-áh sonar, Á-dái-áh sonar, Jói-ár-rib-s sonar, Zêch-ár-jáh sonar, Sji-ló-ni-s sonar.

6 Allir synir Pê-rêz-ár, sum búðu í Jerusalem, *vóru* fyra hundrað og trisinstjúgu og átta reystir menn.

7 Og hetta *eru* synir Benjamins; Sál-lú Mê-sjúl-lâm-s sonur, Jó-êd-s sonar, Pê-dái-áh sonar, Kó-lái-áh sonar, Má-ásêj-áh sonar, Í-thi-êl-s sonar, Jê-sái-áh sonar.

8 Og eftir hann Gáb-bá-i, Sál-lá-i, niggju hundrað og tjúgu og átta.

9 Og Jó-êl Zich-rí-s sonur *var* umsjónarmaður teirra: og Judah Sên-ú-áh sonur *var* næstur yvir staðinum.

10 Av prestunum: Jê-dái-áh Jói-ár-rib-s sonur, Já'-chin.

11 Sê-rái-áh Hil'-ki-áh sonur, Mê-sjúl-lâm-s sonar, Zá-dök-s sonar, Mê-rái-óth-s sonar, Á-hi-túb-s sonar, *var* stjórnari Guðs húss.

12 Og teirra brøður, sum gjørdi arbeiði húsins, *vóru* átta hundrað og tjúgu og tveir: og Á-dái-áh Jê-ró-hâm-s sonur, Pêl-á-li-áh sonar, Amzi-s sonar, Zêch-ár-jáh sonar, Pásj-úr-s sonar, Mál'-chi-áh sonar,

13 Og hansara brøður, fremstir av fedrunum, tvey hundrað og fjóruti og tveir: og Á-másj-ái Á-zá-rêel-s sonur, Á-há-sâ-s sonar, Mê-sjúl-lê-móth-s sonar, Ím'-mêr-s sonar,

14 Og teirra brøður, mektigir reystleikamenn, eitt hundrað og tjúgu og átta: og teirra umsjónarmaður *var* Záb-di-êl, sonurin at *einum* av mektigu monnum.

15 Eisini av Levitunum: Sjêm-ái-áh Hásj-úb-s sonur, Áz-rí-kâm-s sonar, Hásj-áb'-jáh sonar, Bún-ni-s sonar;

16 Og Sjáb-bê-thái og Jó-zá-bád, av hinum fremstu av Levitunum, *høvdu* umsjónina av út-vortis gerninginum av húsi Guðs.

17 Og Mát-tán'-jáh Mí'-châ sonur, Záb-di-s sonar, Á-sâph-s sonar, *var* fremsti til at byrja takkarveitanina í bøn: og Bâk-bú-ki-áh – hin næsti millum brøður sínar, og Abda Sjâm-mú-á sonur, Gá-lál-s sonar, Jê-du-tún-s sonar.

18 Allir Levitarnir í heilaga staðinum *vóru* tvey hundrað og fyrsinstjúgu og fyra.

19 Harafturat duravørðirnir, Ák-kúb, Tál-mön, og teirra brøður sum varðaðu portrini, *vóru* hundrað og sjeiti og tveir.

20 ¶ Og tað eftirverandi av Ísrael, av prestunum, og Levitunum, vóru í øllum staðum Judah, hvør í arvi sinum.

21 Men Neth-i-nim'-arnir dvaldust í Ó'phél: og Zí'há og Gís'pá vóru yvir Neth-i-nim'-unum.

22 Umsjónarmaðurin eisini hjá Levitunum í Jerusalem var Úz'-zí, sonur Bá'ní-s, sonar Hásjáb'-jáh, sonar Mát-tán'-jáh, sonar Mí'-chá. Av sonum Á-sáph-s vóru sangarnir yvir gerninginum av húsi Guðs.

23 Tí tað var boðið hjá kongi viðviðjandi teimum, at ein ávisur skamtur skuldi vera til sangarnar, skyldigur til hvønn dag.

24 Og Pét-á-hí'-áh Mě-sjěz'-á-beel-s sonur, av børnum Zě-ráh Judah sonar, var við kongsins hond í øllum málum viðvíkjandi fólkinum.

25 Og fyri bygdarnar, við akrum teirra, búðu summir av Judah børnum í Kir'-jath-ár'-bá, og í bygdum tess, og í Dí'-bôn, og í bygdum tess, og í Jě-káb'-zēl, og í bygdum tess,

26 Og í Jě-sjú-á, og í Mō-lá'-dáh, og í Beth'-phē-lēt,

27 Og í Há-zár-sjú-ál, og í Beēr'-sjě-bú, og í bygdum tess,

28 Og í Ziklag, og í Mě-kó'-näh, og í bygdum tess,

29 Og í Ēn-rím'-môn, og í Zā-rē'-áh, og í Jār'-múth,

30 Zā-nó'-áh, Adullam, og í bygdum teirra, í Lá'-chísj, og akrum tess, í Ázē'-käh, og í bygdum tess. Og teir búðu frá Beēr'-sjě-bú at Hín'-nöm-s dali.

31 Børnini eisini hjá Benjamin frá Gě'-bá búðu í Mích'-mäs, og Áí'-já, og Beth-el, og í bygdum teirra,

32 Og í Án'-ä-töth, Nób, Á-nān'-jáh,

33 Há'-zór, Rá'-mäh, Gít-tá'-ím,

34 Há'-díd, Zě'-bö-ím, Ně-bál'-lät,

35 Lód, og Ó'-nō, dali handverkaranna.

36 Og av Levitunum vóru deildir í Judah, og í Benjamin.

KAPITUL 12

MEN hetta eru prestarnir og Levitarnir sum fóru upp við Zě-rüb-bá'-bēli Sjě-ál'-ti-ēls syni, og Jě'-sjú-á: Sě-rái'-áh, Jeremiah, Ezra,

2 Á-mār'-jáh, Mál'-lūch, Hät'-tūs,

3 Sjěch'-án'-jáh, Rě'-hūm, Mě'-rē-mōth,

4 Íd'-dō, Gín'-nē-thō, Á'-bí-jáh,

5 Mí'-á-mín, Mā-á-dí'-áh, Bil'-gäh,

6 Sjēm'-ái'-áh, og Jói'-á-rīb, Jě-dái'-áh,

7 Sál'-lú, Á'-mök, Hil'-kí'-áh, Jě-dái'-áh. Hetta vóru teir fremstu av prestunum og av teirra brøðrum á døgum Jě'-sjú-á.

8 Harafturat Levitarnir: Jě'-sjú-á, Bín'-nú-i, Kād'-mí-ēl, Sjēr-ēb'-jáh, Judah, og Mát-tán'-jáh, sum var yvir takkarveitingini, hann og brøður hansara.

9 Eisini Bāk-bú-kí'-áh og Ún'-nī, teirra brøður, vóru yvir av teimum í vaktunum.

10 ¶ Og Jě'-sjú-á gat Jói'-á-kim, Jói'-á-kim eisini gat Ē'-lí-ásj-ib, og Ē'-lí-ásj-ib gat Jói'-á-dá,

11 Og Jói'-á-dá gat Jónathan, og Jónathan gat Jád'-dú-á.

12 Og í døgum Jói'-á-kim-s vóru prestar, teir fremstu av fedrunum: av Sě-rái'-áh, Mě-rái'-áh; av Jeremiah, Hā-nān'-jáh;

13 Av Ezra, Mě-sjúl'-lām; av Á-mār'-jáh, Jě-hó'-hā-nān;

14 Av Měl'-i-cu, Jónathan; av Sjě-bā-ní'-áh, Jóseph;

15 Av Hār'-ím, Adna; av Mě-rái'-ōth, Hěl'-ká-i;

16 Av Íd'-dō, Zěch'-ár'-jáh; av Gín'-nē-tōn, Mě-sjúl'-lām;

17 Av Á'-bí-jáh, Zich'-ri; av Mín'-já-mín, av Mó-ád'-jáh, Píl-tá-i;

18 Av Bíl-gáh, Sjám-mú-á; av Sjëm-ái-áh, Jê-hó-ná-thán;

19 Og av Jói-á-rib, Mát-té-nái; av Jê-dái-áh, Úz-zí;

20 Av Sál-lá-í, Kál-lá-í; av Á-mök, Ê-bér;

21 Av Hil-ki-áh, Hásj-áb-jáh; av Jê-dái-áh, Nêth-á-nêel.

22 ¶ Levitarnir á dögum Ê-li-ásj-ib-s, Jói-á-dá, og Jó-há-nán-s, og Jád-dú-á, voru skrásettir fremstir av fedrunum: eisini prestarnir, til rikjan Dá-rí-ús-ar hins Persiska.

23 Synir Levís, hinir fremstu av fedrunum, voru skrævaðir í bók krýnikanna, heilt inntil dagar Jó-há-nán-s Ê-li-ásj-ib-s sonar.

24 Og hinir fremstu av Levitunum: Hásj-áb-jáh, Sjër-éb-jáh, og Jê-sjú-á Kad-mí-êl-s sonur, við sinum brøðrum yvir av teimum, til at prisa og at veita tökkir, samsvarandi boðnum hjá Dávidi Guðs manni, vörður yvir av vörði.

25 Mát-tán-jáh, og Bák-bú-ki-áh, Ó-bá-dí-áh, Më-sjúl-lám, Tál-mön, Ak-kúb, voru dura-vörðir, og hildu varðhaldið við gáttirnar av portrunum.

26 Hesir voru á dögum Jói-á-kim-s Jê-sjú-á sonar, Jó-zá-dáks sonar, og á dögum Nê-hê-mí-áh landsstjóra, og Ezra prests, hins skriftlærda.

27 ¶ Og við innvígina av Jerusalems múri søktu teir Levitarnar úr øllum teirra pláss-um, at føra teir til Jerusalem, at halda innvígina við gleði, bæði við takkarveitingum, og við synging, við glymskálum, psøltrum, og við hørpum.

28 Og synir sangaranna savnaðu seg saman, bæði úr slættlendinum rundan um Jerusalem, og úr bygdum Nê-tó-phá-tí-s;

29 Eisini úr húsi Gil-gál-s, og úr akrunum av Gê-bá og Az-má-vêth: tí at sangararnir hövdu bygt sær bygdir rundan um Jerusaleum.

30 Og prestarnir og Levitarnir skirgaðu seg, og skirgaðu fólkíð, og portrini, og múrin.

31 Tá fordi eg upp prinsarnar av Judah uppá múrin, og útnevndi tveir stórar flokkar av teimum íð veittu tökkir, hvarav ein fór til høggru handar uppiá múrinum ímóti mykjuliðinum:

32 Og aftaná teimum fór Hó-sjái-áh, og helvtin av prinsunum av Judah,

33 Og Á-zár-jáh, Ezra, og Më-sjúl-lám,

34 Judah, og Benjamin, og Sjëm-ái-áh, og Jeremiah,

35 Og ávisir av prestasonunum við lúðrum; nevmliga, Zêch-ár-jáh Jónathans sonur, Sjëm-ái-áh sonar, Mát-tán-jáh sonar, Mí-chái-áh sonar, Zác-cúr-s sonar, Á-sáph-s sonar:

36 Og hansara brøður, Sjëm-ái-áh, og Á-zá-rá-êl, Mil-á-lái, Gil-á-lái, Ma-á-í, Nêth-á-nêel, og Judah, Há-ná-ní, við tónleiksljóðförum Dávids – Guðs mans-ins, og Ezra hin skriftlærði frammanfyri teimum.

37 Og við kelduliðið, sum var yvir av teimum, fóru teir upp við trappurnar av staði Dávids, við uppgongdina av múrinum, omanfyri hús Dávids, alt at vatnliðinum eystanfyri.

38 Og hin flokkurin av teimum íð veittu tökkir fór yvir av teimum, og eg aftaná teimum, og helmingurin av fólkinum uppiá múrinum, frá handanfyri bræðsluovnatornið alt at breiða múri;

39 Og frá uppiyvir Ê-phrá-ím-s-liðinum, og uppiyvir gamla liðinum, og uppiyvir fiskaliðinum, og Hán-á-nêel-s-torninum, og torni Më-áh, alt at seyðaliðinum: og teir stóðu stillir í fongsulslíðinum.

40 So stóðu teir báðir flokkarnir av teimum íð veittu tökkir í

húsi Guðs, og eg, og helvtin av stjórnarunum við mær:

41 Og prestarnir; *Ē-lī-ā-kīm, Mā-ā-sej-āh, Min-jā-mīn, Mī-chāi-āh, Ē-lī-ó-ē-nāi, Zēch-ār-jāh, og Hā-nān-jāh*, við lúðrum;

42 Og *Mā-ā-sej-āh, og Sjem-āi-āh, og Ēl-ē-ā-zār, og Uz-zī, og Jē-hó-hā-nān, og Māl-chī-jāh, og Ē-lām, og Ē-zēr*. Og sangararnir sungu hart, við *Jēz-rā-hī-āh*, umsjónarmanni *sinum*.

43 Teir ofraðu eisini tann dagin mikil sláturoffur, og fegnadust: tí Guð hevði fingið teir at fegnast við miklari frøi: eisini konurnar og børnini fegnadust: so at frøin hjá Jerusalem hoyrdist enntá langt burturifrá.

44 ¶ Og á teirri tíðini vóru summir útnevndir yvir herbergunum til dýrgripirnar, til ofrini, til frumávøkstirnar, og til tiggjundirnar, at savna inn í tey av akrum staðanna skamtir lógarinnar til prestarnar og Levitarnar: tí Judah fegnadist um prestarnar og um Levitarnar sum vartaðu.

45 Og bæði sangararnir og duravørðirnar hildu vakt Guðs sins, og vakt skírganarinnar, samsvarandi boði Dávids, og Sálomons, sonar hansara.

46 Tí á døgum Dávids og *Á-sāph-s* frá gomlum av *funmust tað* fremstir av sangarunum, og sangir av *lovprisan* og takkarveitan til Guðs.

47 Og allur Ísrael á døgum *Zē-rūb-bā-bēl-s*, og á døgum *Nē-hē-mī-āh*, góvu skamtirnar hjá sangarunum og duravørðunum, hvønn dag hansara skamt: og teir halgaðu Levitunum *heilagar lutir*; og Levitarnir halgaðu Aarons børnum *teir*.

KAPITUL 13

Á TÍ degi lósu teir í Móse-bókini í fólksins áhoyrn;

og harí varð funnið skrivað, at Ammonitin og Móabitin skuldu ikki koma inn í samkomu Guðs um ævir;

2 Tí at teir møttu ikki børnum Ísraels við breiði og við vatni, men leigaðu Bálaam imóti teimum, at hann skuldi banna teir: men vár Guð vendi banningini til eina signing.

3 Men tað bar á, tá ið teir høvdu hoyrt lógina, at teir skildu frá Ísrael alla ta blandaðu fjøldina.

4 ¶ Og áðrenn hetta var *Ē-lī-ās-jīb* prestur, *sum* hevði umsjónina av herbergi húsar Guðs várs, samgingin *Tó-bī-āh*:

5 Og hann hevði fyrireikað honum eitt mikið herbergi, hvar teir fyrr lögdu matofrini, roykilsíð, og kerini, og tiggjundirnar av korninum, tí nýggja vinninum, og oljuni, sum varð boðið *at verða givið* Levitunum, og sangarunum, og duravørðunum; og ofrini hjá prestunum.

6 Men í alla hesa tíð var eg ikki í Jerusalem: tí at í tey og triatiunda ári hjá *Ārt-ā-xērx-ēs-i* kongi av Bábýlon kom eg til kongs, og eftir ávisar dagar lutadist mær *heimloyvi* av kongi:

7 Og eg kom til Jerusalem, og skilti um tað illa sum *Ē-lī-ās-jīb* gjørði fyri *Tó-bī-āh*, í at fyrireika honum herbergi í förgørðunum av Guðs húsi.

8 Og tað harmaði meg sáran: tí kastaði eg út øll húshalds tingini hjá *Tó-bī-āh* út úr herberginum.

9 Tá beyð eg, og teir reinsaðu herbergini: og hagar førði eg aftur ker húsar Guðs, við matofrinum og roykilsinum.

10 ¶ Og eg varnaðist at skamtirnar hjá Levitunum høvdu ikki verðið givnir *teinum*: tí Levitarnir og sangararnir, sum gjørdu arbeiðið, vóru flýddir hvør til sin akur.

11 Tá striddist eg við stjórnararnar, og segði, Hví er Guðs hús yvirgivið? Og eg savnaði teir saman, og setti teir uppá pláss.

12 Tá færði alt Judah tíggyndina av korninum og nýggja víninum og oljuni til goymslubúrini.

13 Og eg gjordi goymslumeistarar yvir goymslubúrunum, Sjè-lè-mí-áh prest, og Zá-dök hin skriftlærda, og av Levitunum, Pè-dái-áh; og næst teimum *var Há-nán Zác-cúr-s* sonur, Mát-tán-jáh sonar: tí at teir taldust trúfastir, og teirra embæti *var* at útbýta brøðrum sínum.

14 Mínst til mín, O Guð mín, viðvíkjandi hesum, og strúka ikki út mínar góðu gerðir sum eg havi gjørt fyri hús Guðs míns, og fyri embætir tess.

15 ¶ Í teimum døgum sá eg í Judah *summar sum* tróðu vinførg á sabbatinum, og førdu inn bundir, og løddu asnar; eins og eisini vín, vindrúvur, og fikur, og *alskyns* byrður, sum teir førdu inn í Jerusalem á sabbatsdegnum: og eg vitnaði *imóti teimum* í tí degi hvari teir seldu vistir.

16 Tað búðu menn úr Týrus eisini hari, sum førdu fisk, og *alskyns* vøru, og seldu á sabbatinum til Judah børn, og í Jerusalem.

17 Tá striddist eg við tignarmenninar av Judah, og segði við teir, Hvat ilt ting *er* hetta sum tit gera, og halgispotta sabbatsdagin?

18 Gjördu ikki tykkara fedrar soleiðis, og færði ikki Guð okkara alt hetta illa yvir okkum, og yvir henda stað? tó føra tit meira vreiði yvir Israel við at halgispotta sabbatin.

19 Og tað bar á, at tá ið portrini av Jerusalem byrjaðu at verða myrk áðrenn sabbatin,

skipaði eg at portrini skuldu verða lokaði, og álegði at tey skuldu ikki verða upplatin til eftir sabbatin: og *summar* av mínum tænarum setti eg við portrini, at tað skuldi eingin byrða verða ferd inn á sabbatsdegnum.

20 So handilsmenninir og seljararnir av *alskyns* vøru hildu til uttanfyri Jerusalem eina ferð ella tvær ferðir.

21 Tá vitnaði eg imóti teimum, og segði við teir, Hví halda tit til um múrin? um tit geri *soleiðis* aftur, so vil eg leggja hendur á tykkum. Frá tí tíðini fram komu teir ikki *aftur* á sabbatinum.

22 Og eg skipaði Levitunum at teir skuldu reinsa seg, og at teir skuldu koma og vakta portrini, at halga sabbatsdagin. Mínst til mín, O Guð mín, viðvíkjandi hesum við, og spar meg eftir mikilleikanum av tíni miskunn.

23 ¶ Í teimum døgum eisini sá eg Jødar *sum* høvdu gift seg við konum úr Ásj-død, úr Ammon, og úr Móab:

24 Og teirra børn talaðu hálvtt í talu Ásj-døds, og dugdu ikki at tala á Jøðanna máli, men samsvarandi málinum hjá hvørjum fólki.

25 Og eg striddist við teir, og bannaði teir, og sló ávísar av teimum, og sleit av hárið hjá teimum, og fekk teir at svørja við Guð, *sigandi*, Tit skulu ikki geva tykkara dötur til synir teirra, ella taka teirra dötur til synir tykkara, ella til tykkara sjálvs.

26 Syndaði ikki Sálomon kongur av Israel við hesum tingum? tó millum mangar tjóðir var tað eingin kongur líka *sum* hann, sum var elskaður av Guði sínum, og Guð gjordi hann til kong yvir øllum Israel: kortini fingi útlendskar kvinnur enntá hann at synda.

27 Skulu vit tá lýða á tykkum til at gera alt hetta mikla illa, at brótast ímóti Guði várurum í at gifta okkum við fremmandum konum?

28 Og *ein* av sonum Jói-á-dá, sonar Ê-li-ásj-ib-s høvuðsprests, var veronur til Sãn-bál-lát-s Hór-ön-it-a: tí elti eg hann frá mær.

29 Minst til teirra, O Guð mín, tí at teir hava dálkað

prestadømið, og sáttmála prestadømisins, og Levitanna.

30 Soleiðis reinsaði eg teir frá øllum fremmandum, og útnevndi vørðirnar hjá prestunum og Levitunum, hvønn í gerning sín;

31 Og til viðofrið, til ásettar tíðir, og til frumávøkstirnar. Minst til mín, O Guð mín, til góðar.

ESTHERAR BÓK.

KAPITUL 1

MEN tað hendi í døgum Á-häs-vē-rūs-ar, (hetta er Á-häs-vē-rūs sum ráddi frá Indiu heilt til Ê-thí-ó-pí-u, *yvir* eitt hundrað og sjei og tjúgu fylkjum:)

2 At í teimum døgum, tá ið kongurinn Á-häs-vē-rūs sat á hásæti kongadømis síns, sum var í Sjú-sjãn slottinum,

3 Í triðja ári av síni ríkjan, gjørdi hann veitslu fyri øllum sínum prinsum og tænarum sínum; valdið av Persiu og Mediu, tignarmenn og prinsar fylkjanna, *vóru* frammi fyri honum:

4 Tá ið hann sýndi ríkidømini av sínum dýrdsama kongadømi og heiðurin av síni frálíku há-tign í mangar dagar, enntá eitt hundrað og fýrsinstjúgu dagar.

5 Og tá ið hesir dagar vóru útrunnir, gjørdi kongur øllum fólkinum, sum vóru tilstaðar í Sjú-sjãn slottinum, veitslu, bæði miklum og smáum, í sjei dagar, í forgarðinum av urtagarðinum av slotti kongs;

6 *Hvar vóru* hvítar, grønar, og bláar, *tjaldváðir*, festar við bondum av finum líni og purpuri til silvir ringar og súlur

av marmori: legurnar *vóru* av gulli og silvuri, uppiá palli av reyðum, og bláum, og hvítum, og svørtum, marmori.

7 Og teir góvu *teimum* at drekka í kerum av gulli, (kerini vóru ymis hvørt frá øðrum,) og kongligt vín í yvirflóð, samsvarandi støðu kongsins.

8 Og drekkingin var samsvarandi lógini; eingin noyddi: tí kongur hevði so fyriskipað fyri øllum yvirmonnum húss síns, at teir skuldu gera samsvarandi vildini hjá hvørjum manni.

9 Eisini Vasjtí drotning gjørdi veitslu til kvinnurnar í kongliga húsinum sum *tilhoyrði* Á-häs-vē-rūs-i kongi.

10 ¶ Á sjeiynda degi, tá ið hjartað hjá kongi var kátt við víni, skipaði hann Mē-hū-mān-i, Biz-thā, Hār-bó-nā, Big-thā, og Á-bāg-thā, Zē-thār-i, og Cār-cās-i, teimum sjei kamarsharrunum sum tæntu í nærveru Á-häs-vē-rūs-ar kongs,

11 At føra Vasjtí drotning framfyri kong við hini kongligu krúnu, at sýna fólkinum og prinsunum hennara vakurleika: tí hon var frið á at líta.

12 Men drotningin Vasjtí sýtti at koma eftir boði kongs við

hansara kamarsharrum: tí varð kongur sera vreiður, og hans øði brann í honum.

13 ¶ Tá segði kongur til vísmenninar, sum kendu tíðirnar, (tí soleiðis *var* háttarlag kongs mótvegis øllum ið kendu lóg og dóm:

14 Og hin næsti at honum *var* Cár-sjē-nā, Sjē-thār, Ád-má-thā, Tarsisj, Mē-rēs, Mār-sē-nā, og Mē-mū-cān, teir sjeý prinsarnir av Persiu og Mē-dí-ū, sum sóu andlit kongs, og sum sótu *sum* teir fyrstu í kongadøminum;)

15 Hvat skulu vit gera við Vasjtí drotning samsvarandi lóg, vegna tess *at* hon ikki hevur útint boðið hjá Á-hās-vē-rūs-i kongi við kamarsharrunum?

16 Og Mē-mū-cān svaraði frammi fyri kongi og prinsunum, Vasjtí drotning hevur ikki gjørt rangt við kong einans, men eisini við allar prinsarnar, og við alt fólk ið sum *eru* í øllum fylkjum Á-hās-vē-rūs-ar kongs.

17 Tí *henda* gerð drotningarinnar fer *at* koma útum at øllum kvinnum, so at tær fara *at* vanvirða sínar menn í eygum sínum, tá ið tað verður fráboðað, Á-hās-vē-rūs kongur skipaði at Vasjtí drotning *skuldi* fyrast inn framfyri seg, men hon kom ikki.

18 *Somuleiðis* fara frúvurnar av Persiu og Mediu *at* siga henda dag við allar kongsins prinsar, sum hava hoyrt um gerðina hjá drotningini. Soleiðis *fer at* reisast ov mikil vanvirðing og vreiði.

19 Um tað hóvi kongi, lat tað *so* fara kongligt boð frá honum, og lat tað verða skrivað millum lógir Persanna og Medanna, at tað verði ikki broytt, At Vasjtí komi ikki meira framfyri Á-hās-vē-rūs kong; og lat kong geva hennara kongligu støðu til eina aðra sum er betri enn hon.

20 Og tá ið løgskipan kongs, sum hann fer *at* gera, skal verða kunngjørd út igjøgnum alt hansara ríki, (tí at tað er mikið,) *tá* fara allar konurnar *at* geva monnum sínum heiður, bæði miklum og smáum.

21 Og framsøgnin hóvaði kongi og prinsunum; og kongur gjordi samsvarandi orðinum hjá Mē-mū-cān:

22 Tí hann sendi brøv inn í øll kongsins fylkir, inn í hvørt fylki samsvarandi skrift tess, og til hvørt fólk eftir tungumáli teirra, at hvør maður skuldi bera stjórn í sínum egna húsi, og at *tað* skuldi verða kunngjørt samsvarandi tungumálinum hjá hvørjum fólk.

KAPITUL 2

EFTIR hesar lutir, tá ið vreiði Á-hās-vē-rūs-ar kongs var sissað, mintist hann Vasjtí, og hvat hon hevði gjørt, og hvat var fyriskipað ímóti henni.

2 Tá søgdu kongsins tænarar sum tæntu at honum, Latið fagrar ungar jomfrýr verða sœktar fyri kong:

3 Og latið kong útnævna yvirmenn í øllum fylkjum kongadømis síns, at teir mega savna saman allar hinar fœguru ungu jomfrýr til Sjú-sjān slottið, til hús kvennanna, til umsjón Hé-gē-s, kamarsharra kongs, vardmann kvennanna; og latið teirra ting til skirganar verða givin *teimum*:

4 Og latið ta moyggj, ið toknast kongi, verða drotning ístaðin fyri Vasjtí. Og tað hóvaði kongi; og hann so gjordi.

5 ¶ *Men* í Sjú-sjān slottinum var ávisur Jœdi, hvørs navn *var* Mōr-dē-cāi Já-ir-s sonur, Sjim-ē-ī-s sonar, Kisj sonar, ein Benjamiti;

6 Sum hevði verðið fœrdur

burtur úr Jerusalem við fanga-skapinum sum hevði verðið fórdur burtur við Jēc-ō-ní-áh kongi av Judah, hvønn Nē-bū-chād-nēz'-zār, kongur Bábylons, hevði ført burtur.

7 Og hann aldi upp Hādás'-sūh, tað er Esther, dóttur faðirbróður síns: tí hon hevði hvørki faðir ella móður, og moyggin var fríð og føgur; hvørja Mór'-dē-cāi, tá ið faðir og móðir hennara vóru deyð, tók sum sína egnu dóttur.

8 ¶ So tað bar á, tá ið boðið hjá kongi og hansara løgskipan varð hoyrt, og tá ið mangar moyggjar vóru savnaðar saman til Sjú'-sjān slottið, til umsjón Hē'-gāi-s, at eisini Esther varð fórd til kongshúsið, til umsjón Hē'-gāi-s, varðmann kvennanna.

9 Og moyggin toknaðist honum, og henni lutaðist blidni av honum; og hann skundisliga gav henni hennara ting til skíranganar, við slíkum tingum ið hoyrdu til hennara, og sjev moyggjar, sum vóru hósكيلgar at verða givnar henni, úr kongshúsinum: og hann setti hana og hennara moyggjar framum til tað besta plássid av húsi kvennanna.

10 Esther hevði ikki sýnt fólk sitt ella ættarfólk sitt: tí at Mór'-dē-cāi hevði álagt henni at hon skuldi ikki sýna tað.

11 Og Mór'-dē-cāi gekk hvønn dag framfyri forgarðin av húsi kvennanna, at vita hvussu Estheri gekst, og hvat skuldi verða av henni.

12 ¶ Men tá ið túrurin hjá hvørji moyggj var komin at fara inn til A-hās-vē-rūs-ar kongs, eftir at hon hevði verið í tólv mánaðir, samsvarandi háttarlagi kvennanna, (tí soleiðis vórðu dagarnir av teirra skíriganum fullfórir, tað vil siga, seks mánaðir við olju av myrrhu, og seks

mánaðir við sötum angilsum, og við øðrum tingum til kvennanna skírgan;)

13 Tá kom soleiðis hvør moyggj at kongi; hvatsumhelst hon tráaði, tað varð givið henni at fara við henni úr húsi kvennanna til hús kongs.

14 Um kveldið fór hon, og um morginárið vendi hon aftur inn í hitt annað hús kvennanna, til umsjón Sjá-ās'-gāz-ar, kamars-harra kongs, sum varðaði med-konurnar: hon kom ikki inn til kongs meira, uttan kongur fragdaðist í henni, og at hon varð rópað við navni.

15 ¶ Men tá ið túrurin hjá Estheri Á'-bi-hāil-s dóttur, faðir-bróður Mór'-dē-cāi-s, sum hevði tikið hana sum sína dóttur, var komin at fara inn til kongs, kravdi hon einkið uttan hvat Hē'-gāi, kamarsharri kongs, varðmaður kvennanna, útpeikaði. Og Esther vann yndi í eygsjónini á øllum teimum ið litu at henni.

16 So Esther varð tikin til A-hās-vē-rūs-ar kongs inn í hansara kongliga hús í tiggjunda mánaði, sum er mánaðurin Tē'-bēth, í sjeynða ári av ríkjhan.

17 Og kongur elskaði Esther uppum allar kvinnurnar, og hon vann náði og yndi í eygsjón hansara meir enn allar jomfrýrnar; so at hann setti hina kongligu krúnu uppá høvur hennara, og gjörði hana til drotning istaðin fyri Vasjtí.

18 So gjörði kongur øllum sínum prinsum og sínum tænarum eina mikla veitslu, enntá veitsluna hjá Estheri; og hann inti leyslating hjá fylkjnum, og gav gávur, samsvarandi støðu kongsins.

19 Og tá ið jomfrýrnar vóru savnaðar saman fyri aðru ferð, tá sat Mór'-dē-cāi í kongslidinum.

20 Esther hevði enn ikki sýnt

ESTHER 3

ættarfolk sitt ella fólk sitt; eins og Mör'-dē-cāi hevði álagt henni: tí at Esther inti boð Mör'-dē-cāis, líka sum tá ið hon varð ald upp hjá honum.

21 ¶ Í teimum døgum, meðan Mör'-dē-cāi sat í kongslíðinum, vórðu tveir av kongsins kamars-harrum, Big'-thán og Tē-rēs, av teimum ið vaktaðu hurðina, vreiðir, og søktu at leggja hond á kongin Á-hás-vē-rūs.

22 Og tingið varð kunnigt fyri Mör'-dē-cāi, sum segði Estheri drotning *tað*; og Esther vissaði kong *harum* í Mör'-dē-cāi-s navni.

23 Og tá ið avhoyring varð hildin um málið, varð tað funnið útav; tí vórðu teir báðir hongdir á træ; og tað varð skrivað í krýnikubókina frammi fyri kongi.

KAPITUL 3

EFTIR hesar lutir frammaði Á-hás-vē-rūs kongur Há'-mán, son Hám-mē-dá'-tá Á-gā-gít'-a, og framflutti hann, og setti hansara sæti uppum allar prinsarnar sum *vóru* hjá honum.

2 Og allir kongsins tænarar, sum *vóru* í kongslíðinum, lútaðu, og virðingaróttaðust Há'-mán: tí at kongur hevði soleiðis boðið viðvikjandi honum. Men Mör'-dē-cāi lútaði ikki, ella inti *honum* virðingarótta.

3 Tá søgdu kongsins tænarar, sum *vóru* í kongslíðinum, við Mör'-dē-cāi, Hví brýtur tú boð kongs?

4 Men tað bar á, tá ið teir talaðu dagliga við hann, og hann lýddi ikki á teir, at teir taldu Há'-mán-i, *fyri* at síggja hvørt málini hjá Mör'-dē-cāi vildu standast: tí hann hevði sagt teimum at hann *var* Jødi.

5 Og tá ið Há'-mán sá at Mör'-dē-cāi ikki lútaði, ella inti honum virðingarótta, tá varð Há'-mán fullur av vreiði.

Háman roynir at oyða Jødarnar

6 Og honum tókti háð at leggja hendur á Mör'-dē-cāi aleina; tí teir høvdu sýnt honum fólk Mör'-dē-cāi-s: hvørvegna Há'-mán royndi at oyða allar Jødarnar sum *vóru* út ígjøgnum alt kongadømi Á-hás-vē-rūs-ar, *enntá* fólk Mör'-dē-cāi-s.

7 ¶ Í fyrsta mánaði, tað *er* mánaðurin Ní'-sán, á tólvtá ári Á-hás-vē-rūs-ar kongs, kastaðu teir Pūr, tað *er* lutin, frammi fyri Há'-mán-i frá degi til dags, og frá mánaði til mánaðar, til hins tólvtá *mánaðar*, tað *er* mánaðurin Á'-dār.

8 ¶ Og Há'-mán segði við Á-hás-vē-rūs kong, Tað *er* eitt ávist fólk, spjatt umkring og spreitt millum fólkid í øllum fylkjum kongadømis tíns; og teirra lógir *eru* ymsar frá øllum fólk; eiheldur halda teir lógir kongs: tí *er* tað ikki til kongsins gagn at tola teir.

9 Um tað hóvi kongi, latið tað *so* verða skrivað at teir mega oyðast: og eg vil gjalda tiggju túsund talentir av silvuri til hendur teirra sum hava álegggingina av gerninginum, at føra *tað* inn í fæhirðslur kongs.

10 Og kongur tók sín ring frá síni hond, og gav hann til Há'-mán-s Hám-mē-dá'-tá sonar Á-gā-gít'-a, fígginga Jødanna.

11 Og kongur segði við Há'-mán, Silvurið *er* givið tær, eisini fólkid, at gera við teir *so* sum tær tykir gott.

12 Tá vórðu skrivarar kongs rópaðir á trettanda degi hins fyrsta mánaðar, og tað varð skrivað samsvarandi øllum ið Há'-mán hevði skipað fylkisyvirmonnum kongs, og landsstjórunum sum *vóru* yvir hvørjum fylki, og stjórnarunum av hvørjum fólk av hvørjum fylki samsvarandi skrift tess, og hvørjum fólk eftir tungumáli teirra; í navni Á-hás-vē-rūs-ar

kongs varð tað skrivað, og inn-siglað við ringi kongs.

13 Og brøvini vórðu send við postboðum inn í øll fylkir kongs, at oyða, at drepa, og at elva at týnast, allar Jødar, bæði ungar og gamlar, lítil børn og kvinnur, í einum degi, *tað er* á trettanda *degi* hins tólfta mánaðar, sum *er* mánaðurin Á-dár, og at *taka* fongin av teimum til eina bráð.

14 Avritið av skrivinum til áboð at verða givið í hvørjum fylki varð kunngjørt øllum fólki, at tey skuldu vera tilreiðar ímóti tí degi.

15 Postboðini fóru út, og vórðu skundaðir við áboði kongs, og løgskipanin varð givin í Sjú-sján slottinum. Og kongur og Há-mán settust niður at drekka; men staðurin Sjú-sján var í villareiði.

KAPITUL 4

TÁ ið Mór-dē-cāi varnaðist alt sum var gjørt, skræddi Mór-dē-cāi síni klædir, og fór í sekk við øsku, og fór út í miðjan staðin, og rópti við hørðum og beiskum rópi;

2 Og kom heilt framfyri kongsliðið: tí at eingin mátti farið inn í kongsliðið, klæddur við sekkjaklæði.

3 Og í hvørjum fylki, hvagar-sumhelst áboð kongs og hansara løgskipan komu, *har var* mikil harman millum Jødarnar, og fosta, og grátur, og venan; og mangir lógu í sekki og øsku.

4 ¶ So moyggjarnar hjá Estheri og hennara kamars-harrar komu og søgdu henni *tað*. Tá varð drotningin avbera hørmi; og hon sendi klæði til at klæða Mór-dē-cāi, og til at taka burt hansara sekkjaklæði frá honum: men hann tók ikki ímóti *tí*.

5 Tá rópaði Esther Há-tāch, *ein* av kamarsharrum kongs,

sum hann hevði útnevnt at varta um hana, og gav honum boð til Mór-dē-cāi-s, at vita hvat tað *var*, og hvi tað *var*.

6 So Há-tāch fór fram til Mór-dē-cāi-s á stræti staðarins, sum *var* frammanfyri kongsliðið.

7 Og Mór-dē-cāi segði honum um alt sum hevði hent sær, og um peningsupphæddina sum Há-mán hevði lovað at gjalda til fæhirðslur kongs fyri Jødarnar, at oyða teir.

8 Eisini gav hann honum avritið av lögboðsskrivinum sum varð givið í Sjú-sján *um* at oyða teir, at sýna Estheri *tað*, og at klárleggja henni *tað*, og at áleggja henni at hon skuldi fara inn til kongs, at gera umbønning at honum, og at gera fyrispurning frammi fyri honum fyri fólk sitt.

9 Og Há-tāch kom og segði Estheri orðini hjá Mór-dē-cāi.

10 ¶ Aftur talaði Esther við Há-tāch, og gav honum áboð til Mór-dē-cāi-s;

11 Allir kongsins tænarar, og fólkið av fylkjum kongs, vita at hvørsumhelst, hvørt maður ella kvinna, *ið* kemur til kongs í innara forgarð, sum ikki er rópaður, *at tað er* ein lóg hjá honum at taka *hann* av lívi, uttan slik sum kongur man halda út hin gylta sprota til, at hann má liva: men eg havi ikki verðið rópt at koma inn til kongs hesar triati dagar.

12 Og teir taldu Mór-dē-cāi-i orðini hjá Estheri.

13 Tá beyð Mór-dē-cāi at svara Estheri, Huga ikki við tær sjálvari at tú fert *at* komast undan í húsi kongs, meir enn allir Jødarnir.

14 Tí um tú aldeilis heldurt friði tinum á hesi tíð, *tá* skulu umvaksan og útfrián reisast hjá Jødunum frá øðrum pláss; men tú og hús fadirs tíns skulu oyðast: og hvør veit hvørt tú

ESTHER 5

ert komin til kongadæmið fyri slíka tíð sum hesa?

15 ¶ Tá beyð Esther teimum at bera Mör'-dê-cái-i aftur *hetta svar*,

16 Far og savna saman allar Jødarnar sum eru tilstaðar í Sjú'-sján, og fastið fyri mær, og hvørki etið ella drekkið í triggjar dagar, nátt ella dag: eisini eg og mínar moyggjar vilja fasta somuleiðis; og so vil eg fara inn til kongs, sum *er* ikki samsvarandi lógini: og um eg farist, so farist eg.

17 So Mör'-dê-cái fór sín veg, og gjørdi samsvarandi øllum sum Esther hevði boðið honum.

KAPITUL 5

MEN tað hendi í triðja degi, at Esther fór í *sítt* kongliga skart, og stóð í innara forgarði av kongshúsinum, yvir av kongshúsinum: og kongur sat á sínum kongliga háseti í kongliga húsinum, yvir av liði húsin.

2 Og tað varð so, tá ið kongur sá Esther drotning standa í forgarðinum, *at* hon vann yndi í eygsjón hans: og kongur helt út mót Estheri hin gylta sprota sum *var* í hond hans. So Esther nærkaðist, og nart við toppin á sprotanum.

3 Tá segði kongur við hana, Hvat vilt tú, Esther drotning? og hvør *er* tín fyrispurningur? tað skal enntá verða givið tær, til helvtina av kongadøminum.

4 Og Esther svaraði, Um *tað* tyki kongi gott, lat so kong og Há-mán koma henda dag til veitsluborðhaldið sum eg havi tilreitt honum.

5 Tá segði kongur, Fáið Há-mán at gera skjótt, at hann má gera so sum Esther hevur sagt. So kongur og Há-mán komu til veitsluborðhaldið sum Esther hevði tilreitt.

Esther frammi fyri kongi

6 ¶ Og kongur segði við Esther við vinveitsluborðhaldið, Hvør *er* tín umbøn? og tað skal verða veitt tær: og hvør *er* tín fyrispurningur? heilt til helvtina av kongadøminum skal tað verða úti.

7 Tá svaraði Esther, og segði, Mín umbøn og mín fyrispurningur *er*;

8 Um eg havi funnið tokka í eygsjónini á kongi, og um tað høvi kongi at veita mína umbøn, og at fremja mín fyrispurning, lat so kong og Há-mán koma til festmáltíðina sum eg man tilreiða teimum, og eg vil gera í morgin eins og kongur hevur sagt.

9 ¶ Tá fór Há-mán fram tann dagin fróur og við glaðum hjarta: men tá ið Há-mán sá Mör'-dê-cái í kongslíðinum, at hann ikki stóð upp, ella flutti *seg* fyri honum, varð hann fullur av harmavreiði ímóti Mör'-dê-cái-i.

10 Kortini helt Há-mán sær: og tá ið hann kom heim, sendi hann og rópaði sínar vinir, og Zê'-rêsj, konu sína.

11 Og Há-mán segði teimum um dýrdina av sínum ríkidønum, og fjøldleikan av sínum børnum, og øll *tey* *tingini* hvári kongur hevði frammað hann, og hvussu hann hevði flutt hann upp uppum prinsar og tænarar kongs.

12 Há-mán segði harafturat, Ja, Esther drotning læt ongan mann koma inn við kongi til veitsluborðhaldið sum hon hevði tilreitt, uttan meg sjálfan; og í morgin eri eg eisini boðin til hennara við kongi.

13 Tó gagnar alt hetta mær einkið, so leingi sum eg síggi Mör'-dê-cái Jøda sita við kongslíðið.

14 ¶ Tá søgdu Zê'-rêsj – kona hansara, og allir hansara vinir við hann, Lat gálga verða gjørdan á fimmti alnir høgan, og í

morgin tali tú við kong, at Mör-dē-cai má heingjast hará: síðan fari tú inn gleimligani við kongi til veitslumáltíðina. Og tað hóvaði Há-mán-i; og hann fekk gálgan at verða gjörðan.

KAPITUL 6

I TEIRRI nátt fekk kongur ikki sovið, og hann beyð at koma við bókinu av krýniku skrásetingunum; og tær vórðu lisnar frammi fyri kongi.

2 Og tað varð funnið skrivað, at Mör-dē-cai hevði sagt frá um Big-thā-nā og Tē-rēs, tveir av kamarsharrum kongs, vørðir hurðarinnar, sum søktu at leggja hond á kongin A-hās-vē-rūs.

3 Og kongur segði, Hvør heiður og tign hevur verðið gjørt við Mör-dē-cai fyri hetta? Tá søgdu kongsins tænarar sum tæntu at honum, Tað er einkið gjørt fyri hann.

4 ¶ Og kongur segði, Hvør er í forgarðinum? Men Há-mán var komin inn í útvortis forgarðin av kongshúsinum, at tala við kong um at heingja Mör-dē-cai á gálgan sum hann hevði fyrireikað honum.

5 Og kongsins tænarar søgdu við hann, Sí, Há-mán stendur í forgarðinum. Og kongur segði, Latið hann koma inn.

6 So Há-mán kom inn. Og kongur segði við hann, Hvat skal gerast tí manni ið kongi fragdast at heidra? Men Há-mán hugsaði í sínum hjarta, Móti hvørjum vildi kongi fragdast at inna heiður, meir enn móti mær sjálvum?

7 Og Há-mán svaraði kongi, Fyri tann mann ið kongi fragdast at heidra,

8 Lat hitt kongliga skart verða komið við sum kongur er vanur at vera í, og rossið sum kongur riður á, og hin kongliga krúna sum verður sett á høvur hans:

9 Og lat hetta skart og ross verða latið til handar eins hinna tignarligastu prinssa kongs, at teir mega skryða tann mann við tí, sum kongi fragdast at heidra, og færið hann á hestbak ígjøgn staðarins gøtu, og yvirlýsið frammanfyri honum, Svá skal tað verða gjørt við tann mann ið kongi fragdast at heidra.

10 Tá segði kongur til Há-mán-s, Ger skjótt, og tak skartið og rossið, eins og tú hevurt sagt, og ger enntá soleiðis við Mör-dē-cai Jøda, sum situr við kongslíðið: lat einkið svitast av øllum ið tú hevurt talað.

11 Tá tók Há-mán skartið og rossið, og skryddi upp Mör-dē-cai, og færdi hann á hestbak ígjøgn staðarins gøtu, og yvirlýsti frammanfyri honum, Svá skal tað verða gjørt tí manni sum kongi fragdast at heidra.

12 ¶ Og Mör-dē-cai kom aftur til kongslíðið. Men Há-mán skundaði sær til hús sitt við sorg, og hevði høvur sitt dekkjað.

13 Og Há-mán segði Zē-rēsji — konu sini, og øllum sínum vinum hvørt ting sum hevði viðfarist honum. Tá søgdu hansara vismenn og Zē-rēs — kona hansara, við hann, Um Mör-dē-cai veri av Jødanna sáði, frammi fyri hvørjum tú ert byrjaður at falla, so fert tú ikki at fáa yvirvág ímóti honum, men skalt vissuliga falla frammi fyri honum.

14 Og meðan tey enn talaðu við hann, komu kongsins kamarsharrar, og skundaðu sær at føra Há-mán til veitsluborðhaldið sum Esther hevði tilreitt.

KAPITUL 7

SO kongur og Há-mán komu til veitsluborðhalds við Estheri drotning.

2 Og kongur segði aftur við Esther á øðrum degi við

vínveitsluborðhaldið, Hvör er tíu umbøn, Esther drottning? og tað skal verða veitt tær: og hvör er tíu fyrispurningur? og tað skal verða útint, heilt til helvtina av kongadøminum.

3 Tá svaraði Esther drottning og segði, Um eg havi funnið tokka í tíni eygsjón, O kongur, og um tað høvi kongi, lat so mitt lív verða givið mær við mína umbøn, og mitt fólk við fyrispurning mín:

4 Tí vit eru seld, eg og fólk mitt, til at verða oydd, at verða vigin, og at týnast. Men um vit høvdu verðið seld sum trælmennt og trælkvinnur, so hevði eg hildið tungu míni, hóast figgindin kundi ikki mótlíknað skaða kongs.

5 ¶ Tá svaraði Á-hás-vē-rūs kongur og segði við Esther drottning, Hvör er hann, og hvar er hann, sum torir at ætla í sínum hjarta so at gera?

6 Og Esther segði, Mótstandarin og figgindin er hesin vondi Há-mán. Tá varð Há-mán ræddur frammi fyri kongi og drottning.

7 ¶ Og kongur reis frá vínveitsluborðhaldinum, og fór í síni vreiði inn í slotsurtagarðin: og Há-mán stóð upp at gera fyrispurning fyri sitt lív fyri Estheri drottning; tí hann sá at ilt var avrátt ímóti honum av kongi.

8 Tá vendi kongur aftur úr slotsurtagarðinum inn í plássíð av vínveitsluborðhaldinum; og Há-mán var dottin á songina sum Esther var á. Tá segði kongur, Vil hann eisini noyða drottningina frammi fyri mær í húsinum? Sum orðið fór út úr munni kongs, dekkadu teir andlit Há-mán-s.

9 Og Hár-bó-náh, ein av kamarsharrunum, segði frammi fyri kongi, Sí eisini, gálgin fimmti alnir høgur, sum Há-mán hevði

gjørt til Mór'-dē-cái-s, sum hevði talað gott fyri kong, stendur í húsi Há-mán-s. Tá segði kongur, Hangið hann hará.

10 So teir hongdu Há-mán á gálgan sum hann hevði fyrireikað til Mór'-dē-cái-s. Tá varð kongsins vreiði sissað.

KAPITUL 8

Á TÍ degi gav kongurinn Á-hás-vē-rūs hús Há-mán-s, figginda Jødanna, til Estherar drottning. Og Mór'-dē-cái kom framfyri kong; tí at Esther hevði sagt hvat hann var henni.

2 Og kongur tók av sín ring, sum hann hevði tikið frá Há-mán-i, og gav Mór'-dē-cái-hann. Og Esther setti Mór'-dē-cái yvir húsi Há-mán-s.

3 ¶ Og Esther talaði uppaftur frammi fyri kongi, og fell niður við føtur hans, og beinaði hann við tárnum um at beina burtur meinið hjá Há-mán-i Á-gá-gít'-a, og hansara snildarráð sum hann hevði upphugað ímóti Jødunum.

4 Tá helt kongur út hin gylta sprota ímóti Estheri. So Esther reistist, og stóð frammi fyri kongi,

5 Og segði, Um tað høvi kongi, og um eg havi funnið yndi í eygsjón hans, og tað tyki rætt fyri kongi, og eg veri meg toknandi í eygum hans, lat tað so verða skrivað til tess at viðsnúgva brøvunum sum eru upphugað av Há-mán-i Hám-mē-dá'-tá syni Á-gá-gít'-a, sum hann skrivaði til at oyða Jøðarnar sum eru í øllum fylkjum kongs:

6 Tí hvussu kann eg halda út at síggja tað illa sum fer at koma at mínum fólki? ella hvussu kann eg halda út at síggja oyðingina av mínum ættarfólki?

7 ¶ Tá segði Á-hás-vē-rūs kongur við Esther drottning og til Mór'-dē-cái-s Jøða, Sí, eg havi givið Estheri hús Há-mán-s,

og hann hava teir hongt á gálgan, av tí at hann legði sína hond á Jøðarnar.

8 Skrivið eisini fyri Jøðarnar, eins og tað líkar tykkum, í navni kongs, og innsiglið tað við ringi kongs; tí at skriftina sum er skrivað í navni kongs, og innsiglið við ringi kongs, kann eingin maður venda um uppá.

9 Tá vórðu skrivarar kongs rópaðir á teirri tíð í triðja mánaði, tað er mánaðurin Sí-ván, á trý og tjúgunda degi hans; og tað varð skrivað samsvarandi øllum sum Mör'-dê-câi beyð Jøðunum, og fylkisvirmonnunum, og fulltrúunum og stjórnarunum av fylkjnum sum eru frá Indiu heilt til Ê-thi-ó-pi-u, eitt hundrað og tjúgu og sjev fylkjum, til hvørt fylki samsvarandi skrift tess, og til hvørt fólk eftir tungumáli teirra, og til Jøðarnar samsvarandi teirra skrift, og samsvarandi teirra tungumáli.

10 Og hann skrivaði í kongsins A-hás-vê'-rús-ar navni, og innsigliði tað við ringi kongs, og sendi brøv við postboðum á hestbaki, og reiðmonnum á múldjorum, kamelum, og ungum dromedarum:

11 Hvarí kongur veitti Jøðunum, sum vóru í hvørjum staði, í savna seg saman, og at standa fyri lívi sínum, at oyða, at vega, og at elva at tynast, allan máttin hjá fólkinum og fylkjnum sum vildi herja á tey, bæði smá og kvinnur, og at taka fongin av teimum til bráð,

12 Á einum degi í øllum fylkjum A-hás-vê'-rús-ar kongs, nevniliga, á trettanda degi tólvtá mánaðarins, sum er mánaðurin Á-dár.

13 Avritið av skrivinum til áboð, at verða givið í hvørjum fylki, varð kunngjørt øllum fólki, og at Jøðarnir skuldu vera

tilreiðar ímóti tí degi at hevna seg á sínar figgindar.

14 So postboðini, sum riðu á múldjorum og kamelum, fóru út, og vórðu skundaðir og trýstir áfram av kongsins áboði. Og løgskipanin varð givin í Sjú'-sján slottinum.

15 ¶ Og Mör'-dê-câi fór út frá nærveru kongs í kongligum skarti av bláum og hvítum, og við miklari krúnu av gulli, og við einum klæði av finum líni og purpuri: og staður Sjú'-sján-s fegnaðist og var glaður.

16 Jøðarnir høvdu ljós, og gleði, og frøi, og heidur.

17 Og í hvørjum staði, hvagarsumhelst áboðið hjá kongi og hansara løgskipan kom, høvdu Jøðarnir frøi og gleði, veitslu og góðan dag. Og mangir av landsins fólki gjørdust Jøðar; tí at óttin fyri Jøðunum fell á teir.

KAPITUL 9

MEN í tólvtá mánaði, tað er mánaðurin Á-dár, á trettanda degi av tí sama, tá ið boðið hjá kongi og hansara løgskipan nærkaðust at verða sett í verk, í tí degi sum figgindar Jøðanna vónaðu at hava mátt yvir teimum, (tó at tað varð vent til hitt øvugta, at Jøðarnir høvdu stjórn yvir teimum ið hataðu teir;)

2 Savnaðu Jøðarnir seg saman í staðum sínum út ígjøgnum øll fylkir A-hás-vê'-rús-ar kongs, at leggja hond á slíkar ið søktu teirra mein: og eingin maður kundi standa ímóti teimum; tí at óttin fyri teimum fell á alt fólk.

3 Og allir stjórnarar fylkjanna, og fylkisvirmenninir, og fulltrúarnir, og yvirmenninir hjá kongi, hjálptu Jøðunum; tí at óttin fyri Mör'-dê-câi fell á teir.

4 Tí at Mör'-dê-câi var mikil í

húsi kongsins, og hansara giti för út ígjögnum öll fylkini: tí hesin maðurin Mör'-dē-cāi vaks miklari og miklari.

5 Soleiðis slógu Jødarnir allar sínar figgindar við slagi svørðsins, og slátran, og oyðing, og gjørdu hvat teir vildu við teir ið hataðu teir.

6 Og í Sjú'-sjån slottinum drópu Jødarnir og týndu fimm hundrað mans.

7 Og Pär-sjån-dá-tā, og Däl'-phón, og Äs-pá-tā,

8 Og Pör-á-tā, og Ä-dá-li-á, og Äri-dá-tā,

9 Og Pär-mäs'-tā, og Är'-is-ái, Är'-i-dái, og Vå-jéz'-ä-thä,

10 Teir tiggju synir Há'-mån-s Häm-mē-dá-tā sonar, figginda Jødanna, vógu teir; men á fongin lögdu teir ikki sina hond.

11 Á tí degi varð talið á teimum, ið vórðu vignir í Sjú'-sjån slottinum, ført framfyri kong.

12 ¶ Og kongur segði við Esther drottning, Jødarnir hava vigið og oytt fimm hundrað menn í Sjú'-sjån slottinum, og teir tiggju synir Há'-mån-s; hvat hava teir gjort í restini av fylkjum kongs? men hvør er tín umbøn? og tað skal verða veitt tær: ella hvør er tín fyrispurningur víðari? og tað skal verða gjort.

13 Tá segði Esther, Um tað hóvi kongi, lat tað so veitast Jødunum, sum eru í Sjú'-sjån, at gera í morgin eisini eftir løgskipan hesa dags, og lat Há'-mån-s tiggju synir verða hongdar á gálgan.

14 Og kongur skipaði tað soleiðis at verða gjort: og løgskipanin varð givin í Sjú'-sjån; og teir hongdu Há'-mån-s tiggju synir.

15 Tí Jødarnir, sum vóru í Sjú'-sjån, savnaðu seg saman eisini á fjúrtanda degi av mánaðinum Ä-där, og vógu try hundrað menn í Sjú'-sjån; men á fongin lögdu teir ikki sina hond.

16 Men hinir Jødarnir, sum vóru í fylkjum kongs, savnaðu seg saman, og stóðu fyri lívum sínum, og høvdu hvilu frá figgindum sínum, og vógu av sínum figgindum sjeyti og fimm túsund, men teir lögdu ikki sínar hendur á fongin,

17 Á trettanda degi av mánaðinum Ä-där; og á fjúrtanda degi av tí sama, hvíldu teir, og gjørdu hann til ein dag av veitslan og gleði.

18 Men Jødarnir, sum vóru í Sjú'-sjån, savnaðu seg saman á trettanda degi hans, og á tí fjúrtanda hans; og á fimtanda degi av tí sama hvíldu teir, og gjørdu hann til ein dag av veitslan og gleði.

19 Jødarnir úr bygdunum, sum búðu í teimum ómúraðu býunum, gjørdu tí hin fjúrtanda dag av mánaðinum Ä-där til ein dag av gleði og veitslan, og ein góðan dag, og av at senda skamtir hvør til annan.

20 ¶ Og Mör'-dē-cāi skrivaði hesar lutir, og sendi brøv til allar Jødarnar sum vóru í øllum fylkjum Ä-häs-vē-rüs-ar kongs, bæði nær og fjar,

21 At stovna hetta sín ámillum, at teir skuldu halda fjúrtanda dagin av mánaðinum Ä-där, og fimtanda dagin av tí sama, árliga,

22 Eins og dagarnir hvari Jødarnir hvíldu frá sínum figgindum, og mánaðurin sum varð vendur teimum frá sorg til frøi, og frá venan til góðan dag: at teir skuldu gera sær dagar av veitslan og frøi, og av at senda skamtir hvør til annan, og gávur til tey fátæku.

23 Og Jødarnir fóru undir at gera so sum teir vóru byrjaðir, og eins og Mör'-dē-cāi hevði skrivað teimum;

24 Tí at Há'-mån Häm-mē-dá-tā sonur, Ä-gä-git'-in, figg-

indin av øllum Jøðunum, hevði upphugsað ímóti Jøðunum at oyða teir, og hevði kastað Púr, tað *er* lutin, til at upptæra teir, og at oyða teir;

25 Men tá ið *Esther* kom framfyri kong, bjóðaði hann við brøvum, at hansara vonda páfund, sum hann upphugsaði ímóti Jøðunum, skuldi venda aftur á hans egna høvd, og at hann og hansara synir skuldu verða hongdir á gálganum.

26 Hvørsvogna teir kallaðu hesar dagarnar Pú-rim, eftir navni Púr-s. Tessvegna fyri øll orðini av hesum brævi, og *av tí* sum teir høvdu sæð víðvíkjandi hesum máli, og sum var komið á teir,

27 Fyriskipaðu Jøðarnir, og tóku uppá seg, og uppá sítt sáð, og uppá allar slíkar ið sameintu seg at teimum, so at tað skuldi ikki svitast, at teir vildu halda hesar dagarnar samsvarandi teirra skrift, og samsvarandi teirra *ásettu* tíð hvørt ár;

28 Og at hesir dagarnir *skuldu verða* mintir og hildnir út ígjøgnum hvørja ætt, hvørja familju, hvørt fylki, og hvønn stað; og at hesir dagarnir av Pú-rim skuldu ikki svitast Jøðanna millum ífrá, ella minnið um teir farast frá teirra sáði.

29 Tá skrivaðu *Esther* drotning, dóttir Á-bi-háil-s, og Mór-dē-cái

Jøði, við øllum myndugleika, til at staðfesta hetta annað bræv Pú-rim-s.

30 Og hann sendi brøvini til allar Jøðarnar, til tey hundrað og tjúgu og sjev fylkini av kongadømi Á-hás-vē-rūs-ar, við orðum av friði og sannleika,

31 Til at staðfesta hesar dagarnar av Pú-rim í teirra *ásettu* tíðum, samsvarandi sum Mór-dē-cái Jøði og *Esther* drotning høvdu álagt teimum, og sum teir høvdu løgskipað fyri seg sjálvar og fyri sítt sáð, málevnini av føstunum og røpi sínum.

32 Og løgskipanin hjá *Estheri* staðfesti hesi málevnir Pú-rim-s; og tað varð skrivað í bókina.

KAPITUL IO

OG Á-hás-vē-rūs kongur legði eitt íkast á landið, og uppá havsins oyggjar.

2 Og allir gerningarnir av hansara makt og av hansara veldi, og kunngeringin av mikilleika Mór-dē-cái-s, hvarat kongur framflutti hann, *eru* teir ikki skrivaðir í bók krýnikna Mē-dī-ū og Persiu konga?

3 Tí Mór-dē-cái Jøði *var* næst Á-hás-vē-rūs-i kongi, og mikil Jøðanna millum, og góðkendur av fjøldini av brøðrum sínum, og søkti rikleika fólks síns, og talaði frið til alt sítt sáð.

JOBS BÓK.

KAPITUL I

TAÐ var maður í Ūz landi, hvørs navn *var* Job; og tann maðurin var fullkomin og rættiligur, og ein sum óttaðist Guð, og skýggjaði ilt.

2 Og tað vórðu fødd honum sjev synir og triggjar døtur.

3 Hansara *figgjarevni* eisini var sjev túsund seyðir, og trý túsund kamelar, og fimm hundrað ok av oksum, og fimm hundrað øsnur, og sera mikið húsarhald; so at hesin maður var hin mætasti av øllum monnum eystursins.

4 Og hansara synir fóru og veitslaðust í húsum *sinum*, hvør

JOB I

Sátan fær loyvi til at royna Job

einstakur sín dag; og sendu og rópaðu sínar triggjar systrar at eta og at drekka við sær.

5 Og tað varð so, tá ið dagarnir av *teirra* veitslan vóru umgingnir, at Job sendi og halgaði teir, og fór upp árla um morgunin, og ofraði brennioffur *samsvarandi* talinum á teimum øllum: tí Job segði, Tað kann vera at synir mínir hava syndað, og bannað Guð í hjørtum sínum. Svá gjørði Job áhaldandi.

6 ¶ Nú var tað ein dagur tá ið synir Guðs komu at framseta seg framfyri HARRAN, og Sátan kom eisini teirra millum.

7 Og HARRIN segði við Sátan, Hvaðan kemurt tú? Sátan tá svaraði HARRANUM, og segði, Frá at fara til og frá í jørðini, og frá at ganga upp og niður í henni.

8 Og HARRIN segði við Sátan, Hevurt tú umhugsað mín tænarar Job, at *tað er* eingin líka *sum* hann á jørðini, ein fullkomin og ein reiðligur maður, ein ið óttast Guð, og skýggjar ilt?

9 Sátan tá svaraði HARRANUM, og segði, Óttast Job Guð fyri einkið?

10 Hevurt ikki tú gjørt eina girðing um hann, og kring hús hans, og kring alt sum hann hevur á hvørjari síðu? tú hevurt vælsignað verkið av hondum hans, og hansara *figgjarevni* er økt í landinum.

11 Men set nú fram tína hond, og nem við alt sum hann hevur, og hann vil banna teg *upp í andlit titt*.

12 Og HARRIN segði við Sátan, Sí, alt sum hann hevur *er* í tíni makt; bert á sjálvan hann set ikki fram tína hond. So Sátan fór út frá nærveru HARRANS.

13 ¶ Og tað var ein dagur tá ið synir hansara og døtur hansara ótu og drukku vín í húsi elsta bróður síns:

14 Og tað kom sendiboði til Jobs, og segði, Oksarnir pløgdu, og asarnir á biti við síðuna av teimum:

15 Og Sâ-bé·arnir ráddust á *teir*, og tóku teir burtur; ja, teir hava dripið tænararnar við svørðseggini; og bert eg eri komin undan einsamallur at siga tær frá.

16 Meðan hann enn talaði, kom eisini annar, og segði, Guðs eldur er fallin av himni, og hevur brent upp seyðin, og tænararnar, og tært teir upp; og bert eg eri komin undan einsamallur at siga tær frá.

17 Meðan hann enn talaði, kom eisini annar, og segði, Kâl-dē·arnir útgjördu trý lið, og ráddust á kamelarnar, og hava ført teir burtur, ja, og dripið tænararnar við svørðseggini; og bert eg eri komin undan einsamallur at siga tær frá.

18 Meðan hann enn talaði, kom eisini annar, og segði, Synir tínir og døtur tínar ótu og drukku vín í húsi elsta bróður síns:

19 Og sí, tað kom mikil vindur úr oyðuni, og sló tey fyra hornini á húsinum, og tað fell omanyvir ungmennini, og tey eru deyð; og bert eg eri komin undan einsamallur at siga tær frá.

20 Tá reistist Job, og skræddi sín kappa, og rakaði sitt høvur, og fell niður á jørðina, og tilbað,

21 Og segði, Nakin kom eg út úr móðurlivi móður mínar, og nakin skal eg venda aftur hagar: HARRIN gav, og HARRIN hevur tikið burtur; vælsignað veri navn HARRANS.

22 Í øllum hesum syndaði Job ikki, ella ákærði Guð dársamliga.

KAPITUL 2

AFTUR var ein dagur tá ið synir Guðs komu at framseta seg framfyri HARRAN, og Sátan kom eisini teirra millum at framseta seg framfyri HARRAN.

2 Og HARRIN segði við Sátan, Hvaðan kemurt tú? Og Sátan svaraði HARRANUM, og segði, Frá at fara til og frá á jørðini, og frá at ganga niðan og oman í henni.

3 Og HARRIN segði við Sátan, Hevurt tú umhugsað mín tænara Job, at *tað er* eingin líka sum hann á jørðini, ein fullkomin og rættiligur maður, ein ið óttast Guð, og skýggjar ilt? og enn heldur hann fast við sitt falsloysi, tó at tú rørdirt meg ímóti honum, at oyða hann uttan grund.

4 Og Sátan svaraði HARRANUM, og segði, húð fyri húð; ja, alt, sum maður hevur, vil hann geva fyri sitt lív.

5 Men set nú fram tína hond, og nem við hansara bein og hold hansara, og hann vil banna teg upp í andlit títt.

6 Og HARRIN segði við Sátan, Sí, hann er í tíni hond; men bjarga lívi hansara.

7 ¶ So fór Sátan fram frá nærveru HARRANS, og sló Job við svárum svullum frá ilini á hansara fóti til krúnu hans.

8 Og hann tók sær pottabrot at skava sær við; og hann settist niður millum øskurnar.

9 ¶ Tá segði kona hansara við hann, Afturheldurt tú enn títt falsloysi? banna Guð, og doyggi.

10 Men hann segði við hana, Tú talart sum ein av dársomu kvinnunum talar. Hvat? skulu vit taka ímóti góðum av Guðs hond, og skulu vit ikki taka ímóti illum? Í øllum hesum syndaði Job ikki við sínum vørrum.

11 ¶ Men tá ið teir triggir

vinirnir hjá Jobi hoyrdu um alt hetta illa sum var komið á hann, komu teir hvør frá sínum egna pláss; E-li-pház Tè-mán-it'-i, og Bildad Sjú-hit'-i, og Zó-phár Ná-ám-á-thít'-i: tí at teir høvdu gjørt avtalu saman, at koma at syrgja við honum og at ugga hann.

12 Og tá ið teir lyftu upp eygum sínum langt burturifrú, og kendu hann ikki, hevjaðu teir sína rødd, og grótu; og teir skræddu hvør kappa sín, og slettu støv á síni høvur ímóti himni.

13 So teir settust niður við honum á jørðina í sjeý dagar og sjeý nætur, og eingin talaði eitt orð við hann: tí teir sóu at hansara harmur var sera mikil.

KAPITUL 3

EFTIR hetta opnaði Job sin munn, og bannaði dag sín.

2 Og Job talaði, og segði,

3 Lat dagin glatast, í hvørjum eg føddist, og ta nátt, í hvørji tað varð sagt, Mansbarn er alið fram.

4 Lat tann dag vera myrkur; lat ikki Guð geva far um hann frá í erva, eiheldur lat ljósið skína á hann.

5 Lat myrkur og skugga deydans bletta hann; lat eitt skýggi buggva á honum; lat svartleika dagsins gera hann ræðsluslignan.

6 Hvat teirri nátt viðvíkur, lat myrkur leggjast á hana; lat hana ei verða tengda at døgum ársins, lat hana ikki koma inn í mánaða tal.

7 Sí, lat ta nátt vera einliga, lat onga frødliga rødd koma hari.

8 Lat teir banna hana sum banna dagin, sum eru tilreiðar at reisa upp sína harman.

9 Lat stjørnurnar av hennara hálválýsi vera myrkar; lat hana leita eftir ljósi, men einkið hava; eiheldur lat hana síggja lýsingina fyri degi:

10 Av tí at hon ikki lokaði aftur hurðar móðurlívs *móður* mínar, ella krógvaði sorg fyrri eygum mínum.

11 Hví doyði eg ikki frá móðurlívinum? *hví* gav eg ikki upp andan, tá ið eg kom út úr kviðinum?

12 Hví komu knøini mær á mæti? ella hví bróstini sum eg skuldi súgva?

13 Tí nú skuldi eg havt ligið stillur og verið kvirrir, eg skuldi havt sovið: tá hevði eg verið við hvílu,

14 Hjá kongum og ráðgevum jarðarinnar, sum bygdu oyðin pláss til sín sjálvs;

15 Ella hjá prinsum sum høvdu gull, sum fyltu síni hús við silvuri:

16 Ella eins og fjald føðing í ótið hevði eg ikki verið *tí*; eins og pinkubørn ið aldri sóu ljós.

17 Har hinir vondu halda uppat *frá* at órógva; og har hinir móðu veri við hvílu.

18 Har fangarnir hvíla saman; teir hoyra ikki kúgarans rødd.

19 Hin litli og mikli eru har; og tænarin *er* friur frá sínum meistara.

20 Hví er ljós givið honum sum er í vesældómi, og liv til hin beiska í sál;

21 Hværjum leingist eftir deyða, men hann *kemur* ikki; og grava eftir honum meir enn eftir fjaldum dýrgripum;

22 Sum fegnast avbera *nógv*, og eru glaðir, tá ið teir kunnu grøvina finna?

23 *Hví* er ljós givið manni, hvørs vegur er fjaldur, og hvønn Guð hevur byrgt inni?

24 Tí mín suffan kemur áðrenn eg eti, og mínar ýlanir eru heltar út eins og vøtnini.

25 Tí tað ting, sum eg stórliga óttaðist, er komið á

meg; og tað, sum eg var ræddur fyrri, er komið at mær.

26 Eg var ikki í trygd, eiheldur hevði eg hvíld, eiheldur var eg kvirrir; kortini kom trongd.

KAPITUL 4

TÁ svaraði E'li-phāz Tê-mān-it'i og segði,

2 Um vit royna at samtala við teg, vilt tú verða harmur? men hvør kann halda sær frá at tala?

3 Sí, tú hevurt leiðbeint mongum, og tú hevurt styrkt hinar veiku hendur.

4 Tíni orð hava upphildið hann ið var *um* at falla; og tú hevurt styrkt hini máttleysu knø.

5 Men nú er tað komið á teg, og tú svinnurt; tað nemur við teg, og tú ert órógvaður.

6 *Er* ikki *hetta* tín ótti, títt mót, tín vón, og reiðilgleikin av tinum vegum?

7 Minst tíl, eg biði teg, hvør *nakrantíð* forst, verandi sakleysur? ella hvar vórðu hinir rættvísu kvettir av?

8 Júst sum eg havi sæð; teir sum pløga misgerð, og sáa vondsku, heysta hitt sama.

9 Við Guðs blástri teir farast, og við andablástrinum av hansara nasum verða teir upptærdir.

10 Leyvunnar brølan, og røddin hjá tí øgiligu leyvuni, og tenninar hjá ungu leyvunum, eru brotnar.

11 Hin gamla leyvan ferst fyrri trot á bráð, og hvølparnir hjá tí stinnu leyvuni verða spjaddir útum.

12 Men eitt ting varð loyniliga fært til mín, og mitt oyra tók ímóti eitt sindur av tí.

13 Í hugsanum frá náttarsjónunum, tá ið djúpur svøvnur fellur á menn,

14 Ótti kom á meg, og nøtran, sum fekk øll míni bein at skelva.

15 Tá fór ein andi frammanfyri mínum andliti; hárið á mínum holdi stóð upp:

16 Hann stóð stillur, men eg kundi ikki greina formin hará: ein mynd *var frammanfyri* eygum mínum, *har var tøg*, og eg hoyrði eina rödd, *ið segði*,

17 Man deyðiligur maður vera rættlátari enn Guð? man ein maður vera skirari enn hansara skapari?

18 Sí, hann setti einkið álit á sínar tænarar; og sínar einglar ákærði hann fyri dárskap:

19 Hvør mikið minni á teir sum búgva í leirhúsum, hvørs grundvøllur *er* í stovinum, *sum* verða knúst fyri mølinum?

20 Teir oyðast frá morgni til kvølds: teir farast um ævir, uttan at nakar gevur far um *tað*.

21 Fer ikki teirra avbærni, *sum* í teimum *er*, burtur? teir doyggja, sjálvt uttan vísdóm.

KAPITUL 5

RÓPA nú, um tað veri *seg* nakar ið vil svara tær; og til hvønn av teimum heilagu vilt tú venda *tær*?

2 Tí at vreiði drepur hin fávitskuta mann, og øvund banar tí fjákuta.

3 Eg havi sæð hin fávitskuta *vera við at* sláa rót: men eg bráðliga bannaði hansara bústað.

4 Hansara børn eru langt frá tryggleika, og tey verða knúst í portrinum, eiheldur *er* nakar at bjarga *teimum*.

5 Hvørs heyst hin svangi etur upp, og tekur tað enntá úr *turnastikunum*, og ransmaðurin svølgir upp teirra *figgjarevni*.

6 Hóast nívd ikki kemur fram úr dustinum, eiheldur sprettur trongd burtur úr lendinum;

7 Tó verður maður føddur til trongd, eins og neistarnir uppfeittir fúka.

8 Eg vildi søkt til Guðs, og til Guðs vildi eg litið mína sök:

9 Sum ger mikil og órannsakilig ting; undrunarverd ting uttan tal:

10 Sum gevur regn á jörðina, og sendir vøtn á akrarnar:

11 At seta upp til hæddar teir ið veri *seg* lágt; at teir, ið syrgja, mega verða hevjaðir upp til tryggleika.

12 Hann snildarráð teirra snúgu skuffar, so at teirra hendur ikki kunnu fremja *sitt* fyrtak.

13 Hann tekur teir visu í teirra egnu snúinsemi: og ráð teirra tvørlyntu verður borið *fram* eftir fummum.

14 Teir hittast við myrkur um dagsleitið, og kávast á middegi, sum um náttina.

15 Men hann frelsir hin arma frá svørðinum, frá teirra munn, og frá hond hins mektiga.

16 So hin armi hevur vón, og misgerð tippir sín munn.

17 Sí, glaður *er* tann maður ið Guð rættleiðir: vanvirð tí ikki tyktan hins Alvalda:

18 Tí hann ger sár, og bindur um: hann særir, og hansara hendur gera frískt.

19 Hann skal bjarga tær í seks trongdum: ja, í sjeý skal einkið ilt nema teg.

20 Hann í hungursneyð skal endurloysa teg frá deyða: og í kríggi frá valdi svørðsins.

21 Tú skalt vera fjaldur frá tungunnar koyrli: eiheldur skalt tú vera bangin fyri oyðing, tá ið hon kemur.

22 Eftir oyðing og hungursneyð skalt tú flenna: eiheldur skalt tú vera bangin fyri villdjórum jarðarinnar.

23 Tí at tú skalt vera í bandalagi við steinar akursins: og akursins villdjór skulu vera í friðstöðu við teg.

JOB 6

24 Og tú skalt vita at títt tabernakkul *skal vera* í friði; og tú skalt vitja tín bústað, og skalt ikki synda.

25 Tú skalt eisini vita at títt sáð *skal verða* mikið, og títt avkom sum jarðarinnar gras.

26 Tú skalt koma til gravar í fullum aldri, líka sum bundi av korni kemur inn í síni tíð.

27 Sí hetta, vit hava grundað tað út, soleiðis *er* tað; hoyr tað, og viti tú *tað* til títt góða.

KAPITUL 6

MEN Job svaraði og segði, 2 Á, at mín harmur varð grundiga vígaður, og mín skaða-tilburður lagdur í vágskálirnar *allur saman!*

3 Tí nú vildi hann verið tyngri enn sandur havsins: tí eru míni orð svølgd upp.

4 Tí at ørvar hins Almektiga *eru* innan í mær, eitrið hvarav drekkur upp mín anda: Guðs ræðslur stilla seg í uppstilling ímóti mær.

5 Næggjar villasin, tá ið hann hevur gras? ella beljar oksin yvir fôðri sínum?

6 Kann tað, sum er smakkleyst, elast uttan salt? ella er *nakar* smakkur í tí hvíta av eggi?

7 Tey tingini, *sum* sál mín sýtti at nema við, *eru* sum mín sorgfulli matur.

8 Á, at eg kundi havt mín fyrispurning; og at Guð vildi veitt *mær* tað sum mær leingist eftir!

9 Enntá at tað vildi toknað Guði at oyða meg; at hann vildi latið leysa sína hond, og skorið meg av!

10 Tá vildi eg enn havt uggan; ja, eg vildi hert meg í sorg; lat hann ikki eira; tí at eg havi ikki loynt orð Hins Heilaga.

11 Hvat *er* mín styrki, at eg skuldi vónað? og hvat *er* mín

Job umber sína tráan eftir deyða

endi, at eg skuldi langt um mitt lív?

12 *Er* mín styrki styrkin av steinum? ella *er* mitt hold av messing?

13 *Er* ikki mín hjálp í mær? og *er* vísdómur heilt rikin frá mær?

14 Mót honum sum er nívdur, *skuldi* várkunn *verðið sýnd* frá hansara vini; men hann yvirgevur ótta hins Almáttuga.

15 Mímir brøður hava handlað svikaliga sum ein áarløkur, og sum streymurin av áarløkum ferðast teir avstað;

16 Sum eru svartligir orsakað av ísinum, og hvarí kavín er fjaldur:

17 Ta tíð teir orna, *tá* hvørva teir: tá ið heitt er, verða teir upptærdir úr sínum plássí.

18 Rásirnar av teirra vegi eru vendar til vikis; teir fara til einkiðs, og tynast.

19 Tropparnir úr Tē'-mā hugdu, flokkarnir úr Sjē'-bā vøntaðu eftir teimum.

20 Teir ørkymlaðust, tí at teir høvdu vónað; teir komu hagar, og skammaðust.

21 Tí at nú eru tit einkið; tit siggja *mína* niðurkastan, og eru ræddir.

22 Segði eg, Førið mær? ella, Gevið mær eitt endurgjald av tykkara *figgjarevni*?

23 Ella, Frið meg út frá figgindans hond? ella, Endurloysið meg frá hond teirra mektigu?

24 Lærið meg, og eg vil halda míni tungu: og fáid meg at skilja hvørjum eg eri farin skeivur í.

25 Hvør kraftfør røtt orð eru! men hvat formanar tykkara trætan?

26 Ímynda tit *tykkum* at formana orð, og talurnar av einum ið er vónsprongdur, *sum* *eru* eins og vindur?

27 Ja, tit yvirmanna hin faðir-leysa, og tit grava *eina holu* til tykkara vin.

28 Latið tykkum tí nú lynda, lítið at mær; tí at *tað er* tykkum eyðsýnt um eg lúgvi.

29 Vendið aftur, eg biði tykkum, lat tað ikki vera misgerð; ja, vendið aftur aftur, mín rættvísu *er í tí*.

30 Er misgerð í míni tungu? kann ikki mín smakkur greina spilt ting?

KAPITUL 7

ER ikki ein tilskilað tíð hjá manni á fold? *eru ikki* hansara dagar eisini eins og dagarnir hjá leigusveini?

2 Eins og tænarari inniliga trúar skuggan, og eins og leigusveinur væntar eftir *endurgjaldinum* av sínum arbeiði:

3 Soleiðis eri eg fingin at eiga mánaðir av fáfongd, og stríggisligar nætur eru ásettar til mín.

4 Tá ið eg leggist niður, sigi eg, Nær skal eg reisast, og náttin vera farin? og eg eri fullur av kastingum til og frá *fram* at lýsingini fyrri degi.

5 Mítt hold er klætt við ornum og dustbøkklum; mín húð er brotin, og vamlislig vorðin.

6 Mímir dagar eru skjótari enn vevaraskjúttil, og verða brúktir uttan vón.

7 O minst til, at lív mítt *er* vindur: mítt eyga skal ei siggja gott meira.

8 Eyga hansara, sum hevur sæð meg, skal ei siggja meg *meira*: tíni eygu *eru* á meg, og eg *eri* ei.

9 *Eins* og skýggið verður tært upp og hvørur burtur: soleiðis skal hann, ið fer niður til gravar, ikki koma upp *aftur*.

10 Hann skal ikki venda aftur meira til hús sítt, eiheldur skal hansara pláss kenna hann meira.

11 Tí vil eg ikki halda aftur

munni mínum; eg vil tala í angist anda míns; eg vil klaga í beiskleika sálar mínar.

12 *Eri* eg ein sjógvur, ella ein hvalur, at tú seturt eina vakt yvir meg?

13 Tá ið eg sigi, Mín song skal ugga meg, mín lega skal lætta *um* mína klagu;

14 Tá rædirt tú meg við dreymum, og *gert* meg ræðsluslignan ígjøgnum sjónir:

15 So at mín sál velur kvaling, og deyða heldur enn mítt lív.

16 Mær stendst við *tað*; eg vildi ikki livað alveg: lat meg vera, tí mímir dagar *eru* fáfongd.

17 Hvat *er* maður, at tú skuldirt stórgjørt hann? og at tú skuldirt sett títt hjarta á hann?

18 Og *at* tú skuldirt vitjað hann hvønn morgun, og roynt hann hvørja stund?

19 Hvør leingi vilt tú ikki víkja frá mær; ella lata meg vera, til eg svølgi niður mín ráka?

20 Eg havi syndað; hvat skal eg gera fyrri tær, O tú varðveitari manna? hví hevur tú sett meg sum *skotmál* ímóti tær, so at eg eri ein byrði fyrri mær sjálvum?

21 Og hví náðart tú ikki brot mítt, og tekurt burt mína misgerð? tí nú skal eg sova í støvinum; og tú skalt søkja meg um morgunin, men eg *skal* ikki *vera*.

KAPITUL 8

TÁ svaraði Bildad Sjú-hit-i, og segði,

2 Hvør leingi vilt tú tala hesi *ting?* og *hvussu leingi skulu* orðini av tínum munni *vera* sum ein sterkur vindur?

3 Spillir Guð dóm? ella spillir hin Almáttugi rættlæti?

4 Um tíni børn havi syndað ímóti honum, og hann havi kastað tey burtur fyrri teirra brot;

5 Um tú vildirt søkt til

Guðs í góðari tíð, og gjört tína umbønning til hins Almáttuga;

6 Um tú *vert* skíur og reiðiligur; *tá* vissuliga nú vildi hann vaknað fyri teg, og gjört býlið hjá tíni rættvísi framgangsrikt.

7 Tó *at* tín byrjan var lítil, tó skuldi tín seinni endi stórligani øktst.

8 Tí *at* fregna, eg biði teg, av hini fyrru öld, og fyrireika teg til útgrundingina av teirra fedrum:

9 (Tí vit *eru bert* av gjárdegnum, og vita einkið, tí várir dagar á fold *eru ein* skuggi:)

10 Skulu ikki teir læra teg, og siga tær, og mæla orð út úr hjarta sínum?

11 Kann sevið vaksa upp uttan mýri? kann størurin vaksa uttan vatn?

12 Meðan hann enn *er í* sínum grønleika, og ikki skorin niður, fólnar hann aðrenn nokur *onnur* urt.

13 Soleiðis *eru* gøturnar hjá øllum sum gloyma Guð; og hyklarans vón skal glatast:

14 Hvørs vón skal verða skorin av, og hvørs álit *skal verða* eitt eiturkoppssvev.

15 Hann skal lenast á sítt hús, men tað skal ikki standast: hann skal halda tí fast, men tað skal ei vara *við*.

16 Hann *er* grønur fyri sólini, og hansara grein skjýtur fram í hans urtagarði.

17 Hansara røtur *eru* sveipaðar um rúgvuna, og sær plássið av steinum.

18 Um hann oyði hann frá hansara plássi, *tá* skal *tað* avnokta hann, og *siga*, Eg havi ikki sæð teg.

19 Sí, hetta *er* frøin av hansara vegi, og burtur úr jørðini skulu aðrir vaksa.

20 Sí, Guð vil ikki kasta burtur ein fullkomnan *mann*, eiheldur vil hann hjálpa illgerarunum:

21 Til hann fylli tín munn við látri, og tinar varrar við fagnan.

22 Teir, sum hata teg, skulu verða klæddir við skomm; og býli hinna vondu skal koma til einkiðs.

KAPITUL 9

TÁ svaraði Job og segði,

2 Eg veit *at tað er* soleiðis av sonnum: men hvussu skuldi maður verðið rættlátur hjá Guði?

3 Um hann vil trætast við hann, *so* kann hann ikki svara honum eitt av túsund.

4 *Hann er* vísur í hjarta, og mektigur í styrki: hvør hevur hert *seg* ímóti honum, og hevur *havt* frama?

5 Sum flytur fjøllini, og tey vita ikki av: sum hvølvir tey í síni øði.

6 Sum skakar jørðina úr sínum plássi, og hennara súlur nøtra.

7 Sum ábyður sólini, og hon rísur ei; og innsiglar stjørnurnar.

8 Sum einsamallur tenur út himnarnar, og treður á havsins aldum.

9 Sum ger Árc'-tū-rūs, Ō'-rī-ön, og Plēi-á'-dēs, og suðurskømrini.

10 Sum ger mikil ting, framum at finna útav; ja, og undur uttan tal.

11 Sí, hann fer um meg, og eg síggi *hann* ei: hann eisini fer áfram, men eg varnist hann ei.

12 Sí, hann tekur burtur, og hvør kann forða honum? hvør vil siga við hann, Hvat gert tú?

13 *Um* Guð ikki vil draga tilbakar sína øði, *tá* hinir hástóru hjálparar undir hann húka.

14 Hvør mikið minni skal eg svara honum, og velja út míni orð *at kjakast* við hann?

15 Hvørjum^p, tó *at* eg var rættvísur, tó vildi eg ikki svarað, *men* eg vildi gjört umbønning til dómara mín.

16 Um eg hevði kallað, og

hann hevði svarað mær; *tó* vildi eg ikki trúð at hann hevði givið rødd míni gætur.

17 *Tí* hann brýtur meg við ódnarvindi, og fleirfaldar míni sár uttan grund.

18 Hann vil ikki loyva mær at draga mín andadrátt, men fyllir meg við beiskleika.

19 Um *eg tali* um styrki, sí, *hann er* sterkur: og um *eg tali* um dóm, hvør skal *tá* seta mær tíð til at *veirja sök?*

20 Um eg rættvisgeri meg sjálvan, *so* skal mín egni munnur dómfella meg: *um eg sigi*, Eg *eri* fullkomin, *so* skal tað eisini prógva meg spiltan.

21 *Um* eg *so* var fullkomin, *tó* vildi eg ikki kent mína sál: eg vildi vanvirt mitt lív.

22 *Hetta er* eitt *ting*, *tí* segði eg *hetta*, Hann oyðir hin fullkomna og hin vonda.

23 Um koyrilin bráðliga bani, *so* vil hann læa eftir roynslu teirra sakleysu.

24 Jørðin verður givin í hondina á *tí* vonda: hann hylur andlitini hjá hennara dómárum; um ikki, *tá* hvar, og hvør *er* hann?

25 Nú eru mínir dagar fljótari enn postboð: teir flýggja avstað, einkið gott teir sjá.

26 Teir eru farnir avstað sum tey skjótu skipini: sum ørnin *íð* skundar til bráðina.

27 Um eg sigi, Eg vil gloyma mína klagu, eg vil lætta av míni tyngd, og ugga meg:

28 *So* eri eg ræddur fyri øllum mínum sorgum; eg veit at tú vilt ikki halda meg sakleysan.

29 *Um* eg veri *meg* vondur, hví strevist eg *tá* til einkiðs?

30 Um eg tvái mær við snjóvatni, og geri mínar hendur barasta *so* reinar;

31 *Tó* skalt tú søkja meg í dikið, og mínum egnu klæðum skal standast við meg.

32 *Tí* *hann* er ikki maður, sum eg *eri*, at eg skuldi svarað honum, og vit skuldu komið saman í dómi.

33 Eiheldur er tað nakar avgerðarmaður ímillum okkum, *sum* mátti lagt sína hond á okkum báðar.

34 Lat hann taka sín stav burtur frá mær, og lat ikki hans ótta slá meg við ræðslu:

35 *Tá* vildi eg talað, og ikki óttast hann; men *tað* er ikki soleiðis við mær.

KAPITUL 10

MÍN sál er móð av mínum lívi; eg vil eftirlata mína klagu á mær sjálvum; eg vil tala í beiskleikanum av míni sál.

2 Eg vil siga við Guð, Forðøð meg ikki; sýn mær hví tú stríðirst við meg.

3 *Er tað* gott hjá tær at tú skuldirt kúgað, at tú skuldirt vanvirt verkið av tínum hondum, og skinið á ráð teirra vondu?

4 Hevurt tú eygu av kjóti? ella sært tú sum maður sær?

5 *Eru* tíni dagar sum dagarnir hjá manni? *eru* tíni ár sum dagar mans,

6 At tú fregnarst eftir míni misgerð, og sóknarst eftir míni synd?

7 Tú veitst at eg eri ikki vondur; og *tað* er eingin sum kann útfria úr tíni hond.

8 Tínar hendur hava gjørt meg og snikkað meg saman runt umkring; *tó* oyðirt tú meg.

9 Minst til, eg bæni teg, at tú hevurt gjørt meg sum leirið; og vilt tú føra meg í støv aftur?

10 Hevurt tú ikki helt meg út sum mjólk, og storknað meg eins og ost?

11 Tú hevurt klætt meg við húð og holdi, og hevurt girt meg við beinum og sinum.

12 Tú hevurt veitt mær lív

og tokka, og tín vitjan hefur varðveitt mín anda.

13 Og hesi *tíning* hevurt tú fjalt í hjarta *tín*: eg veit at hetta *er* hjá tær.

14 Um eg syndi, tá merkirt tú *tær* meg, og tú vilt ikki frikenna meg frá míni misgerð.

15 Um eg veri *meg* vondur, *tá* vei mær, og *um* eg veri *meg* rættvísur, *tó* vil eg ikki lyfta upp mitt hövd. *Eg* eri fullur av ørkymlan; tí sjái tú mína nívd;

16 Tí hon tekur til. Tú veiðirt meg eins og grimm leyva: og aftur sýnirt tú teg undrunarverdan á mær.

17 Tú endurnýggjart tíni vitnir ímóti mær, og økirt *um* tína harmavreiði yvir mær; broytningar og kriggj *eru* ímóti mær.

18 Hví hevurt tú tá fært meg fram úr móðurlívinum? Á, at eg hevði givið upp andan, og einkið eyga hevði sæð meg!

19 Eg skuldi havt verið sum um eg ikki hevði verið *tí*; eg skuldi havt verið borin frá móðurlívinum til gravar.

20 *Eru* ikki mínir dagar fáir? *tá* lætt av, og lat meg vera, at eg má fáa uggan eitt sindur,

21 Aðrenn eg fari, *hvaðan* eg ikki skal venda aftur, *ja* til landið av myrkri og skugga deyðans;

22 Eitt land av myrkri, sum myrkur *sjálv*; og av skugga deyðans, uttan nakað rættlag, og *hvar* ljósið *er* sum myrkur.

KAPITUL 11

TÁ tók til máls Zó'phar Ná-ám-á-thít'-i, og segði,

2 Skuldi ikki fjøldin av orðum verið svarað? og skuldi maður, fullur av snakki, verið rættvísgerður?

3 Skuldu tínar lygnir fingið menn at hildið friði sínum? og tá ið tú spottart, skal *tá* eingin maður gera teg til skammar?

4 Tí at tú hevurt sagt, Mín doktrína *er* skir, og eg eri reinur í eygum tínum.

5 Men á, at Guð vildi talað, og latið upp sínar varrar ímóti tær;

6 Og at hann vildi sýnt tær vísdómsins loyndardómar, at *teir* *eru* tvífalt móti tí sum er! Vita tí, at Guð krevur av tær *míni* enn tín misgerð *eigur* uppborið.

7 Kanst tú við útgrundan finna útav Guði? kanst tú finna útav hinum Almáttuga *fram* at fullkominleika?

8 *Tað* *er* so hátt sum himin; hvat kanst tú gera? djypri enn helviti; hvat kanst tú vita?

9 Tess mát *er* longri enn jørðin, og breidri enn sjógvurin.

10 Um hann skeri av, og loki aftur, ella savni saman, hvør kann tá forða honum?

11 Tí hann kennir fáfongdar menn: hann sær vondsku eisini; vil hann tá ikki umhuga *tað*?

12 Tí at fáfongdur maður vildi verið vísur, *tó* at maður verði føddur *líka* sum villasnafyl.

13 Um tú fyrireiki títt hjarta, og rætti út tínar hendur mótevgis honum;

14 Um misgerð *veri* seg í tíni hond, *tá* koyr hana langt burtur, og lat ikki vondsku búgva í tínum tabernaklum.

15 Tí at *tá* skalt tú lyfta upp tínum andliti uttan blett; ja, tú skalt vera støðufastur, og skalt ikki óttast:

16 Tí at tú skalt gloyma *tín* vesældóm, og minnast *hann* sum vøtn *ið* ferðast avstað:

17 Og *tín* aldur skal vera klárari enn middagurin; tú skalt skína fram, tú skalt vera sum morgunin.

18 Og tú skalt vera tryggur, tí at til er vón; ja, tú skalt grava *íkring* teg, og tú skalt fáa *tær* tína hvíld í trygd.

19 Tú skalt eisini leggja teg niður, og eingin skal gera teg

ræddan; ja, mangir skulu bera fram bønord til tin.

20 Men eygu teirra vondu skulu bila, og teir skulu ikki komast undan, og teirra vón skal vera sum uppgeving andans.

KAPITUL 12

OG Job svaraði og segði,

2 Oívað eru bert tit fólkið, og vísdómur skal doyggja við tykkum.

3 Men eg havi skil eins væl og tit; eg *standi* ikki til afturs fyri tykkum; ja, hvør veit ikki slíkar lutir sum hesar?

4 Eg eri *sum* ein *sum* er háðaður av sínum næsta, sum kallar á Guð, og hann svarar honum: hin rættláti, reiðiligi *maðurin* verður læðin í háð.

5 Hann, sum er um at snáva við *sinum* fótum, er *sum* ein lampa *sum* er vanvird í hugsanini á honum sum er við ró.

6 Tabernaklini hjá ránsmonnum *hava* framgongd; og teir, sum tirra Guð, eru tryggir; inn í hvørs hond Guð førir *ríkiliga*.

7 Men spyr nú djórini, og tey skulu læra teg; og fuglarnar av luftini, og teir skulu siga tær:

8 Ella tala til jørðina, og hon skal læra teg; og fiskar havsins skulu kunngerá tær.

9 Hvør veit ikki í øllum hesum, at HARRANS hond hevur virkað hetta?

10 Í hvørs hond er sálin hjá hvørjum livandi tingi, og andadrátturin hjá øllum mannkyni.

11 Roynir ikki oyrað orð? og smakkar *ikki* munnurin sin mat?

12 Hjá hinum fyrndargomlu er vísdómur; og í longd av døgum er skilningur.

13 Hjá honum er vísdómur og styrki, hann hevur ráð og skil.

14 Sí, hann brýtur niður, og tað kann ikki byggjast aftur; hann lokar fyri einum manni, og tað kann eingin upplating verða.

15 Sí, hann heldur aftur

vøtnunum, og tey torna upp; hann eisini sendir tey út, og tey hvølva jørðini.

16 Hjá honum er styrki og vísdómur: hin villleiddi og villleidarin eru hansara.

17 Hann leiðir ráðgevar avstað herjaðar, og ger dómáramnar til dárar.

18 Hann loysir bandið hjá kongum, og gyrðir teirra lendar við gyrðli.

19 Hann leiðir prinsar avstað herjaðar, og kolrennur hinar mektigu.

20 Hann fírrar burt talu hinna álitigu, og tekur burtur skil hinna aldraðu.

21 Hann hellir vanvirðing á prinsar, og veikir *um* styrki hinna mektigu.

22 Hann avdúkar djúp ting úr myrkri, og førir deyðsskuggan út í ljós.

23 Hann økir *um* tjóðirnar, og oyðir tær: hann veksur um tjóðirnar, og treingir *um* tær aftur.

24 Hann tekur burtur hjartað á hinum fremstu av fólki jarðarinnar, og fær tey at reika *um* í oyðu, *har* eingin vegur er.

25 Teir kávast í myrkrinum uttan ljós, og hann fær teir at vingla sum *ein* drukkinn *maður*.

KAPITUL 13

SÍ, mitt eyga hevur sæð alt *hetta*, mitt oyra hevur hoyrt og skilt tað.

2 Hvat tit vita, *tað sama* veit eg eisini: eg *standi* ikki til afturs fyri tykkum.

3 Vissuliga vildi eg talað til hins Almáttuga, og eg trái at kjakast við Guð.

4 Men tit *eru* samantvinnarar av lygnum, tit *eru* allir læknaar av ongum virði.

5 O at tit vildu fullkomiliga hildið friði tykkara! og tað skuldi verið tykkara vísdómur.

6 Hoyrið nú mína røðan, og lurtið eftir áheitanunum av mínum vørum.

7 Vilja tit tala vondliga fyri Guð? og tosa svikaliga fyri hann?

8 Vilja tit taka ímóti hansara persóni? vilja tit træta fyri Guð?

9 Er tað gott at hann skuldi grundað tykkum út? ella, sum ein maður háðar ein annan, háða tit *soleiðis* hann?

10 Hann vil vissuliga havast at tykkum, um tit loyniliga taka ímóti persónum.

11 Skal ikki hans avbærni gera tykkum ræddar? og hans ónskur falla á tykkum?

12 Tykkar endurminningar *eru* líkar óskum, tykkara kroppar *eru* líkir kroppum av leiri.

13 Haldið friði tykkara, latið meg vera, at eg má tala; og lat koma á meg hvat *vil*.

14 Hvi taki eg mitt hold í mínar tenn, og seti mitt lív í mína hond?

15 Hóast hann bani mær, tó vil eg líta á hann: men eg vil halda uppi mínum egnu vegum frammi fyri honum.

16 Hann *skal* eisini *vera* mín frelsa: tí ein hylkari skal ikki koma framfyri hann.

17 Hoyrið dúgliga mína talu, og mína kunngerung við oyrum tykkara.

18 Sí nú, eg havi lagt til rættis *mína* sök; eg veit at eg skal rættvísgerast.

19 Hvør er hann *íð* vil verja *sök* við meg? tí at nú, um eg haldi tungu míni, skal eg geva upp andan.

20 Ger mær bert ikki tvínni *ting*: tá vil eg ikki fjala meg frá tær.

21 Drag aftur tína hond langt frá mær: og lat ikki tín ónskur gera meg ræddan.

22 Tá kalli tú, og eg vil svara: ella lat meg tala, og svari tú mær.

23 Hvussu mangar *eru* mínar misgerðir og syndir? fá meg at kenna mitt brot og mína synd.

24 Hvi fjalirt tú andlit títt, og heldurt meg fyri tín figginda?

25 Vilt tú bróta eitt leyv *íð* rekst til og frá? og vilt tú elta hin turra hálm?

26 Tí at tú skrivart beiskar lutir ímóti mær, og fært meg at ognast misgerðir ungdóms míns.

27 Tú seturt mínar føtur eisini í stokkin, og liturt snævurligani at øllum mínum gøtum; tú seturt eitt prent á hælirnar á mínum fótum.

28 Og hann, sum eitt rotið ting, upptærir; sum eitt plagg sum møletið er.

KAPITUL 14

MADUR, *sum er føddur av* kvinnu, *fær* fáar dagar, og mettast av órógv.

2 Hann kemur fram eins og blóma, og verður skorin niður: hann flýggjar eisini sum ein skuggi, og heldur ikki fram.

3 Og opnart tú tíni eygu á ein slíkan, og fòrirt meg inn í dóm hjá tær?

4 Hvør kann koma við rein-um *tingi* úr óreinum? ikki ein.

5 Við tað at hansara dagar *eru* avráddir, talið á hansara mánaðum *eru* hjá tær, tú hevurt ásett hansara mörk, sum hann ikki kann fara um;

6 Vend frá honum, at hann má hvíla, til hann skal fullføra, sum ein leigusveinur, sín dag.

7 Tí tað er vón fyri træi, um tað verði høgt niður, at tað vilji spira aftur, og at tess bleyta grein ikki vil halda uppát.

8 Hóast rót tess eldist í jørðini, og tess stumpur doyggi í lendinum;

9 *Tó* gjøgnum angan av vatni vil tað spira, og bera fram bular eins og planta.

10 Men maður doyri, og tæríst burtur: ja, maður gevur upp andan, og hvar er hann *tá*?

11 *Eins og vøtnini* bila frá sjónum, og flóðin ferst og tornar upp:

12 Soleiðis maður legst niður, og risur ikki: til himnarnir *verði* ikki meira, skulu teir ikki vakna, ella verða reistir úr svøvni sínum.

13 O at tú vildirt fjalt meg í grøvini, at tú vildirt hildið meg loyndan, inntil tín vreiði verði liðin, at tú vildirt peikað mær út eina ásetta tíð, og minst til mín!

14 Um maður doyggi, skal hann liva *aftur*? allar dagarnar av míni ásettu tíð vil eg biða, til mín broyting komi.

15 Tú skalt kalla, og eg vil svara tær: tú vilt hava eina trá til verk handa tína.

16 Ti nú telurt tú upp míni fet: vakirt tú ikki yvir míni synd?

17 Mitt brot *er* innsiglað í tasku, og tú seymart upp mína misgerð.

18 Og víst kemur fjallið, *sum* fellur, til einkiðs, og kletturin verður firraður úr sínum plássi.

19 Vøtnini slíta steinarnar: tú tváart burt tingini sum vaksa úr dusti jarðarinnar; og tú oyðirt vónina hjá manni.

20 Tú hevurt yvirvág um ævir ímóti honum, og hann svinnur: tú broyrt hans ásjón, og sendirt hann burt.

21 Hansara synir koma til heiðurs, og hann veit ikki *av tí*; og teir verða ferdir lágt, men hann varnast *tað* ikki um teir.

22 Men hans hold á honum skal hava pínu, og hansara sál innan í honum skal harmast.

KAPITUL 15

TÁ svaraði E'li-pház Tê-mán-ít-i, og segði,

2 Skuldi ein vísur maður mælt fáfongdan kunnleika, og fyllt sín kvið við eystanvindinum?

3 Skuldi hann røtt við ónyttu-snakki? ella við talum sum hann onga nyttu kann gera við?

4 Ja, tú tveitirt av ótta, og heldurt tilbakar bøn fyri Guði.

5 Ti at tín muður mælir tína misgerð, og tú velurt tungu hinna listinlærdu.

6 Tin egni munnur dómfellir teg, og ikki eg: ja, tínar egnu varrar vitna ímóti tær.

7 *Ert* tú fyrsti maðurin *íð* foddist? ella varðst tú gjørdur áðrenn heygjarnir?

8 Hevurt tú hoyrt loyndarmál Guðs? og afturheldurt tú vísdóm fyri teg sjálvan?

9 Hvat veitst tú, sum vit ikki vita? *hvat* skilurt tú, sum ikki *er* í okkum?

10 Hjá okkum *eru* bæði hinir gráhærdu og sera gomlu menn, nógv eldri enn faðir tín.

11 *Eru* Guðs ugganir lítlar hjá tær? *er* nakar loyndur lutur hjá tær?

12 Hvi ber títt hjarta teg burt? og hvørjum blunka tíni eygu eftir,

13 At tú vendirt tinum anda ímóti Guði, og leturt *tilik* orð fara út úr munni tinum?

14 Hvat *er* maður, at hann skuldi verið reinur? og *hann, sum er* foddur av kvinnu, at hann skuldi verið rættvísur?

15 Sí, hann setur einkið álit á sínar heilagu; ja, himnarnir eru ikki reinir í hans eygsjón.

16 Hvør mikið andstyggiligari og gravskitin *er* maður, sum drekkur misgerð sum vatn?

17 Eg vil sýna tær, hoyr meg; og tað, *sum* eg havi sæð, vil eg kunngera;

18 Sum visir menn hava sagt frá frá fedrum sínum, og hava ikki fjalt *tað*:

19 Hvørjum aleinaum jørðin varð givin, og eingin fremmandur ferðaðist teirra millum.

20 Vondi maðurin stríðist við þínu allar *sinar* dagar, og talið á árum er fjalt fyri kúgaranum.

21 Eitt ónskriligt ljóð er í oyrum hans: í framgongd skal oyðarin loypa á hann.

22 Hann trýr ekki at hann fer at koma aftur úr myrkri, og hann biðast eftir av svörðinum.

23 Hann reikar útíum eftir breyði, og *sigur*, Hvar er tað? hann veit at myrkursins dagur er tilreiðar við hond hansara.

24 Trongd og angist skulu gera hann ræddan; tey skulu fáa yvirvág ímóti honum, eins og kongur klárur til orrustuna.

25 Tí hann rættir út sína hond ímóti Guði, og styrkir seg ímóti hinum Almáttuga.

26 Hann rennur omanyvir hann, ja á *hansara* svira, yvir tjúkku kúlurnar av hansara smáskjöldrum:

27 Tí hann dekkar sítt andlit við síni fiti, og ger kjøtflisar av feitti á *sínum* síðum.

28 Og hann býr í oyðnum býum, og í húsum sum eingin maður íbýr, sum eru um at gerast rúgvur.

29 Hann skal ei verða ríkur, eiheldur skal hansara *figgjarevni* halda fram, eiheldur skal hann framleingja fullkomingeringina av tí á foldum.

30 Hann skal ei fara avstað út úr myrkri; login skal turka upp hansara greinar, og við andadráttinum av sínum munni skal hann fara burtur.

31 Lat ekki hann, sum er villleiddur, líta á fáfongd: tí fáfongd skal verða hansara víðurgjald.

32 Tað skal verða fullført, áðrenn hansara tíð; og hansara grein skal ei verða grøn.

33 Hann skal rysta av sína óstáðnu vindrúvu sum víntræið, og skal kasta av sína blómu sum olivíntræið.

34 Tí at hyklara´ samkoman skal verða oyðin, og eldur skal upptæra tabernaklini av mutri.

35 Teir ala fram mein, og bera fram fáfongd, og teirra búkur fyrireikar svik.

KAPITUL 16

TÁ svaraði Job og segði,

2 Eg havi hoyrt mong slik ting: vesæligir uggarar eru tit allir.

3 Skulu fáfongd orð fáa ein enda? ella hvat dirvir um teg, at tú svarart?

4 Eg kundi eisini talað sum tit *gera*: um tykkara sál var í stað sálar mínar, kundi eg hópað upp orð ímóti tykkum, og ryst mitt høvur eftir tykkum.

5 *Men* eg vildi styrkt tykkum við mínum munni, og rørslan av mínum vörnum skuldi linkað um tykkara harm.

6 Hóast eg tali, so linkast ekki mín harmur: og *tó* at eg lætti av, hvat linnist eg *so*?

7 Men nú hevur hann gjørt meg móðan: tú hevurt gjørt oyði alt mitt samlag.

8 Og tú hevurt fyllt meg við rukkum, *sum* er eitt vitni ímóti *mær*: og mín visni, *sum* risur upp í *mær*, ber vitnisburð fyri mínum andliti.

9 Hann skræðir í *meg* í síni vreiði, sum hatar *meg*: hann gríslar eftir *mær* við sínum tonnum; mín figgindi skerpir síni eygu eftir *mær*.

10 Teir hava gapað eftir *mær* við sínum munni; teir hava vanærisligani sliðið meg á kjálkan; teir hava savnað seg saman ímóti *mær*.

11 Guð hevur flýggjað meg til hinar ógudiligu, og givið meg yvir í hendur hinna vondu.

12 Eg var í friði og *náðum*, men hann hevur brotið meg sundur: hann hevur eisini tikið meg eftir mínum svira, og ryst

meg í stykkir, og sett meg upp til sitt mið.

13 Hansara bogaskjúttar umringa meg runt um, hann klývvur míni nýru sundur, og sparir ikki; hann hellir út mítt gall á jørðina.

14 Hann brýtur meg við skarði omaná skarð, hann herjar á meg eins og risi.

15 Eg havi seymað sekkjaklæði uppá mína húð, og dálkað mitt horn í støvinum.

16 Mitt andlit er ekult við gráti, og á mínum eygnalokum er skuggi deydans;

17 Ikki fyri *nakað* órættlæti í mínum hondum: eisini mín bøn er skír.

18 O jørð, hyl ikki tú mitt blóð, og lat mitt róp einkið pláss hava.

19 Sí, eisini nú er mitt vitni í himni, og mín frágreiðing er á hæddini.

20 Mínir vinir háða meg: *men* mitt eyga hellir út *tár* til Guðs.

21 O at ein mátti vart sök fyri ein mann hjá Guði, eins og maður *veirir* sök fyri sín næsta!

22 Tá ið *nøkur* fá ár eru komin, tá skal eg fara vegin, *hvadan* eg ikki skal koma aftur.

KAPITUL 17

MÍN andadráttur er spiltur, mínir dagar eru slóknaðir, gravirnar eru *klárar* til mín.

2 Eru ikki háðarar hjá mær? og heldur ikki mitt eyga fram í teirra tiring?

3 Legst niður nú, set meg í pantstöðu hjá tær; hvør er hann ið vil takast í hendur við meg?

4 Ti at tú hevurt fjalt teirra hjarta frá skili: tí skalt tú ikki uppheva *teir*.

5 Hann, ið talar smikran fyri *sínum* vinum, sjálvt eyguni hjá hansara børnum skulu bila.

6 Hann hevur eisini gjørt meg *til* háðorð hjá fólkinum;

og í farnari tíð var eg sum ein tamburin.

7 Mitt eyga er eisini dimt orsakað av sorg, og allir mínir limir *eru* sum ein skuggi.

8 Rættskafnir *menn* skulu ógvast yvir hesum, og hin sakleysi skal røra seg upp ímóti hyklararum.

9 Hin rættvísi skal eisini halda *fast* á vegi sínum; og hann, ið reinar hevur hendur, skal verða sterkari og sterkari.

10 Men hvat øllum tykkum viðvíkur, vendið aftur, og komið nú: tí eg dugi ikki *at* finna *ein* vísan *mann* tykkara millum.

11 Mínir dagar eru umlidnir, mínar ætlanir eru brotnar av, *sjálvt* hugsanir hjarta míns.

12 Teir broyta náttina til dag: ljósið er stutt uppá grund av myrkri.

13 Um eg biði, *so* er grøvin mitt hús: eg havi reitt mína song í myrkrinum.

14 Eg havi sagt til rot, Tú ert faðir mín: til ormin, Tú ert móðir mín, og systir mín.

15 Og hvar er nú mín vón? hvat míni vón viðvíkur, hvør skal sjá hana?

16 Tær skulu fara niður til holunnar rimar, tá ið *okkara* hvíla saman er í støvinum.

KAPITUL 18

TÁ svaraði Bildad Sjú-hit-i, og segði,

2 Hvussu leingi *vil* tað vera, áður enn tit geri lok á orðum? merkið *tykkum*, og síðan vilja vit tala.

3 Hví verða vit roknaðir sum djór, og mettir ónskriligir í tíni eygsjón?

4 Hann skræðir seg *sundur* í síni øði: skal jørðin yvirgevast fyri teg? og skal kletturin firrast úr sínum plássi?

5 Ja, ljós hins vonða skal

slökkjast, og neistin av hansara ljósi skal ikki skína.

6 Ljósið skal verða myrkt í hansara tabernakli, og hansara kerti skal verða slókt við honum.

7 Fetini av hansara styrki skulu verða trongd *um*, og hans egna ráð skal kasta hann niður.

8 Tí hann verður kastaður í eitt net av sínum egnu fótum, og hann gongur omanyvir snerru.

9 Fellan skal taka *hann* eftir hælimum, og ránsmaðurin skal fáa yvirvág ímóti honum.

10 Snerran er lögð honum í lendinum, og ein fella til hansara í vegnum.

11 Ræðslur skulu gera hann ræddan á hvørjari síðu, og skulu reka hann til hansara fótur.

12 Hansara styrki skal verða hungurstungin, og oyðing skal vera tilreiðar við hansara lið.

13 Hon skal upptæra styrkina av hansara húð: *sjálvt* hin fyrstifóddi deyðans skal upptæra hansara styrki.

14 Hansara treyst skal verða slitid *upp* við rót úr tabernakli hansara, og tað skal føra hann til kongin av ræðslum.

15 Tað skal búgva í hansara tabernakli, tí at *tað* er als ikki hansara: brennisteinur skal verða breiddur yvir hansara bústað.

16 Hansara røtur skulu verða turkaðar upp í neðra, og í erva skal hansara grein verða skorin av.

17 Hansara minni skal farast frá jørðini, og hann skal einkið navn hava á gøtuni.

18 Hann skal verða rikin frá ljósi til myrkur, og eltur úr veröldini.

19 Hann skal hvørki hava son ella bróðurson millum sítt fólk, ella nakran verðandi í sínum býlum.

20 Teir, ið koma eftir *hann*, skulu ógvast yvir hansara dag;

eins og teir, ið fóru undan, vóru ræðsluslignir.

21 Vist eru býlini hjá tí vonda slik, og hetta er plássid *hjá honum sum* ikki kennir Guð.

KAPITUL 19

TÁ svaraði Job og segði,
2 Hvussu leingi vilja tit plága mína sál, og bróta meg í stykkir við orðum?

3 Hesar tiggju ferðir hava tit háðað meg: tit skammast ikki, at tit gera tykkum fremmandar fyri mær.

4 Og veri tað *seg* í roynd og veru at eg eri farin skeivur, so verður mín villfaring verandi hjá mær sjálvum.

5 Um tit veruliga vilja gera tykkum stórar ímóti mær, og saktføra ímóti mær mína skemd:

6 So vitið nú at Guð hefur kollrent meg, og hefur umringað meg við sínum neti.

7 Sí, eg rópi út um rangt, men eg verði ikki hoyrdur: eg rópi hart, men eingin dómur er.

8 Hann hefur byrgt upp mín veg, at eg ikki kann fara framvið, og hann hefur sett myrkur á mínar rásir.

9 Hann hefur berkað meg fyri mína dýrd, og tikið krúnuna av mínum høvdi.

10 Hann hefur oytt meg á hvørjari síðu, og eg eri farin: og mína vón hefur hann firrað sum eitt træ.

11 Hann hefur eisini kynt sína vreiði ímóti mær, og hann roknar meg fyri sær sum *ein* av sínum figgindum.

12 Hansara fylkingar koma saman, og reisa upp sín veg ímóti mær, og leirast rundan um mitt tabernakkul.

13 Hann hefur sett mínar brøður langt frá mær, og mínir kunningar eru sanniliga fremmandgjørdir fyri mær.

14 Míni skyldfólk hava svitast, og mínir kunnigu vinir hava gloymt meg.

15 Tey, sum búa í mínum húsi, og mínar ternur, rokna meg sum fremmandan: eg eri ókunnamaður í teirra eygsjón.

16 Eg rópaði mín tæna, og hann gav mær einkið svar; eg bønaði hann við mínum munn.

17 Míni andadráttur er fremmandur fyri konu míni, hóast eg bønaði fyri *søkina* hjá børnunum at mínum egna likami.

18 Ja, ung børn vanvirdu meg; eg reistist, og tey talaðu ímóti mær.

19 Øllum mínum innvortis vinum stóðst við meg; og teir, sum eg elskaði, eru vendir ímóti mær.

20 Mítt bein krøkist móti míni húð og móti mínum holdi, og eg eri sloppin undan við húðini á mínum tonnum.

21 Várkunið mær, várkunið mær, O tit mínir vinir; tí Guð hond hevur nomið við meg.

22 Hví søkja tit at mær sum Guð, og eru ikki mettir av kjøti mínum?

23 Á, at míni orð nú vórðu skrivað! á, at tey vórðu prentað í eina bók!

24 At tey vórðu rist við jarnpenni og blýggi í klettin um ævir!

25 Tí eg veit at mín loysnari livir, og at hann skal standa á hinum seinna *degi* á jørðini:

26 Og *hóast* eftir mína húð, *ormar* oyði hetta *likam*, tó í mínum holdi skal eg sjá Guð:

27 Sum eg skal sjá fyri meg sjálvan, og míni eygu skulu skoða, og ikki ein annan; *hóast* míni nýru verði upptærd innan í mær.

28 Men tit skuldu sagt, Hví søkja vit at honum, við tað at rótin til málið finst í mær?

29 Verið ræddir fyri svørðinum: tí vreiði *ber* revsingar

svørðsins, at tit mega vita at dómur *finst*.

KAPITUL 20

TÁ svaraði Zó-phár Ná-ám-á thit-i, og segði,

2 Tí fáa mínar hugsanir meg at svara, og vegna *hetta* geri eg skjótt *av*.

3 Eg havi hoyrt atfinningina til mína skemd, og andin av mínum skili veldur mær at svara.

4 Veitst tú *ikki* hetta frá gomlum *av*, síðan maður varð settur á fold,

5 At sigursfagnan teirra vondu *er* stutt, og hyklarans frøi *bert* í eitt bil?

6 Hóast hans avbærni hópast upp til himnarnar, og hansara høvur nái at skyggjunum;

7 *Tó* skal hann glatast um ævir sum hansara egna skarn: teir, sum hava sæð hann, skulu siga, Hvar *er* hann?

8 Hann skal flúgva avstað sum ein dreymur, og skal ikki finnast: ja, hann skal eltast burt eins og náttarsjón.

9 Eisini eygað, *sum* sá hann, skal *sjá* hann ei meir; ei heldur skal hansara pláss longur skoða hann.

10 Hansara børn skulu royna at toknast teimum fátæku, og hansara hendur skulu endurbóta teirra góðs.

11 Hansara bein eru full *av synd* ungdóms hans, sum skal leggjast niður við honum í støvið.

12 *Hóast* vondska veri sət í hansara munn, *hóast* hann fjali hana undir síni tungu;

13 *Hóast* hann eiri henni, og yvirgevi hana ei; men haldi henni stillari innan í sínum munn:

14 *Tó* verður hansara matur í hans innvøllum umbroyttur, gallin av eiturslangum *er* innan í honum.

15 Hann hevur svøgt niður ríkdómar, og hann skal spýggja

teir upp aftur: Guð skal kasta teir út úr hansara kviði.

16 Hann skal súgva eitrið av eiturslangum: tungan av eiturorminum skal vega hann.

17 Hann skal ei siggja áirnar, streymarnar, áarløkurnar av hunangi og smøri.

18 Tað, sum hann strevaðist fyri, skal hann endurbóta, og skal ikki svølgja tað niður: samsvarandi *hansara figgjarevni skal* endurbøtingin vera, og hann skal ikki fegnast hari.

19 Av tí at hann hevur kúgað og hevur yvirgivið hinar fátæku; av tí at hann hevur harðliga tikið burtur eitt hús sum hann ikki bygdi;

20 Tí skal hann víst ei kenna kvirru í sínum kviði, hann skal ikki bjarga av tí sum hann tráaði.

21 Tað skal einkið av hansara mati vera eftir; tí skal eingin maður leita eftir hans ognu.

22 Í fullsemini av sínum tilstrekiligleika skal hann vera í trongstøðum: hvør hond hjá tí vonða skal koma yvir hann.

23 Tá ið hann er um at fylla sín kvið, skal Guð kasta øðina av síni vreiði omanyvir hann, og skal regna hana yvir hann meðan hann etur.

24 Hann skal flýggja frá jarnvápnum, og bogin av stál skal slá hann igjøgna.

25 Tað er drigið, og kemur út úr likaminum; ja, tað skyggjandi svørðið kemur út úr hansara galli: ræðslur eru á honum.

26 Alt myrkur skal goymast í hansara loyniligu plássum: ein eldur, sum ikki er blástur, skal upptæra hann; tað skal ganga illa við honum sum er eftir í hansara tabernakli.

27 Himinin skal opinbera hansara misgerð; og jørðin skal rísa upp ímóti honum.

28 Grøðin av hansara húsi skal

fara avstað, og *hansara góðs* skal floyma burt á hansara vreiðidegi.

29 Hetta er skamturin hjá vondum manni frá Guði, og tann arður sum er útnevndur honum av Guði.

KAPITUL 21

MEN Job svaraði og segði, 2 Hoyrið dúgliga mína talu, og latið hetta vera tykkara troystanir.

3 Tolið meg, at eg má tala; og eftir at eg havi talað, háðið víðari.

4 Hvat mær viðvikur, er mín klaga fyri manni? og um so var, hví skuldi ikki mín andi verðið órógvaður?

5 Merkið tykkum meg, og ógvist, og leggið tykkara hond á tykkara munn.

6 Sjálvt tá ið eg minnst, eri eg ræddur, og nøtran tekur hald á mínum holdi.

7 Hví liva hinir vondu, gerast gamlir, ja, eru mektigir í kraft?

8 Teirra sáð verður grundfest í teirra eygsjón hjá teimum, og teirra avkom fyri teirra eygum.

9 Teirra hús eru trygg frá ótta, eiheldur er Guðs statur á teimum.

10 Teirra tarvur makast, og svitast ikki; teirra kúgv kálvar, og kastar ikki burtur sín kálv.

11 Teir senda fram síni smáu sum seyðafylgi, og teirra børn dansa.

12 Teir taka tamburínina og hørpuna, og fegnast við ljóðið av líranum.

13 Teir brúka sínar dagar í ríkleika, og í eini løtu fara teir niður til gravar.

14 Tí siga teir við Guð, Vík frá okkum; tí vit tráa ikki kunnleikan til tinar vegir.

15 Hvat er hin Almáttugi, at vit skuldu tænt honum? og hvat gagn skuldu vit havt, um vit biðja til hansara?

16 Sí, teirra góða er ekki í teirra hond: ráð teirra vondu er langt frá mæð.

17 Hvør ofta verður kerti teirra vondu slókt! og hvør ofta kemur teirra oyðing yvir teir! Guð lutar út sorgir í síni øði.

18 Teir eru sum hálmur frammi fyri vindinum; og sum dumba ið stormurin ber burtur.

19 Guð leggur niðurfyri hansara misgerð til hansara børn: hann endurrindar honum, og hann skal vita tað.

20 Hans eygu skulu sjá hans oyðing, og hann skal drekka av vreiði hins Almáttuga.

21 Tí hvørja fragd hevur hann í hansara húsi eftir hann, tá ið talið á hansara mánaðum er kvett av í miðjuni?

22 Skal nakar læra Guð kunnleika? við tað at hann dómir teir sum eru høgir.

23 Ein doyr í síni fullu styrki, verandi heilt við frið og ró.

24 Hansara bróst eru full av mjólk, og hansara bein eru vætt við mergi.

25 Og ein annar doyr í beiskleikanum av síni sál, og etur aldri við fragd.

26 Teir fara at leggjast niður líka í dustið, og maðkarnir fara at hylja teir.

27 Sí, eg kenni tykkara hugsanir, og tey snildarráð sum tit órátt ímynda ímóti mær.

28 Tí at tit siga, Hvar er húsið hjá prinsinum? og hvar eru bústaðir teirra vondu?

29 Hava tit ikki spurt teir sum fara eftir vegnum? og kenna tit ikki teirra tekin?

30 At hin vondi verður goymdur til oyðingardagin? teir skulu verða fórdir fram til vreiðidagin.

31 Hvør skal kunngerá hansara veg upp í hans andlit? og hvør skal endurgjalda honum tað sum hann hevur gjørt?

32 Tó skal hann verða fórdur til gravar, og skal verða verandi í gravarhegnum.

33 Dalsins bækkar skulu verða honum sötir, og hvør maður skal dragast eftir honum, eins og tað eru ótalligir undan honum.

34 Hvussu ugga tit meg tá til einkiðs, við tað at í tykkara svarum verður verandi fals?

KAPITUL 22

TÁ svaraði E'li-pház Tê-mán-ít'i og segði,

2 Kann ein maður vera Guði gagnligur, eins og hann, sum er vísur, kann vera sær sjálvum gagnligur?

3 Er tað nøkur fragd hjá tí Almáttuga, at tú ert rættvísur? ella er tað vinningur hjá honum, at tú gert tinar vegir fullkomnar?

4 Vil hann írættasetta teg av ótta fyri tær? vil hann fara við tær inn í dóm?

5 Er ikki tín vondska mikil? og tinar misgerðir markleysar?

6 Tí at tú hevurt tikið pant av tinum bróður fyri einkið, og berkað tey naknu fyri teirra klædnað.

7 Tú hevurt ei givið vatn til hin móða at drekka, og tú hevurt hildið aftur breyði frá tí svanga.

8 Men hvat hinum mektiga manni viðvíkur, hann hevði jørðina; og hin heiðursami maðurin dvaldist í henni.

9 Tú hevurt sent einkjur avstað tómhentar, og armar teirra fadirleysu eru vorðnir brotnir.

10 Tí eru snerrur rundan um teg, og bráður ótti órógvarg teg;

11 Ella myrkur, at tú ikki kanst siggja; og ovurnøgð av vinstnum hylja teg.

12 Er ikki Guð í hædd himins? og skoða stjernanna hædd, hvussu høgur tær eru!

13 Og tú sigurt, Hvussu

veit Guð? kann hann døma igjøgnum tað myrka skýggið?

14 Tjúkk skýggj eru dekking hjá honum, at hann sær ikki; og hann gongur í ringrás himins.

15 Hevurt tú merkt *tær* hin gamla vegin sum vondir menn hava traðkað?

16 Sum vórðu kvettir niður í ótið, hvørs grundvøllur varð floymdur yvir við eini flóð:

17 Sum søgdu við Guð, Vík frá okkum: og hvat kann hin Almektigi gera fyri teir?

18 Tó fylti hann teirra hús við góðum *tingum*: men ráð teirra vöndu er langt frá mær.

19 Hinir rættvísu *tað* sjá, og eru glaðir: og hinir sakleysu læa teir í háð.

20 Eftirsum at okkara *figgjar*-evni ikki er kvett niður, men leivdina av teimum eldurin upptærir.

21 Ger teg nú kendan við hann, og ver í friði: við tí fer gott *at* koma til tín.

22 Tak ímóti, eg biði teg, lógini av hansara munn, og legg niðurfyri hansara orð í tínum hjarta.

23 Um tú vendi aftur til hin Almáttuga, skalt tú verða bygdur upp, tú skalt beina burtur misgerð langt frá tínum tabernaklum.

24 Tá skalt tú leggja niðurfyri gull sum støv, og *gullið* úr Ófir sum steinar áarløkanna.

25 Ja, hin Almáttugi skal vera tín verja, og tú skalt hava riviligt av silvuri.

26 Tí at tá skalt tú hava tína lyst í tí Almáttuga, og skalt lyfta upp tínum andliti til Guðs.

27 Tú skalt gera tína bøn til hansara, og hann skal hoyra teg, og tíni heitstreingir skalt tú rinda.

28 Tú skalt eisini avráða eitt ting, og tað skal vera grundfest hjá tær: og ljósið skal skína á tínar vegir.

29 Tá ið *men* eru niður-tyngdir, tá skalt tú siga, *Tað finst* upplyfting; og hann skal frelsa hin eyðmjúka persón.

30 Hann skal bjarga oygni hjá tí sakleysa: og hon verður bjargað við skirleika handa tína.

KAPITUL 23

TÁ svaraði Job og segði,

2 Sjálvt í dag *er* mín klaga beisk: mitt slag er tyngri enn mín eymkan.

3 Á, at eg vitsti hvar eg kundi funnið hann! *at* eg mátti komið *heilt* til hansara sæti!

4 Eg vildi skipað *mína* sök frammi fyri honum, og fylt min munn við próvgrundum.

5 Eg vildi vitað orðini *sum* hann vildi svarað mær; og skilt hvat hann vildi sagt við meg.

6 Vil hann føra sök ímóti mær við *síni* miklu makt? Nei; men hann vildi lagt *styrki* í meg.

7 Har hin rættvísi mátti kjakast við hann; so skuldi eg verðið bjargaður um ævir frá mínum dómara.

8 Sí, eg fari frameftir, men hann *er* ikki *har*; og aftureftir, men eg kann ikki varnast hann:

9 Til vinstru handar, har hann arbeiðir, men eg kann ikki skoða *hann*: hann fjálar seg til høgru handar, at eg ikki kann sjá *hann*:

10 Men hann kennir vegin sum eg taki: *tá ið* hann hevur roynt meg, skal eg koma fram sum gull.

11 Mín fótur hevur hildið hansara fet, hansara veg havi eg varðveitt, og ikki vikið aftur.

12 Eiheldur eri eg farin tilbakar frá boði varra hans; eg havi mett orðini av hansara munn meir enn mín neyðuga *mat*.

13 Men hann *er* í einum *huga*, og hvør kann venda honum? og *hvat* hansara sál tráar, enntá *tað* ger hann.

14 Tí hann innir tað ting sum er ásett til mín: og mong tilík ting eru tað hjá honum.

15 Tí eri eg órógvður við hansara nærveru: tá ið eg hugleiði, eri eg ræddur fyri honum.

16 Tí at Guð ger mitt hjarta bleytt, og hin Almektigi órógvur meg:

17 Tí at eg varð ikki kvettur av frammi fyri myrkrinum, *eiheldur* hevur hann hult myrkrið frá mínum andliti.

KAPITUL 24

HVÍ, við tað at tíðir ikki eru fjaldar fyri hinum Almáttuga, siggja ikki teir, sum kenna hann, hansara dagar?

2 *Summir* flyta landamørkini; teir harðliga taka burtur smáfæafylgir, og matast á tí.

3 Teir reka burt asnan hjá faðirloysingunum, teir taka oksan hjá einkjuni til pant.

4 Teir venda tí tørvandi út av vegnum: jarðarinnar fátæku fjala seg saman.

5 Sí, sum villasnar í oyðimørkini fara teir fram til sítt arbeiði; og risa í góðari tíð til eina bráð: oyðan *veitir* mat til teir og til teirra børn.

6 Teir heysta *hvør einstakur* korn sitt í akrinum: og teir savna vínskurð hins vonda.

7 Teir volda teimum naknu at halda til uttan klædnað, at teir í kuldunum onga huld hava.

8 Teir eru vátir av skúrunum úr fjøllunum, og fevna klettin vegna trot á skýli.

9 Teir slíta hin faðirleysa frá bróstinum, og taka pant av tí fátæka.

10 Teir volda honum at ganga nakin uttan klædnað, og teir taka burtur bundið frá hinum svongu;

11 Sum gera olju fyri innan veggir sínar, og treða sínar vínpersur, og líða torsta.

12 Menn eymkast uttan úr staðinum, og sál hinna særdu rópar út: tó leggur Guð *teir* ikki undir fyri dárskap.

13 Teir eru av teimum ið gera uppreist imóti ljósinum; teir kenna ikki tess vegir, ella verða *verandi* í tess rásum.

14 Myrðarin risur við ljósinum og drepur hin fátæka og tørvandi, og er um náttina sum tjóvur.

15 Eisini eygað hjá horfremj-aranum bíðar eftir hálválsinum, og sigur, Einkíð eyga skal sjá meg: og dulbýr *sitt* andlit.

16 Í myrkrinum grava teir ígjøgnum hús, sum teir høvdu merkt til sín sjálvs um dagsleitið: teir kenna ikki ljósið.

17 Tí at morgunin er fyri teimum júst eins og deyðsskuggin: um ein kenni teir, eru teir í deyðsskuggans ræðslum.

18 Hann er skjótur sum vøtnini; teirra skamtur er bannaður á jørðini: hann skoðar ikki vingarðanna veg.

19 Turkur og hiti upptæra snjóvøtnini: *somuleiðis* ger grøvin við teir ið hava syndað.

20 Móðurlívið skal gloyma hann; ormurin skal føða seg søtligani á honum; hann skal ikki meira verða mintur; og vondska skal verða brotin eins og træ.

21 Hann fer ónt við hini óburnu sum ikki føðir: og ger ikki gott móti einkjuni.

22 Hann dregr eisini hinar mektigu við síni makt: hann risur upp, og eingin *maður* er visur um lív.

23 Tó at tað verði givið honum at vera í tryggleika, hvará hann hvílir; tó eru hans eygu á teirra vegir.

24 Teir verða hevjaðir upp í stutta stund, men verða farnir og ferdir lágt; teir verða tiknir út av vegnum sum allir *adrir*, og kvettir av sum topparnir á kórøksunum.

25 Og um *tað veri* ikki so nú, hvør vil *tá* gera meg *tíl* lygnara, og gera mína talu einkið verða?

KAPITUL 25

TÁ svaraði Bildad Sjú-hít'i, og segði,

2 Harradømi og ótti *eru* hjá honum, hann stiftar frið í sínum høgu plássum.

3 Er nakað tal á herum hans? og á hvønn risur ikki ljós hans?

4 Hvussu kann maður tá verða rættvísgjörður hjá Guði? ella hvussu kann hann vera reinur *sum er* foddur av kvinnu?

5 Skoða heilt til mánan, og hann skínur ikki; ja, stjørnurnar *eru* ikki skírar í hans eygsjón.

6 Hvør mikið minni maður, *sum er* ein ormur? og menniskjasonurin, *sum er* ein ormur?

KAPITUL 26

MEN Job svaraði og segði,

2 Hvussu hevurt tú hjálpt *honum sum er* uttan mátt? *hvussu* frelsirt tú armin *ið* onga styrki *hevur?*

3 Hvussu hevurt tú ráðgivið *honum sum* ongan visdóm *hevur?* og *hvussu* hevurt tú ríkiliga kunnugt tingið *sum tað er?*

4 Fyri hvørjum^p hevurt tú mælt orðum? og hvørs andi kom frá tær?

5 Deyð *ting* verða myndað innan undan vøtnunum, og tess íbúgvum.

6 Helviti *er* nakið fyri honum, og oyðing *hevur* onga huld.

7 Hann tenur út norðrið yvir tað tóma plássið, og hongur jørðina uppá einkið.

8 Hann bindur upp vøtnini í sínum tjúkku skýggjum; og skýggið skræðist ikki undir teimum.

9 Hann afturheldur ásjónina á sínum háseti, og breiðir sitt skýggi yvir tað.

10 Hann *hevur* kringfarið

vøtnini við mørkum, inntil dagurin og náttin koma til enda.

11 Sútur himins nøtra og ógvast við hans átalu.

12 Hann skilur sjógvin við síni kraft, og við sínum skili slær hann igjøgnum hin stolta.

13 Við sínum anda *hevur* hann prýtt himnarnar; hans hond *hevur* myndað hin krókuta høggorm.

14 Sí, hetta *eru* partar av hansara vegum: men hvussu litil skamtur *er* hoyrdur um hann? men toruna av hansara mátti, hvør kann skilja *tað?*

KAPITUL 27

JOB helt harafturat áfram við síni dømisøgu, og segði,

2 *Sum* Guð livir, *sum* *hevur* tikið burtur mín dóm; og hin Almáttugi, *sum* *hevur* nívt mína sál;

3 Alla ta stund *ið* mín anda-dráttur *er* í mær, og Guðs andi *er* í mínum nasum;

4 Skulu varrar mínar ei tala vondsku, ella mín tunga mæla svik.

5 Guð sýti *fyr*, at eg skuldi rættvísgjørt tykkum: til eg doyggi, vil eg ikki firra mitt falsloysi frá mær.

6 Míni rættvísi haldi eg fast, og vil ikki lata hana fara: mitt hjarta skal ikki brigsla *mær*, so leingi *sum* eg livi.

7 Lat mín fígginda verða *sum* hin vondi; og hann, *ið* risur upp ímóti *mær*, *sum* hin órættvísi.

8 Tí hvat *er* vónin hjá hyklaranum, hóast hann *hevur* ávunnist, tá *ið* Guð tekur burtur hansara sál?

9 Vil Guð hoyra hansara róp tá *ið* trongd kemur á hann?

10 Vil hann fragda sær í hinum Almáttuga? vil hann altíð kalla á Guð?

11 Eg vil læra tykkum við Guðs hond: *tað*, *sum er* hjá hinum Almáttuga, vil eg ikki loyna.

12 Sí, allir tit sjálvir hava sæð *tað*; hví eru tit tá soleiðis fullkomiliga fáfongdir?

13 Hetta er skamturin hjá vøndum manni hjá" Guði, og arvurin hjá kúgarum, sum teir skulu fáa frá hinum Almáttuga.

14 Um hansara børn verði margfaldað, *so er tað* til svørðið: og hans avkom skal ei verða mettað við breyði.

15 Teir, sum eru eftir av honum, skulu jarðast í deyða: og hans einkjur skulu ikki gráta.

16 Hóast hann hópi upp silvur sum dustið, og fyrireiki klædnað sum leirið;

17 So kann hann fyrireika *hann*, men hin rættláti skal fara í *hann*, og hin sakleysi skal skifta *sundur* silvurið.

18 Hann byggir sitt hús eins og mølur, og sum eina búð sum vørðurin ger.

19 Ríkmaðurin skal leggjast niður, men hann skal ei verða samlaður: hann letur upp eygum sínum, og hann er ikki.

20 Ræðslur taka hald á honum sum vøtn, ein ódnarvindur stjelur hann burtur um náttina.

21 Eystanvindurin ber hann burtur, og hann fer avstað: og sleingir hann sum ein stormur úr hansara plássi.

22 Tí *Guð* skal kasta á hann, og ikki eira: hann vildi fegin flýggjað út úr hond hansara.

23 *Menn* fara at klappa sínar hendur eftir honum, og fara at fisa hann úr hansara plássi.

KAPITUL 28

VISSULIGA finst æðr til silvurið; og eitt pláss til gull, *har* teir edla *tað*.

2 Jarn verður tikið úr jørðini, og messing *verður* brætt *burtur* úr steininum.

3 Hann setur ein enda fyri myrki, og grundar út allan full-

kominleika: myrkursins steinar, og skugga deyðans.

4 Flóðin brýtur út frá íbúgvánum; *ennú* *vøtnini*, gloymd av fótinum: tey eru turkað upp, tey eru farin burtur frá monnum.

5 *Hvat víðvíkur* jørðini, burtur úr henni kemur breyð: og undir henni er vendur upp sum var tað eldur.

6 Hennara steinar *eru* plássið hjá saffirum: og hon hevur gulldust.

7 *Tað finst* ein rás sum eingin fuglur kennir, og sum eygað hjá gamminum ei hevur sæð:

8 Leyvunnar hvølpar hava ikki traðkað hana, ella hin grimma leyva ferðast um hana.

9 Hann setur fram sína hond á klettin; hann hvølvir fjøllunum eftir rötunum.

10 Hann sker út áir millum klettarnar; og hans eyga sær hvørt dýrabært ting.

11 Hann bindur flóðirnar frá at floyma yvir; og *tað ting*, sum er fjalt, førir hann fram í ljós.

12 Men hvar skal visdómur finnast? og hvar er plássið hjá skili?

13 Maður veit ikki prísing hará; eiheldur verður hann funnin í landi teirra livandi.

14 Dýpdin sigur, Hann er ikki í mær: og sjógvurin sigur, *Hann* er ikki hjá mær.

15 Hann kann ikki fáast fyri gull, eiheldur skal silvur vigast *fyr* prísing hará.

16 Hann kann ikki metast við gullið úr O'fir, við hin dýrabæra ónyks, ella saffirin.

17 Gullið og krystallið kunnu ikki javnast á við hann: og skiftingin um av honum *skal* ei vera *fyr* smúkkur av finum gulli.

18 Einkíð skal verða nevnt um korall, ella um perlur: tí prisurin á visdómi er yvir rubinar.

19 Tópazin úr E-thí-ó-pí-u skal

ikki javnast á við hann, eiheldur skal hann verða mettur við skirt gull.

20 Hvaðan kemur tá vísdomur? og hvar er plássíð hjá skili?

21 Við tað at hann er fjaldur fyri eygunum á øllum livandi, og hildin loyndur fyri fuglunum í luftini.

22 Oyðing og deyði siga, Vit hava hoyrt hansara giti við oyrum várum.

23 Guð skilur vegin harhjá, og hann veit plássíð harhjá.

24 Tí hann hyggur til jarðarinnar endar, og sær undir hin heila himin;

25 At gera vektina til vindarnar; og hann vigar vøtnini eftir máti.

26 Tá ið hann gjørdi løgskipan til regnið, og ein veg til torunnar snarljós:

27 Tá sá hann hann, og kunnjøgdi hann; hann tilreiddi hann, ja, og grundaði hann út.

28 Og við mann segði hann, Sí, Harrans ótti, tað er vísdomur; og at víkja frá illum er skil.

KAPITUL 29

JOB helt harafturat áfram við síni dømisøgu, og segði,

2 Á, at eg var sum í lidnum mánaðum, sum í døgnum tá ið Guð varðveitti meg;

3 Tá ið hansara kerti skein uppiá mínum høvdi, og tá ið við hansara ljósi eg gekk ígjøgnum myrkur;

4 Sum eg var í mínum ungdoms døgum, tá ið Guðs loyndarmál var uppiá mínum tabernakli;

5 Tá ið hin Almektigi enn var hjá mær, tá ið míni børn vóru um meg;

6 Tá ið eg tváaði míni fet við smøri, og kletturin helti mær út løkir av olju;

7 Tá ið eg fór út til portrið ígjøgnum staðin, tá ið eg reiddi mitt sæti á gøtuni!

8 Teir ungu menninir sóu meg, og fjaldu seg: og teir aldráðu reistu seg, og stóðu uppi.

9 Prinsarnir hildu sær aftur frá at tala, og lögdu sína hond á sín munn.

10 Tignarmenninir hildu friði sínum, og teirra tunga krøktist til góman á teirra munni.

11 Tá ið oyrað hoyrði meg, tá vælsignaði tað meg; og tá ið eygað sá meg, gav tað mær vitnisburð:

12 Tí at eg bjargaði tí fátæka sum rópti, og tí fadirleysa, og honum sum ongan hevði at hjálpa sær.

13 Signing hansara, sum var um at farast, kom yvir meg: og eg fekk einkjunnar hjarta at syngja av frøi.

14 Eg læt meg í rættvísi, og hon klæddi meg: mín dómur var eins og skikkja og eitt ennisprýði.

15 Eg var eygu hjá tí blinda, og føtur eg var hjá tí lamna.

16 Eg var ein faðir fyri teimum fátøku: og ta søk, sum eg ikki kendi, hana grundaði eg út.

17 Og eg breyt kinnabeinini hjá tí vonda, og sleit fongin úr hansara tonnum.

18 Tá segði eg, Eg skal doyggja í mínum reiðri, og eg skal fleirfalda mínar dagar sum sandin.

19 Mín rót var breidd út hjá vøtnunum, og døggin lá alla nátt á míni grein.

20 Mín dyrd var fersk í mær, og mín bogi varð endurnýggjaður í míni hond.

21 Menn læntu mær oyra, og bíðaðu, og hildu tøgn fyri mínum ráði.

22 Aftaná míni orð, talaðu teir ikki aftur; og mín tala dreyp yvir teir.

23 Og teir bíðaðu eftir mær sum eftir regninum; og teir lótu upp sín munn víða, sum eftir tí seinna regninum.

24 Um eg læði á teir, so trúðu teir tí ikki; og ljósið av míni ásjón teir ei kastaðu niður.

25 Eg valdi út teirra veg, og sat sum oddamaður, og búði sum ein kongur í herinum, sum ein ið uggar syrgjararnar.

KAPITUL 30

MEN nú, teir sum eru yngri enn eg, halda meg fyri gjøldur, hvørs fedrar eg vildi havt vanvirft at hava sett hjá hundum smáfæfyllis míns.

2 Ja, til hvat *kundi* styrkin av teirra hondum *gagnað* mær, í hvørjum^p gamal aldur var gingin undir?

3 Vegna trot og hungursneyð *vóru* teir einligir; og flýggjaðu inn í oyðuna sum fyrr í tíðini *var* óbygd og oyðin.

4 Sum skóru upp kattostar við runnarnar, og einiberjalyngrøtur til mat sin.

5 Teir vórðu ríknir út *manna* millum ífrá, (teir rópaðu eftir teimum sum *eftir* tjóvi;)

6 Til at dvøljast í skorunum av dølunum, í hellum av jørðini, og í klettunum.

7 Teir skrenjaðu millum runnarnar; undir notunum vórðu teir savnaðir saman.

8 Teir *vóru* børn hjá dárúm, ja, børn hjá niðarligum monnum: teir vóru syndarligari enn foldin.

9 Og nú eri eg teirra sangur, ja, eg eri teirra speiorð.

10 Teimum standst við meg, teir flýggja langt frá mær, og spara ikki at spýta í mitt andlit.

11 Av tí at hann hevur loyst mitt band, og nivt meg, hava teir eisini latið leyst boygslíð frammi fyri mær.

12 Við *mína* høgru *hond* risa unglíngarnir; teir trýsta burtur mínar føtur, og teir reisa upp ímóti mær vegirnar av síni oyðing.

13 Teir skemma mína rás,

teir fremja mín skaða, teir hava ongan hjálpara.

14 Teir komu *omanyvir* meg sum ein við bróting inn av *vøtnum*: í oyðingini rullaðu teir seg *yvir* meg.

15 Ræðslur eru vendar yvir meg: tær elta mína sál sum vindurin: og mín vælferð ferðast avstað sum eitt skýggj.

16 Og nú er mín sál helt út yvir meg; dagarnir av nívd hava tikið fatur í mær.

17 Míni bein verða gatað í mær í náttartíðini: og mínar sínar fáa onga hvíld.

18 Við tí miklu kraftini *av* *minum sjúkdómi* er mitt klandri broytt: tað bindur meg íkring sum kragin á mínum kyrtli.

19 Hann hevur kastað meg inn í mýruna, og eg eri vorðin eins og støv og óskur.

20 Eg rópi á teg, og tú hoyrirt meg ikki: eg standi upp, og tú gevurt *ikki* gætur eftir mær.

21 Tú ert vorðin grimmur fyri mær: við tíni sterku hond tú seturt teg ímóti mær.

22 Tú lyftirt meg upp til vindin; tú veldurt mær at ríða *uppiá honum*, og loysirt upp mitt evni.

23 Tí eg veit *at* tú vilt føra meg *til* deyða; og *til* tað húsið *sum* er útpeikað til øll livandi.

24 Kortini vil hann ikki rætta út *sína* hond til grøvina, tó *at* teir geyli í hans oyðing.

25 Græt eg ikki um hann ið var í trongd? *var ikki* mín sál syrgin um hin fátæka?

26 Tá ið eg væntaði eftir góðum, tá kom ilt *at* *mær*: og tá ið eg biðaði eftir ljósi, kom myrkur.

27 Mímir innvøllir kókaðu, og hvíldu ikki: dagarnir av nívd komu mær á mæti.

28 Eg fór syrgjandi uttan sólina: eg stóð upp, og eg rópaði í samkomuni.

29 Eg eri ein bróðir hjá drekum, og ein felagi hjá uglum.

30 Mín húð er svört á mær, og míni bein eru brend við hita.

31 Mín harpa er eisini broytt til venan; og mitt blástursljóðföri til röddina hjá teimum ið gráta.

KAPITUL 31

EG gjörði sáttmála við míni eygu; hví skuldi eg tá hugsað um eina moyggj?

2 Tí hvør skamtur Guðs er oman ífrá? og hvør arvur hins Almáttuga frá í hæddini?

3 Er ikki oyðing til hin vonða? og ein undarlig *revsing* til gerningsmenninar av misgerð?

4 Sær ikki hann mínar vegir, og telur øll míni fet?

5 Um eg havi gingið við fá-fongd, ella um mín fótur hefur kvikað *sær* til svik;

6 Tá lat meg vígast í javnari vágskál, at Guð má vita mitt falsloysi.

7 Um mitt fet hefur vent út av vegnum, og mitt hjarta gingið eftir eygum mínum, og um nakar blettur hefur krøkt *seg* til hendur mínar;

8 Tá lat meg sáa, og lat annan eta; ja, lat mitt avkom verða *rykt* upp við rôt.

9 Um mitt hjarta havi verið tølt av kvinnu, ella um eg havi ligið á lúr við hurðina hjá mínum næsta;

10 Tá lat mína konu mala hjá einum øðrum, og lat aðrar boyggja *seg* niður á hana.

11 Tí hetta er ótespiligt brotsverk; ja, tað er ein misgerð til at *revsast* av dómárunum.

12 Tí at tað er ein eldur sum upptærir til oyðing, og vildi *rykt* upp við rót allan mín gróður.

13 Um eg vanvirði søkina hjá mínum tænasustusveini ella hjá míni tænasumoyggj, tá ið tey trættu við meg;

14 Hvat skal eg tá gera tá ið Guð risur upp? og tá ið hann heimsókir, hvat skal eg svara honum?

15 Gjörði ikki hann, ið gjörði meg í móðurlívnum, *eisini* hann? og snikkaði ikki ein okkum í móðurlívnum?

16 Um eg havi afturhildið hini fátæku frá *veirra* trá, ella havi volt einkjunnar eygum at bila;

17 Ella havi etið mín bita sjálvur aleina, og hin fadirleysi ikki hefur etið harav;

18 (Tí frá mínum ungdómi varð hann aldur upp við mær, sum *hjá* einum fadir, og eg havi vegleitt henni frá móðurlívi móður mínar;)

19 Um eg havi sæð nakran farast vegna trot á klædnaði, ella nakran fátækan uttan dekking;

20 Um hansara lendar ikki hava signað meg, og um hann *ikki* varð vermdur við ullarskinninum av mínum seyði;

21 Um eg havi lyft upp mína hond ímóti tí fadirleysa, tá ið eg sá mína hjálp í portrinum;

22 Tá lat mín arm falla frá mínum akslablaði, og mín arm verða brotnan frá beininum.

23 Tí at oyðing frá Guði var ein ræðsla hjá mær, og vegna hans hásemi kundi eg ei halda út.

24 Um eg havi gjørt gull til mína vón, ella havi sagt til tað fina gullið, *Tú ert* mitt álit;

25 Um eg feгнаðist av tí at mitt ríkidómi var mikið, og av tí at mín hond hevði fingið nógv;

26 Um eg skoðaði sólina, tá ið hon skein; ella mánan spáka í bjartleika;

27 Og mitt hjarta hefur loyniliga verið lokkað, ella mín muður hefur kyst mína hond;

28 Tá hevði hetta eisini verið misgerð til at *revsast* av dóm-

aranum: tí at eg hevði havt avnoktað tann Guð *sum er* í erva.

29 Um eg fegnaðist við oyðing hansara sum hataði meg, ella lyfti upp meg sjálfvan tá ið ilt fann hann:

30 Ikki heldur havi eg loyvt mínum munni at synda, við at ynskja banning til hansara sál.

31 Um menninir av mínum tabernakli ei søgdu, Á, at vit høvdu av hansara kjøti! vit kunnu ikki nøktast.

32 Hin fremmandi helt ikki til í gøtuni: *men* eg opnaði mínar dyr fyri ferðamanninum.

33 Um eg dekkaði míni misbrot sum Adam, við at fjala mína misgerð í mínum barmi:

34 Ottaðist eg mikla mannfjöld, ella sló vanvirðingin av familjum meg við ræðslu, at eg helt tøgn, og fór ikki út um hurðina?

35 Á, at ein vildi hoyrt meg! sí, mín trá *er*, at hin Almektigi vildi svarað mær, og at mín móttandari hevði skrivað bók.

36 Vissuliga vildi eg tikið hana uppá mína óksl, og bundið hana *sum* eina krúnu til mín.

37 Eg vildi kunngjørt honum talið á mínum fetum; sum ein prinsur vildi eg farið nær honum.

38 Um mítt land rópi ímóti mær, ella at foyrurnar somuleiðis harav klagi;

39 Um eg havi etið tess ávøkstir uttan pening, ella havi volt ánarum tess at missa sitt lív:

40 Lat so tistlar vaksast ístaðin fyri hveiti, og illgresi ístaðin fyri bygg. Orð Jobs eru endað.

KAPITUL 32

SO hesir triggir menn góvust at svara Job, tí hann *var* rættvísur í sínum egnum.

2 Tá varð kynd vreiðin hjá E'li-hū Bā-rá-kél-s syni Bū-zit'-a, av ættarfólki Ráms: ímóti Job varð hansara vreiði kynd,

av tí at hann rættvísgjörði seg sjálfvan, heldur enn Guð.

3 Eisini ímóti sínum trimum vinum varð hansara vreiði kynd, av tí at teir einkið svar høvdu funnið, og *tó* høvdu fordømt Job.

4 Men E'li-hū hevði bíðað til Job hevði talað, tí at teir *vóru* eldri enn hann.

5 Tá ið E'li-hū sá at *har* var einkið svar í munnum hjá *hesum* trimum monnum, tá varð hansara vreiði kynd.

6 Og E'li-hū Bā-rá-kél-s sonur Bū-zit'-i tók til máls og segði, Eg *eri* ungur, og tit *eru* sera gamlir; hvørsvagna eg var ræddur, og tordi ei sýna tykkum mína meining.

7 Eg segði, Dagar skuldu talað, og fjöld av árum skuldi frálært visdóm.

8 Men *tað er* ein andi í manni: og íblástur hins Almektiga gevur teimum skil.

9 Miklir menn eru ikki *altíð* vísir: eiheldur skilja hinir aldráðu dóm.

10 Tí segði eg, Lurtið eftir mær; eisini eg vil sýna mína meining.

11 Sí, eg bíðaði eftir orðum tykkara; eg lænti oyra til tykkara grundir, meðan tit grundaðu út hvat *tit* áttu at siga.

12 Ja, eg gáaði at tykkum, og sí, *tað var* eingin av tykkum ið sannførdi Job, *ella* sum svaraði hans orðum:

13 At ikki tit skuldu siga, Vit hava funnið útav visdómi: Guð stoytir hann niður, ikki maður.

14 Men hann hevur ikki beint *sínum* orðum ímóti mær: eiheldur vil eg svara honum við tykkara talum.

15 Teir ógvaðust, teir svaraðu ikki meira: teir góvust at tala.

16 Tá ið eg hevði bíðað, (tí at teir talaðu ikki, men stóðu stillir, og svaraðu ikki meira;)

17 *Tá segði eg, Eg vil svara eisini mín part, eisini eg vil sýna mína meining.*

18 *Tí eg eri fullur av málevni, andin innan í mær tvingar meg.*

19 *Sí, mín kvíður er sum vin sum einkið útlát hefur; hann er um at bresta sum nýggir kíkar.*

20 *Eg vil tala, at eg má endurfrískast: eg vil lata upp mínar varrar og svara.*

21 *Latið meg ikki, eg biði tykkum, taka ímóti persóni nakars mans, eiheldur latið meg geva manni smikrandi titlar.*

22 *Tí at eg dugi ikki at geva smikrandi titlar; í so at gjørt, vildi mín skapari skjótt tikið meg burt.*

KAPITUL 33

HVØRSVEGNA, Job, eg biði teg, hoyr mínar talur, og lurta eftir øllum mínum orðum.

2 *Sí, nú havi eg latið upp mín munn, mín tunga hefur talað í mínum munni.*

3 *Míni orð skulu vera av reiðiligleikanum av mínum hjarta: og mínar varrar skulu mæla kunnleika klárliga.*

4 *Guðs Andi hefur gjørt meg, og andadráttur hins Almektiga hefur givið mær liv.*

5 *Um tú kanst svara mær, tá legg til rættis tíni orð frammi fyri mær, statt upp.*

6 *Sí, eg eri samsvarandi ynski tínum í Guðs stað: eisini eg eri myndaður burturúr leirinum.*

7 *Sí, mín ræðsla skal ei gera teg ræddan, eiheldur skal mín hond vera tung á tær.*

8 *Vissuliga hevurt tú talað í míni hoyrn, og eg havi hoyrt røddina av tínum orðum, sigandi,*

9 *Eg eri reinur uttan misbrot, eg eri sakleysur; eiheldur er misgerð í mær.*

10 *Sí, hann finnur tilevnr ímóti mær, hann roknað meg sum sín figginda,*

11 *Hann setur mínar føtur í stokkin, hann býtur merki við allar mínar gøtur.*

12 *Sí, í hesum ert tú ikki rættlátur: eg vil svara tær, at Guð er størri enn maður.*

13 *Hví stríðirst tú ímóti honum? tí hann gevur ikki roknskap um nøkur av sínum málum.*

14 *Tí Guð talar eina ferð, ja, tvær ferðir, tó varnast maður tað ei.*

15 *Í dreymi, í náttarsjón, tá ið djúpur svøvnur fellur á menn, í slumringum á seingini;*

16 *Tá opnar hann oyruni hjá monnum, og siglar inn teirra leiðbeining,*

17 *At hann má aftra mann frá hans ætlan, og fjala hugmóð fyri manni.*

18 *Hann heldur aftur hansara sál frá holuni, og hansara lívi frá at farast við svørðinum.*

19 *Hann verður eisini agaður við pínu á síni song, og fjøldin av hansara beinum við sterkari pínu:*

20 *So at hansara lívi stendst við breyð, og hansara sál við dámligan mat.*

21 *Hansara hold verður tært burtur, at tað ikki kann siggjast; og hansara bein, sum ikki sóust, stinga út.*

22 *Ja, hansara sál nærkast grøvini, og hansara lív týranunum.*

23 *Um tað veri ein sendiboði hjá honum, ein týðari, ein millum túsund, at sýna manni hansara reiðiligsemi:*

24 *Tá er hann náðisamur at honum, og sigur, Fria hann út frá at fara niður til holuna: eg havi funnið eitt loysigjald.*

25 *Tá skal hansara hold verða frískari enn hjá einum barni: hann skal venda aftur til sínar ungdóms dagar:*

26 *Hann skal biðja til Guðs, og hann vil vera góðvildarsamur*

at honum: og hann skal siggja hans andlit við fröi: tí hann vil rinda manni hansara rættvísi.

27 Hann litur at monnum, og *um onkur* sigi, Eg havi syndað, og spilt *tað sum* rætt *var*, og tað gagnaði mær ikki;

28 So vil hann bjarga hansara sál frá at fara inn í holuna, og hansara lív skal sjá ljósið.

29 Sí, øll hesi *ting* virkar Guð mangan hjá manni,

30 At føra tilbakar hansara sál frá holuni, at verða upplýsnaður við ljósi teirra livandi.

31 *Legg væl til* merkis, O Job, lýð á meg: halt tinum friði, og eg vil tala.

32 Um tú hevurt nakað at siga, *tá* svara mær: tala, tí eg trái at rættvísgera teg.

33 Um ikki, *tá* lýð á meg: halt tinum friði, og eg skal læra teg vísdóm.

KAPITUL 34

HARAFTURAT svaraði E'li-hú og segði,

2 Hoyrið míni orð, O tit vísu *menn*; og lænið mær oyra, tit ið hava kunnleika.

3 Tí at oyrað roynir orð, eins og muðurin bragðar mat.

4 Latum okkum kjósa fyri okkum dóm: latum okkum vita okkara millum hvat *er* gott.

5 Tí Job hevur sagt, Eg eri rættvísur: og Guð hevur tikið burtur mín dóm.

6 Skuldi eg logið ímóti rætti mínum? mitt sár *er* ólekiligt uttan misbrot.

7 Hvør maður *er* líka *sum* Job, *sum* drekkur upp háðan sum vatn?

8 Sum fer í samlag við misgerðarvirkararnar, og gongur við vondum monnum.

9 Tí hann hevur sagt, Tað gagnar manni einkið, at hann skuldi fragdað sær hjá Guði.

10 Lýðið tí á meg, tit skila-

menn: fjart veri tað frá Guði, *at hann skuldi gjørt* vondsku; og frá tí Almektiga, *at hann skuldi framt* misgerð.

11 Tí at verkið hjá manni skal hann rinda honum, og volda hvørjum manni at finna samsvarandi vegum *sínum*.

12 Ja, vissuliga vil Guð ei gera vondliga, eiheldur vil hin Almektigi spilla dóm.

13 Hvør hevur givið honum álegging yvir jørðini? ella hvør hevur skipað allan heimin?

14 Um hann seti sitt hjarta á mann, *um* hann savni at sær sín anda og sín andadrátt;

15 Skal alt kjøt saman farast, og maður skal venda aftur til støv.

16 Um nú tú *hevurt* skil, *tá* hoyr hetta: lurta eftir røddini á mínum orðum.

17 Skal sjálvt hann, ið hatar rætt, stjórna? og vilt tú fordøma hann ið mest rættlátur er?

18 *Er tað hósakiligt* at siga við kong, *Tú ert* vondur? og við prinsar, *Tit eru* ógudiligit?

19 *Hvør mikið minni* við hann ið ikki góðtekur persónar prinssa, ella metur hin ríka meir enn hin fátæka? tí at teir *eru* allir verkið av hansara hondum.

20 Í einum eygnabragði skulu teir doyggja, og fólkíð skal verða trongt á midnátt, og ganga undir: og hinir mektigu skulu takast burt uttan hond.

21 Tí hans eygu *líta* at vegum mans, og hann sær allar hansara gongdir.

22 *Tað fínt* einkið myrkur, ella deyðsskuggi, har misgerðarvirkararnir mega fjala seg.

23 Tí hann vil ikki leggja á mann meir *enn rætt*; at hann skuldi farið inn í dóm við Guð.

24 Hann skal bróta í stykkir mektigar menn uttan tal, og seta aðrar í teirra stað.

25 Tí kennir hann teirra verk,

JOB 35—36 *Samanburður eigur ekki at verða gjörður við Guð*

og hann hvölvir *teimum* um náttina, so at teir verða oyðdir.

26 Hann berjir teir sum vondar menn í opnu eygsjón annara;

27 Tí at teir vendu tilbakar frá honum, og vildu ekki hugleiða nakrar av hansara vegum:

28 So at teir volda rópi hins fátæka at koma til hansara, og hann hoyrir róp teirra nívdú.

29 Tá ið hann gevur kvirru, hvør kann tá gera trongd? og tá ið hann fjalir *sitt* andlit, hvør kann tá skoða hann? hvørt *tað verði gjørt* ímóti eini tjóð, ella ímóti einum manni einans:

30 At hyklarín ríki ei, at ikki fólkið snerrist.

31 Víst er tað hóskiligt at verða sagt við Guð, Eg havi borið *tyktan*, eg vil ikki *volda* meinboga *meira*:

32 *Tað, sum* eg ei siggi, *tað* læri tú meg: um eg havi gjørt misgerð, so vil eg ei gera *meira*.

33 *Skuldi tað verid* samsvarandi huga tinum? hann vil endurgjalda tað, hvørt tú sýti, ella hvørt tú velji; og ikki eg: tala tí tað *sum* tú veitst.

34 Lat skilamenn siga mær, og lat ein vismann lýða á meg.

35 Job hevur talað uttan kunnleika, og hans orð *vóru* uttan vísdóm.

36 Trá mín er, at Job má roynast *fram* at endanum, orsakað av *hansara* svarum fyri vondar menn.

37 Tí hann leggur uppreist afturat síni synd, hann klappar *sínar hendur* okkara millum, og fleirfaldar síni orð ímóti Guði.

KAPITUL 35

Ē'·LĪ·HŪ talaði harafturat, og segði,

2 Heldurt tú hetta vera rætt, at tú segðirt, Mín rættvísi er meiri enn Guðs?

3 Tí at tú segðirt, Hvør fyr-

munur vil tað vera hjá tær? og, Hvat gagn skal eg fáa, *um eg verði reinsaður* frá míni synd?

4 Eg vil svara tær, og tinum felagum við tær.

5 Hygg *upp* at himnunum, og siggi; og sjá skýggini *sum* eru hægri enn tú.

6 Um tú syndart, hvat gert tú *tá* ímóti honum? ella *um* tinar misgerðir margfaldist, hvat gert tú *tá* honum?

7 Um tú veri *teg* rættvísur, hvat gevurt tú honum? ella hvat tekur hann ímóti av tíni hond?

8 Tín vondska *kann* *skaða* ein mann sum tú *ert*; og tín rættvísi *kann* *gagna* manssyninum.

9 Vegna fjøldina av kúganum, fáa teir *hinar kúgaðu* at rópa: teir rópa út orsakað av armi hinna mektigu.

10 Men eingin sigur, Hvar er Guð mín skapari, sum gevur sangir um náttina;

11 Sum lærir okkum *meira* enn jarðarinnar djór; og ger okkum vísari enn fuglar himins?

12 Har rópa teir, men eingin gevur svar, vegna hugmóðina hjá óndum monnum.

13 Vissuliga vil Guð ikki hoyra fáfongd, eiheldur vil hin Almektigi geva *sær* far um tað.

14 Hóast tú sigurt at tú skalt ei sjá hann, *tó* er dómur frammi fyri honum; tí troysti tú á hann.

15 Men nú, av tí at *tað* ikki er *soleiðis*, hevur hann heimsøkt í síni øði; tó kennir hann *tað* ikki í miklum uttarligleika:

16 Tí opnar Job sin munn til einkiðs; hann margfaldar orð uttan kunnleika.

KAPITUL 36

Ē'·LĪ·HŪ helt eisini áfram, og segði,

2 Tól meg eitt sindur, og eg vil sýna tær at *eg eigi* enn at tala Guðs vegna.

3 Eg vil heinta mín kunnleika fjarvegis frá, og vil tilskriva rættvísi til Skapara mín.

4 Tí sanniliga skulu mín orð ekki vera fólksk: hann, sum er fullkomin í kunnleika, er hjá tær.

5 Sí, Guð er mektigur, og vanvirðir ekki nakran: hann er mektigur í styrki og visdómi.

6 Hann varðveitir ekki lív hins vonda: men gevur teimum fátæku sín rætt.

7 Hann dregur ekki aftur síni eygu frá tí rættvísa: men hjá kongum hyggja tey á hásetið; ja, hann grundfestir teir um ævir, og teir verða upphevaðir.

8 Og um teir verði bundnir í fjøtrum, og verði hildnir í nívdarbondum;

9 Tá sýnir hann teimum teirra verk, og teirra misbrot ið teir hava gingið framum.

10 Hann opnar eisini teirra oyra fyri aga, og býður at teir vendi aftur frá misgerð.

11 Um teir hann akti og tæni, skulu teir brúka sínar dagar í framgongd, og síni ár í njótingum.

12 Men um teir akti ei, skulu teir tynast við svørðinum, og teir skulu doyggja uttan kunnleika.

13 Men hyklararnir í hjarta hópa upp vreiði: teir rópa ekki tá ið hann bindur teir.

14 Teir doyggja í ungdómi, og teirra lív er millum hinar óreinu.

15 Hann bjargar tí fátæka í hansara nívd, og letur upp teirra oyru í kúgan.

16 Enntá soleiðis vildi hann havt flutt teg burturur trongstøðuni inn í eitt breitt pláss, har eingin trongsemi er; og tað, sum hevði verðið sett á títt borð, hevði verið fult í fiti.

17 Men tú hevurt uppfylt dóm hins vonda: dómur og rættlæti taka fatur í tær.

18 Av tí at vreiði finst, ver tí

varin, at ikki hann taki teg burt við sínum smekki: tá kann mikið loysigjald ikki útfria teg.

19 Vil hann virða tínar ríkdómar? nei, ikki gull, ella allar krefturnar av styrki.

20 Tráa ikki náttina, tá ið fólk verða skorin av í sínum pláss.

21 Ansa eftir, gev ikki gætur eftir misgerð: tí hetta hevurt tú valt, heldur enn nívd.

22 Sí, Guð upphevar við síni kraft: hvør frálærir eins og hann?

23 Hvør hevur álagt honum hansara veg? ella hvør kann siga, Tú hevurt virkað misgerð?

24 Minst til at tú geri stórt hansara verk, sum menn skoða.

25 Hvør maður kann sjá tað; maður kann eygleiða tað fjarvegis frá.

26 Sí, Guð er mikil, og vit kenna hann ikki, eiheldur kann talið av árum hansara grundast út.

27 Tí hann ger droparnar av vatni smáar: teir hella niður regn samsvarandi guvuni av tí:

28 Sum skýggini drúpa og dropadriva á mann ríkiliga.

29 Eisini, kann nakar fata skýggjanna spreidningar, ella gangin av tabernakli hans?

30 Sí, hann spreiddir sítt ljós omanyvir tað, og dekkar botnin á sjónum.

31 Tí við teimum hann dómir fólk; hann gevur mat í yvirflóð.

32 Við skýggjum hann dekkar ljósið; og býður tí ikki at skina, við skýnum sum kemur imilli.

33 Gangurin harav sýnir viðvíkjandi tí, eisini fenaðurin viðvíkjandi guvuni.

KAPITUL 37

FYRI hesum eisini mitt hjarta skelvur, og flytist úr sínum pláss.

2 Høyrið gáislígani gangin av rödd hansara; og ljóðið *sum* gongur út úr hansara munni.

3 Hann beinir tí undir heila himni, og sitt snarljós at jarðarinnar endum.

4 Eftir tað gellir rödd: hann torar við röddini av síni avbærni; og hann vil ikki steðga teimum, tá ið hansara rödd hoyrist.

5 Guð torar undranarverdígani við síni rödd; mikil ting hann ger, sum vit ikki kunnu fata.

6 Tí hann sigur til kavan, Ver tú á jørðini; somuleiðis til smáa regnið, og til mikla regnið av hansara styrki.

7 Hann innsiglar hendi hvørs mans; at allir menn mega kenna hans verk.

8 Tá fara *villdjörini* inn í hellir, og verða verandi í sínum plássum.

9 Úr sunnan kemur meldurvindurin; og kuldi úr norðan.

10 Við Guðs andadrátti verður frost givið: og breiddin á vøtnunum verður trongd um.

11 Eisini við at vatna, møðir hann tjúkka skýggið: hann spjaðir sitt bjarta skýggj:

12 Og tað verður vent runt íkring við hansara ráðum: at tey mega gera hvatsumhelst ið hann býður teimum uppiá ásjónini á verðdini á jørðini.

13 Hann elvir tí at koma, hvørt til rættleiðingar, ella til lands síns, ella til miskunnar.

14 Lýð á hetta, O Job: statt stillur, og umhugsa Guðs undurfullu verk.

15 Veitst tú nær Guð raðsetti tey, og fekk ljósið av sínum skýggi at skína?

16 Skilurt tú skýggjanna javnvágir, hini undurfullu verk hans sum er fullkomin í kunnleika?

17 Hvussu tini klæðir *eru* heit, tá ið hann jørðina kyrrir við *sunnanvindinum*?

18 Hevurt tú við honum breitt út loftið, *sum er* sterkt, og sum eitt brætt skoðiglar?

19 Lær okkum hvat vit skulu siga við hann; *tí* vit kunnu ikki skipa *okkara talu*, orsakað av dimmleika.

20 Skal tað verða sagt honum at eg tali? um maður tali, *so* skal hann vissuliga verða svølgdur upp.

21 Og nú siggja *menn* ikki bjarta ljósið sum í skýggjunum *er*: men vindurin ferðast, og reinsar tey.

22 Vakurt veður kemur úr norðan: hjá Guði *er* ræðulig hátign.

23 *Viðvíkjandi* tí Almáttuga, *so* kunnu vit ikki finna útav honum: *hann er* avbærur í mátti, og í dómi, og í ríkiligum av rættlæti: hann vil ikki niva.

24 Tí óttast menn hann: hann metir ikki nakrar *sum eru* hjartavisir.

KAPITUL 38

TÁ svaraði HARRIN Job úr meldurvindinum, og segði,

2 Hvør *er* hesin sum myrkir ráð við orðum uttan kunnleika?

3 Gyrð *teg* nú um tinar lendar sum maður; tí eg vil krevja av tær, og svara tú mær.

4 Hvar vart tú tá ið eg legði jarðarinnar grundvøllir? kunnger, um tú hevurt skil.

5 Hvør hevur lagt mátini hará, um tú veitst? ella hvør hevur spent *mátisnórin* á hana?

6 Uppá hvar eru hennara grundvøllir festir? ella hvør legði hennara hornastein;

7 Tá ið morgunstjørnurnar sungu saman, og allir Guðs synir róptu av frøi?

8 Ella *hvør* lokaði inni sjögvin við hurðum, tá ið hann breyt fram, *sum um* hann hevði runnið út úr móðurlívinum?

9 Tá ið eg gjörði skýggið til hansara klæði, og tjúkt myrkur sum sveipingarband til hansara, 10 Og breyt honum upp mitt avrádda pláss, og setti lokur og hurðar,

11 Og segði, Higartil skalt tú koma, men ikki longur: og her skulu tínar stoltu aldur steðgast?

12 Hevurt tú boðið morgni-num síðan dagar tínar; og fingið dagglæmuna at kenna sitt pláss;

13 At hon mátti taka fatur í jarðarinnar endum, at hinir vondu máttu rýstast úr henni?

14 Hon verður broytt sum leir fyri innsiglinum; og teir standa sum eitt klæði.

15 Og frá teimum vondu verður teirra ljós hildið aftur, og høgi armurin skal verða brotin.

16 Hevurt tú farið inn í havsins lindir? ella hevurt tú gingið í kanning dýparinnar?

17 Hava deyðans portur verðið upplatin tær? ella hevurt tú sæð deyðsskuggans hurðar?

18 Hevurt tú fatað jarðarinnar breidd? kunnger, um tú veitst tað alt *samalt*.

19 Hvar er vegurin har ljós býr? og hvat myrkri viðvíkur, hvar er pláss tess,

20 At tú skuldirt tikið tað til mark tess, og at tú skuldirt vitað gøturnar til hús tess?

21 Veitst tú tað, av tí at tú tá vart føddur? ella av tí at talið á tínum døgum er stórt?

22 Hevurt tú farið inn í skattirnar av kavanum? ella hevurt tú sæð skattirnar av heglinum,

23 Sum eg havi lagt burturav ímót tíðini av trongd, ímót degnum av bardaga og kríggi?

24 Við hvønn veg verður ljósið deilt, sum spjaðir eystanvindin yvir jørðina?

25 Hvør hevur deilt vatnleið til yvurfloyming vatna, ella veg til snarljósið av toru;

26 At elva tí at regna á jørðina, har eingin maður er; á oyðuna, hvári eingin maður er;

27 At nøkta tað reynsama og oydna lendið; og at fáa blómuna hjá tí bleytu urtini at spretta fram?

28 Hevur regnið faðir? ella hvør hevur gitið dægdroparnar?

29 Úr hvørs móðurlívi kom ísurin? og rímfrostiga frost himins, hvør hevur alið tað?

30 Vøtnini eru fjald sum við steini, og ásjónin á djúpinum er fryst.

31 Kanst tú binda søtu ávirkanir Pléi-á-dés-ar, ella loysa Ó-rí-ön-s bond?

32 Kanst tú føra fram Mázz'-á-røth í tíð hans? ella kanst tú leiða Arc'-tú-rus við hansara sonum?

33 Kennir tú regluskipanir himins? kanst tú seta tess harra-dømi á jørðini?

34 Kanst tú hevja upp tína rødd til skýggini, at ovurnøgð av vøtnum mega hylja teg?

35 Kanst tú senda snarljóš, at tey mega fara, og siga við teg, Her eru vit?

36 Hvør hevur koyrt vísdóm í innvortis partarnar? ella hvør hevur givið hjartanum skil?

37 Hvør kann telja skýggini í vísdómi? ella hvør kann helma kíkum himins,

38 Tá ið dustið gerst harðleiki, og bøkklarnir krøkjast fast saman?

39 Vilt tú veiða bráðina til leyvuna? ella metta matarlystin hjá ungu leyvunum,

40 Tá ið tær slanga sær í sínum hellum, og steðga í skýlinum til at liggja á lúri?

41 Hvør útvegar ravninum hansara mat? tá ið ungarir hjá honum rópa á Guð, og teir reika vegna trot á mati.

KAPITUL 39

VEITST tú tíðina tá ið klettans villgeitir bera fram? *ella* kanst tú merkja *tær* nær hindirnar kálva?

2 Kanst tú telja upp mánaðirnar *sum* *tær* uppfylla? *ella* veitst tú tíðina tá ið *tær* bera fram?

3 *Tær* boyggja seg, *tær* bera fram sínar ungar, *tær* kasta út sínar sorgir.

4 Teirra ungar trívast væl, teir vaksa upp við korni; teir fara fram, og venda ikki aftur til teirra.

5 Hvør hefur sent út villasanan frian? *ella* hvør hefur loyst bondini hjá villasnanum?

6 *Til* hvørs hús eg havi gjørt oyðuna, og tað ófrukt bæra landið *til* hansara bústaðir.

7 Hann háðar staðarins fjöld, eiheldur gevur hann gætur eftir rakstrarmansins geylan.

8 Fjallanna umráði *er* hansara beiti, og hann sóknast eftir hverjum grønum tingi.

9 Man einhyrningurin vera villigur at tæna *tær*, *ella* verða við tína krubbu?

10 Kanst tú binda einhyrningin við hansara bandi í foyruni? *ella* man hann harva dalarnar eftir *tær*?

11 Manst tú líta á hann, av tí at hansara styrki *er* mikil? *ella* manst tú eftirlata honum strev títt?

12 Manst tú trúgva honum, at hann vil føra heim sáð títt, og savna *tað inn* í løðu tína?

13 *Gavst* tú páfuglunum frálíku veingirnar? *ella* strutsinum veingir og fjaðrar?

14 Sum eftirletur síni egg í jørðini, og vermir tey í støvi,

15 Og gloymir at fóturin kann knúsa tey, *ella* at tað villa djórið kann bróta tey.

16 Hann *er* herdur ímóti

ungum sínum, sum um *teir* ikki *vóru* hansara: hansara strev *er* til einkiðs uttan ótta;

17 Tí at Guð hefur rænt hann fyri vísdóm, eiheldur hefur hann tillutað honum skil.

18 Ta tíð hann lyftir seg upp til hæddar, háðar hann hestin og hansara reiðmann.

19 Hevurt tú givið hestinum styrki? hevurt tú klætt hansara háls við toru?

20 Kanst tú gera hann ræddan eins og grashoppu? dýrdin av hansara nasagluggum *er* ræðulig.

21 Hann grópar í dalinum, og fegnast í *síni* styrki: hann fer áfram at mæta vápnaðu monnunum.

22 Hann háðar eftir ótta, og *er* ikki ræðslusligin; eiheldur vendir hann aftur frá svørðinum.

23 Ørvahúsin skramblar ímóti honum, tað glampanði spjótíð og skjöldurin.

24 Hann svølgir lendið við grimd og øði: eiheldur trýr hann at *tað* *er* ljóðið av lúðrinum.

25 Hann sigur millum lúðrarnar, Há, há; og hann luktar bardagan *fjarvegis* frá, høvuðsmannanna toru, og geylanina.

26 Flýgur heykurin við tinum vísdómi, og spennir sínar veingir ímóti suðri?

27 Hevjar ørnin *seg* upp fyri boði tinum, og ger sitt reiður á hæddini?

28 Hon býr og steðgar á klettinum, uppiá klettans hamri, og tí sterka plássinum.

29 Haðani søkir hon bráðina, og hennar eygu skoða langt burturifrá.

30 Hennar ungar eisini súgva upp blóð: og har hinir vignu *eru*, har *er* hon.

KAPITUL 40

HARTIL svaraði HARRIN Job, og segði,

2 Skal hann, ið stríðir við hin Almektiga, leiðbeina *honum*? hann, sum átar Guð, lat hann svara tí.

3 ¶ Tá svaraði Job HARRANUM, og segði,

4 Sí, eg eri syndarligur; hvat skal eg svara tær? eg vil leggja mína hond á mín munn.

5 Eina ferð havi eg talað; men eg vil ikki svara: ja, tvær ferðir; men eg vil ikki fara longur fram.

6 ¶ Tá svaraði HARRIN Job úr meldurvindinum, og segði,

7 Gyrð *teg* um tinar lendar nú sum maður: eg vil krevja av tær, og kunnger tú mær.

8 Vilt tú eisini ógilda mín dóm? vilt tú dómfella meg, at tú mást verða rættvisur?

9 Hevurt tú arm eins og Guð? ella kanst tú torna við rødd eins og hann?

10 Prýð *teg* nú við hátign og avbærni; og skryð *teg* við dýrd og vakurleika.

11 Kasta útum øðina av tíni vreiði; og skoða hvønn tann *ið* er stoltur, og lækka hann.

12 Hygg á hvønn tann *sum* er stoltur, og før hann lágt; og traðka niður hinar vondu í teirra pláss.

13 Fjal teir í stóvinum til-saman; og bint teirra andlit í loyndum.

14 Tá vil eg eisini játta tær, at tín egna høgra hond kann frelsa *teg*.

15 ¶ Skoða nú bē-hē'-mōth, sum eg gjordi við tær; hann etur gras sum ein oksi.

16 Sí nú, hansara styrki *er* í hansara lendum, og hansara kraft *er* í nalvanum av hansara búki.

17 Hann flytur sín hala sum eitt sedrstræ: sinarnar av hansara steinum eru ballaðar saman.

18 Hansara bein *eru* eins og sterk stykkir av messing; hansara bein *eru* eins og jarnstengur.

19 Hann *er* hin fremsti av Guðs vegum: hann, ið gjordi hann, kann fáa sitt svørð at nærkast *honum*.

20 Víst bera fjøllini honum fram føði, har øll markarinnar villdjór spæla.

21 Hann liggur undir skuggutu trøunum, í skýlinum av sevinum, og fenunum.

22 Skuggutu trøini hylja hann við sinum skugga; áarløksins pilatrø umringa hann umkring.

23 Sí, hann drekkur upp eina á, og skundar sær ikki: hann lítur á at hann kann hála upp Jordan í sín munn.

24 Hann tekur hana við sinum eygum: *hansara* nøs gatar ígjøgnum snerrur.

KAPITUL 41

KANST tú hála út liv'-já-thán við húki? ella hansara tungu við bandi *sum* tú sígurt niður?

2 Kanst tú koyra húk í hansara nøs? ella bora hansara kjálka ígjøgnum við torn?

3 Vil hann gera tær mangar umbøningar? vil hann tala við *teg* mjúk orð?

4 Vil hann gera sáttmála við *teg*? vilt tú taka hann til tænara um ævir?

5 Vilt tú spæla við hann sum við fugl? ella vilt tú binda hann fyri tinar moyggjar?

6 Skulu lagsbrøðurnir gera veitsluborðhald úr honum? skulu teir luta hann millum handilsmenninar?

7 Kanst tú fylla hansara húð við pikajørnum? ella hansara høvd við fiskaspjótum?

8 Legg tína hond á hann, minst til bardagan, ger ikki meira.

9 Sí, vónin um hann *er* til fánytis: skal ikki *ein* verða kastaður niður, sjálvt við sjónina av honum?

10 Eingin er so ógiligur, ið tori ruska hann upp: hvør er tá førur fyri at standa frammi fyri mær?

11 Hvør hevur verið undan mær, at eg skuldi endurgoldið honum? *hvatsumhelst ið er undir heila himni er mitt.*

12 Eg vil ikki loyna hansara partar, ella hansara mátt, ella hansara tekkiliga lutfall.

13 Hvør kann avhyla ásjónina á hansara klæði? *ella hvør kann koma til hansara við sinum tvífalda boysgli?*

14 Hvør kann opna hurðarnar av hans andliti? hansara tenn eru ræðuligar runt umkring.

15 *Hansara skøl eru hansara stoltleiki, lokaði aftur tilsaman, sum við tøttum innsigli.*

16 Eitt er so nær móti øðrum, at eingin luft kann koma imillum tey.

17 Tey eru skoytt hvørt til annað, tey hefta saman, at tey ikki kunnu sundrast.

18 Við hansara nýsingar skínur eitt ljós, og hans eygu eru sum eygnalokur morgunsins.

19 Út úr hans munni fara brennandi lampur, og neistar av eldi stökka út.

20 Út úr hans nasarholum gongur roykur, sum úr einum kókipotti ella stórketli.

21 Hans andadráttur kyndir kol, og ein flamma gongur út úr hans munni.

22 Í hansara nakka verður verandi styrki, og sorg vendist til frøi frammi fyri honum.

23 Flogurnar av hansara kjøti eru skoyttar saman: tær eru fastar í sær; tær kunnu ikki flytast.

24 Hans hjarta er so fast sum ein steinur; ja, so hart sum eitt stykki av tí niðara *kvarnarsteininum.*

25 Tá ið hann reisir seg upp, eru hinir mektigu ræddir: orsak- að av brótingum skirga teir seg.

26 Svørð hansara, sum leggur eftir honum, kann ikki halda: spjótið, pilurin, ella bróstbrynjan.

27 Hann metir jarn sum strá, og messing sum rotnan við.

28 Ørvin kann ikki fáa hann at flýggja: sleingjusteinar verða skiftir hjá honum til hálm.

29 Pílar verða roknaðir sum hálmur: hann flennir eftir rystingini av einum spjóti.

30 Hvassir steinar eru undir honum: hann spreiddir hvassar, spískaðar lutir á mórana.

31 Hann fær djúpið at sjóða sum ein pott: hann ger sjógvin sum ein pott av salvu.

32 Hann fær eina rás at skína aftaná sær; *ein vildi hildið djúpið vera gráharut.*

33 Á fold finst ikki hansara líka, sum er gjørdur uttan ótta.

34 Hann skoðar øll høg ting: hann er ein kongur yvir øllum hugmóðarbørnum.

KAPITUL 42

TÁ svaraði Job HARRANUM, og segði,

2 Eg veit at tú kanst gera eitt og hvørt, og at eingin hugsan kann haldast aftur frá tær.

3 Hvør er hann ið fjalar ráð uttan kunnleika? tí havi eg mælt tað eg ikki skilti; ting ov undurfull hjá mær, sum eg ikki vitsti.

4 Hoyr, eg bøni teg, og eg vil tala: eg vil krevja av tær, og kunnger tú mær.

5 Eg havi hoyrt um teg við høyrnini av oyranum: men nú sær mitt eyga teg.

6 Hvørsvegna mær stendst við meg *sjálvan*, og vendi um í dusti og øskum.

7 ¶ Og tað varð so, at eftir at HARRIN hevði talað hesi orðini við Job, segði HARRIN til E'li-pház Tê-mán-it'-a, Mín vreiði er kynd ímóti tær, og ímóti báðum tinum vinum: tí at tí hava ikki

talað um meg *tað sum er rætt*, so sum mín tænarí Job *hevur*.

8 Takið tí at tykkum nú sjeý ungtarvar og sjeý veðrar, og farið til mín tænarí Job, og ofrið upp fyrri tykkum brenni-offur; og mín tænarí Job skal biðja fyrri tykkum: tí honum vil eg taka ímóti: at ikki eg fari við tykkum *eftir tykkara* dárskapi, í at tit ikki hava talað um meg *tað sum er rætt*, so sum mín tænarí Job.

9 So *E·li-pház Tê-mán-it·i* og *Bildad Sjú-hit·i* og *Zó·phár Ná-ám-á-thít·i* fóru, og gjørdu samsvarandi sum HARRIN beyð teimum: eisini tók HARRIN ímóti Job.

10 Og HARRIN vendi fanga-skapi Jobs, tá ið hann bað fyrri sínum vinum: eisini gav HARRIN Jobi tvær ferðir so nógv sum hann hevði áður.

11 Tá komu at honum allir brøður hansara, og allar systrar hansara, og øll tey sum høvdu verið av hansara kennskapi áður, og ótu breyð við honum í húsi

hansara: og tey harmaðu hann, og uggaðu hann yvir alt tað illa sum HARRIN hevði ført á hann: hvør maður eisini gav honum peningastykki, og hvør einstakur gulloyrnaring.

12 So HARRIN vælsignaði seinna enda Jobs meir enn hansara byrjan: tí hann hevði fjúrtan túsund seyðir, og seks túsund kamelar, og túsund ok av oksum, og túsund ønur.

13 Hann hevði eisini sjeý synir og triggjar døtur.

14 Og hann kallaði navnið hjá hini fyrstu, *Jê-mí-má*; og navnið hjá hini aðru, *Kê-zí-á*; og navnið hjá hini triðju, *Kê-en-háp-pûch*.

15 Og í øllum landinum funnst onggar kvinnur so vakrar sum døtur Jobs: og teirra faðir gav teimum arv millum brøður teirra.

16 Eftir hetta livdi Job eitt hundrað og fjórta ár, og sá synir sínar, og sonasynir sínar, *heilár* fyra ættarliðir.

17 So Job doyði, gamal og mettur av døgum.

PSÁLMABÓKIN.

PSÁLMUR I

SIGNAÐUR *er* tann maður sum ikki gongur í ráði teirra ógudiligu, ella stendur á syndara vegi, ella situr í sæti teirra háðiligu.

2 Men hansara fragd *er* í lóg HARRANS; og í hansara lóg hann grundar dag og nátt.

3 Og hann skal vera sum eitt træ, plantað við løkarnar av vatni, sum ber fram sína frukt til sína tíð; hansara leyv skal eisini ikki fólna; og hvatsum-helst hann ger skal *fáa* frama.

4 Hinir ógudiligu *eru* ikki so: men *eru* sum dumban ið vindurin rekur burt.

5 Tí skulu teir ógudiligu ikki standast í dóminum, ella syndarar í samkomu teirra rættvísu.

6 Tí at HARRIN kennir veg teirra rættvísu: men vegur hinna ógudiligu skal týnast.

PSÁLMUR 2

HVÍ leika teir heidnu í, og fólkið ímyndar fáfongdan lut?

2 Jarðarinnar kongar stilla seg, og stjórnararnir halda ráðlegging

PSÁLMAR 3, 4

saman, ímóti HARRANUM, og ímóti hansara salvaða, *sigandi*,

3 Latum okkum slíta teirra bond sundur, og kasta burt teirra reip frá okkum.

4 Hann, ið situr í himnunum, skal læa: Harrin skal halda teir fyrri gjøldur.

5 Tá skal hann tala við teir í síni vreiði, og plága teir í síni sváru misnøgd.

6 Tó havi eg sett mín kong á mín heilaga heygg Zions.

7 Eg vil kunngera avráðingina: HARRIN hevur sagt við meg, Tú ert Sonur mín; henda dag havi eg gitíð teg.

8 Umbið av mær, og eg skal geva *tær* hinar heidnu *tú* arv tín, og ytstu partar av jørðini *tú* ogn tína.

9 Tú skalt bróta teir við jarnstavi; tú skalt smekka teir í stykkir eins og pottamakarakar.

10 Verið tí nú vísir, O tit kongar: verið ið leiðbeindir, tit jarðarinnar dómarar.

11 Tænið HARRANUM við ótta, og fegnt við bivan.

12 Kyssið Sonin, at ikki hann verið firtin, og tit farist *av* vegnum, tá ið hansara vreiði verður kynd bert eitt sindur. Signaðir *eru* allir teir ið seta sítt álit á hann.

PSÁLMUR 3

Ein Psálmur av Dávidi, tá ið hann flýddi frá Ab-sá-lóm-i, syni sínum.

HARRI, hvør eru teir øktir sum órógva meg! mangir *eru* teir sum risa upp ímóti mær.

2 Mangir *tað veri seg* ið siga um mína sál, *Tað er* eingin hjálp hjá honum í Guði. Sē-láh.

3 Men tú, O HARRI, ert ein skjøldur hjá mær; mín dýrd, og lyftarin upp av mínum høvdi.

4 Eg rópti á HARRAN við

Tryggleikin av verju Guðs

míni rødd, og hann hoyrði meg úr sínum heilaga hóli. Sē-láh.

5 Eg legði meg niður og svav; eg vaknaði; tí HARRIN helt mær uppi.

6 Eg vil ikki vera bangin fyrri tiggju túsundum av fólki, sum hava sett *seg* ímóti mær runt um.

7 Reis *teg*, O HARRI; frels meg, O Guð mín: tí at tú hevurt sliðið allar mínar figgindar á kinnabeinið; tú hevurt brotið tenninar á teimum ógudiligu.

8 Frelsa *tílhoyrir* HARRANUM: tín signing *er* uppiá tínum fólki. Sē-láh.

PSÁLMUR 4

Til hægsta Tónleikara á Nē-gi-nóth, Ein Psálmur av Dávidi.

HOYR meg tá ið eg kalli, O Guð rættvisi mínar: tú hevurt stóræð um meg *tá ið eg var* í neyð; miskunna mær, og hoyr mína bøn.

2 O tit mannasynir, hvussu leingi *vilja tit snúgva* mína dýrd til skomm? *hvussu leingi vilja tit elska fáfongd, og sækja* eftir ósannindi? Sē-láh.

3 Men vitið at HARRIN hevur sett fyrri seg hann, sum er gudiligur, til sín sjálvs: HARRIN vil hoyra tá ið eg kalli á hann.

4 Standið í ærufrykt, og syndið ikki: samtalið við tykkara egna hjarta á tykkara song, og verið stillir. Sē-láh.

5 Ofrið rættvissláturofrini, og setið tykkar álit á HARRAN.

6 *Tað veri seg* mangir ið siga, Hvør vil sýna okkum *nakað gott*? HARRI, lyft tú upp ljósið av tíni ásjón yvir okkum.

7 Tú hevurt lagt gleði í mitt hjarta, meir enn í tíðini *sum* teirra korn og teirra vin tók til.

8 Eg vil bæði leggja meg niður í friði, og sova: tí at tú, HARRI, bara fært meg *at* búgva í tryggleika.

PSÁLMUR 5

Til hægsta Tónleikara uppá
Nē-hil'-óth, Ein Psálmur av Dávídi.

LÆN oyra til míni orð, O HARRI, umhugsa mína grundan.

2 Lýð á røddina á mínum rópi, mín Kongur, og mín Guð: tí til tín vil eg biðja.

3 Mína rødd skalt tú hoyra um morgunin, O HARRI; um morgunin vil eg beina *míni bøn* til tín, og vil líta upp.

4 Tí tú *ert* ikki ein Guð ið hevur fragd í vondsku: eiheldur skal ilt bugva hjá tær.

5 Hinir fávitskutu skulu ikki standast í tini eygsjón: tú hatart allar misgerðarvirkarar.

6 Tú skalt oyða teir sum tala ósatt: HARRANUM vil standast við hin blóðiga og svikafulla mann.

7 Men hvat mær viðvíkur, eg vil koma *inn* í títt hús í fjøldini av tini miskunn: og í tínum ótta vil eg tilbiðja móti heilaga templi tínum.

8 Leið meg, O HARRI, í tini rættvísi uppá grund av mínum figgindum; ger tín veg beinan frammi fyri andliti mínum.

9 Tí *tað* er eingin trúskapur í teirra munni; teirra innvortis partur *er* sjálv vondska; teirra barki *er* eitt opið gravhýsi; teir smikra við síni tungu.

10 Oyð tú teir, O Guð; lat teir falla við egnu ráðum sínum; kasta teir út í fjøldini av teirra misbrotum; tí at teir hava gjørt upprest imóti tær.

11 Men lat allar teir, ið seta sítt álit á teg, fegnast: lat teir altíð rópa av frøi, tí at tú verjirt teir: lat eisini teir, sum elska títt navn, vera frødligar í tær.

12 Tí at tú, HARRI, vilt væl-signa hin rættvísa; við góðtokka vilt tú umringa hann sum *við* einum skjöldri.

PSÁLMUR 6

Til hægsta Tónleikara á Nē'-gi-nóth,
uppá Sjēm'-in-íth; Ein Psálmur av Dávídi.

O HARRI, hartá meg ikki í tini firtni, eiheldur aga meg í tini heitu misnøgd.

2 Miskunna mær, O HARRI; tí eg *eri* veikur: O HARRI, grøð meg; tí míni bein eru nívd.

3 Mín sál *er* eisini sára nívd: men tú, O HARRI, hvussu leingi?

4 Kom aftur, O HARRI, útfria mína sál: á, frels meg fyri miskunnar tinar sakir.

5 Tí at í deyða *er* eingin endurminning um teg: í grøvini, hvør skal *tá* veita tær tøkki?

6 Eg *eri* móður av míni venan; alla náttina fái eg mína song at svimja; eg vatni mína legu við tárur mínum.

7 Mítt eyga *er* tært upp orsakað av harmi; tað gerst gamalt orsakað av øllum mínum figgindum.

8 Farið burtur frá mær, allir tit misgerðarvirkarar; tí at HARRIN hevur hoyrt røddina á mínum gráti.

9 HARRIN hevur hoyrt mína umbøn; HARRIN vil taka imóti míni bøn.

10 Lat allar mínar figgindar verða til skammar og sára nívdar: lat teir venda aftur og verða til skammar bráðliga.

PSÁLMUR 7

Sjig'-gái-ón av Dávídi, sum hann sang
HARRANUM, viðvíkjandi orðum Cúsí
Benjamita.

O HARRI Guð mín, á teg seti eg mítt álit: frels meg frá øllum teimum ið søkja at mær, og bjarga mær:

2 At ikki hann rivi mína sál sum ein leyva, og skræðir *hana* í stykkir, meðan *tað* er eingin at bjarga.

PSÁLMAR 8, 9

3 O HARRI Guð mín, um eg havi gjört hetta; um tað veri *seg misgerð* í mínum hondum;

4 Um eg havi endurgoldið ilt at honum ið var í friði við meg; (ja, eg havi givið upp hann sum uttan grund er mín figgindi:)

5 Lat *so* figgindan søkja at míni sál, og taka *hana*; ja, lat hann traðka niður mítt lív til jarðar, og leggja mín heiður í støvið. *Sē-lah.*

6 Reis *teg*, O HARRI, í tini firtni, lyft teg upp orsakað av øðini hjá mínum figgindum: og vakna fyri meg *til* dómin *sum* tú hevurt boðið.

7 So skal samkoman av fólkinum umringa teg umkring: fyri teirra sakir vendi tú tí aftur á hæddini.

8 HARRIN skal døma fólkíð: døm meg, O HARRI, samsvarandi míni rættvísi, og samsvarandi mínum falsloysi *sum* í mær *er*.

9 Á, lat vondsku teirra vondu fáa ein enda; men grundfest hin rættláta; tí hin rættvísi Guð roynir hjørtuni og nýru.

10 Mín verja *er* av Guði, sum bjargar teimum reiðiligu í hjarta.

11 Guð dómir hinar rættvísu, og Guð er firtn *við hinar vondu* hvønn dag.

12 Um hann ikki vendir, vil hann hvessa sitt svørð; hann hevur spent sín boga, og gjørt hann kláran.

13 Hann hevur eisini fyrireikað honum deyðans amboð; hann skipar sínar ørvar ímóti atsøkjarunum.

14 Sí, hann strevast við misgerð, og hevur alið fram mein, og borið fram fals.

15 Hann gjørði holu, og gróv hana, og er fallin í gryvjuna *sum* hann gjørði.

16 Hansara mein skal venda aftur yvir hans egna høvd, og hansara harðliga framferð

Dávid biður ímóti sínum figgindum

skal koma niður á hans egna knokk.

17 Eg vil prisa HARRANUM samsvarandi hansara rættvísi: og vil syngja pris til navn HARRANS *hins* hægsta.

PSÁLMUR 8

Til hægsta Tónleikara uppá Gít'tith,
Ein Psálmur av Dávidi.

O HARRI vár Harri, hvør avbært *er* navn títt á allari jørðini! sum hevurt sett tina dýrd omanfyri himnarnar.

2 Ut úr munnni pinkubarna og bróstabarna hevurt tú fyriskipað styrki orsakað av tinum figgindum, at tú máttirt sissað figgindan og hevnanar.

3 Tá ið eg ihugi tinar himnar, verkið av tinum fingrum, mánan og stjørnurnar, sum tú hevurt innsett;

4 Hvat er *tá* maður, at tú ert minnugur um hann? og manssonurin, at tú vitjart hann?

5 Tí at tú hevurt gjørt hann eitt sindur lægri enn einglarnar, og hevurt krýnt hann við dýrd og heiðuri.

6 Tú fekst hann at hava harradømi yvir verkum handa tina; tú hevurt lagt øll *ting* undir hansara føtur:

7 Allan seyð og oksar, ja, og vallarins villdjór;

8 Fugl luftarinnar, og fisk havsins, og *hvatsumhelst* ið ferðast ígjøgnum sjógvanna rásir.

9 O HARRI vár Harri, hvør avbært *er* navn títt á allari jørðini!

PSÁLMUR 9

Til hægsta Tónleikara uppá Múth-láb-bén, Ein Psálmur av Dávidi.

EG vil prisa *tær*, O HARRI, við øllum mínum hjarta; eg vil sýna fram øll tini undurfullu verk.

2 Eg vil gleðast og fegnast í *tær*: eg vil syngja pris til navn títt, O tú Hægsti.

3 Tá ið mínir figgindar eru vendir tilbakar, skulu teir falla og glatast fyrri tíni nærveru.

4 Tí at tú hevurt uppihildið mín rætt og mína sök; tú satst í hásatinum, og dómdir rætt.

5 Tú hevurt hartað hinar heidnu, tú hevurt oytt hinar vondu, tú hevurt slókt út teirra navn um aldur og ævir.

6 O tú figgindi, oyðingar eru komnar til viðvarandi enda: og staðir hevurt tú oytt; teirra minni er glatað við teimum.

7 Men HARRIN skal vara við um ævir: hann hefur fyrireikað sína trúnu til dóms.

8 Og hann skal døma heiminn í rættvísi, hann skal tæna fólkinum dóm í reiðlígleika.

9 HARRIN vil eisinni vera eitt skjól hjá teimum kúgaðu, eitt skjól í trongdartíðum.

10 Og teir, sum kenna títt navn, vilja seta sítt álit á teg: tí at tú, HARRI, hevurt ekki yvirgi við teir ið søkja teg.

11 Syngið HARRANUM þrísingar, sum í Zion býr: kunngeríð millum fólkið hansara gerningar.

12 Tá ið hann ger kanningar-ransókn fyrri blóð, tá minnist hann til teirra: hann gloymir ekki róp hinna eyðmjúku.

13 Mískunna mær, O HARRI; umhuga mína kvöl *sum eg líði* av teimum ið hata meg, tú sum lyftirt meg upp frá deydans portrum:

14 At eg má kunngerá fram alt títt lov í portrum Zions dóttur: eg vil fegnast í tíni frelsu.

15 Hinir heidnu eru söknið niður í holuna *sum* teir gjördu: í garnið, sum teir fjaldu, er teirra egni fótur tikin.

16 HARRIN er kendur *av* dóminum *sum* hann útinnir: hin vondi er snerraður í verki egnu handa sína. Híggá-ön. Sé-láh.

17 Teir vondu skulu vendast inn í helviti, og allar tjóðirnar sum gloyma Guð.

18 Tí hin törvandi skal ekki alveg gloymast: eftirvæntan teirra fátæku skal *ikki* farast um ævir.

19 Reis *teg*, O HARRI; lat ekki mann hava yvirvág: lat hinar heidnu verða dómðar í tíni eygsjón.

20 Loyp ótta á teir, O HARRI: at tjóðirnar mega vita seg at *vera bert* menn. Sé-láh.

PSÁLMUR 10

HVÍ stendurt tú langt burturifrú, O HARRI? *hvi* fjalirt tú *teg* í trongdartíðum?

2 Hin vondi í *síni* hugmóð sökir at tí fátæka: lat teir verða tiknar í snildarráðunum sum teir hava ímyndað.

3 Tí hin vondi rósar *sær* av trá hjarta síns, og vælsignar hin havisjúka, *hvønn* HARRANUM stendst við.

4 Hin vondi, gjøgnum stolt-leikan av síni ásjón, vil ekki søkja *eftir Guði*: Guð er ekki í øllum hansara tonkum.

5 Hansara vegir eru altið herviligir; tinir dómur eru langt omanfyri úti úr hans eygsjón: *hvat viðvikur* øllum hansara figgindum, hann blæsur eftir teimum.

6 Hann hefur sagt í sínum hjarta, Eg skal ei verða vikaður: tí *eg skal* aldri verða í mótgangi.

7 Hansara munnur er fullur av banning og sviki og falsi: undir hansara tungu er mein og fáfongd.

8 Hann situr í bygdanna lúristøðum: í teimum duldu plássunum myrðir hann húsakleysa: hans eygu eru loyniliga sett ímóti tí fátæka.

9 Hann liggur á lúri loyniliga, sum ein leyva í sínum helli:

PSÁLMAR 11—12

hann liggur á lúri *fyr* at fanga hin fátæka: hann fangar hin fátæka, tá ið hann dregur hann í sitt garn.

10 Hann krýpur, og eyðmýkir seg, at hinir fátæku mega falla av hinum sterku hansara.

11 Hann hefur sagt í sínum hjarta, Guð hefur gloymt: hann fjalar sitt andlit; hann vil aldri sjá *tað*.

12 Reis *teg*, O HARRI; O Guð, lyft upp tina hond: gloym ikki hinar eyðmjúku.

13 Hvi vanvirðir hin vondi Guð? hann hefur sagt í sínum hjarta, Tú vilt ikki krevja *tað*.

14 Tú hevurt sæð *tað*; tí at tú eygleiðirt mein og illvilja, at endurgjalda *tað* við tini hond: hin fátæki lítur seg upp til tín; tú ert hjálparin hjá tí faðirleysa.

15 Brót tú armin hjá tí vonda og ónda *manninum*: leita upp hansara vondsku *tíl* tú onga finni.

16 HARRIN er Kongur um aldur og ævir: hinir heidnu eru glataðir úr hansara landi.

17 HARRI, tú hevurt hoyrt trá teirra eyðmjúku: tú vilt fyrireika teirra hjarta, tú vilt fáa títt oyra at hoyra:

18 At døma hin faðirleysa og hin kúgaða, at jarðarinnar maður má ikki meira kúga.

PSÁLMUR 11

Til hægsta Tónleikara,
Ein Psálmur av Dávidi.

AHARRAN eg seti mítt álit: Flýggja *eins* og fuglur til fjall tykkara?

2 Tí sí, hinir vondu spenna *sín* boga, teir gera tilreiðar sín ørv á streinginum, at teir mega loyniliga skjóta eftir teimum reiðiliga í hjarta.

3 Um grundvøllirnir verða oyddir, hvat kann *so* hin rættvísi gera?

Dávid gremur seg um teir vondu

4 HARRIN er í heilaga templi sínum, HARRANS hásæti er í himni: hans eygu skoða, hansara eygnalokur royna manna-børnini.

5 HARRIN roynir hin rættvísa: men hin vonda, og hann sum elskar harðskap, sál hans hatar.

6 Á hin vonda fer hann *at* regna snerrur, eld og svávil, og ræðuligan ódnarvind: *hetta skal vera* skamturin av teirra bikari.

7 Tí hin rættvísi HARRI elskar rættvísi; hans ásjón skoðar hin reiðiliga.

PSÁLMUR 12

Til hægsta Tónleikara uppá Sjém'ín-ith,
Ein Psálmur av Dávidi.

HJÁLP, HARRI; tí hin gudi-ligi maðurin heldur uppát; tí hinir trúføstu svitast burturúr mannabørnunum.

2 Teir tala fáfongd hvør einasti við sín næsta: *við* smikrandi vørrum og við tvíføldum hjarta teir tala.

3 HARRIN fer *at* skera av allar smikrandi varrar, og ta tungu sum talar hugmóðig ting:

4 Sum hava sagt, Við vári tungu vilja vit sigra; várar varrar eru okkar egnu: hvør er harri yvir okkum?

5 Fyri kúgan teirra fátæku, fyri suffan teirra tøvrandi, vil eg nú reisast, sigur HARRIN; eg vil seta *hann* í tryggleika frá honum sum blæsur eftir honum.

6 Orðini hjá HARRANUM eru skír orð: *sum* silvur roynd í einum bræðsluovni av jørð, skirgáði sjev ferðir.

7 Tú skalt varða tey, O HARRI, tú skalt varðveita tey frá hesi ætt um ævir.

8 Teir vondu ganga á hvørjari síðu, tá ið teir ónskriligastu menn verða upphevjaðir.

PSÁLMUR 13

Til hægsta Tónleikara,
Ein Psálmur av Dávidi.

HVØR leingi vilt tú gloyma meg, O HARRI? um ævir? hvør leingi vilt tú fjala títt andlit fyri mær?

2 Hvør leingi skal eg halda ráðlegging í míni sál, og hava sorg í mínum hjarta dagliga? hvør leingi skal mín figgindi vera hevjaður yvir meg?

3 Umhuga og hoyr meg, O HARRI mín Guð: lýsna míni eygu, at ikki eg sovi deydans *svøvn*;

4 At ikki mín figgindi sigi, Eg havi fingið yvirvág ímóti honum; og teir, sum treingja meg, fegnast, tá ið eg verði vikaður.

5 Men eg havi litið á miskunn tína; mitt hjarta skal fegnast í tíni frelsu.

6 Eg vil HARRANUM syngja, tí hann hevur stórtøkiliga farið við mær.

PSÁLMUR 14

Til hægsta Tónleikara,
Ein Psálmur av Dávidi.

DÁRIN hevur sagt í sínum hjarta, Eingin Guð er. Teir eru spiltir, teir hava gjørt andstyggilig verk, *tað er eingin ið ger gott.*

2 HARRIN hugdi niður av himni á mannabørnini, at sjá um tað vóru nakrir ið skiltu, og søktu Guð.

3 Teir eru allir farnir til viks, teir eru *allir* samlir vorðnir skitnir: *tað er eingin ið ger gott, nei, ikki ein.*

4 Hava allir misgerðarvirkararnir ongan kunnleika? sum eta upp fólk mítt *sum* teir eta breyð, og ikki kalla á HARRAN.

5 Har vóru teir í miklum ótta: tí Guð er í ætt teirra rættvísu.

6 Tit hava gjørt til skammar ráðið hjá arminganum, av tí at HARRIN er hansara skjól.

7 Á, at Ísraels frelsa var *komin* út úr Zion! tá ið HARRIN fær aftur fangaskap fólks síns, *tá fer* Jákup at fegnast, og Ísrael fer at gleðast.

PSÁLMUR 15

Ein Psálmur av Dávidi.

HHARRI, hvør skal dvølja í tínum tabernakli? hvør skal búgva í tínum heilaga heyggi?

2 Hann ið gongur reiðiliga, og virkar rættvísi, og talar sannleikan í sínum hjarta.

3 *Hann ið* ikki bakbitur við síni tungu, ella ger ilt við sín næsta, ella tekur upp brigslan ímóti sínum næsta.

4 Í hvørs eygum ein ónskri-
ligur persónur er vanvirdur; men hann heiðrar teir sum óttast HARRAN. *Hann ið* svør til *sin egna* skaða, og broytir ikki.

5 *Hann ið* ikki setur út sin pening til fæleigu, ella tekur endurgjald ímóti tí sakleysa. Hann, ið hesar *lutir* ger, skal aldri verða vikaður.

PSÁLMUR 16

Mích-tám av Dávidi.

VARÐVEIT meg, O Guð: tí á teg seti eg mítt álit.

2 *O sál mín*, tú hevurt sagt við HARRAN, Tú ert mín Harri: mín góðska *røkkur* ikki til tín;

3 *Men* til hinar heilagu sum eru á jørðini, og hinar avbæru, í hvørjum er øll mín fragd.

4 Teirra sorgir skulu verða fleirfaldaðar, *sum* skunda eftir øðrum *gudi*: teirra drykkoffur av blóði vil eg ikki ofra, ella taka upp teirra nøvn í mínar varrar.

5 HARRIN er skamturin av mínum arvi og av mínum bikari: tú heldurt uppi mínum luti.

6 *Mátisnórnir* eru falnir

PSÁLMUR 17

mær í dámlig *stöð*; ja, eg havi stásiligán arvalut.

7 Eg vil vælsigna HARRAN, sum hevur givið mær ráð: míni nýru leiðbeina mær eisini í náttartíðunum.

8 Eg havi sett HARRAN altíð frammi fyri mær: av tí at *hann er* við mína høgru hond, skal eg ei verða vikaður.

9 Tí er mitt hjarta glatt, og mín dýrd fegnst: mitt hold skal eisini hvíla í vón.

10 Tí at tú vilt ikki eftirlata mína sál í helviti; eiheldur vilt tú loyva Hinum Heilaga tínum at síggja rot.

11 Tú vilt sýna mær lívsins gøtu: í tíni nærveru *er* fullsemi av frøi; við tína høgru hond, *har eru* fragdir um allar ævir.

PSÁLMUR 17

Ein Bøn av Dávidi.

HOYR rættleið, O HARRI, gáa at mínum rópi, læn oyra til mína bøn, *sum* ikki *gongur* út av falsaðum vørrum.

2 Lat mín úrskurð koma fram frá tíni nærveru; lat tíni eygu skoða tey ting sum eru bein.

3 Tú hevurt roynt mitt hjarta; tú hevurt vitjað *meg* um náttina; tú hevurt roynt meg, *og* skalt einkið finna; eg eri avráddur í, at mín muður skal ikki misbróta.

4 Viðvíkjandi verkum manna, so havi eg, við orði varra tína, hildið *meg frá* oyðarans gøtum.

5 Halt uppi mínum gongum í gøtum tínum, at míni fótafet gliði ei.

6 Eg havi kallað á teg, tí at tú vilt hoyra meg, O Guð: boygg titt oyra at mær, *og* hoyr mína talu.

7 Sýn tína undrunarverdu elskandi blíðni, O tú sum frelsirt við tíni høgru hond teir ið seta sitt álit á teg, frá teimum ið risa upp *ímóti teimum*.

Dávid trúðiður um Guðs hjálp

8 Varða meg sum eygnasteinin, fjal meg undir skugga veingja tína,

9 Frá teimum vondu sum kúga meg, *frá* mínum deyðsomu figgindum, *sum* umringa meg íkring.

10 Teir eru innilokaðir í sínum egna feitti: við sínum munnni tala teir hugmóðiga.

11 Teir hava nú umringað okkum í okkara fetum: teir hava sett síni eygu bogandi niður til jarðar;

12 Líka sum leyva *sum* er grádig um sína bráð; og sum var tað ein ung leyva *sum* lúrir í loyniligum plássum.

13 Reis teg, O HARRI, skuffa hann, kasta hann niður: bjarga míni sál frá tí vonda, *sum er* titt svørð:

14 Frá monnum *sum eru* tín hond, O HARRI, frá veraldarinnar monnum, *sum hava* sin skamt í *hesum* lívinum, og hvørs kvíð tú fyllirt við fjalda *dýrgrip* tínum: teir eru fullir av børnum, og eftirlata restina av sínum *figgjarevni* til síni pinkubørn.

15 Hvat mær viðvíkur, so vil eg skoða titt andlit í rættvísi: eg skal verða mettaður, tá ið eg vakni, við tínum líkleika.

PSÁLMUR 18

Til hægsta Tónleikara; Ein *Psálmur* av Dávidi, tænará HARRANS, sum talaði HARRANUM orðini av hesum songi í tí degi *sum* HARRIN friaði hann út úr hondini á øllum hansara figgindum, og úr hendi Sauls: Og hann segði,

EG vil elska teg, O HARRI, mín styrki.

2 HARRIN *er* mín klettur, og mitt virki, og mín útfriari; mín Guð, mín styrki, á hvønn eg vil lita; mín skjöldur, og horn frelsu mínar, og mitt høga torn.

3 Eg vil kalla á HARRAN, *sum er* verður at verða prisaður: so verði eg frelstur frá mínum figgindum.

4 Sorgir deydans umringaðu meg, og flóðirnar av ógudiligum monnum gjördu meg ræddan.

5 Sorgir helvitis umringaðu meg umkring: snerrur deydans komu mær á mæti.

6 Í míni neyð eg kallaði á HARRAN, og rópaði á mín Guð: hann hoyrði mína rödd úr sínum templi, og mitt róp kom framfyri hann, *heilt* inn í hans oyru.

7 Tá rystist jørðin og nøtraði; eisini grundvöllirnar av heyggunum fluttust og vórðu skakaðir, tí at hann var vreiður.

8 Tað fór upp ein roykur úr hansara nasum, og eldur úr hansara munni upptærði: kol vórðu kynd av tí.

9 Hann boygdi himnarnar eisini, og kom niður: og myrkur var undir hansara fótum.

10 Og hann reið á kerubi, og fleyg: ja, hann fleyg á veingjum vindsins.

11 Hann gjörði myrkur til sítt loyniliga pláss; hansara tjaldbúð rundan um hann *vóru* myrkvøtn og tjúkk skýggj loftanna.

12 Fyri bjartleikanum, *sum var* frammanfyri honum, ferðaðust hansara tjúkku skýggj, heglings *steimar* og kol av eldi.

13 HARRAN eisini toraði í himnunum, og hin Hægsti gav sína rödd; heglings *steimar* og kol av eldi.

14 Ja, hann sendi út sínar ørvar, og spjaddi teir; og hann skeyt út snarljós, og loypti ekká á teir.

15 Tá vórðu vatnanna kanalar sæddar, og grundvöllir veraldarinnar vórðu avhuldir fyri tini hartan, O HARRI, fyri blakinum av andadráttinum av tínum nasum.

16 Hann sendi úr erva, hann meg tók, hann dró meg úr mongum vøtnum.

17 Hann bjargaði mær frá

mínum sterka figginda, og frá teimum ið hataðu meg: tí teir vóru ov sterkir fyri meg.

18 Teir komu mær á mæti á degnum av mínum skaðatilburði: men HARRAN var mín stuðul.

19 Hann førði meg eisini út í eitt stórt pláss; hann bjargaði mær, tí hann fragdaðist í mær.

20 HARRAN endurgalt mær samsvarandi míni rættvísi; samsvarandi reinleikanum av mínum hondum hevur hann viðurgoldið mær.

21 Tí eg havi hildið HARRANS vegir, og havi ikki vondliga vikið frá mínum Guði.

22 Tí at allir hansara dómur *vóru* frammi fyri mær, og eg koyrði ikki burtur hans ásetingar frá mær.

23 Eg var eisini reiðiligur frammi fyri honum, og eg helt meg frá míni misgerð.

24 Tí hevur HARRAN viðurgoldið mær samsvarandi míni rættvísi, samsvarandi reinleikanum av mínum hondum í hans eygsjón.

25 Hjá tí miskunnarfulla vilt tú sýna teg miskunnarfullan; hjá einum reiðiligum manni vilt tú sýna teg reiðiligan;

26 Hjá tí skira vilt tú sýna teg skiran; og hjá tí tvørlynta vilt tú sýna teg tvørlyntan.

27 Tí tú vilt frelsa hitt nívdá fólkíð; men vilt føra niður høg eygnabrá.

28 Tí at tú vilt kveikja mitt kerti: HARRAN mín Guð vil lýsna mitt myrkur.

29 Tí við tær havi eg runnið ígjøgnum eina fylking; og við mínum Guði havi eg lopið yvir ein múr.

30 *Hvat viðvíkur* Guði, hansara vegur *er* fullkomin: HARRANS orð *er* roynt: hann *er* ein skjöldur hjá øllum teimum sum líta á hann.

PSÁLMUR 19

31 *Ti at hvør er Guð uttan HARRIN? ella hvør er ein klettur uttan vár Guð?*

32 *Tað er Guð ið gyrdið meg við styrki, og ger mín veg fullkomnan.*

33 *Hann ger mínar føtur líka sum hinda føtur, og setur meg á míni høgu pláss.*

34 *Hann lærir mínar hendur at kríggjast, so at bogi av stál verður brotin av mínum ørmum.*

35 *Tú hevurt eisini givið mær skjöldur frelsu tinar; og tín høgra hond hevur hildið mær uppi, og tín mildleiki hevur gjørt meg miklan.*

36 *Tú hevurt stórðað um míni fet undir mær, at mínir føtur gliðu ei.*

37 *Ég havi elt mínar figgindar, og innheintað teir: eiheldur vendi eg tilbakar, til teir vóru tærdir upp.*

38 *Ég havi sært teir, at teir ikki vóru førir fyri at reisa seg: teir eru fahnir undir mínar føtur.*

39 *Ti at tú hevurt gyrt meg við styrki til bardagan: tú hevurt lagt undir meg teir sum risu upp imóti mær.*

40 *Tú hevurt eisini givið mær svirarnar á mínum figgindum; at eg mátti oyða teir ið hata meg.*

41 *Teir rópaðu, men tað var eingin at frelsa teir: sjálvur á HARRAN, men hann svaraði teimum ikki.*

42 *Tá bardi eg teir smáar sum stövið fyri vindinum: eg kastaði teir út sum skarnið í gøtunum.*

43 *Tú hevurt friað meg út frá stríðingunum av fólkinum; og tú hevurt gjørt meg til høvd teirra heidnu: eitt fólk, sum eg ikki havi kent, skal tæna mær.*

44 *So skjótt sum teir hoyra um meg, skulu teir akta meg: hinir fremmandu skulu undirgeva seg mær.*

45 *Hinir fremmandu skulu*

Guðs verk kunngera hansara dýrd

svinna burt, og verða ræddir úr sínum innilokaðu plássum.

46 *HARRIN livir; og vælsignaður veri mín klettur; og veri Guð frelsu mínar upphevjaður.*

47 *Tað er Guð ið hevur meg, og undirleggur fólk ið undir meg.*

48 *Hann bjargar mær frá mínum figgindum: ja, tú lyftir meg upp uppum teir sum risa upp imóti mær: tú hevurt bjargað mær frá tí harðliga manninum.*

49 *Ti vil eg veita tær tökkir, O HARRI, millum hinar heidnu, og syngja tínum navni lov-prisingar.*

50 *Mikla útfrian gevur hann sínum kongi; og sýnir miskunn mótt sínum salvaða, mótt Dávidi, og mótt hansara sáði um allar ævir.*

PSÁLMUR 19

Til hægsta Tónleikara,
Ein Psálmur av Dávidi.

HIMNARNIR kunngera Guðs dýrd; og hvulvildið sýnir hansara handaverk.

2 *Dagur at degi mælir talu, og nátt fram at nátt sýnir kunnleika.*

3 *Tað er eingin tala, ella tungumál, har teirra rödd ikki er hoyrd.*

4 *Teirra máttisnórur er farin út ígjøgn alla jørðina, og teirra orð til veraldar enda. Í teimum hevur hann sett tabernakkul fyri sólina,*

5 *Sum er eins og brúðgómur, sum kemur úr sínum kamari, og fegnast sum ein sterkur maður at renna kapprenning.*

6 *Hansara faring fram er frá endanum av himni, og hansara ringrás at endum hans: og tað er einkið fjalt fyri hitanum hará.*

7 *HARRANS lóg er fullkomin, hon umvendir sálina: HARRANS vitnisburður er vissur, ger hinar einføldu vísar.*

8 *HARRANS ásetingar eru rættar,*

gera hjartað fegið: HARRANS boð er skirt, tað lýsnar eyguni.

9 HARRANS ótti er reinur, og varar um ævir: HARRANS dómur eru sannir og rættvisir allir samli.

10 Meir at verða tráaðir efitir eru teir enn gull, ja, enn nógv fint gull: eisini sötari enn hunangur og hunangskökan.

11 Harafturat við teimum er tænarari tín ávaraður: og í halding av teimum er mikið endurgjald.

12 Hvør kann skilja sínar villfaringar? reinsa tú meg frá loyniligum feilum.

13 Halt eisini aftur tín tænarar frá framfærnisligum *syndum*; lat tær ikki hava harradømi yvir mær: tá skal eg vera reiðiligur, og eg verði ósekur frá tí mikla misbrotinum.

14 Lat orðini av mínum munni, og grundingina av mínum hjarta, vera góðtakilig í tíni eygsjón, O HARRI, mín styrki, og mín endurloysari.

PSÁLMUR 20

Til hægsta Tónleikara,
Ein Psálmur av Davídi.

HARRIN teg hoyri á trongdar-degi; navn Guðs Jákups teg verji;

2 Sendi tær hjálp frá halgi-dóminum, og teg styrki úr Zion;

3 Minnist øll tíni offur, og taki við tínum brennisláturofri; Sē-láh.

4 Veiti tær samsvarandi tínum egna hjarta, og uppfylli alt titt ráð.

5 Vit vilja fegnast í tíni frelsu, og í Guðs várs navni vilja vit seta upp *vári* hermerkir: HARRIN uppfylli allar tínar umbønningar.

6 Nú veit eg at HARRIN frelsir salvaða sín; hann vil hoyra hann frá sínum heilaga himni við hini frelsandi styrki av síni høgru hond.

7 Summir *líta* á hervagnar, og summir á hestar: men vit

vilja minnast til navn HARRANS Guðs várs.

8 Teir eru ferdir niður og falnir: men vit eru risnir, og standa upprættir.

9 Frels, HARRI: kongur hoyri okkum tá ið vit kalla.

PSÁLMUR 21

Til hægsta Tónleikara,
Ein Psálmur av Davídi.

KONGUR skal frøast í tíni styrki, O HARRI; og hvør stórligani skal hann fegnast í tíni frelsu!

2 Tú hevurt givið honum trá-ina hjá hansara hjarta, og hevurt ikki afturhildið fyrispurningin av hansara varrum. Sē-láh.

3 Tí at tú kemurt honum á mæti við góðskunnar signingum: tú seturt krúnu av skírum gulli á hansara høvd.

4 Hann umbað lív av tær, og tú gavst honum *tað, emtá* longd av døgum um aldur og ævir.

5 Hansara dýrd er mikil í tíni frelsu: heiður og hátígn hevurt tú á hann lagt.

6 Tí at tú hevurt gjørt hann heilt vælsignaðan um ævir: tú hevurt gjørt hann avbera glaðan við tíni ásjón.

7 Tí kongur lítur á HARRAN, og gjøgn miskunn hins Hægsta skal hann ei verða vikaður.

8 Tin hond skal finna fram allar tínar figgindar: tín høgra hond skal finna fram teir ið hata teg.

9 Tú fert at gera teir eins og eldsligan ovn í tíðini av tíni firtni: HARRIN skal svølgja teir upp í síni vreiði, og eldurin skal tæra teir upp.

10 Teirra frukt skalt tú oyða frá jørðini, og teirra sáð frá millum mannaðarni.

11 Tí at teir ætlaðu ilt ímóti tær: teir ímyndaðu meinasamt snildarráð, sum teir ikki eru førir fyrri at *útføra*.

12 Tí skalt tú fáa teir *at* venda sínar ryggir, *tá ið* tú fert *at* gera klárar *tínar* ørvar á tínum streingjum ímóti andlitinum á teimum.

13 Veri tú upphvefjaður, HARRI, í tíni egnu styrki: *so* vilja vit syngja og prísar tíni makt.

PSÁLMUR 22

Til hægsta Tónleikara uppá *Ái* 'jē-lēth
Sjá hár, Ein Psálmur av Dávidi.

GUÐ mín, Guð mín, hvi hevurt tú yvirgivið meg? *hvi ert tú so* langt frá at hjálpa mær, *og frá* orðunum av míni ýlan?

2 O Guð mín, eg geyli um dagsleiðið, men tú hoyrirt ei; og á náttartið, og eri ikki tigandi.

3 Men tú *ert* heilagur, O tú sum íbýrt *lovprísingar* Ísraels.

4 Várir fedrar litu á teg: teir litu, og tú bjargaðirt teim.

5 Teir rópaðu á teg, og vórðu bjargaðir: teir litu á teg, og fjamskaðust ei.

6 Men eg *eri* ein ormur, og eingin maður; ein brigslan hjá monnum, og vanvirdur av fólkinum.

7 Allir teir, ið siggja meg, læa meg í háð: teir skjóta út vórrina, teir rista høvðið, *og siga*,

8 Hann leit á HARRAN *at* hann vildi bjarga honum: lat hann bjarga honum, við tað at hann fragdaðist í honum.

9 Men tú *ert* hann sum tók meg út úr móðurlívinum: tú fekst meg *at* vóna, *tá ið eg var* á bróstunum hjá míni móður.

10 Eg varð kastaður á teg frá móðurlívinum: tú *ert* mín Guð frá kviðinum hjá míni móður.

11 Ver ikki langt frá mær; tí at trongd *er* nær; tí *tað finst* eingin at hjálpa.

12 Nógvir tarvar hava umringað meg: sterkir Bá'sjans *tarvar* hava umgirt meg umkring.

13 Teir gapaðu ímóti mær við sínum munnum, *sum ein* ránfús og ýlandi leyva.

14 Eg eri heltur út eins og vatn, og øll míni bein eru úti úr liði: mitt hjarta *er* eins og vaks; tað *er* smeltað í miðjuni av mínum innangoymslum.

15 Mín styrki *er* tornað upp eins og pottabrot; og mín tunga krækist til mínar kjálkar; og tú hevurt ført meg inn í deyðans dusrum.

16 Tí hundar hava umringað meg: savnaður hinna vondu hava innilokað meg: teir gataðu mínar hendur og mínar føtur.

17 Eg kann telja øll míni bein: teir hyggja *og* stara at mær.

18 Teir skifta míni klæðir sín ámillum, og kasta lutir yvir mín kappa.

19 Men ver ikki tú fjart frá mær, O HARRI: O styrki mín, skunda tær at hjálpa mær.

20 Bjarga míni sál frá svørðinum; míni yndis frá valdi hundsins.

21 Frels meg frá leyvunnar munni: tí tú hevurt hoyrt meg frá einhyrninganna hornum.

22 Eg vil kunngera títt navn fyri mínum brøðrum: í miðjari samkomuni vil eg prísar tær.

23 Tit, ið óttast HARRAN, prísíð honum; allir tit Jákups sáð, dýrdmetið hann; og óttist hann, allir tit Ísraels sáð.

24 Tí hann hevur ikki vanvirt, ella stíknast við nívd hins nívda; eiheldur hevur hann fjalt sitt andlit fyri honum; men tá ið hann rópti á hann, *tá* hoyrdi hann.

25 Mín *lovprísan skal vera* av tær í tí miklu samkomuni: eg vil rinda míni heitstreingir fyri teimum ið óttast hann.

26 Teir eyðmjúku skulu eta og mettast: teir skulu prísar HARRANUM sum sækja hann: tykkara hjarta skal liva um ævir.

27 Allir veraldar endar skulu minnst og vanda til HARRANS: og öll tjóðanna ættarfólk skulu tilbiðja frammi fyrir tær.

28 Þú at kongadæmið *er* HARRANS: og hann *er* landsstjórnin millum tjóðirnar.

29 Allir *teir*, ið *veri seg* feittir á jörð, skulu eta og tilbiðja: allir *teir*, ið fara niður til stövið, skulu lúta frammi fyrir honum: og eingin kann halda á lívi síni egnu sál.

30 Eitt sáð skal tæna honum; það skal roknastr Harranum sum ein ætt.

31 Teir skulu koma, og skulu kunngera hansara rættvísi fyrir einum fólkum ið skal fœðast, at hann hefur gjört *hetta*.

PSÁLMUR 23

Ein Psálmur av Dávidi.

HARRIN *er* mín hirði; mær skal ekki fattast.

2 Hann fær meg at liggja á grönnum beinum: hann meg leiðir við líð hinna stillu vatna.

3 Hann endurbætir mína sál: hann meg leiðir á rættvísis leiðum fyrir navns síns skuld.

4 Já, um eg so gangi gjögn deyðsskuggans dal, so vil eg einkíð ilt óttast: tú tú *ert* við mær; tin keppur og tin stavur, *teir* ugga meg.

5 Tú reiðirt borð frammi fyrir mær í nærveru figginda mína: tú salvart mítt hövur við olju; mítt bikar yvir flýtur.

6 Vissuliga skulu góðska og miskunn fylgja mær allar mínar lívsnis dagar: og eg vil dvöljast í HARRANS húsi um ævir.

PSÁLMUR 24

Ein Psálmur av Dávidi.

JÖRÐIN *er* HARRANS, og hennara fylli; veröldin, og *teir* sum búgva hari.

2 Þú hann hefur grundað

hana á sjögvunum, og grundfest hana á flöðunum.

3 Hvør skal stíga upp á heygg HARRANS? ella hvør skal standa í heilaga plássi hans?

4 Hann, ið reinar hefur hendur, og skírt hjarta; sum ekki hefur lyft upp sína sál til fáfongd, ella svorið svikaliga.

5 Hann skal fáa signingina frá HARRANUM, og rættvísi frá Guði frelsu sínar.

6 Hetta *er* ættin hjá teimum ið sækja hann, sum sækja títt andlit, O Jákup. Sé'láh.

7 Hevjið upp tykkar hövðum, O tit portur; og hevjist upp, tit ævigu hurðar; og dýrdar Kongurin fer *at* koma inn.

8 Hvør *er* hesin dýrdar Kongur? HARRIN sterkur og mektigur, HARRIN mektigur í bardaga.

9 Hevjið upp tykkar hövðum, O tit portur; enntá hevjið *teim* upp, tit ævigu hurðar; og dýrdar Kongurin fer *at* koma inn.

10 Hvør *er* hesin dýrdar Kongur? HARRI herliðanna, hann *er* dýrdar Kongurin. Sé'láh.

PSÁLMUR 25

Ein Psálmur av Dávidi.

TIL tín, O HARRI, lyfti eg upp mína sál.

2 O Guð mín, eg líti á teg: lat meg ekki verða til skammar, lat ei mínar figgindar fegnast í siguri yvir mær.

3 Já, lat ongar, sum biða eftir tær, verða til skammar: lat *teir* verða til skammar sum misbróta uttan grund.

4 Vis mær tinar vegir, O HARRI; lær meg leiðir tinar.

5 Leið meg í tinum sannleika, og lær meg: tí tú *ert* Guð frelsu mínar; eftir tær eg biði allan dagin.

6 Minst til, O HARRI, tinar eymu miskunnir og tinar elskandi

PSÁLMAR 26, 27

blíðsemir; tí tær *hava verið* altíð úr forðum.

7 Minst ikki til syndirnar av mínum ungdómi, ella míni misbrot: samsvarandi tíni miskunn minst tú til mín fyri góðsku tínar skuld, O HARRI.

8 Góður og reiðiligur *er* HARRIN: tí vil hann læra syndarar í vegnum.

9 Hinar eyðmjúku vil hann leiða í dómi: og hinar eyðmjúku vil hann læra sin veg.

10 Allar HARRANS leiðir *eru* miskunn og sannleiki hjá slíkum ið halda hansara sáttmála og hansara vitnisburðir.

11 Fyri navns tíns skuld, O HARRI, náða mína misgerð; tí hon *er* mikil.

12 Hvør maður *er* hann ið óttast HARRAN? hann skal hann læra í vegnum *sum* hann skal velja.

13 Hansara sál skal búgva í ró; og hansara sáð skal arva jørðina.

14 HARRANS loyndarmál *er* hjá teimum ið óttast hann; og hann vil sýna teimum sín sáttmála.

15 Míni eygu *eru* altíð mótvegis HARRANUM; tí hann skal slíta mínar fótur úr garninum.

16 Vent tær at mær, og miskunna mær; tí eg *eri* einligur og nívdur.

17 Trongdirnar hjá mínum hjarta *eru* størðar um: O før tú meg út úr mínum neyðum.

18 Hygg á mína nívd og mína pinu; og fyrigev allar mínar syndir.

19 Umhuga mínar figgindar; tí at teir *eru* mangir; og teir hata meg við grimum hatri.

20 O varða mína sál, og bjarga mær: lat meg ei verða til skamm; tí eg seti mítt álit á teg.

21 Lat falsloysi og reiðilgleika varðveita meg; tí eg biði eftir tær.

22 Endurloys Ísrael, O Guð, út úr øllum hansara trongdum.

Dávid biður um náði og hjálp

PSÁLMUR 26

Ein Psálmur av Dávidi.

DØM meg, O HARRI; tí eg havi gingið í mínum falsloysi: eisini havi eg litið á HARRAN; tí skal eg ikki glíða.

2 Kanna meg, O HARRI, og prøva meg; roynd míni nýru og mítt hjarta.

3 Tí at tín elskandi blidni *er* frammi fyri mínum eygum: og eg havi gingið í tínum sannleika.

4 Eg havi ikki sitið við fáfongdum persónum, eiheldur vil eg fara inn við kávalátarum.

5 Eg havi hatað samkomuna av illgerarum; og vil ikki sita við teimum vondu.

6 Eg vil tváa mínar hendur í sakloysi: so vil eg fara kring *um* títt altar, O HARRI:

7 At eg má kunngera við takkarveitanarrødd, og siga frá øllum tínum undursomu verkum.

8 HARRI, eg havi elskað bústaðin av tínum húsi; og plássið har tín heiður býr.

9 Savna ikki mína sál við syndarum, ella mítt lív við blóðigum monnum:

10 Í hvørs hondum *er* skaði, og teirra høgra hond *er* full av mutrum.

11 Men hvat meg varðar, eg vil ganga í mínum falsloysi: endurloys meg, og ver mær miskunnarfullur.

12 Míni fótur stendur í jøvnum plássi: í samkomunum vil eg vælsigna HARRAN.

PSÁLMUR 27

Ein Psálmur av Dávidi.

HHARRIN *er* ljós mítt og frelsa mín; hvønn skal eg óttast? HARRIN *er* styrki lívs míns; fyri hvørjum^p skal eg vera ræddur?

2 Tá ið teir vondu, *emtá* mínir figgindar og mínir óvinir, komu yvir meg at eta upp hold mítt, *tá* snávuðu teir og fullu.

3 Hóast herlið skuldi leirast ímóti mær, so skal mitt hjarta ikki óttast: hóast kríggj skuldi risið ímóti mær, í hesum vil eg *íó vera* treystur.

4 Eitt *ting* havi eg tráað av HARRANUM, tí vil eg søkja eftir; at eg má dvøljast í HARRANS húsi allar mínar lívsins dagar, at skoða HARRANS vakurleika, og at fregnast í hansara templi.

5 Tí at í tíðini av trongd skal hann fjala meg í síni tjaldbúð: í loyndini av sínum tabernakli skal hann fjala meg; hann skal seta meg upp uppá ein klett.

6 Og nú skal mitt høvd verða lyft upp uppum mínar figgindar rundan um meg; tí vil eg ofra í hansara tabernakli sláturoffur av frøi; eg vil syngja, ja, eg vil syngja HARRANUM lovprisingar.

7 Hoyr, O HARRI, *tá ið* eg rópi við míni rødd: miskunna mær eisini, og svara mær.

8 *Tá ið tú segðirt*, Sækið mitt andlit; segði mitt hjarta við teg, Títt andlit, HARRI, vil eg søkja.

9 Fjal ikki títt andlit *langt* frá mær; koyr ikki tín tænara burtur í firtni: tú hevurt verið mín hjálp; far ikki frá mær, eiheldur yvirgev meg, O Guð frelsu mínar.

10 Tá ið mín faðir og mín móðir yvirgeva meg, tá vil HARRIN taka meg upp.

11 Lær meg tín veg, O HARRI, og leið meg á slættari leið, orsakað av mínum figgindum.

12 Flýggja meg ikki yvir til viljan hjá mínum figgindum: tí at følsk vitnir eru risin upp ímóti mær, og slíkir sum anda út grimd.

13 Eg hevði *ormaktast*, uttan so eg hevði trúð at síggja HARRANS góðsku í landi teirra livandi.

14 Biða eftir HARRANUM: ver við gott treyst, og hann fer at styrkja títt hjarta: biða, sigi eg, eftir HARRANUM.

PSÁLMUR 28

Ein Psálmur av Dávídi.

ATEG vil eg rópa, O HARRI mín klettur; ver ikki tigandi fyri mær: at ikki, *um* tú veri teg tigandi fyri mær, eg gerist eins og teir ið fara niður í holuna.

2 Hoyr røddina á mínum umbønningum, tá ið eg rópi á teg, tá ið eg lyfti upp mínum hondum mót tínum heilaga orakli.

3 Drag meg ikki burtur við teimum vondu, og við misgerðarvirkarunum, sum tala frið til sínar næstar, men mein er í teirra hjørtum.

4 Gev teimum samsvarandi teirra gerðum, og samsvarandi vondsuni av teirra strembingum: gev teimum eftir verkinum av teirra hondum; rinda teimum teirra uppiburð.

5 Av tí at teir ikki geva gætur eftir verkum HARRANS, ella eftir virknaði handa hans, skal hann oyða teir, og ikki byggja teir upp.

6 Vælsignaður *veri* HARRIN, tí hann hevur hoyrt røddina á mínum umbønningum.

7 HARRIN er mín styrki og mín skjöldur; mitt hjarta leit á hann, og eg eri hjálptur: tí fegnast mitt hjarta stórliga; og við mínum songi vil eg honum prisa.

8 HARRIN er teirra styrki, og hann er hin frelsandi styrki salvaða sins.

9 Frels fólk títt, og vælsigna tín arv: føð tey eisini, og lyft tey upp um ævir.

PSÁLMUR 29

Ein Psálmur av Dávídi.

GEVÍÐ HARRANUM, O tit mektigu, gevíð HARRANUM dýrd og styrki.

2 Gevíð HARRANUM dýrdina sum skyldast hansara navni; tilbiðjið HARRAN í heilagleikans vakurleika.

PSÁLMAR 30, 31

3 HARRANS rödd er á vötnunum; dýrdarinnar Guð tornar: HARRIN er á mongum vötnum.

4 HARRANS rödd er kraftmikil; HARRANS rödd er full av hátign.

5 HARRANS rödd brýtur sedris-trömi; ja, HARRIN brýtur sedris-trø Lí'-bá-nön-s.

6 Hann fær teir eisini at stökka sum ein kálvur; Lí'-bá-nön og Sí'-rí-ön sum ein ungur einhyrningur.

7 HARRANS rödd deilir eldsglogarnar.

8 HARRANS rödd ristir oyðuna; HARRIN skakar Ká'-dèsj oyðuna.

9 HARRANS rödd fær hindirnar at kálva, og avhylur skógirnar; og í hansara templi talar hvør einasti um *hansara* dýrd.

10 HARRIN situr á flóðini; ja, HARRIN situr Kongur um ævir.

11 HARRIN vil geva sínum fólki styrki; HARRIN vil signa sitt fólk við friði.

PSÁLMUR 30

Ein Psálmur og Songur til innvingingina av Dávids húsi.

EG vil hálova tær, O HARRI; tí at tú hevurt lyft meg upp, og hevurt ikki fingið mínar figgindar at fegnast yvir mær.

2 O HARRI mín Guð, eg rópti á teg, og tú hevurt grøtt meg.

3 O HARRI, tú hevurt ført upp mína sál frá grøvini: tú hevurt hildið mær á lívi, at eg skuldi ikki fara niður til holuna.

4 Syngið HARRANUM, O tit heilagu hjá honum, og veitið tökkir við endurminningina um hansara heilagleika.

5 Tí hansara firtni *varir bert* í eitt bil; í hansara tokka er lív: grátur kann vara í eina nátt, men gleði kemur um morgunin.

6 Og í míni framgongd segði eg, Eg skal aldri verða vikaður.

7 HARRI, við tinum tokka hevurt tú fingið mitt fjall at

Ein tilstuðlan at prisa Guði

standa sterkt: tú fjaldirt titt andlit, og eg varð órógvaður.

8 Eg rópti til tín, O HARRI; og HARRANUM gjørdi eg umbøn.

9 Hvat gagn er í mínum blóði, tá ið eg fari niður til holuna? Fer dustið at prisa tær? skal tað kunngerá tín sannleika?

10 Hoyr, O HARRI, og miskunna mær: HARRI, ver tú mín hjálpari.

11 Tú hevurt vent mær mína harman til dansan: tú hevurt tikið av mitt sekkjaklæði, og gyrt meg við gleði;

12 Til tess endamáls at *min* dýrd má syngja tær pris, og ikki vera tigandi. O HARRI mín Guð, eg vil veita tær tökkir um ævir.

PSÁLMUR 31

Til hægsta Tónleikara,
Ein Psálmur av Dávidi.

ATEG, O HARRI, eg seti mitt álit; lat meg aldri skammast: bjarga mær í tíni rættvísi.

2 Boygg niður titt oyra til mín; bjarga mær skundsliga: vert tú mín sterki klettur, til eitt verjuhús at frelsa meg.

3 Tí at tú ert mín klettur og mín festningur; tessvegna, fyri navns tíns skuld, leið meg, og vegleið meg.

4 Toga meg út úr garninum sum teir hava loyniliga lagt til mín: tí at tú ert mín styrki.

5 Í tína hond líti eg upp anda mín: tú hevurt endurloyst meg, O HARRI Guð sannleiks.

6 Eg havi hatað teir sum geva gætur eftir lúgvandi fáfongdum: men eg líti á HARRAN.

7 Eg vil vera glaður og fegnast í tíni miskunn: tí at tú hevurt umhugsað mína trongd; tú hevurt kent mína sál í mót-gongdum;

8 Og hevurt ikki lokað meg inni í figgindans hond: tú hevurt sett mínar føtur í stórt rúm.

9 Miskunna mær, O HARRI, tí at eg eri í trongd: mitt eyga er upptært við harmi, ja, mín sál og mín kviður.

10 Tí mitt lív verður brúkt við harmi, og míni ár við suffan: mín styrki svitast orsakað av míni misgerð, og míni bein eru tærd upp.

11 Eg var ein skemd millum allar minar figgindar, men serliga millum mínar grannar, og ein ótti fyri mínum kennskapi: teir, sum sóu meg fyri uttan, flýggjaðu frá mær.

12 Eg eri gloymdur sum ein deyður maður úti úr huga: eg eri sum eitt brotið ker.

13 Tí at eg havi hoyrt baktalið hjá mongum: ótti var á hvørjari síðu: meðan teir hildu ráðlegging saman imóti mær, upphugsaðu teir at taka burtur mitt lív.

14 Men eg leit á teg, O HARRI: eg segði, Tú ert mín Guð.

15 Mínar tíðir eru í tíni hond: bjarga mær frá hondini á mínum figgindum, og frá teimum ið søkja at mær.

16 Fá títt andlit at skína yvir tænarar tín: frels meg fyri miskunna tína sakir.

17 Lat meg ikki verða til skammar, O HARRI; tí eg havi kallað á teg: lat hinar vondu verða til skammar, og lat teir verða tigandi í grøvini.

18 Lat lúgvandi varrarnar verða teptar; sum tala hervilig ting hugmóðiga og vanvirðisliga imóti tí rættvísu.

19 Á, hvør mikil er góðska tín, sum tú hevurt lagt niðurfyri til teirra sum óttast teg; sum tú hevurt virkað til teirra sum lita á teg frammi fyri mannasonunum!

20 Tú fert at fjala teir í loyndini av tíni nærveru fyri hugmóðini hjá manni: tú skalt loyniliga verða teir í eini tjaldbúð frá stríðinum av tungum.

21 Vælsignaður veri HARRIN: tí hann hevur sýnt mær sína undrunarverdu blidni í sterkum staði.

22 Tí eg segði í mínum skundi, Eg eri skorin av frammi fyri tínum eygum ífrá: men tí hoyrdirt røddina á mínum umbøningum tá ið eg rópti á teg.

23 Ó elskið HARRAN, allir tit heilagu hans: tí HARRAN varðveitir hinar trúföstu, og ríkiliga lønir tí stolta geraranum.

24 Verið við gott mót, og hann fer at styrkja tykkara hjarta, allir tit ið vóna á HARRAN.

PSÁLMUR 32

Ein Psálmur av Dávidi, Mús·chil.

VÆLSIGNAÐUR er hann, hvørs misbrot er fyrigivið, hvørs synd er dekað.

2 Vælsignaður er tann maður, hvørjum HARRIN ikki tilrokna misgerð, og í hvørs anda einkið svik er.

3 Tá ið eg helt tøgn, gjørdust míni bein gomul ígjøgnum mína ýlan tann líðilanga dag.

4 Tí at dag og nátt var tín hond tung á mær: mín væta er broytt í summarturkin. Sē·láh.

5 Eg viðurkendi mína synd fyri tær, og mína misgerð havi eg ikki fjalt. Eg segði, Eg vil játta míni misbrot fyri HARRANUM; og tú fyrigavst misgerðina av míni synd. Sē·láh.

6 Fyri hetta skal hvør tann, sum er gudiligur, biðja til tín í eini tíð tá ið tú kanst verða funnin: í flóðunum av miklum vøtnum skulu tær víst ikki koma nær honum.

7 Tú ert mitt goymistað; tú skalt varðveita meg frá trongd; tú skalt umringa meg umkring við útfriararsongum. Sē·láh.

8 Eg vil leiðbeina tær og læra teg í vegnum sum tú skalt fara: eg vil vegleiða teg við mínum eyga.

PSÁLMAR 33, 34

Guðs máttur og forsjón

9 Verið ekki sum hesturin, *ella* sum múldjórið, *sum* einkið skil hava: hvørs munnur má haldast inni við meil og boygsli, *fyr* at ekki teir komi nær tær.

10 Mangar sorgir *skulu vera* til hin vonda: men hann, sum lítur á HARRAN, miskunn skal umringa hann umkring.

11 Gleðist í HARRANUM, og fegnist, tit rættvísu: og rópið av gleði, allir *tit sum eru* reiðiligir í hjarta.

PSÁLMUR 33

FEGNIST í HARRANUM, O tit rættvísu: *tí at* lov er sámilligt hjá teimum reiðligu.

2 Prisið HARRANUM við hørpu: syngið honum við psaltrinum og tiggjustreingja ljóðföri.

3 Syngið honum nýggjan song; spælið hegnisligani við hørðum ljóði.

4 Tí HARRANS orð *er* rætt; og øll hansara verk *eru* í sannleika gjørð.

5 Hann elskar rættvísi og dóm: jørðin er full av góðsku HARRANS.

6 Við HARRANS orði vórðu himnarnir gjørdir; og alt herliðið av teimum við andadráttinum av hansara munni.

7 Hann savnar havsins vøtn saman sum eina rúgvu: hann leggur niðurfyrir dýpdina í goymsluhús.

8 Øll jørðin óttist HARRAN: allir veraldar íbúgvastandi í ærufrykt um hann.

9 Tí hann talaði, og tað varð gjørt; hann beyð, og tað stóð fast.

10 HARRIN førir ráð teirra heidnu til einkiðs: hann ger snildarráðini hjá fólkinum av ongari virkni.

11 HARRANS ráð stendur um ævir, hugsanirnar hjá hansara hjarta til allar ættir.

12 Vælsignað *er* tann tjóð hvørs Guð HARRIN *er*; og tað fólk *sum* hann hevur valt til sin egna arv.

13 HARRIN hyggur av himni; hann skoðar allar mannsynirnar.

14 Frá plássinum av sinum býli lítur hann at øllum jarðarinnar íbúgvum.

15 Hann snikkar teirra hjertu tillíka; hann umhugsar øll teirra verk.

16 Tað verður eingin kongur frelstur við fjøldleikanum av einum herliði: ein mektigur maður verður ekki bjargaður við nógvari styrki.

17 Eitt ross *er* eitt fáfongt ting til tryggleika: eiheldur skal hann bjarga *nøkrum* við síni miklu styrki.

18 Sí, HARRANS eyga *er* yvir teir sum óttast hann, yvir teir sum vóna á hansara miskunn;

19 Til at bjarga teirra sál frá deyða, og at halda teir á lívi í hungursneyð.

20 Vár sál eftir HARRANUM biðar: hann *er* vár hjálpari og okkara skjöldur.

21 Tí at okkara hjarta skal fegnast í honum, tí at vit hava troystað á hans heilaga navn.

22 Lat tína miskunn, O HARRI, vera yvir okkum, samsvarendi sum vit vóna á teg.

PSÁLMUR 34

Ein Psálmur av Dávidi, tá ið hann broytti sína atferð frammi fyri Abí-mè-léch-i; sum rak hann burtur, og hann fór avstað.

EG vil vælsigna HARRAN til allar tíðir: hansara pris skal áhaldandi *vera* í mínum munni.

2 Míin sál skal gera sína rósan í HARRANUM: teir eyðmjúku skulu hoyra *harum*, og gleðast.

3 O gerið HARRAN stóran við mær, og latum oss uppheva hansara navn saman.

4 Eg søkti HARRAN, og hann

hoyrði meg, og bjargaði mær frá öllum mínum óttum.

5 Teir hugdu á hann, og vörðu lýsnaðir: og teirra andlit skammaðust ikki.

6 Hesin fátæki maður rópti, og HARRIN hoyrði hann, og frelsti hann úr öllum hansara trongdum.

7 HARRANS engil leirast runt um teir sum óttast hann, og bjargar teimum.

8 O smakkíð og siggið at HARRIN er góður: vælsignaður er tann maður ið lítur á hann.

9 O óttist HARRAN, tit heilagu hans: tí at einkið trot er hjá teimum sum óttast hann.

10 Teimum ungu leyvunum trýtur, og tær líða hungur: men teimum, ið sækja HARRAN, skal ikki vanta nakað gott.

11 Komið, tit börn, lýðið á meg: eg vil læra tykkum ótta HARRANS.

12 Hvør maður er hann ið tráar lív, og elskar mangar dagar, at hann má sjá gott?

13 Halt tína tungu frá illum, og tinar varrar frá at tala svik.

14 Vík frá illum, og ger gott; sök frið, og stunda á hann.

15 HARRANS eygu lita at teimum rættvísu, og hans oyru eru opin fyrri teirra rópi.

16 HARRANS andlit er ímóti teimum ið gera ilt, at skera av minnið um teir frá jörðini.

17 Teir rættvísu rópa, og HARRIN hoyrir, og bjargar teimum úr öllum teirra trongdum.

18 HARRIN er nær teimum sum eru av brotnum hjarta; og frelsir slíkar ið veri seg av knústum anda.

19 Mangar eru nívdírnar hjá tí rættvísa: men HARRIN bjargar honum úr teimum öllum.

20 Hann varðar öll hansara bein: ikki éitt av teimum verður brotið.

21 Ilt fer at drepa hin vonða: og teir, sum hata hin rættvísa, skulu verða oydnir.

22 HARRIN endurloysir sálina hjá sínum tænarum: og eingin av teimum, sum lita á hann, skulu verða oydnir.

PSÁLMUR 35

Ein Psálmur av Dávidi.

FØR mína sök, O HARRI, við teir ið stríðast við meg: berst ímóti teimum sum berjast ímóti mær.

2 Tak fatur í skjöldri og smáskjöldri, og statt upp til mína hjálp.

3 Drag út spjótið eisini, og tipp vegin ímóti teimum ið sækja at mær: sig við mína sál, Eg eri tín frelsa.

4 Lat teir verða fjamskaðar og gjordar til skammar sum sækja eftir míni sál: lat teir verða vendar tilbakar og fórdar til orkymlanar sum upphugs mína skaða.

5 Lat teir verða sum dumbu fyrri vindinum: og lat HARRANS engil elta teir.

6 Lat teirra veg verða myrkan og hálan: og lat HARRANS engil sækja at teimum.

7 Tí uttan grund hava teir fjalt til mín sitt garn í eini holu, sum teir uttan grund hava grivið til mína sál.

8 Lat oyðing koma yvir hann óvarnandi; og lat hansara garn, sum hann hevur fjalt, fanga sjálvan hann: inn í sjálva ta oyðingina lat hann falla.

9 Og mín sál skal vera frødlig í HARRANUM: hon fer at fegnast í hansara frelsu.

10 Øll míni bein skulu siga, HARRI, hvør er líkur tær, sum bjargart tí fátæka frá honum sum er ov sterkur fyrri hann, ja, tí fátæka og tørvandi frá honum ið rænir hann?

11 Følsk vitnir risu upp; tey

PSÁLMUR 36

lögdu til mína ákæru *ting'* sum eg ikki vitsti.

12 Teir endurgoldu mær ilt fyri gott *tíl* ræningina av míni sál.

13 Men hvat mær viðvíkur, tá ið teir vóru sjúkir, *var* sekkjaklæði mín klædnaður: eg eyðmýkti mína sál við føstu; og mín bøn vendi aftur í mín egna barm.

14 Eg bar meg at sum um hann *hevði verið* mín vinur ella bróðir: eg lútaði tungt, eins og ein ið syrgir *yvir sína* móður.

15 Men í mínum mótburði fegnadust teir, og savnaðu seg saman: *ja*, hinir forkastiligu savnaðu seg saman ímóti mær, og eg vitsti ikki *av tí*; teir skræddu *í meg*, og góvust ikki:

16 Við hyklariskum háðarum í veitslum, gríslaðu teir inná meg við sínum tonnum.

17 Harri, hvør leingi vilt tú líta at? bjarga míni sál frá teirra oyðingum, míni yndis frá leyyunum.

18 Eg vil veita tær tökkir í tí miklu samkomuni: eg vil prisa tær millum nógv fólk.

19 Lat ikki teir, sum eru mínir figgindar rangliga, fegnast yvir mær: *eiheldur* lat teir blunka við eyganum sum hata meg uttan grund.

20 Tí teir tala ikki frið: men teir upphuga svikafull mál ímóti *teimum sum eru* stillir í landinum.

21 Ja, teir lótu upp sín munn vitt ímóti mær, og søgdu, Há, há, várt eyga hevur sæð *tað*.

22 *Hetta* hevurt tú sæð, O HARRI: halt ikki tøgn: O Harri, ver ikki langt frá mær.

23 Ruska teg upp, og vakna til mín dóm, *enntá* til mína sök, Guð mín og Harri mín.

24 Dóm meg, O HARRI Guð mín, samsvarandi tíni rættvísi; og lat teir ikki fegnast yvir mær.

25 Lat teir ikki siga í sínum hjørtum, A, soleiðis vildu vit

Syndarlíga støða teirra vöndu

hava tað: lat teir ikki siga, Vit hava svølgt hann upp.

26 Lat teir skammast og fðrast til orkymplanar saman sum fegnast yvir skaða mín: lat teir verða klæddar við skomm og vanæru sum gera *seg* stórar ímóti mær.

27 Lat teir rópa av frøi, og verða glaðar, sum góðvilda mína rættvísi sök: ja, lat teir støðugt siga, Verði HARRAN stórgjerdur, sum hevur fragd í framgongdini hjá sínum tænar.

28 Og mín tunga skal tala um tína rættvísi og um títt prís allan dagin langan.

PSÁLMUR 36

Til hægsta Tónleikara, *Ein Psálmur* av Dávidi, tænar HARRANS.

MISBROTID hjá tí vönda sigur innan í mínum hjarta, *at tað er* eingin ótti fyri Guði fyri eygum hansara.

2 Tí hann smikrar sær í sínum egnu eygum, inntil hansara misgerð verði funnin at vera andskræmilig.

3 Orðini av hansara munni *eru* misgerð og svik: hann hevur lagt av at vera visur, og at gera gott.

4 Hann upphugar mein á síni song; hann setur seg í einum vegi *sum* ikki *er* góður; honum stendst ikki við ilt.

5 Tí miskunn, O HARRI, er í himnunum; og tí trúfesti *røkkur* til skýggja.

6 Tí rættvísi *er* eins og tey miklu fjøllini; tíni dómar *eru* mikið dýpi: O HARRI, tú varðveitirt mann og djór.

7 Hvør avbær *er* tí elskandi blidni, O Guð! tí seta manna-børnini sítt álit undir skugga veingja tína.

8 Teir skulu ríkiliga verða mettaðir við fitini av tínum húsi; og tú skalt fáa teir *at* drekka úr ánni av tínum fragdum.

9 Tí hjá tær er lívsins kelda: í tínum ljósi skulu vit síggja ljós.

10 O halt áfram tína elskandi blíðni hjá teimum ið kenna teg; og tína rættvísi til hinar reiðilligu í hjarta.

11 Lat ikki hugmóðarfótin koma mær ímóti, og lat ikki hond teirra vondu firra meg.

12 Har eru misgerðarvirkarar: teir eru kastaðir niður, og skulu ei vera fyrir fyri at rísa.

PSÁLMUR 37

Ein Psálmur av Dávidi.

ERGRA teg ikki orsakað av illgerarum, eiheldur veri tú óvundsjúkur inná misgerðarvirkararnar.

2 Tí at teir skulu skjótt verða høgdir niður eins og grasið, og fólna sum hin grøna urt.

3 Lít á HARRAN, og ger gott; so skalt tú búgva í landinum, og tú skalt sanniliga verða mataður.

4 Fragða tær eisini í HARRANUM; og hann skal geva tær tráirnar hjá tínum hjarta.

5 Lít HARRANUM vegir tínar til; lít eisini á hann; og hann skal fáa tað til at bera á.

6 Og hann skal føra fram tína rættvísi sum ljósið, og tín dóm sum middagin.

7 Hvíl í HARRANUM, og bíða tolmóðugt eftir honum: ergra teg ikki orsakað av honum ið hevur framgongd í sínum vegi, orsakað av tí manni sum fær vond uppáfund at bera á.

8 Halt uppat frá firtni, og yvirgev vreiði: ergra teg ikki á nakran hátt til at gera ilt.

9 Tí at illgerarar skulu verða kvettir av: men teir, sum bíða eftir HARRANUM, teir skulu arva jörðina.

10 Tí at enn eitt lítið bil, og hin vondi skal ikki finnast: ja, tú skalt dúgliga umhugsa hansara pláss, og tað skal ikki finnast.

11 Men hinir eyðmjúku skulu arva jörðina; og skulu fragða sær í yvirflóðini av friði.

12 Hin vondi leggur loyniráð ímóti tí rættláta, og grislar inná hann við sínum tonnum.

13 Harrin skal læa at honum: tí hann sær at hansara dagar kemur.

14 Teir vondu hava drigið út svørðið, og hava spent sín boga, at kasta niður hin fátæka og tørvandi, og at drepa slíkar ið veri seg av reiðiligum levnaði.

15 Teirra svørð skal fara inn í teirra egna hjarta, og teirra bogar skulu brótast.

16 Eitt sindur, sum rættvísur maður hevur, er betri enn ríkdómarnir hjá mongum vondum.

17 Tí at armar teirra vondu skulu brótast: men HARRIN uppiheldur hinar rættvísu.

18 HARRIN kennir dagar hinna reiðilligu: og teirra arvur skal vera um ævir.

19 Teir skulu ikki verða til skammar í tí óndu tíðini: og í døgnum av hungursneyð skulu teir verða mettaðir.

20 Men hinir vondu skulu farast, og HARRANS figgindar skulu vera sum feittíð av lombum: teir skulu tærast upp; upp í royk skulu teir tærast burt.

21 Tann vondi lænir, og rindar ikki aftur: men hin rættvísi visir miskunn, og gevur.

22 Tí at slíkir, ið verði væl-signaðir av honum, skulu arva jörðina; og teir, ið verði bannaðir av honum, skulu kvettast av.

23 Fetini hjá góðum manni eru skipað av HARRANUM: og hann fragdast í hansara vegi.

24 Hóast hann falli, so skal hann ikki fullkomiliga verða kastaður niður: tí HARRIN heldur honum uppi við síni hond.

25 Eg havi verið ungur, og

PSÁLMUR 38

eri nú gamal; tó havi eg ikki sæð hin rættvísa yvirgívnan, ella hansara sáð bidða breyð.

26 *Hann er* altíð miskunnarfullur, og lænir; og hansara sáð *er* vælsignað.

27 Vík frá illum, og ger gott; og búgy um allar ævir.

28 Tí at HARRIN elskar dóm, og yvirgevur ikki sínar heilagu; teir verða varðveittir um ævir: men sáð teirra vondu skal verða kvett av.

29 Hinir rættvísu skulu arva landið, og búgva hari um ævir.

30 Muður hins rættvísa talar vísdóm, og hansara tunga talar um dóm.

31 Lóg Guðs hans *er* í hjarta hansara; eingi av hansara fetum skulu glíða.

32 Hin vondi eygleiðir hin rættvísa, og roynir at vega hann.

33 HARRIN vil ikki lata hann *eftir* í hond hansara, ella fordøma hann tá ið hann verður dæmdur.

34 Biða eftir HARRANUM, og halt hansara veg, og hann skal hevja teg upp til at arva landið: tá ið teir vondu verða kvettir av, skalt tú sjá *tað*.

35 Eg havi sæð hin vonda í miklari makt, og spreida seg sum eitt grønt vágstræ.

36 Tó gekk hann undir, og sí, hann *var* ikki: ja, eg sókti hann, men hann kundi ikki finnast.

37 Merk *tær* tann fullkomna *mannin*, og skoða hin reiðiliga: tí at endin hjá tí manni *er* friður.

38 Men misbrótararnir skulu verða oyddir saman: endi teirra vondu skal verða skorin av.

39 Men frelsa teirra rættvísu *er* av HARRANUM: *hann er* teirra styrki í trongdartíðini.

40 Og HARRIN skal hjálpa teimum, og bjarga teimum: hann skal bjarga teimum frá teimum vondu, og frelsa teir, tí at teir líta á hann.

Dávid umbønar Guðs miskunn

PSÁLMUR 38

Ein Psálmur av Dávidi, til at føra til endurminningar.

O HARRI, harta meg ikki í tíni vreiði: eiheldur tykta meg í tíni heitu misnøgd.

2 Tí at tínir ørvar stinga fast í meg, og tín hond trýstir meg sáran.

3 *Tað er* eingin heilnæmni í mínum kjøti vegna tína firtni; ikki heldur *er nøkur* hvíld í mínum beinum vegna mína synd.

4 Tí mínar misgerðir eru farnar yvir mítt høvur: sum ein tung byrða eru tær ov tungar hjá mær.

5 Míni sár stinka *og* eru spilt vegna mín dárskap.

6 Eg eri órógvaður; eg eri stórliga niðurboygður; eg fari syrgjandi allan dagin langan.

7 Tí mínar lendar eru fyltar við einum vamlisligum *sjúkdómi*: *og tað er* eingin heilnæmni í mínum kjøti.

8 Eg eri ússaligur og sára brotin: eg havi ýlt vegna van-kyrruna av mínum hjarta.

9 Harri, øll mín trá *er* frammi fyri tær; og mín eymkan er ikki fjald fyri tær.

10 Mítt hjarta dukar, mín styrki svitast mær: hvat viðvikur ljósinum av mínum eygum, eisini tað *er* farið frá mær.

11 Mímir alskarar og mímir vinir standa í avstandi frá mínum sári; og mímir skyldmenn standa langt burturifrá.

12 Eisini teir, ið søkja eftir mínum lívi, leggja snerrur *til mín*: og teir, sum søkja mín skaða, tala meinasom ting, og ímynda svikagerðir allan dagin langan.

13 Men eg, sum ein deyvur *maður*, hoyrði ikki; og *eg var* eins og málleysur *maður sum* ikki opnar sin munn.

14 Svá var eg eins og maður sum ekki hoyrir, og í hvørs munn ongar átalur eru.

15 Tí á teg, O HARRI, eg vóni: tú vilt hoyra, O Harri Guð mín.

16 Tí at eg segði, *Hoyr meg*, at ekki *amars* teir skuldu fegnast yvir mær: tá ið fótur mín gliður, teir geri *seg* stórar ímóti mær.

17 Tí at eg *eri* um at halta, og mín sorg *er* stöðugt frammi fyri mær.

18 Tí at eg vil kunngera mína misgerð; og vil vera syrgin yvir mína synd.

19 Men mínir figgindar *eru* lívligir, og teir eru sterkir: og teir, sum hata meg av órøttum, eru fleirfaldadir.

20 Eisini teir, sum rinda ilt fyri gott, eru mínir mótstandarar; av tí at eg fylgi *tí sum er* gott.

21 Yvirgev meg ekki, O HARRI: O Guð mín, ver ekki langt frá mær.

22 Ger skjótt *av* at hjálpa mær, O Harri mín frelsa.

PSÁLMUR 39

Til hægsta Tónleikara, *enmtá* til Jé·dú·tún·s; Ein Psálmur av Dávidi.

EG segði, Eg vil geva gætur eftir mínum vegum, at eg ekki syndi við míni tungu: eg vil halda mínum munnvið boygslu, meðan hin vondi er frammi fyri mær.

2 Eg var málleysur við tøgn, eg helt meg í friði, *enmtá* frá góðum; og mín sorg varð rørd.

3 Mítt hjarta var heitt innan í mær; meðan eg grundaði, brendi eldurin: *tá* talaði eg við míni tungu,

4 HARRI, fá meg at kenna mín enda, og mátið á mínum døgum, hvat tað *er*; at eg má víta hvussu skirvin eg *eri*.

5 Sí, tú hevurt gjørt mínar dagar *sum* eina hondbreidd; og mín aldur *er* sum einkið frammi

fyri tær: sanniliga *er* hvør maður við sin besta stand fullkomilig fáfongd. *Sé·láh.*

6 Víst gongur hvør maður í eini fáfongdari sýning: víst eru teir órögvaðir til fánytis: hann hópar upp *rikdómar*, og veit ekki hvør skal savna teir.

7 Og nú, Harri, hvørjum bíði eg eftir? mín vón *er* í tær.

8 Bjarga mær frá øllum mínum misbrotum: ger meg ekki *til* spott teirra fávitskutu.

9 Eg var málleysur, eg læt ekki upp mín munn; av tí at tú gjørdirt *tað*.

10 Flyt títt hogg burtur frá mær: eg eri upptærdur við stoytinum av tíni hond.

11 Tá ið tú við hartingum rættleidiðt mann fyri misgerð, fært tú hansara vakurleika at tærast burt eins og mølur: víst *er* hvør maður fáfongd. *Sé·láh.*

12 Hoyr mína bøn, O HARRI, og læn oyra fyri mínum rópi; ver ekki tigandi fyri mínum tár-um: tí at eg *eri* ein fremmandur hjá tær, og ein útiseti, eins og allir mínir fedrar *vóru*.

13 O spar meg, at eg má endurvinna styrki, áðrenn eg fari hiðani, og verði ekki meira.

PSÁLMUR 40

Til hægsta Tónleikara, Ein Psálmur av Dávidi.

EG bíðaði tolmóðigani eftir HARRANUM; og hann boygd *seg* til mín, og hoyrði mítt róp.

2 Hann førði meg eisini upp úr eini ræðuligari holu, úr tí mýruta leiri, og setti mínar føtur á ein klett, og grundfesti mínar gongdir.

3 Og hann hevur lagt nýggjan sang í mín munn, *enmtá* Guði várum lov: mangir munnu sjá *tað*, og óttast, og fara *at* líta á HARRAN.

4 Vælsignaður *er* tann maður

PSÁLMUR 41

sum ger HARRAN til sitt álit, og ekki metir hin stolta, ella slíkar sum venda til viks til lygnir.

5 Mong, O HARRI mín Guð, eru tíni undurfullu verk sum tú hevurt gjört, og tinar hugsanir mótvegis okkum: tey kunnu ekki roknast upp í raðfylgju fyri tær: *um* eg vildi kunngjört og talað *um tey*, eru tey fleiri enn kunnu verða tald upp.

6 Sláturoffur og offur tráaðirt tú ikki; míni oyru hevurt tú opnað: brennioffur og synd-offur hevurt tú ikki kravt.

7 Tá segði eg, Sí, eg komi: í bókarbindinum *stendur* skrivað um meg,

8 Eg fragdist at gera tín vilja, O Guð mín: ja, tín lóg er innan í mínum hjarta.

9 Eg havi prædikað rættvísi í tí miklu samkomuni: sí, eg havi ekki hildið aftur mínar varrar, O HARRI, tú veist.

10 Eg havi ekki fjalt tína rættvísi innan í mínum hjarta; eg havi kunngjört tína trúfesti og tína frelsu: eg havi ekki loynt tína elskandi blíðni og sannleika tít fyri hini miklu samkomuni.

11 Afturhált tú ikki tinar eymu miskunnir frá mær, O HARRI: lat tína elskandi blíðni og tín sannleika stöðugt varðveita meg.

12 Tí at ótallig illindir hava umringað meg umkring: mínar misgerðir hava tikið fatur í mær, so at eg ekki eri førur fyri at hyggja upp; tær eru fleiri enn hárin á mínum hövdi: tí bilar mitt hjarta mær.

13 Lat tær lynda, O HARRI, at útfria meg: O HARRI, ger skjótt av at hjálpa mær.

14 Lat teir skammast og ørkymlast saman sum søkja eftir míni sál at oyða hana; lat teir verða ríknar tilbakar og gjørdar til skammar sum ynskja mær ilt.

Guðs umsorgan fyri teimum fátæku

15 Lat teir verða oyðnar til eitt endurgjald av síni skomm, sum siga við meg, Há, há.

16 Lat allar teir, ið søkja teg, fegnast og gleðast í tær: lat slíkar, sum elska tína frelsu, stöðugt siga, Veri HARRIN storgjørdur.

17 Men eg eri fátækur og tørvandi; tó hugsar Harrin um meg: tú ert mín hjálp og mín útfriari; inn onga drálan, O Guð mín.

PSÁLMUR 41

Til hægsta Tónleikara,
Ein Psálmur av Davídi.

VÆLSIGNAÐUR er hann ið umhugsar hin fátæka: HARRIN vil bjarga honum í trongdartíð.

2 HARRIN vil varðveita hann, og halda honum á lívi; og hann skal vera vælsignaður á jørðini: og tú vilt ikki geva hann yvir til viljan hjá hansara figgindum.

3 HARRIN vil styrkja hann á fáningarsongini: tú vilt reiða alla hansara song í hansara sjúkdómi.

4 Eg segði, HARRI, ver mær miskunnarfullur: grøð mína sál; tí eg havi syndað ímóti tær.

5 Mínir figgindar tala ilt um meg, Nær skal hann doyggja, og hansara navn farast?

6 Og um hann komi at hitta meg, talar hann fáfongd: hansara hjarta savnar misgerð til sín; tá ið hann fer útum, sigur hann frá tí.

7 Allir, sum hata meg, teska saman ímóti mær: ímóti mær teir upphugsa mín skaða.

8 Ein illur sjúkdómur, siga teir, krøkst fast at honum: og nú, ið hann liggur, skal hann ikki rísa upp aftur.

9 Ja, mín egni vælkunnigi vinur, sum eg leit á, sum át av mínum breyði, hevur lyft upp sín hæl ímóti mær.

10 Men tú, O HARRI, ver mær

miskunnarfullur, og reis meg upp, at eg má viðurgjalda teimum.

11 Við hesum veit eg at tú hevurt tokka í mær, av tí at mín figgindi fegnast ikki í sigri yvir mær.

12 Og hvat mær viðvikur, so uppihaldurt tú mær í mínum falsloysi, og seturt meg fyri tínum andliti um ævir.

13 Vælsignaður veri HARRIN Guð Ísraels frá ævigtvarandi, og til ævigtvarandi. Á-mæn, og Á-mæn.

PSÁLMUR 42

Til hægsta Tónleikara,
Más-chil, fyri Kór-áh synir.

EINS og hjørturin stundar eftir vatnsløkunum, soleiðis stundar mín sál eftir tær, O Guð.

2 Mín sál tyrstir eftir Guði, eftir hinum livandi Guði: nær skal eg koma og birtast fyri Guði?

3 Míni tár hava verið mín matur dag og nátt, meðan teir støðugt siga við meg, Hvar er tín Guð?

4 Tá ið eg minnst hesi ting, helli eg út mína sál í mær: tí at eg var farin við fjøldini, eg fór við teimum til Guðs hús, við røddini av frøi og lovprisan; við eini fjøld ið helt halgidag.

5 Hví ert tú niðurboýgd, O mín sál? og hví ert tú órógvad í mær? vóna tú á Guð: tí eg skal enn prisa honum fyri hjálpina av hans ásjón.

6 O Guð mín, mín sál er niðurboýgd innan í mær: tí vil eg minnast til tín frá landi Jordans, og Hér-mô-nít-anna, frá hegnum Mí-zár.

7 Djúp kallar á djúp við ljóðið av tínum vatnsprænum: allar tínar aldur og tínar bylgjur eru gingnar yvir meg.

8 Tó vil HARRIN bjóða síni elskandi blidni um dagsleitid, og um náttina fer hansara

sangur at vera hjá mær, og mín bøn til lívs míns Guð.

9 Eg vil siga við Guð mín klett, Hví hevurt tú gloymt meg? hví gangi eg og syrgi vegna figgindans kúgan?

10 Eins og við svørði í mínum beinum, so lasta mínir figgindar meg; meðan teir dagliga siga við meg, Hvar er tín Guð?

11 Hví ert tú niðurboýgd, O mín sál? og hví ert tú órógvad innan í mær? vóna tú á Guð: tí eg fari enn at prisa honum, sum^p er heilsan av míni ásjón, og mín Guð.

PSÁLMUR 43

DØM meg, O Guð, og før mína sök imóti ógudiligari tjóð: O bjarga mær frá tí svikfulla og órættláta mannum.

2 Tí at tú ert Guð styrki mínar: hví kastart tú meg av? hví gangi eg og syrgi vegna figgindans kúgan?

3 O send út titt ljós og tín sannleika: lat tey leiða meg; lat tey føra meg at tínum heilaga hóli, og til tabernakkul tíni.

4 Tá vil eg fara til Guðs altar, til Guð mína ovurhonds frøi: ja, uppá hørpuna vil eg prisa tær, O Guð mín Guð.

5 Hví ert tú niðurboýgd, O mín sál? og hví ert tú órógvad innan í mær? vóna á Guð: tí eg fari enn at prisa honum, sum^p er heilsan av míni ásjón, og mín Guð.

PSÁLMUR 44

Til hægsta Tónleikara
fyri Kór-áh synir, Más-chil.

VÆR høvum høyrð við oyrum várur, O Guð, várir fedrar hava sagt okkum, hvat verk tú gjørdirt á døgum teirra, í gomlu tíðum.

2 Hvussu tú rakst út teir heidnu við tíni hond, og plantaðirt teir;

PSÁLMUR 45

hvussu tú nívdirt fólkið, og kastaðirt teir út.

3 Tí at teir finga ikki landið í ogn við sínum egna svörði, eiheldur frelsti teirra egni armur teir: men tin hœgra hond, og armur tin, og ljósið av tinni ásjón, tí at tú hevðirt tokka til teir.

4 Tú ert mín Kongur, O Guð: bjóða bjargingar fyri Jákup.

5 Ígjøgnum teg vilja vit trústa niður okkara figgindar: ígjøgnum titt navn vilja vit traðka teir undir sum risa upp ímóti okkum.

6 Tí eg vil ikki líta á mín boga, eiheldur skal svörðið hjá mær bjarga mær.

7 Men tú hevurt bjargað okkum frá okkara figgindum, og hevurt gjørt teir til skammar sum hataðu okkum.

8 Í Guði rósa vit *okkum* allan dagin langan; og prisa tinum navni um ævir. Sē-láh.

9 Men tú hevurt kastað av, og gjørt okkum til skammar; og fert ikki fram við herum várum.

10 Tú fært okkum at venda aftur frá figgindanum: og teir, ið hata okkum, ræna til sín sjálvs.

11 Tú hevurt givið okkum eins og seyð *sum er útnevndur* til matnað; og hevurt spjatt okkum millum hinar heidnu.

12 Tú selurt titt fólk fyri einkið, og økirt ikki *um tín eyð* við teirra prísi.

13 Tú gert okkum *til* eitt spott fyri grannum okkara; háð og spæ fyri teimum sum eru rundan um okkum.

14 Tú gert okkum *til* eitt speiorð millum hinar heidnu, eina risting av høvðinum millum fólkið.

15 Mín ørkymlan *er* støðugt frammi fyri mær, og skommin av mínum andliti hevur dekkað meg,

16 Vegna rødd hansara sum brigslar og gudsspottar; orsakað av figgindanum og hevnanarum.

Ein klagan um núverandi illindir

17 Alt hetta er komið yvir okkum; tó hava vit ikki gloymt teg, eiheldur hava vit handlað falsliga í tinum sáttmála.

18 Okkara hjarta er ikki vent tilbakar, eiheldur hava okkara fet hildið undan frá tinum vegi;

19 Hóast tú hevurt sára brotið okkum í plássi dreka, og dekkað okkum við deyðans skugga.

20 Um vit hava gloymt navn Guðs várs, ella rætt út okkara hendur til fremmandan gud;

21 Skal ikki Guð kunna hetta út? tí hann kennir loyndarmál hjartans.

22 Ja, fyri tína skyld verða vit dripnir allan dagin langan; vit verða roknaðir sum seyður til slátringina.

23 Vakna, hví svevurt tú, O Harri? reis *teg*, kasta *okkum* ikki av um ævir.

24 Hví fjalirt tú andlit titt, og gloymirt okkara nívd og okkara kúgan?

25 Tí at okkara sál er boygd niður til støvið: okkara kviður krækist at jørðini.

26 Reis *teg* okkum til hjálpar, og endurloys okkum fyri mis-kunna tína sakir.

PSÁLMUR 45

Til hægsta Tönleikara uppá Sjö-sjänn-ím, fyri Kór-áh synir, Mäs-chil, ein sangur um alskir.

MÍTT hjarta setur saman eitt gott málevni: eg tali um tey tingini sum eg havi gjørt viðvikjandi kongi: mín tunga *er* pennurin hjá fimum skrivara.

2 Tú ert fagrari enn manna-børnini: náði er helt út í varrar tínar: tí hevur Guð teg signað um ævir.

3 Gyrð svørð titt uppá lend *tína*, O *mest* mektigi, við tinni dýrd og tinni hátign.

4 Og í tinni hátign rið fram-

gongdarsamligani vegna sannleika og eyðmjúkleika og rættvísi; og tín høggra hond skal læra teg ræðuligar lutir.

5 Tínar örvar eru hvassar í hjartanum á kongsins figgindum; hvarvið fólkíð fellur undir tær.

6 Títt háseti, O Guð, er um aldur og ævir: sprotin av tínum kongadømi er rættur sproti.

7 Tú elskart rættvísi, og hatart vondsku: tí hevir Guð, tín Guð, teg salvað við gleðis-oljuni uppum tínar felagar.

8 Öll tíni klæðir anga av myrrhu, og alðeum, og cassiu, úr filabeinsslottunum, hvarvið tey hava gjørt teg glaðan.

9 Kongadøtur voru millum tínar heiðursomu kvinnur: við tína høggra hond stóð drotningin í gulli úr O'-fir.

10 Lýð á, O dóttir, og umhugsa, og bygg títt oyra; gloym eisini títt egna fólk, og faðirs tíns hús;

11 So fer kongurinn stórliga at tráa tín vakurleika: tí hann er tín Harri; og tilbið tú hann.

12 Og dóttirin at Týrus skal vera har við gávu; emntá hini ríku millum fólkíð fara at nøla tín tokka.

13 Kongsdóttirin er öll dýrd-som innan: hennara klædnaður er úr virkaðum gulli.

14 Hon skal verða ferd til kongs í klæði av nálararbeiði: jomfrúgvagnar, hennara felagar sum fylgja henni, skulu verða ferdar til tín.

15 Við gleði og fagnan verða tær ferdar: tær skulu fara inn í slottið hjá kongi.

16 Ístaðin fyri tínar fedrar skulu vera tíni børn, sum tú kanst gera til prinsar á allari jørðini.

17 Eg vil fáa títt navn at verða mint til í øllum ættum: tí skal fólkíð tær prisa um aldur og ævir.

PSÁLMUR 46

Til hægsta Tónleikara fyri Kór'áh synir, Ein Sangur uppá Al'-ámöth.

GUÐ er várt skjól og styrki, ein sera nærverandi hjálp í trongd.

2 Tí vilja vit ikki óttast, tó at jørðin verði burtflutt, og tó at fjøllini verði borin inn í havsins mittu;

3 Tó at vøtnini harav ýli og verði órógvæði, tó at fjøllini risti við bólgningini av tí. Sé-láh.

4 Ein á finst, streymarnir av hvørji skulu gera glaðan Guðs stað, tað heilaga plássíð av tabernaklum hins Hægsta.

5 Guð er í miðjuni av henni; hon skal ei verða vikað: Guð fer at hjálpa henni, og tað heilt tíðliga.

6 Teir heidnu leikaðu í, kongadøminu vórðu vikaði: hann mælti síni rødd, jørðin smeltaði.

7 HARRI herliðanna er við okkum; Jákups Guð er okkara skjól. Sé-láh.

8 Komið og skoðið verkini hjá HARRANUM, hvørjar oyðingar hann hevir gjørt á jørðini.

9 Hann fær bardagar at halda uppat at jarðarinnar enda; hann brýtur bogan, og sker spjótið sundur; hann brennur hervagnin í eldinum.

10 Verið stillir, og vitið at eg eri Guð: eg vil verða upphevjaður millum hinar heidnu, eg vil verða upphevjaður á jørðini.

11 HARRI herliðanna er við okkum; Jákups Guð er okkara skjól. Sé-láh.

PSÁLMUR 47

Til hægsta Tónleikara, Ein Psálmur fyri Kór'áh synir.

OKLAPPIÐ tykkara hendur, öll tit fólk; rópið á Guð við røddini av stórsigri.

PSÁLMAR 48, 49

Zions lofprísan

2 Tí at HARRIN *hin* hægsti er øgligur; *hann* er ein mikil Kongur yvir allari jörðini.

3 Hann fer at undirleggja fólkíð undir okkum, og tjóðirnar undir okkara fotur.

4 Hann fer at velja okkum arv okkara; Jákup's avbærni, hvønn hann elsaði. Sē-láh.

5 Guð er farin upp við rópi, HARRIN við lúðursljóði.

6 Syngið Guði lofprísingar, syngið lofprísingar: syngið Kongi várum lofprísingar, syngið lofprísingar.

7 Tí Guð er Kongurin av allari jörðini: syngið lofprísingar við skili.

8 Guð ríkir yvir teimum heidnu: Guð situr á hásetinum av sínum heilagleika.

9 Prinsarnir hjá fólkunum eru savnaðir saman, *emta* fólkíð hjá Guði Ábrahams: tí jarðarinnar skjöldrar *tíhoyra* Guði: hann er stórliga upphevjaður.

PSÁLMUR 48

Ein Songur og Psálmur
fyri Kór-áh synir.

STÓRUR er HARRIN, og stórligani at verða prisaður í staði Guðs várs, á fjallinum av hansara heilagleika.

2 Vakurt í staðseting, frøin hjá allari jörðini, er Zion fjall, á síðunum av norðuri, staður hins mikla Kongs.

3 Guð er kendur í hennara slottum fyri eitt skjól.

4 Tí at sí, kongarnir vóru samansavnaðir, teir fóru fram við saman.

5 Teir sóu *tað*, og so undradust teir; teir órógvadust, og skundaðu sær avstað.

6 Ótti tók fatur í teir har, og pína, sum hjá kvinnu í verkjum.

7 Tú brýrtur skipini úr Tarsísj við eysturvindi.

8 So sum vit hava hoyrt, soleiðis hava vit sæð í staðinum hjá HARRA herliðanna, í staði Guðs várs: Guð vil grundfesta hann um ævir. Sē-láh.

9 Vit hava hugsað um tína elskandi blídni, O Guð, í miðjum templi tínum.

10 Samsvarandi navni tínum, O Guð, so er titt pris at jarðarinnar endum: tin høgri hond er full av rættvísi.

11 Lat Zions fjall fegnast, lat Judah dótur gleðast, orsakað av dómunum tínum.

12 Gangið um Zion, og farið rundan um hana: teljið tornini harhá.

13 Merkið *tykkum* væl hennara vígvirkir, umhugsíð hennara slott; at tit mega siga *tað* fyri tí fylgjandi ættini.

14 Tí hesin Guð er vár Guð um aldur og ævir: hann vil vera okkara leiðbeinari *heilt* at deyða.

PSÁLMUR 49

Til hægsta Tónleikara,
Ein Psálmur fyri Kór-áh synir.

HOYRIÐ hetta, øll tit fólk; lænið oyra, allir veraldar íbúgvar:

2 Bæði lágir og høgir, ríkir og fátækir, tilsaman.

3 Mín muður skal tala um vísdóm; og grundingin av mínum hjarta *skal vera* um skil.

4 Eg vil boyggja mitt oyra til dømisoðu: eg vil opna mína myrku framsøgn uppá hørpuna.

5 Hvi skuldi eg óttast í óndu døgnum, *tá ið* misgerðin av mínum hælum fer at umringa meg umkring?

6 Teir, sum líta á sín ríkdóm, og rósa sær í fjöldini av sínum ríkdómum;

7 Eingin av teimum kann við nøkrum brøgdum endurloysa

bróður sín, ella geva Guði eitt loysigjald fyri hann:

8 (Tí endurloysingin av teirra sál er dýrabær, og tað heldur uppat um ævir:)

9 At hann skuldi enn liva um ævir, og ei siggia rot.

10 Tí hann sær at vísir menn doyggja, somuleiðis dárin og óskynski persónurin farast, og eftirlata sín eyð til aðrar.

11 Teirra innvortis hugsan er, at teirra hús skulu halda fram um ævir, og teirra búpláss til allar ættir; teir kalla sínar jarðir eftir sínum egnu nøvnum.

12 Men maður, sum er í heiðuri, verður ikki verandi: hann er líka sum djórinum sum týnast.

13 Hesin teirra vegur er teirra dárskapur: tó víðurkenna teirra eftirkomarar teirra framsagnir. Sē-láh.

14 Eins og seyður verða teir lagdir í grøvina; deyði fer at mata sær á teimum; og hinir reiðiligu skulu hava harradømi yvir teimum um morgunin; og teirra vakurleiki fer at tærast í grøvini frá teirra býli.

15 Men Guð vil endurloysa mína sál frá gravarinnar valdi: tí hann skal taka ímóti mær. Sē-láh.

16 Vert tú ikki ræddur tá ið ein verður gjørdur ríkur, tá ið dýrdin av hans húsi verður økt;

17 Tí at tá ið hann doyr, skal hann einkið bera burtur: hansara dýrd skal ikki stíga niður eftir honum.

18 Hóast, meðan hann livdi, so vælsignaði hann sína sál: og menn vilja prisa tær, tá ið tú gert væl móti tær sjálvum.

19 Hann skal fara til ætt fedra sína; teir skulu aldri sjá ljós.

20 Maður, sum er í heiðuri, og ikki skilur, er líka sum djórinum sum týnast.

PSÁLMUR 50

Ein Psálmur av Á-sáph-i.

HIN mektigi Guð, *emtá* HARRIN, hevur talað, og kallað á jørðina frá sólarrisi til hennara niðurferð.

2 Út úr Zion, vakurleikans fullkominleika, hevur Guð skinið.

3 Vár Guð fer at koma, og skal ei halda tøgn: ein eldur fer at tæra frammanfyri honum, og tað verður sera ódnarsamt runt um hann.

4 Hann fer at kalla á himnarnar frá í erva, og á jørðina, at hann má døma sitt fólk.

5 Savnið mínar heilagu saman til mín; teir sum hava gjørt sáttmála við meg við sláturofri.

6 Og himnarnir skulu kunna gera hansara rættvís: tí at Guð er dómari sjálvur. Sē-láh.

7 Hoyr, O fólk mitt, og eg vil tala; O Ísrael, og eg vil vitna ímóti tær: eg eri Guð, *emtá* tín Guð.

8 Eg vil ikki átala teg fyri tíni sláturoffur ella tíni brennioffur, fyri framhaldandi at hava verið frammanfyri mær.

9 Eg vil ongan ungtarv taka úr tínum húsi, ella geitarbukkar úr tínum byrgjum.

10 Tí hvørt skógarins djór er mitt, og fenaðurin uppiá túsund heggjum.

11 Eg kenni allar fjallanna fuglar: og akursins villdjór eru míni.

12 Um eg var svangur, vildi eg ikki sagt tær: tí at veröldin er mín, og hennara fylli.

13 Vil eg eta kjotið av tarvum, ella drekka blóðið av geitum?

14 Ofra Guði takkarveitan; og rinda tíni heitstreingir at tí Hægsta:

15 Og kalla á meg á trongdar degi: eg vil útfria teg, og tú skalt dýrðmeta meg.

PSÁLMAR 51

Bæn Dávids um eftirgeving av syndum

16 Men við hin vonda sigur Guð, Hvat hevurt tú við at gera at kunngerá mínar ásetingar, ella at tú skuldirt tikið mín sáttmála í tín munn?

17 Við tað at tú hatart leiðbeining, og kastart míni orð afturum teg.

18 Tá ið tú sást ein tjón, tá samtyktirt tú við hann, og hevurt verið luttakari við horfremjarum.

19 Tú gevurt tín munn til ilt, og tín tunga myndar svik.

20 Tú siturt og talart ímóti bróður tínum; tú baktalart son egnu móður tínar.

21 Hesi ting hevurt tú gjørt, og eg helt tøg; tú heltst at eg var aldeilis *ein slíkur* sum tú sjálvur: *men* eg vil írættasetá teg, og seta *tey* í rættlag fyri eygum tínum.

22 Men umhugsíð hetta, tit sum gloyma Guð, at ikki eg skræði *tykkum* í pettir, og tað veri eingin at bjarga.

23 Hvøriðso ofrár lov, dýrd-metir meg; og fyri honum, ið skipar *sína* atferð til rættis, vil eg sýna Guðs frelsu.

PSÁLMUR 51

Til hægsta Tónleikara; Ein Psálmur av Dávidi, tá ið Náthan prophetur kom til hansara, eftir at hann var farin inn til Báth'-sjê-bú.

MISKUNNA mær, O Guð, samsvarandi tíni elskandi blídni: samsvarandi fjøldini av tínum eymu miskunnum, sletta út míni misbrot.

2 Tváa meg fullvegis frá míni misgerð, og reinsa meg frá míni synd.

3 Tí at eg viðurkenni míni misbrot: og mín synd er altíð frammi fyri mær.

4 Ímóti tær, tær *ëina*, havi eg syndað, og gjørt *hetta* illa í tíni eygsjón: at tú máttirt vera

rættvisgjørdur tá ið tú talart, og vera skírirur tá ið tú dómirt.

5 Sí, eg varð myndaður í misgerð; og í synd ól fram móðir mín meg.

6 Sí, tú tráart sannleika í teimum innvortis þortunum: og í tí fjalda *partinum* skalt tú fáa meg at kenna vísdóm.

7 Reinska meg við ýsopi, og eg verði reinur: tváa meg, og eg verði hvitari enn snjó.

8 Fá meg at hoyra frøi og gleði; *so at* beinini, *sum* tú hevurt brotið, mega fegnast.

9 Fjal títt andlit frá mínum syndum, og sletta út allar mínar misgerðir.

10 Skapa í mær reint hjarta, O Guð; og endurnýggja rættan anda innan í mær.

11 Kasta meg ikki burtur frá tíni nærveru; og tak ikki tín heilaga anda mær frá.

12 Endurbøt mær frøi frelsu tínar; og halt mær uppi við *tínum* fría anda.

13 Tá vil eg læra misbrótarar tínar vegir; og syndarar skulu verða umvendir til tín.

14 Fría meg út frá blóð-skyldugleika, O Guð, tú Guð frelsu mínar: og mín tunga fer at syngja hart um tína rættvísi.

15 Ó Harri, opna tú mínar varrar; og mín munnur fer at sýna fram títt pris.

16 Tí at tú tráart ikki sláturoffur; annars vildi eg givið *tað*: tú fragdarst ikki í brenniofri.

17 Sláturoffur Guðs *eru* ein brotin andi: eitt brotið og eitt sundurknúst hjarta, O Guð, vilt tú ikki vanvirða.

18 Ger gott í tínum góða tokka við Zion: byggi tú múrar Jerusalems.

19 Tá skalt tú vera nøgdur við sláturofrini av rættvísi, við brennioffur og heilt brennioffur: tá skulu teir ofra ungtarvar á tínum altari.

PSÁLMUR 52

Til hægsta Tónleikara, Mäs'-chil, *Ein Psálmur* av Dávidi, tá ið Dó'-ég E-dóm-it-i kom og segði Sauli frá, og segði við hann, Dávid er komin til hús Ahí'-mē-lēch-s.

HVÍ rósart tú tær í ógerð, O mektigi maður? Guðs gódska *varir* stödugt.

2 Tíu tunga hvugar upp ógerðir; eins og hvast skurðar-blað, og fer svikaliga fram.

3 Tú elskart ilt meir enn gott; og lúgving, heldur enn at tala rættvísi. Sē'-láh.

4 Tú elskart øll upptærandi orð, O tú svikafulla tunga.

5 Guð skal líkaleiðis oyða teg um ævir, hann skal taka teg burtur, og slíta teg úr *tínum* bústaði, og taka teg upp *við* rót úr landi teirra livandi. Sē'-láh.

6 Hinir rættvísi skulu eisini síggja, og óttast, og skulu flenna eftir honum:

7 Sí, *hetta er* maðurin *sum* ei gjörði Guð sína styrki; men leit á rikilígleikan av sínum rikidøm-um, og styrkti seg í síni vondsku.

8 Men eg *eri* sum eitt grønt olivintræ í Guðs húsi: eg líti á Guðs miskunn um aldur og ævir.

9 Eg vil tær prisa um ævir, tí at tú hevurt gjørt *tað*: og eg vil biða eftir navni tínum; tí *tað er* gott frammi fyri tínum heilagu.

PSÁLMUR 53

Til hægsta Tónleikara uppá Má'-há-láth, Mäs'-chil, *Ein Psálmur* av Dávidi.

DÁRIN hevur sagt í sínum hjarta, Eingin Guð *er*. Spiltir teir eru, og hava gjørt andstyggiliga misgerð: *tað er* eingin ið ger gott.

2 Guð hugdi niður av himni á mannabørnini, at sjá um tað vóru *nakrir* ið skiltu, sum søktu Guð.

3 Hvør einasti av teimum *er* farin tilbakar: teir eru allir

samlir vorðnir gravskitnir; *tað er* eingin ið ger gott, nei, ikki ein.

4 Hava misgerðarvirkarnir ongan kunnleika? sum eta mitt fólk upp *sum* teir eta breyð: teir hava ikki kallað á Guð.

5 Har vóru teir í miklum ótta, *hvar* eingin ótti var: tí at Guð hevur spjatt beinini hjá honum sum leirast *ímóti* tær: tú hevurt gjørt *teir* til skammar, tí at Guð hevur vanvirt teir.

6 A, at Israels frelsa *var komin* úr Zion! Tá ið Guð færir aftur fangaskap fólks síns, *tá* fer Jákup at fegnast, og Israel fer at gleðast.

PSÁLMUR 54

Til hægsta Tónleikara á Nē'-gi-nóth, Mäs'-chil, *Ein Psálmur* av Dávidi, tá ið Ziphimarnir komu og søgdu við Saul, Fjalir ikki Dávid seg hjá okkum?

FRELS meg, O Guð, við[^] navni tínum, og døm meg við[^] styrki tíni.

2 Hoyr mína bøn, O Guð; læn oyra til orðini av mínum munn.

3 Tí at fremmandir eru risnir upp *ímóti* mær, og kúgarar søkja eftir míni sál: teir hava ikki sett Guð frammi fyri sær. Sē'-láh.

4 Sí, Guð *er* mín hjálpari: Harrin *er* við teimum ið halda míni sál uppi.

5 Hann fer at endurgjalda ilt til mínar figgindar: kvett teir av í sannleika tínum.

6 Eg vil fræsliga sláturofra tær: eg vil prisa tínum navni, O HARRI; tí at *tað er* gott.

7 Tí hann hevur bjargað mær úr allari trongd: og mitt eyga hevur sæð *sína trá* uppá mínar figgindar.

PSÁLMUR 55

Til hægsta Tónleikara á Nē'-gi-nóth, Mäs'-chil, *Ein Psálmur* av Dávidi.

LÆN oyra til mína bøn, O Guð; og fjal teg ikki fyri míni umbøn.

PSÁLMAR 56

Bøn Dávids í neyð

2 Gáa at mær, og hoyr meg: eg harmist í míni klagu, og geri eitt ljóð;

3 Orsakað av figgindans rödd, orsakað av kúgan teirra vondu: tí teir kasta misgerð á meg, og í vreiði teir hata meg.

4 Mítt hjarta er sára pint innan í mær: og deyðans ræðslur eru falnar á meg.

5 Óttafullsemi og nøtran eru komin yvir meg, og ræðsla hevur floymt yvir meg.

6 Og eg segði, Á, at eg hevði veingir sum ein dúgva! *tí at tá vildi eg flogið avstað, og verið við hvilu.*

7 Sí, *tá vildi eg reikað langt burtur, og verðið verandi í oyðuni.* Sē-láh.

8 Eg vildi skundað mína rýming frá hinum vindsama stormi og ódnarvindi.

9 Oyð, O Harri, og deil teirra tungur: tí eg havi sæð harðskap og klandur í staðinum.

10 Dag og nátt teir fara íkring hann uppiá múrunum harav: eisini ógerð og sorg eru í miðjuni harav.

11 Vondska er í miðjuni harav: fals og svik víkja ikki frá hennara gøtum.

12 *Tí tað var ikki ein figgindi sum lastaði meg; tá kundi eg havt borið tað: eiheldur var tað hann, ið hataði meg, sum gjordi seg stóran ímóti mær; tá vildi eg havt fjalt meg fyri honum:*

13 Men *tað vart tú, ein maður sum vart mín javningi, mín leiðbeinari, og mín kunningi.*

14 Vit hildu søtt ráð saman, og gingu til Guðs hús í samlagi.

15 Lat deyða leggjast á teir, og lat teir fara niður skjótt inn í helviti: tí vondska er í teirra býlum, og teirra millum.

16 Hvat mær viðvikur, eg vil kalla á Guð; og HARRIN skal frelsa meg.

17 Kvøld, og morgun, og um middag, vil eg biðja, og rópa hart: og hann skal hoyra mína rödd.

18 Hann hevur bjargað míni sál í friði frá bardaganum *sum var ímóti mær: tí tað vóru mangir við mær.*

19 Guð skal hoyra, og níva teir, sjálvst hann ið verður úr forðum. Sē-láh. Av tí at teir ongar broytingar hava, tí óttast teir ikki Guð.

20 Hann hevur sett fram sínar hendur ímóti slikum ið veri í friði við hann: hann hevur brotið sín sáttmála.

21 *Orðini* av hansara munnni vóru mjúkari enn smør, men kriggj *var* í hansara hjarta: hansara orð vóru mjúkari enn olja, tó *vóru* tey drigin svørð.

22 Kasta tína byrði á HARRAN, og hann fer at halda tær uppi: hann fer aldri *at* loyva tann rættvísa at verða vikaðan.

23 Men tú, O Guð, skalt føra teir niður í holu oyðingarinnar: blóðigir og svikafullir menn skulu ikki liva út helvtina av sínum døgum; men eg vil líta á teg.

PSÁLMUR 56

Til hægsta Tónleikara uppá Jó-náh-é-lém-ré-kó-kim, Mích-tám av Dávidi, tá ið Philistarnir tóku hann í Gáth.

VER mær miskunnarfullur, O Guð: tí maður vildi svølgd meg upp; *við at* stríða dagliga, so kúgar hann meg.

2 Míni figgindar vildu dagliga svølgd meg upp: tí *teir veri seg* mangir sum berjast ímóti mær, O tú Hægsti.

3 Ta tíð eg ræddur eri, vil eg líta á teg.

4 Í Guði vil eg prisa hans orði, á Guð havi eg sett mítt álit; eg vil ikki óttast hvat kjót kann gera mær.

5 Hvønn dag teir brongla míni orð: allir teirra tankar eru ímóti mær til ílt.

6 Teir savna seg saman, teir fjala seg, teir merkja *sær* míni fet, tá ið teir biða eftir míni sál.

7 Skulu teir komast undan við misgerð? í *tíni* firtni kasta niður fólkið, O Guð.

8 Tú telurt mínar reikingar: koyr tú míni tár í tína flösku: *eru tey* ekki í *tíni* bók?

9 Tá ið eg rópi á *teg*, tá fara mínir figgindar *at* venda tilbakar: hetta eg veit; tí Guð *er* fyrri mær.

10 Í Guði vil eg prisa *hans* orði: í HARRANUM vil eg prisa *hans* orði.

11 Á Guð havi eg sett mitt álit: eg vil ekki vera bangin *fyrri* hvað maður kann gera mær.

12 *Tíni* heitstreingir *eru* uppiá mær, O Guð: eg vil veita tær *lov*þrísingar.

13 Tí at tú hevurt bjargað míni sál frá deyða: *vilt tú* ekki *bjarga* mínum fótum frá at falla, at eg má ganga frammi fyrri Guði í ljósi teirra livandi?

PSÁLMUR 57

Til hægsta Tónleikara, Ál-tás'-kith, Mích-tám av Dávídi, tá ið hann flýddi frá Sauli í hellið.

VER mær miskunnarfullur, O Guð, ver mær miskunnarfullur, tí mín sál litur á teg: ja, í skugga veingja tína vil eg gera mitt skjól, inntil *hesir* skaðatilburðir verði gingnir yvir.

2 Eg vil kalla á Guð *hin* hægsta; á Guð sum innir *allar* lutir fyrri meg.

3 Hann fer *at* senda frá himni, og frelsa meg *frá* lastingini av honum ið vildi svøgt meg upp. Sē-láh. Guð fer at senda fram sína miskunn og sannleika sín.

4 Míni sál *er* millum leyvur: og eg liggi *enntá* millum teirra sum eldur er settur á, *enntá* mannasynirnir, hvørs tenn *eru* spjót' og orvar, og teirra tunga eitt hvast svørð.

5 Vert tú upphevaður, O Guð, uppum himnarnar; *veri* tín dýrd uppiyvir allari jørðini.

6 Teir hava fyrireikað garn til míni fet; mín sál er boygd niður: teir hava grivið eina holu frammanfyri mær, inn í miðjuna av hvørji teir eru falnir *sjálvir*. Sē-láh.

7 Mitt hjarta er fest, O Guð, mitt hjarta er fest: eg vil syngja og veita *lov*þrísan.

8 Vakna, mín dýrd; vakna, psaltur og harpa: eg *sjálvur* vil vakna árla.

9 Eg vil prisa tær, O Harri, millum fólkið: eg vil syngja tær tjóðanna millum.

10 Tí at tín miskunn *er* mikil at himnunum, og tín sannleiki til skýggjana.

11 Vert tú upphevaður, O Guð, uppum himnarnar: *veri* tín dýrd uppiyvir allari jørðini.

PSÁLMUR 58

Til hægsta Tónleikara, Ál-tás'-kith, Mích-tám av Dávídi.

TALA tit í roynd og *veru* rættvísi, O samkoma? døma tit rættliga, O tit mannasynir?

2 Ja, í hjarta tit virka vondsku; tit víga harðskapin av tykkara hondum á jørðini.

3 Hinir vondu eru fremmandgjørdir frá móðurlívinum: teir fara til stroks, so skjótt sum teir verði føddir, talandi lygnir.

4 Teirra eitur *er* eins og eitrið av høggorði: *teyr* eru sum hin deyvi eiturormurin ið stappar sitt oyra;

5 Sum ekki vil geva gætur eftir røddini á gandakvoðarum, *sum* kvøða barasta so vísliga.

6 Brót teirra tenn, O Guð, í teirra munn: brót út hinar stóru tenn hjá ungu leyvunum, O HARRI.

7 Lat teir smelta burtur eins og vøtn *ið* renna støðugt:

PSÁLMAR 59, 60

tá ið hann spennir *sín boga til at skjóta* sínar orvar, lat teir *tá* verða eins og skornar í stykkir.

8 Eins og snigil ið smeltar, so lat *hvönn einasta av teimum* ganga undir: *eins og ófullbúna fœðingin* hjá kvinnu, at teir ei mega sólina sjá.

9 Aðrenn tykkara grýtur kunnu merkja tornrinnar, fer hann at taka teir burtur eins og við meldurvindi, bæði livandi, og í *síni* vreiði.

10 Hin rættvísir fer at fegnstá ið hann sær hevndina: hann fer at tváa sínar fœtur í blóðinum av tí vonða.

11 So at ein maður skal siga, Sanniliga *finst* endurgjald til hin rættvísa: sanniliga er hann ein Guð sum dømir á jørðini.

PSÁLMUR 59

Til hægsta Tónleikara, Al-tás'-kith, Mích'-tám av Dávidi; tá ið Saul sendi, og teir vaktuðu húsið til at drepa hann.

FRÍA meg út frá mínum figgindum, O Guð mín: verj meg frá teimum ið risa upp imóti mær.

2 Fría meg út frá misgerðarvirkarunum, og bjarga mær frá blóðigum monnum.

3 Tí sí, teir liggja á lúri eftir míni sál: teir mektigu eru savnaðir imóti mær; ikki *fyrir* misbrot mítt, ella *fyrir* mína synd, O HARRI.

4 Teir renna og fyrireika seg uttan *mín* feil: vakna til *tess* at hjálpa mær, og siggj.

5 Tú tessvegna, O HARRI Guð herliðanna, Guð Ísraels, vakna til *tess* at heimsøkja allar hinar heidnu: ver ikki miskunnarfullur móti nokrum vondum misbróturum. Sē-láh.

6 Teir venda aftur um kvöldið: teir gera eitt ljóð sum ein hundur, og fara rundan um staðin.

7 Sí, teir froysa út við sínum munn: svørð *eru* í teirra vørrum: tí at hvør, *siga* teir, hoyrir?

Dávid biður Guð um at bjarga sær

8 Men tú, O HARRI, fert at flenna eftir teimum; tú fert at halda allar teir heidnu fyrri gjøldur.

9 Orsakað av hansara styrki vil eg biða eftir tær: tí at Guð er mín verja.

10 Mínar miskunnar Guð fer at koma mær á mæti: Guð fer at lata meg sjá *mína trá* uppá mínar figgindar.

11 Bana teimum ikki, at ikki fólkið hjá mær gloymi: spjað teir við tinum mátti; og før teir niður, O Harri vár skjöldur.

12 *Fyrir* syndina av teirra munn og orðini av teirra varrum lat teir enntá verða tiknar í síni hugmóð: og fyrri banning og lúgving *sum* teir tala.

13 Tær *teir* upp í vreiði, tær *teir* upp, at teir ei *mega vera*: og lat teir vita at Guð ræður í Jákupi at jarðarinnar endum. Sē-láh.

14 Og um kvöldið lat teir venda aftur; og lat teir gera eitt ljóð sum ein hundur, og fara rundan um staðin.

15 Lat teir reika niðan og oman vegna mat, og knarra, um teir ei verði mettaðir.

16 Men eg vil syngja um tína makt; ja, eg vil syngja hart um tína miskunn um morgunin: tí at tú hevurt verið mín verja og skjöldur í degi trondrar mínar.

17 Tær, O mín styrki, vil eg syngja: tí Guð er mín verja, og mínar miskunnar Guð.

PSÁLMUR 60

Til hægsta Tónleikara uppá Sjú'-sján-ē'-dúth, Mích'-tám av Dávidi, til at frálæra; tá ið hann striddi við Ar'-ám-ná-há-rá'-ím og við Ar'-ám-zó'-báh, tá ið Jó'-áb vendi aftur, og sló av E'-dóm í salt dalinum tólv túsund.

OGUÐ, tú hevurt kastað okkum av, tú hevurt spjatt okkum, tú hevurt verið misnøgður; O vend tær at okkum aftur.

2 Tú hevurt fingið jørðina at

nøtra; tú hevurt brotið hana: grøð hennara brestir; tí hon ristir.

3 Tú hevurt sýnt tinum fólki torfør ting: tú hevurt fingið okkum at drekka øtanarvínið.

4 Tú hevurt givið hermerki til teirra sum óttast teg, at tað má verða sýnt fram sannleikans vegna. Sē-láh.

5 At tinar elskaðu mega fríast út; bjarga við tini høgru hond, og hoyr meg.

6 Guð hevur talað í sínum heilagleika; eg vil fegnast, eg vil skifta Sje'-chēm *sundur*, og máta upp Sūk'-kōth-s dal.

7 Gilead er mitt, og Mā-nās'-sēh er mitt; eisini er E'-phrā-im styrkin av mínum høvdi; Judah er mín lóggevi;

8 Móab er mín tváttarskál; yvir E'-dóm vil eg kasta út mín skógv: Philistia, stórsigra tú orsakað av mær.

9 Hvør vil føra meg inn í hin sterka stað? hvør vil leiða meg inn í E'-dóm?

10 Vilt ikki tú, O Guð, sum hevurt kastað okkum av? og tú, O Guð, sum ikki fórt út við okkara herum?

11 Veit okkum hjálp frá trongd: tí fáfongd er hjálpin hjá manni.

12 Ígjøgnum Guð skulu vit inna reystliga: tí tað er hann ið skal traðka niður okkara figgindar.

PSÁLMUR 61

Til hægsta Tónleikara uppá Nē'-gī-náh,
Ein Psálmur av Dávidi.

HOYR mitt róp, O Guð; gáa eftir míni bøn.

2 Frá jarðarinnar enda vil eg rópa á teg, tá ið mitt hjarta er undirdikt: leið meg til klettin sum er hægri enn eg.

3 Tí at tú hevurt verið eitt skýli hjá mær, og eitt sterkt torn frá figgindanum.

4 Eg vil dvølja í tinum taber-

PSÁLMAR 61, 62

nakli um ævir: eg vil lita á lívdina av tinum veingjum. Sē-láh.

5 Tí at tú, O Guð, hevurt hoyrt míni heitstreingir: tú hevurt givið mær arvalutin hjá teimum ið óttast títt navn.

6 Tú vilt leingja um kongsins lív: og árin hjá honum sum mong ættarlið.

7 Hann verður frammi fyri Guði um ævir: O fyrireika miskunn og sannleika, sum mega varðveita hann.

8 So vil eg syngja tinum navni prís um ævir, at eg má dagliga útinna míni heitstreingir.

PSÁLMUR 62

Til hægsta Tónleikara, til Jē'-dū-tún-s,
Ein Psálmur av Dávidi.

SANNILIGA bíðar mín sál eftir Guði: frá honum kemur mín frelsa.

2 Bert hann er mín klettur og mín frelsa; hann er mín verja; eg skal ei verða stórliga vikaður.

3 Hvør leingi vilja tit ímynda grand ímóti einum manni? tit skulu verða vignir allir samlr: eins og bognandi múrur skulu tit verða, og eins og skinklandi girðing.

4 Teir bara ráðførast um at kasta hann niður frá hans avbærni: teir fragdast í lygnum: teir vælsigna við sínum munni, men innvortislaga banna teir. Sē-láh.

5 Mín sál, bíða tú bert eftir Guði; tí mín eftirvæntan er frá honum.

6 Bert hann er mín klettur og mín frelsa: hann er mín verja; eg skal ei verða vikaður.

7 Í Guði er mín frelsa og dýrd mín: klettur styrki minar, og skjól mitt, er í Guði.

8 Lítið á hann til allar tíðir; tit fólk, hellið út tykkara hjarta frammi fyri honum: Guð er eitt skjól hjá okkum. Sē-láh.

9 Víst *eru* menn av lágum stigi fáfongd, og menn av høgum stigi *eru* ein lygn: at verða lagdir á vágskálina *eru* teir aldeilis *lettari* enn fáfongd.

10 Lítið ikki á kúgan, og gerist ikki fáfongdir í ráni: um rikidómir økist, setið *so* ikki tykkara hjarta á *tey*.

11 Guð hevur talað eina ferð; tvær ferðir havi eg hoyrt hetta; at máttur *tilhoyrir* Guði.

12 Tær, O Harri, *tilhoyrir* eisini miskunn: tí at tú veitir hvørjum manni samsvarandi hansara verki.

PSÁLMUR 63

Ein Psálmur av Dávidi, tá ið hann var í Judah oyðu.

O GUÐ, tú ert mín Guð; tíðliga vil eg søkja teg: míni sál tyrstir eftir tær, mínum kjøti leingist eftir tær í turrum og tyrstum landi, har einkið vatn er;

2 At skoða tín mátt og tína dýrd, so *sum* eg havi sæð teg í halgidóminum.

3 Av tí at tín elskandi blidni er betri enn lív, tí skulu varrar mínar prisa tær.

4 Soleiðis vil eg vælsigna teg meðan eg livi: eg vil lyfta upp mínar hendur í navni tínum.

5 Mín sál skal verða mettað sum við mergi og fiti; og mín muður skal prisa tær við frødligum vørrum:

6 Tá ið eg minnst teg á míni legu, og grundi um teg í náttarvøkunum.

7 Av tí at tú hevur verið mín hjálp, tí vil eg fegnast í skugga veingja tína.

8 Mín sál fylgir strítt eftir tær: tín høgra hond heldur mær uppi.

9 Men teir ið søkja mína sál, til at oyða hana, skulu fara inn í lægru partar jarðarinnar.

10 Teir skulu falla við svørðinum: teir skulu verða ein skamtur hjá revum.

11 Men kongurin skal fegnast í Guði; hvør tann, ið svør við hann, skal dýrða sær: men munnurin hjá teimum sum tala lygnir skal verða teptur.

PSÁLMUR 64

Til hægsta Tónleikara, Ein Psálmur av Dávidi.

HOYR mína rødd, O Guð, í míni bøn: varðveit mitt lív frá ótta fyri figgindanum.

2 Fjal meg frá loynda ráði teirra vondu; frá uppreistri misgerðarvirkaranna:

3 Sum hvessa sína tungu eins og svørð, og spennu *sinar bogar at skjóta* sínar ørvar, enmtá beisk orð:

4 At teir mega skjóta á loynd eftir tí fullkomna: bráðliga skjóta teir eftir honum, og óttast ikki.

5 Teir stuðla sær í eini óndari søk: teir samtala um at loyniliga leggja snerrur; teir siga, Hvør skal siggja tær?

6 Teir grunda út misgerðir; teir fullføra eina dúgliga kanning: bæði innvortis *hugsanin* hjá hvørjum einstøkum av teimum, og hjartað, er djúpt.

7 Men Guð fer at skjóta eftir teimum við eini ørv; bráðligani skulu teir verða særdir.

8 So teir skulu fáa sína egnu tungu at falla á seg sjálvar: allir, ið siggja teir, skulu flýggja avstað.

9 Og allir menn skulu óttast, og skulu kunngera Guðs verk; tí at teir skulu vísliga grunda um hansara gerning.

10 Hin rættvísi skal verða glaður í HARRANUM, og skal lita á hann; og allir teir reiðiligu í hjarta skulu dýrða.

PSÁLMUR 65

Til hægsta Tónleikara,
Ein Psálmur og Songur av Dávidi.

LOV biðar eftir tær, O Guð, á Sí-ón; og fyri tær skal heitstreingid útinnast.

2 O tú sum hoyrirt bøn, til tín skal alt kjøt koma.

3 Misgerðir hava yvirvág ímóti mær: *hvat* okkara misbrotum viðvíkur, tú skalt reinska tey burtur.

4 Vælsignaður er tann maður sum tú velurt, og fært at nærkast tær, at hann má dvøljast í forgerðum tínum: vit skulu verða mettaðir við góðskuni av tínum húsi, *enmtá* av tínum heilaga templi.

5 Við ræðuligum timum í rættvísi vilt tú svara okkum, O Guð frelsu várar; *sum ert* álitid hjá øllum jarðarinnar endum, og hjá teimum id eru langt burturfrá á sjónum:

6 Sum við síni styrki grundfestir fjøllini; og er gyrdur við megi:

7 Sum stillir ljóðið av sjógvunum, ljóðið av teirra bárum, og hávan av fólkinum.

8 Eisini teir, sum búgva í teimum ytstu pørtunum, eru ræddir við tinni tekin: tú fært útgongdirnar hjá morgninum og kvøldinum at fegnast.

9 Tú vitjart jørðina, og vatnart hana: tú uppríkart hana stórliga við Guðs á, *sum* er full av vatni: tú fyrireikart teimum korn, tá id tú soleidis hevurt skaffað fyri tí.

10 Tú vatnart hennara ryggir rikiligani: tú støðart hennara foyrur: tú gert hana bleyta við skúrum: tú vælsignart hennara spretting.

11 Tú krýnirt árið við tinni góðsku; og tinar rásir drúpa við fiti.

12 Tær drúpa yvir oyðunnar beitir: og teir litlu heygjarnir fegnast á hvørjari síðu.

13 Beitini eru klødd við fylgjum; eisini dalarnir eru dekkaðir yvir við korni; tey rópa av gleði, tey eisini syngja.

PSÁLMUR 66

Til hægsta Tónleikara,
Ein Songur ella Psálmur.

GERIÐ Guði frøðligt ljóð, øll tit lond:

2 Syngid fram heiðurin hjá hansara navni: gerið hansara lov dýrdsamt.

3 Sigid við Guð, Hvør ræðuligur tú ert í tínum vercum! ígjøgn mikilleikan av tinni kraft skulu tinar figgindar undirgeva seg tær.

4 Øll jørðin skal tilbiðja teg, og skal syngja til tín; teir skulu syngja til navn títt. Sē-láh.

5 Komið og siggid Guðs verk: *hann er* ræðuligur í sínum gerningi mótvegis mannabørnunum.

6 Hann umskifti sjógvin til turt land: teir fóru ígjøgnum flóðina til fots: har fegnaðust vit í honum.

7 Hann stjórnar við síni makt um ævir; hans eygu skoða tjóðirnar: lat ikki hinar uppreistrar somu uppheva seg. Sē-láh.

8 O vælsignid Guð okkara, tit fólk, og fáid røddina av hansara lovi at hoyrast:

9 Sum heldur okkara sál í lívi, og loyvir ikki okkara fótum at verða vikaðum.

10 Tí at tú, O Guð, hevurt prøvað okkum: tú hevurt roynt okkum, sum silvur verður roynt.

11 Tú ferdirt okkum inn í garnið; tú legðirt kvøljan á okkara lendar.

12 Tú hevurt velt monnum at ríða yvir okkara høvðum; vit fóru ígjøgnum eld og ígjøgnum vatn: men tú ferdirt okkum út í eitt ríkt pláss.

PSÁLMAR 67, 68

13 Eg vil fara inn í títt hús við brenniofnum: eg vil rinda teir míni heitstreingir,

14 Sum mínar varrar hava mælt, og mín muður hefur talað, tá ið eg var í trongd.

15 Eg vil ofra tær brenni-sláturoffur av gøðingum, við roykilsí veðra; eg vil ofra ungar-tarvar við geitum. Sē-láh.

16 Komið og hoyrið, allir tit sum óttast Guð, og eg vil kunn-gera hvat hann hefur gjørt fyri mína sál.

17 Eg rópti á hann við mínum munn, og hann varð hálovaður við míni tungu.

18 Um eg gevi gætur eftir misgerð í mínum hjarta, so vil Harrin ikki hoyra meg:

19 Men sanniliga hefur Guð hoyrt meg; hann hefur gáað eftir röddini á míni bøn.

20 Vælsignaður veri Guð, sum ikki hefur vent burtur míni bøn, ella síni miskunm frá mær.

PSÁLMUR 67

Til hægsta Tónleikara á Nē-gi-nóth,
Ein Psálmur ella Songur.

GUÐ veri okkum miskunnar-fullur, og vælsigni okkum; og völdi sínum andliti at skína yvir okkum; Sē-láh.

2 At tín vegur má verða kendur á jørð, tín frelsandi heilsa millum allar tjóðir.

3 Lat fólkíð prisa tær, O Guð; lat alt fólkíð prisa tær.

4 O lat tjóðirnar gleðast og syngja av frøi: tí at tú skalt døma fólkíð rættvisiliga, og stjórna tjóðunum á jørð. Sē-láh.

5 Lat fólkíð prisa tær, O Guð; lat alt fólkíð prisa tær.

6 Tá skal jørðin veita sína grøði; og Guð, sjálvot okkar egni Guð, skal vælsigna okkum.

7 Guð skal vælsigna okkum; og allir jarðarinnar endar skulu óttast hann.

Ein bøn fyri Guðs kongadømi

PSÁLMUR 68

Til hægsta Tónleikara,
Ein Psálmur ella Songur av Dávidi.

LAT Guð reisast, lat hansara figgindar verða spjaddar: lat teir eisini, sum hata hann, flýggja frammi fyri honum.

2 Eins og roykur verður rikin burtur, soleiðis rek teir burtur: eins og voks smeltar frammanfyri eldinum, soleiðis lat hinar vondu týnast fyri Guðs nærveru.

3 Men lat hinar rættvísu gleðast; lat teir fegnast fyri Guði: ja, lat teir fegnast avbera nógv.

4 Syngið Guði, syngið lovpris-ingar til hansara navn: hálovið hann ið riður á himnunum við sínum navni JAH, og fegnist frammi fyri honum.

5 Ein faðir hjá teimum faðirleysu, og ein dómari hjá einkjunum, er Guð í sínum heilaga bústaði.

6 Guð setur hinar einligu í familjur: hann førir út teir, sum eru bundnir, við ketum: men teir uppreistrarsomu búgva í turrum landi.

7 O Guð, tá ið tú fórt út frammanfyri tinum fólk, tá ið tú hergekst ígjøgn oyðuna; Sē-láh:

8 Risti jørðin, eisini himnarnir dryppaðu fyri Guðs nærveru: emtá Sí'nāi sjálvot varð vikað fyri nærveru Guðs, Ísraels Guðs.

9 Tú, O Guð, sendirt eitt rívi-ligt regn, hvarvið tú festirt um tín arv, tá ið hann var lúgvaður.

10 Tín samkoma hefur búð hari: tú, O Guð, hevurt tilreitt av tíni gódsku til hin fátæka.

11 Harrin gav orðið: mikil var flokkurin av teimum íð kunngjørdur tað.

12 Kongar hjá herum flýggj-aðu fljótt: og hon, sum varð við hús, býttu herfongin.

13 Tó at tit havi ligið

millum pottarnar, *tó skulu tit vera eins og veingirnir hjá dúgvu dekkadir við silvuri, og hennara fjaðrar við gulum gulli.*

14 Tá ið hin Almáttugi spjaddi kongar í tí, var tað *hvitt* sum snjó í Sál-mön.

15 Guðs hóalur er sum Bá'-sján-s hóalur; ein høgur hóalur sum Bá'-sján-s hóalur.

16 Hvi leypa tit, tit høgu hólar? *hesin er hólurin, ið Guð tráar at dvøljast í; ja, HARRIN vil dvøljast í honum um ævir.*

17 Guðs hervagnar eru tjúgu túsund, *enmtá túsundir* av einglum: Harrin er teirra millum, *sum á Sí-nái, í heilaga plássinum.*

18 Tú hevurt stigið upp til hæddar, tú hevurt leitt fangaskap til fanga: tú hevurt móttikið monnum gávur; ja, eisini teimum uppreistrarsomu, at HARRIN Guð mátti bígva *teirra millum.*

19 Vælsignaður veri Harrin, *sum dagliga lødir okkum við vælgerðum, enmtá Guð frelsa várar. Sē-láh.*

20 *Hann, sum er Guð vár, er frelsunnar Guð; og GUÐI Harranum tilhoyra útrenningar frá deyða.*

21 Men Guð skal særa høvdið á sínum figgindum; og lodna hviriln á slíkum ið gongur áfram enn í sínum misbrotum.

22 Harrin segði, Eg vil føra aftur frá Bá'-sján, eg vil føra *mítt fólk* aftur frá havsins dýpdum:

23 At tín fótur má verða dyppaður í blóðið av *tínum* figgindum, og tungan á tínum hundum í tað sama.

24 Teir hava sæð tinar gongur, O Guð; *enmtá gongur* Guðs míns, Kongs míns, í halgidóminum.

25 Sangararnir fóru undan, spælarnir á ljóðførir *fylgdu* eftir; *teirra* millum *vóru* genturnar, spælandi við tamburinum.

26 Vælsignið Guð í samkom-

unum, *enmtá* Harran, frá Ísraels keldu.

27 Har er líti Benjamin við teirra stjórnara, prinsarnir av Judah og teirra ráð, prinsarnir av Zē-bū-lôn, og prinsarnir av Naph-tá-li.

28 Tín Guð hevur boðið tína styrki: styrk, O Guð, tað sum tú hevurt virkað fyri okkum.

29 Orsakað av tínum templi í Jerusalem skulu kongar koma við gávum at tær.

30 Harta spjótmannanna flokk, tarvanna fjöld, við kálvum fólksins, *til hvør einstakur* undirgevi seg við silvurstykkjum: spjad tú fólkið *sum hava* fragd í kríggi.

31 Prinsar skulu koma úr Egyptalandi; Ê-thí-ó-pi-á skal brátt rætta út sínar hendur til Guðs.

32 Syngið Guði, tit kongadømir jarðarinnar; O syngið Harranum *lovprisingar; Sē-láh:*

33 Til hansara sum riður á himna himnum, *sum vóru* úr forðum; sí, hann sendir út sína rødd, og tað eina mektiga rødd.

34 Tilskrivði Guði styrki: hans avbærni er yvir Ísrael, og hansara styrki er í skýggjunum.

35 O Guð, *tú ert* ræðuligur úr tínum heilagu plássum: Ísraels Guð er hann sum gevur *sínum* fólki styrki og kraft. Vælsignaður veri Guð.

PSÁLMUR 69

Til hægsta Tönleikara uppá Sjó-sjänn-im, Ein Psálmur av Dávidi.

FRELS meg, O Guð; tí vøtnini eru komin inn at *míni* sál.

2 Eg søkki í djúpari meyr, har einkið er at standa á: eg eri komin í djúp vøtn, har flóðirnar floyma yvir meg.

3 Eg eri móður av mínum gráti: mín hálsur er tornaður: míni eygu bila, meðan eg bíði eftir mínum Guði.

4 Teir, sum hata meg uttan

PSÁLMUR 69

grund, eru fleiri enn hárinu á mínum hövdi: teir, sum vildu oytt meg, *sum eru* mínir figgindar av örøttum, eru mektigir: tá endurbøtti eg *tað* sum eg ikki tók burtur.

5 O Guð, tú kennirt mín dárskap; og mínar syndir eru ikki fjaldar fyri tær.

6 Lat ikki teir, sum bíða eftir tær, O Harri GUÐ herliðanna, verða til skammar fyri mína skyld: lat ikki teir, ið søkja teg, verða fjamskaðar fyri mína skyld, O Guð Israels.

7 Tí at fyri tína skuld havi eg borið spott; skomm hevur dekkað mitt andlit.

8 Eg eri vorðin ein fremmandur fyri brøðrum mínum, og ein ókunnumaður fyri børnum móður mínar.

9 Tí at vandlæti húss tíns hevur etið meg upp; og háðanirnar av teimum, ið háðaðu teg, eru falnar á meg.

10 Tá ið eg græt, og *tyktaði* mína sál við fóstu, varð tað til mína skemd.

11 Eg gjörði eisini sekkjklæði *til* mitt klæði; og eg varð eitt orðtak fyri teimum.

12 Teir, sum sita í portinum, tala imóti mær; og eg *var* sangur drykkjumannanna.

13 Men hvat mær viðvíkur, mín bøn *er* til tín, O HARRI, í eini góðtakiligari tíð: O Guð, í fjøldini av tíni miskunn hoyr meg, í sannleika frelsu tínar.

14 Bjarga mær burtur úr mýruni, og lat meg ikki søkka: lat meg friast út frá teimum ið hata meg, og úr teimum djúpu vøtnunum.

15 Lat ikki vatnflóðina fløða yvir meg, eiheldur lat djúpið svølgja meg upp, og lat ikki holuna loka sín munn yvir meg.

16 Hoyr meg, O HARRI; tí at tín elskandi blidni *er* góð: vend

Dávid gremur seg um sínar kvalir

tær til mín samsvarandi fjøldini av tínum eymu miskunnum.

17 Og fjal ikki títt andlit fyri tínum tænar; tí at eg eri í trongd: hoyr meg skundisliga.

18 Dregst nær míni sál, og endurloys hana: bjarga mær orsakað av mínum figgindum.

19 Tú hevurt kent mitt háð, og mína skomm, og mína vanæru: mínir mótstandarar *eru* allir frammi fyri tær.

20 Háð hevur brotið mitt hjarta; og eg eri fullur av tyngd: og eg leitaði *eftir onkrum* at vorkunna *mær*, men eingin *var*; og eftir uggarum, men eg fann ongan.

21 Teir góvu mær gall eisini til mat mín; og í mínum torsta góvu teir mær edik at drekka.

22 Lat teirra borð verða *til* snerru frammi fyri teimum: og *tað, sum skuldi havt verið* til teirra vælferð, *lat tað verða* fella.

23 Lat teirra eygu myrkjast, at teir siggi ei; og fá teirra lendar støðugt at ríða.

24 Hell út tína harmavreiði yvir teir, og lat tína vreiðifullu firtni taka fatur í teimum.

25 Lat teirra býli vera oyði; og lat ongan búgva í teirra tjøldum.

26 Tí at teir søkja at *honum* ið tú hevurt sligið; og teir tala teimum til harm ið tú hevurt sært.

27 Legg misgerð afturat teirra misgerð: og lat teir ikki koma inn í tína rættvísi.

28 Lat teir verða slettaðar út úr bók teirra livandi, og ikki skrivast við teimum rættvísi.

29 Men eg *eri* fátækur og sorgarfullur: lat tína frelsu, O Guð, seta meg upp til hæddar.

30 Eg vil prisa Guðs navni við sangi, og vil gera hann stóran við takkarveitan.

31 *Hetta* skal eisini hóva HARRANUM betur enn oksi *ella* ungtarvur, sum hevur horn og kleyvar.

32 Hinir eyðmjúku skulu sjá hetta, og gleðast: og tykkara hjarta skal liva sum sökja Guð.

33 Tí HARRIN hoyrir hinar örmu, og vanvirðir ei sínar fangar.

34 Lat himinin og jörðina prisa honum, sjógvarnar, og hvört ting ið rorist hari.

35 Tí Guð vil frelsa Zion, og vil byggja Judah staðir: at teir mega búa har, og hava tað i ogn.

36 Eisini sáð tænarar hans fer at arva tað: og teir, sum elska hansara navn, skulu búa hari.

PSÁLMUR 70

Til hægsta Tónleikara, Ein Psálmur av Dávidi, at føra til endurminningar.

SSKUNDA tær, O Guð, at útfria meg; ger skjótt av at hjálpa mær, O HARRI.

2 Lat teir skammast og fjamskast ið sökja eftir míni sál: lat teir verða vendar aftur-eftr, og settar til örkymlanar, sum tráa mín skaða.

3 Lat teir verða vendar tilbakar til eitt endurgjald av síni skomm, sum siga, Há, há.

4 Lat allar teir, ið sökja teg, fegnast og gleðast í tær: og lat slíkar, sum elska tína frelsu, stöðugt siga, Veri Guð stórgjörður.

5 Men eg eri fátækur og tøvandi: skunda tær til mín, O Guð: tú ert mín hjálp og mín útfriari; O HARRI, inn onga drálan.

PSÁLMUR 71

ATEG, O HARRI, eg seti mitt álit: lat meg aldri verða settan til örkymlanar.

2 Fría meg út í tíni rættvísi, og fá meg at komast undan: bend títt oyra til mín, og frels meg.

3 Vert tú mín sterki bústaður, sum eg stöðugt má leita til: tú hevurt givið boð um at frelsa meg; tí at tú ert mín klettur og mín festningur.

4 Fría meg út, O Guð mín, út úr hondini á tí vonda, út úr hondini á tí órættvísa og grimma manninum.

5 Tí at tú ert mín vón, O Harri GUÐ: tú ert mitt álit frá mínum ungdómi.

6 Av tær havi eg verðið hildin uppi frá móðurlivinum: tú ert hann sum tók meg út úr innangoymslum móður mínar: mín lovprisan skal áhaldandi vera av tær.

7 Eg eri sum eitt undur fyri mongum; men tú ert mitt sterka skjól.

8 Lat mín munn verða fyltan við tíni lovprisan og við tíni æru allan dagin.

9 Kasta meg ikki av í tíðini av gomlum aldri; yvirgev meg ikki tá ið mín styrki svitast.

10 Tí mínir figgindar tala ímóti mær; og teir, sum liggja á lúri eftir míni sál, halda ráðlegging saman,

11 Og siga, Guð hevur yvirgivið hann: søkið at honum og takið hann; tí tað er eingin at bjarga honum.

12 O Guð, ver ikki langt frá mær: O Guð mín, ger skjótt av til mína hjálp.

13 Lat teir fjamskast og tærast upp sum eru mótstandarar fyri míni sál; lat teir verða dekkaðar við skemd og vanæru sum sökja mín skaða.

14 Men eg vil áframhaldandi vóna, og vil enn prisa tær meira og meira.

15 Mín muður skal sýna fram tína rættvísi og tína frelsu allan dagin; tí eg veit ikki tøluni hará.

16 Eg vil fara í styrki Harrans GUÐS: eg vil nevna tína rættvísi, og tað bert tína.

17 O Guð, tú hevurt lært meg frá mínum ungdómi: og higartil havi eg kunngjørt tíni undurfullu verk.

PSÁLMUR 72

18 Nú eisini, tá ið eg eri gamal og gráhærdur, O Guð, *so* yvirgev meg ikki; inntil eg havi sýnt *hesi* ætt tína styrki, og tína kraft fyrri hvørjum tí *sum* koma skal.

19 Tínn rættvísi eisini, O Guð, *er* sera høg, hvør gjørt hevurt mikil ting: O Guð, hvør *er* líkur tær!

20 Tú, sum hevurt sýnt mær miklar og svárar trongdir, fert *at* lívga meg aftur, og fert *at* fóra meg upp aftur frá jarðarinnar dýpdum.

21 Tú fert *at* økja mín mikilleika, og meg ugga á hvørjari síðu.

22 Eg vil eisini prisa tær við psaltrinum, *enmtá* tinum sannleika, O Guð mín: tær vil eg syngja við harpuni, O tú Hin Heilagi Ísraels.

23 Mínn varrar skulu stórliga fegnast tá ið eg syngi til tín; og mín sál, sum tú hevurt endurloyst.

24 Eisini mín tunga skal tala um tína rættvísi allan dagin langan: tí *at* teir eru fjamskaðir, tí *at* teir eru fórdir til skammar, sum sækja mín skaða.

PSÁLMUR 72

Ein Psálmur til Sálomons.

GEV konginum dómar tinar, O Guð, og tína rættvísi kongssyninum.

2 Hann fer *at* døma títt fólk við rættvísi, og tinar ørmu við dómi.

3 Fjöllini skulu føra frið til fólkið, og teir líttu heygjarnir, við rættvísi.

4 Hann fer *at* døma hinar ørmu fólksins, hann fer *at* frelsa børn teirra tøvandi, og fer *at* bróta kúgaran í stykkir.

5 Teir skulu óttast teg so leingi sum sól og máni vara, út ígjøgnum allar ættir.

6 Hann fer *at* koma niður sum regn á tað sligna grasið: eins og skúrir *sum* vatna jørðina.

Dávid lovar løvprisanargerningar

7 Í hansara døgum skulu teir rættvísi blómka; og riviligsemi av friði so leingi sum mánin varir.

8 Hann skal hava harradømi eisini frá sjögvi til sjóvar, og frá ánni *at* jarðarinnar endum.

9 Teir, sum dvøljast í oyðuni, skulu lúta frammi fyrri honum; og hansara figgindar skulu sleikja støvið.

10 Kongarnir av Tarsisj og av oyggjunum skulu koma við gávum: kongarnir av Sjé-bá og Sē-bá skulu ofra gávur.

11 Ja, allir kongar skulu falla niður fyrri honum: allar tjóðir skulu tæna honum.

12 Tí hann skal bjarga tí tøvandi tá ið hann rópar; eisini tí fátæka, og *honum* sum ongan hjálpara hevur.

13 Hann skal spara hin fátæka og tøvandi, og skal frelsa sálar teirra tøvandi.

14 Hann skal endurloysa teirra sál frá sviki og harðskapi; og dýrabært verður teirra blóð í hans eygsjón.

15 Og hann skal liva, og honum skal verða givið av gullinum úr Sjé-bá: eisini skal bæn stødugt verða gjord fyrri honum; og dagliga skal hann verða prisaður.

16 Tað skal vera ein krumma av korni á jørðini á toppinum av fjøllunum; tess ávøkstur skal rista sum Lí-bá-nøn: og *teir* úr staðinum skulu blómka sum gras jarðarinnar.

17 Hansara navn skal vara um ævir: hansara navn skal haldast áfram so leingi sum sólin: og *menn* skulu vera vælsignaðir í honum: allar tjóðir skulu kalla hann signaðan.

18 Vælsignaður *veri* HARRIN Guð, Ísraels Guð, sum bara ger undursom ting.

19 Og vælsignað *veri* hansara

dýrdsama navn um ævir: og verði öll jörðin fyllt við hansara dýrd; Á'mén, og Á'mén.

20 Bönirnar hjá Dávidi Ísaius syni eru at enda.

PSÁLMUR 73

Ein Psálmur av Á-sáph-i.

SANNILIGA er Guð góður móti Ísrael, *enn tá* móti slíkum ið eru av reinum hjarta.

2 Men hvat mær viðvíkur, mínir fetur vóru næstan farnir; míni fet høvdu heilt nær gliðið.

3 Tí eg var øvundsjúkur inná hinar dársomu, *tá ið* eg sá framgongdina hjá teimum vondu.

4 Tí at *tað* eru eingi bond í teirra deyða: men teirra styrki er fóst.

5 Teir eru ikki í trongd *sum aðrir* menn; eiheldur verða teir plágaðir *sum aðrir* menn.

6 Tí umringar hugmóð teir umkring sum ein keta; harðskapur dekkar teir *eins* og klæði.

7 Teirra eygu standa út við fiti: teir hava meir enn hjartað kundt ynskt.

8 Teir eru spiltir, og tala vondliga *viðvíkjandi* kúgan: teir tala loftigani.

9 Teir seta sín munn ímóti himnunum, og teirra tunga gongur ígjøgn jørðina.

10 Tí venda fólk hans aftur higar: og vøtn av fullum *bikari* verða vundin út til teirra.

11 Og teir siga, Hvussu veit Guð? og er kunnleiki í tí Hægsta?

12 Sí, hetta *eru* teir ógudiligu, *sum hava* framgongd í heiminum; teir økjast í rikidønum.

13 Sanniliga havi eg reinsað mítt hjarta *til* einkids, og tváað mínar hendur í sakloysi.

14 Tí allan dagin langan havi eg verðið plágaður, og tyktaður hvønn morgun.

15 Um eg sigi, Svá vil eg tala;

sí, *tá* hevði eg *volt* meinboga *ímóti* ættini av tínum børnum.

16 Tá ið eg hugsaði at kenna hetta, *var* tað ov pinufult hjá mær;

17 Inntil eg fór inn í Guðs halgidóm; *tá* skilti eg teirra enda.

18 Tú vissuliga settirt teir á háll pláss: tú kastaðirt teir niður í oyðing.

19 Hvør eru teir *førdir* inn í oyðing, sum í einum eygnabragdi! teir eru fullkomiliga tærdir upp við ræðslum.

20 Sum ein dreymur *tá ið ein* vaknar; *soleiðis*, O Harri, *tá ið* tú vaknart, skalt tú vanvirða teirra mynd.

21 Soleiðis varð mítt hjarta syrgið, og eg varð prikaður í mínum nýrum.

22 So dársamur *var* eg, og fáfróður: eg var *sum* eitt djór frammi fyri tær.

23 Tó *eri* eg støðugt hjá tær: tú hevurt hildið *mær* við míni høgru hond.

24 Tú fert *at* leiða meg við teinum ráði, og síðan móttaka meg *til* dýrdar.

25 Hvønn havi eg í himni *uttan teg?* og *tað* er eingin á jørð *sum* eg trái umframt teg.

26 Mítt hold og mítt hjarta bilar: *men* Guð er styrki hjarta míns, og mín skamtur um ævir.

27 Tí sí, teir, sum eru langt frá tær, skulu týnast: tú hevurt oytt allar teir ið fara horandi frá tær.

28 Men *tað* er gott hjá mær at draga nær til Guðs: eg havi sett mítt álit á Harran GUÐ, at eg má kunngera öll tini verk.

PSÁLMUR 74

Más'-chil av Á-sáph-i.

O GUÐ, hví hevurt tú kastað *okkum* av um ævir? *hví* rýkur tín øði ímóti seyðinum av tínum beiti?

PSÁLMUR 75

2 Minst til tína samkomu, *sum* tú hevurt keypt frá gomlum *av*; stavin av tínum arvi, *sum* tú hevurt endurloyst; hetta Zion fjall, hvari tú hevurt búð.

3 Lyft upp tinar fótur til tær viðvarandi oyðingarnar; *enntá* alt *sum* figgindin hevur vondligani gjørt í halgidóminum.

4 Tinir figgindar yla í miðjum samkomum tínum; teir seta upp sini hermerkir *sum* merkir.

5 *Ein maður* var navngitin samsvarandi sum hann hevði lyft upp óksir á hini tjúkku trø.

6 Men nú bróta teir niður tess útskorna arbeiði beinavegin við øksum og hamarum.

7 Teir hava kastað eld inn í tín halgidóm; teir hava dálkað, *við at kasta niður* bústaðin hjá tínum navni til jarðar.

8 Teir søgdu í sínum hjørtum, Latum oss oyða teir tilsaman: teir hava brent upp allar sýnagogurnar hjá Guði í landinum.

9 Vit siggja ikki okkara tekin: *tað er* ikki longur nakar prophetur: eiheldur *er* okkara millum nakar sum veit hvussu leingi.

10 O Guð, hvussu leingi skal mótstandarin spotta? skal figgindin gudsspotta titt navn um ævir?

11 Hvi dregurt tú undan tína hond, *enntá* tína høgru hond? slít *hana* úr tínum barmi.

12 Tí Guð *er* mín Kongur frá gomlum *av*, *hann* virkar frelsu á miðjari jørðini.

13 Tú skildirt sjógvin við tíni styrki: tú breytst høvdini hjá drekunum í vøtnunum.

14 Tú breytst høvdini hjá liv-já-thán í stykkir, og gavst hann at *vera* matur til folkið *sum* dvaldist í oyðuni.

15 Tú kleyvst kelduna og flóðina: tú turkaðirt upp mektigar áir.

16 Dagurin *er* tín, eisini náttin

Oyðistøða halgidómsins

er tín: tú hevurt fyrireikað ljósið og sólina.

17 Tú hevurt sett øll jarðarinnar mörk: tú hevurt gjørt summer og vetur.

18 Minst til hetta, *at* figgindin hevur háðað, O HARRI, og *at* tey fávitskutu fólkinu hava gudsspottað titt navn.

19 O flýggja ikki sálinu hjá tinni turtildúgvu til fjöld *teirra vondu*: gloym ikki samkomuna av tínum ørmu um ævir.

20 Hav fyrilit fyrri sáttmálanum: tí jarðarinnar myrku pláss eru full av grimmseminnar býlum.

21 O lat ikki teir kúgaðu venda aftur *við* skomm: lat teir ørmu og tørvandi prisa tínum navni.

22 Reis *teg*, O Guð, før tína egnu sök: minst til hvussu darsami maðurin dagliga háðar *teg*.

23 Gloym ikki røddina á tínum figgindum: hávin av teimum, ið rísa upp ímóti tær, økist alsamt.

PSÁLMUR 75

Til hægsta Tónleikara, Āl-tās'-kith, Ein Psálmur *ella* Songur av A'sáph-i.

TÆR, O Guð, veita vit tøkki, *tær* veita vit tøkki: tí at *tað*, *at* titt navn *er* nær, kunngerá tinni undursomu verk.

2 Tá ið eg skal taka við samkomuni, vil eg døma rættligani.

3 Jørðin og allir hennara íbúgvur eru upploystir: eg haldi uppi hennara súlum. Sē-láh.

4 Eg segði við dárarnar, Handlið ikki darsamligani: og til hinar vondu, Lyftið ikki upp hornið:

5 Lyftið ikki upp tykkara horn til hæddar: talið *ikki við* hørðum svira.

6 Tí at framflutningur *kemur* hvørki úr eystri, ella úr vestri, ella úr suðri.

7 Men Guð *er* dómarin: hann koyrir niður ein, og setur upp ein annan.

8 Tí at í HARRANS hond, *har er bikar*, og vinið er reytt; það er fult av blandingi; og hann hellir út av tí sama: men gruggini av tí, *tey* skulu allir jarðarinnar vondu vinda úr, og drekka *tey*.

9 Men eg vil kunngeru av ævir; eg vil syngja *lovprísingar* til Guðs Jákups.

10 Øll horn teirra vondu eisini vil eg skera av; *men* horn teirra rættvisu skulu hevjust upp.

PSÁLMUR 76

Til hægsta Tónleikara á Nē-gi-nóth,
Ein Psálmur *ella* Songur av A-sáph-i.

Í JUDAH er Guð kendum: hans navn er stórt í Ísrael.

2 Í Sál-lem eisini er hansara tabernakkul, og hansara bústaður í Zion.

3 Har breyt hann bogans ørvar, skjöldurin, og svørðið, og bardagan. Sē-láh.

4 Tú ert dýrdsamari og avbærari enn veiðinnar fjøll.

5 Hinir stinnhartaðu eru rændir, teir hava sovið sín svøvn: og eingir av megnarmonnum hava funnið sínar hendur.

6 Við tína hartan, O Jákups Guð, verða bæði hervagnurin og rossid kastað í deyðan svøvn.

7 Tú, *enmtá* tú, *eigurt* at verða óttaður: og hvør kann standa í tíni eygsjón tá ið einaferð tú ert óður?

8 Tú veldurt dómi at verða hoyrdum frá himni; jørðin óttaðist, og var still,

9 Tá ið Guð *seg* reisti til dóms, at frelsa allar hinar eyðmjúku jarðarinnar. Sē-láh.

10 Vissuliga skal vreiði mans prisa tær: hitt eftirverandi av vreiði skalt tú afturhalda.

11 Streingið heiti, og rindið HARRANUM Guði tykkara: lat allar, ið veri *seg* rundan um hann, føra gávur til hansara sum átti at verða óttaður.

12 Hann fer *at* kvetta av anda prinna: *hann er* ræðuligur fyri kongum jarðarinnar.

PSÁLMUR 77

Til hægsta Tónleikara, til Jē-dū-tún-s,
Ein Psálmur av A-sáph-i.

EG rópti á Guð við míni rødd, *enmtá* á Guð við míni rødd; og hann lænti mær oyra.

2 Í degnum av míni trongd eg søkti Harran: mitt sár rann um náttina, og helt ikki uppat: mín sál sýtti at uggast.

3 Eg mintist Guð, og varð órógvður: eg klagadi, og mín andi var undirdiktur. Sē-láh.

4 Tú heldurt eygum mínum vakandi: eg eri so órógvður at eg ikki fái talað.

5 Eg havi umhugað dagarnar í forðum, árinu av fornum tíðum.

6 Eg kalli til endurminningar mín sang um náttina: eg samtali við mitt egna hjarta: og mín andi gjordi dúgliga rannsókn.

7 Vil Harrin kasta av um ævir? og vil hann ikki vera góð-vildarsamur meira?

8 Er hansara miskunn heilt farin um ævir? svikur *hansara* lyfti um allar ævir?

9 Hevur Guð gloymt at vera náðisamur? hevur hann í firtni lokað fyri sínum eymu miskunnum? Sē-láh.

10 Og eg segði, Hetta er mín veikleiki: *men eg vil minnst* árinu av høgru hond hins Hægsta.

11 Eg vil minnst til verkini hjá HARRANUM: vissuliga vil eg minnst tíni undur frá gomlum av.

12 Eg vil grunda eisini um alt títt verk, og tala um tínar gerningar.

13 Tíni vegur, O Guð, er í halgidóminum: hvør er so mikil ein Guð sum *vár* Guð?

14 Tú ert tann Guð ið undur

PSÁLMUR 78

gert: tú hevirt kunnjört tína styrki millum fólkíð.

15 Við *tinum* armi hevirt tú endurløyst titt fólk, synir Jákups og Jósephs. Sé-láh.

16 Vøtnini sóu teg, O Guð, vøtnini sóu teg; tey vóru rædd: eisini dýpdirnar órógvaðust.

17 Skýggjini heltu út vatn: loftið sendi út eitt ljóð: tinar ørvar eisini fóru út umkring.

18 Røddin á tini toru *var* í himninum: snarljósin lýttaðu heimin; jørðin nøtraði og skalv.

19 Tin vegur *er* í sjónum, og tín rás í miklu vøtnunum, og tini fótafet eru ikki kend.

20 Tú leiddirt titt fólk sum eitt *seyðafylgi* við hendi Móse og Aarons.

PSÁLMUR 78

Más'chil av Á-sáph-i.

LÆNIÐ oyra, O fólk mítt, *til* mína lóg: bendið tykkar oyru til orðini av mínum munn.

2 Eg vil lata upp mín munn í dómisøgu: eg vil mæla myrkar framsagnir frá gomlum *av*:

3 Sum vit hava høyrð og kent, og okkara fedrar hava sagt okkum.

4 Vit vilja ikki fjala *tær* fyri teirra børnum, og sýna fyri ættini, ið koma skal, HARRANS *lov*prísingar, og hansara styrki, og hans undurfullu verk sum hann hevur gjørt.

5 Tí hann grundfesti ein vitnisburð í Jákupi, og útnevndi lóg í Ísrael, sum hann ábeyð okkara fedrum, at teir skulu gera *tær* kannar fyri sínum børnum:

6 At ættin, ið koma skal, mátti kenna *tey*, *enntá* børnini *sum* skuldu fœðast; *sum* skuldu reisast og kunngera *tey* fyri sínum børnum:

7 At teir máttu seta sína vón á Guð, og ikki gloyma Guðs verk, men halda hansara boð:

Guðs miklu og náðisomu verk

8 Og máttu ikki verðið sum teirra fedrar, ein tvørlynd og uppreistrarsom ætt; ein ætt *sum* ei setti sitt hjarta tilrættis, og hvørs andi ikki var stöðufastur hjá Guði.

9 E'phrā-ím-s børn, *sum vóru* vígbúnir, og bóru bogar, vendu tilbakar á bardagadegnum.

10 Teir hildu ikki Guðs sáttmála, og sýttu at ganga í hansara lóg;

11 Og gloymdu hansara verk, og hans undur sum hann hevði sýnt teimum.

12 Undrunarsom ting hann gjordi í eygsjónini á teirra fedrum, í Egyptalandi, í Zó-ans akri.

13 Hann skildi sjógvin, og völdi teimum at fara ígjøgn; og hann fekk vøtnini at standa sum ein rúgva.

14 Um dagsleitíð eisini hann leiddi teir við skýggi, og alla náttina við ljósi av eldi.

15 Hann kleyv klettarnar í oyðuni, og gav *teimum* drekka sum *úr* hinum miklu dýpnum.

16 Hann førði streymar eisini úr klettinum, og völdi vøtnum at renna niður sum áir.

17 Og teir syndaðu tess meira ímóti honum, við at tirra hin Hægsta í oyðuni.

18 Og teir freistaðu Guð í sínum hjørtum, við at umbiðja mat til sína girnd.

19 Ja, teir talaðu ímóti Guði; teir søgdu, Kann Guð reida borð í oyðuni?

20 Sí, hann sló klettin, so at vøtnini gustu út, og streymarnir floymdu yvir; kann hann geva breyð eisini? kann hann útvega kjøt til sitt fólk?

21 HARRIN tí hoyrði *hetta*, og varð vreiður: so ein eldur varð kyndur ímóti Jákupi, og firtni kom eisini upp ímóti Ísrael;

22 Tí at teir trúðu ikki á Guð, og litu ikki á hansara frelsu:

23 Hóast hann hevði boðið skýggjunum úr erva, og latið upp himins hurðar,

24 Og hevði regnað niður mán'nā omanyvir teir at eta, og hevði givið teimum av korni himins.

25 Maður át einglamat: hann sendi teim mat til fyllu.

26 Hann völdi eystanvindi at blása í himninum: og við sinum mátti hann førði inn sunnanvindin.

27 Hann regnaði kjøt eisini yvir teir sum støv, og fjaðraðar fuglar sum havsins sand:

28 Og hann læt tað detta í miðjuna av teirra leiri, rundan um teirra býlir.

29 So teir ótu, og vórðu væl mettaðir: tí hann gav teimum teirra egnu tráan;

30 Teir vórðu ikki fremmandgjørdir frá síni girnd. Men meðan teirra matur var enn í teirra munnum,

31 Kom Guðs vreði omanyvir teir, og drap teir feitastu av teimum, og sló niður Ísraels útvaldu menn.

32 Fyri alt hetta syndaðu teir enn, og trúðu ikki vegna hans undurfullu verk.

33 Tí tærði hann upp teirra dagar í fáfongd, og teirra ár í trongd.

34 Tá ið hann teir vá, tá søktu teir hann: og teir vendu aftur og fregnaðust árla eftir Guði.

35 Og teir mintust at Guð var teirra klettur, og hin høgi Guð teirra endurloysari.

36 Kortini smikraðu teir honum við sinum munni, og teir lugu fyri honum við sinum tungum.

37 Tí teirra hjarta var ikki rætt við honum, eiheldur vóru teir staðfastir í hansara sáttmála.

38 Men hann, fullur av vár-

kunn, fyrigav teirra misgerð, og oyddi teir ikki: ja, manga ferðina vendi hann síni firtni burt, og østi ikki upp alla sína vreði.

39 Tí hann mintist at teir vóru bert kjøt; ein vindur ið ferðast avstað, og kemur ikki aftur.

40 Hvør ofta teir tirraðu hann í oyðuni, og völdu honum harm í oyðimørkini!

41 Ja, teir vendu tilbakar og freistaðu Guð, og avmarkaðu Hin Heilaga Ísraels.

42 Teir mintust ikki hans hond, ella dagin tá ið hann friaði teir út frá figgingdanum.

43 Hvussu hann hevði virkað síni tekin í Egyptalandi, og síni undur í Zó'an-s akri:

44 Og hevði broytt teirra áir til blóð; og teirra flóðir, at teir ikki fingudrukkið.

45 Hann sendi ymis sløg av flugum teirra millum, sum slúktu teir; og froskar, sum oyddu teir.

46 Hann gav eisini teirra grøði til jarðvargin, og flytigrashoppuni teirra strev.

47 Hann oyddi teirra vingarðar við hegli, og teirra morberjatrø við frosti.

48 Hann gav upp teirra fenað eisini til heglið, og teirra fylgir til heit torukílir.

49 Hann kastaði omaná teir øgiligleikan av síni firtni, vreði, og harmavreiði, og trongd, við at senda óndar einglar teirra millum.

50 Hann gjørdi ein veg fyri síni firtni; hann spardi ei teirra sál frá deyða, men gav teirra lív yvir til drepsóttina;

51 Og sló allar teir frumbornu í Egyptalandi; tað fremsta av teirra styrki í Hams tabernaklum:

52 Men fekk sitt egna fólk at fara avstað sum seyð, og leiddi teir í oyðuni eins og fylgi.

53 Og hann leiddi teir áfram tryggliga, so at teir óttaðust ei:

PSÁLMUR 79

Jerusalems oyðing

men sjógvurin díkti undir teirra figgindar.

54 Og hann førði teir til markið av sínum halgidómi, *heilt til hetta fjall, sum hans høgra hond hevði skaffað.*

55 Hann kastaði út hinar heidnu eisini frammi fyri teimum, og skifti teimum arv við *mátisnóri*, og fekk Ísraels ættargreinar at bógva í teirra tjøldum.

56 Tó freistaðu og tirraðu teir hin hægsta Guð, og hildu ikki hansara vitnisburðir:

57 Men vendu tilbakar, og handlaðu ótrútt eins og teirra fedrar: teir vórðu vendir til viksum ein svikaligur bogi.

58 Tí teir tirraðu hann til firtnis við sínum høgu plássum, og rørdu hann til ástbrelnis við sínum ristum myndum.

59 Tá ið Guð *hetta* hoyrði, varð hann vreiður, og *honum* stórliga stóðst við Ísrael:

60 So at hann yvirgav Sjí'löh-s tabernakkul, tjaldið *sum* hann staðsetti manna millum;

61 Og flýggjaði sína styrki inn í fangaskap, og sína dýrd inn í figgindans hond.

62 Hann gav sitt fólk yvir eisini til svørðið; og var vreiður við sín arv.

63 Eldurin upptærði teirra ungu menn; og teirra moyggjar vórðu ikki givnar í giftu.

64 Teirra prestar fullu við svørðinum; og teirra einkjur gjørdu einkið harmljóð.

65 Tá vaknaði Harrin sum ein úr svøvni; og eins og mektigur maður sum rópar vegna vín.

66 Og hann sló sínar figgindar í handaru partarnar: hann gjørði teir til varandi skammar.

67 Haraftrat havnaði hann tabernakli Jósephs, og valdi ikki ættargrein E'phrá-ím-s:

68 Men valdi ættargrein Judah; Zion fjallið sum hann elskaði.

69 Og hann bygdi sín halgidóm eins og høg *slott*, eins og jørðina sum hann hevur grundfest um ævir.

70 Hann valdi Dávid eisini, sín tænarar, og tók hann frá seyðabyrgjunum:

71 Frá at fylgja ærnum *sum vóru* miklar við ungom, førði hann hann til at føða Jákup sitt fólk, og Ísrael sin arv.

72 So hann mataði teir samsvarandi falsloysinum av sínum hjarta; og vegleiddi teir við hegnini av sínum hondum.

PSÁLMUR 79

Ein Psálmur av Á-sáph-i.

O GUÐ, hinir heidnu eru komnir inn í tín arv; títt heilaga tempul hava teir dálkað; teir hava lagt Jerusaleml í dungar.

2 Deyðu kropparnar av tínum tænarum hava teir givið *til at vera* matur hjá himins fuglum, kjøtið av tínum heilagu at jarðarinnar djörum.

3 Teirra blóð hava teir helt *út* sum vatn rundan um Jerusaleml; og *tað var* eingin at jarða *teir*.

4 Vit eru vorðnir eitt háð fyri okkara grannum, eitt spott og spæ fyri teimum ið rundan um okkum eru.

5 Hvussu leingi, HARRI? vilt tú vera firtin um ævir? skal tín ástbrelni brenna sum eldur?

6 Hell út tína vreiði yvir hinar heidnu sum ei hava kent teg, og yvir kongadøminu sum ikki hava kallað á títt navn.

7 Tí teir hava etið upp Jákup, og lagt *i* oyði hansara bústað.

8 O minst ikki til ímóti okkum fyrri misgerðir: lat tínar eymu miskunnir skundisliga koma okkum á mæti: tí vit eru ferdir sera lágt.

9 Hjálp okkum, O Guð frelsu várar, fyri dýrd navns tíns: og fría okkum út, og reinska burt

okkara syndir, fyri navns tíns skuld.

10 Hví skuldu teir heidnu siga, Hvar er teirra Guð? lat hann verða kendan millum hinar heidnu í vári eygsjón, við hevingini av blóðinum av tínum tænarum *sum er úthelt*.

11 Lat suffingina av fanganum koma framfyri teg; samsvarandi mikilleikanum av tínum mátti, varðveit tú teir sum eru útnevndir til at doyggja;

12 Og rinda okkara grannum sjevfalt inn í teirra favn teirra spott, hvarvið teir hava spottað teg, O Harri.

13 So vilja vit, títt fólk og seyðurin av tínum beiti, veita tær tökkir um ævir: vit vilja sýna fram títt prís til allar ættir.

PSÁLMUR 80

Til hægsta Tónleikara uppá Sjó-sjänn-im-
E-dúth, Ein Psálmur av A-sáph-i.

LÆN oyra, O Ísraels Hirði, tú sum leiðirt Jóseph eins og fylgi; tú sum býrt *imillum* kær-úbim-arnar, skín fram.

2 Frammi fyri E-phrā-im og Benjamin og Mā-nās-sēh øs upp tina styrki, og kom og frels oss.

3 Vend oss aftur, O Guð, og fá títt andlit at skína; og vær skulum verða frelstir.

4 O HARRI Guð herliðanna, hvussu leingi vilt tú vera firtin við bønina hjá tínum fólk?

5 Tú matart teir við tára-breyði; og gevurt teim tár at drekka í miklum máti.

6 Tú gert okkum *til* klandur fyri grannum okkara; og okkara figgindar flenna sín ámillum.

7 Vend oss aftur, O Guð herliðanna, og fá títt andlit at skína; og vær skulum verða frelstir.

8 Tú hevurt ført eitt vintræ út úr Egyptalandi: tú hevurt kastað út hinar heidnu, og plantað tað.

9 Tú tilreiddirt *rím* frammi fyri tí, og fekst tað at sláa djúpa rót, og tað fylti landið.

10 Heyggjarnir vórðu dekkaðir við skugganum av tí, og greinar-nar hjá tí *vóru sum* hini frálíku sedristö.

11 Hon sendi út sínar bular til sjógvin, og sínar kvistar til ána.

12 Hví hevurt tú *tá* brotið niður hennara byrgir, so at allir teir, sum fara framvið eftir vegnum, slíta *av* henni?

13 Villsvínið úr skóginum oyðir tað, og villdjórið av akrinum gloypir tað.

14 Vend aftur, vit bøna teg, O Guð herliðanna: hygg niður av himni, og skoða, og vitja hetta vintræ;

15 Og vingarðin sum tín høgra hond hevur plantað, og greinina *sum* tú gjørdirt sterka til tín sjálvs.

16 *Hon er* brend við eldi, *hon er* skorin niður: tey farast fyri hartanini av tinni ásjón.

17 Lat tina hond vera uppiá manni høgru handar tinar; á menniskjusyninum, *hvønn* tú gjørdirt sterkan til tín sjálvs.

18 So vilja vit ikki fara tilbakar frá tær: lívga okkum, og vit vilja kalla á navn titt.

19 Vend oss aftur, O HARRI Guð herliðanna, fá títt andlit at skína; og vær skulum verða frelstir.

PSÁLMUR 81

Til hægsta Tónleikara uppá Gít-títh,
Ein Psálmur av A-sáph-i.

SYNGIÐ hart yvirfyri Guði, okkara styrki: gerid frødligt ljóð fyri Guði Jákups.

2 Takið ein psálm, og færið higar tamburínina, hina dámligu hørpu við psaltrinum.

3 Blásið upp lúðurin í nýmánanum, í tí ásettu tíðini, á okkara hátíðarveitsludegi.

4 Tí hetta *var* ein áseting til Ísraels, og ein lóg Jákups Guðs.

5 Hetta fyrirspáði hann í Jósephi til vitnissburð, tá ið hann fór út igjøgnum Egyptaland: *har* eg hoyrði eitt tungumál *sum* eg ikki skilti.

6 Eg firraði hans øksl frá byrðini: hans hendur vórðu fríaðar út frá pottunum.

7 Tú kallaðirt í trongd, og eg friaði teg út; eg svaraði tær í tí loynda toruplássinum: eg royndi teg við Mēr-í-búh vøtn. Sē-láh.

8 Hoyr, O fólk mitt, og eg vil vitna tær: O Ísrael, um tú vilt geva mær gætur;

9 Tað skal eingin fremmandur gudur vera í tær; eiheldur skalt tú tilbiðja nakran fremmandan gud.

10 Eg eri HARRIN tín Guð, sum førði teg út úr Egyptalandi: opna tín munn vitt, og eg vil fylla hann.

11 Men fólk mitt vildi ikki geva gætur eftir mini rødd; og Ísrael vildi einkið av mær *vita*.

12 So eg gav teir upp til girndina av teirra egnu hjørtum: og teiringu í sínum egnu ráðum.

13 Á, at mitt fólk hevði givið gætur eftir mær, og Ísrael hevði gingið í mínum vegum!

14 Eg skuldi skjótt havt undirlagt teirra figgindar, og vent míni hond ímóti teirra mótstandarum.

15 Hatararnir av HARRANUM høvdu havt undirgivið seg hann: men teirra tíð hevði havt vart um ævir.

16 Hann hevði havt føtt teir eisini við tí finastu av hveitini: og við hunangi úr klettinum hevði eg havt mettað teg.

PSÁLMUR 82

Ein Psálmur av Á-sáph-i.

GUÐ stendur í samkomu teirra mektigu; hann dómir gudanna millum.

2 Hvør leingi vilja tit døma órættlátligani, og taka ímóti persónum teirra vondu? Sē-láh.

3 Verjið hin fátæka og faðirleysa: innið rættlæti mót hinum nívða og tøvandi.

4 Bjargið tí fátæka og tøvandi: reddið *teimum* úr hond teirra vondu.

5 Teir vita ikki, eiheldur vilja teir skilja; teir ganga áfram í myrkri: allir jarðarinnar grundvøllir eru úti av kós.

6 Eg havi sagt, Tit *eru* gudar; og allir av tykkum *eru* børn hjá tí Hægsta.

7 Men tit skulu doyggja eins og menn, og falla sum ein av prinsunum.

8 Reis *teg*, O Guð, døm jørdina: tí at tú skalt arva allar tjóðir.

PSÁLMUR 83

Ein Songur ella Psálmur av Á-sáph-i.

HALT tú ikki tøg, O Guð: halt ikki friði tinum, og ver ikki stillur, O Guð.

2 Tí sí, tínir figgindar gera ein háva: og teir, ið hata teg, hava lyft upp høvðið.

3 Teir hava hildið snúgvíð ráð ímóti fólk tinum, og ráðført *seg* ímóti hinum fjaldum tinum.

4 Teir hava sagt, Komið, og latum okkum skera teir av frá *at vera* ein tjóð; at Ísraels navn má ikki longur vera í minni.

5 Tí at teir hava ráðført *seg* einmælt saman: teir eru í samgongu ímóti tær:

6 E'-dóm-s tabernakkul, og Ísj-má-ē-lit'-arnir; úr Móab, og Håg-ā-rēn'-arnir;

7 Gē-bāl, og Ammon, og Á-má-lēk, Philistarnir við íbúgvum Týrusar;

8 Eisini Assur er sameintur við teir: teir hava holpið Lots børnum. Sē-láh.

9 Ger teimum eins og Mi-dā-nit'-unum; sum *við* Sisera, sum *við* Já-bin, við áarløk Kí-sōn-s:

10 *Sum* fórust við En-dór: teir vórðu *sum* tøð til jørdina.

11 Ger teirra tignarmenn eins og Or'ëb, og eins og Zëeb: ja, allar teirra prinsar sum Zë'báh, og sum Zál-mün'ná:

12 Sum søgdu, Latum oss taka til okkara sjálvs húsini hjá Guði í ogn.

13 O Guð mín, ger teir sum eitt hjól; sum hálm frammi fyri vindinum.

14 Eins og eldurin brennur ein við, og eins og flamman setur eld í fjøllini;

15 Soleiðis sök at teimum við tinum ódnarvindi, og ger teir ræddar við tinum stormi.

16 Fyll teirra andlit við skomm; at teir mega søkja títt navn, O HARRI.

17 Lat teir fjamskast og órógvast um ævir; ja, lat teir verða settar til skammar, og týnast:

18 At menn mega vita at tú, hvørs navn eina er JĒ-HO'VAH, ert hin hægsti yvir allari jørðini.

PSÁLMUR 84

Til hægsta Tónleikara uppá Gít'ütth,
Ein Psálmur fyri Kór'áh synir.

HVØR elskulig eru taber-nakkul tini, O HARRI herliðanna!

2 Sál míni leingist, ja, enntá maktast eftir forgørðum HARRANS: mítt hjarta og mítt hold rópar út eftir hinum livandi Guði.

3 Ja, spurvin hevur funnið hús, og svalan eitt reiður til sín sjálvs, har hon kann leggja sínar ungar, enntá tini altar, O HARRI herliðanna, mín Kongur, og mín Guð.

4 Vælsignaðir eru teir sum bøgva í tinum húsi: teir vilja enn prisa tær. Sē'láh.

5 Vælsignaður er tann maður, hvørs styrki er í tær; í hvørs hjarta eru vegirnir av teim.

6 Hvøjrjir, farandi ígjøgnum

Bá'cá dalin, gera hann til eitt keldulop; eisini regnið hyljarnar fyllir.

7 Teir fara frá styrki til styrki, hvør einstakur av teimum í Zion birtist fyri Guði.

8 O HARRI Guð herliðanna, hoyr mína bøn: læn oyra, O Guð Jákups. Sē'láh.

9 Síggj, O Guð vár skjöldur, og lít at andliti salvaða tíns.

10 Tí ein dagur í tinum forgørðum er betri enn túsund. Eg hevði heldur verið durarvørður í Guðs míns húsi, enn at búð í vondskunnar tjøldum.

11 Tí HARRIN Guð er sól og skjöldur: HARRIN vil geva náði og dýrd: einkið gott ting vil hann afturhalda frá teimum ið ganga reiðiliga.

12 O HARRI herliðanna, vælsignaður er tann maður sum troystar á teg.

PSÁLMUR 85

Til hægsta Tónleikara,
Ein Psálmur fyri Kór'áh synir.

HHARRI, tú hevurt verið góðvildarsamur at tinum landi: tú hevurt ført tilbakar fangaskap Jákups.

2 Tú hevurt fyrigivið misgerðina hjá tinum fólk, tú hevurt dekkað alla teirra synd. Sē'láh.

3 Tú hevurt tikið burt alla tína vreiði: tú hevurt vent tær frá ógvilgsemini av tini firtni.

4 Vend okkum, O Guð frelsu várar, og fá tína firtni ímóti okkum at halda uppát.

5 Vilt tú vera firtni við okkum um ævir? vilt tú draga út tína firtni til allar ættir?

6 Vilt tú ikki endurlívga okkum aftur: at títt fólk má fegnast í tær?

7 Sýn okkum tína miskunn, O HARRI, og veit okkum tína frelsu.

8 Eg vil hoyra hvat Guð

PSÁLMAR 86, 87

HARRIN vil tala: tí hann vil tala frið við sitt fólk, og til sínar heilagu: men lat teir ekki venda aftur til dárskap.

9 Víst er hansara frelsa nær teimum ið óttast hann; at dýrd má búgva í landi várum.

10 Miskunn og sannleiki eru saman mótst; rættvísi og friður hava kyst *hvört annað*.

11 Sannleiki skal spretta úr jörðini; og rættvísi skal líta niður av himni.

12 Ja, HARRIN skal geva *tað sum er gott*; og várt land skal veita hennara grøði.

13 Rættvísi fer undan honum; og skal seta *okkum* í vegnum av hansara fetum.

PSÁLMUR 86

Ein Bøn av Dávidi.

BOYGG niður títt oyra, O HARRI, hoyr meg: tí at eg eri fátækur og tørvandi.

2 Varðveit mína sál; tí at eg eri heilagur: O tú mín Guð, frels tín tænarar sum lítur á teg.

3 Ver mær miskunnarfullur, O Harri: tí at eg rópi á teg dagliga.

4 Fegna sál tænarar tíns: tí til tín, O Harri, lyfti eg upp mína sál.

5 Tí at tú, Harri, ert góður, og klárur at fyrigeva; og ríkilig-samur í miskunn mótu øllum teimum ið kalla á teg.

6 Læn oyra, O HARRI, fyri míni bøn; og gáa eftir røddini á mínum umbønningum.

7 Í degnum av míni trongd vil eg kalla á teg: tí at tú vilt svara mær.

8 Millum gudarnar er eingin líkur tær, O Harri; eiheldur eru *nøkur verk* lík tínum verkum.

9 Allar tjóðir, sum tú hevurt gjørt, skulu koma og tilbiðja frammi fyri tær, O Harri; og skulu dýrdmeta títt navn.

10 Tí at tú ert mikil, og

Dávid bønar um Guðs dugnan

gert undursom ting: tú ert Guð aleina.

11 Lær meg tín veg, O HARRI; eg vil ganga í tinum sannleika: sameina mitt hjarta at óttast títt navn.

12 Eg vil prisa tær, O Harri Guð mín, við øllum mínum hjarta: og eg vil dýrdmeta títt navn um allar ævir.

13 Tí mikil er tín miskunn móttvegis mær: og tú hevurt útfriað mína sál frá lægsta helviti.

14 O Guð, teir dramblátu eru risnir ímóti mær, og savnað-irnin av harðligum *monnum* hava søkt eftir míni sál; og hava ikki sett teg frammi fyri sær.

15 Men tú, O Harri, ert ein Guð fullur av várkunn, og náðisamur, langmóðigur, og ríkiligsamur í miskunn og sannleika.

16 O vend at mær, og miskunna mær; gev tína styrki at tænarar tínum, og frels son tænaðstúoyar tínar.

17 Sýn mær tekin til gott; at teir, ið hata meg, mega sjá *tað*, og skammast: tí at tú, HARRI, hevurt hjálpt mær, og uggað meg.

PSÁLMUR 87

Ein Psálmur *ella* Songur fyri Kór'áh synir.

HANSARA grundvøllur er í heilagu fjøllunum.

2 HARRIN elskar Zions portur meir enn allar bústaðir Jákups.

3 Dýrdsom ting eru talaði um teg, O staður Guðs. Sē-láh.

4 Eg vil nevna um Ráhab og Bábýlon fyri teimum ið kenna meg: sí Philistiu, og Týrus, við Ê-thí-ó-pí-u; hesin *maður* føddist har.

5 Og um Zion skal verða sagt, Hesin og hasin *maður* føddist í henni: og hin hægsti sjálvur skal grundfesta hana.

6 HARRIN skal telja, tá ið hann skriver upp fólkíð, at hesin maður fœddist har. Sē'láh.

7 Eins væl sangararnir, sum spælararnir á ljóðførir, skulu vera har: allar minar keldur eru í tær.

PSÁLMUR 88

Ein Songur ella Psálmur fyri Kór'áh synir, til fremsta Tónleikara uppá Má'há-láth Lē-án-nóth, Mās'chil av Hē-mán-i E-z-rá-hit'-a.

O HARRI Guð frelsu mínar, eg havi rópað dag og nátt frammi fyri tær:

2 Lat mína bøn koma framfyri teg: boygg tútt oyra at mínum rópi; 3 Tí mín sál er full av trøngdum: og mítt lív dregst nær at grøvini.

4 Eg verði roknaður við teimum ið fara niður í holuna: eg eri eins og maður ið onga styrki hevur:

5 Friur millum hinar deyðu, sum teir vignu sum liggja í grøvini, hvørjar tú minnirst ikki meir: og teir eru kvettir av frá tini hond.

6 Tú hevurt lagt meg í lægstu holu, í myrkur, í dýpini.

7 Tíni vreiði liggur strítt á mær, og tú hevurt nívt meg við øllum tinum bárum. Sē'láh.

8 Tú hevurt sett burtur mín kennskap langt frá mær; tú hevurt gjørt meg til eina andstygd fyri teimum: *eg eri lokaður inni*, og eg kann ei koma fram.

9 Mítt eyga harmast vegna nívd: HARRI, eg havi dagliga kallað á teg, eg havi rætt út mínar hendur at tær.

10 Vilt tú sýna undur fyri teimum deyðu? skulu teir deyðu reisast og prisa tær? Sē'láh.

11 Fer tín elskandi blidni at verða kunngjörd í grøvini? *ella* tín trúfesti í oyðing?

12 Skulu tíni undur verða kend í myrkrinum? og tín rættvisi í gloymskuseminnar landi?

13 Men á teg havi eg rópt, O HARRI; og um morgunin skal mín bøn koma tær á mæti.

14 HARRI, hví kastart tú frá mína sál? *hví* fjalirt tú títt andlit fyri mær?

15 Eg eri nívdur og tilreiðar at doyggja frá mínum ungdómi uppeftir: *meðan* eg líði tinar ræðslur, eri eg hugspjaddur.

16 Tíni ógvisluga vreiði gongur yvir meg; tinar ræðslur hava skorið meg av.

17 Tær komu runt um meg dagliga líkasum vatn; tær umringaðu meg umkring tilsaman.

18 Elskara og vin hevurt tú koyrt langt frá mær, og mín kennskap inn í myrkur.

PSÁLMUR 89

Mās'chil av E'thāni E-z-rá-hit'-a.

EG vil syngja um miskunnir HARRANS um ævir: við mínum munnini vil eg kunngera tína trúfesti fyri øllum ættum.

2 Tí at eg havi sagt, Miskunn skal verða bygd upp um ævir: tína trúfesti skalt tú grundfesta í sjálvastu himnunum.

3 Eg havi gjørt sáttmála við mín útvalda, eg havi svorið fyri Dávidi mínum tænar,

4 Títt sáð vil eg grundfesta um ævir, og byggja upp títt hásaði til allar ættir. Sē'láh.

5 Og himnarnir skulu prisa tinum undrum, O HARRI: tíni trúfesti eisini í samkomu teirra heilagu.

6 Tí hvør í himninum kann verða sammettur HARRANUM? *hvør* millum synir hinna mektigu kann verða líknaður HARRANUM?

7 Guð eigur stórligani at verða óttaður í samkomu teirra heilagu, og at verða hildin í virðingarótta av øllum teimum sum eru kring hann.

8 O HARRI Guð herliðanna, hvør er ein sterkur HARRI líkt

PSÁLMUR 89

Guðs lyftir um góðtokka mót Dávidi

tær? ella við tína trúfesti runt um teg?

9 Tú stjórntart havsins bralan: tá ið tess aldur reisast, tá stillirt tú tær.

10 Tú hevurt brotið Ráhab í stykkir, sum ein ið er vigin; tú hevurt spjatt tinar figgindar við tínum sterka armi.

11 Himnarnir eru tínir, eisini jørðin er tín: hvat viðvíkur veröldini og hennara fylli, tú hevurt grundlagt tey.

12 Norðan og sunnan, tú hevurt skapt tey: Tá'bor og Hér'mön skulu fegnast í tínum navni.

13 Tú hevurt mektigan arm: sterk er tín hond, og hög er tín høgra hond.

14 Rættlæti og dómur eru bústaður trónu tinar: miskunn og sannleiki skulu ganga undan tínum andliti.

15 Vælsignað er tað fólk ið kenna hitt frødliga ljóð: tey skulu ganga, O HARRI, í ljósinum av tíni ásjón.

16 Í tínum navni skulu tey fegnast allan dagin: og í tíni rættvísi skulu tey upphevast.

17 Ti tú ert dýrðin av teirra styrki: og í tínum góðtokka skal vart horn upphevast.

18 Ti HARRIN er vár verja; og Hin Heilagi Ísraels er vár kongur.

19 Tá talaðirt tú í sjón til hins heilaga tins, og segðirt, Eg havi lagt hjálp uppá ein sum er mektigur; eg havi upphevað ein útvaldan úr fólkinum.

20 Eg havi funnið Dávid mín tænara; við míni heilagu olju havi eg salvað hann:

21 Við hvørjum^p mín hond skal grundfestast: mín armur skal eisini styrkja hann.

22 Figgindin skal ikki krevja yvir hann; ella vondskunnar sonur kvølja hann.

23 Og eg vil berja niður hans

óvinir frammi fyri andliti hans, og plága teir sum hata hann.

24 Men mín trúskapur og mín miskunn skulu vera við honum: og í mínum navni skal hansara horn upphevast.

25 Eg vil seta hansara hond eisini í sjógvín, og hans høgru hond í áirnar.

26 Hann skal rópa á meg, Tú ert faðir mín, Guð mín, og klettur frelsu mínar.

27 Eg vil eisini gera hann til mín frumborna, hægri enn jarðarinnar kongar.

28 Mína miskunn vil eg varðveita honum med alla, og mín sáttmáli skal standa fastur við honum.

29 Hansara sáð eisini vil eg fáa at vara um ævir, og hans háseti sum dagar himins.

30 Um hansara børn yvirgevi mína lóg, og gangi ei í mínum dómum;

31 Um teir bróti mínar ásetingar, og haldi ei míni boð;

32 Tá vil eg heimsøkja teirra misbrot við stavinum, og teirra misgerð við fleingjum.

33 Men mína elskandi blídni vil eg ikki fullkomiliga taka frá honum, ella loyva mín trúskap at svitast.

34 Mín sáttmála vil eg ikki bróta; ella broyta tað ting sum er farið út av mínum varrum.

35 Eina ferð havi eg svorið við heilagleika mín, at eg vil ikki lúgva fyri Dávidi.

36 Hansara sáð skal vara um ævir, og hansara tróna sum sólin frammi fyri mær.

37 Tað skal vera grundfest um ævir sum mánin, og sum eitt trúfast vitni í himni. Sē'láh.

38 Men tú hevurt kastað av og stiknast, tú hevurt verið vreiður við salvaða tín.

39 Tú hevurt gjørt ógildan sáttmála tænara tins: tú hevurt

vanhalgað hansara krúnu, við at kasta hana til jarðar.

40 Tú hevurt brotið niður allar hansara girðingar; tú hevurt ført hans hervirkir til oyðingar.

41 Allir, sum ferðast eftir vegnum, ræna hann: hann er eitt spott fyri sínum grannum.

42 Tú hevurt sett upp høgru hondina hjá hansara mótstandarum; tú hevurt fingið allar hansara figgindar at fegnast.

43 Tú hevurt eisini vent eggini á hansara svørði, og hevurt ikki fingið hann at standast í bardaganum.

44 Tú hevurt fingið hansara dýrd at halda uppat, og kastað hans háseti niður til jarðar.

45 Dagarnar av hansar ungdomi hevurt tú stytt: tú hevurt dekkað hann við skomm. Sē-láh.

46 Hvussu leingi, HARRI? vilt tú fjala teg um ævir? skal tín vreiði brenna sum eldur?

47 Minst til hvussu stutt mín tíð er: hví hevurt tú gjørt allar menn til fánýtis?

48 Hvor maður er hann ið livir, og skal ikki sjá deyða? skal hann bjarga síni sál frá gravarinnar hond? Sē-láh.

49 Harri, hvar eru tinar fyrru elskandi blíðsemir, sum tú svórt Dávidi í tínum sannleika?

50 Minst til, Harri, brigслиð av tínum tænarum; hvussu eg beri í mínum barmi brigслиð av øllum tí mektiga fólkinum;

51 Hvarvið tíni figgindar hava háðað, O HARRI; hvarvið teir hava háðað fótafetini hjá tínum salvaða.

52 Vælsignaður veri HARRIN um allar ævir. Á-mên, og Á-mên.

PSÁLMUR 90

Ein Bøn av Guðs mannum Mósesi.

HARRI, tú hevurt verið okkara bústaður í øllum ættum.
2 Áðrenn fjøllini vórðu ferd

fram, ella nakrantíð tú hevðirt myndað jørðina og heimin, heilt frá ævigtvarandi til ævigtvarandi, tú ert Guð.

3 Tú snýrt manni til oyðingar; og sigurt, Vendið aftur, tit mannabørn.

4 Tí at túsund ár í tíni eygsjón eru bert eins og gjárdagurin tá ið hann er umliðin, og sum ein vøka um náttina.

5 Tú bert teir avstað sum við eini flóð; teir eru sum ein svøvnur: um morgunin eru teir eins og gras sum veksur upp.

6 Um morgunin blómkar tað, og veksur upp; um kvølið verður tað skorið niður, og fölнар.

7 Tí vit upptærast við tíni firtni, og við tíni vreiði órógvast vit.

8 Tú hevurt sett várar misgerðir frammi fyri tær, várar loyndu syndir í ljósið av tíni ásjón.

9 Tí allir okkara dagar ferðast avstað í tíni vreiði: vit brúka vári ár sum ein søga sum er søgd.

10 Dagarnir av árum várum eru trísinstjúgu ár og tiggju; og um, orsakað av styrki, tey veri seg fýrsinstjúgu ár, tó er teirra styrki strev og sorg; tí at tað verður skjótt skorið av, og vit flúgva avstað.

11 Hvor kennir máttin av tíni firtni? enntá samsvarandi ótta tínum, soleiðis er vreiði tín.

12 So lær oss at telja várar dagar, at vær megum virkja vári hjertu til vísdóms.

13 Vent aftur, O HARRI, hvussu leingi? og lat tað iðra teg viðvikjandi tínum tænarum.

14 O metta oss tíðliga við tíni miskunn; at vær megum fegnast og gleðast allar várar dagar.

15 Ger okkum glaðar samsvarandi døgnum sum tú hevurt nívt okkum í; og árunum sum vit hava sæð ílt í.

PSÁLMAR 91, 92

16 Lat títt verk birtast tænarum tínum, og tína dýrd teirra börnum.

17 Og lat vakurleika HARRANS Guðs várs vera á okkum: og grundfest tú verkið av okkara hondum á okkum; ja, verkið av okkara hondum, grundfest tú tað.

PSÁLMUR 91

HANN, sum býr í tí loynda plássi hins Hægsta, skal drøgja undir skugga Almáttugans.

2 Eg vil siga um HARRAN, *Hann er mitt skjól og mín festningur*: mín Guð; á hann vil eg líta.

3 Víst fer hann *at* fría teg út frá fuglafangarans snerru, og frá tí herviligu drepsóttini.

4 Hann skal hylja teg við sínum fjaðrum, og undir hansara veingjum skalt tú *hava* álit: hansara sannleiki *skal vera* tín skjöldur og verja.

5 Tú skalt ikki ræðast fyri ræðslu á nátt; *ella* fyri ørvini *sum* flýgur á degi;

6 *El*la fyri drepsóttini *sum* gongur í myrkri; *ella* fyri oyðingini *sum* herjar á middegi.

7 Túsund skulu falla tær við lið, og tíggju túsund við tína høggru hond; *men* tað skal ikki koma nær tær.

8 Bert við tínum eygum skalt tú skoða og siggja endurgjald teirra vondu.

9 Av tí at tú hevurt gjørt HARRAN, *sum er skjól* mitt, *enntá* hin Hægsta, *til* bústað tín;

10 *Tí* skal einkið ilt viðurfara tær, eiheldur skal nøkur plága koma nær tínum bústaði.

11 Tí hann skal geva sínum einglum áleggning yvir teg, at varðveita teg í øllum tínum vegum.

12 Teir skulu bera teg uppi í *sínum* hondum, at ikki tú slái tín fót ímóti einum steini.

Tryggjeikin hjá tí gudiliga

13 Tú skalt traðka á leyvuna og eituroormin: ta ungu leyvuna og drekan skalt tú trampa undir føtur.

14 Av tí at hann hevur sett sín kærleika á meg, tí vil eg fría hann út: eg vil seta hann til hæddar, av tí at hann hevur kent mitt navn.

15 Hann fer *at* kalla á meg, og eg vil svara honum: eg *vil vera* við honum í trongd; eg vil bjarga honum, og æra hann.

16 Við longum lívi vil eg metta hann, og sýna honum mína frelsu.

PSÁLMUR 92

Ein Psálmur *ella* Songur til sabbatsdagin.

TAÐ er eitt gott ting at veita HARRANUM tøkki, og at syngja lovsprisingar at tínum navni, O Hægsti:

2 At sýna fram tína elskandi blídni um morgunin, og tína trúfesti hvørja nátt,

3 Uppá ljóðføri av tíggju streingjum, og uppá psaltrin; uppá hørpuna við hátíðarljóði.

4 Tí at tú, HARRI, hevurt gjørt meg glaðan ígjøgnum títt verk: eg vil fegnast í siguri í verkunum av tínum hondum.

5 O HARRI, hvør mikil eru tíni verk! og tínar hugsanir eru sera djúpar.

6 Ein óskynskur maður skynar ikki; eiheldur skilur dári hetta.

7 Tá ið teir vondu spretta eins og grasið, og tá ið allir misgerðarvirkararnir blómka; *tá er tað fyri* at teir skulu oyðast um ævir:

8 Men tú, HARRI, *ert* hægstur um allar ævir.

9 Tí sí, tíniir figgindar, O HARRI, tí sí, tíniir figgindar skulu týnast; allir misgerðarvirkararnir skulu verða spjaddir.

10 Men mitt horn skalt tú

hevja eins og hornið hjá einhyrningi: eg skal salvast við frískari olju.

11 Míni eygu eisini skulu sjá mína trá uppá mínar figgindar, og míni oyru skulu hoyra mína trá um teir vondu sum rísa upp ímóti mær.

12 Hin rættvísi skal blómka sum pálmatræið: hann skal vaksa sum eitt sedrístæ í Lí-bá-nón.

13 Teir, sum veri plantaðir í húsi HARRANS, skulu blómka í forgörðum Guðs várs.

14 Teir skulu enn bera fram frukt í gomlum aldri; teir skulu vera feitir og blómkandi;

15 Til at sýna at HARRIN er reiðiligur: hann er mín klettur, og tað er eingin órættvísi í honum.

PSÁLMUR 93

HARRIN ríkir, hann er klæddur við hátign; HARRIN er klæddur við styrki, sum hann hevur gyrt seg við: heimurin eisini er grundfestur, at hann kann ei verða vikaður.

2 Títt háseti er grundfest úr forðum: tú ert frá ævigtvarandi.

3 Flóðirnar hava lyft upp, O HARRI, flóðirnar hava lyft upp sína rødd; flóðirnar lyfta upp sínar aldur.

4 HARRIN á hæddini er mektigari enn ljóðið av mongum vøtnum, ja, enn mektigu aldur havsins.

5 Tínr vitnisburðir eru sera vissir: heilagleiki sømir tínum húsi, O HARRI, um ævir.

PSÁLMUR 94

O HARRI Guð, hvørjum tilhoyrir hevnd; O Guð, hvørjum tilhoyrir hevnd, sýn teg.

2 Lyft teg upp, tú dómari jarðarinnar: rinda teimum dramblátu endurgjald.

3 HARRI, hvussu leingi skulu

teir vondu, hvussu leingi skulu teir vondu fegnast í siguri?

4 Hvussu leingi skulu teir mæla og tala hørð ting? og allir misgerðarvirkararnir reypa sær?

5 Teir bróta í stykkir títt fólk, O HARRI, og niva tín arvalut.

6 Teir drepa einkjuna og tann fremmanda, og myrða hinar faðirleysu.

7 Tó siga teir, HARRIN fer ikki at siggja, eiheldur fer Jákups Guð at geva gætur eftir tí.

8 Skiljið, tit óskynsku millum fólkid: og tit dárar, nær skulu tit verða visir?

9 Hann, sum plantaði oyrað, man hann ikki hoyra? hann, ið myndaði eygað, man hann ikki siggja?

10 Hann, sum tyktar hinar heidnu, man hann ikki rættleiða? hann, ið kennir manni kunnleika, man hann ikki víta?

11 HARRIN kennir hugsanirnar hjá manni, at tær eru fáfongd.

12 Vælsignaður er tann maður sum tú tyktart, O HARRI, og lært hann úr tíni lóg;

13 At tú mást geva honum hvílu frá mótburðardøgunum, inntil holan verði grivin til hinar vondu.

14 Tí HARRIN vil ikki kasta av sítt fólk, eiheldur vil hann yvirgeva sín arv.

15 Men dómur skal venda aftur til rættvísi: og allir hinir reiðiligu í hjarta skulu fylgja honum.

16 Hvør vil rísa upp fyri meg ímóti illgerarunum? ella hvør vil standa upp fyri meg ímóti misgerðarvirkarunum?

17 Uttan HARRIN hevði verið mín hjálp, tá hevði mín sál næstan dvalst í tagnarheimi.

18 Tá ið eg segði, Fótur mín glíður; tá helt tín miskunn mær uppi, O HARRI.

19 Í fjøldini av mínum hugsanum innan í mær, fragda tínar ugganir mína sál.

PSÁLMAR 95, 96

20 Man misgerðarhásætið hava samfelag við teg, sum myndar skaða við eini lóg?

21 Teir savna seg saman ímóti sálini hjá tí rættvísa, og forðma hitt sakleysa blóð.

22 Men HARRIN er mín verja; og mín Guð er klettur skjóls míns.

23 Og hann skal føra yvir teir teirra egnu misgerð, og fer at kvetta teir av í teirra egnu vondsku; ja, HARRIN vár Guð fer at kvetta teir av.

PSÁLMUR 95

O KOMIÐ, latum oss syngja HARRANUM: latum oss gera eitt frøifult ljóð til klett frelsu várar.

2 Latum oss koma framfyri hansara nærveru við takkarveitan, og gera honum eitt frøifult ljóð við psálmum.

3 Tí HARRIN er mikil Guð, og mikil Kongur omanfyri allar gudar.

4 Í hans hond eru jarðarinnar djúpu pláss: heygjanna styrki er hansara við.

5 Sjógvurin er hans, og hann gjørði hann: og hans hendur myndaðu turtlendið.

6 O komið, latum oss tilbiðja og boyggja oss niður: latum oss niga fyri HARRANUM skapara várum.

7 Tí hann er vár Guð; og vit eru fólkið av hansara beiti, og seyðurin av hans hond. Í dag, um tit vilji hoyra rødd hansara,

8 Tá herðið ikki tykkara hjarta, sum í tiringini, og sum á freistingardegnum í oyðuni:

9 Tá ið tykkara fedrar freistadu meg, royndu meg, og sóu mitt verk.

10 Heili fjøruti ár var eg harmur við hesa ætt, og segði, Tað er eitt fólk sum fara skeivir í sínum hjarta, og teir hava ikki kent minar vegir:

Ein tilstuðlan at prisa Guði

11 Hvørjum eg svór í míni vreiði, at teir skuldu ikki fara inn í mína hvilu.

PSÁLMUR 96

O NYGGJAN sang: syng HARRANUM, øll jørðin.

2 Syngið HARRANUM, vælsignið hans navn; sýnið fram hansara frelsu frá degi til dags.

3 Kunngerðið hansara dýrd millum hinar heidnu, hans undur millum alt fólk.

4 Tí HARRIN er stórur, og stórligani at verða prisaður: hann eigur at verða óttaður omanfyri allar gudar.

5 Tí at allir tjóðanna gudar eru skurðgudar: men HARRIN gjørði himnarnar.

6 Heiður og hátign eru frammi fyri honum: styrki og vakurleiki eru í halgidómi hans.

7 Gevið HARRANUM, O tit fólksins ættir, gevið HARRANUM dýrd og styrki.

8 Gevið HARRANUM dýrdina sum skyldast hansara navni: komið við ofri, og komið inn í hansara forgarðar.

9 O tilbiðjið HARRAN í heilagleikans vakurleika: óttast frammi fyri honum, øll jørðin.

10 Sigið hinna heidnu millum, at HARRIN ríkir: veröldin eisini skal verða grundfest, at hon skal ei verða vikað: hann skal døma fólkið rættvisiliga.

11 Himnarnir fegnist, og jørðin gleðist; sjógvurin yli, og hans fylli.

12 Lat akurin vera frødligan, og alt sum er hari: tá skulu øll skógarins trø fegnast

13 Frammi fyri HARRANUM: tí hann kemur, tí hann kemur fyri at døma jørðina: hann skal døma heimn við rættvísi, og fólkið við sannleika sinum.

PSÁLMUR 97

HARRIN ríkir; jørðin fegnist; hoyggianna fjøld veri gláð um tað.

2 Skýggj og myrkur eru runt um hann: rættvísi og dómur eru bústaður trúnu hans.

3 Ein eldur gongur undan honum, og brennur upp hansara figgindar rundan um.

4 Hansara snarljós lýsnaðu verøldina: jørðin sá, og nøtraði.

5 Heyggjarnir smeltaðu sum vaks fyri nærveru HARRANS, fyri nærveru Harra alrar jarðarinnar.

6 Himnarnir kunngerá rættvísi hans, og alt fólkíð sær hansara dýrd.

7 Fjamskaðir veri allir teir íð tæna ristum myndum, sum rósa sær av skurðgudum: tilbiðjið hann, allir *ti* gudar.

8 Zion hoyrði, og gleddist; og Judah dætur fegnaust orsakað av tínum dómum, O HARRI.

9 Tí at tú, HARRI, ert høgur omanfyri alla jørðina: tú ert hevjaður upp langt omanfyri allar gudar.

10 Tí, sum elska HARRAN, hatið ilt: hann varðveitir sálirnar hjá sinum heilagu; hann bjargar teimum úr hond teirra vondu.

11 Ljós verður saað til hinar rættvísu, og gleði til teir reiðiligu í hjarta.

12 Fegnist í HARRANUM, tí rættvísu; og veitið tækkir við minnið um hans heilagleika.

PSÁLMUR 98

Ein Psálmur.

O SYNGIÐ HARRANUM nýggjan sang; tí hann hevur gjørt undrunarsom ting: hans høgra hond, og hans heilagi armur, hevur skaffað honum sigurin.

2 HARRIN hevur gjørt kunna sína frelsu: sína rættvísi hevur

hann opinlýsliga sýnt í eygsjón teirra heidnu.

3 Hann hevur minst til sína miskunn og sannleika sín móttvegis Ísraels húsi: allir jarðarinnar endar hava sæð frelsu Guðs várs.

4 Ger HARRANUM frødligt ljóð, øll jørðin: ger hart ljóð, og fegnast, og syng lov.

5 Syngið HARRANUM við hørpuni; við hørpuni, og røddini av psálmi.

6 Við lúðrum og ljóði av kornett gerið frødligt ljóð frammi fyri HARRANUM, Konginum.

7 Sjógvurin ýli, og fylli hans; verøldin, og teir sum búgva hari.

8 Flóðirnar klappi *sinar* hendur: heyggjarnir veri frødligir saman

9 Frammi fyri HARRANUM; tí hann kemur *fyr* at døma jørðina: við rættvísi skal hann døma heiminn, og fólkíð við rættferð.

PSÁLMUR 99

HARRIN ríkir; fólkíð bivi: hann situr *imillum* kær-úbím'-arnar; verði jørðin riðað.

2 HARRIN er mikil í Zion; og hann er høgt omanfyri alt fólkíð.

3 Lat teir prisa tínum mikla og øgiliga navni; *tí* tað er heilagt.

4 Styrki kongsins eisini elskar dóm; tú grundfestirst rættferð, tú útinnirt dóm og rættvísi í Jákupi.

5 Hevjið upp HARRAN Guð váran, og tilbiðjið við hansara fótshammul; *tí* hann er heilagur.

6 Móses og Aaron hansara presta millum, og Sámuel millum teirra sum kalla á hans navn; teir kallaðu á HARRAN, og hann teimum svaraði.

7 Hann talaði við teir í skýsúluni: teir hildu hansara vitnisburðir, og regluskipanina *sum* hann teimum gav.

8 Tú teim svaraðirt, O HARRI Guð vár: tú vart ein Guð sum

PSÁLMAR 100—102

fyrigavst teimum, tó at tú tókst hevnd yvir teirra uppfinningar.

9 Hevjið upp HARRAN Guð váran, og tilbiðjið við hans heilaga heyg; tí HARRIN Guð vár er heilagur.

PSÁLMUR 100

Ein lovprisingarpsálmur.

GERÍÐ HARRANUM frødligt ljóð, øll tit lond.

2 Tænið HARRANUM við gleði: komið framfyri hansara nærveru við synging.

3 Vitið at HARRIN, hann er Guð: tað er hann sum hevur gjørt okkum, og ikki vit sjálvir; vit eru hansara fólk, og seyðurin av hansara beiti.

4 Farið inn í hans portur við takkarveitan, og í hansara forgarðar við lovprisan: verið takksamir honum, og vælsignið hans navn.

5 Tí HARRIN er góður; hansara miskunn er ævigtvarandi; og hans sannleiki varir til allar ættir.

PSÁLMUR 101

Ein Psálmur av Dáviði.

EG vil syngja um miskunn og dóm: tær, O HARRI, vil eg syngja.

2 Eg vil háttá mær vísliga á ein fullkomnan veg. O nær vilt tú koma til mín? eg vil ganga innan í mínum húsi við fullkomnum hjarta.

3 Eg vil einkið vont ting seta frammi fyri eygum mínum: eg hati verk teirra sum venda til vikis; tað skal ikki krøkjast til mín.

4 Eitt rangvørgt hjarta skal víkja frá mær: eg vil ikki kenna vandan persón.

5 Hveríðso loyniliga baktalar sín næsta, hann vil eg kvetta av: hann, ið hevur høgt eygnabrá og hugmóðugt hjarta, vil eg ikki tola.

6 Míni eygu munnu líta at teimum trúföstu landsins, at

Ein játtan av gudilgleika

teir mega búgva hjá mær: hann, ið gongur á fullkomnan veg, hann skal tæna mær.

7 Hann, ið virkar svik, skal ikki búgva innan í mínum húsi: hann, ið sigur lygnir, skal ikki dvølja í míni eygsjón.

8 Eg tíðliga vil oyða allar teir vondu landsins; at eg má kvetta av allar vondar gerningsmenn frá staði HARRANS.

PSÁLMUR 102

Ein Bøn hjá tí niyda, tá ið hann er undirdiktur, og hellir út sína klagu frammi fyri HARRANUM.

HOYR mína bøn, O HARRI, og lat mítt róp koma til tín.

2 Fjal ikki títt andlit fyri mær í tí degi tá ið eg eri í trongd; bend títt oyra at mær: í tí degi eg kalli, tá svara mær skundsliga.

3 Tí mínir dagar verða tærd-ir upp eins og roykur, og míni bein verða brend eins og grúgva.

4 Mítt hjarta er sligið, og fólnað sum gras; so at eg gloymi at eta mítt breyð.

5 Orsakað av røddini av míni eymkan, so krøkjast míni bein at míni húð.

6 Eg eri eins og pelikánur úr oyðuni: eg eri sum ein ugla úr oyðimørkini.

7 Eg vaki, og eri eins og spurv einsamøll uppiá húsatoppinum.

8 Mímir figgindar lasta meg allan dagin; og teir, sum eru óðir ímóti mær, eru svornir ímóti mær.

9 Tí at eg havi etið óskur sum breyð, og blandað mín drykk við grát,

10 Vegna tína harmavreiði og tína vreiði: tí at tú hevurt lyft meg upp, og kastað meg niður.

11 Mímir dagar eru sum ein skuggi sum minkar; og eg eri fólnaður eins og gras.

12 Men tú, O HARRI, skalt vara um ævir; og tín endurminning at øllum ættum.

13 Tú skalt reisast, og miskunna Zion: tí at tíðin at góðvilda hana, ja, hin ásetta tíðin, er komin.

14 Tí at tænarar tínir hava fragd í hennara steinum, og ynda dustið harav.

15 So skulu teir heidnu óttast navn HARRANS, og allir jarðarinnar kongar tína dyrd.

16 Tá ið HARRIN fer at byggja upp Zion, skal hann birtast í síni dyrd.

17 Hann vil geva gætur eftir bønini hjá tí neyðstadda, og ikki vanvirða teirra bøn.

18 Hetta skal verða skrivað til ættina sum koma skal: og fólkið, sum verður skapað, skal prisa HARRANUM.

19 Tí hann hevur hugt niður av hædd halgidóms síns; av himni skoðaði HARRIN jørðina;

20 At hoyra fangans eymkan; at loysa teir sum eru útnevndir til deyða;

21 At kunngera navn HARRANS í Zion, og hansara lov í Jerusalem;

22 Tá ið fólkinu eru savnaði saman, og kongadømini, at tæna HARRANUM.

23 Hann veikti um mína styrki á vegnum; hann styttaði um mínar dagar.

24 Eg segði, O Guð mín, tak meg ikki burtur í miðjum døgum mínum: tíni ár eru út igjøgnum allar ættir.

25 Úr forðum hevurt tú lagt jarðarinnar grundvøll: og himnarnir eru verk handa tína.

26 Teir skulu farast, men tú varart við: ja, allir samlir skulu verða gamlir eins og klæði; sum ein kappa skalt tú skifta teir, og teir skulu verða skiftir:

27 Men tú ert hin sami, og tíni ár skulu ongan enda fá.

28 Børn tænarara tína skulu halda fram, og teirra sáð skal verða grundfest frammi fyri tær.

PSÁLMUR 103

Ein Psálmur av Dávidi.

VÆLSIGNA HARRAN, O mín sál: og alt sum er innan í mær, *vælsigna* hans heilaga navn.

2 Vælsigna HARRAN, O mín sál, og gloym ikki allar hans vælgerðir:

3 Sum^p fyrigevur allar misgerðir tínar; sum^p grøðir allar sóttir tínar;

4 Sum^p endurloysir títt lív frá oyðing; sum^p krýnir teg við elskandi blidni og eymum miskunnum;

5 Sum^p mettar tín munn við góðum *tingum*; so at tín ungdomur verður endurnýggjaður sum hjá ørnini.

6 HARRIN útinnir rættvísi og dóm fyri allar sum eru kúgaðir.

7 Hann gjørdi kunnar sínar vegir Mósesi, sínar gerningar Ísraels børnum.

8 HARRIN er miskunnarfullur og náðisamur, seimur til firtnis, og ríkiligsamur í miskunn.

9 Hann vil ikki altíð deila: eiheldur vil hann halda *síni firtni* um ævir.

10 Hann hevur ikki farið við okkum eftir okkara syndum; ella endurgoldið okkum samsvarandi okkara misgerðum.

11 Tí at eins og himinin er høgt uppiyvir jørðini, so mikil er hansara miskunn mótvegis teimum ið óttast hann.

12 So langt sum eystrið er frá vestri, so langt hevur hann firrað okkara misbrot frá okkum.

13 Eins og faðir várkunnar *sínum* børnum, *soleidis* HARRIN várkunnar teimum ið óttast hann.

14 Tí hann kennir okkara skap; hann minnist at vit eru dust.

15 *Hvat* manni *viðvíkur*, hansara dagar eru sum gras: eins og akursins blóma, soleidis blómar hann.

PSÁLMUR 104

Ein grundan yvir Guðs

16 Tí vindurinn fer yvir hana, og hon er farin; og plássíð harav skal ekki kenna hana meira.

17 Men HARRANS miskunn er frá ævigtvarandi til ævigtvarandi yvir teimum ið óttast hann, og hansara réttvísi at barnabørnum;

18 Mót slíkum ið halda hans sáttmála, og mót teimum ið minnast hansara boð at gera tey.

19 HARRIN hevur tilreitt sitt háseti í himnunum; og hansara kongadømi ríkir yvir øllum.

20 Vælsignið HARRAN, tit einglar hans, sum skara framúr í styrki, sum inna hansara boð, lýðandi á røddina av hans orði.

21 Vælsignið HARRAN, øll herlið hans; *tú* tænarar hjá honum, sum fremja hansara fragd.

22 Vælsignið HARRAN, øll hansara verk í øllum plássum av hansara harradømi: vælsigna HARRAN, O min sál.

PSÁLMUR 104

VÆLSIGNA HARRAN, O mín sál. O HARRI Guð mín, tú ert sera mikil; tú ert klæddur við æru og hátign.

2 Sum^p dekkart *teg* við ljósi eins og *við* klæði: sum tenurt út himnarnar eins og tjalddúk:

3 Sum^p leggur bjálkarnar av sínum kømrum í vøtnini: sum^p ger skýggini *til* hervagn sín: sum^p gongur á veingjunum hjá vindinum:

4 Sum^p ger sínar einglar *til* andar; sínar tænarar *til* logandi eld:

5 Sum^p legði grundvøllir jarðarinnar, *at* hon skuldi ei verða víkað um ævir.

6 Tú dekkadirt hana við djúpinum eins og *við* klæði: vøtnini stóðu yvir fjøllunum.

7 Fyri tíni hartan flýddu tey; fyri røddini av tíni toru skundaðu tey avstað.

8 Tey fara upp eftir fjøllunum;

tey fara oman eftir dølunum, til tað plássíð sum tú hevurt grundlagt til teirra.

9 Tú hevurt sett mark sum tey ei mega fara yvirum; at tey vendi ekki aftur at dekkja jørdina.

10 Hann sendir lindirnar inn í dalarnar, *sum* renna millum heyggjarnar.

11 Tær geva drekka til hvørt markarinnar djór: hinir villini asnar slökkja sín torsta.

12 Við teimum skulu himinsins fuglar hava sín bústað, *sum* syngja millum greinarnar.

13 Hann heyggjarnar vatnar frá sínum kømrum: jørdin verður mettað við ávøkstinum av tínum verkum.

14 Hann fær grasið at vaksa til fenaðin, og urt til tænaðina hjá manni: at hann má føra fram mat úr jørdini;

15 Og vín *sum* ger glatt mansins hjarta, og olju at fáa *hans* andlit at skína, og breyð *sum* styrkir mansins hjarta.

16 HARRANS trø eru full av *saft*; Lí·bā·nōn·s sedrstrø, sum hann hevur plantað;

17 Hvar fuglarnir gera síni reiður: *hvat* storkinum *viðvíkur*, so eru furutrøini hansara hús.

18 Teir høgu heyggjarnir eru skjól hjá villini geitunum; og klettarnir hjá kaninunum.

19 Hann skipaði mánan til árstíðir: sólin kennir sína niðurferð.

20 Tú gert myrkur, og tað er nátt: í hvørji øll skógarins djór skriða fram.

21 Tær ungu leyvurnar ýla eftir sínum fongi, og søkja sín mat frá Guði.

22 Sólin reisist, tær savna seg saman, og leggja seg niður í hellum sínum.

23 Maður fer út til sína vinnu og til strev sítt inntil kveldið.

24 O HARRI, hvør margföld eru tíni verk! í visdómi hevurt tú gjört tey øll: jørðin er full av tímum ríkdómum.

25 *Soleiðis er eisini hesin mikli og víði sjógvur, hvari eru skriðandi ting óteljilig, bæði lítil og stór djór.*

26 Har fara skipini: *har er hasin liv'já-thán, sum tú hevurt gjørt at spæla hari.*

27 Hesi biða øll eftir tær; at tú mást geva teimum teirra mat í rættari tíð.

28 *Tað, sum tú gevurt teimum, tað savna tey: tú leturt upp tína hond, tey verða fylt við góðum.*

29 Tú fjalirt títt andlit, og tey órógvast: tú tekurt burt teirra andadrátt, og tey doyggja, og venda aftur til dust sitt.

30 Tú sendirt fram tín anda, og tey verða skapað: og tú endurnýggjart ásjónina á jørðini.

31 HARRANS dýrd fer at vara um ævir: HARRIN skal fegnast í sínum verkum.

32 Hann hyggur á jørðina, og hon nøtrar: hann nertur við heyggiarnar, og teir rúka.

33 Eg vil HARRANUM syngja so leingi sum eg livi: eg vil syngja pris til mín Guð, meðan eg havi mína veran.

34 Mín grundan um hann skal vera söt: eg vil vera glaður í HARRANUM.

35 Lat syndararnar verða tærdar upp av jørðini, og lat teir vondu ikki vera til meira. Vælsigna tú HARRAN, O mín sál. Prisið HARRANUM.

PSÁLMUR 105

O GEVIÐ HARRANUM tøkki, kallið á hans navn: gerið kunnar hansara gerningar millum fólkíð.

2 Syngið honum, syngið honum psálmar: talið um øll hans undursomu verk.

3 Dýrdist í hans heilaga navni: lat teirra hjarta fegnast ið søkja HARRAN.

4 Sökið HARRAN, og hansara styrki: sökið hans andlit í ævir.

5 Minnist hans undrunar-somu verk sum hann hevur gjørt; hans undur og dómarnar av hansara munni;

6 O tit sád Abrahams, tænarar hans; tit børn hjá Jákupi, útvalda hans.

7 Hann er HARRIN vár Guð: hans dómar í allari jørðini eru.

8 Hann hevur minst til sín sáttmála um ævir, orðið sum hann beyð til túsund ættir.

9 Tann sáttmála sum hann gjørði við Abraham, og sín eið til Isaaks;

10 Og staðfesti Jákupi hin sama til lóg, og fyri Israel til ævigtvarandi sáttmála:

11 Sigandi, Tær vil eg geva Cánaans land, lut arvs tykkara:

12 Tá ið teir vóru bert nakrir fáir menn í tali; ja, sera fáir, og fremmandir í ti.

13 Tá ið teir fóru frá einari tjóð til aðra, frá einum kongadømi til eitt annað fólk;

14 Loyvdi hann ongum manni at gera teim órætt: ja, hann irætta-setti kongar fyri teirra sakir;

15 Og segði, Nertið ikki minar salvaðu, og gerið prophetum mínum einkið mein.

16 Hartil rópaði hann hungursneyð yvir landið: hann breyt allan breyðstavin.

17 Hann sendi ein mann undan teimum, emtá Jóseph, sum varð seldur sum trælur:

18 Hvørs fótur teir skaddu við fjøtrum: hann varð lagdur í jarn:

19 Inntil tíðina sum orð hansara kom: royndi HARRANS orð hann.

20 Kongur sendi og loysti hann; emtá stjórnari fólksins, og læt hann fara frian.

PSÁLMUR 106

Guðs forsjón yvir Ísrael

21 Hann gjörði hann *til* harra av sínum húsi, og stjórnara av øllum sínum *figgjarevni*:

22 At binda sínar prinsar eftir síni vild; og læra sínar tingmenn visdóm.

23 Ísrael eisini kom inn í Egyptaland; og Jákup útisat í Hams landi.

24 Og hann økti stórliga um sitt fólk; og gjörði teir sterkari enn teirra figgindar.

25 Hann vendi teirra hjarta at hata sitt fólk, at fara sniðfundigani við sínum tænarum.

26 Hann sendi Móses sín tænarar; og Aaron sum hann hevði valt.

27 Teir sýndu hansara tekin teirra millum, og undur í landi Hams.

28 Hann sendi myrkur, og gjörði tað myrkt; og teir gjördu ikki uppreist ímóti hans orði.

29 Hann vendi teirra vøtn til blóð, og drap teirra fisk.

30 Teirra land bar fram froskar í yvirflóð, í kømrinum hjá teirra kongum.

31 Hann talaði, og tað komu ymis sløg av flugum, og lýs í øllum teirra breddum.

32 Hann gav teimum hegling fyri regn, og logandi eld í teirra landi.

33 Eisini sló hann teirra víntrø og teirra fikutrø; og breyt trøini hjá teirra breddum.

34 Hann talaði, og grashoppurnar komu, og jarðvargar, og tað uttan tal,

35 Og ótu upp allar urtirnar í teirra landi, og gloyptu upp fruktina hjá teirra lendi.

36 Hann sló eisini allar hinar frumbornu í teirra landi, teir fremstu av allari teirra styrki.

37 Hann førði teir fram eisini við silvuri og gulli: og tað var ikki ein ússaligur *persónur* millum teirra ættargreinir.

38 Egyptaland var fegið tá ið teir fóru avstað: tí at óttin fyri teimum fell yvir teir.

39 Hann breiddi eitt skýggj til dekking; og eld at geva ljós um náttina.

40 *Fólkið* umbað, og hann førði lynghøsn, og tey mettaði við breyði himins.

41 Hann opnaði klettin, og vøtnini gustu út; tey runnu í turru støðunum *sum* ein á.

42 Tí hann mintist sína heilagu fyrjattan, og Ábraham sín tænarar.

43 Og hann førði fram sitt fólk við frøi, og síni útvøldu við gleði:

44 Og gav teimum lond teirra heidnu: og teir arvaðu fólksins strev;

45 At teir máttu geva far um hans ásetingar, og halda hansara lógir. Prísið HARRANUM.

PSÁLMUR 106

PRÍSIÐ HARRANUM. O gev-ið HARRANUM tækir; tí at góður *hann er*: tí hansara miskunn *varir* um ævir.

2 Hvør kann mæla HARRANS mektigu gerningar? *hvør* kann sýna fram alt hansara prísið?

3 Vælsignaðir *eru* teir sum varða *um* dóm, og hann ið innir rættvísi til allar tíðir.

4 Minst til mín, O HARRI, við góðtokkanum *sum tú bert* tinum fólki: O vitja meg við tíni frelsu;

5 At eg má siggja tað góða hjá tinum útvaldu, at eg má fegnast í gleðini hjá tíni tjóð, at eg má dýrða við tinum arvi.

6 Vit hava syndað við okkara fedrum, vit hava framt misgerð, vit hava gjørt vondliga.

7 Okkara fedrar skiltu ei tíni undur í Egyptalandi; teir mintust ikki til fjøldina av tinum miskunnum; men tirraðu *hann* við havið, *enntá* við Reyðahavið.

8 Kortini frelsti hann teir fyrri navns síns skuld, at hann mátti fáa sín mektiga mátt at verða kunnan.

9 Hann hartaði Reyðahavið eisini, og það varð turkað upp: so hann leiddi teir ígjøgnum dýpdírnar, sum ígjøgnum oyðuna.

10 Og hann frelsti teir frá hond hans ið hataði *teir*, og endurløysti teir frá figgindans hond.

11 Og vøtnini dekkadu teirra figgindar: það var ikki ein av teimum eftir.

12 Tá trúðu teir hans orðum; teir sungu hansara pris.

13 Skjøtt teir gloymdu hansara verk; teir biðadu ei eftir hansara tilráðing:

14 Men girnaðust avbera *nógv* í oyðuni, og freistaðu Guð í oyðimørkini.

15 Og hann gav teimum teirra fyrspurning; men sendi soltni inn í teirra sál.

16 Í leirinum øvundaðu teir eisini Móses, og Aaron HARRANS heilaga.

17 Jerðin opnaði og svølgdi upp Dá'-thán, og huldi Á'-bí-rám-s flokk.

18 Og ein eldur varð kyndur í teirra flokki; eldurin brendi upp teir vondu.

19 Teir gjørdu kálv í Hór'-ëb, og tilbóðu ta bræddu myndina.

20 Svá skiftu teir sína dýrd yvirí líksemina av oksa sum etur gras.

21 Teir gloymdu Guð sín frelsara, sum gjørt hevði mikil ting í Egyptalandi;

22 Undursom verk í Hams landi, og øgilig ting við Reyðahavið.

23 Tí segði hann at hann vildi oyða teir, hevði ikki Móses, hans útvaldi, staðið frammi fyrri honum í skarðinum, at venda burt hansara vreiði, at ikki hann skuldi oyða *teir*.

24 Ja, teir vanvirdu dámliga landið, teir trúðu ikki hans orði: 25 Men meyllaðu í sínum tjøldum, og lýddu ikki á rødd HARRANS.

26 Tí lyfti hann upp sína hond ímóti teimum, at kollrenna teir í oyðuni:

27 At kollrenna teirra sáð eisini millum tjóðirnar, og at spjada teir í londunum.

28 Teir sameintu seg eisini Bá'-ál-pë-ör-i, og ótu sláturoffur hinna deyðu.

29 Svá tirraðu teir *hann* til firtnis við sínum páfundum: og plágan breyt inn yvir teir.

30 Tá stóð upp Phí'-në-häs, og útinti dóm: og *svá* varð plágan steðgað.

31 Og það varð roknað honum til rættvísis, til allar ættir um allar ævir.

32 Teir østu *hann* eisini við klandursvøtnini, so at tað gekk illa hjá Mósesi fyrri teirra sakir:

33 Tí at teir tirraðu hans anda, so at hann talaði óumráðiligani við sínum varrum.

34 Teir oyddu ikki tjóðirnar, viðvíkjandi hvørjum HARRIN teim beyð:

35 Men blandaðust millum hinar heidnu, og lærdu teirra verk.

36 Og teir tæntu teirra skurðgudum: sum vórðu teimum ein snerra.

37 Ja, teir sláturofraðu sínar synir og sínar døtur at djevllum,

38 Og heltu *út* sakleyst blóð, *emta* blóðið av sínum sonum og sínum døtrum, sum teir sláturofraðu skurðgudum Cánaans: og landið óreinkaðist við blóði.

39 Svá vórðu teir dálkaðir við sínum egnu verkum, og fóru horandi við sínum egnu páfíningum.

40 Tí varð HARRANS vreiði kynd ímóti hansara fólki; so

PSÁLMUR 107

Ísraels uppreistur og miskunnir Guðs

mikið at hann stiknaðist við sína egna arv.

41 Og hann gav teir inn í hond hinna heidnu; og teir, sum hataðu teir, stjórnaðu yvir teim.

42 Teirra figgindar eisini kúgaðu teir, og teir vórðu ferdir inn í undirgivni undir teirra hond.

43 Mangar ferðir hann friaði teir út; men teir tirraðu *hann* við sínum ráði, og vórðu ferdir lágt fyri sína misgerð.

44 Kortini gav hann gætur um teirra niðv, tá ið hann hoyrði teirra róp:

45 Og hann mintist teirra vegna sín sáttmála, og iðraðist samsvarandi fjöldini av sínum miskunnum.

46 Hann fekk teir eisini at verða tiknar synd í av øllum teimum ið fóru teir *til* fangar.

47 Frels okkum, O HARRI vár Guð, og savna okkum hinna heidnu millum ifrá, at veita tøkki at tínum heilaga navni, og at sigursfagna í tínum lovi.

48 Vælsignaður *veri* HARRIN Guð Ísraels frá ævigtvarandi til ævigtvarandi: og alt fólk ið sigi, Á-mén. Prisið HARRANUM.

PSÁLMUR 107

O GEVIÐ HARRANUM tøkki, tí at góður *hann er*: tí hansara miskunn *varir* um ævir.

2 Lat hinar endurloystu HARRANS siga *at so er*, sum^p hann hevur endurloyst frá figgindans hond;

3 Og savnað teir úr londunum, úr eystri, og úr vestri, úr norðri, og úr suðri.

4 Teir reikaðu í oyðuni á ein einligan veg; teir funnu ongan stað at búgva í.

5 Svangir og tyrstir, ørmaktaðist teirra sál í teimum.

6 Tá rópaðu teir á HARRAN í síni trongd, og hann friaði teir út úr teirra neyðum.

7 Og hann leiddi teir fram eftir rætta vegi, at teir máttu fara til ein íbúgvingarstað.

8 Á, at *menn* vildu HARRANUM prisað *fyri* hansara góðsku, og *fyri* hans undurfullu verk móti mannabørnunum!

9 Tí hann mettar ta sál hvørji leingist, og fyllir hina svongu sál við góðsku.

10 Slikir ið sita í myrkri og í skugga deyðans, og *eru* bundnir í niðv og jarni;

11 Av tí at teir gjørdu uppreist ímóti Guðs orðum, og vanvirdu ráð hins Hægsta:

12 Tí færdi hann niður teirra hjarta við strevi; teir fullu niður, og *tað var* eingin at hjálpa.

13 Tá rópaðu teir á HARRAN í síni trongd, og hann frelsti teir úr teirra neyðum.

14 Hann færdi teir út úr myrkri og skugga deyðans, og breyt teirra bond sundur.

15 Á, at *menn* vildu HARRANUM prisað *fyri* hansara góðsku, og *fyri* hans undurfullu verk móti mannabørnunum!

16 Tí at hann hevur brotið portini av messing, og skorið jarnlokurnar sundur.

17 Dárar, vegna sítt misbrot, og vegna sínar misgerðir, eru niðvir.

18 Teirra sál stendst við alskyns mat; og teir nærkast deyðans portrum.

19 Tá rópa teir á HARRAN í síni trongd, og hann frelsir teir úr teirra neyðum.

20 Hann sendi sítt orð, og grøddi teir, og *teim* bjargaði frá teirra oyðingum.

21 Á, at *menn* vildu HARRANUM prisað *fyri* hansara góðsku, og *fyri* hans undurfullu verk móti mannabørnunum!

22 Og lat teir sláturofra sláturofrini av takkarveitan, og kunngera hans verk við fagnan.

23 Teir ið fara oman til havið í skipum, sum í miklum vøtnum gera gerning;

24 Hesir síggja verkini hjá HARRANUM, og hans undur í djúpinum.

25 Tí hann býður, og reisir hin stormuta vind, sum lyftir upp aldur hans.

26 Teir hevja *seg* upp til himinin, teir fara niður aftur til djúpið: teirra sál er bráðnað vegna trongd.

27 Teir stetla til og frá, og vingla sum ein drukkin maður, og vita ikki sini *livandi* ráð.

28 Tá geyla teir á HARRAN í sini trongd, og hann førir teir úr teirra neyðum.

29 Hann ger stormin *til* logn, so at aldur hans eru stillar.

30 Tá eru teir gladdir, av tí at tær verði kyrrar; so hann førir teir at teirra tráaðu havn.

31 Á, at *menn* vildu HARRANUM prisað *fyr*i hansara góðsku, og *fyr*i hans undurfullu verk móti mannabørnunum!

32 Lat teir upphevja hann eisini í samkomu fólksins, og honum prisa í savnaði hinna elstu.

33 Hann broytir áir til oyðu, og vatnskeldurnar til turlendi;

34 Fruknbært land til ófrukt-bærni; vegna vondskuna hjá teimum ið búgva harí.

35 Hann umskiftir oyðuna til standandi vatn, og turlendi til vatnslindir.

36 Og har fær hann teir svongu at búgva, at teir mega tilbúgva ein stað til búsitingar;

37 Og sáa akrarnar, og planta víngarðar, sum mega veita fruktir av gróði.

38 Hann vælsignar teir eisini, so at teir verða stórliga margfaldaðir; og loyvir ei teirra fenaði at minka.

39 Aftur verða teir fækkaðir *um* og ffordir lágt ígjøgnum kúgan, kvøljan og sorg.

40 Hann hellir vanvirðing yvir prinsar, og veldur teimum at reika *um* í oyðuni, *har* eingin vegur *er*.

41 Tó setur hann hin fátæka til hæddar frá kvøljan, og ger *hann* til familjur eins og fylgi.

42 Teir rættvísu skulu sjá *tað*, og fegnast: og øll misgerð skal tippa sín munn.

43 Hvøriðenn visur *er*, og vil gáa eftir hesum *tingum*, enntá teir skulu skilja hina elskandi blidni HARRANS.

PSÁLMUR 108

Ein Songur *ella* Psálmur av Dávidi.

O GUÐ, mitt hjarta er fest; eg vil syngja og geva *lovprisan*, enntá við míni dyrd.

2 Vakna, psaltur og harpa: eg vil *sjálvur* vakna árla.

3 Eg vil prisa tær, O HARRI, millum fólkíð: og eg vil syngja tær prisingar millum tjóðirnar.

4 Tí at tín miskunn er mikil uppum himnarnar: og tín sannleiki *røkkur* til skýggja.

5 Vert tú hevjaður upp, O Guð, uppum himnarnar: og tín dyrd uppum alla jørdina;

6 At tín elskaði má verða friaður út: frels *við* tíni høgru hond, og svara mær.

7 Guð hevur talað í sínum heilagleika; eg vil fegnast, eg vil skifta *sundur* Sjē-*chēm*, og máta út Sūk-*kōth*-s dal.

8 Gilead er mitt; Mā-nās-*sēh* er mitt; eisini *er* E'-*phrā*-im styrkin av mínum høvdi; Judah er mín lóggevi;

9 Móab er mín tváttarskál; yvir E'-*dóm* vil eg kasta út mín skógv; yvir *Philistiu* vil eg fagna sigri.

10 Hvør vil føra meg inn í hin sterka stað? hvør vil leiða meg inn í E'-*dóm*?

11 *Vilt* ikki tú, O Guð, *sum* hevurt kastað okkum av? og vilt

PSÁLMUR 109

ikki tú, O Guð, fara fram við okkara herliðum?

12 Veit okkum hjálp frá trongd: tí fáfongd er hjálpin hjá manni.

13 Ígøgnum Guð skulu vit inna reystliga: tí *tað er hann ið* skal traðka niður okkara figgindar.

PSÁLMUR 109

Til hægsta Tónleikara,
Ein Psálmur av Dávidi.

HALT ikki friði tinum, O Guð *lovprisanar* mínar;

2 Tí at munnurin hjá tí vonda og munnurin hjá tí svikfulla eru latnir upp ímóti mær: teir hava talað ímóti mær við lúgvandi tungu.

3 Teir umringaðu meg umkring eisini við hatursorðum; og bardust ímóti mær uttan grund.

4 Fyri mín kærleika eru teir minir figgindar: men eg *gevi meg til* bønar.

5 Og teir hava endurgoldið mær ilt fyri gott, og hatur fyri mín kærleika.

6 Set tú vandan mann yvir honum: og lat Sátan standa við hans høggru hond.

7 Tá ið hann skal dømast, lat hann *tá* vera fordømdan: og lat hansara bøn gerast synd.

8 Lat hansara dagar verða fáar; og lat ein annan taka hans embæti.

9 Lat hansara børn verða faðirleys, og hans kona einkja.

10 Lat hansara børn støðugt verða flakkarar, og bidða: lat tey sökja eftir *sínum breyði* eisini úr sínum oyðistøðum.

11 Lat peninganoyðaran fanga alt sum hann hevur; og lat hinar fremmandu ræna hansara strev.

12 Lat ongan vera til at framleingja miskunn at honum: eiheldur lat nakran vera til at hava tokka í hansara faðirleysu børnum.

Vandlæti Dávíds í at prisa Guði

13 Lat hans eftirslekt verða kvetta av; og í fylgjandi ættarliði lat teirra navn vera slettatð út.

14 Lat misgerðina hjá hansara fedrum verða mintta til hjá HARRANUM; og lat ikki syndina hjá hansara móður slettast út.

15 Lat tær verða frammi fyri HARRANUM framhaldandi, at hann má skera av minni um tey frá jørðini.

16 Tí hann mintist ikki til at sýna miskunn, men søkti at tí arma og tørvsama manni, at hann mátti enntá bana tí brotna í hjarta.

17 Eins og hann elskaði banning, soleiðis lat hana koma til hansara: eins og hann fragdaði *sær* ikki í signing, soleiðis lat hana vera langt frá honum.

18 Eins og hann klæddi seg við banning líka sum við sínum klæði, soleiðis lat hana koma inn í hans innvøllir eins og vatn, og sum olju inn í hansara bein.

19 Lat hana vera honum sum klæðið *sum* hylur hann; og til ein gyrðil sum hann støðugt er gyrdur við.

20 *Lat hetta vera* endurgjaldið hjá mínum mótstandarum frá HARRANUM, og hjá teimum ið tala ilt ímóti míni sál.

21 Men ger tú fyri meg, O GUÐ Harrin, fyri navns tíns skuld: av tí at tín miskunn er góð, *so* fría tú meg út.

22 Tí at eg *eri* fátækur og tørvandi, og mitt hjarta er sært innan í mær.

23 Eg eri farin eins og skuggin tá ið hann minkar: eg verði syftur upp og niður sum grashoppa.

24 Míni knø eru veik gjøgnum føstu; og mitt kjøt bilar til fitis.

25 Eg gjørdist eisini eitt spott hjá teimum: *tá ið* teir hugdu at mær, *tá* ristú teir síni høvur.

Guðs dýrðsomu og náðifullu verk

26 Hjálp mær, O HARRI Guð mín: O frels meg samsvarandi tíni miskunn:

27 At teir mega vita at hetta er hond tín; at tú, HARRI, hevurt gjört tað.

28 Lat teir banna, men vælsigna tú: tá ið teir reisast, tá lat teir skammast; men lat tín tænarar fegnast.

29 Lat minar móttandarar verða klæddar við skomm, og lat teir dekkja seg við síni egnu orkymlan, eins og við kappa.

30 Eg vil HARRANUM stórliga prisa við mínum munn; ja, eg vil prisa honum millum mannfjöldina.

31 Tí hann skal standa við høgru hondina hjá tí arma, at frelsa hann frá teimum ið fordøma hansara sál.

PSÁLMUR 110

Ein Psálmur av Dáviði.

HHARRIN segði við Harra mín, Sit tú við mína høgru hond, inntil eg geri tínar figgindar til fótiskammul tín.

2 HARRIN skal senda stavin av tíni styrki úr Zion: stjórna tú í miðjuni av tínum figgindum.

3 Títt fólk verður villugt á degnum av tínum veldi, í heilagleikans vakurleikum frá móðurlívi morgunsins: tú hevurt døggina av tínum ungdómi.

4 HARRIN hevur svorið, og vil ikki iðrast, Tú ert ein prestur um ævir eftir Mál-kí-zè-dék-s skipan.

5 Harrin við tína høgru hond skal lemja igjøgnum kongar á degnum av síni vreiði.

6 Hann skal døma millum hinar heidnu, hann skal fylla plássini við deyðu kroppunum; hann skal særa hövdini yvir mongum londum.

7 Hann skal drekka úr áarløkinum á vegnum: tí skal hann lyfta upp hövðið.

PSÁLMAR 110—112

PSÁLMUR 111

PRÍSÍÐ HARRANUM. Eg vil HARRANUM prisa við heila mínum hjarta, í savnaði hinna reiðiligu, og í samkomuni.

2 HARRANS verk eru mikil, grundaði út av øllum teimum ið hava fragd hari.

3 Hansara verk er heiðursamt og dýrðsamt: og hansara rættvísi varir um ævir.

4 Hann hevur gjört síni undurfullu verk at verða mint: HARRIN er náðisamur og fullur av várkunn.

5 Hann hevur givið teimum mat ið óttast hann: hann vil altíð vera minnugur um sín sáttmála.

6 Hann hevur sýnt sínum fólki kraftina av sínum verkum, at hann má geva teimum arvalut teirra heidnu.

7 Verkini av hansara hondum eru sannleiki og dómur; øll hansara boð eru viss.

8 Tey standa føst um aldur og ævir, og eru gjörd í sannleika og reiðilgleika.

9 Hann sendi endurloysing til fólk sitt: hann hevur boðið sín sáttmála um ævir: heilagt og virðingarvert er hansara navn.

10 HARRANS ótti er byrjanin til visdóm: gott skil hava allir teir ið gera *hansara boð*: hansara lov varir um ævir.

PSÁLMUR 112

PRÍSÍÐ HARRANUM. Vælsignaður er tann maður ið óttast HARRAN, sum stórliga fragdast í hansara boðum.

2 Hansara sáð skal vera mektugt á foldum: ætt teirra reiðiligu skal vera vælsignað.

3 Fæ og ríkidømir skulu vera í hans húsi: og hansara rættvísi varir um ævir.

4 Teimum reiðiligu reisist ljós í myrkrinum: hann er náðisamur, og fullur av várkunn, og rættvísur.

PSÁLMAR 113—115

5 Ein góður maður sýnir góðvild, og lænir: hann vil leiða síni víðurskiptir við hygri.

6 Vissuliga skal hann ei verða vikaður um ævir: hin rættvísi skal vera í ævigum minni.

7 Hann skal ei vera ræddur fyri illum tíðindum: hans hjarta er fast, og troystar á HARRAN.

8 Hans hjarta er grundfest, hann skal ei vera ræddur, inntil hann sjái *sína trá* yvir sínar figgindar.

9 Hann hefur spreitt, hann hefur givið teimum fátæku; hansara rættvísi varir um ævir; hans horn skal hevjast upp við heiduri.

10 Hin vondi skal sjá *tað*, og verða harrmur; hann skal grísla við sínum tonnum, og bráðna burt: trá teirra vondu skal týnast.

PSÁLMUR 113

PRÍSÍÐ HARRANUM. Prísíð, O tit tænarar hjá HARRANUM, prísíð navni HARRANS.

2 Vælsignað veri navn HARRANS frá hesi tíð fram og um allar ævir.

3 Frá sólarisinum at niður-faringini av hini somu, *eigur* HARRANS navn at verða prísað.

4 HARRIN er høgt uppiyvir øllum tjóðum, og hansara dýrd uppiyvir himnunum.

5 Hvør er líkur HARRANUM Guði várurum, sum á hæddini býr,

6 Sum *seg* eyðmýkir at skoða *tingini sum eru* í himni, og á jørðini!

7 Hann reisir upp hin arma úr støvinum, og lyftir hin tøv-andi úr tøðrúgvuni;

8 At hann má seta *hann* hjá prinsum, *emta* hjá prinsum fólks síns.

9 Hann fær ta óburnu kvinnuna at halda hús, og at vera frødliga móðir at børnum. Prísíð HARRANUM.

Ein áminning um at óttast Guð

PSÁLMUR 114

TÁ ið Ísrael fór út úr Egyptalandi, Jákups hús frá einum fólki av fremmandum máli;

2 Varð Judah halgíðómur hans, og Ísrael harradømi hans.

3 Sjógvurin sá *tað*, og flýddi: Jordan varð rikin tilbakar.

4 Fjöllini lupu sum veðrar, og teir litlu heygjarnir eins og lomb.

5 Hvat *bagdi* tær, O tú sjógvur, at tú flýddirt? tú Jordan, at tú varðst rikin tilbakar?

6 Tykkum fjøllum, at tit lupu sum veðrar; og tit litlu heygjar, eins og lomb?

7 Nøtra, tú jørð, fyri nærveru Harrans, fyri nærveru Guðs Jákups;

8 Sum broytti klettin *til* eitt standandi vatn, tinnuna til keldu av vøtnum.

PSÁLMUR 115

IKKI okkum, O HARRI, ikki okkum, men tínum navni og fyr dýrd, fyri tína miskunn, og fyri sannleika tíns skuld.

2 Hvi skuldu hinir heidnu sagt, Hvar er nú Guð teirra?

3 Men vár Guð er í himnunum: hann hefur gjørt hvatsumhelst honum hefur hóvað.

4 Teirra skurðgudar eru silvur og gull, verkið av mannahondum.

5 Teir hava munnar, men teir tala ikki: eygu hava teir, men teir siggja ikki:

6 Teir hava oyru, men teir hoyra ikki: nösir hava teir, men teir lukta ikki:

7 Teir hava hendur, men teir handfara ikki: føtur hava teir, men teir ganga ikki: eiheldur tala teir ígjøgnum sín háls.

8 Teir, sum gera teir, eru líkir teimum; *soleiðis er* hvør tann ið troystar á teir.

9 O Ísrael, troysta tú á

HARRAN: hann er teirra hjálp og teirra skjöldur.

10 O hús Aarons, troysta á HARRAN: hann er teirra hjálp og teirra skjöldur.

11 Tit, sum óttast HARRAN, troystið á HARRAN: hann er teirra hjálp og teirra skjöldur.

12 HARRIN hevur verið minnugur um okkum: hann vil vælsigna okkum; hann vil vælsigna hús Ísraels; hann vil vælsigna hús Aarons.

13 Hann vil vælsigna teir sum óttast HARRAN, bæði smáar og miklar.

14 HARRIN skal økja tykkum meir og meir, tykkum og tykkara børn.

15 Tit eru signaðir av HARRANUM, sum gjørdi himin og jørð.

16 Himinin, *emntá* himnarnir, eru HARRANS: men jørðina hevur hann givið til mannabørnini.

17 Tey deyðu prisa ikki HARRANUM; eiheldur nøkur ið fara niður inn í tøg.

18 Men vit vilja vælsigna HARRAN frá hesi tíð fram og um allar ævir. Prisið HARRANUM.

PSÁLMUR 116

EG elski HARRAN, tí hann hevur hoyrt mína rødd og mínar umbønningar.

2 Av tí at hann hevur boýgt sitt oyra til mín, tí vil eg kalla á hann so leingi sum eg livi.

3 Deyðans sorgir umringaðu meg, og pinur helvitis fingur fatur í mær: eg fann trongd og sorg.

4 Tá kallaði eg á navn HARRANS; O HARRI, eg bæni teg, útfría mína sál.

5 Náðisamur er HARRIN, og rættvísur; ja, vár Guð er miskunnarfullur.

6 HARRIN varðveitir hinar einføldu: eg varð førdur lágt, og hann hjálpti mær.

7 Vend aftur til tína hvílu, O mín sál; tí HARRIN hevur farið stórtøkiligani við tær.

8 Tí at tú hevurt útfríað mína sál frá deyða, míni eygu frá tárur, og mínar føtur frá at falla.

9 Eg vil ganga frammi fyri HARRANUM í landi teirra livandi.

10 Eg trúði, tí havi eg talað: eg var stórliga nívdur:

11 Eg segði í minum skundi, Allir menn eru lygnarar.

12 Hvat skal eg HARRANUM veita fyri allar hansara vælgerðir mótvegis mær?

13 Frelsunnar bikar vil eg taka, og kalla á navn HARRANS.

14 Eg vil HARRANUM greiða míni heitstreingir nú í nærveruni av øllum hansara fólki.

15 Dýrabærur í HARRANS eygsjón er deyði heilagra hans.

16 O HARRI, sanniliga eri eg tín tænar; eg eri tín tænar, og sonurin at tíni tænastrumoy: tú hevurt loyst míni bond.

17 Tær vil eg ofra takkarveitanar sláturofrið, og vil kalla á navn HARRANS.

18 Eg vil HARRANUM greiða míni heitstreingir nú í nærveruni av øllum hansara fólki,

19 Í forgørðum HARRANS húss, í miðjari tær, O Jerusalem. Prisið HARRANUM.

PSÁLMUR 117

O PRÍSIÐ HARRANUM, allar tit tjóðir: prisið honum, øll tit fólk.

2 Tí hansara miskunnarfulla blíðni er mikil mótvegis okkum: og sannleiki HARRANS varir um ævir. Prisið HARRANUM.

PSÁLMUR 118

O GEVIÐ HARRANUM tækir; tí at góður hann er: tí hansara miskunn varir um ævir.

2 Lat Ísrael nú siga, at hansara miskunn varir um ævir.

PSÁLMUR 119

3 Lat Aarons hús nú siga, at hansara miskunn *varir* um ævir.

4 Lat nú teir, sum óttast HARRAN, siga, at hansara miskunn *varir* um ævir.

5 Eg kallaði á HARRAN í neyð: HARRIN svaraði mær, og *setti meg* í stórt pláss.

6 HARRIN *er* á míni síðu; eg vil ikki óttast: hvat kann maður gera mær?

7 HARRIN tekur mín part við teimum ið hjálpa mær: tí skal eg sjá *mína trá* yvir teir ið hata meg.

8 *Tað er betri* at troysta á HARRAN, enn at seta álit á mann.

9 *Tað er betri* at troysta á HARRAN, enn at seta álit á prinsar.

10 Allar tjóðir umringaðu meg umkring: men í HARRANS navni vil eg oyða tær.

11 Tær umringaðu meg umkring; ja, tær umringaðu meg umkring: men í HARRANS navni vil eg oyða tær.

12 Tær umringaðu meg umkring eins og býflugur; tær eru sløktar eins og eldurin í tornagreinunum: tí at í HARRANS navni vil eg oyða tær.

13 Sáran hevurt tú stoytt eftir mær, at eg mátti fallið: men HARRIN hjálpti mær.

14 HARRIN *er* mín styrki og songur, og *er* vorðin mín frelsa.

15 Røddin av fagnan og frelsu *er* í tabernaklunum hjá teimum rættvísu: HARRANS høgra hond innir reystliga.

16 HARRANS høgra hond *er* upphevað: HARRANS høgra hond innir reystliga.

17 Eg skal ikki doyggja, men liva, og kunngerá verk HARRANS.

18 HARRIN hevur tyktað meg sáran: men hann hevur ikki givið meg yvir til deyða.

19 Lat rættvisinnar portur upp fyri mær: eg vil fara inn *um* tey, og eg vil prisa HARRANUM:

Lýdnisjättanir mótvægis Guði

20 Hetta HARRANS portur, inn *um* hvat hinir rættvísu skulu fara.

21 Eg vil prisa tær: tí at tú hevurt hoyrt meg, og ert vorðin mín frelsa.

22 Steinurin, *sum* byggjararnir vrakaðu, *er* vorðin høvuðs hornsteinurin.

23 Hetta *er* verk HARRANS; *tað er* undrunarvert í eygum várum.

24 Hetta *er* dagurin ið HARRIN hevur gjørt; vit vilja fegnast og gleðast í honum.

25 Frels nú, eg bøni teg, O HARRI: O HARRI, eg bøni teg, send nú framgongd.

26 Vælsignaður *veri* hann ið kemur í navni HARRANS: vit hava vælsignað tykkum úr húsi HARRANS.

27 Guð *er* HARRIN, *sum* hevur sýnt okkum ljós: bindið sláturofrið við bondum, *heilt* at hornunum á altarinum.

28 Tú ert mín Guð, og eg vil prisa tær: *tú ert* mín Guð, og vil uppheva teg.

29 O gevið HARRANUM tøkkir; tí at góður *hann er*: tí hansara miskunn *varir* um ævir.

PSÁLMUR 119

Ⲙ ⲀⲗⲈⲢⲞ.

SIGNAÐIR *eru* teir ódálkaðu í vegnum, *sum* ganga í HARRANS lóg.

2 Signaðir *eru* teir *sum* halda hansara vitnisburðir, og *sum* søkja hann við heila hjartanum.

3 Teir eisini gera onga misgerð: teir ganga í hansara vegum.

4 Tú hevurt ábodið *okkum* at halda tinar ásetingar dúgliga.

5 O at minir vegir vórðu leiðbeindir at halda tinar ásetingar!

6 Tá skal eg ikki verða til skammar, tá ið eg havi fyrlit fyri øllum tinum boðum.

7 Eg vil tær prisa við reiðiligsemi hjartans, tá ið eg fari *at* hava lært tinar rættvísu dómar.

8 Eg vil halda tinar ásetingar: O yvirgev meg ikki fullkomiliga.

□ BÊTH.

9 Við hvørjum skal ungur maður reinsa sín veg? við at geva gætur *eftir tí* eftir orði tinum.

10 Við heila mínum hjarta havi eg søkt teg: O lat meg ikki reika frá boðum tinum.

11 Titt orð havi eg fjalt í mínum hjarta, at eg ikki skuldi syndað imóti tær.

12 Vælsignaður ert tú, O HARRI: lær meg tinar ásetingar.

13 Við mínum vørrum havi eg kunngjørt allar dómarnar av tinum munni.

14 Eg havi fegnast í vegi vitnisburða tína, eins *nógv sum* í øllum rikidønum.

15 Eg vil grunda í tinum ásetingum, og hava fyrilit fyri tinum vegum.

16 Eg vil fragða mær í tinum ásetingum: eg vil ikki gloyma títt orð.

λ GÍ·MÊL.

17 Far stórtøkiliga við tinum tænarar, *at* eg má liva, og halda títt orð.

18 Opna tú míni eygu, at eg má skóða undursom ting úr tinni lóg.

19 Eg eri ein fremmandur á foldum: fjal ikki tinni boð fyri mær.

20 Mín sál brotnar vegna longsulin *sum hon hevur* at tinum dómum til allar tíðir.

21 Tú hevurt hartað hinar hugmóðigu *sum eru* bannaðir, sum fara skeivir frá tinum boðum.

22 Flyt burtur frá mær brigsli og vanvirðing; tí eg havi hildið tinar vitnisburðir.

23 Prinsar sótu eisini *og* talaðu imóti mær: *men* tín tænarigrundaði í tinum ásetingum.

24 Tíni vitnisburðir eru eisini mín lyst og mínir ráðgevar.

7 DÁ·LÊTH.

25 Mín sál krøkir *seg* til stóvið: lívga tú meg eftir orði tinum.

26 Eg havi kunngjørt mínar vegir, og tú hoyrdirt meg: lær meg tinar ásetingar.

27 Fá meg at skilja veg forskrifta tína: so fari eg *at* tala um tinni undursomu verk.

28 Mín sál bráðnar vegna tungsemi: styrk tú meg eftir orði tinum.

29 Flyt burtur frá mær lúgvingarvegin: og náðisamliga veit mær tína lóg.

30 Sannleikans veg havi eg valt: tinar dómar havi eg lagt *frammi fyri* mær.

31 Eg havi loðað við tinar vitnisburðir: O HARRI, set meg ikki til skammar.

32 Eg vil renna vegin hjá boðum tinum, tá ið tú fert *at* størra um mítt hjarta.

7 HÊ.

33 Lær meg, O HARRI, vegin hjá tinum ásetingum; og eg skal halda hann *fram* at endanum.

34 Gev mær skil, og eg skal halda tína lóg; ja, eg skal geva ans eftir henni við heila *minum* hjarta.

35 Fá meg at ganga á gøtu boðorða tína; tí eg fragdist hari.

36 Boygg mitt hjarta at tinum vitnisburðum, og ikki til havisjúku.

37 Vend burt mínum eygum frá at eygleiða fáfongd; og lívga tú meg í tinum vegi.

38 Grundfest títt orð fyri tænarar tinum, sum *heilt er givin* til ótta tín.

PSÁLMUR 119

Ymsar bænir, lofprisanir,

39 Vend burtur mína vanæru sum eg óttist: tí at tínir dómar eru góðir.

40 Sí, mær hefur longst eftir forskriftum tínum: lívga meg í tíni rættvísi.

† VÁV.

41 Lat tínar miskunnir koma eisini til mín, O HARRI, *enntá* tína frelsu, eftir orði tínum.

42 So skal eg hava tað *sum eg skal* svara honum við sum spottar meg: tí eg líti á titt orð.

43 Og tak ikki sannleikans orð aldeilis úr mínum munni; tí at eg havi vónað á tínar dómar.

44 So skal eg halda tína lóg framhaldandi um aldur og ævir.

45 Og eg vil ganga í frælsi: tí eg søki tínar forskriftir.

46 Eg vil tala um tínar vitnisburðir eisini frammi fyri kongum, og vil ikki skammast.

47 Og eg vil fragda mær í tínum boðum, sum eg havi elskað.

48 Mínar hendur eisini vil eg lyfta upp at tínum boðum, sum eg havi elskað; og eg vil grunda í tínum ásetingum.

† ZÁIN.

49 Minst til orðið til tænarar tín, á hvørt tú hevurt volt mær at vóna.

50 Hetta *er* mín uggan í míni nívd: tí at titt orð hefur lívgað meg.

51 Teir stoltu hava hildið meg stórligani fyri gjøldur: *tó* havi eg ikki hildið undan frá tíni lóg.

52 Eg mintist tínar dómar úr forðum, O HARRI; og havi uggað meg.

53 Ræðsla hefur tikið hald á mær, orsakað av teimum vondu sum yvirgeva tína lóg.

54 Tínar ásetingar hava verið mínir sangir í húsinum av míni pílagrímsferð.

55 Eg havi minst til navn titt, O HARRI, um náttina, og havi hildið tína lóg.

56 Hetta hevði eg, av tí at eg helt tínar fyriskipanir.

† KÊTH.

57 *Tú ert* mín skamtur, O HARRI: eg havi sagt at eg vildi halda tíni orð.

58 Eg bønaði tína vælvild við heila *mínum* hjarta: ver mær miskunnarfullur eftir orði tínum.

59 Eg hugsaði um mínar vegir, og vendi mínum fótum at tínum vitnisburðum.

60 Eg gjørdi skjótt, og útsetti ikki at halda tíni boð.

61 Bond teirra vondu hava rænt meg: *men* eg havi ikki gloymt tína lóg.

62 Á midnátt vil eg rísa at veita tær tøkkir, vegna tínar rættvísi dómar.

63 Eg *eri* ein lagsbróðir hjá øllum *teimum* ið óttast teg, og hjá teimum ið halda tínar fyriskipanir.

64 Jørðin, O HARRI, er full av tíni miskunn: lær meg tínar ásetingar.

† TÊTH.

65 Tú hevurt farið væl við tínum tænarar, O HARRI, eftir orði tínum.

66 Lær meg góðan dóm og kunnleika: tí eg havi trúð tínum boðum.

67 Áðrenn eg varð nívdur, fór eg á strok: men nú havi eg hildið titt orð.

68 Tú *ert* góður, og gert gott; lær meg tínar ásetingar.

69 Teir stoltu hava samantvinnað lygn ímóti mær: *men* eg vil halda tínar forskriftir við heila *mínum* hjarta.

70 Teirra hjarta er so feitt sum tál; *men* eg fragdist í tíni lóg.

71 *Tað er gott fyrir meg at eg havi verðið nívdur; at eg mátti læra tinar ásetingar.*

72 Lógin av tínum munni *er mær betri enn túsundir av gulli og silvuri.*

♪ JÖÐ.

73 Tinar hendur hava gjørt meg og snikkað meg: gev mær skilning, at eg má læra tíni boð.

74 Teir, sum óttast teg, vilja gleðast tá ið teir siggja meg; tí at eg havi vónað á títt orð.

75 Eg veit, O HARRI, at tínir dómar *eru* rættir, og at tú í trúskapi hevurt meg nívt.

76 Lat, eg biði teg, tína miskunnarfullu blíðni vera til mína uggan, samsvarandi tínum orði til tænará tín.

77 Lat tinar eymu miskunnir koma til mín, at eg má liva: tí at tín lóg *er* mín lyst.

78 Lat teir stoltu skammast; tí teir hava farið spillusamligani við mær uttan grund: *men* eg vil grunda í tínum forskriftum.

79 Lat teir, sum óttast teg, venda *sær* til mín; og teir sum hava kent tinar vitnisburðir.

80 Lat mitt hjarta vera heilbriggt í tínum ásetingum; *so* at eg ikki verði til skammar.

▷ KĀPH.

81 Mín sál maktast vegna tína frelsu: *men* eg vóni á títt orð.

82 Míni eygu bila vegna títt orð, sigandi, Nær vilt tú ugga meg?

83 Tí eg eri vorðin sum ein kíkurlívur í roykinum; *tó* gloymi eg ei tinar ásetingar.

84 Hvussu mangir *eru* dagar tænará tíns? nær vilt tú útinna dóm yvir teir ið søkja at mær?

85 Teir stoltu hava grivið holar til mín, sum *eru* ikki eftir lóg tíni.

86 Öll tíni boð *eru* trúföst:

teir søkja at mær av órøttum; hjálp tú mær.

87 Teir høvdu næstan tært meg upp á foldum; men eg yvirgav ei tinar forskriftir.

88 Lívga meg eftir tíni elskandi blíðni; so skal eg halda vitnisburðin av tínum munni.

↳ LÁ·MĒD.

89 Um ævir, O HARRI, títt orð *er* grundfest í himni.

90 Tín trúfesti *er fram* at øllum ættarliðum: tú hevurt grundfest jørðina, og hon verður.

91 Tey halda fram henda dag eftir tínum regluskipanum: tí øll *eru* tinar tænarar.

92 Uttan tín lóg *hevði verið* mínar fragdir, tá hevði eg havt farist í míni nívd.

93 Eg vil aldri gloyma tinar forskriftir: tí við teimum hevurt tú lívgað meg.

94 Eg *eri* tín, frels meg; tí eg havi søkt tinar forskriftir.

95 Teir vöndu hava biðað eftir mær til at oyðleggja meg: *men* eg vil umhuga tinar vitnisburðir.

96 Eg havi sæð ein enda á allari fullkomnan: *men* títt boð *er* avbera breitt.

▷ MĒM.

97 O hvør elski eg tína lóg! hon *er* mín grundan allan dagin.

98 Tú, ígjøgnum tíni boð, hevurt gjørt meg vísari enn mínir figgindar: tí tey *eru* altíð hjá mær.

99 Eg havi meira skil enn allir mínir lærarar: tí at tínir vitnisburðir *eru* mín grundan.

100 Eg skilji meir enn hinir avgomlu, av tí at eg haldi tinar forskriftir.

101 Eg havi hildið aftur mínar føtur frá hvørjum illum vegi, at eg mátti halda títt orð.

102 Eg havi ikki vikið frá tínum dómum: tí at tú hevurt lært meg.

PSÁLMUR 119

103 Hvør söt eru tíni orð fyri smakki mínum! *ja, sötari* enn hunangur fyri munni mínum!

104 Igjøgnum tínar forskriftir fái eg skil: tí hati eg hvønn falskan veg.

】 NÜN.

105 Títt orð *er* ein lampa hjá fótum mínum, og eitt ljós hjá gøtu míni.

106 Eg havi svorið, og eg vil útinna *tað*, at eg vil halda tínar rættvísu dómar.

107 Eg eri nívdur sera nógv: lívga meg, O HARRI, eftir orði tínum.

108 Góðtak, eg bøni teg, friviljaofrini av mínum munni, O HARRI, og lær meg dómar tínar.

109 Mín sál *er* støðugt í míni hond: tó gloymi eg ei tína lóg.

110 Teir vondu hava lagt eina snerru til mín: tó fór eg ikki skeivur frá tínum forskriftum.

111 Tínar vitnisburðir havi eg tikið sum arvalut um ævir: tí at teir *eru* fagnaður hjarta míns.

112 Eg havi boygt mítt hjarta at útinna tínar ásetingar alveg, *alt fram at* endanum.

Ⓛ SÁ·MĚCH.

113 Eg hati *fáfongdar* hugsanir: men tína lóg og elski.

114 Tú *ert* mítt goymistað og skjøldur mín: eg vóni á títt orð.

115 Farið burtur frá mær, tit illgerarar: tí at eg vil halda boðini hjá Guði mínum.

116 Halt mær uppi eftir orði tínum, at eg má líva: og lat meg ikki skammast um mína vón.

117 Halt tú mær uppi, og eg skal vera tryggur: og eg vil áhaldandi hava fyrilit fyri tínum ásetingum.

118 Tú hevurt traðkað niður allar teir sum fara skeivir frá tínum ásetingum: tí teirra svik *er* fals.

Ymsar bønir, lovprisanir,

119 Tú setturt burt allar jarðarinnar vondu *eins* og grugg: tí elski eg tínar vitnisburðir.

120 Mítt kjøt nøtrar av ótta fyri tær; og eg eri ræddur fyri tínum dómum.

Ⓜ AIN.

121 Eg havi int dóm og rættlæti: eftirlat meg ikki til mínar kúgarar.

122 Ver trygd fyri tín tænara til gott: lat ikki teir stoltu kúga meg.

123 Míni eygu bila vegna tína frelsu, og vegna orð rættvísi tínar.

124 Far við tínum tænara samsvarandi miskunn tíni, og lær meg tínar ásetingar.

125 Eg *eri* tænarari tín; gev mær skil, at eg má kenna tínar vitnisburðir.

126 *Tað er* tíð hjá tær, HARRI, at virka: *tí at* teir hava gjørt ógilda tína lóg.

127 Tí elski eg tíni boð uppum gull; ja, uppum fint gull.

128 Tí meti eg allar *tínar* forskriftir *viðvikjandi* øllum *tingum at vera* rættar; og eg hati hvønn falskan veg.

Ⓝ PĚ.

129 Tíni vitnisburðir *eru* undurfullir: tí heldur mín sál teir.

130 Inngongdin av tínum orðum gevur ljós; tað gevur teimum einføldu skil.

131 Eg opnaði mín munn, og stunaði: tí mær longdist eftir boðum tínum.

132 Lít tú til mín, og ver mær miskunnarfullur, sum tú plagart at gera teimum sum elska títt navn.

133 Legg til rættis míni fet í tínum orði: og lat ikki nakra misgerð hava harradømi yvir mær.

134 Fría meg út frá kúganini av manni: so vil eg halda tínar forskriftir.

135 Fá títt andlit at skína á tin tænará; og lær meg tinar ásetingar.

136 Air av vøtnum renna niður míni eygu, tí at teir halda ikki tína lóg.

⚔ TZĀD·DĪ.

137 Rættvísur ert tú, O HARRI, og tinar dómar eru reiðiligir.

138 Tíbir vitnisburðir, sum tú hevurt boðið, eru rættvísir og sera trúfastir.

139 Mítt vandlæti hevur etið meg upp, tí mínir fíggindar hava gloymt tini orð.

140 Títt orð er sera skírt: tí elskar tín tænarí tað.

141 Eg eri lítil og vanvirdur: tó gloymi eg ei tinar forskriftir.

142 Tín rættvísi er ein ævigtvarandi rættvísi, og tín lóg er sannleikin.

143 Trongd og angist hava tíkið fatur í mær: tó eru tini boð mínar fragdir.

144 Rættvísín av tínum vitnisburðum er ævigtvarandi: gev mær skil, og eg skal liva.

⚔ KŌPH.

145 Eg rópti við heila mínum hjarta; hoyr meg, O HARRI: eg vil halda tinar ásetingar.

146 Eg rópti á teg; frels meg, og eg skal halda tinar vitnisburðir.

147 Eg kom morgundegninginum á møti, og rópti: eg vónaði á títt orð.

148 Míni eygu koma náttarvøkunum á møti, at eg mátti grunda í tínum orði.

149 Hoyr mína rødd eftir elskandi blíðsemi tíni: O HARRI, lívga meg eftir dómi tínum.

150 Teir nærkast, ið fylgja eftir ógerð: teir eru langt frá tíni lóg.

151 Tú ert nær, O HARRI; og øll tini boð eru sannleiki.

152 Viðvíkjandi vitnisburðum tínum, so havi eg vítað frá gomlum av, at tú hevurt grundlagt teir um ævir.

⚔ RĒSJ.

153 Umhugsa mína nívd, og fría meg út: tí eg gloymi ei tína lóg.

154 Før mína sök, og fría meg út: lívga meg eftir orði tínum.

155 Frelsa er langt frá teimum vondu: tí at teir søkja ei tinar ásetingar.

156 Miklar eru tinar eymu miskunnir, O HARRI: lívga meg eftir dómum tínum.

157 Mangir eru mínir at-søkjarar og mínir fíggindar: tó bakki eg ikki frá tínum vitnisburðum.

158 Eg skoðaði misbrótararnar, og varð harmur; tí at teir hildu ikki títt orð.

159 Íhuga hvussu eg elski tinar forskriftir: lívga meg, O HARRI, eftir elskandi blíðsemi tíni.

160 Títt orð er satt frá byrjanini: og hvør einasti av tínum rættvísu dómum varar um ævir.

⚔ SJĪN.

161 Prinsar hava søkt at mær uttan grund: men mitt hjarta stendur í ærufrykt um títt orð.

162 Eg fegnist yvir títt orð, sum ein ið finnur miklan fong.

163 Eg hati og mær stendst við lúgvíng: men tína lóg eg elski.

164 Sjeý ferðir um dagin prisi eg tær fyri tinar rættvísu dómar.

165 Miklan fríð hava teir sum elska tína lóg: og einkið skal volda teim meinboga.

166 HARRI, eg havi vónað eftir frelsu tíni, og gjørt tíni boð.

167 Mín sál hevur hildið tinar vitnisburðir; og eg elski teir avbera nógv.

PSÁLMAR 120—122

168 Eg havi hildið tinar forskriftir og tinar vitnisburðir: tí at allir mínir vegir *eru* frammi fyri tær.

¶ TAV.

169 Lat mitt róp koma nær framfyri teg, O HARRI: gev mær skil eftir orði tinum.

170 Lat mína umbønning koma framfyri teg: bjarga mær eftir orði tinum.

171 Mínar varrar skulu mæla *lovprisan*, tá ið tú hevurt lært meg tinar ásetingar.

172 Mín tunga skal tala um títt orð: tí at øll tíni boð *eru* rættvísi.

173 Lat tína hond hjálpa mær; tí eg havi valt tinar forskriftir.

174 Mær hevur longest eftir frelsu tíni, O HARRI; og tín lóg *er* mín lyst.

175 Lat mína sál liva, og hon skal prisa tær; og lat tinar dómar hjálpa mær.

176 Eg eri farin á strok eins og burturvilstur seyður; sök tænará tíni; tí eg gloymi ei tíni boð.

PSÁLMUR 120

Ein hæddarstigasangur.

Í MÍNI neyð eg rópti á HARRAN, og hann hoyrði meg.

2 Bjarga míni sál, O HARRI, frá lúgvandi vørrum, og frá svikfullari tungu.

3 Hvat skal verða givið tær? ella hvat skal verða gjørt tær, tú falska tunga?

4 Hvassar orvar hinna mektigu, við kolum av einiberi.

5 Eya meg, at eg útsiti í Mē'-sēch, at eg dvøljist í Kē'-dār-s tjöldum!

6 Mín sál hevur leingi búð hjá honum ið hatar frið.

7 Eg eri fyri friði: men tá ið eg tali, *eru* teir fyri kriggi.

Mikli tryggleiki teirra gudiligu

PSÁLMUR 121

Ein hæddarstigasangur.

EG vil eygu míni hevja til fjallanna, hvaðani kemur mín hjálp.

2 Hjálp mín frá HARRANUM *kemur*, sum gjordi himin og jørð.

3 Hann vil ikki loyva tín fót at vikast: hann, ið teg varðar, vil ikki durva.

4 Sí, hann, ið varðar Ísrael, fer hvørki at durva ella sova.

5 HARRIN er vaktari tín: HARRIN er tín skuggi við tína høggu hond.

6 Sólin skal ikki sláa teg um dagin, ella um náttina mánin.

7 HARRIN skal varða teg frá øllum illum: hann skal varða tína sál.

8 HARRIN skal varða tína útgongd og tína inngongd frá hesi tíð fram, og enntá um allar ævir.

PSÁLMUR 122

Ein hæddarstigasangur av Dávidi.

EG varð glaður tá ið teir søgdu við meg, Latum okkum fara inn í hús HARRANS.

2 Okkara føtur skulu standa fyri innan lið tíni, O Jerusalem.

3 Jerusalem er bygt sum ein staður sum er tætt pakkaður saman:

4 Hvagar ættargreinirnar fara niðan, HARRANS ættargreinir, til Ísraels vitnisburð, at veita tøkkir til navn HARRANS.

5 Tí at har eru sett dóms-hásætir, hásetir Dávids húss.

6 Biðjið um frið Jerusalems: teir skulu *hava* framgongd ið elska teg.

7 Friður veri innanfyri tinar múrar, og framgongd fyri innan tíni slott.

8 Fyri brøðra mína og felaga mína sakir, vil eg nú siga, Friður veri innanfyri teg.

9 Vegna hús HARRANS Guðs várs vil eg søkja títt góða.

PSÁLMUR 123

Ein hæddarstigasangur.

TIL tín lyfti eg upp eygum mínum, O tú sum dvølist í himnunum.

2 Sí, eins og eyguni hjá tænarum líta til hond meistara sína, og eins og eyguni hjá moyggj til hond matmóður sínar; soleiðis vænta vári eygu eftir HARRANUM Guði várum, inntil ið hann miskunni okkum.

3 Miskunna okkum, O HARRI, miskunna okkum: tí vit eru avbera mettir av vanvirðing.

4 Vár sál er avbera mett av háðan teirra sum eru við ró, og av vanvirðing hinna stoltu.

PSÁLMUR 124

Ein hæddarstigasangur av Dávidi.

UM tað ikki hevði verið HARRIN sum var á okkara síðu, má Ísrael nú siga;

2 Um tað ikki hevði verið HARRIN sum var á okkara síðu, tá ið menn risu upp imóti okkum:

3 Tá høvdu teir skjótt svøgt okkum upp, tá ið teirra vreiði varð kynd imóti okkum:

4 Tá høvdu vøtnini fløtt yvir okkum, streymurin hevði farið yvir okkara sál:

5 Tá høvdu stoltu vøtnini farið yvir okkara sál.

6 Vælsignaður veri HARRIN, sum ikki hevur givið okkum sum fong til teirra tenn.

7 Okkara sál hevur komist undan, eins og fuglur úr snerru fuglafangaranna: snerran er brotin, og vit hava komist undan.

8 Okkara hjálp er í navni HARRANS, sum gjørdi himin og jørð.

PSÁLMUR 125

Ein hæddarstigasangur.

TEIR, sum troysta á HARRAN, skulu vera sum Zion fjall,

sum ikki kann verða vikað, men verður um ævir.

2 Eins og fjøllini eru runt um Jerusalem, soleiðis er HARRIN rundan um sítt fólk hiðanifrá enntá um ævir.

3 Tí stavurin hjá teimum vondu skal ikki hvíla á luti hinna rættvísu; at ikki hinir rættvísu seti fram sínar hendur til misgerð.

4 Ger teimum gott, O HARRI, ið veri seg góðir, og mótt teimum ið eru reiðiligir í sínum hjørtum.

5 Hvat viðvíkur slíkum ið snúgva til vikis at sínum krókutu vegum, HARRIN skal leiða teir út við misgerðarvirkarunum: men yvir Ísrael skal friður vera.

PSÁLMUR 126

Ein hæddarstigasangur.

TÁ ið HARRIN vendi aftur fangaskapi Zions, vóru vit sum teir ið droyma.

2 Tá varð okkara muður fyltur við látri, og okkara tunga við synging: tá søgdu teir millum hinar heidnu, HARRIN hevur gjørt miklar lutir fyri teir.

3 HARRIN hevur gjørt miklar lutir fyri okkum; og um tað vit eru glaðir.

4 Vend aftur okkara fangaskapi, O HARRI, sum streymarnir í suðri.

5 Teir, sum sáa í tárur, skulu heysta í frøi.

6 Hann, ið fer út og grætur, og ber dýrabært sáð, skal ivaleyst koma aftur við fagnan, berandi síni bundir við sær.

PSÁLMUR 127

Ein hæddarstigasangur til Salomons.

UTTAN HARRIN húsið byggi, streva teir til fánýtis sum byggja tað: uttan HARRIN staðin varði, vakir varðmaðurin bert til fánýtis.

2 Tað er fáfongt hjá tykkum at fara upp tíðliga, at sita uppi seint,

PSÁLMAR 128—131 *Ísrael verður stuðlað til at vóna á Guð*

at eta sorgabreyðið: *tú* soleiðis
gevur hann sínum elskaða svövn.

3 Sí, börn *eru* ein arvalutur
HARRANS: og móðurlívsins frukt
er endurgjald *hans*.

4 Eins og örvar *eru* í hondini
á mektigum manni; soleiðis *eru*
börn ungdómsins.

5 Sælur *er* tann maður ið
hefur sín húsa fullan av teim:
teir skulu ikki skammast, men
teir skulu tala við figgindarnar
í portrinum.

PSÁLMUR 128

Ein hæddarstigasangur.

SIGNAÐUR *er* hvør tann
ið óttast HARRAN; sum
gongur í hansara vegum.

2 Tú skalt eta strevið av
tínum hondum: sælur *skalt* tú
vera, og *tað skal vera* væl *stätt*
við tær.

3 Tin kona *verður* sum eitt
fruktagott vintre við síðurnar
av tínum húsi: tíni börn sum
olivinplantur runt um titt borð.

4 Síggj, at soleiðis skal tann
maðurin vera vælsignaður sum
óttast HARRAN.

5 HARRIN skal signa teg úr
Zion: og tú fert *at sjá tað góða*
hjá Jerusalem allar dagar lívs tíns.

6 Ja, tú fert *at sjá tíni barna-*
börn, og frið yvir Ísrael.

PSÁLMUR 129

Ein hæddarstigasangur.

MANGA ferðina hava teir
nívt meg frá mínum
ungdómi, má Ísrael nú siga:

2 Manga ferðina hava teir
nívt meg frá mínum ungdómi:
tú hava teir ikki havt yvirvág
ímóti mær.

3 Pløgarnir pløgdu uppiá
mínum baki: teir gjördu langar
sínar foyrur.

4 HARRIN *er* rættvísur: hann
hefur kvett sundur bond teirra
vondu.

5 Lat teir allar fjamskast og
vendast tilbakar sum hata Zion.

6 Lat teir verða sum grasið
á húsatoppunum, sum fólnar
áðrenn tað veksur upp:

7 Sum sláingarmaðurin ikki
fyllir sína hond við; ella hann,
ið bindur bundir, sín barm.

8 Ikki heldur siga teir sum
fara framvið, HARRANS signing
veri á tykkum: vit vælsigna
tykkum í HARRANS navni.

PSÁLMUR 130

Ein hæddarstigasangur.

ÚR dýpdunum havi eg rópt
á teg, O HARRI.

2 Harri, hoyr mína rödd: lat
tíni oyru vera gáin fyri röddini
á mínum umbønningum.

3 Um tú, HARRI, skuldirt *sett*
merki við misgerðir, O Harri,
hvør man *tá* standast?

4 Men *tað finst* fyrigeving hjá
tær, at tú mást verða óttaður.

5 Eg biði eftir HARRANUM, mín
sál biðar, og eg vóni á hans orð.

6 Mín sál *biðar* eftir HARRANUM
meir enn teir sum vakta eftir
morgninum: *eg sigi*, meir enn
teir sum vakta eftir morgninum.

7 Lat Ísrael vóna á HARRAN:
tú hjá HARRANUM, *har er* mis-
kunn, og hjá honum *er* ríkilig
endurloysing.

8 Og hann skal endurloysa
Ísrael frá øllum hans misgerðum.

PSÁLMUR 131

Ein hæddarstigasangur hjá Dávidi.

HARRI, mitt hjarta er ikki
hástórt, ella eygu míni
hálátug: eiheldur útøvi eg meg
í miklum málevnum, ella í
tingum ov høg fyri meg.

2 Víst havi eg háttað *mær* og
kyrrað meg, eins og barn sum
er avvant hjá síni móður: mín
sál *er* júst sum eitt avvant barn.

3 Lat Ísrael vóna á HARRAN
hiðanifrá og um ævir.

PSÁLMUR 132

Ein hæddarstigasangur.

HARRI, minst til Dávids, og allar hansara kvalir:

2 Hvussu hann HARRANUM svór, og heitti hinum mektiga Guði Jákups;

3 Vissuliga vil eg ikki koma inn í tabernaklið av mínum húsi, ella fara upp í mína song;

4 Eg vil ei geva svøvn til míni eygu, ella blund til mínar eygnalokur,

5 Inntil eg finni fram pláss til HARRANS, ein bústað til mektiga Guðs Jákups.

6 Sí, vit hoyrdu um tað í Æph'-rã-tãh: vit funnu tað í skógarins akrum.

7 Vit vilja fara inn í hansara tabernakkul: vit vilja tilbiðja við hansara fótshammul.

8 Rís upp, O HARRI, í tína hvílu; tú, og ørkin av tíni styrki.

9 Lat tinar prestar vera klæddar við rættvísi; og lat tinar heilagu rópa av frøi.

10 Fyri tænarar tíns Dávids skuld, vend ikki burtur andlitið á tínum salvaða.

11 HARRIN hevur svorið Dávidi tað í sannleika; hann vil ikki venda frá tí; Av ávøksti líkams tíns vil eg seta uppá títt háseti.

12 Um tíni børn vilji halda mín sáttmála og mín vitnisburð sum eg skal frálæra teimum, tá skulu teirra børn eisini sita á tínum háseti um allar ævir.

13 Tí HARRIN hevur valt Zion; hann hevur tráað tað til sitt býli.

14 Hetta er mín hvíla um ævir: her vil eg dvøljast; tí at eg havi tráað hana.

15 Eg vil ríkiliga vælsigna hennara upphald: eg vil metta hennara fátøku við breyði.

16 Eg vil eisini klæða hennara prestar við frelsu: og hennara heilagu skulu rópa hart av frøi.

17 Har vil eg fáa hornið hjá Dávidi at blóma: eg havi fyriskipað lampu til salvaða mín.

18 Hansara figgindar vil eg klæða við skomm: men á honum skal hansara krúna trívast.

PSÁLMUR 133

Ein hæddarstigasangur hjá Dávidi.

SÍ, hvør gott og hvør dámligt tað er hjá brøðrum at búgva saman í einleika!

2 Tað er eins og dýrabæra salvan á høvðinum, sum rann niður á skeggið, enntá skegg Aarons: sum fór niður til skeytini av hansara klæðum;

3 Sum Hër'møn-s døgg, og sum døggin ið dalaði yvir Zions fjøll: tí har skipaði HARRIN singingina, enntá liv um allar ævir.

PSÁLMUR 134

Ein hæddarstigasangur.

SÍ, signið HARRAN, allir tit tænarar HARRANS, sum um náttina standa í HARRANS húsi.

2 Lyftið upp tykkara hendur í halgidóminum, og signið HARRAN.

3 HARRIN, ið gjordi himin og jørð, teg signi úr Zion.

PSÁLMUR 135

PRÍSIÐ HARRANUM. Prísið navni HARRANS; prísið honum, O tit tænarar HARRANS.

2 Tit, ið standa í HARRANS húsi, í forgørðum Guðs várs húss,

3 Prísið HARRANUM; tí HARRIN er góður: syngið hansara navni lofprísingar; tí tað er yndisligt.

4 Tí HARRIN hevur valt sær Jákup, og Ísrael til sín serregna skatt.

5 Tí eg veit at HARRIN er mikil, og at okkara Harri er omanfyri allar gudar.

6 Hvatsumhelst ið HARRANUM hóvaði, tað gjordi hann í himni, og á jørð, í sjógvunum, og øllum djúpum støðum.

PSÁLMUR 136

7 Hann elvir guvunum at stíga upp frá jarðarinnar endum; hann ger snarljós til regnið; hann færir vindin úr sínum goymslubúrum.

8 Sum^p Egyptalands frumborna sló, bæði mans og djórs.

9 Sum^p sendi tekin og undur inn í miðju tína, O Egyptaland, yvir Pharaoh, og yvir allar hansara tænarar.

10 Sum^p miklar tjóðir sló, og miklar kongar vá;

11 Sí'hön, kong Amoritanna; og Ög kong av Bá'sján; og øll kongadómir Cánaans:

12 Og gav teirra land til ein arvalut, ein arvalut til Ísrael sitt fólk.

13 Titt navn, O HARRI, varir um ævir; og titt minni, O HARRI, út ígjøgnum allar ættir.

14 Tí HARRIN vil døma sitt fólk, og hann vil iðra seg viðvikjandi sínum tænarum.

15 Skurðgudar hinna heidnu eru silvur og gull, verkið av mannhöndum.

16 Teir hava munnar, men teir tala ikki; teir hava eygu, men teir siggja ikki;

17 Teir hava oyru, men teir hoyra ikki; eiheldur er nakar andadráttur í teirra munnum.

18 Teir, sum gera teir, eru líkir teimum: *soleiðis er hvør tann ið litur á teir.*

19 Vælsignið HARRAN, O Ísraels hús: vælsignið HARRAN, O Aarons hús:

20 Vælsignið HARRAN, O Levís hús: tit, sum óttast HARRAN, vælsignið HARRAN.

21 Vælsignaður veri HARRIN úr Zion, sum í Jerusalem býr. Prísið HARRANUM.

PSÁLMUR 136

O GEVIÐ HARRANUM tökkir; tí at góður *hann er*: tí hansara miskunn *varir* um ævir.

Ein stuðlan til takkarveitan

2 O gevið Guði guda tökkir: tí hansara miskunn *varir* um ævir.

3 O gevið Harra harra tökkir: tí hansara miskunn *varir* um ævir.

4 Til hansara sum aleina ger mikil undur: tí hansara miskunn *varir* um ævir.

5 Til hansara sum við visdómi gjørdi himnarnar: tí hansara miskunn *varir* um ævir.

6 Til hansara sum tandi út jørðina uppiyvir vøtnunum: tí hansara miskunn *varir* um ævir.

7 Til hansara sum gjørdi mikil ljós: tí hansara miskunn *varir* um ævir:

8 Sólina til at ráða um dagin: tí hansara miskunn *varir* um ævir:

9 Mánan og stjornurnar til at ráða um náttina: tí hansara miskunn *varir* um ævir.

10 Honum sum Egyptaland sló í teirra frumbornu: tí hansara miskunn *varir* um ævir:

11 Og forði út Ísrael teirra millum ifrá: tí hansara miskunn *varir* um ævir:

12 Við sterkari hond, og við útrættum armi: tí hansara miskunn *varir* um ævir.

13 Honum sum deildi Reyðahavið í partar: tí hansara miskunn *varir* um ævir:

14 Og fekk Ísrael at fara ígjøgnum miðjuna av tí: tí hansara miskunn *varir* um ævir:

15 Men kollrendi Pharaoh og hans herlið í Reyðahavinum: tí hansara miskunn *varir* um ævir.

16 Honum sum leiddi sitt fólk ígjøgnum oyðuna: tí hansara miskunn *varir* um ævir.

17 Honum sum miklar kongar sló: tí hansara miskunn *varir* um ævir:

18 Og navngitnar kongar vá: tí hansara miskunn *varir* um ævir:

19 Sí'hön kong Amoritanna: tí hansara miskunn *varir* um ævir:

20 Og Ög, kong Bá'sján-s: tí hansara miskunn *varir* um ævir:

21 Og til ein arvalut gav teirra land: tí hansara miskunn *varir* um ævir:

22 *Enntá* ein arvalut til Ísrael sín tænarar: tí hansara miskunn *varir* um ævir.

23 Sum til okkara mintist í okkara lágu stöðu: tí hansara miskunn *varir* um ævir:

24 Og hevur endurløyst okkum frá okkara figgindum: tí hansara miskunn *varir* um ævir.

25 Sum gevur mat til alt hold: tí hansara miskunn *varir* um ævir.

26 O veitið himins Guði tókkir: tí hansara miskunn *varir* um ævir.

PSÁLMUR 137

VÍÐ áirnar av Bábýlon, har vit settust niður, ja, vit grótu, tá ið vit mintust Zion.

2 Vit hongdu okkara hørpur á pilatróini í hennara mittu.

3 Tí har kravdu teir, sum førdu okkum burt til fanga, av okkum ein song; og teir, sum oyddu okkum, *kravdu av okkum* kæti, og *søgdu*, Syngið okkum ein av sangum Zions.

4 Hvussu skulu vit *kunna* syngja sang HARRANS í einum fremmandum landi?

5 Um eg teg gloymi, O Jerusalem, lat so mína høgru hond gloyma *sitt kynstur*.

6 Um eg ikki teg minnist, lat so mína tungu krækjast til góman á munni mínum; um eg ikki taki Jerusalem framum mína fremstu frøi.

7 Minst til, O HARRI, E'-dóm-s børn á Jerusalems degi; sum søgdu, Sora *tað*, sora *tað*, *heilt* at grundvølli tess.

8 O Bábýlons dóttir, sum eigurt at verða oydd; sælur *skal hann vera*, sum endurlønar tær eins og tú hevurt avgreitt okkum.

9 Sælur *skal hann vera*, sum tekur og smekkar tíni smáu imóti steinum.

PSÁLMUR 138

Ein Psálmur av Dávidi.

EG vil prísar tær við heila mínum hjarta: frammi fyri gudunum vil eg syngja tær pris.

2 Eg vil tilbiðja mótvegis tínum heilaga templi, og prísar tínum navni fyri tina elskandi blíðni og fyri sannleika tín: tí at tú hevurt störgjørt títt orð uppum alt títt navn.

3 Í tí degi tá ið eg rópti, tá svaraðirt tú mær, og styrktirt meg *við styrki í míni sál*.

4 Allir jarðarinnar kongar skulu prísar tær, O HARRI, tá ið teir hoyra orðini av tínum munni.

5 Ja, teir skulu syngja í HARRANS vegum: tí mikil *er* dýrd HARRANS.

6 Hóast HARRIN *veri seg háur*, tó hevur hann fyrilit fyri teimum lítillátnu: men teir stoltu kennir hann langt burturifrá.

7 Tó *at* eg gangi í miðjari trongd, so vilt tú endurlívga meg: tú skalt rætta fram tina hond imóti vreiði figginda mína, og tín høgra hond skal frelsa meg.

8 HARRIN vil fullkomna *tað sum* viðkemur mær: tín miskunn, O HARRI, *varir* um ævir: yvirgev ikki verk' egnu handa tína.

PSÁLMUR 139

Til hægsta Tónleikara,
Ein Psálmur av Dávidi.

OHARRI, tú hevurt kannað meg, og kent *meg*.

2 Tú veitst mína siting niðri og mína rising upp, tú skilurt mína hugsan langt burturifrá.

3 Tú umringart mína gøtu og mína ligging niðri, og ert kendur *við* allar mínar vegir.

4 Tí at *tað er* ikki eitt orð á míni tungu, *uttan*, sí, O HARRI, tú veitst *tað heilt*.

5 Tú hevurt umgirt meg fyri

PSÁLMUR 140

aftan og fyri framman, og tína hond á meg lagt.

6 *Slíkur* kunnleiki er ov undurfullur fyri meg; hann er høgur, eg kann ikki *uppnáa* hann.

7 Hvagar skal eg fara frá anda tinum? ella hvagar skal eg flýggja frá nærveru tíni?

8 Um eg stigi upp í himin, tú ert har: um eg reiði mína brík í helviti, sí, tú ert har.

9 Um eg taki veingir morgunsins, og dvøljist í ytsta parti havsins;

10 Sjálvt har skal hond tín leiða meg, og tín høggra hond skal halda mær.

11 Um eg sigi, Vissuliga skal myrkið hylja meg; tá skal sjálvt náttin vera ljós íkring meg.

12 Ja, myrkið fjalar ikki fyri tær; men náttin skínur sum dagurin: myrkið og ljósið eru bæði líka *fyri tær*.

13 Tí at tú hevurt átt míni nýru: tú hevurt dekkað meg í móðurlívinum hjá míni móður.

14 Eg vil prísar tær; tí at eg eri óttaliga og undursamliga gjørdur: undrunarverd eru verk tíni; og *táð* sál mín veit heilt væl.

15 Mítt tilfar var ikki fjalt fyri tær, tá ið eg varð gjørdur í loyndum, og kynstriliga virkaður í lægstu pørtum jarðarinnar.

16 Tíni eygu sóu mítt tilfar, *tá ið eg enn var ófullgjørdur*; og í tíni bók vóru allir *minir limir* skrivaðir, sum í framhaldni vórðu evnaðir, *tá ið, sum enn var, eingin av teimum var*.

17 Hvør dýrabærar eisini eru tínar hugsanir at mær, O Guð! hvør mikið er samtalið av teim!

18 Um eg skuldi talt tær, eru tær fleiri í tali enn sandurin: tá ið eg vakni, eri eg enn hjá tær.

19 Vissuliga vilt tú vega teir vondu, O Guð: víkið tí frá mær, tit blóðigu menn.

20 Tí at teir tala ímóti tær

Guðs alsiggjandi forsjón

vondliga, og tíni figgindar taka *titt navn* í fáfongd.

21 Hati eg ikki teir, O HARRI, sum hata teg? og eri eg ikki harmur yvir teir sum risa upp ímóti tær?

22 Eg hati teir við fullkomnum hatri: eg rokni teir mínar figgindar.

23 Kanna meg, O Guð, og kenn mítt hjarta: roynd meg, og kenn mínar hugsanir:

24 Og vita um *táð veri seg nakar* vondur vegur í mær, og leið meg í vegnum ævigtvarandi.

PSÁLMUR 140

Til hægsta Tónleikara,
Ein Psálmur av Dávidi.

FRÍA meg út, O HARRI, frá tí ónda manninum: varðveit meg frá tí harðliga manninum;

2 Sum ímynda skaðar í *sinum* hjarta; støðugt eru teir savnaðir saman *til* kriggi.

3 Teir hava spískað sínar tungur eins og høggormur; eiturormaeitur er undir teirra vørrum. Sē'láh.

4 Varðveit meg, O HARRI, frá hondunum hjá tí vonda; goym meg frá tí harðliga manninum; sum hava avrátt at kollrenna mínar gongdir.

5 Teir stoltu hava krógvað snerru til mín, og bond; teir hava breitt net við vegkantin; teir hava sett fellur til mín. Sē'láh.

6 Eg segði við HARRAN, Tú ert mín Guð: hoyr røddina av mínum umbøningum, O HARRI.

7 O GUÐ Harrin, styrki frelsu mínar, tú hevurt dekkað mitt høvur í bardagadegnum.

8 O HARRI, veit ikki tráirnar hjá tí vonda: frem ikki hansara vonda snildarrád; at ikki teir upphevi seg. Sē'láh.

9 *Hvat viðvíkur* høvdi teirra sum umringa meg umkring, lat meinið av teirra egnu vørrum dekkja teir.

Dávid biður um ærligleika

10 Lat brennandi kol' falla á teir: lat teir verða kastaðar inn í eldín; inn í djúpar holur, at teir rísi ekki upp aftur.

11 Lat ekki óndan tosara verða grundfestan á foldum: ónt skal veiða hin harðliga manninn at kollrenna *hann*.

12 Eg veit at HARRIN vil handhefja sök teirra nívdu, og rætt teirra fátæku.

13 Vissuliga skulu teir rættvísu veita tækkir til navn titt: teir reidiligu skulu dvöljast í tíni nærveru.

PSÁLMUR 141

Ein Psálmur av Dávidi.

HARRI, eg rópi á teg: ger skjótt *av* til mín; læn oyra til mína rödd, tá ið eg rópi á teg.

2 Lat mína bøn verða setta fram framfyri teg *sum* roykilsí; og lyftingin upp av mínum hondum *sum* kvöldsláturofrið.

3 Set vakt, O HARRI, fyri munni mínum; varða dyrnar á mínum varrum.

4 Bend ikki mitt hjarta til *nakað* ilt ting, at iðka vond verk við monnum ið virka misgerð: og lat meg ikki eta av teirra krásum.

5 Lat hin rættvísa slá meg; *tað* verður ein blidni: og lat hann formana meg; *tað* verður ein framúrskarandi olja, *sum* ikki skal bróta mitt hývd: tí at enn *skal* mín bøn eisini *vera* í teirra skaðatilburðum.

6 Tá ið teirra dómarar eru kollrendir í steinutum støðum, skulu teir hoyra míni orð; tí at tey eru söt.

7 Okkara bein eru spjødd við gravarmunnan, sum tá ið ein høggur og klývur *við* á jørðini.

8 Men míni eygu *eru* á teg, O GUÐ Harrin: á teg er mitt álit; eftirlat ikki mína sál neyðstadda.

PSÁLMAR 141—143

9 Halt mær frá snerrunum *sum* teir hava lagt til mín; og fell-unum hjá misgerðarvirkarunum.

10 Lat hinar vondu falla í síni egnu gørn, imeðan ið eg tillíka komist undan.

PSÁLMUR 142

Más'chil av Dávidi; Ein Bøn tá ið hann var í hellinum.

EG rópti á HARRAN við míni rödd; til HARRAN við míni rödd eg gjørdi mína umbøn.

2 Eg helti út mína klagu framfyri hann; eg sýndi frammi fyri honum mína trongd.

3 Tá ið mín andi var undirdiktur innan í mær, tá kendirt tú mína gøtu. Á vegnum, sum eg gekk í, hava teir loyniligani lagt eina snerru til mín.

4 Eg hugdi við *mína* høggru hond, og skoðaði, men *har* var eingin maður sum vildi kenna meg: skjól svitaðist mær; eingin maður legði í mína sál.

5 Eg rópti á teg, O HARRI: eg segði, Tú ert mitt skjól og mín skamtur í landi teirra livandi.

6 Gáa eftir mínum rópi; tí at eg eri ferdur sera lágt: fría meg út frá mínum atsøkjarum; tí at teir eru sterkari enn eg.

7 Før mína sál út úr fongslí, at eg má prisa tínum navni: teir rættvísu skulu umringa meg umkring; tí at tú skalt fara stórtøkiliga við mær.

PSÁLMUR 143

Ein Psálmur av Dávidi.

HOYR mína bøn, O HARRI, læn oyra til mínar umbønningar; í tíni trúfesti svara mær, og í tíni rættvísi.

2 Og far ikki inn í dóm við tín tænarar: tí at í tíni eygsjón skal eingin livandi maður verða rættvisgjørdur.

3 Tí figgindin hevur søkt at míni sál; hann hevur sligið mitt

PSÁLMUR 144

lív niður til jarðar; hann hefur fingið meg at búgva í myrkri, eins og teir sum leingi hava verið deyðir.

4 Tí er mín andi undirdiktur innan í mær; mitt hjarta innan í mær er troystarlest.

5 Eg minnst dagarnar í forðum; eg grundí yvir øll tini verk; eg djúphugsi yvir verkið av tinum hondum.

6 Eg rætti fram mínar hendur at tær: míni sál *tyrstir* eftir tær, sum eitt tyrst land. *Sé-láh.*

7 Hoyr meg skundisligani, O HARRI: mín andi gevur seg: fjal ikki títt andlit fyri mær, at ikki eg verði líkur teimum ið fara niður í holuna.

8 Fá meg at hoyra tína elskandi blíðni um morgunin; tí eg líti á teg: fá meg at vita vegin sum eg skuldi ganga í; tí eg lyfti upp mína sál til tín.

9 Fria meg út, O HARRI, frá mínum figgindum: eg flýggi til tín at fjala meg.

10 Lær meg at gera tín vilja; tí at tú *ert* mín Guð: tín andi er góður; leið meg inn í reiðilig-seminnar land.

11 Lívga meg, O HARRI, fyri navns tíns skuld: fyri rættvísitívar skuld før mína sál burtur úr trongd.

12 Óg av tini miskunn kvett av mínar figgindar; og oyð allar teir sum níva mína sál: tí at eg *eri* tín tænarí.

PSÁLMUR 144

Ein Psálmur av Dávidi.

SIGNAÐUR *veri* HARRIN mín styrki, sum lærir mínar hendur at kriggjast, og mínar fingrar at berjast:

2 Mín góðska, og mín festningur; mitt høga torn, og mín útfriari; mín skjöldur, og *hann* sum eg líti á; sum undirleggur mitt fólk undir meg.

Ein bøn um góðvild í dómi

3 HARRI, hvat *er* maður, at tú bert kennskap við hann! *ella* menniskjusunurin, at tú roknart við honum!

4 Maður er líkur fáfongd: hansara dagar *eru* sum ein skuggi sum ferðast avstað.

5 Boygg tínar himnar, O HARRI, og kom niður: nem við fjøllini, og tey skulu rúka.

6 Kasta fram snarljós, og spjað teir: skjót út tínar ørvar, og oyð teir.

7 Send tína hond frá í erva; og bjarga mær; og burtur úr miklum vøtnum útfria meg, frá hondini á fremmandum børnum;

8 Hvørs muður talar fáfongd, og teirra høgra hond *er* ein høgra hond av falsi.

9 Eg vil syngja tær nýggjan song, O Guð: uppá psaltur og tiggjustreingja ljóðføri vil eg syngja tær *lovprísingar*.

10 *Tað er hann* ið gevur kongum frelsu: sum útfriar Dávid, sín tænarar, frá tí skaðiliga svørðinum.

11 Bjarga mær, og fría meg út frá hondini á fremmandum børnum, hvørs munnur talar fáfongd, og teirra høgra hond *er* ein høgra hond av falsi:

12 At okkara synir *mega vera* sum plantur, vaksnar upp í sínum ungdómi; at várar døtur *mega vera* sum hornsteinar, pussaðir eftir líksemi av einum slotti:

13 At okkara løður *mega vera* fullar, veitandi alskyns goymslu: at okkara seyður má bera fram túsundir og tiggju túsundir á gøtum várum:

14 At várir oksar *mega vera* sterkir at arbeiða; at *tað verði* eingin bróting inn, ella faring út; at *tað verði* eingin gremjan á gøtum várum.

15 Fegið *er tað* fólk, sum í slíkari støðu *er: ja, fegið er tað* fólk, hvørs Guð HARRIN *er*.

PSÁLMUR 145

Lovprísingarsálmur Dávids.

EG vil hálova tær, mín Guð, O kongur; og eg vil signa títt navn um aldur og ævir.

2 Hvönn dag vil eg vælsigna teg; og eg vil prisa tínum navni um aldur og ævir.

3 Stórus er HARRIN, og stórligani at verða prisaður; og hansara stórleiki er órannsakiligur.

4 Ein ætt skal prisa tínum verkum fyrri eini aðrari, og skal kunngera tínar mektigu gerningar.

5 Eg vil tala um dýrdsama heidurinn av tíni hátign, og um tíni undursomu verk.

6 Og menn skulu tala um máttin av tínum ræðuligu gerningum; og eg vil kunngera tín mikilleika.

7 Teir skulu ríkiligani mæla minnið um tína miklu góðsku, og skulu syngja um tína rættvísi.

8 HARRIN er náðisamur, og fullur av várkunn; seinur til firtnis, og av miklari miskunn.

9 HARRIN er góður mót øllum; og hans eymu miskunnir eru yvir øllum hansara verkum.

10 Øll tíni verk skulu prisa tær, O HARRI; og tíni heilagu skulu vælsigna teg.

11 Teir skulu tala um dýrdina av tínum kongadømi, og tala um tína makt;

12 At gera kunnar fyrri mannasonunum hansara mektigu gerningar, og dýrdsomu hátignina av hansara kongadømi.

13 Títt kongadømi er eitt ævigtvarandi kongadømi, og títt harradømi varir út ígjøgnum allar ættir.

14 HARRIN uppiheldur allar ið falla, og reisir upp allar teir ið veri seg boygdir niður.

15 Eyguni hjá øllum bíða eftir tær; og tú gevurt teim teirra mat í rættari tíð.

PSÁLMAR 145, 146

16 Tú leturt upp tína hond, og mettart tráina hjá hvørjum livandi tingi.

17 HARRIN er rættvísur í øllum vegum sínum, og heilagur í øllum verkum sínum.

18 HARRIN er nær øllum teimum ið kalla á hann, hjá øllum ið kalla á hann í sannleika.

19 Hann vil uppfylla trá teirra sum óttast hann: hann vil eisini hoyra teirra róp, og vil frelsa teir.

20 HARRIN varðveitir allar teir sum elska hann: men allar hinar vondu vil hann oyða.

21 Mín munnur skal tala HARRANS lov; og alt hold vælsigni hans heilaga navn um aldur og ævir.

PSÁLMUR 146

PRÍSIÐ HARRANUM. Prisa HARRANUM, O mín sál.

2 Meðan eg livi, vil eg prisa HARRANUM; eg vil syngja mínum Guði lovprísingar, meðan eg havi nakra tilveru.

3 Setið ei tykkar álit á prinsar, ella á manssonin, sum^p eingin hjálp er í.

4 Hans andadráttur fer út, hann vendir aftur til jørð sína; í sjálvum tí degi týnast hansara hugsanir.

5 Sælur er hann sum hevur Jákups Guð til sína hjálp, hvørs vón er á HARRAN sín Guð:

6 Sum gjørdi himin, og jørð, sjógvin, og alt sum harí er: sum varðveitir sannleika um ævir:

7 Sum útinnir dóm fyrri hinar kúgaðu: sum gevur mat til hinar svongu. HARRIN loysir fangarnar:

8 HARRIN opnar eygu teirra blindu: HARRIN reisir teir sum eru niðurboygdir: HARRIN elskar teir rættvísu:

9 HARRIN varðveitir teir fremmandu; hann lættir um hinar faðirleysu og einkjuna: men veg teirra vondu vendir hann upp og niður.

PSÁLMAR 147, 148

10 HARRIN skal ríkja um ævir, *enmtá* tín Guð, O Zion, til allar ættir. Prísíð HARRANUM.

PSÁLMUR 147

PRÍSÍÐ HARRANUM: tí at *tað* er gott at syngja okkara Guði *lovprísingar*; tí at *tað* er dámligt; og lov er sámligt.

2 HARRIN byggir upp Jerusaleim: hann savnar saman Ísraels útstoyttu.

3 Hann grøðir teir brotnu í hjarta, og bindur um teirra sár.

4 Hann telur stjarnanna tal; hann kallar tær allar við *teirra* nøvnum.

5 Mikil er okkara Harri, og av miklari makt: hansara skil er endaleyst.

6 HARRIN lyftir upp hinar eyðmjúku: hann kastar teir vondu niður til jarðar.

7 Syngið HARRANUM við takkarveitan; syngið okkara Guði lov uppá hørpuna:

8 Sum^p hylur himinin við skýggjum, sum^p fyrireikar regn til jørðina, sum^p fær gras at vaksa á fjøllunum.

9 Hann gevur djórinum mat hans; og teimum ungu ravunum sum rópa.

10 Hann fragdast ikki í styrki hestsins: hann hevur ongan tokka í leggjunum hjá manni.

11 HARRIN hevur tokka í teimum ið óttast hann, í teimum sum vóna á hansara miskunn.

12 Prisa HARRANUM, O Jerusaleim; prisa tínum Guði, O Zion.

13 Tí hann hevur styrkt um stengurnar av tínum portrum; hann hevur signað tíni børn fyri innan teg.

14 Hann fær frið í lag í tínum landamørkum, og mettar teg við tí finastu av hveitini.

15 Hann sendir fram sitt boð á fold: hans orð sera snarliga rennur.

Tilstuðlanir um at prisa Guði

16 Hann gevur kava sum ull: hann spjaðir turrfrostin eins og øskur.

17 Hann kastar fram sín ís sum *breyðmolar*: hvør kann standast fyri hansara kulda?

18 Hann sendir út sitt orð, og bræðir teir: hann veldur sínum vindi at blása, og vøtnini fløða.

19 Hann sýnir Jákupi sitt orð, sínar ásetingar og sínar dómur fyri Ísrael.

20 Hann hevur ikki farið so við nakrari tjóð: og *hvat viðvíkur hansara* dómum, tær hava ikki kent teir. Prísíð HARRANUM.

PSÁLMUR 148

PRÍSÍÐ HARRANUM. Prísíð HARRANUM frá himnunum: prísíð honum í hæddunum.

2 Prísíð honum, allir hans einglar: prísíð honum, øll hansara herlið.

3 Prísíð honum, sól og máni: prísíð honum, allar stjørnur av ljósi.

4 Prísíð honum, tit himna himnar; og tit vøtn ið *veri* uppiyvur himnunum.

5 Lat tey prisa navni HARRANS: tí hann beyð, og tey vórðu skapt.

6 Hann hevur eisini grundfest tey um aldur og ævir: hann hevur gjørt løgskipan sum ikki skal svinna.

7 Prísíð HARRANUM frá jørðini, tit drekar, og øll djúp:

8 Eldur, og hegingur; kavi, og guva; stormutur vindur, *sum* uppfyllir hans orð:

9 Fjöll, og allir heygjar; fruktagóð trø, og øll sedrisrø:

10 Villdjór, og allur fenaður; skriðkykt, og flúgvandi fuglur:

11 Jarðarinnar kongar, og øll fólk; prinsar, og allir jarðarinnar dómur:

12 Bæði ungir menn, og moyggjar; gamalmenni, og børn:

13 Lat tey prísa navni HARRANS: tí hansara navn aleina er avbært; hansara dýrd er yvir jørðini og himni.

14 Hann eisini upphevjar hornið hjá sínum fólki, lov alra heilagu hans; *enmtá* Ísraels barna, eitt fólk *sum er nær* honum. Prísið HARRANUM.

PSÁLMUR 149

PRÍSIÐ HARRANUM. Syngið HARRANUM nýggjan song, og hansara lov í samkomuni hjá heilagam.

2 Ísraël fegnist í honum ið gjørði hann: Zions børn veri frøddlig í sínum Kongi.

3 Teir hansara navni prísi í dansinum: teir syngi honum lov við tamburínini og hørpuni.

4 Tí HARRIN hevur tokka í sínum fólki: hann vil friðka hinar eyðmjúku við frelsu.

5 Veri hinir heilagu frøddligir í dýrd: syngi teir hart á legum sínum.

6 Veri Guðs høgu *lovprísingar* í teirra munni, og eitt tveggjað svørð í teirra hond;

7 At útinna hevnd omanyvir

hinar heidnu, og revsingar yvir folkið;

8 At binda teirra kongar við ketum, og teirra aðalsmenn við jarnfjotrur;

9 At útinna yvir teir hin skrivaða dóm: henda heiður hava allir hans heilagu. Prísið HARRANUM.

PSÁLMUR 150

PRÍSIÐ HARRANUM. Prísið Guði í hansara halgidómi: prísið honum í hválvildinum av hansara kraft.

2 Prísið honum fyri hansara mektigu verk: prísið honum eftir hans avbæra mikilleika.

3 Prísið honum við lúðursljóðinum: prísið honum við psaltrinum og hørpuni.

4 Prísið honum við tamburín og dansi: prísið honum við streingjaðum ljóðførum og bjølgfloytum.

5 Prísið honum á hart ljóðandi glymskálir: prísið honum á høgt ljóðandi glymskálir.

6 Lat alt, sum andadrátt hevur, prísa HARRANUM. Prísið HARRANUM.

ORÐTØKINI.

KAPITUL I

ORÐTØK Sálomons, sonar Dávids, Ísraels kongs;

2 Til at skyna vísdóm og leiðbeining; til at fata orðini av skili;

3 Til at taka ímóti leiðbeining av vísdómi, rættlæti, og dómi, og rættferð;

4 Til at geva snúni til hinar einføldu, tí unga mannum kunnleika og hygni.

5 Visur *maður* vil hoyra, og vil økja um lærdóm; og skilamaður skal náa at vísum ráðum:

6 Til at skilja orðtak, og týðingina; orð hinna vísu, og teirra myrku framsagnir.

7 ¶ HARRANS ótti er byrjanin til kunnleika: *men* dárar vanvirða vísdóm og leiðbeining.

8 Sonur mín, hoyr leiðbeining faðirs tíns, og yvirgev ikki lógina hjá tíni móður:

9 Tí at tey *skulu vera* eitt náðiprýði hjá høvdi tínum, og ketur um háls tín.

10 ¶ Sonur mín, um syndarar lokki teg, *tá* samtykk tú ikki.

11 Um teir sigi, Kom við okkum,

ORÐTÖKINI 2

latum okkum liggja á lúri eftir blóði, latum okkum loyniliga lúra eftir tí sakleysa uttan grund:

12 Latum okkum svølgja teir upp livandi sum grøvin; og heilar, sum teir ið fara niður í holuna:

13 Vit skulu finna alt dýrabært *figgjarevni*, vit skulu fylla okkara hús við ráni:

14 Kasta inn tín lut okkara millum; latum okkum allar hava ein pung:

15 Sonur mín, *tá* gakk ikki tú á vegnum við teimum; halt aftur tínum fóti frá teirra leið:

16 Tí teirra føtur renna til ilt, og skunda *sær* at hella út blóð.

17 Vissuliga verður netið til fánýtis breitt í eygsjónini á nøkrum fugli.

18 Og teir liggja á lúri eftir sínum *egna* blóði; teir loyniliga lúra eftir sínum *egnu* livum.

19 Soleiðis *eru* veginir hjá hvørjum tí sum er grádigur eftir vinningi; *sum* tekur burtur lívið hjá tess ánarum.

20 ¶ Visdómur rópar fyrri uttan; hann mælir síni rødd í gøtunum:

21 Hann rópar í tí fremsta samleiðarplássi, í opningunum av portrunum: í staðinum mælir hann orðum sínum, *sigandi*,

22 Hvussu leingi, tit hinir einføldu, vilja tit elska einfaldni? og háðararnir fragdast í síni háðan, og dárar hata kunnleika?

23 Vendið tykkum fyrri míni formaning: sí, eg vil hella tykkum út mín anda, eg vil gera tykkum kunn míni orð.

24 ¶ Av tí at eg havi kallað, og tit sýttu; eg havi rætt út mína hond, og eingin maður gav gætur;

25 Men tit hava gjørt til einkiðs alla mína tilráðing, og skoyttu um onga av míni formaning:

Visdómur fyrriáttar gudiligleika

26 Tí vil eg eisini læa eftir tykkara skaðatilburði; eg vil spotta tá ið tykkara ótti kemur;

27 Tá ið tykkara ótti kemur sum avtofting, og tykkara oyðing kemur eins og meldurvindur; tá ið neyð og angist kemur á tykkum.

28 Tá skulu teir kalla á meg, men eg vil ikki svara; teir skulu søkja meg snimma, men teir skulu ikki finna meg:

29 Fyri at teir hataðu kunnleika, og valdu ikki HARRANS ótta:

30 Teir skoyttu ikki um mína tilráðing: teir vanvirdu alla mína formaning.

31 Tí skulu teir eta av ávøksti egna veg síns, og verða mettaðir við sínum egnu snildarráðum.

32 Tí vendingin burtur hjá teimum einføldu fer at drepa teir, og framgongdin hjá dárurum fer at oyða teir.

33 Men hvørðso lýður á meg, skal bógva trygt, og skal vera kvírrur frá ótta fyrri illum.

KAPITUL 2

SONUR mín, um tú vilt taka imóti mínum orðum, og fjala míni boð hjá tær;

2 So at tú boyggi títt oyra at visdómi, og seti í verk títt hjarta til skil;

3 Ja, um tú rópart eftir kunnleika, og lyftirt upp tíni rødd eftir skilningi;

4 Um tú sökirt hann sum silvur, og sóknarst eftir honum sum *eftir* fjaldum dýrgripum;

5 Tá skalt tú skilja HARRANS ótta, og finna kunnleika Guðs.

6 Tí HARRIN gevur visdóm: út úr hansara munnni *kemur* kunnleiki og skil.

7 Hann goymir sunnan visdóm til hinar rættvísu: *hann* er ein skjöldur fyrri teimum ið ganga reiðiliga.

8 Hann dómsgøturnar varðar,

og varðveitir vegin hjá sínum heilagu.

9 Tå skalt tú skilja rættvísi, og dóm, og rættferð; *ja*, hvørja góða götu.

10 ¶ Tå ið vísdómur fer inn í títt hjarta, og kunnleiki er dámligur hjá tíni sál;

11 Tå skal hygni varðveita teg, skil skal varða teg:

12 Til at bjarga tær frá vegi hins ónda *mans*, frá tí manni sum talar rangvørgar lutir;

13 Sum^p fara frá reiðilgileikans götum, til at ganga á myrkursins vegum;

14 Sum^p fegnast at gera ilt, og fragðast í rangvørgni hinna vondu;

15 Hvørs vegir *eru* krókutir, og teir rangvørgir í sínum götum:

16 Til at fría teg út frá tí fremmandu kvinnuni, *enntá* frá hini fremmandu ið smikrar við sínum orðum;

17 Sum yvirgevur leiðbeinara ungdóms síns, og gloymir sáttmála Guðs síns.

18 Tí hennara hús bendir til deyða, og hennara gøtur at teimum deyðu.

19 Eingir, ið fara til hennara, venda aftur; eiheldur taka teir fatur í livsins götum.

20 At tú mást ganga í góðra *manna* vegi, og halda gøtur hinna rættvísu.

21 Tí hinir reiðiligu skulu búgva í landinum, og teir fullkomnu verða verandi í tí.

22 Men teir vondu verða skornir av frá jørðini, og misbrótararnir verða slitnir upp við rôt úr henni.

KAPITUL 3

SONUR mín, gloym ikki lóg mína; men lat hjarta títt halda míni boð:

2 Tí at longd av døgum, og langt lív, og frið, skulu tey leggja afturat til tín.

3 Lat ikki miskunn og sannleika yvirgeva teg: bint tey um háls tín; skriva tey á talvu hjarta tíns:

4 So skalt tú finna tokka og gott skil í eygsjón Guðs og mans.

5 ¶ Lít á HARRAN við øllum tínum hjarta; og halla *tær* ikki at tínum egna skili.

6 Í øllum tínum vegum viðurkenn hann, og hann skal leiðbeina gøtur tinar.

7 ¶ Ver ikki vísur í tínum egnu eygum: óttast HARRAN, og vik frá illum.

8 Tað skal vera heilsa til nalva tín, og mergur til bein tíni.

9 Ára HARRAN við tínum *figgjarevni*, og við frumávøkstumum av allari tíni grøði:

10 So verða tinar løður fyltar við ríkiligum, og tinar persur fara at bresta út við nýggjum víni.

11 ¶ Sonur mín, vanvirð ikki tyktan HARRANS; eiheldur verð móður av hansara rætleiðing:

12 Tí hvønn HARRIN elskar, hann rætleiðir *hann*; enntá eins og ein faðir tann son *sum* hann fragðast í.

13 ¶ Fegin er tann maður ið finnur vitsku, og tann maður ið vinnur fatan.

14 Tí at handilsskapurin av henni er betri enn handilsskapurin av silvuri, og vinningurin harav enn fint gull.

15 Hon er dýrabærari enn rubínar; og øll tey ting, ið tú kanst tráa, eru ikki at verða sammett við hana.

16 Longd av døgum er í hennara høguru hond; og í hennara vinstru hond ríkidømir og heiður.

17 Hennara vegir *eru* vegir av dámlgileika, og allar hennara gøtur friður.

18 Hon er eitt livstræ fyri teimum ið taka fatur í hana; og sælur er *hvør tann* ið afturheldur hana.

19 Við vísdómi hevur HARRIN

grundlagt jörðina; við skili hefur hann grundfest himnarnar.

20 Við hansara kunnleika eru dýpdirnar brotnar upp, og skýggini drúpa niður dökkina.

21 ¶ Sonur mín, lat tey ikki víkja frá eygum tínum: varða sunnan vísðóm og hygni:

22 So skulu tey vera lív hjá tíni sál, og náði til háls tín.

23 Tá skalt tú ganga á tínum vegi tryggliga, og tín fótur skal ikki snáva.

24 Tá ið tú leggurt *teg*, skalt tú ikki ræðast: ja, tú skalt leggja *teg*, og tín svøvnur skal vera sötur.

25 Ver ikki ræddur fyri bráðum ótta, eiheldur fyri oyðing teirra vondu, tá ið hon kemur.

26 Tí HARRIN skal vera títt mótt, og skal varða tín fót frá at verða tikin.

27 ¶ Afturhalt ikki gott frá teimum, hvørjum tað skyldast, tá ið tað er í máttinum hjá tíni hond at gera *tað*.

28 Sig ikki við næsta tín, Far, og kom aftur, og í morgin vil eg geva; tá ið tú hevurt tað hjá sær.

29 Hugsu ikki upp ilt ímóti næsta tínum, við tað at hann býr tryggliga hjá sær.

30 ¶ Stríð ikki við ein mann uttan grund, um hann einkið mein havi gjørt sær.

31 ¶ Øvunda tú ikki kúgaran, og vel ongan av hansara vegum.

32 Tí hin rangvørgi *er* andstygð fyri HARRANUM: men hansara loyndarmál *er* hjá teimum rættvisu.

33 ¶ HARRANS banning *er* í húsinum hjá tí vonða: men hann vælsignar bústað hinna rættlátu.

34 Vissuliga spottar hann spottararnar: men hann gevur teimum lítillátinu náði.

35 Hinir visu skulu arva dýrd: men skomm skal verða framflutningur dára.

KAPITUL 4

HOYRIÐ, tit børn, leiðbeiningina hjá einum faðir, og gáid *eftir* at kenna skil.

2 Tí eg gevi tykkum góða doktrínu, yvirgevið ikki mína lóg.

3 Tí at eg var sonur faðirs míns, eymur og einasti *elskaður* í eygsjónini hjá míni móður.

4 Hann lærði meg eisini, og segði við meg, Lat títt hjarta afturhalda míni orð: halt míni boð, og liv.

5 Vinn vitsku, vinn fatan: gloym *hana* ikki; eiheldur halt undan frá orðum muns míns.

6 Yvirgev hana ikki, og hon skal varðveita teg: elska hana, og hon skal varða teg.

7 Vitska *er* aðal luturin; *tessvegna* vinn vitsku: og við allari tíni skaffan, skaffa fatan.

8 Upphevja hana, og hon skal framflyta teg: hon skal føra teg til heiðurs, tá ið tú umfevniert hana.

9 Hon skal geva tínum høvdi eitt náðiprýði: dýrdarkrúnu skal hon veita sær.

10 Hoyr, O sonur mín, og tak við mínum framsøgnum; og árin av tínum lívi skulu verða mong.

11 Eg havi lært teg í vitskunnar vegi; eg havi leitt teg í røttum gøtum.

12 Tá ið tú gongurt, skulu fet tíni ei vera trongd *um*; og tá ið tú rennurt, skalt tú ikki snáva.

13 Tak fast fatur í leiðbeining; lat *hana* ikki fara: varða hana; tí hon *er* títt lív.

14 ¶ Far ikki inn á gøtu teirra vondu, og far ikki á óndra *manna* vegi.

15 Skýggja tað, far ikki umvegis tað, vend frá tí, og far avstað.

16 Tí at teir sova ikki, uttan teir havi gjørt illgerð; og teirra svøvnur verður tikin burtur, uttan *so* teir völdi *onkrum* at falla.

17 Tí teir eta vondskunnar

breyð, og drekka harðskaparins vín.

18 Men leið teirra rættlátu er eins og tað skínandi ljósið, sum skínur meira og meira at hinum fullkomna degi.

19 Vegur hinna vondu er eins og myrkur: teir vita ikki hvat teir snáva um.

20 ¶ Sonur mín, gáa eftir orðum mínum; bygg títt oyra at mínum útsagnum.

21 Lat tey ikki víkja frá eygum tínum; varða tey í miðjum hjarta tínum.

22 Tí tey eru lív hjá teimum ið finna tey, og heilsa fyrri alt teirra hold.

23 ¶ Varða títt hjarta við allari ídni; tí út úr tí eru lívsins útrenningar.

24 Koyr burtur frá tær rangvørgan munn, og spiltar varrar koyr langt frá tær.

25 Lat tini eygu líta beint fram, og lat tinar eygnalokur líta beint framfyri teg.

26 Umhuga gøtuna hjá tínum fótum, og lat allar tinar vegir vera grundfestar.

27 Vend ikki til høggru handar ella til vinstru: firra tín fót frá illum.

KAPITUL 5

SONUR mín, gáa eftir mínum vísdómi, og bend títt oyra til skil mítt:

2 At tú mást geva gætur um hygni, og at tinar varrar mega kunnleika varða.

3 ¶ Tí varrarnar hjá fremmandari kvinnu drúpa eins og hunangskøka, og hennara munnur er mjúkari enn olja:

4 Men hennara endi er beiskur sum malurt, hvassur sum eitt tvíeggjað svørð.

5 Hennara fotur ganga niður til deyða; hennara fet taka fatur á helvti.

6 Fyri at ikki tú skuldirt umhugað lívsins gøtu, eru vegir hennara flytiligir, at tú ikki kanst kenna teir.

7 Høyrið meg tí nú, O tit børn, og víkið ikki frá orðunum av mínum munn.

8 Flyt burtur tín veg langt frá henni, og kom ikki nær hurðini á hennara húsi:

9 At ikki tú gevi øðrum tín heiður, og tí grimma tini ár:

10 At ikki fremmandir verði fylltir við eyði tínum; og tini strev verði í húsinum hjá einum fremmandum;

11 Og tú harmi at endanum, tá ið títt hold og tín kroppur eru tærd upp,

12 Og sigi, Hvør havi eg hatað leiðbeining, og mítt hjarta vanvirt formaning;

13 Og havi ikki aktað røddina hjá mínum lærarum, ella boyggt mítt oyra at teimum sum leiðbeindu mær!

14 Eg var næstan í øllum illum í miðjari samkomuni og savnaðinum.

15 ¶ Drekk vøtn úr tínum egna brunni, og rennandi vøtn úr tini egnu keldu.

16 Lat tinar keldur verða dreivdar umkring, og áir av vøtnum í gøtunum.

17 Lat tær vera bert tinar egnu, og ikki fremmandra hjá tær.

18 Vælsignað veri tín kelda; og fegnast við tínum ungdóms vívi.

19 Veri hon sum hin elskandi hind og hitt dámliga rádyr; hennara bróst teg nøkti til allar tíðir; og veri tú bergtikin altíð av hennara ást.

20 Og hví vilt tú, sonur mín, vera bergtikin av fremmandari kvinnu, og umfevna barmin á eini fremmandari?

21 Tí vegirnir hjá manni eru frammi fyrri HARRANS eygum,

ORÐTØKINI 6

og hann yvirvigar allar hansara gongdir.

22 ¶ Hans egnu misgerðir fara at taka hin vonda sjálvan, og hann skal verða hildin við bondunum av sínum syndum.

23 Hann skal doygja uttan leiðbeining; og í størleikanum av sínum dárskaði fer hann at fara til stroks.

KAPITUL 6

SONUR mín, um tú veri teg gingin í ábyrgd fyri tín vin, um tú hevurt tikist í hendur við ein fremmandan,

2 Ert tú snerraður við orðunum av tínum munn, ert tú tikin við orðunum av tínum munn.

3 Ger so hetta nú, sonur mín, og fría teg út, tá ið tú ert komin inn í hondina á tínum vini; far, eyðmýk teg, og ger vissan tín vin.

4 Gev ikki svøvn til eygu tíni, ella blund til eygnalok tíni.

5 Fría teg út eins og rádyr frá *veidimansins* hond, og eins og fuglur frá *fuglafangarans* hond.

6 ¶ Far til meyruna, tín letingi; umhugsa hennara vegir, og verð visur:

7 Sum, *háast hon* hevur ongan leiðbeinara, umsjónarmann, ella stjórnara,

8 Skaffar sín mat um summarið, og savnar sín mat um heystið.

9 Hvussu leingi vilt tú sova, O letingi? nær vilt tú reisa teg úr tínum svøvni?

10 *Enn* ein lítlan svøvn, ein lítlan blund, eitt sindur av foldan av hondunum at sova:

11 So fer tín armóð at koma sum ein ið ferdast, og títt trot sum ein herbúgvinn maður.

12 ¶ Ein illavorðin persónur, ein vondur maður, gongur við rangvørgum munn.

13 Hann blunkar við eygum

Signingar lýdnisins

sínum, hann talar við fótum sínum, hann frálærir við sínum fingrum;

14 Rangvørgni er í hansara hjarta, støðugt hann upphugsar ógerð; hann sáar misljóð.

15 Tí skal hansara skaðatilburður bráðliga koma; bráðliga skal hann verða brotin uttan hjálparmiddul.

16 ¶ Hesi seks *tingini* hatar HARRIN: ja, sje *eru* ein andstygd fyri honum:

17 Eitt hástórt eygnabrá, ein lúgvandi tunga, og hendur sum úthella sakleyst blóð,

18 Eitt hjarta sum upphugsar vondar imyndanir, føtur ið veri seg fljótt í at renna til illgerð,

19 Eitt falskt vitni sum talar lúgnir, og hann ið sáar misljóð millum brøður.

20 ¶ Sonur mín, halt boðið hjá faðir tínum, og yvirgev ikki lógina hjá tíni móður:

21 Bint tey støðugt á hjarta títt, og knýt tey um háls tín.

22 Tá ið tú gongurt, skal tað leiða teg; tá ið tú sveltur, skal tað varða teg; og tá ið tú vaknart, skal tað tala við teg.

23 Tí at boðið er lampa; og lógin er ljós; og leiðbeiningarátalur eru lívsins vegur:

24 Til at halda teg frá tí óndu kvinnuni, frá smikrinum av tunguni á fremmandari kvinnu.

25 Girnast ikki eftir hennara vakurleika í tínum hjarta; eiheldur lat hana taka teg við sínum eygnalokum.

26 Tí við brúki av eini horutari kvinnu verður maður gjørdur til eitt breyðstykki: og horinnan vil veiða eftir tí dýrabæra lívinum.

27 Kann maður taka eld í sín barm, og hansara klæðir ikki brennast?

28 Kann ein ganga uppiá heitum kolum, og hansara føtur ikki brennast?

29 Soleiðis hann ið fer inn til konuna hjá sínum næsta; hvorsumhelst ið nemur við hana, skal ei vera sakleysur.

30 *Menn* vanvirða ikki tjóv, um hann stjali til at metta sína sál tá ið hann er svangur;

31 Men *um* hann verði funnin, skal hann endurbóta sjeyfalt; hann skal geva alt *figgjarevnið* hjá sínum húsi.

32 *Men* hann ið fremur hordóm við kvinnu, honum vantar skil: hann, ið ger tað, oyðileggur sína egnu sál.

33 Eitt sár og vanæru skal hann fáa; og hansara skomm skal ei verða turkað burt.

34 Tí at ástbrelni *er* øðin hjá einum manni: tí vil hann ikki spara á hevndardegi.

35 Hann vil ei geva gætur eftir nøkrum loysigjaldi; eiheldur vil hann hvíla nøgdur, tó *at* tú gevurt nógvur gávur.

KAPITUL 7

SONUR mín, varða míni orð, og legg niðurfyri míni boð hjá tær.

2 Halt míni boð, og liv; og mína lóg sum eygnastein eyga tíns.

3 Bint tey á tinar fingrar, skriva tey á talvu hjarta tíns.

4 Sig við speki, Tú *ert* systir mín; og kalla skil *tína* skyldkonu:

5 At tær mega halda tær frá tí fremmandu kvinnuni, frá hini fremmandu ið smikrar við sínum orðum.

6 ¶ Tí við gluggan á mínum húsi hugdi eg igjøgnum mína gluggarammu,

7 Og eygleiddi millum hinar einföldu, eg greinaði millum ungdómarnar eitt ungmenni *sum* var tómur fyri skil,

8 *Sum* fór igjøgnum strætið, nær hennara horni; og hann fór vegin til hennara hús,

9 Í hálvalýsinum, um kvöldið, í tí svørtu og myrku náttini:

10 Og sí, tað mætti honum ein kvinna *við* skøkjuskrúð, og sniðfundig í hjarta.

11 (Hon *er* harðmælt og treisk; hennara føtur stóðast ikki í húsinum hjá henni:

12 Nú *er* hon fyri uttan, og nú á gøtunum, og liggur á lúri við hvørt hjørn.)

13 So hon fangaði hann, og kysti hann, og við ónærsligum andliti segði við hann,

14 *Eg havi* friðoffur' hjá mær; henda dag havi eg rindað míni heitir.

15 Tí kom eg fram at hitta teg, at søkja títt andlit ivrigani, og eg havi funnið teg.

16 Eg havi dekkað mína song við teppadekkingum, við útskornum *verkum*, við finum líni úr Egyptalandi.

17 Eg havi angalagt mína song við myrrhu, alðeum, og kaneli.

18 Kom, latum okkum taka okkara mettu av alski inntil morgunin: latum okkum linna okkum við alskum.

19 Tí at húsmeistarin *er* ikki heima, hann *er* farin langa ferð:

20 Hann hevur tikið ein posa av peningi við sær, og vil koma heim á tí ásetta degi.

21 Við sínum nógvu vakra tosi völdi hon honum at geva eftir, við smikrinum av sínum varrum noyddi hon hann.

22 Hann fer aftaná henni beinanvegin, sum ein oksi fer til slátringina, ella eins og dári til gapistokkarættleiðingina;

23 Til ein pilur slær igjøgnum hansara livur; sum ein fuglur skundar til snerruna, og veit ikki at tað *er* vegna hansara lív.

24 ¶ Lýðið tí nú á meg, O tit børn, og gáid eftir orðunum av mínum munn.

ORÐTÖKINI 8

25 Lat ekki títt hjarta halda undan til hennara vegir, far ekki á strok á hennara götur.

26 Tí hon hefur kastað niður nógvær særdar: ja, mangir sterkir menn hava verið vígnir av henni.

27 Hennara hús er vegurin til helvitis, og gongur niður til deyðans kómur.

KAPITUL 8

RÓPAR ekki vísdómur? og setur ekki skil fram sína rödd?

2 Hann stendur á toppinum av høgum plássum, við vegin á rásanna plássum.

3 Hann rópar við portrini, við staðarins inngongd, við innkómuna við dyrnar.

4 Á tykkum, Ó menn, kalli eg; og mín rödd er til manna-synirnar.

5 Ó tit einföldu, fatið vísdóm: og, tit dárar, verið av einum skiljandi hjarta.

6 Hoyrið; tí at eg vil tala um avbærar lutir; og upplatingin av mínum vörum skal vera rættir lutir.

7 Tí mín muður skal tala sannleika; og vondska er ein andstygd fyri mínum varrum.

8 Öll orðini av mínum munnni eru í rættvísi; tað er einkið rangvørgt ella spilt í teimum.

9 Tey eru øll greið fyri honum ið skilur, og røtt fyri teimum ið finna kunnleika.

10 Tak ímóti míni leiðbeining, og ikki silvuri; og kunnleika heldur enn úrvals gulli.

11 Tí vísdómur er betri enn rubínar; og øll tey ting, ið kunnu tráast, eru ikki at verða sammett við hann.

12 Eg, vísdómur, búgvi saman við hygni, og finni útav vitan um vitugar uppfinningar.

13 HARRANS ótti er at hata ilt: hugmód, og dramblæti, og hin

Ævinleiki vísdómsins

ónða veg, og hin rangvørga munn, hati eg.

14 Ráð er mítt, og sunnur vísdómur: eg eri skil; eg havi styrki.

15 Við mær rikja kongar, og prinsar løgskipa rættlæti.

16 Við mær stjórna prinsar, og aðalsmenn, emtá allir jarðarinnar dómárar.

17 Eg elski teir ið elska meg; og teir, sum søkja meg snimma, skulu finna meg.

18 Ríkdómá og heiður eru hjá mær; ja, haldgóðir ríkdómá og rættvísi.

19 Mín frukt er betri enn gull, ja, enn fint gull; og mín úrtøka enn úrvals silvur.

20 Eg leiði á rættvísis vegi, á miðjum dómsins götum:

21 At eg má elva teimum, ið elska meg, at arva figgjarevni; og eg vil fylla teirra skattir.

22 HARRIN átti meg í byrjanini av sínum vegi, áðrenn síni verk í forðum.

23 Eg var settur upp frá ævigtvarandi, frá byrjanini, áður enn nakrantíð jørðin varð.

24 Tá ið ongar dýpdir vóru, var eg fórdur fram; tá ið ongar keldur vóru múgvandi við vatni.

25 Áðrenn fjøllini vóru støðað, áðrenn heyggjarnar var eg fórdur fram:

26 Meðan, sum enn var, hann ei hevði gjørt jørðina, ella akrarnar, ella hægsta part av heimsins støvi.

27 Tá ið hann fyrireikaði himnarnar, eg var har: tá ið hann setti spannara uppá ásjón dýpdarinnar:

28 Tá ið hann grundfesti skýggini í erva: tá ið hann styrkti keldur djúpsins:

29 Tá ið hann gav havinum sína løgskipan, at vøtnini skuldu ikki fara yvirum hansara boð: tá ið hann ásetti jarðarinnar grundvøllir:

30 Tá var eg hjá honum, *eins og ein ið varð aldur upp hjá honum*: og eg var dagliga *hansara* fragd, og fegnaðist altíð fyri honum;

31 Eg fegnaðist í tí íbúgviliga partinum av hansara jørð; og mínar fragdir *vóru* hjá manna-sonunum.

32 Lýðið tí nú á meg, O tit børn: tí at signaðir eru teir sum varðveita mínar vegir.

33 Hoyrið leiðbeining, og verið visir, og avvísið hana ikki.

34 Signaður er tann maður ið hoyrir meg, og vakir dagliga við míni portur, og bíðar við stólparnar av mínum hurðum.

35 Tí hvøriðso finnur meg, finnur liv, og skal vinna góðvild av HARRANUM.

36 Men hann, ið syndar ímóti mær, órættar sína egnu sál: allir teir, ið hata meg, elska deyða.

KAPITUL 9

VITSKA hefur bygt sítt hús, hon hefur høgt út sínar stólpur sjev:

2 Hon hefur dripið síni djór; hon hefur blandað sítt vín; hon hefur eisini búgvíð sítt borð.

3 Hon hefur sent fram sínar moyggjar: hon rópar á hægstu støðum staðarins,

4 Hvøriðenn einfaldur er, lat hann venda inn higar: *hvat víðvíkur* honum, ið trýtur skil, hon sigur til hansara,

5 Kom, et av mínum breyði, og drekk av víninum *sum* eg havi blandað.

6 Yvirgevið hinar dársomu, og livið; og gangið á fatanarvegnum.

7 Hann, ið formanar ein spottara, skaffar sær skomm: og hann, ið hartar ein vonda *mann*, skaffar sær blett.

8 Formana ikki spottara, at ikki hann hati teg: harta vísan mann, og hann vil elska teg.

9 Gev vísum *manni leiðbein- ing*, og hann man gerast enn visari: lær rættlátan *mann*, og hann man økjast í lærdómi.

10 HARRANS ótti er byrjanin til vísdóm: og kunnleikin til hin heilaga er skil.

11 Tí við mær verða tírir dagar fleirfaldaðir, og árinu av tínum lívi verða økt.

12 Um tú veri *teg* visur, skalt tú vera visur fyri *teg sjálvan*: men *um* tú háðart, skalt tú einsamallur bera *tað*.

13 ¶ Ein dársom kvinna er málamikil: *hon* er einföld, og veit einkið.

14 Tí hon situr við dyrnar av sínum húsi, á einum stóli í høgu plássum staðarins,

15 At rópa ferðamenn sum fara beint áfram sínar vegir:

16 Hvøriðenn einfaldur er, lat hann venda inn higar: og *hvat víðvíkur* honum ið trýtur skil, hon sigur til hansara,

17 Stolin vøtn eru söt; og breyð, *etið* í loynd, er dámligt.

18 Men hann veit ikki at teir deyðu *eru* har; og at hennara gestir *eru* í helvitis dýpdum.

KAPITUL 10

ORÐTØK Sálomons. Visur sonur ger gláðan faðir: men dársamur sonur er tyngd móður sínar.

2 Vondskudýrgripir gagna einkið: men rættvísi bjargar frá deyða.

3 HARRIN vil ikki loyva sálinu hjá tí rættvísa at svøлта: men hann kastar burtur *figgjarevnið* hjá teimum vondu.

4 Hann gerst fátækur, sum fer at *við* linari hond: men hond hins ídna ger rik.

5 Hann, ið savnar á sumri, er visur sonur: *men* hann, ið svevur á heysti, er sonur sum veldur skomm.

6 Signingar eru uppiá hövdi hins rættláta: men harðskapur dekkar munn teirra vondu.

7 Minni hins rættláta er signað: men navn teirra vondu skal rotna.

8 Hin vísi í hjarta vil taka við boðum: men ein svassandi dári skal falla.

9 Hann, ið gongur reiðiliga, gongur tryggliga: men hann, ið spillir sin veg, skal verða kunnur.

10 Hann, ið blunkar við eyganum, veldur sorg: men ein svassandi dári skal falla.

11 Munnurin hjá rættvísium *manni* er ein lívskelda: men harðskapur dekkar munnin hjá tí vonða.

12 Hatur ósir upp trætur: men kærleiki dekkar allar syndir.

13 Í varnumum á honum, ið hevur skil, finst vísdómur: men ein stavur er til bakið á honum sum er tómur fyri skil.

14 Visir *menn* leggja til viks kunnleika: men munnur hinna dársomu er nær oyðing.

15 Ríkiðomi hins ríka mans er sterki staður hans: oyðing hinna fátæku er teirra fátækraðomi.

16 Strev hins rættvísa ber til lívs: frukt hins vonða til synd.

17 Hann er á lívsins vegi, sum varðar um leiðbeining: men hann, ið vrakar formaning, fer skeivur.

18 Hann, ið fjalir hatur við lúgvandi varrum, og hann, ið mælir eitt baktal, er dári.

19 Í fjældini av orðum, har vantar ikki synd: men hann, ið aftrar sínar varrar, er vísur.

20 Tunga hins rættláta er sum úrvals silvur: hjarta teirra vondu er lítið vert.

21 Varrar hins rættvísa mata mangar: men dárar doyggja vegna trot á vísdómi.

22 HARRANS signing, hon ger ríkan, og hann leggur afturat onga sorg við tí.

23 *Tað* er sum ein stuttleiki

hjá dára at gera ógerð: men ein skilamaður hevur vísdóm.

24 Ótti hins vonða, hann skal koma yvir hann: men trá teirra rættvísu skal veitast.

25 Eins og meldurvirðurin fer yvir, soleiðis er hin vondi ikki *meira*: men hin rættvísi er ævigtvarandi grundvøllur.

26 Eins og edikur fyri tonn-unum, og eins og roykur fyri eygunum, soleiðis er letingin fyri teimum ið senda hann.

27 HARRANS ótti framleingir dagar: men ár teirra vondu verða stytt.

28 Vón teirra rættvísu skal vera gleði: men eftirvøntan teirra vondu skal týnast.

29 HARRANS vegur er styrki til hinar reiðiligu: men oyðing skal vera til misgerðarvirkararnar.

30 Hin rættvísi skal aldri verða vikaður: men teir vondu skulu ikki íbúgva jørðina.

31 Munnurin hjá tí rættláta ber fram vísdóm: men hin rangvørga tunga verður skorin úr.

32 Varrarnar hjá tí rættvísa vita hvat er góðtakiligt: men munnur hinna vondu talar rangvørgni.

KAPITUL II

FØLSK vág er andstygd fyri HARRANUM: men rættvís vekt er hansara fragd.

2 *Tá* ið hugmóð kemur, tá kemur skomm: men hjá teimum lítillátnu er vísdómur.

3 Falsloysi hinna reiðiligu skal leiða teir: men spillusemin hjá misbrótarum skal oyða teir.

4 Ríkiðómar gagna ikki á vreið-innar degi: men rættvísi bjargar frá deyða.

5 Rættvísin hjá tí fullkomna skal beina hansara veg: men hin vondi skal falla við síni egnu vondsku.

6 Rættvísin hjá teimum reiðiligu skal bjarga teimum: men

misbrótarar verða tiknir í *síni* egnu illavörðni.

7 Tá ið vondur maður doyr, skal *hans* eftirvæntan glatast: og vónin hjá órættlátum *monnum* týnist.

8 Hin rættvísi verður fríaður út úr trongd, og hin vondi kemur í hansara stað.

9 Ein hyklari, við *sínum* munn, oyðileggur sin næsta: men gjøgnum kunnleika verða hinir rættlátu bjargaðir.

10 Tá ið tað gongur væl hjá teimum rættvísi, fegnast býurin: og tá ið teir vondu týnast, *er* rópan.

11 Við^o signing hinna reiðiligu verður staðurin upphevaður: men hann verður kollrendur við^o munn teirra vondu.

12 Hann, sum er tómur fyri visdóm, vanvirðir sín næsta: men skilamaður heldur fríði sínum.

13 Eitt sleygivætti avdúkar loyndarmál: men hann, sum er av trúføstum anda, loynir málið.

14 Hvar einkið ráð *er*, fellur fólkið: men í fjøldini av ráðgevu, *har er* tryggleiki.

15 Hann, sum er veðhald fyri ein fremmandan, fer *at* sviða fyri tað: og hann, ið hatar veðhaldsskap, er tryggur.

16 Ein náðisom kvinna afturheldur heiður: og sterkir *menn* afturhalda ríkdómar.

17 Miskunnarfulli maðurin ger gott við sína egnu sál: men *hann, sum er* grimmur, órógvar sitt egna hold.

18 Hin vondi virkar svikafult verk: men hjá honum, ið sáar rættvísi, *skal* trygt endurgjald *finnast*.

19 Eins og rættvísi *ber* til lívs: soleiðis hann, sum eltir ilt, *eltir tað* til sín egna deyða.

20 Teir, sum eru av rangvørgum hjarta, *eru* andstygd

fyrí HARRANUM: men *slíkir, sum eru* reiðiligir í *sínum* vegi, *eru* hansara fragd.

21 *Hóast* hond *komi saman* í hond, *so* verða teir vondu ikki óreysaðir: men sáð hinna rættvísi skal útfriast.

22 *Eins* og smúkka av gulli í svinstrýni, *soleiðis er* vøkur kvinna sum er uttan hygni.

23 Trá teirra rættvísi *er* einans gott: *men* eftirvæntan teirra vondu *er* vreiði.

24 Til *er*, ið spjaðir, og tó økist; og *til er*, sum afturheldur meir enn er sømiligt, *men tað førir* til fátækradómis.

25 Gávumilda sálin skal verða gjørd feit: og hann, ið vatnar, skal vatnast eisini sjálvur.

26 Hann, ið afturheldur korn, fólkið skal banna hann: men signing *skal vera* yvir høvðinum á honum ið selur tað.

27 Hann, ið dúgligani sækir gott, útvegar tokka: men hann, ið sækir illgerð, hon fer *at* koma til hansara.

28 Hann, sum troystar á sínar ríkdómar, skal falla: men teir rættvísi skulu blómka sum ein grein.

29 Hann, ið órógvar sitt egna hús, skal arva vindin: og dárin *skal vera* tænarí fyri tí hjartavísa.

30 Frukt hins rættvísa *er* eitt lívstræ; og hann, ið vinnur sálir, *er* visur.

31 Sí, hin rættvísi skal verða endurgoldin á jørðini: tann vondi og syndarin nógv meira.

KAPITUL 12

HVØRIÐENN elskar leið-beining, elskar kunnleika: men hann, ið hatar formaning, *er* óskynskur.

2 Ein góður maður vinnur góðvild av HARRANUM: men ein mann av vondum snildarráðum vil hann fordøma.

3 Ein maður skal ekki verða grundfestur við vondsku: men rót teirra rættvísu skal ei verða flutt.

4 Ein dygdsom kvinna er krúna fyrri manni sínum: men hon, ið ger til skammar, er eins og rot í beinum hjá honum.

5 Hugsanir hinna rættvísu eru rættar: men ráð teirra vondu eru svik.

6 Orð hinna vondu eru at liggja á lúri eftir blóði: men mennur teirra reiðiligu skal útfria teir.

7 Teir vondu verða kollrendir, og eru ikki: men hús teirra rættvísu skal standast.

8 Ein maður skal verða viðmæltur eftir sínum vísdómi: men hann, sum er av spiltum hjarta, skal verða vanvirdur.

9 Hann ið er vanvirdur, og hevur tænarar, er betri enn hann sum ærar seg sjálvan, og vantar breyð.

10 Rættvísur maður gevur gætur eftir lívinum hjá sínum djóri: men eymu miskunnir hinna vondu eru grimmar.

11 Hann, ið veltir jørð sína, skal verða mettaður við breyði: men hann, ið fylgir fáfongdum persónum, er tómur fyrri skil.

12 Hin vondi tráar garnið hjá óndum monnum: men rót teirra rættvísu veitir ávøkst.

13 Hin vondi snerrast við misbroti varra sína: men hin rættláti skal koma út úr trongd.

14 Ein maður skal verða mettaður við góðum við fruktini av sínum munn: og endurgjaldið av hondunum hjá manni skal rindast honum.

15 Vegurin hjá dára er rættur í egnu eygum hans: men hann, sum lurtar eftir ráðum, er vísur.

16 Vreiðin hjá dára er í stundini kunn: men hyggin maður hylur skomm.

17 Hann, sum talar sannleika, sýnir fram rættvísi: men eitt falskt vitni svik.

18 Til er sum talar eins og gatingin av einum svørði: men tunga teirra vísu er heilsa.

19 Sannleikans vørr skal verða grundfest um ævir: men lúgvandi tunga er bert í eitt bil.

20 Svik er í hjartanum á teimum sum ímynda ilt: men til friðarins ráðgevar er frøi.

21 Tað skal einkið ilt henda tí rættláta: men hin vondi skal verða fyltur við skaða.

22 Lúgvandi varrar eru andstygd fyrri HARRANUM: men teir, sum fara at við sonnum, eru hansara fragd.

23 Hyggin maður loynir kunnleika: men dára hjarta kunnger dárskap.

24 Hond hinna ídnu skal hava stjórn: men hin lati skal vera undir íkasti.

25 Tyngd í hjartanum á manni fær tað at húka: men eitt gott orð kætir tað.

26 Hin rættvísi er frálíkari enn sín næsti: men vegur teirra vondu tølir teir.

27 Hin lati maðurin steikir ikki tað sum hann tók inn í veiðu: men figgjarevnið hjá ídnum manni er dýrabært.

28 Á rættvísis vegi er lív; og á rásini hjá tí er eingin deydí.

KAPITUL 13

VÍSUR sonur hoyrir leiðbeining faðirs síns: men spottari hoyrir ikki hartan.

2 Maður skal eta gott av fruktini av sínum munn: men sálin hjá misbrótarunum skal eta harðskap.

3 Hann, ið varðar sín munn, varðar sitt lív: men hann, ið opnar vitt sínar varrar, skal hava oyðing.

4 Sálin hjá letinganum tráar,

og *hevur* einkið: men sál teirra idnu skal verða gjörd feit.

5 Ein rættvísur *maður* hatar lúgving: men vondur *maður* er vamlisligur, og kemur til skammar.

6 Rættvísi varðar *hann sum* er reiðiligur í vegnum: men vondska kollrennur syndaran.

7 Til er sum ger seg ríkan, og tó einkið *hevur: til* er sum ger seg fátækan, og tó *hevur* miklar ríkdómar.

8 Loysigjaldið av lívinum hjá einum manni *eru* ríkdómar hans: men hin armi hoyrir ikki hartan.

9 Ljós teirra rættvísu fegnast: men lampa teirra vondu skal slökkjast.

10 Bara við hugmóð kemur trætnaður: men hjá hinum væl ráðfördu *er* visdómur.

11 Ríkidómi, *sum* er fingið við fáfongd, skal minkast um: men hann, ið savnar við strevi, skal økjast.

12 Vón, *sum* er útsett, ger hjartað sjúkt: men *tá ið* tráin kemur, *er tað* eitt livstræ.

13 Hvøriðso vanvirðir orðið, skal verða týndur: men hann, ið óttast boðið, skal verða endurgoldin.

14 Lógin hjá tí vísa *er* ein livskelda, at vikja frá snerrum deyðans.

15 Gott skil gevur góðtokka: men vegurin hjá misbrótarum *er* harður.

16 Hvør hyggin *maður* fer at við kunnleika: men ein dári leggur *sín* dárskap opnan.

17 Vondur sendisveinur fellur inn í skaða: men ein trúgvur umboðsmaður *er* heilsa.

18 Armóð og skomm *skulu vera til* hansara sum havnar leiðbeining: men hann, ið gevur gætur eftir formaning, skal ærast.

19 Fullfórda tráin er söt fyri sálíni: men *tað* er andstygd fyri dárúm at vikja frá illum.

20 Hann, sum við *vismomnum* gongur, skal verða vísur: men ein lagsbróðir hjá dárúm skal verða týndur.

21 Ilt eltir syndarar: men tí rættvísa verður gott endurgoldið.

22 Ein góður *maður* eftirletur ein arv til síni barnabørn: og syndarans ríkidómi *er* goymt tí rættláta.

23 Nógv føði *er í* velting hinna ørmu: men til *er sum* ferst vegna trot á dómi.

24 Hann, ið sparar sín stav, hatar sín son: men hann, ið elskar hann, tyktar hann í *góðari* tíð.

25 Hin rættvísi etur til mettingina av síni sál: men búki teirra vondu skal tróta.

KAPITUL 14

HVØR vís kvinna byggir sítt hús: men hin dársama rívir tað niður við sínum hondum.

2 Hann, ið gongur í sínum reiðilígleika, óttast HARRAN: men *hann, ið* er spiltur í sínum vegum, vanvirðir hann.

3 Í munnum hjá tí dársama *er* hugmóðarstavur: men varrar teirra vísu skulu varðveita teir.

4 Har eingir oksar *eru, er* krubban rein: men nógvur vøkstur *er* við styrki oksans.

5 Trúfast vitni vil ikki lúgva: men falskt vitni vil mæla lygnir.

6 Spottari søkir visdóm, og *finnur hann* ikki: men kunnleiki *er* lættur hjá honum ið skilur.

7 Far frá nærveruni av einum dársomum manni, tá ið tú ikki varnarst í *honum* kunnleikans varrar.

8 Visdómurin hjá tí hygna *er* at skilja sín veg: men dárskapurin hjá dárúm *er* svik.

9 Dárar spotta eftir synd: men millum hinar rættvísu er tokki.

10 Hjartað kennir sín egna beiskleika; og ein fremmandur blandar *seg* ekki uppi hansara frøi.

11 Hús teirra vondu skal verða hvølvit: men tabernakkul teirra reiðiligu skal blómka.

12 Til er ein vegur ið tykist rættur hjá einum manni, men endin hará eru deyðans vegir.

13 Sjálvt í látri er hjartað syrgið; og endin á tí kæti er tyngd.

14 Fráfallarin í hjarta skal mettast av sínum egnu vegum: og ein góður maður skal *verða mettaður* frá sær sjálvum.

15 Hin einfaldi trýr hvørjum orði: men hygni *maðurin* hyggur væl til sína gongd.

16 Visur *maður* óttast, og vikur frá illum: men dárin leikar í, og er mótsamur.

17 *Hann, ið skjótt verður firtin*, handlar fávitskuliga: og maður av vondum uppáfundum verður hataður.

18 Teir einføldu arva dárskap: men teir hyggnu eru krýndir við kunnleika.

19 Teir illu lúta frammi fyri teimum góðu; og teir vondu við portirini hjá tí rættvísa.

20 Hin fátæki er hataður sjálvt av sínum egna næsta: men hin ríki *hefur* nógvar vinir.

21 *Hann, ið vanvirðir sín næsta*, syndar: men hann, ið miskunnar teimum ørmu, fegin er hann.

22 Fara ikki teir skeivir sum upphuga ilt? men miskunn og sannleiki *skulu vera* til teirra sum upphuga gott.

23 Í øllum strevi er vinningur: men varanna tos *ber* bert til armóðar.

24 Krúna teirra vísu er teirra ríkdómar: *men* dárskapurin hjá dárnum er dársemi.

25 Satt vitni bjargar sálum: men svikafult *vitni* talar lygnir.

26 Í HARRANS ótta er sterkt mót: og hansara børn skulu hava eitt skjólstað.

27 HARRANS ótti er lívskelda, at vikja frá snerrum deyðans.

28 Í fjøldini av fólki er kongsins heiður: men í trotinum á fólki er prinsins oyðing.

29 *Hann, sum er seinur til vreiði*, er av miklum skili: men *hann, sum er knappur* av anda, upphevdar dárskap.

30 Eitt heilnæmt hjarta er lívið hjá holdinum: men øvund er beinanna rot.

31 *Hann, ið kúgar hin fátæka*, spottar hansara Skapara: men hann, ið heiðrar hann, miskunnar tí fátæka.

32 Hin vondi verður rikin burt í síni vondsku: men hin rættvísi hefur vón í deyða sínum.

33 Vísdomur hvílir í hjartanum hjá honum ið hefur skil: men *tað, sum er í miðjuni* á dárnum, gerst kunnugt.

34 Rættvísi hevur eina tjóð: men synd er ein skomm hjá einumhvørjum fólki.

35 Kongsins tokki er mótvegis vísum tænarar: men hansara vreiði er *imóti* honum ið veldur skomm.

KAPITUL 15

EYMT svar vendir burtur vreiði: men hervilig orð øsa upp øði.

2 Tunga teirra vísu brúkar kunnleika á rættan *hátt*: men munnurin hjá dárnum hellir út dárskap.

3 HARRANS eygu eru á hvørjum plássi, *tey* skoða hinar óndu og hinar góðu.

4 Ein heilnom tunga er eitt livstræ: men spillusemi hari er ein brestur í andanum.

5 Dári vanvirðir rættleiðing

faðirs síns: men hann, ið gevur gætur eftir formanig, er hyggin.

6 Í húsinum hjá tí rættvísa er nógvur dýrgripur: men í úrtøkunum hjá teimum vondu er trongd.

7 Varrar teirra vísu breiða út kunnleika: men hjarta hinna dársomu ger ikki so.

8 Sláturoffur hinna vondu er ein andstygd fyri HARRANUM: men bøn teirra reiðiligu er hansara fragd.

9 Vegur teirra vondu er ein andstygd fyri HARRANUM: men hann elskar hann ið fylgir eftir rættvísi.

10 Rættleiðing er svárlig hjá honum sum yvirgevur vegin: og hann, ið hatar formanig, skal doyggja.

11 Helviti og oyðing eru frammi fyri HARRANUM: hvør mikið meira tá hjørtu manna-barnanna?

12 Ein spottari elskar ikki ein ið formanar hann: eiheldur vil hann fara til hinar vísu.

13 Glatt hjarta ger ásjónina frødliga: men við hjartasorg er andin brotin.

14 Hjartað hjá honum, ið hevur skil, søkir kunnleika: men munnurin hjá dárnum matar sær á fávitsku.

15 Allir dagar hins níva eru óndir: men hann, ið er av kátum hjarta, hevur framhaldandi veitslu.

16 Betri er litið við HARRANS ótta, enn mikil skattur og trongd afturvið.

17 Betri er ein urtaverður, har kærleiki er, enn stallaður oksi og hatur afturvið.

18 Vreiðifullur maður øsir upp stríð: men hann, sum er seimur til øði, stillir stríð.

19 Vegur hins lata mans er eins og tornagirðing: men vegur hinna rættvísu er gjørdur greiður.

20 Visur sonur ger glaðan faðir: men fávitskutur maður vanvirðir sína móður.

21 Dárskapur er frøi fyri honum sum er sörur fyri visdóm: men skilamaður gongur reiðiliga.

22 Uttan ráð verða ætlanir til einkiðs: men í fjøldini av ráðgevum verða tær grundfestar.

23 Ein maður hevur gleði við svarinum av sínum munni: og eitt orð, sum er talað í rættari tíð, hvør gott tað er!

24 Lívsins vegur er í erva hjá tí vísa, at hann má vikja frá helviti í neðra.

25 HARRIN vil oyða hús teirra hugmóðigu: men hann vil grundfesta markaskjal einkjunnar.

26 Hugsanir hins vonda eru ein andstygd fyri HARRANUM: men orð hinna skiru eru dámlig orð.

27 Hann, sum er grádigur um vinning, órógvur sitt egna hús; men hann, ið hatar gávur, skal liva.

28 Hjarta hins rættvísa studerar at svara: men muður teirra vondu stoytir út óndar lutir.

29 HARRIN er langt frá teimum vondu: men hann hoyrir bøn teirra rættvísu.

30 Eygnanna ljós ger hjartað fegið: og góð fráboðan ger beimini feit.

31 Tað oyra, sum hoyrir lívsins formanig, verður verandi hinna vísu millum.

32 Hann, ið havnar leiðbeining, vanvirðir sína egnu sál: men hann, ið hoyrir formanig, fær skil.

33 HARRANS ótti er leiðbeining vísdómsins; og ádreinn heiður finst eyðmýkt.

KAPITUL 16

FYRIREIKINGAR hjartans í manni, og tungunnar svar, er frá HARRANUM.

2 Allir vegir mans *eru* reinir í egnu eygum hans; men HARRIN vigar andarnar.

3 Lit HARRANUM verk tíni til, og tínar hugsanir skulu vera grundfestar.

4 HARRIN hefur gjört öll *ting* til sín sjálvs: ja, sjálvt hin vonda til ilskunnar dag.

5 Hvør tann, *sum* er stoltur í hjarta, *er* ein andstygd fyri HARRANUM: *háast* hönd *komi saman* í hönd, *so* verður hann ikki óreysaður.

6 Við miskunn og sannleika er misgerð reinskað: og við ótta HARRANS vikja *menn* frá illum.

7 Tá ið vegirnir hjá manni höva HARRANUM, fær hann sjálvt hansara figgindar at vera í friði við hann.

8 Betri *er* litið við rættvísi, enn miklar inntøkur uttan rætt.

9 Hjartað hjá manni upphugsar hansara veg: men HARRIN leiðbeinir hansara fet.

10 Guddómligur setningur *er* í varrum kongsins: hansara munnur misbrytur ikki í dómi.

11 Ein røtt vekt og vág *eru* HARRANS: øll sekkjarins lodd *eru* hansara verk.

12 *Tað* *er* ein andstygd hjá kongum at fremja vondsku: tí há-sætið verður grundfest við rættvísi.

13 Rættvísar varrar *eru* fragdin hjá kongum; og teir elska hann sum talar rætt.

14 Kongsvreiði *er* *eins* og deyðsendisveinar: men visur maður vil sissa hana.

15 Í ljósinum av kongsins ásjón *er* lív; og hansara góðvild *er* eins og skýggi av tí seinna regninum.

16 Hvør mikið betri *tað* *er* at fáa vísdóm enn gull! og at fáa skil heldur at veljast enn silvur!

17 Alfaravegur hinna reiðiligu *er* at vikja frá illum: hann, ið varðar sín veg, varðveitir sína sál.

18 Hugmóð *fer* undan oyðing, og hástóru andi undan falli.

19 Betri *at vera* av eyðmjúkum anda við teimum litillátinu, enn at deila fongin við teimum stoltu.

20 Hann, ið handfer eitt mál visliga, skal finna gott: og hvøriðso lítur á HARRAN, sælur *er* hann.

21 Hin vísi í hjarta skal verða kallaður hyggin: og varrana sötsemi økir um lærdóm.

22 Skil *er* eitt lívskeldulop hjá honum ið hefur tað: men leiðbeining dára *er* dárskapur.

23 Hjartað hjá tí vísa lærir hansara munn, og leggur lærdóm aftrat hansara varrum.

24 Hugnalig orð *eru* *sum* ein hunangskøka, söt fyri sálini, og heilsa fyri beinumum.

25 Til *er* ein vegur ið tykist rættur hjá einum manni, men endin hará *eru* deyðans vegir.

26 Hann, ið strevast, strevast fyri seg sjálvan; tí hansara munnur bønir tað av honum.

27 Ogúdligur maður gevur upp ilt: og í hansara varrum *er* sum ein brennandi eldur.

28 Rangvørgur maður sáar strið: og ein teskari skilur høvuðs vinir.

29 Ein harðligur maður lokkar sín næsta, og leiðir hann inn á tann veg *sum* ikki *er* góður.

30 Hann lokar síni eygu til at upphugsa rangvørg ting: hann flytir sínar varrar, og fær ilt at henda.

31 *Tað* gráa høvdið *er* dyrdar-krúna, *um* tað verði funnið á rættvísis vegi.

32 *Hann*, *sum* *er* seinur til vreiði, *er* betri enn hin mektigi; og hann, ið stjórnar sínum anda, enn hann ið tekur ein stað.

33 Luturin verður kastaður í fangið; men øll hansara raðseting *er* av HARRANUM.

KAPITUL 17

BETRI er turrur biti, og kvirra afturvið, enn hús fult av sláturofrum við stríði.

2 Visur tænarí skal hava stjörn yvir syni sum veldur skomm, og skal hava part av arvinum millum brøðurnar.

3 Edlingargrýtan er til silvur, og bræðsluovnurin til gull: men HARRIN roynir hjørtuni.

4 Vondur gerari gevur gætur eftir følskum vørrum; og ein lygnari lænir oyra til illavorðna tungu.

5 Hvøriðso spottar hin fátæka, vanærir hansara Skapara: og hann, sum er glaður yvir skaða-tilburðir, verður ikki órevsaður.

6 Barnabørn eru krúnan hjá gomlum monnum; og dýrdin hjá børnum eru teirra fedrar.

7 Frábær tala sømir ikki dára: mikið minni lúgvandi varrar prinsí.

8 Ein gáva er sum ein dýrabærur steinur í eygunum á honum ið hevur hana: hvagar-sumhelst hon vendir, hevur hon framgongd.

9 Hann, sum dekkar eitt misbrot, søkir kærleika; men hann, sum endurtekur eina sök, atskilur sjálvar vniir.

10 Ein átala fer meir inn í ein visan mann enn hundrað fleingjur inn í ein dára.

11 Ein óndur maður søkir bert uppreist: tí fer grimmur sendisveinur at verða sendur imóti honum.

12 Lat bjørn, sum er rænd fyrí sínar hvølpur, mæta manni, heldur enn ein dári í sínum dárskapi.

13 Hvøriðso endurrindar ilt fyrí gott, ilt skal ikki víkja frá hansara húsi.

14 Byrjanin til stríð er sum tá ið ein letur út vatn: lætt tí av

fyrí trætnaði, áðrenn hann verði fingin við.

15 Hann ið rættvísger hin vonda, og hann ið fordømir hin rættláta, teir eru enntá báðir andstygð fyrí HARRANUM.

16 Hvi er prisur í hondini á dára til at fáa vísdóm, eftirsum hann einkið hjarta hevur til tess?

17 Ein vinur elskar til allar tíðir, og ein bróðir er føddur til mótburð.

18 Ein maður, sum er tómur fyrí skil, tekst í hendur, og verður veðhald í nærveru vinar sins.

19 Hann elskar misbrot, sum elskar stríð: og hann, ið hevjar sítt portur, søkir oyðing.

20 Hann, ið hevur rangvørgt hjarta, finnur einkið gott: og hann, ið hevur spilta tungu, fellur inn í mein.

21 Hann, ið gítur ein dára, ger tað til sorg sína: og faðirin hjá dára hevur onga gleði.

22 Glatt hjarta ger gott sum ein heilivágur: men brotin andi turkar beinini.

23 Vondur maður tekur gávu út úr barminum til at spilla dómsvegirnar.

24 Vísdómur er frammi fyrí honum ið hevur skil; men eyguni hjá dára eru í endum jarðarinnar.

25 Dársamur sonur er ein harmur fyrí faðir sínum; og beiskleiki fyrí henni sum føddi hann.

26 Eisini at revsa hin rættláta er ikki gott, ella at sláa prinsar fyrí rættferð.

27 Hann, ið hevur kunnleika, sparar síni orð: og skilamaður er av frálíkum anda.

28 Sjálvt dári, tá ið hann heldur friði sínum, verður roknaður sum visur: og hann, ið lokar sínar varrar, mestist vera skilamaður.

KAPITUL 18

ÍGJÖGNUM tráan, ein maður, havandi atskilt seg, sökir og blandar seg uppí allan vísdóm.

2 Dári hefur onga fragd í skili, uttan at hansara hjarta má avdúka seg.

3 Tá ið hin vondi kemur, tá kemur eisini vanvirðing, og við vanærisligsemi kemur skomm.

4 Orðini av munni mans eru sum djúp vøtn, og vísdómsins keldulop eins og fløðandi løkur.

5 Tað er ikki gott at taka ímóti persóni hins vonda, at kollrenna hinar rättvísu í dómi.

6 Varrarnar hjá dára fara inn í trætnað, og hansara munnur rópar eftir sløgum.

7 Munnurin hjá dára er oyðing hans, og hansara varrar eru snerran hjá hansara sál.

8 Orðini hjá søgubera eru sum sár, og tey fara niður í innastu partar av búkinum.

9 Hann eisini, sum er latur í sínum arbeiði, er bróðir at honum sum er mikil oyðslari.

10 HARRANS navn er sterkt torn: hin rättvísi rennur inn í tað, og er tryggur.

11 Ríkidómi hins ríka mans er sterki staður hans, og sum ein høgur múrur í egna innbilni hans.

12 Áðrenn oyðing er hjartað hjá manni hástórt, og áðrenn heiður finst eyðmýkt.

13 Hann, ið svarar eini sök, áðrenn hann hoyrir hana, tað er dárskapur og skomm hjá honum.

14 Halda uppí hansara veikleika vil andin hjá manni; men hvør kann bera særðan anda?

15 Hjarta hins hygna skaffar kunnleika; og oyra teirra vísu sökir kunnleika.

16 Gávan hjá manni ger

rúm fyri honum, og førir hann framfyri miklar menn.

17 Hann, sum er fyrstur í síni egnu sök, tykist rättlátur; men hansara næsti kemur og kannar hann.

18 Luturin fær trætnaðir at halda uppát, og skilur ímillum hinar mektigu.

19 Ein bróðir, sum hefur fingið meinboga, er verri at verða vunnin enn ein sterkur staður; og teirra trætnaðir eru eins og stengurnar á einum slotti.

20 Búkurin hjá manni skal verða nøktaður við fruktini av hansara munni; og við grøði varra sína skal hann mettast.

21 Deyði og lív eru í tungunnar valdi: og teir, sum elska hana, skulu eta fruktina av henni.

22 Hvøriðso finnur konu, finnur gott ting, og vinnur tokka av HARRANUM.

23 Hin fátæki brúkar nølanir; men hin ríki svarar knortlasliga.

24 Maður, sum hefur vinir, má sýna seg vinaligan: og til er vinur sum hongur tættari við enn ein bróðir.

KAPITUL 19

BETRI er hin fátæki sum gongur í sínum falsloysi, enn hann ið er spiltur í sínum varrum, og er ein dári.

2 Eisini at sálin veri uttan kunnleika, tað er ikki gott; og hann, ið skundar við fótum sínum, syndar.

3 Dárskapurin hjá manni spillir hansara veg; og hansara hjarta ergrast ímóti HARRANUM.

4 Ríkidómi skapar nógvir vinir; men hin fátæki er skildur frá næsta sínum.

5 Falskt vitni skal ikki verða órevsað, og hann, ið talar lygnir, skal ei komast undan.

6 Mangir vilja bøna um prinsins yndi: og hvør maður

er vinur fyri honum ið gevur gáður.

7 Allir brøður hins fátæka hata hann: hvør mikið meira fara hansara vinir langt frá honum? hann eltir *teir við* orðum, *ió eru teir honum* vantandi.

8 Hann, ið vinnur vísdóm, elskar sína egnu sál: hann, ið varðar *um* skil, fer *at* finna gott.

9 Falskt vitni skal ei verða órevsað; og *hann*, ið talar lygnir, skal glatast.

10 Fragd er ikki sømilig hjá dára; mikið minni hjá tænarar at hava stjórn yvir prinsum.

11 Hygnin hjá manni útsetur hansara firtni; og *tað er* hansara heiður at leypa um eitt misbrot.

12 Kongsins vreiði er eins og ýlingin av leyv; men hansara góðtokki er eins og døggin á grasinum.

13 Dársamur sonur er skaðatilburður fadirs síns; og træt-naðirnir av einum vívi *eru* ein stóðug drypping.

14 Hús og rikidømir *eru* fedra arvir: og hyggin ektakona *er* frá HARRANUM.

15 Letiskapur kastar í djúpan svøvn; og ein yrkisleys sál skal líða hungur.

16 Hann, ið varðveitir boðið, varðveitir sína egnu sál; *men* hann, ið vanvirðir sínar vegir, skal doyggja.

17 Hann, ið várkunnar tí fátæka, lænir HARRANUM; og tað, sum hann hevur givið, vil hann gjalda honum aftur.

18 Aga son tín, meðan vón *em* er, og lat ikki tína sál eira vegna hansara grát.

19 Maður av miklari vreiði skal líða revsing: tí um tú útfrii *hann*, tó mást tú gera tað aftur.

20 Hoyr tilráðing, og tak við leiðbeining, at tú mást vera visur í tínum seinna enda.

21 *Tað eru* mong snildarráð í hjartanum hjá manni; hóast hetta, HARRANS ráð, tað skal standast.

22 Tráin hjá manni *er* blidni hans; og ein fátækur maður *er* betri enn ein lygnari.

23 HARRANS ótti *ber* til lívs; og *hann*, ið *hevur hann*, skal verða verandi mettaður; hann skal ei verða vitjaður við illum.

24 Ein latur *maður* fjalir sína hond í barmi *sinum*, og vil ikki so mikið sum føra hana til munn sín aftur.

25 Slá ein spottara, og hin einfaldi vil vera varin; og formana ein ið hevur skil, og hann vil skilja kunnleika.

26 Hann, sum oyðir fadir *sin*, og eltir burt *sína* móður, *er* ein sonur ið voldir skomm, og ber vanæru.

27 Halt uppat, sonur mín, at hoyra ta leiðbeining *ið fær ein* at fara skeivur frá kunnleikans orðum.

28 Ógudiligt vitni spottar dóm; og mennur hinna vondu slúkar misgerð.

29 Dómar *eru* fyrreikaðir til spottarar, og fleingjur til ryggin á dárnum.

KAPITUL 20

VÍN *er* ein spottari, sterkur drykkur *er* rasandi; og hvørsumhelst *ið er* tøldur við tí *er* ikki visur.

2 Kongsótti *er* eins og ýlið av leyv: *hvøriðso* tírrar hann til firtnis, syndar *ímóti* síni egnu sál.

3 *Tað er* heiður hjá manni at halda uppat frá stríði: men hvør dári vil blanda seg *uppi*.

4 Letingin vil ikki pløga, uppá grund av kuldanum; *tú* skal hann bidda á heysti, og einkið *hava*.

5 Ráð í hjarta mans *er* eins

og djúpt vatn; men skilamaður vil draga tað uppúr.

6 Flestu menn vilja kunna-gera, hvør einstakur sína egnu góðsku; men trúfastan mann, hvør kann finna hann?

7 Rættláti maðurin gongur í sínum falsloysi; hansara børn eru vælsignað eftir hann.

8 Ein kongur, ið situr í dómstrónuni, spjaðir burtur alt ilt við sínum eygum.

9 Hvør kann siga, Eg havi gjørt hjarta mitt reint, eg eri skírir frá míni synd?

10 Ymis lodd, og ymis mál, bæði av teimum eru álík andstygd fyri HARRANUM.

11 Sjálvt eitt barn kennist av gerningum hans, hvørt hansara verk veri seg skírt, og hvørt tað veri seg rætt.

12 Tað hoyrandi oyrað, og tað siggjandi eygað, HARRIN hevur gjørt enn tá bæði teirra.

13 Elska ikki svøvn, at ikki tú komi til armóð; opna tíni eygu, og tú fert at mettast við breyði.

14 Tað er einkið, tað er einkið, sigur keyparin; men tá ið hann er farin sín veg, tá reypar hann.

15 Til er gull, og fjöld av rubinum; men kunneikans varrar eru dýrabær smúkka.

16 Tak hansara klæði sum er veðhald fyri ein fremmandan; og tak pant av honum fyri fremmanda kvinnu.

17 Falssemis breyð er søtt fyri manni; men aftaná skal hansara munnur verða fyltur við grúsi.

18 Hvør ætlan er grundfest við ráði; og við góðari ráðfærslu fær kriggi.

19 Hann, ið gongur um sum søguberi, opinberar loyndarmál: fást tí ikki við hann ið smíkrar við sínum varrum.

20 Hvøríðso bannar sín faðir, ella móður sína, hansara lampá skal slökkjast í bølamyrkri.

21 Arvur kann verða fingin skundisligani at byrja við; men endin hará skal ei vera signaður.

22 Sig tú ikki, Eg vil endurgjalda ilt; men biða eftir HARRANUM, og hann skal frelsa teg.

23 Ymis lodd eru andstygd fyri HARRANUM; og ein følsk vágskál er ikki góð.

24 Gongdirnar hjá manni eru av HARRANUM; hvussu kann maður tá skilja sin egna veg?

25 Tað er ein snerra fyri tí manni sum gloypir tað sum er heilagt, og síðan heitir at halda avhoyring.

26 Visur kongur spjaðir hinar vöndu, og førir hjólið yvir teir.

27 Mansins andi er kerti HARRANS, sum kannar allar innvortis partarnar av búkinum.

28 Miskunn og sannleiki varðveita kongin; og hans hásæti verður uppihildið við miskunn.

29 Ungmanna dýrd er teirra styrki; og gamlamanna vakurleiki er tað gráa høvdið.

30 Bláleikin av sári reinsar burtur ilt; soleiðis gera eisini skeinur við innvortis partarnar av búkinum.

KAPITUL 21

KONGSINS hjarta er í HARRANS hond, sum vatnsløkirnir; hann vendir tí hvagarsumhelst hann vil.

2 Hvør vegur hjá manni er rættur í egnu eygum hans; men HARRIN umhugsar hjørtuni.

3 At inna rættlæti og dóm er góðtakiligari fyri HARRANUM enn sláturoffur.

4 Høgt eygnabrá, og stolt hjarta, og pløging teirra vöndu, er synd.

5 Hugsanir hinna ídnu bera

bert til ríkiligleika; men hjá hvørjum tí, *sum er skundigur*, bert til trot.

6 Skaffingin av skattum við lúgvandi tungu *er fáfongd*, syft aftur og fram av teimum ið søkja deyða.

7 Ræning teirra vondu skal oyða teir; tí at teir nokta at inna dóm.

8 Vegurin hjá manni *er rangvøgur* og fremmandur: men *hvat* tí skíra *viðvíkur*, hansara verk *er rætt*.

9 *Tað* *er betri* at búgva í einum horni av húsatoppinum, enn við klandrandi kvinnu í víðum húsi.

10 Sál hins vonda tráar ilt: hansara næsti finnur ongan tokka í eygunum hjá honum.

11 Tá ið spottarin verður revsaður, verður hin einfaldi gjørdur vísur: og tá ið hin vísi verður undirvístur, tekur hann við kunnleika.

12 Rættvísi *maðurin* vísligani umhugsar hús hins vonda: *men Guð* kollrennur hinar vondu vegna *teirra* vondsku.

13 Hvøriðso tippir síni oyru fyri rópi hins fátæka, hann skal eisini sjálvur rópa, men skal ei verða hoyrdur.

14 Gáva í loynd stillir firtni: og endurgjald í barmin sterka vreiði.

15 *Tað* *er gleði* hjá tí rættláta at inna dóm: men oyðing *fer at vera* til misgerðarvirkararnar.

16 Tann maður, sum reikar út av vitskunnar vegi, skal verða verandi í samkomu teirra deyðu.

17 Hann, ið elskar njóting, *verður* fátækur maður: hann, ið elskar vín og olju, verður ikki ríkur.

18 Hin vondi *skal vera* eitt loysigjald fyri hin rættvísa, og misbrótarin fyri hin reiðiliga.

19 *Tað* *er betri* at búgva í

oyðuni, enn við klandursamari og firtnari kvinnu.

20 *Tað* *finst* dýrgripur at verða tráaður og olja í býlinum hjá tí vísa; men fávitskutur maður brúkar tað upp.

21 Hann, ið fylgir eftir rættvísi og miskunn, finnur lív, rættvísi, og heiður.

22 Vísur *maður* klintrar stað hinna mektigu, og kastar niður styrkina av treystinum harhjá.

23 Hvøriðso varðar sín munn og sína tungu, varðar sína sál frá trongdum.

24 Stoltur og hástórus spottari *er* navn hansara sum handlar í stoltari vreiði.

25 Tráin hjá tí lata drepur hann; tí hans hendur syta at streva.

26 Hann grádigani girnast allan dagin langan: men hin rættvísi gevur og sparar ikki.

27 Sláturoffur teirra vondu *er* andstygð: hvør mikið meira *tá* ið hann kemur við tí við vøndum huga?

28 Falskt vitni skal týnast: men tann maður, ið hoyrir, talar støðugt.

29 Vondur maður herðir sitt andlit: men *hvat* tí reiðiliga *viðvíkur*, hann leiðbeinir sín veg.

30 *Tað* *er* eingin vísdómur ella skil ella ráð ímóti HARRANUM.

31 Hesturin *er* fyrrireikaður ímóti bardagadegnum: men tryggleiki *er* av HARRANUM.

KAPITUL 22

GOTT navn *er* heldur at verða valt enn miklir ríkdómar, og elskandi góðvild heldur enn silvur og gull.

2 Hin ríki og fátæki saman hittast: HARRIN *er* skaparin av teimum øllum.

3 Hyggjin *maður* fyrísær tað illa, og fjalir seg: men teir

einföldu fara víðari, og verða revsaðir.

4 Við[^] eyðmýkt og HARRANS ótta eru ríkdómar, og heiður, og lív.

5 Tornir og snerrur eru í vegi hins rangvörða: hann, ið varðar sína sál, skal vera langt frá teimum.

6 Ven upp barn í vegnum hann skuldi fara: og tá ið hann er gamal, vil hann ikki víkja frá honum.

7 Hin ríki stjórnar yvir teimum fátæku, og lántakarín er tænarí hjá lánveitaranum.

8 Hann, ið sáar misgerð, skal heysta fáfongd: og stavurín av hansara firtíni fer at svítast.

9 Hann, ið hevur stórtøkífuld eyga, skal verða vælsignaður; tí hann gevur av sínum breyði til hin fátæka.

10 Kasta út spottaran, og klandur fer út; ja, stríð og lastan fara at halda uppat.

11 Hann, ið elskar hjartaskírleika, *vegna* náðina av hansara varrum fer kongurín at vera hansara vinur.

12 HARRANS eygu varðveita kunnleika, og hann kollvendir orðini hjá misbróttaranum.

13 Hin lati *maðurín* sigur, *Tað er ein leyva* fyrí uttan, eg verði vígin í gøtunum.

14 Munnurín á fremmandum kvinnum er ein djúp hola: hann, sum er stíknaður við av HARRANUM, skal falla harí.

15 Dárskapur er bundín í hjartað hjá barni; *men* rættleiðingarstavurín skal reka hann langt frá honum.

16 Hann, ið kúgar hin fátæka, fyrí at økja um sínar ríkdómar, og hann, ið gevur til hin ríka, skal vissuliga koma til trot.

17 Boygg niður títt oyra, og hoyr orðini hjá teimum visu, og set í verk títt hjarta til kunnleika mín.

18 Tí *tað er* eitt yndisligt tíng um tú haldi tey innan í tær; tey skulu hartil passast í tínar varrar.

19 At títt álit má vera á HARRAN, havi eg gjørt kunnugt fyrí tær henda dag, enntá fyrí tær.

20 Havi eg ikki skrivað tær frálíkar lutir í ráðum og kunnleika,

21 At eg mátti fáa teg at kenna vissleikan hjá sannleikans orðum; at tú máttirt svara sannleikans orð[^] fyrí teimum ið senda til tín?

22 Ræn ikki hin fátæka, av tí at hann er fátækur: eiheldur kúga hin nívda í porturinum:

23 Tí HARRIN vil føra teirra sök, og herja sálinu hjá teimum sum herjaðu teir.

24 Ger einkið vinarlag við firtnan mann; og við ovursintum manni skalt tú ikki fara:

25 At ikki tú læri hansara vegir, og fái snerru til tína sál.

26 Vert tú ikki *ein* av teimum ið takast í hendur, *ella* av teimum sum eru veðhóld fyrí skuldir.

27 Um tú einkið hevurt at rinda, hví skuldi hann tikið burt tína song undan tær?

28 Flyt ikki hitt avgamla markaskjal, sum tínr fedrar hava sett.

29 Sært tú ein mann *sum er* iðin í sínum gerningi? hann fer at standa frammi fyrí kongum; hann fer ikki at standa frammi fyrí meinigum monnum.

KAPITUL 23

TÁ ið tú siturt at eta við stjórnara, *tá* umhuga duglinga hvat er frammanfyrí tær:

2 Og set knív á barka tín, um tú veri maður givin til matarlyst.

3 Ver ikki trásamur um hansara krásir: tí at tær eru svikaligur matur.

4 Stríðst ikki við at verða ríkur: lætt av frá egna hevdómí tínum.

5 Vilt tú seta tíni eygu á tað sum ikki er? tí *rikdómar* gera sær vissuliga veingir; teir flúgva avstað sum ein orn móti himni.

6 Et tú ikki breiðið hjá *honum* ið hevur ónt eyga; eiheldur trái tú krásiligu matir hans:

7 Tí at *so* sum hann hugsar í sínum hjarta, soleiðis er hann: Et og drekk, sigur hann til tín; men hansara hjarta er ikki hjá tær.

8 Bitan, *sum* tú hevurt etið, skalt tú spýggja upp, og missa tíni søtu orð.

9 Tala ikki í oyruni á dára: tí hann vil vanvirða vísdómin av tínum orðum.

10 Flyt ikki hitt gamla markaskjal; og far ikki inn á aktrar teirra faðirleysu:

11 Tí at teirra endurloysari er mektigur; hann skal føra teirra sök við teg.

12 Set í verk títt hjarta fyri leiðbeining, og tíni oyru til kunnleikans orð.

13 Afturhalt ikki rættleiðing frá barninum: tí *um* tú slært hann við stavinum, *so* doyr hann ikki.

14 Tú skalt slá hann við stavinum, og skalt bjarga hansara sál frá helviti.

15 Sonur mín, um títt hjarta veri *seg* víst, skal mítt hjarta fegnast, enntá mítt.

16 Ja, míni nýru skulu fegnast, tá ið tinar varrar tala rættar lutir.

17 Lat ikki títt hjarta øvunda synðarar: men *vert tú* í HARRANS ótta allan dagin langan.

18 Tí at vissuliga finst *endalykt*; og tín eftirvæntan skal ikki verða kvætt av.

19 Hoyr tú, sonur mín, og ver visur, og vegleið títt hjarta í vegnum.

20 Ver ikki millum vimpimarar; millum teymaleysar átarar av kjóti:

21 Tí at drykkjumaðurin og

átarin skulu koma til armóðar: og døсни man klæða *mann* við spjørrum.

22 Lýð á tín faðir ið gat teg, og vanvirð ei tína móður tá ið hon er gomul.

23 Keypp sannleikan, og sel *hann* ikki; *eisini* vísdóm, og leiðbeining, og skil.

24 Faðir hins rættvísa man stórliga fegnast; og hann, ið víst *barn* gat, fær frøi um hann.

25 Tín faðir og tín móðir fara *at* gleðast; og hon, sum teg fœddi, fer *at* fegnast.

26 Sonur mín, gev mær hjarta títt, og lat tíni eygu geva ans eftir vegum mínum.

27 Tí ein hora er djúp grøv; og fremmand kvinna er smøl hola.

28 Eisini liggur hon á lúri sum *eftir* brá, og økir um misbrótararnar millum manna.

29 Hvør hevur vei? hvør hevur sorg? hvør hevur trænaðir? hvør hevur tvætlan? hvør hevur sár uttan grund? hvør hevur reyðsemi av eygum?

30 Teir, sum dvølja leingi hjá víninum; teir, sum fara at søkja blandað vín.

31 Hygg ikki tú eftir víninum tá ið tað er reytt, tá ið tað gevur sín lit í steypinum, *tá ið* tað flytur seg á rættan hátt.

32 Til endans bítur tað eins og høggormur, og stingur sum ein eiturormur.

33 Tíni eygu fara *at* eygleiða fremmandar kvinnur, og títt hjarta fer *at* mæla spiltar lutir.

34 Ja, tú fert *at* verða sum hann ið legst niður á miðjum havinum, ella sum hann ið liggur á toppinum av eini mastur.

35 Teir hava sligið meg, *fert tú at siga*, og eg varð ikki sjukur; teir hava bart meg, og eg merkti *tað* ikki: nær fari eg *at* vakna? Eg vil søkja tað enn eina ferð.

KAPITUL 24

VERT tú ikki øvundsjúkur inná óndar menn, eiheldur tráa at vera við teimum.

2 Tí teirra hjarta studerar oyðing, og teirra varrar tala um ógerð.

3 Ígjøgnum vísdóm verður eitt hús bygt; og við skili verður tað grundfest:

4 Og við kunnleika verða kømrini fylt við øllum dýrabærum og yndisligum ríkidønum.

5 Vísur maður er sterkur; ja, ein kunnleiksmáður økir um styrki.

6 Tí við vísum ráði skalt tú føra titt kríggj; og í fjøldini av ráðgevu er tryggleiki.

7 Vísdómur er ov høgur hjá dára: hann letur ikki upp sín munn í portinum.

8 Hann, ið upphugsar at gera ilt, skal verða kallaður skaðasamur persónur.

9 Dárskaparhugsanin er synd; og spottarin er ein andstygd fyrri monnum.

10 Um tú ørmaktist á mótburðardegnum, er styrki tín lítil.

11 Um tú lati vera við at bjarga teimum ið verða drignir at deyða, og teimum sum eru um at verða vignir;

12 Um tú sigurt, Sí, vit vitstu tað ikki; umhugsar ikki hann, sum yvirvigar hjartað, tað? og hann, sum varðar tína sál, veit ikki hann tað? og skal ikki hann rinda hvørjum manni samsvarandi verkum hansara?

13 Sonur mín, et tú hunang, tí hann er góður; og hunangskøkuna, sum er söt fyrri smakki tinum:

14 Soleiðis skal vísdómsins kunnleiki vera tni sál: tá ið tú hevurt funnið hann, tá skal endurgjald vera, og tín eftirvæntan skal ei verða skorin av.

15 Ligg ikki á lúri, O vondi

maður, ímóti býlinum hjá tí rættvísu; ræn ikki hvíldarstað hans:

16 Tí rættlátur maður fellur sney ferðir, og risur upp aftur: men teir vondu skulu falla í mein.

17 Fegnast ikki tá ið tín figgindi fellur; og lat ikki titt hjarta gleðast tá ið hann snávar:

18 At ikki HARRIN sjái tað, og tað mistokni honum, og hann vendi burt síni vreiði frá honum.

19 Ergra teg ikki orsakað av óndum monnum, eiheldur vert tú øvundsjúkur inná teir vondu;

20 Tí tað skal einkið endurgjald verða til hin ónda mann; kerti teirra vondu skal slökkjast.

21 Sonur mín, óttast tú HARRAN og kongin; og fást ikki við teir sum eru givnir til broyting:

22 Tí teirra skaðatilburður skal bráðliga reisast; og hvør kennir oyðingina av teim báðum?

23 Hesi ting eisini hoyra til hinar vísu. Tað er ikki gott at hava meting av persónum í dómi.

24 Hann, ið sigur við hin vonda, Tú ert rættvísur; hann skal fólkið banna, tjóðum skal standast við hann:

25 Men til teirra, sum harta hann, skal fragd vera, og ein góð signing fer at koma á teir.

26 Hvør ein maður skal kyssa hansara varrar sum gevur rætt svar.

27 Fyrireika titt arbeið fyrri uttan, og ger tær tað fitligt í akrinum; og síðan bygg titt hús.

28 Ver ikki vitni ímóti tinum næsta uttan grund; og svik ikki við varrum tinum.

29 Sig ikki, Eg vil gera soleiðis við hann, eins og hann hevur gjørt við meg; eg vil rinda mannum samsvarandi verkum hansara.

30 Eg fór framvið akrinum hjá tí lata; og framvið vingarðinum hjá tí manni sum er tómur fyrri skil;

31 Og sí, hann var allur vaksin yvir við tornum, og notur høvdu

dekkað ásjónina hará, og grótgarðurin harav var brotin niður.

32 Tá sá eg, og umhugsaði tað væl: eg hugdi at tí, og tók ímóti leiðbeining.

33 *Enn* eitt sindur av svøvni, eitt sindur av durvi, eitt sindur av foldan av hondunum at sova:

34 So fer tín armóð at koma sum ein ið ferðast; og títt trot eins og vígbúgvín maður.

KAPITUL 25

HETTA eru eisini orðtøk hjá Sálomoni, sum menn Héz-ê-kí-áh kongs av Judah avritaðu.

2 *Tað er* dýrdin hjá Guði at loyna ein lut: men konga heiður *er* at grunda eina sök út.

3 Himinin til hædd, og jørðin til dýpd, og hjartað hjá kongum *er* órannsakiligt.

4 Tak burtur dreggið frá silvrinum, og koma skal fram ker til edlaran.

5 Tak burtur hin vonda frammanfyri konginum *ífrá*, og hans háseti skal vera grundfest í rættvísi.

6 Set ikki fram teg sjálvan í nærveru kongsins, og statt ikki í plássinum hjá miklum monnum:

7 Tí betri *er*, at tað verði sagt við teg, Kom upp higar; enn at tú skuldirt verðið settur lægri í nærveru prinsins, sum^p tíni eygu hava sæð.

8 Far ikki fram skundisligani at trætast, at ikki tú *viti ei* hvat gerast eigur í endanum hará, tá ið tín næsti hevur gjørt teg til skammar.

9 Umrøð tína sök við næsta tín *sjálvan*; og avdúka ikki eitt loyndarmál fyri einum øðrum:

10 At ikki hann, ið hoyrir tað, geri teg til skammar, og títt ringa umdømi vendi ikki burt.

11 Eitt orð, *sum er* hóskiliga talað, *er eins* og sùreplir av gulli í myndum av silvuri.

12 *Eins* og oyrnaringur av gulli, og eitt prýði av finum gulli, *so er* ein vísur formanari yvir eitt lýðið oyra.

13 Eins og kuldin av kava í heystartíðini, *so er* trúfastur sendiboði fyri teimum ið senda hann: tí hann endurfrískar sálina hjá sínum meistarum.

14 Hvøriðso breggjær sær av falskari gávu, *er eins* og skýggj og vindur uttan regn.

15 Við langari uppatholding verður ein prinsur yvirtalaður, og mjúk tunga brýtur beinið.

16 Hevurt tú funnið hunang? et so nógv sum er nóg mikið fyri teg, at ikki tú verði fyltur við tí, og spýggi tað.

17 Aftra tín fót frá húsi næsta tíns; at ikki hann verði móður av tær, og *so* hati teg.

18 Maður, sum ber falskan vitnisburð ímóti sínum næsta, *er* ein gassi, og eitt svørð, og hvøss ørv.

19 Álit á vantrúfastan mann í trongdartið *er eins* og brotin tonn, og fótur úti úr liði.

20 *Eins* og hann ið tekur burtur klæði í køldum veðri, *og eins* og edikur á salpetur, soleiðis *er* hann ið syngur sangir fyri tungum hjarta.

21 Um tín figgindi veri *seg* svangur, *tá* gev honum breyð at eta; og um hann veri *seg* tyrstur, *tá* gev honum vatn at drekka:

22 Tí at tú skalt hópa kol av eldi á høvur hans, og HARRIN skal endurgjalda tær.

23 Norðanvindurin rekur burtur regn: *so ger eisini* ein firtin ásjón eina bakbítandi tungu.

24 *Tað er* betri at búgva í horninum av húsatoppinum, enn við klandrandi kvinnu og í einum víðum húsi.

25 *Eins* og køld vøtn fyri tyrstari sál, *so eru* góð tíðindir úr fjarløgðum landi.

26 Rættvísur maður, *sum* fellur niður fyri tí vonða, *er sum ein* órógvað kelda, og spilt lind.

27 *Tað* er ikki gott at eta nógvan hunang: soleiðis *há monnum* at søkja sína egnu dýrd *er ikki* dýrd.

28 Hann, ið *hevur* onga stjórn yvir sínum egna anda, *er eins* og staður *sum* er brotin niður, og uttan múrar.

KAPITUL 26

EINS og kavi á sumri, og eins og regn á heysti, soleiðis er heiður ikki sømiligur hjá dára.

2 Eins og fuglurin við reikan, eins og svalan við flúgving, soleiðis skal banningin grundlest ikki koma.

3 Ein koyril til hestin, boygsl til asnan, og stavur til dárans bak.

4 Svára ikki dára samsvarandi hansara dárskapi, at ikki tú eisini verði líkur honum.

5 Svára dára samsvarandi hansara dárskapi, at ikki hann verði vísur í síni egnu innbilni.

6 Hann, ið sendir boðskap við hondini hjá dára, sker av føturnar, og drekkur skaða.

7 Leggri hins lamna eru ikki javnir: so *er* dómisøga í munninum hjá dárnum.

8 Eins og hann ið bindur stein í sleingju, so *er* hann ið gevur heiður til dára.

9 *Eins* og tornur fer upp í hondina hjá drykkjumanni, soleiðis *er* dómisøga í munnini dára.

10 Hin mikli *Guð*, sum myndaði allar *litir*, bæði endurrindar dárnum, og endurrindar misbrótarum.

11 Eins og hundur vendir aftur til spýggju sína, *soleiðis* vendir dári aftur til dárskap sin.

12 Sært tú ein mann *sum* er vísur í síni egnu innbilni? *tað* er meira vón um ein dára enn um hann.

13 Lati *maðurin* sigur, *Tað* er ein leyva á vegnum; ein leyva er á gøtunum.

14 *Eins* og hurðin vendir á sínum hongslum, soleiðis *ger* hin lati á síni song.

15 Tann lati fjalir sína hond í barmi *sinum*; tað harmar hann at føra hana aftur til munn sin.

16 Letivættið *er* vísari í síni egnu innbilni, enn sjei menn ið kunnu veita grundgeving.

17 Hann ið fer framvið, og fæst við stríð *sum* ikki *hoyrir* honum til, *er sum* ein ið tekur ein hund eftir oyrunum.

18 Sum ein ørur *maður* ið kastar eldibrandar, ørvar, og deyða,

19 Soleiðis *er* tann maður ið svíkur sín næsta, og sigur, Eri ikki eg í stuttleika?

20 Har eingin víður er, *har* slóknar eldurin: soleiðis har, ið eingin søguberi er, *har* heldur stríðið uppat.

21 *Eins* og kol *eru* fyri brennandi kolum, og víður fyri eldi; soleiðis *er* trætukærur maður at kynda stríð.

22 Orðini hjá søguberu *eru* eins og sár, og tey fara niður í innastu partar av búkinum.

23 Brennandi varrar og vont hjarta *eru* *eins* og pottabrot, dekkad við silvur dreggi.

24 Hann, ið hatar, kávaletur við sínum varrum, og leggur niðurfyri svik innan í sær;

25 Tá ið hann talar fagurt, *tá* trúgv honum ikki: tí at *tað* *eru* sjei andstygdir í hansara hjarta.

26 *Hvørs* hatur, ið er dekkad við sviki, hansara vondska skal verða sýnd frammi fyri *allari* samkomuni.

27 Hværiðso grevur holu, skal falla hari: og hann, ið rullar ein stein, hann vil venda aftur omanyvir hann.

28 Lúgvandi tunga hatar *teir sum eru* nívdir av henni; og smikrandi munnur virkar oyðing.

KAPITUL 27

BREGGJA tær ikki av í morgin; tí at tú veitst ikki hvat ein dagur kann bera fram.

2 Lat annan mann prisa tær, og ikki tín egna munn; ein fremmandan, og ei tínar egnu varrar.

3 Ein steinur *er* tungur, og sandurin vektigur; men vreiðin hjá dára *er* tyngri enn tey bæði.

4 Vreiði *er* grimm, og firtni *er* øgilig; men hvør *er* førur fyri at standa frammanfyri øvund?

5 Opinlýs hartan *er* betri enn loyniligur kærleiki.

6 Trúføst *eru* sárini av vini; men kossarnir av figginda *eru* svikafullir.

7 Hin metta sál vamlast við hunangskøku; men fyri svongu sálini *er* hvør beiskur lutur søtur.

8 Sum ein fuglur ið reikar frá sínum reiðri, so *er* maður ið reikar frá sínum pláss.

9 Smyrsl og angilsí fegna hjartað: so *ger* sötsemin hjá vini mans við hjartaligum ráði.

10 Tín egna vin, og vin faðirs tíns, yvirgev ei; eiheldur far inn í hús bróður tíns á degnum av tínum skadatilburði: *tí at* betri *er* næsti í nánd, enn bróðir í fjarlegd.

11 Sonur mín, ver vísur, og gleð mitt hjarta, at eg má svara honum ið spottar meg.

12 Hyggin *maður* fyrísær hitt illa, og fjalar seg; *men* teir einføldu fara víðari, og verða revsaðir.

13 Tak hansara klæði sum *er* veðhald fyri ein fremmandan, og tak pant av honum fyri fremmanda kvinnu.

14 Hann, sum vælsignar sín vin við harðari rødd, og fer tíðliga upp um morgunin, tað skal verða roknað honum banning.

15 Ein áhaldandi drypping á sera regnsomum degi og trætu-kær kvinna *er* álik.

16 Hvørsumhelst *ið* fjalar hana, fjalar vindin; og salvuna av síni høgru hond, *sum* avhylur seg.

17 Jarn hvessir jarn; soleiðis hvessir maður ásjón vinar síns.

18 Hværiðso varðar fikutræið, skal eta tess ávøkst: soleiðis skal hann verða ærdur, sum vartar um meistara sín.

19 Eins og í vatni, *har* andlit *svarar* móti andliti; soleiðis hjartað hjá manni móti manni.

20 Helviti og oyðing *eru* aldri mett; soleiðis *er* eyguni hjá manni aldri nøktað.

21 *Eins* og edlingargrýtan til silvur, og bræðsluovnurin til gull; soleiðis *er* maður fyri síni prisan.

22 Tó *at* tú skuldirt bukað ein dára í mortara millum hveiti við stoytara, *tó* vil hansara dárskapur ikki víkja frá honum.

23 Vert tú iðin at kenna støðu smáfæafylgja tína, og hygg væl til tinni stórfæafylgir.

24 Tí at ríkidómir *er* ikki *tíl* um ævir; og *varar* krúnan til hvørja ætt?

25 Hoyggði birtist, og tað mjúka grasið sýnir seg, og urtir úr fjøllunum verða savnaðar.

26 Lombini *eru* til klædnað tín, og geitirnar *eru* prisur akursins.

27 Og *tú skalt* hava geitamjólkk nokk til mat tín, til matin hjá tínum húsfólki, og *tíl* upphald moyggja tína.

KAPITUL 28

TEIR vondu flýggja tá ið eingin maður eltir: men teir rættvísu eru djarvir sum ein leyva.

2 Fyri misbrotið hjá einum landi eru prinsarnir hjá tí mangir: men við manni av skili og kunnleika skal stöðan hjá tí verða framlongd.

3 Ein fátækur maður, sum kúgar teir fátæku, er sum eitt strúkandi regn sum ongan mat eftirletur.

4 Teir, sum yvirgeva lógina, prisa tí vonda: men slíkir, sum halda lógina, stríðast við teir.

5 Óndir menn skilja ikki dóm: men teir, sum søkja HARRAN, skilja øll ting.

6 Betri er hin fátæki sum gongur í sínum reiðiligleika, enn hann sum er spiltur í vegum sínum, tó at hann veri seg ríkur.

7 Hvøriðso heldur lógina, er ein visur sonur: men hann, sum er lagsbróðir hjá teymaleysum monnum, ger faðir seg ríkur.

8 Hann, sum við fæleigu og órættlátum vinningi økir um figgjarevni sitt, hann skal savna tað til hansara sum vil várkunna teimum fátæku.

9 Hann, ið vendir burtur sítt oyra frá at hoyra lógina, sjálvt hansara bøn er andstygd.

10 Hvøriðso fær hin rættvísa at fara til stroks í óndum vegi, hann skal sjálvur falla í sína egnu holu: men teir reiðiligu skulu hava góðar lutir í ogn.

11 Hin ríki maðurin er visur í síni egnu innbilni; men hin fátæki, sum hevur skil, grundar hann út.

12 Tá ið rættvísir menn fegnast, er mikil býrd: men tá ið teir vondu risa upp, verður maður fjaldur.

13 Hann, ið hylur sínar synd-

ir, fær ikki framgongd: men hvøriðso jättar og yvirgevur tær, skal fáa miskunn.

14 Sælur er tann maður sum óttast allan veg: men hann, ið herðir sítt hjarta, skal falla inn í mein.

15 Eins og ýlandi leyva, og flakkandi bjørn; soleiðis er vondur stjórnari yvir tí fátæka fólkinum.

16 Prinsurin, hvørjum trýtur skil, er eisini ein mikil kúgari: men hann, ið hatar havisjúku, skal framleingja dagar sínar.

17 Maður, sum innir harðskap móti blóðinum hjá nøkrum persóni, skal flýggja til holuna; lat ongan mann stuðla honum.

18 Hvøriðso gongur reiðiliga, skal bjargast: men hann, sum er spiltur í vegum sínum, skal falla alt fyri eitt.

19 Hann, ið veltir sítt land, fær riviligt av breyði: men hann, ið fylgir eftir fáfongdum persónum, fær nokk av armóð.

20 Trúfastur maður skal yvirfloyma við signingum: men hann, ið skundar sær at verða ríkur, verður ikki sakleysur.

21 At hava metan av persónum er ikki gott: tí fyri breyðbita vil tann maðurin misbróta.

22 Hann, ið skundar sær at verða ríkur, hevur ónt eyga; og umhugsar ikki at fátækraðomi fer at koma yvir hann.

23 Hann, ið hartar ein mann, skal aftaná finna meira tokka enn hann ið smikrar við tunguni.

24 Hvøriðso rænir faðir sín, ella móður sína, og sigur, Tað er einkið misbrot; hin sami er lagsbróðirin hjá einum oyðara.

25 Hann, sum er stoltur í hjarta, ósir upp stríð: men hann, ið setur sítt álit á HARRAN, skal verða gjørdur feitur.

26 Hann, ið lítur á sítt egna hjarta, er dári: men hvøriðso

gongur visliga, hann skal verða bjargaður.

27 Honum, ið gevur tí fátæka, skal ikki tróta: men hann, ið fjallir síni eygu, fær marga banningina.

28 Tá ið teir vondu rísa, fjala menn seg: men tá ið teir farast, taka teir rættvísu til.

KAPITUL 29

HANN, sum *tá ið hann* er ofta hartaður, herðir *sín svíra*, skal bráðliga tynast, og tað uttan hjálparmiddul.

2 Tá ið teir rættvísu sita í harradømi, fegnast fólkið: men tá ið tann vondi ber stjórn, harmast fólkið.

3 Hvøriðenn elskar vísdóm, *ger faðir sín fegnan*: men hann, ið heldur samlag við skøkjur, brúkar *sít figgjarevni*.

4 Við dómi grundfestir kongurinn landið: men hann, ið tekur við gávum, kollvendir tí.

5 Ein maður, ið smikrar sín næsta, breiðir eitt garn til sínar føtur.

6 Í misbrotinum hjá óndum manni er snerra: men hin rættvísu syngur og fegnast.

7 Hin rættvísu umhugsar sök hinna fátøku: *men hin vondi gáar ikki um at vita tað*.

8 Spotskir menn føra ein stað inn í snerru: men vísir *menn* venda burtur vreiði.

9 Um visur maður stríðist við darsaman mann, hvørt hann leiki í ella læi, *so er eingin hvíld*.

10 Teir blóðtyrstu hata hin reiðiliga: men teir rættlátu søkja hansara sál.

11 Ein dári mælir allan sín hug: men visur *maður* heldur tí inni til aftaná.

12 Um stjórnari gevi gætur eftir lygnum, *so eru* allir hansara tænarar vondir.

13 Hin fátæki og hin svikfulli maðurin saman mótast: HARRAN lýsnar eyguni á teim báðum.

14 Tann kongur, sum í trúfesti dómir hinar ørmu, hans hásæti skal vera grundfest um ævir.

15 Stavurin og formaning geva vísdóm: men eitt barn, *sum er eftirlatið til sín sjálvs*, ger móður hansara fyri skommum.

16 Tá ið teir vondu verða margfaldaðir, tekur misbrot til: men teir rættvísu skulu siggja teirra fall.

17 Rættleið tín son, og hann skal geva tær hvíld; ja, hann skal geva sál tíni fragd.

18 Har eingin sjón *er*, ferst fólkið: men hann, ið heldur lógina, fegin *er* hann.

19 Ein tænarari vil ikki rættleiðast við orðum: tí tó *at* hann skilji, vil hann ikki svara.

20 Sært tí ein mann *sum er* hastigur í sínum orðum? *tað er* meira vón um ein dára enn um hann.

21 Hann, sum eymligani elur upp sín tænarar frá barni *av*, skal í longdini fáa hann *at* gerast *sín* sonur.

22 Firtin maður øsir upp stríð, og ein ovursintur maður flýtur yvir í misbroti.

23 Hugmóðin hjá manni skal føra hann lágt: men heiður skal halda uppi tí eyðmjúka í anda.

24 Hvøriðso er lagsmaður við ein tjöv, hatar sína egnu sál: hann hoyrir banning, og avdukar *tað* ikki.

25 Mannaótti ber snerru: men hvøriðenn setur sítt álit á HARRAN, skal vera tryggur.

26 Mangir søkja stjórnarans tokka; men *hvørs* mans dómur kemur frá HARRANUM.

27 Órættlátur maður *er* ein andstygð fyrri teimum rættlátu: og *hann, sum er* reiðiligur í vegnum, *er* andstygð fyrri tí vonda.

KAPITUL 30

ORÐINI av Á-gúr Já-kéh syni, *enn tá* prophetið: maðurin talaði við Í-thi-él, enntá við Í-thi-él og Ú-cál,

2 Víst *eri* eg meira óskynskur enn *nakar* maður, og havi ikki mansvit.

3 Eiheldur lærði eg vísdóm, ella havi kunnleika tess heilaga.

4 Hvør hefur stigið upp í himin, ella stigið niður? hvør hefur savnað vindin í sínar nevar? hvør hefur bundið vøtnini í klæði? hvør hefur grundfest allar jarðarinnar endar? hvat *er* navn hans, um tú dugirt *at* siga?

5 Hvørt orð hjá Guði *er* skirt: hann *er* ein skjöldur hjá teimum ið seta sitt álit á hann.

6 Legg ikki tú afturat orðum hans, at ikki hann írætaseti teg, og tú verði funnin lygnari.

7 Tvinni *ting* havi eg umbiðið av tær; sýt mær *tey* ikki, áðrenn eg doyggi:

8 Flyt langt frá mær fáfongd og lygnir: gev mær hvørki ar-móð ella ríkidómir; føð meg við mati *sum* *er* hósكيلigur til mín:

9 At ikki eg verði mettur, og avnokti *teg*, og sigi, Hvør *er* HARRIN? ella at ikki eg verði fátækur, og stjali, og taki navn Guðs míns *i fáfongd*.

10 Ákær ikki ein tænara fyri hansara meistara, at ikki hann banni teg, og tú verði funnin sekur.

11 *Til* *er* ein ætt *sum* bannar sín faðir, og vælsignar ei sína móður.

12 *Til* *er* ein ætt *sum* *eru* skir í sínum egnu eygum, og *tó* *er* ikki tvigin frá síni skitni.

13 *Til* *er* ein ætt, O hvør há-stór teirra eygu *eru*! og teirra eygnalokur *eru* lyftar upp.

14 *Til* *er* ein ætt, hvørs

tenn *eru* eins og svørð, og teirra jakslatenn *sum* knívar, at gloypa hinar ørnu omanav jørðini, og hinar tøvandi manna *millum* ífrá.

15 Hestaigulin hefur tvær døtur, *sum* *rópa*, Gev, gev. Til *eru* trý *ting* *sum* aldri mettast, *ja*, fýra *ting* *siga* ikki, *Tað* *er* nóg mikið:

16 Grøvin; og tað óburna móðurlívið; jørðin *sum* ikki verður fylt við vatni; og eldurin *sum* ikki sigur, *Tað* *er* nóg mikið.

17 Tað eygað *sum* spottar eftir faðir *sinum*, og vanvirðir at lýða *sína* móður, dalsins ravnar skulu pikka tað út, og tær ungu ørnirnar skulu eta tað.

18 Tað veri *seg* trý *ting* *sum* *eru* ov undurfull fyri meg; *ja*, fýra *sum* eg ikki skyni:

19 Vegurin hjá ørn í luftini; vegurin hjá høggorði á kletti; vegurin hjá skipi á miðjum havi; og vegurin hjá manni við moyggj.

20 Slikur *er* vegurin hjá horfíknari kvinnu; hon etur, og turkar sín munn, og sigur, Eg havi onga vondska gjørt.

21 Vegna trý *ting* verður jørðin vankyrrað, og vegna fýra *sum* hon ikki kann bera:

22 Vegna tænarar tá ið hann rikir; og dára tá ið hann metstast við mati;

23 Vegna ótespiliga *kvinnu* tá ið hon verður gift; og tænastruyggj *sum* *er* arvingi til sína matmóður.

24 Tað veri *seg* fýra *ting* *sum* *eru* lítill á fold, men *tey* *eru* avbera vís:

25 Meyrurnar *eru* fólk *sum* ikki *er* sterkt, *tó* tilreiða tær sín mat um summarið;

26 Kaninirnar *eru* bert eitt ússaligt fólk, *tó* gera tær síni hús í klettunum;

27 Grashoppurnar hava ongan kong, *tó* fara tær út, allar av teimum, í flokkum;

28 Eiturkoppurinn tekur fatur í við sínum hondum, og er í kongaslottum.

29 Tað veri *seg trý ting* sum ganga væl, ja, fyra eru tekkilig í gongu:

30 Ein leyva *sum er* sterkast millum djór, og vendir ikki burtur fyri nøkrum;

31 Ein mjóhundur; eisini ein havur; og ein kongur, ímóti hvørjum eingin upprising *finst*.

32 Um tú hevurt gjørt dár-samt í at hevja teg upp, ella um tú hevurt hugsað ilt, *so legg* tína hond á tín munn.

33 Vissuliga ber kirningin av mjólk fram smør, og vindingin av nösini ber fram blóð: soleiðis ber noyðingin av vreiði fram stríð.

KAPITUL 31

ORÐINI av Lemueli kongi, prophetið sum móðir hansara lærdi hann.

2 Hvat, sonur mín? og hvat, sonur móðurlivs míns? og hvat, sonur heitstreingja mína?

3 Gev ikki tína styrki til kvinnur, ella tínar vegir til tað sum oyðileggur kongar.

4 *Tað er* ikki fyri kongar, O Lemuel, *tað er* ikki fyri kongar at drekka vín; ella sterkur drykkur fyri prinsar:

5 At ikki teir drekki, og gloymi lógina, og spilli dómin hjá nøkrum av teimum nívdum.

6 Gev sterkan drykk til hansara sum er um at tynast, og vín til teirra sum veri av tungum hjørtum.

7 Lat hann drekka, og gloyma sín fátækdóm, og ikki minnst sín vesældóm meira.

8 Lat upp tín munn fyri hin málleysa, í søkini hjá øllum slíkum ið eru útnevndir til oyðingar.

9 Lat upp tín munn, døm rættvísiliga, og før sök hins fátæka og tørvandi.

10 ¶ Hvør kann finna dygd-sama kvinnu? tí hennara virði *er* langt omanfyri rubinar.

11 Hjarta mans hennara litur trygt á hana, so at hann hevur ongan tørv á fongri.

12 Hon vil gera honum gott, og ikki ilt, allar sínar lívsins dagar.

13 Hon søkir ull, og linurt, og virkar villigani við sínum hondum.

14 Hon er sum skipini hjá handilsmonnum; hon kemur við sínum mati *fjarvegis* frá.

15 Hon fer upp eisini meðan nátt enn er, og gevur mat til húsfólk sítt, og ein skamt til sínar moyggjar.

16 Hon umhugsar ein akur, og keypir hann: við fruktini av sínum hondum plantar hon víngarð.

17 Hon gyrðir sínar lendar við styrki, og styrkir sínar armar.

18 Hon varnast at hennara handilsvøra *er* góð: hennara kertaljós slóknar ikki um náttina.

19 Hon setur sínar hendur til rokkin, og hennara hendur halda snælduni.

20 Hon strekkir út sínar hendur til hin fátæka; ja, hon rættir fram sínar hendur til hin tørvandi.

21 Hon er ikki rædd fyri kavanum fyri sínum húshaldi: tí alt hennara húshald *eru* klædd við skarlak.

22 Hon ger sær dekkingar av áklæði; hennara klædnaður *er* silki og purpur.

23 Maður hennara er kendur í portrunum, tá ið hann situr millum hinar elstu landsins.

24 Hon ger fint lín, og selur *tað*; og avhendir keyp-manninum gyrðlar.

25 Styrki og heiður *eru* klædnaður hennara; og hon skal fegnast í komandi tíð.

26 Hon opnar sín munn við

PRÆDIKARIN I

Fáfongdin av öllum mannligum leiðum

visdómi; og í hennara tungu er blíðseminnar lóg.

27 Hon hyggur væl til vegirnar hjá sínum húsfólki, og etur ekki letibreyð.

28 Hennara börn reisa seg upp, og kalla hana signaða; *eisini* maður hennara, og hann prísar henni.

29 Mangar dötur hava gjört

dygdsamliga, men tú bert av teimum öllum.

30 Yndi er svikaligt, og vakurleiki fáfongdur: *men* kvinna, *sum* óttast HARRAN, hon skal prísast.

31 Gevið henni av fruktini av hennara hondum; og latið hennara egnu verk prisa henni í portrunum.

PRÆDIKARIN;

ELLA, EKKLESIASTES.

KAPITUL I

ORÐINI av Prædikaranum, syni Dávids, kongi í Jerusalem.

2 Fáfongdanna fáfongd, sigur Prædikarin, fáfongdanna fáfongd; alt er fáfongd.

3 Hvat gagn hefur maður av öllum sínum strevi sum hann tekur undir sólini?

4 *Ein* ætt fer burtur, og *ein onnur* ætt kemur: men jörðin verður um ævir.

5 Sólin eisini reisist, og sólin fer niður, og skundar *sær* til pláss sitt har hon reistist.

6 Vindurin fer ímóti suðuri, og vendir íkring at norðuri; hann hvírlar íkring áhaldandi, og vindurin vendir tilbakar aftur samsvarandi ringrásum sínum.

7 Allar áirnar renna í sjógvín; tó *verður* sjógvurin ekki fullur; at tí pláss, hvaðan áirnar koma, hagar venda tær aftur aftur.

8 Öll ting eru full av strevi; maður kann ekki mæla *tað*: eygað verður ekki nøktað við sigging, ella oyrað mettað við hoyring.

9 *Tað* ting ið hefur verið, *tað er tað* sum verða skal; og *tað* sum er gjört, *er tað* sum skal verða gjört: og *tað er* einkið nýtt undir sólini.

10 Er *nakað* ting sum tað kann sigast um, Sí, hetta er nýtt? *so* hefur tað longu verið úr gamlari tíð, sum var undan okkum.

11 *Tað* er eingin endurminning um fyrri ting; eiheldur verður tað *nøkur* endurminning um *ting* sum koma skulu hjá *teimum* sum fara at koma aftaná.

12 ¶ Eg, Prædikarin, var kongur yvir Ísrael í Jerusalem.

13 Og eg gav mítt hjarta til at skja og grunda út við visdómi viðvíkjandi öllum *tingum* ið verða gjörd undir himni: hetta svára sleipið hefur Guð givið til manna-synirnar at verða iðkaðar harvið.

14 Eg havi sæð øll verkini sum verða gjörd undir sólini; og sí, alt er fáfongd og plágan av anda.

15 *Tað*, *sum* er krókut, kann ei verða gjört beint: og tað, sum vantar *i*, kann ei verða talt upp.

16 Eg samtalaði við mítt egna hjarta, og segði, Sí, eg eri komin til mikla stöðu, og havi vunnið meira visdóm enn allir *teir* sum hava verið undan mær í Jerusalem: ja, mítt hjarta hevði mikla roynslu av visdómi og kunnleika.

17 Og eg gav mítt hjarta til at skyna visdóm, og til at skyna órskap og dárskap: eg varnaðist at eisini hetta er plágan av anda.

18 Tí at í miklum vísdómi er mikil harmur: og hann, sum ókir um kunnleika, ókir um sorg.

KAPITUL 2

EG segði í mínum hjarta, Lat nú fara, eg vil royna teg við kæti, njót tí njóting: og sí, eisini hetta er fáfongd.

2 Eg segði um látur, *Hann er óður*: og um kæti, Hvat ger tað?

3 Eg søkti í mínum hjarta at geva meg til vin, tó gerandi kunnugt mitt hjarta við vísdóm; og at taka fatur á dárskapi, til eg mátti sjá hvat *var* tað góða fyri mannasynirnar, sum teir skuldu gera undir himninum allar sínar lívsins dagar.

4 Eg gjørdi mær mikil verk; eg bygdí mær hús; eg plantaði mær vingardar:

5 Eg gjørdi mær urtagardar og aldingardar, og eg plantaði trø í teimum av *alskyns* fruktum:

6 Eg gjørdi mær hyljar av vatni, til at vatna við teimum viðin ið ber fram trø:

7 Eg fekk *mær* tænarar og moyggjar, og hevði tænarar føddar í húsi mínum; eg hevði eisini miklar ognir av stórum og lítlum fenaði, uppum allar sum vóru í Jerusalem undan mær:

8 Eg savnaði mær eisini silvur og gull, og hin serstaka dýrgripin hjá kongum og úr fylkjunum: eg fekk mær mannsangarar og kvennsangarar, og fragdirnar hjá mannasonunum, so sum tónleiksljóðførir, og tað av øllum sløgum.

9 So eg var mikil, og óktist meir enn allir sum vóru undan mær í Jerusalem: mín vísdómur varð eisini verandi hjá mær.

10 Og hvatsumhelst míni eygu tráaðu, tað helt eg ikki frá teimum, eg afturhelt ikki mitt hjarta frá nakrari frøi; tí mitt hjarta fegnaðist í øllum mínum

strevi: og hetta var mín skamtur av øllum mínum strevi.

11 Tá leit eg at øllum verkunum sum mínar hendur høvdu virkað, og at strevinum sum eg hevði strevast at gera: og sí, alt *var* fáfongd og plágan av anda, og *har var* einkið gagn undir sólini.

12 ¶ Og eg vendi mær at eygleiða vísdóm, og órskap, og dárskap: tí hvat *kann* tann maður *gera* sum kemur aftaná kongin? *enmtá* tað sum longu hevur verðið gjørt.

13 Tá sá eg at vísdómur ber av dárskapi, so langt sum ljós ber av myrkri.

14 Eygu hins vísa mans *eru* í høvdi hans; men dárin gongur í myrkri: og eg sjálvur varnaðist eisini at ein tilburður hendir fyri teir allar.

15 Tá segði eg í mínum hjarta, Eins og tað hendir fyri dárin, soleiðis hendir tað sjálvt fyri meg; og hví var eg tá vísari? Tá segði eg í mínum hjarta, at eisini hetta er fáfongd.

16 Tí at *tað* er eingin endurminning um hin vísa meir enn um dárin um ævir; við tað at tað, sum *nú* er í døgnum sum koma skulu, verður alt gloymt. Og hvussu doyri hin vísi *maðurin*? eins og dárin.

17 Tí hataði eg lívið; tí at tað verk, ið verður virkað undir sólini, er mær svárligt: tí at alt er fáfongd og plágan av anda.

18 ¶ Ja, eg hataði alt mitt strev sum eg hevði tikið undir sólini: tí at eg skuldi eftirlata tí manninum tað sum skuldi vera aftaná meg.

19 Og hvør veit hvørt hann verður visur *maður* ella dári? tó skal hann hava stjórn yvir øllum mínum strevi sum eg havi strevast í, og sum eg havi sýnt meg vísan í undir sólini. Hetta er eisini fáfongd.

PRÆDIKARIN 3

Ein tíð er til allar lutir

20 Tí fór eg umkring at fáa mitt hjarta at vera fyrri ongum um alt tað strev sum eg tók undir sólini.

21 Tí at til er maður, hvørs strev *er* í visdómi, og í kunnleika, og í rættferð; tó til mann, sum ei hevur strevast hari, skal hann eftirlata tað *til* skamt hans. Eisini hetta *er* fáfongd og mikil ilska.

22 Tí at hvat hevur maður av øllum sínum strevi, og av pláganini av sínum hjarta, sum hann hevur strevast í undir sólini?

23 Tí at allir hansara dagar *eru* sorgir, og hansara sleip *er* harmur; ja, hansara hjarta tekur ikki hvíld um náttina. Hetta *er* eisini fáfongd.

24 ¶ *Tað er* einkið betri hjá manni, *enn* at hann skuldi eta og drekka, og *at* hann skuldi fáa sína sál *at* njóta gott í strevi sínum. Eisini hetta *sá* eg, at tað *var* frá Guðs hond.

25 Tí at hvør kann eta, ella hvør kann annars skunda *herat*, meir enn eg?

26 Tí at *Guð* gevur manni, sum *er* góður í síni eygsjón, visdóm, og kunnleika, og gleði: men syndaranum gevur hann sleip, at savna og rúgva upp, at hann má geva til *hansara sum er* góður frammi fyrri Guði. Eisini hetta *er* fáfongd og plágan av anda.

KAPITUL 3

TIL hvørt *ting er* eitt skeið, og ein tíð til hvørja ætlan undir himninum:

2 Ein tíð til at føðast, og ein tíð til at doyggja; ein tíð til at planta, og ein tíð til at rykkja upp *tað sum er* plantað;

3 Ein tíð til at drepa, og ein tíð til at grøða; ein tíð til at bróta niður, og ein tíð til at byggja upp;

4 Ein tíð til at grata, og ein tíð til at flenna; ein tíð til at syrgja, og ein tíð til at dansa;

5 Ein tíð til at kasta burtur steinar, og ein tíð til at savna saman steinar; ein tíð til at fevnast, og ein tíð til at halda *sær* frá fevning;

6 Ein tíð til at fáa, og ein tíð til at missa; ein tíð til at goyma, og ein tíð til at kasta burtur;

7 Ein tíð til at skræða, og ein tíð til at seyma; ein tíð til at tiga, og ein tíð til at tala;

8 Ein tíð til at elska, og ein tíð til at hata; ein krigstíð, og ein friðartíð.

9 Hvat gagn hevur hann, ið arbeiðir, í tí sum hann strevast í?

10 Eg havi sæð tað sleip, sum Guð hevur givið til manna-synirnar at verða iðkaðar í tí.

11 Hann hevur gjørt hvønn *lut* vakran í tíð hansara: hann hevur eisini sett veröldina í teirra hjarta, so at eingin maður kann finna útav verkinum, sum Guð ger, frá byrjanini til endan.

12 Eg veit at *tað er* einkið gott í teimum, uttan hjá *manni* at fegnast, og at gera gott í sínum lívi.

13 Og eisini at hvør maður skuldi eta og drekka, og njóta tað góða av øllum strevi sínum, tað *er* gáva Guðs.

14 Eg veit at hvatsumhelst *ið* Guð ger, tað fer *at* vera um ævir: einkið kann verða lagt til tess, ella nakað tikið frá tí: og Guð ger *tað, fyrri* at *menn* skuldu óttast frammi fyrri honum.

15 Tað, sum hevur verið, er nú; og tað, sum verða skal, hevur longu verið; og Guð krevur tað sum er umliðið.

16 ¶ Og harafturat *sá* eg undir sólini dómsplássíð, at vondska *var* har; og rættvísis-plássíð, *at* misgerð *var* har.

17 Eg segði í mínum hjarta, Guð skal døma hin rættvísiga og hin vonda: tí *tað er* ein tíð har til hvørja ætlan og til hvørt verk.

18 Eg segði í mínum hjarta viðvíkjandi stöðuni hjá mannasonunum, at Guð mátti tilkennargivið teir, og at teir máttu sæð at teir sjálvir eru djór.

19 Tí at tað, sum víðurfer mannasonunum, víðurfer djórum; sjálvt ãitt ting víðurfer teimum: eins og ãitt doyr, soleiðis doyr hitt; ja, tey hava øll ãin andadrátt; so at ein maður hefur onga frammistöðu framum eitt djór: tí at alt er fáfongd.

20 Øll fara til ãitt pláss; øll eru av stövinum, og øll venda til stöv aftur.

21 Hvør kennir anda mans sum fer uppeftir, og anda djórsins sum fer niðureftir til jarðar?

22 Hvørsvegna eg varnist at tað er einkið betri, enn at ein maður skuldi fegnast í egnu verkum sínum; tí at tað er skamtur hans: tí hvør skal føra hann til at siggja hvat skal verða eftir hann?

KAPITUL 4

SO eg vendi aftur, og umhugsaði allar tær kúganir sum verða gjörðar undir sólini: og sí tärini hjá *slíkum ið vörðu* kúgaðir, og teir hövdu ongan uggara; og á síðuni hjá teirra kúgarum var máttur; men teir hövdu ongan uggara.

2 Hvørsvegna og prisaði teimum deyðu sum longu eru deyðir, meir enn teimum livandi sum enn eru á lívi.

3 Já, betri er hann enn teir báðir sum ikki ein hefur verið, sum ikki hefur sæð tað illa verk sum verður gjört undir sólini.

4 ¶ Uppaftur umhugsaði eg alt sleip, og hvørt rætt verk, at fyri hetta verður ein maður øvundaður av sínum næsta. Hetta er eisini fáfongd og plágan av anda.

5 Dárin foldar sínar hendur saman, og etur sitt egna hold.

6 Betri er krumma við kvirri, enn báðar hendurnar fullar við sleipi og plágan av anda.

7 ¶ Tá vendi eg aftur, og eg sá fáfongd undir sólini.

8 Til er ãin *einsamallur*, og til er ikki ein *hin* annar; ja, hann hefur hvørki barn ella bróður: tó er eingin endi á øllum hansara strevi; eiheldur verður eygað hjá honum mettað við ríkdómum; eiheldur *sigur hann*, Fyri hvønn strevist eg, og ræni mína sál fyri gott? Hetta er eisini fáfongd, ja, tað er eitt svárt sleip.

9 ¶ Tveir eru betri enn ãin; tí at teir hava gott endurgjald fyri strev sitt.

10 Tí at um teir falli, vil hin ãini lyfta upp felaga sín: men vei honum *sum er einsamallur* tá ið hann fellur; tí *hann hefur* ikki ein annan at hjálpa sær upp.

11 Aftur, um tveir liggi saman, tá hava teir hita: men hvussu kann ãin vera heitur *aleinaur*?

12 Og um ãin havi yvirvæg ímóti honum, skulu tveir standast ímóti honum; og trítáttadur tráður verður ikki snarlíga slitin.

13 ¶ Betri er fátækt og víst barn, enn gamal og dársamur kongur, sum ikki longur vil áminnast.

14 Tí úr fongsli kemur hann at ríkjá; hvarafturímóti eisini *hann, sum verður* fódður í kongadømi hansara, gerst fátækur.

15 Eg umhugsaði allar hinar livandi sum ganga undir sólini, við hinum næsta barni ið skal standa upp í hansara stað.

16 Tað er eingin endi á øllum fólkunum, *sjálvt* á øllum sum hava verið undan teimum: eisini skulu teir, sum koma aftaná, ikki fegnast í honum. Víst er hetta eisini fáfongd og plágan av anda.

PRÆDIKARIN 5, 6

KAPITUL 5

VARÐA tín fót, tá ið tú fert til Guðs hús, og ver meira til reiðar at hoyra, enn at geva sláturoffur dára: tí at teir umhuga ikki at tí gera ilt.

2 Ver ikki bráður við tínum munn, og lat ikki títt hjarta vera skundugt at mæla *nakað* ting frammi fyri Guði: tí Guð er í himni, og tú á jørð: lat tí orð tíni vera fá.

3 Tí ein dreymur kemur ígjøgnum fjøldina av gerningi; og røddin hjá dára *kennist* av orðafjældini.

4 Tá ið tú streingirt heiti at Guði, tá útset ikki at rinda tað; tí *hann hevur* onga fragd í dárur: rinda tað sum tú hevurt strongt.

5 Betri er at tú ei skuldirt streingja, enn at tú skuldirt streingja og ikki rinda.

6 Loyv ikki tínum munn at fáa títt hold at synda; eiheldur sigi tú frammi fyri einglinum, at tað *var* ein villa: hvi skuldi Guð verðið firtin fyri tíni rødd, og oytt verk` handa tína?

7 Tí í fjøldini av dreymum og mongum orðum *eru* eisini *ymsar* fáfongdir: men óttast tú Guð.

8 ¶ Um tú sært kúganina av tí fátæka, og harðliga spilling av dómi og rættlæti í einum fylki, so undrast ikki um málið: tí at *hann, sum er* hægri enn hin hægsti, gevur gætur; og *til veri* hægri enn teir.

9 ¶ Harafturat er vinningur jarðarinnar til alra: kongurin verður *sjákur* tæntur av akrinum.

10 Hann, ið elskar silvur, skal ei verða mettaður við silvuri; ella hann, ið elskar yvirflóð, við óking; hetta *er* eisini fáfongd.

11 Tá ið góds ókist, verða teir øktir sum eta tað *upp*: og hvat gott *er* tað fyri eigarinum av tí, uttan skoðingin *av tí* við teirra eygum?

Fáfongdir í guddómligari tænastu

12 Svøvnurin hjá strevandi manni *er* søtur, hvørt hann eti lítið ella nógv: men yvirflóðin hjá tí ríka vil ikki loyva honum at sova.

13 Tað er ein svár ilska *sum* eg havi sæð undir sólini, *nevniliga*, ríkdómar goymdir til eigararnar av teimum til teirra mein.

14 Men teir ríkdómar farast við illum sleipi: og hann gítur son, og einkið *er* í hond hansara.

15 Eins og hann kom fram úr móðurlívi móður sínar, so skal hann venda aftur nakin til at fara eins og hann kom, og skal einkið taka av sínum strevi, sum hann kann bera burtur í síni hond.

16 Og hetta *er* eisini svár ilska, at í øllum punktum eins og hann kom, so skal hann fara: og hvat gagn hevur hann ið hevur strevast fyri vindin?

17 Eisini allar sínar dagar etur hann í myrkri, og *hann hevur* mikla sorg og vreiði við síni sjúku.

18 ¶ Siggj tað sum eg havi sæð: tað *er* gott og sámligt *hjá* einum at eta og at drekka, og at njóta tað góða av øllum sínum strevi sum hann tekur undir sólini allar dagarnar av sínum lívi, sum Guð gevur honum: tí tað *er* hansara skamtur.

19 Eisini hvør maður, hvørjum Guð hevur givið ríkdómar og eyð, og hevur givið honum mátt til at eta harav, og at taka sín skamt, og at fegnast í sínum strevi; hetta *er* gáva Guðs.

20 Tí hann skal ikki mikið minnst dagarnar av sínum lívi; av tí at Guð svarar *honum* í gleðini av hansara hjarta.

KAPITUL 6

TIL er ein ilska sum eg havi sæð undir sólini, og hon *er* alongd millum manna:

2 Ein maður, hvørjum Guð hevur givið ríkdómar, eyð, og

heiður, so at honum vantar einkið til sína sál av øllum sum hann trúar, tó gevur Guð honum ikki mátt til at eta harav, men ein fremmandur etur tað: hetta er fáfongd, og tað er ein óndur sjúkdómur.

3 ¶ Um maður giti hundrað børn, og lívi mong ár, so at dagarnir av árum hansara verði mangir, og hansara sál verði ikki mettað við góðum, og eisini at hann onga jarðan havi; so sigi eg, at ein burður, sum ikki er komin av tíð, er betri enn hann.

4 Tí hann kemur inn við fáfongd, og fer avstað í myrkri, og hansara navn fer at hyljast við myrkri.

5 Harafturat hevur hann ikki sæð sólina, ella kent *nakað ting*: hesin hevur meira hvílu enn hin.

6 ¶ Ja, tó at hann lívi túsund ár tværreisur *tøld*, tó hevur hann einkið gott sæð: fara ikki allir til eitt stað?

7 Alt strevið hjá manni er fyri munn hansara, og tó verður lysturin ikki mettaður.

8 Tí hvat hevur hin vísi meir enn dárin? hvat hevur hin fátæki, sum skynar at ganga frammi fyri hinum livandi?

9 ¶ Betri er eygnanna sjón enn tráanarinnar reikan: hetta er eisini fáfongd og plágan av anda.

10 Tað, sum hevur verið, er longu nevnt, og tað er vitað at tað er maður: eiheldur kann hann stríðast við hann sum er mektigari enn hann.

11 ¶ Við tað at tað veri *seg* mong ting sum økja um fáfongd, hvat er *tá* maður tess betri?

12 Tí hvør veit hvat er gott hjá manni í *hesum* lívi, allar dagarnar av sínum fáfongda lívi sum hann brúkar sum ein skuggi? tí at hvør kann siga einum manni hvat skal verða eftir hann undir sólini?

KAPITUL 7

GOTT navn er betri enn dýrabær salva; og deyðadagurin enn dagurin av eíns føðing.

2 ¶ *Tað* er betri at fara til hús harmingarinnar, enn at fara til hús veitslanarinnar: tí tað er endi alra manna; og hin livandi vil leggja sær *tað* á hjarta.

3 Sorg er betri enn látur: tí við treganum av ásjónini verður hjartað gjørt betri.

4 Hjarta hinna vísu er í húsi harmingarinnar; men hjartað hjá dárnum er í húsi kætisins.

5 *Tað* er betri at hoyra hartanina hjá tí vísa, enn hjá manni at hoyra songin hjá dárnum.

6 Tí at eins og brakingin av tornum undir potti, soleiðis er láturin hjá dárnum: eisini hetta er fáfongd.

7 ¶ Vissuliga ger kúgan ein vísan mann øran; og ein gáva oyðileggur hjartað.

8 Betri er endin av einum tingi enn byrjan tess: og hin tolni í anda er betri enn hin stolti í anda.

9 Ver ikki skundigur í tínum anda at verða firtin: tí firtni hvílir í barmi dára.

10 Sig ikki tú, Hvør er *grundin* fyri at teir fyrru dagarnir vóru betri enn hesir? tí tú spyrst *teg* ikki vísligani fyri viðvíkjandi hesum.

11 ¶ Vísdomur er góður við einum arvi: og *við* honum er gagn hjá teimum ið siggja sólina.

12 Tí vísdomur er verja, og peningur er verja: men avbærleikin av kunnleika er, at vísdomur gevur lív til teirra sum hava hann.

13 Umhugsa Guðs verk: tí hvør kann gera *tað* beint sum hann hevur gjørt krókut?

PRÆDIKARIN 8

Vísðómsins torfærni

14 Á framgongdardegnum ver fróðligur, men á mótburðardegnum umhuga: *at Guð eisini hefur sett tann eina yvirav hinum, til tess endamáls at maður einkið skuldi finna eftir seg.*

15 *Öll ting* havi eg sæð í dögum fáfongdar mínar: til er rættlátur maður sum ferst í síni rættvísi, og til er vondur maður sum framleingir *sitt liv* í síni vondsku.

16 Ver ikki rættvísur ovur nógv; eiheldur ger teg avbera vísan: hví skuldirt tú oytt teg sjálvan?

17 Ver ikki ovmið vundur, eiheldur veri tú dársamur: hví skuldirt tú doyð aðrenn tína tíð?

18 *Tað er gott at tú skuldirt taka fatur í hesum; ja, eisini frá hesum hav ikki undan tína hond: tí hann, sum óttast Guð, skal koma fram úr teim øllum.*

19 Vísðómur styrkir hin vísa meir enn tiggju mektigir menn sum eru í staðinum.

20 Tí at *til er ikki rættlátur maður á fold, sum ger gott, og ikki syndar.*

21 Eisini gev einkið far um øll orð sum verða talað; at ikki tú hoyri tín tænarar banna teg:

22 Tí at mangan eisini veit títt egna hjarta at tú sjálvur somuleiðis hevurt bannað aðrar.

23 ¶ Alt hetta havi eg roynt við vísðómi: eg segði, Eg vil vera vísur; men tað *var* langt frá mær.

24 Tað sum er langt burturi, og avbera djúpt, hvør kann finna útav tí?

25 Eg setti í verk mítt hjarta at kenna, og at rannsaka, og at uppsøkja vísðóm, og orsökina *til ting*, og at kenna vondskuna hjá fávitku, enntá hjá dárskapi og ørskapi:

26 Og eg finni *vera* beiskari enn deyða kvinnuna, hvørs hjarta *er snerrur* og gørn, og hennara hendur *eins og* bond:

hvøriðso toknast Guði, kemst undan frá henni; men syndarin verður tikin av henni.

27 Sí, hetta havi eg funnið, sigur prædikarin, *við at telja* eitt eftir einum, at finna útav urslitinum:

28 Sum enn mín sál søkir, men eg ikki finni: ein mann millum túsund havi eg funnið; men kvinnu millum allar teir havi eg ikki funnið.

29 Sí, bert hetta havi eg funnið, at Guð hefur gjørt mannin reiðiligan; men teir hava søkt upp mangan uppfinningar.

KAPITUL 8

HVØR *er* eins og vísi *maðurin*? og hvør kennir týðingina av einum tingi? vísðómurin hjá einum manni fær hans andlit at skina, og djarvleikin av hans andliti verður umskiftur.

2 Eg *ráði tær til* at halda kongsins boð, og *tað* við atlitu til eiðar Guðs.

3 Ver ikki skundigur at fara út úr hans eygsjón: statt ikki í einum óndum tingi; tí hann ger hvatsumhelst honum hóvar.

4 Har, *ið* kongsorð *er, har er* máttur: og hvør kann siga við hann, Hvat gert tú?

5 Hvøriðso heldur boðið, skal einkið ilt merkja: og vís-mans hjarta greinar bæði tíð og dóm.

6 ¶ Av tí at til hvøra ráða-gerð er tíð og dómur, tí *er* vesældómur mansins mikil á honum.

7 Tí hann veit ikki tað sum verða skal: tí at hvør kann siga honum nær tað skal verða?

8 *Tað er* eingin maður sum hefur vald yvir andanum, at afturhalda andan; eiheldur *hevur hann* vald á deyðadegnum: og *til er* eingin frikvenning í tí krignum; eiheldur skal vondska bjarga teimum sum eru givnir til tess.

9 Alt hetta havi eg sæð, og sett í verk mitt hjarta fyri hvørjum verki sum verður gjørt undir sólini: *til er ein tíð, í hvørji ein maður stjórnar yvir einum øðrum til sítt egna mein.*

10 Og soleiðis sá eg hinar vondu jarðaðar, sum vóru komnir og farnir frá plássu teirra heilagu, og teir vórðu gloymdir í staðinum, har teir so høvdu gjørt: hetta *er* eisini fáfongd.

11 Av tí at úrskurður ímóti illverki verður ikki skundigani útintur, tí er hjartað hjá mannasonunum fullvegis sett í teimum at gera ilt.

12 ¶ Tó *at* syndari geri ilt hundrað ferðir, og hansara dagar verði framlongdir, tó vissuliga veit eg at tað verður væl *statt* hjá teimum ið óttast Guð, sum óttast frammi fyri honum:

13 Men tað verður ikki væl *statt* hjá tí vonda, eiheldur fer hann *at* framleingja sínar dagar, sum *eru* sum ein skuggi; tí hann óttast ikki frammi fyri Guði.

14 Tað er ein fáfongd sum verður gjörd á foldum; at tað veri rættlátir *menn*, hvørjum tað hendir samsvarandi verki teirra vondu; uppafur veri tað vondi *menn*, hjá hvørjum tað hendir samsvarandi verki teirra rættvísu: eg segði at eisini hetta *er* fáfongd.

15 Tá viðmælti eg kæti, tí ein maður hevur einkið betri undir sólini, enn at eta, og at drekka, og at vera glaður: tí at tað skal verða hjá honum av hansara strevi dagarnar av hansara lívi, sum Guð gevur honum undir sólini.

16 ¶ Tá ið eg setti í verk mitt hjarta at kenna visdóm, og at siggja gerningin ið verður gjördur á jörðini: (tí at eisini *finst*, sum hvørki dag ella nátt sær svøvn við eygum sínum:)

17 Tá skoðaði eg alt Guðs verk, at ein maður kann ikki finna útav tí verki sum verður gjørt undir sólini: tí at, tó *at* ein maður strevi at grunda *tað* út, tó skal hann ikki finna *tað*; ja, víðari; tó *at* ein visur maður hugsar at kenna *tað*, tó verður hann ikki førur fyri at finna *tað*.

KAPITUL 9

FYRI alt hetta umhugsaði eg í mínum hjarta enntá at teir kunngera alt hetta, at teir rættvísu, og teir vísu, og teirra verk, *eru* í Guðs hond: eingin maður kennir hvørki kærleika ella hatur *við* øllum sum er frammi fyri teimum.

2 Øll *ting* koma líka til allar: *til er* ein tilburður til hin rættvísa, og til hin vonda; til hin góða og til hin reina, og til hin óreina; til hansara sum sláturofrar, og til hansara sum ikki sláturofrar: eins og hin góði *er*, soleiðis *er* syndarin; og hann ið svør, sum *hann* ið óttast ein eið.

3 Hetta er ein ilska millum øll *ting* ið verða gjörd undir sólini, at *tað finst* ein tilburður hjá øllum: ja, eisini hjartað hjá mannasonunum er fult av illum, og ørskapur *er* í teirra hjarta meðan teir liva, og eftir tað *fara* teir til hinar deyðu.

4 ¶ Tí hjá honum sum er sameintur øllum teimum livandi, har er vón: tí at livandi hundur er betri enn deyð leyva.

5 Tí hinir livandi vita at teir skulu doyggja: men teir deyðu vita ikki nakað *ting*, eiheldur hava teir longur eitt endurgjald; tí at minnið um teir er gloymt.

6 Eisini teirra kærleiki, og teirra hatur, og teirra øvund, er nú týnt; eiheldur hava teir longur ein skamt um ævir í nøkrum sum verður gjørt undir sólini.

PRÆDIKARIN 10

7 ¶ Far tín veg, et títt breyð við gleði, og drekk títt vín við kátum hjarta; tí at Guð nú góðtekur tíni verk.

8 Lat tíni klæðir altíð vera hvít; og lat tínum høvdi onga salvu trúta.

9 Liv fróðliga við ektakonuni sum tú elskart, allar dagarnar av lívinum av tíni fáfongd, sum hann hevur givið tær undir sólini, allar dagarnar av tíni fáfongd: tí at tað er tín skamtur í hesum lívi, og í tinum strevi sum tú tekurt undir sólini.

10 Hvatsumhelst ið hond tín finnur at gera, ger tað við tíni megi; tí at til er einkið verk, ella uppáfund, ella kunnleiki, ella vísdómur, í gróvini, hvagar tú fert.

11 ¶ Eg vendi aftur, og sá undir sólini, at kapprenningin er ikki hjá teimum snaru, ella bardagin hjá teimum sterku, eiheldur tá breyð hjá teimum visu, ella tá ríkdómar hjá skilamonnum, ella tá góðtokki hjá hegnismonnum; men tíð og tilvild hendir hjá teimum øllum.

12 Tí maður eisini kennir ikki sína tíð: eins og fiskarnir sum verða tiknir í eitt ónt garn, og eins og fuglarnir sum verða fangaðir í snerruni; soleiðis verða mannasynirnir snerraðir í eini óndari tíð, tá ið hon bráðliga fellur á teir.

13 ¶ Henda vísdóm havi eg eisini sæð undir sólini, og hann tóktist mær mikil:

14 Tað var lítil staður, og fáir menn fyri innan hann; og tað kom mikil kongur ímóti honum, og kringsetti hann, og bygdi mikil hervirkir ímóti honum:

15 Men tað fanst í honum fátækur visur maður, og við sínum vísdómi bjargaði hann staðinum; tó mintist eingin maður til hin sama fátæka mann.

16 Tá segði eg, Visdómur er

Eygleiðingar av vísdómi og dárskapi:

betri enn styrki: men vísdómur hins fátæka mans verður vanvirður, og hans orð verða ikki hoyrd.

17 Vismanna orð verða hoyrd í kvirri meira enn geylið hjá honum ið stjórnar millum dárar.

18 Visdómur er betri enn krígsvápn: men ein syndari spillir nógv gott.

KAPITUL 10

DEYÐAR flugur fáa salvuna hjá apotekararum at senda fram ein stinkandi royk: soleiðis ger eisini eitt sindur av dárskapi hann sum er í umdømi fyri vísdóm og heiður.

2 Vismans hjarta er við høguru hond hans; men dára hjarta við hansara vinstru.

3 Ja eisini tá ið hann, sum er dári, gongur eftir vegnum, tá svitast hansara vísdómur honum, og hann sigur við ein og hvønn at hann er ein dári.

4 Um stjórnarans andi risi upp ímóti tær, tá yvirgev ikki títt pláss; tí at eftirgeving stillir mikil brot.

5 Til er ilska sum eg havi sæð undir sólini, eins og villa sum gongur út frá stjórnaranum:

6 Dárskapur verður settur í mikla tign, og teir ríku sita í lágum pláss.

7 Eg havi sæð tænarar á hestum, og prinsar ganga sum tænarar á jørdini.

8 Hann, ið grevur holu, skal detta í hana; og hvøríðso brýtur byrging, ein høggormur skal bita hann.

9 Hvøríðso flytur steinar, verður skaddur harvið; og hann, ið klývur við, verður settur í vanda harav.

10 Um jarnið veri óhvast, og hann hvessi ikki eggina, tá má hann seta meira megi til: men vísdómur er gagnligur at leiðbeina.

11 Vist vil höggormurinn bíta uttan gandakvøðing; og ein tvætlati er einkið betri.

12 Orðini av vísmans munni eru náðisom; men varrarnar hjá dára vilja slúka sjálfan hann.

13 Byrjanin av orðunum av hansara munni er dárskapur; og endin av hansara tosi er illgerðarsamur ørskapur.

14 Ein dári er eisini fullur av orðum: ein maður dugir ikki at siga hvat verða skal; og hvat verða skal eftir hann, hvør dugir at siga honum tað?

15 Strev hinna dársomu møðir hvønn einstakan teirra, tí hann dugir ikki at fara til staðin.

16 ¶ Vei tær, O land, tá ið tín kongur er óviti, og tínir prinsar eta um morgunin!

17 Vælsignað ert tú, O land, tá ið tín kongur er tignarmannasonur, og tínir prinsar eta í rættari tíð, til styrkis, og ikki til fyllskapar!

18 ¶ Við miklum leti ferst bygningurin; og gjøgn yrkisloysi handanna dryppar húsið igjøgn.

19 ¶ Veitsla verður gjørd til skemtan, og vin ger gleimsamar: men peningur svarar øllum lutum.

20 ¶ Banna ikki kongin, nei, ikki í tinni hugsan; og banna ikki hin ríka í tínum seingjarkamari: tí ein fuglur í luftini fer at bera røddina, og tað, sum hevur veingir, man siga frá málinum.

KAPITUL II

KASTA breyð titt á vøtnini: tí at tú fert at finna tað eftir mangar dagar.

2 Gev ein skamt til sjeý, og eisini til átta; tí tú veitst ikki hvat ilt fer at verða á foldum.

3 Um skýggini veri seg full av regni, so tøma tey seg á jørdina; og um træið falli ímóti suðuri, ella ímóti norðuri, í tí plássi, har træið fellur, har skal tað verða.

4 Hann, ið gáar eftir vindinum, man ikki sáa; og hann, ið gevur sær far eftir skýggjunum, man ikki heysta.

5 Eins og tú veitst ikki hvør vegur andans er, ella hvussu beinini vaksa í móðurlivinum á henni sum er við barn: enntá soleiðis veitst tú ikki verkini hjá Guði sum^p alt ger.

6 Um morgunin sáa titt sáð, og um kvøldið afturhalt ei tína hond: tí at tú veitst ikki hvørt ið blóma skal, antin hetta ella hitt, ella hvørt tey bæði verða líka góð.

7 ¶ Sanniliga er ljósið søtt, og eitt yndisligt ting tað er hjá eygunum at skoða sólina:

8 Men um maður livi mong ár, og fegnist í teimum øllum; tó lat hann minnast myrkursins dagar; tí at teir verða mangir. Alt, sum kemur, er fáfongd.

9 ¶ Fegnast, O ungi maður, í tínum ungdómi; og lat titt hjarta gleða teg í tínum ungdóms døgum, og gakk í vegum hjarta tíns, og í sjón eygna tína: men viti tú, at fyri øll hesi ting vil Guð fora teg til dóms.

10 Flyt tí sorg burtur frá tínum hjarta, og koyr ilt burtur frá tínum holdi: tí barndómur og ungdómur eru fáfongd.

KAPITUL 12

MINST nú til Skapara tín í tínum ungdóms døgum, meðan teir illu dagarnir komi ei, ella árinu dragist nær, tá ið tú fert at siga, Eg havi ongan tokka í teim;

2 Meðan sólin, ella ljósið, ella mánin, ella stjørnurnar, veri ikki myrkjað, ella skýggini vendi aftur eftir regnið:

3 Í tí degi tá ið varðmenninir av húsinum fara at nøtra, og sterku menninir fara at boyggja seg, og malararnir á kvørn

HÁSONGURIN I

Öll skylda mans

halda uppat, av tí at teir eru fái; og teir, sum líta út um gluggarnar, verði myrkjaðir;

4 Og hurðarnar verða lokaðar í gøtunum, tá ið ljóðið av malingini er lágt, og hann fer at fara upp við ljóðið av fuglinum, og allar tónleiks døturnar verða ferdar lágt;

5 Eisini tá ið teir verða ræddir fyri tí sum er høgt, og ræðslur verða á vegnum, og mandlutræið fer at blómka, og gras-hoppán verður ein byrða, og tráan fer at bila: tí at maður fer til sítt langvarandi heim, og syrgjararnir fara um gøturnar:

6 Áður enn nakrantíð silvur tráðurin verði loystur, ella hin gylta skál verði brotin, ella krukkan verði brotin við kelduna, ella hjólið brotið við brunnin.

7 Tá skal støvið venda aftur til jarðar sum tað var: og andin fer at venda aftur til Guðs sum gav hann.

8 ¶ Fáfongdanna fáfongd, sigur prædikarin; alt er fáfongd.

9 Og harafturat, av tí at prædikarin var vísur, lærði hann enn fólkíð kunnleika; ja, hann gav væl gætur, og søkti upp, og legði til rættis mong orðtøk.

10 Prædikarin søkti at finna fram tokkasom orð: og tað, sum varð skrivað, var reiðiligt, emtá sannleiksorð.

11 Orð teirra vísu eru eins og pikstavar; og sum naglar sum eru festir av meistarunum hjá savnaðum, sum eru givin frá einum hirða.

12 Og framvegis, við hesum, sonur mín, ver ámintur: at gera nógvar bókur er eingin endi á; og nógv studering er ein møðsemi kjøtsins.

13 ¶ Latum okkum hoyra niðurstøðuna av øllum máli-num: Ottast Guð, og halt hansara boð: tí hetta er øll skyldan hjá manni.

14 Tí at Guð skal føra hvørt verk inn í dóm, við hvørjum loyndum tingi, hvørt tað veri seg gott, ella hvørt tað veri seg ilt.

HÁSONGUR

SÁLOMONS.

KAPITUL I

SONGANNA songur, sum er Sálomons.

2 Lat hann kyssa meg við kossunum av sínum munn: tí at tín kærleiki er betri enn vín.

3 Vegna angan av tinum góðu smyrslum er títt navn sum salva helt út, tí elska jomfrýrnar teg.

4 Drag meg, vit vilja renna eftir tær: kongurin hevur ført meg inn í síni kómur: vit vilja gleðast og fegnast í tær, vit vilja minnast tín kærleika meir enn vín: tær reiðiliga elska teg.

5 Eg eri svørt, men yndislig, O tit Jerusalems døtur, sum Ké-dar-s tjæld, sum Sálomons tjaldúkar.

6 Lítið ikki at mær, av tí at eg eri svørt, tí sólin hevur lítið at mær: børn móður mínar vóru firtin við meg; tey gjørdu meg til røjaran av vingørðunum; men mín egna vingarð havi eg ikki røkt.

7 Sig mær, O tú sum sál mín elskar, hvar tú beitast, hvar tú fært títt fylgi at hvíla á middegi: tí hvi skuldi eg verið sum ein ið vendir til viks hjá fylgjum felaga tina?

8 ¶ Um tú viti ikki, O tú vænasta millum kvenna, far so tín veg út hjá fótafetum fylgisins, og føð tini geitalomb við síðuna av tjøldum hirðanna.

9 Eg havi sammett teg, O ástin mín, við hestaflokk í Pharaohs vagnum.

10 Tínar kinnar eru yndisligar við røðum av smúkkum, tín hálsur við ketum av gulli.

11 Vit vilja gera tær kantar av gulli við knabbum av silvuri.

12 ¶ Meðan kongurin situr við sítt borð, sendir mín nardusálva fram angan harav.

13 Eitt bundi av myrrhu er mín væl elskaði mær; hann skal liggja alla nátt ímilli míni bróst.

14 Mín elskaði er mær sum eitt tyssi av kamfúr í víngørðum En-gē-dīs.

15 Sí, tú ert føgur, ástin mín; sí, tú ert føgur; tú hevur dúgvu eygu.

16 Sí, tú ert fagur, mín elskaði, ja, yndisligur: eisini okkara song er grøn.

17 Bjálkarnir av okkara húsi eru sedris, og okkara sperrur av furu.

KAPITUL 2

EG eri Sjār'-øn-s rósa, og lilja dalanna.

2 Eins og liljan millum tornir, soleiðis er ástin mín millum døturnar.

3 Eins og súreplatræið millum skógartrøini, soleiðis er mín elskaði millum synirnar. Eg settist niður undir hansara skugga við miklari fragd, og hansara frukt var smakki mínum søt.

4 Hann førði meg til veitsluborðhaldshúsið, og hansara bannari yvir mær var ást.

5 Styðjið meg við karaftum, troystið meg við súreplum: tí at eg eri sjúk av ást.

HÁSONGURIN 2

6 Hansara vinstra hond er undir mínum høvdi, og hans høgra hond umfevnir meg.

7 Eg áleggi tykkum, O tit Jerusalems døtur, við rádyrini, og við hindirnar á akrunum, at tit øsi ikki upp, ella veki mín kærleika, til honum lysti.

8 ¶ Røddin hjá mínum elskaða! sí, hann kemur leypandi á fjøllunum, stökkandi á heyggunum.

9 Mín elskaði er sum eitt rádyr, ella ungur hjørtur: sí, hann stendur aftanfyrir mær okkara, hann hyggur út við gluggarnar, og visir seg ígjøgnum rimaverkið.

10 Mín elskaði talaði, og segði við meg, Ris upp, ástin mín, hin væna mín, og kom avstað.

11 Tí sí, veturin er umliðin, og regnið er yvirstaðið og farið;

12 Blómurnar birtast á jørðini; tíðin av synging fugla er komin, og røddin á turtildúgvuni hoyrist í landi várum;

13 Fikutræið setur fram sínar grønu fíkur; og vinttrøini, við tí mjúku vindrúvuni, geva ein góðan anga. Reis teg, ástin mín, hin væna mín, og kom avstað.

14 ¶ O dúgva mín, sum ert í klivum klettarnar, í teimum loyndu plássunum av stiggjunum, lat meg sjá tína ásjón, lat meg hoyra tína rødd; tí rødd tín er søt, og tín ásjón er yndislig.

15 Takið okkum revarnar, teir lítlu revarnar, sum spilla vinttrøini: tí okkara vinttrø hava mjúkar vindrúvur.

16 ¶ Mín elskaði er mín, og eg eri hansara: hann beitast millum liljurnar.

17 Inntil tað lýsni fyri degi, og skuggarnir flýggi burt, so vend, mín elskaði, og vert tú sum eitt rádyr, ella ungur hjørtur, á Bethers fjøllum.

KAPITUL 3

UM náttína á míni song eg sókti hann sum mín sál elskar: eg sókti hann, men eg fann hann ikki.

2 Nú vil eg rísa, og fara um staðin á gøtunum, og á teimum breiðu vegunum vil eg sækja hann sum mín sál elskar: eg sókti hann, men eg fann hann ikki.

3 Varðmenninir, sum fara um staðin, funnu meg: og eg segði við teir, Súu tit hann sum mín sál elskar?

4 Tað var bert eitt sindur sum eg fór framvið frá teimum, uttan at eg fann hann sum mín sál elskar: eg helt honum, og vildi ikki lata hann fara, inntil eg hevði ført hann inn í hús móður mínar, og inn í kamarið hjá henni sum ól meg fram.

5 Eg áleggji tykkum, O tit Jerusalems dótur, við rádyrini, og við hindirnar á akrunum, at tit øsi ikki upp, ella veki mín kærleika, til honum lysti.

6 ¶ Hvør er hesin ið kemur út úr oyðuni, eins og royksúlur, angalagdur við myrrhu og roykilsí, við øllum handilsmansins pudrum?

7 Skoða hansara song, sum er Sálomons; trisinstjúgu reystir menn eru um hana, av Ísraels reystu.

8 Teir halda allir á svørðum, alroyndir í kriggi: hvør maður hevur sitt svørð uppiá lend síni, orsakað av ótta um náttína.

9 Sálomon kongur gjørdi sær vagn av viði Lí'ba-nón-s.

10 Hann gjørdi hansara súlur av silvuri, hansara botn av gulli, dekkjingina av honum av purpuri, og hansara miðja var brúgvælögð við ást, til Jerusalems dótur.

11 Farið fram, O tit Zions

dótur, og skoðið kong Sálomon við krúnuni sum hansara móðir krýndi hann við á degnum av hansara trúlovingum, og á degnum av gleðini av hansara hjarta.

KAPITUL 4

SÍ, tú ert føgur, ástin mín; si, tú ert føgur; tú hevurt dúgvu eygu innanfyri lokkar tinar: titt hár er sum eitt geita-fylgi, sum birtast frá Gilead fjalli.

2 Tinar tenn eru sum eitt fylgi av seyðum sum eru javnt klíptir, sum komu upp úr tváttinum; av hvørjum hvør einasta lembir tvíburar, og eingin er óburin teirra millum.

3 Tinar varrar eru sum ein tráður av skarlaki, og tín tala er dámlig: tínir tynningar eru sum eitt stykki av granatepli innanfyri lokkar tinar.

4 Tín hálsur er sum Dávids torn, bygt til vápnahús, hvará tað hanga túsund smáskildir, allir skjoldrar hjá mektigum monnum.

5 Bróst tíni bæði eru sum tvey ung rádyr sum eru tvíburar, sum beitast millum liljurnar.

6 Inntil tað lýsni fyri degi, og skuggarnir flýggi burt, vil eg fara mær til myrrhufjallið, og til roykilsisheyggin.

7 Tú ert øll føgur, ástin mín; tað er eingin blettur í tær.

8 ¶ Kom við mær frá Lí'ba-nón, maki mín, við mær frá Lí'ba-nón: hygg frá Á-má-ná toppi, frá Sjé'-nir-s og Hér'-món-s toppi, frá ljónanna hellum, frá leopardanna fjøllum.

9 Tú hevurt bergtikið mítt hjarta, systir mín, maki mín; tú hevurt bergtikið mítt hjarta við einum av eygum tínum, við ěini ketu háls tíns.

10 Hvør føgur er ást tín, systir mín, maki mín! hvør mikið betri er ást tín enn vín!

og angin av tinum smyrslum enn allar kryddurtir!

11 Tínar varrar, O maki *mín*, drúpa *sum* hunangskökan: hunangur og mjólk *eru* undir tíni tungu; og angin av klæðum tinum *er* sum angin av Lí-bá-nön.

12 Innilokaður urtagarður *er* systir mín, maki *mín*; ein lind lokað fyri, ein innsiglað kelda.

13 Tínar plantur *eru* ein granateplafrukturtagarður, við dæmliðum fruktum; kamfúr, við nardussalvu,

14 Nardussalvu og safrán; kalmus og kanel, við øllum roykilsiström; myrrhu og alðeum, við øllum fremstu kryddunum:

15 Ein urtagarðakelda, ein brunnur av livandi vøtnum, og streymar frá Lí-bá-nön.

16 ¶ Vakna, O norðanvindur; og kom, tú sunnan; blás oman yvir mín urtagarð, at hansara kryddurtir mega floyma út. Lat mín elskaða koma inn í sín urtagarð, og eta sínar dæmliðu fruktir.

KAPITUL 5

EG eri komin inn í mín urtagarð, systir mín, maki *mín*: eg havi savnað mína myrrhu við kryddi mínum; eg havi etið mína hunangsköku við hunangi mínum; eg havi drukkið mitt vín við mjólk míni: etið, O vinir; drekkið, ja, drekkið ríkiligani, O *tú* elskaðu.

2 ¶ Eg sovi, men mitt hjarta vakir: *tað er* røddin á mínum elskaða sum bankar, og *sigur*, Lat upp fyri mær, systir mín, ástin mín, dúgva mín, mín ódálkða: tí mitt høvur er fyllt við döggi, og mínir lokkar við dropum náttarinna.

3 Eg havi latið *meg* úr mínum kyrtli; hvussu skal eg *tá* fara í hann? eg havi tváað mínar føtur; hvussu skal eg *tá* dálka teir?

4 Mín elskaði koyrði inn sína hond við holið *á* hurðini, og mínar innangoymslur rørdust yvir hann.

5 Eg reis upp at lata upp fyri mínum elskaða; og mínar hendur dryppaðu við myrrhu, og mínir fingrar við søtt angandi myrrhu, uppiá hondtøkum lokunnar.

6 Eg læt upp fyri mínum elskaða; men mín elskaði hevði havt seg undan, og var farin: mín sál gav seg *tá* ið hann talaði: eg søkti hann, men eg kundi ikki finna hann; eg rópaði hann, men hann gav mær einkið svar.

7 Varðmenninir, sum fóru um staðin, funnu meg, teir slógu meg, teir særdu meg; múravørðirnir tóku burtur mitt slør frá mær.

8 Eg áleggi tykkum, O Jerusalems dötur, um tit finni mín elskaða, at tit sigi honum, at eg *eri* sjúk av ást.

9 ¶ Hvat *er* tín elskaði meir enn *ein annar* elskaður, O tú vakrasta millum kvenna? hvat *er* tín elskaði meir enn *ein annar* elskaður, at tú áleggurt okkum so?

10 Mín elskaði *er* hvítur og reydligur, hin fremsti millum tíggju túsund.

11 Høvdið hjá honum *er* sum finasta gull, hansara lokkar *eru* buskutir, og svartir sum ravnur.

12 Eyguni hjá honum *eru* sum *eyguni* á dúgvum við lókirnar av vøtnum, tvigin við mjólk, og fittliga sett.

13 Hansara kinnar *eru* sum kryddurtasong, *sum* søtar blómur: hansara varrar *sum* liljur, dryppandi søtt angandi myrrhu.

14 Hendurnar hjá honum *eru* sum gullringar, lagdir við berylli: hansara kyviður *er* sum bjart filabein, yvirklætt við saffirum.

15 Hansara leggir *eru sum* súlur av marmorí, settar uppá soklar av finum gulli: hans ásjón *er sum* Lí-bá-nön, frálik sum sedristrøini.

16 Hansara munnur *er* mest sötur: ja, hann *er* heilt yndisligur. Hesin *er* mín elskaði, og hesin *er* mín vinur, O Jerusalems dötur.

KAPITUL 6

HVAGAR *er* tín elskaði farin, O tú fagrasta millum kvenna? hvagar *er* tín elskaði vendur til viks? at vit mega søkja hann við tær.

2 Mín elskaði *er* farin oman í sín urtagarøð, til kryddurtasengurnar, at beitast í urtagarðunum, og at savna liljur.

3 Eg *eri* elskaða míns, og mín elskaði *er* mín: hann beitast millum liljurnar.

4 ¶ Tú ert vøkur, O ástin mín, sum Tír'-zäh, yndislig sum Jerusalem, øgilig sum *ein herur* við bannarum.

5 Vend burt tínum eygum frá mær, tí at tey hava vunnið yvir mær: titt hár *er* sum eitt fylgi av geitum sum birtast frá Gilead.

6 Tínar tenn *eru* sum eitt fylgi av seyðum sum fara upp úr tváttinum, av hvørjum hvør einasta ber tvíburar, og tað *er* ikki ein óburin teirra millum.

7 Eins og granateplastykki *eru* tínr tynningar innanfyri lokkar tínar.

8 Tað *eru* trísinstjúgu drotningar, og fyrsinstjúgu medkonur, og jomfrúgvur uttan tal.

9 Mín dúgva, mín ódálkaða *er eittans* ein; hon *er* hin *einasta* hjá móður síni, hon *er* hin úrvals hjá henni sum føddi hana. Døturnar sóu hana, og vælsignaðu hana; ja, drotningarnar og medkonurnar, og tær prísaðu henni.

10 ¶ Hvør *er* hon *sum* litur fram sum morgunin, føgur sum mánin, klár sum sólin, og øgilig sum *ein herur* við bannarum?

11 Eg fór oman í nøtu-urtagarðin at siggja fruktirnar av dalinum, og at vita um vintræið blómgaðist, og granatrøini spíraðu.

12 Áðrenn eg nakrantíð var varugur, gjørdi mín sál meg *sum* Ám-mín'-á-díb-s vagnar.

13 Vend aftur, vend aftur, O Sjú-lá-mít-*inn'-a*; vend aftur, vend aftur, at vit mega líta at tær. Hvat vilja tit siggja í Sjú-lá-mít-*inn'-uni*? Sum var tað flokkin av tveimum herum.

KAPITUL 7

HVØR fagrir *eru* tínr føtur við skóm, O prinsdóttir! skoytini av tínum lendum *eru* sum skartgripir, verkið av hondum dugandi verkamans.

2 Tín navli *er* sum eitt runt drekkibíkar, *sum* vantar ikki líkør: tín kviður *er* *sum* ein rúgva av hveiti, sett íkring við liljum.

3 Bróst tíni bæði *eru* sum tvey ung rádyr *sum* *eru* tvíburar.

4 Tín hálsur *er* sum eitt filabeinstorn; tíni eygu *sum* fiskhyljarnir í Hēs'-bön, við Båth-råb'-bím-s-portur: tín nos *er* *sum* Lí-bá-nön-s torn *sum* litur ímóti Damascus.

5 Titt høvur á tær *er* *sum* Carmel, og hárið á tínum høvdi *sum* purpur; kongurin *er* hildin í svalagongunum.

6 Hvør føgur og hvør yndislig ert tú, O ástin, til fragda!

7 Hetta titt vakstrarlag *er* líkt einum pálmatræi, og tíni bróst *eins og* vinberjatyssir.

8 Eg segði, Eg vil fara niðan til pálmatræið, eg vil taka fatur á tess bulum: nú eisini skulu bróst tíni vera *sum* tyssir av

vintrænum, og angin av tíni nös sum súreplir;

9 Og gómin á tínum munní sum tað besta vinið til mína elskaðu, sum gongur *níður* søtligani, og veldur vörrunum hjá teimum ið sova at tala.

10 ¶ Eg eri elskaða míns, og hansara trá er mótvægis mær.

11 Kom, mín elskaði, lat okkum fara fram inná akurin; lat okkum halda til í bygdunum.

12 Lat okkum fara upp tíðliga til vingarðarnar; lat okkum siggja um vintærð blómi, hvørt mjúka vindrúvan birtist, og granatróini spíri fram: har vil eg geva tær mínar alskir.

13 Astareplini geva ein anga, og við okkara portur eru alskyns yndisligar fruktir, nýggjar og gamlar, sum eg havi goymt til tín, O mín elskaði.

KAPITUL 8

O AT tú vart sum bróðir mín, sum seyð bróst móður mínar! tá ið eg hevði funnið teg fyri uttan, vildi eg kyst teg, ja, eg skuldi ei verðið vanvird.

2 Eg vildi leitt teg, og ført teg inn í hús móður mínar, sum vildi leiðbeint mær: eg vildi volt tær at drukkið av kryddaðum víni av vætuni av mínum granatepli.

3 Hansara vintra hond hevði verið undir mínum høvdi, og hans høggra hond hevði umfevnt meg.

4 Eg áleggi tykkum, O Jerusalems dötur, at tit øsi ikki upp, ella veki mín kærleika, inntil honum lysti.

5 Hvør er hendan ið kemur upp úr oyðuni, og hallar sær at sínum elskaða? eg fostraði teg upp undir súreplatrænum: har fórði móðir tín teg fram:

har bar hon teg fram sum fódði teg.

6 ¶ Set meg sum innsigli á títt hjarta, sum innsigli á tín arm: tí at kærleiki er sterkur sum deyði; ástbrelni er grimur sum gróvin: kolini av tí eru kol av eldi, sum hevur eina mest ógvusliga flammu.

7 Mong vøtn kunnu ikki slökkja kærleika, eiheldur kunnu flóðirnar drukna hann: um maður hevði givið alt fíggjar-evni húss síns fyri kærleika, hevði tað fullkomiliga verðið vanvirt.

8 ¶ Vit hava lítlasystur, og hon hevur eingi bróst: hvat skulu vit gera fyri systur okkara í tí degi tá ið hon verður biðin um?

9 Um hon veri seg múrur, vilja vit byggja á hana silvur slott: og um hon veri hurð, vilja vit inniloka hana við sedrisborðum.

10 Eg eri múrur, og míni bróst eins og torn: tá var eg í hansara eygum sum ein ið fann tokka.

11 Sálomon hevði vingarð í Bá-ál-há-mön; hann leigaði út vingarðin til røkjarar; hvør einasti fyri fruktina av honum átti at koma við túsund silvurstykkjum.

12 Mín vingarður, sum er mín, er frammi fyri mær: tú, O Sálomon, mást fáa túsund; og teir, sum gæta fruktina av honum, tvey hundrað.

13 Tú, sum býrt í urtagørðunum, lagsbrøðurnir lýddu á tína rødd: fá meg at hoyra hana.

14 ¶ Ger skjótt, mín elskaði, og vert tú líkur einum rádyri ella ungum hjorti á kryddurtafjöllunum.

BÓK ESAIAH PROPHETS.

KAPITUL I

SJÓNIN hjá Esaiah Ámoz syni, sum hann sá viðvíkjandi Judah og Jerusalem á dögum Uz-zí-ah, Jó-thám-s, Áhazar, og Héz-ê-kí-áh, Judah konga.

2 Hoyrið, O himnar, og læn oyra, O jørð: tí HARRIN hevur talað, Eg havi uppføtt og alt upp børn, og teir hava gjørt uppreist imóti mær.

3 Oksin kennir sin eigara, og asnin krubbuna hjá sínum meistara: *men* Israel kennir ikki, mitt fólk umhugsar ikki.

4 Á, syndafulla tjóð; eitt fólk *sum er* løtt við misgerð; eitt sáð av ilgerarum; børn, ið eru spillarar: teir hava yvirgivið HARRAN, teir hava tirrað Hin Heilaga Ísraels til firtnis, teir eru farnir avstað aftureftir.

5 ¶ Hví skuldu tit verðið slignir meira? tit vilja gera uppreist meira og meira: alt høvdið er sjúkt, og alt hjartað øræktað.

6 Frá ilini á fótinum alt at høvðinum *er* eingin sunnleiki í tí; *men* sár, og løstir, og upploysandi sár: tey eru ikki vorðin lokað, eiheldur bundin um, eiheldur linnað við salvu.

7 Tykkara land *er* oyði, tykkara staðir *eru* brendir við eldi: tykkara land, fremmandir upptæra tað í tykkara nærveru, og *tað er* oyði, sum kollrent av fremmandum.

8 Og Zions dóttir *er* eftirlatin sum ein smátta í einum víngarði, sum ein gistskáli í agurkaurtagarði, sum ein kringsettur staður.

9 Uttan HARRI herliðanna hevði eftirlatið okkum eina sera litla leivd, høvdu vit havt verið

sum Sodoma, og vit høvdu havt verið líkir Gō-mór-rúh.

10 ¶ Hoyrið HARRANS orð, tit stjórnarar Sodomu; lænið oyra *eftir* lóg Guðs várs, tit Gō-mór-rúh fólk.

11 Til hvat endamál *er* fjøldin av tykkara sláturofrum mær? sigur HARRIN: eg eri mettur av brenniofrunum av veðrum, og feittinum av gøddum djórum; og eg fragdist ikki í blóðinum av tarvum, ella av lombum, ella av geitarbuklum.

12 Tá ið tit koma til *tes* at birtast frammi fyri mær, hvør hevur *tá* kravt hetta av tykkara hond, at traðka mínar forgarðar?

13 Førið eingi fleiri fánýt tilbøjanaroffur; roykilsí er mær ein andstygð; nýmánarnar og sabbatarnar, kallingina av savnaðum, kann eg ikki halda út; *tað er* misgerð, enntá hátíðarfundurin.

14 Tykkara nýmáan og tykkara ásettu hátíðir hatar mín sál: tær eru mær ein trongd; eg eri móður *av* at bera tær.

15 Og tá ið tit breiða fram tykkara hendur, vil eg fjala míni eygu frá tykkum: ja, tá ið tit gera mangar bønir, vil eg ikki hoyra: tykkara hendur eru fullar av blóði.

16 ¶ Tváið tykkum, gerið tykkum reinar; koyrið burtur hitt illa av tykkara gerðum frammanfyri mínum eygum ífrá; haldið uppat at gera ilt;

17 Lærið at gera gott; søkið dóm, lættið um hin kúgaða, dømið hin fadírleysa, førið sök fyri einkjuna.

18 Komið nú, og latum okkum røða saman, sigur HARRIN: tó *at* tykkara syndir veri sum skarlak, skulu tær

verða so hvítar sum snjó; tó at tær veri *seg* reyðar sum fagurreytt, skulu tær verða sum ull.

19 Um tit veri villigir og lýdnir, skulu tit eta tað góða landsins: 20 Men um tit sýti og geri uppreist, skulu tit verða tærdir upp við svørðinum: tí at muður HARRANS hevur talað *tað*.

21 ¶ Hvør er hin trúfasti staðurin vorðin skøkja! hann var fullur av dómi; rættvísi helt til í honum; men nú myrðarar.

22 Títt silvur er vorðið *til* dreggi, títt vín blandað við vatn:

23 Tínar prinsar *eru* uppreistrarsamir, og lagsbrøður hjá tjóvum: hvør einstakur elskar gávur, og fylgir eftir endurgjöldum: teir døma ikki hin faðirleysa, eiheldur kemur søkin hjá einkjuni at teimum.

24 Tí sigur Harrin, HARRI herliðanna, Hin mektigi Israels, Á, eg vil linna mær á mínum mótstandarum, og hevna meg á mínar figgindar:

25 ¶ Og eg vil venda míni hond yvir teg, og púra reinska burtur dreggið hjá tær, og taka burtur alt títt tin:

26 Og eg vil endurbøta tínar dómáttar sum í fyrstani, og tínar ráðgevar sum at byrja við: síðan skalt tú verða kallaður, Rættvísistaðurin, hin trúfasti staðurin.

27 Zion skal verða enduroyst við dómi, og hennara trúskiftingar við rættvísi.

28 ¶ Og oyðingin av misbróttarunum og syndarunum *skal verða* saman; og teir, sum yvirgeva HARRAN, skulu verða tærdir upp.

29 Tí at teir skulu skammast um eikirnar sum tit hava tráað, og tit skulu fimlast vegna utargarðarnar sum tit hava valt.

30 Tí at tit skulu vera sum ein eik, hvørs leyv fólnar; og sum ein utargarður sum einkið vatn hevur.

31 Og hin sterki skal verða sum strýggj, og gerarin av tí sum ein neisti, og teir skulu brenna báðir saman, og eingin skal slökkja *teir*.

KAPITUL 2

ORÐIÐ sum Esaiah Ámoz sonur sá viðvíkjandi Judah og Jerusalem.

2 Og tað skal henda í síðstu døgum, at fjallið av HARRANS húsi skal vera grundfest á fjallatoppinum, og skal vera hevjað upp um heyggararnar; og allar tjóðir skulu floyma at tí.

3 Og mong fólk skulu fara og siga, Komið, og latum oss fara niðan til fjall HARRANS, til hús Guðs Jákups; og hann vil læra okkum um sínar vegir, og vit vilja ganga í leiðum hans: tí út úr Zion skal lógin ganga út, og HARRANS orð frá Jerusalem.

4 Og hann skal døma tjóðanna millum, og skal harta mong fólk: og teir skulu buka síni svørð til plóggjörn, og síni spjót til utargarðsknívar: tjóð skal ikki hevja svørði ímóti tjóð, eiheldur skulu teir læra kríggj meira.

5 O hús Jákups, komið, og latum oss ganga í ljósi HARRANS.

6 ¶ Tí hevurt tú yvirgivið títt fólk, hús Jákups, av tí at teir veri *seg* fyltir upp úr eystri, og *eru* spásagnarmenn eins og Philistarnir, og teir nøkta seg í børnunum hjá fremmandum.

7 Teirra land er eisini fult av silvuri og gulli, eiheldur *er nakar* endi á teirra dýrgripum; teirra land er eisini fult av hestum, eiheldur *er nakar* endi á teirra vagnum:

8 Teirra land er eisini fult av avgudum; teir tilbiðja verkið av sínum egnu hondum, tað sum teirra egnu fingrar hava gjørt:

9 Og hin meinigi maðurin boyggir *seg* niður, og hin mikli

maðurin eyðmýkir seg: tessvegna fyrigev teimum ikki.

10 ¶ Far inn í klettin, og fjal teg í dustinum, av ótta fyri HARRANUM, og vegna dýrdina av hans hátign.

11 Hini hálátigu eygnabrá mans skulu verða eyðmýkt, og hástórni manna skal verða boygd niður, og HARRIN aleina skal vera upp hevjaður í tí degi.

12 Tí at dagur HARRA herliðanna verður yvir hvørjum tí sum er stoltur og hálátigur, og yvir hvørjum tí sum er lyftur upp; og hann skal verða fördur lágt:

13 Og yvir øllum Lí-bä-nöns sedrstrøum, sum eru høg og lyft upp, og yvir øllum Bá-sjäs-eiktrøum,

14 Og yvir øllum teimum høgu fjøllunum, og yvir øllum heygjunum sum eru lyftir upp,

15 Og yvir hvørjum høgum torni, og yvir hvørjum girdum múri,

16 Og yvir øllum skipunum úr Tarsijs, og yvir øllum dámligum myndum.

17 Og hálætni mans skal verða boygd niður, og hástórni manna skal verða gjørd lág: og HARRIN aleina skal vera upp hevjaður í tí degi.

18 Og avgudarnar skal hann fullkomiliga gera til einkiðs.

19 Og teir skulu fara inn í holurnar av klettunum, og inn í hellini av jørðini, av ótta fyri HARRANUM, og vegna dýrdina av hans hátign, tá ið hann reisist at rista jørðina øgiliga.

20 Í tí degi fer maður at kasta sínar avgudar av silvuri, og sínar avgudar av gulli, sum teir gjørdu sær hvør einstakur at tilbíða, fyri moldvørpurnar og fyri flogmýsnar;

21 Til at fara inn í klivurnar av klettunum, og inn í topparnar av

teimum rivutu klettum, av ótta fyri HARRANUM, og vegna dýrdina av hans hátign, tá ið hann reisist at rista jørðina øgiliga.

22 Lættið av frá manni, hvørs andadráttur er í hansara nasum: tí at í hvørjum kann hann roknast við?

KAPITUL 3

TÍ at sí, Harrin, HARRI herliðanna, tekur burtur frá Jerusalem og frá Judah stuðulin av stavin, allan stuðulin av breyði, og allan stuðulin av vatni,

2 Hin mektiga mann, og krígs-mannin, dómáran, og prophetin, og hin hygna, og hin elligamla,

3 Høvuðsmannin av fimmti, og hin heiðursama mann, og ráðgevan, og hin hegniga list-handverkara, og hin orðkinga røðumann.

4 Og eg vil geva børn at vera teirra prinsar, og pinkubørn skulu stjórna yvir teimum.

5 Og fólkíð verður kúgað, hvør einasti av einum øðrum, og hvør einasti av sínum næsta: barnið skal háttu sær stoltligani ímóti tí elligamla, og hin niðarligi ímóti tí heiðurliga.

6 Tá ið maður fer at taka fatur í bróður sínum av húsi fadirs síns, og siga, Tú hevurt klædnað, vert tú okkara stjórnari, og lat hesa toft vera undir hond tinni:

7 Í tí degi skal hann svørja, og siga, Eg vil ikki vera grøðari; tí at í mínum húsi er hvørki breyð ella klædnaður: ger meg ikki til ein stjórnara fólksins.

8 Tí Jerusalem er oydd, og Judah er fallin: av tí at teirra tunga og teirra gerðir eru ímóti HARRANUM, at tirra upp eyguni av hansara dýrd.

9 ¶ Sýnið av teirra ásjón vitnar ímóti teimum; og teir kunngeru sína synd sum Sodoma, teir fjala

hana ikki. Vei teirra sál! tí teir hava endurgoldið sær sjálvum ílt.

10 Sigið við hin rättvísa, at tað verður væl státt hjá honum: tí at teir skulu eta fruktina av sínum gerðum.

11 Vei tí vonda! tað verður illa státt hjá honum: tí at endurgjaldið av hansara hondum skal verða givið honum.

12 ¶ Hvat fólki mínum viðvikur, børn eru teirra kúgarar, og kvinnur stjórna yvir teimum. O fólk mítt, tey, sum leiða teg, volda tær at fara skeivum, og oyðileggja veg rása tína.

13 HARRIN stendur upp til tess at føra søk, og stendur til tess at døma fólkíð.

14 HARRIN vil fara til dóms við hinar elligomlu fólks síns, og prinsar tess: tí at tit hava etið upp vingarðin; ránið av tí fátæka er í húsum tykkara.

15 Hvat meina tit við, at tit berja mítt fólk í stykkir, og mylja andlitini á teimum fátøku? sigur Harrin GUÐ herliðanna.

16 ¶ Harafurtur sigur HARRIN, Av tí at Zions døtur eru hástórar, og ganga við útrættum hálsnum og teymaleysum eygum, og ganga og trippa sum tær fara, og gera eina glintan við sínum fótum:

17 Tí vil Harrin sláa við eini skurv krúnu høvurs døtra Zions, og HARRIN vil avdekkja teirra loyniligu partar.

18 Í tí degi vil Harrin taka burt dirvið av teirra glintandi prýðislutum um teirra fótur, og teirra hinnur, og teirraundu høvðprýðir líka sum mánin,

19 Keturnar, og armringarnar, og hálsturriklaðini,

20 Høvudbúnarnar, og leggja-prýðislutirnar, og høvudbondini, og pláturnar, og oyrnaringarnar,

21 Ringarnar, og nasa-smúkkurnar,

22 Tey skiftiligu dressini av skarti, og kapparnar, og høvudlínini, og purlipinnarnar,

23 Glarini, og tað fina línið, og hetturnar, og slørini.

24 Og tað skal bera á, at istaðin fyri sotan anga skal vera stinkur; og istaðin fyri ein girðil, ein skræðing; og istaðin fyri væl sett hár, skallutleiki; og istaðin fyri bróstmekku, ein gyrðing av sekkjaklaði; og brunni istaðin fyri vakurleika.

25 Tinir menn skulu falla við sverðinum, og tinir mektigu í krígnum.

26 Og hennara portur skulu harma og vena; og hon verður harmilig, og skal sita á jørðini.

KAPITUL 4

OG í tí degi skulu sjei kvinnur tríva í ein mann, og siga, Vit vilja eta okkara egna breyð, og vera í okkara egna klædnaði: bara lat okkum kallast við tinum navni, at taka burtur okkara skemd.

2 Í tí degi skal HARRANS grein vera vøkur og dýrdsom, og jarðarinnar avøkstur verður avbærur og dámligur hjá teimum ið hava komist undan av Ísrael.

3 Og tað skal bera á, at hann sum er eftir í Zion, og hann ið verður verandi í Jerusalem, skal verða kallaður heilagur, enntá hvør tann sum er skrivaður millum hinar livandi í Jerusalem:

4 Tá ið Harrin hevur tvið burtur skittin hjá Zions døtrum, og hevur reinskað Jerusalems blóð frá miðjum tí við dómsandanum, og við brenningarandanum.

5 Og HARRIN vil skapa á hvørjum bústaði av Zion fjalli, og á hennara savnaðum, eitt skýggj og royk um dagin, og skiningina av logandi eldi um náttina: tí at á allari dýrdini skal verja vera.

6 Og har skal vera tabernakkul til skugga um dagsleitid frá hitanum, og til skjólstað, og til lívd frá stormi og frá regni.

KAPITUL 5

NÚ vil eg syngja fyri mínum væl elskaða ein song um mín elskaða víðvíkjandi hansara vingarði. Mín væl elskaði hevur ein vingarð í sera fruktágóðum heggi:

2 Og hann girdi hann, og ruddi út hansara steinar, og plantaði hann við tí mest úrvals vínviði, og bygdi torn í miðjum honum, og gjørdi eisini vínpersu hari: og hann væntaði at hann skuldi bera fram víndrúvur, og hann bar fram villar víndrúvur.

3 Og nú, O íbúgvar av Jerusalem, og menn av Judah, dømið, eg biði tykkum, ímilli meg og mín vingarð.

4 Hvat kundi havt verðið gjørt meira við vingarð mín, sum eg ei havi gjørt í honum? hví, tá ið eg væntaði at hann skuldi bera fram víndrúvur, bar hann fram villar víndrúvur?

5 Og nú, komið nú; eg vil siga tykkum hvat eg vil gera við vingarð mín: eg vil taka burtur hansara runnagirðing, og hann skal verða etin upp; og bróta niður hansara múr, og hann verður traðkaður niður:

6 Og eg vil leggja hann í oyði: hann skal ei verða snidraður, ella grivin; men tað skulu koma upp tistlar og tornur: eg vil eisini skipa skýggjunum, at tey einkið regn regni á hann.

7 Tí vingarðurin hjá HARRA herliðanna er Ísraels hús, og menninir av Judah eru hansara dæmliga planta: og hann væntaði eftir dómi, men sí kúgan; eftir rættvísi, men sí eitt skriggi.

8 ¶ Vei teimum ið sameina hús til hús, sum leggja akur til

akur, til tað verði einkið pláss, at teir mega verða staðsettir einsamallir á miðjari jørðini!

9 Í míni oyru segði HARRI herliðanna, Av sonnum skulu mong hús verða oyðin, *emtá* mikil og føgur, uttan íbúgva.

10 Ja, tiggju pløgilendir av vingarði skulu veita eina bāth, og sáðið til eina hó'-mer skal veita eina ē'-fūh.

11 ¶ Vei teimum ið rísa upp tíðliga um morgunin, at teir mega fylgja sterkum drykki; sum halda á inntil nátt, *tíl* vín flammí teir upp!

12 Og harpan, og viðlan, tamburinin, og pípa, og vín, eru í teirra veitslum: men teir gáa ikki eftir verki HARRANS, eiheldur umhuga teir virknaðin av hansara hondum.

13 ¶ Tí er mítt fólk farið inn í fangaskap, av tí at teir ongan kunnleika *hava*: og teirra heiðursomu menn eru úthungraðir, og teirra fjöld uppturkað við torsta.

14 Tí hevur helviti størrað um seg sjálva, og opnað sin munn uttan māt: og teirra dýrd, og teirra fjöld, og teirra skrúð, og hann ið fegnast, skulu stíga niður í tað.

15 Og hin meinigi maður skal verða ferdur niður, og hin mektigi maður skal verða eyðmýktur, og eyguni hjá teimum hálátigu skulu verða eyðmýkt:

16 Men HARRI herliðanna skal vera upp hevjaður í dómi; og Guð, sum er heilagur, skal vera halgaður í rættvísi.

17 Tá skulu lombini beitast eftir háttarlagi sinum, og hini oydnu pláss teirra feitu skulu fremmandir eta.

18 Vei teimum ið draga misgerð við fáfongdarbondum; og synd, sum var tað við kerrureipi:

19 Sum siga, Lat hann gera skjótt av, og skunda sitt verk, at

vit mega sjá *tað*: og lat ráð Hins Heilaga Ísraels nærkast og koma, at vit mega kenna *tað*!

20 ¶ Vei teimum ið kalla ilt gott, og gott ilt; sum seta myrkur fyri ljós, og ljós fyri myrkur; sum seta beiskt fyri søtt, og søtt fyri beiskt!

21 Vei teimum sum eru visir í sínum egnu eygum, og hygnir í síni egnu eygsjón!

22 Vei teimum ið eru mektigir at drekkja vin, og megnarmenn at blanda sterkan drykk:

23 Sum rættvisgera hin vonða fyri endurgjald, og taka burtur rættvísi hins rættvísra frá honum!

24 Tessvegna, eins og eldurin uppslúkar hálmin, og flamman upptærir dumbuna, *soleiðis* skal teirra rót vera sum rotinleiki, og teirra blóma skal fara upp sum dust: tí at teir hava kastað burtur lóg HARRA herliðanna, og vanvirt orð Hins Heilaga Ísraels.

25 Tí er HARRANS firtni kynd imóti hansara fólki, og hann hevur rætt fram sína hond imóti teimum, og hevur sligið teir: og heygjarnir nøtraðu, og teirra ræ *vórðu* skrødd í miðjum gøtunum. Fyri alt hetta er firtni hans ikki vend burt, men hans hond er rætt út enn.

26 ¶ Og hann vil lyfta upp hermerki fyri tjóðunum langt burturifrú, og vil físa eftir teimum frá jarðarinnar enda; og sí, teir skulu koma fljótliga við ferð:

27 Eingin skal vera móður ella snáva teirra millum; eingin skal dúra ella sova; eiheldur skal gyrðilin á teirra lendum verða loystur, ella tvongin á teirra skóm verða brotin:

28 Hvørs orvar eru hvassar, og allir teirra bogar spentir, høgvarnir á teirra hestum verða roknaðir sum tinna, og teirra hjól sum meldurvindur:

29 Teirra ýling verður eins og

leyva, teir skulu ýla sum ungar leyvur: ja, teir skulu ýla, og leggja hald á ránið, og skulu bera *tað* trygt avstað, og eingin fer at bjarga tí.

30 Og í tí degi skulu teir ýla imóti teimum, líka sum ýlingin av havinum: og um *ein* hyggi á landið, tá sí myrkur og sorg, og ljósið er myrkjað í hinnum tess.

KAPITUL 6

Í TÍ árinum sum Úz'zî-âh kongur doyði, sá eg eisini Harran sita á einum háseti, høgur og lyftur upp, og hansara sleip fylti templið.

2 Uppiyvir tí stóðu sêr-â-phim'arnir: hvør einstakur hevði seks veingir; við tveimum dekkaði hann sítt andlit, og við tveimum dekkaði hann sínar føtur, og við tveimum fleyg hann.

3 Og ein rópti at øðrum, og segði, Heilagur, heilagur, heilagur, er HARRI herliðanna: øll jørðin er full av hansara dyrd.

4 Og hurðarstavnir fluttust vegna røddina á honum ið rópti, og húsið varð fylt við royki.

5 ¶ Tá segði eg, Eya meg! tí at *tað* er úti við mær; av tí at eg eri ein maður av øreinum vørrum, og eg dvøljist í miðjum fólki av øreinum vørrum: tí míni eygu hava sæð Kongin, HARRA herliðanna.

6 Tá fleyg ein av sêr-â-phim'unum at mær, og hevði eitt gløðandi kol í síni hond, sum hann hevði tikið við tongini oman av altarinum:

7 Og hann legði *tað* á mín munn, og segði, Sí, hetta hevur nortið við tínar varrar; og tín misgerð er tikin burtur, og tín synd er reinskað.

8 Eg hoyrði eisini Harrans rødd, ið segði, Hvønn skal eg senda, og hvør vil fara fyri oss? Tá segði eg, Her eri eg; send meg.

9 ¶ Og hann segði, Far, og sig hesum fólki, Hoyrið í roynd og veru, men skiljið ikki; og siggið í roynd og veru, men varnist ikki.

10 Ger hjartað hjá hesum fólki feitt, og ger teirra oyru tung, og loka teirra eygu; at ikki teir siggi við sínum eygum, og hoyri við sínum oyrum, og skilji við sínum hjarta, og vendi um, og verði grøddir.

11 Tá segði eg, Harri, hvussu leingi? Og hann svaraði, Inntil staðirnir verði oyddir uttan íbúgva, og húsini uttan mann, og landið verði aldeilis oyði,

12 Og HARRIN havi firrað menn langt burtur, og tað verði mikil yvirgeving í miðjum landinum.

13 ¶ Men enn í tí skal vera tiggjundarpatur, og hann skal venda aftur, og skal verða etin: eins og linditræ, og sum ein eik, hvers evni er í teimum, tá ið tey kasta *sini bløð*: *soleiðis skal hitt heilaga sáð vera evni tess.*

KAPITUL 7

OG tað hendi í døgum Áhazar Jó'thám-s sonar, Úz'zî-áh sonar, Judah kongs, at Rê-zîn Sýriu kongur, og Pê-káh Rê-mál-jáh sonur, Ísraels kongur, fóru niðan ímóti Jerusalem at kriggjast ímóti tí, men kundu ikki fáa yvirvág ímóti tí.

2 Og tað varð talt Dávids húsi, og sagt, Sýria er í samgongu við E'-phrá-ím. Og hansara hjarta varð rørt, og hjartað hjá hansara fólki, eins og skógarins trø verða rørd við vindinum.

3 Tá segði HARRIN við Esaiah, Far nú fram at hitta Áhaz, tú, og Sjê'-ár-jási'-úb, sonur tín, við endan av vatnleiðing ovara hylsins, á alfaravegi *klædna-reinsarans akurs*;

4 Og sig við hann, Ver varin, og ver kvirrun; óttast ikki,

eiheldur ver veikhjartaður fyri teimum tveimum halunum av hesum rúkandi eldibrandum, fyri øgiligu firtnini hjá Rê-zîn-i við Sýriu, og hjá syni Rê-mál-jáh.

5 Av tí at Sýria, E'-phrá-ím, og sonur Rê-mál-jáh, hava lagt ónd ráð ímóti tær, og sagt,

6 Latum okkum fara niðan ímóti Judah, og níva tað, og latum okkum gera okkum skarð hari, og seta ein kong í miðjunna av tí, *enmtá* son Tá-bê-áls:

7 Tí sigur Harrin GUÐ svá, Tað skal ikki standast, eiheldur skal tað bera á.

8 Tí høvdið av Sýriu er Damascus, og høvdið av Damascus er Rê-zîn; og innanfyri trísins-tjúgu og fimm ár verður E'-phrá-ím brotið, at tað veri ikki eitt fólk.

9 Og høvdið av E'-phrá-ím er Sâ-már'-î-â, og høvdið av Sâ-már'-î-û er sonur Rê-mál-jáh. Um tit ei vilji trúgva, so skulu tit víst ikki verða grundfestir.

10 ¶ Haraffurat talaði HARRIN aftur við Áhaz, og segði,

11 Umbið tær eitt tekin av HARRANUM Guði tínum; umbið tað annaðhvørt í dýpdini, ella í hæddini í erva.

12 Men Áhaz segði, Eg vil ikki umbiðja, eiheldur vil eg freista HARRAN.

13 Og hann segði, Hoyrið tit nú, O Dávids hús; *Er tað* eitt lítið ting hjá tykkum at troytta menn, men vilji tit troytta Guð mín við?

14 Tí skal Harrin sjálvur geva tykkum tekin; Sí, ein jomfru fer at ala fram, og føða son, og fer at kalla hansara navn Ím-mán'-û-él.

15 Smør og hungang skal hann eta, at hann má skyna at havna tí illa, og velja tað góða.

16 Tí at áðrenn barnið fer at skyna at havna tí illa, og velja tað góða, skal landið, sum tær stendst við, verða yvirgið av báðum hennara kongum.

17 ¶ HARRIN skal föra yvir teg, og yvir títt fólk, og yvir hús faðirs tíns, dagar sum ikki hava komið, frá tí degi sum E'phrā-ím fór avstað frá Judah; *enntá* kongin av Assýriu.

18 Og tað skal bera á í tí degi, at HARRIN fer at físa eftir fluguni sum *er* í ytsta parti av áum Egyptalands, og eftir býfluguni sum *er* í Assýriulandi.

19 Og tær skulu koma, og skulu hvíla allar samlar í oyðnu dølunum, og í holunum av klettunum, og uppiá øllum tornum, og uppiá øllum runnum.

20 Í tí sama degi fer Harrin at raka við rakiknivi sum *er* leigaður, *nevniliga*, við teimum handan ána, við konginum av Assýriu, høvðið, og fótahárið: og tað skal eisini upptæra skeggið.

21 Og tað fer at bera á í tí degi, at maður skal uppihalda ungari kúgv, og tveim seyðum;

22 Og tað fer at bera á, fyri yvirflóðina av mjólk, sum tey skulu geva, fer hann at eta smør: tí smør og hunang fer hvør tann at eta sum *er* eftir í landinum.

23 Og tað fer at bera á í tí degi, at hvørt pláss fer at vera, har tað vóru túsund vintrø fyri túsund silvurpeningar, har fer tað *enntá* at vera til tistlar og tornir.

24 Við ørvum og við bogum skulu *menn* koma hagar; tí at alt landið fer at verða tistlar og tornir.

25 Og á øllum heygjum, sum verða grivnir við hakkaranum, skal ikki koma hagar óttin fyri tistlum og tornum: men tað skal vera til sendingina fram av oksum, og til treðingina hjá minni fenaði.

KAPITUL 8

HARAFTRAT segði HARRIN við meg, Tak tær eina mikla rullu, og skriva í hana við

manspenni viðvíkjandi Má'hër-sjál'al-häs'j'-bazi.

2 Og eg tók mær trúföst vitnir at skráseta, Ú'ri-áh prest, og Zèch-ár-jáh Jé-bè-rè-chí-áh son.

3 Og eg fór at prophetinnuni; og hon ól fram, og føddi son. Tá segði HARRIN til mín, Kalla navn hans Má'hër-sjál'al-häs'j'-báz.

4 Tí áðrenn barnið skal hava kunnleika til at rópa, Faðir mín, og móðir mín, skulu ríkidømini av Damascus og fongurin av Sámár'-i-ú vera tikin burt frammi fyri konginum av Assýriu.

5 ¶ HARRIN talaði eisini við meg aftur, og segði,

6 Við tað at hetta fólkíð havnar vøtnum Sjí'lò-áh, sum renna mjúkliga, og fegnast í Rē'-zin og Rē-mál'-jáh syni;

7 Sí nú, tí forir Harrin upp omanyvir teir løksvøtnini, sterk og mong, *enntá* kongin av Assýriu, og alla dýrd hans: og hann fer at koma upp yvir allar veitir hans, og fara yvir allar bakkar hans:

8 Og hann skal fara ígjøgnum Judah; hann skal floyma yvir og fara yvir, hann skal rækka *heilt* til hálsin; og strekkingin út av hansara veingjum skal fylla breiddina av landi tínum, O Ím-mán'-ú-él.

9 ¶ Samlagið tykkum, O tit fólk, og tit skulu verða brotnir í stykkir; og lænið oyra, allir tit úr fjarskotnum londum: gyrðið tykkum, og tit skulu verða brotnir í stykkir.

10 Haldið ráðlegging saman, og tað fer at koma til einkiðs; talið orðið, og tað skal ikki standast: tí Guð *er* við okkum.

11 ¶ Tí at HARRIN talaði soleiðis til mín við sterkari hond, og leiðbeindi meg, at eg skuldi ikki ganga í vegnum hjá hesum fólk, og segði,

12 Siga tit ikki, Ein samgonga,

við allar *teir* sum hetta fólkið man siga *við*, Ein samgonga; óttist tit hvorki teirra ótta, ella verðið ræddir.

13 Halgið HARRA herliðanna sjálfvan; og *latið* hann *vera* ótta tykkara, og *latið* hann *vera* ónskur tykkara.

14 Og hann skal vera til halgidóm; men til snávingarstein og til meinbogaklett fyrri báðum húsum Ísraels, til fellu og til snerru fyrri Jerusalemis íbúgvum.

15 Og mangir teirra millum fara *at* snáva, og falla, og verða brotnir, og verða snerraðir, og verða tiknir.

16 Bint saman vitnisburðin, innsigla lógina millum mínar lærusveinar.

17 Og eg vil bíða eftir HARRANUM, sum fjalir sítt andlit fyrri Jákuþs húsi, og eg vil vænta eftir honum.

18 Sí, eg og tey börn sum HARRIN hefur givið mær, *eru* til tekin' og til undur' í Ísrael frá HARRA herliðanna, sum dvølist á Zion fjalli.

19 ¶ Og tá ið teir fara *at* siga við tykkum, Søkið til teirra sum hava vælkunnugar andar; og til gandakallar ið pípa, og sum mutla: skuldi ikki eitt fólk søkt til Guð sín? fyrri hinar livandi til hinar deyðu?

20 Til lógina og til vitnisburðin: um teir tali ikki samsvarandi hesum orði, *er tað* av tí *at tað er* einkið ljós í teimum.

21 Og teir skulu fara ígjøgnum tað, illa fyrikomnir og svangir: og tað fer *at* bera á, at tá ið teir verða svangir, skulu teir ergra seg, og banna sín kong og sín Guð, og hyggja upp eftir.

22 Og teir skulu hyggja til jørðina; og sí trongd og myrkur, ræðsluniða; og *teir verða* ríknir til myrkur.

KAPITUL 9

KORTINI skal niðan ikki *vera* slík sum *var* í hennara pláging, tá ið at byrja við hann lættisliga nívd land Zé·bú·lón·s og land Nāph·tā·līs, og nívd *hana* síðani meira svárliga við sævarvegin, hinumegin Jordan, í Galiléu tjóðanna.

2 Fólkið, sum gekk í myrkri, hava sæð mikið ljós: teir, sum dvøljast í landi deyðsskuggans, yvir teir hefur ljósið skinið.

3 Tú hevurt margfaldað tjóðina, og ikki økt um frøina: teir frøast frammi fyrri tær samsvarandi frøini á heysti, og eins og *menn* fegnast tá ið teir skifta fongin.

4 Tí at tú hevurt brotið byrði oks hansara, og stav akslar hansara, og sprotan hjá kúgara hansara, sum á Mí·di·án·s degi.

5 Tí at hvørt orrusta krigsmansins *er* við orkymlaðum ljóði, og klæðum rullaðum í blóði; men *hetta* skal vera við brennu og brennievni eldsins.

6 Tí barn er okkum føtt, sonur er okkum givin: og stjórnardómið skal vera uppiá hansara øksl: og hansara navn skal vera kallað Undurfullur, Ráðgevi, Mektigi Guð, Ævigtvarandi Faðirin, Friðarprinsurin.

7 Á økingini á *hansara* stjórnardómi og friði *skal* eingin endi *vera*, uppiá háseti Dávids, og yvir kongadómi hans, at skipa tað, og at grundfesta tað við dómi og við rættlæti hiðanifrá enntá um ævir. Vandlæti HARRA herliðanna vil útína hetta.

8 ¶ Harrin sendi eitt orð inn í Jákuþ, og tað hevur lent á Ísrael.

9 Og alt fólkið skal vita, *enntá* É·phrā·im og íbúgvinn av Sā·már·i·ū, sum siga í stoltleika og seigsemi hjartans,

10 Tígulsteinarnir eru falnir niður, men vit vilja byggja við høgðum steinum: morberjatröini eru kvett niður, men vit vilja broyta *tey til sedriströ*.

11 Tí skal HARRIN seta upp mótstandarar Rē-zin-s ímóti honum, og sameina hansara figgindar saman;

12 Síriulendingarnar frammanfyri, og Philistarnar aftanfyri; og teir skulu slúka upp Ísrael við opnum munn. Fyri alt hetta er firtni hans ikki vend burt, men hans hond er rætt út enn.

13 ¶ Tí fólkíð vendir *sær* ikki at honum íð slær *tey*, eiheldur sækja *tey* HARRA herliðanna.

14 Tí vil HARRIN kvetta av frá Ísrael hövd og hala, grein og sev, í einum degi.

15 Hin elligamli og ærumikli, hann er hövdið; og propheturin íð frálærir lygnir, hann er halin.

16 Tí at leiðararnir hjá hesum fólkí volda *teimum* at fara skeivum; og *teir*, *sum verða* leiddir av *teimum*, *verða* oyddir.

17 Tí skal Harrin onga frøi hava í teirra ungu monnum, ikki heldur skal *hann* miskunna teirra faðirleysu og einkjum: tí at hvør einasti er hyklari og illgerari, og hvør muður talar darskap. Fyri alt hetta er firtni hans ikki vend burt, men hans hond er rætt út enn.

18 ¶ Tí at vondska brennur sum eldurin: hon skal upptæra tistlarnar og tornirnar, og skal kynda í kjarrum skógarins, og *tey* skulu stíga upp *eins* og lyftingin upp av royki.

19 Gjøg্ন vreiði HARRA herliðanna er landið myrkjað, og fólkíð skal vera sum brennievni eldsins; eingin muður skal eira bróður sínum.

20 Og hann skal rykkja til høggru handar, og vera svangur; og hann skal eta til vinstru

handar, og teir skulu ei verða mettaðir: teir skulu eta hvør muður kjøt egna arms sins:

21 Mā-nās-sēh Ē-phrā-im; og Ē-phrā-im Mā-nās-sēh: og teir saman *skulu vera* ímóti Judah. Fyri alt hetta er firtni hans ikki vend burt, men hans hond er rætt út enn.

KAPITUL 10

VEI teimum sum løgskipa örættvisar løgskipanir, og sum skriva herviligsemi *sum* teir hava fyriskrivað;

2 At venda til viks hinar tøvandi frá dómi, og at taka burtur rættin frá teimum ørmu av mínum fólkí, at einkjur mega verða teirra bráð, og at teir mega ræna *tey* faðirleysu!

3 Og hvat vilja tit gera í heimsøkingardegnum, og í oyðingini *sum* koma skal fjarvegis frá? til hvønn vilja tit flýggja eftir hjálp? og hvar vilja tit eftirlata tykkara djrd?

4 Uttan meg skulu teir lúta niður undir fangarnar, og teir skulu falla undir hinar vignu. Fyri alt hetta er firtni hans ikki vend burt, men hans hond er rætt út enn.

5 ¶ O Assýriari, sprotin av míni firtni, og stavurin í teirra hond er mín harmavreiði.

6 Eg vil senda hann ímóti hyklariskari tjóð, og ímóti fólkí vreiði mínar vil eg geva honum álegging, at taka herfongin, og at taka býtið, og at traðka teir niður sum evjuna í gøtunum.

7 Kortini meinar hann ikki so, eiheldur hugsar hansara hjarta so; men *tað* er í hansara hjarta at oyða og skera av tjóðir – ikki fáar.

8 Tí hann sigur, *Eru* ikki mínir prinsar aldeilis kongar?

9 *Er* ikki Cál-nō eins og Cár-kē-misj? er ikki Há-máth

eins og Arpad? *er* ekki Sā-már-í-á eins og Damascus?

10 Eins og mín hond hefur funnið kongadómir avgudanna, og hvørs ristu myndir bóru av teimum hjá Jerusalem og hjá Sā-már-í-ü;

11 Skal eg ekki, *so* sum eg havi gjört við Sā-már-í-ü og hennara avgudar, soleiðis gera við Jerusalem og hennara avgudar?

12 Hvørsvegna tað skal bera á, *at* tá ið Harrin hefur útint alt sitt verk á Zion fjall og á Jerusalem, vil eg revsa fruktina av bratta hjartanum hjá konginum av Assýriu, og dýrdina av hansara høgu eynabráum.

13 Tí hann sigur, Við styrkini av míni hond havi eg gjört *tað*, og við mínum visdómi; tí eg eri hyggin: og eg havi firrað markaskil fólksins, og havi rænt teirra dýrgripir, og eg havi rint niður íbúgvarnar sum eitt reystmenni:

14 Og mín hond hefur funnið eins og eitt reiður ríkdómar fólksins: og eins og ein savnar egg, *sum eru* eftir, havi eg savnað alla jørðina; og tað var eingin ið flutti vongin, ella læt upp munnin, ella pípaði.

15 Man øksin reypa sær ímóti honum sum høggur við henni? *ella* man sagin gera seg stóra ímóti honum ið rystir hana? sum um sprotin skuldi ryst *seg* ímóti teimum sum lyfta hann upp, *ella* sum um stavurin skuldi lyft *seg* upp, *sum um hann* eingin viður *var*.

16 Tí skal Harrin, Harri herliðanna, senda soltni millum hinar feitu sínar; og undir síni dýrd fer hann *at* kynda brennu, sum brennan av eldi.

17 Og Ísraels ljós skal vera fyrri eld, og Hin Heilagi hans fyrri eina flammu: og hon skal brenna og tæra upp hansara tornir og hansara tistlar í einum degi;

18 Og skal upptæra dýrdina av hansara skógi, og av hansara fruktagóða akri, bæði sál og likam: og teir skulu vera sum tá ið merkisberi svímar.

19 Og restin av trønum av hansara skógi skulu vera fá, at eitt barn kann skriva tey.

20 ¶ Og tað skal henda í tí degi, *at* leivdin av Ísrael, og slíkir ið hava komist undan av Jákups húsi, skulu ekki meira aftur styðjast á hann ið sló teir; men skulu styðjast á HARRAN, Hin Heilaga Ísraels, í sannleika.

21 Leivdin skal venda aftur, *enntá* leivdin av Jákupi, til hins mektiga Guðs.

22 Tí at tó *at* tútt fólk Ísrael veri sum sandur havsins, *tó* skal ein leivd av teimum koma aftur: hin fyriskipaða upptæringin fer *at* fløða yvir við rættvísi.

23 Tí Harrin GUÐ herliðanna fer *at* gera eina upptæring, *enntá* avrádda, í miðjuni av øllum landinum.

24 ¶ Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ herliðanna, O fólk mítt sum býrt í Zion, verið ekki ræddir fyri Assýriaranum: hann fer *at* sláa teg við sprota, og skal lyfta upp sínum stavi ímóti tær, eftir Egyptalands háttarlagi.

25 Tí enn ein sera litil stund, og harmavreiðin skal lætta av, og mín firtni í teirra oyðing.

26 Og HARRI herliðanna skal øsa upp ein koyril til hansara samsvarandi slátran Mí-dí-án-s við klett Or-ēb-s: og *eins* og hansara sproti *var* yvir sjónum, soleiðis skal hann lyfta hann upp eftir Egyptalands háttarlagi.

27 Og tað skal henda í tí degi, *at* hansara byrði verður tikin burt omanav tíni øksl, og hans ok omanav tínum hálsi, og okið skal verða oyðilagt orsakað av salvingini.

28 Hann er komin til Áí-áth, hann hefur ferðast til Mig-rön; við Mich-másj hefur hann lagt upp sínar viðfærningar:

29 Teir eru farnir yvir gjøgnungongdina: teir hava tikið upp sitt tilhald í Gē-bā; Rá-máh er rædd; Gí-bē-áh hjá Saul er flýdd.

30 Lyft upp tína rødd, O Gál-lim-s dóttir: fá hana at verða hoyrda til Lái-isj, O arma An-á-tóth.

31 Mád-mē-nāh er flutt burtur; íbúgvarnir av Gē-bím savna seg til at flýggja.

32 Sum enn er skal hann verða verandi í Nób tann dagin: hann skal rysta sína hond *ímóti* fjalli Zions dóttur, Jerusalems heyggi.

33 Sí, Harrin, HARRI herliðanna, fer at kvetta bulin við ræðslu: og teir høgu í vakstrar-hædd skulu høggest niður, og teir hástóru skulu eyðmýkjast.

34 Og hann fer at skera niður kjarrini av skóginum við jarni, og Lí-bā-nōn skal falla við einum mektigum einum.

KAPITUL 11

OG tað skal koma fram sproti úr stammu Ísais, og ein Grein skal vaksa úr rótum hans:

2 Og andi HARRANS skal hvíla uppiá honum, andi visdóms og vits, andi ráðs og kraftar, andi kunnskapar og ótta HARRANS;

3 Og skal gera hann av kvikkum skili í ótta HARRANS: og hann skal ikki døma eftir sjónini av sínum eygum, eiheldur formana eftir hoyrnini av sínum oyrum:

4 Men við rættvísi skal hann døma hinar ørmu, og irættasetta við rættferð fyri hinar eyðmjúku jarðarinnar: og hann skal sláa jørðina við sprotanum av sínum munn, og við andadráttinum av sínum varrum fer hann at vega teir vardu.

5 Og rættvísi skal vera gyrðilin av hansara lendum, og trúskapur gyrðilin av hansara nýrum.

6 Eisini skal úlvurin búgva hjá lambinum, og leopardurin skal leggja seg hjá geitarlambinum; og kálvurin og ungljónið og gøðingurin saman; og eitt lítið barn skal leiða tey.

7 Og kúgvín og bjørnin skulu beítast; teirra ungar skulu saman leggja seg: og leyvan skal eta strá sum oksin.

8 Og tað súgvandi barnið skal spæla á holu eiturormsins, og avvanda barnið skal koyra sína hond á helli basilisksins.

9 Teir skulu ei gera mein, ella oyðileggja, á øllum mínum heilaga fjalli: tí jørðin skal vera full av kunneleika HARRANS, eins og vøtnini sjógvín hylja.

10 ¶ Og í tí degi skal vera ein rót av Ísai, sum fer at standa til hermerki hjá fólkunum; til hennara skulu Heidningarnir søkja: og hansara hvíla skal vera dýrdsom.

11 Og tað skal henda í tí degi, at Harrin skal seta sína hond aftur fyri aðru ferð til at vinna aftur leivdina av sínum folki, sum skal vera eftir, frá Assýriu, og frá Egyptalandi, og frá Páth-rös, og frá Cús, og frá Ē-lām, og frá Sji-nār, og frá Há-māth, og frá oyggjum havsins.

12 Og hann skal seta upp hermerki fyri tjóðirnar, og skal flykkja Ísraels útstoyttu, og savna saman hinar spjaddu av Judah frá jarðarinnar fyra hornum.

13 Eisini skal øvund Ē-phrā-ím-s fara burtur, og móttandararnir av Judah skulu verða kvettir av: Ē-phrā-ím skal ikki øvunda Judah, og Judah skal ikki níva Ē-phrā-ím.

14 Men teir skulu flúgva á Philistanna herðum ímóti vestri; teir skulu ræna teir úr

ESAIAS 12, 13

eystri saman: teir skulu leggja sína hond á E'dóm og Móab; og Ammons börn skulu akta teir.

15 Og HARRIN skal aldeilis oyða tungu Egyptiska havsins; og við sínum mektiga vindi skal hann rista sína hond yvir ána, og skal sláa hana í hinar sjeý streymar, og fáa *menn at fara yvirum turrsköddar*.

16 Og har verður alfara-vegur til leivdina av hansara fólki, sum verður eftir, frá Assýriu; eins og tað var fyri Ísrael í tí degi sum hann kom upp úr Egyptalandi.

KAPITUL 12

OG í tí degi skalt tú siga, O HARRI, eg vil prisa tær: tó *at* tú vart firtin við meg, er tín firtin vend burt, og tú uggaðirt meg.

2 Sí, Guð *er* mín frelsa; eg vil troysta, og ei vera ræddur: tí at HARRIN JĒ-HO'VAH *er* mín styrki og *min* songur; hann er eisini vorðin mín frelsa.

3 Tí skulu tit við gleði draga vatn úr frelsunnar brunnum.

4 Og í tí degi skulu tit siga, Prisið HARRANUM, kallið á hansara navn, kunngerid hansara gerðir millum fólkið, nevnið at hansara navn er upphevað.

5 Syngið HARRANUM; tí hann hevur gjørt framúrskarandi ting: hetta *er* kunnugt á allari jørðini.

6 Gell út og rópa, tú Zions íbúgví: tí mikil *er* Hin Heilagi Ísraels í miðjum tær.

KAPITUL 13

BYRÐI Bábylons, sum Esiah Amoz sonur sá.

2 Lyftið upp bannara á tí høga fjallinum, hevjið røddini at teimum, ristið hondina, at teir mega fara inn í tignarmannanna portur.

Ísraels endurbøting

3 Eg havi skipað hinum halgaðu mínum, eg havi eisini kallað hinar mektigu mínar fyri mína vreiði, *emtiá* teir sum fegnast í míni hásemi.

4 Ljóðið av eini fjøld á fjøllunum, eins og av miklum fólki; eitt ófriðarlætisligt ljóð av kongadømum tjóða savnað saman: HARRI herliðanna mynstrar bardagans herlið.

5 Teir koma frá fjarskotnum landi, frá enda himins, *emtiá* HARRIN, og vápnini av hans harmavreiði, at oyða alt landið.

6 ¶ Ylið; tí at dagur HARRANS *er* við hondina; hann fer *at* koma sum ein oyðing frá hinum Almáttuga.

7 Tí skulu allar hendur vera ørmaktaðar, og hjartað hjá hvørjum manni skal bráðna:

8 Og teir skulu vera ræddir: verkir og sorgir skulu taka fatur í teimum; teir skulu vera í pínu, eins og kvinna sum verkjast: teir skulu ógvast hvør við annan; teirra andlit *skulu vera eins og flammur*.

9 Sí, dagur HARRANS kemur, grimmur, bæði við vreiði og ógvisligari firtni, at leggja landið oyði: og hann skal oyða tess syndarar úr tí.

10 Tí at stjørnur himins og stjørnustøðurnar harav skulu ei geva ljós sítt: sólin skal myrkjast í síni faring fram, og mánin skal ikki fáa sítt ljós at skína.

11 Og eg vil revsa heimín fyri *teirra* illa, og hinar vondu fyri *teirra* misgerð; og eg vil fáa dramlæti hinna hugmóðigu at halda uppát, og vil leggja lágt hástórni hinna øgiligu.

12 Eg vil gera ein mann dýrabærari enn fint gull; enntá ein mann enn gylta kila O'firs.

13 Tí vil eg rista himnarnar, og jørðin skal flyta burtur úr

sínum plássi, í vreiði HARRA herliðanna, og í degnum av hans ógvisligu firtni.

14 Og tað verður eins og hitt elta rádyr; og eins og seyður sum eingin maður tekur upp: teir skulu hvør maður venda til egna fólk sítt, og flýggja hvør einstakur til egna land sítt.

15 Hvør tann, ið verður funnin, skal verða stoyttur ígjøgn; og hvør tann, sum er sameintur *at teimum*, skal falla við svørðinum.

16 Teirra børn verða eisini smekkaði í stykkir frammi fyri teirra eygum; teirra hús verða rænd, og teirra konur neyðtiknar.

17 Sí, eg vil øsa upp Medarnar ímóti teimum, sum skulu ikki geva sær far um silvur; og *hvat* gulli *viðvikur*, so skulu teir ikki fragðast í tí.

18 Teirra bogar skulu eisini smekka ungu menninar í stykkir; og teir skulu onga várkunn hava við ávøksti móðurlívsins; teirra eyga skal ikki eira børnum.

19 ¶ Og Bábylon, dýrdin av kongadømunum, vakurleikin av Kál-dē-anna avbærni, skal vera sum tá ið Guð kollrendi Sodomu og Gø-mör-rüh.

20 Tað skal aldri verða íbúgvíð, eiheldur skal tað verða búð í frá ætt til ætt: eiheldur skal Arábarin sláa upp tjald har; eiheldur skulu hirðarnir gera sítt ból har.

21 Men villini djór úr oyðimørkini skulu liggja har; og teirra hús verða full av grøtligum skapningum; og uglur fara at búgva har, og satýrar fara at dansa har.

22 Og hini villini oyggjanna djór skulu góla í teirra oyðnu húsum, og drekar í teirra dámligu slottum: og hennara tíð *er* nær *við* at koma, og hennara dagar skulu ikki framleingjast.

KAPITUL 14

TÍ HARRIN vil miskunna Jákupi, og vil enn velja Ísrael, og seta teir í teirra egna land; og teir fremmandu verða sameintir við teir, og teir skulu krøkja *seg* til Jákups hús.

2 Og fólkíð fer *at* taka teir, og føra teir til teirra pláss: og Ísraels hús skal ognast tey í landi HARRANS til tænarar og tænastrættir: og teir fara *at* taka teir *til* fangar, hvørs fangar teir vóru; og teir fara *at* stjórna yvir sínum kúgarum.

3 Og tað skal henda í tí degi sum HARRIN fer *at* geva fer hvílu frá tíni sorg, og frá tínum ótta, og frá tí harða trældóminum sum tú varðst fingin at tæna í,

4 ¶ At tú skalt taka upp hetta orðtak ímóti konginum av Bábylon, og siga, Hvør er kúgarin hildin uppat! hin glyti staðurin hildin uppat!

5 HARRIN hevur brotið stav teirra vöndu, og sprotan hjá stjórnarunum.

6 Hann ið sló fólkíð í vreiði við støðugum høggi, hann ið stjórnaði tjóðunum í firtni, verður atsøktur, og eingin forðar.

7 Øll jørðin er í hvíldarstöðu, og er kvírr: teir bróta fram til synging.

8 Ja, furutrøini fegnast yvir teg, og Lí-bā-nōn-s sedristrø, og siga, Síðan tú ert lagdur niður, er eingin fellari komin niðan ímóti okkum.

9 Helviti frá í neðra er rørt fyri teg til at mæta *tær* við tína komu: tað øsir upp hinar deyðu tín vegna, *sjálv* allar hinar fremstu jarðarinnar; tað hevur reist upp úr teirra trónum allar tjóðanna kongar.

10 Allir teir fara *at* tala og siga við teg, Ert tú eisini vorðin veikur sum vit? ert tú vorðin líkur okkum?

11 Títt skróð er fært niður til grøvina, og ljóðið av tínum stórfiólum: ormurin er spreiddur undir tær, og ormarnir dekkja teg.

12 Hvør ert tú fallin frá himni, O Luçifer, sonur morgunsins! hvør ert tú høgður niður til jørðina, sum veiktirt tjóðirnar!

13 Tí at tú hevurt sagt í tínum hjarta, Eg vil stíga upp í himin, og vil uppheva mitt háseti uppum stjørnur Guðs: eg vil eisini sita á fjalli samkomunnar, í síðum norðursins:

14 Eg vil stíga upp uppum skýggianna hæddir; og vil vera sum hin Hægsti.

15 Tó skalt tú fæst niður til helvitis, til síðurnar av holuni.

16 Teir, sum siggja teg, skulu trongliga lita at tær, og umhuga teg, og siga, Er hetta maðurin sum fekk jørðina at skelva, sum risti kongadømir;

17 Sum gjørði veröldina sum eina oyðu, og oyddi hennara staðir; sum opnaði ikki húsið hjá fangum sínum?

18 Allir tjóðanna kongar, sjálvst allir samlir, liggja í dýrd, hvør einasti í sínum egna húsi.

19 Men tú ert kastaður út úr tíni grøv sum ein andstygiligr grein, og eins og klædnabúni teirra sum eru vignir, stoyttir ígjøgnum við svørði, sum fara niður til steinar holunnar; eins og ræ sum er traðkað undir føtur.

20 Tú skalt ei verða sameintur við teir í jarðan, tí at tú hevurt oytt títt land, og vigið títt fólk: sáðið hjá illgerarum skal aldri verða navnframt.

21 Fyrireikið slátran til børn hansara fyri misgerðina hjá teirra fedrum; at teir rísi ikki, ella ognist landið, ella fylli ásjónina á veröldini við staðum.

22 Tí at eg vil rísa upp ímóti teimum, sigur HARRI herliðanna, og skera av frá Bábylon navnið,

Sigursfagnan Ísraels yvir Bábylon og leivd, og son, og bróðurson, sigur HARRIN.

23 Eg vil eisini gera tað til ogn hjá hegrinum, og hyljar av vatni: og eg vil sópa tað við risakusti oyðingarinnar, sigur HARRI herliðanna.

24 ¶ HARRI herliðanna hevur svorið, og sagt, Vissuliga, so sum eg havi hugsað, soleiðis skal tað bera á; og eins og eg havi fyrætlað, svá skal tað standa:

25 At eg vil bróta Assýriaran í landi mínum, og uppiá mínum fjøllum traðka hann undir fót: tá skal ok hansara víkja oman av teimum, og hansara byrði víkja oman av teirra herðum.

26 Hetta er ráðagerðin sum er avrádd yvir alla jørðina: og hetta er hondin sum er rætt út yvir allar tjóðirnar.

27 Tí HARRI herliðanna hevur avrátt, og hvør skal ógilda tað? og hans hond er rætt út, og hvør skal venda henni aftur?

28 Í tí ári sum kong Áhaz doyði, varð henda byrði.

29 ¶ Fegnast ikki tú, alt Palestina, av tí at sproti hansara, sum sló teg, er brotin: tí burtur úr høggormsins rót fer at koma fram basiliskur, og hansara frukt verður ein eldslugur, flúgvandi høggormur.

30 Og hinir frumbornu hjá teimum ørmu skulu mata sær, og teir tøvandi skulu leggjast niður í tryggleika: og eg vil drepa tína rót við hungursneyð, og hann fer at bana tíni leivd.

31 Ýl, O portur; geyla, O staður; tú, alt Palestina, ert upplost: tí at tað fer at koma úr norðri ein roykur, og eingin verður einsamallur í ásettu tíðum hans.

32 Hvat skal ein tá svara sendiboðum tjóðarinnar? At HARRIN hevur grundlagt Zion, og hinir ørmu av hansara fólk skulu troysta á tað.

KAPITUL 15

BYRÐI Móabs. Av tí at um náttina er Ár hjá Móab lagt í oyði, og ført til tagnar; av tí at um náttina er Kir hjá Móab lagt í oyði, og ført til tagnar;

2 *Ti* er hann farin niðan til Bá'-jith, og til Dí'-bön, tey høgu plássini, at gráta: Móab skal ýla yvir Nē'-bō, og yvir Mē'-dē-bū: á øllum teirra høvdum *verður* skallutleiki, og hvørt skegg *verður* klipt av.

3 Í sínum gøtum skulu teir gyrdra seg við sekkjaklæði: á toppunum av sínum húsum, og í sínum gøtum, skal hvør einasti ýla, grátandi ríkiliga.

4 Og Hēs'-bön skal rópa, og El-ē'-á-lēh: teirra rödd skal hoyrast *heilt* til Já'-haz: tí skulu teir vígbúna hermenninir av Móab rópa út; hansara lív fer *at* vera honum svárligt.

5 Mitt hjarta skal rópa út fyri Móab; hansara flóttamenn fara *at* flýggja til Zó'-ár, ein træ vetra gomul kvíga: tí við niðanstíging Lū'-hith-s við gráti skulu teir fara niðan hana; tí á vegi Hór-ō-ná'-im-s skulu teir reisa upp oyðingarróp.

6 Tí at Nimrims vøtn skulu verða oyðin: tí at hoyggið er fólnað burtur, grasið svitast, har er einkið grønt ting.

7 Tí skulu teir bera ríkilígleikan *sum* teir hava skaffað, og tað sum teir hava lagt niðurfyri, burtur til pílatræaløkin.

8 Tí at rópið er farið runt um mörkini av Móab; ýlingin av tí til Eg'-lá-im, og ýlingin av tí til Bēer'-ē'-lim.

9 Tí at Dí'-mön-s vøtn skulu verða full í blóði: tí eg vil føra meir omanyvir Dí'-mön, leyvur omanyvir hann ið kemst undan av Móab, og yvir landsins leivd.

KAPITUL 16

SENDIÐ lambið til stjórnara landsins frá Sē'-lá til oyðuna, at fjalli Zions dóttur.

2 Tí at tað fer at verða, *at* eins og reikandi fuglur *sum* er kastaður út úr reiðrinum, *soleiðis* skulu Móabs døtur vera við vaðini av Arnon.

3 Halt ráðlegging, útinn dóm; ger tín skugga sum náttina á miðjum hádegi; fjall hinar útstoyttu; ikki avdúka hann ið reikar.

4 Lat mínar útstoyttu búgva hjá tær, Móab; vert tú skýli fyri teimum frá andliti rænarans: tí peninganoyðarin er *komin* til ein enda, rænarin heldur uppát, kúgararnir eru tærdir upp úr landinum.

5 Og í miskunn skal hásetið verða grundfest; og hann skal sita á tí í sannleika í tabernakli Dávids, dømandi, og søkja dóm, og skunda rættvísi.

6 ¶ Vit hava hoyrt um Móabs hugmód; *hann* er sera hugmóðigur: *sjálvt* um hansara hástórni, og hansara hugmód, og hansara vreiði: *men* hansara lygnir *skulu* ei vera so.

7 Tí skal Móab ýla yvir Móab, hvør einasti skal ýla: yvir grundvøllir Kir-hár-ē-sēth-s skulu tit harmast; vist *eru* teir slignir.

8 Tí Hēs'-bön-s akrar kámast, og vintræ Sib'-mäh-s: harrar hinna heidnu hava brotið niður tær fremstu planturnar hjá tí, teir eru komnir *hellt* til Já'-zēr, teir reikaðu *íggjnum* oyðuna: hennara greinar eru toygdar út, tær eru farnar yvirum sjógvín.

9 ¶ Tí vil eg gráta við gráti Já'-zēr-s *yvir* vintræ Sib'-mäh-s: eg vil vatna teg við mínum tár-um, O Hēs'-bön, og El-ē'-á-lēh: tí at rópanin um tínar summarfruktir og um títt heyst er fallin.

10 Og gleði er tikin burtur, og frøi úr tí ríkliga akrinum; og í vingörðunum skal engin synging vera, eiheldur skal rópan vera: treðararnir skulu einkið vín treða út í *sinum* persum; eg havi fingið *teirra vingarðs* rópan at halda uppat.

11 Hvorsvegna mínir innvölir fara at ljóða sum ein harpa vegna Móab, og mínir innvortis partar vegna Kír-hár-ésj.

12 ¶ Og tað fer at bera á, tá ið tað sæst at Móab er móður á tí høga plássinum, at hann fer at koma til sín halgiðóm at biðja; men hann skal ikki fáa yvirvág.

13 Hetta er orðið sum HARRIN hevur talað viðvíkjandi Móab, síðan tá tíð.

14 Men nú hevur HARRIN talað, og sagt, Innanfyri trý ár, eins og árin hjá leigusveini, og Móabs dýrd verður vanvird, við allari hini miklu fjøld; og leivdin verður sera lítill og ússalig.

KAPITUL 17

BYRÐI Damascusar. Sí, Damascus verður tikin burtur frá at vera ein staður, og hann verður toftsamur dungi.

2 Staðir Á-rö-ers eru yvirgívnir: teir skulu vera til smáfæafylgir, sum skulu leggjast niður, og engin skal gera *tey* rædd.

3 Festningurin skal eisini halda uppat frá E'-phrā-ím, og kongadømið frá Damascus, og leivdin av Sýriu: teir verða sum dýrd Ísraels barna, sigur HARRI herliðanna.

4 Og í tí degi skal tað bera á, at Jákups dýrd skal verða gjörd kløn, og feitleikin av hansara kjøti skal gerast visin.

5 Og tað skal vera sum tá ið skurðarmaðurin savnar kornið, og heystar øksini við sínum armi, og tað skal vera eins og hann

ið savnar øks í Ré'-phā-ím-s-dalimum.

6 ¶ Tó skulu finhentingar-víndrúvur vera eftir í honum, eins og ristingin av olivintræi, tvey *ella* trý ber á toppinum av tí ovasta bulinum, fyra *ella* fimm í teimum ytstu fruktagóðu greinum av tí, sigur HARRIN Guð Ísraels.

7 Á tí degi skal maður hyggja til Skapara sín, og hansara eygu skulu hava fyrilit fyri Hinum Heilaga Ísraels.

8 Og hann skal ikki hyggja til altarin, verkið av hondum sínum; og skal eiheldur meta tað sum hansara fingrar hava gjørt, hvørki lundirnar, ella myndirnar.

9 ¶ Í tí degi verða hansara sterku staðir sum ein yvirgívin bulur, og ein ovasta grein, sum teir eftirlótu orsakað av Ísraels børnum: og har verður oyðing.

10 Av tí at tú hevurt gloymt Guð frelsu tínar, og hevurt ikki verið minnugur um klett styrki tínar, tí fert tú at planta dámligar plantur, og fert at seta tað við fremmandum spírum:

11 Um dagin skalt tú fáa tína plantu at vaksa, og um morgunin skalt tú fáa titt sáð at blómka: *men* heystið verður ein dungi á degnum av harmi og av vónsprongdari sorg.

12 ¶ Vei fjøldini av mongum fólki, *sum* gera eitt ljóð sum ljóðið av sjögvunum; og súsinum av tjóðum, *sum* gera eitt sús eins og súsið av mektigum vøtnum!

13 Tjódírnar skulu súsa sum súsið av mongum vøtnum: men Guð fer at harta tær, og tær skulu flýggja langt burtur, og skulu eltast eins og fjallanna dumba fyri vindinum, og sum eitt rullandi ting frammanfyri meldurvindinum.

14 Og sí um kvöldartíð trongd; og áðrenn morgunin er hann ei. Hetta er skamturin hjá teimum sum herja okkum, og luturin hjá teimum ið ræna okkum.

KAPITUL 18

VEI landinum ið skuggar við veingjum, sum er handan áirnar av Ê-thí-ó-pí-û:

2 Sum sendir umbodsmenn eftir sjónum, sjálvt í farum av ljósasaksi á vøtnunum, og sigur, Farið, tit skjótu sendisveinar, til tjóð sum er spjodd og flust, til fólk sum er øgilig frá síni byrjan higartil; ein tjóð sum er mátað upp og troðin niður, hvørs land áirnar hava spilt!

3 Allir tit íbúgvar veraldarinnar, og dvøjarar á jørðini, siggið, tá ið hann lyftir upp hermerki á fjøllunum; og tá ið hann blæsur lúður, tá hoyrið.

4 Tí soleiðis segði HARRIN við meg, Eg vil fáa mær mína hvíld, og eg vil umhuga í mínum býli sum ein klárur hiti á urtum, og sum eitt døggarskýggj í heystarhitunum.

5 Tí undan heystinum, tá ið knubbin er fullkomin, og hin súra vindrúva búnast í blómuni, skal hann bæði skera av kvistarar við snidriknívum, og taka burt og skera niður greinarnar.

6 Teir verða eftirlatnir fjallanna fuglum tilsaman, og til jarðarinnar djór; og fuglarnir skulu sumra uppiá teimum, og øll jarðarinnar djór skulu vetra uppiá teimum.

7 ¶ Í teirri tíð verður gávan fórd HARRA herliðanna av einum fólki sum er spjatt og flust, og frá einum fólki sum er øgilig frá síni byrjan higartil; ein tjóð sum er mátað upp og troðin undir fót, hvørs land áirnar hava spilt, til plássíð hjá navni HARRA herliðanna, Zion fjallið.

KAPITUL 19

BYRÐI Egyptalands. Sí, HARRIN riður á skjótum skýggi, og fer at koma inn í Egyptaland; og Egyptalands avgudar skulu rorast fyrri hansara nærveru, og Egyptalands hjarta skal bráðna í miðju tess.

2 Og eg vil seta Egyptarnar ímóti Egyptunum; og teir skulu berjast hvør einasti ímóti bróður sínum, og hvør einasti ímóti næsta sínum; staður ímóti staði, og kongadømi ímóti kongadømi.

3 Og Egyptalands andi skal svitast í miðju tess; og eg vil oyða ráð tess; og teir skulu søkja til avgudarnar, og til gandakvøðararnar, og til teirra sum hava vælkunnugar andar, og til gandakallarnar.

4 Og Egyptarnar vil eg geva yvir í hondina á grimum harra; og ein øgiligur kongur fer at stjórna yvir teimum, sigur Harrin, HARRI herliðanna.

5 Og vøtnini skulu tvørra frá sjónum, og áin verður oydd og turkað upp.

6 Og teir skulu venda áunum langt burtur; og verndarløkirnir verða tømdir og turkaðir upp: sevini og storið skulu fólna.

7 Pappírsevini við áarløkirnar, við munnan á áarløkunum, og hvørt ting ið verður seymað við áarløkirnar, skal fólna, rekast burtur, og ikki vera til longur.

8 Eisini fara fiskimenninir at syrgja; og allir teir, sum kasta ongul í áarløkirnar, skulu harmast; og teir, sum breiða gørn á vøtnini, skulu fána.

9 Harafturat skulu teir, sum virka í finari linurt, og teir, sum veva netverk, fimlast.

10 Og teir skulu brótast í ráðagerðum tess, allir sum gera slúsar og hyljar til fisk.

11 ¶ Vist eru Zó'-án-s prinsar dárar, ráðið hjá visu ráðgevum Pharaohs er vorðið óskynsam: hvussu siga tit við Pharaoh, Eg eri sonur hinna visu, sonur fyrndarkonga?

12 Hvar eru teir? hvar eru tírir visu menn? og lat teir nú siga tær, og lat teir vita hvat HARRI herliðanna hefur avrátt yvir Egyptaland.

13 Zó'-án-s prinsar eru vorðnir dárar, prinsar Nöphs eru villleiddir; teir hava eisini tólt Egyptaland, *emntá teir sum eru stuðulin hjá tess ættargreinum.*

14 HARRIN hefur blandað spiltan anda í miðju tess: og teir hava volt Egyptalandi at fara skeivum í hvörjum verki tess, eins og drukkin maður slóðrar í sini spýggju.

15 Eiheldur verður tað *nakað* verk hjá Egyptalandi, sum hvoðið ella halin, greinin ella sevið, kann gera.

16 Í tí degi skal Egyptaland vera kvinnum líkt: og tað skal ræðast og óttast, orsakað av rist-ingini av hond HARRA herliðanna, sum hann ristir yvir tað.

17 Og Judah land skal vera ein ræðsla hjá Egyptalandi, hvør tann, sum nevnr um tað, skal vera ræddur í sær sjálvum, orsakað av ráði HARRA herliðanna, sum hann hefur avrátt imóti tí.

18 ¶ Í tí degi skulu fimm staðir í Egyptalandi tala tungumál Cánaans, og svørja við HARRA herliðanna; ein verður kallaður, Oyðingarstaðurin.

19 Í tí degi verður eitt altar til HARRANS í miðjum Egyptalandi, og ein súla við markið hjá tí til HARRANS.

20 Og tað skal vera til tekin og til vitni fyri HARRA herliðanna í Egyptalandi: tí at teir skulu rópa á HARRAN orsakað

av kúgarunum, og hann fer at senda teimum frelsara, og ein miklan ein, og hann skal bjarga teimum.

21 Og HARRIN skal verða kendur fyri Egyptalandi, og Egyptarnir skulu kenna HARRAN í tí degi, og skulu gera slátur-offur og tilbiðjanaroffur; ja, teir skulu streingja HARRANUM heiti, og útinna tað.

22 Og HARRIN skal sláa Egyptaland: hann skal sláa og grøða tað; og teir skulu venda aftur *emntá* til HARRANS, og hann skal bønast av teimum, og skal grøða teir.

23 ¶ Í tí degi skal vera alfaravegur úr Egyptalandi til Assýriu, og Assýriarinn fer at koma inn í Egyptaland, og Egyptin inn í Assýriu, og Egyptarnir skulu tæna við Assýriarunum.

24 Í tí degi skal Ísrael vera hin triðji við Egyptalandi og við Assýriu, *emntá* ein signing í miðjum landinum:

25 Hvørjar HARRI herliðanna skal vælsigna, sigandi, Vælsignað veri Egyptaland mítt fólk, og Assýria verk handa mina, og Ísrael mín arvur.

KAPITUL 20

Í TÍ árinum sum Tartan kom til Ásj'-död, (tá ið Sár'-gön, kongurinn av Assýriu, sendi hann,) og bardist imóti Ásj'-död, og tók tað;

2 Á somu tíð talaði HARRIN við Esaiah Amoz syni, og segði, Far og loys sekkjaklæðið uttan av tínum lendum, og far úr tínum skógvi av tínum fóti. Og hann so gjörði, og gekk nakin og berföttur.

3 Og HARRIN segði, Líka sum tænarinn min Esaiah hefur gingið nakin og berföttur í trý ár *ül* eitt tekin og undur yvir Egyptaland og yvir E-thí-ó-pí-ü;

4 Soleiðis skal Assýriu kongurinn leiða burtur Egyptarnar til fangar, og Ê-thí-ó-pí-ararnar til fangar, ungar og gamlar, naknar og berföttar, enntá við *sinum* þöllum avdekkadum, Egyptalandi til skammar.

5 Og teir skulu ræðast og skammast um Ê-thí-ó-pí-ú sína eftirvæntan, og um Egyptaland sína dýrd.

6 Og íbúgvinnur hesi oynnir fer at siga í tí degi, Sí, slík er okkara eftirvæntan, hvagar vit flýggja eftir hjálpi til at verða friðir út frá konginum av Assýriu: og hvussu skulu vit *tá* komast undan?

KAPITUL 21

BYRÐIN hjá oyðimørk havsins. Eins og meldurvindur í suðri fara ígjøgn; *soleiðis* kemur tað frá oyðimørkini, frá einum øgiligum landi.

2 Ein svárlig sjón er kunngjørd mær; hin sviksamligi handlarin handlar sviksamliga, og rænarin rænir. Far upp, O Ê-lám: kringset, O Mē-dí-á; alla tess suffan havi eg fingið at halda uppát.

3 Tí eru mínar lendar fyltar við pínu: verkir hava tikið fatur í meg, sum verkirnir hjá kvinnu sum verkjast: eg varð boygdur niður við hoyringina *av tí*; eg varð mótfallin við siggingina *av tí*.

4 Mitt hjarta dukaði, óttafullsemi ræðslusló meg: náttina av míni fragd hevur hann vent mær til ótta.

5 Tilreiðið borðið, *verið á* varðhaldi í varðtorinum, etið, drekkið: reisist, tit prinsar, og salvið skjøldurin.

6 Tí svá hevur Harrin sagt við meg, Far, set varðmann, lat hann kunngerá hvat hann sær.

7 Og hann sá vagn *við*

pari av hestmonnum, vagn av asnum, og vagn av kamelum; og hann gav dúgliga gætur við miklari gáan:

8 Og hann rópti, Ein leyva: Mín harri, eg standi støðugt á varðtorinum um dagsleitið, og eg eri setstur í mínum varðhaldi heilar nætur:

9 Og sí, her kemur vagnur av monnum, *við* pari av hestmonnum. Og hann tók til orða og segði, Bábýlon er fallin, er fallin; og allar ristur myndirnar av hennara gudum hevur hann brotið á jørdina.

10 O min tresking, og korn gólvs míns: tað, sum eg havi hoyrt av HARRA herliðanna, Guði Ísraels, havi eg kunngjørt tykkum.

11 ¶ Byrði Dú-mäh. Hann rópar til mín úr Sē-ir, Varðmaður, hvat um náttina? Varðmaður, hvat um náttina?

12 Varðmaðurin segði, Morgunin kemur, og eisini náttin: um tit vilji fregnast, *tá* fregnist: vendið aftur, komið.

13 ¶ Byrðin yvir Arábiu. Í skóginum í Arábiu skulu tit halda til, O tit ferðandi flokkar Dē-dā-nim-s.

14 Íbúgvar Tē-mā lands førdu vatn til hansara sum var tyrstur; honum sum flýddi komu teir á mæti við sínum breyði.

15 Tí teir flýddu frá svørðunum, frá drigna svørðinum, og frá spenta boganum, og frá herviligsemi av kriggi.

16 Tí at svá hevur Harrin sagt við meg, Innanfyri eitt ár, samsvarandi árunum hjá leigusveini, og øll Kē-dār-s dýrd fer at svitast:

17 Og hitt eftirverandi av tali bogaskjúttanna, hinir mektigu menn Kē-dār-s barna, verða minkaðir um: tí HARRIN Guð Ísraels hevur talað *tað*.

KAPITUL 22

BYRÐI sjónsdalsins. Hvat bagir tær nú, at tú ert heilt farin upp til húsatopparnar?

2 Tú sum ert fullur av roringum, ein ófriðarlætigur staður, ein fródligur staður: tinir vignu *menn eru* ikki vignir við svørðinum, ella deyðir í bardaga.

3 Tinir stjórnarar eru flýðdir allir samlir, teir eru bundnir av bogaskjuttunum: allir samlir, sum eru funnir í tær, eru bundnir, *sum* hava flýggjað langt burturifrá.

4 Tí segði eg, Hyggið burtur frá mær; eg vil gráta beiskliga, strevist ikki við at ugga meg, orsakað av ræningini av dóttur fólks míns.

5 Tí at tað er ein dagur av trongd, og av niðurtraðkan, og av ørkymlan av Harranum GUÐI herliðanna í sjónsdalinum, at bróta niður múrarnar, og av geylan til fjøllini.

6 Og E'lam bar ørvahúsan við vagnum av monnum og hestmonnum, og Kir avhuldi skjøldurin.

7 Og tað skal bera á, at tinir mest úrvals dalar verða fullir í vagnum, og hestmenninir skulu stilla seg í uppstilling við portrið.

8 ¶ Og hann avhuldi Judah dekking, og tú hugdirt í tí degi til herbúnað skógarhúsins.

9 Tit hava sæð eisini brestir staðar Dávids, at teir eru mangir: og tit savnaðu saman vøtn hins lægra hyls.

10 Og tit hava talt upp hús Jerusalems, og húsini hava tit brotið niður til at vígvirkja múrin.

11 Tit gjørdu eisini eina veit ímillum múrarnar báðar fyri vatn hins gamla hyls: men tit hava ikki litið til gerara hans, eiheldur havt fyrilit fyri honum ið snikkaði hann langt síðani.

Álopið á Jødaumráði verður syrgt

12 Og í tí degi kallaði Harrin GUÐ herliðanna til grátningar, og til harmingar, og til skulluteika, og til gyrðingar við sekkjaklæði:

13 Og sí frøi og gleði, oksar verða vignir, og seyður dripin, kjøt verður etið, og vín verður drukkið: latum oss eta og drekka; tí at í morgin skulum vør doyggja.

14 Og tað varð opinberað í míni oyru av HARRA herliðanna, Vissuliga skal henda misgerð ei verða reinskað frá tykkum til tit doyggi, sigur Harrin GUÐ herliðanna.

15 ¶ Svá sigur Harrin GUÐ herliðanna, Far, slepp tær til henda fæhirða, *ennú* til Sjeb'ná, sum er yvir húsinum, og sig,

16 Hvat hevurt tú her? og hvønn hevurt tú her, at tú hevurt høgt tær út gravhýsi her, *eins* og hann ið høggur sær út gravhýsi á hæddini, og sum ristir sær sjálvum eitt býli í ein klett?

17 Sí, HARRIN vil føra teg burtur við mektigum fangaskapi, og vil vissuliga dekka teg.

18 Vissuliga vil hann harðliga venda sær og syfta teg *sum* bólt í eitt stórt land: har skalt tú doyggja, og har *skulu* vagnarnir av tíni dyrd vera skommin hjá húsi harra tíns.

19 Og eg vil reka teg frá tíni støð, og frá tíni støðu skal hann toga teg niður.

20 ¶ Og tað skal henda í tí degi, at eg vil kalla mín tænara E'-li-á-kim Hil'-ki-áh son:

21 Og eg vil klæða hann við skikkju tíni, og styrkja hann við gyrðli tínum, og eg vil líta upp tína stjórn honum í hond: og hann skal vera ein faðir fyri íbúgvum Jerusalems, og fyri Judah húsi.

22 Og lykil húsar Dávids vil eg leggja uppá øksl hansara; so

hann skal lata upp, og eingin skal lata aftur; og hann skal lata aftur, og eingin skal lata upp.

23 Og eg vil festa hann *sum* ein nagla í eitt trygt pláss; og hann skal vera til dýrdsamt hásaeti fyri húsi faðirs sins.

24 Og teir skulu hanga uppá hann alla dýrdina hjá húsi faðirs hans, avkomið og eftirkomuna, øll ker av lítlari nøgd, frá kerunum av bikorum, enntá til øll kerini av karafum.

25 Í tí degi, sigur HARRI herliðanna, skal naglin, sum er festur í tí tryggja plássinum, verða fluttur burtur, og skerast niður, og falla; og byrðin, sum var á honum, skal skerast av: tí HARRIN hevur talað *tað*.

KAPITUL 23

BYRÐI Týrusar. Ýlið, tit skip úr Tarsjsj; tí hann er lagdur í oyði, so at har er einkið hús, eingin inn faring: frá Kit-tim-s landi er tað opinberað fyri teimum.

2 Verið stillir, tit íbúgvar oyggjarinnar; tú, sum handilsmenninir úr Zí-dön, sum fara yvir sjógvn, hava fyllt upp.

3 Og við miklum vøtnum *er* sáðið av Sí-hör, heyst áarinnar, hennara úrtøka; og hon er ein marknaður hjá tjóðum.

4 Skammast tú, O Zí-dön: tí at havið hevur talað, *enntá* havsins styrki, *og* sagt, Eg strevist ikki, ella beri fram børn, eiheldur fostri eg upp ungar menn, *ella* ali upp jomfrúr.

5 Eins og fyri frágreiðingini viðvíkjandi Egyptalandi, *soleiðis* skulu teir verða svárliga pínir fyri frágreiðingini um Týrus.

6 Farið yvir til Tarsjsj; ýlið, tit íbúgvar oyggjarinnar.

7 *Er* hetta tykkara frødligi staður, hvørs fornsemi *er* úr fyrndargomlum døgum? hennara

egnu føtur skulu bera hana langt burtur at útsita.

8 Hvør hevur hildið hesa ráðlegging imóti Týrus, tí krynandi *staðinum*, hvørs handilsmenn *eru* prinsar, hvørs ferðasølumenn *eru* jarðarinnar heiðursomu?

9 HARRI herliðanna hevur avrátt tað, at bletta hugmóðina hjá allari dýrd, *og* at føra til vanvirðingar allar jarðarinnar heiðursomu.

10 Far ígjøgnum títt land sum ein á, O Tarsjsj dóttir: *har* er ikki meira styrki.

11 Hann rætti út sína hond yvir sjógvn, hann risti kongadømini: HARRIN hevur givið boð imóti handils*staðinum*, at oyðileggja festningar hans.

12 Og hann segði, Tú skalt ikki meira fegnast, O tú kúgaða jomfrú, Zí-dön-s dóttir: reis *teg*, far yvir til Kit-tim; eisini har skalt tú ongla hvílu hava.

13 Sí Kál-dē'anna land; hetta fólk var ikki, *til* Assýriulendingurin grundlegði tað fyri teir sum dvøljast í oyðuni: teir settu upp tornini harhá, teir reistu upp slottini harhá; *og* hann førði tað til oyðingar.

14 Ýlið, tit skip úr Tarsjsj: tí at tykkara styrki er lögð *í* oyði.

15 Og tað skal henda í tí degi, at Týrus skal verða gloymdur *í* sjeyti ár, samsvarandi døgnum hjá einum kongi: eftir endan á sjeyti árum skal Týrus syngja sum ein skøkja.

16 Tak hörpu, far um staðin, tú skøkja sum hevurt verið gloymd; ger eitt søtt lag, syng nógvar sangir, at til tín má verða mint.

17 ¶ Og tað skal bera á eftir endan á sjeyti árum, at HARRIN vil vitja Týrus, og hon fer *at* snúgva til sína hýru, og fer *at* fremja hordóm við øllum kongadønum heimsins á jarðarinnar ásjón.

18 Og hennara handilsvøra og hennara hýra skal vera heilagleiki fyri HARRANUM: tað verður ikki dýrt goymt, ella lagt niður fyri; tí hennara handilsvøra skal vera til teirra sum dvøljast frammi fyri HARRANUM, at eta nøktandi, og til haldferan klædnað.

KAPITUL 24

SÍ, HARRIN ger jørðina tóma, og ger hana oydna, og vendir henni upp og niður, og spjaðir hennara íbúgvur umkring.

2 Og tað skal verða, eins og við fólkinum, soleiðis við prestinum; eins og við tænarinum, soleiðis við meistara hansara; eins og við ternuni, soleiðis við matmóður hennara; eins og við keyparanum, soleiðis við seljaranum; eins og við útlánaranum, soleiðis við lænaranum; eins og við takaranum av fæleigu, soleiðis við gevaranum av fæleigu til hansara.

3 Landið skal fullkomiliga tømast, og fullkomiliga rænast: tí HARRIN hevur talað hetta orðið.

4 Jørðin harmast og fánar burtur, veröldin ørmaktast og fánar burtur, jarðarinnar hástóru fólk ørmaktast.

5 Eisini jørðin er dálkað undir hennara íbúgvum; tí at teir hava misbrotið lógirnar, broytt regluskipanina, brotið hin ævigtvarandi sáttmála.

6 Tí hevur banningin uppetið jørðina; og teir, sum búgva á henni, eru oydnir: tí verða jarðarinnar íbúgvur brendir, og fáir menn eftir.

7 Tað nýggja vinið harmast, vintreðið ørmaktast, allir hinir káthjartaðu suffa.

8 Gleimurin av tamburinum heldur uppat; ljóðið av teimum, ið fegnast, endar; frøin av hørpuni heldur uppat.

9 Teir skulu ikki drekka vín

við sang; sterkur drykkur skal vera beiskur fyri teimum ið drekka hann.

10 Ørkymlanarstaðurin er brotin niður: hvørt hús er lokað fyri, at eingin maður fær komið inn.

11 *Tað er* ein rópan eftir vini í gøtunum; øll frøi er myrkjað, landsins kæti er farið.

12 Í staðinum er avtofting eftirlatin, og portrið er sligið við oyðing.

13 ¶ Tá ið tað svá skal verða í miðjum landinum millum fólk, *tá skal tað vera* eins og ristingin av olivintræi, og eins og finhentingarvindrúvarnar tá ið vínheystið verður gjørt.

14 Teir skulu hevja sína rødd, teir skulu syngja vegna HARRANS hátign, teir skulu rópa hart frá sjónum.

15 Hvørsvegna dýrðmetið tit HARRAN í eldunum, *emntá* navn HARRANS Guðs Ísraels í havsins oyggjum.

16 ¶ Frá ytsta parti av jørðini hava vit hoyrt sangir, *emntá* dýrd til hin rættvís. Men eg segði, Mín soltni, mín soltni, vei mær! hinir sviksomu handlarar hava handlað sviksamliga; ja, hinir sviksomu handlarar hava handlað sera sviksamliga.

17 Ótti, og holan, og snerran, eru á tær, Ó íbúgvi jarðarinnar.

18 Og tað skal bera á, at hann, ið flýggjar frá ljóðinum av óttanum, skal falla inn í holuna; og hann, ið kemur upp úr miðjuni av holuni, skal verða tikin í snerruni: tí at gluggarnir frá tí høga eru latnir upp, og jarðarinnar grundvøllir rista.

19 Jørðin er fullkomiliga brotin niður, jørðin er púra loyst upp, jørðin er framúrliga flutt.

20 Jørðin skal vingla til og frá sum ein drykkjumaður, og verður flutt burtur sum ein smátta; og hennara misbrot

verður tungt uppiá henni; og hon skal falla, og ikki risa aftur.

21 Og tað skal henda í tí degi, at HARRIN skal revsa herlið hinna høgu *sum eru á hæddini*, og jarðarinnar kongar á jørðini.

22 Og teir verða savnaðir saman, *eins og fangar verða savnaðir í holuna*, og verða lokaðir fyri í fongslinum, og eftir mangar dagar skulu teir vitjast.

23 Tá skal mánin fjamskast, og sólin skammast, tá ið HARRI herliðanna skal ríkjá á Zion fjalli, og í Jerusalem, og frammi fyri sínum fyrndargomlu dýrdsamliga.

KAPITUL 25

O HARRI, tú ert mín Guð; eg vil uppheva teg, eg vil prísar tinum navni; tí at tú hevurt gjørt undurfullar *lutir; tíni ráð úr forðum eru trúskapur og sannleiki*.

2 Tí at tú hevurt gjørt úr einum staði ein dunga; *úr vardum staði eina toft; eitt slott hjá fremmandum til eingin staður at vera; hann skal aldri byggjast*.

3 Tí fer tað sterka fólkið at dýrðmeta teg, staður hinna ræðuligu tjóða skal óttast teg.

4 Tí at tú hevurt verið ein styrki hjá tí arma, ein styrki hjá tí tørvandi í hansara neyð, eitt skjól frá storminum, ein skuggi frá hitanum, tá ið blástur hinna ræðuligu *er sum ein stormur ímóti múrinum*.

5 Tú fert at føra niður ljóðið av fremmandum, sum hitan í turrum pláss; *emtá hitan við skugganum av skýggi; grein teirra ræðuligu verður ferd lágt*.

6 ¶ Og á hesum fjalli fer HARRI herliðanna at gera øllum fólki veitslu av feitum tingum, veitslu av vínum á berskakunum, av feitum tingum full av mergi,

av vínum á berskakunum – væl edlað.

7 Og hann vil oyða á hesum fjalli ásjónina á dekkingini *sum er kastað yvir alt fólk, og slerið sum er breitt yvir allar tjóðir*.

8 Hann vil svølgja upp deyða í siguri; og Harrin GUÐ vil turka burt tár burturav øllum andlitum; og hartanina hjá sínum fólki fer hann at taka burt oman av allari jørðini: tí HARRIN hevur talað *tað*.

9 ¶ Og tað verður sagt í tí degi, Sí, hesin er vár Guð; vit hava væntað eftir honum, og hann vil frelsa okkum: hesin er HARRIN; vit hava væntað eftir honum, vit vilja gleðast og fegnast í hansara frelsu.

10 Tí á hesum fjalli skal hond HARRANS hvíla, og Móab skal verða troðin niður undir honum, júst eins og hálmur verður troðin niður til tødrúgvuna.

11 Og hann skal breiða fram sínar hendur í miðjum teimum, eins og hann, ið svimur, breiðir fram *sínar hendur at svimja*; og hann fer at føra niður teirra hugmóð saman við herfongunum av teirra hondum.

12 Og festningin av tí høga virkinum av tinum múrum fer hann at føra niður, leggja lágt, og føra til jarðar, *heilt til støvið*.

KAPITUL 26

I TÍ degi skal hesin sangur verða sungin í Judah landi; Vit hava sterkan stað; frelsu vil Guð útnevna til múrar og hervirkir.

2 Opnið porttrini, so at hin rættvísa tjóð, sum varðveitir sannleikan, kann inn fara.

3 Tú vilt halda honum í fullkomnum friði, *hvørs sinni styðjast á teg*: tí hann litur á teg.

4 Lítið á HARRAN um ævir: tí at í HARRANUM JĒ-HO'VAH er ævigtvarandi styrki:

5 ¶ Tí hann førir niður teir sum búgva á hæddini; hin hálátiga stað, hann leggur hann lágt; hann leggur hann lágt, *heilt* til jarðar; hann førir hann *heilt* til stövið.

6 Fóturin skal traðka hann niður, *enmtá* fótur hins arma, og fetini hjá teimum tøvandi.

7 Vegur hins rættláta *er* reiðilgleiki: tú, mest reiðiligi, vigart leiðir hins rættláta.

8 Ja, á vegi dóma tína, O HARRI, hava vit væntað eftir tær; tráin hjá *vári* sál *er* til navn títt, og til endurminningina um teg.

9 Við míni sál havi eg tráað teg um náttina; ja, við mínum anda innan í mær vil eg sökja teg tíðliga: tí tá ið tinir dómur á jörðini *eru*, vilja veraldarinnar íbúgvar læra rættvísu.

10 Lat góðtokka verða vísan móti tí vonda, *tó* vil hann ekki læra rættvísu: í reiðiligseminnar landi vil hann fara órættlátliga fram, og vil ekki skoða HARRANS hátign.

11 HARRI, *tá ið* tín hond er lyft upp, vilja teir ekki sjá: *men* teir skulu sjá, og skammast fyri *sína* øvund inná fólkið; ja, eldur figginda tína skal tæra teir upp.

12 ¶ HARRI, tú vilt fyriskipa frið til okkara: tí at tú hevurt eisini virkað øll okkara verk í okkum.

13 O HARRI Guð vár, *aðrir* harrar umframst teg hava havt harradømi yvir okkum: *men* eina við teg vilja vit nevna títt navn.

14 *Teir eru* deyðir, teir skulu ekki liva; *teir hava* andast, teir skulu ekki risa: tí hevurt tú heimsøkt og oytt teir, og fingið alt teirra minni at tynast.

15 Tú hevurt økt um tjóðina, O HARRI, tú hevurt økt um tjóðina: tú ert dýrdmettur: tú hevðirt firrað *hana* fjart at øllum jarðarinnar endum.

16 HARRI, í trongd hava teir vitjað teg, teir heltu út eina bøn *tá ið* tín tyktan *var* á teimum.

17 Eins og kvinna við barn, *sum* dregst nær tíðini av síni útfrian, er í pínu, og rópar út í sínum verkjum; soleiðis hava vit verið í tíni eygsjón, O HARRI.

18 Vit hava verið við barn, vit hava verið í pínu, vit hava sum var tað ført fram vind; vit hava ikki virkað nakra útfrian á jörðini; eiheldur hava veraldarinnar íbúgvar fallið.

19 Tíni deyðu *menn* skulu liva, *saman við* mínum deyða likami skulu teir rísa *upp*. Vaknið og syngið, tit sum búgva í stövi: tí at tín dæg *er sum* dæggin av urtum, og jørðin fer at kasta út hinar deyðu.

20 ¶ Kom, fólk mitt, far tú inn í tíni kømur, og loka tínar hurðar um teg: fjal teg sum var tað í skamma stund, inntil harmavreiðin verði yvirstaðin.

21 Tí sí, HARRIN kemur út úr sínum plássu at revsa jarðarinnar íbúgvar fyri teirra misgerð: jørðin skal eisini avdúka sítt blóð, og skal ikki hylja sínar vignu meira.

KAPITUL 27

Í TÍ degi skal HARRIN, við sínum svára og mikla og sterka svørði, revsa liv'-já-thän — hin gatandi dreka, enntá liv'-já-thän — handa krókuta høggorm; og hann skal drepa drekan sum *er* í sjónum.

2 Syngið fyri henni í tí degi, Ein reyðvins vingarður.

3 Eg, HARRIN, varði hann; eg vil vatna hann hvorja stund: at ikki *nakar* skaði hann, vil eg varða hann nátt og dag.

4 Øði *er* ikki í mær: hvør vildi sett tistlarnar og tornirnar ímóti mær í bardaga? eg vildi farið ígjøgnum teir, eg vildi brent teir *allar* samlar.

5 Ella lat hann taka fatur í mini styrki, *at* hann má stifta frið við meg; *og* hann skal stifta frið við meg.

6 Hann skal elva teimum, ið koma av Jákupi, at sláa rót: Ísrael skal blómka og spíra, og fylla veraldar ásjón við ávøksti.

7 ¶ Hevur hann sligið hann, eins og hann sló teir ið slógu hann? *ella* er hann vigin samsvarandi slátran teirra sum eru vjgnir av honum?

8 Í máti, tá ið tað spírar fram, skalt tú kjakast við tað: hann heldur aftur sínum ruskuta vindi á eystanvindsdegnum.

9 Við hesum skal tí Jákups misgerð verða reinskað; og hesin *er* allur ávøksturinn til at taka burtur hansara synd; tá ið hann ger allar steinarnar av altarinum sum kálksteinar ið verða slignir sundur, *tá* skulu lundirnar og myndirnar ei standa uppi.

10 Tó *verður* hin vardi staður oyðin, og býlið yvirgivið, og eftirlatið sum ein oyða: har fer kálvurin at beitast, og har fer hann *at* leggja *seg*, og tæra upp greinar tess.

11 Tá ið tess bulir eru fólnaðir, verða teir brotnir av: kvinnurnar koma, og seta eld á teir: tí at tað *er* eitt fólk av ongum skili: tí vil hann, ið gjordi teir, ikki miskunna teimum; og hann, sum myndaði teir, vil ongan tokka sýna teimum.

12 ¶ Og tað skal henda í tí degi, *at* HARRIN skal berja av frá sundi áarinnar til streym Egyptalands, og tit skulu verða savnaðir ein eftir einum, O tit Ísraels børn.

13 Og tað skal henda í tí degi, *at* hin mikli lúðurin skal blásast, og teir skulu koma sum vóru um at farast í Assýriulandi, og hinir útstoyttu í Egyptalandi, og skulu tilbiðja HARRAN á tí heilaga fjallinum í Jerusalem.

KAPITUL 28

VEI hugmóðarkrúnuni, E'phraim-s drykkjumonnum, hvørs dýrdsami vakurleiki *er* ein fólndandi blóma, sum *eru* á høvðini av feitu dølunum hjá teimum sum eru vunnir yvir av víni!

2 Sí, Harrin hevur ein mektigan og sterkan ein, *sum* eins og heglingsódnarvindur og oyðandi stormur, eins og flóð av mektigum vøtnum *sum* fløðir yvir, fer *at* kasta niður til jarðar við hondini.

3 Hugmóðarkrúnan, drykkjumenn E'phraim-s, skulu verða traðkaðir undir fótur:

4 Og hin dýrdsami vakurleiki, sum *er* á høvðini av tí feita dalinum, skal verða fólndandi blóma, *og* sum hin skundiga fruktin áðrenn summarið; sum *tá* ið hann, ið lítur at tí, sær, *og* meðan hon enn *er* í hond hansara, etur hann hana upp.

5 ¶ Í tí degi skal HARRI herliðanna vera til dýrdarkrúnu, og til vakurleikaennisprýði, tí eftirverandi av sínum fólk,

6 Og til ein dóms anda fyrri honum ið situr í dómi, og til styrki hjá teimum ið venda orrustuni til portrið.

7 ¶ Men eisini teir eru farnir skeivir ígjøgnum vín, og gjøgnum sterkan drykk eru úti av vegnum; presturin og propheturin eru farnir skeivir ígjøgnum sterkan drykk, teir eru svølgdir upp av víni, teir eru úti av vegnum ígjøgnum sterkan drykk; teir fara skeivir í sjón, teir snáva í dómi.

8 Tí øll borð eru full av spýggju og skitni, *so at* har *er* einkið pláss reint.

9 ¶ Hvørjum skal hann kenna kunnleika? og hvønn skal hann fáa at skilja doktrinun? *teimum* sum *eru* vandir av frá mjólkini, og drignir frá bróstunum.

10 Tí at forskrift *má vera* omaná forskrift, forskrift omaná forskrift; linja omaná linju, linja omaná linju, her eitt sindur, og har eitt sindur:

11 Tí við stamandi vörum og eini aðrari tungu vil hann tala til hetta fólk.

12 Til hvörjar hann segði, Henda er hvíldin, við hvörji tit mega elva hinum móðu at hvíla; og henda er endurfrískanin: tó vildu teir ekki hoyra.

13 Men HARRANS orð varð teimum forskrift omaná forskrift, forskrift omaná forskrift, linja omaná linju, linja omaná linju; her eitt sindur, og har eitt sindur; at teir máttu fara, og falla aftureftir, og verða brotnir, og snerraðir, og tiknir.

14 ¶ Hvørsvegna hoyrið HARRANS orð, tit háðifullu menn, sum stjórna hesum fólkum sum er í Jerusaleum.

15 Av tí at tit hava sagt, Vit hava gjørt sáttmála við deyða, og við helviti eru vit í semju; tá ið hin yvirfloymandi koyrilin fer at fara igjogn, skal hann ei koma at okkum: tí vit hava gjørt lygnir til okkara skjól, og undir falsi hava vit fjalt okkum:

16 ¶ Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ, Sí, eg leggi í Zion til grundvöll ein stein, ein royndan stein, dýrmætan hornstein, ein tryggan grundvöll: hann, ið trýr, hevur ikki skund.

17 Dóm vil eg eisini leggja til mátsnórin, og rættvísi til loddíð: og heglingurin skal sópa burtur lygnaskjólíð, og vøtnini skulu yvirfloyma goymistaðið.

18 ¶ Og tykkara sáttmáli við deyða skal verða ógildaður, og tykkara semja við helviti skal ikki standast; tá ið hin yvirfløðandi koyrilin skal fara igjogn, tá skulu tit verða traðkaðir niður av honum.

19 Frá tí tíðini sum hann fer fram, skal hann taka tykkum: tí morgun eftir morgun skal hann fara yvir, á degi og á nátt: og hann skal vera ein pláging bara til at skilja frágreiðingina.

20 Tí songin er styttri enn at maður kann strekkja seg á henni: og dekingin smaltri enn at hann kann balla seg í henni.

21 Tí HARRIN skal rísa upp sum á Pē-rá'-zím fjalli, hann verður vreiður sum í Gibeons dali, at hann má gera sítt verk, sitt undarliga verk; og fáa sín gerning at bera á, sín undarliga gerning.

22 Verið tí nú ikki spottarar, at ikki tykkara bond verði gjørd sterk: tí eg havi hoyrt frá Harranum GUDI herliðanna eina upptæring, enntá avrádd yvir alla jørðina.

23 ¶ Lænið oyra, og hoyrið mína rødd; gevið gætur, og hoyrið mína talu.

24 Pløgir pløgmaðurin allan dagin til at sáa? opnar hann og lokar bökkarnar av síni jørð?

25 Tá ið hann hevur gjørt javna ásjónina hará, kastar hann ikki útum karvan, og spjaðir kumman, og kastar inn høvuðs hveitina og tilskilaða byggið og speltina í teirra pláss?

26 Tí hansara Guð leiðbeinir honum til hygnis, og lærir hann.

27 Tí at karvin verður ikki tresktur við treskiamboði, ei heldur verður kerruhjól malið umkring at kumman; men karvin verður sligin út við stavi, og kumman við stong.

28 Breyðkorn verður knúst; tí hann vil ikki altíð treskja tað, ella bróta tað við hjólinum av síni kerru, ella knúsa tað við sínum hestmonnum.

29 Eisini hetta kemur fram frá HARRA herliðanna, sum er undurfullur í ráði, og framúrskarandi í virkan.

KAPITUL 29

VEI ÁR'Í-ÉLI, ÁR'Í-ÉLI, tí staðinum *har* Dávid dvaldist! leggið ár afturat ári; latið teir drepa sláturoffur.

2 Tó vil eg treingja ÁR'Í-ÉL, og har skal vera tyngd og sorg; og tað skal vera mær sum ÁR'Í-ÉL.

3 Og eg vil leirast ímóti tær runt umkring, og vil leggja kringseting ímóti tær við einum virkisgarði, og eg vil reisa festningar ímóti tær.

4 Og tú fert *at* verða førð niður, og skalt tala úr jörðini, og tín tala skal vera lág*mælt* úr stövinum, og tín rödd skal vera sum hjá einum ið hefur vælkunnagan anda, úr jörðini, og tín tala fer *at* teska úr stövinum.

5 Harafturat skulu fjöldin av tínum fremmandu verða eins og smátt stöv, og fjöldin av hinum ræðuligu *skulu verða* sum dumba ið svinnur burt: ja, tað verður bráðliga við eitt eygnablunk.

6 Tú fert *at* verða heimsókt av HARRA herliðanna við toru, og við jarðskjálvta, og miklum ljóði, við stormi og ódnarvindi, og flammuni av upptærandi eldi.

7 ¶ Og fjöldin av øllum tjóðunum ið berjast ímóti ÁR'Í-ÉLI, enná allir ið berjast ímóti henni og hennara krígsútgerð, og sum treingja hana, skulu vera sum ein dreymur av náttarsjón.

8 Tað skal enná vera sum tá ið svangur *maður* droymir, og sí, hann etur; men hann vaknar, og hansara sál er tóm: ella sum tá ið tyrstur *maður* droymir, og sí, hann drekkur; men hann vaknar, og sí, *hann er* órmaktaður, og hansara sál hefur lyst: soleiðis skal fjöldin av øllum tjóðunum vera, sum berjast ímóti Zion fjalli.

9 ¶ Steðgið tykkum, og undrist; gellið út, og geylið: teir eru druknir, men ikki við víni; teir

vingla, men ikki við sterkum drykki.

10 Tí HARRIN hefur helt út omanyvir tykkum andan av djúpum svøvní, og hefur lokað eygu tykkara: prophetarnar og stjórnarar tykkara, siggiararnar hefur hann hult.

11 Og sjónin hjá øllum er vorðin tykkum eins og orðini av eini bók sum er innsiglað, sum *menn* flýggja einum sum er lærdur, sigandi, Les hetta, eg biði teg; og hann sigur, Eg fái ikki; tí hon *er* innsiglað:

12 Og bókin verður flýggjað honum sum ikki er lærdur, sigandi, Les hetta, eg biði teg; og hann sigur, Eg eri ikki lærdur.

13 ¶ Hvørsvegna Harrin segði, Við tað at hetta fólk nærkast *mær* við sínum munn, og við sínum varrum æra meg, men hava firrað sítt hjarta fjart frá mær, og teirra ótti mótegis mær er lærdur við forskrift manna:

14 Tessvegna, sí, eg vil halda fram at gera eitt undrunarvert verk millum hetta fólk, *enná* eitt undrunarvert verk og eitt undur: tí visdómur teirra visu *manna* skal farast, og skil hinna hygnu *manna* teirra skal fjalast.

15 Vei teimum ið søkja djúpt at fjala sítt ráð frá HARRANUM, og teirra verk eru í myrkrinum, og teir siga, Hvør sær okkum? og hvør kennir okkum?

16 Víst skal tykkara snúgving av tingum upp og niður verða mett sum leirið hjá leirkerasmiðinum: tí at man verkið siga um hann ið gjordi tað, Hann gjordi meg ei? ella man tað myndaða tingið siga um hann ið myndaði tað, Hann hevði einkið skil?

17 Er tað ikki enn eitt sera lítið bil, og Lí-bá-nón verður broytt til fruktagóðan akur, og hin fruktagóði akurin fer *at* metast sum ein skógur?

18 ¶ Og í tí degi skulu teir deyvdu hoyra orð bókari­n­nar, og eyg­ni hjá teimum blindu skulu siggja úr dimmleika, og út úr myrkri.

19 Teir eyðmjúku skulu eisini økja *sína* frøi í HARRANUM, og teir ør­mu millum manna skulu fe­gnast í Hinum Heilaga Ísraels.

20 Tí hin ræðuligi er furdur til einkiðs, og spottarin er upptærdur; og allir, ið vakta eftir misgerð, eru kvettir av:

21 Sum gera ein mann til ein misbrótara fyri eitt orð, og leggja snerru til hansara sum formanar í portrinum; og venda til viks hin rættláta fyri eitt ting av ongum *virði*.

22 Tessvegna, svá sigur HARRIN, sum endurloysti Abraham, viðvikjandi húsi Jákups, Jákup skal ikki nú skammast, eiheldur skal andlit hans nú gerast fölið.

23 Men tá ið hann sær sini børn, verkið av hondum mínum, í miðjum sær, skulu teir halga mitt navn, og halga Hin Heilaga Jákups, og skulu óttast Ísraels Guð.

24 Teir eisini, sum fóru skeivir í anda, skulu koma til vitsku; og teir, sum meylaðu, skulu læra doktrínu.

KAPITUL 30

VEI hinum uppreistrarsomu børnum, sigur HARRIN, sum leggja ráð, men ikki av nær; og sum dekkja við dekking, men ikki av anda mínum, at teir mega leggja synd aftrat synd:

2 Sum ganga *fyri* at fara niður í Egyptaland, og hava ikki spurt hjá munn­i mínum; til at styrkja seg í styrki Pharaohs, og til at troysta á skugga Egyptalands!

3 Tí skal styrki Pharaohs verða skomm tykkara, og álit­ið á skugga Egyptalands ørkymlan *tykkara*.

4 Tí hansara prinsar vóru í Zó-án, og hans umboðsmenn komu til Há-nēs.

5 Teir skammaðust allir um eitt fólk *sum* ikki kundi gagna teimum, ella vera ein hjálp, ella gagn, men ein skomm, og eisini ein last.

6 Byrði sunnandjóranna: inn í landið av trongd og angst, hvaðani *koma* hin unga og gamla leyvan, eiturormurin og eldsligi flúgvandi drekin, teir vilja bera sínar ríkdómar á herðunum á ungum asnum, og sínar skattir á kúlunum á kamelum, til eitt fólk *sum* ikki fer at gagna teimum.

7 Tí Egyptarnir skulu hjálpa til fánýtis, og til einkið endamá­l: tí havi eg rópt viðvikjandi hesum, Teirra styrki er at sita stillir.

8 ¶ Far nú, skriva tað frammi fyri teimum á talvu, og viðmerk tað í bók, at tað má vera til tíðina sum koma skal, um aldur og ævir:

9 At hetta er eitt uppreistrarsamt fólk, lúgvandi børn, børn *sum* ei vilja hoyra lóg HARRANS:

10 Sum siga til siggjararnar, Sígg­ið ikki; og til prophetarnar, Propheterið okkum ikki røtt ting, talið okkum mjúk ting, propheterið falskleikar:

11 Farið tykkum út av vegnum, vendið til viks út av rásini, fáið Hin Heilaga Ísraels at halda uppat frammi fyri okkum ífrá.

12 Hvørsvegna svá sigur Hin Heilagi Ísraels, Av tí at tit vanvirða hetta orð, og troysta á kúgan og spiltsemi, og stuðlast hará:

13 Tí skal henda misgerð vera hjá tykkum sum ein brestur um at detta, *sum* bólg­nar út á høgum múri, hvørs bróting kemur bráðliga í einum eynablunki.

14 Og hann skal bróta hann sum brótingin av ker­i

leirkerasmiðarins, sum verður brotið í stykkir; hann skal ikki eira: so at tað ikki fer *at* finnast í brestinum av honum leirbrot til at taka eld av grúgvuni, ella til at taka vatn við úr holuni.

15 Tí svá sigur Harrin GUÐ, Hin Heilagi Ísraels; Í afturkoming og hvilu skulu tit vera frelstir; í kvirru og í áliti skal vera tykkara styrki: og tit vildu ikki.

16 Men tit søgdu, Nei; tí at vit vilja flýggja uppiá hestum; tí skulu tit flýggja: og, Vit vilja riða á teimum fljótu; tí skulu teir, sum elta tykkum, vera fljótir.

17 Eitt túsund fara *at flýggja* fyrri hartingini av einum; fyrri hartingini av fimm fara tit *at flýggja*: til tit verði eftirlatnir sum ein vitastong á toppinum av einum fjalli, og sum eitt hermerki á einum heyggi.

18 ¶ Og tí vil HARRIN biða, at hann má vera náðisamur at tykkum, og tí vil hann vera hevjaður upp, at hann má miskunna tykkum: tí at HARRIN er ein dóms Guð: vælsignaðir eru allir teir sum biða eftir honum.

19 Tí fólkíð fer *at* búgva í Zion í Jerusalem: tú skalt ikki gráta meira: hann vil vera sera náðisamur at tær við røddina á tinum rópi; tá ið hann fer *at* hoyra tað, tá vil hann svara tær.

20 Og hóast Harrin gevi tykkum mótburðarins breyð, og nívdarinnar vatn, tó skulu tíni frálærarar ikki verða fluttir í eitt horn meira, men tíni eygu skulu sjá tínar frálærarar:

21 Og tíni oyru skulu hoyra eitt orð aftanfyrri teg, sigandi, Hesin er vegurin, gangið í honum, tá ið tit venda til høgru handar, og tá ið tit venda til vinstru.

22 Tit skulu eisini dálka dekkjina av tinum ristur myndum av silvuri, og skreytið av tinum

bræddu myndum av gulli: tú fert *at* kasta tær burt sum eitt mánasjúkusamt klæði; tú fert *at* siga við tað, Slepp tær hiðani.

23 Tá skal hann geva regn sáðs tíns, sum tú fert *at* sáa lendið við; og breyð grøðis jarðarinnar, og tað skal vera feitt og ríkilig-samt: í tí degi skal tín fenaður beitast á stórum beitum.

24 Somuleiðis oksarnir og teir ungu asnarnir, sum velta lendið, skulu eta reint fôður, sum hevur verðið sáladað við skuvluni og við varpkvíslini.

25 Og tað skulu vera á hvørjum høgum fjalli, og á hvørjum høgum heyggi, ár og streymar av vøtnum á degnum av tí mikla slátrinum, tá ið tornini falla.

26 Harafturat skal ljósið av mánanum vera sum ljósið av sólini, og ljósið av sólini skal vera sjeyfalt, sum ljósið av sjei døgum, í tí degi sum HARRIN bindur um brestin hjá sínum fólki, og grøðir smekkin av teirra sári.

27 ¶ Sí, HARRANS navn kemur fjarvegis frá, brennandi við hansara firtni, og tess byrði er tung: hansara varrar eru fullar av harmavreiði, og hansara tunga sum ein upptærandi eldur:

28 Og hans andadráttur, sum ein yvirfløðandi streymur, skal røkka til miðjan hálsin, til at sálða tjóðirnar við fáfongdar-sáldini: og *har verður* boygsl í kjálkunum á fólkinum, sum veldur teimum at fara skeivum.

29 Tit skulu hava ein sang, eins og um náttina, *tá ið* ein heilagur hátíðarligleiki verður hildin; og hjartagleði, sum tá ið ein fer við floytu til tess at koma á fjall HARRANS, til Hin mektiga Ísraels.

30 Og HARRIN fer *at* fáa sína dýrdsomu rødd at verða hoyrda, og fer *at* sýna lættingina niður av sínum armi, við harmavreiðini

av *síni* firtni, og *við* flammuni av upptærandi eldi, *við* spjading, og ódnarvindi, og heglum.

31 Ti gjögnum rödd HARRANS skal Assýriarinn verða bardur niður, *sum* slerdi við sprota.

32 Og á hvørjum plássi har hin grundfesti stavurinn skal fara yvir, *sum* HARRINN skal leggja á hann, skal *tað* vera við tamburinum og hørpum: og í ristingarbardögum vil hann berjast við hann.

33 Tí at Tó'phét er fyriskipað frá gomlum *av*; ja, til kongin er *tað* fyribúgvíð; hann hevur gjørt *tað* djúpt og stórt: stápilein av tí *er* eldur og nógvur víður; HARRANS andadráttur, *sum* ein streymur av svávu, kyndir *tað*.

KAPITUL 31

VEI teimum ið fara niður til Egyptalands eftir hjálp; og styðjast á hestar, og troysta á vagnar, av tí at *teir* eru mangir; og á hestmenn, av tí at *teir* eru sera sterkir; men *teir* lita ikki at Hinum Heilaga Israels, eiheldur søkja HARRAN!

2 Tó *er* hann eisini visur, og vil koma við illum, og vil ikki kalla tilbakar síni orð: men vil reisast ímóti húsinum hjá illgerarunum, og ímóti hjálpinum hjá teimum ið virka misgerð.

3 Men Egyptarnir *eru* menn, og ikki Guð; og *teirra* hestar *eru* kjøt, og ikki andi. Tá ið HARRINN skal rætta út sína hond, skal bæði hann, ið hjálpir, falla; og hann, *sum* er hjálptur, skal falla niður; og *teir* skulu bila allir samlir.

4 Tí svá hevur HARRINN talað við meg, Eins og leyvan og hin unga leyvan, ýlandi á síni bráð, tá ið fjöld av hirðum verður rópað út ímóti henni, vil *hon* ikki ræðast *teirra* rödd, ella lækka seg fyri ljóðið av teimum:

soleiðis fer HARRI herliðanna at koma niður at berjast fyri Zion fjall, og fyri heyg tess.

5 Eins og fuglar flúgvandi, soleiðis vil HARRI herliðanna verja Jerusalem; verjandi eisini við hann útfria *tað*; og farandi yvir vil hann varðveita *tað*.

6 ¶ Vendið til *hansara* *sum* Ísraels børn hava djúpliga gjørt uppreist *frá*.

7 Tí at í tí degi skal hvør maður kasta burtur sínar avgudar av silvuri, og sínar avgudar av gulli, *sum* tykkara egnu hendur hava gjørt tykkum *til* eina synd.

8 ¶ Tá skal Assýriarinn falla við svørðinum, ikki av mektigum manni; og svørðið, ikki hjá meinigum manni, skal slúka hann upp: men hann skal flýggja frá svørðinum, og hans ungu menn skulu verða skakaðir.

9 Og hann skal fara yvir til sín festning vegna ótta, og *hansara* prinsar skulu ræðast hermerkið, sigur HARRINN, hvørs eldur *er* í Zion, og *hansara* bræðsluovnur í Jerusalem.

KAPITUL 32

SÍ, ein kongur skal ríkja í rættvísi, og prinsar skulu stjórna í dómi.

2 Og maður skal vera *sum* eitt goymistað frá vindinum, og lívd frá ódnarvindinum; *sum* áir av vatni í turrum plássi, *sum* skuggin av miklum kletti í ørmaktaðum landi.

3 Og eyguni hjá teimum, ið síggja, skulu ei vera kám; og oyruni hjá teimum, ið hoyra, skulu lýða á.

4 Eisini skal hjartað hjá teimum bráðu skilja kunnleika, og tungan hjá stamarunum skal vera tilreiðar at tala týðiliga.

5 Ótespiligi persónurin skal ikki meira kallast fræsligur, ella óvættið sigast *vera* stórtøkið.

6 Tí ótespiligi persónurin vil tala skemdarverk, og hansara hjarta vil virka misgerð, at útinna hykl, og at mæla villfaring ímóti HARRANUM, at gera sálina hjá tí svanga tóma, og hann vil elva drykki hins tyrsta at svitast.

7 Eisini eru amboðini hjá óvættinum ónd: hann upphugsar vond uppáfund *fyr* at oyðileggja hinar ørnu við lúgvandi orðum, sjálvst tå íð hin tøvandi talar rætt.

8 Men hin fræsligi upphugsar fræsligar lutir; og við fræsligum lutum skal hann standast.

9 ¶ Rísið upp, tit kvinnur sum eru við ró; hoyrið mína rødd, tit sýtleysu dötur; lænið oyra til talu mína.

10 Mangar dagar og ár skulu tit verða órógvaðar, tit sýtleysu kvinnur: tí at vinskurðurin skal svitast, savningin skal ikki koma.

11 Nøtrið, tit kvinnur sum eru við ró; verðið órógvaðar, tit hinar sýtleysu: skræðið av tykkum, og gerið tykkum berar, og gyrdið *sekkjaklæði á tykkara* lendar.

12 Tær skulu harma um vørturnar, um dámligu akrarnar, um fruktagóða vintræið.

13 Yvir landið hjá mínum fólki fara *at* koma upp tornir og tistlar; ja, yvir øll gleðinnar hús í tí frødligu borg:

14 Tí at slottini skulu verða yvirgivin; fjøldin av staðinum verður eftirlatin; festningarnir og tornini skulu verða til hellir um ævir, ein frøi hjá villasnum, eitt beiti hjá smáfæafylgjum;

15 Inntil andin verði heltur á okkum frá tí høga, og oyðan verði ein fruktagóður akur, og hin fruktagóði akurin verði roknaður fyri ein skóg.

16 Tå skal dómur dvøljast í oyðuni, og rættvísi verða verandi í tí fruktagóða akrinum.

17 Og verkið av rættvísi verður friður; og virknin av rættvísi *verður* kvirra og vissa um ævir.

18 Og fólk mitt skal bøgva í friðsamligum býli, og í tryggum bústøðum, og í róligum hvíldarplássum;

19 Tå íð tað fer *at* hegla, og tað kemur niður á skógin; og staðurin verður lágur í einum lágum plássi.

20 Vælsignaðir eru tit sum sáa framvið øllum vøtnum, sum senda út *hagar* føturnar hjá oksanum og asnanum.

KAPITUL 33

VEI tær sum rænjt, og tú *varðst* ikki rændur; og bert *teg* sviksamt at, og teir bóru *seg* ikki sviksamt at móti tær! tá íð tú fert *at* halda uppát at ræna, skalt tú verða rændur; og tá íð tú fert *at* gera enda á at bera *teg* sviksamt at, skulu teir bera *seg* sviksamt at móti tær.

2 O HARRI, ver náðisamur at okkum; vit hava væntað eftir tær: vert tú teirra armur hvønn morgun, okkara frelsa eisini í trongdartíðini.

3 Við ljóðið av ófriðarlætinum flýddi fólkið; við lyftingina upp av tær sjálvum vórðu tjóðirnar spjaddar.

4 Og tykkara herfongur verður savnaður *eins* og savningin hjá kálorminum: sum renningin til og frá av grashoppum fer hann *at* renna omanyvir teir.

5 HARRIN er upp hevjaður; tí hann býr á hæddini: hann hevur fyllt Zion við dómi og rættvísi.

6 Og vísdómur og kunnleiki skulu vera støugleikin av tinum tíðum, og frelsustyrki: HARRANS ótti er hansara dýrgripur.

7 Sí, hinir reystu teirra skulu rópa fyri uttan: friðarins umboðsmenn skulu gráta beiskan.

8 Alfaravegirnar liggja oydnir,

vegfarandi maðurin heldur upp: hann hefur brotið sáttmálan, hann hefur vanvirt staðirnar, hann gefur gætur eftir ongum manni.

9 Jörðin harmast og fánar: Lí-bá-nón skammast og er hægri niður: Sjár-ön er eins og ein oyða; og Bá-sján og Carmel rista av *sinar fruktir*.

10 Nú vil eg risa, sigur HARRIN; nú vil eg verða upp hevjaður; nú vil eg lyfta upp meg sjálvan.

11 Tit skulu ala fram dumbu, tit skulu bera fram hálm: tykkara andadráttur, *sum* eldur, skal tæra tykkum upp.

12 Og fólkid verður *sum* brennurnar av kálki: *sum* uppskornar tornir verða teir brendir í eldinum.

13 ¶ Hoyrið tit, ið eru langt burturi, hvar eg havi gjørt; og tit, ið eru nær, viðurkennið mín mátt.

14 Syndararnir í Zion eru ræddir; óttafullsemi hefur tikið hyklaramar á bóli. Hvør okkara millum skal búgva hjá tí upptærandi eldinum? hvør okkara millum skal búgva hjá ævigtvarandi brenningum?

15 Hann ið gongur rættvisiliga, og talar reiðiliga; hann ið vanvirðir vinningin av kúganum, sum ristir sínar hendur frá at halda á mutrum, sum typpir síni oyru frá at hoyra um blóð, og lókar síni eygu frá at siggja ilt;

16 Hann skal búgva á hæddini: hansara verndarpláss *skal vera* krígsútgerðirnar av klettum: breyð skal gevast honum; hansara vøtn *skulu vera* trygg.

17 Tini eygu skulu siggja kongin í hansara vakurleika: tey skulu skoða landið sum er sera langt burturi.

18 Títt hjarta skal ihuga ræðslu. Hvar er hin skriflærði? hvar er móttakarinn? hvar er hann ið taldi tornini?

19 Tú skalt ikki siggja eitt øgilt fólk, eitt fólk av djypri talu enn tú kanst fata; av stamandi tungu, *at tú ikki kanst* skilja.

20 Lít at Zion, staðinum av várurum hátíðarsemum: tini eygu skulu sjá Jerusalem – ein kvirran bústað, eitt tabernakkul *sum* ikki skal takast niður; ikki ein av tess hælum skal nakrantíð firrast, eiheldur skulu nøkur av tess bondum slítast.

21 Men har *vil* hin dýrdsami HARRI *vera* okkum eitt pláss av breiðum áum og streymum; hvári eingin galeiða við árum skal fara, eiheldur skal stásiligt skip fara framvið har.

22 Tí HARRIN er okkara dómari, HARRIN er okkara lóggevi, HARRIN er okkara kongur; hann vil frelsa okkum.

23 Tini togverk eru loyst; tey kundu ikki væl styrkja sína mastur, tey kundu ikki breiða seglið *út*: tá verður herfongurin av miklum ráni skiftur; teir lamnu taka fongin.

24 Og íbúgvinn skal ikki siga, Eg eri sjúkur: fólkid, ið býr harí, *skal vera* fyrigivið *sina* misgerð.

KAPITUL 34

KOMIÐ nær, tit tjóðir, at hoyra; og lýðið á, tit fólk: jörðin hoyri, og alt sum hari er; veröldin, og øll ting sum koma fram úr henni.

2 Tí HARRANS harmavreiði er yvir øllum tjóðum, og *hans* ovursinni yvir øllum teirra herum: hann hefur aldeilis oytt teir, hann hefur givið teir yvir til slátringina.

3 Teirra vagnu eisini skulu verða kastaðir út, og teirra stinkur fer *at* koma upp úr teirra líkum, og fjöllini skulu bráðnast við teirra blóði.

4 Og alt himins herlið skal

verða loyst upp, og himnarnir skulu verða rullaðir saman eins og bókarrolla: og alt herliðið av teimum skal falla niður, eins og blaðið fellur av frá vintrænum, og eins og fallandi *fíka* frá fíkutrænum.

5 Tí svørð mítt skal baðast í himni: sí, tað fer *at* koma niður yvir Í-dú-mé'-ú, og yvir fólk bølbønar mínar, til dóms.

6 HARRANS svørð er fyllt við blóði, tað er gjørt feitt við fiti, og við blóðinum av lombum og geitum, við feittinum av veðranýrum: tí HARRIN hevur eitt sláturoffur í Böz'-rah, og eitt mikið slátur í landi Í-dú-mé'-ú.

7 Og einhyrningarnir skulu koma oman við teimum, og ungtarvarnir við tarvunum; og teirra land skal bloytast við blóði, og teirra støv gerast feitt við fiti.

8 Tí *tað er* dagurin av hevnd HARRANS, og árið av endurgjöldum fyri deilumál Zions.

9 Og tess streymar skulu verða broyttir til bik, og tess støv til brennistein, og tess land skal verða brennandi bik.

10 Tað skal ikki verða sløkt nátt ella dag; roykurin harav skal fara upp um ævir: frá ætt til ætt skal tað liggja oyði; eingin skal fara ígjøgnum tað um aldur og ævir.

11 ¶ Men hiplingurin og hegrin skulu ognast tað; eisini uglan og ravnurin skulu búgva í tí; og hann skal spenna út oman-yvir tað ørkymlanarmátisnórin, og tómeikans steinar.

12 Teir skulu rópa tess tignarligu til kongadømið, men eingin skal vera har, og allir hennara prinsar skulu einkið vera.

13 Og tornir fara *at* koma upp í hennara slottum, notur og tornarunnar í festningum tess: og tað verður bústaður hjá drekum, og forgarður til uglur.

14 Hini villini djór úr oyðuni skulu eisini møtast við hinum villini djórur úr oynni, og skrimslíð fer *at* geyla til felaga sín; eisini tornuglan fer *at* hvíla har, og finna sær hvíldarstað.

15 Har skal mikla uglan gera sítt reiður, og leggja, og klekja, og savna undir skugga sín: har skulu gammarnir eisini savnast, hvør einasti við sínum maka.

16 ¶ Søkið úr bók HARRANS, og lesið: einkið av hesum skal svitast, einkið fer *at* vanta sín maka: tí mín muður, hann hevur boðið; og andi hansara, hann hevur savnað tey.

17 Og hann hevur kastað lutin fyri tey, og hans hond hevur skift teimum tað eftir *mátistokki*: tey skulu *hava* tað í ogn um ævir, frá ætt til ætt skulu tey búgva harí.

KAPITUL 35

OYÐAN og hitt avsiðisliga pláss skulu vera glað fyri teir; og oyðimørkin skal fegnast, og blómka sum rósan.

2 Tað skal blómka rikiliga, og fegnast enntá við frøi og synging: Lí'-bá-nón-s dýrd skal verða givin tí, avbærni Carmels og Sjár'-ón-s, tey skulu síggja dýrd HARRANS, og avbærni Guðs várs.

3 ¶ Styrkið veiku hendurnar, og gerið fóst hini máttleysu knø.

4 Sigið við teir *sum eru* av óttafullum hjarta, Verið sterkir, óttist ikki: sí, tykkara Guð vil koma *við* hevnd, *enntá* Guð *við* endurgjaldi; hann vil koma og frelsa tykkum.

5 Tá skulu eygu hinna blindu verða latin upp, og oyru teirra deyvu skulu verða frátipt.

6 Tá skal lamni *maðurin* leypa sum hjørtur, og tunga hins málleysa syngja: tí at í

oyðuni skulu vötn bróta út, og streymar í oyðimörkini.

7 Og hitt svíðna lendi skal gerast hylur, og hitt tyrsta land vatnslindir: í bústöðunum hjá drekkum, har hvör lá, *verður* gras við rørum og sevim.

8 Og ein alfaravegur skal vera har, og ein vegur, og hann skal kallast heilagleikans Vegur; hin óreini skal ikki fara um hann; men hann *skal vera* til hasar: hinir vegfarandi menn, hóast dárar, skulu ei fara skeivir *hari*.

9 Eingin leyva skal vera har, ella skal *nakað* ránsamt djór fara niðan hará, tað skal ikki finnast har; men hinir endurløystu skulu ganga *har*:

10 Og hinir loysigoldnu HARRANS skulu venda aftur, og koma til Zion við sangum og ævigtvarandi frøi á sínum hövðum: teim skal lutast frøi og gleði, og sorg og suffan skulu flýggja burt.

KAPITUL 36

MEN tað hendi í fjúrtanda ári Hëz-ë-kí-áh kongs, at Sën-näch-ër-ib kongur av Assýriu kom niðan ímóti øllum vardu staðunum av Judah, og tók teir.

2 Og kongurin av Assýriu sendi Ráb-sjá-kéh frá Lá-chísj til Jerusalem til Hëz-ë-kí-áh kong við miklum heri. Og hann stóð við vatnleiðing ovara hylsins á alfaravegnum av *klædnareinsarans* akri.

3 Tá komu út til hansara È-li-á-kím, sonur Hil-kí-áh, sum var yvir húsinum, og Sjëb-nä hin skriftlærði, og Jó-áh, sonur A-sáph-s, skrásetarin.

4 ¶ Og Ráb-sjá-kéh segði við teir, Sigið nú við Hëz-ë-kí-áh, Svá sigur kongurin mikli, kongurin av Assýriu, Hvat treyst *er* hetta sum tú líturt á?

5 Eg sigi, *sigurt tú*, (men *tey eru bert fafongd orð*), *Eg havi ráðlegging og styrki til kríggj*: men á hvønn líturt tú, at tú gert uppreist ímóti mær?

6 Sí, tú líturt á stavin av hesum brotna sevleggi, á Egyptaland; á hvønn, um maður leni, vil hann fara inn í hans hond, og gata hana: soleiðis *er* Pharaoh kongur av Egyptalandi fyri øllum sum líta á hann.

7 Men um tú sigi til mín, Vit líta á HARRAN vár Guð: *er tað tá* ikki hann, hvørs høgu stöð og hvørs altar Hëz-ë-kí-áh hevur tikið burt, og sagt til Judah og til Jerusalem, Tit skulu tilbiðja frammanfyri hesum altarinum?

8 Gev tí nú pant, eg biði teg, til meistara mín, kongin av Assýriu, og eg vil geva tær tvey túsund hestar, um tú veri *teg* forur fyri, fyri tín part, at seta reiðmenn uppá teir.

9 Hvussu vilt tú tá venda burt andlitið á einum hövudsmanni av hinum minstu av tænarum meistara míns, og seta títt álít á Egyptaland um vagnar og um hestmenn?

10 Og eri eg nú komin niðan uttan HARRAN ímóti hesum landi at oyða tað? HARRIN segði við meg, Far niðan ímóti hesum landi, og oyð tað.

11 ¶ Tá søgdu È-li-á-kím og Sjëb-nä og Jó-áh við Ráb-sjá-kéh, Tala, eg biði teg, við tænarar tínar á tí Sýriska málinum; tí vit skilja *tað*: og tala ikki við okkum á Jødanna máli, í oyruni á fólkinum sum *eru* á múrinum.

12 ¶ Men Ráb-sjá-kéh segði, Hevur meistari mín sent meg til meistara tín og til tín at tala hesi orð? *hevur hann ikki sent meg* til menninar sum sita á múrinum, at teir mega eta sítt egna skarn, og drekka sítt egna piss við tykkum?

13 Tá stóð Ráb'-sjá-kēh, og rópti við harðari rödd á Jødanna máli, og segði, Hoyrið orðini hjá konginum mikla, kongi Assýriu.

14 Svá sigur kongur, Latið ekki Hēz-ē-kí'-áh villeiða tykkum: tí hann verður ekki førur fyri at bjarga tykkum.

15 Eiheldur latið Hēz-ē-kí'-áh fáa tykkum at líta á HARRAN, og siga, HARRIN vil vissuliga bjarga okkum: hesin staður skal ei verða flýggjaður inn í hondina á kongi Assýriu.

16 Lurtið ekki eftir Hēz-ē-kí'-áh: tí svá sigur kongur Assýriu, Gerið *semju* við meg *við* eini gávu, og komið út til mín: og etið tit hvør av víntræi sínum, og hvør av fikutræi sínum, og drekkið tit hvør vøtnini úr sínum egna brunni;

17 Inntil eg komi og taki tykkum burt til eitt land, eins og tykkara egna land, eitt land av korni og víni, eitt land av breyði og vingørðum.

18 *Varið tykkum*, at ekki Hēz-ē-kí'-áh yvirtali tykkum, og sigi, HARRIN vil bjarga okkum. Hevur nakar av gudum tjóðanna bjargað sínum landi úr hondini á konginum av Assýriu?

19 Hvar *eru* gudar Há'-máth-s og Ár'-phád-s? hvar *eru* gudar Sē-phár'-vá-ím-s? og hava teir bjargað Sā-már'-i-ū út úr míni hond?

20 Hvørjir *eru* teir millum allar gudarnar hjá hesum londunum, sum hava bjargað sínum landi út úr hond míni, at HARRIN skuldi bjargað Jerusalem út úr hond míni?

21 Men teir hildu friði sínum, og svaraðu honum ikki eitt orð: tí at boðið hjá kongi var soljóðandi, Svarið honum ikki.

22 ¶ Tá komu E'-li-á-kím, sonur Hil'-kí-áh, sum *var* yvir húshaldinum, og Sjēb'-nā hin skriftlærði, og Jó'-áh, sonur

Á'-sāph-s, skrásatarin, til Hēz-ē-kí'-áh við klæðum *sinum* skrøddum, og søgdu honum orðini hjá Ráb'-sjá-kēh.

KAPITUL 37

OG tað bar á, tá ið Hēz-ē-kí'-áh kongur hoyrði *tað*, at hann skræddi síni klæðir, og dekkaði seg við sekkjaklæði, og fór inn í hús HARRANS.

2 Og hann sendi E'-li-á-kím, sum *var* yvir húshaldinum, og Sjēb'-nā hin skriftlærða, og hinar elstu av prestunum, dekkadar við sekkjaklæði, til Esaiah prophet Amoz sonar.

3 Og teir søgdu við hann, Svá sigur Hēz-ē-kí'-áh, Hesin dagur *er* dagur av trongd, og av hartan, og av gudsspottan: tí børnini eru komin til føðingina, og *til* *er* ikki styrki til at bera fram.

4 Tað kann vera at HARRIN tín Guð vilji hoyra orðini hjá Ráb'-sjá-kēh, sum kongurin av Assýriu, hansara meistari, hevur sent at spotta hin livandi Guð, og vil átala orðini sum HARRIN tín Guð hevur hoyrt: hvørsvegna lyft upp *tina* bøn fyri leivdini sum eftir *er*.

5 So tænararnir hjá Hēz-ē-kí'-áh komu til Esaiah.

6 ¶ Og Esaiah segði við teir, Svá skulu tit siga við meistara tykkara, Svá sigur HARRIN, Ver ikki ræddur fyri orðunum sum tú hevurt hoyrt, við hvørjum tænararnir hjá Assýriu kongi hava gudsspottað meg.

7 Sí, eg vil senda ein blástur omanyvir hann, og hann skal hoyra eitt graml, og venda aftur til sitt egna land; og eg vil fáa hann at falla við svørðinum í sínum egna landi.

8 ¶ So Ráb'-sjá-kēh vendi aftur, og fann kongin av Assýriu kriggjandi imóti Līb'-nāh: tí hann hevði hoyrt at hann var farin avstað frá Lá'-chisj.

9 Og hann hoyrði sagt viðvíkjandi Tír-há'-káh kongi av È-thí-ó'-pí-ú, Hann er komin fram at føra kríggj við teg. Og tá ið hann hoyrði tað, sendi hann ørindrekar til Héz-è-ki'-áh, og segði,

10 Svá skulu tit tala til Héz-è-ki'-áh kongs av Judah, og siga, Lat ikki tín Guð, á hvønn tú líturt, villeiða teg, og siga, Jerusalem skal ikki verða givin inn í hondina á Assýrii kongi.

11 Sí, tú hevurt hoyrt hvat Assýrii kongar hava gjørt við øll lond, við at oyða teg fullkomi-liga; og skalt tú verða bjargaður?

12 Hava tjóðanna gudar bjargað teimum ið mínir fedrar hava oytt, so sum Gó'-zán, og Hár'-án, og Rê'-zèph, og børn Edens sum vóru í Tè-lás'-sár?

13 Hvar er kongurin av Há'-máth, og kongurin av Ár'-phád, og kongurin av Sè-phár'-vá-im-s staði, Hè'-ná, og Í'-váh?

14 ¶ Og Héz-è-ki'-áh móttók brævið av hendi sendiboðanna, og las tað; og Héz-è-ki'-áh fór niðan til hús HARRANS, og breiddi tað framfyri HARRAN.

15 Og Héz-è-ki'-áh bað til HARRANS, og segði,

16 O HARRI herliðanna, Guð Ísraels, sum býrt *ímillum* kær-úbim-arnar, tú ert Guð, *enntá* tú aleinaur, yvir øllum kongadønum jarðarinnar: tú hevurt gjørt himin og jörð.

17 Boygg títt oyra, O HARRI, og hoyr; opna tíni eygu, O HARRI, og siggi: og hoyr øll orðini hjá Sèn-nách'-èr-ib-i, sum hevur sent at spotta hin livandi Guð.

18 Av sonnum, HARRI, hava Assýrii kongar lagt í oyði allar tjóðirnar, og teirra lond,

19 Og hava kastað teirra gudar inn í eldin: tí at teir vóru eingir gudar, men verkið av mannahondum, viður og steinur: tí hava teir oytt teir.

20 O HARRI Guð vár, frels okkum tí nú frá hond hans, at øll jarðarinnar kongadømir mega vita at tú ert HARRIN, *enntá* tú einans.

21 ¶ Tá sendi Esaiah Ámoz sonur til Héz-è-ki'-áh, sigandi, Svá sigur HARRIN Guð Ísraels, Við tað at tú hevurt biðið til mín ímóti Sèn-nách'-èr-ib kongi av Assýriu:

22 So er hetta orðið sum HARRIN hevur talað viðvíkjandi honum; Jomfrúgvín, Zions dóttir, hevur vanvirt teg, og flent teg í háð; Jerusalems dóttir hevur rist sítt høvur eftir tær.

23 Hvønn hevurt tú lastað og gudsspottað? og ímóti hvørjum hevurt tú hevjað *tína* rødd, og lyft upp tinum eygum til hæddar? *enntá* ímóti Hinum Heilaga Ísraels.

24 Við tinum tænarum hevurt tú spottað Harran, og hevurt sagt, Við fjældini av mínum vagnum eri eg komin niðan til fjallanna hædd, til síður Lí'-bá-nón-s; og eg vil skera niður tess høgu sedristrø, og tess úrvals furutrø: og eg vil fara inn í hæddina av landamarki hans, og skógin av Carmel hans.

25 Eg havi grivið, og drukkíð vatn; og við ilini á mínum fóti havi eg turkað upp allar áirnar av kringsettu plássunum.

26 Hevurt tú ikki hoyrt langt síðani, *hvussu* eg havi gjørt tað; og úr fyrndartíðum, at eg havi myndað tað? nú havi eg fingið tað at henda, at tú skuldir verða til tess at leggja í oyði vardar staðir *til* oyðisamar dungar.

27 Tí vórðu teirra íbúgvar av lítlari kraft, teir vórðu mótfaldir og ovfarnir: teir vórðu *eins* og gras akursins, og sum hin grøna urt, sum grasið á húsatoppunum, og sum korn ið er svínað áður enn tað verði vaksið upp.

28 Men eg kenni títt býli, og tína útfaring, og tína innkoming, og tína ðði ímóti mær.

29 Av tí at tín ðði ímóti mær, og tín hávi, er komin upp í míni övru, tí vil eg seta mín húk í tína nös, og mitt boygsl í tínar varrar, og eg vil venda tær tilbakar eftir tí vegi sum tú komst eftir.

30 Og hetta skal vera tær tekin, Tít fara at eta hetta árið slíkt ið veksur av sær sjálvum; og annað árið tað ið sprettur av tí sama: og í tí triðja ári sáa tit, og heysta, og planta vingarðar, og eta fruktina av tí.

31 Og leivðin, sum er komin undan av Judah húsi, skal aftur sláa rót niðureftir, og bera frukt uppeftir:

32 Tí at úr Jerusalem skal ein leivd ganga út; og teir, sum komast undan úr Zion fjalli: vandlæti HARRA herliðanna skal gera hetta.

33 Tí sigur HARRIN soleiðis viðvikjandi Assýriu kongi, Hann skal ikki koma inn í henda stað, ella skjóta ørv har, ella koma framfyri hann við skjöldrum, ella laða virkisgarð ímóti honum.

34 Eftir tí vegi sum hann kom, eftir tí sama skal hann venda aftur, og skal ikki koma inn í henda stað, sigur HARRIN.

35 Tí at eg vil verja henda stað fyri at frelsa hann fyri mína egnu skyld, og fyri tænarar míns Dávids skyld.

36 Tá fór eingil HARRANS út, og sló í leirinum hjá Assýriarunum eitt hundrað og áttati og fimm túsund: og tá ið teir reistust árla um morgunin, sí, tá vóru teir allir deyð lík.

37 ¶ So Sën-nách⁷-er-ib kongur av Assýriu fór avstað, og fór og vendi aftur, og dvaldist í Nin⁷-ê-veh.

38 Og tað bar á, sum hann tilbað í húsi Nis⁷-rôch-s, guds síns, at Á-drám⁷-mê-lêch og Sjã-rê⁷-zêr, synir hansara, slógu hann við svørðinum; og teir komust undan tí Ar-mê⁷-ni-ú lands: og Ê⁷-sâr-hãd⁷-dôn, sonur hansara, ríkti í hansara stað.

KAPITUL 38

Í TEIMUM dögum varð Hêzê⁷-kí⁷-ãh sjúkur til deyða. Og Esaiah prophetur Ámoz sonur kom til hansara, og segði við hann, Svã sigur HARRIN, Set títt hús í rættlag: tí at tú skalt doyggja, og ikki liva.

2 Tá vendi Hêzê⁷-kí⁷-ãh andliti sínum ímóti múrinum, og bað til HARRANS,

3 Og segði, Minst nú til, O HARRI, eg bøni teg, hvussu eg havi gingið frammi fyri tær í sannleika og við fullkomnum hjarta, og havi gjørt tað sum er gott í tini eygsjón. Og Hêzê⁷-kí⁷-ãh græt sáran.

4 ¶ Tá kom HARRANS orð til Esaiah, sigandi,

5 Far, og sig til Hêzê⁷-kí⁷-ãh, Svã sigur HARRIN, Guð Dávids, faðirs tíns, Eg havi hoyrt tína bøn, eg havi sæð tíni tár: sí, eg vil leggja afturat tínum dögum fimtan ár.

6 Og eg vil bjarga tær og hesum staði út úr hondini á Assýriu kongi: og eg vil verja henda stað.

7 Og hetta skal vera tær tekin frá HARRANUM, at HARRIN vil gera hetta sum hann hevur talað;

8 Sí, eg vil føra aftur skuggan av gradunum, sum er farin niður á sólskivu Ahazar, tíggju gradur aftureftir. So sólin vendi aftur tíggju gradur, eftir hvørjum gradum hon var farin niður.

9 ¶ Skrivið hjá Hêzê⁷-kí⁷-ãh Judah kongi, tá ið hann hevði

ESAIAH 39

verið sjúkur, og var komin aftur fyrir seg frá síni sjúku:

10 Eg segði í avskeringini av mínum dögum, Eg fari at fara til gravarportrini: eg eri frátikin fyri restina av mínum árum.

11 Eg segði, Eg skal ei siggja HARRAN, *emtiá* HARRAN, í landi teirra livandi: eg skal ikki meira skoða mann við íbúgvum heimsins.

12 Mín aldur er farin avstað, og er firraður frá mær eins og tjald hjá hirða: eg havi skorið av eins og vevari mítt lív: hann vil skera meg av við fánandi sjúku: frá degi fram at nátt vilt tú gera enda á mær.

13 Eg roknaði við til morgun, at, sum ein leyva, so vil hann bróta øll míni bein: frá degi fram at nátt vilt tú gera enda á mær.

14 Sum ein trani, *ella* ein svala, soleiðis sprákaði eg: eg harmaðist eins og ein dúgva: míni eygu bila við at *hyggja* uppfeftir: O HARRI, eg eri niðurtryktur; gakk í ábyrgd fyri meg.

15 Hvat skal eg siga? hann hevur bæði talað við meg, og sjálvur hevur hann gjørt *tað*: eg skal fara eymligani øll míni ár í beiskleikanum av míni sál.

16 O Harri, við hesum *lutum* liva menn, og í øllum hesum *er* lív anda míns: so vilt tú endurbóta meg, og fáa meg at liva.

17 Sí, fyri frið hevði eg miklan beiskleika: men tú hevurt í kærleika móti míni sál *bjargað henni* frá spillunnar holu: tí at tú hevurt kastað allar mínar syndir afturum tín rygg.

18 Tí grøvin kann ikki prisa tær, deyði kann *ikki* fagna tær: teir, sum fara niður í holuna, kunnu ikki vóna eftir sannleika tínum.

19 Hin livandi, hin livandi, hann skal prisa tær, eins og eg *geri* henda dag: faðirin skal gera børnunum sannleika tín kunnan.

Takkarveitanarsangur Hezekiah

20 HARRIN *var fúsur* at frelsa meg: tí vilja vit syngja mínar sangir til streingjaði ljóðförir allar dagarnar av okkara lívi í HARRANS húsi.

21 Tí at Esaiah hevði sagt, Lat teir taka ein klump av fikum, og leggja *tað* fyri eitt plástur á búldin, og hann skal koma aftur fyri seg.

22 Hèz-è-kí-áh hevði eisini sagt, Hvat *er* teknið *um* at eg skal fara niðan til hús HARRANS?

KAPITUL 39

Á TEIRRI tíð sendi Mèr'-ó-däch-bál'-á-dán, sonur Bál'-á-dán-s, kongur av Bábylon, brøv og eina gávu til Hèz-è-kí-áh: tí hann hevði hoyrt at hann hevði verið sjúkur, og var komin aftur fyri seg.

2 Og Hèz-è-kí-áh var fegin um teir, og sýndi teimum hús sína dýrabæru luta, silvurið, og gullið, og kryddurtirnar, og ta dýrabæru salvuna, og alt hús herbúnaðar síns, og alt sum fanst í hansara dýrgripagoymslum: tað var einkið í húsi hansara, ella í øllum harradømi hansara, sum Hèz-è-kí-áh sýndi teimum ikki.

3 ¶ Tá kom Esaiah prophetur til Hèz-è-kí-áh kongs, og segði við hann, Hvat søgdu hesir menn? og hvaðani komu teir til tín? Og Hèz-è-kí-áh segði, Teir eru komnir úr fjarløgðum landi til mín, *heilt* frá Bábylon.

4 Tá segði hann, Hvat hava teir sæð í tínum húsi? Og Hèz-è-kí-áh svaraði, Alt, sum *er* í húsi mínum, hava teir sæð: tað er einkið millum allar mínar dýrgripir sum eg ikki havi sýnt teimum.

5 Tá segði Esaiah til Hèz-è-kí-áh, Hoyr orðið hjá HARRA herliðanna:

6 Sí, teir dagar koma, at alt sum *er* í tínum húsi, og *tað* sum tínir fedrar hava lagt niðurfyrí í

goymslu inntil henda dag, skal verða borið til Bábýlon: einkið verður eftir, sigur HARRIN.

7 Og av tinum sonum, sum skulu renna út úr tær, sum tú fert at gita, skulu teir taka burtur; og teir skulu vera hirðmenn í slotti Bábýlons kongs.

8 Tá segði Héz-ê-ki-áh til Esaiáh, Gott *er* HARRANS orð sum tú hevur talað. Hann segði haraftrat, Tí at tað verður friður og sannleiki í døgum mínum.

KAPITUL 40

UGGIÐ, uggid mitt fólk, sigur Guð tykkara.

2 Talið ugganarsamligani til Jerusalem, og rópið henni, at hennara krigsforsla er fullförd, at hennara misgerð er náðað: tí hon hevur fingið av HARRANS hond tvifalt fyri allar sínar syndir.

3 ¶ Røddin á honum ið rópar í oyðuni, Fyrreikið veg HARRANS, gerið beinan í oyðmørkini ein alfaraveg fyri Guð váran.

4 Hvør dalur skal upp hevjust, og hvørt fjall og heygur skulu verða gjörd lág: og tað krókuta skal verða gjørt beint, og tey knortlutu støðini sløtt:

5 Og HARRANS dýrd skal opinberast, og alt hold fer at siggja hana saman: tí HARRANS muður hevur talað tað.

6 Røddin segði, Rópa. Og hann segði, Hvat skal eg rópa? Alt kjøt *er* gras, og allur tess glæsiligleiki *er* sum blóma akursins:

7 Grasið visnar, blóman fólnar: tí at HARRANS andi blæsur yvir tað: vist *er* fólkid gras.

8 Grasið visnar, blóman fólnar: men orð Guðs várs skal standa um ævir.

9 ¶ O Zion, sum bert góð tíðindir, far tær niðan á tað høgja fjallid; O Jerusalem, sum

bert góð tíðindir, lyft upp tína rødd við styrki; lyft hana upp, óttast ikki; sig við Judah staðir, Sí Guð tykkara!

10 Sí, Harrin GUÐ vil koma við sterkari hond, og hans armur fer at stjórna fyri hann: sí, hans endurgjald *er* við honum, og hansara verk frammanfyri honum.

11 Hann skal føða sítt fylgi sum ein hirði: hann skal savna lombini við sínum armi, og bera tey í sínum barmi; og skal lagaliga leiða tær ið hava smá.

12 ¶ Hvør hevur mált vøtnini í kulluni av síni hond, og mátað upp himin við sponnini, og fevnt um jarðarinnar dust í máli, og vigað fjøllini í vektum, og heygjarnar í vágskál?

13 Hvør hevur leiðbeint Anda HARRANS; ella, sum ráðgevi hansara, hevur lært hann?

14 Við hvønn ráðfördist hann, og hvør undirvisti honum, og lærði hann á dómsins rás, og lærði hann kunnleika, og sýndi vitskunnar veg fyri honum?

15 Sí, tjóðirnar *eru* sum ein dropi í spann, og verða roknaðar sum tað smáa støvið av vágskálini: sí, hann tekur upp oyggjarnar sum ein sera litlan lut.

16 Og Lí-bá-nôn *er* ikki nóg mikið til at brenna, ella djórini av tí nóg mikið til eitt brennioffur.

17 Allar tjóðir frammi fyri honum *eru* sum einkið; og tær verða roknaðar fyri honum minni enn einkið, og fáfongd.

18 ¶ Við hvønn vilja tit tá líkna Guð? ella hvønn líkleika vilja tit samanbera við hann?

19 Verkamaðurin bræðir eina rista mynd, og gullsmiðurin breiðir hana yvir við gulli, og stoypir silvur ketur.

20 Hann, sum *er* so niður-undirkomin, at hann einkið tilbiðjanaroffur hevur, velur eitt

træ *sum* ekki vil rotna; hann leitar sær ein hegnisligan verkamann at tilreiða eina rista mynd, *sum* ekki skal vikast.

21 Hava tit ekki vitað? hava tit ekki hoyrt? hefur tað ekki verðið sagt tykkum frá byrjanini? hava tit ekki skilt frá jarðarinnar grundleggjngum?

22 Tað er hann ið situr á jarðarkringinum, og hennara íbúgvar *eru* sum grashoppur; sum tenur út himnarnar sum ein dúk, og breiðir teir út eins og tjald at búga í:

23 Sum førir prinsarnar til einkiðs; hann ger jarðarinnar dómamar eins og fáfongd.

24 Ja, teir skulu ekki plantast; ja, teir skulu ekki sáðast: ja, teirra stamma skal ei sláa rót á jörðini: og hann skal eisini blása omanyvir teir, og teir skulu fólna, og meldurvindurin skal taka teir burtur sum hálm.

25 Við hvønn vilja tit tá líkna meg, ella skal eg vera javnur *við*? sigur Hin Heilagi.

26 Hevjið upp tykkar eygum til hæddar, og skoðið hvør hefur skapt hesi *ting*, sum førir út teirra herlið eftir tali: hann kallar tær allar við nøvnum eftir mikilleikanum av sínum mátti, tí *hann er* sterkur í kraft; ekki ein svitast.

27 Hví sigurtú, O Jákup, og talart, O Ísrael, Mín vegur er fjaldur fyrri HARRANUM, og mín dómur er lópin um frá mínum Guði?

28 ¶ Hevurt tú ekki vitað? hevurt tú ekki hoyrt, at hin ævigtvarandi Guð, HARRIN, Skaparin av jarðarinnar endum, maktast ekki, eiheldur lúgvast? *tað finst* eingin rannsakan av hansara skili.

29 Hann gevur kraft til hin maktaða; og til *teirra*, sum ongan mátt *hava*, økir hann styrki.

30 Sjálvt ungdómarnir skulu møðast og maktast, og teir ungu menninir skulu aldeilis falla:

31 Men teir, sum bíða eftir HARRANUM, skulu endurnýggja *sína* styrki; teir skulu hevja seg upp við veingjum eins og ørnir; teir skulu renna, og ekki møðast; og teir skulu ganga, og ekki maktast.

KAPITUL 41

HALDIÐ tøgñ fyrri mær, O oyggjar; og lat fólkið endurnýggja *sína* styrki: komi teir nær; síðan lat teir tala: latum oss koma nær saman til dóms.

2 Hvør reisti upp rættvísa *mannin* úr eystri, kallaði hann til sín fót, gav tjóðirnar frammi fyrri honum, og fekk *hann at* stjórna yvir kongum? hann gav *teir* sum støvið til svørð hans, og sum riknan hálm til boga hans.

3 Hann elti teir, og fór framvið tryggliga; *enmtá* eftir tí vegi *sum* hann ekki var farin við fótum sínum.

4 Hvør hefur virkað og gjørt *tað*, kallandi ættarliðirnar frá byrjanini? eg HARRIN, hin fyrsti, og hjá teimum síðstu; eg *eri* hann.

5 Oyggjarnar sóu *tað*, og óttadust; jarðarinnar endar ræddust, nærkaðust, og komu.

6 Teir hjálptu hvør einstakur næsta sínum; og *hvør* segði til bróður sín, Ver við gott treyst.

7 So træsmiðurin tilstuðlaði gullsmiðinum, og hann, ið javnar *við* hamararnum, honum ið sló amboltin, og søgdu, Tað *er* klárt til loddingina: og hann festi tað við naglum, at tað ekki skuldi verða vikað.

8 Men tú, Ísrael, *ert* tænarí mín, Jákup sum eg havi valt, sáð Ábrahams vinar míns.

9 Tú sum eg havi tikið frá jarðarinnar endum, og kallað teg frá fremstu monnum harav, og sagt við teg, Tú *ert* tænarí

mín; eg havi valt teg, og ikki kastað teg burtur.

10 ¶ Ottast tú ikki; tí at eg *eri* við tær: ver ikki mótfallin; tí at eg *eri* tín Guð: eg vil styrkja teg; ja, eg vil hjálpa tær; ja, eg vil halda tær uppi við høgru hond rættvísi mínar.

11 Sí, allir teir, sum vóru østir upp ímóti tær, skulu skammast og fjamskast: teir skulu verða sum einkið; og teir, sum stríðast við teg, skulu tynast.

12 Tú fert at søkja teir, og skalt ikki finna teir, *emtá* teir sum stríddust við teg: teir, sum kríggjast ímóti tær, skulu verða sum einkið, og sum eitt ting av ongum *virði*.

13 Tí at eg, HARRIN Guð tín, vil halda høgru hond tina, og siga við teg, Ottast ikki; eg vil hjálpa tær.

14 Ottast ikki, Jákup tín ormur, og tit menn av Ísrael; eg vil hjálpa tær, sigur HARRIN, og tín endurløysari, Hin Heilagi Ísraels.

15 Sí, eg vil gera teg *til* nýtt hvast treskiamboð, *sum* hevur tenn: tú fert *at* treskja fjøllini, og berja *tey* smá, og fert *at* gera heygjarnar sum dumbu.

16 Tú fert *at* foykja *tey*, og vindurin fer *at* bera *tey* burt, og meldurvindurin fer *at* spjaða *tey*: og tú fert *at* fegnast í HARRANUM, og fert *at* dýrða í Hinum Heilaga Ísraels.

17 *Tá* *id* teir ørmu og tøvrandi søkja vatn, og einkið *er*, og teirra tunga bilar av torsta, *tá* vil eg, HARRIN, hoyra teir; eg, Guð Ísraels, vil ikki yvirgeva teir.

18 Eg vil opna løkir í høgum plássum, og keldur í miðjum dølunum: eg vil gera oyðuna *til* ein hyl av vatni, og turlendið *til* lindir av vatni.

19 Eg vil planta í oyðuni sedrstræið, sjít-táh-træið, og myrtustræið, og oljutræið; eg vil seta

í oyðimørkini aðalgranntreið, og furutræið, og bukstræið saman:

20 At teir mega siggja, og vita, og umhuga, og fata tilsaman, at HARRANS hond hevur gjørt hetta, og Hin Heilagi Ísraels hevur skapt tað.

21 Leggið fram tykkara søk, sigur HARRIN; berið fram tykkara sterku *grundgevingar*, sigur Jákups Kongur.

22 Lat teir bera *tær* fram, og sýna okkum hvat fer *at* henda: lat teir sýna hini fyrru ting, hvat *tey veri seg*, at vit mega umhuga *tey*, og skyna teirra seinna enda; ella kunngeríð okkum ting *sum* eiga at koma.

23 Sýnið tingini sum eiga at koma hereftir, at vit mega vita at tit *eru* gudar: ja, gerið gott, ella gerið ilt, at vit mega verða mótfalnir, og skoða *tað* saman.

24 Sí, tit *eru* til einkiðs, og tykkara verk fyri ongum: ein andstygd *er* *hann id* velur tykkum.

25 Eg havi reist upp *ein* úr norðri, og hann fer *at* koma: frá sólarrisinum fer hann at kalla á mítt navn: og hann fer *at* koma yvir prinsar sum *yvir* mørtil, og sum leirkerasmiðurin treður leir.

26 Hvør hevur kunngjørt frá byrjanini, at vit mega vita? og fyrr í tíðini, at vit mega siga, *Hann er* rættvisur? ja, *tað er* eingin *id* sýnir, ja, *tað er* eingin *id* kunnger, ja, *tað er* eingin *id* hoyrir tykkara orð.

27 Hin fyrsti fer *at* siga til Zion, Sí, sí teir: og eg vil geva Jerusalem *ein* sum ber goð tíðindir.

28 Tí at eg skoðaði, og *har var* eingin maður; enn*tá* teirra millum, og *har var* eingin ráðgevi, sum, *tá id* eg spurdi av teimum, kundi svara eitt orð.

29 Sí, teir *eru* allir fáfongd; teirra verk *eru* einkið: teirra bræddu myndir *eru* vindur og ørkymlan.

KAPITUL 42

SÍ mín tænarar, sum eg haldi uppi; mín útvalda, í hvörjum mín sál fragðast; eg havi lagt mín anda á hann: hann skal föra fram dóm til Heidningarnar.

2 Hann skal ikki rópa, ella hevja *sína reyst*, ella volda síni rödd at verða hoyrda á gøtunum.

3 Brákað rør fer hann ikki at bróta, og rúkandi veikin fer hann ikki at slökkja: hann fer at föra fram dóm til sannleika.

4 Hann skal ikki bila, ella verða mótfallin, til hann havi sett dóm á jørðini: og oyggjarnar skulu biða eftir hansara lög.

5 ¶ Svá sigur Guð HARRIN, hann ið skapti himnarnar, og tandi teir út; hann ið breiddi fram jørðina, og tað sum kemur úr henni; hann ið gevur fólkinum andadrátt á henni, og anda til teirra sum ganga hará:

6 Eg HARRIN havi kallað teg í rættvísni, og vil halda hond tína, og vil varðveita teg, og geva teg til ein sáttmála fólksins, til eitt ljós hjá Heidningunum;

7 At lata upp hini blindu eygu, at föra út fangarnar úr fongslinum; og teir, sum sita í myrkri, út úr fangahúsinum.

8 Eg eri HARRIN: tað er mitt navn: og mína dýrd vil eg ikki geva einum øðrum, eiheldur mitt lov til ristar myndir.

9 Sí, hini fyrru ting eru hend, og nýggj ting kunngeri eg: áður enn tey spretti fram, sigi eg tykkum um tey.

10 Syngið HARRANUM nýggjan sang, og hansara lov frá jarðarinnar enda, tit ið fara oman til havið, og alt sum er hari; oyggjarnar, og íbúgvarnir harhá.

11 Lat oyðuna og staðirnar harav lyfta upp *sína rödd*, bygdinar sum Kē-dár íbýr: lat

klettarnis íbúgvar syngja, lat teir rópa av fjallatoppinum.

12 Lat teir geva dýrd at HARRANUM, og kunngera hansara lov í oyggjunum.

13 HARRIN skal fara fram eins og mektigur maður, hann skal øsa upp ástbrelni sum ein krígsmaður: hann skal geyla, ja, yla; hann skal sigra ímóti sínum figgindum.

14 Eg havi í langa tíð hildið friði mínum; eg havi verið stillur, og hildið mær: nú vil eg geyla sum ein verkjandi kvinna; eg vil oyða og tæra upp alt fyrri eitt.

15 Eg vil gera fjøll og heygjar oyðin, og turka upp allar teirra urtir; og eg vil gera lókirnar til oyggjar, og eg vil turka upp hyljarnar.

16 Og eg vil föra hinar blindu eftir vegi *sum* teir ikki kendu; eg vil leiða teir í gøtum *sum* teir ei hava kent: eg vil gera myrkur til ljós frammi fyrri teimum, og krókutar lutir beinar. Hesi ting vil eg gera teimum, og ikki yvirgeva teir.

17 ¶ Teir skulu vendast tilbakar, teir skulu stórliga skammast, sum troysta á ristar myndir, sum siga til bræddu myndirnar, Tit eru gudar várir.

18 Hoyrið, tit deyvdu; og hyggið, tit blindu, at tit mega sjá.

19 Hvør er blindur, uttan mín tænarar? ella deyvur, eins og sendiboð mitt *sum* eg sendi? hvør er blindur *sum hann ið* er fullkomin, og blindur *sum tænarar* HARRANS?

20 Tú sært mong ting, men tú gáart ikki eftir; hann letur upp oyruni, men hann hoyrir ikki.

21 HARRIN er væl toknaður fyrri hansara rættvísni skuld; hann vil gera lógina stóra, og gera *hana* heiðursama.

22 Men hetta er eitt fólk *sum* er rænt og herjað; teir eru allir samlr fjøtraðir í holum, og teir

eru fjaldir í fangahúsum: teir eru til fong, og eingin útfriar; til rán, og eingin sigur, Bøt aftur.

23 Hvör tykkara millum vil læna oyra til hetta? *hvör* vil geva gætur og hoyra fyri tíðina sum koma skal?

24 Hvör gav Jákup til rán, og Ísrael til ránsmenninar? gjordi ikki HARRIN, hann sum vit hava syndað ímóti? tí at teir vildu ikki ganga í hansara vegum, eiheldur voru teir lýdnir hansara lóg.

25 Tí hevur hann helt yvir hann øðina av síni firtni, og bardagastyrkina: og tað hevur sett eld á hann runt um, tó skynaði hann ikki; og tað brendi hann, tó tók hann tað ikki til hjarta.

KAPITUL 43

MEN nú, svá sigur HARRIN ið skapaði teg, O Jákup, og hann ið myndaði teg, O Ísrael, Ottast ikki: tí at eg havi endurloyst teg, eg havi kallað teg við navni tínum; tú ert mín.

2 Tá ið tú fert ígjøgnum vøtnini, vil eg vera við tær; og gjøgnum áirnar, skulu tær ikki yvirfloyma teg: tá ið tú gongur ígjøgnum eldin, skalt tú ei verða brendur; eiheldur skal login kynda á tær.

3 Tí at eg eri HARRIN Guð tín, Hin Heilagi Ísraels, tín Frelsari: eg gav Egyptaland til loysigjald títt, Ê-thi-ó-pi-ù og Sē-bā fyri teg.

4 Við tað at tú vart dýrabærur í míni eygsjón, hevurt tú verið heiðursamur, og eg havi elskað teg: tí vil eg geva menn fyri teg, og fólk fyri títt lív.

5 Ottast ikki: tí at eg eri við tær: eg vil føra sáð títt úr eystri, og savna teg úr vestri;

6 Eg vil siga tí norðan, Gev frá tær; og til sunnan, Halt ikki aftur: kom við sonum mínum langt burturifrá, og mínum døtrum frá jarðarinnar endum;

7 *Enntá* hvørjum tí sum er kallaður við navni mínum: tí at eg havi skapt hann til mína dýrd, eg havi myndað hann; ja, eg havi gjørt hann.

8 ¶ Førið fram hitt blinda fólk ið hava eygu, og tey deyvdu sum hava oyru.

9 Latið allar tjóðirnar verða savnaðar saman, og latið fólk ið fylkjast: hvør teirra millum kann kunngera hetta, og sýna okkum fyri ting? lat teir føra fram síni vitnir, at teir mega verða rættvísigjördir: ella lat teir hoyra, og siga, *Tað er sannleiki*.

10 Tit eru míni vitnir, sigur HARRIN, og mín tænar sum eg havi valt: at tit mega vita og trúgva mær, og skilja at eg eri hann: undan mær var eingin Guð myndaður, eiheldur skal tað vera eftir meg.

11 Eg, *enntá* eg, eri HARRIN; og umframt meg er eingin frelsari.

12 Eg havi kunngjørt, og havi frelst, og eg havi synt, tá ið eingin fremmandur *gudur* var tykkara millum: tí eru tit míni vitnir, sigur HARRIN, at eg eri Guð.

13 Ja, áðrenn dagurin varð, eg eri hann; og tað er eingin ið kann útfria úr míni hond: eg vil virka, og hvør skal forða tí?

14 ¶ Svá sigur HARRIN, tykkara endurlloysari, Hin Heilagi Ísraels; Fyri tykkara skyld havi eg sent til Bábýlon, og havi ført niður allar teirra tignarmenn, og Kál-dé-arnar, hvørs róp er í skipunum.

15 Eg eri HARRIN, Hin Heilagi tykkara, skapari Ísraels, tykkara Kongur.

16 Svá sigur HARRIN, sum ger veg í sjónum, og gøtu í teim mektigu vøtnunum;

17 Sum fórir fram vagnin og hestinn, herin og máttin; teir skulu leggjast niður saman, teir skulu ikki rísa: teir eru slettaðir út, teir eru sløktir sum veikur.

18 ¶ Minnst ekki hini fyrru ting, eiheldur umhugsíð lutirnar úr forðum.

19 Sí, eg vil gera nýtt ting; nú fer tað *at* spretta fram; skulu tit ekki skyna tað? eg vil enntá gera ein veg í oyðuni, og lókir í oyðimørkini.

20 Akursins djór skal æra meg, drekarnir og uglurnar: tí at eg gevi vøtn í oyðuni, og lókir í oyðimørkini, at geva drekka til fólk mitt, mitt útvalda.

21 Hetta fólk havi eg myndað mær sjálvum; teir skulu sýna fram prís mitt.

22 ¶ Men tú hevurt ikki kallað á meg, O Jákup; men tú hevurt verið móður av mær, O Ísrael.

23 Tú hevurt ikki ført mær smáa fenaðin av tinum brenni-ofrum, eiheldur hevurt tú ært meg við tinum sláturofrum. Eg havi ikki volt tær at tænt við ofri, ella møtt teg við roykilsí.

24 Tú hevurt einkið søtt røz keypt mær við peningi, eiheldur hevurt tú mettað meg við feittinum av tinum sláturofrum: men tú hevurt fingið meg at tæna við tinum syndum, tú hevurt troyttað meg við tinum misgerðum.

25 Eg, *enntá* eg, *eri* hann ið slettat út tíni misbrot fyrri mína egnu skyld, og vil ikki minnast tínar syndir.

26 Minnið meg á: latum okkum føra søk saman: kunnger tú, at tú mást verða rættvísigjörður.

27 Tin fyrsti faðir hevur syndað, og tínir lærarar hava misbrotist imóti mær.

28 Tí havi eg vanhalgað prinsarnar av halgidóminum, og havi givið Jákup til banningina, og Ísrael til spottanir.

KAPITUL 44

TÓ hoyr nú, O Jákup, mín tænarí; og Ísrael, sum eg havi útvalt:

2 Svá sigur HARRIN ið gjörði teg, og myndaði teg frá móðurlivinum, *sum* vil hjálpa tær; Óttast ikki, O Jákup, mín tænarí; og tú, Jës-ú-rún, sum eg havi útvalt.

3 Tí at eg vil hella vatn á hann sum er tyrstur, og flóðir yvir turrlendið: eg vil hella min anda á títt sáð, og mína signing yvir títt avkom:

4 Og teir skulu spretta upp *sum* millum grasið, sum pilatrø við vatnrásirnar.

5 Ein fer *at* siga, Eg *eri* HARRANS, og ein annar fer *at* kalla *seg* eftir Jákups navni; og ein annar fer *at* tilskrivast HARRANUM *við* síni hond, og tilnevna *seg* eftir Ísraels navni.

6 Svá sigur HARRIN – Kongur Ísraels, og hans endurloysari – HARRI herliðanna; Eg *eri* hin fyrsti, og eg *eri* hin síðsti; og umframt meg *er* eingin Guð.

7 Og hvør, sum eg, skal kalla, og skal kunngerat tað, og seta tað í rættlag fyrri meg, síðan eg útnevndi fyrndarfólkið? og tingini sum koma, og skulu koma, lat teir sýna teimum *tey*.

8 Óttist ikki, eiheldur verið bangnir: havi eg ikki sagt tær frá tí tíðini, og havi kunngjört *tað*? tit *eru* enntá míni vitnir. Er ein Guð umframt meg? ja, eingin Guð *er*; eg veit ikki *av nokrum*.

9 ¶ Teir, sum gera eina rista mynd, *eru* allir samlir fáfongd; og teirra fragsomu lutir skulu ikki gagna; og teir *eru* síni egnu vitnir; teir siggja ikki, ella vita; at teir mega skammast.

10 Hvør hevur myndað ein gud, ella brætt eina rista mynd *sum* ikki nyttar til nakað?

11 Sí, allir hansara felagar skulu skammast; og verkamenninir, teir *eru* av monnum: lat teir allar verða savnaðar saman, lat teir standa upp; *tó* skulu teir óttast, og teir skulu saman skammast.

12 Smiðurin við klovanum bæði arbeiðir í kolunum, og snikkar hana við hamarum, og virkar hana við styrkini av sínum ørmum: ja, hann er svangur, og hansara styrki bílar: hann drekkur einkíð vatn, og er útlúgvaður.

13 Træsmiðurin streingir út sína strikufjøl; hann merkir hana upp við eini ál; hann passar hana við høvlum, og hann merkir hana upp við passaranum, og ger hana eftir skapinum hjá manni; samsvarandi vakurleikanum hjá manni, at hon má verða verandi í húsinum.

14 Hann høggur sær niður sedrstrø, og tekur sypristræið og eikitræið, sum hann styrkir sær sjálvum millum skógartrøini: hann plantar askitræ, og regnið norir tað.

15 Tá skal hon verða hjá manni at brenna: tí hann vil taka av tí, og verma seg; ja, hann kyndir hana, og bakar breið; ja, hann ger ein gud, og tilbiður hann; hann ger tað til rista mynd, og fellur niður fyri tí.

16 Hann brennur part harav í eldinum; við parti av tí etur hann kjøt; hann steikir steik, og er mettaður: ja, hann vermir seg, og sigur, Há, eg eri heitur, eg havi sæð eldin:

17 Og hitt eftirverandi av tí ger hann til ein gud, enntá sína ristur mynd: hann fellur niður fyri tí, og tilbiður tað, og bíður til tað, og sigur, Bjarga mær; tí at tú ert mín gud.

18 Teir hava ikki skynað, ella skilt: tí hann hevur lokað teirra eygu, at teir ikki kunnu sjá; og teirra hjertu, at teir ei kunnu skilja.

19 Og eingin umhugsar í sínum hjarta, eiheldur er kunnleiki, ella skil, til at siga, Eg havi brent part av tí í eldinum; ja, eisini havi eg bakað breið uppá kolunum harav; eg havi

steikt kjøt, og etið tað: og skal eg gera hitt eftirverandi av tí til eina andstygð? skal eg falla niður fyri træstammu?

20 Hann føðir seg av øskum: eitt tølt hjarta hevur vent honum til viks, at hann ikki kann bjarga síni sál, ella siga, Er ikki ein lygn í míni høggu hond?

21 ¶ Minst til hesi, O Jákup og Ísrael; tí at tú ert mín tænari: eg havi myndað teg; tú ert mín tænari: O Ísrael, tú skalt ei verða gloymdur av mær.

22 Eg havi slettað út, sum eitt tjúkt skýggj, tíni misbrot, og sum eitt skýggj tínar syndir: vend aftur til mín; tí at eg havi endurløyst teg.

23 Syngið, O tit himnar; tí HARRIN hevur gjørt tað: rópið, tit lægru partar av jørðini: brótið fram til synging, tit fjøll, O skógur, og hvørt træ hari: tí HARRIN hevur endurløyst Jákup, og dýrdmett seg sjálvan í Ísrael.

24 Svá sigur HARRIN, tín endurløysari, og hann sum myndaði teg frá móðurlivinum, Eg eri HARRIN ið ger allar lutir; sum tenur fram himnarnar aleinaur; sum breiðir útum jørðina sjálvur;

25 Sum ónýtir teknini hjá lygnarunum, og ger spásagnarfólk ør; sum vendir vísmomnum afturá, og ger teirra kunnleika dársaman;

26 Sum staðfestir orðið hjá tænarum sínum, og fremur ráðið hjá sendiboðum sínum; sum sigur til Jerusalem, Tú skalt verða buð í; og til staðirnar av Judah, Tít skulu verða bygdur, og eg vil reisa upp tess illa farnu pláss:

27 Sum sigur til djúpið, Verð turt, og eg vil turka upp áir tínar:

28 Sum sigur um Kýrus, Hann er mín hirði, og skal útinna alla mína fragd: enntá sigandi til Jerusalem, Tú skalt verða bygd; og til templið, Tín grundvøllur skal verða lagdur.

KAPITUL 45

SVÁ sigur HARRIN til salvaða sin, til Cýrusar, hvørs høguru hönd eg havi hildið, til at undirleggja tjóðir frammi fyri honum; og eg vil loysa lendarnar á kongum, til at opna frammi fyri honum tey tvey veingjaðu portrini; og portrini skulu ikki lokast;

2 Eg vil fara undan tær, og gera krókutu plássini bein: eg vil bróta í stykkir portrini av messing, og kvetta sundur jarnlokurnar:

3 Og eg vil geva tær dýrgripirnar av myrkri, og fjaldar ríkdómar av loyndum plássum, at tú mást skyna at eg HARRIN, sum kalli teg við navni tinum, eri Guð Ísraels.

4 Fyri Jákups, tænara míns, skuld, og Ísrael mín útvalda, havi eg enntá kallað teg við navni tinum: eg havi tilnevnt teg, tó at tú ei hevurt kent meg.

5 ¶ Eg eri HARRIN, og tað er eingin annar, eingin Guð er umframt meg: eg gyrði teg, tó at tú ei hevurt kent meg:

6 At teir mega vita frá sólarisinum, og frá vestri, at tað er eingin umframt meg. Eg eri HARRIN, og tað er eingin annar.

7 Eg myndi ljósið, og skapi myrkur: eg birti frið, og skapi ilt: eg HARRIN geri øll hesi ting.

8 Drúpið niður, tit himnar, úr erva, og skýggini helli niður rættvísi: lat jørðina opna seg, og lat tey bera fram frelsu, og lat rættvísi spretta upp saman; eg HARRIN havi skapað tað.

9 Vei honum ið stríðir við sín Skapara! Lat pottabrotið stríða við jarðarinnar pottabrot. Man leirið siga til hansara sum snikkar tað, Hvat gert tú? ella verk títt, Hann hevur ongar hendur?

10 Vei honum ið sigur við

faðir sín, Hvat giturt tú? ella til kvinnuna, Hvat hevurt tú borið fram?

11 Svá sigur HARRIN, Hin Heilagi Ísraels, og hansara Skapari, Spyr meg um ting sum koma skulu víðvikjandi sonum mínum, og víðvikjandi verki handa mína bjóðið tit mær.

12 Eg havi gjørt jørðina, og skapt mann uppiá henni: eg, enntá mínar hendur, hava tant út himnarnar, og øllum teirra herliði havi eg boðið.

13 Eg havi reist hann upp í rættvísi, og eg vil leiðbeina allar hans vegir: hann skal byggja mín stað, og hann skal lata fara mínar fangar, ikki fyri prís, ella endurgjald, sigur HARRI herliðanna.

14 Svá sigur HARRIN, Egyptalands strev, og handilsvørurnar hjá Ê-thí-ó-pí-ú og hjá Sá-bé-ar-unum, monnum av vakstrarmáli, skulu koma yvir til tín, og tey skulu verða tíni: teir skulu koma eftir tær; í ketum skulu teir koma yvir, og teir skulu falla niður fyri tær, teir skulu gera umbønning fyri tær, og siga, Vist er Guð í tær; og tað er eingin annar, tað er eingin Guð.

15 Tú ert sanniliga ein Guð sum fjalirt teg, O Ísraels Guð, Frelsarin.

16 Teir skulu skammast, og eisini fjamskast, allir samliir: teir skulu fara til orkymplanar saman sum eru gerarar av skurðgudum.

17 Men Ísrael skal vera frelstur í HARRANUM við ævigtvarandi frelsu: tit skulu ikki skammast, ella fjamskast, veröld uttan enda.

18 Tí svá sigur HARRIN ið skapti himnarnar; Guð sjálvur sum myndaði jørðina og gjordi hana; hann hevur grundfest hana, hann skapti hana ikki til fánýtis, hann myndaði hana til at verða búgvín í: eg eri HARRIN; og tað er eingin annar.

19 Eg havi ikki talað í loyndum, í einum myrkum plássi jarðarinnar: eg segði ikki við sáð Jákups, Sökið meg til fánýtis: eg HARRIN tali rættvísi, eg kunngerir lutir sum eru rættir.

20 ¶ Fylkið tykkum og komið; dragist nær saman, tit *íð hava* komist undan úr tjóðunum: teir hava ongan kunnleika sum seta upp víðin av síni ristur mynd, og biðja til ein gud *sum* ikki kann frelsa.

21 Sigið frá, og færið *teir* nær; ja, leggi teir ráð saman: hvør hevur kunngjørt hetta frá fyrndartið? *hvør* hevur sagt frá tí frá teirri tíð? *havi* ikki eg, HARRIN? og *tað er* eingin Guð annars umframt meg; ein rættlátur Guð og ein Frelsari; *tað er* eingin umframt meg.

22 Hyggið til mín, og verðið frelstir, allir jarðarinnar endar: tí eg *eri* Guð, og *tað er* eingin annar.

23 Eg havi svorið við meg sjálvan, orðið er farið úr mínum munn i rættvísi, og skal ikki venda aftur, At fyri mær skal hvørt knæ boyggja *seg*, hvørt tunga skal svorja.

24 Vissuliga, skal *ein* siga, í HARRANUM havi eg rættvísi og styrki: *enntá* til hansara skulu *menn* koma; og allir, sum eru østir ímóti honum, skulu skammast.

25 Í HARRANUM skal alt sáð Ísraels verða rættvisgjørt, og skal dýrda.

KAPITUL 46

BEL boyggir *seg* niður, Nē'bo hýkur, teirra skurðgudar vóru uppiá djórnum, og uppiá fenaðinum: tykkara burðaraksfør vóru tungt lódd; *teir eru* ein byrði hjá tí mødda *djórnum*.

2 Teir húka, teir boyggja *seg* niður saman; teir kundu ikki avhenda byrðina, men *teir* sjálvir eru farnir inn í fangaskap.

3 ¶ Lýðið á meg, O Jákups húsi, og øll leivdin av Ísraels húsi, sum eru bornir *av mær* frá kviðinum, sum eru bornir frá móðurlivinum:

4 Og *alt* at gamla aldri *tykkara*, eg *eri* hann; og *alt* til grá hárl vil eg bera *tykkum*: eg havi gjørt, og eg vil bera; enntá eg vil bera, og vil bjarga *tykkum*.

5 ¶ Við hvønn vilja tit líkna meg, og gera *meg* javnan, og sammeta meg, at vit mega vera líkir?

6 Teir oyðsla gull úr posanum, og viga silvur í vágskálini, og leiga gullsmið; og hann ger tað *til* ein gud: teir falla niður, ja, teir tilbiðja.

7 Teir bera hann á økslini, teir bera hann, og seta hann í pláss hans, og hann stendur; frá hansara plássi skal hann ei flyta burt: ja, *ein* skal rópa á hann, tó kann hann ikki svara, ella frelsa hann úr hansara trongd.

8 Minnist hetta, og sýnið tykkum *sum* menn: færið *tað* aftur til hugs, O tit misbrótarar.

9 Minnist til fyrru tingini úr forðum: tí at eg *eri* Guð, og *tað er* eingin annar; eg *eri* Guð, og *tað er* eingin sum eg,

10 Eg kunngerir endan frá byrjanini, og frá fyrndartiðum *tingini* sum ikki *enn* eru gjörd, og sigi, Ráð mitt skal standa, og eg vil gera alla mína fragd:

11 Eg rópi ránskan fugl úr eystri, mannin sum útinnir mitt ráð frá fjarløgnum landi: ja, eg havi talað *tað*, og vil eisini fáa tað til at henda; eg havi avrátt *tað*, og vil eisini gera tað.

12 ¶ Lýðið á meg, tit seighjartaðu, sum *eru* langt frá rættvísi:

13 Eg færi nær mína rættvísi; hon skal ei vera langt burturi, og mín frelsa skal ikki drála: og eg vil staðseta frelsu í Zion fyri Ísrael mína dýrd.

KAPITUL 47

KOM oman og setst í stövið, O jomfrú dóttir Bábýlons, setst á jörðina: *har er einkíð háseti*, O dóttir Kál-dé-anna: tí at tú skalt ekki meira kallast eym og stásilig.

2 Tak kvarnarsteinarnar, og mal mjöl: avdekkka lokkar tinar, ger leggin beran, avdekkka lendina, far yvirum árnar.

3 Tín nakni skal avdekkast, ja, tín skomm skal siggjast: eg vil taka hevnd, og eg vil ekki mæta *tær eins* og maður.

4 *Hvat okkara loysnara viðvikur*, HARRI herliðanna er hans navn, Hin Heilagi Israels.

5 Sit tú tigandi, og far tær inn í myrkur, O dóttir Kál-dé-anna: tí at tú skalt ekki meira kallast, Kongadøma frúgvín.

6 ¶ Eg var vreiður við fólk mitt, eg havi óreinkað mín arv, og givið teir inn í hond tina: tú syndirt teim onga miskunn; uppá hin avgamla hevurt tú sera tungliga lagt titt ok.

7 ¶ Og tú segðirt, Eg verði ein frúgv um ævir: *so* at tú legðirt ei hesi *ting* á titt hjarta, ei heldur mintirst tú til hin seinna enda av tí.

8 Tessvegna hoyr nú hetta, *tú sum ert* givin til njótingar, sum býrt stúranarfritt, sum sigurt í tínum hjarta, Eg *eri*, og eingin annar umframt meg; eg skal ekki sita *sum* einkja, ei heldur skal eg kenna barnamiss:

9 Men hesi tvey *ting* skulu koma til tín í einum eygnabragði í einum degi, barnamissur, og einkjuskapur: tey skulu koma á teg í sinum fullkominleika fyri fjøldina av tínum gandanum, og fyri miklu fjøldina av tínum gandakvøðingum.

10 ¶ Tí at tú hevurt litið á

vondsku tina: tú hevurt sagt, Eingin sær meg. Tí visdómur og tín kunneiki, hann hevur spilt teg; og tú hevurt sagt í tínum hjarta, Eg *eri*, og eingin annar umframt meg.

11 ¶ Tí skal ilt koma yvir teg; tú skalt ekki vita hvaðani tað risur: og meín skal falla á teg; tú skalt ekki vera før fyri at koyra tað av: og oyðing fer at koma yvir teg bráðliga, *sum* tú ekki fert at skyna.

12 Statt nú við tínum gandakvøðingum, og við fjøldini av tínum gandanum, hvari tú hevurt strevað frá tínum ungdomi; um so veri at tú fert at vera før fyri at gagna, um so veri at tú kanst sigra.

13 Tú ert mødd í fjøldini av tínum ráðum. Lat nú stjørnuspáararnar, stjørnustararnar, mánaðarligu fyrvitararnar, standa upp, og frelsa teg frá *hesum tingunum* ið skulu koma yvir teg.

14 Sí, teir skulu vera eins og hálmur; eldurin skal brenna teir; teir skulu ekki bjarga sær sjálvum frá flammunnar valdi: *har skal* ekki vera eitt kol til at verma seg hjá, *ella* eldur til at sita frammanfyri honum.

15 Svá skulu teir vera tær, við hvørjum tú hevurt strevað, *enntá* tíkir handilsmenn, frá tínum ungdomi: teir skulu reika hvør til sitt heraðshorn; eingin skal frelsa teg.

KAPITUL 48

HOYRIÐ hetta, O Jákups hús, sum eru kallaðir við navni Israels, og eru komnir úr Judah vøtnum, sum svørja við navn HARRANS, og nevna Guð Israels, *men* ekki í sannleika, ella í rættvísi.

2 Tí at teir kalla seg eftir

hinum heilaga staði, og styðja seg á Guð Ísraels; HARRI herliðanna er hans navn.

3 Eg havi kunngjört hini fyrri ting frá byrjanini; og tey fóru út úr mínum munni, og eg sýndi tey; eg gjörði tey bráðliga, og tey böru á.

4 Av tí at eg veit at tú *ert* treiskur, og tín hálsur er ein jarnsina, og tín *eygnabrugv* messing;

5 Havi eg heilt frá byrjanini kunngjört tað fyrri tær; aðrenn tað bar á sýndi eg tær tað: at ikki tú skuldir siga, Mín avgudur hevur gjört tey, og mín rista mynd, og mín brædda mynd, hevur ábóðið tey.

6 Tú hevurt hoyrt, síggj alt hetta; og vilja tit ikki kunngerera tað? eg havi sýnt tær nýggj ting frá hesi tíð, enn tá fjald ting, og tú skynaðirt tey ikki.

7 Tey eru skapt nú, og ikki frá byrjanini; sjálvt aðrenn dagin tá ið tú ikki hoyrdirt tey; at ikki tú skuldir siga, Sí, eg vitsti tey.

8 Ja, tú hoyrdirt ikki; ja, tú vitstirt ikki; ja, frá teirri tíð títt oyra ikki var opnað: tí at eg vitsti at tú vildirt handla sera svikræðisliga, og varðst kallaður misbrótari frá móðurlivinum.

9 ¶ Fyri navns míns skuld vil eg útseta mína firtni, og fyri mína prisan vil eg halda aftur fyri teg, at eg skerir teg ikki av.

10 Sí, eg havi edlað teg, men ikki við silvuri; eg havi valt teg í bræðsluovni líðingarinnar.

11 Fyri mína egnu skyld, *enn tá* fyrri mína egnu skyld, vil eg gera tað: tí hvussu skuldi *mítt navn* verðið óreinskað? og eg vil ikki geva mína dýrd til ein annan.

12 ¶ Lýð á meg, O Jákup og Ísrael, mín kallaði; eg *eri* hann; eg *eri* hin fyrsti, eg *eri* eisini hin síðsti.

13 Mín hond hevur eisini

lagt jarðarinnar grundvöll, og mín høgra hond hevur spannað himnarnar: *tá ið* eg kalli á teir, standa teir upp saman.

14 Allir tit, tyrpið tykkum, og hoyrið; hvør teirra millum hevur kunngjört hesi *ting*? HARRIN hevur elskað hann: hann vil inna sína fragd á Bábýlon, og hans armur *verður* á Käl-dé-unum.

15 Eg, *enn tá* eg, havi talað; ja, eg havi kallað hann: eg havi ført hann, og hann fer at gera sín veg framgangsrikan.

16 ¶ Komið nær at mær, hoyrið hetta; eg havi ikki talað í loyndum frá byrjanini; frá teirri tíð ið tað varð, har *eri* eg: og Harrin GUÐ, og hans Andi, hevur nú sent meg.

17 Svá sigur HARRIN, Endurloysari tín, Hin Heilagi Ísraels; Eg *eri* HARRIN tín Guð sum lærir teg at gagna, sum leiðir teg eftir vegnum *ið* tú skuldir fara.

18 O at tú hevðirt lurtað eftir mínum boðum! tá hevði tín friður verið sum ein á, og tín rættvísi sum havsins báru:

19 Títt sáð hevði eisini verið sum sandurin, og avkomið av tínum innangoymslum eins og grúsið harav; hans navn hevði ei havt verðið kvett av ella oytt frammi undan mær.

20 ¶ Farið út úr Bábýlon, flýggið frá Käl-dé-unum, við eini rödd av synging kunngerið tit, sigið frá hesum, mælið tað *heilt* til jarðarinnar enda; sigið, HARRIN hevur endurløyst tænara sín Jákup.

21 Og teir tyrstu ikki *tá ið* hann leiddi teir igjøgnum oyðimerkurnar: hann völdi vøtnunum at streyma úr klettinum fyrri teir: hann kleyv klettin eisini, og vøtnini gustu út.

22 Tað *finst* eingin friður, sigur HARRIN, hjá teimum vöndu.

KAPITUL 49

LURTID, O oyggjar, eftir mær; og gevið gætur, tit fólk, fjarvegis frá; HARRIN hefur kallað meg frá móðurlívinum; frá innangoymslum móður mínar hefur hann nevnt mitt navn.

2 Og hann hefur gjørt mín munn sum eitt hvast svørð; í skugganum av síni hond hefur hann fjalt meg, og gjørt meg til eitt pussað skaft; í sínum ørvahúsa hefur hann fjalt meg;

3 Og sagt við meg, Tú ert tænar mín, O Ísrael, í hvørjum eg vil verða dýrðmettur.

4 Tá segði eg, Eg havi strevað til fánýtis, eg havi brúkt mína styrki til einkids, og til fánýtis: *tó vist er mín dómur hjá HARRANUM, og mitt verk hjá Guði mínum.*

5 ¶ Og nú, sigur HARRIN sum myndaði meg frá móðurlívinum *at vera tænara sín, at føra Jákup aftur til sín, Tó at Ísrael verði ikki savnaður, tó skal eg vera dýrðsamur í HARRANS eygum, og mín Guð skal vera mín styrki.*

6 Og hann segði, Tað er eitt lættisligt ting at tú skuldirt vera mín tænar til at reisa upp Jákups ættir, og at endurbóta hinar varðveittu av Ísrael: eg vil eisini geva teg til eitt ljós til Heidningarnar, at tú mást vera mín frelsa at jarðarinnar enda.

7 Svá sigur HARRIN, Endurloysari Ísraels, og Hin Heilagi hans, til hansara sum maður vanvirðir, til hansara sum tjóðini stendst við, til ein tænara hjá stjórnarum, Kongar skulu siggja og reisa seg, prinsar skulu eisini tilbiðja, orsakað av HARRANUM sum er trúfastur, og Hinum Heilaga Ísraels, og hann skal velja teg.

8 Svá sigur HARRIN, Í góðtakiligari tíð havi eg hoyrt teg, og á frelsudegi havi eg

hjálpst tær: og eg vil varðveita teg, og geva teg til sáttmála hjá fólkinum, at grundfesta jørðina, at elva at arva hinar oyndu arvalutir;

9 At tú mást siga til fangarnar, Farið fram; til teirra sum eru í myrkri, Sýnið tykkum. Teir skulu beitast á vegunum, og teirra beitir skulu vera í øllum høgum plássum.

10 Teir skulu ikki hungra ella tyrsta; eiheldur skal hitin ella sólin sláa teir: tí at hann, sum miskunnar teimum, skal leiða teir, enntá við lindirnar av vatni skal hann leiða teir.

11 Og eg vil gera øll míni fjøll at vegi, og mínir alfaravegir skulu hevjust upp.

12 Sí, hesir skulu koma fjarvegis frá; og sí, hesir úr norðuri og úr vestri; og hesir úr Sí'nim-s landi.

13 ¶ Syngið, O himnar; og ver frødlig, O jørð; og brótið út til synging, O fjøll: tí HARRIN hefur uggað sítt fólk, og vil miskunna sínum nívdum.

14 Men Zion segði, HARRIN hefur yvirgivið meg, og mín Harri hefur gloymt meg.

15 Kann kvinna gloyma sítt ikki havt várkunn yvir son móðurlívs síns? ja, tær mega gloyma, tó vil eg ikki gloyma teg.

16 Sí, eg havi rist teg á mínar handalógvar; tíni múrar eru alsamt frammi fyri mær.

17 Tíni børn skulu gera skjótt; tíni oyðarar, og teir sum gjørdur teg oydna, skulu fara út úr tær.

18 ¶ Lyft upp tíni eygu runt umkring, og sí: allir hesir savna seg saman, og koma til tín. Sum eg livi, sigur HARRIN, so skalt tú vissuliga klæða teg við teimum øllum, sum við einum prýðisluti, og binda tey á teg, sum ein brúður ger.

19 Þú at tinni toftaðu og tinni oydnu stöð, og landið av tinni oyðing, skal enntá nú vera ov smalt uppá grund av íbúgvunum, og teir ið svölgdu teg upp skulu vera langt burturi.

20 Børnini sum tú fert *at* hava, eftir *at* tú hevurt mist hini, skulu siga aftur í tinni oyru, Plássið *er* ov trongt hjá mær: gev mær pláss, at eg má dvøljast.

21 Tá fert tú *at* siga í tínum hjarta, Hvør hevur gitið mær hesi, við tað at eg havi mist míni børn, og eri einlig, ein fangi, og flyti burt til og frá? og hvør hevur alið upp hesi? Sí, eg var eftirlatin einsamøll; hesi, hvar *høvdu* tey verið?

22 Svá sigur Harrin GUÐ, Sí, eg vil lyfta upp mína hond til Heidningarnar, og seta upp mín fána fyri fólkinum: og teir skulu føra tinar synir í *sinum* ørnum, og tinar døtur skulu berast uppiá *teirra* herðum.

23 Og kongar skulu vera tínir fostrandi fedrar, og teirra drotningar tinar fostrandi møður: tey skulu boyggja *seg* niður fyri tær við *sinum* andliti mótvegis jørðini, og sleikja upp dust fóta tína; og tú skalt vita at eg *eri* HARRIN: tí at teir skulu ei verða *til* skammar sum vænta eftir mær.

24 ¶ Skal fongurin verða tikin frá tí mektiga, ella hin lógligi fangin útfriður?

25 Men svá sigur HARRIN, Enntá fangarnir hjá tí mektiga skulu takast burtur, og fongurin hjá tí ræðuliga skal útfriast: tí at eg vil stríða við hann ið stríðir við teg, og eg vil frelsa tinni børn.

26 Og eg vil føða teir, ið kúga teg, við teirra egna kjøti; og teir verða druknir við sinum egna blóði, sum við søtum víni: og alt kjøt skal vita at eg, HARRIN, *eri* Frelsari tin og Endurloysari tín, Hin mektigi Jákups.

KAPITUL 50

SVÁ sigur HARRIN, Hvar *er* skrivið av hjúnaskilnaði móður tinar, hvørja eg havi koyrt burt? ella hvør av mínum áognum *er tað* sum eg havi selt tykkum til? Sí, fyri tykkara misgerðir hava tit selt tykkum sjálvar, og fyri tykkara misbrot er móðir tykkara koyrd burt.

2 Hví, tá ið eg kom, *var* eingin maður? tá ið eg kallaði, *var* eingin at svara? Er hond mín stytt yvirhøvdur, at hon ikki kann endurløysa? ella havi eg ongan mátt at bjarga? sí, fyri míni hartan turki eg upp sjógvin, eg geri áirnar *til* oyðu: teirra fiskur stinkar, tí at einkið vatn *er*, og doyr vegna torsta.

3 Eg klæði himnarnar við sorta, og eg geri sekkjaklæði *til* teirra dekking.

4 Harrin GUÐ hevur givið mær tungu teirra lærdu, at eg skuldi duga at tala eitt orð í *rættari* tíð til *hansara* sum *er* útlúgvapur: hann vekir morgun eftir morgun, hann vekir mitt oyra at hoyra sum teir lærdu.

5 ¶ Harrin GUÐ hevur opnað mitt oyra, og eg var ikki mót-ræsin, eiheldur vendi *eg* avstað tilbakar.

6 Eg gav bak mitt til sláararnar, og mínar kinnar til teirra ið slitu av hárið: eg fjaldi ikki mitt andlit frá skomm og spiting.

7 ¶ Tí at Harrin GUÐ vil hjálpa mær; tí skal eg ikki orkumlást: tí havi eg sett mitt andlit sum ein tinnustein, og eg veit at eg verði ikki *til* skammar.

8 *Hann er* nær sum rættvísger meg; hvør vil træta við meg? latum okkum standa *upp* saman: hvør *er* mín mótstandari? komi hann nær til mín.

9 Sí, Harrin GUÐ vil hjálpa mær; hvør *er* hann ið skal

ESAIAH 51

fordöma meg? sí, teir skulu allir verða gamlir sum eitt klæði; mөлurin skal eta teir upp.

10 ¶ Hvör er tykkara millum sum óttast HARRAN, sum aktar rödd tænarar hans, sum gongur í myrkri, og einkíð ljós hefur? lat hann troysta á navn HARRANS, og styðjast á sín Guð.

11 Sí, allir tit sum kynda eld, sum umringa *tykkum* umkring við neistum: gangið í ljósinum av tykkara eldi, og í neistunum *sum* tit hava kynt. Hetta skulu tit hava av míni hond; tit skulu leggja *tykkum* niður í sorg.

KAPITUL 51

LÝÐIÐ á meg, tit ið fylgja eftir rættvísi, tit ið sökja HARRAN: lítið á klettinum, *hvaðan* tit eru høgdir; og til holuna av gryvjuni, *hvaðan* tit eru grivnir.

2 Lítið at Ábrahami faðir tykkara, og at Sáruh *sum* fœddi tykkum: tí at eg kallaði hann einsamallan, og vælsignaði hann, og ókti um hann.

3 Tí HARRIN skal ugga Zion: hann vil ugga øll hennara oyðnu stöð; og hann vil gera hennara reyn eins og Eden, og hennara oyðimørk eins og HARRANS urtagaröð; frøi og gleði skulu finnast harí, takkarveitan, og röddin á melodíi.

4 ¶ Lýðið á meg, fólk mítt; og lænið mær oyra, O tjóð mín: tí ein lóg skal útganga frá mær, og eg vil fáa dóm mín at hvíla til eitt ljós hjá fólkinum.

5 Mín rættvísi er nær; mín frelsa er farin fram, og mínir armar skulu døma fólkíð; oyggjararnar skulu biða eftir mær, og á mín arm skulu tær líta.

6 Lyftið upp eygum tykkara til himnarnar, og lítið at jørðini niðanfyrri: tí himnarnir skulu hvørva burt eins og roykur, og

Hjálp Harrans. Guð vil ugga Zion

jørðin skal verða gomul eins og klæði; og teir, sum búgva harí, skulu doyggja á líkan hátt: men mín frelsa skal vera um ævir, og mín rættvísi skal ikki verða avtíkin.

7 ¶ Lýðið á meg, tit ið kenna rættvísi, tað fólk í hvørs hjarta er mín lóg; óttist ikki spottið av monnum, eiheldur ræðist teirra útskeldanir.

8 Tí at mөлurin skal eta teir upp eins og klæði, og ormurin skal eta teir sum ull: men mín rættvísi skal verða um ævir, og mín frelsa frá ætt til ætt.

9 ¶ Vakna, vakna, lat teg í styrki, O HARRANS armur; vakna, sum í fyrndardøgunum, í ættarliðunum í forðum. *Ert* tú ikki hann ið hefur høgt Ráhab, og sært drekan?

10 *Ert* tú ikki hann ið hefur turkað sjögvin, vøtn hins mikla djúps; sum hefur gjørt havsins djýpdir til ein veg hjá teimum loysigoldnu at fara yvirum?

11 Tí skulu teir endurloystu HARRANS venda aftur, og koma við synging til Zion; og ævigtvarandi frøi skal vera á teirra høvdi: teimum skal lutast gleði og frøi; og sorg og harman fara at flýggja burt.

12 Eg, *emntá* eg, *eri* hann sum uggar tykkum: hvør *ert* tú, at tú skuldirt verið ræddur fyri manni *sum* fer at doyggja, og fyri manssyninum *sum* verður gjørdur *eins* og gras;

13 Og gloymirt HARRAN tín skapara, sum hefur tant út himnarnar, og lagt jarðarinnar grundvöllir; og hevurt óttast áframhaldandi hvønn dag orsakað av kúgarans øði, sum um hann var tilreiðar at oyða? og hvar *er* kúgarans øði?

14 Hin fangaði útlegdarmaðurin skundar, at hann má verða loystur, og at hann ei skuldi

doyð í holuni, ella at hansara breyð skuldi svitast.

15 Men eg *eri* HARRIN tín Guð, sum skildi sjógvin, hvørs aldur ýldu: HARRI herliðanna *er* hans navn.

16 Og eg havi lagt míni orð í tín munn, og eg havi dekkjað teg í skugganum av míni hond, at eg má planta himnarnar, og leggja jarðarinnar grundvøllir, og siga við Zion, Tú *ert* mitt fólk.

17 ¶ Vakna, vakna, stutt upp, O Jerusalem, sum hevurt drukkið av HARRANS hond bikarið av hans øði; tú hevurt drukkið gruggini úr nøtranar-bikarinum, og vundið *tey* út.

18 *Tað er* eingin at vegleiða hana millum allar synirnar *sum* hon hevur borið fram; eiheldur *er nakar* sum tekur í hondina á henni av øllum sonunum *sum* hon hevur alt upp.

19 Hesi tvey *ting* eru komin at tær; hvør skal taka synd í tær? avtoftan, og oyðing, og hungursneyðin, og svørðið: við hvørjum^p skal eg ugga teg?

20 Tínir synir hava maktast, teir liggja við mótið á øllum gøtunum, sum ein villur tarvur í nó: teir eru fullir av HARRANS ovursinni, hartan Guðs tíns.

21 ¶ Tessvegna hoyr nú hetta, tú nívda, og drukna, men ikki við víni:

22 Svá sigur tín Harri HARRIN, og tín Guð *sum* færir søkina hjá sínum fólki, Sí, eg havi tikið úr tíni hond nøtranar-bikarið, *enmtá* gruggini av bikarinum av míni øði; tú skalt ikki meira drekka tað aftur.

23 Men eg vil koyra tað í hondina á teimum ið níva teg; sum hava sagt til tína sál, Boygg *teg* niður, at vit mega fara yvir-um: og tú hevurt lagt títt likam sum jørðina, og sum gøtuna, fyri teimum ið fóru yvirum.

KAPITUL 52

VAKNA, vakna; far í tína styrki, O Zion; far í tíni føgru klæðir; O Jerusalem, hin heilagi staður: tí at hiðanifrá skal tað ikki meira koma inn í teg hin óumskorni og hin óreini.

2 Rist teg úr støvinum; reis *teg*, og setst niður, O Jerusalem: loys teg frá bondum nakka tíns, O hertikna dóttir Zions.

3 Tí at svá sigur HARRIN, Tí hava selt tykkum fyri einkið; og tit skulu verða endurloystir uttan pening.

4 Tí svá sigur Harrin GUÐ, Mitt fólk fór niður í farnari tíð til Egyptalands at útsita har; og Assýriarin kúgaði teir uttan grund.

5 Hvat havi eg tí nú her, sigur HARRIN, at mitt fólk er tikið burtur fyri einkið? teir, ið stjørna yvir teimum, fáa teir at skrenja, sigur HARRIN; og mitt navn *verður* framhaldandi hvønn dag gudsspottað.

6 Tí skal mitt fólk kenna mitt navn: tí *skulu* teir *vita* í tí degi at eg *eri* hann ið talar: sí, *tað eri* eg.

7 ¶ Hvør fagrir á fjøllunum eru føturnir hjá honum ið ber góð tíðindir, sum kunnger frið; sum ber góð tíðindir um gott, sum kunnger frelsu; sum sigur við Zion, Tín Guð ríkir!

8 Tínir varðmenn skulu hevja upp røddina; við røddini skulu teir saman syngja: tí at teir skulu siggja eyga til eyga, tá ið HARRIN skal føra aftur Zion.

9 ¶ Brótið út í frøi, syngið saman, tit Jerusalems oyðnu pláss: tí at HARRIN hevur uggað sítt fólk, hann hevur endurloyst Jerusalem.

10 HARRIN hevur gjørt sín heilaga arm beran í eygunum á øllum tjóðunum; og allir endar

jarðarinnar skulu siggja frelsu Guðs várs.

11 ¶ Farið avstað, farið avstað, farið út haðani, nemið einkið óreint *ting*; farið út úr hennara mittu; verið reinir, tit sum bera ker HARRANS.

12 Tí at tit skulu ikki fara út við skundi, ella fara við flóttu: tí at HARRIN vil fara undan tykkum; og Ísraels Guð *vil vera* tykkara bakvörður.

13 ¶ Sí, mín tænarí skal bera *seg* hyggjuliga at, hann verður upp hevjaður og hálovaður, og verður sera høgur.

14 Eins og mangir øtaðust yvir teg; hans ásjón var so skemmað, meir enn nakar maður, og hansara skap meir enn mannasynirnir:

15 Soleiðis skal hann ásletta mangar tjóðir; kongarnir skulu loka sínar munnar fyri honum: tí at *tað*, sum ikki hevði verðið sagt teimum, skulu teir siggja; og *tað*, sum teir ei høvdu hoyrt, skulu teir umhugsá.

KAPITUL 53

HVØR hevur trúð vári fráboðan? og fyri hvørjum er HARRANS armur opinberaður?

2 Tí hann fer *at* vaksa upp fyri honum sum ein viðkvom planta; og sum ein rót úr turrari jørð: hann hevur einkið skap ella yndisligleika; og tá ið vit skulu siggja hann, *er* eingin vakurleiki, at vit skuldu tráað hann.

3 Hann er vanvirdur og vrakaður av monnum; ein harmamaður, og kunnigur við sorg; og vit fjaldu sum var tað *okkara* andlit fyri honum; hann var vanvirdur, og vit mettu hann *fyri* einkið.

4 ¶ Víst hevur hann borið okkara sorgir, og borið okkara harmir: tó mettu vit hann bardan, slignan av Guði, og nívdan.

5 Men hann *varð* særdur fyri okkara misbrot; *hann varð* knústur fyri okkara misgerðir: tyktingin til okkara frið *kom niður* á hann; og við hansara skeinum vit eru grøddir.

6 Vit allir sum seyðir eru farnir á strok; vit hava vent hvør til sín egna veg; og HARRIN hevur lagt á hann misgerðina hjá okkum øllum.

7 Hann varð kúgaður, og hann varð nívdur, tó læt hann ikki upp sín munn: hann er fórdur sum eitt lamb til slátringina, og eins og seyður fyri klipparum sínum er málleysur, soleiðis opnar hann ikki sín munn.

8 Hann varð tikin úr fongsli og frá dómi: og hvør skal kunngerá ætt hansara? tí hann varð skorin av úr landi teirra livandi: fyri fólks míns brot varð hann sligin.

9 Og hann reiddi sína grøv við teimum vondu, og við tí ríka í sínum deyða; tí hann hevði ongan harðskap gjørt, eiheldur *var nakað* svik í hansara munni.

10 ¶ Tó líkaði tað HARRANUM at knúsa hann; hann hevur sett *hann* til harm: tá ið tú fert *at* gera hansara sál *til* offur fyri synd, fer hann *at* siggja sáð *sitt*, hann fer *at* framleingja *hansara* dagar, og HARRANS fragd skal *hava* framgongd í hansara hond.

11 Hann fer *at* siggja av strevinum hjá síni sál, og verða mettaður: við sínum kunnleika skal mín réttvísi tænarí réttvísgera mangar; tí hann skal bera teirra misgerðir.

12 Tí vil eg skifta honum *ein skamt* við hinum miklu, og hann skal býta herfongin við teimum sterku; tí hann hevur helt út sína sál at deyða: og hann varð upptaldur við brotsmonnunum; og hann bar syndina hjá mongum, og gekk í forbøn fyri brotsmonnunum.

KAPITUL 54

SYNG, O óburna, tú *sum* ekki föddirt; brót út í synging, og rópa hart, tú *sum* ei hefdirt verkir við barni: tí at fleiri *eru* börnini hjá hini einligu, enn börnini hjá tí giftu konuni, sigur HARRIN.

2 Vaks um plássið av tínum tjaldi, og lat teir tenja út dúkarnar av tínum bústøðum: spar ikki, long um tínar snórar, og styrk um tínar stengur;

3 Tí at tú fert at bróta út til høgru handar og til vinstru; og títt sáð skal arva Heidningarnar, og fáa hinar oyddu staðir at verða búnar í.

4 Óttast ikki; tí at tú skalt ikki skammast: eiheldur vert tú fjamskað; tí at tú skalt ei verða gjörd til skammar: tí at tú skalt gloyma skomminna av tínum ungdómi, og skalt ikki minnast til skemd einkjudóms tíns meira.

5 Tí at tín Skapari *er* maður tín; HARRI herliðanna *er* hans navn; og tín Endurloysari Hin Heilagi Ísraels; Guð alrar jarðarinnar skal hann verða kallaður.

6 Tí HARRIN hevur kallað teg sum kvinnu *sum* *er* yvirgivin og hørm í anda, og eitt ungdóms vív, tá ið tú vart havnað, sigur Guð tín.

7 Tí eitt litið bil havi eg yvirgi við teg; men við miklum miskunnum vil eg savna teg.

8 Í litlari vreiði fjaldi eg mitt andlit fyri tær í eina stund; men við ævigtvarandi blíðni vil eg miskunna tær, sigur HARRIN tín Endurloysari.

9 Tí at hetta *er* mær *eins* og Nóah vøtn: tí at *eins* og eg havi svorið at Nóah vøtn skuldu ikki aftur fara yvir jørðina; soleiðis havi eg svorið at eg vildi ikki vera vreiður við teg, ella harta teg.

10 Tí at fjøllini skulu víkja, og heyggjarnir firrast; men mín blíðni skal ikki víkja frá tær, eiheldur skal sáttmálin av mínum friði firrast, sigur HARRIN, sum miskunnar tær.

11 ¶ O tú nívda, syfta við ódnarvindi, og ikki uggað, sí, eg vil leggja tínar steinar við føgur litum, og leggja tínar grundvøllir við saffirum.

12 Og eg vil gera tínar gluggar av áátum, og tíni portur av karfunklum, og øll tíni mörk av dámligum steinum.

13 Og øll tíni børn *skulu* verða lærd av HARRANUM; og mikil *verður* friður barna tína.

14 Í rættvísi skalt tú verða grundfest: tú skalt vera langt frá kúgan; tí at tú skalt ikki óttast: og frá ræðslu; tí hon skal ikki koma nær tær.

15 Sí, teir skulu vissuliga saman savnast, *men* ikki av mær: hvørsumhelst ið fer at savnast saman ímóti tær, skal falla fyri tína skyld.

16 Sí, eg havi skapt smiðin sum blæsur kolini í eldinum, og sum førir fram amboð til arbeið sitt; og eg havi skapt oyðaran at oyða.

17 ¶ Einkíð vápn, sum myndað verður ímóti tær, skal *hava* framgongd; og hvørja tungu, *sum* risur upp ímóti tær í dómi, skalt tú dómfella. Hetta *er* arvalutur tænarar HARRANS, og teirra rættvísi *er* av mær, sigur HARRIN.

KAPITUL 55

HHEY, hvør tann ið tyrstir, komið til vøtnini, og hann sum ongan pening hevur; komið, keypið, og etið; ja, komið, keypið vin og mjólkuttan pening oguttan pris.

2 Hvi brúka tit pening fyri *tað* *sum* ikki *er* breyð? og tykkara strev fyri *tað* *sum* ikki mett- ar? lýðið dúgligani á meg, og

ESAIAH 56

etið *tað sum er gott*, og latið tykkara sál fragða sær í fiti.

3 Bendið tykkara oyra, og komið til mín: hoyrið, og tykkara sál skal liva; og eg vil gera ævigtvarandi sáttmála við tykkum, *enntá hinar vissu miskunnir Dávids*.

4 Sí, eg havi givið hann *til* eitt vitni til fólkið, ein leiðara og *ein* yvirmann til fólkið.

5 Sí, tú skalt rópa eina tjóð *sum* tú ei kennirt, og tjóðir *sum* ikki kendu teg skulu renna til tín, uppá grund av HARRANUM Guði tínum, og vegna Hin Heilaga Ísraels; tí hann hefur dýrðmætt teg.

6 ¶ Søkið HARRAN meðan hann kann verða funnin, kallið á hann meðan hann er nær:

7 Lat hin vonða yvirgeva sín veg, og hin órættvísa mann sínar hugsanir; og lat hann venda aftur til HARRANS, og hann vil miskunna honum; og til Guðs várs, tí hann vil ríkiliga náða.

8 ¶ Tí mínar hugsanir *eru* ikki tykkara hugsanir, eiheldur *eru* tykkara vegir mínir vegir, sigur HARRIN.

9 Tí at *eins* og himnarnir eru hægri enn jörðin, soleiðis eru mínir vegir hægri enn tykkara vegir, og mínar hugsanir enn tykkara hugsanir.

10 Tí at eins og regnið kemur niður, og kavin av himni, og vendir ikki aftur hagar, men vatnar jörðina, og fær hana *at* bera fram og spíra, at hon má geva sáð til saaran, og breyð til etaran:

11 Soleiðis skal mitt orð vera sum gongur út av mínum munni: tað skal ikki venda aftur til mín tómt, men tað skal fullføra tað sum mær líkar, og tað skal *hava* framgongd *í tí tingi sum* eg sendi tað til.

12 Tí at tit skulu fara út við frøi, og verða leiddir fram við

Eitt kall til trúgv og umvending

fríði: fjøllini og heyggiarnir skulu bróta út frammi fyri tykkum í synging, og øll akursins trø skulu klappa *sínar* hendur.

13 Ístaðin fyri tornina fer *at* koma upp aðalgranntræið, og ístaðin fyri tistilin fer *at* koma upp myrtutræið: og tað skal vera fyri HARRANUM til navn, til ævigtvarandi tekin *sum* ikki skal verða skorið av.

KAPITUL 56

SVÁ sigur HARRIN, Varðveitið dóm, og innið rættlæti: tí mín frelsa *er* nær *við* at koma, og mín rættvísi *við* at verða opinberað.

2 Signaður *er* tann maður *sum* hetta ger, og tann manssonur *sum* tekur fatur í tað; sum heldur sabbatin frá at óreinka hann, og heldur sína hond frá at gera nakað ilt.

3 ¶ Eiheldur lat sonin hjá tí fremmanda, sum hefur sameinað seg HARRANUM, tala, og siga, HARRIN hefur aldeilis skilt meg frá sínum fólk: eiheldur lat geldingin siga, Sí, eg *eri* eitt turt træ.

4 Tí svá sigur HARRIN við geldingarnar sum halda mínar sabbatar, og velja *tingini* sum mær líkar, og taka fatur í mín sáttmála;

5 Enntá teimum vil eg geva í mínum húsi og innanfyri mínar múrar eitt pláss og eitt navn, betri enn hjá sonum og døtrum: eg vil geva teimum ævigtvarandi navn, sum ikki skal verða skorið av.

6 Eisini synir hins fremmanda, sum sameina seg HARRANUM, at tæna honum, og at elska HARRANS navn, at vera hansara tænarar, hvør tann sum heldur sabbatin frá at óreinka hann, og tekur fatur í mín sáttmála;

7 Enntá teir vil eg føra til mitt heilaga fjall, og gera teir

fróðligar í mínum bønhusi: teirra brennioffur og teirra sláturoffur skulu verða góðikin á mínum altari; tí mitt hús skal verða kallað bønhus fyri øll fólk.

8 Harrin GUÐ, sum savnar Ísraels útstoyttu, sigur, Enn vil eg savna aðrar til hansara, umframt teir sum eru savnaðir at honum.

9 ¶ Øll tit akursins villdjór, komið at slúka, ja, øll tit villdjór í skóginum.

10 Hansara vaktarmenn eru blindir: teir eru allir óvitandi, teir eru allir málleysir hundar, teir duga ikki at goygja; teir sova, liggja niðri, og elska at dúra.

11 Ja, teir eru grádigir hundar sum aldri kunnu fáa nokk, og teir eru hirðar sum ikki duga at skilja: teir allir hyggja til sín egna veg, hvør fyri sín vinning, frá sínum heraðshorni.

12 Komið, siga teir, Eg vil heinta vín, og vit vilja fylla okkum við sterkum drykki; og í morgin skal verða eins og hesin dagurin, og nógv ríkiligari.

KAPITUL 57

HIN rættvísi ferst, og eingin maður leggur tað á hjarta: og miskunnarfullir menn eru tiknir burt; eingin umhugsar, at hin rættvísi er tikin burtur frá tí ónda sum koma skal.

2 Hann skal fara inn í frið: teir skulu hvíla á legum sínum, hvør einasti gongur í sínum reiðilgleika.

3 ¶ Men nærkist higar, tit synir hjá galdrakvinnuni, sáðið hjá horkallinum og skøkjun.

4 Ímóti hvørjum^p stuttleika tit tykkum? ímóti hvørjum^p gera tit víðan munn, og rætta út tunguna? eru tit ikki misbrotsbørn, eitt falssemíssáð,

5 Sum flamma tykkum sjálvar upp við avgudum undir hvørjum grønum træi, og drepa

børnini í dølonum undir kletta-klivunum?

6 Millum gløttu steinarnar av streyminum er tín skamtur; teir, teir eru tín lutur: enntá til teirra hevurt tú helt drykkoffur, tú hevurt ofrað matoffur. Skuldi eg tikið ímóti uggan í hesum?

7 Á loftigum og høgum fjalli hevurt tú sett tína song: enntá hagar fórt tú niðan at ofra sláturoffur.

8 Aftanfyrri hurðarnar eisini og durastavirnar hevurt tú sett upp titt endurminni: tí at tú hevurt avdekkað teg fyri einum øðrum enn mær, og ert farin uppi; tú hevurt vaksið um tína song, og gjørt tær sáttmála við teir; tú elskaðirt teirra song, har tú sást hana.

9 Og tú fórt til kongin við salvu, og øktirt um tíni angilsir, og sendirt tinar ørindekar langt burtur, og manninkaðirt teg sjálva heilt at helviti.

10 Tú ert mødd í mikilleikanum av tínum vegi; ió segðirt tú ikki, Tað er eingin vón: tú hevurt funnið lívið hjá tíni hond; tí varðst tú ikki hørm.

11 Og fyri hvørjum^p hevurt tú verið rædd ella óttast, at tú hevurt logið, og hevurt ikki minst til mín, ella lagt tær tað á hjarta? havi eg ikki hildið mínum friði heilt frá gomlum av, og tú óttarst meg ikki?

12 Eg vil kunngera tína rættvísi, og tíni verk; tí at tey skulu ikki gagna tær.

13 ¶ Tá ið tú rópart, tá bjargi tær tínir flokkar; men vindurin fer at bera teir allar burt; fáfongd fer at taka teir: men hann, ið setur sítt álit á meg, skal ognast landið, og skal arva mitt heilaga fjall;

14 Og skal siga, Laðið upp, laðið upp, fyrireiðið vegin, takið upp snávingarsteinin út av veginum hjá fólki mínum.

15 Tí svá sigur Hin høgi og loftigi sum íbyr ævinleika, hvørs navn er Heilagur; Eg bígvi í tí høga og heilaga *plássinum*, hjá honum eisini *sum er* av knústum og eyðmjúkum anda, at endurlívga anda teirra eyðmjúku, og at endurlívga hjarta teirra knústu.

16 Tí at eg vil ikki stríða um ævir, eiheldur vil eg altíð vera vreiður: tí at andin hevði givið seg fyri mær, og sálirnar *sum* eg havi gjørt.

17 Fyri misgerðina av hansara havisjúku var eg vreiður, og sló hann: eg fjaldi meg, og var vreiður, og hann fór áfram rangvørgiligani í vegnum hjá sínum hjarta.

18 Eg havi sæð hansara vegir, og vil grøða hann: eg vil leiða hann eisini, og endurbøta honum ugganir og til hansara syrgjarar.

19 Eg skapi varranna frukt; Friður, friður til *hansara sum er* langt burturi, og til *hansara sum er* nær, sigur HARRIN; og eg vil grøða hann.

20 Men teir vondu *eru* sum hin órógvaði sjógvurin, tá ið hann ikki fær hvílt, hvørs vøtn kasta upp móru og runu.

21 *Tað finst* eingin friður, sigur Guð mín, til hinar vondu.

KAPITUL 58

GEYLA hart, spar ikki, lyft upp tína rødd sum ein lúður, og vis mínum fólki teirra brot, og Jákups húsi teirra syndir.

2 Tó søkja teir meg dagliga, og fragdast í at kenna minar vegir, eins og tjóð ið gjørði rættvísi, og yvirgav ikki regluskipan Guðs síns: teir umbiðja av mær rættlætisins regluskipanir; teir hava fragd í at nærkast Guði.

3 ¶ Hví hava vit fastað, *sigu* teir, og tú sært ikki? *hví* hava vit nívt vára sál, og tú bert ikki

kennskap við tað? Sí, í degnum av tykkara føstu finna tit njóting, og noyða øll tykkara strev.

4 Sí, tit fasta fyri klandur og kjak, og til at sláa við vondskunnar neva: tit skulu ikki fasta sum *tit gera henda* dag, at fáa tykkara rødd at verða hoyrda á hæddini.

5 Er tað slík føsta sum eg havi valt? ein dagur hjá manni at níva sína sál? *er tað* at boyggja niður sitt høvur sum ein sevstav, og at breiða sekk og øsku *undir seg?* vilt tú kalla hetta føstu, og ein góðtakiligan dag fyri HARRANUM?

6 Er ikki hetta føstan sum eg havi valt? at loysa vondskunnar bond, at órina tungu byrðarnar, og at lata hinar kúgaðu fara friar, og at tit bróti hvørt *eitt* ok?

7 Er tað ikki at býta títt breyð til tey svongu; og at tú føri hinar fátæku, sum eru kastaðir út, til hús títt? tá ið tú sært hin nakna, at tú dekki hann; og at tú fjali teg ikki fyri tínum egna holdi?

8 ¶ Tá fer títt ljós at bróta fram sum morgunin, og tín heilsa fer at spretta fram skundisliga: og tín rættvísi fer at fara undan tær; dýrd HARRANS verður tín bakvørdur.

9 Tá skalt tú kalla, og HARRIN skal svara; tú fert at rópa, og hann fer at siga, Her eg eri. Um tú taki burt frá miðjum tær okið, koyringina fram av fingrinum, og at tala fáfongd;

10 Og *um* tú dragi út tína sál til hin svanga, og metti ta nívdu sál; tá fer títt ljós at rísa í niðu, og títt myrkur at vera sum middagurin:

11 Og HARRIN skal leiðbeina tær støugt, og metta tína sál í turki, og gera feit tíni bein: og tú fert at vera sum ein vatnaður urtagarður, og sum ein lind av vatni, hvørs vøtn ikki svitast.

12 Og *teir*, sum skulu verða av tær, skulu byggja tey gomlu oyðistöðini: tú fert at reisa upp grundvöllin hjá mongum ættarliðum; og tú fert at verða kallaður, Umvælarin av rivuni, Endurbøtarin av rásam at búgva í.

13 ¶ Um tú vendi burt tinum fóti frá sabbatinum, frá at inna tin gleim á mínum heilaga degi; og kalli sabbatin eina fragd, HARRANS heilaga, heiðursaman; og fert at heiðra hann, ei gera tinar egnu vegir, ella finna tin egna gleim, ella tala *tíni egnu* orð:

14 Tá fert tú at fragda tær í HARRANUM; og eg vil volda tær at ríða á jarðarinnar høgu plássum, og mata teg við arvaluti Jákups, faðirs tíns: tí at HARRANS muður hevur talað *tað*.

KAPITUL 59

SÍ, HARRANS hond er ikki stytt, at hon ikki kann frelsa; eiheldur oyra hansara tungt, at tað ikki kann hoyra:

2 Men tykkara misgerðir hava gjørt skilnað ímillum tykkum og Guð tykkara, og tykkara syndir hava fjalt *hansara* andlit fyri tykkum, at hann ikki vil hoyra.

3 Tí at tykkara hendur eru dálkaðar við blóði, og tykkara fingrar við misgerð; tykkara varrar hava talað lygnir, tykkara tunga hevur mutlað spillusemi.

4 Engin rópar eftir rættlæti, eiheldur førir *nakar* sök fyri sannleika: teir líta á fáfongd, og tala lygnir; teir ala fram ógerð, og bera fram misgerð.

5 Teir klekja basiliska egg, og veva eiturokpsins vev: hann, ið etur av teirra eggum, doyr; og tað, sum verður knúst, brýtur út til ein eiturorm.

6 Teirra vev skulu ikki verða *tíl* klæðir, eiheldur skulu teir dekka seg við sínum verkum:

teirra verk eru misgerðarverk, og harðskaparins gerningur er í teirra hondum.

7 Teirra føtur renna til ilt, og teir gera skjótt at úthella sakleyst blóð: teirra hugsanir eru misgerðarhugsanir; avtoftan og oyðing eru á teirra leiðum.

8 Friðarvegin kenna teir ikki; og *tað* er eingin dómur í teirra gongdum: teir hava gjørt sær krókutar leiðir: hvørsumhelst ið gongur hará skal ei kenna frið.

9 ¶ Tí er dómur langt frá okkum, eiheldur innheintar rættlæti okkum: vit biða eftir ljósi, men sí dimmsemi; eftir bjartleika, *men* vit ganga í myrkri.

10 Vit kávast eftir vegginum sum hinir blindu, og vit kávast sum um *vit* eingi eygu *høvdu*: vit snáva á middegi sum um náttina; *við* eru á oyðistöðum sum deyðir menn.

11 Vit ýla allir eins og birnir, og syrgja sáran eins og dúgvur: vit vænta eftir dómi, men eingin *er*; eftir frelsu, *men* hon er langt burturi frá okkum.

12 Tí okkara misbrot eru margfaldað frammi fyri tær, og okkara syndir vitna ímóti okkum: tí okkara misbrot *eru* hjá okkum; og *hvat* okkara misgerðum *viðvíkur*, vit kenna tær;

13 Í at misbróta og at lúgva ímóti HARRANUM, og at víkja burtur frá Guði várum, at tala kúgan og uppreist, at ala fram og at mæla frá hjartanum falssemisorð.

14 Og dómur er vendur burt afturá, og rættlæti stendur langt burturi: tí at sannleiki er fallin í gøtuni, og rættferð fær ikki farið inn.

15 Ja, sannleiki bilar; og hann, ið víkur frá illum, ger seg *tíl* fong: og HARRIN sá *tað*, og tað mislíkaði honum at eingin dómur *fans*.

16 ¶ Og hann sá at eingin maður *fanst*, og undraðist á at eingin forbiðjari *var*: tí bar hans armur honum frelsu; og hansara rættvísi, hon upphelt honum.

17 Tí hann læt *seg* í rættvísi sum eina bróstbrynju, og ein frelsuhjálmi á sitt hövur; og hann fór í hevndarklæðini *til* klædnað, og var klæddur við vandlæti sum eina kápu.

18 Samsvarandi *teirra* gerðum, sambæriligani vil hann endurgjalda, øði til sínar mótstandarar, endurgjald til sínar figgindar; til oyggjarnar vil hann endurgjalda viðurgjald.

19 So skulu teir óttast navn HARRANS úr vestri, og hansara dýrd frá sólarrisinum. Tá ið figgindin kemur inn sum ein flóð, *tá* skal Andi HARRANS lyfta upp hermerki imóti honum.

20 ¶ Og Endurloysarin fer *at* koma til Zion, og til teirra sum venda frá misbroti í Jákupi, sigur HARRIN.

21 Hvat mær viðvíkur, *so* er hesin mín sáttmáli við teir, sigur HARRIN; Mín andi sum *er* uppiá tær, og míni orð sum eg havi lagt í tín munn, skulu ikki víkja úr tínum munn, ella úr munni sáðs tíns, ella úr munnum á sáði sáðs tíns, sigur HARRIN, hiðanifrá og um ævir.

KAPITUL 60

REIS *teg*, skín; tí at títt ljós er komið, og dýrd HARRANS er risin uppiá tær.

2 Tí sí, myrkið man jørðina hylja, og tjúkt myrkur fólkíð: men HARRIN skal reisast uppiá tær, og hansara dýrd skal siggast uppiá tær.

3 Og Heidningarnir skulu koma til ljós títt, og kongar til bjartleikan av tíni rising.

4 Lyft upp tínum eygum runt umkring, og siggi: allir

teir savna seg saman, teir koma til tín: tínir synir skulu koma fjarvegis frá, og tínar døtur skulu fostrast við *tína* lið.

5 Tá skalt tú siggja, og flóða tilsaman, og títt hjarta skal óttast, og vaksast um; tí at havsins ríkiligsemi skal umvendast til tín, Heidninganna kreftur skulu koma til tín.

6 Fjöldin av kamelum skal dekkja teg, dromedararnir úr Mí-di-án og E'-fáh; allir teir úr Sjé-bá skulu koma: teir skulu færa gull og roykilsí; og teir skulu sýna fram HARRANS *lov*prisingar.

7 Öll fylgini úr Ké-dar skulu verða savnaði saman at tær, Né-bái-óth-s veðrar skulu tæna fyri tær: teir skulu koma niðan við góðtakiligsemi á mítt altar, og eg vil dýrðmeta hús dýrdar minar.

8 Hvørjir *eru* hesir *sum* flúgva sum skýggi, og sum dúgvurnar til sínar gluggar?

9 Vissuliga skulu oyggjarnar vænta eftir mær, og skipini úr Tarsisj fyrst, at færa tínar synir fjarvegis frá, sitt silvur og sitt gull við sær, at navni HARRANS Guðs tíns, og til Hins Heilaga Ísraels, tí at hann hevur dýrðmett teg.

10 Og synirnir hjá fremmandum skulu byggja upp tínar múrar, og teirra kongar skulu tæna fyri tær: tí at í míni vreiði sló eg teg, men í mínum tokka havi eg miskunnað tær.

11 Tí skulu tíni portur stóðugt vera opin; tey skulu ikki verða lokað dag ella nátt; at *menn* mega forá til tín Heidninganna kreftur, og *at* teirra kongar *mega* færast.

12 Tí at tann tjóð og *tað* kongadømi, sum ikki vil tæna tær, skal farast; ja, *tær* tjóðir skulu fullkomiliga verða oyddar.

13 Lí-bá-nón-s dýrd fer *at* koma til tín, aðalgranntreið, furutreið, og buks*træið* tilsaman, at friðka

um pláss halgidóms míns; og eg vil gera pláss fóta mína dýrdsamt.

14 Eisini synirnir hjá teimum, sum nívdú teg, skulu koma lútandi at tær; og allir teir, sum vanvirdu teg, skulu boyggja seg niður við iljar fóta tína; og teir skulu kalla teg, Staður HARRANS, Zion Hins Heilaga Ísraels.

15 Hvar ið tú hevurt verið yvirgivin og hatað, so at eingin maður fór igjøgnum teg, vil eg gera teg til eina æviga avbærni, eina frøl hjá mongum ættarliðum.

16 Tú fert eisini at súgva mjólk Heidninganna, og fert at súgva bróst konga; og tú skalt vita at eg HARRIN eri Frelsari tín og Endurloysari tín, Hin mektigi Jákuþ.

17 Fyri messing vil eg føra gull, og fyri jarn vil eg føra silvur, og fyri við messing, og fyri steinar jarn: eg vil eisini gera tínar yvirmenn til frið, og tínar innkrevjarar til rættvísi.

18 Harðskapur skal ikki longur hoyrast í tínum landi, toftan ella oyðing innanfyri tíni mørk; men tú fert at kalla tínar múrar Frelsu, og tíni portur Lov.

19 Sólin skal ikki longur vera títt ljós á degi; eiheldur til birtu skal mánin geva tær ljós: men HARRIN skal vera tær ævigtvarandi ljós, og tín Guð tín dýrd.

20 Tín sól skal ikki longur fara niður; eiheldur skal tín máni hava seg undan: tí HARRIN skal vera títt ævigtvarandi ljós, og dagarnir av tíni harman skulu vera endaðir.

21 Títt fólk skulu eisini øll vera rættvís: tey skulu arva landið um ævir, greinin av míni planting, verkið av mínum hondum, at eg má verða dýrdmettur.

22 Ein lítill ein skal verða til túsund, og ein smáur ein til sterka tjóð: eg HARRIN vil skunda tað í síni tíð.

KAPITUL 61

ANDI Harrans GUÐS er uppiá mær; tí at HARRIN hevur salvað meg til at prædika góð tíðindir fyri teimum eyðmjúku; hann hevur sent meg at binda um hini hjartabrotnu, at kunngera frælsi fyri fangunum, og opningina av fongslinum fyri teimum sum eru bundin;

2 At kunngera góðtakiliga ár HARRANS, og hevndardag Guðs várs; at ugga øll ið syrgja;

3 At útnevna teimum ið syrgja í Zion, at geva teimum vakurleika fyri øskur, og gleðis-oljuna fyri harman, lovprísingar-klæðið fyri tyngdar andan; at tey máttu verða kallað rættvís trø, plantingin av HARRANUM, at hann mátti verða dýrdmettur.

4 ¶ Og teir skulu byggja tær gomlu toftirnar, teir skulu reisa upp tær fyrru rustirnar, og teir skulu væla um oyðnu staðirnar, rustirnar av mongum ættarliðum.

5 Og fremmandir skulu standa og føða tykkara smáæfylgir, og synirnir hjá ókunnumanninum skulu vera tykkara pløgingarmenn og tykkara vingarðsmenn.

6 Men tit skulu verða nevndir Prestar HARRANS: menn skulu kalla tykkum Tænarar Guðs várs: tit skulu eta Heidninganna ríkidømir, og í teirra dýrd skulu tit rósa tykkum.

7 ¶ Fyri tykkara skomm skulu tit fáa tvifalt; og fyri ørkymlan skulu teir fegnast í sínum skamti: tí skulu teir í sínum landi ognast tað tvifalda: ævigtvarandi gleði skal vera hjá teimum.

8 Tí at eg HARRIN elski dóm, eg hati rán fyri brennioffur; og eg vil leiðbeina teirra verk í sannleika, og eg vil gera ævigtvarandi sáttmála við teir.

9 Og teirra sáð skal verða kent

millum Heidningarnar, og teirra avkom millum fólkid: allir, ið siggja teir, skulu viðurkenna teir, at teir *eru* tað sáð *sum* HARRIN hefur vælsignað.

10 Eg vil stórliga fegnast í HARRANUM, mín sál skal vera frødlig í mínum Guði, tí hann hefur klætt meg við frelsunnar klæðum, hann hefur dekkjað meg við rættvísinnar skikkju, eins og brúðgómur dekkar *seg* við prýðislutum, og sum ein brúður prýðir *seg* við sínum smúkkum.

11 Tí eins og jørðin ber fram spíra sín, og eins og urtagarðurin elvir tingunum, sum eru sáað í honum, at spretta fram; soleiðis vil Harrin GUÐ elva rættvísi og *lovprisan* at spretta fram fyri øllum tjóðunum.

KAPITUL 62

FYRI Zions skuld vil eg ikki halda friði mínum, og fyri Jerusalems skuld vil eg ikki hvíla, inntil tess rættvísi gangi fram eins og bjartleiki, og tess frelsa sum ein lampa ið brennur.

2 Og Heidningarnir skulu sjá tína rættvísi, og allir kongar tína dýrd: og tú skalt verða kallað við nýggjum navni, sum HARRANS munur skal nevna.

3 Tú skalt eisini vera ein dýrdarkrúna í HARRANS hond, og eitt kongligt ennisprýði í Guðs tíns hond.

4 Tú skalt ikki meira rópast Yvirgivin; eiheldur skal land títt meira rópast Oyði: men tú skalt kallast Hēph'zi-bāh, og títt land Beū-lāh: tí HARRIN fragdast í tær, og títt land skal giftast.

5 ¶ Tí *sum ein* ungur maður giftist *við* jomfrú, *so* skulu tínir synir giftast *við* tær: og *eins* og brúðgómurin fegnast yvir brúðrini, *so* skal tín Guð fegnast yvir tær.

6 Eg havi sett varðmenn á tínar múrar, O Jerusalem, *sum* aldri skulu halda friði sínum dag ella nátt: tit, sum nevna HARRAN, haldið ikki tøg, og

7 Og gevið honum onga hvílu, til hann grundfesti, og til hann geri Jerusalem *til* eina *lovprisan* á jørðini.

8 HARRIN hefur svorið við sína høgru hond, og við armin av síni styrki, Víst vil eg ikki longur geva títt korn *til at vera* matur til tínar figgindar; og synirnir hjá tí fremmanda skulu ikki drekka títt vín, fyri hvørt tú hevurt strevast:

9 Men teir, sum hava savnað tað, skulu eta tað, og prisa HARRANUM; og teir, sum hava ført tað saman, skulu drekka tað í forgørðunum av mínum heilagleika.

10 ¶ Farið ígjøgnum, farið ígjøgnum portini; fyrireikið vegin hjá fólkinum; laðið upp, laðið upp alfaravegin; savnið út steinar-nar; lyftið upp fana fyri fólkid.

11 Sí, HARRIN hefur kunningjört til veraldar enda, Sigið við dóttur Zions, Sí, tín frelsa kemur; sí, hans endurgjald *er* við honum, og hansara verk frammi fyri honum.

12 Og teir skulu kalla teir, Tað heilaga fólkid, HARRANS endurloystu: og tú skalt verða kallað, Úppsøkt, Ein staður *sum* ikki *er* yvirgivin.

KAPITUL 63

HVØR *er* hesin ið kemur frá E'-dóm, við litadum klæðum úr Böz'-rah? hesin *sum* *er* dýrdsamur í sínum skarti, *sum* ferðast í stórleikanum av síni styrki? eg, sum tali í rættvísi, mektigur til at frelsa.

2 Hvi ert tú reyður í tínum skarti, og tíni klæðir eins og hann ið treður í vínfeittinum?

3 Eg havi troðið vínfargið einsamallur; og av fólkinum *var* eingin við mær: tí at eg vil treða teir í míni firtni, og trampa teir í míni øði; og teirra blóð skal verða slett á míni klæðir, og eg vil bletta allan mín klædnað.

4 Tí at hevndardagurin *er* í mínum hjarta, og árið hjá mínum endurlouystu er komið.

5 Og eg hugdi, og *har var* eingin at hjálpa; og eg undraðist á at eingin *var* at halda uppi: tí fordi mín egni armur mær frelsu; og mín øði, hon uppihelt mær.

6 Og eg vil treða niður fólkið í míni firtni, og gera teir druknar í míni øði, og eg vil føra teirra styrki niður til jarðar.

7 ¶ Eg vil nevna HARRANS elskandi blíðsemir, og HARRANS lovprisningar, samsvarandi øllum sum HARRIN hevur skonkt á okkum, og hina miklu góðsku móti Ísraels húsi, sum hann hevur skonkt á teir samsvarandi sínum miskunnum, og samsvarandi fjøldleikanum av sínum elskandi blíðsemum.

8 Tí hann segði, Víst *eru* teir fólkk mitt, børn *sum* ikki vilja lúgva: so hann var teirra Frelsari.

9 Í allari teirra nívd varð hann nívdur, og eingilin av hansara nærveru frelsti teir: í sínum kærleika og í síni várkunn hann endurlouysti teir; og hann tók teir upp, og bar teir allar dagarnar úr forðum.

10 ¶ Men teir gjørdur uppreist, og nívdur hans heilaga Anda: tí varð hann vendur til at vera teirra figgindi, og hann bardist ímóti teimum.

11 Tá mintist hann dagarnar í forðum, Móses, og sitt fólk, og segði, Hvar *er* hann ið fordi teir upp úr sjónum við hirðanum av sínum fylgi? hvar *er* hann ið legði sín heilaga Anda innan í honum?

12 Sum leiddi *teir* við høgru hondini hjá Mósesi við sínum dýrdsama armi, og deildi vatnið frammi fyri teimum, at gera sær ævigtvarandi navn?

13 Sum leiddi *teir* ígjøgnum djúpið, sum ein hest í oyðuni, at *teir* skuldu ikki snáva?

14 Eins og djór fer oman í dalin, so fekk HARRANS Andi hann at hvíla: soleiðis leiddirt tú fólk títt, at gera tær dýrd-samt navn.

15 ¶ Hygg niður av himni, og skoða frá býlinum av tínum heilagleika og tíni dýrd: hvar *er* títt vandlæti og tín styrki, ljóð-ingin av tínum innangoymslum og av tínum miskunnum mót-vegis mær? eru tær afturhildnar?

16 Óivað tú *ert* faðir vár, hóast Ábraham *var seg* óvitandi um okkum, og Ísrael víðurkenni okkum ikki: so *ert* tú, O HARRI, vár faðir, vár endurlouysari; títt navn *er* frá ævigtvarandi.

17 ¶ O HARRI, hví hevurt tú fingið okkum at fara skeivar frá tínum vegum, og hert okkara hjarta frá tínum ótta? Vend aftur fyri tænarar tína skyld, ættargreinirnar av tínum arvi.

18 Fólkið av tínum heilagleika hava ognarhildið *tað* bert í eitt lítið bil: okkara mótstandarar hava traðkað niður tín halgidóm.

19 Vit eru *tínir*: tú satst aldri við stjórn yvir teimum; teir vórðu ikki kallaðir við tínum navni.

KAPITUL 64

Á, at tú vildirt skrætt himnar-nar, at tú vildirt komið niður, at fjøllini máttu runnið niður fyri tíni nærveru,

2 Eins og *tá ið* smeltandi eldurin brennur, *tá* fær eldurin vøtnini at sjóða, at gera títt navn kunnugt fyri tínum mót-standarum, at tjóðirnar mega biva fyri tíni nærveru!

3 Tá ið tú gjördirt ræðulig ting *sum* vit ikki væntaðu eftir, tú komst niður, fjöllini runnu niður fyrri tíni nærveru.

4 Tí síðan veraldar byrjan hava *menn* ikki hoyrt, ella varnast við oyranum, eiheldur hefur eygað sæð, O Guð, umframt tú, *hvat* hann hefur fyrireikað honum ið væntar eftir honum.

5 Tú møtirt honum ið fegnast og virkar rættvísi, *teimum ið* minnast til tín í vegum tínum: sí, tú ert vreiður; tí at vit hava syndað: í teimum er framhaldni, og vit skulu verða frelstir.

6 Men vit eru allir sum eitt óreint ting, og allar okkara rættvísir *eru* eins og gravskitnir spjarrar; og vit allir følna sum leyv; og okkara misgerðir, sum vindurin, hava tikið okkum burt.

7 Og *tað er* eingin ið kallar á navn títt, sum ruskar í seg at taka fatur í tær: tí at tú hevurt fjalt títt andlit fyrri okkum, og hevurt upptært okkum, orsakað av okkara misgerðum.

8 Men nú, O HARRI, tú ert faðir vár; vit *eru* leirið, og tú ert okkara leirkerasmiður; og vit *eru* allir verk handar tínar.

9 ¶ Ver ikki vreiður sera sára, O HARRI, eiheldur minst til misgerð um ævir: sí, hygg, vit bøna teg, vit *eru* allir fólk títt.

10 Tíniir heilagu staðir eru eitt reyn, Zion er eitt reyn, Jerusalem ein oyðing.

11 Vårt heilaga og vårt vakra hús, har okkara fedrar prísaðu tær, er brent upp við eldi: og øll okkara dámligu ting eru lögð í oyði.

12 Vilt tú halda tær fyrri hesi ting, O HARRI? vilt tú halda friði tínum, og plága okkum sera sárt?

KAPITUL 65

EG eri søktur av *teimum sum* ei spurdu *eftir mær*; eg eri

funnin av *teimum ið* søktu meg ei: eg segði, Skoðið meg, skoðið meg, við eina tjóð *sum* ikki var kallað við navni mínum.

2 Eg havi breitt út mínar hendur allan dagin at einum uppreistrarsomum fólk, sum gongur í vegi *sum* ikki *var* góður, eftir sínum egnu hugsanum;

3 Eitt fólk sum tírrar meg til firtnis støðugt upp í mitt andlit; sum sláturofrar í urtagørðum, og brennur roykilsí uppiá tígulsteinsaltarum;

4 Sum eru verandi millum grøvirnar, og halda til í minnismerkjunum, sum eta svínskjøt, og soðið av andstyggilugum *tingum er* í teirra kerum;

5 Sum siga, Statt fyrri teg sjálvan, kom ikki nær mær; tí at eg eri halgari enn tú. Hesir *eru* ein roykur í míni nøs, ein eldur sum brennur allan dagin.

6 Sí, *tað er* skrivað frammanfyrri mær: eg vil ikki halda tøg, men vil endurgjalda, enntá endurgjalda í teirra barm,

7 Tykkara misgerðir, og misgerðirnar hjá tykkara fedrum tilsaman, sigur HARRIN, sum hava brent roykilsí á fjøllunum, og gudsspottað meg á heyggunum: tí vil eg máta teirra fyrri verk inn í teirra barm.

8 ¶ Svá sigur HARRIN, Eins og hitt nýggja vínið finst í tyssinum, og *ein* sigur, Oyðilegg tað ikki; tí ein signing *er* í tí: so vil eg gera fyrri tænarar mína sakir, *fyrri* at eg ikki má oyða teir allar.

9 Og eg vil bera fram eitt sað út úr Jákupi, og út úr Judah ein arvinga fjalla mína: og mín útvaldi skal arva tað, og mínir tænarar skulu búgva har.

10 Og Sjár-ön skal vera eitt byrgi hjá smáfæafylgjum, og Á-chör-s dalur eitt pláss til storfæafylgini at leggjast niður í, til mitt fólk sum hava søkt meg.

11 ¶ Men tit *eru* teir sum yvirgeva HARRAN, sum gloyma mitt heilaga fjall, sum reiða borð til handa flokkin, og sum bógva út drekkiofrið til hatta talið.

12 Tí vil eg upptelja tykkum til svørðið, og tit skulu allir lúta niður til slátringina: tí at tá ið eg kallaði, *tá* svaraðu tit ikki; tá ið eg talaði, *tá* hoyrdu tit ikki; men gjørdur ilt frammi fyri mínum eygum, og valdu *hatta* sum eg ikki fragdaðist í.

13 Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ, Sí, mínir tænarar skulu eta, men tit skulu vera svangir: sí, mínir tænarar skulu drekka, men tit skulu vera tyrstir: sí, mínir tænarar skulu fegnast, men tit skulu skammast:

14 Sí, mínir tænarar skulu syngja av hjartafroi, men tit skulu rópa av hjartaharmi, og skulu skrenja av ergran av anda.

15 Og tit skulu eftirlata mínum útvaldu tykkara navn til eina banning: tí Harrin GUÐ skal vega teg, og kalla sínar tænarar við øðrum navni:

16 At hann, ið signar seg á jørðini, skal signa seg í Guði sannleikans; og hann, ið svør á jørðini, skal svørja við Guð sannleikans; tí at tær fyrru trongdirnar eru gloymdar, og tí at tær eru fjaldar frá mínum eygum.

17 ¶ Tí sí, eg skapi nýggjar himnar og nýggja jørð: og hini fyrru skulu ikki verða mint, ella koma í huga.

18 Men gleðist tit og fegnist um ævir í tí sum eg skapi: tí sí, eg skapi Jerusaleim til fagnan, og hennara fólk til frøi.

19 Og eg vil fegnast í Jerusaleim, og fræst í mínum fólk: og røddin á gráti skal ikki hoyrast í henni meira, ella røddin á geylan.

20 Har skal ikki longur

haðani vera nýføðingur dagar *gamal*, ella *gamal* maður sum ei hevur fylt sínar dagar: tí barnið skal doyggja hundrað ára gamalt; men syndarin, *sum er* hundrað ára *gamal*, skal vera bannaður.

21 Og teir skulu byggja hús, og bógva í *teimum*; og teir skulu planta vingarðar, og eta fruktina av teimum.

22 Teir skulu ikki byggja, og ein annar bógva í; teir skulu ikki planta, og ein annar eta: tí at eins og dagarnir hjá træi *eru* dagarnir hjá mínum fólk, og mínir útvaldu skulu leingi njóta verkið av sínum hondum.

23 Teir skulu ikki strevast til fánýtis, ella bera fram til trongd; tí at teir *eru* sáðið hjá teimum signaðu HARRANS, og teirra avkom við teimum.

24 Og tað skal bera á, at áðrenn teir kalla, vil eg svara; og meðan teir enn tala, vil eg hoyra.

25 Úlvurin og lambið skulu *ganga* á biti saman, og leyvan skal eta strá sum tarvurin: og stov *skal vera* maturin hjá høggorminum. Teir skulu ikki skaða, ella oyðileggja, á øllum mínum heilaga fjalli, sigur HARRIN.

KAPITUL 66

SVÁ sigur HARRIN, Himinin er mín tróna, og jørðin er mín fótiskammul: hvar er tað hús sum tit byggja mær? og hvar er staðið av míni hvíld?

2 Tí at øll tey *ting* hevur hond mín gjørt, og øll tey *ting* eru vorðin *til*, sigur HARRIN: men til henda *mann* vil eg hyggja, *enn tá* til *hansara* sum er armur og av einum knústum anda, og nøtrar fyri mínum orði.

3 Hann, ið drepur oksa, *er sum um* hann vá mann; hann, ið sláturofrar lamb, *sum um* hann skar av hundsháls; hann,

ið ofrar tilbiðjanaroffur, *sum um hann ofraði* svinsblóð; hann, ið brennur roykilsí, *sum ið hann vælsignaði* skurðgud. Ja, teir hava valt sínar egnu vegir, og teirra sál fragðast í teirra andstygdum.

4 Eg vil eisini velja teirra villeiðingar, og vil föra teirra óttar yvir teir; tí at tá ið eg kallaði, *tá* svaraði eingin; tá ið eg talaði, *tá* hoyrdu teir ikki: men teir gjördu ilt frammi fyri mínum eygum, og valdu *hatta* sum eg ikki fragdaðist í.

5 ¶ Hoyrið HARRANS orð, tit ið nötra fyri orði hans; Tykkara brøður sum hataðu tykkum, sum kastaðu tykkum út fyri navns míns skuld, søgdu, Veri HARRIN dýrðmettur: men hann skal birtast til tykkara frøi, og teir skulu skammast.

6 Ein rödd av ljóði frá staðinum, ein rödd frá templinum, ein HARRANS rödd sum rindar endurgjald til hansara figgindar.

7 Áðrenn hon hevði verkir, bar hon fram; áðrenn hennara pína kom, varð hon útfriað *við* dreingjabarni.

8 Hvør hevur hoyrt slíkt? hvør hevur sæð slíkar lutir? Skal jørðin fáast at bera fram í einum degi? *ella* skal ein tjóð fòðast alt fyri eitt? tí so skjótt sum Zion hevði verkir, bar hon fram síni børn.

9 Skal eg föra til föðingina, og ikki fáa at bera fram? sigur HARRIN: skal eg fáa at bera fram, og loka *móðurlivið*? sigur Guð tín.

10 Fegnist við Jerusalem, gleðist við henni, allir tit ið elska hana: fegnist av frøi við henni, allir tit ið syrgja yvir hana:

11 At tit mega súgva, og metkast við bróstunum av hennara troystanum; at tit

mega mjólka út, og fragðast við rikiligsemi av hennara dýrd.

12 Tí svá sigur HARRIN, Sí, eg vil rætta henni fram frið sum eina á, og Heidninganna dýrd sum ein flóðandi streym: tá skulu tit súgva, tit skulu berast á *hennara* síðum, og dandast á *hennara* knøum.

13 Eins og ein sum hansara móðir uggar, soleiðis vil eg ugga tykkum; og tit skulu uggast í Jerusalem.

14 Og tá ið tit siggja *hetta*, skal tykkara hjarta fegnast, og tykkara bein skulu blómka sum ein urt: og HARRANS hond skal verða kunn móttegis hansara tænarum, og *hans* harmavreiði móttegis hansara figgindum.

15 Tí sí, HARRIN vil koma við eldi, og við sínum vagnum sum ein meldurvindur, at rinda sína firtni við øði, og sína hartan við flammum av eldi.

16 Tí við eldi og við sínum svørði vil HARRIN föra sök við alt kjøt: og hinir vignu HARRANS verða mangir.

17 Teir sum halga seg, og skirga seg í urtagørðunum aftanfyrri eitt *træ* í miðjuni, *sum* eta svinskjøt, og andstygdina, og músina, skulu verða tærdir upp saman, sigur HARRIN.

18 Tí eg *veit* teirra verk' og teirra hugsanir: tað fer *at* koma, at eg vil savna allar tjóðir og tungur; og teir skulu koma, og sjá mína dýrd.

19 Og eg vil seta eitt tekin teirra millum, og eg vil senda teir, sum komast undan av teimum, til tjóðirnar, *til* Tarsjisj, Pül, og Lüd, sum spennu bogan, *til* Tú-bál, og Já-ván, *til* oyggjarnar langt burturifrá, sum ikki hava hoyrt mítt giti, eiheldur hava sæð mína dýrd; og teir skulu kunngerá mína dýrd millum Heidningarnar.

20 Og teir skulu koma við øllum tykkara bróðrum *til* eitt offur at HARRANUM úr øllum tjóðum á hestum, og í vagnum, og í burðarstólum, og á múldjörum, og á skjótum djörum, til mitt heilaga fjall Jerusalem, sigur HARRIN, eins og börn Ísraels bera eitt offur í reinum kerri inn í hús HARRANS.

21 Og eg vil eisini taka av teimum til prestar og til Levitar, sigur HARRIN.

22 Tí at eins og teir nýggju himnarnir og hin nýggja jörðin, sum eg vil gera, verða verandi

frammi fyri mær, sigur HARRIN, soleiðis skal tykkara sáð og tykkara navn verða verandi.

23 Og tað skal bera á, at frá einum nýmána til annan, og frá einum sabbati til annan, skal alt hold koma at tilbiðja frammi fyri mær, sigur HARRIN.

24 Og teir skulu fara fram, og líta at ræum teirra manna sum hava misbrotist imóti mær: tí at teirra ormur skal ikki doyggja, eiheldur skal teirra eldur slökkjast; og teir skulu vera ein stíkan fyri øllum holdi.

BÓK JEREMIAH PROPHETS.

KAPITUL I

ORÐINI av Jeremiah Híl'-kí-áh syni, av prestunum sum *vóru* í An'-á-tóth í landi Benjamins:

2 Til hvørs HARRANS orð kom á døgum Jó'-sí-áh Ámons sonar, Judah kongs, í trettanda ári av ríkján hans.

3 Tað kom eisini á døgum Jē-hó'i-á-kim-s Jó'-sí-áh sonar, Judah kongs, *fram* at endanum á ellivta ári Zē-dē-kí-áh Jó'-sí-áh sonar, Judah kongs, *fram* at burturføringini av Jerusalem *til* fanga í fimta mánaði.

4 Tá kom HARRANS orð at mær, sigandi,

5 Áðrenn eg myndaði teg í kvíðinum, kendi eg teg; og áðrenn tú komst fram úr móðurlívinum, halgaði eg teg, og eg innsetti teg *til* prophæt yvirfyri tjóðunum.

6 Tá segði eg, Á, Harri GUD! sí, eg dugi ikki *at* tala: tí at eg *eri* barn.

7 ¶ Men HARRIN segði við

meg, Sig ikki, eg *eri* barn: tí at tú skalt fara til allar sum eg sendi teg, og hvatsumhelst eg bjóði tær skalt tú tala.

8 Ver ikki ræddur fyri teirra andlitum: tí at eg *eri* við tær til at bjarga tær, sigur HARRIN.

9 Tá koyrði HARRIN fram sína hond, og nam við mín munn. Og HARRIN segði við meg, Sí, eg havi lagt míni orð í tin munn.

10 Sí, eg havi henda dag sett teg yvir tjóðunum og yvir kongadømunum, at *slíta* upp við rót, og at hála niður, og at oyðileggja, og at kasta niður, at byggja, og at planta.

11 ¶ Harafturat kom HARRANS orð at mær, sigandi, Jeremiah, hvat sært tú? Og eg segði, Eg siggi ein sprota av mandlutræi.

12 Tá segði HARRIN við meg, Tú hevurt væl sæð: tí at eg vil skunda mitt orð at útinna tað.

13 Og HARRANS orð kom at mær *fyri* aðru ferð, sigandi, Hvat sært tú? Og eg segði, Eg siggi sjóðandi pott; og ásjónin hará *er* imóti norðan.

14 Tá segði HARRIN við meg, Ur norðri skal ilska bróta út yvir allar íbúgar landsins.

15 Tí sí, eg vil rópa allar familjurnar av kongadønum norðursins, sigur HARRIN; og teir skulu koma, og teir skulu seta hvør sína trúnu við inngongdina av Jerusalems portrum, og ímóti øllum tess múrum runt um, og ímóti øllum staðunum av Judah.

16 Og eg vil mæla mínar dómar ímóti teimum viðvíkjandi allari teirra vondsku, sum^p hava yvirgivið meg, og hava brent roykilsí at øðrum gudum, og tilbiðið verk^p egnu handa sína.

17 ¶ Gyrð tú tí upp lendar tínar, og reis teg, og tala teimum alt sum eg bjóði tær: ver ikki mótfallin fyri teirra andlitum, at ikki eg fjamski teg frammi fyri teimum.

18 Tí sí, eg havi gjørt teg henda dag til viggirdan stað, og jarnsúlu, og messing múrar ímóti øllum landinum, ímóti kongunum av Judah, ímóti prinsum tess, ímóti prestum tess, og ímóti fólki landsins.

19 Og teir skulu berjast ímóti tær; men teir skulu ikki vinna ímóti tær; tí at eg eri við tær, sigur HARRIN, til at bjarga tær.

KAPITUL 2

HARAFTURAT kom HARRANS orð til mín, sigandi,

2 Far og glym í oyruni á Jerusalem, og sig, Svá sigur HARRIN; Meg minnst teg, blíðsemina av tínum ungdómi, kærleikan av tínum trúlovingum, tá ið tú fórt aftaná mær í oyðuni, í landi sum ikki var sáað.

3 Israel var heilagleiki at HARRANUM, og frumfruktirnar av hansara gróði: allir, sum tæra hann upp, munnu misbrótast; ilt fer at koma á teir, sigur HARRIN.

4 Hoyrið HARRANS orð, O

Jákups hús, og allar familjurnar av Israels húsi:

5 ¶ Svá sigur HARRIN, Hvørja misgerð hava tykkara fedrar funnið í mær, at teir eru farnir langt frá mær, og hava gingið eftir fáfongd, og eru vorðnir fáfongdir?

6 Eiheldur søgdu teir, Hvar er HARRIN ið færdi okkum upp úr Egyptalandi, sum leiddi okkum ígjøgnum oyðuna, ígjøgnum land av oyðimørkum og av holum, ígjøgnum land av turki, og av skugga deyðans; ígjøgnum land ið eingin maður fór ígjøgn, og har eingin maður dvaldist?

7 Og eg færdi tykkum inn í ríviligt land, at eta fruktir tess og góðsemi tess; men tá ið tit fóru inn í tað, dálkaðu tit land mitt, og gjørdu mín arvalut til eina andstygd.

8 Prestarnir søgdu ikki, Hvar er HARRIN? og teir, ið handfara lógina, kendu meg ei: hirðarnir eisini misbrutu ímóti mær, og prophetarnir propheteraðu við Bá'ál, og gingu eftir tingum sum ikki gagna.

9 ¶ Hvørsvegna eg vil enn føra sök við tykkum, sigur HARRIN, og við tykkara barnabørn vil eg føra sök.

10 Tí at farið yvir Kit'tim-s oyggjar, og vitið; og sendið til Ké'där, og umhugsðið dúgliga, og vitið um har veri nakað tilíkt.

11 Hevur tjóð skift sínar gudar, sum tó eru eingir gudar? men fólk mitt hava skift sína dýrd fyri tað sum ikki gagnar.

12 Ögvist, O tit himnar, yvir hetta, og verðið ræðuliga ræddir, verðið sera oyðnir, sigur HARRIN.

13 Tí at fólk mitt hava fram tvey illverk; teir hava yvirgivið meg – kelduna av livandi vøtnum, og høgt sær út brunnar, brotnar brunnar, sum einkið vatn kunnu halda.

14 ¶ Er Ísrael tænarí? er hann heimafoddur trælur? hví er hann rændur?

15 Tær ungu leyvurnar brølaðu yvir hann, og ýldu, og tær gjörðu land hans oyði: hansara staðir eru brendir útan íbúga.

16 Eisini börnini at Nöph og Tã-hãp-ã-nës hava brotið krúnu hævurs tíns.

17 Hevurt tú ikki útvegað tær sjálvum hetta, í at tú hevurt yvirgiði HARRAN tín Guð, tá ið hann leiddi teg eftir vegnum?

18 Og nú, hvat hevurt tú at gera í Egyptalands vegi, at drekka Sî-hôr-s vøtn? ella hvat hevurt tú at gera í Assýriu vegi, at drekka løksins vøtn?

19 Tín egna vondska skal rættleida teg, og tíni fráføll skulu irættasetta teg: vita tí og siggj at tað er eitt ilt ting og beiskt, at tú hevurt yvirgiði HARRAN tín Guð, og at mín ótti ikki er í tær, sigur Harrin GUÐ herliðanna.

20 ¶ Tí at úr gamlari tíð havi eg brotið titt ok, og brostið bond tini; og tú segðirt, Eg vil ikki misbróta; tá ið á hvørjum høgum heyggi og undir hvørjum grønum træi tú reikart, og spæligt skøkjan.

21 Tó hevði eg plantað teg sum tignarligt víntræ, heilvegis eitt rætt sáð: hvussu ert tú tá umskift í hina vanættaðu plantu av fremmandum vintreði yvirfyri mær?

22 Tí tó at tú tvái tær við nátron, og taki tær nógva sápu, ið er tín misgerð merkt inni frammi fyri mær, sigur Harrin GUÐ.

23 Hvussu kanst tú siga, Eg eri ikki óreinkað, eg havi ikki gingið eftir Bá-ã-lím? sjá tín veg í dalinum, skyna hvat tú hevurt gjørt: tú ert ein skjótur drome-dárur – svíandi vegir sínar;

24 Ein villøsna sum er von við

oyðuna, sum snúsar upp vindin við sína lyst; við hennara høvi, hvør kann tá venda henni burt? allir teir, ið søkja hana, vilja ikki møða seg; í hennara mánaði fara teir at finna hana.

25 Halt aftur tinum fóti frá at vera óskøddur, og tinum hálsi frá torsta: men tú segðirt, Tað er eingin vón: nei; tí at eg havi elskað fremmandar, og eftir teim vil eg fara.

26 Eins og tjóvurin skammast tá ið hann er funnin, soleiðis skammast Ísraels hús; teir, teirra kongar, teirra prinsar, og teirra prestar, og teirra profetar,

27 Sum siga til stammu, Tú ert faðir mín; og til stein, Tú hevurt boríð meg fram: tí at teir hava vent sínum baki til mín, og ikki sínum andliti: men í tíðini av teirra trongd vilja teir siga, Reis teg, og frels okkum.

28 Men hvar eru tíni gudar sum tú hevurt gjørt tær? lat teir reisa seg, um teir kunnu frelsa teg í tíðini av tíni trongd: tí at samsvarandi talinum á tinum staðum eru gudar tíni, O Judah.

29 Hví vilja tit føra sök við meg? tit hava allir misbrotist ímóti mær, sigur HARRIN.

30 Til fánýtis havi eg sligið tykkara børn; tey tóku ímóti ongari rættleiðing: tykkara egna svørð hevur uppetið profetar tykkara, sum ein oyðandi leyva.

31 ¶ O ætt, siggið HARRANS orð. Havi eg verið ein oyða at Ísrael? eitt land av myrkri? hví siga fólk mitt, Vit eru harrar; vit vilja ikki meira koma tí tín?

32 Kann moyggj gloyma sínar prýðislutir, ella ein brúður sítt skrúð? tó hava fólk mitt gloymt meg í dagar úttan tal.

33 Hví trimmart tú tín veg til at søkja kærleika? tí hevurt tú eisini lært hinar vondu tínar vegir.

JEREMIAH 3

Lyftir til tey angrandi

34 Eisini í tímum skeytum er funnið blóðið av sálum teirra ormu sakleysu: eg havi ikki funnið tað við loyndari kanning, men uppiá øllum hesum.

35 Tó sigurt tú, Av tí at eg eri sakleys, skal vissuliga hansara firtni venda frá mær. Sí, eg vil føra sök við teg, tí at tú sigurt, Eg havi ikki syndað.

36 Hvi streyfart tú um so mikið *fyr*i at broyta tín veg? tú skalt eisini skammast um Egyptaland, eins og tú skammadist um Assýriu.

37 Ja, tú skalt fara út frá honum, og tínar hendur á tímum høvdi: tí HARRIN hevur havnað tímum álitum, og tú skalt ikki *hava* framgongd í teimum.

KAPITUL 3

TEIR siga, Um maður koyri burt sína konu, og hon fari frá honum, og gerist annars mans, man hann *so* venda aftur at henni aftur? man ikki tað land verða stórliga óreinkað? men tú hevurt spælt skøkjan við mongum elskarum; tó vend aftur aftur til mín, sigur HARRIN.

2 Lyft upp tímum eygum at høgu plássunum, og siggj hvar tú ikki hevurt verðið ligin við. Á vegunum hevurt tú sitið fyri teir, sum Arábarin í oyðuni; og tú hevurt óreinkað landið við tímum hordómum og við tíni vondsku.

3 Tí hava skúrirnir verðið afturhildnir, og tað hevur einkið seinna regn verið; og tú hevðirt horu enni, tú sýttirt at skammast.

4 Vilt tú ikki frá hesi tíð rópa á meg, Mín faðir, tú ert mín ungdoms vegleiðari?

5 Vil hann liggja inni við *síni* firtni um ævir? vil hann goyma *hana* til endan? Sí, tú hevurt talað og gjørt ill ting, *so* sum tú kundirt.

6 ¶ HARRIN segði eisini við meg á døgum Jó-si-áh kongs, Hevurt tú sæð *tað* sum fráfallandi Israel hevur gjørt? hon er farin niðan á hvørt høgt fjall og undir hvørt grønt træ, og har hevur *hon* spælt skøkjan.

7 Og eg segði, eftir *at* hon hevði gjørt øll hesi *ting*, Vend til mín. Men hon vendi ikki aftur. Og hennara svikræðisliga systir Judah sá *tað*.

8 Og eg sá, tá ið fyri allar tær grundir hvarvið[^] fráfallandi Israel framdi hordóm, eg hevði koyrt hana burtur, og givið henni skilnaðarskriv; tó óttaðist hennara svikræðisliga systir Judah ikki, men fór og spældi skøkjan eisini.

9 Og tað hendi gjøgn lættisligleika hordóms hennara, at hon óreinkaði landið, og framdi hor við steinum og við stammum.

10 Og tó fyri alt hetta hevur hennara svikræðisliga systir Judah ikki vent aftur til mín við heila sínum hjarta, men falsanarlige, sigur HARRIN.

11 Og HARRIN segði við meg, Fráfallandi Israel hevur rættvisgjørt seg sjálva meir enn svikræðisliga Judah.

12 ¶ Far og kunnger hesi orð móti norðri, og sig, Vend aftur, tú fráfallandi Israel, sigur HARRIN; og eg vil ikki fáa mína firtni at falla yvir tykkum: tí at eg *eri* miskunnarfullur, sigur HARRIN, og eg vil ikki halda *firtni* um ævir.

13 Einans viðgakk tína misgerð, at tú hevurt misbrotist ímóti HARRANUM Guði tímum, og hevurt spjatt tínar vegir til hinar fremmandu undir hvørjum grønum træi, og tit hava ikki lýtt mína rødd, sigur HARRIN.

14 Vendið, O fráfallandi børn, sigur HARRIN; tí at eg eri giftur tykkum: og eg vil taka tykkum,

ein úr einum staði, og tveir úr eini familju, og eg vil føra tykkum til Zion:

15 Og eg vil geva tykkum hirðar samsvarandi hjarta mín- um, sum skulu føða tykkum við kunnleika og skili.

16 Og tað skal bera á, tá ið tit verði margfaldaðir og øktir um í landinum, í teimum døg- um, sigur HARRIN, skulu teir ikki meira siga, Ørk sáttmála HARRANS: eiheldur skal hon koma til hugs: eiheldur skulu teir minnst hana; eiheldur skulu teir vitja hana; eiheldur skal hatta verða gjørt meira.

17 Á teirri tíð skulu teir kalla Jerusalem háseti HARRANS; og allar tjóðirnar skulu verða savnaðar at tí, til navns HARRANS, til Jerusalem: eiheldur skulu teir ganga meira eftir ímyndanini av sinum illa hjarta.

18 Í teimum døgum skal Judah hús ganga við Ísraels húsi, og teir skulu koma saman úr norðurlandinum til landið sum eg havi givið tykkara fedrum til arvs.

19 Men eg segði, Hvussu skal eg seta teg millum børnini, og geva tær eitt dæmligt land, stásiligan arvalut hjá herliðum tjóða? og eg segði, Tú skalt kalla meg, Mín faðir; og skalt ikki venda burtur frá mær.

20 ¶ Vissuliga, sum ein kona svikræðisligani fer avstað frá manni sinum, soleiðis hava tit farið svikræðisligani við mær, O Ísraels hús, sigur HARRIN.

21 Ein rødd hoyrdist á høgu plássunum, gráting og umbøn- ingar Ísraels barna: tí at teir hava spilt sín veg, og teir hava gloymt HARRAN sín Guð.

22 Vendið aftur, tit fráfallandi børn, og eg vil grøða tykkara fráføll. Sí, vit koma til tín; tí at tú ert HARRIN vár Guð.

23 Sanniliga til fánýtis er frelsa vónað eftir frá heyggunum, og frá fjallafjöldini: sanniliga er Ísraels frelsa í HARRANUM Guði várum.

24 Tí skomm hevur uppetið strevið hjá okkara fedrum frá ungdómi várum; teirra smáfæa- fylgir og teirra stórfæafylgir, teirra synir og teirra dötur.

25 Vit liggja niðri í skomm vári, og okkar orkymlan dekkar okkum: tí vit hava syndað ímóti HARRANUM Guði várum, vit og fedrar várir, frá ungdómi várum heilt til henda dag, og hava ikki lýtt rødd HARRANS Guðs várs.

KAPITUL 4

UM tú vilt venda aftur, O Ísrael, sigur HARRIN, so vend aftur til mín: og um tú vilt seta burt tinar andstygdir úr míni eygsjón, so skalt tú ikki flyta burtur.

2 Og tú skalt svørja, HARRIN livir, í sannleika, í dómi, og í rættvisi; og tjóðirnar skulu vælsigna seg sjálvar í honum, og í honum skulu tær dýrda.

3 ¶ Tí svá sigur HARRIN til menninar av Judah og Jerusalem, Brótið upp tykkar ósádda lendi, og sáið ikki millum torna.

4 Umskerið tykkum fyri HARRANUM, og takið burt yvir- húðir hjarta tykkara, tit menn av Judah og íbúgvar Jerusalems: at ikki mitt ovursinni komi fram sum eldur, og brenni, at eingin kann slökkja tað, orsakað av tí illa av tykkara gerðum.

5 Lýsið í Judah, og kunngeríð í Jerusalem; og sigið, Blásið lúðurin í landinum: gellið, savnið saman, og sigið, Fylkið tykkum, og latum okkum fara inn í varðu staðirnar.

6 Setið upp hermerkið mót- vegis Zion: takið tykkum aftur, steðgið ikki: tí at eg vil føra ilt úr norðri, og mikla oyðing.

JEREMIAH 4

Eitt harmljóð um Judah

7 Leyvan er komin upp úr sínum kjarri, og Heidninganna oyðari er á veg; hann er farin fram frá sínum plássi at gera land títt oyði; og tínir staðir skulu verða lagdir í oyði, uttan íbúgva.

8 Fyri hetta gyrðið tykkum við sekkjajklæði, harmið og ýlið: tí hin ógvisliga firtni HARRANS er ikki vend tilbakar frá okkum.

9 Og tað skal berast til á tí degi, sigur HARRIN, at hjartað hjá konginum skal farast, og hjartað hjá prinsunum; og prestarnir skulu ógvast, og prophetarnir skulu undrast.

10 Tá segði eg, Á, Harri GUD! vissuliga hevurt tú stórliga teipað hetta fólk og Jerusalem, sigandi, Tit skulu hava frið; hvarafturimóti svørðið røkkur at sálini.

11 Á teirri tíð skal tað verða sagt við hetta fólk og við Jerusalem, Ein turrur vindur úr høgu plássunum í oyðuni ímóti dóttur fólks míns, ikki til at foykja, ella til at reinsa,

12 Enntá ein fullur vindur frá teim plássunum fer at koma til mín: nú vil eg eisini geva úrskurd ímóti teimum.

13 Sí, hann fer at koma upp eins og skýggj, og hansara vagnar verða sum meldurvindur: hans hestar eru skjótari enn ørnir. Vei okkum! tí vit eru rændir.

14 O Jerusalem, tváa títt hjarta frá vondsku, at tú mást verða frelst. Hvussu leingi skulu tinar fáfongdu hugsanir halda til innan í tær?

15 Tí ein rødd lýsir frá Dán, og kunnger kvøljan frá E'phraím fjalli.

16 Nevnið fyri tjóðunum; sí, kunngeríð ímóti Jerusalem, at varðmenn koma úr fjarløgðum landi, og geva út sína rødd ímóti staðunum av Judah.

17 Eins og røkjarar av einum akri, eru teir ímóti henni runt umkring; tí hon hevur verið uppreistrarsom ímóti mær, sigur HARRIN.

18 Tín vegur og tinar gerðir hava skaffað tær hesi ting; hetta er vondska tín, tí hon er beisk, tí hon røkkur til hjarta títt.

19 ¶ Mínar innangoymslur, mínar innangoymslur! eg eri pindur í sjálvum hjarta mínum; mitt hjarta ger eitt ljóð í mær; eg fái ikki hildið friði mínum, tí at tú hevurt hoyrt, O mín sál, lúðursljóðið, krigsherrópið.

20 Oyðing omaná oyðing verður rópt; tí alt landið er rænt: bráðliga eru tjöld míni rænd, og mínir tjaldúkar í einum eynabragdi.

21 Hvussu leingi skal eg siggja hermerkið, og hoyra lúðursljóðið?

22 Tí fólk mitt er fávitskut, teir hava ikki kent meg; teir eru tápulig børn, og teir hava einkið skil: teir eru visir at gera ilt, men at gera gott hava teir ongan kunnleika.

23 Eg skoðaði jørðina, og sí, hon var uttan form, og tóm; og himnarnar, og teir høvdu einkið ljós.

24 Eg skoðaði fjøllini, og sí, tey nøtraðu, og allir heygjarnir fluttu seg lættisliga.

25 Eg hugdi, og sí, har var eingin maður, og allir himnanna fuglar vóru flyddir.

26 Eg hugdi, og sí, tað fruktagóða plássið var ein oyða, og allir tess staðir vóru brotnir niður fyri nærveru HARRANS, og við hansara grimmu firtni.

27 Tí svá hevur HARRIN sagt, Alt landið skal vera oyði; tó vil eg ei gera fullan enda á.

28 Fyri hetta skal jørðin harmast, og himnarnir í erva vera svartir: tí at eg havi talað

tað, eg havi avrátt tað, og vil ikki iðrast, eiheldur vil eg venda tilbakar frá tí.

29 Allur staðurin skal flýggja fyrri ljóðið av hestmonnum og bogamonnum; teir skulu fara inn í kjarr, og klúgva upp á klettarnar: hvør staður verður yvirgvin, og ikki ein maður fer at búgva harí.

30 Og tá ið tú ert rænd, hvat vilt tú tá gera? Tó at tú klæðirt teg sjálva við fagurreyðum, tó at tú dekkart teg við prýðislutum av gulli, tó at tú skræddirt titt andlit við máling, so skalt tú gera teg vakra til fánýtis; tínið elskarar vilja vanvirða teg, teir vilja søkja titt lív.

31 Tí eg havi hoyrt eina rødd sum av kvinnu í verkjum, og angistina sum av henni ið ber fram sítt fyrsta barn, røddin á Zions dóttur, sum grætur um seg sjálva, sum spreiddir sínar hendur út, og sigur, Eya meg nú! tí mín sál er mødd orsakað av myrðarum.

KAPITUL 5

RENNIÐ til og frá gjøgnum Jerusalems gøtur, og siggið nú, og skynið, og søkið í breiðu plássunum av tí, um tit kunnu finna mann, um tað veri seg nakar sum útinir dóm, sum søkir sannleikan; og eg vil náða hann.

2 Og tó at teir sigi, HARRIN livir; so svørja teir vist falsliga.

3 O HARRI, eru ikki eygu tíni á sannleikan? tú hevurt sligið teir, men teir hava ikki harmast; tú hevurt tært teir upp, men teir hava sýtt at taka við rættleiðing: teir hava gjørt síni andlit harðari enn ein klett; teir hava sýtt at venda aftur.

4 Tí segði eg, Vist eru hesir armir; teir eru fávitskutir: tí at teir kenna ikki HARRANS veg, ella dómin hjá Guði sinum.

5 Eg vil sleppa mær til stórmenningar, og vil tala við teir; tí at teir hava kent veg HARRANS, og dómin hjá Guði sinum: men hesir hava fullkomiliga brotið okið, og brostið bondini.

6 Hvørsvegna eitt ljón úr skóginum skal bana teimum, og ein kvældanna úlvur skal ræna teir, ein leopardur skal vaka yvir teirra staðum: hvør tann, ið fer út haðani, skal verða skræddur í stykkir: tí teirra misbrot eru mong, og teirra fráføll eru ókt.

7 ¶ Hvussu skal eg náða teg fyrri hetta? tíni børn hava yvirgivið meg, og svorið við teir sum eingir gudar eru: tá ið eg hevði mettað teir til fulnar, tá framdu teir hordóm, og flykkjaðu seg eftir flokkum í skökjuhúsunum.

8 Teir vóru líka sum goðdir hestar um morgunin: hvør neggjaði eftir konu næsta síns.

9 Skal eg ikki heimsøkja fyrri hesar lutir? sigur HARRIN: og skal ikki míni sál verða hevnt yvir slíka tjóð sum hesa?

10 ¶ Farið upp á hennara múrar, og oyðið; men gerið ikki fullan enda á: takið burt hennara rimaverk; tí at tey eru ikki HARRANS.

11 Tí at Ísraels hús og Judah hús hava handlað sera svikræðiligani imóti mær, sigur HARRIN.

12 Teir hava logið HARRAN út, og sagt, Tað er ikki hann; eiheldur fer ilt at koma yvir okkum; eiheldur fara vit at siggja svørð, ella hungursneyð:

13 Og prophetarnir skulu gerast vindur, og orðið er ikki í teimum: svá skal tað verða gjørt teimum.

14 Hvørsvegna, svá sigur HARRIN Guð herliðanna, Av tí at tit tala hetta orðið, sí, tí vil eg gera míni orð í tínum munni til eld, og hetta fólkíð til við, og tað skal tæra teir upp.

JEREMIAH 6

Guðs dómur yfir Jødarnar

15 Sí, eg vil föra eina tjóð yvir tykkum fjarvegis frá, O Ísraels hús, sigur HARRIN: hon er ein mektig tjóð, hon er fyrndargomul tjóð, ein tjóð hvørs tungumál tú ikki kennirt, eiheldur skilurt hvat teir siga.

16 Teirra örva húsi er sum opið gravhúsi, teir eru allir mektigir menn.

17 Ög teir skulu eta upp heyst titt, og breyð titt, sum tinir synir og tinar dötur skuldu eta: teir skulu eta upp tinni smáfæafylgir og tinni stórfæafylgir: teir skulu eta upp tinni vintró og tinni fikutró: teir skulu útarma tinar girðu staðir, hvará tú leitst, við svörðinum.

18 Tó vil eg ikki í teimum dögum, sigur HARRIN, gera fullan enda á hjá tykkum.

19 ¶ Og tað skal bera á, tá ið tit fara at siga, Hví ger HARRIN Guð vár öll hesi ting at okkum? tá skalt tú svara teimum, Líka sum tit hava yvirgivið meg, og tænt fremmandum gudum í landi tykkara, soleiðis skulu tit tæna fremmandum á einum landi sum ikki er tykkara.

20 Lýs hetta í Jákups húsi, og kunnger tað í Judah, og sig,

21 Hoyr nú hetta, O fávitskuta fólk, og uttan skil; sum hava eygu, og ikki siggja; sum hava oyru, og ikki hoyra:

22 Öttast tit ikki meg? sigur HARRIN: vilja tit ikki nøtra fyri míni nærveru, sum havi staðsett sandin til havsins mark við eini viðvarandi lögskipan, at hann kann ikki fara yvirum tað: og tó at aldurnar av honum syfti seg, tó kunnu tær ikki hava yvirvág; tó at tær brøli, tó kunnu tær ikki fara yvirum tað?

23 Men hetta fólk hevur eitt frástoystandi og uppreistrarsamt hjarta; teir hava frástoyst og eru farnir.

24 Eiheldur siga teir í sínum

hjarta, Latum okkum nú öttast HARRAN vár Guð, sum gevur regn, bæði tað fyrra og tað seinna, í tíð hans: hann goymir okkum ásettu vikur heystsins.

25 ¶ Tykkara misgerðir hava vurtur hesum *tingum*, og tykkara syndir hava afturhildið góð *ting* frá tykkum.

26 Tí millum mítt fólk finnast vondir menn: teir liggja á lúri, eins og hann ið leggur snerrur; teir leggja fellu, teir fanga menn.

27 Sum eitt búr er fult av fuglum, soleiðis eru hús teirra full av sviki: tí eru teir vorðnir miklir, og vaksnir ríkir.

28 Teir eru vaksnir feitir, teir skína: ja, teir fara framum gerðir hinna vondu: teir døma ikki málið, málið hjá tí fadirleysa, tó hava teir frama; og rættin hjá teimum tørvandi døma teir ikki.

29 Skal eg ikki heimsøkja fyri hesi *ting*? sigur HARRIN: skal ikki míni sál verða hevnt á slíka tjóð sum hesa?

30 ¶ Eitt undrunarsamt og ræðuligt ting er framt í landinum;

31 Prophetarnir prophetera falsliga, og prestarnir sita við stjórn við brøgdum sinum; og fólk mítt elska at hava tað so: og hvat vilja tit gera í endanum av tí?

KAPITUL 6

O TIT børn hjá Benjamin, savnið tykkum til at flyggja út úr miðjum Jerusalem, og blásið lúðurin í Tē-kō-ā, og setið upp eldstekin í Bēth-hāk-kē-rēm: tí at ilt birtist úr norðuri, og mikil oyðing.

2 Eg havi líknað Zions dóttur við eina yndisliga og finlátiga *kvinnu*.

3 Hirdarnir við sínum smáfæafylgjum skulu koma at henni; teir skulu sláa upp *sini* tjöld imóti

henni runt íkring; teir skulu hava á biti hvør í sínum plássi.

4 Fyrireiðið kriggj ímóti henni; reisist, og latum okkum fara niðan á hádegi. Vei okkum! tí at dagurin fer avstað, tí at kvøldarskuggarnir eru toygdur út.

5 Reisist, og latum okkum fara um náttina, og latum okkum oyðileggja hennara slott.

6 ¶ Tí svá hevur HARRI herliðanna sagt, Høggið niður trø, og laðið *virkisgarð* ímóti Jerusalem: hetta er borgin *sum eigur* at verða heimsøkt; hon er heilvegis kúgan í miðjari sær.

7 Sum ein kelda kastar út síni vøtn, soleiðis kastar hon út sína vondsku: harðskapur og rán hoyrist í henni; frammi fyri mær er støðugt harmur og sár.

8 Verð tú undirvist, O Jerusalem, at ikki mín sál víki frá tær; at ikki eg geri teg oydna, eitt land ikki búð í.

9 ¶ Svá sigur HARRI herliðanna, Teir skulu grundiga finhenta Ísraels leivd sum eitt vintræ: vend aftur tina hond sum ein vínberjahentari inn í tægurnar.

10 Til hvønn skal eg tala, og geva ávaring, at teir mega hoyra? sí, teirra oyra *er* óumskorið, og teir kunnu ikki lýða á: sí, HARRANS orð er ein skemd fyri teimum; teir hava onga fragd í tí.

11 Tí eri eg fullur av ovursinni HARRANS; eg eri móður av at halda inni: eg vil hella tað út yvir børnini umkring, og yvir savnaðin av ungmonnum saman: tí sjálvt ektamaðurin við ektakonuni skal verða tikin, hin aldraði við *honum sum er* mettur av døgum.

12 Og teirra hús skulu verða vend at øðrum, *við teirra* akrum og konum *alt* saman: tí eg vil rætta út mína hond yvir landsins íbúgar, sigur HARRIN.

13 Tí frá tí minsta teirra heilt til hin størsta teirra *er* hvør givin til ágirndar; og frá prophetinum alt at prestinum handlar hvør falsliga.

14 Teir hava grøtt eisini skaðan hjá *dóttur* fólks míns smávegisligani, og sagt, Friður, friður; tá ið eingin friður *er*.

15 Skammaðust teir tá ið teir høvdu framt andstygð? nei, teir skammaðust als ikki, eiheldur kundu teir rodna: tí skulu teir falla millum teirra sum falla: á teirri tíð, *sum* eg heimsøki teir, skulu teir verða kastaðir niður, sigur HARRIN.

16 Svá sigur HARRIN, Standið í vegunum, og siggið, og spyrjið eftir gomlu rásunum, hvar *er* hin góði vegurin, og gangið hari, og tit skulu finna hvilu fyri tykkara sálir. Men teir søgdu, Vit vilja ikki ganga *hari*.

17 Eg setti eisini varðmenn yvir tykkum, *sigandi*, Gevið gætur eftir lúðursljóðinum. Men teir søgdu, Vit vilja ikki gevur gætur.

18 ¶ Tessvegna hoyrið, tit tjóðir, og viti tú, O samkoma, hvat *er* teirra millum.

19 Hoyr, O jørð: sí, eg vil føra ilt yvir hetta fólk, *enntá* fruktirnar av teirra hugsanum, tí at teir hava ikki givið gætur at orðum mínum, ella eftir míni lóg, men vrakað tað.

20 Til hvat endamál kemur til mín roykilsí úr Sjē-bā, og tað søta sukurrørið frá fjarløgðum landi? tykkara brennioffur *eru* ikki góðtakilig, eiheldur *eru* tykkara sláturoffur söt fyri mær.

21 Tessvegna, svá sigur HARRIN, Sí, eg vil leggja snávingarsteinar fyri hesum fólk, og fedrarnir og synirnir saman skulu falla á teir; grannin og hansara vinur skulu týnast.

JEREMIAH 7

22 Svá sigur HARRIN, Sí, eitt fólk kemur úr norðurlandinum, og mikil tjóð verður reist frá jarðarinnar síðum.

23 Teir skulu taka fatur í boga og spjót; teir eru grimmir, og hava onga miskunn; teirra rödd ýlir eins og sjógvurin; og teir ríða uppiá hestum, settir í uppstilling sum menn til kríggj imóti tær, O Zions dóttir.

24 Vit hava hoyrt tess giti: okkara hendur gerast máttleysar: angist hevir tikið fatur í okkum, og pina, sum hjá eini kvinnu í verkjum.

25 Far ikki fram á akurin, ella gakk eftir vegnum; tí figgindans svørð og ótti er á hvørjari síðu.

26 ¶ O dóttir fólks mins, gyrð teg við sekki, og velt tær í ósku: ger tær syrging, sum fyri ein einasta son, heilt beiska harming; tí rænarin skal bráðliga ráðast á okkum.

27 Eg havi sett teg til torn og festning millum fólk mitt, at tú mást kenna og royna teirra veg.

28 Teir eru allir herviligir frástoytarar, teir ganga við sleygum: teir eru messing og jarn; teir eru allir spillarar.

29 Bjølgarnir eru brendir, blýggið er upptært av eldinum; stoyparin bræðir til fánýtis: tí at teir vondu eru ikki slitnir burtur.

30 Forkastiligt silvur skulu menn kalla teir, tí at HARRIN hevir vrakað teir.

KAPITUL 7

ORÐIÐ sum kom til Jeremiah frá HARRANUM, sigandi,

2 Statt í portri HARRANS húss, og kunnger har hetta orðið, og sig, Hoyrið HARRANS orð, allir tit av Judah, sum fara inn við hesi portur at tilbiðja HARRAN.

3 Svá sigur HARRI herliðanna, Guð Ísraels, bøtið um tykkara vegir og tykkara gerðir, og eg vil

Ein yvirlýsing av Guðs dómum

elva tykkum at búgva í hesum pláss.

4 Lítið ikki á lúgvandi orð, sigandi, Tempul HARRANS, Tempul HARRANS, Tempul HARRANS, Tempul HARRANS, eru hesi.

5 Tí um tit grundiga bøti um tykkara vegir og tykkara gerðir; um tit grundiga útinni dóm imillum mann og hansara næsta;

6 Um tit kúgi ikki hin fremmanda, hin faðirleysa, og einkjuna, og helli ikki út sakleyst blóð í hesum pláss, eiheldur gangi eftir øðrum gudum til tykkara mein:

7 Tá vil eg elva tykkum at búgva í hesum pláss, í tí landi sum eg gav tykkara fedrum, um aldur og ævir.

8 ¶ Sí, tit líta á lúgvandi orð, sum ikki kunnu gagna.

9 Vilja tit stjala, myrða, og fremja hordóm, og sverja falsliga, og brenna roykils at Bá-ál-i, og ganga eftir øðrum gudum sum tit ikki kenna;

10 Og koma og standa frammi fyri mær í hesum húsi, sum er kallað við navni mínum, og siga, Vit eru bjargaðir til at gera allar hesar andstygdir?

11 Er hetta hús, sum er kallað við navni mínum, vorðið eitt ránsmannabøli í eygum tykkara? Sí, sjálvt eg havi sæð tað, sigur HARRIN.

12 Men farið nú til pláss mitt sum var í Sjí-lôh, har eg setti mitt navn í fyrstani, og siggið hvat eg gjordi við tað fyri vondskuna hjá mínum fólk Ísrael.

13 Og nú, av tí at tit hava gjørt øll hesi verk, sigur HARRIN, og eg talaði við tykkum, reis upp árla og talaði, men tit hoyrdu ikki; og eg kallaði tykkum, men tit svaraðu ikki;

14 Tí vil eg gera hesum húsi, sum er kallað við navni mínum, sum tit troysta á, og tí plássinum

sum eg gav tykkum og tykkara fedrum, eins og eg havi gjört við Sjí-lóh.

15 Og eg vil kasta tykkum út úr míni eygsjón, eins og eg havi kastað út allar tykkara bróður, enntá alt Ē-phrā-ím-s sáð.

16 Tessvegna bið ikki tú fyri hesum fólki, eiheldur lyft upp róp ella bøn fyri teimum, eiheldur ger forbøn til mín: tí at eg vil ikki hoyra teg.

17 ¶ Sært tú ikki hvat teir gera í staðunum av Judah og í Jerusalems gøtum?

18 Børnini savna við, og fedrarnir kynda eldin, og kvinnurnar knóða *sitt* deiggj, at gera køkur til himinsdrotningina, og at hella út drykkoffur at øðrum gudum, at teir mega tirra meg til firtnis.

19 Tirra teir meg til firtnis? sigur HARRIN: *tirra teir* ikki seg sjálvar til ørkymlingina av sínum egnu andlitum?

20 Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Sí, mín firtni og mín øði skal hellast út yvir hetta pláss, yvir mann, og yvir djór, og yvir trøini á akrinum, og yvir grøðina á lendinum; og hon skal brenna, og skal ikki slökkjast.

21 ¶ Svá sigur HARRI herliðanna, Guð Ísraels; Setið tykkara brennioffur aftrat tykkara sláturofrum, og etið kjøt.

22 Tí eg talaði ikki við tykkara fedrar, ella beyð teimum í tí degi sum eg førði teir út úr Egyptalandi, víðvikjandi brenniofrum ella sláturofrum:

23 Men hetta beyð eg teimum, og segði, Aktið mína rødd, og eg vil vera Guð tykkara, og tit skulu vera fólk mitt: og gangið í øllum vegunum sum eg havi boðið tykkum, at tað má vera væl *statt* hjá tykkum.

24 Men teir gövu ikki gætur, ella boygdu sitt oyra, men gingu í ráðunum og í ímyndingunum

hjá sínum illa hjarta, og fóru aftureftir, og ikki frameftir.

25 Síðan tann dag sum tykkara fedrar komu út úr Egyptalandi, at hesum degi, havi eg enntá sent at tykkum allar mínar tænarar – prophetarnar, dagliga risið upp tíðliga og sent *teir*:

26 Tó gövu teir ikki gætur at mær, ella boygdu sitt oyra, men herdu sin svira: teir gjørdur verri enn sínir fedrar.

27 Tí skalt tú tala øll hesi orð við teir; men teir vilja ikki lurta eftir tær: tú skalt eisini rópa á teir; men teir vilja ikki svara tær.

28 Men tú skalt siga við teir, Hetta *er* ein tjóð sum ikki aktar rødd HARRANS Guðs sins, ella tekur við rættleiðing: sannleiki er týndur, og er skorin av frá teirra munni.

29 ¶ Sker av títt hár, O *Jerusalem*, og kasta tað burtur, og hevja upp harman á høgum plássum; tí HARRIN hevur havnað og yvirgivið ættina av síni vreiði.

30 Tí Judah børn hava gjørt ilt í míni eygsjón, sigur HARRIN: teir hava sett sínar andstygdir í húsinum sum er kallað við navni mínum, at óreinka tað.

31 Og teir hava bygt høgu pláss Tó-phēt-s, sum *er* í dali Hín-nóm-s sonar, at brenna sínar synir og sínar døtur í eldinum; sum eg beyð *teimum* ikki, eiheldur kom tað inn í mitt hjarta.

32 ¶ Tessvegna, sí, teir dagar koma, sigur HARRIN, at hann skal ikki longur verða kallaður Tó-phēt, ella dalur Hín-nóm-s sonar, men slátranardalurin: tí at teir skulu jarða á Tó-phēt, til har verði einkið pláss.

33 Og ræini av hesum fólki skulu vera matur til himinsins fuglar, og til jarðarinnar djór; og eingin skal styggja *tey* burt.

JEREMIAH 8

34 Tá vil eg fáa at halda uppat úr staðunum av Judah, og av Jerusalems gøtum, røddina av kæti, og røddina av gleði, røddina á brúðgómimum, og røddina á brúðrini: tí at landið verður oyði.

KAPITUL 8

Á TEIRRI tíð, sigur HARRIN, skulu teir bera út beinini av kongum Judah, og beinini av prinsum hans, og beinini av prestunum, og beinini av prophetunum, og beinini av íbúgvum Jerusalems, út úr grøvum teirra:

2 Og teir skulu breiða tey framfyri sólina, og mánan, og alt himins herlið, hvørji teir hava elskað, og hvørjum teir hava tænt, og eftir hvørjum teir hava gingið, og hvørji teir hava søkt, og hvørji teir hava tilbiðið: teir skulu ei verða savnaðir, ella jarðast; teir skulu vera til tóð uppí jarðarinnar ásjón.

3 Og deyði skal veljast heldur enn lív av øllum avlopinum av teimum sum eru verandi av hesi óndu familju; sum eru verandi í øllum plássunum hvagar eg havi rikið teir, sigur HARRI herliðanna.

4 ¶ Harafrat skalt tú siga við teir, Svá sigur HARRIN; Skulu teir falla, og ikki reisast? skal hann venda burt, og ikki venda aftur?

5 Hví er hetta Jerusalems fólk tá fráfallið við einum viðvarandi fráfalli? teir halda fast við svik, teir nokta at venda aftur.

6 Eg lýddi á og hoyrði, *men* teir talaðu ikki á rættan hátt: eingin maður iðraði seg um sína vondsku, og segði, Hvat havi eg gjørt? hvør snúði til skeið sítt, eins og hesturin stormar inn í bardagan.

7 Ja, storkurin í himninum kennir sínar ásettu tíðir; og turtildúgván og tranin og svalan geva ans eftir tíðini av síni

komu; men fólk mitt kenna ikki dóm HARRANS.

8 Hvussu siga tit, Vit eru visir, og HARRANS lóg er hjá okkum? Sí, víst gjørði hann *hana* til fánýtis; pennur hinna skriftlærðu er til fánýtis.

9 Teir vísu *menninir* skammast, teir eru mótfalnir og tiknir: sí, teir hava havnað HARRANS orði; og hvør visdómur er í teimum?

10 Tí vil eg geva teirra konur at øðrum, og teirra akur til teirra ið skulu arva *teir*: tí at hvør einasti, frá tí minsta alt at tí miklasta, er givin til ágirndar; frá prophetinum alt at prestinum handlar hvør falsliga.

11 Tí at teir hava grøtt skaðan hjá dóttur fólks míns smávegislígan, sigandi, Friður, friður; tá ið eingin friður er.

12 Skammaðust teir tá ið teir høvdu framt andstygð? nei, teir skammaðust als ikki, eiheldur kundu teir rodna: tí skulu teir falla millum teirra ið falla: í tíðini av síni heimsókn skulu teir verða kastaðir niður, sigur HARRIN.

13 ¶ Eg vil vissuliga tæra teir upp, sigur HARRIN: *táð verða* ongar vindrúvur á vintrænum, ella fikur á fikutrænum, og leyvið skal følna; og *tey tingini*, sum eg havi givið teimum, skulu fara burtur frá teimum.

14 Hví sita vit stillir? savnið tykkum saman, og latum okkum fara inn í vardu staðirnar, og latum okkum vera tigandi har: tí HARRIN Guð okkara hevur sett okkum til tagnar, og givið okkum gallvatn at drekka, av tí at vit hava syndað imóti HARRANUM.

15 Vit væntaðu eftir friði, men einkið gott kom; og eftir eini tíð við heilsu, og sí óró!

16 Froysingin av hansara hestum hoyrdist frá Dán: alt landið skalv við ljóðið av neggingini av

hinum sterku hans; tí at teir eru komnir, og hava slúkað landið upp, og alt sum er í tí; staðin, og teir sum búa hari.

17 Tí sí, eg vil senda höggormar, basiliskar, tykkara millum, sum ikki *vilja verða* gandakvøddir, og teir skulu bíta tykkum, sigur HARRIN.

18 ¶ *Tá ið* eg vildi uggað meg imóti sorg, *tá* er hjarta mitt kámt í mær.

19 Sí røddina á rópi dóttur fólks míns, orsakað av teimum sum búa í fjarløgnum landi: Er ikki HARRIN í Zion? er ikki hennara kongur í henni? Hví hava teir tirrað meg til firtnis við sínum ristum myndum, og við fremmandum fáfongdum?

20 Heystið er liðið, summarið er endað, og vit eru ikki frelstir.

21 Fyri skaðan hjá dóttur fólks míns eri eg skaddur; eg eri svartur; ótan hevur tikið fatur í mær.

22 Er einkið balsam í Gilead; er eingin lækni har? hví er tá ikki heilsan hjá dóttur fólks míns komin aftur fyri seg?

KAPITUL 9

Á, at mitt høvd var vøtn, og míni eygu ein tárakelda, at eg mátti grátið dag og nátt vegna hinar vignu hjá dóttur fólks míns!

2 Á, at eg hevði í oyðuni tilhaldsstað hjá vegfarandi monnum; at eg mátti eftirlatið mitt fólk, og farið frá teimum! tí at teir *veri* allir horfremjarar, ein savnaður av svikræðisligum monnum.

3 Og teir spenna sínar tungur sum sínar bogar til lygnir; men teir eru ikki reystir fyri sannleikan á jorðini; tí at teir fara frameftir frá illum til ilt, og teir kenna ikki meg, sigur HARRIN.

4 Verið varnir hvør fyri næsta sínum, og litið ikki á

nakran bróður: tí at hvør bróðir vil aldeilis narra, og hvør næsti vil ganga við sleygum.

5 Og teir vilja villeiða hvør einstakur næsta sín, og vilja ikki tala sannleikan: teir hava lært sína tungu at tala lygnir, og mæða seg at fremja misgerð.

6 Títt býli er í miðjum sviki; ígjøgnum svik sýta teir at kenna meg, sigur HARRIN.

7 Tessvegna, svá sigur HARRI herliðanna, Sí, eg vil bræða teir, og royna teir; tí at hvussu skal eg gera fyri dóttur fólks míns?

8 Teirra tunga er sum ein ørv skotin út; hon talar svik: *ein* talar friðsamliga til sín næsta við sínum munn, men í hjarta liggur hann á sínum lúri.

9 ¶ Skal eg ikki heimsøkja teir fyri hesi *ting*? sigur HARRIN: skal ikki míni sál verða hevnt á slíka tjóð sum hesa?

10 Yvir fjøllini vil eg hevja upp grátan og venan, og yvir oyðunnar íbúgvar syrgjan, tí at tey eru brend upp, so at eingin kann fara ígjøgnum *tey*; eiheldur kunnu *menn* hoyra røddina á fenaðinum; bæði himnanna fuglur og djórið eru flýdd; tey eru farin.

11 Og eg vil gera Jerusalem til rúgvur, og eitt bøli hjá drekum; og eg vil gera staðirnar av Judah oydnar, uttan íbúgva.

12 ¶ Hvør er vísi maðurin, ið kann skilja hetta? og *hvør* er hann sum HARRANS munnur hevur talað til, at hann kann kunngera tað, fyri hvat landið ferst og er brent upp sum ein oyða, at eingin fer ígjøgn?

13 Og HARRIN sigur, Av tí at teir hava yvirgivið mína lóg sum eg setti framfyri teir, og hava ikki lýtt mína rødd, eiheldur gingið hari;

14 Men hava gingið eftir ímyndanini av sínum egna hjarta, og eftir Bá'-á-lim, sum teirra fedrar lærdu teir:

15 Tessvegna, svá sigur HARRI herliðanna, Guð Ísraels; Sí, eg vil mata teir, *enntá* hetta fólk, við malurt, og geva teimum gallvatn at drekka.

16 Eg vil spjaða teir eisini millum hinar heidnu, sum^p hvørki teir ella teirra fedrar hava kent: og eg vil senda svørð eftir teimum, til eg havi tært teir upp.

17 ¶ Svá sigur HARRI herliðanna, Umhugsíð, og rópið á harmingarkvinnurnar, at tær mega koma; og sendið eftir dugandi *kvinnum*, at tær mega koma:

18 Og lat tær gera skjótt, og taka upp eina venan fyri okkum, at vári eygu mega renna niður við tárur, og várar eygnalokur gjósa út við vøtnum.

19 Tí ein rødd av venan hoyrist úr Zion, Hvør eru vit rændir! vit eru stórliga fjamskaðir, tí vit hava yvirgivið landið, tí at okkara bústaðir hava kastað *okkum* út.

20 Tú hoyrið HARRANS orð, O tit kvinnur, og latið tykkara oyra móttaka orðið av hansara munni, og lærið tykkara døtur venan, og hvør sín næsta harman.

21 Tí at deyði er komin upp í gluggar várar, og er farin inn í slott vári, at avskera børnini frá at vera fyri uttan, og teir ungu menninar av gøtunum.

22 Tala, Svá sigur HARRIN, Enntá ræini av monnum skulu falla sum tød omanyvir opna akurin, og sum krumman eftir heystingarmannin, og eingin fer at savna *tey*.

23 ¶ Svá sigur HARRIN, Lat ikki *vismannin* dýrda í sínum vísdómi, eiheldur lat mektiga *mánnin* dýrda í sínum mátti, lat ikki *rikmánnin* dýrda í sínum rikdómum:

24 Men lat hann, sum dýrdar, dýrda í hesum, at hann skilur og

kennir meg, at eg eri HARRIN, sum íðki elskandi blídni, dóm, og rættvísi, á jørðini: tí at í hesum *tingum* fragdist eg, sigur HARRIN.

25 ¶ Sí, teir dagar koma, sigur HARRIN, at eg vil revsa allar *teir*, sum eru umskornir, við teimum óumskornu;

26 Egyptaland, og Judah, og E'-dóm, og børn Ammons, og Móab, og allar *sum eru* í teimum ytstu úthornum, sum búgva í oyðuni: tí at allar *hesar* tjóðir eru óumskornar, og alt Ísraels hús eru óumskornir í hjartanum.

KAPITUL 10

HOYRIÐ orðið sum HARRIN talar við tykkum, O Ísraels hús:

2 Svá sigur HARRIN, Lærið ikki veg teirra heidnu, og verið ikki mótfalnir fyri himins teknum; tí hinir heidnu eru mótfalnir fyri teimum.

3 Tí at skikkir fólksins *eru* fáfongdir: tí at *ein* høggur eitt træ úr skóginum, verkið av verkamansins hondum, við óksini.

4 Teir dekkja tað við silvuri og við gulli; teir festa tað við naglum og við hamarum, at tað flyti ikki.

5 Tey *eru* steyrrøtt sum pálmatræið, men tala ikki: tey mugu neyðugt verða borin, tí at tey kunnu ikki ganga. Verið ikki ræddir fyri teimum; tí at tey kunnu ei gera ilt, eiheldur eisini *er tað* í teimum at gera gott.

6 Við tað at *tað er* eingin líkur tær, O HARRI; tú ert mikil, og titt navn er mikið í mátti.

7 Hvør vildi ikki óttast teg, O Kong av tjóðum? tí at tær tað tilkemur: so mikið sum at millum allar *vismenn* tjóðanna, og í øllum teirra kongadómum, *er* eingin líkur tær.

8 Men teir eru fullkomiliga óskynskir og fávitkutir: stamman *er* ein doktrina av fáfongdum.

9 Silvur, breitt yviri plátur, verður ført úr Tarsísj, og gull úr Ú-pház, verkið hjá verkamanninum, og av stoyparans hondum: blátt og purpur er teirra klædnaður: tey eru øll verkið hjá hegnigum monnum.

10 Men HARRIN er hin sanni Guð, hann er hin livandi Guð, og ein ævigtvarandi kongur: fyri hansara vreiði skal jørðin nøtra, og tjóðirnar skulu ikki vera førar fyri at viðhalda hansara harmvreiði.

11 Svá skulu tí siga við teir, Teir gudar sum ikki hava gjørt himnarnar og jørðina, *enná* teir skulu týnast frá jørðini, og undan hesum himnum.

12 Hann hevur gjørt jørðina við síni kraft, hann hevur grundfest veröldina við sínum visdómi, og hevur tant út himnarnar við síni hygni.

13 Tá ið hann mælir síni rødd, er fjøld av vøtnum í himnunum, og hann fær guvurnar at stíga upp frá jarðarinnar endum; hann ger snarljós við regni, og førir fram vindin úr sínum goymslum.

14 Hvør maður er óskynskur í sínum kunnleika: hvør stoypari er fjamskaður av hini ristu mynd: tí hansara brædda mynd er fals, og tað er eingin anda-dráttur í teimum.

15 Tær eru fáfongd, og verkið av villfaringum: í tíðini av teirra heimsókn skulu tær týnast.

16 Skamtur Jákups er ikki sum tær: tí hann er myndarin av øllum *tingum*; og Ísrael er stavurin av hansar arvi: HARRI herliðanna er hans navn.

17 ¶ Savna upp tínar vørur burtur úr landinum, O íbúgvi av festninginum.

18 Tí svá sigur HARRIN, Sí, eg vil sleingja út íbúgvar landsins á hesum sinni, og vil treingja teir, at teir mega finna tað soleiðis.

19 ¶ Eya meg fyri skaða mín! sár mitt er hervilig: men eg segði, Sanniliga er hetta harmur, og eg má bera tað.

20 Mitt tabernakkul er herjað, og øll míni bond eru slitin: míni børn eru farin fram úr mær, og tey eru ei: tað er eingin at tenja fram mitt tjald meira, og at seta upp mínar tjaldúkar.

21 Tí at hirdarnir eru vorðir óskynskir, og hava ikki søkt HARRAN: tí skulu teir ikki hava framgongd, og øll teirra fylgir skulu verða spjodd.

22 Sí, ljóðið av fregnini er komið, og eitt mikið ófriðarlæti úr norðurlandinum, at gera staðirnar av Judah oydnar, og eitt bæli hjá drekum.

23 ¶ O HARRI, eg veit at vegurin hjá manni er ikki í sjálvum honum: tað er ikki í manni, sum gongur, at beina síni fet.

24 O HARRI, rættleik meg, men við dómi; ikki í tíni firtni, at ikki tú føri meg til einkíðs.

25 Hell út tína øði yvir hinar heidnu sum kenna teg ei, og yvir tær familjurnar sum ikki kalla á títt navn: tí at teir hava etið upp Jákup, og gloypt hann, og tært hann upp, og hava gjørt hansara býli oyði.

KAPITUL II

ORÐIÐ sum kom til Jeremiah frá HARRANUM, sigandi,
2 Hoyrið orðini av hesum sáttmála, og talið við menninar av Judah, og til íbúgvarnar av Jerusalem;

3 Og sig tú við teir, Svá sigur HARRIN Guð Ísraels; Bannaður veri tann maður sum ikki aktar orðini av hesum sáttmála,

4 Sum eg beyð tykkara fedrum í tí degi *sum* eg førði teir út úr Egyptalandi, frá jarn bræðsluovninum, og segði, Lýðið mína rødd, og gerið tey,

samsvarandi öllum sum eg bjóði tykkum: so skulu tit vera mitt fólk, og eg vil vera Guð tykkara:

5 At eg má útinna eiðin sum eg havi svorið tykkara fedrum, at geva teimum eitt land *ið* flýtur í mjólk og hunangi, eins og *tað* er henda dag. Tá svaraði eg, og segði, Svá veri tað, O HARRI.

6 Tá segði HARRIN við meg, Kunnger øll hesi orð í staðum Judah, og í Jerusalems gøtum, og sig, Hoyrið orðini av hesum sáttmála, og gerið tey.

7 Tí at eg inntreingjandi fastsló fyri tykkara fedrum í tí degi *sum* eg førði teir upp úr Egyptalandi, *alt* at hesum degi, *eg* reis árla og fastsló, og segði, Aktið mína rödd.

8 Tó aktaðu teir ikki, ella bendu sitt oyra, men gingu hvør í ímyndanini av sínum illa hjarta: tí vil eg føra uppá teir øll orðini av hesum sáttmála, sum eg beyð *teimum* at gera; men teir gjørdu *tey* ikki.

9 Og HARRIN segði við meg, Ein samansvørjing er funnin millum menninar av Judah, og millum Jerusalems íbúgvur.

10 Teir eru vendir tilbakar til misgerðirnar hjá sínum forfedrum, sum sýttu at hoyra míni orð; og teir fóru eftir øðrum gødum at tæna teimum: Ísraels hús og Judah hús hava brotið mín sáttmála sum eg gjørði við teirra fedrar.

11 ¶ Tessvegna, svá sigur HARRIN, Sí, eg vil føra ilt oman yvir teir, sum teir ikki skulu vera førir fyri at komast undan; og tó at teir skulu rópa á meg, vil eg ikki lýða á teir.

12 Tá skulu staðirnir av Judah og íbúgvarnir av Jerusalem fara, og rópa á gudarnar, hvørjum teir ofra roykils: men teir skulu ikki frelsa teir yvirhøvir í tíðini av teirra trongd.

13 Tí *samsvarandi* talinum á tinum staðum vóru tínir gudar, O Judah; og *samsvarandi* talinum á Jerusalems gøtum hava tit sett upp altar fyri *hasum* skammfulla tingi, *enmtá* altar til at brenna roykils at Bá'-ál-i.

14 Tessvegna bið ikki tú fyri hesum fólk, eiheldur lyft upp róp, ella bøn, fyri teimum: tí at eg vil ikki hoyra *teir* í tíðini sum teir rópa á meg yvir sína trongd.

15 Hvat hevur mín elskaða at gera í mínum húsi, *eftirsum* at hon hevur virkað skammloysi við mongum, og hitt heilaga kjøt er farið frá tær? tá ið tú gert ilt, tá fegnarst tú.

16 HARRIN kallaði títt navn, Eitt grønt olivintræ, vakurt, og av frálikari frukt: við ljóðinum av miklum ófriðarlæti hevur hann kynt eld uppiá tí, og greinarnar á tí eru brotnar.

17 Tí HARRI herliðanna, sum plantaði teg, hevur lýst ilt imóti tær, fyri tað illa hjá Ísraels húsi og hjá Judah húsi, sum teir hava gjørt imóti meg sjálvum at tirra meg til firtnis í at ofra roykils at Bá'-ál-i.

18 ¶ Og HARRIN hevur givið mær kunnleika *um* tað, og eg veit *tað*: tá sýndirt tú mær teirra gerðir.

19 Men eg *var* sum eitt lamb *ella* ein oksi *sum* er leitt til slátringina; og eg vitsti ikki *av* at teir høvdu upphugsað snildar-råd imóti mær, og *sagt*, Latum oss oyða træið við frukt tess, og latum oss skera hann av frá landi teirra livandi, at hansara navn má ikki meira verða mint.

20 Men, O HARRI herliðanna, sum dømt rættvísiliga, sum roynnir nýruni og hjartað, lat meg sjá tína hevnd á teir: tí at tær havi eg opinberað mína sök.

21 Tessvegna, svá sigur HARRIN um menninar av An'-a-tøth, sum

søkja títt lív, og siga, Prophetera ikki í navni HARRANS, at tú doyggi ei við okkara hond:

22 Tessvegna, svá sigur HARRI herliðanna, Sí, eg vil revsa teir: teir ungu menninir skulu doyggja við svørðinum; teirra synir og teirra dötur skulu doyggja við hungursneyð:

23 Og tað verður eingin leivd av teimum: tí at eg vil føra ilt yvir menninar av An'-á-tóth, sjálvt árið av teirra heimsøking.

KAPITUL 12

RÆTTVÍSUR ert tú, O HARRI, tá ið eg føri sök við teg: tó lat meg tala við teg um *tin*ar dómar: Hví blómar vegur teirra vondu? *hvi* eru teir allir glaðir sum handla sera svikræðisliga?

2 Tú hevurt plantað teir, ja, teir hava sliðið rót: teir vaksa, ja, teir bera fram frukt: tú ert nær í teirra munni, og langt frá teirra nýrum.

3 Men tú, O HARRI, kennirt meg: tú hevurt sæð meg, og roynt mitt hjarta mótvegis tær: hála teir út eins og seyð til slátringina, og fyrireika teir til slátranardagin.

4 Hvussu leingi skal landið syrgja, og urtirnar hjá hvørjum akri fólna, fyri vonðskuna hjá teimum ið búgva harí? djórinu eru tærd upp, og fuglarnir; av tí at teir søgdu, Hann skal ikki siggja okkara síðsta enda.

5 ¶ Um tú hevurt runnið við fótmonnunum, og teir hava møtt teg, hvussu kanst tú tá stríðast við hestar? og *um* í landi fríðarins, *hvará* tú leitst, *teir møddu teg*, hvussu vilt tú tá klára teg í bólgnan Jordans?

6 Tí sjálvt tinir brøður, og faðirs tíns hús, sjálvt teir hava farið sera sviksamliga við tær; ja, teir hava rópað eina fjøld

eftir tær: trúgv teimum ikki, tó at teir tali føgur orð við teg.

7 ¶ Eg havi yvirgivið hús mítt, eg havi eftirlatið mín arvalut; eg havi givið hina kært elskaðu hjá míni sál inn í hondina á hennara figgdum.

8 Mín arvalutur er mær sum leyva í skóginum; hann geylar út ímóti mær: tí havi eg hatað hann.

9 Mín arvalutur er mær sum ein flekkutur fuglur, fuglarnir rundan um eru ímóti honum; komið tit, flykkið øll akursins djór, komið at slúka.

10 Nógvir hirðar hava oytt mín vingarð, teir hava traðkað mín skamt undir fót, teir hava gjørt mín yndisliga skamt til oydna oyðu.

11 Teir hava gjørt hann oydnan, og, sum oyðin, syrgir hann yvirfyri mær; alt landið er gjørt oyði, tí at eingin maður tekur tað til hjarta.

12 Rænararnir eru komnir yvir øll høg pláss ígjøgnum oyðuna: tí HARRANS svørð skal slúka frá *einum* enda av landinum alt at *hinum* enda av landinum: einkið kjøt fer at hava frið.

13 Teir hava saað hveiti, men skulu heysta tornir: teir hava sett seg til pínu, *men* skulu ikki gagna: og teir skulu skammast um tykkara innlögur orsakað av grimmu firtni HARRANS.

14 ¶ Svá sigur HARRIN ímóti øllum mínum óndu grannum, sum nema við arvin sum eg havi volt mínum fólki Ísrael at arva; Sí, eg vil slíta teir úr teirra landi, og slíta út Judah hús frá teirra millum.

15 Og tað skal bera á, eftir at eg havi slitið teir út, vil eg venda aftur, og hava várkunn yvir teir, og vil føra teir aftur, hvønn mann til arv hansara, og hvønn mann til land hansara.

16 Og tað skal bera á, um teir

vilji dúgliga læra vegirnar hjá mínum fólki, at svørja við mitt navn, HARRIN livir; eins og teir lærdu mitt fólki at svørja við Bá'al; tá skulu teir verða bygdir í miðjum fólki mínum.

17 Men um teir vilji ikki akta, so vil eg fullkomiliga slíta upp og oyða ta tjóð, sigur HARRIN.

KAPITUL 13

SVÁ sigur HARRIN við meg, Far og skaffa tær ein lin gyrðil, og koyr hann á tinar lendar, og koyr hann ikki í vatn.

2 So eg skaffaði *mær* gyrðil, samsvarandi orði HARRANS, og koyrði hann á mínar lendar.

3 Og HARRANS orð kom at mær *fyr* aðru ferð, sigandi,

4 Tak gyrðilin sum tú hevurt skaffað *tær*, sum er uppiá tínum lendum, og reis *teg*, far til Æv-phrá-tès, og fjal hann har í eini holu av klettinum.

5 So eg fór, og fjaldi hann við Æv-phrá-tès, eins og HARRIN beyð mær.

6 Og tað bar á eftir mangar dagar, at HARRIN segði við meg, Reis *teg*, far til Æv-phrá-tès, og tak gyrðilin haðani, sum eg beyð tær at fjala har.

7 Tá fór eg til Æv-phrá-tès, og gróv, og tók gyrðilin frá tí plássinum har eg hevði fjalt hann: og sí, gyrðilin var skemdur, hann dugdi ikki til nakað.

8 Tá kom HARRANS orð at mær, sigandi,

9 Svá sigur HARRIN, Eftir hesum háttarlagi vil eg skemma hugmóðina hjá Judah, og hina miklu hugmód hjá Jerusalem.

10 Hetta ónda fólki, ið nokta at hoyra míni orð, sum ganga í myndan hjarta sins, og ganga eftir øðrum gudum, til at tæna teimum, og at tilbiðja teir, skal enná verða sum hesin gyrðilin, sum er ikki góður til nakað.

11 Tí eins og gyrðilin krøkast til lendarnar á einum manni, soleiðis havi eg fingið at krøkast at mær heila Israels hús og heila Judah hús, sigur HARRIN; at teir máttu vera mær til eitt fólki, og til eitt navn, og til lovs, og til dýrdar: men teir vildu ikki hoyra.

12 ¶ Tí skalt tú tala við teir hetta orðið; Svá sigur HARRIN Guð Israels, Hvør fløska skal fyllast við víni: og teir skulu siga við teg, Vita vit ikki vist at hvør fløska skal fyllast við víni?

13 Tá skalt tú siga við teir, Svá sigur HARRIN, Sí, eg vil fylla allar íbúgvarnar av hesum landi, enná kongarnar ið sita uppiá háseti Dávids, og prestarnar, og prophetarnar, og allar íbúgvar Jerusalems, við fyllskapi.

14 Og eg vil smekka teir ein ímóti øðrum, enná fedrarnar og synirnar saman, sigur HARRIN: eg vil ikki taka synd í, ella eira, ella miskunna, men oyða teir.

15 ¶ Hoyrið tit, og lænið oyra; verið ikki hugmóðigir: tí HARRIN hevur talað.

16 Gevið dýrd til HARRANS Guðs tykkara, áðrenn hann völdi myrkur, og áðrenn tykkara føtur snávi á myrku fjøllunum, og, meðan tit vænta eftir ljósi, hann *tá* snúgví tí yvirí skugga deyðans, og geri *tað* til tjúkt myrkur.

17 Men um tit vilji ikki hoyra tað, so fer mín sál at gráta í loyndum plássum fyrí *tykkara* hugmód; og mitt eyga fer at gráta sáran, og renna niður við tárnum, tí at HARRANS fylgi verður ført burtur til fanga.

18 Sig við kongin og til drotningina, Eyðmýkið tykkum, setist niður: tí tykkara fúrstaðemir fara at koma niður, *enná* krúnan av tykkara dýrd.

19 Suðurstaðirnir skulu verða lokaðir fyrri, og eingin skal opna *teir*: Judah skal verða fært burt *tíl* fanga alt samalt, tað skal heilt verða fært burt *tíl* fanga.

20 Lyftið upp eygum tykkara, og skoðið teir sum koma úr norðri: hvar *er* fylgið *sum* tær varð giwið, títt vakra fylgi?

21 Hvat vilt tú siga tá ið hann skal revsa teg? tí at tú hevurt lært teir *at vera* høvuðsmenn, og sum fremstar yvir tær: skulu ikki sorgir taka teg, sum eina kvinnu í verkjum?

22 ¶ Og um tú sigi í tínum hjarta, Hvi koma hesir lutir yvir meg? Fyri mikilleikan av tíni misgerð eru tíni skeytir avhuld, og tíni hælir gjørdir berir.

23 Kann Ê-thí-ó-pí-arin broyta sína húð, ella leopardurin sínar blettir? *so* mega tit eisini gera gott, sum eru vanir at gera ilt.

24 Tí vil eg spjaða teir sum hálmin ið fer burtur við oyðunnar vindi.

25 Hetta *er* tín lutur, skamturin av tínum mátum frá mær, sigur HARRIN; av tí at tú hevurt gloymt meg, og litið á fals.

26 Tí vil eg avhyla tíni skeytir yvir títt andlit, at tín skomm má birtast.

27 Eg havi sæð tinar hordómar, og tinar neggjanir, ólátaskapin av tínum hordómi, og tinar andstygdir á heygjunum í akrunum. Vei tær, O Jerusalem! vilt tú ikki verða gjørd rein? nær skal tað nú einaferð verða?

KAPITUL 14

HHARRANS orð sum kom til Jeremiah viðvíkjandi svøltinum.

2 Judah syrgir, og tess portur fána; tey eru svørt til jarðar; og Jerusalems róp er farið upp.

3 Og teirra tignarmenn hava sent hini smáu síni til vøtnini:

tey komu til holurnar, og funnu einkið vatn; tey vendu aftur við kerum sínum tómun; teir skammaðust og fjamskaðust, og huldu síni høvur.

4 Tí at lendið *er* sprekkað, tí tað var einkið regn á jørðini, plógmenninir skammaðust, teir huldu síni høvur.

5 Ja, eisini kálvaði hindin í akrinum, og yvirgav hann, tí at har var einkið gras.

6 Og villasnarnir stóðu í teimum høgu plássunum, teir snúsaðu upp vindin sum drekar; teirra eygu bilaðu, tí at *har var* einkið gras.

7 ¶ O HARRI, hóast okkara misgerðir vitna ímóti okkum, *so* ger tú *tað* fyrri navns tins skuld: tí at okkara fráfall eru mong; vit hava syndað ímóti tær.

8 O vón Ísraels, frelsari tess í trongdartið, hvi skuldir tú verið sum ein fremmandur í landinum, og sum ein vegfarandi maður ið vendir til viks at steðga í eina nátt?

9 Hvi skuldir tú verið eins og maður *sum* øtast, sum ein mektigur maður *sum* ikki kann frelsa? tó ert tú, O HARRI, í miðjum okkum, og vit eru kallaðir við tínum navni; far ikki frá okkum.

10 ¶ Svá sigur HARRIN við hetta fólk, Svá hava teir elskað at reika, teir hava ikki hildið aftur sínar føtur, tí góðtekur HARRIN teir ikki; hann vil nú minnast til teirra misgerð, og heimsøkja teirra syndir.

11 Tá segði HARRIN við meg, Bið ikki fyrri hesum fólkum til *teirra* góða.

12 Tá ið teir fasta, vil eg ikki hoyra teirra róp; og tá ið teir ofra brennioffur og eitt tilbíðjanaroffur, vil eg ikki góðtaka teir: men eg vil tæra teir upp við svørðinum, og við hungursneyðini, og við drepsóttini.

13 ¶ Tá segði eg, Á, Harri Guð! sí, prophetarnir siga við teir, Tit skulu ei siggja svørðið, eiheldur skulu tit hava hungursneyð; men eg vil geva tykkum tryggjaðan frið í hesum plássí.

14 Tá segði HARRIN við meg, Prophetarnir prophetera lygnir í mínum navni: eg sendi teir ikki, eiheldur havi eg boðið teimum, eiheldur talaði *eg* við teir: teir prophetera tykkum falska sjón og spásøgn, og eitt ting av onum *virði*, og svik hjarta síns.

15 Tessvegna, svá sigur HARRIN viðvikjandi prophetunum sum prophetera í mínum navni, og eg sendi teir ikki, tó siga teir, Svørð og hungursneyð skulu ikki vera í hesum landi; Við svørði og hungursneyð skulu teir prophetarnir verða tærdir upp.

16 Og fólkið, sum teir prophetera fyri, skal verða kastað út á Jerusalems gøtur orsakað av hungursneyðini og svørðinum; og teir skulu ongan hava at jarða seg, teir, teirra konur, ella synir teirra, ella døtur teirra: tí eg vil hella teirra vondsku yvir teir.

17 ¶ Tí skalt tú siga hetta orðið við teir; Lat míni eygu renna niður við tárnum nátt og dag, og lat tey ikki gevast: tí jomfrúðóttir fólks míns er brotin við miklum bresti, við einum sera herviligum stoyti.

18 Um eg fari fram á akurin, tá sí hinir vignu við svørðinum! og um eg fari inn í staðin, tá sí teir sum eru sjúkir við hungursneyð! ja, bæði propheturin og presturin fara umkring til eitt land sum teir ikki kenna.

19 Hevurt tú aldeilis havnað Judah? hevur sál tíni vamlast við Zion? hvi hevurt tú sligið okkum, og *tað finst* eingin grøðing til okkara? vit vantaðu eftir friði, og *tað finst* einkið gott; og eftir heilsubótartíðini, og sí trongd!

20 Vit viðurkenna, O HARRI, vára vondsku, og misgerðina hjá okkara fedrum: tí vit hava syndað imóti tær.

21 Ikki stiknast við *okkum*, fyri navns tíns skuld, vanæra ikki trúnum av tíni dýrd: minst til, brót ikki tín sáttmála við okkum.

22 Eru tað *nakrar* millum fáfongdirnar hjá Heidningunum sum kunnu elva regn? ella kunnu himnarnir geva skúrir? ert tú ikki hann, O HARRI Guð vár? tí vilja vit bíða eftir tær: tí at tú hevurt gjørt øll hesi *ting*.

KAPITUL 15

TÁ segði HARRIN við meg, Tó at Móses og Sámuel stóðu frammi fyri mær, tó *kundi* mín hugur ikki *verð* mótvegis hesum fólki: kasta *teir* út úr míni eygsjón, og lat teir fara avstað.

2 Og tað skal bera á, um teir sigi við teg, Hvagar skulu vit fara avstað? tá skalt tú siga teimum, Svá sigur HARRIN; Slíkir sum *eru* til deyða, til deyða; og slíkir sum *eru* til svørðið, til svørðið; og slíkir sum *eru* til hungursneyðina, til hungursneyðina; og slíkir sum *eru* til fangaskapin, til fangaskapin.

3 Og eg vil útnevna yvir teir fyra alir, sigur HARRIN: Svørðið at vega, og hundarnar at skræða, og himinsins fuglar, og jarðarinnar djór, at upptæra og oyða.

4 Og eg vil elva teimum at verða fluttar inn í øll jarðarinnar kongadømir, uppá grund av Mā-nās-sēh Hēz-ē-ki-ah syni, Judah kongi, fyri *tað* sum hann gjørði í Jerusaleum.

5 Tí hvør skal taka synd í tær, O Jerusalem? ella hvør skal stynja yvir teg? ella hvør skal fara til viks at spyrja hvussu tær veit við?

6 Tú hevurt yvirgivið meg, sigur HARRIN, tú ert farin

aftureftir: tí vil eg rætta út mína hond ímóti tær, og oyða teg; eg eri móður av at iðrast.

7 Og eg vil foykja teir við eini varpkvisl í portrum landsins; eg vil ræna teir fyri børn, eg vil oyða mítt fólk, *eftirsum* at teir ikki venda aftur frá sínum vegum.

8 Teirra einkjur eru øktar fyri mær uppum sjógvanna sand: eg havi ført yvir teir ímóti móðrini at ungu monnunum ein oyðara á middegi: eg havi volt *honum* at falla omanyvir tað brádliga, og ræðslur omanyvir staðin.

9 Hon, ið føtt hevur sjei, kámost: hon hevur givið upp andan; hennara sól er farin niður meðan tað enn var dagur: hon hevur skammast og fjamskast: og hitt eftirverandi av teimum vil eg flýggja til svørðið frammi fyri teirra figgindum, sigur HARRIN.

10 ¶ Eya meg, móðir mín, at tú hevurt føtt meg – ein mann av stríði og ein trætnaðarmann fyri allari jørðini! eg havi hvørki lænt út uppá fæleigu, ella hava menn lænt mær uppá fæleigu; *tó* bannar hvør teirra meg.

11 HARRIN segði, Sanniliga verður tað væl *statt* hjá tini leivd; sanniliga vil eg fáa figgindan at bøna teg *væl* í tíðini av illum og í tíðini av nívd.

12 Man jarn bróta hitt norðara jarnið og stálið?

13 Titt *figgjarevni* og tínar dýrgripir vil eg geva til herfongin uttan prís, og tað fyri allar tínar syndir, sjálvt í øllum landamørkum tinum.

14 Og eg vil fáa teg at fara yvir við tinum figgindum inn í eitt land *sum* tú ikki kennirt: tí ein eldur er kyndur í míni firtni, *sum* skal breнна uppá tykkum.

15 ¶ O HARRI, tú veitst: minst til mín, og vitja meg, og hevni meg á minar atsøkjarar; tak meg ikki burtur í tini lang-

mód: vita, at fyri tína skyld havi eg liðið hartan.

16 Tíni orð vórðu funnin, og eg át tey; og titt orð var mær frøi og fagnaður hjarta míns: tí at eg eri kallaður við navni tinum, O HARRI Guð herliðanna.

17 Eg sat ikki í spottaranna savnaði, ella fegnaðist; eg sat einsamallur orsakað av tíni hond: tí at tú hevurt fylt meg við harmavreiði.

18 Hvi er mín pína viðvarandi, og mítt sár ógrøðiligt, *sum* sýtir at verða grøtt? vilt tú vera mær aldeilis sum ein lygnari, og *sum* vøtn ið svitast?

19 ¶ Tessvegna, svá sigur HARRIN, Um tú vendirt aftur, so vil eg føra teg aftur, og tú skalt standa frammi fyri mær: og um tú taki fram hitt dýrabæra frá tí ringa, so skalt tú vera sum mín munnur: lat teir venda aftur til tín; men vend tú ikki aftur til teirra.

20 Og eg vil gera teg fyri hesum fólk *til* girdan messing múr: og teir skulu berjast ímóti tær, men teir skulu ikki fáa yvirvág ímóti tær: tí at eg eri við tær til at frelsa teg og at bjarga tær, sigur HARRIN.

21 Og eg vil bjarga tær út úr hond teirra vondu, og eg vil endurloysa teg út úr hond hinna ræðuliga.

KAPITUL 16

HHARRANS orð kom eisini at mær, sigandi,

2 Tú skalt ikki taka tær konu, eiheldur skalt tú hava synir, ella dötur, í hesum plássi.

3 Tí svá sigur HARRIN viðvíkjandi sonunum og viðvíkjandi døtrunum sum eru fødd í hesum plássi, og viðvíkjandi teirra møðrum ið føddu tey, og viðvíkjandi teirra fedrum ið gótu tey í hesum landi;

JEREMIAH 16 *Jødanna fullkomiliga oyðing verður fyrirfram sýnd*

4 Tey skulu doyggja av herviligum deyðum; tey skulu ikki verða syrgd; eiheldur skulu tey jarðast; *men* tey skulu verða sum tøð uppiá jarðarinnar ásjón: og tey skulu tærast upp av svørðinum, og av hungursneyð; og teirra lík skulu verða matur hjá fuglum himins, og hjá djórum jarðarinnar.

5 Tí svá sigur HARRIN, Far ikki inn í harmingarhúsið, eiheldur far at syrgja, ella vena tey: tí at eg havi tíkið burt mín frið frá hesum fólki, sigur HARRIN, *sjálvt* elskandi blídni og miskunnir.

6 Bæði hin mikli og hin smái skulu doyggja í hesum landi: teir skulu ikki jarðast, eiheldur skulu *menn* syrgja yvir teir, ella skera seg, ella gera seg skullutar fyri teir:

7 Eiheldur skulu *menn* skræða seg yvir teir í syrgjan, til at ugga tey um hinar deyðu; eiheldur skulu *menn* geva teimum troystanarbikarið at drekka yvir faðir teirra, ella yvir móður teirra.

8 Eisini skalt tú ikki fara inn í veitslingarhúsið, at sita við teimum at eta og at drekka.

9 Tí svá sigur HARRI herliðanna, Guð Ísraels; Sí, eg vil fáa at halda uppat úr hesum plássi í tykkara eygum, og í tykkara døgum, røddina av kæti, og røddina av gleði, røddina á brúðgómum, og røddina á brúðrini.

10 ¶ Og tað skal bera á, tá ið tú fert at sýna hesum fólki øll hesi orð, og teir fara at siga við teg, Hvi hevur HARRIN lýst alt hetta mikla illa ímóti okkum? ella hvat er okkara synd sum vit hava framt ímóti HARRANUM Guði várurum?

11 Tá skalt tú siga við teir, Av tí at tykkara fedrar hava yvirgivið meg, sigur HARRIN, og hava gingið eftir øðrum gudum, og hava tænt teimum, og hava

tilbiðið teir, og hava yvirgivið meg, og hava ikki hildið mína lóg;

12 Og tit hava gjørt verri enn tykkara fedrar; tí sí, tit ganga hvør eftir ímyndan illa hjarta síns, at teir ikki mega lýða á meg:

13 Tí vil eg kasta tykkum út úr hesum landi inn í eitt land sum tit ikki kenna, *hvørki* tit ella tykkara fedrar; og har skulu tit tæna øðrum gudum dag og nátt; hvar eg vil ikki sýna tykkum góðvild.

14 ¶ Tessvegna, sí, teir dagar koma, sigur HARRIN, at tað skal ikki meira verða sagt, HARRIN livir, sum forði upp Ísraels børn út úr Egyptalandi;

15 Men, HARRIN livir, sum forði upp Ísraels børn úr norðurlandinum, og frá øllum teim londum hvagar hann hevði rikið teir: og eg vil føra teir aftur inn í teirra land sum eg gav teirra fedrum.

16 ¶ Sí, eg vil senda eftir mongum fiskimonnum, sigur HARRIN, og teir skulu fiska teir; og síðan vil eg senda eftir mongum veiðimonnum, og teir skulu veiða teir frá hvørjum fjalli, og frá hvørjum heyggi, og út úr klettanna holum.

17 Tí míni eygu *lita* at øllum teirra vegum: teir eru ikki fjaldir fyri mínum andliti, eiheldur er teirra misgerð fjald fyri mínum eygum.

18 Og fyrst vil eg endurgjalda teirra misgerð og teirra synd tvífalt; tí at teir hava dálkað mítt land, teir hava fyllt mín arvið rænum av sínum stikniligu og andstyggiligu tingum.

19 O HARRI, mín styrki, og mín festningur, og mitt skjól á nívdardegnum, Heidningarnir fara at koma til tín frá jarðarinnar endum, og fara at siga, Víst hava okkara fedrar arvað lygnir, fáfongd, og *ting* sum einkið gagn er í.

20 Skal ein maður gera sær gudar, og teir eru eingir gudar?

21 Tessvegna, sí, eg vil hesa einu ferð fáa teir at kenna, eg vil fáa teir at kenna mína hond og mína meg; og teir skulu vita at navn mitt er HARRIN.

KAPITUL 17

SYNDIN hjá Judah er skrivað við jarnpenni, og við diamantoddi: *hon er rist á talvu hjarta teirra, og á hornini á tykkara altarum;*

2 Meðan teirra børn minnst til teirra altar og teirra lundir við tey grønu trøini á teimum høgu heyggiunum.

3 O fjall mitt í akrinum, eg vil geva titt *figgjarevni* og allar tinar dýrgripir til herfongin, og tini høgu pláss fyri synd, út igjøgnum øll tini landamørk.

4 Og tú, enntá tú sjálv, skalt avbróta frá tínum arvaluti sum eg gav tær; og eg vil fáa teg at tæna tínum figgindum í tí landi sum tú ikki kennir: tí at tit hava kynt ein eld í míni firtni, *sum fer at brenna um ævir.*

5 ¶ Svá sigur HARRIN; Bannaður veri tann maður sum troystar á mann, og ger hold *til* arm sin, og hvørs hjarta víkur frá HARRANUM.

6 Tí hann skal vera líkur lynginum í oyðimørkini, og skal ikki siggja tá ið gott kemur; men skal búgva í svidnu plássunum í oyðuni, í einum søltum landi og *sum* ikki er búð í.

7 Vælsignaður er tann maður sum troystar á HARRAN, og hvørs vón HARRIN er.

8 Tí hann verður sum eitt træ, plantað við vøtnini, og *sum* breiðir út sínar røtur við áнна, og skal ikki siggja tá ið hiti kemur, men tess leyv verður grønt; og verður ikki sútfullur í árinum av turki, eiheldur heldur *hann* uppat frá at veita frukt.

9 ¶ Hjartað er svikafult uppum øll *tíng*, og vónleyst vont: hvør kann kenna tað?

10 Eg HARRIN rannsaki hjartað, eg royni nýruni, enntá fyri at geva hvørjum manni samsvarandi hansara vegum, og samsvarandi fruktini av hansara gerðum.

11 *Eins* og akurhønan situr á eggum, og klekir *tey* ikki; *soleidis* skal hann, ið skaffar ríkdómar, og ikki við rætti, eftirlata teir í miðjum døgum sínum, og við sín enda skal *hann* vera dári.

12 ¶ Eitt dýrdsamt, høgt há sæti frá byrjanini er plássíð av okkara halgidómi.

13 O HARRI, vón Ísraels, allir, sum yvirgeva teg, skulu skammast; og teir, sum víkja frá mær, skulu skrivast í jørðini; tí at teir hava yvirgivið HARRAN, kelduna av livandi vøtnum.

14 Grøð meg, O HARRI, og eg skal vera grøddur; frels meg, og eg skal vera frelstur: tí at tú ert mitt lov.

15 ¶ Sí, teir siga við meg, Hvar er HARRANS orð? lat tað nú koma.

16 Hvat mær viðvikur, eg havi ikki skundað frá *at vera* ein hirði at fylgja tær: eiheldur havi eg tráað hin veifulla dag; tú veitst: tað, sum kom út av mínum varrum, var *rætt* frammi fyri tær.

17 Ver mær ikki ein ræðsla: tú ert mín vón á ilskunnar degi.

18 Lat teir verða fjamskaðar sum søkja at mær, men lat ikki meg verða fjamskaðan: lat teir verða mótfalnar, men lat ikki meg verða mótfalnan: før omanyvir teir ilskunnar dag, og oyð teir við tvíaldari oyðing.

19 ¶ Svá segði HARRIN við meg; Far og stutt í portinum hjá fólksins børnum, hvarum kongarnir av Judah koma inn, og um hvat teir fara út, og í øllum portrunum av Jerusalem;

20 Og sig við teir, Hoyrið

JEREMIAH 18

HARRANS orð, tit Judah kongar, og alt Judah, og allir Jerusalems íbúgar, sum fara inn um hesi portur:

21 Svá sigur HARRIN; Verið varnir um tykkum sjálvar, og berið onga byrði á sabbatsdegnum, ella færið *hana* inn við Jerusalems portur;

22 Eiheldur berið út byrði út úr tykkara húsum á sabbatsdegnum, eiheldur gerið nakað arbeiði, men halgið sabbatsdagin, eins og eg beyð tykkara fedrum.

23 Men teir lýddu ikki, eiheldur boygdu sítt oyra, men gjørdur sín svira stívan, at teir máttu ikki hoyra, ella taka við leiðbeining.

24 Og tað skal bera á, um tit dúgliga lýði á meg, sigur HARRIN, onga byrði at føra inn ígjøgnum portirini av hesum staði á sabbatsdegnum, men halgi sabbatsdagin, einkið arbeið at gera hari;

25 Tá skulu fara inn í portirini av hesum staði kongar og prinsar, sitandi á hásæti Dávids, ríðandi í vagnum og á hestum, teir, og teirra prinsar, menninir av Judah, og Jerusalems íbúgar: og hesin staður skal verða verandi um ævir.

26 Og teir skulu koma frá staðunum av Judah, og frá plássunum umkring Jerusalem, og frá landi Benjamins, og frá slættanum, og frá fjøllunum, og úr sunnan, komandi við brenni-ofrum, og sláturofrum, og mat-ofrum, og roykilsu, og komandi við lofofrum, at húsi HARRANS.

27 Men um tit vilji ikki lýða á meg, at halga sabbatsdagin, og ikki at bera eina byrði, enntá farandi inn um portirini av Jerusalem á sabbatsdegnum; tá vil eg kynda ein eld í portrum tess, og hann skal upptæra slottini av Jerusalem, og hann skal ikki sløkkjast.

Sabbaturin skal vera halgaður

KAPITUL 18

ORÐIÐ sum kom til Jeremiah frá HARRANUM, sigandi,

2 Reis *teg*, og far oman til leirkerasmiðarins hús, og har vil eg fáa teg at hoyra míni orð.

3 Tá fór eg oman til hús leirkerasmiðarins, og sí, hann virkaði eitt verk á hjólunum.

4 Og tað keríð, sum hann gjørdi av leiri, skemdist í hondini á leirkerasmiðinum: so hann gjørdi tað aftur eitt annað ker, eins og sýndist gott fyri leirkerasmiðinum at gera *tað*.

5 Tá kom HARRANS orð til mín, sigandi,

6 O Ísraels hús, kann eg ikki gera við tykkum eins og hesin leirkerasmiðurin? sigur HARRIN. Sí, eins og leirið *er* í hondini á leirkerasmiðinum, soleiðis *eru* tit í míni hond, O Ísraels hús.

7 *A tí* eygnabragdi eg skal tala viðvíkjandi tjóð, og viðvíkjandi kongadømi, at slíta upp, og at hála niður, og at oyða *tað*;

8 Um tann tjóð, ímóti hvørjum eg havi lýst, vendir frá síni ilsku, *so* vil eg iðra *meg* um hitt illa sum eg hugsaði at gera teimum.

9 Og *á tí* eygnabragdi eg skal tala viðvíkjandi tjóð, og viðvíkjandi kongadømi, at byggja og at planta *tað*;

10 Um tað geri ilt í míni eygsjón, at tað lýði ikki mína rødd, so vil eg iðra *meg* um tað góða, sum eg segði *at* eg vildi gagna teimum við.

11 ¶ Nú tessvegna, kom nú, tala til Judah menn, og til Jerusalems íbúgar, og sig, Svá sigur HARRIN; Sí, eg myndi ilt ímóti tykkum, og hugsu upp snildarråd ímóti tykkum: vendið nú aftur hvør frá sínum

illa vegi, og gerið tykkara vegir og tykkara gerðir góðar.

12 Og teir sögdu, Tað er eingin vón: men vit vilja ganga eftir okkara egnu snildarráðum, og vit vilja hvør gera imyndanina av sínum illa hjarta.

13 Tessvegna, svá sigur HARRIN; Spyrjið nú millum hinar heidnu, hvør hevur hoyrt tilík ting: Ísraels jomfrúgv hevur gjørt eitt sera ræðuligt ting.

14 Vil maður eftirlata kavan hjá Lí'bā-nōn sum kemur frá kletti akursins? ella skulu køldu fløðandi vøtnini, sum koma frá øðrum plássu, verða yvirgivin?

15 Tí mitt fólk hevur gloymt meg, teir hava brent roykilsu fyri fáfongd, og teir hava fingið teir at snáva í sínum vegum frá fyrndarrásunum, til at ganga í rásun, í einum vegi sum ikki er laðaður upp;

16 At gera sítt land oyði, og eina viðvarandi fising; hvør tann, ið fer framvið harhjá, skal ógvast, og rista sítt høvur.

17 Eg vil spjæða teir sum við eystanvindi frammi fyri figgindanum; eg vil sýna teimum ryggin, og ikki andlitið, á degnum av teirra skaðatilburði.

18 ¶ Tá sögdu teir, Komið, og latum okkum upphugsu snildarráð imóti Jeremiah; tí lógin skal ikki farast frá prestinum, ella ráð frá tí vísa, ella orðið frá prophetinum. Komið, og latum okkum sláa hann við tunguni, og latum okkum ikki geva gætur eftir nøkrum av hansara orðum.

19 Gev gætur eftir mær, O HARRI, og lurta eftir röddini á teimum ið træta við meg.

20 Skal ilt verða endurgoldið fyri gott? tí at teir hava grivið holu til mína sál. Minst til at eg stóð frammi fyri tær til at tala gott fyri teir, og at venda burt tini vreiði frá teimum.

21 Flýggja tí upp teirra børn til hungursneyðina, og hell út teirra blóð við svørðsins megi; og lat teirra konur verða rændar fyri síni børn, og vera einkjur; og lat teirra menn verða tiknar av lívi; lat teirra ungu menn verða vignar við svørðinum í bardaga.

22 Lat eitt róp hoyrast frá teirra húsum, tá ið tú bráðliga fert at leiða eina fylking yvir teir: tí at teir hava grivið eina holu til at taka meg, og fjalt snerrur til mínar føtur.

23 Tó, HARRI, so kennirt tú alt teirra ráð imóti mær til at vega meg: fyrigev ikki teirra misgerð, ei heldur sletta út teirra synd frá tini eygsjón, men lat teir verða rendar um koll frammi fyri tær; far soleiðis við teimum í tíðini av tini firtni.

KAPITUL 19

SVÁ sigur HARRIN, Far og fá tær leir fløsku hjá leirkerasmiði, og tak av teimum elligomlu fólksins, og av teimum elligomlu prestanna;

2 Og far út at dali Hin'nōm-sonar, sum er við inngongdina av eysturlíðinum, og kunnger har tey orðini sum eg fari at siga tær,

3 Og sig, Høyrið HARRANS orð, O Judah kongar, og Jerusalems íbúgvar; Svá sigur HARRI herliðanna, Guð Ísraels; Si, eg vil føra ilt omanyvir hetta pláss, sum hvørsumhelst ið hoyrir tað, á honum skulu oyruni ringja.

4 Av tí at teir hava yvirgivið meg, og hava fremmandgjørt hetta pláss, og hava brent roykilsu í tí at øðrum gudum, sum^p hvørki teir ella teirra fedrar hava kent, ella Judah kongar, og hava fyllt hetta pláss við blóðinum av sakleysum;

5 Teir hava bygt eisini høgu pláss Bá'ál-s, til at brenna sínar

JEREMIAH 20 *Jødanna avtoftan verður boðað frammanundan*

synir við eldi *til* brennioffur[~] at Bá·ál-i, hvort eg ikki beyð, ella talaði *tað*, eiheldur kom *tað* inn í min huga:

6 Tessvegna, sí, teir dagar koma, sigur HARRIN, at hetta pláss skal ikki meira verða kallað Tó·phët, ella Dalur Hin·nöm-s sonar, men slátranardalurin.

7 Og eg vil gera tómt ráðið hjá Judah og Jerusalem í hesum plássi; og eg vil fáa teir at falla við svørðinum frammi fyri sínum figgindum, og við hondunum á teimum ið søkja teirra lív: og teirra ræ[~] vil eg geva til at vera matur hjá fuglum himins, og hjá djórum jarðarinnar.

8 Og eg vil gera henda stað oyðnan, og *til* eina fising; hvør tann, ið fer framvið harvið, skal ógvast og fisa uppá grund av øllum plágunum harhá.

9 Og eg vil fáa teir at eta kjøtið á sínum sonum og kjøtið á sínum døtrum, og teir skulu hvør einasti eta kjøtið á sínum vini í kringsetingini og trongsemini, hvarvið teirra figgindar, og teir ið søkja teirra lív, skulu treingja teir.

10 Tá skalt tú bróta fløskuna í eygsjónini á monnunum ið fara við tær,

11 Og skalt siga við teir, Svá sigur HARRI herliðanna; Enntá soleiðis vil eg bróta hetta fólk og henda stað, eins og *ein* brytur keríð hjá leirkerasmiði, sum ikki kann gerast heilt aftur: og teir skulu jarða *teir* í Tó·phët, til *tað verði* einkið pláss at jarða.

12 Svá vil eg gera hesum plássi, sigur HARRIN, og við tess íbúgvar, og *enntá* gera henda stað sum Tó·phët:

13 Og húsini av Jerusalem, og húsini hjá Judah kongum, skulu verða dálkaði sum Tó·phët-s pláss, orsakað av øllum húsunum, uppá hvørs tøkum

teir hava brent roykilsí at øllum himins herliði, og hava helt út drykkoffur[~] at øðrum gudum.

14 Tá kom Jeremiah frá Tó·phët, hvagar HARRIN hevði sent hann at profhetera; og hann stóð í forgarði HARRANS húss; og segði til alt fólkíð,

15 Svá sigur HARRI herliðanna, Guð Israels; Sí, eg vil føra omanyvir henda stað og omanyvir allar hennara býir alt tað illa sum eg havi lýst ímóti tí, av tí at teir hava hert sínar svírar, at teir ei máttu hoyra míni orð.

KAPITUL 20

MEN Pásj·úr Ím·mër-s sonur prestur, sum *var* eisini høvuðs stjórnari í HARRANS húsi, hoyrði at Jeremiah profheteraði hesi ting.

2 Tá sló Pásj·úr Jeremiah profphet, og setti hann í stokkin sum *var* í høga portri Benjamins, sum *var* við HARRANS hús.

3 Og tað bar á um morginárið, at Pásj·úr førði fram Jeremiah út úr stokkinum. Tá segði Jeremiah við hann, HARRIN hevur ikki kallað titt navn Pásj·úr, men Má·gór-mis-sá·bib.

4 Tí svá sigur HARRIN, Sí, eg vil gera teg *til* ræðslu fyri tær sjálvum, og fyri øllum tinum vinum: og teir skulu falla við svørði figginda sína, og tíni eygu skulu sjá *tað*: og eg vil geva alt Judah inn í hondina á Bábylons kongi, og hann fer *at* føra teir *til* fanga til Bábylon, og fer *at* vega teir við svørðinum.

5 Harafturat vil eg flýggja alla styrkina hjá hesum staði, og øll strevini harhá, og øll tey dýrabæru tingini harhá, og allar dýrgripirnir hjá kongunum av Judah vil eg geva inn í hondina á teirra figgindum, sum skulu ræna teir, og taka teir, og bera teir til Bábylon.

6 Og tú, Pásj-úr, og øll sum búgva í tímum húsi, skulu fara inn í fangaskap: og tú fert *at* koma til Bábýlon, og har fert tú *at* doyggja, og fert *at* jarðast har, tú, og allir tínr vinir, sum tú hevurt propheterað lýgnir fyri.

7 ¶ O HARRI, tú hevurt teipað meg, og eg varð teipaður: tú ert sterkari enn eg, og hevurt havt yvirvág: eg eri í speireking dagliga, hvør einasti spottar meg.

8 Tí síðan eg talaði, glumdi eg út, eg geylaði harðskap og rán; av tí at HARRANS orð varð gjørt mær ein skemd, og ein háðan, dagliga.

9 Tá segði eg, Eg vil ikki nevna hann, ella tala meira í hansara navni. Men *hans orð* var í mínum hjarta sum ein brennandi eldur – innilokaður í mínum beinum, og eg var móður av at lata vera, og eg kundi ikki *halda aftur*.

10 ¶ Tí eg hoyrði útspilling mangra, ótt á hvørjari síðu. Ummæl, *siga teir*, og vit vilja ummæla tað. Allir mínir kunningar vaktadu eftir míni haltan, og *sogdu*, Møguliga fer hann at verða lokkaður, og vit skulu fáa yvirvág ímóti honum, og vit skulu taka vára hevnd á honum.

11 Men HARRIN *er* við mær sum ein mektigur, ræðuligur ein: tí skulu mínir atsøkjarar snáva, og teir skulu ikki fáa yvirvág: teir skulu stórliga skammast; tí at teir skulu ikki *fáa* framgongd: *teirra* ævigtvarandi ørkymlan verður aldri gloymd.

12 Men, O HARRI herliðanna, sum roynirt hin rættvísa, og sært nýruni og hjartað, lat meg siggja tina hevnd yvir teir: tí at tær havi eg latið upp mína sök.

13 Syngið HARRANUM, prísið HARRANUM: tí hann hevur útfriað sálina hjá tí arma frá hondini hjá illgerarum.

14 ¶ Bannaður *veri* tann dagur

sum eg varð føddur í: lat ikki tann dag, sum móðir mín føddi meg í, verða vælsignaðan.

15 Bannaður *veri* tann maður sum bar tíðindir til faðirs míns, og segði, Dreingjabarn er føtt tær; og gjørði hann sera gláðan.

16 Og *veri* tann maður eins og staðirnir sum HARRIN kollrendi, og iðraðist ikki: hoyri hann geylið um morgunin, og rópanina við middagstíð;

17 Av tí at hann ikki vá meg frá móðurlívinum; ella at mín móðir mátti havt verðið mín grøv, og hennara móðurlív altíð *verid* stórt *við mær*.

18 Hví kom eg fram út úr móðurlívinum til at siggja strev og sorg, at mínir dagar skuldu verða tærdir upp við skomm?

KAPITUL 21

ORÐIÐ sum kom at Jeremiah frá HARRANUM, tá ið Zê-dê-kí-áh kongur sendi til hansara Pásj-úr Mêl-kí-áh son, og Zê-phân-jáh son Má-â-sêj-áh prest, sigandi,

2 Spyrst fyri, eg biði teg, av HARRANUM fyri okkum; tí Nê-bû-châd-rêz-zâr kongur av Bábýlon førir kriggj ímóti okkum; um so veri at HARRIN vilji fara við okkum samsvarandi øllum sínum undursomu verkum, at hann má leggja avstað frá okkum.

3 ¶ Tá segði Jeremiah við teir, Svá skulu tit siga til Zê-dê-kí-áh:

4 Svá sigur HARRIN Guð Ísraels; Si, eg vil venda tilbakar krigsvápnini sum *eru* í tykkara hondum, sum tit berjast við ímóti Bábýlons kongi, og *ímóti* Kál-dê-unum, sum kringseta tykkum uttanfyri múrarnar, og eg vil fylkja teir inn í miðjuna av hesum staði.

5 Og eg vil sjálvur berjast ímóti tykkum við útrættari hond og við sterkum armi, enntá í firtni, og í øði, og í miklari vreiði.

6 Og eg vil sláa íbúgvarnar av hesum staði, bæði mann og djór: teir skulu doyggja av eini miklari drepsótt.

7 Og síðan, sigur HARRIN, vil eg flýggja Ze-dé-ki-áh kong av Judah, og hansara tænarar, og fólkið, og slíkar sum eru eftir í hesum staði frá drepsóttini, frá svørðinum, og frá hungursneyðini, inn í hondina á Nê-bü-chäd-réz-zár kongi av Bábylon, og inn í hondina á teirra figgindum, og inn í hondina á teimum ið søkja teirra lív: og hann skal sláa teir við svørðseggini; hann skal ikki eira teimum, eiheldur várkunna, ella miskunna.

8 ¶ Og við hetta fólk skalt tú siga, Svá sigur HARRIN; Sí, eg seti frammanfyri tykkum lívsins veg, og deyðans veg.

9 Hann, ið verður *verandi* í hesum staði, skal doyggja við svørðinum, og við hungursneyðini, og við drepsóttini: men hann ið fer út, og fellur til Käl-dé-arnar sum kringseta tykkum, hann skal liva, og hansara lív skal vera honum til herfong.

10 Tí at eg havi sett mitt andlit ímóti hesum staði til ilt, og ikki til gott, sigur HARRIN: hann skal verða givin inn í hondina á Bábylons kongi, og hann skal brenna hann við eldi.

11 ¶ Og viðvíkjandi húsi Judah kongs, *so sig*, Hoyrið HARRANS orð;

12 O Dávids hús, svá sigur HARRIN; Útinnið dóm um morgunin, og útfrið *hann sum er rændur* út úr kúgarans hond, at ikki mín øði fari út sum eldur, og brenni, *so* at eingin kann slökkja *hana*, uppá grund av tí illa av tykkara gerðum.

13 Sí, eg eri ímóti tær, O íbúgví dalsins, og klettur slættarins, sigur HARRIN; sum siga, Hvør fer *at* koma oman

ímóti okkum? ella hvør fer *at* fara inn í okkara bústaðir?

14 Men eg vil revsa tykkum samsvarandi fruktini av tykkara gerðum, sigur HARRIN: og eg vil kynda eld í skóginum harav, og hann skal upptæra øll ting rundan um seg.

KAPITUL 22

SVÁ sigur HARRIN; Far oman til hús Judah kongs, og tala har hetta orðið,

2 Og sig, Hoyr HARRANS orð, O kongur av Judah, sum siturt á hásæti Dávids, tú, og tínr tænarar, og títt fólk sum fara inn við hesi portur:

3 Svá sigur HARRIN; Útinnið dóm og rættvisi, og frið hin rænda út úr hondini á kúgaranum: og gerið einkið rangt, innið ongan harðskap við hin fremmanda, hin faðirleysa, ella einkjuna, eiheldur hellið út sakleyst blóð í hesum plássi.

4 Tí at um tit geri hetta ting í roynd og *veru*, tá skulu tað fara inn við portirni av hesum húsi kongar, sitandi á hásæti Dávids, riðandi í vagnum og á hestum, hann, og hansara tænarar, og hansara fólk.

5 Men um tit vilji ikki hoyra hesi orð, *so* svørji eg við meg sjálvan, sigur HARRIN, at hetta hús skal verða ein oyðing.

6 Tí svá sigur HARRIN við kongsins hús av Judah; Tú ert mær Gilead, og høvur Lí-bá-nön-s: *tó* vil eg vissuliga gera teg *til* reyn, og staðir *sum* ikki eru búnir í.

7 Og eg vil fyrireika oyðarar ímóti tær, hvønn við sinum vápnum: og teir skulu skera niður tíni úrvals sedrstrø, og kasta *tey* inn í eldin.

8 Og mangar tjóðir skulu fara framvið hesum staði, og teir skulu siga hvør maður til næsta

sín, Hví hefur HARRIN gjört soleiðis við henda stað?

9 Tá skulu teir svara, Av tí at teir hava yvirgivið sáttmála HARRANS Guðs síns, og tilbiðið aðrar gudar, og tænt teimum.

10 ¶ Grátið ekki um hin deyða, eiheldur harmið hann: *men* grátið sáran um hann ið fer burtur: tí hann skal ekki venda aftur meira, ella siggja sitt fœðiland.

11 Tí svá sigur HARRIN viðvíkjandi Sjál'-lúm Jó'-sí-áh syni kongi av Judah, sum ríkti í stað Jó'-sí-áh faðirs síns, sum fór út úr hesum plássí; Hann skal ekki venda aftur hagar meira:

12 Men hann skal doygga í tí plássí hvagar teir hava leitt hann *til* fanga, og skal ekki sjá hetta land meira.

13 ¶ Vei honum sum byggir sitt hús við órættvísi, og síni kœmur við órætti; *sum* brúkar tænastruna hjá sínum næsta uttan lœn, og ekki gevur honum fyri hansara arbeiði;

14 Sum sigur, Eg vil byggja mærvitt hús og stór kœmur, og sker sær út gluggar, og *tað* er tiljað við sedrisviði, og málað við fagurreyðum.

15 Skalt tú ríkja, av tí at tú lokart *teg inni* í sedrisviði? át og drakk ekki faðir tín, og inti dóm og rættlæti, og tá *var tað* væl *stætt* við honum?

16 Hann dœmdi søkina hjá tí fátæka og tœrvandi; tá *var tað* væl *stætt við honum*: *var* ekki hetta at kenna meg? sigur HARRIN.

17 Men tíni eygu og títt hjarta eru ekki uttan til tína havisjúku, og til at úthella sakleyst blóð, og til kúgan, og til harðskap, at gera *tað*.

18 Tessvegna, svá sigur HARRIN viðvíkjandi Jē-hōi'-ā-kim Jó'-sí-áh syni kongi av Judah; Tey skulu ekki harma yvir hann, og *siga*, A, bróðir mín! ella, A, systir!

tey skulu ekki syrgja yvir hann, og *siga*, A, harri! ella, A, hansara dýrd!

19 Hann skal jarðast við jarðingini hjá einum asna, drigin og kastaður fram handan portirini av Jerusalem.

20 ¶ Far niðan til Lí'-bā-nōn, og glym; og lyft upp tína rœdd í Bā'-sjān, og geyla frá gjøgnum-gongdunum: tí at allir tinir alskarar eru oyddir.

21 Eg talaði við teg í tíni framgongd; *men* tú segðirt, Eg vil ekki hoyra. Hetta hefur verið títt háttarlag frá tínum ungdómi, at tú aktaðirt ei mína rœdd.

22 Vindurin skal eta upp allar tínar hirðar, og tinir elskarar skulu fara inn í fangaskap: vissuliga skalt tú tá skammast og fjamskast fyri alla tína vondsku.

23 O Lí'-bā-nōn-s íbúgví, sum gert títt reiður í sedristrœuum, hvør náðisamur skalt tú vera tá ið verkir koma á teg, pínan sum hjá kvinnu í fœðingarverkjum!

24 *Sum* eg livi, sigur HARRIN, tó at Cōn'-jāh Jē-hōi'-ā-kim-s sonur Judah kongur var innsiglingurinn á míni hœgru hond, tó vildi eg slitið teg haðani;

25 Og eg vil geva teg inn í hondina á teimum ið søkja títt lív; og inn í hondina á *teimum* hvørs andlit tú óttarst, enntá inn í hondina á Nē-bū-čhād-rēz'-zār-i kongi av Bábýlon, og inn í hondina á Kāl-dē'-unum.

26 Og eg vil kasta teg út, og tína móður sum fœddi teg, inn í eitt annað land, har tit ekki fœddust; og har skulu tit doygga.

27 Men til landið, sum teir tráa at venda aftur til, hagar skulu teir ekki venda aftur.

28 *Er* hesin maðurinn Cōn'-jāh ein vanvirður brotin skurðgudur? *er hann* ker, hvari eingin góðtokki *er*? hví eru teir kastaðir

JEREMIAH 23

Christus verður fyrjättáður

út, hann og hansara sáð, og eru kastaðir inn í eitt land sum teir ikki kenna?

29 O jørð, jørð, jørð, hoyr HARRANS orð.

30 Svá sigur HARRIN, Skrivið henda mann barnleysan, ein maður *sum* ikki skal blóma í dögum sínum: tí eingin maður av hansara sáði skal blóma, sitandi á háseti Dávids, og stjórnandi meira í Judah.

KAPITUL 23

VEI veri hirðunum sum oyða og spjada seyð beitis míns! sigur HARRIN.

2 Tessvegna, svá sigur HARRIN Guð Ísraels ímóti hirðunum sum føða mitt fólk; Tí hava spjatt mitt fylgi, og rikið teir burt, og hava ikki vitjað teir: sí, eg vil vitja omanyvir tykkum tað illa av tykkara gerðum, sigur HARRIN.

3 Og eg vil savna leivdina av mínum fylgi burtur úr øllum londum hvagar eg havi rikið teir, og vil føra teir aftur til teirra byrgir; og teir skulu vera fruktagóðir og taka til.

4 Og eg vil seta upp hirðar yvir teimum ið skulu føða teir: og teir skulu ikki óttast meira, ella vera mótfalnir, eiheldur skulu teir vera trótandi, sigur HARRIN.

5 ¶ Sí, teir dagar koma, sigur HARRIN, at eg vil reisa Dávidi eina rættvísa Grein, og ein Kongur skal ríkja og *hava* framgongd, og skal útinna dóm og rættlæti á jørðini.

6 Í hansara dögum skal Judah verða frelst, og Ísrael skal bógva trygt; og hetta er hansara navn sum hann skal vera kallaður við, HARRIN OKKARA RÆTTVÍSI.

7 Tessvegna, sí, teir dagar koma, sigur HARRIN, sum teir skulu ikki meira siga, HARRIN livir, sum førði upp Ísraels børn úr Egyptalandi;

8 Men, HARRIN livir, sum førði upp og sum leiddi sáðið av Ísraels húsi út úr norðurlandinum, og úr øllum londum hvagar eg hevði rikið teir; og teir skulu bógva í sínum egna landi.

9 ¶ Mitt hjarta innan í mær er brotið orsakað av prophetunum; øll míni bein skelva; eg eri sum ein drukkin maður, og sum ein maður sum vín hevur vunnið á, orsakað av HARRANUM, og orsakað av orðunum av hansara heilagleika.

10 Tí at landið er fult av horfremjarum; tí vegna svørjing syrgir landið; tey yndisligu plássini av oyðuni eru tornað upp, og teirra kós er ónd, og teirra kraft er ikki rott.

11 Tí at bæði prophetur og prestur eru halgispottiligir; ja, í mínum húsi havi eg funnið teirra vondsku, sigur HARRIN.

12 Hvorsvegna teirra vegur skal vera teimum sum háilir *vegir* í myrkrinum: teir skulu rekast áfram, og falla hará: tí at eg vil føra ilt yvir teir, *sálv*t árið av teirra heimsøking, sigur HARRIN.

13 Og eg havi sæð dárskap í prophetunum av Sámár-i-ú; teir propheteraðu í Bá'-ál, og völdu fólkí mínum Ísrael at fara skeivum.

14 Eg havi eisini sæð í prophetunum av Jerusalem eitt ræðuligt ting: teir fremja hor, og ganga í lygnum: teir styrkja eisini hendurnar hjá illgerarum, at eingin vendir aftur frá síni vondsku: teir eru mær allir samlir sum Sodoma, og tess íbúgvar sum Gó-mór-ráh.

15 Tessvegna, svá sigur HARRIN herliðanna viðvíkjandi prophetunum; Sí, eg vil føða teir við malurt, og fáa teir at drekka gallvatn: tí frá prophetunum av Jerusalem er halgispottiligsemi gingin út í alt landið.

16 Svá sigur HARRI herlið-anna, Lýðið ekki á orðini hjá prophetunum sum prophetera fyri tykkum: teir gera tykkum fáfongdar: teir tala eina sjón av sínum egna hjarta, og ekki út úr munni HARRANS.

17 Teir siga enn við teir ið vanvirða meg, HARRIN hefur sagt, Tit skulu hava frið; og teir siga við hvønn tann ið gongur eftir ímyndan egna hjarta sins, Einkíð ilt fer at koma yvir tykkum.

18 Tí at hvør hefur staðið í ráði HARRANS, og hefur varnast og hoyrt hans orð? hvør hefur merkt *sær* orð hans, og hoyrt *tað*?

19 Sí, ein HARRANS meldurvindur er gingin út í øði, enntá herviligur meldurvindur: hann skal falla herviligani yvir høvur hinna vöndu.

20 HARRANS firtni skal ekki venda aftur, inntil hann havi útøvað, og til hann havi útint hugsanirnar av sínum hjarta: í teimum seinnu døgnum skulu tit umhuga tað fullkomiliga.

21 Eg havi ekki sent hesar prophetarnar, tó runnu teir: eg havi ekki talað til teirra, tó propheteraðu teir.

22 Men um teir høvdu staðið í mínum ráði, og høvdu volt mínum fólki at hoyra míni orð, so høvdu teir havt vent teimum frá teirra illa vegi, og frá tí illa av teirra gerðum.

23 *Eri* eg ein Guð í námindu, sigur HARRIN, og ekki ein Guð í fjarlegd?

24 Kann nakar fjala seg í loyndum plássum, at eg ekki skal sjá hann? sigur HARRIN. Fylli ekki eg himin og jørð? sigur HARRIN.

25 Eg havi hoyrt hvat prophetarnir søgdu, sum prophetera lygnir í navni mínum, og siga, Meg hefur droymt, meg hefur droymt.

26 Hvussu leingi skal *hetta*

vera í hjartanum á prophetunum sum prophetera lygnir? ja, *teir eru* prophetar av svikinum av sínum egna hjarta;

27 Sum hugsa at volda mínum fólki at gloyma mitt navn við sínum dreymum, sum teir siga hvør maður fyri sínum næsta, eins og teirra fedrar hava gloymt mitt navn fyri Bá'ál.

28 Tann prophetur, ið hefur dreymt, hann sigi frá dreymi; og hann, ið hefur mitt orð, hann tali mitt orð trúfastliga. Hvat *er* dumban fyri hveitini? sigur HARRIN.

29 *Er* ekki mitt orð sum ein eldur? sigur HARRIN; og sum ein hamari *sum* brýtur klettin í stykkir?

30 Tessvegna, sí, eg *eri* ímóti prophetunum, sigur HARRIN, sum stjala míni orð hvør frá sínum næsta.

31 Sí, eg *eri* ímóti prophetunum, sigur HARRIN, sum brúka sínar tungur, og siga, Hann sigur.

32 Sí, eg *eri* ímóti teimum ið prophetera falskar dreymar, sigur HARRIN, og siga frá teimum, og volda mínum fólki at fara skeivum við sínum lygnum, og við sínum lættisgleika; tó sendi eg teir ekki, ella beyð teimum: tí skulu teir als ekki gagna hesum fólki, sigur HARRIN.

33 ¶ Og tá ið hetta fólk, ella propheturin, ella prestur, fara at spyrja teg, og siga, Hvat *er* byrði HARRANS? tá skalt tú siga við teir, Hvør byrði? eg vil enntá yvirgeva tykkum, sigur HARRIN.

34 Og *hvat víðvíkur* prophetinum, og prestinum, og fólkinum, ið fer at siga, Byrði HARRANS, eg vil enntá revsa tann mann og hansara hús.

35 Svá skulu tit siga hvør til næsta sín, og hvør til bróður sín, Hvat hefur HARRIN svarað? og, Hvat hefur HARRIN talað?

36 Og HARRANS byrði skulu tit ekki nevna meira: tí at hvørs mans orð skal vera byrði hans; tí at tit hava spilt orðini hjá hinum livandi Guði, hjá HARRA herliðanna – Guði várum.

37 Svá skalt tú siga til prophetin, Hvat hefur HARRIN svarað tær? og, Hvat hefur HARRIN talað?

38 Men eftirsum at tit siga, HARRANS byrði; tessvegna, svá sigur HARRIN; Av tí at tit siga hetta orðið, HARRANS byrði, og eg havi sent til tykkara, sigandi, Tit skulu ikki siga, HARRANS byrði;

39 Sí, tí vil eg, enntá eg, fullkomiliga gloyma tykkum, og eg vil yvirgeva tykkum, og staðin sum eg gav tykkum og tykkara fedrum, og *kasta tykkum* út úr míni nærveru:

40 Og eg vil føra ævigtvarandi skemd yvir tykkum, og viðvarandi skomm, sum ei verður gloymd.

KAPITUL 24

HARRIN sýndi mær, og sí, tvær tægur av fikum *vóru* settar frammanfyri tempul HARRANS, eftir at Nē-bū-chād-rēz-zár kongur av Bábýlon hevði ført burt til fanga Jē-c-ō-ní-áh Jē-hōi-á-kim-s son Judah kong, og Judah prinsar, við snikkarunum og smiðum, frá Jerusalem, og hevði ført teir til Bábýlon.

2 Ein tæga *hevði* sera góðar fikur, *enntá* eins og tær fikur sum fyrst eru stadnar: og hin tægan *hevði* sera illavorðnar fikur, sum ikki kundu etast, tær vóru so ringar.

3 Tá segði HARRIN við meg, Hvat sært tú, Jeremiah? Og eg segði, Fikur; tær góðu fikurnar, sera góðar; og tær óndu, sera óndar, sum ikki kunnu etast, tær eru so óndar.

4 ¶ Aftur kom HARRANS orð at mær, sigandi,

5 Svá sigur HARRIN, Guð Ísraels; Eins og hesar góðu fikur, so vil eg viðurkenna teir sum eru fórdir burt til fanga av Judah, hvørjar eg havi sent út úr hesum plássi inn í land Kál-dē-anna til *teirra* góða.

6 Tí at eg vil seta míni eygu á teir til gott, og eg vil føra teir aftur til hetta land: og eg vil byggja teir, og ikki hála *teir* niður; og eg vil planta teir, og ikki slíta *teir* upp.

7 Og eg vil geva teimum hjarta til at kenna meg, at eg eri HARRIN; og teir skulu vera fólk mítt, og eg vil vera Guð teirra: tí at teir skulu venda aftur til mín við heila sínum hjarta.

8 ¶ Og eins og tær óndu fikurnar, sum ikki kunnu etast, tær eru so óndar; vissuliga, svá sigur HARRIN, Soleiðis vil eg geva Zē-dē-kí-áh Judah kong, og hansara prinsar, og hitt eftirverandi av Jerusalem, sum eru verandi í hesum landi, og teir sum búgva í Egyptalandi:

9 Og eg vil flýggja teir til at verða firraðar inn í øll jarðarinnar kongadómir til *teirra* skaða, at vera ein skemd og eitt orðtak, ein glósa og ein banning, í øllum plássum hvagar eg fari at reka teir.

10 Og eg vil senda svørðið, hungursneyðina, og drepsóttina, teirra millum, til teir verði upptærdir oman av landinum sum eg gav teimum og teirra fedrum.

KAPITUL 25

ORÐIÐ, sum kom til Jeremiah, viðvikjandi øllum fólkum Judah í fjórða ári Jē-hōi-á-kim-s Jō-sí-áh sonar Judah kongs, sum var tað fyrsta árið hjá Nē-bū-chād-rēz-zár kongi av Bábýlon;

2 Hvört Jeremiah prophetur talaði við alt Judah fólk, og til allar Jerusalems íbúgar, sigandi,

3 Frá trettanda ári Jō-si-áh Ámons sonar Judah kongs, alt at hesum degi, tað *er* tað trý og tjúgunda árið, hevur HARRANS orð komið at mær, og eg havi talað innat tykkum, risandi árla og talað; men tit hava ikki lýtt á.

4 Og HARRIN hevur sent at tykkum allar sínar tænarar prophetarar, risandi árla og sent *teir*; men tit hava ikki lýtt á, ella boigt tykkar oyra at hoyra.

5 Teir søgdu, Vendið nú aftur hvør frá sínum illa vegi, og frá tí illa av tykkara gerðum, og búgvíð í landinum sum HARRIN hevur givið tykkum og tykkara fedrum um aldur og ævir:

6 Og farið ikki eftir øðrum gudum at tæna teimum, og at tilbiðja teir, og tirrið meg ikki til firtnis við verkum handa tykkara; og eg vil einkið mein gera tykkum.

7 Tó hava tit ikki lýtt á meg, sigur HARRIN; at tit máttu tirra meg til firtnis við verkum handa tykkara til tykkara egna mein.

8 ¶ Tessvegna, svá sigur HARRI herliðanna; Av tí at tit ikki hava hoyrt míni orð,

9 Sí, *tí* vil eg senda og taka allar familjur norðursins, sigur HARRIN, og Nē-bū-ḫād-rēz-zār Bábylons kong, mín tænarar, og vil fœra teir ímóti hesum landi, og ímóti tess íbúgvum, og ímóti øllum hesum tjóðunum runt um, og vil aldeilis oyða teir, og gera teir *til* eina øtan, og eina fising, og viðvarandi oyðingar.

10 Harafturat vil eg taka frá teimum røddina av kæti, og røddina av gleði, røddina á brúðgómínum, og røddina á brúðrini, ljóðið av kvarnarsteinunum, og ljósið av kertinum.

11 Og alt hetta land skal vera ein oyðing, og ein øtan; og hesar

tjóðir skulu tæna Bábylons kongi í sjeyti ár.

12 ¶ Og tað skal bera á, tá ið sjeyti ár eru fullførd, *at* eg vil revsa kongin av Bábylon, og ta tjóðina, sigur HARRIN, fyri teirra misgerð, og Kál-dé-anna land, og vil gera tað *til* viðvarandi oyðingar.

13 Og eg vil fœra omanyvir tað landið øll míni orð sum eg havi lýst ímóti tí, *emntá* alt sum er skrivað í hesi bók, sum Jeremiah hevur propheterað ímóti øllum tjóðunum.

14 Tí mangar tjóðir og miklir kongar skulu tæna sær sjálvum av teimum eisini: og eg vil endurgjalda teimum samsvarandi teirra gerðum, og samsvarandi verkunum av teirra egnu hondum.

15 ¶ Tí svá sigur HARRIN Guð Israels við meg; Tak vín-bikarið av hesi øði av míni hond, og elv øllum tjóðunum, sum eg sendi teg til, at drekka tað.

16 Og tær skulu drekka, og verða vikaðar, og verða ørar, uppá grund av svørðinum sum eg vil senda teirra millum.

17 Tá tók eg bikarið av HARRANS hond, og fekk allar tær tjóðirnar at drekka, sum HARRIN hevði sent meg til:

18 *Tað vil siga*, Jerusalem, og staðirnar av Judah, og kongar tess, og prinsar tess, at gera teir *til* eina oyðing, eina øtan, eina fising, og eina banning; eins og *tað er* henda dag;

19 Pharaoh kong av Egyptalandi, og hansara tænarar, og hansara prinsar, og alt hansara fólk;

20 Og alt tað blandaða fólkíð, og allar kongarnar av Ūz landi, og allar kongarnar av landi Phlilistanna, og Asj-kē-lōn, og Azzah, og Ek-rōn, og leivdina av Asj-dōd,

21 E-dóm, og Móab, og børn Ammons,

22 Og allar kongarnar av Tý-rús, og allar kongarnar av Zí-dón, og kongarnar av oyggjunum sum *eru* handan havið,

23 Dē-dán, og Tē-mā, og Búz, og allar *sum eru* í ytstu hornum,

24 Og allar kongarnar av Arábiu, og allar kongarnar av tí blandaða fólkinum sum dvøljast í oyðimørkini,

25 Og allar kongarnar av Zim-ri, og allar kongarnar av E-lām, og allar kongarnar av Medunum,

26 Og allar kongar norðursins, fjar og nær, ein við øðrum, og øll veraldarinnar kongadømir, sum *eru* uppiá jarðarinnar ásjón: og kongurin av Sjē'-sjāch fer at drekka aftaná teir.

27 Tí skalt tú siga við teir, Svá sigur HARRI herliðanna, Guð Ísraels; Drekkjið, og verðið druknir, og spýggið, og fallið, og risið ikki meira, vegna svørðið sum eg vil senda tykkara millum.

28 Og tað skal verða, um teir syti at taka bikarið av tinni hond at drekka, tá skalt tú siga við teir, Svá sigur HARRI herliðanna; Tit skulu vissuliga drekka.

29 Tí sí, eg byrji at føra ilt yvir staðin sum er kallaður við navni mínum, og skuldu tit verðið aldeilis órevsaðir? Tit skulu ikki verða órevsaðir: tí at eg vil rópa eftir svørði yvir allar jarðarinnar íbúgvur, sigur HARRI herliðanna.

30 Tessvegna prophetera tú ímóti teimum øll hesi orð, og sig við teir, HARRIN skal ýla frá í hæddini, og mæla síni rødd frá sínum heilaga býli; hann skal mektigani ýla omanyvir sítt býli; hann skal geva eitt róp, eins og teir sum treða *vindrivurnar*, ímóti øllum jarðarinnar íbúgvum.

31 Eitt ljóð fer at koma heilt til jarðarinnar endar; tí HARRIN

hefur deilumál við tjóðirnar, hann vil forá sök við alt kjót; hann vil geva teir sum *eru* óndir til svørðið, sigur HARRIN.

32 Svá sigur HARRI herliðanna, Sí, ilt fer at ganga út frá tjóð til tjóð, og mikil meldurvindur verður reistur upp frá jarðarinnar breddum.

33 Og HARRANS vighu skulu vera á tí degi frá *einum* enda av jørðini alt at *hinum* enda av jørðini: teir skulu ikki verða syrgdir, eiheldur savnaðir, ella jarðaðir; teir skulu vera tøð uppiá lendinum.

34 ¶ Ylið, tit hirðar, og gellið; og veltið tykkum í *óskunum*, tit fremstu av fylginum: tí dagarnir av tykkara slátring og av tykkara spjaðingum eru fullfördir; og tit skulu falla sum eitt dámligt ker.

35 Og hirðarnir skulu ongan veg hava at flýggja, ella teir fremstu av fylginum at komast undan.

36 Ein rødd av hirðanna rópi, og ein ýling av teimum hægstu av fylginum, *skal hoyrast*: tí HARRIN hevur rænt teirra beiti.

37 Og teir friðsomu bústaðirnir eru kvettir niður vegna grimmu firtni HARRANS.

38 Hann hevur yvirgivið skýli sítt, sum leyvan: tí teirra land er oyði vegna kúgarans ógvisligleika, og vegna hans ógvisligu firtni.

KAPITUL 26

Í BYRJANINI av ríkjani Jē-hōi-ā-kim-s Jō-si-ah sonar, Judah kongs, kom hetta orðið frá HARRANUM, sigandi,

2 Svá sigur HARRIN; Statt í forgarðinum av HARRANS húsi, og tala øllum staðunum av Judah, sum koma at tilbiðja í HARRANS húsi, øll orðini sum eg bjóði tær at tala við teir; minka ikki um eitt orð:

3 Um so veri at teir vilji lýða á, og venda hvør maður frá illa vegi sínum, at eg má iðra meg um hitt illa sum eg avráði at gera teimum, uppá grund av tí illa av teirra gerðum.

4 Og tú skalt siga við teir, Svá sigur HARRIN; Um tit vilji ikki lurta eftir mær, at ganga í míni lóg, sum eg havi sett frammi fyri tykkum,

5 At lýða á orðini hjá mínum tænarum prophetunum, sum^p eg sendi til tykkara, bæði risandi upp árla, og sendi *teir*, men tit hava ikki lýtt á;

6 Tá vil eg gera hetta hús líka *sum* Sjí-löh, og vil gera henda stað *til* eina banning fyri øllum jarðarinnar tjóðum.

7 So prestarnir og prophetarnir og alt fólkíð hoyrdu Jeremiah tala hesi orð í HARRANS húsi.

8 ¶ Men tað hendi, tá ið Jeremiah hevði lokið við at tala alt sum HARRIN hevði boðið *honum* at tala við alt fólkíð, at prestarnir og prophetarnir og alt fólkíð tóku hann, og søgdu, Tú skalt vissuliga doyggja.

9 Hvi hevurt tú propheterað í HARRANS navni, og sagt, Hetta hús skal vera líka *sum* Sjí-löh, og hesin staðurin skal verða oyðin uttan íbúgva? Og øll fólkini vóru savnaði ímóti Jeremiah í húsi HARRANS.

10 ¶ Tá ið prinsarnir av Judah hoyrdu hesi ting, tá komu teir niðan frá kongsins húsi til HARRANS hús, og settust niður í inngongdini av nýggja portrinum av *húsi* HARRANS.

11 Tá talaðu prestarnir og prophetarnir við prinsarnar og til alt fólkíð, og søgdu, Hesin maður *er* verður at doyggja; tí hann hevur propheterað ímóti hesum staði, eins og tit hava hoyrt við oyrum tykkara.

12 ¶ Tá talaði Jeremiah við

allar prinsarnar og til alt fólkíð, og segði, HARRIN sendi meg at prophetera ímóti hesum húsi og ímóti hesum staði øll orðini sum tit hava hoyrt.

13 Bøtið tí nú um tykkara vegir og tykkara gerðir, og aktið rødd HARRANS Guðs tykkara; og HARRIN vil iðra seg um tað illa sum hann hevur lýst ímóti tykkum.

14 Hvat mær viðvíkur, sí, eg *eri* í tykkara hond: gerið við meg sum tykkum tykir gott og hósakiligt.

15 Men vitíð fyri vist, at um tit taki meg av lívi, so fara tit vist at føra sakleyst blóð yvir tykkum sjálvar, og yvir henda stað, og yvir hans íbúgvar: tí av sonnum hevur HARRIN sent meg til tykkara at tala øll hesi orð í oyru tykkara.

16 ¶ Tá søgdu prinsarnir og alt fólkíð við prestarnar og til prophetarnar; Hesin maður *er* ikki verður at doyggja: tí hann hevur talað til okkara í navni HARRANS Guðs várs.

17 Tá risu upp ávisir av hinum elstu landsins, og talaðu til allan savnað fólksins, og søgdu,

18 Mí-cáh Mō-rás-thít-i propheteraði í døgum Hēz-ē-kí-áh kongs av Judah, og talaði til alt fólkíð av Judah, og segði, Svá sigur HARRI herliðanna; Zion skal verða pløgt *sum* ein akur, og Jerusalem skal verða *til* rúgvur, og húsins fjall eins og tey høgu plássini av einum skógi.

19 Tók Hēz-ē-kí-áh kongur av Judah og alt Judah hann yvirhøvar av lívi? óttaðist hann ikki HARRAN, og bønadi HARRAN, og HARRIN iðraði seg um tað illa sum hann hevði lýst ímóti teimum? Svá kundu vit útvegað mikið ilt ímóti sálum várum.

20 Og har var eisini ein maður sum propheteraði í navni HARRANS, Ú-ri-jáh Sjēm-ái-áh

JEREMIAH 27

sonur úr Kir'-játh-jé'-á-rím, sum propheteraði imóti hesum staði og imóti hesum landi samsvarandi öllum orðunum hjá Jeremiah:

21 Og tá ið Jē-hōi'-á-kim kongur, við öllum sínum mektigu monnum, og allir prinsarnir, hoyrdu orðini hjá honum, sökti kongurin at taka hann av lívi: men tá ið Ū'-rī-jáh hoyrði tað, óttaðist hann, og flýddi, og fór inn í Egyptaland;

22 Og Jē-hōi'-á-kim kongur sendi menn til Egyptalands, *nevniliga*, Ēl-ná-thán Ach'-bōrs-son, og *ávisar* menn við honum til Egyptalands.

23 Og teir heintaðu fram Ū'-rī-jáh út úr Egyptalandi, og færdu hann at Jē-hōi'-á-kim kongi; sum vá hann við svørðinum, og kastaði hansara deyða likam inn í gravirnar hjá tí meiniga fólkinum.

24 Kortini var hond Á'-hikám-s Sjá'-phān-s sonar við Jeremiah, at teir skuldu ikki geva hann inn í hondina á fólkinum at taka hann av lívi.

KAPITUL 27

Í BYRJANINI av ríkjān Jē-hōi'-á-kim-s Jō'-sī-áh sonar, Judah kongs, kom hetta orðið at Jeremiah frá HARRANUM, sigandi,

2 Svá sigur HARRIN til mín; Ger tær bond og ok', og koyr tey uppá hálsin hjá tær,

3 Og send tey til kongin av Ē'-dóm, og til kongin av Móab, og til Ammonitanna kong, og til kongin av Tý'-rūs, og til kongin av Zī'-dōn, við hondini á sendiboðunum sum komu til Jerusalem til Zē-dē-kí'-áh kongs av Judah;

4 Og skipa teimum at siga við sínar meistarar, Svá sigur HARRI herliðanna, Guð Ísraels; Svá skulu tit siga við tykkara meistarar;

5 Eg havi gjørt jørðina,

Líknungargerðin um bond og ok

mannin og djórið sum eru á lendinum, við mínum mikla mátti og við mínum útrætta armi, og havi givið tað at tí *sum*^p mær tóktist hóskiligt.

6 Og nú havi eg givið øll hesi lond inn í hondina á Nē-bū-čhād-nēz'-zā-i Bábýlons kongi, tænara mínum; og akursins djór' havi eg givið honum eisini at tæna honum.

7 Og allar tjóðir skulu tæna honum, og syni hansara, og sonarsyni hansara, inntil sjálv tíðin hjá hansara landi komi: og tá skulu mangar tjóðir og miklir kongar tæna sær sjálvum av honum.

8 Og tað skal bera á, at ta tjóð og kongadømi sum ikki vil tæna sama Nē-bū-čhād-nēz'-zā-i, Bábýlons kongi, og sum ikki vil seta sín háls undir okið hjá kongi Bábýlons, ta tjóð vil eg revsa, sigur HARRIN, við svørðinum, og við hungursneyðini, og við drep-sóttini, inntil eg havi tært teir upp við hansara hond.

9 Lýðið tí ikki á tykkara prophetar, ella á tykkara spásagnarmenn, ella á tykkara droymarar, ella á tykkara gandakvøðarar, ella á tykkara galdramenn, sum tala tykkum, og siga, Tit skulu ikki tæna kongi Bábýlons:

10 Tí at teir prophetera eina lygn at tykkum, at firra tykkum langt frá tykkara landi; og at eg skuldi rikið tykkum út, og tit skuldu farist.

11 Men tær tjóðir sum føra sín háls undir okið hjá Bábýlons kongi, og tæna honum, tær vil eg lata verða verandi enn í teirra egna landi, sigur HARRIN; og tær skulu dyrka tað, og búgva hari.

12 ¶ Eg talaði eisini til Zē-dē-kí'-áh kongs av Judah samsvarandi öllum hesum orðum, og segði, Førið tykkara hálsar undir okið hjá Bábýlons kongi, og

tænið honum og fólki hans, og livið.

13 Hví vilja tit doyggja, tú og titt fólk, við svørðinum, við hungursneyðini, og við drep-sóttini, eins og HARRIN hefur talað imóti teirri tjóð sum ekki vil tæna kongi Bábylons?

14 Lýðið tí ekki á orðini hjá prophetunum sum tala tykkum, og siga, Tit skulu ekki tæna kongi Bábylons: tí at teir prophetera eina lygn fyri tykkum.

15 Tí at eg havi ekki sent teir, sigur HARRIN, tó prophetera teir eina lygn í navni mínum; at eg mátti rikið tykkum út, og at tit máttu farist, tit, og prophetarnir sum prophetera tykkum.

16 Eisini talaði eg til prestar-nar og til alt hetta fólk, og segði, Svá sigur HARRIN; Lýðið ekki á orðini hjá tykkara prophet-um sum prophetera tykkum, og siga, Sí, kerini av HARRANS húsi fara nú skjótt at verða ferd aftur frá Bábylon: tí at teir prophetera tykkum eina lygn.

17 Lýðið ekki á teir; tænið Bábylons kongi, og livið: hví skuldi hesin staðurin verðið lagdur í oyði?

18 Men um teir veri seg prophetar, og um HARRANS orð veri hjá teimum, tá lat teir nú ganga í forbøn til HARRA herliðanna, at kerini, sum eru eftir í HARRANS húsi, og í húsinum hjá Judah kongi, og í Jerusalem, fari ekki til Bábylon.

19 ¶ Tí svá sigur HARRI herliðanna viðvíkjandi súlunum, og viðvíkjandi undirstøðunum, og viðvíkjandi tí eftirverandi av kerunum sum eru verandi í hesum staði,

20 Hvorji Nē-bū-chād-nēz'-zār kongur av Bábylon ekki tók, tá ið hann førði burt til fanga Jēc-ō-ní-áh Jē-hoí'-á-kím-s son kong av Judah frá Jerusalem til Bábylon,

og allar tignarmenninar av Judah og Jerusalem;

21 Ja, svá sigur HARRI herlið-anna, Israels Guð, viðvíkjandi kerunum sum eru verandi í húsi HARRANS, og í húsi kongsins av Judah og av Jerusalem;

22 Tey skulu verða borin til Bábylon, og har skulu tey verða inn til tann dag sum eg vitji tey, sigur HARRIN; tá vil eg føra tey niðan, og endurbøta tey til hetta pláss.

KAPITUL 28

OG tað bar á tað sama árið, í byrjanini av ríkanini hjá Zē-dē-kí-áh kongi av Judah, í fjórða ári, og í fimta mánaði, at Hā-nān'-jah Á'-zúr-s sonur prophetur, sum var úr Gibeon, talaði við meg í HARRANS húsi, í nærveruni av prestunum og av øllum fólkinum, og segði,

2 Svá talar HARRI herliðanna, Israels Guð, og sigur, Eg havi brotið okið hjá Bábylons kongi.

3 Innanfyrir tvey samfull ár vil eg føra aftur inn í hetta pláss øll kerini av HARRANS húsi, sum Nē-bū-chād-nēz'-zār kongur av Bábylon tók burtur frá hesum pláss, og bar tey til Bábylon:

4 Og eg vil føra aftur til hetta pláss Jēc-ō-ní-áh Jē-hoí'-á-kím-s son, Judah kong, við øllum fangunum av Judah, sum fóru til Bábylon, sigur HARRIN: tí at eg vil bróta okið hjá Bábylons kongi.

5 ¶ Tá segði Jeremiah prophetur við Hā-nān'-jah prophet í nærveruni av prestunum, og í nærveruni av øllum fólkinum ið stóðu í HARRANS húsi,

6 Enntá Jeremiah prophetur segði, Á'-mēn: geri HARRIN so: HARRIN útinni tini orð sum tú hevurt propheterað, at føra aftur kerini av HARRANS húsi, og alt sum er borið burt til fanga, frá Bábylon til hetta pláss.

JEREMIAH 29

7 Men heyr tú nú hetta orð sum eg tali í tíni oyru, og í oyruni á øllum fólkinum;

8 Teir prophetar, sum hava verið undan mær og undan tær úr forðum, prophetarðu bæði ímóti mongum londum, og ímóti miklum kongadømum, um kriggj, og um ilt, og um drepsótt.

9 Tann prophetur sum prophetarar um frið, tá ið orðið hjá prophetinum ber á, tá skal tann prophetur verða kendur, at HARRIN hevur sanniliga sent hann.

10 ¶ Tá tók Hā-nān'-jāh prophetur okið uttan av hálsi Jeremiah prophets, og breyt tað.

11 Og Hā-nān'-jāh talaði í nærveruni av øllum fólkinum, og segði, Svá sigur HARRIN; Enntá soleiðis vil eg bróta okið hjá Nē-bū-ḥād-nēz'-zār kongi av Bábýlon frá hálsinum á øllum tjóðum innanfyri bilið á tvey samfull ár. Og Jeremiah prophetur fór sín veg.

12 ¶ Tá kom HARRANS orð at Jeremiah *propheti*, eftir at Hā-nān'-jāh prophetur hevði brotið okið uttan av hálsi Jeremiah prophets, sigandi,

13 Far og tel Hā-nān'-jāh, og sig, Svá sigur HARRIN; Tú hevurt brotið okini av træi; men tú skalt gera fyri tey ok' av jarni.

14 Tí svá sigur HARRI herliðanna, Ísraels Guð; Eg havi koyrt ok av jarni á hálsin á øllum hesum tjóðunum, at tær mega tæna Nē-bū-ḥād-nēz'-zār kongi av Bábýlon; og tær skulu tæna honum: og eg havi givið honum akursins djór' eisini.

15 ¶ Tá segði Jeremiah prophetur við Hā-nān'-jāh prophet, Høyr nú, Hā-nān'-jāh; HARRIN hevur ikki sent teg; men tú fært hetta fólk at troysta á eina lygn.

16 Tessvegna, svá sigur HARRIN; Sí, eg vil kasta teg omanav ásjón

Falsa prophetið hjá Hananjah

jarðarinnar: hetta árið skalt tú doyggja, tí at tú hevurt frálært uppreist ímóti HARRANUM.

17 So Hā-nān'-jāh prophetur doyði tað sama árið í sjeýnda mánaði.

KAPITUL 29

MEN hetta *eru* orðini av brævinum sum Jeremiah prophetur sendi frá Jerusalem at hinum eftirverandi av hinum elstu sum vórðu forðir burtur fangar, og til prestarnar, og til prophetarnar, og til alt fólkíð sum Nē-bū-ḥād-nēz'-zār hevði ført burt til fanga frá Jerusalem til Bábýlon;

2 (Eftir at Jēc-ō-nī'-āh kongur, og drotningin, og hirðmenninir, prinsarnir av Judah og Jerusalem, og snikkararnir, og smiðirnir, vóru farin avstað frá Jerusalem;)

3 Við hendi El-á-sāh Sjá-phān-s sonar, og Gē-mār'-jāh Hil'-ki-āh sonar, (sum Zē-dē-kí'-āh kongur av Judah sendi til Bábýlon til Nē-bū-ḥād-nēz'-zār kongs av Bábýlon) sigandi,

4 Svá sigur HARRI herliðanna, Ísraels Guð, við allar sum eru forðir burtur fangar, sum eg havi fingið at verða forðar burtur frá Jerusalem til Bábýlon;

5 Byggið hús og búgvið í *teimum*; og plantið urtagarðar, og etið fruktina av teimum;

6 Takið *tykkum* konur, og gitið synir og døtur; og takið konur til synir tykkara, og gevið monnum døtur tykkara, at tær mega føða synir og døtur; at tit mega verða óktir um har, og ikki minkaðir um.

7 Og søkið frið staðarins, hvagar eg havi fingið tykkum at verða forðar burtur fangar, og biðjið til HARRANS fyri honum: tí at í friðinum harhá skulu tit hava frið.

8 ¶ Tí svá sigur HARRI her-

liðanna, Ísraels Guð; Latið ikki tykkara prophetar og tykkara spásigarar, sum *veri seg* í miðjum tykkum, villleiða tykkum, eiheldur lurtið eftir tykkara dreymum sum tit volda at verða droymdar.

9 Tí at teir prophetera falsliga fyri tykkum í navni mínum: eg havi ikki sent teir, sigur HARRIN.

10 ¶ Tí svá sigur HARRIN, At eftir at sjeyti ár verði fullførd í Bábýlon, vil eg vitja tykkum, og útinna mitt góða orð mótvegis tykkum, í at fáa tykkum at venda aftur til hetta pláss.

11 Tí at eg veit tær hugsanir sum eg hugsí mótvegis tykkum, sigur HARRIN, hugsanir um frið, og ikki um ilt, at geva tykkum ein væntaðan enda.

12 Tá skulu tit kalla á meg, og tit skulu fara og biðja til mín, og eg vil lýða á tykkum.

13 Og tit skulu søkja meg, og finna meg, tá ið tit leita eftir mær við øllum tykkara hjarta.

14 Og eg vil verða funnin av tykkum, sigur HARRIN: og eg vil venda burt tykkara fangaskapi, og eg vil savna tykkum úr øllum tjóðunum, og frá øllum teimum plássunum hvagar eg havi rikið tykkum, sigur HARRIN; og eg vil føra tykkum aftur inn í plássið hvaðan eg fekk tykkum at verða fardar burtur fangar.

15 ¶ Av tí at tit hava sagt, HARRIN hevur reist okkum upp prophetar í Bábýlon;

16 *Vitið tí*, at svá sigur HARRIN um kongin ið situr á háseti Dávids, og um alt fólkíð sum býr í hesum staði, og um tykkara brøður sum ikki eru farnir fram við tykkum í fangaskap;

17 Svá sigur HARRI herliðanna; Sí, eg vil senda yvir teir svøríð, hungursneyðina, og drepsóttina, og vil gera teir sum ringar fikur, sum ikki kunnu etast, tær eru so óndar.

18 Og eg vil søkja at teimum við svørðinum, við hungursneyðini, og við drepsóttini, og vil flýggja teir at verða firraðar til øll jarðarinnar kongadømir, at vera ein banning, og ein ótan, og ein fising, og ein skemd, millum allar tær tjóðir hvagar eg havi rikið teir:

19 Av tí at teir ikki hava lýtt á míni orð, sigur HARRIN, sum eg sendi til teirra við mínum tænarum prophetunum, risandi upp tíðliga og sendi *teir*; men tit vildu ikki hoyra, sigur HARRIN.

20 ¶ Hoyrið tí HARRANS orð, allir tit av fangaskapinum, sum^p eg havi sent frá Jerusalem til Bábýlon:

21 Svá sigur HARRI herliðanna, Ísraels Guð, um Ahab Kō-lā'-ah son, og um Zē-dē-kī'-ah Mā-á-sēj'-ah son, sum prophetera eina lygn fyri tykkum í navni mínum; Sí, eg vil flýggja teir inn í hondina á Nē-bū-chād-réz'-zár kongi av Bábýlon; og hann skal vega teir frammi fyri eygum tykkara;

22 Og av teimum skal verða tikin upp ein bølþøn av øllum fangaskapinum av Judah sum *eru* í Bábýlon, sigandi, HARRIN geri teg eins og Zē-dē-kī'-ah og sum Ahab, sum kongurin av Bábýlon steikti í eldinum;

23 Av tí at teir hava fram skemdargerð í Ísrael, og hava fram hordóm við konunum hjá sínum næstum, og hava talað lúgvandi orð í navni mínum, sum eg ikki havi boðið teimum; sjálvst eg veit, og *eri* eitt vitni, sigur HARRIN.

24 ¶ Svá skalt tú eisini tala til Sjēm-ái'-ah Nē-hēl'-á-mít'-a, og siga,

25 Svá talar HARRI herliðanna, Ísraels Guð, og sigur, Av tí at tú hevurt sent brøv í tínun navni til alt fólkíð sum *eru* í Jerusalem, og til Zē-phān'-jah

JEREMIAH 30 Óttafulli endin hjá tveimum lúgvandi prophetum

Má-á-sé'-áh sonar prests, og til allar prestarnar, sigandi,

26 HARRIN hefur gjørt teg til prest í stað Jê-hôi'-á-dá prests, at tit skuldu vera yvirmenn í húsi HARRANS, fyri hvønn mann sum er ørur, og ger seg til prophet, at tú skuldir seta hann í fongsul, og í stokkin.

27 Hví hevur tú tí nú ikki írættasett Jeremiah úr Án'-á-tôth, sum ger seg til prophet fyri tykkum?

28 Tí at tessvegna sendi hann at okkum í Bábylon, sigandi, Hesin fangaskapur er langur: byggjið hús, og búgvíð í teimum; og plantið urtagarðar, og etið fruktina av teimum.

29 Og Zê-phân'-jáh prestur las hetta bræv í oyru Jeremiah prophets.

30 ¶ Tá kom HARRANS orð at Jeremiah, sigandi,

31 Send til allar teir av fangaskapinum, og sig, Svá sigur HARRIN viðvíkjandi Sjêm-ái'-áh Nê-hêl'-á-mít'-a; Vegna tess at Sjêm-ái'-áh hevur propheterað tykkum, og eg sendi hann ikki, og hann völdi tykkum at troysta á eina lygn:

32 Tessvegna, svá sigur HARRIN; Sí, eg vil revsa Sjêm-ái'-áh Nê-hêl'-á-mít'-a, og sáð hans: hann skal ikki hava mann at búgva millum hetta fólk; eiheldur skal hann skoða tað góða sum eg vil gera fyri mítt fólk, sigur HARRIN; tí hann hevur frálært uppreist ímóti HARRANUM.

KAPITUL 30

ORÐIÐ sum kom til Jeremíah frá HARRANUM, sigandi,

2 Svá talar HARRIN Guð Ísraels, og sigur, Skriva tær øll orðini, sum eg havi talað við teg, í eina bók.

3 Tí sí, teir dagar koma, sigur HARRIN, at eg vil føra aftur fangaskapin av mínum fólk

Ísrael og Judah, sigur HARRIN: og eg vil fáa teir at venda aftur til landið sum eg gav teirra fedrum, og teir skulu ognast tað.

4 ¶ Og hetta eru orðini sum HARRIN talaði viðvíkjandi Ísrael og viðvíkjandi Judah.

5 Tí svá sigur HARRIN; Vit hava hoyrt eina rødd av nøtran, av ótta og ikki av friði.

6 Spyrjið nú, og vitið hvørt ein maður verkjast við barn? hví siggi eg hvønn mann við sínum hondum á sínum lendum, sum ein kvinna í verkjum, og øll andlit eru broytt til bleikleika?

7 Akk! tí at tann dagurin er mikil, so at eingin er líka sum hann: tað er enntá tíðin av trongd Jákups; men hann skal verða frelstur út úr tí.

8 Tí at tað skal bera á í tí degi, sigur HARRI herliðanna, at eg vil bróta hans ok uttan av tínum hálsi, og vil slíta tíni bond, og fremmandir skulu ikki meira tæna sær sjálvum av honum:

9 Men teir skulu tæna HARRANUM Guði sínum, og Dávidi kongi sínum, sum eg vil reisa teimum upp.

10 ¶ Tessvegna óttast tú ikki, O tænarí mín Jákup, sigur HARRIN; eiheldur ver mótfallin, O Ísrael: tí sí, eg vil frelsa teg fjarvegis frá, og títt sáð frá landinum av teirra fangaskapi; og Jákup skal venda aftur, og skal vera í hvílu, og vera kvírrur, og eingin skal gera hann ræddan.

11 Tí at eg eri við tær, sigur HARRIN, til tess at frelsa teg: tó at eg geri fullan enda á øllum tjóðum hvagar eg havi spjatt teg, tó vil eg ikki gera fullan enda á tær: men eg vil rættleða teg í máti, og vil ikki eftirlata teg heilt órevsaðan.

12 Tí svá sigur HARRIN, Títt meiðsl er ógrøðiligt, og sár títt er hervíligt.

13 *Tað er* eingin at føra tína sök, at tú mást verða bundin um; tú hevur ongar grøðandi heilivágir.

14 Allir tínir elskarar hava gloymt teg; teir søkja teg ikki; tí eg havi sært teg við sárinum hjá figginda, við tyktingini av einum grimmum einum, fyri fjøldina av tíni misgerð; *tí at* tínar syndir vóru øktar.

15 Hví rópart tú vegna kvøl tína? tin sorg er ólekilig vegna fjøldina av tíni misgerð: *av tí at* tínar syndir vóru øktar, havi eg gjørt tær hesi ting.

16 Tí skulu allir teir, sum tæra teg upp, verða tærdir upp; og allir tínir mótstandarar, hvør einasti av teimum, skulu fara inn í fangaskap; og teir, sum ræna teg, skulu verða eitt ræn, og allar, sum herja á teg, vil eg geva til ránsfong.

17 Tí eg vil endurbóta heilsu til tín, og eg vil grøða teg av tínum sárum, sigur HARRIN; av tí at teir kallaðu teg ein Ut-stoyttan, og *søgdu*, Hetta er Zion, sum^p eingin maður søkir eftir.

18 ¶ Svá sigur HARRIN; Sí, eg vil føra aftur fangaskapin av Jákups tjøldum, og miskunna hansara bústøðum; og borgin skal verða bygd á hennara egnu rúgvu, og slottið skal verða verandi eftir háttarlagi tess.

19 Og út úr teimum skal útganga takkarveitan og røddin á teimum ið halda at gamni: og eg vil margfalda teir, og teir skulu ei verða fáir; eg vil eisini dýrðmeta teir, og teir skulu ei verða smáir.

20 Teirra børn skulu eisini vera sum fyrr í tíðini, og teirra samkoma skal verða grundfest frammi fyri mær, og eg vil revsa allar sum kúga teir.

21 Og teirra tignarmenn skulu vera av teimum sjálvum, og teirra

landsstjóri skal útganga frá miðjum teimum; og eg vil volda honum at dragast nær, og hann skal nærkast mær: tí hvør er hesin ið veðsetti sitt hjarta at nærkast mær? sigur HARRIN.

22 Og tit skulu vera fólk mitt, og eg vil vera Guð tykkara.

23 Sí, HARRANS meldurvindur fer fram við øði, ein framhaldandi meldurvindur: hann skal falla við pínu uppá høvur hinna vondu.

24 HARRANS ógvisluga firtni skal ikki venda aftur, inntil hann havi gjørt *tað*, og inntil hann havi útint endamálini hjá sínum hjarta: í teimum seinnu døgnum skulu tit umhugsa *tað*.

KAPITUL 31

Á SOMU tíð, sigur HARRIN, vil eg vera Guð hjá øllum familjum Ísraels, og teir skulu vera fólk mitt.

2 Svá sigur HARRIN, Fólkið, *sum vóru* eftir av svørðinum, funnu náði í oyðuni; *enn tá* Ísrael, tá ið eg fór at fáa hann at hvíla.

3 HARRIN hevur birtst fyri mær úr forðum, og *sagt*, Ja, eg havi elskað teg við ævigum kærleika: tí havi eg drigið teg við elskandi blídni.

4 Aftur vil eg byggja teg, og tú skalt verða bygd, O Ísraels jomfrú: tú skalt aftur verða prýdd við tinum tamburinum, og skalt fara fram í dansum teirra sum halda at gamni.

5 Tú skalt enn planta vingarðar á Sā-mār-i-ù fjøllum: plantararnir skulu planta, og skulu eta *teir* sum algongdar lutir.

6 Tí at ein dagur skal verða, *sum* varðmenninir á fjallinum E-phrā-im skulu rópa, Reisis, og latum okkum fara niðan til Zion til HARRANS Guðs várs.

7 Tí svá sigur HARRIN; Syngið við gleði yvir Jákup, og

rópið millum hinar fremstu av tjóðunum: kunngerið, lofprisið, og sigið, O HARRI, frels títt fólk, leivdina av Ísrael.

8 Sí, eg vil føra teir frá norðurlandinum, og savna teir frá jarðarinnar breiddum, og við teimum hin blindi og hin lamni, kvinnuna við barn og hana sum verkjast við barni saman: eitt stórt samlag skal venda aftur hagar.

9 Teir skulu koma við gráti, og við umbønningum vil eg leiða teir: eg vil fáa teir at ganga við lókirnar av vøtnum í beinum vegi, hvari teir ei skulu snáva: tí at eg eri ein faðir fyri Ísrael, og *E'phraim* er mín fyrstifóddi.

10 ¶ Hoyrið HARRANS orð, O tit tjóðir, og kunngerið *tað* í oyggjunum langt burturifrú, og sigið, Hann, ið spjaddi Ísrael, vil savna hann, og goyma at honum, sum ein hirði fylgi sítt.

11 Tí HARRIN hevur endurløyst Jákup, og leyskeypt hann frá hondini á honum ið var sterkari enn hann.

12 Tí skulu teir koma og syngja á Zions hædd, og skulu fløða saman til góðsku HARRANS, fyri hveiti, og fyri vín, og fyri olju, og fyri hini ungu smáfæafylgisins og stórfæafylgisins: og teirra sál skal vera sum ein vatnaður urtagarður; og teir skulu ikki syrgja meira yvirhøvur.

13 Tá skal jomfrúgvinn fegnast í dansinum, bæði ungir menn og gamlir saman: tí at eg vil venda teirra syrgjan til frøi, og vil ugga teir, og fáa teir at fegnast frá síni sorg.

14 Og eg vil nøkta sálina hjá prestunum við fiti, og mitt fólk skal verða mettað við míni góðsku, sigur HARRIN.

15 ¶ Svá sigur HARRIN; Ein rødd varð hoyrd í Rá-máh, harman, og beiskur grátur; Ráhel, grátandi vegna børn

síni, sýtti at verða uggað yvir síni børn, tí at tey *vóru* ei.

16 Svá sigur HARRIN, Halt aftur tinni rødd frá gráting, og tinum eygum frá tárurum: tí at verk títt skal verða endurgoldið, sigur HARRIN; og tey skulu koma aftur úr landi figgindans.

17 Og tað er vón í tinni *endalykt*, sigur HARRIN, at tinni børn fara at koma aftur til sítt egna landamark.

18 ¶ Eg havi vissuliga hoyrt *E'phraim* harmandi *yvir* seg sjálfvan *soleidis*; Tú hevurt tyktað meg, og eg varð tyktaður, sum ein ungtarvur óvanur *við okið*: vend tú mær, og eg skal verða vendur; tí at tú *ert* HARRIN mín Guð.

19 Vissuliga, eftir at eg var vendur, vendi eg um; og eftir at eg var leiðbeindur, sló eg uppá lærið: eg skammaðist, ja, enntá fjamskaðist, tí at eg bar skemndina av mínum ungdómi.

20 *Er E'phraim* mín kæri sonur? *er hann* yndisligt barn? tí síðan eg talaði ímóti honum, minnist eg hann inniligani enn: tí órógvast mínar innangoymslur yvir hann; eg vil vissuligani miskunna honum, sigur HARRIN.

21 Set tær upp vegmerkir, ger tær høgur rúgvur: set títt hjarta móti alfaravegnum, *em-tá* vegnum *sum* tú fórt: vend aftur, O Ísraels jomfrúgv, vend aftur til hesar staðir tínar.

22 ¶ Hvussu leingi vilt tú fara umkring, O tú fráfallandi dóttir? tí HARRIN hevur skapað eitt nýtt ting á jørðini, Kvinna fer at umringa mann.

23 Svá sigur HARRI herliðanna, Ísraels Guð; Sum enn *er* skulu teir brúka hesa talu í landi Judah og í staðum tess, tá ið eg fari at føra aftur teirra fangskap; HARRIN vælsigni teg, O rættlætis býli, og heilagleika fjall.

24 Og það skulu búgva í Judah sjálfum, og í öllum tess staðum saman, jarðyrkismenn, og teir *sum* fara út við fylgjum.

25 Tí at eg havi næktað ta möddu sálina, og eg havi fyllt upp hvörja sorgfulla sál.

26 Við hetta vaknaði eg, og hugdi; og mín svövnur var nær sötur.

27 ¶ Sí, teir dagar koma, sigur HARRIN, at eg vil sáa Ísraels hús og Judah hús við sáði mans, og við sáði djórs.

28 Og það skal bera á, at líka sum eg havi vakt yvir teimum, til at slíta upp, og at bróta niður, og at kasta niður, og at oyða, og at níva; soleiðis vil eg vaka yvir teimum, til at byggja, og at seta niður, sigur HARRIN.

29 Í teimum dögum skulu teir ikki meira siga, Fedrarnir hava etið síra vindrúvu, og tenninar hjá börnunum eru fingnar at tirra.

30 Men hvör einasti skal doygja fyrri sína egnu misgerð: hvör maður sum etur ta síru vindrúvuna, hansara tenn skulu verða fingnar at tirra.

31 ¶ Sí, teir dagar koma, sigur HARRIN, at eg vil gera nýggjan sáttmála við Ísraels hús, og við Judah hús:

32 Ikki samsvarandi sáttmálanum sum eg gjörði við teirra fedrar í tí degi *sum* eg tók í teirra hond at föra teir út úr Egyptalandi; hvönn sáttmála mín teir brutu, hóast eg var teimum ektamaður, sigur HARRIN:

33 Men hesin *skal vera* sáttmálin sum eg vil gera við Ísraels hús; Eftir teir dagarnar, sigur HARRIN, vil eg leggja mína lóg í teirra innvortis partar, og skriva hana í teirra hjörtu; og vil vera Guð teirra, og teir skulu vera fólk mitt.

34 Og teir skulu ikki longur læra hvör maður næsta sín, og hvör maður bróður sín, og siga,

Kennið HARRAN: tí at teir skulu allir kenna meg, frá tí minsta teirra til hin miklasta teirra, sigur HARRIN: tí at eg vil fyrigeva teirra misgerð, og eg vil ikki minnast teirra synd meira.

35 ¶ Svá sigur HARRIN, sum gevur sólina til eitt ljós um dagin, og regluskipanir mánans og stjarnanna til eitt ljós um náttina, sum skilur sjögvin tá ið aldur hans ýla; HARRI herliðanna er hans navn:

36 Um tær regluskipanirnar víki frammi fyrri nær ífrá, sigur HARRIN, so skal Ísraels sáð eisini halda uppat frá at vera ein tjóð frammi fyrri nær um ævir.

37 Svá sigur HARRIN; um himin í erva kann mástast, og jarðarinnar grundvöllir grundast út í neðra, so vil eg eisini kasta av alt Ísraels sáð fyrri alt sum teir hava gjört, sigur HARRIN.

38 ¶ Sí, teir dagar koma, sigur HARRIN, at staðurin skal verða bygdur fyrri HARRANUM frá Hán-á-neel-s-torninum at hjørnaportrinum.

39 Og mátilinjan skal enn fara fram yvir ímóti tí uppiá heygnum Gár-éb, og skal kringfara íkring til Gó-áth.

40 Og allur dalurin av deyðu kroppunum, og av øskunum, og allir akrarnir at áarløki Kí-drön-s, at hjørninum á rossaliðinum ímóti eystri, *skal vera* HARRANUM heilagt; það skal ikki verða slitid upp, ella kastað niður meira um ævir.

KAPITUL 32

ORÐIÐ sum kom til Jeremiah frá HARRANUM í tíggjunda ári Zē-dē-kí-áh kongs av Judah, sum var átjanda ár Nē-bū-čhād-rēz'-zār-s.

2 Tí at tá kringsetti herurin hjá Bábýlons kongi Jerusalem: og Jeremiah prophetur varð lokaður

JEREMIAH 32

Jeremiah í fongslí,

inni í forgarðinum av fongslinum, sum *var* í húsi Judah kongs.

3 Tí Zē-dē-kí-áh kongur av Judah hevði lokað hann inni, og sagt, Hvi propheterart tú, og sigurt, Svá sigur HARRIN, Sí, eg vil geva henda stað inn í hondina á Bábylons kongi, og hann skal taka hann;

4 Og Zē-dē-kí-áh kongur av Judah skal ikki komast undan úr hondini á Kál-dé-unum, men skal vist verða flýggjaður inn í hondina á Bábylons kongi, og skal tala við hann munn til munn, og eygu hansara skulu skoða eygu hans;

5 Og hann skal leiða Zē-dē-kí-áh til Bábylon, og har skal hann vera inntil eg heimsøki hann, sigur HARRIN: tó at tit berjist við Kál-dé-arnar, so skulu tit ikki *hava* framgongd?

6 ¶ Og Jeremiah segði, HARRANS orð kom at mær, sigandi,

7 Sí, Hãn-á-mēel, sonur Sjál-lúm-s, faðirbróður tins, fer at koma til tín, og siga, Keyptær mín akur sum *er* í An-á-tóth: tí at endurloysingarrætturin *er* tín at keypa *hann*.

8 So Hãn-á-mēel, sonur faðirbróður míns, kom til mín í forgarðinum av fongslinum samsvarandi HARRANS orði, og segði við meg, Keyptær mín akur, eg biði teg, sum *er* í An-á-tóth, sum *er* í landi Benjamins: tí at arvsrætturin *er* tín; og endurloysingin *er* tín; keyptær *hann* til tín sjálvs. Tá vitsti eg at hetta *var* HARRANS orð.

9 Og eg keypti akurin av Hãn-á-mēel-i, syni faðirbróður míns, sum *var* í An-á-tóth, og vígaði honum peningin, *enmtá* seytjan sjé-klar av silvuri.

10 Og eg undirskrivaði prógv-ið, og innsiglaði tað, og tók vitnir, og vígaði honum peningin í vágskálunum.

11 So eg tók keypsprógv-ið, bæði tað sum *var* innsiglað *eftir* löginu og venjuni, og tað sum *var* opið:

12 Og eg gav keypsprógv-ið til Bár-úch Nē-rí-áh son, Má-ásē-áh sonar, í eygsjón Hãn-á-mēel-s, sonar faðirbróður míns, og í nærveruni av vitnunum sum undirskrivaðu keypsbókina, frammi fyri øllum Jøðunum ið sótu í forgarði fongulsins.

13 ¶ Og eg álegði Bár-úch-i frammi fyri teimum, og segði,

14 Svá sigur HARRI herliðanna, Ísraels Guð; Tak hesi prógv, hetta prógv um keypið, bæði sum *er* innsiglað, og hetta prógv sum *er* opið; og koyr tey í eitt leirker, at tey mega halda fram mangar dagar.

15 Tí svá sigur HARRI herliðanna, Ísraels Guð; Hús og akur og vingarðar skulu ognast aftur í hesum landi.

16 ¶ Men tá ið eg hevði flýggjað Bár-úch-i Nē-rí-áh syni keypsprógv-ið, bað eg til HARRANS, og segði,

17 Á, Harri GUÐ! sí, tú hevurt gjørt himinin og jørðina við tinum mikla mátti og útrætta armu, og einkið *er* tær ov torført:

18 Tú sýnirt elskandi blidni at túsundum, og endurrindart fedranna misgerð inn í barmin á teirra børnum eftir teir: hin Mikli, hin Mektigi Guð, HARRI herliðanna, *er* hans navn,

19 Mikil í ráði, og mektigur í verki: tí at tini eygu *eru* opin yvir allar vegir mannasónanna: at geva hvørjum samsvarandi hansara vegum, og samsvarandi fruktini av hansara gerðum:

20 Sum hevurt sett tekin og undur í Egyptalandi, *heilt* til henda dag, og í Ísrael, og millum *aðrar* menn; og hevurt gjørt tær navn, sum á hesum degi;

21 Og hevurt ført fram títt fólk Ísrael út úr Egyptalandi við teknum, og við undrum, og við sterkari hond, og við útrættum armi, og við miklari ræðslu;

22 Og hevurt givið teimum hetta land, sum tú svórt fyri teirra fedrum at geva teimum, eitt land *sum flýtur* í mjólk og hunangi;

23 Og teir komu inn, og ognaðust tað; men teir lýddu ikki tína rødd, eiveldur gingu í tíni lóg; teir hava einkið gjørt av øllum sum tú beyðst teimum at gera: tí hevurt tú fingið alt hetta illa at koma yvir teir:

24 Sí virkisgardarnar, teir eru komnir til staðin at taka hann; og staðurin er givin í hondina á Kál-dē-unum, sum berjast ímóti honum, orsakað av svørðinum, og av hungursneyðini, og av drepsóttini: og tað, tú hevurt talað, er hent; og sí, tú sært tað.

25 Og tú hevurt sagt við meg, O Harri GUÐ, Keypr tær akurin fyri pening, og tak vitnir; tí at staðurin er givin í hondina á Kál-dē-unum.

26 ¶ Tá kom HARRANS orð at Jeremiah, sigandi,

27 Sí, eg eri HARRIN, Guð hjá øllum kjóti: er nakað ov torført hjá mær?

28 Tessvegna, svá sigur HARRIN; Sí, eg vil geva henda stað inn í hondina á Kál-dē-unum, og inn í hondina á Nē-bū-chād-rēz'-zār kongi av Bábylon, og hann skal taka hann:

29 Og Kál-dē-arnir, sum berjast ímóti hesum staði, skulu koma og seta eld á henda stað, og brenna hann við húsunum, og uppiá hvørs tøkum teir hava ofrað roykilsa at Bál-i, og helt út drykkoffur at øðrum gudum, at tirra meg til firtnis.

30 Tí at Ísraels børn og Judah

børn hava bara gjørt ilt frammi fyri mær frá sinum ungdómi: tí at Ísraels børn hava bara tirrað meg til firtnis við verkinum av sinum hondum, sigur HARRIN.

31 Tí at hesin staðurin hevur verið fyri mær sum ein turring av míni firtni og av míni øði frá tí degi sum teir bygdu hann, alt at hesum degi; at eg skuldi firrað hann frá *at vera* frammi fyri mínum andliti,

32 Vegna alt tað illa hjá Ísraels børnum og hjá Judah børnum, sum teir hava gjørt til at tirra meg til firtnis, teir, teirra kongar, teirra prinsar, teirra prestar, og teirra profetar, og menninir av Judah, og Jerusalems íbúgar.

33 Og teir hava vent mær bakið, og ikki andlitið: tó at eg lærði teir, risandi upp tíðliga og lærði teir, tó hava teir ikki lýtt á til at taka við leiðbeining.

34 Men teir settu sínar andstygdir í húsið, sum er kallað við navni mínum, at dálka tað.

35 Og teir bygdu hini høgu pláss Bál-als, sum eru í dali Hín-nòm-s sonar, at fáa sínar synir og sínar døtur at fara ígjøgnum *eldin yvir* at Molechi; hvørt eg skipaði teimum ikki, eiveldur kom tað inn í mín huga, at teir skuldu gera hesa andstygd, at fáa Judah at synda.

36 ¶ Og nú tessvegna, svá sigur HARRIN, Ísraels Guð, viðvíkjandi hesum staði, um hvønn tit siga, Hann skal flýggjast í hondina á konginum av Bábylon við svørðinum, og við hungursneyðini, og við drepsóttini;

37 Sí, eg vil savna teir burtur úr øllum londum, hvagar eg havi rikið teir í míni firtni, og í míni øði, og í miklari vreiði; og eg vil føra teir aftur at hesum plássi, og eg vil elva teimum at búgva trygt:

JEREMIAH 33

38 Og teir skulu vera fólk mitt, og eg vil vera Guð teirra:

39 Og eg vil geva teimum éitt hjarta, og ein veg, at teir mega óttast meg um ævir, til teirra góða, og barna teirra eftir teir:

40 Og eg vil gera ævigtvarandi sáttmála við teir, at eg vil ikki venda burtur frá teimum, at gera teimum gott; men eg vil leggja mín ótta í teirra hjertu, at teir ikki skulu vikja frá mær.

41 Ja, eg vil fegnast yvir teimum til at gera teimum gott, og eg vil planta teir í hesum landi vissuliga við heila mínum hjarta og við allari míni sál.

42 Tí at svá sigur HARRIN; Líka sum eg havi ført alt hetta mikla illa yvir hetta fólk, so vil eg føra yvir teir alt tað góða sum eg havi fyrjattað teimum.

43 Og akrar skulu verða keyptir í hesum landi, um hvørt tit siga, *Tað er oyði uttan mann ella djór; tað er givið inn í hondina á Kál-dé'-unum.*

44 Menn skulu keypa akrar fyri pening, og skriva undir próv-sannanir og innsigla *tær*, og fáa *sær* vitnir í landi Benjamins, og í plássunum íkring Jerusalem, og í staðunum av Judah, og í staðum fjallanna, og í staðum dalsins, og í staðum súðursins: tí eg vil fáa teirra fangaskap at venda aftur, sigur HARRIN.

KAPITUL 33

HARAFTURAT kom HARRANS orð at Jeremiah á øðrum sinni, meðan hann enn var lokaður inni í forgarðinum av fongslinum, sigandi,

2 Svá sigur HARRIN, skapari tess; HARRIN sum myndaði tað, til at grundfesta tað; HARRIN er hans navn;

3 Kalla á meg, og eg vil svara tær, og sýna tær mikil og mektigt, sum tú ikki veitst.

Fangaskapurin verður stöðufestur

4 Tí svá sigur HARRIN, Ísraels Guð, viðvikjandi húsunum av hesum staði, og viðvikjandi húsunum hjá Judah kongum, sum eru kastaði niður við virkisgørðunum, og við svørðinum;

5 Teir koma til tess at berjast við Kál-dé'-arnar, men *tað er* til at fylla teir við deyðu kroppunum av monnum, sum eg havi vigið í míni firtni og í míni øði, og fyri alla hvørs vondsku eg havi fjalt mitt andlit fyri hesum staði.

6 Sí, eg vil bera honum heilsu og leking, og eg vil lekja teir, og vil opinbera teimum ríkiligleikan av fríði og sannleika.

7 Og eg vil elva fangaskapi Judah og fangaskapi Ísraels at venda aftur, og vil byggja teir, sum í fyrstani.

8 Og eg vil reinsa teir frá allari teirra misgerð, hvarvið teir hava syndað ímóti mær; og eg vil náða allar teirra misgerðir, hvarvið teir hava syndað, og hvarvið teir hava misbrotist ímóti mær.

9 ¶ Og hann skal vera mær frøisnavn, eitt lov og ein heiður frammi fyri øllum jarðarinnar tjóðum, sum fara at hoyra alt tað góða sum eg geri teimum: og teir skulu óttast og skelva fyri alla ta góðsku og fyri alla ta framgongd sum eg skaffi honum.

10 Svá sigur HARRIN; Aftur skal tað hoyrast í hesum plássi, sum tit siga *skal vera* oyði uttan mann og uttan djór, *enntá* í staðunum av Judah, og í Jerusalems gøtum, sum eru oyðin, uttan mann, og uttan íbúgva, og uttan djór,

11 Røddin av frøi, og røddin av gleði, røddin á brúðgöminum, og røddin á brúðrini, røddin á teimum ið fara at siga, Prísíð HARRA herliðanna: tí HARRIN er góður; tí hansara miskunn *varir* um ævir: og á teimum ið skulu

bera lofþrísingar sláturofrið inn í HARRANS hús. Tí eg vil elva at venda aftur fangaskapi landsins, sum í fyrstani, sigur HARRIN.

12 Svá sigur HARRI herliðanna; Aftur í hesum plássi, sum er oyði uttan mann og uttan djór, og í øllum staðum tess, skal vera eitt býli hjá hirðum *sum fáa síni* fylgir at leggjast niður.

13 Í staðum fjallanna, í staðum dalsins, og í staðum suðursins, og í landi Benjamins, og í plássunum íkring Jerusalems, og í staðum Judah, skulu fylgini ferðast aftur undir hondunum á honum sum telur *tey*, sigur HARRIN.

14 Sí, teir dagar koma, sigur HARRIN, at eg vil útinna tað góða ting sum eg havi fyrjíttað Ísraels húsi og fyri Judah húsi.

15 ¶ Í teimum døgum, og við ta tíð, vil eg elva rættvísis Greininu at vaksa upp hjá Dávidi; og hann skal útinna dóm og rættvísi í landinum.

16 Í teimum døgum skal Judah verða frelst, og Jerusalem skal búgva trygt; og hetta *er nævnið* sum hon skal kallast við, HARRIN okkara rættvís.

17 ¶ Tí svá sigur HARRIN; Dávidi skal aldri vanta mann at sita uppiá háseti Ísraels húss;

18 Eiheldur skal prestunum, Levitunum, vanta mann frammi fyri mær at ofra brennioffur, og at kynda matoffur, og at gera sláturofran áhaldandi.

19 ¶ Og HARRANS orð kom at Jeremiah, sigandi,

20 Svá sigur HARRIN; Um tit kunnu bróta mín sáttmála dagsins, og mín sáttmála náttarinnar, og at tað skuldi ikki verðið dagur og nátt í teirra tíð;

21 So kann eisini mín sáttmáli verða brotin við Dávid, mín tænar, at hann skuldi ikki hava son at ríkja uppiá

háseti sínum; og við Levitarnar, prestarnar, mínar tænarar.

22 Eins og himins herlið ikki kann uppteljast, eiheldur havsins sandur mátast: soleiðis vil eg margfalda sáð Dávids, tænarar míns, og Levitarnar sum tæna fyri mær.

23 Harafturat kom HARRANS orð til Jeremiah, sigandi,

24 Umhugsart tú ikki hvat hetta fólk hava talað, og sagt, Tær tvær familjur sum HARRIN hevur valt, hann hevur enn tá kastað tær av? svá hava tey vanvirt mitt fólk, at teir skuldu ikki meira vera tjóð frammi fyri teimum.

25 Svá sigur HARRIN; Um mín sáttmáli *veri* ikki við dag og nátt, og um eg ikki havi ásett regluskipanir himins og jarðar;

26 So vil eg kasta burtur sáð Jákups, og Dávid mín tænar, so at eg ikki vil taka *nakrar* av hansara sáði at vera stjórnarar yvir sáði Ábrahams, Ísaaks, og Jákups: tí at eg vil elva teirra fangaskapi at venda aftur, og miskunna teimum.

KAPITUL 34

ORÐIÐ sum kom at Jeremiah frá HARRANUM, tá ið Nē-bū-chād-nēz'-zār kongur av Bábýlon, og allur hans herur, og øll jarðarinnar kongadømir av harradømi hans, og alt fólkíð, bardust ímóti Jerusalem, og ímóti øllum staðum tess, sigandi,
2 Svá sigur HARRIN, Ísraels Guð; Far og tala til Zē-dē-kí'-áh kongs av Judah, og sig honum, Svá sigur HARRIN; Sí, eg vil geva henda stað inn í hondina á Bábýlons kongi, og hann skal brenna hann við eldi:

3 Og tú skalt ikki komast undan úr hond hansara, men skalt vissuliga verða tikin, og flýggjaður inn í hond hansara; og tini eygu skulu skoða eygu

Bábylons kongs, og hann skal tala við teg munn til munn, og tú skalt fara til Bábylon.

4 Tó hoyr HARRANS orð, O Zē-dē-kī-áh kongur av Judah; Svá sigur HARRIN um teg, Tú skalt ekki doyggja við svörðinum:

5 Men tú skalt doyggja í friði: og við brennum fedra tína, fyrru kongunum ið vóru undan tær, soleiðis fara teir at brenna *angilsir* vegna teg; og tey vilja harma teg, og *sigá*, A, harri! tí at eg havi lýst orðið, sigur HARRIN.

6 Tá talaði Jeremiah prophetur øll hesi orðini við Zē-dē-kī-áh kong av Judah í Jerusalem,

7 Tá ið herurin hjá konginum av Bábylon bardist ímóti Jerusalem, og ímóti øllum staðunum av Judah sum vóru eftir, ímóti Lá-chís, og ímóti A-zē-káh: tí at hesir viggirdu staðir vóru verandi av staðum Judah.

8 ¶ *Hetta er* orðið sum kom at Jeremiah frá HARRANUM, eftir at kongurin Zē-dē-kī-áh hevði gjørt sáttmála við øll fólkinu sum vóru í Jerusalem, at lýsa teimum frælsi;

9 At hvør maður skuldi lata sín tænasusvein, og hvør maður sína tænasugentu, *sum vóru* Hebræari ella Hebræarinna, fara frí; at eingin skuldi tæna sær sjálvum av teimum, *tað vil sigá*, av Jøda, bróður sínum.

10 Men, tá ið allir prinsarnir, og alt fólkíð, sum høvdu gingið inn í sáttmálan, hoyrdu at hvør skuldi lata sín tænasusvein, og hvør sína tænasugentu, fara frí, at eingin skuldi tæna sær sjálvum av teimum meira, tá lýddu teir, og lótu *tey* fara.

11 Men aftaná vendu teir, og fingi tænararnar og tænasumoyggjarnar, sum teir høvdu latið fara frí, at venda aftur, og førdu tey inn í undirgivni til tænarar og til tænasumoyggjar.

12 ¶ Tí kom HARRANS orð til Jeremiah frá HARRANUM, sigandi,

13 Svá sigur HARRIN, Ísraels Guð; Eg gjordi sáttmála við tykkara fedrar í tí degi sum eg førði teir út úr Egyptalandi, út úr træmannahúsinum, og segði,

14 Við endan á sjeý árum latið tit fara hvør maður bróður sin, ein Hebræara, sum hevur verðið seldur tær; og tá ið hann hevur tænt tær seks ár, skalt tú lata hann fara frían frá tær: men tykkara fedrar lýddu ikki á meg, eiheldur boygdu sitt oyra.

15 Og tit vóru nú vendir, og høvdu gjørt rætt í eygsjón míni, í at lýsa frælsi hvør maður fyri næsta sínum; og tit høvdu gjørt sáttmála frammi fyri mær í húsinum sum er kallað við navni mínum:

16 Men tit vendu og dálkaðu mítt navn, og fingi hvør maður sín tænarar, og hvør maður sína tænasumoyggj, sum tit høvdu sett í frælsi við teirra lyst, at venda aftur, og førdu tey inn í undirgivni, at vera tykkum til tænarar og til tænasumoyggjar.

17 Tessvegna, svá sigur HARRIN; Tit hava ikki lýtt á meg, í at lýsa frælsi, hvør fyri bróður sínum, og hvør maður fyri næsta sínum: sí, *tí* lýsi eg tykkum eitt frælsi, sigur HARRIN, til svørðið, til drepsóttina, og til hungursneyðina; og eg vil fáa tykkum at verða firraðar inn í øll jarðarinnar kongadómir.

18 Og eg vil geva menninar ið hava misbrotið sáttmála mín, sum ikki hava útint orðini av sáttmálanum sum teir høvdu gjørt frammi fyri mær, tá ið teir skóru kálvin í tvent, og fóru ímillum partar hansara,

19 Prinsarnar av Judah, og prinsarnar av Jerusalem, hirá-

menninar, og prestarnar, og alt fólk landsins, sum fóru imillum partarnar av kálvinum;

20 Eg vil enntá geva teir inn í hondina á teirra figgindum, og inn í hondina á teimum ið søkja teirra liv: og teirra deyðu likam fara at vera til mat hjá fuglum himinsins, og fyri djórum jarðarinnar.

21 Og Zē-dē-kí-áh kong av Judah og hansara prinsar vil eg geva inn í hondina á teirra figgindum, og inn í hondina á teimum ið søkja teirra liv, og inn í hondina á herinum hjá kongi Bábylons, sum eru lagstir avstað frá tykkum.

22 Sí, eg vil ábjóða, sigur HARRIN, og fáa teir at venda aftur til henda stað; og teir skulu berjast imóti honum, og taka hann, og brenna hann við eldi: og eg vil gera Judah staðir til eina oyðing uttan íbúgva.

KAPITUL 35

ORÐIÐ sum kom til Jeremiah frá HARRANUM á døgum Jē-hōi-á-kim-s Jó'-sī-áh sonar, Judah kongs, sigandi,

2 Far til Rē-čhāb-it'-anna hús, og tala við teir, og før teir inn í hús HARRANS, inn í ēitt av kørnunum, og gev teim vín at drekka.

3 Tá tók eg Já-ā-zān-jāh Jeremiah son Há-bā-zīn-jāh sonar, og brøður hans, og allar synir hans, og heila Rē-čhāb-it'-anna hús;

4 Og eg førði teir inn í hús HARRANS, inn í kamarið hjá sonum Há-nān-s Íg-dāl-jāh sonar, einum Guðs manni, sum var við kamarið hjá prinsunum, sum var uppiyvir kamarinum hjá Má-ā-sē-áh Sjāl-lūm-s syni, hurðarvørðinum:

5 Og eg setti frammanfyri sonunum at húsi Rē-čhāb-it'-anna kannur fullar av víni, og bikør, og eg segði við teir, Drekkið vín.

6 Men teir søgdu, Vit vilja einkið vin drekka: tí Jón'-ā-dāb Rē-čhāb-s sonur, faðir okkara, beyð okkum, og segði, Tit skulu einkið vin drekka, hvørki tit, ella tykkara synir, um ævir:

7 Eiheldur skulu tit byggja hús, ella sáa sād, ella planta vingarð, ella hava nakrar: men allar tykkara dagar skulu tit búgva í tjøldum; at tit mega liva mangar dagar í landinum har tit veri fremmandir.

8 Svá hava vit lýtt rødd Jón'-ā-dāb-s Rē-čhāb-s sonar, faðirs okkara, í øllum sum hann hevur álagt okkum, einkið vín at drekka allar dagar várar, vit, konur várar, synir várir, ella døtur várar;

9 Ella at byggja hús til okkum at búgva í: eiheldur hava vit vingarð, ella akur, ella sād:

10 Men vit hava búð í tjøldum og hava lýtt, og gjørt samsvarandi øllum sum Jón'-ā-dāb, faðir okkara, beyð okkum.

11 Men tað bar á, tá ið Nē-bū-čhād-rēz'-zār kongur av Bábylon kom upp í landið, at vit søgdu, Komið, og latum okkum fara til Jerusalem av øtta fyri herinum hjá Kāl-dē'-unum, og av øtta fyri herinum hjá Síriarunum: so vit búgva í Jerusalem.

12 ¶ Tá kom HARRANS orð at Jeremiah, sigandi,

13 Svá sigur HARRI herlið-anna, Ísraels Guð; Far og sig monnunum av Judah og íbúgvunum av Jerusalem, Vilja tit ikki taka við leiðbeining at lýða á míni orð? sigur HARRIN.

14 Orðini hjá Jón'-ā-dāb Rē-čhāb-s syni, sum hann ábeyð sínum sonum ikki at drekka vín, eru framd; tí fram at hesum degi drekka teir einkið, men lýða boð faðirs síns: kortini havi eg talað við tykkum, rísandi árla og talað; men tit lýddu ikki á meg.

JEREMIAH 36

15 Eg havi sent eisini at tykkum allar mínar tænarar prophetarnar, rísandi upp tíðliga og sendi *teir*, og segði, Vendið aftur nú hvør maður frá sínum illa vegi, og bœtið um tykkara gerðir, og farið ikki eftir øðrum gudum at tæna teimum, og tit skulu búgva í landinum sum eg havi givið tykkum og tykkara fedrum: men tit hava ikki boygst tykkar oyra, ella lýtt á meg.

16 Av tí at synirnir hjá Jón'-á-dáb Rē'-chāb-s syni hava útint boðið hjá faðir sínum, sum hann beyð teimum; men hetta fólk hevur ikki lýtt á meg:

17 Tessvegna, svá sigur HARRIN Guð herliðanna, Ísraels Guð; Sí, eg vil føra yvir Judah og yvir allar íbúgvarnar av Jerusalem alt tað illa sum eg havi lýst ímóti teimum: tí at eg havi talað við *teir*, men *teir* hava ikki hoyrt; og eg havi kallað á *teir*, men *teir* hava ikki svarað.

18 ¶ Og Jeremiah segði við Rē'-chāb-ít-anna hús, Svá sigur HARRI herliðanna, Ísraels Guð; Av tí at tit hava lýtt boðið hjá Jón'-á-dáb-i, faðir tykkara, og hildið allar hansara forskriftir, og gjørt samsvarandi øllum sum hann hevur boðið tykkum:

19 Tessvegna, svá sigur HARRI herliðanna, Ísraels Guð; Jón'-á-dáb-i Rē'-chāb-s syni skal ikki vanta mann at standa frammi fyri mær um ævir.

KAPITUL 36

OG tað bar á í fjórða ári Jē-hōi'-ā-kim-s Jó'-sí-áh sonar, Judah kongs, at hetta orðið kom at Jeremiah frá HARRANUM, sigandi,

2 Tak tær bókarullu, og skriva harí øll orðini sum eg havi talað við teg ímóti Ísrael, og ímóti Judah, og ímóti øllum tjóðunum, frá tí degi *sum*

Báruch skrivar propheti Jeremiah

eg talaði við teg, frá døgum JÓ'-sí-áh, heilt til henda dag.

3 Vera má at Judah hús vilji hoyra alt tað illa sum eg ætli at gera teimum; at *teir* mega venda aftur hvør maður frá sínum illa vegi; at eg má fyrigeva *teirra* misgerð og *teirra* synd.

4 Tá kallaði Jeremiah Bár'-ūch Nē'-ri-áh son: og Bár'-ūch skrivaði frá munni Jeremiah øll orðini hjá HARRANUM, hvørji hann hevði talað við hann, á bókarullu.

5 Og Jeremiah beyð Bár'-ūch-i, og segði, Eg *eri* lokaður inni; eg kann ikki fara inn í HARRANS hús:

6 Tessvegna far tú, og les í rulluni, sum tú hevurt skrivað frá munni mínum, orðini hjá HARRANUM í oyruni á fólkinum í HARRANS húsi á fóstudegnum; og tú skalt eisini lesa tey í oyruni á øllum Judah sum koma út úr staðum sínum.

7 Vera má at *teir* vilji frambera sína umbønning framfyri HARRAN, og vilji venda aftur hvør frá sínum illa vegi: tí mikil *er* firtnin og øðin sum HARRIN hevur lýst ímóti hesum fólki.

8 Og Bár'-ūch Nē'-ri-áh sonur gjørdi samsvarandi øllum sum Jeremiah prophetur ábeyð honum, og las í bókinu orðini hjá HARRANUM í HARRANS húsi.

9 Og tað hendi í fimta ári Jē-hōi'-ā-kim-s Jó'-sí-áh sonar, Judah kongs, í niggjunda mánaði, at *teir* lýstu føstu frammi fyri HARRANUM fyri øllum fólkinum í Jerusalem, og fyri øllum fólkinum íð kom frá staðunum av Judah til Jerusalem.

10 Tá las Bár'-ūch í bókinu orðini av Jeremiah í húsi HARRANS, í herberginum hjá Gē-már'-jah Sjá'-phān-s syni tí skriftlærda, í tí hæggra forgarðinum, við inngongdina av nýggja

portrinum av HARRANS húsi, í oyruni á øllum fólkinum.

11 ¶ Tá ið Mí-chái-áh Gē-mār-jáh sonur, Sjá-phān-s sonar, hevði hoyrt úr bókini øll orðini hjá HARRANUM,

12 Tá fór hann oman í kongs-húsið, inn í herbergið hjá tí skrift-lærda: og sí, allir prinsarnir sótu har, *enmtá* Ê-li-sjá-mā hin skrift-lærði, og Dēl-ai-áh Sjēm-ai-áh sonur, og Êl-nā-thān Ach-bōr-s sonur, og Gē-mār-jáh Sjá-phān-s sonur, og Zē-dē-ki-áh Hā-nān-jáh sonur, og allir prinsarnir.

13 Tá kunngjordi Mí-chái-áh teimum øll orðini sum hann hevði hoyrt, tá ið Bár-ūch las bókina í fólksins oyr.

14 Tí sendu allir prinsarnir Jē-hū-di Nē-thān-jáh son, Sjē-lē-mī-áh sonar, Cū-sjī-s sonar, til Bár-ūch, sigandi, Tak í tína hond rulluna, í hvørji tú hevurt lisið í fólksins oyr, og kom. So Bár-ūch Nē-ri-áh sonur tók rulluna í sína hond, og kom til teirra.

15 Og teir søgdu við hann, Set teg niður nú, og les hana í vári oyr. So Bár-ūch las hana í teirra oyr.

16 Men tað bar á, tá ið teir høvdu hoyrt øll orðini, vórðu teir ræddir, bæði ein og annar, og søgdu við Bár-ūch, Vit vilja vissuliga siga kongi um øll hesi orð.

17 Og teir spurdu Bár-ūch, og søgdu, Sig okkum nú, Hvussu skrivaðirt tú øll hesi orðini við munn hansara?

18 Tá svaraði Bár-ūch teimum, Hann lýsti mær øll hesi orðini við sínum munn, og eg skrivaði *tey* við blekki í bókina.

19 Tá søgdu prinsarnir við Bár-ūch, Far, og fjal teg, tú og Jeremiah; og lat ongan mann vita hvar tit veri.

20 ¶ Og teir fóru inn til kongs inn í forgarðin, men teir lögdu til viks rulluna í herbergið

hjá Ê-li-sjá-mā tí skriftlærda, og søgdu øll orðini í oyr kongs.

21 So kongur sendi Jē-hū-di at heinta rulluna: og hann tók hana út úr herbergi Ê-li-sjá-mā hins skriftlærda. Og Jē-hū-di las hana í kongsins oyr, og í oyruni á øllum prinsunum sum stóðu við síðuna av kongi.

22 Men kongur sat í vetrar-húsinum í niggiunda mánaði: og *tað var ein eldur* á grúgvuni, sum brendi frammanfyri honum.

23 Og tað bar á, at tá ið Jē-hū-di hevði lisið trý ella fyra bløð, skar hann hana við pennaknívinum, og kastaði *tað* inn í eldin sum *var* á grúgvuni, inntil øll rullan var upptærd í eldinum sum *var* á grúgvuni.

24 Tó vórðu teir ikki ræddir, ella skræddu sini klæðir, *hvørki* kongur, ella nakar av hansara tænarum sum hoyrðu øll hesi orð.

25 Men Êl-nā-thān og Dēl-ai-áh og Gē-mār-jáh høvdu gjørt forbøn til kongs, at hann ikki vildi brenna rulluna: men hann vildi ikki hoyra teir.

26 Men kongur beyð Jē-ráh-meel-i Hām-mē-lēch-s syni, og Sē-rāi-áh Az-ri-ēl-s syni, og Sjē-lē-mī-áh Ab-dēel-s syni, at taka Bár-ūch hin skriftlærda og Jeremiah prophet: men HARRIN fjaldi teir.

27 ¶ Tá kom HARRANS orð til Jeremiah, eftir at kongurin hevði brent rulluna, og orðini sum Bár-ūch skrivaði við munn Jeremiah, sigandi,

28 Tak tær aftur aðra rullu, og skriva í hana øll hini fyrru orðini sum vóru í tí fyrstu rulluni, sum Jē-hoi-á-kim, Judah kongur, hevur brent.

29 Og tú skalt siga til Jē-hoi-á-kim-s Judah kongs, Svá sigur HARRIN; Tú hevurt brent hesa rullu, og sagt, Hvi hevurt tú skrivað harí, sigandi, Kongurin av Bábylon skal vissuliga koma

JEREMIAH 37

Propheti Jeremiah

og oyða hetta land, og skal volda at halda uppat haðani mann og djór?

30 Tessvegna, svá sigur HARRIN um Jē-hōi'-ā-kim kong av Judah; Hann skal ongan hava at sita uppiá háseti Dávids; og hansara deyða likam skal verða kastað út um dagin til hitan, og um náttina til frostið.

31 Og eg vil revsa hann og hansara sáð og hansara tænarar fyri teirra misgerð; og eg vil føra omanyvir teir, og omanyvir íbúgvarnar av Jerusalem, og omanyvir menninar av Judah, alt tað illa sum eg havi lýst ímóti teimum; men teir lýddu ikki á.

32 ¶ Tá tók Jeremiah aðra rullu, og gav hana til Bár-úch hin skrifflærda, Nē-ri-áh son; sum skrivaði hari frá munni Jeremiah øll orðini av bókini sum Jē-hōi'-ā-kim kongur av Judah hevði brent í eldinum: og tað vórðu lögð aftrat teimum harumframt mong lík orð.

KAPITUL 37

OG kong Zē-dē-kí-áh Jó-sí-áh sonur ríkti istaðin fyri Cōn'-jäh Jē-hōi'-ā-kim-s son, hvønn Nē-bū-chād-réz-zár Bábýlons kongur gjørði til kong í Judah landi.

2 Men hvorki hann, ella hansara tænarar, ella fólk landsins, lýddu á orðini hjá HARRANUM, sum hann talaði við Jeremiah propheti.

3 Og Zē-dē-kí-áh kongur sendi Jē-hú-cál Sjē-lē-mí-áh son og Zē-phān'-jäh Mā-ā-sej-áh son prest til Jeremiah prophet, sigandi, Bið nú til HARRANS Guðs várs fyri okkum.

4 Men Jeremiah kom inn og fór út millum fólkid: tí teir høvdu ikki koyrt hann í fongsul.

5 Tá var herurin hjá Pharaoh komin út úr Egyptalandi: og tá ið Kál-dē'-arnir, sum kring-

settu Jerusalem, hoyrdu tíðindir um teir, fóru teir avstað frá Jerusalem.

6 ¶ Tá kom HARRANS orð at Jeremiah propheti, sigandi,

7 Svá sigur HARRIN, Israels Guð; Svá skulu tit siga til kongin av Judah, sum sendi tykkum til mín at fregna av mær; Sí, Pharaohs herur, sum er komin fram at hjálpa tykkum, skal venda aftur til Egyptalands inn í egna land teirra.

8 Og Kál-dē'-arnir fara at koma aftur, og berjast ímóti hesum staði, og taka hann, og brenna hann við eldi.

9 Svá sigur HARRIN; Teipið ikki tykkum sjálvar, og sigið, Kál-dē'-arnir fara vist at fara avstað frá okkum: tí at teir fara ikki at fara avstað.

10 Tí tó at tit høvdu sligið allan herin hjá Kál-dē'-unum, sum berjast ímóti tykkum, og tað vórðu verandi bara særdir menn teirra millum, tó skuldu teir risið upp hvør maður í sínum tjaldi, og brent henda stað við eldi.

11 ¶ Og tað bar á, at tá ið herurin hjá Kál-dē'-unum var loystur upp frá Jerusalem av ótta fyri Pharaohs heri,

12 Tá fór Jeremiah út úr Jerusalem til at fara inn í Benjamins land, til at atskilja seg haðani í miðjum fólkinum.

13 Og tá ið hann var í Benjamins portri, var høvuðsmaður av varðhaldinum har, hvørs navn var Í-ri-jäh, sonur Sjē-lē-mí-áh, sonar Hā-nān'-jäh; og hann tók Jeremiah prophet, og segði, Tú fellurt burt til Kál-dē'-arnar.

14 Tá segði Jeremiah, Tað er falskt; eg falli ikki burt til Kál-dē'-arnar. Men hann lýddi ikki á hann: so Í-ri-jäh tók Jeremiah, og førði hann til prinsarnar.

15 Hvørsvegna prinsarnir vórðu vreiðir við Jeremiah, og slógu

hann, og koyrdu hann í fongsul í húsinum hjá Jónathan tí skriftlærda: tí at teir hövdu gjört tað *til fongslíð*.

16 ¶ Tá ið Jeremiah var farin inn í fangatippið, og inn í klivarnar, og Jeremiah hevði verið verandi har í mangar dagar;

17 Tá sendi Zē-dē-kí-áh kongur, og tók hann út: og kongur spurdi hann loyniligani í sinum húsi, og segði, Er *nakað* orð frá HARRANUM? Og Jeremiah segði, Tað er: tí, segði hann, tú fert at verða flýggjaður inn í hondina á Bábylons kongi.

18 Harafturat segði Jeremiah við Zē-dē-kí-áh kong, Hvat havi eg brotist ímóti tær, ella ímóti tinum tænarum, ella ímóti hesum fólki, at tit hava koyrt meg í fongsul?

19 Hvar *eru* nú tykkara profetar sum profheteraðu fyri tykkum, og søgdu, Kongurin av Bábylon skal ikki koma ímóti tykkum, ella ímóti hesum landi?

20 Tessvegna hoyr nú, eg biði teg, O harri mín kongur: lat mína umbønning, eg biði teg, verða góðtikna frammi fyri tær; at tú elvi mær ikki at venda aftur til húsið hjá Jónathan tí skriftlærda, at ikki eg doyggi har.

21 Tá beyð Zē-dē-kí-áh kongur at teir skuldu lita upp Jeremiah inn í forgarðin av fongslinum, og at teir skuldu geva honum dagliga eitt stykki av breyði úr gøtu bakarans, inntil øll breyð staðarins vóru brúkt. Svá varð Jeremiah verandi í forgarðinum av fongslinum.

KAPITUL 38

TÁ hoyrdu Sjē-phāt-jāh Māt-tān-s sonur, og Gē-dāl-jāh Pās-j-úr-s sonur, og Jú-cāl Sjē-lē-mí-áh sonur, og Pās-j-úr Māl-chi-áh sonur, orðini sum Jeremiah hevði talað við alt fólkið, sigandi,

2 Svá sigur HARRIN, Hann, sum verður verandi í hesum staði, skal doyggja við svørðinum, við hungursneyðini, og við drepsóttini: men hann, ið fer fram til Kál-dē-arnar, skal liva; tí hann skal hava sítt lív til býti, og skal liva.

3 Svá sigur HARRIN, Hesin staður skal víst verða givin inn í hondina á herinum hjá kongi Bábylons, sum skal taka hann.

4 Tí søgdu prinsarnir við kong, Vit bøna teg, lat henda mann takast av lívi: tí soleiðis veikir hann *um* hendurnar á krígsmonnum sum eru verandi í hesum staði, og hendurnar á øllum fólkinum, í at tala slík orð við teir: tí at hesin maður søkir ikki vælferðina hjá hesum fólki, men skaðan.

5 Tá segði Zē-dē-kí-áh kongur, Sí, hann *er* í hond tykkara: tí at kongurin *er* ikki hann ið kann gera *nakað* ting ímóti tykkum.

6 Tá tóku teir Jeremiah, og kastaðu hann inn í fangatippið hjá Māl-chi-áh Hām-mē-lēch-s syni, sum *var* í forgarðinum av fongslinum: og teir sigu niður Jeremiah við bondum. Og í fangatippinum *var* einkið vatn, men mýra: so Jeremiah sakk í mýruni.

7 ¶ Men tá ið Ē-bēd-mē-lēch, Ē-thi-ó-pi-arin, ein av hirðmonnum sum *var* í kongshúsinum, hoyrði at teir hövdu koyrt Jeremiah í fangatippið; kongurin sat tá í Benjamins-portrinum;

8 Tá fór Ē-bēd-mē-lēch út úr kongshúsinum, og talaði til kongs, og segði,

9 Mín harri kongur, hesir menn hava gjørt ilt í øllum sum teir hava gjørt við Jeremiah prophet, sum teir hava kastað inn í fangatippið; og hann er líkur til at doyggja av hungri í tí plássi har hann er: tí at *tað er* einkið meira breyð í staðinum.

10 Tá beyð kongur E'-béd-mé-léch-i E-thí-ó-pí-ara, og segði, Tak hiðani triati menn við tær, og tak upp Jeremíah prophet burtur úr fangatíppinum, áður enn hann doyggj.

11 So E'-béd-mé-léch tók menninar við sær, og fór inn í kongshúsið undir fæhirðsluna, og tók haðani gamlar útslitnar kloddar og gamlar rotnar spjarrar, og seig teir niður við bondum í fangatíppið til Jeremíah.

12 Og E'-béd-mé-léch E-thí-ó-pí-ari segði við Jeremíah, Koyr nú *hesar* gomlu útslitnu kloddar og rotnu spjarrar undir armholurnar hjá tær undir bondini. Og Jeremíah so gjörði.

13 So teir drögu upp Jeremíah við bondum, og tóku hann upp úr fangatíppinum: og Jeremíah varð verandi í forgarðinum av fongslinum.

14 ¶ Tá sendi Zē-dē-kí-áh kongur, og tók Jeremíah prophet til sín inn í triðju inngongdina sum *er* í HARRANS húsi: og kongurinn segði við Jeremíah, Eg vil spyrja teg eitt ting; fjal einkið fyrri mær.

15 Tá segði Jeremíah við Zē-dē-kí-áh, Um eg kunngeri tær *tað*, vilt tú *tá* ikki víst taka meg av lívi? og um eg gevi tær ráð, vilt tú ikki lýða á meg?

16 So Zē-dē-kí-áh kongur svór loyniliga fyrri Jeremíah, og segði, Sum HARRIN livir, sum gjörði okkum hesa sál, so vil eg ikki taka teg av lívi, eiheldur vil eg geva teg inn í hondina á hesum monnum ið sökja títt lív.

17 Tá segði Jeremíah við Zē-dē-kí-áh, Svá sigur HARRIN, Guð herliðanna, Guð Ísraels; Um tú vilt vissuligani fara út til prinsarnar hjá Bábýlons kongi, tá skal tín sál liva, og hesin staður skal ikki verða brendur við eldi; og tú skalt liva, og títt hús:

18 Men um tú vilt ikki fara út til prinsarnar hjá kongi Bábýlons, tá skal hesin staður verða givin inn í hondina á Kál-dē-unum, og teir skulu brenna hann við eldi, og tú skalt ikki komast undan úr teirra hond.

19 Og Zē-dē-kí-áh kongur segði við Jeremíah, Eg eri ræddur fyrri Jødunum sum eru falnir til Kál-dē-arnar, bara ikki teir avhendi meg inn í teirra hond, og teir haði meg.

20 Men Jeremíah segði, Teir skulu ikki avhenda teg. Akta, eg bøni teg, rødd HARRANS, sum eg tali við teg: so verður tað væl *statt* hjá tær, og tín sál skal liva.

21 Men um tú sýti at fara fram, so *er* hetta tað orðið sum HARRIN hevur sýnt mær:

22 Og sí, allar kvinnurnar, sum eru eftir í húsinum hjá Judah kongi, *skulu verða* fórdar fram til prinsarnar hjá kongi Bábýlons, og tær *kvinnurnar* fara at siga, Tínir vinir hava koyrt undir teg, og hava havt yvirvág ímóti tær: tínir føtur eru soknir í mýruna, og teir eru vendir burt tilbakar.

23 So teir skulu føra út allar tínar konur og tíni børn til Kál-dē-arnar: og tú skalt ei komast undan út úr hond teirra, men skalt verða tikin við hondini á Bábýlons kongi: og tú skalt elva hesum staði at verða brendum við eldi.

24 ¶ Tá segði Zē-dē-kí-áh við Jeremíah, Lat ongan mann vita um hesi orð, og tú skalt ikki doyggja.

25 Men um prinsarnir hoyri at eg havi talað við teg, og teir komi til tín, og sigi við teg, Kunnger okkum nú hvat tú hevurt sagt við kong, fjal tað ikki fyrri okkum, og vit vilja ikki taka teg av lívi; eisini hvat kongur segði við teg:

26 Tá skalt tú siga við teir, Eg framsetti mína forbøn framfyri kong, at hann ikki vildi volda mær at venda aftur til Jónathans hús, at doyyggja har.

27 Tá komu allir prinsarnir at Jeremiah, og spurdu hann: og hann segði teimum samsvarandi øllum hesum orðunum sum kongur hevði boðið. So teir lótu av at tala við hann; tí at málið varð ikki uppfatað.

28 So Jeremiah varð *verandi* í forgarðinum av fongslinum inntil tann dag sum Jerusalem varð tikið: og hann var *har* tá ið Jerusalem varð tikið.

KAPITUL 39

Í NÍGGJUNDA ári Zē-dē-kī-áh, Judah kongs, í tiggjunda mánaði, kom Nē-bū-chād-rēz-zār kongur av Bábýlon og allur hans herur ímóti Jerusalem, og teir kringsettu hann.

2 Og í ellivta ári Zē-dē-kī-áh, í fjórða mánaði, í niggjunda *degi* mánaðarins, varð staðurin brotin upp.

3 Og allir prinsarnir hjá Bábýlons kongi komu inn, og sótu í miðportrinum, *enmtá* Nēr-gál-sjá-rē-zēr, Sám-gār-nē-bō, Sár-sē-chīm, Ráb-sā-ris, Nēr-gál-sjá-rē-zēr, Rab-mag, við øllum teimum eftirverandi av prinsunum hjá Bábýlons kongi.

4 ¶ Og tað bar á, at tá ið Zē-dē-kī-áh, Judah kongur, sá teir, og allar krigsmenninar, tá flýddu teir, og fóru út úr staðinum um náttina, eftir vegnum av urtagarði kongs, eftir portrinum ímilli múrarnar báðar: og hann fór út *eftir* vegi slættarins.

5 Men herurin hjá Kāl-dē-unum elti eftir teimum, og innheintaði Zē-dē-kī-áh á Jerichos slættum: og tá ið teir høvdu tikið hann, førdu teir hann niðan til Nē-bū-chād-nēz-zárs

kongs av Bábýlon til Rīb-láh í landi Há-máth-s, har hann gav dóm yvir hann.

6 Tá vá kongurin av Bábýlon synirnar hjá Zē-dē-kī-áh í Rīb-láh frammi fyri eygum hansara: eisini vá kongurin av Bábýlon allar tignarmenn Judah.

7 Harafturat stakk hann út eyguni hjá Zē-dē-kī-áh, og bant hann við ketum, at føra hann til Bábýlon.

8 ¶ Og Kāl-dē-arnir brendu kongshúsið, og húsinu hjá fólkinum, við eldi, og brutu niður múrarnar av Jerusalem.

9 Tá førði Nē-bū-zár-ád-án, høvuðsmaðurin av lívverjuni, burt til fanga inn í Bábýlon leivdina av fólkinum ið var eftir í staðinum, og teir sum fullu frá, sum fullu til hansara, við restini av fólkinum sum var eftir.

10 Men Nē-bū-zár-ád-án, høvuðsmaðurin av lívverjuni, eftirlæt av teim fátøku av fólkinum, sum einkið høvdu, í landi Judah, og gav teimum vingarðar og akrar á somu tíð.

11 ¶ Men Nē-bū-chād-rēz-zār kongur av Bábýlon gav áleggjng viðvíkjandi Jeremiah til Nē-bū-zár-ád-án-s, høvuðsmannin av lívverjuni, sigandi,

12 Tak hann, og siggj væl til hansara, og ger honum einkið mein; men ger honum enntá sum hann fer at siga við teg.

13 So Nē-bū-zár-ád-án, høvuðsmaðurin av lívverjuni, sendi, og Nē-bū-sjäs-bán, Ráb-sā-ris, og Nēr-gál-sjá-rē-zēr, Rab-mag, og allir prinsarnir hjá Bábýlons kongi;

14 Enntá teir sendu, og tóku Jeremiah út úr forgarðinum av fongslinum, og litu hann *yvir* til Gē-dál-jáh Á-hi-kām-s son Sjá-phān-s sonar, at hann skuldi føra hann heim: so hann búði millum fólkið.

15 ¶ Men HARRANS orð kom at Jeremiah, meðan hann var innilokaður í forgarðinum av fongslinum, sigandi,

16 Far og tala til Ē·bēd·mē·lēch·s Ē·thi·ó·pi·ara, og sig, Svá sigur HARRI herliðanna, Ísraels Guð; Sí, eg vil færa míni orð omanyvir henda stað til ilt, og ikki til gott; og tey verða *fullførd* í tí degi frammi fyri tær.

17 Men eg vil bjarga tær í tí degi, sigur HARRIN: og tú skalt ikki verða givin inn í hondina á monnunum sum tú ert ræddur fyri.

18 Tí at eg vil vissuliga fría teg út, og tú skalt ikki falla við svørðinum, men titt lív skal vera til ein fong hjá tær: av tí at tú hevurt sett titt álit á meg, sigur HARRIN.

KAPITUL 40

ORÐIÐ sum kom til Jeremiah frá HARRANUM, eftir at Nē·bū·zār·ād·ān, høvuðsmaðurin av lívverjuni, hevði latið hann farið frá Rá·máh, tá ið hann hevði tikið hann, verandi bundin í ketum, millum allar sum vórðu fórdir burt til fanga av Jerusalem og Judah, sum vórðu fórdir burt til fanga til Bábýlon.

2 Og høvuðsmaðurin av lívverjuni tók Jeremiah, og segði við hann, HARRIN tín Guð hevur lýst hetta illa yvir hetta pláss.

3 Nú hevur HARRIN ført tað, og gjørt samsvarandi sum hann hevur sagt: av tí at tit hava syndað imóti HARRANUM, og hava ikki aktað hans rødd, tí er hetta tingið komið yvir tykkum.

4 Og nú, sí, eg loysi teg henda dag frá ketunum sum vóru á tíni hond. Um tað tyki tær gott at koma við mær inn í Bábýlon, tá kom; og eg vil siggja væl til tín: men um tað tyki tær ilt at koma við

mær inn í Bábýlon, tá lat vera: sí, alt landið er frammi fyri tær: hvagar tað tykist gott og hóskiligt hjá tær at fara, hagar far.

5 Men meðan hann ikki enn var farin tilbakar, segði hann, Far tilbakar eisini til Gē·dāl·jáh Á·hī·kām·s sonar Sjá·phān·s sonar, sum kongurin av Bábýlon hevur gjørt til landsstjóra yvir staðunum av Judah, og búgv hjá honum millum fólkid: ella far hvarsumhelst tað tykir hóskiligt hjá tær at fara. So høvuðsmaðurin av lívverjuni gav honum vistir og eitt endurgjald, og læt hann fara.

6 Tá fór Jeremiah til Gē·dāl·jáh Á·hī·kām·s sonar til Mizpah; og búði hjá honum millum fólkid sum vóru eftir í landinum.

7 ¶ Men tá ið allir høvuðsmenninir av herstyrkjunum sum vóru í akrunum, enntá teir og teirra menn, hoyrdu at kongurin av Bábýlon hevði gjørt Gē·dāl·jáh Á·hī·kām·s sonar til landsstjóra í landinum, og hevði litið honum upp í hendur menn, og kvinnur, og børn, og av teimum fátøku landsins, av teimum ið ikki vórðu fórd burtur til fanga til Bábýlon;

8 Tá komu teir til Gē·dāl·jáh til Mizpah, enntá Ísj·mā·ēl Nē·thān·jáh sonur, og Jō·hā·nān og Jónathan Ká·rē·āh synir, og Sē·rāi·āh Tān·hú·mēth·s sonur, og synir Ē·phāi·s Nē·tō·phā·tīt·a, og Jē·zān·jáh, sonur ein Má·āk·ā·thīt·a, teir og teirra menn.

9 Og Gē·dāl·jáh Á·hī·kām·s sonur Sjá·phān·s sonar svør teimum og fyri teirra monnum, og segði, Ottist ikki at tæna Kāl·dē·unum: búgvíð í landinum, og tænið Bábýlons kongi, og tað verður væl stutt við tykkum.

10 Hvat mær viðvíkur, sí, eg vil búgva í Mizpah til at tæna Kāl·dē·unum, sum vilja koma til okkara: men tit, savnið vín, og

summarfruktir, og olju, og koyrið *tey* í tykkara ílöt, og búgvíð í tykkara staðum ið tit hava tikið.

11 Somuleiðis tá ið allir Jødarnir sum *vóru* í Móab, og millum Ammonitarar, og í Ê-dóm, og sum *vóru* í øllum londunum, hoyrdu at kongurin av Bábýlon hevði eftirlatið leivd av Judah, og at hann hevði sett yvir teimum Gê-dál'-jáh Á-hi-kám-s son Sjá'-phân-s sonar;

12 Tá vendu enntá allir Jødarnir aftur úr øllum plássum hvagar teir *vóru* ríknir, og komu til Judah lands, til Gê-dál'-jáh, til Mizpah, og savnaðu vín og summarfruktir sera nógv.

13 ¶ Harafturat komu Jó'-há-nán Ká'-rê-áh sonur, og allir høvuðsmenninir av herstyrkj-unum sum *vóru* í akrunum, til Gê-dál'-jáh til Mizpah,

14 Og søgdu við hann, Veitst tú víst at Bá'-á-lis, kongur Ammonitanna, hevur sent Ísj'-má-él Nê-thân'-jáh son at vega teg? Men Gê-dál'-jáh Á-hi-kám-s sonur trúði teimum ikki.

15 Tá talaði Jó'-há-nán Ká'-rê-áh sonur til Gê-dál'-jáh í Mizpah loyniliga, og segði, Lat meg fara, eg biði teg, og eg vil vega Ísj'-má-él Nê-thân'-jáh son, og eingin maður skal vita *tað*: hví skuldi hann vigið teg, at allir Jødarnir, sum eru savnaðir til tín, skuldu verðið spjaddir, og leivdin í Judah týnst?

16 Men Gê-dál'-jáh Á-hi-kám-s sonur segði við Jó'-há-nán Ká'-rê-áh son, Tú skalt ikki gera hetta: tí at tú talart falsliga um Ísj'-má-él.

KAPITUL 41

MEN tað hendi í sjeynða mánaði, at Ísj'-má-él Nê-thân'-jáh sonur Ê-li-sjá'-má sonar, av kongliga sáðinum, og prinsar kongsins, enntá tiggju menn við

honum, komu til Gê-dál'-jáh Á-hi-kám-s son til Mizpah; og har ótu teir breyð saman í Mizpah.

2 Tá reistist Ísj'-má-él Nê-thân'-jáh sonur, og teir tiggju menninir sum við honum *vóru*, og slógu Gê-dál'-jáh Á-hi-kám-s son Sjá'-phân-s sonar við svørðinum, og vógu hann, hvønn kongurin av Bábýlon hevði gjørt til landsstjóra yvir landinum.

3 Ísj'-má-él eisini vá allar Jødarnar sum *vóru* við honum, enntá við Gê-dál'-jáh, í Mizpah, og Kál-dê'-arnar sum funnust har, og krigsmenninar.

4 Og tað hendi annan dagin eftir at hann hevði vigið Gê-dál'-jáh, og eingin maður vitsti *tað*,

5 At tað komu ávisir frá Sjé'-chêm, frá Sjí'-löh, og frá Sámár'-i-ú, enntá fyrsinstjugu menn, sum høvdu skegg síni rakað, og klæðir síni skródd, og høvdu skorið seg, við ofrum og roykilsí í síni hond, at føra *tey* til HARRANS hús.

6 Og Ísj'-má-él Nê-thân'-jáh sonur fór fram frá Mizpah at møta teimum, grátandi alla leiðina sum hann fór: og tað bar á, sum hann motti teimum, segði hann við teir, Komið til Gê-dál'-jáh Á-hi-kám-s sonar.

7 Og tað varð *soleiðis*, tá ið teir komu inn í miðjan staðin, at Ísj'-má-él Nê-thân'-jáh sonur vá teir, og *kastaði teir* í miðja holuna, hann, og menninir sum við honum *vóru*.

8 Men tiggju menn funnust teirra millum ið søgdu við Ísj'-má-él, Veg okkum ikki: tí at vit hava dýrgripir í akrunum, av hveiti, og av byggi, og av olju, og av hunangi. So hann læt vera, og vá teir ikki millum brøður teirra.

9 Men holan, hvari Ísj'-má-él hevði kastað allar teir deyðu kropparnar av monnunum sum hann hevði vigið orsakað av

Gē-dál'-jäh, var hon sum Á-sá kongur hevði gjørt av ótta fyri Bá-ásj'-á kongi av Ísrael: og Ísj'-má-él Nē-thān'-jäh sonur fylti hana við teimum ið vóru vignir.

10 Tá fordi Ísj'-má-él burt til fanga alt tað eftirverandi av fólkinum ið vóru í Mizpah, enntá kongsdøturnar, og alt fólkið sum varð eftir í Mizpah, hvørjar Nē-bū-zār'-ād'-ān, høvuðsmaðurin av livverjuni, hevði litið upp til Gē-dál'-jäh Á-hi-kām-s sonar: og Ísj'-má-él Nē-thān'-jäh sonur fordi tey burt til fanga, og fór avstað fyri at fara yvir til Amonitarnar.

11 ¶ Men tá ið Jó'-hā-nān Ká'-rē-āh sonur, og allir høvuðsmenninir av herstyrkjunum sum vóru við honum, hoyrdu um alt tað illa sum Ísj'-má-él Nē-thān'-jäh sonur hevði gjørt,

12 Tá tóku teir allar menninar, og fóru at berjast við Ísj'-má-él Nē-thān'-jäh son, og funnu hann við miklu vøtnini sum eru í Gibeon.

13 Men tað bar á, at tá ið alt fólkið, sum vóru við Ísj'-má-éli, sóu Jó'-hā-nān Ká'-rē-āh son, og allar høvuðsmenninar av herstyrkjunum sum við honum vóru, tá vórðu teir glaðir.

14 So alt fólkið, sum Ísj'-má-él hevði ført burt til fanga frá Mizpah, snúðist við og vendi aftur, og fór til Jó'-hā-nān Ká'-rē-āh son.

15 Men Ísj'-má-él Nē-thān'-jäh sonur komst undan frá Jó'-hā-nān-i við átta monnum, og fór til Ammonitarnar.

16 Tá tók Jó'-hā-nān Ká'-rē-āh sonur, og allir høvuðsmenninir av herstyrkjunum sum vóru við honum, alla leivdina av fólkinum sum hann hevði endurheintað frá Ísj'-má-él Nē-thān'-jäh syni, frá Mizpah, eftir at hann hevði vigið Gē-dál'-jäh Á-hi-kām-s son, enntá mektigar krigsmenn, og kvinnurnar, og børnini, og hirðmenninar,

hvørji hann hevði ført aftur frá Gibeon:

17 Og teir fóru avstað, og búðu í bústaði Kim'-hām-s, sum er við Beth-lehem, til at fara at fara til Egyptalands,

18 Uppá grund av Kál-dé-unum: tí at teir vóru ræddir fyri teimum, av tí at Ísj'-má-él Nē-thān'-jäh sonur hevði vigið Gē-dál'-jäh Á-hi-kām-s son, sum kongurin av Bábýlon gjordi til landsstjóra í landinum.

KAPITUL 42

TÁ komu nær allir høvuðsmenninir av herstyrkjunum, og Jó'-hā-nān Ká'-rē-āh sonur, og Jē-zān'-jäh Hó-sjāi'-āh sonur, og alt fólkið – frá tí minsta alt at tí miklasta,

2 Og søgdu við Jeremiah prophet, Lat, vit bæna teg, okkara forbøn verða góðtikna frammi fyri tær, og bið fyri okkum til HARRANS Guðs tíns, enntá fyri allari hesi leivd; (tí at vit eru bara fáir eftir av mongum, eins og eygu tíni skoða okkum:)

3 At HARRIN tín Guð má sýna okkum vegin hvári vit mega ganga, og tað ting ið vit mega gera.

4 Tá segði Jeremiah prophetur við teir, Eg havi hoyrt tykkum; sí, eg vil biðja til HARRANS Guðs tykkara samsvarandi orðum tykkara; og tað skal bera á, at hvatsumhelst ting ið HARRIN fer at svara tykkum, eg vil kunngera tykkum tað; eg vil einkið halda aftur frá tykkum.

5 Tá søgdu teir til Jeremiah, HARRIN veri satt og trúfast vitni ímillum okkum, um vit geri ikki enntá samsvarandi øllum tingum sum HARRIN tín Guð fer at senda teg til okkara fyri.

6 Hvørt tað veri gott, ella hvørt tað veri ilt, so vilja vit lýða rødd HARRANS Guðs várs, til

hvørs vit senda teg; at tað má vera væl *statt* hjá okkum, tá ið vit lýða rødd HARRANS Guðs várs.

7 ¶ Og tað bar á eftir tiggju dagar, at HARRANS orð kom at Jeremiah.

8 Tá rópaði hann Jó-há-nán Ká-rê-áh son, og allar høvuðsmenninar av herstyrkjunum sum *vóru* við honum, og alt fólkið – frá tí minsta alt at tí miklasta,

9 Og segði við teir, Svá sigur HARRIN, Israels Guð, sum tit sendu meg til *fyr*i at framseta tykkara forbøn framfyri hann;

10 Um tit vilji enn verða *verandi* í hesum landi, tá vil eg byggja tykkum, og ikki toga *tykkum* niður, og eg vil planta tykkum, og ikki slíta *tykkum* upp: tí at eg iðri meg um tað illa sum eg havi gjørt tykkum.

11 Verið ikki ræddir fyri Bábylons kongi, sum tit eru ræddir fyri; verið ikki ræddir fyri honum, sigur HARRIN: tí at eg *eri* við tykkum til at frelsa tykkum, og at bjarga tykkum frá hansara hond.

12 Og eg vil sýna miskunnir at tykkum, at hann má miskunna tykkum, og fáa tykkum at venda aftur til tykkara egna land.

13 ¶ Men um tit sigi, Vit vilja ikki búgva í hesum landi, einheldur lýða rødd HARRANS Guðs tykkara,

14 Óg siga, Nei; men vit vilja fara til Egyptalands, har vit einkið kriggj fara *at* siggja, ella hoyra lúðursljóðið, ella hava hungur um breyð; og har vilja vit búgva:

15 Og hoyrið tí nú HARRANS orð, tit leivd av Judah; Svá sigur HARRI herliðanna, Israels Guð; Um tit heilvegis seti tykkar andlit til *tess* at fara til Egyptalands, og fari at útsita har;

16 Tá skal tað bera á, *at* svørðið, sum tit óttaðust, skal innheinta tykkum har í Egyptalandi, og hungursneyðin, sum tit vóru ræddir fyri, skal fylgja tætt eftir tykkum har í Egyptalandi; og har skulu tit doyggja.

17 Soleiðis skal tað vera við øllum monnunum ið settu síni andlit at fara til Egyptalands at útsita har; teir skulu doyggja við svørðinum, við hungursneyðini, og við drepsóttini; og eingin av teimum skal verða verandi ella komast undan frá tí illa sum eg vil føra yvir teir.

18 Tí at svá sigur HARRI herliðanna, Israels Guð; Eins og mín firtni og mín øði hefur verðið helt út yvir íbúgvarnar av Jerusalem; soleiðis skal mín øði verða helt út yvir tykkum, tá ið tit fara *at* fara inn í Egyptaland; og tit skulu verða ein illbiðjing, og ein øtan, og ein bølþøn, og ein skemd; og tit skulu ikki sjá hetta pláss meira.

19 ¶ HARRIN hevur sagt viðvíkjandi tykkum, O tit leivd av Judah; Farið ikki til Egyptalands: vitið við vissu at eg havi formanað tykkum henda dag.

20 Tí at tit kávalótust í tykkara hjørtum, tá ið tit sendu meg til HARRANS Guðs tykkara, og søgdu, Bið fyri okkum til HARRANS Guðs okkara; og samsvarandi øllum sum HARRIN vár Guð fer *at* siga, soleiðis kunnger okkum, og vit vilja gera *tað*.

21 Og *nú*, eg havi henda dag kunngjørt *tað* fyri tykkum; men tit hava ikki aktað rødd HARRANS Guðs tykkara, ella nakað *ting* sum hann hevur sent meg til tykkara fyri.

22 Vitið tí nú við vissu, at tit skulu doyggja við svørðinum, við hungursneyðini, og við drepsóttini, í tí plássi hvagar tit tráa at fara og at útsita.

KAPITUL 43

OG tað bar á, at tá ið Jeremiah hevði lokið við at tala við alt fólkíð øll orðini hjá HARRANUM Guði teirra, fyri hvørji HARRIN teirra Guð hevði sent hann til teirra, *enntá* øll hesi orð,

2 Tá talaðu Á-zár'-jáh Hó-sjái'-áh sonur, og Jó'-há-nán Ká'-rê-áh sonur, og allir teir hugmóðigu menninir, og søgdu við Jeremiah, Tú talart falsliga: HARRIN vár Guð hevur ikki sent teg at siga, Farið ikki til Egyptalands at útsita har:

3 Men Bár'-úch Nê'-rî-áh sonur koyrir undir teg ímóti okkum, fyri at flýggja okkum inn í hondina á Kál-dê-unum, at teir máttu tikið okkum av lívi, og ført okkum burt til fangar til Bábylon.

4 So Jó'-há-nán Ká'-rê-áh sonur, og allir høvuðsmenninir av herstyrkjunum, og alt fólkíð, lýddu ikki rødd HARRANS, at búgva í Judah landi.

5 Men Jó'-há-nán Ká'-rê-áh sonur, og allir høvuðsmenninir av herstyrkjunum, tóku alla leivdina av Judah, sum vóru vendir aftur frá øllum tjóðum, hvagar teir høvdu verðið ríknir, at búgva í Judah landi;

6 *Enntá* menn, og kvinnur, og børn, og kongsdøturnar, og hvønn persón sum Nê'-bú-zár'-ád'-án, høvuðsmaðurin av lívverjuni, hevði eftirlatið hjá Gê-dál'-jáh Á'-hi-kám-s syni Sjá'-phân-sonar, og Jeremiah prophet, og Bár'-úch Nê'-rî-áh son.

7 So teir komu inn í Egyptaland: tí at teir aktaðu ikki rødd HARRANS: soleiðis komu teir *heilt* til Táh'-pán-hês.

8 ¶ Tá kom HARRANS orð at Jeremiah í Táh'-pán-hês, sigandi,

9 Tak miklar steinar í tína hond, og fjal teir í leirinum í tigelsteinsovninum, sum *er* við inngongdina

av Pharaohs húsi í Táh'-pán-hês, í eygsjónini á Judah monnum;

10 Og sig við teir, Svá sigur HARRI herliðanna, Ísraels Guð; Sí, eg vil senda og taka Nê'-bú-čhád-réz'-zár, Bábylons kong, mín tænar, og vil seta hans háseti uppá hesar steinar sum eg havi fjalt; og hann skal breiða sína kongligu tjaldbúð yvir teir.

11 Og tá ið hann kemur, skal hann sláa Egyptaland, og flýggja slíkar *sum eru* til deyða, til deyða; og slíkar *sum eru* til fangaskaps, til fangaskaps; og slíkar *sum eru* til svørðið, til svørðið.

12 Og eg vil kynda ein eld í húsunum hjá gudum Egyptalands; og hann skal brenna teir, og føra teir burt til fangar: og hann skal uppskrýða seg við Egyptalandi, eins og ein hirði letur *seg* í sítt klæði; og hann skal fara fram haðani í friði.

13 Hann skal eisini bróta myndir Bêth-sjê'-mês, sum *er* í Egyptalandi; og húsini hjá gudum Egyptanna skal hann brenna við eldi.

KAPITUL 44

ORÐIÐ sum kom til Jeremiah viðvíkjandi øllum Jøðunum sum búgva í Egyptalandi, sum búgva í Mig'-døl, og í Táh'-pán-hês, og í Nôph, og í landi Páth'-rôs-ar, sigandi,

2 Svá sigur HARRI herliðanna, Guð Ísraels; Tit hava sæð alt tað illa sum eg havi ført á Jerusalem, og yvir allar staðirnar av Judah; og sí, henda dag *eru* teir ein oyðing, og eingin maður býr hari,

3 Orsakað av teirra vondsku sum teir hava framt til at tírra meg til firtnis, í at teir fóru til *tess* at brenna roykils, og at tæna øðrum gudum, sum^p teir kendu ikki, *hvørki* teir, tit, ella tykkara fedrar.

4 Kortini sendi eg tykkum allar minar tænarar prophetarnar, risandi árla og sendi *teir*, sigandi, Á, gerið ikki hetta andstyggiliga ting sum eg hati.

5 Men teir lýddu ikki á, ella boygdu sitt oyra til *tess* at venda frá síni vondsku, einkið roykilsí at brenna at øðrum gudum.

6 Hvørsvegna mín øði og mín firtni varð helt fram, og varð kynd í staðunum av Judah og í Jerusalems gøtum; og tey eru oydd og oyðin, sum á hesum degi.

7 Tessvegna nú, svá sigur HARRIN, Guð herliðanna, Guð Ísraels; Hví fremja tit *hetta* mikla illa ímóti tykkara sálum, at skera av frá tykkum mann og kvinnu, barn og bróstabarn, út úr Judah, at eftirlata tykkum ongan at verða verandi;

8 Í at tit tirra meg til vreiðis við verkunum av tykkara hondum, brennandi roykilsí at øðrum gudum í Egyptalandi, hvagar tit veri farnir at búgva, at tit máttu skera tykkum av, og at tit máttu vera ein banning og ein skemd millum allar tjóðir jarðarinnar?

9 Hava tit gloymt vondskuna hjá tykkara fedrum, og vondskuna hjá kongunum av Judah, og vondskuna hjá teirra konum, sum eg tykkara egnu vondsku, og vondskuna hjá tykkara konum, sum tey hava framt í Judah landi, og í Jerusalems gøtum?

10 Tey eru ikki eyðmjúkgjørd *heilt* til henda dag, eiheldur hava tey óttast, ella gingið í míni lóg, ella í mínum ásetingum, sum eg setti framfyri tykkum og framfyri tykkara fedrar.

11 ¶ Tessvegna, svá sigur HARRI herliðanna, Guð Ísraels; Sí, eg vil seta mítt andlit ímóti tykkum til ilt, og at kvetta av alt Judah.

12 Og eg vil taka leivdina av

Judah, sum hava sett síni andlit til *tess* at fara til Egyptalands at útsita har, og teir skulu allir upptærast, og falla í Egyptalandi; teir skulu *enntá* upptærast við svørðinum og við hungursneyðini: teir skulu doyggja, frá tí minsta alt at tí miklasta, við svørðinum og við hungursneyðini: og teir skulu verða ein illbiðjing, og ein øtan, og ein bølþøn, og ein skemd.

13 Tí at eg vil revsa teir sum búgva í Egyptalandi, eins og eg havi revsað Jerusaleum, við svørðinum, við hungursneyðini, og við drepsóttini:

14 So at eingin av leivdini av Judah, sum eru farnir inn í Egyptaland at útsita har, fer at komast undan, ella verða verandi, at teir skuldu vent aftur til Judah lands, til hvørt teir hava eina trá at venda aftur at búgva har: tí at eingin skal venda aftur, uttan slíkir ið komast undan.

15 ¶ Tá svaraðu allir menninir sum vistu at teirra konur høvdu brent roykilsí at øðrum gudum, og allar kvinnurnar ið stóðu hjá, ein mikil fjöld, enntá alt fólkið sum búði í Egyptalandi, í Páth-rös, Jeremiah, og søgdu,

16 *Hvat viðvíkur* tí orðinum sum tú hevurt talað við okkum í navni HARRANS, so vilja vit ikki lýða á teg.

17 Men vit vilja vissuliga gera hvatsumhelst ting ið gongur fram úr egna munni okkara, at brenna roykilsí at himinsdrotningini, og at hella út drykkoffur at henni, eins og vit hava gjørt, vit, og okkara fedrar, okkara kongar, og okkara prinsar, í staðunum av Judah, og í Jerusalems gøtum: tí at *iá* høvdu vit riviligt av vistum, og vóru væl stódd, og sóu einkið ilt.

18 Men síðan vit lótu av

at brenna roykilsí til himinsdrotningina, og at hella út drykkoffur at henni, hefur okkum vantað øll *ting*, og hava verðið upptærd við svørðinum og við hungursneyðini.

19 Og tá ið vit brendu roykilsí til himinsdrotningina, og heltu út drykkoffur at henni, gjørdu vit henni køkur til at tilbiðja hana, og heltu út drykkoffur at henni, uttan okkara menn?

20 ¶ Tá segði Jeremiah við alt fólkíð, til menninar, og til kvinnurnar, og til alt fólkíð sum høvdu givið honum *tað* svarið, soljóðandi,

21 Tað roykilsíð, sum tit brendu í Judah staðum, og í Jerusalems gøtum, tit, og tykkara fedrar, tykkara kongar, og tykkara prinsar, og landsins fólk, mintist HARRIN ikki til teirra, og kom tað *ikki* honum í huga?

22 So at HARRIN kundi ikki longur bera *tað*, orsakað av tí illa av tykkara gerðum, og orsakað av andstygðunum sum tit hava framt; tí er tykkara land ein oyðing, og ein øtan, og ein bølbøn, uttan íbúgva, sum á hesum degi.

23 Av tí at tit hava brent roykilsí, og av tí at tit hava syndað ímóti HARRANUM, og hava ikki aktað rødd HARRANS, ella gingið í hansara lóg, ella í hans ásetingum, ella í hansara vitnisburðum; tí er hetta illa hent tykkum, sum á hesum degi.

24 Harafturat segði Jeremiah við alt fólkíð, og til allar kvinnurnar, Hoyrið HARRANS orð, alt Judah sum *eru* í Egyptalandi:

25 Svá sigur HARRI herliðanna, Guð Israels, soljóðandi; Tit og tykkara konur hava bæði talað við tykkara munnum, og uppfyllt við tykkara hond, og sagt, Vit vilja víst útinna okkara heitstreingir sum vit

hava strongt, at brenna roykilsí til himinsdrotningina, og at hella út drykkoffur at henni: tit vilja víst fullføra tykkara heitstreingir, og víst útinna tykkara heitstreingir.

26 Hoyrið tí HARRANS orð, alt Judah sum búgva í Egyptalandi; Sí, eg havi svorið við mítt mikla navn, sigur HARRIN, at mítt navn skal ikki meira nevast í munnum á nøkrum manni av Judah í øllum Egyptalandi, sigandi, Harrin GUÐ livir.

27 Sí, eg vil vaka yvir teimum til ilt, og ikki til gott: og allir menninir av Judah, sum *eru* í Egyptalandi, skulu verða upptærdir við svørðinum og við hungursneyðini, inntil endi verði á teimum.

28 Tó skal endi lítið tal, sum kemst undan svørðinum, venda aftur úr Egyptalandi til Judah lands, og øll leivdin av Judah, sum eru farnir inn í Egyptaland at útsita har, skulu vita hvørs orð skulu standa, míni, ella teirra.

29 ¶ Og hetta *skal vera* tykkum tekin, sigur HARRIN, at eg vil revsa tykkum í hesum plássi, at tit mega vita at míni orð skulu vissuliga standa ímóti tykkum til ilt:

30 Svá sigur HARRIN; Sí, eg vil geva *Phar'á-oh-hoph-rá* kong av Egyptalandi inn í hondina á hansara figgindum, og inn í hondina á teimum ið søkja hansara liv; eins og eg gav *Zé-dé-ki-áh* kong av Judah inn í hondina á *Né-bū-chād-réz-zár* kongi av Bábýlon, hansara figginda, og sum søkti hansara liv.

KAPITUL 45

ORÐIÐ sum Jeremiah prophetur talaði við *Bár-úch Né-ri-áh* son, tá ið hann hevði skrivað hesi orð í eina bók við

munni Jeremiah, í fjórða ári Jē-hōi-ā-kim-s Jō-sī-āh sonar, Judah kongs, sigandi,

2 Svá sigur HARRIN, Ísraels Guð, við teg, O Bár'-ūch;

3 Tú segðirt, Eya meg nú! tí HARRIN hefur lagt harm afturat míni sorg; eg ørmaktaðist í míni suffan, og eg finni onga hvíld.

4 ¶ Svá skalt tú siga við hann, HARRIN sigur svá; Si, tað sum eg havi bygt, vil eg bróta niður, og tað sum eg havi plantað, vil eg slíta upp, sjálvt alt hetta land.

5 Og søkirt tú mikil ting til tín sjálvs? sök *tey* ikki: tí si, eg vil føra ilt yvir alt hold, sigur HARRIN: men títt lív vil eg geva tær til fong í øllum plássum hvagar tú fert.

KAPITUL 46

HARRANS orð sum kom til Jeremiah prophets ímóti Heidningunum;

2 Ímóti Egyptalandi, ímóti herinum hjá Phār'-ā-ōh-nē-kō kongi av Egyptalandi, sum var við ána Ev-phrá-tēs í Cár'-kē-mīs, sum Nē-bū-chād-rēz'-zār kongur av Bábýlon sló í fjórða ári Jē-hōi-ā-kim-s Jō-sī-āh sonar, Judah kongs.

3 Búgvíð til smáskjöldurin og skjöldurin, og nærkist til orrustu.

4 Brynjið hestarnar; og komið upp, tit hestmenn, og standið fram við *tykkara* hjálmum; blankið spjótini, og farið í ringbrynjurnar.

5 Hví havi eg sæð teir mót-falnar og vendar burt tilbakar? og hinir mektigu teirra eru bardir niður, og eru flýddir fljótt, og hugdu ei tilbakar: *tí at* ótti *var* runt umkring, sigur HARRIN.

6 Lat ikki hin fljóta flýggja burt, ella hin mektiga mann komast undan; teir skulu snáva, og falla ímóti norðuri við ána Ev-phrá-tēs.

7 Hvør er hesin ið kemur upp sum ein flóð, hvørs vøtn verða rørd eins og løkirnir?

8 Egyptaland risur upp sum ein flóð, og *hansara* vøtn verða rørd eins og løkirnir; og hann sigur, eg vil fara upp, og vil hylja jørðina; eg vil oyða staðin og hans íbúgar.

9 Komið upp, tit hestar; og gartið, tit vagnar; og lat hinar mektigu menn koma fram; E-thi-ó-pi-ararnar og Lí-bý-ararnar, sum handfara skjöldurin; og Lý-dí-ararnar, sum handfara og spenna bogan.

10 Tí hetta er dagur Harrans GUÐS herliðanna, ein hevndar-dagur, at hann má hevna seg á sínar mótstandarar: og svorðið skal slúka, og tað skal verða stappmett og gjørt drukkið við teirra blóði: tí Harrin GUÐ herliðanna hefur eitt sláturoffur í norðurlandinum við ána E-v-phrá-tēs.

11 Far niðan til Gilead, og tak balsam, O jomfrú, Egyptalands dóttir: til fánýtis fert tú *at* brúka nógvar heilivágir; *tí at* tú skalt ei verða lekt.

12 Tjóðirnar hava hoyrt um tína skomm, og títt geyl hefur fyllt landið: tí hin mektigi maður hefur snávað ímóti tí mektiga, og teir eru fálnir báðir saman.

13 ¶ Tað orðið sum HARRIN talaði til Jeremiah prophets, hvussu Nē-bū-chād-rēz'-zār kongur av Bábýlon skuldi koma og sláa Egyptaland.

14 Lýsið í Egyptalandi, og kunngeríð í Mig-dól, og kunngeríð í Nōph og í Tāh-pān-hēs: sigið, Statt fastur, og búgv teg til; tí at svorðið skal slúka runda um teg.

15 Hví eru tínr reystu *menn* sópaðir burt? teir stóðust ikki, tí at HARRIN rak teir.

16 Hann fekk mangar at falla,

ja, ein fell omanyvir annan: og teir sögdu, Reis teg, og latum okkum fara aftur til okkara egna fólk, og til upprunalands várs, frá tí kúgandi svørðinum.

17 Teir geylaðu har, Pharaoh kongur av Egyptalandi er bara eitt ljóð; hann er farin framvið ta ásettu tíðina.

18 Sum eg livi, sigur Kongurin, hvørs navn er HARRI herliðanna, Vissuliga, sum Tá' -bór er millum fjøllini, og eins og Carmel er við sjógvin, so fer hann at koma.

19 Ó tú dóttir, sum býrt í Egyptalandi, ger teg út til at fara inn í fangaskap: tí at Nöph skal verða oyði og avtoftað uttan íbúgva.

20 Egyptaland er sum ein sera vøkur kviga, men oyðing kemur; hon kemur úr norðan.

21 Eisini hennara leigaðu menn eru í miðjari henni sum gøddir ungtarvar; tí at teir eru eisini vendir tilbakar, og eru flýðdir burtur saman: teir stóðust ikki, tí at dagurin av teirra skaðatilburði var komin yvir teir, og tíðin av teirra heimsøking.

22 Røddin á tí fer at fara sum ein høggormur; tí at teir skulu herganga við heri, og koma ímóti henni við øksum, sum høggarar av viði.

23 Teir skulu skera niður skóg hennara, sigur HARRIN, hóast hann kann ikki kannast; tí at teir eru fleiri enn grashoppurnar, og eru ótalligir.

24 Egyptalands dóttir skal fjamskast; hon skal flýggjast í hondina á fólk norðursins.

25 HARRI herliðanna, Guð Ísraels, sigur; Sí, eg vil revsa fjøldina úr Nō, og Pharaoh, og Egyptaland, við teirra gudum, og teirra kongum; enntá Pharaoh, og allar teir sum troysta á hann:

26 Og eg vil flýggja teir inn í hondina á teimum ið søkja teirra

lív, og inn í hondina á Nē-bū- chād-réz-zár kongi av Bábýlon, og inn í hondina á hansara tænarum: og síðani skal tað verða bygt, sum í døgnum í forðum, sigur HARRIN.

27 ¶ Men óttast ikki tú, O tænarari mín Jákup, og ver ikki mótfallin, O Ísrael: tí sí, eg vil frelsa teg langt burturifrá, og títt sáð frá landinum av teirra fangaskapi; og Jákup skal venda aftur, og vera í hvíld og við ró, og eingin skal gera hann ræddan.

28 Óttast tú ikki, O Jákup, mín tænarari, sigur HARRIN: tí at eg eri við tær; tí at eg vil gera fullan enda á øllum teim tjóðum, hvagar eg havi rikið teg; men eg vil ikki gera fullan enda á tær, men rættleidda teg í máti; tó vil eg ikki eftirlata teg heilt órevsaðan.

KAPITUL 47

HHARRANS orð sum kom til Jeremiah prophets, ímóti Philistunum, áðrenn ið Pharaoh sló Gá' -zà.

2 Svá sigur HARRIN; Sí, vøtn rísa upp úr norðuri, og skulu verða ein yvirfloymandi flóð, og skulu yvirfloyma landið, og alt sum er harí; staðin, og teir sum búgva harí: tá skulu menninir gella, og allir landsins íbúgvar skulu ýla.

3 Fyri ljóðinum av trampingini av hógvunum hjá hansara sterku hestum, fyri stormingini av hansara vagnum, og fyri rumblingini av hansara hjólum, skulu fedrarnir ikki líta tilbakar til síni børn vegna máttloysi av hondum;

4 Orsakað av degnum ið kemur til at ræna allar Philistarnar, og at skera av frá Tý-rús og Zí-dōn hvønn hjálpara sum er verandi: tí HARRIN vil ræna Philistarnar, leivdina av Caph-tōr-s landi.

5 Skallutleiki er komin á Gá'-zá; Ásj'-kē-lōn er skorin av við leivdini av teirra dali: hvussu leingi vilt tú skera teg?

6 O tú HARRANS svørð, hvør leingi *vilt tað vera áður enn* tú verðir kvirt? set upp teg sjálvst í tín slíðra, hvíl, og ver stilt.

7 Hvussu kann tað vera kvirt, eftirsum at HARRIN hevur givið tí áleggning imóti Ásj'-kē-lōn, og imóti sjóvarstrondini? har hevur hann útnevnt tað.

KAPITUL 48

ÍMÓTI Móab, svá sigur HARRI herliðanna, Guð Israels; Vei Nē'-bō! tí at tað er rænt: Kir-já-thá'-im er fjamskað og tikið: Mís-gáb er fjamskað og mótfallið.

2 Eingin meira prísan skal vera av Móab: í Hēs-j-bōn hava teir hugsað upp ilt imóti tí; komið, og latum okkum skera tað av frá at vera tjóð. Eisini tú skalt verða skorin niður, O Mád-mēn; svørðið skal elta teg.

3 Ein rødd av geylan skal verða frá Hór-ō-ná'-im, ræning og mikil oyðing.

4 Móab er oytt; hennara smáu hava fingið eitt geyl at hoyrast.

5 Tí at í niðangongdini av Lū'-hith skal áhaldandi grátning fara upp; tí at í omangondini av Hór-ō-ná'-im hava figgindarnir hoyrt eitt oyðingargeyl.

6 Flýggið, bjargið lívum tykkara, og verðið eins og lyngurin í oyðuni.

7 ¶ Tí av tí at tú hevurt litið á tíni verk og á tínar dýrgripir, skalt tú eisini verða tikin: og Kē'-mōsj skal fara fram inn í fangaskap við sínum prestum og sínum prinsum saman.

8 Og rænarin fer at koma á hvønn stað, og eingin staður fer at komast undan: dalurin skal eisini týnast, og slættin

skal oyðast, eins og HARRIN hevur talað.

9 Gevið veingir til Móab, at tað má flýggja og sleppa burt: tí staðirnir hjá tí skulu verða oyðnir, uttan nakran at búgva hari.

10 Bannaður veri hann ið ger verk HARRANS svikaliga, og bannaður veri hann ið heldur aftur sínum svørði frá blóði.

11 ¶ Móab hevur verið við ró frá sínum ungdómi, og hann hevur lagst á sínar berskakar, og hevur ei verðið tømdu frá keru til ker, eiheldur hevur hann farið inn í fangaskap: tí varð hansara smakkur verandi í honum, og hansara luktur er ikki broyttur.

12 Tessvegna, sí, teir dagar koma, sigur HARRIN, ið eg vil senda flakkarar til hansara, sum skulu fáa hann at flakka, og skulu tøma kerini hjá honum, og bróta fløskurnar hjá teimum.

13 Og Móab skal tá skammast um Kē'-mōsj, líka sum Israels hús skammaðist um Beth-el sitt troyst.

14 ¶ Hvussu siga tit, Vit eru mektigir og sterkir menn til kríggið?

15 Móab er rændur, og farin upp út úr staðum sínum, og hans útvaldu ungu menn eru farnir oman til slátringina, sigur Kongurin, hvørs navn er HARRI herliðanna.

16 Skaðatilburður Móabs er nær við at koma, og hansara kvøljan skundar skjótt til.

17 Allir tit sum eru kring hann, harmið hann; og allir tit ið kenna hans navn, sigið, Hvør er sterki stavurin brotin, og hin vakri sprotin!

18 Tú dóttir sum íbyrt Dī'-bōn, kom niður frá tíni dýrd, og sit í torsta; tí rænarin av Móab fer at koma yvir teg, og hann skal oyðileggja tíni vígvirkir.

19 O íbúgvu Á'-rō-ēr-s, statt við vegin, og slota; spyr hann

ið flýggjar, og hana sum kemst undan, og sig, Hvat hefur gjörst?

20 Móab er fjamskað; tí tað er brotið niður: ýlið og geylið; sigið frá tí í Arnon, at Móab er rænt,

21 Og dómur er komin yvir slættlendið; yvir Hó'lön, og yvir Já-há-zäh, og yvir Mē-phá-áth,

22 Og yvir Dī'bön, og yvir Nē'bö, og omanyvir Bēth-dib-lä-thá'im,

23 Og yvir Kīr-jä-thá'im, og yvir Bēth-gäm'ül, og yvir Bēth-mē'ön,

24 Og yvir Kē-ri-öth, og yvir Böz-räh, og yvir allar staðirnar av Móabs landi, fjar ella nær.

25 Móabs horn er skorið av, og hans armur er brotin, sigur HARRIN.

26 ¶ Gerið hann druknan: tí hann gjörði seg stóran ímóti HARRANUM: Móab skal eisini velta sær í sini spýggju, og hann skal eisini vera í speireking.

27 Tí at var ikki Israel ein speireking fyri tær? varð hann funnin millum tjóva? tí síðan tú talaðirt um hann, leypst tú av frøi.

28 O tit sum dvøljast í Móab, eftirlatið staðirnar, og dvøljist í klettinum, og verið sum dúgvan ið ger sitt reiður í síðunum av holsmunnanum.

29 Vit hava hoyrt hugmóðina hjá Móab, (hann er ovurhonds hugmóðigur), hans hálæti, og hansara dramblæti, og hans hugmód, og hástórnina av hansara hjarta.

30 Eg kenni hansara vreiði, sigur HARRIN; men tað skal ei verða so; hansara lygnir skulu ikki soleiðis ávirka tað.

31 Tí vil eg ýla um Móab, og eg vil geyla út um alt Móab; mitt hjarta fer at syrgja um menninar av Kīr-hē-rēs.

32 O Sib-mäh-s vīntræ, eg vil

gráta yvir teg við gráti Já-zēr-s: tinar plantur eru farnar yvirum sjógvin, tær rækka heilt at Já-zēr-s havi: rænarin er fallin á tinar summarfruktir og á tín vīnskurð.

33 Og frøi og gleði er tikin frá tí rikiliga akrinum, og frá landi Móabs; og eg havi fingið vīn at dvína frá vīnfargunum: eingin fer at treða við rópan; teirra rópan fer eingin rópan at vera.

34 Frá Hēs-j'bön-s rópi alt at Ēl-ē-á-léh, og alt at Já-ház, hava teir mælt sini rödd, frá Zó-ár alt at Hór-ö-ná'im, sum ein trý ára gomul kviga: tí at eisini vøtnini av Nimrim skulu verða oyðin.

35 Harafturat vil eg volda at halda uppat í Móab, sigur HARRIN, hann sum ofrar í høgu plássunum, og hann ið brennur roykilsu til sínar gudar.

36 Tí skal mitt hjarta ljóða yvir Móab eins og pípur, og mitt hjarta skal ljóða eins og pípur yvir menninar av Kīr-hē-rēs: tí at rikidømini, sum hann hefur skaffað, eru týnd.

37 Tí at hvørt høvd verður skallut, og hvørt skegg klipt: á øllum hondunum verða skeringar, og á lendunum sekkjaklæði.

38 Har verður harman sum heild uppiá øllum húsatoppum Móabs, og í gøtum tess: tí eg havi brotið Móab eins og ker, hvari eingin fragd er, sigur HARRIN.

39 Teir skulu ýla, og siga, Hvør er tað brotið niður! hvør hefur Móab vent ryggin við skomm! soleiðis skal Móab verða ein speireking og ein mótfalling fyri øllum teimum íkring hann.

40 Tí svá sigur HARRIN; Sí, hann skal flúgva sum ein ørn, og skal breiða sínar veingir yvir Móab.

41 Kē-ri-öth er tikin, og vígvirkini eru tikin á bóli, og hjørtuni hjá mektigu monn-

unum í Móab á tí degi skulu vera sum hjartað hjá kvinnu í sínum verkjum.

42 Og Móab verður oyddur frá *at vera* eitt fólk, tí hann hefur gjört *seg* stóran imóti HARRANUM.

43 Ötti, og holan, og snerran, *skulu vera* yvir tær, O Móabs íbúgi, sigur HARRIN.

44 Hann, ið flýggjar frá óttanum, skal falla í holuna; og hann, ið kemst upp úr holuni, skal verða tikin í snerruni: tí at eg vil föra yvir tað, *emta* yvir Móab, árið av teirra heim-sökung, sigur HARRIN.

45 Teir, sum flýddu, stóðu undir skugganum av Hēs'j'-bön vegna kraftina: men ein eldur fer *at* koma fram úr Hēs'j'-bön, og ein flamma frá miðjum Sī'-hön, og skal upptæra hjørnið á Móab, og kvirilin á høvdi hinna ófriðarlátigu.

46 Vei veri tær, O Móab! fólkíð av Kē-mōsj týnist: tí at tinar synir eru tiknir *til* fangar, og tinar dötur *til* fangar.

47 ¶ Tó vil eg föra aftur fangaskapin av Móab í teimum seinnu døgnum, sigur HARRIN. So langt *er* dómur Móabs.

KAPITUL 49

VIÐVÍKJANDI Ammonit-unum, svá sigur HARRIN; Hevur Ísrael ongar synir? hevur hann ongan arvinga? hví arvar teirra kongur *tá* Gád, og *hvi* býr hansara fólk í hansara staðum?

2 Tessvegna, sí, teir dagar koma, sigur HARRIN, at eg vil fáa krigsherróp at hoyrast í Ráb'-báh hjá Ammonitunum; og tað skal verða ein oyðin rúgva, og hennara dötur skulu brennast við eldi: *tá* skal Ísrael vera arvingi at teimum ið vóru arvingar hans, sigur HARRIN.

3 Yl, O Hēs'j'-bön, tí at Á'-i er

rænt: geylið, tit Ráb'-báh dötur, gyrðið tykkum við sekkjaklæði; harmið, og rennið til og frá við girðingarnar; tí at teirra kongur skal fara inn í fangaskap, og hansara prestar og hansara prinsar saman.

4 Hví dýrðarst tú í dølunum, tinum fløðandi dali, O fráfallandi dóttir? sum troystaði á sínar dýrgripir, og *segði*, Hvør skuldi *kunnað* komið til mín?

5 Sí, eg vil föra ein ótta yvir teg, sigur HARRIN GUÐ herliðanna, frá øllum teimum ið veri *seg* um teg; og tit skulu rekast út hvør maður beint fram; og eingin fer *at* savna upp hann ið reikar.

6 Og síðani vil eg föra aftur fangaskap Ammons barna, sigur HARRIN.

7 ¶ Viðvíkjandi E'-dóm, svá sigur HARRI herliðanna; *Er* vísdómur ikki meira í Tē-mán? er ráð týnt frá teimum hygnu? er teirra vísdómur horvin?

8 Flýggið, vendið tilbakar, búgvið djúpt, O íbúgar av Dē'-dän; tí at eg vil föra skaða-tilburðin hjá Esav yvir hann, *ta* tíð *sum* eg heimsøki hann.

9 Um vinberjarentar komi til tín, vildu teir *so* ikki eftirlatið *nøkur* finhentingarvin? um tjóvar um náttuna, *so* vilja teir oyða til teir hava nokk.

10 Men eg havi gjört Esav beran, eg havi avhult hansara loyniligu støð, og hann verður ikki førur fyri at fjala *seg*: sáð hans er herjað, og hansara brøður, og hansara grannar, og hann *er* ikki.

11 Eftirlat tíni faðirleysu børn, eg vil varðveita *tey* á lívi; og lat tinar einkjur troysta á meg.

12 Tí at svá sigur HARRIN; Sí, teir, hvørs dómur *var* ikki at drekka av bikarinum, hava vissuliga drukkið; og *ert* tú hann *ið* skal aldeilis sleppa órevsaður? tú

skalt ekki sleppa órevsaður, men tú skalt vissuliga drekka *av tí*.

13 Tí at eg havi svorið við meg sjálfan, sigur HARRIN, at Böz-ráh skal verða ein oyðing, ein skemð, ein toft, og ein banning; og allir staðirnir harav verða viðvarandi toftir.

14 Eg havi hoyrt eitt graml frá HARRANUM, og ein umboðsmaður er sendur at teimum heidnu, *sigandi*, Savnið *tykkum* saman, og komið imóti henni, og risið upp til bardagan.

15 Tí sí, eg vil gera teg lítlán millum hinna heidnu, og vanvirðan millum manna.

16 Tí n ræðuligleiki hefur villleitt teg, og hugmód hjarta tíns, O tú sum býrt í klivum kletsins, sum heldurt hædd heyggjarins: tó at tú skuldirt gjørt titt reiður so högt sum ørnin, so vil eg færa teg niður haðani, sigur HARRIN.

17 Eisini E'-dóm skal verða ein oyðing: hvør tann, ið fer framvið tí, skal ógvast, og skal físa at øllum tess plágum.

18 Eins og i kollrenningini av Sodomu og Gō-mór-rüh og granna *staðum* tess, sigur HARRIN, so skal eingin maður verða *verandi* har, eiheldur skal manssonur búgva í tí.

19 Sí, hann fer at koma upp eins og leyva frá Jordans bólgnan imóti bústaði hins sterka: men eg vil bráðliga fáa hann at renna burtur frá henni: og hvør er ein útvaldur *maður*, sum eg kann útnevna yvir henni? tí hvør er sum eg? og hvør vil áseta mær tíðina? og hvør er hasin hirðin ið vil standa frammi fyri mær?

20 Tessvegna hoyrið ráðið hjá HARRANUM, sum hann hefur lagt imóti E'-dóm; og hansara ráðagerðir, sum hann hefur avrátt imóti íbúgvum Tē-mán-s: Vissuliga skulu teir minstu av fylginum hála teir út: vissuliga

fer hann at gera teirra bústaðir oydnar við teimum.

21 Jørðin vikast við ljóðið av teirra falli, við geylið varð ljóðið av tí hoyrt í Reyðahavinum.

22 Sí, hann fer at koma upp og flúgva sum ørnin, og breiða sínar veingir yvir Böz-ráh: og á tí degi skal hjarta hinna mektigu manna E'-dóm-s vera sum hjartað hjá kvinnu í sínum verkjum.

23 ¶ Viðvíkjandi Damascus. Há-mäth er fjamskað, og Arpad: tí teir hava hoyrt ill tíðindir: teir eru veikhjartaðir; sorg er á sjónum; hann fær ekki verið kvírrur.

24 Damascus er vorðin ússalig, og vendir sær at flýggja, og ótti hefur lagst á *hana*: angist og sorgir hava tikið hana, sum eina kvinnu í verkjum.

25 Hvør er ikki lovsstaðurin eftirlatin, staðurin av míni frøi!

26 Tí skulu hennara ungu menn falla í hennara gøtum, og allir krigsmenninir verða kvettir av í tí degi, sigur HARRI herliðanna.

27 Og eg vil kynda ein eld í Damascusar múri, og hann skal upptæra slott' Bēn-há-dād-s.

28 ¶ Viðvíkjandi Kē-dār, og viðvíkjandi kongadønum Há-zōr-s, sum Nē-bū-chād-rēz-zār kongur av Bábylon skal slá, svá sigur HARRIN; Reisist, farið niðan til Kē-dār, og herjið menninar úr eystri.

29 Teirra tjöld og teirra fylgir skulu teir taka burtur: teir skulu taka til sín sjálvs teirra tjald-dúkar, og øll teirra ker, og teirra kamelar; og teir skulu geyla at teimum, Ótti er á hvørjari síðu.

30 ¶ Flýggið, komið tykkum langt burtur, búgvið djúpt, O tit íbúgvar Há-zōr-s, sigur HARRIN; tí Nē-bū-chād-rēz-zār kongur av Bábylon hefur hildið ráðlegging imóti tykkum, og hefur alið fram ráðagerð imóti tykkum.

31 Reisist, komið tykkum nið-
an at tí múgvandi tjóðini, sum
býr uttan sýt, sigur HARRIN,
sum hava hvørki portur ella
lokur, *sum* búgva einsamallir.

32 Og teirra kamelar skulu
verða eitt býti, og fjöldin av
teirra fenaði ein fongur: og
eg vil spjaða inn í allar vindar
teir *sum eru* í ytstu hornum; og
eg vil føra teirra skaðatilburð
frá øllum síðum harav, sigur
HARRIN.

33 Og Há-zôr skal vera ein
bústaður til drekar, og ein oyðing
um ævir: tað skal eingin maður
verða *verandi* har, ella *nakar*
manssonur búgva í tí.

34 ¶ HARRANS orð sum kom
til Jeremiah prophets imóti
E-lám, í byrjanini av rikjan Zé-
dê-ki-áh kongs av Judah, sigandi,

35 Svá sigur HARRI herliðanna;
Sí, eg vil bróta bogan hjá E-lám,
tað fremsta av teirra megi.

36 Og yvir E-lám vil eg føra
hinar fyra vindar frá hinum
fyra fjórðingum himins, og vil
spjaða teir imóti øllum teimum
vindunum; og tað skal eingin
tjóð vera, hvagar hinir útstoyttu
E-lám-s ikki skulu koma.

37 Tí at eg vil elva E-lám at
verða mótfallið frammi fyri sín-
um figgindum, og frammi fyri
teimum ið søkja teirra lív: og eg
vil føra ilt yvir teir, *enntá* mína
grimmu firtni, sigur HARRIN;
og eg vil senda svørðið eftir
teimum, til eg havi tært teir upp:

38 Og eg vil seta mítt hásæti í
E-lám, og vil oyða haðani kongin
og prinsarnar, sigur HARRIN.

39 ¶ Men tað skal henda í
teimum seinnu døgnum, at eg
vil føra aftur fangaskap E-lám-s,
sigur HARRIN.

KAPITUL 50

ORÐIÐ sum HARRIN talaði
imóti Bábylon og imóti

landi Kál-dé-anna, við Jeremiah
propheti.

2 Klárleggið tjóðanna millum,
og kunngeríð, og setið upp
hermerki; kunngeríð, og loynið
ikki: sigið, Bábylon er tikin,
Bel er fjamskað, Mēr-ô-dách er
brotin í stykkir; hennar avgudar
eru fjamskaðir, hennara myndir
eru brotnar í stykkir.

3 Tí at úr norðuri kemur
upp ein tjóð imóti henni, sum
fer at gera hennara land oyði,
og eingin skal búgva hari: teir
skulu flyta, teir skulu fara av-
stað, bæði maður og djór.

4 ¶ Í teimum døgum, og í
teirri tíð, sigur HARRIN, skulu
børn Ísraels koma, teir og
Judah børn tilsaman, farandi
og grátandi: teir skulu fara, og
søkja HARRAN sín Guð.

5 Teir skulu spyrja *um* vegin til
Zion við sínum andlitum hagar-
mót, og siga, Komið, og latum
okkum sameina okkum HARRAN-
UM í einum viðvarandi sáttmála
sum skal ei verða gloymdur.

6 Mítt fólk hevur verið
burturvilstur seyður: teirra hirð-
ar hava fingið teir at fara til
stroks, teir hava vent teimum
burtur á fjøllunum: teir hava
farið frá fjalli til hól, teir hava
gloymt sítt hvíldarstað.

7 Allir, sum funnu teir, hava
slúkað teir upp: og teirra mót-
standarar søgdu, Vit misbrótast
ikki, tí at teir hava syndað imóti
HARRANUM, rættlætis bústaði-
num, enntá HARRANUM, vónini
hjá sínum fedrum.

8 Flytið úr miðjari Bábylon,
og farið fram úr landi Kál-dé-
anna, og verið sum havrarnir
frammanfyri fylgjunum.

9 ¶ Tí sí, eg vil reisa og fáa
at koma upp imóti Bábylon ein
savnað av miklum tjóðum frá
norðurlandinum: og teir skulu
stilla seg sjálvar í uppstilling

ímóti henni; haðani skal hon verða tikin: teirra ørvar *verða* sum hjá einum mektigum alroyndum manni; eingin skal venda aftur til fánýtis.

10 Og Kál-dé'-a skal verða eitt rán: allir, sum herja hana, skulu verða mettaðir, sigur HARRIN.

11 Av tí at tit gleddust, av tí at tit fegnaðust, O tit oyðarar av mínum arvi, av tí at tit eru vorðnir feitir sum kvigan í grasi, og belja sum tarvar;

12 Skal tykkara móðir vera sára fjamskað; hon, ið foddri tykkum, skal skammast: sí, hin aftasta av tjóðunum *skal verða* eitt reyn, eitt turt land, og ein oyðimørk.

13 Vegna HARRANS vreiði skal tað ei verða búð í, men tað skal vera heilt oyði: hvør tann, ið fer framvið Bábýlon, skal ógvast, og fisa eftir øllum hennara plágum.

14 Stílið tykkum í uppstilling ímóti Bábýlon runt umkring: allir tit ið spenna bogan, skjótið eftir henni, sparið ongar ørvar: tí hon hevur syndað ímóti HARRANUM.

15 Rópið ímóti henni runt umkring: hon hevur givið sína hond: hennara grundvøllir eru falnir, hennara múrar eru tveittir niður: tí tað *er* HARRANS hevnd: takið hevnd yvir hana; eins og hon hevur gjørt, *so* gerið henni.

16 Skerið av sáðmannin frá Bábýlon, og hann ið handfer akurknívin í heystartíðini: av ótta fyri tí kúgandi svørðinum skulu teir venda hvør til sítt fólk, og teir skulu flýggja hvør til sítt egna land.

17 ¶ Israel *er* spjaddur seyður; leyvurnar hava rikið *hann* burt: fyrst hevur kongurin av Assýriu tært hann upp; og síðst hevur hesin Nē-bū-chād-rēz-zār kongur av Bábýlon brotið hansara bein.

18 Tessvegna, svá sigur HARRI herliðanna, Israels Guð; Sí, eg

vil revsa kongin av Bábýlon og hansara land, eins og eg havi revsað kongin av Assýriu.

19 Og eg vil føra Israel aftur til hansara bústað, og hann skal mata *sær* á Carmel og Bā'-sján, og hansara sál skal verða mettað uppiá E'-phrā-im fjalli og Gilead.

20 Í teimum døgum, og í teirri tíð, sigur HARRIN, skal Israels misgerð verða søkt eftir, og *har skal* eingin *vera*; og Judah syndir, og tær skulu ikki finnast: tí at eg vil náða teir sum eg leggi burturav.

21 ¶ Far niðan ímóti landi Mēr-á-thá'-im-s, *enmtá* ímóti tí, og ímóti Pē-kōd-s íbúgvum: oyð og aldeilis oyðilegg eftir teimum, sigur HARRIN, og ger samsvarandi øllum sum eg havi boðið tær.

22 Eitt ljóð av bardaga *er* í landinum, og av miklari oyðing.

23 Hvør er hamarin av allari jørðini skorin sundur og brotin! hvør er Bábýlon vorðin ein oyðing tjóðanna millum!

24 Eg havi lagt snerru til tín, og tú ert eisini tikin, O Bábýlon, og tú vart ikki var *við tað*: tú ert funnin, og eisini fangað, tí at tú hevurt strítt ímóti HARRANUM.

25 HARRIN hevur opnað sitt vápnahús, og hevur ført fram vápnini av síni harmavreiði: tí hetta *er* verk Harrans GUÐS herliðanna í landi Kál-dé'-anna.

26 Komið ímóti henni frá ytsta marki, latið upp hennara goymsluhús: laðið hana upp sum dungar, og oyðið hana fullkomiliga: latið einkið av henni vera eftir.

27 Vegið allar ungtarvarnar hjá henni; fari teir oman til slátringina: vei teimum! tí at teirra dagur er komin, tíðin av teirra heimsøking.

28 Røddin á teimum ið flýggja og komast undan úr landi Bábýlons, at kunngera í

Zion hevd HARRANS Guðs várs, hevd halgdóms hans.

29 Kallið saman bogamenninar ímóti Bábýlon: allir tit ið spenna bogan, leirist ímóti tí runt umkringj; latið ongan av tí komast undan: endurgjaldið henni samsvarandi hennara verkum; samsvarandi øllum sum hon hefur gjørt, so gerið henni: tí hon hefur verið stolt ímóti HARRANUM, ímóti Hinum Heilaga Ísraels.

30 Tí skulu hennara ungu menn falla í gøtunum, og allir hennara krígmenn skulu kvettast av í tí degi, sigur HARRIN.

31 Sí, eg eri ímóti tær, O tú mest hugmóðiga, sigur Harrin GUÐ herliðanna: tí at dagurin hjá tær er komin, tíðin sum eg vil heimsokja teg.

32 Og hin mest hugmóðigi skal snáva og falla, og eingin skal reisa hann upp: og eg vil kynda ein eld í hansara staðum, og hann skal upptæra alt rundan um hann.

33 ¶ Svá sigur HARRI herliðanna; Ísraels børn og Judah børn vóru kúgaðir tilsaman: og allir, ið tóku teir til fanga, hildu teim fast; teir sýttu at lata teir fara.

34 Teirra Endurloysari er sterkur; HARRI herliðanna er hans navn: hann skal grundigani føra teirra sök, at hann má geva landinum hvíld, og órógva Bábýlons íbúgvir.

35 ¶ Eitt svørð er yvir Kál-dé'unum, sigur HARRIN, og yvir Bábýlons íbúgvum, og yvir hennara prinsum, og yvir hennara vismonnum.

36 Eitt svørð er yvir lygnarunum; og teir skulu tvætla: eitt svørð er yvir hennara mektigu monnum; og teir verða mótfalnir.

37 Eitt svørð er yvir teirra hestum, og yvir teirra vagnum,

og yvir øllum tí blandaða fólkinum sum eru í hennara mittu; og teir skulu gerast eins og kvinnur: eitt svørð er yvir hennara dýrgripum; og teir skulu rænast.

38 Ein turkur er yvir hennara vøtnum; og tey verða turkað upp: tí at tað er landið av ristum myndum, og teir eru ørir yvir sinum skurdgudum.

39 Tí skulu oyðimarkarinnar villini djór við oyggjanna villini djórum búgva har, og uglurnar skulu búgva hari: og tað skal ikki longur verða bygt um ævir; eiheldur skal tað verða búð í frá ætt til ætt.

40 Líka sum Guð kollrendi Sodomu og Gø-mør-rúh og granna staðir tess, sigur HARRIN; soleiðis skal eingin maður verða verandi har, eiheldur skal nakar manssonur búgva hari.

41 Sí, eitt fólk fer at koma úr norðuri, og ein mikil tjóð, og mangir kongar verða reistir upp frá jarðarinnar breiddum.

42 Teir skulu halda boganum og langspjótinum: teir eru grimmir, og vilja ei sýna miskunn: teirra rødd skal ýla sum sjógvurin, og teir skulu ríða uppiá hestum, hvør stillaður í uppstilling, eins og maður til bardagan, ímóti tær, O Bábýlons dóttir.

43 Bábýlons kongur hefur hoyrt ummælið um teir, og hans hendur vórðu máttleysar: angist tók fatur í honum, og pinur sum hjá kvinnu í verkjum.

44 Sí, hann fer at koma upp eins og leyva frá Jordans bólgnan til býli hins sterka: men eg vil fáa teir bráðligani at renna burtur frá henni: og hvør er ein útvaldur maður, sum eg kann útnevna yvir henni? tí at hvør er sum eg? og hvør vil áseta mær tíðina? og hvør er hasin hirðin ið vil standa frammi fyri mær?

45 Hoyrið tí ráðið hjá HARRANUM, sum hann hevur lagt ímóti Bábylon; og hansara ráðagerðir, sum hann hevur avrátt ímóti landi Kál-dé-anna: Víst fer hin minsti av fylginum *at* hála teir út: víst fer hann *at* gera *teirra* bústað oyðnan við teimum.

46 Fyri ljóðinum av takingini av Bábylon verður jørðin víkað, og geilið hoyrt millum tjóðirnar.

KAPITUL 51

SVÁ sigur HARRIN; Sí, eg vil reisa upp ímóti Bábylon, og ímóti teimum ið búgva í miðju teirra sum rísa upp ímóti mær, ein oyðandi vind;

2 Og vil senda til Bábylon foykjarar, sum fara *at* foykja hana, og fara *at* tóma hennara land: tí á trongdardegnum verða teir ímóti henni runt umkring.

3 Ímóti *homum* ið spennir, lat bogamannin spenna sín boga; og ímóti *homum* ið lyftir seg upp í síni ringbrynju: og sparið ikki hennara ungu menn; oyðileggið fullkomiligani alt hennara herlið.

4 Soleiðis fara hinir vignu *at* falla í landi Kál-dé-anna; og *teir*, sum eru stoyttir ígjøgn, í hennara gøtum.

5 Tí *at* Ísrael *hevur* ikki *verðið* yvirgivin, ella Judah av sínum Guði, av HARRA herliðanna; tó *at* teirra land var fyllt við synd ímóti Hinum Heilaga Ísraels.

6 Flýggið út úr miðjari Bábylon, og bjargi hvør maður síni sál: verðið ikki skornir av í hennara misgerð; tí hetta *er* tíðin av HARRANS hevnd; hann vil rinda henni endurgjald.

7 Bábylon *hevur* *verið* eitt gylt bikar í hond HARRANS, sum gjørði alla jørðina drukna: tjóðirnar hava drukkið av hennara víni; tí eru tjóðirnar óðar.

8 Bábylon er bráðligani fallin

og oydd: ýlið yvir hana; takið balsam til hennara pínu, um so veri *at* hon kann verða grødd.

9 Vit vildu havt grøtt Bábylon, men hon er ikki grødd: yvirgevið hana, og lat okkum fara hvør til sitt egna land: tí hennara dómur røkkur *at* himni, og er lyftur upp *enmtá* til skýanna.

10 HARRIN hevur ført fram okkara rættvísi: komið, og lat okkum kunngerá í Zion verk HARRANS Guðs várs.

11 Gerið ørvarnar bjartar; savnið skildirnar: HARRIN hevur reist upp andan hjá kongunum av Medunum: tí hansara snildarráð *er* ímóti Bábylon, *at* oyða tað; tí *at* tað *er* hevnd HARRANS, hevnd tempuls hans.

12 Setið upp hermerkið á múrunum av Bábylon, gerið varðhaldið sterkt, stillið upp varðmenninar, tilbúgið loynisetrini: tí HARRIN hevur bæði upphugað og gjørt tað sum hann talaði ímóti Bábylons íbúgvum.

13 O tú sum býrt uppiá mongum vøtnum, ríkilig í dýrgripum, tín endi er komin, og mátið á tini havisjúku.

14 HARRI herliðanna hevur svorið við seg sjálvan, og *sagt*, Vissuliga vil eg fylla teg við monnum, sum við jarðvargum; og teir skulu hevja róp ímóti tær.

15 Hann hevur gjørt jørðina við síni megi, hann hevur grundfest veröldina við sínum visdómi, og hevur tant út himinin við sínum skili.

16 Tá ið hann mælir *síni* rødd, *er* ein fjøld av vøtnum í himnunum; og hann fær guvurnar *at* stiga upp frá jarðarinnar endum: hann ger snarljósvið regni, og færir fram vindin úr sínum fæhirðslum.

17 Hvør maður er óskynskur

við *sinum* kunnleika; hvör stoypari er fjamskaður av hini ristur mynd: tí hansara brædda mynd er fals, og *tað* er eingin andadráttur í teinum.

18 Tær eru fáfongd, verkið av villfaringum: í tíðini av teirra heimsökung fara tær *at* tynast.

19 Skamturin hjá Jákupi er ikki sum tær; tí hann er myndarin av øllum tingum: og *Ísrael* er sprotin av hans arvi: HARRI herliðanna er hans navn.

20 Tú ert mín bardagaøks og krígsvápn: tí við tær vil eg sorla tjóðirnar, og við tær vil eg oyða kongadømir;

21 Og við tær vil eg sorla hestin og hansara reiðmann; og við tær vil eg sorla vagnin og hansara reiðmann;

22 Við tær eisini vil eg sorla mann og kvinnu; og við tær vil eg sorla gamlan og ungan; og við tær vil eg sorla ungmennið og moynna;

23 Við tær vil eg eisini sorla hirðan og hansara fylgi; og við tær vil eg sorla jarðyrkismannin og hans ok av oksum; og við tær vil eg sorla høvuðsmenn og stjórnarar.

24 Og eg vil rinda til Bábylon og øllum íbúgvunum av Kál-dē-u alt teirra illa sum teir hava gjørt í Zion í tykkara eygsjón, sigur HARRIN.

25 Sí, eg eri ímóti tær, Ó oyðandi fjall, sigur HARRIN, sum oyðirt alla jørðina: og eg vil rætta út mína hond yvir teg, og rulla teg niður av klettunum, og vil gera teg *til* brent fjall.

26 Og teir skulu ikki taka av tær stein til hjørn, ella stein til grundvøllir; men tú skalt vera oyðin um ævir, sigur HARRIN.

27 Setið upp hermerki í landinum, blásið lúðurin tjóðanna millum, fyrreikið tjóðirnar ímóti henni, rópið saman ímóti

henni kongadømini av Ár-árát, Mín-ní, og Asj-kē-náz; útnevn-ið høvuðsmann ímóti henni; fáið hestarnar at koma upp sum teir grovu jarðvargarnir.

28 Fyrreikið ímóti henni tjóðirnar við kongunum hjá Medunum, høvuðsmönnum tess, og øllum stjórnarum tess, og øllum landinum av hans harradømi.

29 Og landið skal skelva og syrgja: tí hvør ráðagerð hjá HARRANUM skal verða úttint ímóti Bábylon, at gera Bábylons land *til* oyðing uttan íbúgva.

30 Bábylons mektigu menn hava latið vera *við* at berjast, teir hava verðið verandi í *sinum* festningum: teirra megi hevur svitast; teir gjørdust eins og kvinnur: teir hava brent hennara bústaðir; hennara lokur eru brotnar.

31 Eitt postboð skal renna at mæta einum øðrum, og ein sendisveinur at mæta einum øðrum, at sýna Bábylons kongi at hansara staður er tikin úr *einum* enda av,

32 Og at gjøgnumgongdirnar eru tiptar, og sevinu hava teir brent við eldi, og krígmenninir eru ræðsluslignir.

33 Tí svá sigur HARRI herliðanna, Guð Ísraels; Bábylons dóttir er sum eitt treskigólv, *tað* er tíð at treskja hana: enn ein lítil stund, og tíðin av hennara heysti fer *at* koma.

34 Nē-bū-čhād-rēz'-zár, Bábylons kongur, hevur tært meg upp, hann hevur knúst meg, hann hevur gjørt meg *til* tómt ílat, hann hevur svølt meg upp eins og dreki, hann hevur fyllt sín búk við mínum krásum, hann hevur kastað meg út.

35 Harðskapurin, gjørdur við meg og við mítt kjöt, veri á Bábylon, fer íbúgvinn av Zion at siga; og mitt blóð yvir íbúgvum Kál-dē-u, fer Jerusalem *at* siga.

JEREMIAH 51

Dómurin hjá Bábýlon

36 Tessvegna, svá sigur HARRIN; Sí, eg vil føra tína sök, og taka hevnd fyri teg; og eg vil turka upp hennara sjógv, og gera hennara lindir turrar.

37 Og Bábýlon skal verða *at* rúgvum, ein bústaður til drekar, ein øtan, og ein fising, uttan íbúgva.

38 Teir skulu ýla tilsaman eins og leyvur: teir skulu skrála sum leyvuhvølpur.

39 Í teirra hita vil eg gera teirra veitslur, og eg vil gera teir druknar, at teir mega fegnast, og sova ein viðvarandi svøvn, og ikki vakna, sigur HARRIN.

40 Eg vil føra teir niður sum lomb til slátringina, eins og veðrar við geitabukkum.

41 Hvør er Sjē-sjāch tikin! og hvør er lov alrar jarðarinnar ovfarin! hvør er Bábýlon vorðin ein øtan millum tjóðirnar!

42 Sjógvurin er komin upp yvir Bábýlon: hon er huld við fjøldini av hansara bárum.

43 Hennara staðir eru ein oyðing, eitt turt land, og eitt reyn, eitt land hvari eingin maður býr, eiheldur fer *nakar* manssonur framvið harhá.

44 Og eg vil revsa Bel í Bábýlon, og eg vil føra fram úr hans munn til tað sum hann hevur svøgt upp: og tjóðirnar skulu ikki floyma saman meira til hansara: ja, Bábýlons múrur skal falla.

45 Fólk mitt, farið út úr hennara mittu, og bjargi hvør maður síni sál frá hini grimmu firtni HARRANS.

46 Og at ikki tykkara hjarta ørmaktist, og tit óttist fyri gramlinum sum fer *at* hoyrast í landinum; eitt graml fer bæði *at* koma *eitt* ár, og eftir tað í *einum* øðrum ári fer *at* koma eitt graml, og harðskapur í landinum, stjórnari imóti stjórnara.

47 Tessvegna, sí, teir dagar koma, at eg vil útinna dóm yvir ristur myndir Bábýlons: og alt hennara land skal fjamskast, og allir hennara vighu skulu falla í hennara mittu.

48 Tá skal himinin og jørðin, og alt sum *er* harí, syngja yvir Bábýlon: tí herjararnir fara *at* koma at henni úr norðan, sigur HARRIN.

49 Eins og Bábýlon *hevur* fingið Israels vighu at falla, soleiðis í Bábýlon skulu falla hinir vighu hjá allari jørðini.

50 Tit, ið hava komist undan svørðinum, farið avstað, standið ikki stillir: minnist til HARRAN í fjarlegd, og latið Jerusalem koma tykkum í huga.

51 Vit eru fjamskaðir, av tí at vit hava hoyrt skemd: skomm hevur hult andlitini hjá okkum: tí at fremmandir eru komnir inn í halgidómar HARRANS hús.

52 Hvørsvegna, sí, teir dagar koma, sigur HARRIN, at eg vil útinna dóm yvir hennara ristur myndir: og oytt úr hennara land skulu teir særdu eymka *seg*.

53 Hóast Bábýlon skuldi hevjað *seg* upp til himins, og hóast hon skuldi vígvirkjað hæddina av síni styrki, *tó* frá mær skulu herjarar koma at henni, sigur HARRIN.

54 Eitt ljóð av rópi *kemur* úr Bábýlon, og mikil oyðilegging úr landi Kál-dé-anna:

55 Tí HARRIN hevur herjað Bábýlon, og oytt úr henni hina miklu rødd; tá ið hennar aldur ýla sum mikil vøtn, verður eitt ljóð av teirra rødd úttalað:

56 Tí at herjarin er lopin á hana, *sjálv* á Bábýlon, og hennara mektigu menn eru tiknir, hvør einasti av teirra bogum er brotin: tí HARRIN Guð endurgjaldna skal víst víðurgjalda.

57 Og eg vil gera druknar

hennara prinsar, og hennara vismenn, hennara hövuðsmenn, og hennara stjórnarar, og hennara mektigu menn: og teir skulu sova ein viðvarandi svövn, og ekki vakna, sigur Kongurinn, hvors navn er HARRI herliðanna.

58 Svá sigur HARRI herliðanna; Teir breiðu múrarnir av Bábýlon skulu fullkomiliga brótast, og hennara högu portur skulu brennast við eldi; og menniskjurnar fara at streva til fánýtis, og fólkið í eldinum, og teir skulu maktast.

59 ¶ Orðið sum Jeremiah prophetur ábeyð Sē-rái-áh Nē-rí-áh syni Má-ásj-áh sonar, tá ið hann fór við Zē-dē-kí-áh, Judah kongi, inn í Bábýlon í fjórða ári av síni ríkjum. Og hesin Sē-rái-áh var stillur prinsur.

60 So Jeremiah skrivaði í eina bók alt tað illa ið skuldi koma yvir Bábýlon, *enná* øll hesi orð sum eru skrivað imóti Bábýlon.

61 Og Jeremiah segði til Sē-rái-áh, Tá ið tú kemurt til Bábýlon, og fert at siggja, og fert at lesa øll hesi orð;

62 Tá skalt tú siga, O HARRI, tú hevurt talað imóti hesum plássi, at skera tað av, at eingin skal verða verandi í tí, hvørki maður ella djór, men at tað skal vera oyði um ævir.

63 Og tað skal verða, tá ið tú hevurt lokið við at lesa hesa bók, at tú skalt binda stein at henni, og kasta hana inn í miðjuna av Èv-phrá-tēs:

64 Og tú skalt siga, Svá skal Bábýlon søkka, og skal ikki risa frá tí illa sum eg vil føra yvir hana: og teir verða pøstir. So langt eru orðini av Jeremiah.

KAPITUL 52

ZĒ-DĒ-KĪ-ĀH var ein og tjúgu ára gamal tá ið hann byrjaði at ríkjum, og hann

ríkti ellivu ár í Jerusaleum. Og navn móður hansara var Há-mūtāl, dóttir Jeremiah úr Lib-náh.

2 Og hann gjørði tað sum ilt var í HARRANS eygum, samsvarandi øllum sum Jē-hōi-ā-kim hevði gjørt.

3 Tí gjøgnum HARRANS firtni bar tað á í Jerusaleum og Judah, til hann hevði kastað teir út frá síni nærveru, at Zē-dē-kí-áh gjørði uppreist imóti Bábýlons kongi.

4 ¶ Og tað hendi í níggjunda ári av hansara ríkjum, í tiggjunda mánaði, í tiggjunda *degi* mánaðarins, at Nē-bū-chād-rēz-zār kongur av Bábýlon kom, hann og allur hans herur, imóti Jerusaleum, og sló upp imóti honum, og bygdí festningar imóti honum runt umkring.

5 So staðurin varð kringsettur at ellivta ári Zē-dē-kí-áh kongs.

6 Og í fjórða mánaði, í níggjunda *degi* mánaðarins, var hungursneyðin svár í staðinum, so at tað var einkið breyð til landsins fólk.

7 Tá varð staðurin brotin inn í, og allir krígmenninir flýddu, og fóru fram úr staðinum um náttina eftir portursvegnum imillum múrarnar báðar, sum var við urtagarð kongs; (men Kāl-dē-arnir vóru við staðin runt umkring;) og teir fóru eftir vegi slættarins.

8 ¶ Men herurin hjá Kāl-dē-unum elti eftir kongi, og inneintaði Zē-dē-kí-áh á Jerichos slættum; og allur hans herur varð spjaddur frá honum.

9 Tá tóku teir kong, og bóru hann niðan at Bábýlons kongi til Rib-láh í landi Há-māth-s; har hann lýsti dóm yvir hann.

10 Og Bábýlons kongur vá synir Zē-dē-kí-áh frammi fyri eygum hans: hann vá eisini allar Judah prinsar í Rib-láh.

11 Tá koyrði hann út eyguni á

Zē-dē-kī-áh; og Bábylons kongur bant hann í ketur, og fórði hann til Bábylon, og koyrði hann í fongsul til hansara deydadag.

12 ¶ Men í fimta mánaði, í tiggjunda *degi* mánaðarins, sum *var* níjtjanda árið hjá Nē-bū-čhād-rēz'-zār-i kongi av Bábylon, kom Nē-bū-zár'-ād'-án, hövuðsmaðurin av lívverjuni, sum tænti Bábylons kongi, inn í Jerusalem,

13 Og brendi hús HARRANS, og kongshúsið; og øll húsini av Jerusalem, og øll húsini hjá miklu *monnumum*, brendi hann við eldi:

14 Og allur herurin hjá Kāl-dē'-unum, sum *vóru* við hövuðsmanni lívverjunnar, brutu niður allar múrarnar av Jerusalem runt um.

15 Tá fórði Nē-bū-zár'-ād'-án, hövuðsmaðurin av lívverjuni, burt *til* fanga *ávisar* av hinum fátøku fólksins, og hitt eftirverandi av fólkinum sum var eftir í staðinum, og teir sum fullu burtur, sum fullu til kongin av Bábylon, og restina av fjøldini.

16 Men Nē-bū-zár'-ād'-án, hövuðsmaðurin av lívverjuni, eftirlæt *ávisar* av hinum fátøku landsins til vingarðsmenn og til jarðyrkismenn.

17 Eisini súlurnar av messing sum *vóru* í húsi HARRANS, og undirstøðurnar, og messing sjógv-in sum *var* í HARRANS húsi, brutu Kāl-dē'-arnir, og bóru allan messingin av teimum til Bábylon.

18 Eisini stórketlarnar, og skuplurnar, og ljósasaksarnar, og skálirnar, og sleivirnar, og øll reiðini av messing sum teir tæntu við, tóku teir burtur.

19 Og kórini, og eldpannurnar, og skálirnar, og stórketlarnar, og ljósastakarnar, og sleivirnar, og bikørini, *tað* sum *var* av gulli í gulli, og *tað* sum *var* av silvuri

í silvuri, tók hövuðsmaðurin av lívverjuni burtur.

20 Súlurnar báðar, ein sjógv, og tólv messing tarvar sum *vóru* undir undirstøðunum, sum Sálomon kongur hevði gjørt í húsi HARRANS: messingurin av øllum hesum reiðunum var uttan vekt.

21 Og *viðvíkjandi* súlunum, hæddin á einari súlu *var* átjan alnir; og eitt áslag á tólv alnir kringfór hana; og tjukdin hará *var* fyra fingrar: *hon var* opin innan.

22 Og eitt stólpahøvd av messing *var* uppiá henni; og hæddin á einum stólpahøvdi *var* fimm alnir, við flættiverki og granateplum á stólpahøvdunum runt umkring, alt *av* messing. Eisini hin onnur súlan og granateplini *vóru* lík hesum.

23 Og tað *vóru* níti og seks granateplir á einari síðu; og øll granateplini á flættiverkunum *vóru* hundrað runt um.

24 ¶ Og hövuðsmaðurin av lívverjuni tók Sē-rāi-áh fremsta prest, og Zē-phān'-jah hin annan prest, og teir triggjar hurðarvørðirnar:

25 Hann tók eisini úr staðinum hirðmann, sum hevði áleggingina av krigsmonnunum; og sjei menn av teimum ið *vóru* nær persóni kongs, sum funnust í staðinum; og hövuðs skriftlærda hjá herliðinum, sum mynstraði fólk landsins; og trisinstjúgu menn av fólki landsins, sum funnust í miðjum staðinum.

26 So Nē-bū-zár'-ād'-án, hövuðsmaðurin av lívverjuni, tók teir, og fórði teir til Bábylons kongs til Rib'-lāh.

27 Og kongurin av Bábylon sló teir, og tók teir av lívi í Rib'-lāh í landi Há'-māth-s. Svá varð Judah færdur burtur *til* fanga úr sínum egna landi.

28 Hetta *er* fólkið sum Nē-bū-čhād-rēz'-zār fórði burt *til* fanga:

í sjeýnda ári trý túsund Jødar og trý og tjúgu:

29 Í átjanda ári hjá Nē-bū-čhād-rēz-zār-i forði hann burt til fanga frá Jerusalem átta hundrað og tríati og tveir persónar:

30 Í trý og tjúgunda ári hjá Nē-bū-čhād-rēz-zār-i forði Nē-bū-zār-ād-án, hövuðsmaðurin av lívverjuni, burt til fanga av Jøðunum sjeý hundrað og fyrati og fimm persónar: allir persónarnir voru fyra túsund og seks hundrað.

31 ¶ Og tað hendi í sjeý og tríatiunda ári av fangaskapi Jē-hōi-ā-chīn-s kongs av Judah, í tólvta mánaði, í fimm og tjúgunda *degi* mánaðarins, at E'-vil-

mēr'-ō-dāch kongur av Bábylon, í fyrsta ári av síni ríkjā, lyfti upp høvur Jē-hōi-ā-chīn-s kongs av Judah, og forði hann fram úr fongslī,

32 Og talaði blíðliga við hann, og setti hans háseti uppum hásetið hjá kongunum sum *voru* við honum í Bábylon,

33 Og skifti hansara fongsulsklæðir: og áhaldandi át hann breyð frammi fyri honum allar sínar lívsins dagar.

34 Og til hansara kost varð kostur áhaldandi givin honum av Bábylons kongi, hvønn dag ein skamtur inntil hansara deyðadag, allar hansara lívsins dagar.

HARMLJÓÐINI

HJÁ JEREMIAH.

KAPITUL I

HVØR situr staðurin einligur, *sum var fullur av fólki!* hvør er hon vorðin sum ein einkja! hon *sum var* mikil tjóðanna millum, og prinsessa fylkjanna millum, *hvør* er hon vorðin ikastskyldig!

2 Hon grætur sáran um náttina, og hennara tár *eru* á hennara kinnum: millum allar sínar elskarar hevur hon ongan at ugga *seg*: allir hennara vinir hava farið svikræðisligani við henni, teir eru vorðnir hennara figgindar.

3 Judah er farin inn í fangaskap vegna kvøljan, og vegna mikla trælkan: hon býr millum hinar heidnu, hon finnur onga hvíld: allir hennara atsøkjarar innheitaðu hana ímillum treingingarnar.

4 Zions vegir harmast, tí at eingir koma til hátíðarveitslurnar: øll hennara portur eru

oyðin: hennara prestar suffa, hennara moyggjar eru nívdar, og hon *er* í beiskleika.

5 Hennara mótstandarar eru hinir fremstu, hennara figgindar *hava* framgongd; tí HARRIN hevur nívt hana vegna fjøldina av hennara misbrotum: hennara børn eru farin inn í fangaskap frammi fyri figgindanum.

6 Og frá Zions dóttur er allur hennara vakurleiki vikin: hennara prinsar eru vorðnir eins og hjørtir *sum* einkið beiti finna, og teir eru farnir uttan styrki frammi fyri eltaranum.

7 Jerusalem mintist í døgnum av síni nívd og av sínum vesældómum øll síni dámligu ting sum hon hevði í fyrndardøgum, tá ið hennara fólk fell inn í figgindans hond, og eingin hjálpti henni: mótstandararnir sóu hana, og háðaðu eftir hennara sabbatum.

8 Jerusalem hevur herviligani syndað; tí er hon firrað: allir, sum

HARMLJÓÐINI 2

heiðraðu hana, vanvirða hana, tí at teir hava sæð hennara nakni: ja, hon suffar, og vendir aftureftir.

9 Hennara gravskitinsemi *er* í hennara skeytum; hon minnist ikki sín síðsta enda; tí kom hon niður undursamligani: hon hevði ongan uggara. O HARRI, sí mína niðv: tí figgindin hevur gjørt *seg* stóran.

10 Mótstandarin hevur breitt út sína hond yvir øll hennara dámligu ting: tí hon hevur sæð *at* hinir heidnu fóru inn í hennara halgidóm, hvørjum tú beyðst *at* teir skuldu ikki fara inn í tína samkomu.

11 Alt hennara fólk suffar, teir søkja breyð; teir hava givið síni dámligu ting fyri mat at linna um sálina: siggi, O HARRI, og umhugsa; tí eg eri vorðin ónskrilig.

12 ¶ *Er tað* einkið fyri tykkum, allir tit ið fara framvið? siggið, og vitið um tað veri nøkur sorg lík míni sorg, sum er gjörd mær, hvarvið HARRIN hevur niðt *meg* á degi grimmu firtni sínar.

13 Ur erva hevur hann sent eld í míni bein, og hann hevur yvirvág ímóti teimum: hann hevur breitt eitt net til mínar føtur, hann hevur vent mær tilbakar: hann hevur gjørt meg oyðna og ørmaktaða allan dagin.

14 Okíð av mínum misbrotum er bundið av hond hansara: tey eru flættað, og komin upp á háls mín: hann hevur fingið mína styrki at falla, Harrin hevur flýggjað meg inn í hendur teirra, frá hvørjum^p eg ikki eri førur fyri at rísa upp.

15 Harrin hevur traðkað undir fót allar mínar mektigu *menn* í miðjari mær: hann hevur rópað ein savnað ímóti mær at knúsa mínar ungu menn: Harrin hevur troðið jomfrúnna, Judah dóttur, *sum* í einum vinfargi.

Jerusalem gremur seg um sína sorg

16 Fyri hesi *ting* eg gráti; mitt eyga, mitt eyga trillar niður við vatni, tí at uggarin, sum skuldi lætta um mína sál, er langt frá mær: míni børn eru oyðin, tí figgindin hevði yvirvág.

17 Zion breiðir fram sínar hendur, og *tað* er eingin at ugga hana: HARRIN hevur boðið viðvíkjandi Jákupi, *at* hansara mótstandarar *skuldu vera* rundan um hann: Jerusalem er eins og mánasjúkusoð kvinna teirra millum.

18 ¶ HARRIN er rættvísur; tí eg havi gjørt uppreist ímóti hansara boði: hoyrið, eg biði tykkum, øll fólk, og siggið mína sorg: mínar jomfrýr og mínir ungu menn eru farin í fangaskap.

19 Eg rópaði mínar elskarar, *men* teir snýttu meg: mínir prestar og mínir elstu gövu upp andan í staðinum, meðan teir søktu sín mat at linna um sínar sálir.

20 Sí, O HARRI; tí at eg eri í neyð: mínar innangoymslur eru órógvadar; mitt hjarta er vent innan í mær; tí eg havi herviligani gjørt uppreist: útium rænir svørðið, heima *er* sum deyði.

21 Teir hava hoyrt at eg suffi: *tað* er eingin at ugga meg: allir mínir figgindar hava hoyrt um mína trongd; teir eru glaðir, at tú hevurt gjørt *tað*: tú vilt koma við degnum *sum* tú hevurt rópað, og teir skulu vera líkir mær.

22 Lat alla teirra vondsku koma framfyri teg; og ger teimum, *líka* sum tú hevurt gjørt mær fyri øll míni misbrot: tí míni suff *eru* mong, og mitt hjarta *er* ørmaktað.

KAPITUL 2

HVØR hevur Harrin dekkað Zions dóttur við einum skýggi í síni firtni, og kastað niður frá himni á jørðina Israels vakurleika, og mintist ikki sín fótskammul á degi firtni sínar!

2 Harrin hefur svölgt upp allar bústaðir Jákups, og hefur ekki tikið synd í: hann hefur kastað niður í síni vreiði her-virkini hjá Judah dóttur; hann hefur fært *tey* niður til jarðar: hann hefur dálkað kongadæmið og tess prinsar.

3 Hann hefur skorið av í *sini* grimmu firtni alt horn Ísraels: hann hefur drigið tilbakar sína høggru hond frammi undan figgindanum, og hann brendi ímóti Jákupi sum ein logandi eldur, *sum* etur upp runt umkring.

4 Hann hefur spent sín boga sum ein figgindi: hann stóð við síni høggru hond sum ein mótstandari, og vá allar *sum vöru* dæmlicgir fyri eyganum í tabernakli Zions dóttur: hann heldi út sína øði sum eld.

5 Harrin var sum ein figgindi: hann hefur svölgt upp Ísrael, hann hefur svölgt upp øll hennara slott: hann hefur oytt Judasara hervirkir, og hefur økt í Judah dóttur venan og harman.

6 Og hann hefur harðligani tikið burtur sitt tabernakkul, sum *um tað var av* urtagarði: hann hefur oytt síni savnaðarins pláss: HARRIN hefur volt hátíðarveitslunum og sabbatunum at verða gloymdum í Zion, og hefur vanvirt í harmavreiðini av síni firtni kongin og prestin.

7 Harrin hefur kastað av sitt altar, honum hefur stiknast við sín halgidóm, hann hefur givið upp í figgindans hond múrarnar av hennara slottum; teir hava gjørt eitt ljóð í HARRANS húsi, sum á degnum av hátíðarveitslu.

8 HARRIN hefur avrátt at oyða múr Zions dóttur: hann hefur tant út *mátisnór*, hann hefur ekki aftrað sína hond frá at oyða: tí fekk hann virkisgarðin og múrin at harmast; teir fána tilsaman.

9 Hennara portur eru sokkin í jørðina; hann hefur oytt og brotið hennara lokur: hennara kongur og hennara prinsar *eru* Heidninganna millum: lógin *er* ekki *meira*; hennara prophetar eisini finna onga sjón frá HARRANUM.

10 Hinir elstu Zions dóttur sita á jørðini, og halda tøg: teir hava kastað upp dust uppá síni høvær; teir hava gyrt seg við sekkjaklæði: Jerusalems jomfrúr hanga niður síni høvær til jarðar.

11 Míni eygu bila við tárur, mínir innvøilir eru órógaðir, mín livur er helt á jørðina, fyri oyðing dóttur fólks míns; tí at børnini og bróstabørnini svima í staðarins gøtum.

12 Tey siga til møður sínar, hvar *er* korn og vín? tá ið tey svímaðu eins og teir særdu í staðarins gøtum, tá ið teirra sál varð helt út í barm móður teirra.

13 Hvat ting skal eg taka til vitnis fyri teg? hvat ting skal eg líkna við teg, O Jerusalems dóttir? hvat skal eg javna við teg, at eg má ugga teg, O jomfrú dóttir Zions? tí skarð titt *er* mikið sum sjógvurin: hvør kann grøða teg?

14 Tímir prophetar hava sæð fáfongd og fávitskut ting til tín: og teir hava ekki avdekkað tína misgerð, til at venda burt tín fangaskap; men hava sæð til tín falskar byrðar og elvingar til burturvising.

15 Allir, sum fara framvið, klappa *sínar* hendur at tær; teir fisa og vagga sínum høvdi at Jerusalems dóttur, og *siga*, *Er* hetta staðurin sum *menn* kalla Vakurleikans fullkominleika, Frøin hjá allari jørðini?

16 Allir tímir figgindar hava latið upp sín munn ímóti tær: teir fisa og grísla tenninar: teir *siga*, Vit hava svölgt *hana* upp: víst *er* hetta dagurin sum

HARMLJÓÐINI 3

Teir trúföstu gráta sínar skaðatilburðir

vit væntaðu eftir; vit hava funnið, vit hava sæð *tað*.

17 HARRIN hefur gjört *tað* sum hann hevði upphugað; hann hefur uppfyllt sitt orð sum hann hevði boðið í fyrndardögum: hann hefur tveitt niður, og hefur ei tikið synd í: hann hefur fingið *tín* figginda at fegnast yvir tær, hann hefur sett upp hornið hjá tinum mótstandarum.

18 Teirra hjarta rópti á Harran, O múrur Zions dóttur, lat tár renna niður sum ein á dag og nátt: gev tær onga hvíld; lat ikki *tín* eygnastein halda uppát.

19 Reis *teg*, rópa út um náttina: í byrjanini av vøkunum stoyt út titt hjarta sum vatn frammi fyri Harrans andliti: hevja tinar hendur mótvegis honum fyri lív ungu barna tína, sum maktast av hungri á hvørjum gøtumóti.

20 ¶ Síggj, O HARRI, og umhuga hvønn tú hevurt gjört hetta við. Skulu kvinnurnar eta sína frukt, og børn eina sponn til longdar? skulu presturin og propheturin verða vignir í halgidómi Harrans?

21 Hin ungi og hin gamli liggja á jørðini í gøtunum: mínar jomfrýr og mínir ungu menn eru fallin við svørðinum; tú hevurt vigið *tey* á degi firtni tinar; tú hevurt dripið, og ei tikið synd í.

22 Tú hevurt kallað sum á hátiðardegi mínar ræðslur runt umkring, so at á degnum av HARRANS firtni eingin komst undan, ella varð eftir: *tey*, sum eg havi sveipað og alt upp, hefur mín figgindi tært upp.

KAPITUL 3

EG eri maðurin *sum* hefur sæð niðv við hansara vreiðis stavi.

2 Hann hefur leitt meg, og ført *meg inn* í myrkur, men ikki *inn* í ljós.

3 Víst er hann vendar ímóti mær; hann vendir síni hond *ímóti mær* allan dagin.

4 Mítt kjót og mína húð hefur hann gjört gomul; hann hefur brotið míni bein.

5 Hann hefur bygt ímóti mær, og umringað *meg* við galli og strevi.

6 Hann hefur sett meg í myrk pláss, eins og *teir ið veri seg* deyðir frá gomlum av.

7 Hann hefur girt meg íkring, at eg kann ei komast út: hann hefur gjört mína leinkju tunga.

8 Eisini tá ið eg geyli og rópi, lokar hann úti mína bøn.

9 Hann hefur innilokað mínar vegir við høgdum steini, hann hefur gjört mínar leiðir krókutar.

10 Hann *var* mær *sum ein* björn *ið* liggur á lúri, og *sum ein* leyva í loyndum plássum.

11 Hann hefur vent til viks mínar vegir, og togað meg í stykkir: hann hefur gjört meg oyðnan.

12 Hann hefur spent sín boga, og sett meg sum mál hjá ørvini.

13 Hann hefur fingið ørvarnar av sínum húsa at fara inn í míni nýru.

14 Eg var ein speireking fyri øllum mínum fólki; og teirra sangur allan dagin.

15 Hann hefur fyllt meg við beiskleika, hann hefur gjört meg druknan við malurt.

16 Hann hefur eisini brotið mínar tenn við eyr steinum, hann hefur hult meg við øskum.

17 Og tú hevurt firrað mína sál langt burtur frá friði: eg gloymdi framgongd.

18 Og eg segði, Mín styrki og mín vón er týnd frá HARRANUM:

19 *Tá ið mær* kemur í huga mína niðv og mín vesældóm, malurtina og gallin.

20 Mín sál hefur *tey* enn í endurminning, og er eyðmjúk gjord í mær.

21 Hetta kalli eg mær aftur til hugs, tí havi eg vón.

22 ¶ *Tað er av* HARRANS miskunnum at vit eru ikki upp etnir, tí hansara várkunnir svitast ikki.

23 *Tær eru* nýggjar hvønn morgun: stór er tín trúfesti.

24 HARRIN *er* skamtur mín, sigur mín sál; tí vil eg vóna á hann.

25 HARRIN *er* góður at teimum ið biða eftir honum, mót teirri sál ið søkir hann.

26 *Tað er* gott at *ein maður* skuldi bæði vónað og stillisliga biðað eftir frelsu HARRANS.

27 *Tað er* gott fyri ein mann at hann beri okið í sínum ungdómi.

28 Hann situr einsamallur og heldur tøg, av tí at hann hevur borið *tað* á sær.

29 Hann setur sín munn í dust-ið; um so veri *at* vón kann vera.

30 Hann gevur *sín* kjálka til hansara ið slær seg: hann er mettaður fult við skemd.

31 Tí at Harrin vil ikki kasta av um ævir:

32 Men hóast hann elvi harm, tó vil hann miskunna samsvarandi fjøldini av sínum miskunnum.

33 Tí hann nívir ikki villiga, ella harmar mannabørnini.

34 At knúsa undir sínar føtur allar jarðarinnar fangar,

35 At venda til viks rættin hjá einum manni frammi fyri andliti hins Hægsta,

36 At hvølva ein mann í hansara sök, *tað* Harrin viðurkennir ikki.

37 ¶ *Hvør er* hann ið sigur, og *tað* ber á, *tá* ið Harrin ikki býður *tað*?

38 Út úr munnini hins Hægsta gongur ikki út ilt og gott?

39 Hví kvartar livandi maður, ein maður um revsingina av sínum syndum?

40 Latum oss kanna og royna várar vegir, og venda aftur til HARRANS.

41 Latum oss lyfta upp hjarta vårt við *okkara* hondum at Guði í himnum.

42 Vit hava misbrotist og hava gjørt uppreist: tú hevurt ikki náðað.

43 Tú hevurt hult við firtni, og søkt at okkum: tú hevurt vigið, tú hevurt ei tikið synd í.

44 Tú hevurt dekkað teg við skyggi, at *várar* bønir skuldu ei fara igjøgnum.

45 Tú hevurt gjørt okkum *sum* sópið og *vrakvøruna* í miðjum fólkinum.

46 Allir okkara fíggindar hava latið upp sínar munnar ímóti okkum.

47 Ótti og snerra er komin á okkum, avtoftan og oyðing.

48 Mítt eyga rennur niður við løkum av vatni vegna oyðingina av dóttur fólks míns.

49 Mítt eyga trillar niður, og gevst ikki, uttan nakað íhald,

50 Til HARRIN líti niður, og skoði av himni.

51 Mítt eyga ávirkar mítt hjarta uppá grund av øllum døtrunum at mínum staði.

52 Mínir fíggindar jagstraðu meg sáran, eins og fuglur, uttan grund.

53 Teir hava skorið av mítt liv í fangatíppinum, og kastað stein omanyvir meg.

54 Vøtn floymdu yvir mítt høvur; *tá* segði eg, Eg eri skorin av.

55 ¶ Eg kallaði á títt navn, O HARRI, úr tí lága fangatíppinum.

56 Tú hevurt hoyrt mína rødd: fjál ikki títt oyra fyri míni anding, fyri mínum rópi.

57 Tú dróst nær í tí degi *sum* eg kallaði á teg: tú segðirt, Óttast ikki.

HARMLJÓÐINI 4

58 O Harri, tú hevurt vart málini hjá míni sál; tú hevurt endurløyst mitt lív.

59 O HARRI, tú hevurt sæð mín órætt: dóm tú mitt mál.

60 Tú hevurt sæð alla teirra hevnd og allar teirra ímyndanir ímóti mær.

61 Tú hevurt hoyrt teirra háð, O HARRI, og allar teirra ímyndanir ímóti mær;

62 Varrarnar á teimum ið risu upp ímóti mær, og teirra snildar-råd ímóti mær allan dagin.

63 Sí teirra siting niðri, og teirra rising upp; eg eri teirra tónleikur.

64 ¶ Rinda teimum endur-gjald, O HARRI, samsvarandi verkinum av teirra hondum.

65 Gev teimum hjartasorg, tína banning at teimum.

66 Søk at og oyð teir í firtni undan HARRANS himnum.

KAPITUL 4

HVØR er gullið vorðið kámt! *Hvør* er tað finasta gullið broytt! halgdómsins steinar eru heltir út á hvørjum gøtumóti.

2 Dýrabæru synir Zions, samberligir finum gulli, hvør eru teir mettir sum leirkrúkkur, verkið av hondum leirkerasmiðarins!

3 Sjálvt sjóskrímslini hála út bróstið, tey geva sínum ungum at súgva: dóttir fólks míns er vorðin grim, sum strutsarnir í oyðuni.

4 Tungan hjá súgvandi barninum krækist til góman á hansara munn í torsta: tey ungu børnini umbiðja breyð, og eingin maður brýtur teimum tað.

5 Teir, sum gøddu seg stásiliga, standa á berum í gøtunum: teir, sum vórðu aldir upp í skarlak, fevna tøðrúgvur.

6 Tí revsingin av misgerðini hjá dóttur fólks míns er størri enn revsingin av syndini hjá Sodomu, sum varð kollrend

Syndarlíga støða Zions

sum í eygnabragði, og ongar hendur styðjadust á hana.

7 Hennara Nazaritar vóru skirari enn snjó, teir vóru hvítari enn mjólk, teir vóru reyð-dæmdari í likami enn rubínar, teirra pussing var av saffir:

8 Teirra ásjón er svartari enn eitt kol; teir verða ikki kendir á gøtunum: teirra húð krækist til teirra bein; hon er fólnað, hon er vorðin eins og kvistur.

9 *Teir, ið veri seg vignir við svørðinum*, eru betri enn *teir ið veri seg vignir við hungri*: tí hesir fána burt, slignir ígjøgn vegna trot á akursins ávøkstum.

10 Hendur hinna vesæligu kvenna hava soðið síni egnu børn: tey vóru teirra matur í oyðing dóttur fólks míns.

11 HARRIN hevur fullført sína øði; hann hevur helt út sína grimmu firtni, og hevur kynt ein eld í Zion, og hann hevur tært upp tess grundvøllir.

12 Jarðarinnar kongar, og allir veraldar íbúgvar, vildu ikki havt trúð at mótstandarin og figgindin skuldu havt farið inn í portrini av Jerusalem.

13 ¶ Fyri syndirnar hjá hennara prophetum, og misgerðirnar hjá hennara prestum, sum hava úthelt blóð hinna rættlátu í hennara mittu,

14 Hava teir reikað sum blindir menn í gøtunum, teir hava dálkað seg við blóði, so at menn kundu ikki nerta teirra klæðir.

15 Teir geylaðu eftir teimum, Víkið; *tað er óreint; víkið, víkið*, nemið ikki við: tá ið teir flýddu burt og reikaðu, søgdu teir millum hinar heidnu, Teir skulu ikki útisita *har* meira.

16 HARRANS firtni hevur deilt teir *sundur*; hann vil ikki meira gáa eftir teimum: teir virdu ikki prestanna persónar, teir góðvildaðu ikki hinar elstu.

17 Hvat okkum viðvíkur, vári eygu, sum enn *er*, bilaðu vegna okkara fáfongdu hjálp: í vári vaktan hava vit vaktað eftir tjóð *sum* ikki kundi frelsa *okkum*.

18 Teir veiða okkara fet, at vit ikki kunnu fara á gøtum várurum: vár endi er nær, okkara dagar eru uppfyltir; tí vár endi er komin.

19 Várir atskjarar eru fljótari enn himinsins ørnir: teir eltu okkum á fjøllunum, teir lógu á lúri eftir okkum í oyðuni.

20 Andadrátturin av okkara nasum, HARRANS salvaði, varð tikin í teirra holum, um hvønn vit søgdu, Undir hans skugga skulu vit liva millum hinar heidnu.

21 ¶ Fegnast og ver glað, O E-dóms dóttir, sum býrt í Úz landi; bikarið skal eisini fara ígjøgnum til tín: tú skalt verða drukkin, og skalt gera teg nakna.

22 ¶ Revsingin av tíni misgerð er fullförd, O Zions dóttir; hann vil ikki meira bera teg burtur í fangaskap: hann vil heimsøkja tína misgerð, O E-dóms dóttir; hann vil avdekka tínar syndir.

KAPITUL 5

MINST til, O HARRI, hvat er komið yvir okkum: umhugsa, og skoða vára skemd. 2 Vár arvir er vendur til fremmandra, vári hús til ókunnnumanna.

3 Vit eru foreldraloysingar og faðirleys, okkara møður *eru* sum einkjur.

4 Vit hava drukkið okkara vatn fyri pening; okkara víður er seldur okkum.

5 Okkara hálsar *eru* undir atsókn: vit strevast, og fáa onga hvíld.

6 Vit hava givið Egyptunum hondina, og Assýriarunum, til at mettast við breydi.

7 Okkara fedrar hava syndað, *og eru* ikki *longur*; og vit hava borið teirra misgerðir.

8 Tænarar hava stjórnað yvir okkum: *tað er* eingin sum útfriar *okkum* úr teirra hond.

9 Vit finga okkara breyd við *vandanum um* vári lív, vegna oyðunnar svørð.

10 Okkara húð var svørt sum ein ovnur, orsakað av tí ræðuligu hungursneyðini.

11 Teir neyðtøku kvinnurnar í Zion, *og* moyggjarnar í staðum Judah.

12 Prinsar eru hongdir upp av teirra hond: andlitini á elstum vórðu ikki ærd.

13 Teir tóku teir ungu menninar at mala á *kvørn*, og børnini fullu undir viðinum.

14 Teir elstu eru hildnir uppat frá portrinum, teir ungu menninir frá sínum tónleiki.

15 Frøin hjá okkara hjarta er hildin uppat; okkara dansur er vendur til harman.

16 Krúnan er fallin *av* høvdi várurum: vei okkum, at vit hava syndað!

17 Fyri hetta er okkara hjarta ørmaktað; fyri hesi *tíng* eru eygu vári kám.

18 Orsakað av fjalli Zions, sum er oyði, revarnir ganga uppiá tí.

19 Tú, O HARRI, verður verandi um ævir; títt hásæti frá ætt til ætt.

20 Hvi gloymirt tú okkum um ævir, *og* yvirgevurt okkum í so langa tíð?

21 Vend tú okkum at tær, O HARRI, og vit skulu vendast; endurnýggja okkara dagar sum í forðum.

22 Men tú hevurt aldeilis havnað okkum; tú ert sera vreiður inná okkum.

BÓK EZEKIEL

PROPHETS.

KAPITUL I

MEN tað hendi í tríatiunda ári, í fjórða mánaði, í fimta *degi* mánaðarins, sum eg *var* fanganna millum við Kē-bār-s-anna, at himnarnir vórðu upplatnir, og eg sá Guðs-sjónir.

2 Í fimta *degi* mánaðarins, sum *var* fimta árið av fangaskapi Jē-hōi-ā-chin-s kongs,

3 Kom HARRANS orð týðiliga at E-zē-ki-ēl presti, syni Bū-zī-s, í landi Kāl-dē-anna við Kē-bār-s-anna; og HARRANS hond var á honum har.

4 ¶ Og eg hugdi, og sí, ein meldurvindur kom úr norðuri, eitt mikið skýggi, og ein eldur *sum* innballaði seg sjálvan, og ein bjartleiki *var* um hann, og út úr miðjuni hará sum liturin á ravgulum, út úr miðjum eldinum.

5 Eisini út úr miðjum tí kom líkleikin á fyra livandi skepnunum. Og hetta *var* teirra útsjónð; tær høvdu líkleikan á manni.

6 Og hvør hevði fyra andlit, og hvør hevði fyra veingir.

7 Og teirra føtur *vóru* beinir føtur; og ilin á teirra fótum *var* eins og ilin á kálvsfóti: og teir glitraðu sum liturin á blankaðum messingi.

8 Og *tær høvdu* hendurnar á manni undir sínum veingjum á sínum fyra síðum; og tær fyra høvdu sini andlit og sínar veingir.

9 Teirra veingir *vóru* sameintir hvør at øðrum; tær vendu ikki tá ið tær fóru; tær fóru hvør einasta beint fram eftir.

10 Hvat viðvíkur líkleikanum á teirra andlitum, tær fyra høvdu andlitið á manni, og

andlitið á leyvu, høgrumegin; og tær fyra høvdu andlitið á oksa vinstrumegin; tær fyra høvdu eisini andlitið á eini ørn.

11 Svá *vóru* andlitini hjá teimum: og teirra veingir *vóru* spentir út uppeftir; tveir *veingir* hjá hvørjum *vóru* sameintir hvør at øðrum, og tveir dekkadu teirra likam.

12 Og tær fóru hvør einasta beint frameftir: hvagar andin átti at fara, fóru tær; og tær vendu ikki tá ið tær fóru.

13 Hvat viðvíkur líkleikanum á livandi skepnunum, teirra útsjónð *var* eins og brennandi kol av eldi, og sum útsjónðin á lampum: tað fór upp og niður millum tær livandi skepnurnar; og eldurin var bjartur, og út úr eldinum fór fram snarljós.

14 Og tær livandi skepnurnar runnu og vendu aftur eins og útsjónðin á glampa av snarljósi.

15 ¶ Men sum eg skoðaði livandi skepnurnar, sí eitt hjól á jørðini við tær livandi skepnurnar, við sínum fyra andlitum.

16 Útsjónðin á hjólunum og teirra verki *var* líkt litinum á berylli: og tær fyra høvdu ein líkleika: og teirra útsjónð og teirra verk *var* eins og var tað hjól í miðjum hjóli.

17 Tá ið tær fóru, fóru tær uppiá sínum fyra síðum: og tær vendu ikki tá ið tær fóru.

18 Hvat teirra ringum viðvíkur, teir *vóru* so høgir at teir *vóru* øtiligir, og teirra ringar *vóru* fullir av eygum rundan um tær fyra.

19 Og tá ið tær livandi skepnurnar fóru, fóru hjólini við tær: og tá ið tær livandi skepnurnar vórðu lyftar upp frá jørðini, vórðu hjólini lyft upp.

20 Hvagarsumhelst andin átti at fara, fóru tær, hagar átti andi *teirra* at fara; og hjólini vórðu lyft upp yvir av teimum: tí at andin hjá teimum livandi skepnum *var* í hjólunum.

21 Tá ið hasi fóru, fóru *hesi*; og tá ið hasi stóðu, stóðu *hesi*; og tá ið hasi vórðu lyft upp frá jørðini, vórðu hjólini lyft upp yvir av teimum: tí at andin hjá teimum livandi skepnum *var* í hjólunum.

22 Og líkleikin á hválvildinum uppiá høvdunum á teimum livandi skepnum *var* eins og dāmurin á tí ræðuligu krystallini, tant út yvir høvdini hjá teimum í erva.

23 Og undir hválvildinum vóru teirra veingir beinir, tann eini ímóti hinum: hvør hevði tveir sum dekkadu hesumegin, og hvør hevði tveir sum dekkadu hasumegin, likamini hjá teimum.

24 Og tá ið tær fóru, hoyrði eg ljóðið av teirra veingjum, eins og ljóðið av miklum vøtnum, eins og rødd hins Almáttuga, røddin av talu, sum ljóðið av herliði: tá ið tær stóðu, sigu tær niður sínar veingir.

25 Og har var ein rødd frá hválvildinum sum *var* yvir teirra høvdum, tá ið tær stóðu, og høvdu sigið niður sínar veingir.

26 ¶ Og uppiyvir hválvildinum, sum *var* yvir teirra høvdum, *var* líkleikin á háseti, sum útsjónin á einum saffir steini: og uppiá líkleikanum á hásetinum *var* líkleikin sum útsjónin á manni uppiyvir uppiá tí.

27 Og eg sá sum litin á ravgulum, sum útsjónina á eldi rundan um innan í tí, frá útsjónini á hansara lendum enntá uppeftir, og frá útsjónini á hansara lendum enntá niðureftir, sá eg sum var tað

útsjónina á eldi, og tað hevði bjartleika rundan um.

28 Eins og útsjónin á boganum sum er í skýnum á regndegnum, soleiðis *var* útsjónin á bjartleikanum runt um. Henda *var* útsjónin á líkleikanum á dýrd HARRANS. Og tá ið eg sá *hana*, fell eg uppá mítt andlit, og eg hoyrði rødd á einum sum talaði.

KAPITUL 2

OG hann segði við meg, Menniskjusunur, statt á føtur tinar, og eg vil tala við teg.

2 Og andin fór inn í meg tá ið hann talaði við meg, og setti meg á mínar føtur, at eg hoyrði hann sum talaði við meg.

3 Og hann segði við meg, Menniskjusunur, eg sendi teg til Ísraels barna, til uppreistrarsama tjóð sum hevur gjørt uppreist ímóti mær: teir og teirra fedrar hava misbrotist ímóti mær, *alt* at sjálvum hesum degi.

4 Tí at *teir eru* ónærslig børn og stívhjartaðir. Eg sendi teg til teirra; og tú skalt siga við teir, Svá sigur Harrin GUÐ.

5 Og teir, hvørt teir vilji hoyra, ella hvørt teir vilji lata vera, (tí at teir *eru* eitt uppreistrarsamt hús,) skulu tó vita at prophetur hevur verið teirra millum.

6 ¶ Og tú, menniskjusunur, ver ikki ræddur fyri teimum, eiheldur ver ræddur fyri orðunum hjá teimum, tó *at* tistlar og tornir *veri* hjá tær, og tú búgvi sporðdreka millum: ver ikki ræddur fyri orðunum hjá teimum, ella ver mótfallin við eygnabráini hjá teimum, tó *at* teir *veri* eitt uppreistrarsamt hús.

7 Og tú skalt tala teimum míni orð, hvørt teir vilji hoyra, ella hvørt teir vilji lata vera: tí at teir *eru* heilt uppreistrarsamir.

8 Men tú, menniskjusunur, hoyr hvað eg sigi við teg; Vert ekki tú uppreistrarsamur eins og hatta uppreistrarsama hús: lat upp tin munn, og et tað *sum* eg gevi tær.

9 ¶ Og tá ið eg hugdi, sí, *tá varð* hond send at mær; og sí, ein rulla av eini bók *var* í har;

10 Og hann breiddi hana *út* frammanfyri mær; og hon *var* skrivað innan og uttan: og *tað var* skrivað hari harmljóð, og venan, og vei.

KAPITUL 3

HARAFTURAT segði hann við meg, Menniskjusunur, et tað tú finnurt; et hesa rullu, og far *og* tala Israels húi.

2 So eg opnaði mín munn, og hann fekk meg at eta ta rulluna.

3 Og hann segði við meg, Menniskjusunur, fá tin bók at eta, og fyll tinar innvøllir við hesi rullu sum eg gevi tær. Tá át eg *hana*; og hon var í mínum munn sum hunangur í sötsemi.

4 ¶ Og hann segði við meg, Menniskjusunur, far *og* slepp tær at Israels húi, og tala teimum við mínum orðum.

5 Tí at tú *ert* ekki sendur til eitt fólk av fremmandari talu og av torførum tungumáli, *men* til Israels hús;

6 Ikki til mangt fólk av fremmandari talu og av torførum tungumáli, hvørs orð tú ikki kanst skilja. Vissuliga, hevði eg sent teg til teirra, *so* vildu teir havt lýtt á teg.

7 Men Israels hús vil ikki lýða á teg; tí at teir vilja ikki lýða á meg: tí at alt Israels hús *eru* ónærsligir og harðhjartaðir.

8 Sí, eg havi gjørt títt andlit sterkt ímóti teirra andlitum, og títt enni sterkt ímóti teirra ennum.

9 Sum ein diamant, harðari enn tinnustein, havi eg gjørt

títt enni: óttast teir ikki, eiheldur ver móttfallin við eygnabráini hjá teimum, *tó* at teir *veri* eitt uppreistrarsamt hús.

10 Harafturat segði hann við meg, Menniskjusunur, øll míni orð, sum eg skal tala við teg, tak við *teimum* í hjarta títt, og hoyr við oyrum tínum.

11 Og far, slepp tær til teirra av fangaskapinum, at børnum fólks tíns, og tala teimum, og sig teimum, Svá sigur Harrin GUÐ; hvørt teir vilji hoyra, ella hvørt teir vilji lata vera.

12 Tá tók andin meg upp, og eg hoyrði aftanfyri meg eina rødd av miklari súsan, *sum segði*, Vælsignað *veri* dýrd HARRANS frá plássi hans.

13 *Eg hoyrði* eisini ljóðið av veingjunum hjá teimum livandi skepnunum sum nurtu við hvør annan, og ljóðið av hjólunum yvir av teimum, og eitt ljóð av miklari súsan.

14 So andin lyfti meg upp, og tók meg avstað, og eg fór í beiskni, í hita anda mins; men hond HARRANS var sterk uppiá mær.

15 ¶ Tá kom eg til teirra av fangaskapinum við Têl-á-bîb, sum dvaldust við Kê-bâr-sáanna, og eg sat har teir sótu, og varð verandi har ógvaður teirra millum *í* sjeý dagar.

16 Og tað bar á við endan á sjeý døgum, at HARRANS orð kom at mær, sigandi,

17 Menniskjusunur, eg havi gjørt teg *til* varðmann hjá Israels húi: tessvegna hoyr orðið av mínum munn, og gev teimum ávaring frá mær.

18 Tá ið eg sigi við hin vonda, Tú skalt vissuliga doyggja; og tú ikki gevurt honum ávaring, ella talart til *tess* at ávara hin vonda frá hansara vonda vegi, at frelsa hansara liv; *tá* skal hin sami vondi *maður* doyggja í síni

misgerð; men hansara blóð vil eg krevja av tíni hond.

19 Tó um tú ávari hin vonda, og hann vendir ikki frá síni vondsku, ella frá sínum vonda vegi, *tá* skal hann doyggja í síni misgerð; men tú hevurt útfriað tína sál.

20 Uppaftur, Tá ið rættvísur *maður* vendir frá síni rættvísi, og fremur misgerð, og eg leggi snávingarstein frammanfyri honum, *tá* skal hann doyggja: av tí at tú ei hevurt givið honum ávaring, skal hann doyggja í síni synd, og hansara rættvísi, sum hann hevur gjørt, skal ikki verða mint; men hansara blóð vil eg krevja av tíni hond.

21 Hóast hetta, um tú ávari rættvísa *mánnin*, at hin rættvísi syndi ikki, og hann syndar ikki, *tá* skal hann vissuliga liva, tí at hann er ávaraður; eisini tú hevurt útfriað tína sál.

22 ¶ Og HARRANS hond var har uppiá mær; og hann segði við meg, Reis teg, far fram á slættan, og har vil eg tala við teg.

23 Tá reistist eg, og fór fram á slættan: og sí, HARRANS dýrd stóð har, eins og dýrdin sum eg sá við Ké'bars-ánna: og eg fell á mitt andlit.

24 Tá fór andin inn í meg, og setti meg á mínar føtur, og talaði við meg, og segði við meg, Far, loka teg innanfyri hús títt.

25 Men tú, O menniskjusunur, sí, teir skulu koyra bond uppá teg, og skulu binda teg við teimum, og tú skalt ikki fara út teirra millum:

26 Og eg vil fáa tína tungu at loða við góman á munnin tínum, at tú skalt vera málleysur, og skalt ikki vera fyri teimum ein formanari: tí at teir eru uppreistrarsamt hús.

27 Men tá ið eg tali við teg, vil eg opna tín munn, og tú skalt siga við teir, Svá sigur

Harrin GUD; Hann, ið hoyrir, lat hann hoyra; og hann, ið letur vera, lat hann lata vera: tí at teir eru uppreistrarsamt hús.

KAPITUL 4

TÚ eisini, menniskjusunur, tak tær tigulstein, og legg hann frammanfyri tær, og avmynda á hann staðin, *enntá* Jerusalem:

2 Og set kringseting ímóti honum, og bygg festning ímóti honum, og lað virkisgarð ímóti honum; set leirin eisini ímóti honum, og set rambukkar ímóti honum runt íkring.

3 Harafturat tak tú at tær jarn pannu, og set hana fyri ein múr av jarni imillum teg og staðin: og set títt andlit ímóti honum, og hann skal verða kringsettur, og tú skalt seta kringseting ímóti honum. Hetta skal vera tekin fyri Ísraels húsi.

4 Ligg tú eisini á tíni vinstru lið, og legg misgerðina hjá Ísraels húsi á hana: *samsvarandi* talinum á teimum døgnum, sum tú fert at liggja á henni, skalt tú bera teirra misgerð.

5 Tí at eg havi lagt á teg árinu av teirra misgerð, samsvarandi talinum á døgnum, trý hundrað og níti dagar: soleiðis skalt tú bera misgerðina hjá Ísraels húsi.

6 Og tá ið tú hevurt fullført teir, *tá* ligg aftur á tíni høgru lið, og tú skalt bera misgerðina hjá Judah húsi fjóruti dagar: eg havi ásett tær hvønn dag fyri eitt ár.

7 Tí skalt tú seta títt andlit ímóti Jerusalems kringseting, og tín armur skal vera avdekkður, og tú skalt prophetera ímóti tí.

8 Og sí, eg vil leggja bond á teg, og tú skalt ikki venda tær frá eini lið til aðra, til tú hevurt endað dagarnar av tíni kringseting.

9 ¶ Tak tú eisini at tær hveiti, og bygg, og bønir, og flatbønir, og hirsu, og spelt, og koyr tey í eitt ílat, og ger tær breyð úr tí, *samsvarandi* tali- num á døgnum sum tú fert at liggja á tinni lið, trý hundrað og níti dagar skalt tú eta av tí.

10 Og tin matur, sum tú skalt eta, *skal vera* eftir vekt, tjúgu sjé- kl-ar á dag; av og á skalt tú eta tað.

11 Tú skalt eisini drekka vatn eftir máli, sættapartin av eini hín: av og á skalt tú drekka.

12 Og tú skalt eta tað *sum byggkøkur*, og tú skalt baka tað við mykjum sum kemur út úr manni, í teirra eygsjón.

13 Og HARRIN segði, Enntá svá skulu Ísraels børn eta sitt dálkaða breyð millum Heidning- arnar, hvagar eg vil reka teir.

14 Tá segði eg, Á, Harri GUÐ! sí, mín sál hevir ikki verðið óreinkað: tí frá mínum ungdómi uppeftir, alt inntil nú, havi eg ikki etið av tí sum doyrv av sær sjálvum, ella er skrætt í stykkir; eiheldur kom andstygg- ligt kjøt í mín munn.

15 Tá segði hann við meg, Sí, eg havi givið tær kúarmykju fyri mansmykju, og tú skalt tilbúgva titt breyð við tí.

16 Harafturat segði hann við meg, Menniskjasonur, sí, eg vil bróta breyðstavin í Jerusalem: og teir skulu eta breyð eftir vekt, og við sút; og teir skulu drekka vatn eftir máli, og við ógvan:

17 At teim má skorta breyð og vatn, og ógvast hvør við øðrum, og tæra burt fyri sína misgerð.

KAPITUL 5

OG tú, menniskjasonur, tak tær hvassan knív, tak tær rakiknív hjá hárskera, og fá *hann* at fara uppá titt høvur og á titt skegg: síðan tak tær vágskálir at viga, og deil *hárið*.

2 Tú skalt brenna við eldi ein triðjing í miðjum staðinum, tá ið dagarnir av kringsetingini eru uppfyltir: og tú skalt taka ein triðjing, og sláa umkring hann við knivi: og ein triðjing skalt tú spjaða í vindinum; og eg vil draga út svørð eftir teimum.

3 Tú skalt eisini taka harav *nøkur* fá í tali, og binda tey í tinar faldir.

4 So tak av teimum aftur, og kasta tey inn í miðjan eldin, og brenn tey í eldinum; *tí* harúr skal ein eldur koma fram inn í alt hús Ísraels.

5 ¶ Svá sigur Harrin GUÐ; Hetta er Jerusalem: eg havi sett hana í miðju tjóðanna og land- anna *sum eru* rundan um hana.

6 Og hon hevir broytt mínar dómur til vondsku meir enn tjóðirnar, og mínar ásetingar meir enn londini sum *eru* rundan um hana: tí at teir hava havnað mínum dómum og mínum ásetingum, teir hava ikki gingið í teimum.

7 Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Av tí at tit margfaldaðu meir enn tjóðirnar sum *eru* rundan um tykkum, og hava ikki gingið í mínum ásetingum, eiheldur hava *tú* hildið mínar dómur, eiheldur hava *tú* gjørt samsvarandi dómunum hjá tjóðunum sum *eru* rundan um tykkum;

8 Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Sí, eg, enntá eg, *eri* ímóti tær, og vil útinna dómur í miðjari tær í tjóðanna eygsjón.

9 Og eg vil gera í tær tað sum eg ikki havi gjørt, og hvaraftrat eg ikki vil gera meira hitt líka, orsakað av øllum tinum andstygdum.

10 Tí skulu fedrarnir eta synirnar í miðjari tær, og synir- nir skulu eta sínar fedrar; og eg vil útinna dómur í tær, og

alla leivdina av tær vil eg spjaða inn í allar vindarnar.

11 Hvørsvagna, *sum* eg livi, sigur Harrin GUÐ; Vissuliga, av tí at tú hevurt seyrgað mín halgidóm við øllum tinum andskrámiligu tingum, og við øllum tinum andstygdum, tí vil eg eisini minka um *teg*; hvørki skal mitt eyga spara, eiheldur vil eg hava nakra samkenslu.

12 ¶ Ein triðjingur av tær skal doyggja við drepsóttini, og við hungursneyð verða teir upptærdir í miðjari tær; og ein triðjingur skal falla við svørðinum rundan um *teg*; og eg vil spjaða ein triðjing inn í allar vindarnar, og eg vil bregða svørði eftir teimum.

13 Svá skal mín firtni verða fullførd, og eg vil fáa mína øði at hvíla á teimum, og eg vil uggast: og teir skulu vita at eg, HARRIN, havi talað *tað* í mínum vandlæti, tá ið eg havi fullført mína øði í teimum.

14 Hartil vil eg gera *teg* oydna, og eina skemd millum tjóðirnar sum *eru* rundan um *teg*, í eygsjón alra sum fara framvið.

15 Soleiðis skal tað vera eitt spott og ein glósa, ein leiðbeining og ein øtan fyri tjóðunum ið *eru* rundan um *teg*, tá ið eg fari at útinna dómur í tær í firtni og í øði og í øðisligum hartingum. Eg HARRIN havi talað *tað*.

16 Tá ið eg fari at senda yvir teir tær illu orvarnar av hungursneyð, sum skulu verða til *teirra* oyðing, og sum eg vil senda at oyða tykkum; og eg vil økja um hungursneyðina yvir tykkum, og vil bróta tykkara breyðstav:

17 Soleiðis vil eg senda yvir tykkum hungursneyð og ónd djór, og tey skulu fráæna tær; og drep-sótt og blóð skal fara igjøgnum *teg*; og eg vil føra svørðið uppá *teg*. Eg HARRIN havi talað *tað*.

KAPITUL 6

OG HARRANS orð kom at mær, sigandi,

2 Menniskjusonur, set titt andlit móttvegis Ísraels fjøllum, og prophetera ímóti teimum,

3 Og sig, Tit Ísraels fjøll, hoyrið orð Harrans GUÐS; Svá sigur Harrin GUÐ til fjallanna, og til heyggjanna, til løkjanna, og til dalanna; Sí, eg, *enntá* eg, vil føra svørð yvir tykkum, og eg vil oyðileggja tykkara høgu pláss.

4 Og tykkara altar skulu oyðast, og tykkara myndir skulu brótast: og eg vil kasta niður tykkara vignu *menn* frammanfyri tykkara skurðgudum.

5 Og eg vil leggja deyðu ræini av Ísraels børnum frammanfyri teirra skurðgudum; og eg vil spjaða tykkara bein rundan um altarin hjá tykkum.

6 Í øllum tykkara bústøðum verða staðirnir lagdir í oyði, og tey høgu plássini verða oyðin; at tykkara altar mega verða lögð í oyði og gjørd oyðin, og tykkara skurðgudar mega brótast og halda uppat, og tykkara myndir mega høgga niður, og tykkara verk mega verða gjørd til einkiðs.

7 Og hinir vignu skulu falla í tykkara mittu, og tit skulu vita at eg *eri* HARRIN.

8 ¶ Tø vil eg eftirlata leivd, at tit mega hava *nakrar* ið skulu komast undan svørðinum millum tjóðirnar, tá ið tit verða spjaddir igjøgnum londini.

9 Og teir, sum komast undan av tykkum, skulu minnast til mín millum tjóðirnar hvagar teir verða færdir fangar, tí at eg *eri* brotin við teirra horuta hjarta, sum hevur vikið frá mær, og við teirra eygum, sum fara horandi eftir teirra skurðgudum:

og teir skulu vamlast við seg sjálf-
ar vegna illindini sum teir hava
framt í øllum sínum andstygdum.

10 Og teir skulu vita at eg
eri HARRIN, og at eg havi ikki
sagt til fánýtis at eg vildi gera
hetta illa at teimum.

11 ¶ Svá sigur Harrin GUÐ;
Slá við tíni hond, og trampa
við tínum fóti, og sig, Akk fyri
allar illu andstygdur Ísraels húss!
tí at teir skulu falla við svørð-
inum, við hungursneyðini, og
við drepsoðtini.

12 Hann, ið er langt burturi,
skal doyggja av drepsoðtini; og
hann, ið er nær, skal falla við
svørðinum; og hann, ið er ver-
andi og verður kringsettur, skal
doyggja við hungursneyðini: svá
vil eg fullføra mína øði yvir teir.

13 Tá skulu tit vita at eg *eri*
HARRIN, tá ið teirra vignu *menn*
verða millum teirra skurðgudar
rundan um altarin hjá teimum,
uppiá hvørjum høgum heyggi,
á øllum fjallatoppunum, og
undir hvørjum grønum træi,
og undir hvørji tjúkkari eik,
plássíð har teir ofraðu søtan
anga til allar sínar skurðgudar.

14 So vil eg rætta út mína
hond yvir teir, og gera landið
oyði, ja, oydnari enn oyðan
ímóti Dib-láth, í øllum teirra
bústøðum: og teir skulu vita
at eg *eri* HARRIN.

KAPITUL 7

HARAFTRAT kom HARRANS
orð at mær, sigandi,

2 Eisini, tú menniskjasonur,
svá sigur Harrin GUÐ við land
Ísraels; Ein endi, endin er komin
yvir hini fyra horn landsins.

3 Nú *er* endin *komin* yvir
teg, og eg vil senda mína firtni
yvir teg, og vil døma teg sam-
svarandi vegum tínum, og vil
endurgjalda yvir teg allar tinar
andstygdur.

4 Og mitt eyga skal ikki eira
tær, eiheldur vil eg taka synd
í: men eg vil endurgjalda tinar
vegir yvir teg, og tinar andstygd-
ir skulu vera í miðjum tær: og
tit skulu vita at eg *eri* HARRIN.

5 Svá sigur Harrin GUÐ; Eitt
ilt, eitt einans ilt, sí, er komið.

6 Ein endi er komin, endin er
komin: hann vakir eftir tær; sí,
hann er komin.

7 Morgunin er komin at tær,
O tú sum býrt í landinum:
tíðin er komin, trongdardagurin
er nær, og ikki ljóðingin aftur
av fjøllunum.

8 Nú vil eg fljótliga hella út
mína øði yvir teg, og fullføra
mína firtni yvir teg; og eg vil
døma teg samsvarandi vegum
tínum, og vil endurgjalda tær
fyri allar tinar andstygdur.

9 Og mitt eyga skal ikki eira,
eiheldur vil eg taka synd í: eg vil
endurgjalda tær samsvarandi veg-
um tínum og tínum andstygdum
sum eru í miðjum tær; og tit skulu
vita at eg *eri* HARRIN ið slær.

10 Sí dagin, sí, hann er
komin: morgunin er farin út;
sprotin hevur blómkað, dramb-
læti hevur spírað.

11 Harðskapur er risin upp
til ein sprota av vondsku:
eingin av teimum *verður ver-
andi*, ella av teirra fjøld, ella
av nøkrum av teirra: eiheldur
verður grátung yvir teir.

12 Tíðin er komin, dagurin
nærkast: lat ikki keyparan fegn-
ast, ella seljaran harmast: tí at
vreiði *er* yvir allari tess fjøld.

13 Tí at seljarin skal ikki venda
aftur til tess sum er selt, *tó* at
teir enn vóru á lívi: tí at sjónin
er viðvíkjandi allari tess fjøld,
sum ikki skal venda aftur; ei-
heldur skal nakar styrkja seg
sjálvan í misgerðini av sínum lívi.

14 Teir hava blást lúðurin,
enn tá til at gera allar klárar; men

eingin fer til bardagan: tí mín vreiði er yvir allari tess fjöld.

15 Svørðið er fyrri uttan, og drep-sóttin og hungursneyðin fyrri inn-an; hann, sum er í akrinum, skal doyggja við svørðinum; og hann, sum er í staðinum, hungursneyð og drepsótt skulu tæra hann upp.

16 ¶ Men teir, sum komast undan av teimum, skulu komast undan, og skulu vera á fjøll-unum sum dúgvur úr dølunum, allir av teimum skulu harmast, hvør fyrri sína misgerð.

17 Allar hendur verða mátt-leysar, og øll knø verða veik sum vatn.

18 Teir skulu eisini gyrða seg við sekkjaklæði, og ræðsla skal dekkja teir; og skomm verður yvir øllum andlitum, og skullut-semi yvir øllum teirra høvðum.

19 Teir skulu kasta sitt silvur í gøturnar, og teirra gull verður flutt burt: teirra silvur og teirra gull verður ikki ført fyrri at bjarga teimum á degnum av HARRANS vreiði: teir skulu ikki metta sínar sálir, eiheldur fylla sínar innvølrir: tí at tað er snávingar-steinurin av teirra misgerð.

20 ¶ Hvat viðvíkur vakurleika-num av hansara prýðisluti, so setti hann hann í hátígn: men teir gjørdu myndirnar av sínum andstygðum og av sínum and-skræmiligu tingum hari: tí havi eg sett tað langt frá teimum.

21 Og eg vil geva tað inn í hendur hinna fremmandu til eina bráð, og til jarðarinnar vondu til fong; og teir skulu óreinka tað.

22 Mitt andlit vil eg venda eisini frá teimum, og teir skulu óreinka mitt loyniliga pláss: tí at ránsmenninir skulu fara inn í tað, og dálka tað.

23 ¶ Ger eina ketu: tí landið er fult av blóðigum brotsverkum, og staðurin er fullur av harðskapi.

24 Hvørsvegna eg vil føra

teir ringastu av teimum heidnu, og teir skulu ognast teirra hús: eg vil eisini fáa skrúð hinna sterku at halda uppat; og teirra heilagu pláss skulu verða dálkað.

25 Oyðing kemur; og teir fara at søkja frið, og har fer eingin at vera.

26 Mein skal koma omaná mein, og graml skal vera omaná graml; tá fara teir at søkja eina sjón av prophetinum; men lógin skal farast frá prestinum, og ráð frá teimum elligomlu.

27 Kongurin skal harmast, og prinsurin verður klæddur við oyðing, og hendurnar á landsins fólki skulu órógvast: eg vil gera teimum eftir teirra vegi, og samsvarandi teirra tilvinningum vil eg døma teir; og teir skulu vita at eg eri HARRIN.

KAPITUL 8

OG tað hendi í sætta ári, í sætta mánaði, í fimta degi mánaðarins, sum eg sat í mínum húsi, og hinir elstu av Judah sótu frammi fyrri mær, at hond Harrans GUÐS fell har uppá meg.

2 Tá skoðaði eg, og sí ein líkleiki sum útsjóndin á eldi: frá útsjóndini á hansara lendum enntá niðureftir, eldur; og frá hansara lendum enntá uppeftir, sum útsjóndin á bjartleika, sum liturin á ravgulum.

3 Og hann koyrði fram skapið á hond, og tók meg eftir einum lokki á mínum høvdi; og andin lyfti meg upp ímillum jørdina og himinin, og forði meg í Guðs-sjónunum til Jerusalem, til dyrnar av innara portri sum horvir ímóti norðuri; hvar var sæti ástbrelnismyndarinnar, sum tírrar til ástbrelnis.

4 Og sí, dýrd Ísraels Guðs var har, samsvarandi sjónini sum eg sá á slættanum.

5 ¶ Tá segði hann við meg, Menniskjusonur, lyft upp tini eygu nú vegin ímóti norðri. So eg lyfti upp míni eygu vegin ímóti norðri, og sí norðanfyri, við portur altarsins, *var* hendan ástbrelnismyndin í inngongdini.

6 Hann segði framvegis við meg, Menniskjusonur, sært tú hvat teir gera? *enntá* miklu andstygdirnar sum Ísraels hús fremur her, at eg skuldi fara langt burtur frá mínum halgidómi? men vend tær enn einaferð, og tú skalt siggja miklari andstygdir.

7 ¶ Og hann førði meg til dyrnar av forgarðinum; og tá ið eg hugdi, sí eitt hol í múrinum.

8 Tá segði hann við meg, Menniskjusonur, grava nú í múrin: og tá ið eg hevði grivið í múrin, sí ein hurð.

9 Og hann segði við meg, Far inn, og skoða tær vondu andstygdirnar sum teir gera her.

10 So eg fór inn og sá; og sí hvørt skap av skriðkyktum, og andstygiligum djórum, og allir avgudar Ísraels húss, avmyndað uppá múrin runt um.

11 Og tað stóðu frammanfyri teimum sjeyti menn av elligomlu Ísraels húss, og í teirra mittu stóð Já-á-zán-jáh Sjá-phán-sonur, við hvør maður sínum roykilsiskeri í síni hond; og eitt tjúkt skýggj av roykilsí fór upp.

12 Tá segði hann við meg, Menniskjusonur, hevurt tú sæð hvat teir elligomlu Ísraels húss gera í myrkrinum, hvør maður í kómrum sins bilætari? tí at teir siga, HARRIN sær okkum ikki; HARRIN hevur yvirgivið jørðina.

13 ¶ Hann segði eisini við meg, Vend tær enn einaferð, og tú skalt siggja miklari andstygdir sum teir gera.

14 Tá førði hann meg til dyrnar á portinum av húsi HARRANS, sum *var* ímóti norðri;

og sí, har sótu kvinnur og grótu um Tãm-müz.

15 ¶ Tá segði hann við meg, Hevurt tú sæð *hetta*, O menniskjusonur? vend tær enn einaferð, og tú skalt siggja miklari andstygdir enn hesar.

16 Og hann førði meg inn í innara forgarð av HARRANS húsi, og sí, við hurðina av templi HARRANS, imillum forhøllina og altarið, *vóru* umleið fimm og tjúgu menn, við sínum ryggum ímóti templi HARRANS, og sínum andlitum ímóti eystri; og teir tilbóðu sólina ímóti eystri.

17 ¶ Tá segði hann við meg, Hevurt tú sæð *hetta*, O menniskjusonur? Er tað eitt lættisligt ting fyri Judah húsi at teir fremja tær andstygdir sum teir fremja her? tí at teir hava fylt landið við harðskapi, og hava vent aftur at tirra meg til firtnis: og sí, teir seta greinina til sína nøs.

18 Tí vil eg eisini fara at í øði: mitt eyga skal ikki eira, eiheldur vil eg taka synd í: og tó *at* teir geyli í míni oyru við harðari rødd, so vil eg ikki hoyra teir.

KAPITUL 9

HANN geylaði eisini í míni oyru við harðari rødd, og segði, Elv teimum, sum hava áleggning yvir staðinum, at koma nær, enntá hvør maður *við* sínum oyðandi vápni í síni hond.

2 Og sí, seks menn komu frá vegi hins hægra portursins, sum liggur ímóti norðri, og hvør maður *hevði* slátrivápn í síni hond; og ein maður teirra millum *var* klæddur við líni, við blekkhorni hjá skrivara við sína lið: og teir fóru inn, og stóðu við síðuna av messing altarinum.

3 Og dýrd Ísraels Guðs var farin upp frá kerubinum, hvaruppiá hann var, til gáttina á húsinum. Og hann rópaði á mannin *ið var*

klæddur við líni, sum *hevði* blekkhornið hjá skrivara við sína lið;

4 Og HARRIN segði við hann, Far ígjøgnum miðjan staðin, ígjøgnum miðja Jerusalem, og set merki uppá ennini á monnum ið suffa og sum rópa fyri allar tær andstygdirnar ið verði gjørdar í miðjuni harav.

5 ¶ Og til hinar segði hann í míni hoyrn, Farið aftaná honum ígjøgnum staðin, og sláið: latið ikki tykkar eyga spara, eiheldur takið synd í:

6 Vegið aldeilis gamlan og ungan, bæði moyggjar, og litil børn, og kvinnur: men komið ikki nær nøkrum manni sum merkið *er* á; og byrjið við mín halgidóm. Tá byrjaðu teir við elligomlu monnum ið *vóru* frammanfyri húsið.

7 Og hann segði við teir, Dalkið húsið, og fyllið forgarðarnar við hinum vignu: farið fram. Og teir fóru fram, og vógu í staðinum.

8 ¶ Og tað bar á, meðan teir vógu teir, og eg var eftir, at eg fell á mítt andlit, og geylaði, og segði, A, Harri GUÐ! vilt tú oyða alt hitt eftirverandi av Ísrael í tíni úthelling av tíni øði yvir Jerusalem?

9 Tá segði hann við meg, Misgerðin hjá húsi Ísraels og Judah *er* avbera mikil, og landið er fult av blóði, og staðurin fullur av spillusemi: tí at teir siga, HARRIN hevur yvirgivið jørðina, og HARRIN sær ikki.

10 Og hvat viðvíkur mær eisini, mitt eyga skal ikki spara, eiheldur vil eg taka synd í, *men* eg vil endurgjalda teirra veg omanyvir teirra høvd.

11 Og sí, maðurin, klæddur við líni, sum *hevði* blekkhornið við sína lið, boðaði frá sakini, og segði, Eg havi gjørt sum tú hevurt áboðið mær.

KAPITUL 10

TÁ hugdi eg, og sí, í hválvildinum sum var uppiyvir høvdunum hjá kær-ú-bím-unum birtist yvir teimum sum var tað saffir steinur, sum útsjóndin á líkleikanum á hásæti.

2 Og hann talaði við mannin ið *var* klæddur við líni, og segði, Far inn ímillum hjólíni, *enmtá* undir kerubin, og fyll tina hond við kolum av eldi frá millum kær-ú-bím'-arnar, og spjað *tey* yvir staðin. Og hann fór inn í míni eygsjón.

3 Men kær-ú-bím'-arnir stóðu høgrumegin við húsið, tá ið maðurin fór inn; og skýggið fylti innara forgarð.

4 Tá fór dýrd HARRANS upp frá kerubinum, og stóð yvir gáttini av húsinum; og húsið varð fyllt við skýgginum, og forgarðurin varð fullur av hjartleikanum av HARRANS dýrd.

5 Og ljóðið av veingjunum hjá kær-ú-bím'-unum hoyrdist *heilt* at úttara forgarði, sum ljóðið av Almáttuga Guði tá ið hann talar.

6 Og tað bar á, at tá ið hann hevði boðið manninum, klæddum við líni, og sagt, Tak eld frá ímillum hjólíni, frá ímillum kær-ú-bím'-arnar; tá fór hann inn, og stóð við síðuna av hjólunum.

7 Og *ein* kerubur rætti fram sína hond frá ímillum kær-ú-bím'-arnar at eldinum sum *var* ímillum kær-ú-bím'-arnar, og tók *harav*, og koyrði tað í hendurnar á *honum ið var* klæddur við líni: sum tók tað, og fór út.

8 ¶ Og tað birtist í kær-ú-bím'-unum skapið á manshond undir teirra veingjum.

9 Og tá ið eg hugdi, sí *tey* fyra hjólíni við kær-ú-bím'-arnar, eitt hjól við *ein* kerub, og eitt annað hjól við *ein* annan kerub:

og útsjónin á hjólunum *var* sum liturin á beryll steini.

10 Og *hvat* teirra útsjónundum *viðvíkur*, so høvdu teir fyra ein líkleika, sum um hjól hevði verið í miðjum hjóli.

11 Tá ið teir fóru, fóru teir uppiá sínum fyra síðum; teir vendu ikki sum teir fóru, men til tað staðið, hvagar høvðið horvdi, tí fylgdu teir; teir vendu ikki sum teir fóru.

12 Og heila teirra likam, og teirra ryggir, og teirra hendur, og teirra veingir, og hjólini, *vóru* full í eygum runt íkring, *also* hjólini sum teir fyra høvdu.

13 Hvat hjólunum viðvíkur, so varð rópað á tey í míni hoyrn, O hjól.

14 Og hvør hevði fyra andlit: tað fyrsta andlitið *var* andlitið á kerubi, og annað andlitið *var* andlitið á manni, og tað triðja andlitið á leyvu, og tað fjórða andlitið á eini ørn.

15 Og kær-ú-bím'-arnir vórðu lyftir upp. Hetta *er* hin livandi skepna sum eg sá við Kē-bárs-ánna.

16 Og tá ið kær-ú-bím'-arnir fóru, fóru hjólini við teir: og tá ið kær-ú-bím'-arnir lyftu upp sínar veingir at hevja *seg* upp frá jørðini, vendu somu hjólini eisini ikki frá *at vera* við síðuna av teimum.

17 Tá ið teir stóðu, stóðu *hesi*; og tá ið teir vórðu lyftir upp, lyftu *hesi* upp seg sjálv *eisini*: tí at andin hjá livandi skepnunum *var* í teimum.

18 Tá fór dýrd HARRANS avstað oman av gáttini á húsinum, og stóð yvir kær-ú-bím'-unum.

19 Og kær-ú-bím'-arnir lyftu upp sínar veingir, og hevjaðu *seg* upp frá jørðini í míni eygsjón: tá ið teir fóru út, *vóru* hjólini eisini við síðuna av teimum, og *hvør einstakur* stóð

við dyrnar av eysturliðinum av HARRANS húsi; og dýrd Ísraels Guðs *var* yvir teimum uppiyvir.

20 Hetta *er* livandi skepnan sum eg sá undir Ísraels Guði við Kē-bárs-ánna; og eg vitsti at tær *vóru* kær-ú-bím'-arnir.

21 Hvør hevði fyra andlit stykkið, og hvør hevði fyra veingir; og líkleikin á hondunum á manni *var* undir teirra veingjum.

22 Og líkleikin á teirra andlitum *var* somu andlitini sum eg sá við Kē-bárs-ánna, teirra útsjónir og teir sjálvir: teir fóru hvør beint frameftir.

KAPITUL II

HARAFTURAT lyfti andin meg upp, og førði meg at eysturlíði HARRANS húss, sum horvir eystureftir: og sí við dyrnar á liðinum fimm og tjúgu menn; hvørja millum eg sá Já-á-zán-jáh Á-zúrs son, og Pē-lát-jáh Bē-naí-áh son, prinsar hjá fólkinum.

2 Tá segði hann við meg, Menniskjusunur, hetta *eru* menninir ið upphugsa mein, og geva vont ráð í hesum staði:

3 Sum siga, *Tað er* ikki nær; lat okkum byggja hús: hesin *staður er* stórketilin, og vit *veri* kjótið.

4 ¶ Tessvegna prophetera ímóti teimum, prophetera, O menniskjusunur.

5 Og HARRANS Andi fell á meg, og segði við meg, Tala; Svá sigur HARRIN, Svá hava tit sagt, O Ísraels hús: tí eg kenni tey ting sum koma tykkum í huga, *hvørt av* teimum.

6 Tit hava margfaldað tykkara vgnu í hesum staði, og tit hava fylt gøturnar harav við teimum vgnu.

7 Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Tykkara vgnu, sum tit hava lagt í miðjuna av honum,

teir eru kjötið, og hesin staður er stórketilin: men eg vil føra tykkum út úr miðjum honum.

8 Tit hava óttast svørðið; og eg vil føra svørð omanyvir tykkum, sigur Harrin GUÐ.

9 Og eg vil føra tykkum út úr miðjuni harav, og flýggja tykkum í hendur fremmandra, og vil útinna dómar tykkara millum.

10 Tit skulu falla við svørðinum; eg vil døma tykkum í landamarki Ísraels; og tit skulu vita at eg eri HARRIN.

11 Hesin staður skal ikki vera tykkara stórketil, eiheldur skulu tit vera kjötið í miðjuni harav; men eg vil døma tykkum í landamarki Ísraels:

12 Og tit skulu vita at eg eri HARRIN: tí at tit hava ikki gingið í mínum ásetingum, eiheldur útint mínar dómar, men hava gjørt eftir háttarløgunum hjá teimum heidnu sum eru rundanum tykkum.

13 ¶ Og tað bar á, tá ið eg propheteraði, at Pē-lāt-jäh Bē-nāi-äh sonur doyði. Tá fell eg niður á mítt andlit, og geylaði við harðari rödd, og segði, Á, Harri GUÐ! vilt tú gera fullan enda á leivd Ísraels?

14 Aftur kom HARRANS orð at mær, sigandi,

15 Menniskjusunur, brøður tínir, enntá brøður tínir, menninir av ættarfólki tínum, og alt Ísraels hús heilvegis, eru teir sum íbúgvarnir av Jerusalem hava sagt við, Sleppið tykkum langt frá HARRANUM: okkum er hetta landið givið í ogn.

16 Tessvegna sig, Svá sigur Harrin GUÐ; Hóast eg havi kastað teir langt burtur millum hinar heidnu, og hóast eg havi spjatt teir millum londini, tó vil eg vera fyri teimum sum ein lítil halgidómur í londunum har teir skulu koma.

17 Tessvegna sig, Svá sigur Harrin GUÐ; Eg vil enntá savna tykkum frá fólkinum, og fylkja tykkum úr londunum har tit hava verðið spjaddir, og eg vil geva tykkum land Ísraels.

18 Og teir skulu koma hagar, og teir skulu taka burt allar andskræmiligu lutir tess og allar andstygdur tess haðani.

19 Og eg vil geva teimum eitt hjarta, og eg vil koyra nýggjan anda innan í tykkum; og eg vil taka steinuta hjartað út úr teirra kjöti, og vil geva teimum hjarta av kjöti:

20 At teir mega ganga í mínum ásetingum, og halda mínar regluskipanir, og gera tær: og teir skulu vera fólk mítt, og eg vil vera Guð teirra.

21 Men hvat viðvikur teimum hvørs hjarta gongur eftir hjartanum av teirra andskræmiligu lutum og teirra andstygdum, eg vil endurgjalda teirra veg uppá teirra egnu høvd, sigur Harrin GUÐ.

22 ¶ Tá lyftu kēr-ū-bim-arnir upp sínar veingir, og hjólini við síðuna av teimum; og dýrd Ísraels Guðs var yvir teimum uppiyvir.

23 Og dýrd HARRANS fór upp frá miðjum staðinum, og stóð á fjallinum sum er á eystur síðu staðarins.

24 ¶ Síðan tók andin meg upp, og førði meg í eini sjón av Anda Guðs inn í Kál-dé-ú, til teirra av fangaskapinum. So sjónin, sum eg hevði sæð, fór upp frá mær.

25 Tá talaði eg teimum av fangaskapinum allar teir lutir sum HARRIN hevði sýnt mær.

KAPITUL 12

HHARRANS orð eisini kom at mær, sigandi,

2 Menniskjusunur, tú býrt í miðjum uppreistrarsomum húsi, sum hava eygu at síggja, og síggja ikki; teir hava oyru at

hoyra, og hoyra ikki: tí at teir eru uppreistrarsamt hús.

3 Tessvegna, tú menniskjuseinur, fyrireika tær ting til flytingar, og flyt um dagin í teirra eygsjón; og tú skalt flyta frá tinum plássi til annað pláss í teirra eygsjón: vera kann at teir vilji umhugsa, tó at teir veri uppreistrarsamt hús.

4 Tá skalt tú bera fram tini ting um dagin í teirra eygsjón, sum ting til flytingar: og tú skalt fara fram um aftan í teirra eygsjón, eins og teir ið fara fram í fangaskap.

5 Grava tú ígjøgnum múrin í teirra eygsjón, og ber út harhá.

6 Í teirra eygsjón skalt tú bera tað uppiá tinum herðum, og bera tað fram í hálfalýsinum: tú skalt dekkja titt andlit, at tú ei siggi lendið: tí at eg havi sett teg til tekin fyri Ísraels húsi.

7 Og eg gjørdi so sum mær varð boðið: eg førði fram míni ting um dagin, sum ting til fangaskaps, og um kvöldið gróv eg ígjøgnum múrin við míni hond; eg førði tað fram í hálfalýsinum, og eg bar tað uppiá míni øksl í teirra eygsjón.

8 ¶ Og um morgunin kom HARRANS orð at mær, sigandi,

9 Menniskjuseinur, hevur ikki Ísraels hús, hitt uppreistrarsama hús, sagt við teg, Hvat gert tú?

10 Sig tú við teir, Svá sigur Harrin GUÐ; Hesin byrði viðvíkur prinsinum í Jerusalem, og øllum Ísraels húsi sum eru teirra millum.

11 Sig, Eg eri tykkara tekin: líka sum eg havi gjørt, soleiðis skal tað verða gjørt teimum: teir skulu flyta og fara inn í fangaskap.

12 Og prinsurin, sum er teirra millum, skal bera uppiá sini øksl í hálfalýsinum, og skal fara fram: teir skulu grava ígjøgnum

múrin at bera út harhá: hann skal dekkja sitt andlit, at hann ei siggi lendið við sinum eygum.

13 Mítt garn vil eg eisini breiða yvir hann, og hann skal verða tikin í míni snerru: og eg vil føra hann til Bábýlon til lands Káldé'anna; tó skal hann ikki sjá tað, hóast hann skal doyggja har.

14 Og eg vil spjaða móti hvørjum vindi allar sum eru um hann til at hjálpa honum, og øll hansara lið; og eg vil draga út svørðið eftir teimum.

15 Og teir skulu vita at eg eri HARRIN, tá ið eg fari at spjaða teir millum tjóðirnar, og dreiva teir í londunum.

16 Men eg vil eftirlata nakrar fáar menn av teimum frá svørðinum, frá hungursneyðini, og frá drepsóttini; at teir mega kunna gera allar sínar andstygdur millum hinar heidnu hvagar teir koma; og teir skulu vita at eg eri HARRIN.

17 ¶ Harafrat kom HARRANS orð til mín, sigandi,

18 Menniskjuseinur, et titt breyð við bivan, og drekk titt vatn við nøtran og við stúranarfullsemi;

19 Og sig við landsins fólk, Svá sigur Harrin GUÐ um Jerusalems íbúgar, og um land Ísraels; Teir skulu eta sítt breyð við stúranarfullsemi, og drekka sítt vatn við øtan, at hennara land má verða oyði frá øllum sum er hari, vegna harðskapin av øllum teimum ið búgva hari.

20 Og staðirnir, sum eru bygdur, skulu leggjast í oyði, og landið skal avtoftast; og tit skulu vita at eg eri HARRIN.

21 ¶ Og HARRANS orð kom at mær, sigandi,

22 Menniskjuseinur, hvat er tað orðtak ið tit hava í landi Ísraels, sum sigur, Dagarnir eru framlongdir, og hvør ein sjón svitast?

23 Sig teimum tessvegna, Svá sigur Harrin GUÐ; Eg vil fáa hetta orðtak at halda uppat, og teir skulu ikki longur brúka tað sum orðtak í Ísrael; men sig við teir, Dagarnir eru við hond, og virknið av hvørjari sjón.

24 Tí har skal ikki longur vera nøkur fáfongd sjón ella smikrandi spásøgn innan Ísraels húss.

25 Tí at eg eri HARRIN; eg vil tala; og orðið, sum eg skal tala, skal bera á; tað skal ikki longur verða framlongt: tí at á tykkara døgum, O uppreistrarsama hús, vil eg siga orðið, og vil útinna tað, sigur Harrin GUÐ.

26 ¶ Aftur kom HARRANS orð til mín, sigandi,

27 Menniskjusunur, sí, teir av Ísraels húsi siga, Sjónin, sum hann sær, er til mangar dagar ið koma skulu, og hann propheterar um tíðirnar sum eru langt burturi.

28 Tessvegna sig við teir, Svá sigur Harrin GUÐ; Tað skulu eingi av orðunum hjá mær verða framlongd meira, men tað orðið, sum eg havi talað, skal verða gjørt, sigur Harrin GUÐ.

KAPITUL 13

OG HARRANS orð kom at mær, sigandi,

2 Menniskjusunur, prophetera ímóti prophetum Ísraels sum prophetera, og sig tú við teir sum prophetera úr sinum egnu hjørtum, Hoyrið HARRANS orð;

3 Svá sigur Harrin GUÐ; Vei teimum dársomu prophetunum, sum fylgja sínum egna anda, og hava einkið sæð!

4 O Ísrael, tínr prophetar eru sum revarnir í oyðimørkunum.

5 Tí hava ikki farið niðan í skörðini, ei heldur laðað upp girðingina til Ísraels hús at standast í bardaganum á degi HARRANS.

6 Teir hava sæð fáfongd og lúgvandi spásøgn, og sagt, HARRIN

sigur; og HARRIN hevur ikki sent teir; og teir hava fingið *adrar* at vóna at teir vildu staðfesta orðið.

7 Hava tit ikki sæð fáfongda sjón, og hava tit ikki talað lúgvandi spásøgn, eftirsum at tit siga, HARRIN sigur tað; tó at eg ikki havi talað?

8 Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Av tí at tit hava talað fáfongd, og sæð lygnir, tessvegna, sí, eg eri ímóti tykkum, sigur Harrin GUÐ.

9 Og mín hond skal vera á prophetunum ið siggja fáfongd, og sum spásiga lygnir: teir skulu ikki vera í savnaði fólks míns, ei heldur skulu teir verða skrivaðir í skrift Ísraels húss, ei heldur skulu teir fara inn í land Ísraels; og tit skulu vita at eg eri Harrin GUÐ.

10 ¶ Av tí at, enntá av tí at teir hava villleitt fólk mítt, og sagt, Friður, og eingin friður var; og ein bygdí upp múr, og sí, aðrir sparslaðu hann við óavstemmaðum *mørtli*:

11 Sig tí við teir sum sparsla hann við óavstemmaðum *mörtli*, at hann skal falla: har verður ein yvirfløðandi skúrir; og tit, O miklu heglsteinar, skulu falla; og ein stormutur vindur fer at skræða hann.

12 Sí, tá ið múrurin er fallin, skal tað ikki tá verða sagt við tykkum, Hvar er sparslingin sum tit hava sparslað hann við?

13 Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Eg vil enntá skræða hann við stormutum vindi í míni øði; og har skal verða ein yvirfløðandi skúrir í míni firtni, og miklir heglsteinar í míni øði at upptæra hann.

14 So vil eg bróta múrin sum tit hava sparslað við óavstemmaðum *mörtli*, og føra hann niður til jarðar, so at grundvøllurin harav verður avhuldur, og hann skal falla, og tit skulu verða

EZEKIEL 14

tærdir upp í miðjuni harav: og tit skulu vita at eg *eri* HARRIN.

15 Svá vil eg fullføra mína vreiði yvir múrin, og yvir teir sum hava sparslað hann við óavstemmaðum *mørthi*, og vil siga við tykkum, Múririn *er* ikki *meira*, eiheldur teir ið sparslaðu hann;

16 *Tað vil siga*, prophetar Ísraels sum prophetera viðvíkjandi Jerusalem, og sum siggja friðarsjónir til hennara, og eingin friður *er*, sigur Harrin GUÐ.

17 ¶ Líkaleiðis, tú menniskjasonur, set títt andlit ímóti døtrum fólks tíns, sum prophetera úr sínum egna hjarta; og prophetera tú ímóti teimum,

18 Og sig, Svá sigur Harrin GUÐ; Vei *kevinnunum* ið seyma pútur til allar armholur, og gera høvuðturriklæðir uppá høvdið á hvorjari vakstrarhædd til at veiða sálir! Vilja tit veiða sálir fólks míns, og vilja tit frelsa tær sálir á lívi *sum koma* til tykkara?

19 Og vilja tí óreinka meg millum fólk mítt fyri krummur av byggi og fyri breyðstykki, at drepa tær sálir sum skuldu ikki doyggja, og at frelsa tær sálir á lívi sum skuldu ikki liva, við tykkara lúgving fyri mínum fólki sum hoyra *tykkara* lygnir?

20 Hvørsvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Sí, eg *eri* ímóti tykkara pútum, hvarvið tit har veiða sálirnar *fyri* at fáa *tær* at flúgva, og eg vil skræða tær frá tykkara ørmum, og vil lata sálirnar fara, *enmtá* sálirnar sum tit veiða *fyri* at fáa *tær* at flúgva.

21 Tykkara høvuðturriklæðir eisini vil eg ríva, og útfria mítt fólk út úr hond tykkara, og tey skulu ikki meira vera í tykkara hond til at verða veidd; og tit skulu vita at eg *eri* HARRIN.

22 Av tí at við lygnum hava tí gjørt hjarta hins rættvísa dapurt, hvønn eg havi ikki gjørt dapran;

Ímóti fólkskum prophetinum

og styrkt hendur hins vonða, at hann skuldi ikki venda aftur frá sínum vonða vegi, við at lova honum lív:

23 Tí skulu tit ikki meira siggja fáfongd, ella spásiga spásagnir: tí at eg vil útfria mítt fólk út úr hond tykkara: og tit skulu vita at eg *eri* HARRIN.

KAPITUL 14

TÁ komu ávisir av hinum elstu av Ísrael at mær, og sótu frammi fyri mær.

2 Og HARRANS orð kom at mær, sigandi,

3 Menniskjasonur, hesir menn hava sett upp sínar avgudar í sínum hjarta, og sett snávingarsteinin av síni misgerð frammanfyri sítt andlit: skuldi eg verðið fregnaður av yvirhøvur av teimum?

4 Tessvegna tala teimum, og sig við teir, Svá sigur Harrin GUÐ; Hvør maður av Ísraels húsi sum setur upp sínar avgudar í sínum hjarta, og setur snávingarsteinin av síni misgerð frammanfyri sítt andlit, og kemur til prophetin; eg HARRIN vil svara honum sum kemur samsvarandi fjøldini av sínum avgudum;

5 At eg má taka Ísraels hús í teirra egna hjarta, av tí at teir eru allir fremmandgjørdir frá mær ígjøgnum sínar avgudar.

6 ¶ Tessvegna sig við Ísraels hús, Svá sigur Harrin GUÐ; Vendið um, og vendið *tykkum* frá tykkar avgudum; og vendið burt tykkar andlitum frá øllum tykkar andstygdum.

7 Tí at hvør tann av Ísraels húsi, ella av tí fremmanda sum útisitur í Ísrael, sum atskilur seg frá mær, og setur upp sínar avgudar í sínum hjarta, og setur snávingarsteinin av síni misgerð frammanfyri sítt andlit, og kemur til prophet at fregna av honum

viðvíkjandi mær; eg HARRIN vil svara honum fyri meg sjálvan:

8 Og eg vil seta mitt andlit imóti tí manni, og vil gera hann *til* tekin og orðtak, og eg vil skera hann av frá miðjum fólki mínum; og tit skulu vita at eg eri HARRIN.

9 Og um propheturin verði villeiddur tá ið hann hevur talað eitt ting, *so* havi eg HARRIN villeitt tann prophet, og eg vil rætta út mína hond yvir hann, og vil oyða hann frá miðjum fólki mínum Ísrael.

10 Og teir skulu bera revsingina av síni misgerð: revsingin hjá prophetinum skal vera just eins og revsingin hjá honum ið søkir *til hansara*;

11 At Ísraels hús má ikki meira fara til stroks frá mær, eiheldur óreinkast meira við øllum sínum brotum; men at teir mega vera fólk mitt, og eg má vera Guð teirra, sigur Harrin GUÐ.

12 ¶ HARRANS orð kom aftur til mín, sigandi,

13 Menniskjusunur, tá ið landið syndar imóti mær við at misbróta herviliga, tá vil eg rætta út mína hond yvir tað, og vil bróta stavin av breyði tess, og vil senda hungursneyð yvir tað, og vil skera av mann og djór frá tí:

14 Hóast hesir triggir menn, Nóah, Dániel, og Job, vóru í tí, *so* skuldu teir *bara* bjargað sínum egnu sálum við síni rættvísi, sigur Harrin GUÐ.

15 ¶ Um eg elvi herviligum djórum at fara ígjøgnum landið, og tey herji tað, *so* at tað verði oyði, at eingin maður kann fara ígjøgn orsakað av djórunum:

16 Hóast hesir triggir menn *vóru* í tí, *sum* eg livi, sigur Harrin GUÐ, *so* skulu teir bjarga hvørki sonum ella døtrum; bert teir skuldu verðið bjargaðir, men landið skal verða oyði.

17 ¶ Ella *um* eg føri svørð yvir tað landið, og sigi, Svørð, far ígjøgnum landið; *so* at eg skeri av mann og djór frá tí:

18 Hóast hesir triggir menn *vóru* í tí, *sum* eg livi, sigur Harrin GUÐ, *so* skulu teir bjarga hvørki sonum ella døtrum, men bert teir skulu verða bjargaðir sjálvir.

19 ¶ Ella *um* eg sendi drepsótt inn í tað landið, og helli út mína øði yvir tað í blóði, at skera av frá tí mann og djór:

20 Hóast Nóah, Dániel, og Job, *vóru* í tí, *sum* eg livi, sigur Harrin GUÐ, skulu teir bjarga hvørki syni ella dóttur; teir skulu *bara* bjarga sínum egnu sálum við síni rættvísi.

21 Tí svá sigur Harrin GUÐ; Hvør mikið meira tá ið eg sendi mínar fyra sváru dómar yvir Jerusalem, svørðið, og hungursneyðina, og tað herviliga djórið, og drepsóttina, at skera av frá tí mann og djór?

22 ¶ Tó, sí, hari verður eftir ein leivd ið skal verða ford fram, *bæði* synir og døtur: sí, tey skulu koma fram til tykkara, og tit skulu siggja teirra veg og teirra gerðir: og tit skulu verða uggaðir viðvíkjandi tí illa sum eg havi ført yvir Jerusalem; *enmtá* viðvíkjandi øllum sum eg havi ført yvir tað.

23 Og tey skulu ugga tykkum, tá ið tit siggja teirra vegir og teirra gerðir: og tit skulu vita at eg havi ikki gjørt uttan grund alt sum eg havi gjørt í tí, sigur Harrin GUÐ.

KAPITUL 15

OG HARRANS orð kom at mær, sigandi,

2 Menniskjusunur, Hvat er vintærð meir enn nakað træ, *ella enn* ein grein sum er millum skógartreini?

3 Skal viður verða tikin harav til at gera nakað verk? ella vilja

EZEKIEL 16

Havnan Jerusalems

menn taka ein pinn av tí til at hanga nakað ker hará?

4 Sí, tað verður kastað inn í eldín til brennievni; eldurin upptærir báðar endarnar av tí, og miðjan av tí verður brend. Er tað eгнаð til nakað verk?

5 Sí, tá ið tað var heilt, var tað eгнаð til einkið verk: hvør mikið minni skal tað enn vera eгнаð til nakað verk, tá ið eldurin hevur tært tað upp, og tað er brennt?

6 ¶ Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Eins og víntræið millum skógartrøini, sum eg havi givið til eldín til brennievni, soleiðis vil eg geva Jerusalems íbúgv.

7 Og eg vil seta mitt andlit ímóti teimum; teir skulu fara út frá *einum* eldi, og *ein annar* eldur skal tæra teir upp; og tit skulu vita at eg eri HARRIN, tá ið eg seti mitt andlit ímóti teimum.

8 Og eg vil gera landið oyði, tí at teir hava framt misbrot, sigur Harrin GUÐ.

KAPITUL 16

AFTUR kom HARRANS orð at mær, sigandi,

2 Menniskjusunur, fá Jerusalems at skyna sínar andstygdir,

3 Og sig, Svá sigur Harrin GUÐ við Jerusalems; Tín føðing og tín uppruni er úr landi Cánans; tín faðir var Amoriti, og tín móðir Hittiti.

4 Og *hvat* tinum uppruna *viðvíkur*, í tí degi tú varðst fødd varð tín nalvi ikki skorin, eiheldur varðst tú tváað í vatni at bloyta teg; tú varðst ikki saltað yvirhøgur, ella reivað yvirhøgur.

5 Einkið eyga tók synd í tær, at gera nøkur av hesum við teg, at várkunna tær; men tú varðst kastað út í hin opna akur, til vamlingina við tín persón, í tí degi sum tú varðst fødd.

6 ¶ Og tá ið eg fór framvið tær, og sá teg óreinskaða í tinum egna blóði, tá segði eg við teg *tá ið tú vart* í tinum blóði, Liv; ja, eg segði við teg *tá ið tú vart* í tinum blóði, Liv.

7 Eg havi fingið teg at margfaldast *lika* sum spíri akursins, og tú hevurt tikið til og ert vaksin mikil, og tú ert komin til frábærar prýðislutir: *tíni* bróst eru sniðin, og títt hár er vaksið, hvar ið tú *vart* nakin og ber.

8 Men tá ið eg fór framvið tær, og leit at tær, sí, *tá var* tíðin hjá tær kærleikstíðin; og eg breiddi mitt skeyti yvir teg, og dekkaði tína nakni: ja, eg svór tær, og gekk inn í sáttmála við teg, sigur Harrin GUÐ, og tú gjordirst mín.

9 Tá tváaði eg tær við vatni; ja, eg grundiga tváaði burt títt blóð frá tær, og eg salvaði teg við olju.

10 Eg klæddi teg eisini við skreytaðum verki, og skøddi teg við grevlingaskinni, og eg gyrði teg umkring við finum líni, og eg dekkaði teg við silki.

11 Eg dekkaði teg eisini við prýðislutum, og eg koyrði armringar uppá tinar hendur, og ketu á tín háls.

12 Og eg koyrði skartgrip á títt enni, og oyrnaringar í tíni oyru, og vakra krúnu á títt høvd.

13 Svá varðst tú dekkað við gulli og silvuri; og tín klædnaður var av finum líni, og silki, og skreytaðum verki; tú átst fint mjøl, og hunang, og olju; og tú vart avbera føgur, og tú *fekst* framgongd til eitt kongadømi.

14 Og títt navnfremi fór út millum hinar heidnu vegna tín vakurleika: tí hann var fullkomin ígjøgnum mín tekkiligleika, sum eg hevði lagt uppá teg, sigur Harrin GUÐ.

15 ¶ Men tú troystaðirt á

tín egna vakurleika, og spældirt skökjan orsakað av tínum navnfremi, og heltirt út tinar leysalevnaðir á hvønn tann ið fór framvið; hansara var tað.

16 Og av tínum klæðum tókst tú, og dekkadirt tíni høgu pláss við ymsum litum, og spældirt skökjan haruppiá: *tiliku ting* skulu ikki koma, eiheldur skal tað verða *so*.

17 Tú hevurt eisini tikið tinar føgru skartgripir av mínum gulli og av mínum silvuri, sum eg hevði givið tær, og gjørdirt til tín sjálvs myndir av monnum, og framdirt hordóm við teim,

18 Og tókst tíni skreytaðu klæðir, og dekkadirt tær: og tú hevurt sett mína olju og mitt royksli frammanfyri teimum.

19 Eisini mín mat sum eg gav tær, fint mjøl, og olju, og hung, *sum* eg mataði teg *við*, tú hevurt enn tá sett hann frammanfyri teimum til søtan anga: og *svá* varð tað, sigur HARRIN GUÐ.

20 Harafrat hevurt tú tikið tinar synir og tinar dötur, sum tú hevurt føtt mær, og hesi hevurt tú sláturofrað teimum til at verða gloypst upp. *Er hetta* av tínum hordómum ein lítill sök,

21 At tú hevurt vigið míni børn, og flýggjað tey til at fáa tey at fara igjøgnum *eldin* fyri tær?

22 Og í øllum tínum andstygdum og tínum hordómum hevurt tú ikki minst tinar ungdóms dagar, tá ið tú vart nakin og ber, og vart óreinskað í tínum blóði.

23 Og tað hendi eftir alla tína vondsku, (vei, vei tær! sigur HARRIN GUÐ;)

24 At tú hevurt eisini bygt tær eitt framúrskarandi pláss, og hevurt gjørt tær eitt høgt pláss í hvørjari gøtu.

25 Tú hevurt bygt títt høga pláss við hvørt vegarmót, og hevurt fingið tín vakurleika at

verða stiknaðan *við*, og hevurt opnað tinar føtur fyri hvørjum tí sum fór framvið, og margfaldað tinar hordómar.

26 Tú hevurt eisini framt siðloysi við Egyptunum – tínum grannum, kjøtmiðlum; og hevurt økt um tinar hordómar, at tirra meg til firtnis.

27 Sí, eg havi tí rætt út mína hond yvir teg, og havi minkað um tín vanliga *mat*, og flýggjað teg til viljan hjá teimum ið hata teg, døtrunum hjá Philistunum, sum skammast um tín skammleysa veg.

28 Tú hevurt spælt horan eisini við Assýriarunum, tí at tú vart ómettilig; ja, tú hevurt spælt skökjan við teimum, og tó kundirt *tú* ikki mettast.

29 Tú hevurt harafturat margfaldað títt siðloysi í landi Cánaans at Kál-dé-u; og tó varðst tú ikki mettað hervið.

30 Hvør veikt er títt hjarta, sigur HARRIN GUÐ, eftirsum at tú gert øll hesi *ting*, verkið av eini herskutari, horutari kvinnu;

31 Í at tú byggirt títt frágerðar pláss á mótinum á hvørjum vegi, og gert títt høga pláss í hvørjari gøtu; og hevurt ikki verið sum ein skökja, í at tú háðart hýru;

32 *Men sum ein* kona sum fremur hordóm, *sum* tekur fremmandar ístaðin fyri mann sín!

33 Teir geva gávur til allar horur: men tú gevurt tinar gávur til allar tinar elskarar, og leigart teir, at teir mega koma til tín á hvørjari síðu vegna tín hordóm.

34 Og hitt øvuga er í tær frá *øðrum* kvinnum í hordómum tínum, eftirsum at eingin fylgir tær at fremja hordómar: og í at tú gevurt endurgjald, og einkið endurgjald verður givið tær, tí ert tú øvugt.

35 ¶ Hvørsvegna, O skökja, hoyr HARRANS orð:

36 Svá sigur Harrin GUÐ; Av tí at tín gravskitinsemi varð helt út, og tín nakni avdekkað ígjøgnum tinar hordómar við elskarum tinum, og við øllum avgudunum av tinum andstygðum, og við blóði barna tína, sum tú gavst teimum;

37 Sí, tí vil eg savna allar tinar elskarar, sum tú hevurt fingið *tær* njóting við, og allar *teir* sum tú hevurt elskað, við øllum *teimum* ið tú hevurt hatað; eg vil enntá savna *teir* runt umkring imóti *tær*, og vil avdekkja tína nakni fyri teimum, at *teir* mega síggja alla tína nakni.

38 Og eg vil døma teg, *lika* sum kvinnur ið slita hjúnaband og úthella blóð verða dómðar; og eg vil geva *tær* blóð í ovursinni og ástbrelni.

39 Og eg vil eisini geva teg inn í teirra hond, og *teir* skulu tveita niður títt framúrskarandi pláss, og skulu bróta niður tíni høgu pláss: *teir* skulu berka teg eisini fyri tíni klæðir, og skulu taka tinar føgru skartgripir, og eftirlata teg nakna og bera.

40 *Teir* skulu eisini føra niðan ein flokk imóti *tær*, og *teir* skulu steina teg við steinum, og stoyta teg ígjøgnum við sínum svørðum.

41 Og *teir* skulu brenna tíni hús við eldi, og útinna dómur yvir teg í eygsjónini á mongum kvinnum: og eg vil fáa teg at gevast frá at spæla skøkjan, og tú skalt eisini onga hýru geva meira.

42 So vil eg fáa mína øði mótvegis *tær* at hvíla, og mín ástbrelni skal víkja frá *tær*, og eg vil vera kvírrur, og vil ei meira vera firtin.

43 Av tí at tú ikki hevurt minst tinar ungdóms dagar, men hevurt ergrað meg í øllum hesum *tingum*; sí, tí vil eg eisini endurgjalda tín veg omanyvir *títt* høvd, sigur Harrin GUÐ: og tú skalt ikki fremja hetta skammloysi uppum allar tinar andstygdir.

44 ¶ Sí, hvør tann ið brúkar orðtøk, skal brúka *hetta* orðtak imóti *tær*, og siga, *So* sum móðirin *er*, *soleidis* er dóttir hennara.

45 Tú ert dóttir móður tinar, sum vamlast við mann sín og børn síni; og tú ert systirin hjá tinum systur, sum vamladust við menn sínar og børn síni: tykkara móðir var Hittiti, og tykkara faðir Amoriti.

46 Og tín eldra systir er Sámár'-i-á, hon og hennara datur sum búgva við tína vinstru hond: og tín yngra systir, sum býr við tína høgru hond, er Sodoma og hennara datur.

47 Tó hevurt tú ikki gingið eftir teirra vegum, ella gjørt eftir teirra andstygðum: men, sum *um tað* var eitt sera lítið *ting*, so varðst tú spilt meir enn *tær* í øllum tinum vegum.

48 *Sum* eg livi, sigur Harrin GUÐ, so hevur Sodoma, systir tín, ikki gjørt, hon ella hennara datur, eins og tú hevurt gjørt, tú og tinar datur.

49 Sí, hetta var misgerðin hjá tíni systur Sodomu, hugmód, fullsemi av breyði, og rikiligleiki av yrkisloysi var í henni og í hennara dætrum, eiheldur styrkti hon hondina hjá tí fátæka og tøvandi.

50 Og *teir* vóru hástórir, og framdu andstygð frammi fyri mær: tí tók eg *teir* burtur sum eg *sá* fyri gott.

51 Eiheldur hevur Sámár'-i-á framt helvtina av tinum syndum; men tú hevurt margfaldað tinar andstygdir meir enn *tær*, og hevurt rættvisgjørt tinar systrar í øllum tinum andstygðum sum tú hevurt gjørt.

52 Tú eisini, sum hevurt dømt tinar systrar, ber *nú* tína egnu skomm fyri tinar syndir sum tú hevurt framt andstyggligari enn *tær*: *tær* eru rættvisari

enn tú: ja, vert tú fjamskað eisini, og ber tína skomm, í at tú hevirt rættvísgjört tinar systrar.

53 Tá ið eg føri aftur teirra fangaskap, fangaskap Sodomu og hennara dótra, og fangaskap Sámár-í-ú og hennara dótra, tá vil eg føra aftur fangaskapin av tínum fangum í miðjum teimum:

54 At tú mást bera tína egnu skomm, og mást fjamskast í øllum sum tú hevurt gjørt, í at tú ert teimum ein uggan.

55 Tá ið tinar systrar, Sodoma og hennara dötur, skulu venda aftur til sína fyrru stöðu, og Sámár-í-á og hennara dötur skulu venda aftur til sína fyrru stöðu, tá skulu tú og tinar dötur venda aftur til tykkara fyrru stöðu.

56 Tí at tín systir, Sodoma, varð ikki nevnd við tínum munn á degnum av tíni hugmód,

57 Aðrenn tín vondska varð avdúkað, sum á tíðini av *tíni* brigslan av Síriu döttrum, og øllum *sum eru* rundan um hana, *Philistanna* döttrum, sum vanvirða teg runt umkring.

58 Tú hevurt borið títt skammloysi og tinar andstygdur, sigur HARRIN.

59 Tí svá sigur Harrin GUÐ; Eg vil enntá fara við tær eins og tú hevurt gjørt, sum hevurt vanvirt eiðin í at bróta sáttmálan.

60 ¶ Kortini vil eg minnast mín sáttmála við teg í tínum ungdóms døgum, og eg vil stovna tær ævigtvarandi sáttmála.

61 Tá skalt tú minnast tinar vegir, og skammast, tá ið tú fert at móttaka tinar systrar, tína eldru og tína yngru: og eg vil geva tær tær til dötur, men ikki við sáttmála tínum.

62 Og eg vil stovna mín sáttmála við teg; og tú skalt vita at eg eri HARRIN:

63 At tú mást minnast, og fjamskast, og ongantíð opna tín

munn meira orsakað av tíni skomm, tá ið eg verði friðarlig-gjördur móttvegis tær fyri alt sum tú hevurt gjørt, sigur Harrin GUÐ.

KAPITUL 17

OG HARRANS orð kom at mær, sigandi,

2 Menniskjusunur, set fram eina gátu, og tala Ísraels húsi dómisögu;

3 Og sig, Svá sigur Harrin GUÐ; Ein mikil örn við miklum veingjum, langveingjað, full í fjáðrum, sum hevði ymsar litir, kom til Lí-bá-nön, og tók hægstu grein sedrístresins:

4 Hon klipti av toppin av tess ungu greinum, og bar tað inn í eitt land av handlan; hon setti tað í ein handilsmannastað.

5 Hon tók eisini av sáði landsins, og plantaði tað í ein fruktagóðan akur; hon staðsetti tað hjá miklum vøtnum, og setti tað *sum* pílatræ.

6 Og tað vaks, og varð at breiðandi víntræi av lágum vøkstri, hvørs greinar vendu móttvegis tí, og tess røtur vóru undir tí: so tað varð at víntræi, og bar fram greinar, og skeyt fram gróðurkvistar.

7 Har var eisini onnur mikil örn við miklum veingjum og mongum fjáðrum: og sí, hetta víntræ bendi sínar røtur móttvegis henni, og skeyt fram sínar greinar móttvegis henni, at hon mátti vatnað tað hjá foyrunum av hennara plantan.

8 Tað var plantað í eini góðari mold við mikil vøtn, at tað mátti bera fram greinar, og at tað mátti bera frukt, at tað mátti verða frálikt víntræ.

9 Sig tú, Svá sigur Harrin GUÐ; Skal tað fáa frama? skal hann ikki hála upp røtur tess, og skera av frukt tess, at tað følni? tað skal følna í øllum bløðunum

EZEKIEL 18

av síni spretting, sjálfvttuttan mikla kraft, ella mong fólk, at slíta tað upp við rótum tess.

10 Ja, sí, *tá ið tað er plantað*, skal tað *tá fáa* frama? skal tað ikki fullkomiliga fólna, *tá ið eystanvindurin nemur tað?* tað skal fólna í foyrunum har tað vaks.

11 ¶ Haraftrat kom HARRANS orð at mær, sigandi,

12 Sig nú við hitt uppreistrarsama hús, Vita tit ikki hvat hesi *ting merkja?* sig *teinum*, Sí, kongurin av Bábýlon er komin til Jerusaleum, og hefur tikið kong tess, og prinsar tess, og leitt teir við sær til Bábýlon;

13 Og hefur tikið av sáði kongsins, og gjørt sáttmála við hann, og hefur tikið ein eið av honum: hann hefur eisini tikið hinar mektigu landsins:

14 At kongadømið mátti verða niðarligt, at tað ikki mátti lyfta seg upp, *men* at við halding av hansara sáttmála tað mátti standa.

15 Men hann gjordi uppreist ímóti honum í at senda sínar umboðsmenn til Egyptalands, at teir máttu geva honum hestar og nógv fólk. Skal hann *fáa* frama? skal hann komast undan sum ger slíkar *lutir?* ella skal hann bróta sáttmálan, og verða bjargaður?

16 Sum eg livi, sigur Harrin GUÐ, vissuliga, í tí plássi *har* kongurin *býr* sum gjordi hann *til* kong, hvørs eið hann vanvirði, og hvørs sáttmála hann breyt, *enntá* við honum í miðjari Bábýlon skal hann doyggja.

17 Eiheldur skal Pharaoh við *sínum* mektiga heri og mikla flokki dugna honum í krígnum, við at laða upp virkisgarðar, og at byggja festningar, til at kvetta av mangar persónar:

18 Eftirsum *at* hann vanvirði eiðin við at bróta sáttmálan, *tá* ið, sí, hann hevði givið sína

Guðs dómur á Jerusaleum

hond, og hefur gjørt øll hesi *ting*, skal hann ei komast undan.

19 Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Sum eg livi, vissuliga, mín eið sum hann hefur vanvirt, og mín sáttmála sum hann hefur brotið, *enntá* tað vil eg endurgjalda yvir hans egna høvd.

20 Og eg vil breiða mitt garn yvir hann, og hann verður tikin í míni snerru, og eg vil føra hann til Bábýlon, og vil føra sök við hann har fyri hansara misbrot sum hann hefur misbrotist ímóti mær.

21 Og allir hansara flóttamenn við øllum hansara *hermannaliðum* skulu falla við *svørðinum*; og teir sum eru eftir skulu spjæðast móti øllum vindum: og tit skulu vita at eg HARRIN havi talað *tað*.

22 ¶ Svá sigur Harrin GUÐ; Eg vil eisini taka av hægstu grein av tí høga sedrístreinum, og vil seta *tað*; eg vil klippa av frá toppinum av hans ungu kvistum ein viðbreknan ein, og vil planta *hann* uppíá høgum fjalli og avbærsligum:

23 Á fjalli Israels hæddar vil eg planta hann: og hann fer at bera fram bular, og bera frukt, og vera frálíkt sedrístre: og undir tí fer *at* búgva allur fuglur av hvørjum vongi; í skugganum av greinum tess skulu teir búgva.

24 Og øll akursins trø skulu vita at eg HARRIN havi ført niður hitt høga træ, havi hevjað hitt lága træ, havi turkað upp hitt grøna træ, og havi fingið hitt turra træ at blómka: eg HARRIN havi talað og havi gjørt *tað*.

KAPITUL 18

HARRANS orð kom at mær aftur, sigandi,

2 Hvat meina tit, at tit brúka hetta orðtak viðvíkjandi landi Israels, og siga, Fedrarnir hava

etið súrar vindrúvur, og barnanna tenn eru fingnar at tirra?

3 Sum eg livi, sigur Harrin GUÐ, so skulu tit ikki hava *høvi* meira til at brúka hetta orðtak í Ísrael.

4 Sí, allar sálir eru mínar; eins og sálin hjá faðirinum, soleiðis er eisini sálin hjá syninum mín: tann sál ið syndar, hon skal doyggja.

5 ¶ Men um maður veri seg rættlátur, og geri tað sum er lógligt og rætt,

6 Og ikki hevur etið á fjøllunum, eiheldur hevur hevjað upp síni eygu til avgudar Ísraels húss, eiheldur hevur dálkað konu næsta síns, eiheldur hevur komið nær til mánasjúkusama kvinnu,

7 Og ikki hevur kúgað nakran, *men* hevur endurbøtt til skuldnaran sitt veðhald, hevur ongan rænt við harðskapi, hevur givið sitt breið til hin svanga, og hevur dekkað hin nakna við klæði;

8 Hann *sum* ikki hevur givið út uppá fæleigu, eiheldur hevur tikið nakran vøkst, *sum* hevur aftrað sína hond frá misgerð, hevur útint sannan dóm imillum mann og mann,

9 Hevur gingið í mínum ásetingum, og hevur hildið mínar dómar, at handla satt; hann er rættlátur, hann skal vissuliga liva, sigur Harrin GUÐ.

10 ¶ Um hann giti son *sum* er ránsmaður, ein úthellari av blóði, og *sum* ger álíka við *nakran* av hesum lutum,

11 Og sum ikki ger nakra av teimum *skyldumum*, men enná hevur etið á fjøllunum, og dálkað konu næsta síns,

12 Hevur kúgað hin fátæka og tøvandi, hevur rænt við harðskapi, hevur ikki veitt aftur veðhaldið, og hevur lyft upp

síni eygu til avgudarnar, hevur framt andstygd,

13 Hevur givið út uppá fæleigu, og hevur tikið vøkst: skal hann tá liva? hann skal ikki liva: hann hevur gjørt allar hesar andstygd-ir; hann skal vissuliga doyggja; blóð hansara skal vera á honum.

14 ¶ Men sí, *um* hann giti son, sum sær allar syndirnar hjá faðir sínum sum hann hevur gjørt, og umhugsar, og ger ikki tilíkt,

15 *Sum* ikki hevur etið á fjøllunum, eiheldur hevur lyft upp síni eygu til avgudar Ísraels húss, ikki hevur dálkað konu næsta síns,

16 Eiheldur hevur kúgað nakran, ikki hevur afturhildið veðhaldið, eiheldur hevur rænt við harðskapi, *men* hevur givið sitt breið til hin svanga, og hevur dekkað hin nakna við klæði,

17 *Sum* hevur tikið av sína hond frá tí fátæka, *sum* ikki hevur tikið ímóti fæleigu ella vøkstri, hevur útint mínar dómar, hevur gingið í mínum ásetingum; hann skal ikki doyggja fyri misgerðina hjá faðir sínum, hann skal vissuliga liva.

18 *Hvat* hansara faðir *viðvikur*, av tí at hann grimmligani kúgaði, rændi sín bróður við harðskapi, og gjørdi *tað* sum ikki er gott millum fólk sitt, sí, enná hann skal doyggja í síni misgerð.

19 ¶ Tó siga tit, Hví? ber ikki sonurin misgerðina hjá faðirinum? Tá ið sonurin hevur gjørt tað sum er lógligt og rætt, og hevur hildið allar mínar ásetingar, og hevur gjørt tær, skal hann vissuliga liva.

20 Tann sál ið syndar, hon skal doyggja. Sonurin skal ikki bera misgerðina hjá faðirinum, eiheldur skal faðirin bera misgerðina hjá syninum: rættvisin hjá tí rættvísa skal vera uppiá honum, og vondskan hjá tí vonda skal vera uppiá honum.

21 Men um hin vondi vil venda

EZEKIEL 19

frá öllum sínum syndum sum hann hefur framt, og halda allar mínar ásetingar, og gera það sum er lógligt og rætt, skal hann vissuliga liva, hann skal ekki doyggja.

22 Öll hansara misbrot sum hann hefur framt, tey skulu ekki verða nevnd honum: í hansara rættvísi, sum hann hefur gjört, skal hann liva.

23 Havi eg yvirhøvur nakra fragd *i*, at hin vondi skuldi doyd? sigur Harrin GUD: *og* ekki at hann skuldi venda aftur frá sínum vegum, og liva?

24 ¶ Men tá ið hin rættvísi vendir avstað frá síni rættvísi, og fremur misgerð, *og* ger samsvarandi öllum teimum andstygdum sum hin vondi *maður* ger, skal hann liva? Öll hansara rættvísi, sum hann hefur gjört, skal ekki nevnast: í sínum misbroti sum hann hefur misbrotist, og í síni synd sum hann hefur syndað, í teimum skal hann doyggja.

25 ¶ Tó siga tit, Harrans vegur er ekki rættur. Hoyrið nú, O Ísraels hús; Er ekki mín vegur rættur? eru ekki tykkara vegir órættir?

26 Tá ið rættvísur *maður* vendir burt frá síni rættvísi, og fremur misgerð, og doyr í teimum; fyri sína misgerð, sum hann hefur gjört, skal hann doyggja.

27 Úppaftur, tá ið vondi *maðurin* vendir burtur frá síni vondsku sum hann hefur framt, og ger það sum er lógligt og rætt, *tá* skal hann frelsa sína sál á lívi.

28 Av tí at hann umhugsar, og vendir burtur frá öllum sínum misbrotum sum hann hefur framt, skal hann vissuliga liva, hann skal ekki doyggja.

29 Tó sigur Ísraels hús, Harrans vegur er ekki rættur. O Ísraels hús, eru ekki mínir vegir rættir? eru ekki tykkara vegir órættir?

30 Tí vil eg døma tykkum, O Ísraels hús, hvønn einstakan

Eitt harmljóð um Ísrael

samsvarandi hansara vegum, sigur Harrin GUD. Vendið um, og vendið *tykkum* frá öllum tykkara misbrotum; so at misgerð ekki skal verða tykkar oyðing.

31 ¶ Kastið burtur frá tykkum öll tykkara misbrot, sum tit hava misbrotist við; og gerið tykkum nýtt hjarta og nýggjan anda: tí hvi vilja tit doyggja, O Ísraels hús?

32 Tí at eg havi onga fragd í deyðanum hjá honum sum doyr, sigur Harrin GUD: hvorsvegna vendið *tykkum*, og livið.

KAPITUL 19

HARAFTURAT hevja tú harmljóð yvir Ísraels prinсар,

2 Og sig, Hvat er móðir tín? Ein leyvinna: hon legði *seg* millum ljóna, hon fostaði sínar hvølpur millum ungljóna.

3 Og hon ól upp ein av sínum hvølpum: hann gjordist ungljón, og hann lærði at fanga bráðina; hann glopti menn.

4 Tjóðirnar eisini hoyrdu um hann; hann varð tikin í teirra holu, og teir førdu hann við ketum til Egyptalands.

5 Men tá ið hon sá at hon hevði bíðað, *og* hennara vón var mist, tá tók hon ein annan av sínum hvølpum, *og* gjörði hann *til* ungljón.

6 Og hann fór niðan og oman millum ljónanna, hann gjordist ungljón, og lærði at fanga bráðina, *og* glopti menn.

7 Og hann kendi teirra oydnru slott, og hann legði *i* oyði teirra staðir; og landið varð oyði, og tess fylli, við ljóðið av hans ýling.

8 Tá settu tjóðirnar ímóti honum á hvørjari síðu frá fylkjunum, og breiddu sítt garn yvir hann: hann varð tikin í teirra holu.

9 Og teir settu hann í varðhald í ketum, og førdu hann

til kongin av Bábýlon: teir færdu hann í varðhöld, at hansara rödd skuldi ekki meira hoyrast á Ísraels fjøllum.

10 ¶ Tin móðir *er* sum eitt víntræ í tínum blóði, plantað við vøtnini: hon var fruktagóð og full av greinum, orsakað av mongum vøtnum.

11 Og hon hevði sterk røtur til veldissprotarnar hjá teimum ið sótu við stjórn, og hennara vakstrarhædd var upp hevjað millum tær tjúkkur greinarnar, og hon birtist í síni hædd við fjøldini av sínum greinum.

12 Men hon varð slitin upp í øði, hon varð kastað niður til jarðar, og eystanvindurin turkaði upp hennara frukt: hennara sterku røtur vórðu brotin og fólnaðu; eldurin gloypiti tey.

13 Og nú *er* hon plantað í oyðuni, í turrum og tyrstum lendi.

14 Og eldur *er* farin úr einum røri av hennara greinum, *sum* hevur upp etið hennara frukt, so at hon einkið sterkt røtur hevur *at vera* veldissproti til at stjórna. Hetta *er* harmljóð, og skal vera til harmljóð.

KAPITUL 20

OG tað hendi í sjeýnda ári, í fimta mánaði, í tiggjunda degi mánaðarins, at ávisir av hinum elstu av Ísrael komu at fregna av HARRANUM, og sótu frammi fyri mær.

2 Tá kom HARRANS orð at mær, sigandi,

3 Menniskjasonur, tala teimum elstu av Ísrael, og sig við teir, Svá sigur Harrin GUÐ; Eru tit komnir at fregna av mær? *Sum* eg livi, sigur Harrin GUÐ, so vil eg ikki verða fregnaður av av tykkum.

4 Vilt tú døma teir, menniskjasonur, vilt tú døma *teir*? fá

teir at skyna andstygdinar hjá sínum fedrum:

5 ¶ Og sig við teir, Svá sigur Harrin GUÐ; Í tí degi tá ið eg valdi Ísrael, og lyfti upp mína hond at sáði Jákuþs húss, og gjørði meg kunnan fyri teimum í Egyptalandi, tá ið eg lyfti upp mína hond at teimum, og segði, Eg *eri* HARRIN Guð tykkara;

6 Í tí degi *sum* eg lyfti teimum upp mína hond, at føra teir út úr Egyptalandi inn í eitt land *sum* eg hevði slotað teimum *upp*, *sum* flýtur í mjólk og hunangi, *sum er* dýrdin av øllum londum:

7 Tá segði eg við teir, Kastid burtur hvør maður andstygdur eygna sína, og dálkið ikki tykkum sjálvar við avgudum Egyptalands: *eg eri* HARRIN Guð tykkara.

8 Men teir gjørdur uppreist ímóti mær, og vildu ikki lýða á meg: teir kastaðu ikki burtur hvør maður andstygdur eygna sína, eiheldur yvirgóvu teir avgudar Egyptalands: tá segði eg, Eg vil hella út mína øði uppá teir, at fullføra mína firtni ímóti teimum í miðjum Egyptalandi.

9 Men eg virkaði fyri navns mins skuld, at tað skuldi ei verðið óreinkað frammi fyri hinum heidnu, hvørja millum teir *vóru*, í hvørs eygsjón eg gjørði meg kunnan fyri teimum, í at føra teir út úr Egyptalandi.

10 ¶ Hvørsvegna eg fekk teir at fara út úr Egyptalandi, og førði teir inn í oyðuna.

11 Og eg gav teim mínar ásetingar, og sýndi teim mínar dómar, hvørji, *um* maður geri, skal hann enn tá liva í teim.

12 Harafturat eisini gav eg teim mínar sabbatar, at vera tekin ímillum meg og teir, at teir máttu vita at *eg eri* HARRIN *sum* halgi teir.

13 Men Ísraels hús gjørði

uppreist ímóti mér í oyðuni: teir gingu ikki í mínum ásetingum, og teir vanvirdu mínar dómar, hvørji, *um* maður geri, skal hann enntá liva í teim; og mínar sabbatar teir stórliga óreinkaðu: tá segði eg, Eg vil hella út mína øði uppá teir í oyðuni, at upptæra teir.

14 Men eg virkaði fyri navns míns skuld, at tað skuldi ei verðið óreinkað frammi fyri hinum heidnu, í hvørs eygsjón eg fordi teir út.

15 Tó lyfti eg eisini upp mína hond at teimum í oyðuni, at eg vildi ikki føra teir inn í landið sum eg hevði givið *teimum, sum* flýtur í mjólk og hunangi, sum *er* dyrdin av øllum londum;

16 Tí at teir vanvirdu mínar dómar, og gingu ikki í mínum ásetingum, men óreinkaðu mínar sabbatar: tí at teirra hjarta fór eftir teirra avgudum.

17 Tó spardi mitt eyga teir frá at oyða teir, eiheldur gjordi eg enda á teimum í oyðuni.

18 Men eg segði við teirra børn í oyðuni, Gangið ikki í ásetingum fedra tykkara, eiheldur gevið ans eftir teirra dómum, ella dálkið tykkum við teirra avgudum:

19 Eg *eri* HARRIN Guð tykkara; gangið í mínum ásetingum, og haldið mínar dómar, og gerið tey;

20 Og halgið mínar sabbatar; og teir skulu vera tekin ímillum meg og tykkum, at tit mega vita at eg *eri* HARRIN Guð tykkara.

21 Men børnini gjørdur uppreist ímóti mér: teir gingu ikki í mínum ásetingum, eiheldur hildu *teir* mínar dómar at gera teir, hvørjar, *um* maður geri, skal hann enntá liva í teim; teir óreinkaðu mínar sabbatar: tá segði eg, Eg vildi helt út mína øði yvir teir, at fullføra mína firtni ímóti teimum í oyðuni.

22 Men eg aftraði mína hond, og virkaði fyri navns míns skuld, at tað skuldi ei verðið óreinkað í eygsjón hinna heidnu, í hvørs eygsjón eg fordi teir út.

23 Eg lyfti upp mína hond at teimum eisini í oyðuni, at eg vildi spjaða teir millum hinar heidnu, og dreiva teir ígjøgnum londini;

24 Tí at teir høvdu ikki útint mínar dómar, men høvdu vanvirt mínar ásetingar, og høvdu óreinkað mínar sabbatar, og teirra eygu vóru eftir avgudum fedra sína.

25 Hvørsvegna eg gav teimum eisini ásetingar *sum* ikki *vóru* góðar; og dómar, hvarvið teir ikki skuldu liva;

26 Og eg óreinkaði teir í teirra egnu gávum, í at teir fingur at fara ígjøgnum *eldin* alt sum opnar móðurlívið, at eg mátti gera teir oydnar, til tess endamáls at teir máttu vita at eg *eri* HARRIN.

27 ¶ Tessvegna, menniskjasonur, tala Ísraels húsi, og sig við teir, Svá sigur Harrin GUD; Enn í hesum hava tykkara fedrar gudsspottað meg, í at teir hava framt misbrot ímóti mér.

28 Tí tá ið eg hevði ført teir inn í landið, *fyri* hvørt eg lyfti upp mína hond at geva teimum tað, tá sóu teir hvønn grønan hegg, og øll hini tjúkkju trø, og teir ofraðu har síni sláturoffur, og har framsettu teir tiringina av sínum ofri: har eisini gjørdur teir sín søta anga, og heltu út har síni drykkoffur.

29 Tá segði eg við teir, Hvat *er* tað høga plássið hvarat tit fara? Og navnið hará er kallað Bá-mäh til henda dag.

30 Hvørsvegna sig Ísraels húsi, Svá sigur Harrin GUD; Eru tit óreinkaðir eftir háttarlagi fedra tykkara? og fremja tit hordóm eftir andstygdum teirra?

31 Tí tá ið tit ofra tykkara gávur,

tá ið tit fáa tykkara synir at fara igjögnum eldin, *tá* óreinka tit tykkum sjálfvar við öllum tykkar avgudum, allt at hesum degi: og skal eg verða fregnaður av av tykkum, O Ísraels hús? *Sum* eg livi, sigur Harrin GUÐ, eg vil ikki verða fregnaður av av tykkum.

32 Og tað, sum kemur tykkum í huga, skal als ikki verða, at tit siga, Vit vilja vera sum hinir heidnu, sum familjur landanna, at tæna viði og steini.

33 ¶ *Sum* eg livi, sigur Harrin GUÐ, vissuliga við mektigari hond, og við útrættum armi, og við útheltari øði, vil eg stjórna yvir tykkum:

34 Og eg vil føra tykkum út frá fólkinum, og vil savna tykkum úr londunum sum tit eru spjaddir í, við mektigari hond, og við útrættum armi, og við útheltari øði.

35 Og eg vil føra tykkum inn í fólksins oyðu, og har vil eg føra sök við tykkum andlit til andlits.

36 Líka sum eg førði sök við tykkara fedrar í Egyptalands oyðu, soleiðis vil eg føra sök við tykkum, sigur Harrin GUÐ.

37 Og eg vil fáa tykkum at fara undir stavin, og eg vil føra tykkum inn í band sáttmálans:

38 Og eg vil reinska út tykkara millum ifrá uppreistrarmenninar; og teir sum misbróta ímóti mær: eg vil føra teir út úr landinum har teir útisita, og teir skulu ikki fara inn í Ísraels land: og tit skulu vita at eg *eri* HARRIN.

39 Hvat tykkum viðvíkur, O Ísraels hús, svá sigur Harrin GUÐ; Farið og tænið hvør einstakur sínum avgudum, og her eftir *eisini*, um tit vilji ikki lýða á meg: men óreinkið ikki mitt heilaga navn meira við tykkara gávum, og við tykkar avgudum.

40 Tí at á mínum heilaga fjalli, á fjalli Ísraels hæddar, sigur

Harrin GUÐ, har skal alt Ísraels hús, allir av teimum í landinum, tæna mær: har vil eg taka ímóti teimum, og har vil eg krevja tykkar offur, og frumfruktirnar av tykkara tilboðjanarofrum, við öllum tykkara heilagu tingum.

41 Eg vil taka ímóti tykkum við tykkara søta anga, tá ið eg føri tykkum út frá fólkinum, og savni tykkum úr londunum sum tit hava verið spjaddir í; og eg vil verða halgaður í tykkum frammi fyri hinum heidnu.

42 Og tit skulu vita at eg *eri* HARRIN, tá ið eg fari at føra tykkum inn í Ísraels land, inn í landið sum eg lyfti upp mína hond *fyr*i til at geva tykkara fedrum tað.

43 Og har skulu tit minnst tykkara vegir, og allar tykkara gerðir, sum tit hava verið dálkaðir í; og tit skulu vamlast við tykkum sjálfvar í tykkar egnu eygsjón fyri øll tykkar illindir ið tit hava framt.

44 Og tit skulu vita at eg *eri* HARRIN, tá ið eg havi virkað við tykkum fyri navns míns skuld, ikki samsvarandi tykkara vondu vegum, ella samsvarandi tykkara spiltu gerðum, O tit Ísraels hús, sigur Harrin GUÐ.

45 ¶ Haraftrat kom HARRANS orð at mær, sigandi,

46 Menniskjusunur, set titt andlit ímóti suðuri, og slepp *tínum* orði ímóti suðuri, og prophetera ímóti skógi suðurakursins;

47 Og sig til suðurskógin, Hoyr HARRANS orð; Svá sigur Harrin GUÐ; Sí, eg vil kynda ein eld í tær, og hann skal upp tæra hvørt grønt træ í tær, og hvørt turt træ: hin logandi flamma skal ei verða slókt, og øll andlit frá suðuri til norður skulu verða brend hari.

48 Og alt kjøt skal sjá at eg HARRIN havi kynt hann: hann skal ei verða slóktur.

EZEKIEL 21

49 Tá segði eg, Á, Harri GUÐ! teir siga um meg, Talar hann ekki dómisögur?

KAPITUL 21

OG HARRANS orð kom at mær, sigandi,

2 Menniskjusunur, set títt andlit móti Jerusalem, og slepp *ínú* orði móti teimum heilagu plássunum, og prophetera ímóti landi Ísraels,

3 Og sig til Ísraels lands, Svá sigur HARRIN; Sí, eg eri ímóti tær, og vil draga fram mítt svørð út úr slíðra hans, og vil skera av frá tær hin rättvísa og hin vonða.

4 Eftirsúmat at eg tá vil skera av frá tær hin rättvísa og hin vonða, tí skal mitt svørð fara út úr hans slíðra ímóti øllum kjøti frá suðuri til norður:

5 At alt kjøt má víta at eg HARRIN havi drigið fram mítt svørð út úr hans slíðra: tað skal ikki venda aftur meira.

6 Suffa tí, tú menniskjusunur, fyri brótingini av *ínú* lendum; og við beiskleika suffa frammi fyri teirra eygum.

7 Og tað skal verða, tá ið teir siga við teg, Hví suffart tú? at tú skalt svara, Fyri tíðindini; tí at tað kemur: og hvørt hjarta skal bráðna, og allar hendur skulu verða máttleysar, og hvør andi skal ørmaktast, og øll knø skulu verða veik *sum* vatn: sí, tað kemur, og verður fingið til at bera á, sigur Harrin GUÐ.

8 ¶ Aftur kom HARRANS orð at mær, sigandi,

9 Menniskjusunur, prophetera, og sig, Svá sigur HARRIN; Sig, Eitt svørð, eitt svørð er hvest, og eisini pussað:

10 Tað er hvest til at gera svára slátran; tað er pussað, at tað má gliðra: skuldu vit tá hildið at gamni? tað vanvirðir stavin hjá syni mínum, *eins* og hvørt træ.

Eitt propheti ímóti Jerusalem

11 Og hann hevur givið tað til at verða pussað, at tað má handfarast: hetta svørðið er hvest, og tað er pussað, at geva tað inn í hondina á banaranum.

12 Geyla og ýl, menniskjusunur: tí at tað verður yvir mínum fólki, tað *verður* yvir øllum Ísraels prinsum: ræðslur orsakað av svørðinum skulu vera yvir mínum fólki: tessvegna slá uppá *tútt* lær.

13 Tí at *tað er* ein roynd, og hvat um *svørðið* vanvirði enntá stavin? tað skal ikki *meira* vera, sigur Harrin GUÐ.

14 Tú tessvegna, menniskjusunur, prophetera, og slá *tinar* hendur saman, og lat svørðið verða tvifaldað *fyri* triðju ferð, svørð hinna vgnu: tað er svørð hinna miklu *manna sum eru* vignir, sum fer inn í teirra loyniligu kómur.

15 Eg havi sett spískin á svørðinum ímóti øllum teirra portrum, at *teirra* hjarta má maktast, og *teirra* oyður margfaldast: á! *tað er* gjørt bjart, *tað er* ballað inn til slátringina.

16 Gakk tær ein veg ella annan, *annaðhvørt* við høgru hond, *ella* við vinstru, hvagarsumhelst títt andlit *er* sett.

17 Eg vil eisini slá mínar hendur saman, og eg vil fáa mína øði at hvíla: eg HARRIN havi sagt *tað*.

18 ¶ HARRANS orð kom at mær aftur, sigandi,

19 Eisini, tú menniskjusunur, áset tær tveir vegir, at svørðið hjá konginum av Bábýlon má koma: báðir tveir skulu koma fram úr einum landi: og vel tú eitt pláss, vel *tað* við vegarmótið til staðin.

20 Útnevni ein veg, at svørðið má koma til Ráb'-báth Ammonitanna, og til Judah í Jerusalem tað varda.

21 Tí at kongurin av Bábýlon

stóð við sundurgreiningina av vegnum, við mótið á teimum tveimum vegunum, til at brúka spásøgn: hann gjørdi *sínar* ørvar bjartar, hann ráðfærði *seg* við myndir, hann hugdi í livrina.

22 Við hans høguru hond var spásøgnin fyrri Jerusaleml, at útnevna hovuðsmenn, at lata upp munnin í slátringini, at hevja røddina við rópan, at áseta *rambukkar* ímóti portrunum, at laða virkisgarð, og at bygja festning.

23 Og tað skal verða teimum sum ein følsk spásøgn í teirra eygsjón, fyrri teimum ið hava svorið eiðir: men hann vil kalla til minnis misgerðina, at teir mega verða tiknir.

24 Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Av tí at tit hava fingið tykkara misgerð at verða mintar, í at tykkara brot eru avdúkað; so at í øllum tykkara gerningum, tykkara syndir sýnast; av tí, *sigi eg*, at tit eru komnir til minnis, skulu tit verða tiknir við hondini.

25 ¶ Og tú, halgispottiligi, vondi prinsur Ísraels, hvørs dagur er komin, tá ið misgerð fær ein enda,

26 Svá sigur Harrin GUÐ; Takið burt ennisprýðið, og takið av krúnuna: hesin *verður* ikki hin sami: upphevið *hann sum er* lágur, og lækkið *hann ið er* høgur.

27 Eg vil kollrenna, kollrenna, kollrenna, tað: og tað skal ei *meira* vera, inntil hann komi, hvørs rættur tað er; og eg vil geva *honum* tað.

28 ¶ Og tú, menniskjusunur, prophetera og sig, Svá sigur Harrin GUÐ viðvíkjandi Ammonitunum, og viðvíkjandi teirra skemd; enntá sig tú, Svørðið, svørðið *er* drigið: til slátringina *er tað* pussað, til at upptæra orsakað av glitringini:

29 Meðan teir siggja fáfongd at tær, meðan teir spáa eina lagn

at tær, at føra teg uppá hálsarnar á *teimum ið eru* vagnir, á teimum vondu, hvørs dagur er komin, tá ið teirra misgerð fær ein enda.

30 Skal eg fáa *tað* at venda aftur inn í slíðra hans? eg vil døma teg í tí plássni har tú varðst skaptur, í landi uppruna tíns.

31 Og eg vil hella út mina harmavreiði yvir teg, eg vil blása ímóti tær í eldinum av míni vreiði, og flýggja teg inn í hondina á óskynskum monnum, og hegnigum at oyða.

32 Tú skalt vera til brenni-evni hjá eldinum; titt blóð skal vera í miðjum landinum; tú skalt ikki verða mintur *meira*: tí at eg HARRIN havi talað *tað*.

KAPITUL 22

HARAFTRAT kom HARRANS orð at mær, sigandi,

2 Nú, tú menniskjusunur, vilt tú døma, vilt tú døma hin blóðiga stað? ja, tú skalt sýna henni allar hennar andstygdur.

3 Tá sig tú, Svá sigur Harrin GUÐ, Staðurin úthellir blóð í miðjum sær, at hennara tíð má koma, og ger avgudar ímóti sær sjálvari at dálka seg.

4 Tú ert vorðin skyldig í tínum blóði sum tú hevurt úthelt; og hevurt dálkað teg í tínum skurðgudum sum tú hevurt gjørt; og tú hevurt fingið tinar dagar at dragast nær, og ert komin *alt* at árum tínum: tí havi eg gjørt teg *til* eina skemd at teimum heidnu, og eina háðan fyrri øllum londum.

5 *Teir ið veri* nær, og *teir ið veri* langt frá tær, skulu háða teg, *sum ert* illa gitin og nógv nivd.

6 Sí, prinsarnir av Ísrael, hvør einasti vóru í tær til sína makt at úthella blóð.

7 Í tær hava teir mett lættisligani um faðir og móður: í miðjari tær hava teir farið at við kúgan og

hin fremmanda: í tær hava teir nivt hin faðirleysa og einkjuna.

8 Tú hevurt vanvirt míni heilagu ting, og hevurt halgispottað mínar sabbatar.

9 Í tær eru menn ið bera søgur at úthella blóð: og í tær teir eta á fjøllunum: í miðjum tær teir fremja skammloysi.

10 Í tær hava teir avdekað nakni faðirs síns: í tær hava teir eyðmýkt hana sum var sett einsæris vegna óreinsku.

11 Og ein hevur framt andstygd við konu næsta síns; og ein annar hevur skammloysiligan dálkað sína verdóttur; og ein annar í tær hevur eyðmýkt sína systur, dóttur faðirs síns.

12 Í tær hava teir tikið gávir til at úthella blóð; tú hevurt tikið fæleigu og vøkstur, og tú hevurt grádigan ávunnist av tinum næstum við peninganoyslu, og hevurt gloymt meg, sigur Harrin GUÐ.

13 ¶ Sí, tí havi eg sligið mína hond eftir tinum óærliga vinningi sum tú hevurt gjørt, og eftir tinum blóði sum hevur verið í miðjari tær.

14 Kann títt hjarta halda út, ella kunnu tínar hendur vera sterkar í teimum døgum sum eg taki mæv av tær? eg HARRIN havi talað tað, og vil gera tað.

15 Og eg vil spjaða teg millum hinar heidnu, og dreiva teg í londini, og vil upptæra tína gravskitínsemi úr tær.

16 Og tú skalt taka tín arv í tær sjálvari í eygsjón teirra heidnu, og tú skalt vita at eg eri HARRIN.

17 Og HARRANS orð kom at mæv, sigandi,

18 Menniskjusunur, Ísraels hús er fyri mæv vorðið grugg: teir allir eru messing, og tin, og jarn, og blýggj, í miðjum bræðsluovninum; teir eru enntá gruggið av silvuri.

19 Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Av tí at tit eru allir vorðnir grugg, sí, tí vil eg savna tykkum inn í miðja Jerusaleim.

20 Eins og teir savna silvur, og messing, og jarn, og blýggj, og tin, í miðjan bræðsluovnin, at blása eldin á tað, at bræða tað; soleiðis vil eg savna tykkum í míni firtni og í míni øði, og eg vil eftirlata tykkum har, og bræða tykkum.

21 Ja, eg vil savna tykkum, og blása á tykkum í eldinum av míni vreiði, og tit skulu verða bræddir í miðjum honum.

22 Eins og silvur verður brætt í miðjum bræðsluovninum, soleiðis skulu tit verða bræddir í miðjum honum; og tit skulu vita at eg HARRIN havi helt út mína øði yvir tykkum.

23 ¶ Og HARRANS orð kom at mæv, sigandi,

24 Menniskjusunur, sig við hana, Tú ert landið sum ikki er reinsað, ella regnað omanyvir á harmavreiðisdegnum.

25 Tað finst ein samansvørjing av hennara prophetum í miðjuni harav, sum ein ýlandi leyva sum ránskast um bráðina; teir hava tært upp sálir; teir hava tikið dýrgripin og dýrabær ting; teir hava gjørt hennara mongu einkjur í miðjuni harav.

26 Hennara prestar hava brotið mína lóg, og hava halgispottað míni heilagu ting; teir hava ongan mun sett ímillum tað heilaga og vanheilagt, eiheldur hava teir sýnt mun ímillum tað óreina og tað reina, og hava fjalt sín eygu frá mínum sabbatum, og eg verði halgispottaður teirra millum.

27 Hennara prinsar í miðjuni harav eru sum úlvar ið ránskast um bráðina, til at úthella blóð, og at oyðileggja sálir, til at fáa sær óærligan vinning.

28 Og hennara phrehtar hava

sparslað teir við óavstemmaðum *mörli*, siggjandi fáfongd, og spásigandi lygnir at teimum, sigandi, Svá sigur Harrin GUÐ, tá ið HARRIN ikki hevur talað.

29 Landsins fólk hava brúkt kúgan, og iðkað ræning, og hava nívt hin fátæka og tøvandi: ja, teir hava kúgað hin fremmanda rangliga.

30 Og eg søkti eftir manni teirra millum, sum skuldi virka upp byrgingina, og standa í gloppinum frammi fyri mær fyri landið, at eg ikki skuldi oyða tað: men eg fann ongan.

31 Tí havi eg helt út mína harmavreiði yvir teir; eg havi tært teir upp við eldinum av míni vreiði: teirra egna veg havi eg endurgoldið yvir teirra høvd, sigur Harrin GUÐ.

KAPITUL 23

HARRANS orð kom aftur at mær, sigandi,

2 Menniskjasonur, tað vóru tvær kvinnur, døtrarnar hjá einari móður:

3 Og tær framdu hordómar í Egyptalandi; tær framdu hordómar í sínum ungdómi: har vórðu teirra bróst kroyst, og har knyltu teir teirra jomfrúdoms vørtur.

4 Og nøvnini hjá teimum *vóru* *Ā-hól'-lāh* – hin eldra, og *Ā-hól'-i-bāh* – systir hennara: og tær vóru mínar, og tær føddu synir og datur. Soleiðis *vóru* teirra nøvn; *Sā-mār'-i-ā er* *Ā-hól'-lāh*, og Jerusalem *Ā-hól'-i-bāh*.

5 Og *Ā-hól'-lāh* spældi skøkjan tá ið hon var mín; og hon sveimaði uppiyvir sínum elskarum, uppiyvir Assýriarunum *sínum* grannum,

6 *Sum vóru* klæddir við bláum, høvuðsmenn og stjórnarar, allir av teimum tráiligir ungir menn, hestmenn ríðandi á hestum.

7 Svá framdi hon sínar hordómar við teimum, við øllum teimum *ið vóru* hinir útvaldu menn úr Assýriu, og við øllum sum hon sveimaði uppiyvir: við øllum teirra avgudum dálkaði hon seg.

8 Eiheldur eftirlæt hon sínar hordómar, *førdir* úr Egyptalandi: tí at í hennar ungdómi lógu teir hjá henni, og teir knyltu hennara jomfrúdoms bróst, og heltu sín hordóm á hana.

9 Hvørsvagna eg havi flýggjað hana inn í hondina á hennar elskarum, inn í hondina á Assýriarunum, sum hon sveimaði uppiyvir.

10 Hesir avdekkadu hennara nakni: teir tóku hennara synir og hennara datur, og vógu hana við sverðinum: og hon gjørdist navngitin millum kvenna; tí at teir høvdu útint dóm yvir hana.

11 Og tá ið hennara systir *Ā-hól'-i-bāh* sá *hetta*, varð hon spiltari í sínum ómátasama kærleika enn hon, og í sínum hordómum mer enn hennara systir í *hennara* hordómum.

12 Hon sveimaði uppiyvir Assýriarunum *sínum* grannum, høvuðsmenn og stjórnarar, klæddir mest yvirdádigani, hestmenn ríðandi á hestum, allir av teimum tráiligir ungir menn.

13 Tá sá eg at hon var dálkað, at tær *fóru* báðar ein veg,

14 Og at hon økti *um* sínar hordómar: tí at tá ið hon sá menn avmyndaðar uppá múrin, myndirnar av *Kāl-dé'-unum* avmyndaðar við fagurreyðum,

15 Gyrdir við gyrðlum uppiá sínum lendum, *sum* bóru av í litaðum skrúði uppiá sínum høvdu, allir av teimum prinsar at siggja til, eftir háttarlagnum hjá Bábýlóniarunum úr *Kāl-dé'-u*, landi uppruna síns:

16 Og so skjótt sum hon sá teir

við sínum eygum, sveimaði hon uppiyvir teimum, og sendi örindrekar at teimum inn í Kál-dé-u.

17 Og Bábylóniararnir komu til hennara inn í ástarsongina, og teir dálkaðu hana við hordómi sínum, og hon varð óreinkað við teimum, og hennara hugur varð fremmandgjörður frá teimum.

18 So hon avhuldi sínar hordómar, og avhuldi sína nakni: tá varð mín hugur fremmandgjörður frá henni, líka sum mín hugur var fremmandgjörður frá hennara systur.

19 Tó margfaldaði hon sínar hordómar, í at kalla til minnis dagarnar av sínum ungdómi, í hvørjum hon hevði spælt skøkjan í Egyptalandi.

20 Tí hon sveimaði uppiyvir teirra fríggjarum, hvørs kjøt *er sum* asnakjøt, og hvørs útflot *er sum* útflotið hjá hesum.

21 Svá kallaði tú til minnis skammloysi ungdóms tíns, í at knylla tinar vørtur hjá Egyptunum fyri boppur ungdóms tíns.

22 ¶ Tessvegna, O Á-hól-í-báh, svá sigur Harrin GUÐ; Sí, eg vil reisa upp tinar elskarar ímóti tær, frá hvørjum tín hugur er fremmandgjörður, og eg vil føra teir ímóti tær á hvørjari síðu;

23 Bábylóniararnar, og allar Kál-dé-arnar, Pē-köd, og Sjó-á, og Kó-á, og allar Assýriararnar við teimum: allir av teimum tráiligir ungir menn, høvuðsmenn og stjórnarar, miklir harrar og navnframir, allir av teimum riðandi á hestum.

24 Og teir skulu koma ímóti tær við hervagnum, vagnum, og hjólum, og við einum savnaði av fólki, *sum* skulu seta ímóti tær smáskjöld og skjöld og hjálm runt umkring: og eg vil seta dóm frammi fyri teimum, og teir skulu døma teg samsvarandi sínum dómum.

25 Og eg vil seta mína ástbrelni ímóti tær, og teir skulu fara øðisligani við tær; teir skulu taka burt tina nös og tini oyru; og tín leivd skal falla við svørðinum: teir skulu taka tinar synir og tinar dötur; og títt avlop skal verða tært upp av eldinum.

26 Teir skulu eisini nekta teg úr tínum klæðum, og taka burt tinar föguru smúkkur.

27 Svá vil eg fáa títt skammloysi at halda uppat frá tær, og tín hordóm – *fórdan* úr Egyptalandi: so at tú ikki skalt lyfta upp eygum tínum at teimum, ella minnast Egyptaland meira.

28 Tí at svá sigur Harrin GUÐ; Sí, eg vil flýggja teg inn í hondina *á teimum* ið tú hatart, inn í hondina *á teimum* ið tín hugur er fremmandgjörður frá:

29 Og teir skulu fara við tær á hatursfullan *hátt*, og skulu taka burt allt títt strev, og skulu eftirlata teg nakna og bera: og naknin av tínum hordómum skal verða avdekkad, bæði títt skammloysi og tinar hordómar.

30 Eg vil gera hesi *ting* at tær, av tí at tú hevurt farið horandi eftir hinum heidnu, og av tí at tú ert óreinskað við teirra avgudum.

31 Tú hevurt gingið í vegnum hjá tini systur; tí vil eg geva hennara bikar í tína hond.

32 Svá sigur Harrin GUÐ; Tú skalt drekka úr bikarinum hjá tini systur – djúpum og miklum: tú skalt verða læðin í háð og hildin fyri gjöldur; tað inniheldur nógv.

33 Tú fert *at* verða fyllt við fyllskapi og sorg, við bikarinum av øtan og oyðing, við bikarinum hjá tini systur Sā-már-í-ú.

34 Tú skalt enn tá drekka tað og súgva *tað* út, og tú skalt bróta brotini harav, og slíta av tini egnu bróst: tí at eg havi talað *tað*, sigur Harrin GUÐ.

35 Tessvegna, svá sigur Harrin GUD; Av tí at tú hevurt gloymt meg, og kastað meg afturum tín rygg, ber tú tí eisini titt skammloysi og tinar hordómar.

36 ¶ HARRIN segði harafturat við meg; Menniskjusunur, vilt tú døma Á-hó-lüh og Á-hól-i-büh? ja, kunnger teimum teirra andstygdir;

37 At tær hava framt hordóm, og blóð er í teirra hondum, og við sínum avgudum hava tær framt hordóm, og hava eisini fingið sínar synir, sum tær føddu mær, at fara fyri seg ígjøgnum eldin, at upptæra teir.

38 Harafturat, hetta hava tær gjørt mær: tær hava dálkað mín halgidóm í sama degi, og hava halgispottað minar sabbatar.

39 Tí at tá ið tær høvdu vigið síni børn til avgudar sínar, tá komu tær sama dag inn í mín halgidóm at halgispotta hann; og sí, svá hava tær gjørt í miðjum húsi mínum.

40 Og ennviðari, at tit hava sent eftir monnum at koma fjarvegis frá, at hvørjum sendiboði varð sendur; og sí, teir komu: fyri hvørjar tú tváðirt tær, mál-aðirt tini eygu, og skryðdirt teg við prýðislutum,

41 Og satst á eini hábærsligari song, og eitt borð búgvið til frammanfyri henni, hvaruppá tí hevurt sett mítt roykilsí og mína olju.

42 Og rödd av eini fjøld, sum er við ró, var hjá henni: og við monnunum av tí meiniga slagnum vórðu ferdir Sá-bé'arar frá oyðuni, sum koyrdu arm-ringar á sínar hendur, og fagrar krúnur á síni høvur.

43 Tá segði eg við hana sum var gomul í hordómum, Vilja teir nú fremja hordómar við henni, og hon við teimum?

44 Tó fóru teir inn at henni, sum teir fara inn at eini kvinnu ið spælir skøkjan: soleiðis fóru teir inn at Á-hó-lüh og at Á-hól-i-büh, skammleysu kvinnunum.

45 ¶ Og hinir rættvísu menn, teir skulu døma tær eftir háttarlagnum hjá horinum, og eftir háttarlagnum hjá kvinnum sum úthella blóð; tí at tær eru horinnur, og blóð er í teirra hondum.

46 Tí at svá sigur Harrin GUD; Eg vil føra niðan flokk omanyvir tær, og vil geva tær til at verða fluttar burtur og rændar.

47 Og flokkurin skal steina tær við steinum, og avgreiða tær við sínum svørðum; teir skulu vega teirra synir og teirra dötur, og brenna upp teirra hús við eldi.

48 Svá vil eg fáa skammloysi at halda uppat úr landinum, at allar kvinnur mega verða lærdar ikki at gera eftir tykkara skammloysi.

49 Og teir skulu endurgjalda tykkara skammloysi omanyvir tykkum, og tit skulu bera syndirnar av tykkar avgudum: og tit skulu vita at eg eri Harrin GUD.

KAPITUL 24

AFTUR í níggjunda ári, í tíggjunda mánaði, í tíggjunda degi mánaðarins, kom HARRANS orð at mær, sigandi,

2 Menniskjusunur, skriva tær navnið á degnum, *emtá* á hesum sama degnum: kongurin av Bábylon setti seg ímóti Jerusalem henda sama dag.

3 Og mæl dómisögu at hinum uppreistrarsama húsi, og sig við teir, Svá sigur Harrin GUD; Set pott útá, set *hann* útá, og eisini hell vatn í hann:

4 Savna stykkini harav inn í hann, *emtá* hvørt gott stykki, tjógvíð, og bøgin; fyll *hann* við teimum úrvals beinunum.

5 Tak hitt úrvals úr fylginum, og brenn eisini beinini undir tí, og fá tað á kóka væl, og lat teir sjóða beinini av tí hari.

6 ¶ Hvørsvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Vei hinum blóðiga staði, pottinum hvørs froða er hari, og hvørs froða er ikki farin úr honum! fær tað út, stykki eftir stykki; lat ongan lut detta á tað.

7 Tí hennara blóð er í miðjuni av henni; hon setur tað uppá toppin av kletti; hon heldi tað ikki á jørðina, at dekkja tað við støvi;

8 At tað mátti volda øði at koma upp til at taka hevnd; eg havi sett hennara blóð uppá toppin av kletti, at tað skuldi ei verða dekkjað.

9 Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Vei hinum blóðiga staði! eg vil enn tá gera stápin til eld miklan.

10 Hópið á við, kyndið eldin, upptærið kjotið, og kryddið tað væl, og latið beinini verða brennd.

11 Síðan setið tað tómt uppá kolini harav, at messingurin av tí má vera heitur, og má brenna, og at gravskitinleikin av tí má vera bræddur í tí, at froðan av tí má verða tærd upp.

12 Hon hevur møtt *seg* við lygnum, og hennara mikla froða fór ikki úr henni: hennara froða *verður* í eldinum.

13 Í tinum gravskitinleika er skammloysi: vegna tess at eg havi reinskað teg, og tú varðst ikki reinskað, skalt tú ei verða reinskað frá tinum gravskitinleika meira, til eg havi fingið mína øði at hvíla á tær.

14 Eg HARRIN havi talað *tað*: tað skal bera á, og eg vil gera *tað*; eg vil ikki fara tilbakar, ei heldur vil eg spara, ei heldur vil eg iðrast; samsvarandi vegum tinum, og samsvarandi gerðum

tinum, skulu teir døma teg, sigur Harrin GUÐ.

15 ¶ Eisini kom HARRANS orð at mær, sigandi,

16 Menniskjusunur, sí, eg taki burtur frá tær tráina hjá tinum eygum við einum smekki: tó skalt tú hvørki harma ella gráta, ei heldur skulu tíni tár renna niður.

17 Lat vera *við* at gráta, inn onga harman yvir hina deyðu, bint prýðishúgvu høvurs tíns á teg, og far í tínar skógvar á tínar fótur, og hyl ikki varrar *tínar*, og et ikki mannabreyð.

18 So eg talaði fólkinum um morgunin: og um kveldið doyði kona mín; og eg gjørði um morgunin sum mær var boðið.

19 ¶ Og fólkið segði við meg, *Vilt tú ikki siga okkum hvat hesi ting eru fyri okkum, at tú gert so?*

20 Tá svaraði eg teimum, HARRANS orð kom at mær, sigandi,

21 Tala Ísraels húsi, Svá sigur Harrin GUÐ; Sí, eg vil vanhalga mín halgidóm, avbærleikan av tykkara styrki, tráina hjá tykkara eygum, og tað sum tykkara sál tekur synd í; og tykkara synir og tykkara dötur, sum tit hava eftirlatið, skulu falla við svørðinum.

22 Og tit skulu gera sum eg havi gjørt: tit skulu ikki hylja *tykkara* varrar, ella eta mannabreyð.

23 Og tykkara prýðishúgvur *skulu vera* á tykkara høvudum, og tykkara skógvar á tykkara fótum: tit skulu ikki harma, ella gráta; men tit skulu fána burtur fyri tykkara misgerðir, og harma hvør móti øðrum.

24 Soleiðis er Ê-zē-ki-él tykkum eitt tekin: samsvarandi øllum sum hann hevur gjørt, skulu tit gera: og tá ið hetta kemur, skulu tit vita at eg *eri* Harrin GUÐ.

25 Eisini, tú menniskjusunur, skal tað ikki *verða* á tí degi tá ið

eg taki frá teimum teirra styrki, frøina av teirra dýrd, tráina hjá teirra eygum, og tað sum teir seta sínar hugar á, teirra synir og teirra døtur,

26 At hann, ið kemst undan í tí degi, skal koma til tín, at fáa teg at hoyra tað við tinum oyrum?

27 Í tí degi skal tín muður verða opnaður fyri honum sum hevur komist undan, og tú skalt tala, og ei vera málleysur meira: og tú skalt vera teimum tekin; og teir skulu vita at eg eri HARRIN.

KAPITUL 25

HHARRANS orð kom aftur at mær, sigandi,

2 Menniskjusunur, set títt andlit ímóti Ammonitunum, og prophetera ímóti teimum;

3 Og sig at Ammonitunum, Hoyrið orð Harrans GUÐS; Svá sigur Harrin GUÐ; Av tí at tú segðirt, Há, ímóti mínum halgidómi, tá ið hann varð vanhalgaður; og ímóti Ísraels landi, tá ið tað varð oyði; og ímóti Judah húsi, tá ið teir fóru inn í fangaskap;

4 Sí, tí vil eg flýggja teg til menninar úr eystri til ognar, og teir skulu seta síni slott í tær, og gera sínar bústaðir í tær: teir skulu eta frukt tína, og teir skulu drekka mjólk tína.

5 Og eg vil gera Ráb-bäh til stall til kamelar, og Ammonitarar til ból til smáfæafylgir; og tit skulu vita at eg eri HARRIN.

6 Tí svá sigur Harrin GUÐ; Av tí at tú hevurt klappað tinar hendur, og trampað við fótunum, og fegnast í hjarta við allari tinni meinfýsni ímóti Ísraels landi;

7 Sí, tí vil eg rætta út mína hond yvir teg, og vil flýggja teg til fong til hinar heidnu; og eg vil skera teg av frá fólkinum, og eg vil fáa teg at týnast úr

londunum: eg vil oyðileggja teg; og tú skalt vita at eg eri HARRIN.

8 ¶ Svá sigur Harrin GUÐ; Av tí at Móab og Sē-ir siga, Sí, Judah hús er líkt øllum teimum heidnu;

9 Tessvegna, sí, eg vil opna síðuna av Móab frá staðunum, frá hansara staðum sum eru á hermótum hans, dýrd landsins, Bēth-jēs-j-mōth, Bá-ál-mē-ōn, og Kír-já-thá-īm,

10 Fyri monnunum úr eystri við Ammonitunum, og vil geva teir í ogn, at Ammonitarar mega ikki verða mintir millum tjóðirnar.

11 Og eg vil útinna dómar yvir Móab; og teir skulu vita at eg eri HARRIN.

12 ¶ Svá sigur Harrin GUÐ; Av tí at E'-dóm hevur handlað ímóti Judah húsi við at taka hevnd, og hevur stórliga forbrotið seg, og hevnt seg yvir teir;

13 Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Eg vil eisini rætta út mína hond yvir E'-dóm, og vil skera av mann og djór frá tí; og eg vil gera tað oyði frá Tē-mán; og teir úr Dē-dān skulu falla við svørðinum.

14 Og eg vil leggja mína hevnd á E'-dóm við hondini á mínum fólki Ísrael: og teir skulu gera í E'-dóm samsvarandi míni firtni og samsvarandi míni øði; og teir skulu kenna mína hevnd, sigur Harrin GUÐ.

15 ¶ Svá sigur Harrin GUÐ; Av tí at Philistarnir hava farið at við hevnd, og hava tikið hevnd við meinfýsnisfullum hjarta, at oyða tað fyri tað gamla hatrið;

16 Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Sí, eg vil rætta út mína hond yvir Philistarnar, og eg vil skera av Kēr-ē-thim-arnar, og oyða leivdina á sævarstrondini.

17 Og eg vil útinna mikla hevnd yvir teir við øðisligum

hartingum; og teir skulu vita at eg *eri* HARRIN, tá ið eg leggi mína hevnd á teir.

KAPITUL 26

OG tað bar á í ellivta ári, í fyrsta *degi* mánaðarins, at HARRANS orð kom at mær, sigandi,

2 Menniskjasonur, av tí at Tý-rús hevur sagt ímóti Jerusaleem, Há, hon er brotin *sum var* portirni hjá fólkinum: hon er vend at mær: eg skal verða fyltur upp, *nú* er hon lögð í oyði:

3 Tessvegna, svá sigur Harrin GUD; Sí, eg *eri* ímóti tær, O Tý-rús, og vil fáa mangar tjóðir at koma niðan ímóti tær, eins og sjógvurin fær sínar aldur at koma upp.

4 Og teir skulu oyða múrarar av Tý-rús, og bróta niður tornini hjá henni: eg vil eisini skrava hennara dust frá henni, og gera hana sum toppin av einum kletti.

5 Tað skal vera *eitt pláss til* breiðingina av gørnum í miðjum sjónum: tí at eg havi talað *tað*, sigur Harrin GUD: og tað skal gerast fongur hjá tjóðunum.

6 Og hennara døtur, sum *eru* í akrinum, skulu verða vignar við svørðinum; og tær skulu vita at eg *eri* HARRIN.

7 ¶ Tí at svá sigur Harrin GUD; Sí, eg vil føra omanyvir Tý-rús Nê-bû-châd-rêz'-zâr kong av Bâbylon, ein kong konga, úr norðuri, við hestum, og við hervagnum, og við hestmonnum, og flokkum, og nógvum fólki.

8 Hann skal vega við svørðinum tínar døtur í akrinum: og hann skal gera festning ímóti tær, og laða virkisgard ímóti tær, og hevja smáskjöldurin ímóti tær.

9 Og hann skal seta krígs-maskinur ímóti múrum tínum,

og við sínum øksnum skal hann bróta niður torn tíni.

10 Vegna yvirflóðina av hansara hestum skal teirra dust hylja teg: tíni múrar skulu rista við ljóðið av hestmonnum, og av hjólunum, og av hervagnunum, tá ið hann fer inn í tíni portur, eins og menn fara inn í ein stað sum brestur er gjørdur í.

11 Við hógvunum á sínum hestum skal hann traðka niður allar tínar gøtur: hann skal bana tínum fólki við svørðinum, og tíni sterku setulið skulu fara niður til jarðar.

12 Og teir skulu gera herfong úr tínum ríkidømum, og gera bráð úr tínum handilsvørum: og teir skulu bróta niður tínar múrar, og oyðileggja tíni dâmligu hús: og teir skulu leggja tínar steinar og títt timbur og títt stov í miðjum vatnum.

13 Og eg vil fáa ljóðið av tínum sangum at halda uppat; og ljóðið av tínum hørpum skal ikki hoyrast meira.

14 Og eg vil gera teg eins og toppin av kletti: tú skalt vera *eitt pláss* til at breiða gørn uppá; tú skalt ikki verða bygd meira: tí at eg HARRIN havi talað *tað*, sigur Harrin GUD.

15 ¶ Svá sigur Harrin GUD til Tý-rús-ar; Munnu ikki oyggjarar rista við ljóðið av tínum falli, tá ið teir særdu geyla, tá ið slátrið verður gjørt í miðjum tær?

16 Tá skulu allir havsins prinsar koma niður av sínum hásetum, og leggja burt sínar skikkjur, og fara úr sínum skreytaðu klæðum: teir skulu klæða seg við nøtran, teir skulu sita á jørðini, og skulu skelva á *hvørjari* stund, og ógvast yvir teg.

17 Og teir skulu hevja harmljóð um teg, og siga til tín, Hvær ert tú oyddur, *sum var*

búgvín í av sjófarandi monnum, hin navnframi staður, sum vart sterkur á sjónum, hann og hans íbúgvár, sum fáa sína ræðslu at vera á øllum ið heimsøkja hann!

18 Nú skulu oyggjarnar nøtra á degnum av tínum falli; ja, oyggjarnar sum eru í sjónum skulu órógvast við tína fráferð.

19 Tí svá sigur Harrin GUÐ; Tá ið eg geri teg til oydnan stað, líka sum staðirnar sum ikki eru búnir í; tá ið eg føri upp djúpið yvir teg, og mikil vøtn skulu hylja teg;

20 Tá ið eg føri teg niður við teimum ið stiga niður í holuna, við fólkinum frá gamlari tíð, og seti teg í jarðarinnar lágu partar, í pláss sum eru oyðin úr forðum, við teimum ið fara niður til holuna, at tú verði ikki búgvín í; og eg seti dýrd í land terra livandi;

21 Tá vil eg gera teg til ræðslu, og tú skalt ikki vera meira: tó at tú verði søktur eftir, tó skalt tú aldri verða funnin aftur, sigur Harrin GUÐ.

KAPITUL 27

HHARRANS orð kom aftur at mær, sigandi,

2 Nú, tú menniskjasonur, hevja harmljóð um Tý-rús;

3 Og sig við Tý-rús, O tú sum ert staðsettur við havsins inngongd, sum ert handilsmaður hjá fólkinum fyri mangar oyggjar, Svá sigur Harrin GUÐ; O Tý-rús, tú hevurt sagt, Eg eri av fullkomnum vakurleika.

4 Tíni mørk eru í miðjum sjógvunum, tíni byggjarar hava fullkomingjört tín vakurleika.

5 Teir hava gjørt øll tini skipsborð av aðalgranntrøum úr Sē-nir: teir hava tikið sedristö úr Lī-bā-nōn at gera mastrar til tín.

6 Av Bá'-sjān-s eikum hava

teir gjørt tínar árar; flokkurin av Asjuritunum hava gjørt tínar bekkir av filabeini, ført úr Kit-tím-s oyggjum.

7 Fínt lín við skreytaðum arbeiði úr Egyptalandi var tað sum tú breiddirt út at vera títt segl; blátt og purpur frá Ē-lī'-sjāh oyggjum var tað sum dekkadi teg.

8 Ibúgvarnir av Zī'-dōn og Arvad vóru tíni sjómenn: tíni vismenn, O Tý-rús, sum vóru í tær, vóru tíni styrimenn.

9 Hinir avgomlu úr Gē'-bāl og vismenninir hjá tí vóru í tær tíni tættarar: øll havsins skip við sínum sjómönnum vóru í tær at driva tína handilsvøru.

10 Teir úr Persiu og úr Lūd og úr Phūt vóru í tínum heri, tíni krigsmenn: teir hongdu skjöldurin og hjálmin í tær; teir framdu tín tekkiligleika.

11 Menninir úr Arvad við tínum heri vóru uppiá tínum múrum runt um, og Gām-mā-dīm'-arnir vóru í tínum tornum: teir hongdu sínar skildir á tíni múrar runt um; teir hava gjørt tín vakurleika fullkomnan.

12 Tarsisj var tín handilsmaður orsakað av fjøldini av als-kyns ríkidómum; við silvuri, jarni, tini, og blýggi, handlaðu teir á tínum sölustevnum.

13 Já'-vān, Tú'-bāl, og Mē'-sjēch, teir vóru tíni handilsmenn: teir handlaðu persónar manna og messing ílöt á tínum marknaði.

14 Teir av Tō-gār-māh húsi handlaðu á tínum sölustevnum við hestum og hestmonnum og múldjórum.

15 Menninir úr Dē'-dān vóru tíni handilsmenn; mangar oyggjar vóru handilsvoran av tíni hond: teir bóru tær sum gávu horn av filabeini og íbenviði.

16 Sýria var tín handilsmaður orsakað av fjøldleikanum

av vörunum av tíni virkan: teir starvaðust á tinum stevnum við smaragðum, purpuri, og skreytaðum arbeiði, og finum líni, og korall, og ágat.

17 Judah, og land Ísraels, teir *vóru* tínir handilsmenn: teir handlaðu á tinum marknaði hveiti úr Mín'níth, og Pán'nág, og hunang, og olju, og balsam.

18 Damascus *var* tinn handilsmaður í fjöldleikanum av vörunum av tíni virkan, fyri fjöldina av öllum ríkidómum; í víninum úr Hæl'bön, og hvítari ull.

19 Eisini Dán og Já'væn, *sum fóru* til og frá, starvaðust á tinum stevnum: bjart jarn, kassia, og kalmus, *vóru* á tinum marknaði.

20 Dē'dán *var* tinn handilsmaður í dýrabærum klæðum til hervagnar.

21 Arábia, og allir prinsarnir úr Kē'där, teir starvaðust við tær í lombum, og veðrum, og geitum: í hesum *vóru* teir tínir handilsmenn.

22 Handilsmenninir úr Sjē'bá og Rá'ámáh, teir *vóru* tínir handilsmenn: teir starvaðust á tinum sölustevnum við fremstum av öllum kryddurtum, og við öllum dýrabærum steinum, og gulli.

23 Hár'an, og Cän'nēh, og Eden, handilsmenninir úr Sjē'bá, Ássj'ür, og Kíl'mäd, *vóru* tínir handilsmenn.

24 Hesir *vóru* tínir handilsmenn í alskyns *tingum*, í bláum klæðum, og skreytaðum arbeiði, og í kistum av ríki skarti, bundnar við bondum, og gjörðar av sedrisviði, millum tina handilsvöru.

25 Skipini úr Tarsisj sungu um teg á tinum marknaði: og tú varðst fyltur upp, og gjörður sera dýrdsamur í miðjum sjógvunum.

26 ¶ Tíni rógvarar hava fært teg inn í mikil vötn: eystan-

vindurin hefur brotið teg í miðjum sjógvunum.

27 Tíni ríkidómir, og tínar sölustevnur, tinn handilsvöra, tíni sjómenn, og tíni stýrimenn, tíni tættarar, og starvararnir av tíni handilsvöru, og allir tíni krígmenn, sum *eru* í tær, og í öllum tinum flokki sum *er* í miðjum tær, skulu falla inn í sjógvanna miðju á degnum av tíni oyðing.

28 Forstaðirnir skulu rista við ljóðið av rópinum av tinum stýrimonnum.

29 Og allir ið handfara árina, sjómenninir, og allir stýrimenn havsins, skulu koma niður frá sínum skipum, teir skulu standa á landinum;

30 Og skulu fáa sína rödd at hoyrast ímóti tær, og skulu geyla beiskliga, og skulu kasta upp dust uppá síni hævur, teir skulu velta sær í øskunum:

31 Og teir skulu gera seg fullkomiliga skallutar tinn vegna, og gyrða seg við sekkjaklæði, og teir skulu gráta um teg við hjartans beiskni og bitrari venan.

32 Og í síni venan skulu teir hevja harmljóð um teg, og harma yvir teg, og *siga*, Hver staður *er* líka *sum* Tý'rūs, líka *sum* hin oyddi í miðjum havinum?

33 Tá ið tíni vörur fóru fram úr sjógvunum, mettaðirt tú mong fólk; tú ríkaðirt upp jarðarinnar kongar við fjöldini av tinum ríkiðómum og av tíni handilsvöru.

34 Í teirri tíð *tá ið* tú skalt brótast av høvunum í vatnanna dýpdum, skal tinn handilsvöra og allur tinn flokkur í miðjum tær falla.

35 Allir oyggjanna íbúgar skulu ógvast yvir teg, og teirra kongar skulu verða sára ræddir, teir skulu órógvast í *sini* ásjón.

36 Handilsmenninir millum fólkið skulu fisa eftir tær; tú

skalt verða ein ræðsla, og aldri skalt tú vera meira.

KAPITUL 28

HHARRANS orð kom aftur at mær, sigandi,

2 Menniskjusonur, sig við prinsin av Tý-rús, Svá sigur Harrin GUÐ; Av tí at títt hjarta er lyft upp, og tú hevurt sagt, Eg eri ein Guð, eg siti í sæti Guðs, í miðjum sjógvunum; tó ert tú maður, og ikki Guð, tó at tú seti títt hjarta sum hjarta Guðs:

3 Sí, tú ert vísari enn Dániel; tað er einkið loyndarmál sum teir kunnu fjala fyri tær:

4 Við tínum visdómi og við tínum skili hevurt tú skaffað tær ríkdómar, og hevurt skaffað gull og silvur í tínar fæhirðslur:

5 Við tínum mikla visdómi og við tínum handilsskapi hevurt tú økt tínar ríkdómar, og títt hjarta er lyft upp uppá grund av tínum ríkdómum;

6 Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Av tí at tú hevurt sett títt hjarta sum hjarta Guðs;

7 Sí, tí vil eg føra fremmandar yvir teg, tjóðanna ræðuligu: og teir skulu bregða sínum brandum ímóti vakurleikanum av tínum visdómi, og teir skulu dálka tín bjartleika.

8 Teir skulu føra teg niður til holuna, og tú skalt doyggja deyðarnar hjá teimum sum eru vignir í miðjum sjógvunum.

9 Vilt tú enn siga frammi fyri honum ið banar tær, Eg eri Guð? men tú skalt vera maður, og eingin Guð, í hondini á honum ið banar tær.

10 Tú skalt doyggja deyðarnar hjá teimum óumskornu við hondini á fremmandum: tí eg havi talað tað, sigur Harrin GUÐ.

11 ¶ Haraftrat kom HARRANS orð at mær, sigandi,

12 Menniskjusonur, hevja

harmljóð yvir kongin av Tý-rús, og sig at honum, Svá sigur Harrin GUÐ; Tú innsigliart samløguna, fullur av visdómi, og fullkomin í vakurleika.

13 Tú hevurt verið í Eden, Guðs aldingarði; hvør dýrabætur steinur var tín dekkning, sardisin, tó paz, og diamanturin, beryllurin, ónyksin, og jaspisin, saffirurin, smaragdurin, og karfunkulin, og gull: handverkið av tínum tamburinum og av tínum pípum var tilreitt í tær í tí degi sum tú varðst skaptur.

14 Tú ert hin salvaði kerubur sum dekkar; og eg havi sett teg sum soleiðis: tú vart á heilaga fjalli Guðs; tú hevurt gingið niðan og oman í miðjum eldsteininum.

15 Tú vart fullkomin í tínum vegum frá tí degi sum tú varðst skaptur, til misgerð varð funnin í tær.

16 Við fjöldsemini av tínum handilsskapi hava teir fyllt tína mittu við harðskapi, og tú hevurt syndað: tí vil eg kasta teg sum vanheilagan út av fjalli Guðs: og eg vil oyða teg, O hyljandi kerubur, frá miðjum eldsteininum.

17 Títt hjarta varð lyft upp uppá grund av tínum vakurleika, tú hevurt spilt tín visdóm orsakað av tínum bjartleika: eg vil kasta teg til jarðar, eg vil leggja teg frammi fyri kongum, at teir mega skoða teg.

18 Tú hevurt dálkað tínar halgidómar við fjöldleikanum av tínum misgerðum, við misgerðini av tínum handilsskapi; tí vil eg føra fram ein eld frá miðjum tær, hann skal upptæra teg, og eg vil gera teg til óskur á jørðini í eygsjónini á øllum teimum ið skoða teg.

19 Allir teir ið kenna teg millum fólk ið skulu verða ovfarnir yvir teg: tú skalt vera ein ræðsla, og aldri skalt tú vera meira.

20 ¶ Aftur kom HARRANS orð at mæ, sigandi,

21 Menniskjasonur, set títt andlit ímóti Zí-dön, og prophet-era ímóti tí,

22 Og sig, Svá sigur Harrin GUÐ; Sí, eg eri ímóti tær, O Zí-dön; og eg vil verða dýrð-mettur í miðjari tær: og teir skulu vita at eg eri HARRIN, tá ið eg havi útint dómar í henni, og verði halgaður í henni.

23 Tí eg vil senda í hana drepsótt, og blóð á hennara götur; og teir særðu skulu dómast í miðjari henni við svorðinum yvir henni á hvørjari síðu; og teir skulu vita at eg eri HARRIN.

24 ¶ Og har skal ikki meira vera prikandi tistla hjá Ísraels húsi, ella *nakar* nívandi tornur av øllum *sum eru* runt um teir sum vanvirdu teir; og teir skulu vita at eg eri Harrin GUÐ.

25 Svá sigur Harrin GUÐ; Tá ið eg havi savnað Ísraels hús frá fólkinum hvørja millum teir eru spjaddir, og verði halgaður í teimum í eygsjónini á teimum heidnu, tá skulu teir bógva í sínum landi sum eg havi givið tænará mínum Jákupi.

26 Og teir skulu bógva trygt hari, og skulu byggja hús og planta víngarðar; ja, teir skulu bógva við treysti, tá ið eg havi útint dómar yvir allar teir sum vanvirða teir runt um teir; og teir skulu vita at eg eri HARRIN Guð teirra.

KAPITUL 29

Í TÍGGJUNDA ári, í tiggj-unda *mánaði*, í tólvta *degi* mánaðarins, kom HARRANS orð at mæ, sigandi,

2 Menniskjasonur, set títt andlit ímóti Pharaoh kongi av Egyptalandi, og prophetera ímóti honum, og ímóti øllum Egyptalandi:

3 Tala, og sig, Svá sigur Harrin GUÐ; Sí, eg eri ímóti tær, Pharaoh Egyptalands kongur, hin mikli dreki ið liggur í miðjum áum sínum, sum hevur sagt, Mín á er mín egna, og eg havi gjørt *hana* til mín sjálvs.

4 Men eg vil seta húkar í tinar kjálkar, og eg vil fáa fiskin av áum tinum at loða við tini skøl, og eg vil føra teg upp úr miðjum áum tinum, og allur fiskurin av tinum áum skal loða við tini skøl.

5 Og eg vil eftirlata teg *tveittan* í oyðuna, teg og allan fiskin av áum tinum: tú skalt falla á hinar opnu akrar; tú skalt ei verða ferdur saman, ella savnaður: eg havi givið teg til matnað til akursins djór og til himinsins fuglar.

6 Og allir Egyptalands íbúgar skulu vita at eg eri HARRIN, tí at teir hava verið stavur av sevi fyri Ísraels húsi.

7 Tá ið teir tóku fatur í teg eftir hond tini, brotnaðirt tú, og skræddirt alla teirra øksl: og tá ið teir lenaðust á teg, brotnaðirt tú, og fekst allar teirra lendar at vera í eini stöðu.

8 ¶ Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Sí, eg vil føra svørð yvir teg, og kvetta av mann og djór úr tær.

9 Og Egyptaland skal verða reynað og oyði; og teir skulu vita at eg eri HARRIN: av tí at hann hevur sagt, Ain er mín, og eg havi gjørt *hana*.

10 Sí, eg eri tessvegna ímóti tær, og ímóti áum tinum, og eg vil gera Egyptaland fullkomiliga oyði og reynað, frá Sý-é-né torni alt at marki Ê-thí-ó-pi-ü.

11 Eingin fótur á manni skal fara ígjøgnum tað, ella fótur á djóri skal fara ígjøgnum tað, ei heldur skal tað verða búð í i fjóruti ár.

12 Og eg vil gera Egyptaland oyði í miðjum londunum *sum eru* oyðin; og hennara staðir millum staðirnar *sum eru* lagdir í oyði skulu vera oydnir í fjøruti ár: og eg vil spjæða Egyptarnar millum tjóðirnar, og vil dreiva teir igjøgnum londini.

13 ¶ Tó, svá sigur Harrin GUÐ; Við endan á fjøruti árum vil eg savna Egyptarnar frá fólkinum hvagar teir vórðu spjaddir:

14 Og eg vil föra aftur Egyptalands fangaskap; og vil elva teimum at venda aftur í land Path-rós-ar, inn í landið av teirra bústaði; og teir skulu vera har eitt niðarligt kongadømi.

15 Tað skal vera hitt niðarligasta av kongadømunum; eiheldur skal tað uppheva seg meir uppum tjóðirnar: tí eg vil minka um teir, at teir skulu ikki ráða meira yvir tjóðunum.

16 Og tað skal ikki vera álitid meira hjá Ísraels húsi, sum forir *teirra* misgerð til minnis, tá ið teir hyggja eftir teimum: men teir skulu vita at eg eri Harrin GUÐ.

17 ¶ Og tað bar á, at í sjev og tjúgunda ári, í fyrsta *mánaði*, í fyrsta *degi* mánaðarins, kom HARRANS orð at mær, sigandi,

18 Menniskjusunur, Nē-bū-chād-rēz'-zār kongur av Bábýlon fekk sin her at tæna mikla tænastru imóti Tý-rūs-i: hvørt hövd *varð* gjørt skullut, og hvør øksl *varð* flust: tó hevði hann onga lön, ella hans herur, fyri Tý-rūs, fyri ta tænastru sum hann hevði tænt imóti tí:

19 Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Sí, eg vil geva Egyptaland at Nē-bū-chād-rēz'-zār-i kongi av Bábýlon; og hann skal taka hennara fjöld, og taka hennara fong, og taka hennara býti; og tað skal vera lønin til her hansara.

20 Eg havi givið honum Egyptaland *fyr*i hansara strev sum hann tænt imóti tí við, tí at teir virkaðu fyr meg, sigur Harrin GUÐ.

21 ¶ Í tí degi vil eg volda horni Ísraels húss at spíra fram, og eg vil geva tær munsins upplating í miðjum teimum; og teir skulu vita at eg eri HARRIN.

KAPITUL 30

HHARRANS orð kom aftur at mær, sigandi,

2 Menniskjusunur, prophetera og sig, Svá sigur Harrin GUÐ; Ylid tit, Vei degnum vert!

3 Tí at dagurin er nær, enntá HARRANS dagur er nær, ein skýggjutur dagur; tað skal vera tíð teirra heidnu.

4 Og svørðid fer at koma yvir Egyptaland, og mikil pína verður í Ê-thí-ó-pí-ù, tá ið hinir vignu skulu falla í Egyptalandi, og teir skulu taka burtur hennara fjöld, og hennara grundvöllir skulu verða brotnir niður.

5 Ê-thí-ó-pí-á, og Lí-bý-a, og Lýdia, og alt tað blandaða fólkid, og Kub, og menninir av landinum sum er í bandalagi, skulu falla við teimum við svørðinum.

6 Svá sigur HARRIN; Teir eisini, sum upphalda Egyptalandi, skulu falla; og stoltleikin av hennara mátti fer at koma niður: frá Sý-é-nē torni skulu teir falla í tí við svørðinum, sigur Harrin GUÐ.

7 Og teir skulu verða oydnir í miðjum londunum *sum eru* oyðin, og hennara staðir skulu vera í miðjum staðunum *sum eru* avtoftaðir.

8 Og teir skulu vita at eg eri HARRIN, tá ið eg havi lagt eld í Egyptaland, og tá ið allir hennara hjálparar verða oyddir.

9 Í tí degi skulu sendisveinar

fara fram frá mær í skipum at gera hinar sùtleysu È-thi-ó-pi-arar ræddar, og mikil pína fer at koma yvir teir, sum í Egyptalands degi: tí sí, hann kemur.

10 Svá sigur Harrin GUD; Eg vil eisini fáa Egyptalands fjøld at halda uppat við hond Nē-bū-chād-rēz'-zār kongs av Bábylon.

11 Hann og hansara fólk við honum, tjóðanna ræðuligu, skulu verða fórdir at oyða landið: og teir skulu bregða sinum brondum ímóti Egyptalandi, og fylla landið við hinum vignu.

12 Og eg vil gera áirnar turrar, og selja landið inn í hondina á teimum vondu: og eg vil gera landið oyði, og alt sum er hari, við hondini á fremmandum: eg HARRIN havi talað tað.

13 Svá sigur Harrin GUD; Eg vil eisini oyðileggja avgudarnar, og eg vil fáa *teirra* myndir at halda uppat úr Nōph; og har skal ikki meira vera prinsur av Egyptalandi: og eg vil leggja ein ótta í Egyptaland.

14 Og eg vil gera Páth'-rōs oyði, og vil leggja eld í Zó'-án, og vil útinna dómur í Nō.

15 Og eg vil hella mína øði yvir Sin, Egyptalands styrki; og eg vil skera av fjøldina hjá Nō.

16 Og eg vil leggja eld í Egyptaland: Sin skal hava mikla pínu, og Nō skal verða skrætt sundur, og Nōph skal hava neyðstandir dagliga.

17 Teir ungu menninir úr Á'-vén og úr Pi-bē'-sèth skulu falla við svørðinum: og hesir *staðir* skulu fara inn í fangaskap.

18 Í Tē-háf'-nē-hēs eisini skal dagurin verða myrkjaður, tá ið eg bróti har okini hjá Egyptalandi: og skruðið av hennara styrki skal halda uppat í henni: hvat henni viðvikur, eitt skýggj skal dekka hana, og hennara døtur skulu fara í fangaskap.

19 Svá vil eg útinna dómur í Egyptalandi: og teir skulu vita at eg eri HARRIN.

20 ¶ Og tað hendi í ellivta ári, í fyrsta *mánaði*, í sjeýnda *degi* mánaðarins, at HARRANS orð kom at mær, sigandi,

21 Menniskjusunur, eg havi brotið armin á Pharaoh kongi av Egyptalandi; og sí, hann skal ei verða bundin um til *tess* at verða grøddur, at seta eitt vav til at binda hann, at gera hann sterkan at halda svørðinum.

22 Tessvegna, svá sigur Harrin GUD; Sí, eg eri ímóti Pharaoh kongi av Egyptalandi, og vil bróta hans armar, hin sterka, og tað sum var brotið; og eg vil fáa svørðið at falla út úr hans hond.

23 Og eg vil spjaða Egyptarnar millum tjóðirnar, og vil spreidda teir ígjøgnum londini.

24 Og eg vil styrkja armarnar hjá Bábylons kongi, og seta mitt svørð í hans hond: men eg vil bróta Pharaohs armar, og hann skal eymka *seg* frammi fyri honum við eymkingunum av deyðiliga særdum *manni*.

25 Men eg vil styrkja armarnar hjá Bábylons kongi, og armarnir hjá Pharaoh skulu falla niður; og teir skulu vita at eg eri HARRIN, tá ið eg koyri mitt svørð í hondina á Bábylons kongi, og hann rættir tað út yvir Egyptaland.

26 Og eg vil spjaða Egyptarnar millum tjóðirnar, og spreidda teir millum londini; og teir skulu vita at eg eri HARRIN.

KAPITUL 31

OG tað hendi í ellivta ári, í triðja *mánaði*, í fyrsta *degi* mánaðarins, at HARRANS orð kom at mær, sigandi,

2 Menniskjusunur, tala Pharaoh kongi av Egyptalandi, og

til hansara fjöld; Hvörjum^p ert tú líkur í tínum mikilleika?

3 ¶ Sí, Assýriarin var eitt sedristræ í Lí·bā-nōn við fægurum greinum, og við skuggandi skýli, og av høgari vakstrarhædd; og hansara toppur var millum teir tjúkku bularnar.

4 Vøtnini gjørdu hann miklan, djúpið setti hann upp til hæddar við sínum áum rennandi rundan um hansara plantur, og sendi út sínar lítlu áir at øllum trøum akursins.

5 Tí varð hansara hædd upp hevjað uppum øll akursins trø, og hansara bular vórðu margfaldaðir, og hansara greinar gjørdust langar vegna fjöldina av vøtnum, tá ið hann spiraði fram.

6 Allir himins fuglar gjørdu síni reiður í hansara bulum, og undir hansara greinum bóru øll akursins djór fram sínar ungar, og undir hansara skugga dvaldust allar miklar tjóðir.

7 Svá var hann fagur í sínum mikilleika, í longdini av sínum greinum: tí hansara rót var hjá miklum vøtnum.

8 Sedristöini í Guðs aldingarði fingur ikki fjalt hann: aðalgranntrøini vóru ikki sum hansara bular, og kastanjutrøini vóru ikki sum hansara greinar; eiheldur var nakað træ í Guðs aldingarði líkt honum í hansara vakurleika.

9 Eg havi gjørt hann fagan við fjöldini av hansara greinum: so at øll Edens trø, sum vóru í Guðs aldingarði, øvundaðu hann.

10 ¶ Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Av tí at tú hevurt lyft upp teg sjálvan í hædd, og hann hevur skotið upp sín topp millum tjúkku bularnar, og hansara hjarta er lyft upp í hansara hædd;

11 Tí havi eg flýggjað hann í hondina á hinum mektiga hjá teimum heidnu; hann skal

vissuliga taka sær av honum: eg havi ríkið hann út fyri hansara vondsku.

12 Og fremmandir, tjóðanna ræðuligu, hava skorið hann av, og hava eftirlatið hann: uppiá fjøllunum og í øllum dølnum eru hansara greinar falnar, og hansara bular eru brotnir við allar áir landsins; og øll fólk jarðarinnar eru farin niður frá hansara skugga, og hava eftirlatið hann.

13 Á hansara oyðing verða allir himinsins fuglar verandi, og øll akursins djór verða á hansara greinum:

14 Til tess endamáls at eingi av øllum trøunum við vøtnini uppharvi seg vegna sína hædd, eiheldur skjóti upp sín topp millum tjúkku bularnar, eiheldur teirra trø standi upp í síni hædd, øll sum drekka vatn: tí at tey eru øll givin upp til deyða, til jarðarinnar niðaru partar, í mannabarnanna mittu, við teimum ið fara niður til holuna.

15 Svá sigur Harrin GUÐ; Í tí degi tá ið hann fór niður til gravar, völdi eg eina harman: eg dekaði djúpið fyri hann, og eg afturhelt flóðir tess, og hini miklu vøtn vórðu helmað: og eg fekk Lí·bā-nōn at harma um hann, og øll akursins trø maktadust yvir hann.

16 Eg fekk tjóðirnar at rista við ljóðið av hansara falli, tá ið eg kastaði hann niður til helvitis við teimum ið stiga niður í holuna: og øll Edens trø, hini úrvals og bestu Lí·bā-nōn-s, øll sum drekka vatn, skulu unggast í niðaru pørtum jarðarinnar.

17 Eisini tey fóru niður í helviti við honum at teimum ið veri seg vignir við svørðinum; og teir, ið vóru hansara armur, sum dvaldust undir hansara skugga í miðjum teimum heidnu.

18 ¶ Við hvönn ert tú soleiðis líkur í dyrd og í mikilleika millum Edens trø? tó skalt tú verða færdur niður við Edens trøum at niðaru þortum av jörðini; tú skalt liggja í miðju hinna óumskornu við *teimum ið veri seg* vignir við svörðinum. Hetta er Pharaoh og øll hansara múgva, sigur Harrin GUÐ.

KAPITUL 32

OG tað hendi í tólvta ári, í tólvta mánaði, í fyrsta *degi* mánaðarins, at HARRANS orð kom at mær, sigandi,

2 Menniskjusunur, hevja eitt harmljóð um Pharaoh kong Egyptalands, og sig at honum, Tú ert sum eitt ungljón hjá tjóðunum, og tú ert sum ein hvalur í sjógvunum; og tú komst fram við áum tínum, og órógvadirt vøtnini við tínum fótum, og grumsadirt áir teirra.

3 Svá sigur Harrin GUÐ; Eg vil tí breiða út mína nót yvir teg við flokki av mongum fólki; og teir skulu fara teg upp í míni nót.

4 Tá vil eg eftirlata teg á landinum, og vil kasta teg fram á opna akurin, og vil fáa allar himinsins fuglar at verða verandi á tær, og eg vil metta djórini av allari jörðini við tær.

5 Og eg vil leggja títt hold á fjøllini, og fylla dalarnar við tíni hædd.

6 Eg vil eisini vatna við tínum blóði landið hvarí tú svimurt, *alt* at fjøllunum; og áirnar verða fullar av tær.

7 Og tá ið eg slækki teg, vil eg hylja himinin, og gera stjørnurnar av honum myrkar; eg vil hylja sólina við skýggi, og mánin skal ei geva ljós sitt.

8 Øll himins bjørtu ljós vil eg gera myrk yvir tær, og seta myrkur yvir land títt, sigur Harrin GUÐ.

9 Eg vil eisini niva hjørtuni á mongum fólki, tá ið eg færi tína oyðing millum tjóðirnar, inn í londini sum tú ei hevurt kent.

10 Ja, eg vil gera mong fólk ovfarin yvir teg, og teirra kongar verða ræðuliga ræddir um teg, tá ið eg reiggi mínum svørði frammanfyri teimum; og teir skulu skelva á *hvørfari* stund, hvør maður fyri sínum egna lívi, á degnum av tínum falli.

11 ¶ Tí at svá sigur Harrin GUÐ; Svørðið hjá Bábylons kongi fer at koma yvir teg.

12 Við svørðunum hjá teim mektigu vil eg fáa tína fjøld at falla, tjóðanna ræðuligu, allar av teimum; og teir skulu herja skrúð Egyptalands, og øll múgvan hjá tí skal oyðast.

13 Eg vil eisini oyða øll tess djór frá við síðuna av miklu vøtnunum; eiheldur skal fóturin hjá manni órógva tey meira, ella kleyvarnar á djórum órógva tey.

14 Tá vil eg gera teirra vøtn djúp, og fáa teirra áir at renna sum olju, sigur Harrin GUÐ.

15 Tá ið eg geri Egyptaland oyði, og landið verður á berum fyri tað sum tað var fult við, tá ið eg slái allar teir sum búgva hari, tá skulu teir vita at eg eri HARRIN.

16 Hetta er harmljóðið sum tær skulu harma hana við: tjóðanna døtur skulu harma hana: tær skulu harma yvir hana, *sjálv* yvir Egyptaland, og yvir alla hennara múgvu, sigur Harrin GUÐ.

17 ¶ Tað hendi eisini í tólvta ári, í fimtanda *degi* mánaðarins, at HARRANS orð kom at mær, sigandi,

18 Menniskjusunur, grát yvir Egyptalands múgvu, og kasta tey niður, *enntá* hana, og døturnar hjá navngitnu tjóðunum, at niðaru þortum av jörðini, við teimum ið fara niður í holuna.

19 Hvönn fert tú framum í vakurleika? far niður, og vert tú lögd við teimum óumskornu.

20 Teir skulu falla í miðjum teimum *sum eru* vignir við svørðinum: hon er avhandað svørðinum: hálið hana og allar hennara múgvur.

21 Teir sterku millum hinar mektigu skulu tala til hansara úr miðju helviti við teimum ið hjálpa honum: teir eru farnir niður, teir liggja óumskornir, vignir við svørðinum.

22 Ássj'úr er har og allur hennara flokkur: hansara gravir *eru* um hann: allir av teimum vignir, falnir við svørðinum:

23 Hvørs gravir eru settar í síðunum av holuni, og hennara flokkur er rundan um hennara grøv: allir av teimum vignir, falnir við svørðinum, sum völdu ræðslu í landi teirra livandi.

24 Har er E'-lám og øll hennara múgva rundan um hennara grøv, allir av teimum vignir, falnir við svørðinum, sum eru farnir niður óumskornir inn í niðaru partar av jørðini, sum völdu sína ræðslu í landi teirra livandi; tó hava teir borið sína skomm við teimum ið fara niður til holuna.

25 Teir hava sett henni song í miðjuni av teimum vigne við allari hennara múgvu: hennara gravir *eru* rundan um hann: allir av teimum óumskornir, vignir við svørðinum: tó at teirra ræðsla varð völd í landi teirra livandi, tó hava teir borið sína skomm við teimum ið fara til holuna: hann er settur í miðjum teimum ið veri seg vignir.

26 Har er Mē'sjēch, Tú-bál, og øll hennara múgva: hennara gravir *eru* rundan um hann: allir av teimum óumskornir, vignir við svørðinum, tó at teir völdu sína ræðslu í landi teirra livandi.

27 Og teir skulu ikki liggja

hjá teim mektigu *sum eru* falnir av teimum óumskornu, sum eru farnir niður til helvitis við sínum krigsvápnnum: og teir hava lagt síni svørð undir síni høvur, men teirra misgerðir skulu vera yvir teirra beinum, tó at teir vóru ræðslan hjá teim mektigu í landi teirra livandi.

28 Ja, tú skalt verða brotin í miðju hinna óumskornu, og skalt liggja hjá teimum *sum eru* vignir við svørðinum.

29 Har er E'-dóm, hennara kongar, og allir hennara prinsar, sum við síni makt eru lagdir hjá teimum ið vórðu vignir við svørðinum: teir skulu liggja hjá teimum óumskornu, og hjá teimum ið fara niður til holuna.

30 Har veri prinsar norðursins, allir av teimum, og allir Zi-dó-ni-ararnir, sum eru farnir niður við hinum vigne; við síni ræðslu teir skammast um sína makt; og teir liggja óumskornir við teimum ið veri seg vignir við svørðinum, og bera sína skomm við teimum ið fara niður til holuna.

31 Pharaoh skal siggja teir, og skal uggast um alla sína múgvu, *enmtá* Pharaoh og allur herur hansara vignir við svørðinum, sigur Harrin GUÐ.

32 Tí at eg havi volt mína ræðslu í landi teirra livandi; og hann skal verða lagdur í miðju hinna óumskornu við teimum ið eru vignir við svørðinum, *enmtá* Pharaoh og øll hansara múgva, sigur Harrin GUÐ.

KAPITUL 33

AFTUR kom HARRANS orð at mær, sigandi,

2 Menniskjusunur, tala til børnini at tínum fólki, og sig við teir, Tá ið eg føri svørðið yvir eitt land, um landsins fólk tá taki mann úr sínum breddum, og seti hann til sín varðmann:

EZEKIEL 33

3 Um, tá ið hann sær svørðið koma yvir landið, hann *tá* blási lúðurin, og ávari fólkið;

4 Tá hvørsumhelst *ið* hoyrir lúðursljóðið, og ikki tekur *ímóti* ávaring; um svørðið komi, og taki hann burt, *tá* skal hansara blóð vera á hans egna hövdi.

5 Hann hoyrði lúðursljóðið, og tók ikki *ímóti* ávaring; hansara blóð skal vera á honum. Men hann, ið tekur *ímóti* ávaring, skal bjarga síni sál.

6 Men um varðmaðurin siggi svørðið koma, og blási ikki lúðurin, og fólkið verði ikki ávarað; um svørðið komi, og taki *onkran* persón teirra millum ifrá, *tá* er hann tikin burt í síni misgerð; men hansara blóð vil eg krevja av varðmansins hond.

7 ¶ So tú, O menniskjasonur, eg havi sett teg *sum* varðmann hjá Ísraels húsi; tí skalt tú hoyra orðið av mínum munn, og ávara teir frá mær.

8 Tá ið eg sigi við hin vonda, O vondi *maður*, tú skalt vissuliga doyggja; um tú ikki talart til at ávara hin vonda frá hansara vegi, skal tann vondi *maðurin* doyggja í síni misgerð; men hansara blóð vil eg krevja av tíni hond.

9 Men um tú ávari hin vonda um hansara veg at venda frá honum; um hann ikki vendi frá sínum vegi, skal hann doyggja í síni misgerð; men tú hevurt útfriað tína sál.

10 Tessvegna, O tú menniskjasonur, tala Ísraels húsi; Tít tala svá, og siga, Um okkara misbrot og okkara syndir *veri* á okkum, og vit fáni burt í teim, hvussu skuldu vit *tá* livað?

11 Sig við teir, *Sum* eg livi, sigur Harrin GUD, *so* havi eg onga fragd í deyðanum hjá tí vonda; men at hin vondi vendi frá sínum vegi og livi: vendið, vendið frá tykkar illu vegum;

Skyldan hjá einum varðmanni

tí hví vilja tit doyggja, O Ísraels hús?

12 Tessvegna, tú menniskjasonur, sig við børnini at tínum fólki, Rættvisin hjá tí rættvísa skal ikki bjarga honum á degnum av hansara misbroti: hvat viðvíkur vondskuni hjá tí vonda, hann skal ikki falla harvið í tí degi sum hann vendir frá síni vonsku; eiheldur skal hin rættvísi vera førur fyri at liva vegna sína *rættvísi* í tí degi sum hann syndar.

13 Tá ið eg sigi til hin rættvísa, *at* hann skal vissuliga liva; um hann troysti til sína egnu rættvísi, og fremji misgerð, *so* skulu allar hansara rættvisir ikki verða mintar; men fyri hansara misgerð sum hann hevur fram, hann skal doyggja fyri hana.

14 Uppaftur, tá ið eg sigi við hin vonda, Tú skalt vissuliga doyggja; um hann vendi frá síni synd, og geri tað sum er lógligt og rætt;

15 *Um* hin vondi endurbøti veðhaldið, gevi aftur tað *sum* hann hevði rænt, gangi í lívsins ásetingum, Uttan at fremja misgerð; *so* skal hann vissuliga liva, hann skal ikki doyggja.

16 Eingin av hansara syndum, sum hann hevur fram, skal verða nevnd honum: hann hevur gjørt tað sum er lógligt og rætt; hann skal vissuliga liva.

17 ¶ Tó siga børnini at tínum fólki, Harrans vegur er ikki rættur: men hvat teimum viðvíkur, *so* er teirra vegur ikki rættur.

18 Tá ið hin rættvísi vendir frá síni rættvísi, og fremur misgerð, hann skal enn*tá* doyggja harvið.

19 Men um hin vondi vendi frá síni vonsku, og geri tað sum er lógligt og rætt, hann skal liva harvið.

20 ¶ Tó siga tit, Harrans vegur er ikki rættur. O tit Ísraels hús, eg vil døma tykkum hvønn einasta eftir vegum hans.

21 ¶ Og tað hendi í tólvta ári fangaskaps várs, í tiggjunda mánaði, í fimta *degi* mánaðarins, at ein, sum hevði komist undan úr Jerusalem, kom at mær, og segði, Staðurin er slogin.

22 Men HARRANS hond var uppiá mær um kvøldið, áðrenn hann, sum hevði komist undan, kom; og hevði latið upp mín munn, inntil hann kom til mín um morgunin; og mín munnur varð upplatin, og eg var ikki málleysur meira.

23 Tá kom HARRANS orð at mær, sigandi,

24 Menniskjusunur, teir, sum búgva í hasum toftunum av Ísraels landi, tala, og siga, Abraham var ein, og hann arvaði landið: men vit *eru* mangir; landið er givið okkum í arv.

25 Hvørsvegna sig við teir, Svá sigur Harrin GUÐ; Tit eta við blóðinum, og lyfta upp tykkar eygum móttvegis tykkar avgudum, og úthella blóð: og skulu tit eiga landið?

26 Tit standa á tykkara svørð, tit virka andstygd, og tit dálka hvør einasti konu næsta sins: og skulu tit eiga landið?

27 Sig tú svá við teir, Svá sigur Harrin GUÐ; *Sum* eg livi, vissuliga skulu teir, sum *eru* í toftunum, falla við svørðinum, og hann, sum *er* í opna akrinum, vil eg geva til djórini at verða gloyptur upp, og teir, ið *veri seg* í festningunum og í hellunum, skulu doyggja av drepsóttini.

28 Tí eg vil leggja landið heilt oyði, og skrúðið av hennara styrki skal halda uppat; og Ísraels fjøll skulu verða oyðin, at eingin fer ígjøgnum.

29 Tá skulu teir vita at eg *eri* HARRIN, tá ið eg havi lagt landið heilt oyði orsakað av øllum teirra andstygdum sum teir hava framt.

30 ¶ Eisini, tú menniskjusunur, børnini at tinum fólki tala enn ímóti tær við múrarnar og í durunum av húsunum, og tala hvør til annan, hvør einstakur til bróður sín, og siga, Komið, eg biði tykkum, og hoyrið hvat er orðið sum kemur fram frá HARRANUM.

31 Og teir koma til tín eins og fólkið kemur, og teir sita frammi fyri tær *sum* fólk mitt, og teir hoyra tíni orð, men teir vilja ikki gera tey: tí við sínum munni teir sýna nógvan kærleika, *men* teirra hjarta fer eftir teirra havisjúku.

32 Og sí, tú *ert* teimum sum ein sera yndisligur sangur av einum sum hevur dámliga rødd, og dugir at spæla væl á ljóðføri: tí at teir hoyra tíni orð, men teir gera tey ikki.

33 Og tá ið hetta ber á, (sí, tað vil koma,) tá skulu teir vita at prophetur hevur verið teirra millum.

KAPITUL 34

OG HARRANS orð kom at mær, sigandi,

2 Menniskjusunur, prophetera ímóti Ísraels hirðum, prophetera, og sig við teir, Svá sigur Harrin GUÐ við hirðarnar; Vei hirðunum av Ísrael sum føða seg sjálvar! skuldu ikki hirðarnir føða fylgini?

3 Tit eta tað feita, og tit klæða tykkum við ullini, tit drepa teir sum eru gøddir: *men* tit føða ikki fylgið.

4 Tað sjúkufongda hava tit ikki styrkt, eiheldur hava tit grøtt tað sum var sjúkt, eiheldur hava tit bundið um *tað sum var* brotið, eiheldur hava tit ført aftur tað sum var rikið burt, eiheldur hava tit søkt tað sum var burturvilst; men við makt og við grimd hava tit stjórnað teimum.

5 Og teir spjaddust, av tí at eingin hirði *er*: og teir gjørdust

EZEKIEL 34

matur hjá öllum djórum akursins, tá ið teir spjaddust.

6 Mín seyður reikaði ígjøgnum öll fjöllini, og uppiá hvørjum høgum heyggi: ja, mitt fylgi spjaddist á allari jarðarinnar ásjón; og eingin kannaði ella søkti *eftir teimum*.

7 ¶ Tessvegna, tit hirðar, hoyrið HARRANS orð;

8 *Sum* eg livi, sigur Harrin GUÐ, vissuliga, av tí at mitt fylgi gjordist bráð, og mitt fylgi gjordist matur hjá hvørjum djóri akursins, av tí at eingin hirði *var*, eiheldur søktu mínir hirðar eftir mínum fylgi, men hirðarnir føddu seg sjálvar, og føddu ikki fylgi mítt;

9 Tessvegna, O tit hirðar, hoyrið HARRANS orð;

10 Svá sigur Harrin GUÐ; Sí, eg *eri* ímóti hirðunum; og eg vil krevja mitt fylgi av teirra hond, og volda teimum at halda uppat frá at føða fylgið; eiheldur skulu hirðarnir føða seg sjálvar meira; tí at eg vil útfria mitt fylgi frá teirra munni, at teir mega ikki vera matur hjá teimum.

11 ¶ Tí at svá sigur Harrin GUÐ; Sí, eg, *enmtá* eg, vil bæði leita *eftir* mínum seyði, og søkja teir upp.

12 Eins og hirði søkir upp sitt fylgi í tí degi sum hann er millum sín seyð *sum eru* spjaddir; so vil eg søkja upp mín seyð, og vil útfria teir úr öllum plássum har teir hava verið spjaddir í tí skýggjuta og myrka degnum.

13 Og eg vil føra teir út frá fólkinum, og savna teir frá londunum, og vil føra teir til teirra egna land, og føða teir uppiá Ísraels fjøllum við áirnar, og í øllum landsins íbúnu plássum.

14 Eg vil føða teir í góðum beiti, og uppiá Ísraels høgu fjøllum skal teirra byrgi vera: har skulu teir liggja í góðum

Ísraels hirðar verða formanaðir

byrgi, og í feitum beiti skulu teir beitast á Ísraels fjøllum.

15 Eg vil føða mitt fylgi, og eg vil elva teimum at leggjast niður, sigur Harrin GUÐ.

16 Eg vil søkja tað sum var burturvilst, og føra aftur tað sum var burturrikið, og vil binda um *tað sum var* brotið, og vil styrkja tað sum var sjúkt: men eg vil oyða tað feita og tað sterka; og vil føða teir við dómi.

17 Og *hvat* tykkum *viðvíkur*, O fylgi mitt, svá sigur Harrin GUÐ; Sí, eg dømi ímillum fenað og fenað, ímillum veðrarnar og havrarnar.

18 *Tykist tað* tykkum eitt lítið ting at hava etið upp tað góða beitið, uttan *at* tit mugu traðka niður við tykkara fótum hitt eftirverandi av tykkara beitungum? og at hava drukkið av djúpu vøtnunum, uttan *at* tit mugu grugga hitt eftirverandi við tykkara fótum?

19 Og *hvat* mínum fylgi *viðvíkur*, teir eta tað sum tit hava traðkað við tykkara fótum; og teir drekka tað sum tit hava gruggað við tykkara fótum.

20 ¶ Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ við teir; Sí, eg, *enmtá* eg, vil døma ímillum feita fenaðin og ímillum soltna fenaðin.

21 Av tí at tit hava stoytt við lið og við øksl, og trýst allar teir sjúkufongdu við tykkara hornum, til tit hava spjatt teir útumkring;

22 Tí vil eg frelsa fylgi mitt, og teir skulu ikki vera fongur meira; og eg vil døma ímillum fenað og fenað.

23 Og eg vil seta upp ein hirða yvir teimum, og hann skal føða teir, *enmtá* tænar mín Dávid; hann skal føða teir, og hann skal vera teirra hirði.

24 Og eg HARRIN vil vera teirra Guð, og mín tænarí Dávid ein prinsur teirra millum; eg HARRIN havi talað *tað*.

25 Og eg vil gera við teir ein friðarsáttmála, og vil fáa tey öndu djórini at halda uppat úr landinum; og teir skulu búgva trygt í oyðuni, og sova í skóg-unum.

26 Og eg vil gera teir og plássini runt um mín heyg *til* eina signing; og eg vil fáa skúrin at koma niður í síni tíð; vera skulu skúrir av signing.

27 Og akursins træ skal veita sína frukt, og jørðin skal veita sína gróði, og teir skulu vera tryggir í landi sínum, og skulu vita at eg *eri* HARRIN, tá ið eg havi brotið bond oks teirra, og friað teir út úr hondini á teimum ið tæntu sær sjálvum av teimum.

28 Og teir skulu ikki meira vera bráð hjá hinum heidnu, eiheldur skulu landsins djór tæra teir upp; men teir skulu búgva trygt, og eingin skal gera *teir* ræddar.

29 Og eg vil reisa teimum upp eina navngitnisplantu, og teir skulu ikki upptærost meira við hungri í landinum, eiheldur bera skomm teirra heidnu meira.

30 Svá skulu teir vita at eg, HARRIN Guð teirra, *eri* við teimum, og *at* teir, *enn tá* Ísraels hús, *eru* fólk mitt, sigur Harrin GUÐ.

31 Og tit, fylgi mitt, fylgi beitis míns, *eru* menn, og eg *eri* Guð tykkara, sigur Harrin GUÐ.

KAPITUL 35

HARAFTRAT kom HARRANS orð at mær, sigandi,

2 Menniskjusunur, set títt andlit ímóti Sē'-ir fjalli, og prophetera ímóti tí,

3 Og sig við tað, Svá sigur Harrin GUÐ; Sí, O Sē'-ir fjall, eg *eri* ímóti tær, og eg vil rætta út mína hond ímóti tær, og eg vil gera teg heilt oyði.

4 Eg vil leggja tinar staðir *i* oyði, og tú skalt verða avtoftað, og tú skalt vita at eg *eri* HARRIN.

5 Av tí at tú hevurt havt eitt viðvarandi haturo, og hevurt úthelt *blóðið* av Ísraels børnum við svørðsins kraft í tíðini av teirra skaðatilburði, í tíðini *sum* *teirra* misgerð *fekk* ein enda:

6 Tessvegna, *sum* eg livi, sigur Harrin GUÐ, *so* vil eg fyribúgva teg at blóði, og blóð skal elta teg: síðan tú ikki hevurt hatað blóð, skal enn tá blóð elta teg.

7 Svá vil eg gera Sē'-ir fjall heilt oyði, og skera av frá tí hann ið fer út, og hann ið vendir aftur.

8 Og eg vil fylla hansara fjøll við hansara vignu *monnum*: á tinum heygjum, og í tinum dølum, og í øllum tinum áum, skulu teir falla sum eru vignir við svørðinum.

9 Eg vil gera teg *at* viðvarandi oyðingum, og tinar staðir skulu ikki koma aftur: og tit skulu vita at eg *eri* HARRIN.

10 Av tí at tú hevurt sagt, Hesar báðar tjóðir og hesi bæði lond skulu vera míni, og vit vilja eiga tað; hvar ið HARRIN var har:

11 Tessvegna, *sum* eg livi, sigur Harrin GUÐ, *so* vil eg enn tá gera samsvarandi tíni firtni, og samsvarandi tíni øvund sum tú hevurt brúkt úr tinum hatri ímóti teimum; og eg vil gera meg sjálvan kunnan teirra millum, tá ið eg havi dømt teg.

12 Og tú skalt vita at eg *eri* HARRIN, og *at* eg havi hoyrt allar tinar halgispottanir sum tú hevurt talað ímóti Ísraels fjøllum, og sagt, Tey eru lögð *i* oyði, tey eru givin okkum at upptæra.

13 Svá við tykkara munni hava tit reypað ímóti mær, og hava margfaldað tykkara orð ímóti mær: eg havi hoyrt *tey*.

14 Svá sigur Harrin GUÐ; Tá ið øll jørðin fegnast, vil eg gera teg oyði.

15 Eins og tú fegnaðirst yvir arvin hjá Ísraels húsi, av tí at tað

EZEKIEL 36

var oyði, soleiðis vil eg gera við teg: tú skalt verða oyði, O Sē-ir fjall, og alt Í-dü-mē-á, *enmtá* alt *sum* tað *er*: og teir skulu vita at eg *eri* HARRIN.

KAPITUL 36

EISINI, tú menniskjusunur, prophetera at Ísraels fjøllum, og sig, Tit Ísraels fjøll, hoyrið HARRANS orð:

2 Svá sigur Harrin GUD; Av tí at figgindin hevur sagt imóti tykkum, Há, sjálvst elligomlu høgu plássini eru okkar í ogn:

3 Tessvegna prophetera og sig, Svá sigur Harrin GUD; Av tí at teir hava gjørt *tykkum* oyðin, og svølgd tykkum upp á hvørjari síðu, at tit máttu vera hinum eftirverandi av hinum heidnu ein ogn, og tit eru tikin upp í varrnarnar á tosarum, og *eru* ein útspilling hjá fólkinum:

4 Tessvegna, tit Ísraels fjøll, hoyrið orð Harrans GUDS; Svá sigur Harrin GUD til fjøllini, og til heyggiarnar, til áirnar, og til dalarnar, til oyðnu oyðurnar, og til staðirnar sum eru yvirgavnir, sum gjördust fongur og speireking fyri tí eftirverandi av hinum heidnu sum *eru* runt um;

5 Tessvegna, svá sigur Harrin GUD; Vissuliga, í eldinum av míni ástbrelni havi eg talað imóti tí eftirverandi av hinum heidnu, og imóti allari Í-dü-mē-ü, sum hava útnevnt mítt land í sítt ognarhald við frøini av øllum *sinum* hjarta, við illnatnisfullum hugum, at kasta tað út til fong.

6 Prophetera tí viðvíkjandi Ísraels landi, og sig við fjøllini, og til heyggiarnar, til áirnar, og til dalarnar, Svá sigur Harrin GUD; Sí, eg havi talað í míni ástbrelni og í míni øði, av tí at tit hava borið skomm teirra heidnu:

7 Tessvegna, svá sigur Harrin GUD; Eg havi lyft upp mína

Dómurin yvir Sēir fjall

hond, Vissuliga, hinir heidnu, sum *eru* kring tykkum, teir skulu bera sína skomm.

8 ¶ Men tit, O Ísraels fjøll, tit skulu skjóta fram tykkara greinar, og veita tykkara frukt til fólk mitt Ísrael; tí at teir eru við hondina at koma.

9 Tí sí, eg *eri* fyri tykkum, og eg vil venda at tykkum, og tit skulu verða velt og sáað:

10 Og eg vil margfalda menn uppiá tykkum, alt Ísraels hús, *enmtá* alt *sum* tað *er*: og staðirnir skulu verða íbúnir, og toftirnar skulu verða bygdar:

11 Og eg vil margfalda uppiá tykkum mann og djór; og tey skulu fjølgast og bera frukt: og eg vil støða tykkum eftir tykkara gomlu støðum, og vil gera betri við *tykkum* enn við tykkara byrjanir: og tit skulu vita at eg *eri* HARRIN.

12 Ja, eg vil fáa menn at ganga uppiá tykkum, *enmtá* fólk mitt Ísrael; og teir skulu eiga teg, og tú skalt verða teirra arvur, og tú skalt ikki hiðanfrá fráæna teir meira *fyr* menn.

13 Svá sigur Harrin GUD; Av tí at teir siga við teg, Tú *land* gloypirt upp menn, og hevurt fráænt tínar tjóðir;

14 Tí skalt tú ikki gloypa menn meira, eiheldur fráæna tínar tjóðir meira, sigur Harrin GUD.

15 Eiheldur vil eg fáa *menn* at hoyra í tær skomm hinna heidnu meira, eiheldur skalt tú bera fólksins skemd meira, eiheldur skalt tú fáa tínar tjóðir at falla meira, sigur Harrin GUD.

16 ¶ Haraftrat kom HARRANS orð at mær, sigandi,

17 Menniskjusunur, tá ið Ísraels hús búði í sinum egna landi, dálkaðu teir tað við sinum egna vegi og við sinum gerðum: teirra vegur var frammi fyri mær sum óreinskan hjá burturfluttari kvinnu.

18 Hvorsvegna eg helti mína oði yvir teir fyri tað blóð sum teir høvdu helt yvir landið, og fyri teirra avgudar *sum* teir høvdu óreinskað tað *við*:

19 Og eg spjaddi teir millum hinar heidnu, og teir spreiddust ígjøgnum londini: samsvarandi teirra vegi og samsvarandi teirra gerðum dømdi eg teir.

20 Og tá ið teir fóru inn til hinar heidnu, hvagar teir fóru, *tá* halgispottaðu teir mitt heilaga navn, tá ið teir søgdu til teirra, Hesir *eru* fólk HARRANS, og eru farnir fram úr hansara landi.

21 ¶ Men eg hevði samkenslu fyri mitt heilaga navn, sum Ísraels hús hevði halgispottað millum hinar heidnu, hvagar teir fóru.

22 Tessvegna sig við Ísraels hús, Svá sigur HARRIN GUÐ; Eg geri ikki *hetta* fyri tykkara sakir, O Ísraels hús, men fyri heilaga navns míns skuld, sum tit hava halgispottað millum hinar heidnu, hvagar tit fóru.

23 Og eg vil halga mitt mikla navn, sum varð halgispottað millum hinar heidnu, sum tit hava halgispottað í miðjum teimum; og hinir heidnu skulu vita at eg *eri* HARRIN, sigur HARRIN GUÐ, tá ið eg verði halgaður í tykkum frammi fyri teirra eygum.

24 Tí eg vil taka tykkum burturúr teimum heidnu, og savna tykkum úr øllum londum, og vil føra tykkum inn í tykkara egna land.

25 ¶ Tá vil eg sletta reint vatn á tykkum, og tit skulu verða reindir: frá øllum tykkara gravskitinleika, og frá øllum tykkar avgudum, vil eg reinsa tykkum.

26 Eitt nýtt hjarta eisini vil eg geva tykkum, og nýggjan anda vil eg leggja innan í tykkum: og eg vil taka burt tað steinuta hjartað úr tykkara kjøti, og eg vil geva tykkum hjarta av kjøti.

27 Og eg vil leggja mín anda innan í tykkum, og fáa tykkum at ganga í mínum ásetingum, og tit skulu halda mínar dómur, og gera *teir*.

28 Og tit skulu búgva í landinum sum eg gav tykkara fedrum; og tit skulu vera fólk mitt, og eg vil vera Guð tykkara.

29 Eg vil eisini frelsa tykkum frá øllum tykkar óreinskum: og eg vil kalla á kornið, og vil økja um tað, og onga hungursneyð leggja á tykkum.

30 Og eg vil fleirfalda fruktina av trænum, og gróðurin av akrinum, at tit skulu móttaka onga meira skemd av hungursneyð millum hinar heidnu.

31 Tá skulu tit minnast tykkar egnu illu vegir, og tykkara gerðir sum ikki *vóru* góðar, og skulu vamlast við tykkum sjálvar í tykkar egnu eygsjón fyri tykkara misgerðir og fyri tykkar andstygdir.

32 Ikki fyri tykkara sakir geri eg *hetta*, sigur HARRIN GUÐ; veri tað tykkum kunnugt: skammist og fjamskist vegna tykkar egnu vegir, O Ísraels hús.

33 Svá sigur HARRIN GUÐ; Í tí degi sum eg havi reinsað tykkum frá øllum tykkara misgerðum, vil eg eisini fáa *tykkum* at búgva í staðunum, og toftirnar skulu byggjast.

34 Og tað oydna landið skal veltast, hvar ið tað lá oyði í eygsjón alra sum fóru framvið.

35 Og teir skulu siga, Hetta landið, sum var oyði, er vorðið líka *sum* Edens aldingarður; og teir avtoftaðu og oyddu og oyðiløgdu staðirnir *eru vorðnir* girdir, og eru íbúnir.

36 Tá skulu teir heidnu, sum eru eftir rundan um tykkum, vita at eg HARRIN byggi hini oyddu *pláss*, og planti tað sum var oyði: eg HARRIN havi talað *tað*, og eg vil gera *tað*.

EZEKIEL 37

37 Svá sigur Harrin GUÐ; Eg vil enn *fyr* hetta verða fregnaður av av Ísraels húsi, at gera *tað* fyri teir; eg vil økja teir við monnum sum eitt fylgi.

38 Eins og hitt heilaga fylgi, sum Jerusalems fylgi í hennara hátíðarveitslum; so skulu teir oyðnu staðirnir verða fylltir við manna fylgjum; og teir skulu vita at eg *eri* HARRIN.

KAPITUL 37

HARRANS hond var uppiá mær, og bar meg út í anda HARRANS, og setti meg niður í miðjum dalinum sum *var* fullur av beinum,

2 Og fekk meg at fara framvið teimum runt um: og sí, *tað vóru* sera mong í tí opna dalinum; og sí, *tey vóru* sera turr.

3 Og hann segði við meg, Menniskjusunur, kunnu hesi bein liva? Og eg svaraði, O Harri GUÐ, tú veitst.

4 Aftur segði hann við meg, Prophetera omanyvir hesi bein, og siga við *tey*, O tit turru bein, hoyrið HARRANS orð.

5 Svá sigur Harrin GUÐ við hesi bein; Sí, eg vil fáa andadrátt at fara inn í tykkum, og tit skulu liva:

6 Og eg vil leggja sínar uppá tykkum, og vil føra upp kjøt uppá tykkum, og dekkja tykkum við húð, og koyra andadrátt í tykkum, og tit skulu liva; og tit skulu vita at eg *eri* HARRIN.

7 So eg propheteraði sum mær varð boðið: og, sum eg propheteraði, varð eitt ljóð, og sí ein resting, og beinini komu saman, bein at beini hans.

8 Og tá ið eg skoðaði, sí, *tá* komu sínarnar og kjøtið upp yvir *tey*, og húðin dekkjaði *tey* í erva: men *tað var* eingin andadráttur í teimum.

9 Tá segði hann við meg,

Uppreisnin av turru beinum

Prophetera vindinum, prophetera, menniskjusunur, og sig til vindin, Svá sigur Harrin GUÐ; Kom frá hinum fyra vindum, O andadráttur, og anda uppá hesar vagnu, at teir mega liva.

10 So eg propheteraði sum hann beyð mær, og andadrátturin kom inn í teir, og teir livdu, og stóðu upp á sínar føtur, ein avbera mikil herur.

11 ¶ Tá segði hann við meg, Menniskjusunur, hesi bein eru heila hús Ísraels: sí, teir siga, Vári bein eru turkað, og okkara vón er mist: vit eru skornir av fyri okkara partar.

12 Prophetera tí og sig við teir, Svá sigur Harrin GUÐ; Sí, O fólk mitt, eg vil opna tykkara gravir, og fáa tykkum at koma upp úr gravum tykkara, og føra tykkum inn í land Ísraels.

13 Og tit skulu vita at eg *eri* HARRIN, tá ið eg havi opnað tykkara gravir, O fólk mitt, og ført tykkum upp úr gravum tykkara,

14 Og koyri mín anda í tykkum, og tit skulu liva, og eg staðseti tykkum í tykkara egna landi: tá skulu tit vita at eg HARRIN havi talað *tað*, og útint *tað*, sigur HARRIN.

15 ¶ HARRANS orð kom aftur at mær, sigandi,

16 Harafturat, tú menniskjusunur, tak tær ein kvist, og skriva uppá hann, Fyri Judah, og fyri Ísraels børn hansara felagar: síðan tak ein annan kvist, og skriva uppá hann, Fyri Jóseph, E-phrá-ím-s kvist, og *fyr* alt Ísraels hús hansara felagar:

17 Og sameina teir hvør til annan til ein kvist; og teir skulu gerast ein í tíni hond.

18 ¶ Og tá ið børnini at tínum fólki fara at tala við teg, og siga, Vilt tú ikki sýna okkum hvat tú *meinart* við hesum?

19 Tá sig við teir, Svá sigur

Harrin GUÐ; Sí, eg vil taka Jósephs kvisti, sum er í Ê-phrâ-ím-s hond, og Ísraels ættargreinir hansara felagar, og vil seta teir við honum, *emta* við Judah kvisti, og gera teir *til* ein kvist, og teir skulu vera ein í míni hond.

20 ¶ Og kvistarnir, hvará tú skrivart, skulu vera í tini hond frammi fyri eygum teirra.

21 Og sig við teir, Svá sigur Harrin GUÐ; Sí, eg vil taka Ísraels börn hinna heidnu millum ifrá, hvagar teir veru famir, og vil savna teir á hvørjari síðu, og föra teir inn í teirra egna land:

22 Og eg vil gera teir *til* éina tjöd í landinum á fjøllum Ísraels; og ein kongur skal vera kongur hjá teim øllum: og teir skulu ikki meira vera tvær tjöðir, eiheldur skulu teir vera sundurdeildir í tvey kongadømir meira yvirhovur:

23 Eiheldur skulu teir dálka seg meira við sínum avgudum, ella við sínum ótespiligu tungum, ella við nøkrum av sínum misbrotum: men eg vil frelsa teir úr øllum teirra býlum, hvarí teir hava syndað, og vil reinsa teir: so skulu teir vera fólk mitt, og eg vil vera Guð teirra.

24 Og Dávid, mín tænarí, *skal vera* kongur yvir teimum; og teir allir skulu hava ein hirða: teir skulu eisini ganga í mínum dómum, og geva ans eftir mínum ásetingum, og gera tey.

25 Og teir skulu búgva í landinum sum eg havi givið Jákupi mínum tænara, hvarí tykkara fedrar hava búð; og teir skulu búgva harí, *emta* teir, og teirra börn, og teirra barnabörn um ævir: og mín tænarí Dávid *skal vera* teirra prinsur um ævir.

26 Harafturat vil eg gera friðarsáttmála við teir; tað verður ein ævigtvarandi sáttmáli við teir: og eg vil staðseta teir, og

margfalda teir, og vil seta mín halgidóm í miðjum teimum um allar ævir.

27 Mitt tabernakkul skal eisini vera hjá teimum: ja, eg vil vera teirra Guð, og teir skulu vera fólk mitt.

28 Og hinir heidnu skulu vita at eg HARRIN halgi Ísrael, tá ið mín halgidómur verður í miðjum teimum um allar ævir.

KAPITUL 38

OG HARRANS orð kom at mær, sigandi,

2 Menniskjusunur, set títt andlit imóti Góg, landi Má-gög-s, tí fremsta prinsí Mē-sjēch-s og Tú-bāl-s, og prophetera imóti honum,

3 Og sig, Svá sigur Harrin GUÐ; Sí, eg eri imóti tær, O Góg, fremsti prinsur Mē-sjēch-s og Tú-bāl-s:

4 Og eg vil venda tær tilbakar, og koyra húkar í tínar kjálkar, og eg vil föra teg út, og allan tín her, hestar og hestmenn, allir av teimum klæddir við alskyns *herbúnaði*, ein miklan flokk við småskjöldrum og skjöldrum, allir av teimum handfarandi svøð:

5 Persia, Ê-thí-ó-pí-á, og Lí-bý-a við teimum; allir av teimum við skjöldri og hjálmi:

6 Gó-mēr, og øll hansara lið; Tò-gár-mäh hús úr norður *heraðs-hornum*, og øll hansara lið: og nógv fólk við tær.

7 Vert tú fyrreikaður, og fyrreika tær sjálvum, tú, og allur tín flokkur sum eru savnaðir at tær, og vert tú teimum ein vørdur.

8 ¶ Eftir mangar dagar skalt tú verða heimsøktur: í teimum seinnu árunum skalt tú koma inn í landið *sum er* ført tilbakar frá svøðinum, og er savnað úr nógvum fólki, imóti Ísraels fjøllum sum hava altið verið oyðin: men tað er ført fram úr

EZEKIEL 38

Herur og illvilji Gogs

tjóðunum, og teir skulu búa til trygt allir samlir.

9 Tú fert *at* stíga upp og koma sum ein stormur, tú fert *at* vera sum eitt skýggj til at dekkja landið, tú, og øll tini lið, og nógv fólk við tær.

10 Svá sigur Harrin GUÐ; Tað skal eisini bera á, *at* á somu tíð fara ting *at* koma inn í tin huga, og tú fert *at* hugsa eina illa hugsan:

11 Og tú fert *at* siga, Eg vil fara niðan til landið av ómúraðum bygðum; eg vil fara til teirra sum eru í hvíld, sum búa til trygt, allir av teimum búgvandi uttan múrar, og hava hvørki lokur ella portur,

12 At taka herfong, og at taka bráð; at venda tini hond yvir oyndu plássini *sum nú eru* búð í, og yvir fólkíð *sum eru* savnaði úr tjóðunum, sum hava fingið fenað og góðs, sum búa í miðjum landinum.

13 Sjē-bá, og Dē-dán, og handilsmenninir úr Tarsisj, við øllum ungu leyvum tess, skulu siga við teg, Ert tú komin at taka herfong? hevurt tú savnað tín flokk at taka bráð? at bera burtur silvur og gull, at taka burtur fenað og góðs, at taka miklan herfong?

14 ¶ Tessvegna, menniskjersonur, prophetera, og sig við Góg, Svá sigur Harrin GUÐ; Í tí degi tá ið mitt Ísraels fólk býr trygt, manst tú *tá* ikki vita *tað*?

15 Og tú fert *at* koma frá tínum plássi úr norður pørtunum, tú, og nógv fólk við tær, allir av teimum riðandi á hestum, ein mikil flokkur, og mikil herur:

16 Og tú fert *at* koma niðan ímóti mínum Ísraels fólk, sum eitt skýggj at dekkja landið; tað fer *at* verða í teimum seinnu døgum, og eg vil føra teg ímóti landi mínum, at hinir

heidnu mega kenna meg, tá ið eg verði halgaður í tær, O Góg, frammi fyri eygum teirra.

17 Svá sigur Harrin GUÐ; Ert tú hann sum eg havi talað um í gamlari tíð við mínum tænarum Ísraels prophetum, sum propheteraðu í teimum døgum *i mong* ár, at eg vildi føra teg ímóti teimum?

18 Og tað skal bera á við somu tíð tá ið Góg fer *at* koma ímóti landi Ísraels, sigur Harrin GUÐ, at mín øði fer *at* koma upp í mitt andlit.

19 Tí at í míni ástbrelni og í eldinum av míni vreði havi eg talað, Í tí degi skal vissuliga verða mikil risting í landi Ísraels;

20 So at havsins fiskar, og himinsins fuglar, og akursins djór, og øll skriðkykt ið skriða á jørðini, og allir menninir sum eru á jarðarinnar ásjón, skulu rista fyri míni nærveru, og fjøllini skulu tveitast niður, og brøttu plássini skulu falla, og hvør múrus skal falla til jarðar.

21 Og eg vil kalla eftir svøði ímóti honum út ígjøgnum øll míni fjøll, sigur Harrin GUÐ: hvørs mans svøð skal vera ímóti bróður sínum.

22 Og eg vil føra sök ímóti honum við drepsótt og við blóði; og eg vil regna omanyvir hann, og yvir hansara lið, og yvir tey mongu fólk sum eru við honum, eitt yvirfloymandi regn, og miklar heglsteinar, eld, og brennistein.

23 Svá vil eg gera meg stóran, og halga meg; og eg vil verða kendur í eygunum á mongum tjóðum, og teir skulu vita at eg eri HARRIN.

KAPITUL 39

TESSVEGNA, tú menniskjersonur, prophetera ímóti Góg, og sig, Svá sigur Harrin

GUÐ; Sí, eg eri ímóti tær, O Gög, fremsti prinsur Mē-sjēch-s og Tú-báls:

2 Og eg vil venda tær tilbakar, og eftirlata bara settapartin av tær, og vil fáa teg at koma frá norður þörtunum, og vil føra teg uppá Ísraels fjöll:

3 Og eg vil sláa tín boga úr tíni vinstru hond, og vil fáa tínar ørvar at falla úr tíni høggru hond.

4 Tú skalt falla á fjøllum Ísraels, tú, og øll tíni lið, og fólkið sum er við tær: eg vil geva teg at ránsku fuglunum av hvørjum slagi, og til akursins djór at verða tærdan upp.

5 Tú skalt falla á tí opna akrinum: tí at eg havi talað tað, sigur Harrin GUÐ.

6 Og eg vil senda eld á Má-gög, og millum teirra sum búgva sítuleyst í oyggjunum: og teir skulu vita at eg eri HARRIN.

7 So vil eg gera mitt heilaga navn kent í miðjum fólki mínum Ísrael; og eg vil ikki lata teir óreinka mitt heilaga navn meira: og eftir heidnu skulu vita at eg eri HARRIN, Hin Heilagi í Ísrael.

8 ¶ Sí, tað er komið, og tað er gjørt, sigur Harrin GUÐ; hetta er dagurin sum eg havi talað um.

9 Og teir, sum búgva í staðunum av Ísrael, skulu fara fram, og skulu seta eld á og brenna vápnini, bæði skjöldrarar og smáskjöldrarar, bogarnar og ørvarnar, og hondstavirnar, og spjótini, og teir skulu brenna tey við eldi í sjeý ár:

10 So at teir skulu ongan við taka av akrinum, eiheldur skera niður nakað úr skógunum; tí at teir skulu brenna vápnini við eldi: og teir skulu herja teir sum herjaðu teir, og ræna teir sum rændu teir, sigur Harrin GUÐ.

11 ¶ Og tað skal henda í tí degi, at eg vil geva Gøgi eitt pláss har av gravum í Ísrael, ferðamanna-

dalin eystanfyri sjógvin: og tað skal tippa nasir ferðamannanna: og har skulu teir jarða Gög og alla hans fjöld: og teir skulu kalla hann dal Há-mön-gögs.

12 Og sjeý mánaðir skal Ísraels hús vera um at jarða av teimum, at teir mega reinsa landið.

13 Ja, alt landsins fólk fer at jarða teir; og tað skal vera fyri teimum eitt navnfremi tann dag sum eg verði dýrðmettur, sigur Harrin GUÐ.

14 Og teir skulu skilja út menn av støðugum starvi, sum fara ígjøgnum landið at jarða við ferðamonnum teir sum eru verandi á jarðarinnar ásjón, at reinsa hana: eftir endan á sjeý mánaðum skulu teir kannu.

15 Og ferðamenninir sum fara ígjøgnum landið, tá ið onkur sær eitt mansbein, tá skal hann seta upp eitt tekin hjá tí, til jarðararnir hava jarðað tað í dali Há-mön-gögs.

16 Og eisini navnið á staðinum skal vera Hã-mó-nãh. Svá skulu teir reinsa landið.

17 ¶ Og, tú menniskjusunur, svá sigur Harrin GUÐ; Tala hvørjum fjaðradum fugli, og til hvørt akursins djór, Flykkið tykkum, og komið; savnið tykkum á hvørjari síðu til mitt sláturoffur sum eg sláturofri fyri tykkum, eitt mikið sláturoffur á fjøllum Ísraels, at tit mega eta kjøt, og drekka blóð.

18 Tit skulu eta kjotið á teim mektigu, og drekka blóðið á jarðarinnar prinsum, á veðrum, á lombum, og á geitum, á ungtarvum, allir samlir gøðingar úr Bá-sjãn.

19 Og tit skulu eta feitt til tit verði mettir, og drekka blóð til tit verði druknir, av mínum sláturofri sum eg havi sláturofrað fyri tykkum.

20 Svá skulu tit verða mettaðir

við borð mitt við hestum og vagnum, við mektigum monnum, og við öllum krigsmonnum, sigur Harrin GUÐ.

21 Og eg vil seta mína dýrd hinna heidnu millum, og allir hinir heidnu skulu siggja mín dóm sum eg havi útint, og mína hond sum eg havi lagt á teir.

22 So Ísraels hús skal vita at eg eri HARRIN teirra Guð frá tí degi og frameftir.

23 ¶ Og teir heidnu skulu vita at Ísrael hús fór í fangaskap fyrri sína misgerð: av tí at teir misbrutust ímóti mær, tí fjaldi eg mitt andlit fyrri teimum, og gav teir inn í hondina á teirra fíggindum: so fullu teir allir við svörðinum.

24 Samsvarandi teirra óreinsku og samsvarandi teirra misbrotum havi eg gjørt teimum, og fjalt mitt andlit fyrri teimum.

25 Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Nú vil eg føra aftur fangaskap Jákups, og miskunna heila Ísraels húsi, og vil vera ástbrellin fyrri mitt heilaga navn;

26 Eftir at teir hava borið sína skomm, og øll síni misbrot sum teir hava misbrotist ímóti mær við, tá ið teir búðu trygt í sínum landi, og eingin gjørði teir ræddar.

27 Tá ið eg havi ført teir aftur frá fólkinum, og savnað teir úr londum fígginda sína, og eri halgaður í teimum í eygsjónini á mongum tjóðum;

28 Tá skulu teir vita at eg eri HARRIN Guð teirra, sum fekk teir at verða leiddar í fangaskap millum hinar heidnu: men eg havi savnað teir at teirra egna landi, og havi eftirlatið ongan av teimum har meira.

29 Eiheldur vil eg fjala mitt andlit meira fyrri teimum: tí at eg havi helt út mín anda yvir Ísraels hús, sigur Harrin GUÐ.

KAPITUL 40

Í FIMM og tjúgunda ári av fangaskapi várurum, í byrjan ársins, í tiggjunda degi mánaðarins, í fjurtanda ári eftir at staðurin varð sligin, í sjálvum tí sama degi var hond HARRANS uppiá mær, og førði meg hagar.

2 Í Guðs-sjónunum førði hann meg inn í land Ísraels, og setti meg uppá sera høgt fjall, og við tað var eins og skapið á staði í suðuri.

3 Og hann førði meg hagar, og sí, *har var maður*, hvørs útsjónð var sum útsjónðin á messing, við snóri av línurt í síni hond, og mátirøri; og hann stóð í portrinum.

4 Og maðurin segði við meg, Menniskjusunur, skoða við eygum tínum, og hoyr við oyrum tínum, og set títt hjarta til alt sum eg sýni tær; tí til tess endamáls at eg mátti sýna tær *tey, ert tú førdur higar*: kunnger alt sum tú sært fyrri Ísraels húsi.

5 Og sí ein múrur á útsiðuni av húsinum runt umkring, og í hondini á manninum mátirør á seks alnir *langt* eftir alnini og eina hondbreidd: so hann mátaði breiddina á bygninginum, eitt rør; og hæddina, eitt rør.

6 ¶ Tá kom hann til portrið sum horvir ímóti eystri, og fór upp trappur tess, og mátaði gáttina á portrinum, *sum var eitt rør breið*; og hina gáttina á portrinum, *sum var eitt rør breið*.

7 Og *hvørt* lítið kamar var eitt rør langt, og eitt rør breitt; og ímillum lítlu kømrini *vóru* fimm alnir; og gáttin á portrinum við forhøllina á portrinum innantil var eitt rør.

8 Hann mátaði eisini forhøllina av portrinum innantil, eitt rør.

9 So mátaði hann forhøllina á

portrinum, átta alnir; og stólpar tess, tvær alnir; og forhöllin á portrinum var innanvert.

10 Og litlu kœmrini av portrinum eystureftir vóru trý hesumegin, og trý hasumegin; tey trý vóru av einum máti: og stólparnir høvdu eitt mát hesumegin og hasumegin.

11 Og hann mátaði breiddina á inngongdini á portrinum, tíggu alnir; og longdina á portrinum, trettan alnir.

12 Eisini bilið frammanfyri litlu kœmrini var ein alin hesumegin, og bilið var ein alin hasumegin; og litlu kœmrini vóru seks alnir hesumegin, og seks alnir hasumegin.

13 So mátaði hann portrið frá takinum á einum litlum kamari til takið á einum øðrum: breiddin var fimm og tjúgu alnir, hurð ímóti hurð.

14 Hann gjørði eisini stólpar á trísinstjúgu alnir, heilt at stólpanum á forgarðinum runt um portrið.

15 Og frá ásjónini á inngongdini á portrinum at ásjónini á forhöllini á innara portrinum vóru fimmti alnir.

16 Og tað vóru mjáir gluggar til litlu kœmrini, og til teirra stólpar innanfyri portrið runt um, og somuleiðis til hválvini: og gluggar vóru rundan um innanvert: og uppiá hvørjum stólpa vóru pálmatrø.

17 So forði hann meg inn í uttaru forhøllina, og sí, har vóru kœmur, og ein steinseting gjørd til forgarðin runt um: tríati kœmur vóru á steinsetingini.

18 Og steinsetingin við síðuna av portrunum, áráka longdina á portrunum, var tann lægra steinsetingin.

19 So mátaði hann breiddina frá framstøðuni á lægra portrinum at framstøðuni á innara

forgarði uttanvert, eitt hundrað alnir eystureftir og norðureftir.

20 ¶ Og portrið á tí uttara forgarðinum sum leit ímóti norðuri, hann mátaði longdina á tí, og breiddina á tí.

21 Og tey litlu kœmrini hjá tí vóru trý hesumegin og trý hasumegin; og stólparnir hjá tí og hválvini hjá tí vóru eftir mátinum á fyrsta portrinum: longdin á tí var fimmti alnir, og breiddin fimm og tjúgu alnir.

22 Og gluggarnir hjá teimum, og hválvini hjá teimum, og pálmatrøini hjá teimum, vóru eftir mátinum á portrinum sum litur ímóti eystri; og teir fóru uppeftir at tí við sjev trinum; og hválvini hjá tí vóru frammanfyri tey.

23 Og portrið av tí innara forgarðinum var áráka portrið ímóti norðuri, og ímóti eystri; og hann mátaði frá portri til porturs hundrað alnir.

24 ¶ Eftir tað førði hann meg ímóti suðuri, og sí eitt portur ímóti suðuri; og hann mátaði stólparnar hjá tí og hválvini hjá tí samsvarandi hesum mátum.

25 Og tað vóru gluggar á tí og í hválvunum hjá tí runt íkring, líka sum teir gluggarnir: longdin var fimmti alnir, og breiddin fimm og tjúgu alnir.

26 Og tað vóru sjev trin at fara upp til tað, og hválvini hjá tí vóru frammanfyri tey: og tað hevði pálmatrø, eitt hesumegin, og eitt annað hasumegin, uppiá stólpunum hjá tí.

27 Og har var eitt portur í tí innara forgarðinum ímóti suðuri; og hann mátaði frá portri til porturs ímóti suðuri hundrað alnir.

28 Og hann førði meg til innara forgarð eftir suður portrinum; og hann mátaði suður portrið samsvarandi hesum mátum;

29 Og tey litlu kømrini hjá tí, og stólparnar hjá tí, og hvalvíni hjá tí, samsvarandi hesum mátum: og *har vóru* gluggar í tí og í hvalvunum hjá tí runt íkring: *tað var* fimmti alnir langt, og fimm og tjúgu alnir breitt.

30 Og hvalvíni runt umkring *vóru* fimm og tjúgu alnir long, og fimm alnir breið.

31 Og hvalvíni hjá tí *vóru* mótvegis úttara forgarði; og pálmatrøini *vóru* uppiá stólpunum hjá tí; og uppgongdin til *tað hevði* átta trin.

32 ¶ Og hann førði meg inn í innara forgarð ímóti eystri; og hann mátaði portrið samsvarandi hesum mátum.

33 Og litlu kømrini hjá tí, og stólparnir hjá tí, og hvalvíni hjá tí, *vóru* samsvarandi hesum mátum: og *har vóru* gluggar í tí og í hvalvunum hjá tí runt íkring: *tað var* fimmti alnir langt, og fimm og tjúgu alnir breitt.

34 Og hvalvíni hjá tí *vóru* mótvegis útvortis forgarðinum; og pálmatrø *vóru* uppiá stólpum tess, hesumegin, og hasumegin: og uppgongdin til *tað hevði* átta trin.

35 ¶ Og hann førði meg til norður portrið, og mátaði *tað* samsvarandi hesum mátum;

36 Litlu kømrini hjá tí, stólparnar hjá tí, og hvalvíni hjá tí, og gluggarnar til *tað* runt umkring: longdin *var* fimmti alnir, og breiddin fimm og tjúgu alnir.

37 Og stólparnir hjá tí *vóru* mótvegis úttara forgarðinum; og pálmatrø *vóru* uppiá stólpunum hjá tí, hesumegin, og hasumegin: og uppgongdin til *tað hevði* átta trin.

38 Og kømrini og inngongdirnar harhá *vóru* við stólparnar á portrunum, har teir tváaðu brenniofrið.

39 ¶ Og í forhøllini av

portrinum *vóru* tvey borð hesumegin, og tvey borð hasumegin, at drepa á tí brenniofrið og syndofrið og misbrotsofrið.

40 Og við síðuna uttantil, sum ein fer niðan til inngongdina av norður portrinum, *vóru* tvey borð; og hinumegin, sum *var* við forhøllina av portrinum, *vóru* tvey borð.

41 Fýra borð *vóru* hesumegin, og fýra borð hasumegin, við síðuna av portrinum; átta borð, hvará teir vógu *sini sláturoffur*.

42 Og tey fýra borðini *vóru* úr høgðum steini til brenniofrið, av alin og hálvari long, og alin og hálvari breið, og eina alin høg: hvaruppá teir eisini lögdu amboðini, hvarvið teir vógu brenniofrið og sláturofrið.

43 Og innantil *vóru* húkar, eina hond breiðir, festir runt umkring; og uppiá borðunum *var* kjotið av ofrinum.

44 ¶ Og uttanfyri innara portrið *vóru* kømrini hjá sangarunum í innara forgarðinum, sum *var* við síðuna av norður portrinum; og teirra útsýni *var* ímóti suðuri: eitt við síðuna av eystur portrinum, og *hevði* útsýnið ímóti norðuri.

45 Og hann segði við meg, Hetta kamarið, hvørs útsýni er ímóti suðuri, er til prestarnar, vørðirnar av álegging húsins.

46 Og *tað* kamarið, hvørs útsýni er ímóti norðuri, er til prestarnar, vørðirnar av álegging altarsins: hetta eru synir Zá-dök's millum synir Levis, sum koma nær til HARRANS at tæna fyri honum.

47 So hann mátaði forgarðin, hundrað alnir langur, og hundrað alnir breiður, ferhyrntur; og altarið *sum var* frammanfyri húsíð.

48 ¶ Og hann førði meg til forhøllina av húsinum, og mátaði *hvønn* stólpa av forhøllini, fimm

alnr hesumegin, og fimm alnr hasumegin; og breiddin á portinum var tríggar alnr hesumegin, og tríggar alnr hasumegin.

49 Longdin á forhøllini var tjúgu alnr, og breiddin ellivu alnr; og hann færdi meg eftir trinunum sum teir fóru upp til hana við: og tað vóru súlur við stólparnar, ein hesumegin, og ein onnur hasumegin.

KAPITUL 41

SÍÐAN færdi hann meg til templið, og mátaði stólparnar, seks alnr breiðir einumegin, og seks alnr breiðir hínúmeigin, sum var breiddin á tabernaklinum.

2 Og breiddin á hurðini var tíggu alnr; og síðurnar á hurðini vóru fimm alnr einumegin, og fimm alnr hínúmeigin: og hann mátaði longdina hará, fjóruti alnr: og breiddina, tjúgu alnr.

3 So fór hann innum, og mátaði hurðarstólpan, tvær alnr; og hurðina, seks alnr; og breiddina á hurðini, sjev alnr.

4 So hann mátaði longdina hará, tjúgu alnr; og breiddina, tjúgu alnr, frammanfyri templið: og hann segði við meg, Hetta er hitt alra heilagasta plássíð.

5 Aftaná mátaði hann múrin á húsinum, seks alnr; og breiddina á hvørjum síðukamari, fyra alnr, rundan um húsið á hvørjari síðu.

6 Og síðukømrini vóru trý, eitt yvir øðrum, og triati í skipan; og tey gingu inn í múrin sum var av húsinum til síðukømrini runt um, at tey máttu hava hald, men tey høvdu ikki hald í múrinum av húsinum.

7 Og har var ein umvaksing, og ein snaring umkring støðugt uppeftir til síðukømrini: tí at snaringin umkring av húsinum fór støðugt uppeftir rundan um húsið: tí var breiddin á húsinum

støðugt uppeftir, og soleiðis øktist hon frá lægsta kamari til tað hægsta eftir miðjuni.

8 Eg sá eisini hæddina á húsinum runt umkring: grundvøllirnir av síðukømrinum vóru eitt fult ror á seks miklar alnr.

9 Tjúkkin á múrinum, sum er hjá síðukømrinum uttantil, var fimm alnr: og tað, sum var eftir, var plássíð hjá síðukømrinum ið vóru innantil.

10 Og ímillum kømrini var víddin á tjúgu alnr rundan um húsið á hvørjari síðu.

11 Og hurðarnar á síðukømrinum vóru ímóti plássinum sum var eftir, ein hurð ímóti norðuri, og ein onnur hurð ímóti suðuri: og breiddin á plássinum, sum var eftir, var fimm alnr runt íkring.

12 Men bygningurin, sum var frammanfyri atskilda plássíð við endan ímóti vestri, var sjevt alnr breiður; og múrurin á bygninginum var fimm alnr tjúkkur runt íkring, og longdin á honum var níti alnr.

13 So hann mátaði húsið, hundrað alnr langt; og tað atskilda plássíð, og bygningin, við múrunum harav, hundrað alnr langt;

14 Eisini breiddina av ásjónini á húsinum, og av atskilda plássinum ímóti eystri, hundrað alnr.

15 Og hann mátaði longdina á bygninginum árika atskilda plássíð sum var aftanfyri hann, og svalagongdir tess einumegin og hínúmeigin, hundrað alnr, við tí innara templinum, og forhøllunum av forgarðinum;

16 Hurðarstólparnir, og mjáu gluggarnir, og svalagongdirnar rundan um á sínum trimum hæddum, árika hurðina, tiljadar við viði runt umkring, og frá jørðini upp til gluggarnar, og gluggarnir vóru dekkadír;

17 Til tað sum var omanfyri

hurðina, alt at tí innara húsinum, og uttanfyri, og eftir øllum veginum runt umkring innantil og uttantil, eftir máti.

18 Og tað var gjørt við kêr-ù-bím'-um og pálmatrøum, so at pálmatræ var ímillum kerub og kerub; og hvør kerubur hevði tvey andlit;

19 So at andlitið á manni var ímóti pálmatrænum á tí einu síðuni, og andlitið á ungljóni ímóti pálmatrænum á hinari síðuni: tað var gjørt ígjøgnum alt húsið runt íkring.

20 Frá jørðini at uppiyvir hurðini vóru kêr-ù-bím'-ar og pálmatrø gjord, og á vegg tempulsins.

21 Stólparnir á templinum vóru ferhyrtir, og ásjónin á halgidóminum; útsjónin á tí eina sum útsjónin á hinum.

22 Altarið av viði var triggjar alnir høgt, og longdin á tí tvær alnir; og hjørnini á tí, og longdin á tí, og veggirnir á tí, vóru av viði: og hann segði við meg, Hetta er borðið sum er frammanfyri HARRANUM.

23 Og templið og halgidómurin hevði tvær hurðar.

24 Og hurðarnar høvdu tveir veingir stykkið, tveir snarandi veingir; tveir veingir til ta einu hurðina, og tveir veingir til hina hurðina.

25 Og tað vóru gjord á tær, á hurðarnar av templinum, kêr-ù-bím'-ar og pálmatrø, líka sum vóru gjord uppá veggirnar; og tað vóru tjúkkir plankar uppiá ásjónini á forhøllini uttantil.

26 Og tað vóru mjáir gluggar og pálmatrø á tí einu síðuni og á hinari síðuni, á síðunum av forhøllini, og uppiá síðukømrinum av húsinum, og tjúkkir plankar.

KAPITUL 42

SO fordi hann meg fram í ytra forgarð, vegin ímóti

norðuri: og hann fordi meg inn í kamarið sum var áraka atskilda plássið, og sum var frammanfyri bygningin ímóti norðuri.

2 Frammanfyri longdina á eitt hundrad alnir var norður hurðin, og breiddin var fimmti alnir.

3 Yvir av teimum tjúgu alnum sum vóru fyri innara forgarð, og yvir av steinsetingini sum var fyri uttara forgarð, var svalagongd ímóti svalagongd í trimum hæddum.

4 Og frammanfyri kømrini var ein gongd á tiggju alna breidd innanvert, ein vegur á eina alin; og teirra hurðar ímóti norðuri.

5 Men tey ovaru kømrini vóru styttri: tí svalagongdirnar vóru hægri enn hesi, enn tey lægru, og enn tað mittasta av bygninginum.

6 Tí at tey vóru í trimum hæddum, men høvdu ikki súlur sum súlurnar av forgørdunum: tí varð bygningurin trengdur um meir enn tað lægsta og tað mittasta frá jørðini.

7 Og múrurin sum var uttantil yvir av kømrinum, ímóti ytra forgarðinum á forpartinum av kømrinum, longdin á honum var fimmti alnir.

8 Tí at longdin á kømrinum, sum vóru í ytra forgarðinum, var fimmti alnir: og sí, frammanfyri templið vóru hundrad alnir.

9 Og frá niðanfyri hesi kømrini var inngongdin á eystur síðuni, sum ein fer inn í tey frá ytra forgarðinum.

10 Kømrini vóru í tjúkdini á múrinum av forgarðinum ímóti eystri, áraka atskilda plássið, og áraka bygningin.

11 Og vegurin frammanfyri tey var sum útsjónin á kømrinum ið vóru ímóti norðuri, eins langur sum tey, og eins breiður sum tey: og allar útgongdirnar hjá teimum vóru bæði samsvarandi

sniðunum hjá teimum, og samsvarandi hurðunum hjá teimum.

12 Og samsvarandi hurðunum av kømrinum, sum *vóru* ímóti suðuri, *var* ein hurð í vega-mótinum, *enntá* vegnum beint frammanfyri múrin ímóti eystri, sum ein fer inn í tey.

13 ¶ Tá segði hann við meg, Norður kømrini og suður kømrini, sum *eru* frammanfyri atskilda plássíð, tey *veri* heilag komur, har prestarnir, sum nærkast HARRANUM, skulu eta hini háheilagu tingini: har skulu teir leggja tey háheilagu tingini, og matofrið, og syndofrið, og misbrotsofrið; tí at plássíð *er* heilagt.

14 Tá ið prestarnir fara inn har, tá skulu teir ikki fara úr hinum heilaga plássi inn í ytra forgarð, men har skulu teir leggja síni klæðir sum teir tæna í; tí at tey *eru* heilag; og skulu fara í onnur klæðir, og skulu nærkast til *tey tingini* sum *eru* fyri fólkíð.

15 Men tá ið hann hevði lok- ið við at máta tað innara húsið, førði hann meg fram ímóti tí portri hvørs útsýni *er* ímóti eystri, og mátaði tað runt íkring.

16 Hann mátaði eystur síðuna við mátirørinum, fimm hundrað rø, við mátirørinum runt íkring.

17 Hann mátaði norður síðuna, fimm hundrað rø, við mátirørinum runt íkring.

18 Hann mátaði suður síðuna, fimm hundrað rø, við mátirørinum.

19 ¶ Hann vendi íkring til vestur síðuna, og mátaði fimm hundrað rø við mátirørinum.

20 Hann mátaði tað eftir teimum fyra síðunum: tað hevði múr runt íkring, fimm hundrað rø langur, og fimm hundrað breiður, til at gera eina atskiljing ímillum halgidómin og tað vanheilaga plássíð.

KAPITUL 43

SÍÐAN førði hann meg til portrið, *enntá* portrið sum lítur ímóti eystri:

2 Og sí, dýrd Ísraels Guðs kom frá vegi eystursins: og hansara rødd *var* sum eitt ljóð av mongum vøtnum: og jørðin skein við dýrd hansara.

3 Og *tað var* samsvarandi útsjónini á sjónini sum eg sá, *enntá* samsvarandi sjónini sum eg sá tá ið eg kom at oyða staðin: og sjónirnar *vóru* líka sum sjónin sum eg sá við áanna Ké-bár; og eg fell á andlit mitt.

4 Og dýrd HARRANS kom inn í húsið eftir vegi tess porturs hvørs útsýni *er* ímóti eystri.

5 So andin tók meg upp, og førði meg inn í innara forgarð; og sí, HARRANS dýrd fylti húsið.

6 Og eg hoyrði *hann* tala við meg út úr húsinum; og maðurin stóð hjá mær.

7 ¶ Og hann segði við meg, Menniskjasonur, plássíð hjá mínum háseti, og plássíð hjá iljum fóta mína, har eg vil búgva í miðjum Ísraels børnum um ævir, og mitt heilaga navn, skal Ísraels hús ikki dálka meira, *hvørki* teir, ella teirra kongar, við sínum hordómi, ella við rænum av sínum kongum í sínum høgu plássum.

8 Í teirra seting av síni gátt við mínar gáttir, og sínum stólpa við mínar stólpar, og veginum ímillum meg og teir, hava teir *enntá* dálkað mitt heilaga navn við sínum andstygdum sum teir hava framt: hvørsvegna eg havi tært teir upp í míni firtni.

9 Men lat teir koyra burtur sín hordóm, og ræini av sínum kongum, langt frá mær, og eg vil búgva í miðjum teimum um ævir.

EZEKIEL 43

10 ¶ Tú menniskjusunur, sýn húsið fyrri Ísraels húsi, at teir mega skammast um sínar misgerðir: og lat teir máta mynstrið.

11 Og um teir skammist um alt sum teir hava gjørt, *tá sýn* teimum formin á húsinum, og sniðið á tí, og útgongdirnar hjá tí, og inngongdirnar hjá tí, og allar formarnar hará, og allar regluskipanirnar hjá tí, og allar formarnar hará, og allar lógirnar hjá tí: og skriva *tað* í teirra eygsjón, at teir mega halda heila formin hará, og allar regluskipanirnar hjá tí, og gera tær.

12 Hetta *er* lóg húsin; Uppiá toppinum av fjallinum *skal* alt markið hjá tí runt umkring *vera* háheilagt. Sí, hetta *er* lóg húsin.

13 ¶ Og hetta *eru* mátini á altarinum eftir alnumum: Alnin *er* eina alin og handarbreidd; enntá botnurin *skal vera* eina alin, og breiddin eina alin, og rondin á tí við kantin á tí runt íkring *skal vera* eina sponn: og hetta *skal vera* tað hæggra plássíð av altarinum.

14 Og frá botninum *uppiá* jørðini *alt* at niðara stalli *skulu vera* tvær alnir, og breiddin eina alin; og frá minna stalli *alt* at miklara stalli *skulu vera* fyra alnir, og breiddin eina alin.

15 So altarið *skal vera* fyra alnir; og frá altarinum og uppeftir *skulu vera* fyra horn.

16 Og altarið *skal vera* tólv alnir langt, tólv breitt, fykkantað í teimum fyra fykkantunum av tí.

17 Og stallurin *skal vera* fjúrtan alnir langur og fjúrtan breiður í teimum fyra fykkantunum hará; og rondin íkring hann *skal vera* hálva alin; og botnurin harav *skal vera* eina alin íkring; og hansara trappur skulu líta imóti eystri.

Mátini á altarinum

18 ¶ Og hann segði við meg, Menniskjusunur, svá sigur Harrin GUÐ; Hetta *eru* regluskipanir altarsins í tí degi tá ið teir skulu gera tað, til at ofra brennioffur hará, og at sletta blóð hará.

19 Og tú skalt geva til prestarnar, Levitarnar, sum veri av sáði Zá-dök-s, sum nærkast mær, til at tæna fyrri mær, sigur Harrin GUÐ, ein ungan tarv til syndoffur.

20 Og tú skalt taka av blóðinum harav, og koyra *tað* á tey fyra hornini hjá tí, og á tey fyra hjornini á stallinum, og uppá rondina runt íkring: svá skalt tú reinsa og reinska tað.

21 Tú skalt taka ungtarvin eisini av syndofrinum, og hann skal brenna hann í ásetta plássí húsin, uttanfyri halgidómin.

22 Og á øðrum degnum skalt tú ofra lamb av geitunum uttan lýti til syndoffur; og teir skulu reinsa altarið, eins og teir reinsaðu *tað* við ungtarvinum.

23 Tá ið tú hevurt lokið við at reinsa *tað*, skalt tú ofra ein ungan tarv uttan lýti, og ein veðr úr fylginum uttan lýti.

24 Og tú skalt ofra tey frammi fyrri HARRANUM, og prestarnir skulu kasta salt uppá tey, og teir skulu ofra tey upp til brennioffur at HARRANUM.

25 Sjey dagar skalt tú hvønn dag tilreiða eina geit til syndoffur: teir skulu eisini tilreiða ein ungan tarv, og ein veðr úr fylginum, uttan lýti.

26 Sjey dagar skulu teir reinska altarið og skirga tað; og teir skulu innviga seg.

27 Og tá ið hesir dagar eru útrunnir, skal tað verða, at á áttanda degi, og so frameftir, skulu prestarnir gera tykkara brennioffur á altarinum, og tykkara friðoffur; og eg vil góðtaka tykkum, sigur Harrin GUÐ.

KAPITUL 44

SO fərði hann meg tilbakar vegin av portinum av uttara halgidómi sum litur imóti eystri; og tað *var* lokað.

2 Tá segði HARRIN við meg; Hetta portrið skal vera lokað, tað skal ikki verða opnað, og eingin maður skal fara inn um tað; av tí at HARRIN, Ísraels Guð, hevur farið inn um tað, tí skal tað vera lokað.

3 *Tað er* til prinsin; prinsurin, hann skal sita í tí at eta breyð frammi fyri HARRANUM; hann skal fara inn eftir vegnum av forhöllini av tí portri, og skal fara út eftir vegnum av hinum sama.

4 ¶ Tá fərði hann meg vegin av norður portinum frammanfyri húsið: og eg hugdi, og sí, dýrd HARRANS fylti hús HARRANS: og eg fell á andlit mitt.

5 Og HARRIN segði við meg, Menniskjasonur, merk *tær* væl, og skoða við eygum tínum, og hoyr við tínum oyrum alt sum eg sigi við teg viðvíkjandi øllum regluskipanum HARRANS húss, og øllum lögum tess; og merk *tær* væl inngongdina av húsinum, við hvørjari útgongd av halgidóminum.

6 Og tú skalt siga til hitt uppreistrarsama, *enntá* til Ísraels hús, Svá sigur Harrin GUÐ; O tit Ísraels hús, latið tað *vera* tykkum nóg mikið av øllum tykkar andstygdum,

7 Í at tit hava ført *inn í min halgidóm* fremmandar, óumskornar í hjarta, og óumskornar í kjøti, at vera í halgidómi mínum, at óreinka hann, *enntá* mitt hús, tá ið tit ofra breyð mitt, feittíð og blóðið, og teir hava brotið min sáttmála orsakað av øllum andstygdum tykkara.

8 Og tit hava ikki hildið álegggingina av mínum heilagu

tingum: men tit hava sett halðarar av míni áleggging í min halgidóm til tykkara sjálvs.

9 ¶ Svá sigur Harrin GUÐ; Eingin fremmandur, óumskorin í hjarta, ella óumskorin í kjøti, skal fara inn í min halgidóm, av nøkrum fremmandum sum *er* millum Ísraels børn.

10 Og Levitarnir sum eru farnir burtur langt frá mær, tá ið Ísrael fór á strok, sum fóru á strok burtur frá mær eftir avgudum sínum; teir skulu enntá bera sína misgerð.

11 Tó skulu teir vera tænarar í mínum halgidómi, *hava* áleggging við portini av húsinum, og tæna fyri húsinum: teir skulu vega brenniofrið og sláturofrið fyri fólkið, og teir skulu standa frammi fyri teimum at tæna fyri teimum.

12 Av tí at teir tæntu at teimum frammanfyri avgudum teirra, og völdu Ísraels húsi at falla inn í misgerð; tí havi eg lyft upp mína hond imóti teimum, sigur Harrin GUÐ, og teir skulu bera sína misgerð.

13 Og teir skulu ikki koma nær mær, at gera embætið hjá presti fyri mær, ella at koma nær til nakað av mínum heilagu tingum, í tí háheilaga *plássinum*: men teir skulu bera sína skomm, og sínar andstygdur sum teir hava framt.

14 Men eg vil gera teir *til* halðarar av áleggging húsin, fyri alla tænastru tess, og fyri alt sum verður gjørt í tí.

15 ¶ Men prestarnir, Levitarnir, synir Zádöks, sum hildu álegggingina av mínum halgidómi tá ið Ísraels børn fóru á strok frá mær, teir skulu koma nær mær at tæna fyri mær, og teir skulu standa frammi fyri mær at ofra mær feittíð og blóðið, sigur Harrin GUÐ:

EZEKIEL 44

16. Teir skulu fara inn í mín halgidóm, og teir skulu koma nær til borð mitt, at tæna fyri mær, og teir skulu halda mína áleggning.

17. ¶ Og tað skal bera á, at tá ið teir fara inn við portirni av innara forgarðinum, skulu teir vera klæddir við linklæðum; og eingin ull skal koma uppá teir, meðan teir tæna í portrunum av innara forgarðinum, og innanfyri.

18. Teir skulu hava lín høvuðbúnar uppiá sínum høvðum, og skulu hava línbrøkur uppiá sínum lendum; teir skulu ikki gyrða seg við nøkrum sum elvir sveitta.

19. Og tá ið teir fara fram í ytra forgarð, *emntá* inn í ytra forgarðin til fólkið, skulu teir fara úr sínum klæðum sum teir tæntu í, og leggja tey í tey heilagu kømrini, og teir skulu fara í onnur klæðir; og teir skulu ikki halga fólkið við klæðum sínum.

20. Eiheldur skulu teir raka síni høvur, ella loyva sínum lokkum at vaksa langir; teir skulu bara stubba síni høvur.

21. Eiheldur skal nakar prestur drekka vín, tá ið teir fara inn í innara forgarð.

22. Eiheldur skulu teir taka sum sínar konur eina einkju, ella hana sum er koyrd burtur: men teir skulu taka moyggjar av sáði Ísraels húss, ella eina einkju sum áður hevði prest.

23. Og teir skulu læra mitt fólk *munin* ímillum hitt heilaga og vanheilaga, og fáa teir at greina ímillum tað óreina og tað reina.

24. Og í deilumáli skulu teir standa í dómi; og teir skulu døma tað samsvarandi mínum dómum; og teir skulu halda mínar lógir og mínar ásetingar í øllum mínum savnaðum; og teir skulu halga mínar sabbatar.

Regluskipanirnar til prestarnar

25. Og teir skulu ongum deyðum persóni koma at til at dálka seg: uttan fyri faðir, ella fyri móður, ella fyri son, ella fyri dóttur, fyri bróður, ella fyri systur sum ongan mann hevur havt, mega teir dálka seg.

26. Og eftir at hann er reinsaður, skulu teir rokna honum sjev dagar.

27. Og í tí degi sum hann fer inn í halgidómin, til innara forgarð, at tæna í halgidóminum, skal hann ofra syndoffur sítt, sigur Harrin GUÐ.

28. Og tað skal vera teimum til arvs: eg eri arvur teirra: og tit skulu onga ogn geva teimum í Ísrael: eg eri teirra ogn.

29. Teir skulu eta matofrið, og syndofrið, og misbrotsfrið; og hvørt vígt ting í Ísrael skal vera teirra.

30. Og hin fyrsta av øllum frumfruktunum av øllum *tingum*, og hvørt tilbiðjanaroffur av øllum, av hvørjum *slagi* av tykkara tilbiðjanarofrum, skal vera prestsins: tit skulu eisini geva prestinum tað fyrsta av tykkara deiggi, at hann má elva signingini at hvíla í húsi tínum.

31. Prestarnir skulu ikki eta av nøkrum tingi sum er deytt av sær sjálvum, ella skrætt, hvørt tað veri seg fuglur ella djór.

KAPITUL 45

HARAFTURAT tá ið tit fara at skifta við luti landið til arvs, tá skulu tit ofra tilbiðjanaroffur at HARRANUM, ein heilagan skamt av landinum: longdin skal vera longdin á fimm og tjúgu túsund *rørum*, og breiddin skal vera tiggju túsund. Hetta skal vera heilagt í øllum mørkum tess runt íkring.

2. Av hesum skal vera til halgidómin fimm hundrað í *longd*, við fimm hundrað í *breidd*,

fýrkantað runt íkring; og fimmti alnir runt íkring til tess útjaðarar.

3 Og av hesum máti skalt tú mæta longdina á fimm og tjúgu túsund, og breiddina á tiggju túsund; og í tí skal vera halgidómurin og hitt háheilaga plássíð.

4 Landsins heilagi *skamtur* skal vera til prestarnar, tænarar halgidómsins, sum koma nær at tæna fyri HARRANUM; og tað skal vera eitt pláss til húsini hjá teimum, og eitt heilagt pláss til halgidómin.

5 Og tað fimm og tjúgu túsund til longdar, og tað tiggju túsund til breiddar, skulu eisini Levitar-nir, tænarar húsins, hava til sín sjálvs, til ognar til tjúgu kømur.

6 ¶ Og tit skulu útnevna ogn staðarins fimm túsund breiða, og fimm og tjúgu túsund langa, yvir av tilbiðjanarofrinum av tí heilaga *skamtinum*: tað skal vera til heila Israels hús.

7 ¶ Og *ein skamtur skal vera* til prinsin einumegin og hinumegin tilbiðjanarofrið av tí heilaga *skamtinum*, og av ogn staðarins, frammanfyri tilbiðjanarofrið av tí heilaga *skamtinum*, og frammanfyri ogn staðarins, frá vestur síðuni vestanvert, og frá eystur síðuni eystanvert; og longdin *skal vera* áráka ein av skamtunum, frá vestur markinum at eystur markinum.

8 Í landinum skal vera ogn hans í Ísrael; og minir prinsar skulu ikki meira kúga mitt fólk; og *restina av* landinum skulu teir geva Israels húsi eftir ættargreinum teirra.

9 ¶ Svá sigur Harrin GUÐ; Latíð tað *vera* tykkum nóg mikið, O Ísraels prinsar: firrið harðskap og rán, og útinnið dóm og rættlæti, takið burt tykkar innkrevjingar frá mínum fólki, sigur Harrin GUÐ.

10 Tit skulu hava rættar

vágskálir, og rætta ē-fúh, og rætta bāth.

11 E-fáh-in og bāthin skulu vera av einum máti, at bāthin má innihalda tiggjundarpartin av eini hó-mēr, og ē-fáh-in tiggjundarpartin av eini hó-mēr: mátni hará skulu vera eftir hó-mēr-ini.

12 Og sjē-kul-in *skal vera* tjúgu gē-ráh-ir: tjúgu sjē-kl-ar, fimm og tjúgu sjē-kl-ar, fimtan sjē-kl-ar, skulu vera tykkara má-nēh.

13 Hetta *er* tilbiðjanarofrið sum tit skulu ofra; sættapartin av ē-fúh av eini hó-mēr av hveiti, og tit skulu geva sættapartin av ē-fúh og av eini hó-mēr av byggi:

14 Viðvíkjandi regluskipanini um olju, bāhini av olju, *so skulu tit ofra* tiggjundarpartin av eini bāth úr cōrini, *sum er* ein hó-mēr á tiggju bāth; tí at tiggju bāth *eru* ein hó-mēr:

15 Og eitt lamb úr fylginum, burtur úr tvey hundrað, burtur úr feitu beitem Israels; til matoffur, og til eitt brennioffur, og til friðoffur, at gera endursóning fyri teir, sigur Harrin GUÐ.

16 Alt landsins fólk skal geva hetta tilbiðjanarofrið til prinsin í Ísrael.

17 Og tað skal vera parturin hjá prinsinum *at geva* brennioffur, og matoffur, og drykkoffur, í hátíðunum, og í nýmánunum, og á sabbatunum, á øllum hátíðar-semum Israels húss: hann skal tilreiða syndofrið, og matofrið, og brenniofrið, og friðofrini, at gera endursóning fyri Israels hús.

18 Svá sigur Harrin GUÐ; Í fyrsta *mánaði*, í fyrsta *degi* mánaðarins, skalt tú taka ein ungan tarv uttan lýti, og reinsa halgidómin:

19 Og presturin skal taka av blóði syndoffursins, og koyra tað uppá stólpar húsins, og uppá tey fyra hjørnini av stallinum

av altarinum, og uppá stólparnar av portrinum av tí innara forgarðinum.

20 Og soleiðis skalt tú gera sjeýnda *dag* mánaðarins fyri hvønn tann ið fer skeivur, og fyri *hann sum er einfaldur*: soleiðis skulu tit endursóna húsið.

21 Í fyrsta *mánaði*, í fjúrtanda degi mánaðarins, skulu tit hava umleypid, eina hátíð á sjeý dagar; ósúrtað breyð skal etast.

22 Og á tí degi skal prinsurin tilreiða fyri seg sjálvan og fyri alt landsins fólk ein ungtarv *til syndoffur*.

23 Og sjeý dagar av hátíðini skal hann tilreiða brennioffur til HARRANS, sjeý ungtarvar og sjeý veðrar uttan lýti dagliga teir sjeý dagarnar; og ein havur av geitunum dagliga *til syndoffur*.

24 Og hann skal tilreiða matoffur av eini *ē-füh* til ungtarv, og eina *ē-füh* til veðr, og eina hin av olju til *ē-füh*.

25 Í sjeýnda *mánaði*, í fimtanda degi mánaðarins, skal hann gera líka í hátíð hinna sjeý daga, samsvarandi syndofrinum, samsvarandi brenniofrinum, og samsvarandi matofrinum, og samsvarandi oljuni.

KAPITUL 46

SVÁ sigur Harrin GUÐ; sum litur ímóti eystri, skal vera lokað teir seks yrkadagarnar; men á sabbatinum skal tað vera opnað, og á nýmána degnum skal tað vera opnað.

2 Og prinsurin skal fara inn eftir vegnum av forhøllini av *tí* portrinum uttanfyri, og skal standa við stólpan av portrinum, og prestarnir skulu tilreiða hansara brennioffur og hansara friðoffur, og hann skal tilbiðja við gáttina av portrinum: so skal

hann fara út; men portrið skal ikki verða lokað inn til kvöldið.

3 Somuleiðis skal landsins fólk tilbiðja við hurðina av hesum portri frammi fyri HARRANUM á sabbatunum og á nýmánunum.

4 Og brenniofrið, sum prinsurin skal ofra HARRANUM á sabbatsdegnum, *skal vera* seks lomb uttan lýti, og ein veður uttan lýti.

5 Og matofrið *skal vera* ein *ē-fäh* til veðr, og matofrið hjá lombunum *so* sum hann verður førur fyri at geva, og ein hin av olju til *ē-füh*.

6 Og á nýmána degnum *skal tað vera* ein ungur tarvur uttan lýti, og seks lomb, og ein veður: tey skulu vera uttan lýti.

7 Og hann skal tilreiða matoffur, eina *ē-füh* til ungtarv, og eina *ē-füh* til veðr, og til lombini samsvarandi sum hond hansara nær til, og eina hin av olju til *ē-füh*.

8 Og tá ið prinsurin fer inn, skal hann fara inn eftir vegnum av forhøll *tess* porturs, og hann skal fara út eftir vegi *tess*.

9 ¶ Men tá ið landsins fólk kemur framfyri HARRAN í hátíðarveitslunum, *tá* skal hann, ið fer inn eftir vegi norður portursins at tilbiðja, fara út eftir vegi suður portursins; og hann, ið fer inn eftir vegi suður portursins, skal fara út eftir vegi norður portursins: hann skal ikki venda aftur eftir vegi *tess* porturs hvarum hann kom inn, men skal fara út á raka tað.

10 Og prinsurin í miðjum teimum, tá ið teir fara inn, skal *hann* fara inn; og tá ið teir fara út, skal *hann* fara út.

11 Og í hátíðunum og í hátíðarsemunum skal matofrið vera ein *ē-fäh* til ungtarv, og ein *ē-fäh* til veðr, og til lombini *so* sum hann er førur fyri at geva, og ein hin av olju til *ē-füh*.

12 Men tá ið prinsurin tilreiðir eitt frivillugt brennioffur, ella friðoffur frivilligani at HARRANUM, tá skal *ein* opna honum portrið sum litur ímóti eystri, og hann skal tilreiða sítt brennioffur og síni friðoffur, eins og hann gjørði á sabbatsdegnum: so skal hann fara út; og eftir hansara faring út skal *ein* loka portrið.

13 Tú skalt dagliga tilreiða brennioffur at HARRANUM av fyrsta árs lambi uttan lýti: tú skalt tilreiða tað hvønn morgun.

14 Og tú skalt tilreiða matoffur til tað hvønn morgun, sættapartin av eini *ē*-fúh, og triðjapartin av eini hín av olju, at dempa við tað fina mjúlið; eitt matoffur áhaldandi eftir viðvarandi regluskipan at HARRANUM.

15 Svá skulu teir tilreiða lambið, og matofrið, og oljuna, hvønn morgun *tíl* áhaldandi brennioffur.

16 ¶ Svá sigur Harrin GUÐ; Um prinsurin gevi gávu at onkrum av sonum sínum, so skal arvurin harav vera sona hans; tað *skal vera* ogn teirra eftir arvi.

17 Men um hann gevi gávu av sínum arvi til *ein* av tænarum sínum, tá skal tað vera hansara til frælsisárið; eftir *tað* skal tað venda aftur til prinsin: men hans arvir skal vera sona hansara til teirra.

18 Harafturat skal prinsurin ikki taka av fólksins arvi við kúgan, at stoyta teir út úr ogn teirra; *men* hann skal geva sínum sonum arv úr síni egnu ogn: at fólk mitt verði ikki spjaddir hvør maður frá síni ogn.

19 ¶ Aftaná førði hann meg ígjøgnum inngongdina, sum *var* við portursiðuna, inn í heilagu kómur prestanna, sum litu

ímóti norðuri: og sí, tað *var* eitt pláss á teimum tveimum síðunum vestureftir.

20 Tá segði hann við meg, Hetta *er* plássíð har prestarnir skulu kóka misbrotsofrið og syndofrið, har teir skulu baka matofrið; at teir beri *tey* ikki út í ytra forgarð, at halga fólkið.

21 Tá førði hann meg fram í ytra forgarð, og fekk meg at fara framvið teim fyra hjørnunum av forgarðinum; og sí, í hvørjum hjørni av forgarðinum *var* forgarður.

22 Í teim fyra hjørnunum av forgarðinum *vóru* forgarðar sameintir, fjøruti *alna* langir og triati breiðir: hesi fyra hjørnini *vóru* av einum máti.

23 Og *har var* ein røð av bygningi rundan um í teimum, rundan um teir fyra, og *tað var* gjørt við kókiplássum undir røðunum rundan um.

24 Tá segði hann við meg, Hetta *eru* plássini hjá teimum ið kóka, har tænarar húsins skulu kóka sláturofrið hjá fólkinum.

KAPITUL 47

SÍÐAN førði hann meg aftur til hurðina á húsinum; og sí, vøtn gingu út undan gáttini á húsinum eystureftir: tí at framparturin á húsinum *stóð ímóti* eystri, og vøtnini komu niður undan høggru síðuni av húsinum, við suður *siðuna* av altarinum.

2 So førði hann meg út av vegnum av portrinum norðanvert, og leiddi meg um vegin uttanfyri at ytra portrinum, eftir vegnum sum litur eystureftir; og sí, tað runnu út vøtn høggrumegin.

3 Og tá ið maðurin, sum hevði *mátistokkin* í síni hond, fór fram eystureftir, mátaði hann túsund alnir, og hann førði meg ígjøgnum vøtnini; vøtnini *vóru* til óklarnar.

EZEKIEL 47

Sjónin av heilagu vøtnunum

4 Aftur mátaði hann túsund, og førði meg ígjøgnum vøtnini; vøtnini *vóru* til knøini. Aftur mátaði hann túsund, og førði meg ígjøgnum; vøtnini *vóru* til lendarnar.

5 Síðan mátaði hann túsund; *og tað var ein á sum eg ikki kundi fara yvirum: tí vøtnini vóru risin, vøtn at svimja í, ein á sum ikki kundi farast yvirum.*

6 ¶ Og hann segði við meg, Menniskjasonur, hevurt tú sæð *hetta?* Tá førði hann meg, og fekk meg at venda aftur til kantin av ánni.

7 Men tá ið eg hevði vent aftur, sí, við áarbakkan *vóru* sera mong trø einumegin og hinumegin.

8 Tá segði hann við meg, Hesi vøtn ganga út ímóti eysturlandinum, og fara oman í oyðimørkina, og fara í sjógvin; *og tá ið tey eru ferd út í sjógvin, skulu vøtnini verða grødd.*

9 Og tað skal bera á, *at hvørt ting ið livir, sum flytur seg, hvagarsumhelst áin kemur, skal liva: og har skal vera sera mikil fjøld av fiski, av tí at hesi vøtn skulu koma hagar: tí at tey skulu verða grødd; og hvørt ting skal liva hvagar áin kemur.*

10 Og tað skal bera á, *at fiskimenninir skulu standa á tí frá Æn-gé'-di alt at Æn-ég'-lá-ím; tey skulu vera pláss til at breiða gorn út; teirra fiskur skal vera samsvarandi teirra sløgum, eins og fiskur hins mikla sævar, avbera mangir.*

11 Men mýrutu plássini harav og fenini harav skulu ikki verða grødd; tey skulu verða givin til salt.

12 Og við ánnu uppiá bakkanum harav, hesumegin og hasumegin, skulu vaksa øll trø til matnað, hvørs leyv skal

ikki fólna, eiheldur skal fruktin harav verða tærd upp: tað skal bera fram nýggja frukt samsvarandi mánaðum tess, tí at teirra vøtn, tey gingu út úr halgidóminum; og fruktin harav skal vera til matnað, og leyvið harav til heilivág.

13 ¶ Svá sigur Harrin GUD; *Hetta skal vera markið, hvarvið tit skulu arva landið samsvarandi Ísraels tólv ættargreinum: Jóseph skal hava tveir skamtir.*

14 Og tit skulu arva tað, ein so væl sum annar: *viðvíkjandi* hvørjum eg lyfti upp mína hond at geva tykkara fedrum tað; og hetta landið skal falla tykkum til arvs.

15 Og hetta *skal vera* mark landsins ímóti norður síðuni, frá sjónum mikla, vegur Hèth'-løn-s, sum menn fara til Zè'-dád;

16 Há'-máth, Bè-ró'-thäh, Síb'-rá-ím, sum er ímillum markið av Damascus og mark Há'-máth-s; Há'-zár-hát'-tí-cön, sum er við bredda Háu'-rán-s.

17 Og markið frá sjónum skal vera Há'-zár-è'-nän, markið av Damascus, og tað norðara norðantil, og mark Há'-máth-s. Og *hetta er* norður síðan.

18 Og eystur síðuna skulu tit máta frá Háu'-rán, og frá Damascus, og frá Gilead, og frá landi Ísraels við Jordan, frá markinum at eystur sjónum. Og *hetta er* eystur síðan.

19 Og suður síðuna sunnanvert, frá Tá'-már *enmtá* til klandursvøtnini í Ká'-dèsj, áin til hins mikla havs. Og *hetta er* suður síðan sunnanvert.

20 Vestur síðan eisini *skal vera* hitt mikla hav frá markinum, til maður komi áraKa Há'-máth. Hetta *er* vestur síðan.

21 Soleiðis skulu tit skifta tykkum hetta land samsvarandi ættargreinum Ísraels.

22 ¶ Og það skal bera á, at tit skulu skifta það við luti til arvs at tykkum, og til hinar fremmandu sum útisita tykkara millum, sum munnu gita börn tykkara millum: og teir skulu vera tykkum sum föddir í landinum millum Ísraels börn; teir skulu hava arv við tykkum millum ættargreinir Ísraels.

23 Og það skal bera á, at í hvörji ættargrein hin fremmandi útisitur, har skulu tit geva *honum* arv hans, sigur Harrin GUÐ.

KAPITUL 48

MEN hetta eru növnini á ættargreinunum. Frá norður endanum til jaðaran av vegi Héth-lön-s, sum ein fer til Há-máth, Há-zár-ē-nān, markið av Damascus norðanvert, til breidda Há-máth-s; tí hetta eru hansara síður eystur og vestur, ein *skamtur til Dáns*.

2 Og við markið hjá Dáni, frá eystur síðuni at vestur síðuni, ein *skamtur til Ásjers*.

3 Og við markið hjá Ásjeri, frá eystur síðuni alt at vestur síðuni, ein *skamtur til Nāph-tā-li-s*.

4 Og við markið hjá Nāph-tā-li, frá eystur síðuni at vestur síðuni, ein *skamtur til Mā-nās-sēh*.

5 Og við markið hjá Mā-nās-sēh, frá eystur síðuni at vestur síðuni, ein *skamtur til E-phrā-im-s*.

6 Og við markið hjá E-phrā-im, frá eystur síðuni alt at vestur síðuni, ein *skamtur til Reūbens*.

7 Og við markið hjá Reūbeni, frá eystur síðuni at vestur síðuni, ein *skamtur til Judah*.

8 ¶ Og við markið hjá Judah, frá eystur síðuni at vestur síðuni, skal vera ofrið sum tit skulu ofra á fimm og tjúgu túsund ror í breidd, og í longd eins og ein av *hinum* þörtunum, frá eystur síðuni at vestur síðuni:

og halgidómurin skal vera í miðjum tí.

9 Tilbiðjanarofrið, sum tit skulu ofra at HARRANUM, skal vera fimm og tjúgu túsund til longdar, og tiggju túsund til breiddar.

10 Og fyri teir, *enmtá* fyri prestarnar, skal vera hetta heilaga tilbiðjanarofrið; imóti norðuri fimm og tjúgu túsund í longd, og imóti vesturi tiggju túsund í breidd, og imóti eysturi tiggju túsund í breidd, og imóti suðuri fimm og tjúgu túsund í longd: og HARRANS halgidómur skal vera í miðjum tí.

11 *Tað skal vera* til prestarnar sum eru halgaðir av sonum Zā-dök-s; sum hava hildið mina álegging, sum ikki fóru á strok tá ið Ísraels börn fóru á strok, eins og Levitarnir fóru á strok.

12 Og hetta tilbiðjanaroffur landsins, sum verður ofrað, skal vera teimum eitt háheilagt ting við Levitanna mark.

13 Og yvir av prestanna marki skulu Levitarnir hava fimm og tjúgu túsund í longd, og tiggju túsund í breidd: øll longdin skal vera fimm og tjúgu túsund, og breiddin tiggju túsund.

14 Og teir skulu ikki selja av tí, eiheldur skifta um, ella fremmandgera frumávøkstir landsins: tí at *tað er* HARRANUM heilagt.

15 ¶ Og tey fimm túsund, sum eru eftir í breiddini árika tey fimm og tjúgu túsund, skulu vera eitt vanheilagt pláss hjá staðinum, til búgving, og til útjaðarar: og staðurin skal vera í miðjum tí.

16 Og hetta skulu vera máttini á tí; norður síðan fyra túsund og fimm hundrad, og suður síðan fyra túsund og fimm hundrad, og á eystur síðuni fyra túsund og fimm hundrad, og vestur síðuni fyra túsund og fimm hundrad.

17 Og útjaðararnir av staðinum skulu vera ímóti norðuri tvey hundrað og fimmti, og ímóti suðuri tvey hundrað og fimmti, og ímóti eysturi tvey hundrað og fimmti, og ímóti vesturi tvey hundrað og fimmti.

18 Og hitt eftirverandi í longd áraka tilbiðjanarofrið av tí heilaga *skamtinum skal vera* tíggu túsund eystanvert, og tíggu túsund vestanvert: og tað skal vera áraka tilbiðjanarofrið av tí heilaga *skamtinum*; og tess úrtøka skal vera til føðslu hjá teimum ið tæna staðinum.

19 Og teir, sum tæna staðinum, skulu tæna honum burtur úr øllum Ísraels ættargreinum.

20 Alt tilbiðjanarofrið *skal vera* fimm og tjúgu túsund ferðir fimm og tjúgu túsund: tit skulu ofra heilaga tilbiðjanarofrið ferhyrnt, við staðarins ogn.

21 ¶ Og tað eftirverandi *skal vera* til prinsin, einumegin og hinumegin heilaga tilbiðjanarofrið, og staðarins ogn, áraka tað fimm og tjúgu túsund av tilbiðjanarofrinum ímóti eystur markinum, og vestanvert áraka tað fimm og tjúgu túsund ímóti vestur markinum, áraka skamtirnar til prinsin: og tað skal vera heilaga tilbiðjanarofrið; og halgidómur húsins *skal vera* í miðjum tí.

22 Harafurat frá ognini hjá Levitunum, og frá ognini hjá staðinum, *sum er* í miðjum tí sum er prinsins, ímillum markið hjá Judah og markið hjá Benjamin, skal vera til prinsin.

23 Hvat restini av ættargreinunum viðvíkur, frá eystur síðuni at vestur síðuni, *skal Benjamin hava ein skamt.*

24 Og við markið hjá Benjamin, frá eystur síðuni at

vestur síðuni, *skal Símeon hava ein skamt.*

25 Og við markið hjá Símeoni, frá eystur síðuni at vestur síðuni, Ís-sá-kár ein *skamt.*

26 Og við markið hjá Ís-sá-kár, frá eystur síðuni at vestur síðuni, Zē-bū-lōn ein *skamt.*

27 Og við markið hjá Zē-bū-lōn, frá eystur síðuni at vestur síðuni, Gád ein *skamt.*

28 Og við markið hjá Gádi, við suður síðuna sunnantil, skal markið vera enntá frá Tá-már at klandursvøtnunum í Ká-dēs, og til ánnu ímóti havinum mikla.

29 Hetta *er* landið sum tit skulu skifta við luti hjá Ísraels ættargreinum til arvs, og hetta *eru* teirra skamtir, sigur Harrin GUÐ.

30 ¶ Og hetta *eru* staðarins útgongdir á norður síðuni, fyra túsund og fimm hundrað mát.

31 Og portrini av staðinum *skulu vera* eftir nøvnunum hjá Ísraels ættargreinum: trý portur norðureftir; eitt portur hjá Reúbeni, eitt portur hjá Judah, eitt portur hjá Levi.

32 Og við eystur síðuna fyra túsund og fimm hundrað: og trý portur; og eitt portur hjá Jósephi, eitt portur hjá Benjamin, eitt portur hjá Dáni.

33 Og við suður síðuna fyra túsund og fimm hundrað mát: og trý portur; eitt portur hjá Símeoni, eitt portur hjá Ís-sá-kár, eitt portur hjá Zē-bū-lōn.

34 Við vestur síðuna fyra túsund og fimm hundrað, við teirra trimum portum; eitt portur hjá Gádi, eitt portur hjá Asjeri, eitt portur hjá Nāph-tā-li.

35 Runt ikring *var tað* átjan túsund *mát*: og navnið á staðinum frá tí degi *skal vera*, HARRIN *er* har.

DÁNIELS BÓK.

KAPITUL I

Í TRIÐJA ári av ríkján Jē-hōi'-ā-kim-s kongs av Judah, kom Nē-bū-chād-nēz'-zār kongur av Bábylon at Jerusalem, og kringsetti tað.

2 Og Harrin gav Jē-hōi'-ā-kim kong av Judah inn í hond hansara, við parti av kerum Guðs húss: sum hann bar inn í land Sjí-nār-s til hús guds sins; og hann førði kerini inn í dyrgripahús guds sins.

3 ¶ Og kongurin talaði við Ásj'-pē-nāz, meistara hirðmanna sína, at hann skuldi fara *ávisar* av Ísraels børnum, og av sáði kongsins, og av prinsunum;

4 Børn sum einkið lýti *var* í, men væl vaksnir, og dugnaligir í øllum vísdómi, og kønir í kunnleika, og *sum* skiltu vitenskap, og slíkir sum *hovdu* forleika í sær at standa í slotti kongsins, og hvørjar teir máttu læra lærdóm og tungu Kāl-dē'-anna.

5 Og kongur ásetti teimum eina dagliga veitan av kongsins mati, og av víninum sum hann drakk: soleiðis fostraði *hann* teir í trý ár, at við endan hará teir máttu standa frammi fyri kongi.

6 Men millum hesar vóru av Judah børnum, Dániel, Hā-nān'-jāh, Mí'-sjā-ēl, og Ā-zār'-jāh:

7 Hvørjum prinsurin hjá hirðmonnunum gav nøvn: tí hann gav Dánieli Bēl'-tē-sjāz-zār-s *navnið*; og til Hā-nān'-jāh, Sjā'-drāch-s; og til Mí'-sjā-ēl-s, Mē'-sjāch-s; og til Ā-zār'-jāh, Ā-bēd-nē'-gō-s.

8 ¶ Men Dániel setti *sær* fyrri í sínum hjarta at hann vildi ikki dálka seg við skamtinum av mati kongs; ella við víninum sum hann drakk: tí umbað hann av prinsu hirðmannanna at hann mátti ikki dálkað seg.

9 Men Guð hevði ført Dániel

inn í tokka og eyman kærleika hjá prinsu hirðmannanna.

10 Og prinsurin hjá hirðmonnunum segði við Dániel, Eg óttist harra mín kongin, sum hevur ásett tykkara mat og tykkara drykk: tí hví skuldi hann sæð andlitini hjá tykkum í verri líki enn børnini sum *eru* av slagi tykkara? tá fara tit *at* fáa *meg* at seta í váða mítt høvur fyri kongi.

11 Tá segði Dániel til Mēl'-zār-s, sum prinsur hirðmannanna hevði sett yvir Dánieli, Hā-nān'-jāh, Mí'-sjā-ēl-i, og Ā-zār'-jāh,

12 Royn tinar tænarar, eg bøni teg, *í* tíggju dagar; og lat teir geva okkum kálmeti at eta, og vatn at drekka.

13 Tá lat ásjónir várar verða hugdar uppá frammi fyri tær, og ásjónin hjá børnunum sum eta av skamtinum av mati kongs; og, *so* sum tú sært, *soleiðis* far við tænarum tinum.

14 So hann eftirlíkaði teimum í hesum máli, og royndi teir í tíggju dagar.

15 Og við endan á tíggju døgum sýndust teirra ásjónir fagrari og feitari í holdi enn øll børnini sum ótu skamtin av mati kongs.

16 Soleiðis tók Mēl'-zār burtur skamtin av teirra mati, og vinið sum teir skuldu drekka; og gav teimum kálmeti.

17 ¶ Hvat hesum fyra børnum viðvíkur, Guð gav teimum kunnleika og hegni í øllum lærdómi og vísdómi: og Dániel hevði skil í øllum sjónum og dreytum.

18 Men við endan á døgunum sum kongurin hevði sagt *at* hann skuldi fara teir inn, tá førði prinsurin hjá hirðmonnunum teir inn framfyri Nē-bū-chād-nēz'-zār.

19 Og kongur samtalaði við teir; og millum teir allar fanst

eingin líka *sum* Dániel, Hā-nān'-jāh, Mī'-sjā-ēl, og Ā-zār'-jāh: tí stóðu teir frammi fyri kongi.

20 Og í øllum málevnum vísdoms og skils, sum kongurin fregnaði av teimum, fann hann teir tiggju ferðir betri enn allar gandakallarnar og stjornuspáararnar sum *vóru* í øllum ríki sínum.

21 Og Dániel helt áfram *alt* at fyrsta ári Cýrusar kongs.

KAPITUL 2

OG í øðrum ári av ríkján Nē-bū-chād-nēz'-zār-s, droymdi Nē-bū-chād-nēz'-zār dreyamar, við hvørjum andi hans órógvadist, og hansara svøvnur sleitst frá honum.

2 Tá beyð kongur at rópa gandakallarnar, og stjornuspáararnar, og galdramenninar, og Kāl-dē'-arnar, fyri at sýna kongi dreyamar hans. So teir komu og stóðu frammi fyri kongi.

3 Og kongur segði við teir, Meg hevur droymt dreyam, og mín andi órógvadist at vita dreymin.

4 Tá talaðu Kāl-dē'-arnir til kongs á Sýr'-i-akk, O kongur, livi um ævir: sig tínum tænarum dreymin, og vit vilja sýna týðingina.

5 Kongur svaraði og segði til Kāl-dē'-arnar, Luturin er farin frá mær: um tit vilji ikki gera mær kunnan dreymin, við hansara týðing, so skulu tit verða skornir í stykkir, og tykkara hús verða gjord til tøðrúgvu.

6 Men um tit sýni dreymin, og týðing hans, so skulu tit fáa av mær gávur og endurgjöld og miklan heiður: tessvegna sýnið mær dreymin, og týðing hans.

7 Teir svaraðu aftur og søgdu, Kongur sigi sínum tænarum dreymin, og vit vilja sýna týðingina av honum.

8 Kongurin svaraði og segði, Eg veit við vissu at tit vildu vunnið tíðina, av tí at tit siggja at luturin er farin frá mær.

9 Men um tit vilji ikki gera mær kunnan dreymin, *tá er bert* ein løgskipan til tykkara: tí at tit hava fyrireikað lúgving og spilt orð at tala frammi fyri mær, til tíðin verði broytt: sigið mær tí dreymin, og *tá* man eg vita at tit kunnu sýna mær hansara týðing.

10 ¶ Kāl-dē'-arnir svaraðu frammi fyri kongi, og søgdu, Tað er ikki maður á jørðini sum kann sýna málevni kongs: tí *er tað* eingin kongur, harri, ella stjornari, *sum* umbað slíkar lutir av nøkrum gandakalli, ella stjornuspáara, ella Kāl-dē'-a.

11 Og *tað er* sjáldsamur lutur sum kongur krevur, og tað er eingin annar ið kann sýna hann frammi fyri kongi, uttan gudarnir, hvørs býli er ikki hjá holdi.

12 Av hesi orsök varð kongur firtin og sera óður, og beyð at oyða allar *vismenn* Bábýlons.

13 Og løgskipanin fór út, at *vismennir* skuldu verða vignir; og teir søktu Dániel og hansara felagar at verða vignar.

14 ¶ Tá tók Dániel til orða við ráði og vísdomi fyri Ar'-i-och-i, høvuðsmanni livverju kongs, sum var farin út at vega *vismenn* Bábýlons:

15 Hann tók til orða og segði til Ar'-i-och-s, høvuðsmann kongs, Hvi *er* løgboðið so skundugt frá kongi? Tá gjordi Ar'-i-och lutin kunnan fyri Dánieli.

16 Tá fór Dániel inn, og tráaði av kongi at hann vildi givið honum tíð, og at hann vildi sýna kongi týðingina.

17 Tá fór Dániel til hús sítt, og gjordi lutin kunnan fyri Hā-nān'-jāh, Mī'-sjā-ēl-i, og Ā-zār'-jāh, lagsbrøðrum sínum:

18 At teir vildu tráa miskunnir av Guði himins viðvíkjandi hesum loyndarmáli; at Dániel og hansara felagar skuldu ikki týnast við restini av vismonnum Bábylons.

19 ¶ Tá varð loyndarmálið opinberað Dánieli í náttarsjón. Tá vælsignaði Dániel Guð himins.

20 Dániel tók til máls og segði, Vælsignað veri navn Guðs um aldur og ævir: tí at visdómur og máttur eru hansara:

21 Og hann broytir tíðirnar og tíðarskeiðini: hann flytur burtur kongar, og setur upp kongar: hann gevur visdóm at hinum vísu, og kunnleika til teirra sum kenna skil:

22 Hann opinberar teir djúpu og loyndu lutirnar: hann veit hvat í myrkrinum er, og ljósið býr hjá honum.

23 Eg takki tær, og prísi tær, O tú Guð fedra mína, sum hevurt givið mær visdóm og mátt, og hevurt gjørt kunnugt mær nú hvat vit tráaðu av tær: tí at tú hevurt *nú* gjørt okkum kunnugt málevni kongs.

24 ¶ Tí fór Dániel inn at Ár-*i-öch-i*, sum kongur hevði skipað at oyða *vismenn* Bábylons: hann fór og segði svá við hann; Oyð ikki *vismenn* Bábylons: før meg inn framfyri kong, og eg vil sýna kongi týðingina.

25 Tá førði Ár-*i-öch* inn Dániel framfyri kong í skundi, og segði svá við hann, Eg havi funnið mann av fangum Judah, sum vil gera kongi týðingina kunna.

26 Kongur svaraði og segði til Dániels, hvørs navn var Bêl-tê-sjáz-zâr, Ert tú førur fyri at gera mær dreymin kunnan sum eg havi sæð, og týðing hans?

27 Dániel svaraði í nærveru kongs, og segði, Loyndarmálið, sum kongur hevur kravt, kunnu

ikki *vismenninir*, stjornuspáaranir, gandakallarnir, spásagnarmenninir, sýna kongi;

28 Men tað er ein Guð í himni sum opinberar loyndarmál, og ger kunnugt fyri Nê-bü-chäd-nêz-zâr kongi hvat skal verða í teimum seinnu døgum. Tí dreymur, og sjónir høvurs tíns á tíni legu, eru hesi;

29 Hvat tær viðvíkur, O kongur, tínar hugsanir komu í *tín huga* á tíni legu, hvat skuldi henda hereftir: og hann, sum opinberar loyndarmál, ger kunnugt fyri tær hvat skal bera á.

30 Men hvat mær viðvíkur, hetta loyndarmál er ikki opinberað fyri mær fyri *nakran* visdóm sum eg havi meir enn nakar livandi, men fyri *teirra* sakir ið skulu gera týðingina kunna fyri kongi, og at tú máttirt víta hugsanir hjarta tíns.

31 ¶ Tú, O kongur, sást, og sí ein mikil mynd. Henda mikla mynd, hvørs bjartleiki var avbærur, stóð frammi fyri tær; og formurin hará var ræðuligur.

32 Høvdið á hesi mynd var av finum gulli, hansara bróst og hans armar av silvuri, hansara búkur og hansara lendar av messing,

33 Hansara leggir av jarni, hansara føtur partvís av jarni og partvís av leiri.

34 Tú sást til ið ein steinur varð skorin út uttan hendur, sum sló myndina á hansara føtur *sum vóru* av jarni og leiri, og breyt teir í stykkir.

35 Tá varð jarnið, leirið, messingurin, silvurið, og gullið, brotið í stykkir tilsaman, og gjordist eins og dumbern hjá summar treskigólrunum; og vindurin bar tey burt, at einkið pláss fanst til teirra: og steinurin, ið sló myndina, gjordist mikið fjall, og fylti alla jørðina.

DÁNIEL 3

36 ¶ Hetta er dreymurin; og vit vilja siga týðing hansara frammi fyrí kongi.

37 Tú, O kongur, ert ein kongur konga: tí Guð himins hefur givið tær kongadømi, mátt, og styrki, og dýrd.

38 Og hvarsumhelst ið manna-børnini búgva, hefur hann givið akursins djór og himinsins fuglar inn í tína hond, og hefur gjørt teg til stjórnara yvir teim øllum. Tú ert hetta hövdið av gulli.

39 Og eftir teg skal risa upp eitt annað kongadømi, til afturs fyrí tær, og eitt annað triðja kongadømi av messing, sum skal hava stjórn yvir allari jørðini.

40 Og tað fjórða kongadømið skal vera sterkt sum jarn: so mikið sum jarn brýtur í stykkir og undirleggur øll ting: og eins og jarn, ið brýtur øll hesi, skal tað bróta í stykkir og knúsa.

41 Og við tað at tú sást fótur-nar og tærnar, partvís av leiri hjá pottamakarum, og partvís av jarni, skal kongadømið verða deilt; men har skal vera í tí av styrki jarnsins, eftirsum at tú sást jarnið blandað við mýrut leir.

42 Og eins og tærnar av fótunum vóru partvís av jarni, og partvís av leiri, so skal kongadømið vera partvís sterkt, og partvís brotið.

43 Og hvar ið tú sást jarn blandað við mýrut leir, skulu teir blanda seg við sáð manna: men teir skulu ikki krækjast hvør at øðrum, júst eins og jarn ikki blandast við leir.

44 Og í døgnum hjá hesum kongunum skal Guð himins seta upp kongadømi, sum aldri skal oyðast: og kongadømið skal ikki eftirlatast øðrum fólki, men tað skal bróta í stykkir og tæra upp øll hesi kongadømini, og tað skal standa um ævir.

45 Eftirsum at tú sást at steinurin varð skorin út úr

Dániel sigur dreymin hjá kongi

fjallinum uttan hendur, og at hann breyt í stykkir jarnið, messingin, leirið, silvurið, og gullið; hefur hin mikli Guð gjørt kunnugt fyrí kongi hvat skal henda hereftir: og dreymurin er fullvísur, og týðing hansara viss.

46 ¶ Tá fell Nē-bū-chād-nēz'-zār kongur á sitt andlit, og tilbað Dániel, og beyð at teir skuldu ofra tilbiðjanaroffur og söt angilsir at honum.

47 Kongur ávarpaði Dániel, og segði, Av sonnum tað er, at tykkara Guð er ein Guð guda, og ein Harri konga, og ein opinberari av loyndarmálum, eftirsum at tú kundirt opinbera hetta loyndarmál.

48 Tá gjørdi kongur Dániel til miklan mann, og gav honum mangar miklar gávur, og gjørdi hann til stjórnara yvir øllum fylki Bábylons, og fremstan av stjórnarum yvir øllum vismonnum Bábylons.

49 Tá fyrispurdi Dániel av kongi, og hann setti Sjá-dräch, Mē-sjäch, og Á-béd-nē-gó, yvir viðurskiftunum hjá fylki Bábylons: men Dániel sat í portri kongs.

KAPITUL 3

NĒ-BŪ-CHĀD-NĒZ'-ZĀR kongur gjørdi mynd av gulli, hvørs hædd var trísins-tjúgu alnir, og breiddin hará seks alnir: hann setti hana upp á Dú-rá slætta, í fylki Bábylons.

2 Tá sendi Nē-bū-chād-nēz'-zār kongur at savna saman prinsarnar, stjórnararnar, og høvuðsmenninar, dómararnar, fæhriðarnar, ráðgevarnar, sýslumenninar, og allar stjórnararnar av fylkjunum, at koma til innvingina av myndini sum Nē-bū-chād-nēz'-zār kongur hevði sett upp.

3 Tá vórðu prinsarnir, stjórnararnir, og høvuðsmenn, dómar-

arnir, fæhirdarnir, ráðgevarnir, sýslumenninir, og allir stjórnararnir av fylkjunum, savnaðir saman at innvingini av myndini sum Nē-bū-chād-nēz'-zār kongur hevði sett upp; og teir stóðu frammanfyri myndini sum Nē-bū-chād-nēz'-zār hevði sett upp.

4 Tá rópti ein heroldur hart, Tykkum er tað boðið, O fólk, tjóðir, og tungumál,

5 At á hvørji tíð tit hoyra ljóðið á kornettini, floytuni, hørpuni, lýranum, psaltrinum, sekkjapipuni, og alskyns tónleiki, at tit falli niður og tilbiðji gyltu myndina sum Nē-bū-chād-nēz'-zār kongur hevur sett upp:

6 Og hvøriðso fellur ikki niður og tilbiður, skal somu stund verða kastaður inn í miðjuna av einum brennandi, eldslugum bræðsluovni.

7 Tessvegna á teirri tíð, tá ið alt fólkid hoyrði ljóðið á kornettini, floytuni, hørpuni, lýranum, psaltrinum, og alskyns tónleiki, fell alt fólkid, tjóðirnar, og tungumálini, niður og tilbóðu gyltu myndina sum Nē-bū-chād-nēz'-zār kongur hevði sett upp.

8 ¶ Hvørsvegna á teirri tíð komu ávisir Kál-de'-ar nær, og ákærdu Jøðarnar.

9 Teir talaðu og søgdu til Nē-bū-chād-nēz'-zār kongs, O kongur, livi um ævir.

10 Tú, O kongur, hevurt gjørt løgskipan, at hvør maður sum man hoyra ljóðið á kornettini, floytuni, hørpuni, lýranum, psaltrinum, og sekkjapipuni, og alskyns tónleiki, skal falla niður og tilbiðja gyltu myndina:

11 Og hvøriðso fellur ikki niður og tilbiður, at hann skuldi verða kastaður inn í miðjuna av einum brennandi, eldslugum bræðsluovni.

12 Tað eru ávisir Jøðar sum tú hevurt sett yvir viðurskiftunum

hjá fylki Bábylons, Sjá'-dräch, Mē'-sjäch, og Á-béd-nē'-gò; hesir menn, O kongur, hava ikki givið gætur eftir tær: teir tæna ikki tínum gudum, ella tilbiðja gyltu myndina sum tú hevurt sett upp.

13 ¶ Tá beyð Nē-bū-chād-nēz'-zār í *sini* øði og ovursinni at føra Sjá'-dräch, Mē'-sjäch, og Á-béd-nē'-gò. Tá førdu teir hesar menn framfyri kong.

14 Nē-bū-chād-nēz'-zār talaði og segði við teir, *Er tað* satt, O Sjá'-dräch, Mē'-sjäch, og Á-béd-nē'-gò, tæna tit ikki mínum gudum, ella tilbiðja gyltu myndina sum eg havi sett upp?

15 Men um tit veri tilreiðar, at á hvørji tíð tit hoyri ljóðið á kornettini, floytuni, hørpuni, lýranum, psaltrinum, og sekkjapipuni, og alskyns tónleiki, tit so falli niður og tilbiðji myndina sum eg havi gjørt; so *gott*: men um tit ikki tilbiðji, tá skulu tit verða kastaðir somu stund inn í miðjuna av einum brennandi, eldslugum bræðsluovni; og hvør eru tann Guð ið skal fría tykkum út úr hondum mínum?

16 Sjá'-dräch, Mē'-sjäch, og Á-béd-nē'-gò, svaraðu og søgdu til kongs, O Nē-bū-chād-nēz'-zār, vit eru ikki sútfullir at svara tær í hesum máli.

17 Um tað veri *soleiðis*, so er Guð vár, hvørjum vit tæna, førur fyri at fría okkum út frá tí brennandi, eldsluga bræðsluovnum, og hann vil fría okkum út úr tíni hond, O kongur.

18 Men um ikki, tá veri tað tær kunnugt, O kongur, at vit vilja ikki tæna tínum gudum, ella tilbiðja gyltu myndina sum tú hevurt sett upp.

19 ¶ Tá varð Nē-bū-chād-nēz'-zār fullur av øði, og skapið av hans ásjón broyttist imótí Sjá'-dräch-i, Mē'-sjäch-i, og Á-béd-nē'-gò: *ú* talaði hann, og beyð

DÁNIEL 4

at teir skuldu hita bræðsluovnin við eitt sney ferðir meira enn hann var vanur at verða hitaður.

20 Og hann beyð mektigastu monnunum, sum *vóru* í heri hansara, at binda Sjá'-dräch, Mē'-sjäch, og Á-béd-né'-gö, og at kasta *teir* inn í brennandi, eldsluga bræðsluovnin.

21 Tá vórðu hesir menninir bundnir í sínum kyrtlum, sínum buksum, og sínum hattum, og *hinum* klæðum sínum, og vórðu kastaðir inn í miðjuna av brennandi, eldsluga bræðsluovninum.

22 Tessvegna, av tí at boðið hjá kongi var skundugt, og bræðsluovnurin avbera heitur, vá flamman av eldinum menninar sum tóku upp Sjá'-dräch, Mē'-sjäch, og Á-béd-né'-gö.

23 Og hesir triggir menn, Sjá'-dräch, Mē'-sjäch, og Á-béd-né'-gö, fullu niður bundnir í miðjuna av brennandi, eldsluga bræðsluovninum.

24 Tá varð Nē-bū-chād-nēz'-zâr kongur ovfarin, og reis upp í skundi, og talaði, og segði við sínar ráðgevar, Kastaðu vit ikki triggjar menn bundnar inn í miðjan eldin? Teir svaraðu og søgdu við kong, Satt, O kongur.

25 Hann svaraði og segði, Sí, eg siggi fyra menn leysar, gangandi í miðjum eldinum, og teir hava einkið mein; og formurin á tí fjórða er líka *sum* Sonur Guðs.

26 ¶ Tá kom Nē-bū-chād-nēz'-zâr nær til munnann á brennandi, eldsluga bræðsluovninum, og talaði, og segði, Sjá'-dräch, Mē'-sjäch, og Á-béd-né'-gö, tit tænarar hins hægsta Guðs, komið út, og komið *higar*. Sjá'-dräch, Mē'-sjäch, og Á-béd-né'-gö, komu tá fram úr miðjum eldinum.

27 Og prinsarnir, landsstjórnir, og høvuðsmenn, og ráðgevar kongs, *ið* vórðu savnaðir saman,

Sjádrach, Mesjach, og Ábed-nego

sóu hesar menn, yvir hvørs kroppum eldurin hevði ongan mátt, eiheldur var eitt hár á teirra høvdi sviðið, eiheldur vóru teirra kyrtlar broyttir, ella hevði lukturin av eldi flutt *seg* á teir.

28 Tá talaði Nē-bū-chād-nēz'-zâr, og segði, Vælsignaður *veri* Guð Sjá'-dräch-s, Mē'-sjäch-s, og Á-béd-né'-gö-s, sum hevur sent sin eingil, og bjargað sínum tænarum sum litu á hann, og hava broytt orðið hjá kongi, og latið síni likam, at teir máttu ikki tæna ella tilbiðja nakran gud, uttan sin egna Guð.

29 Tí geri eg løgskipan, At hvørt fólk, tjóð, og tungumál, sum tala nakað ting óbeint imóti Guði Sjá'-dräch-s, Mē'-sjäch-s, og Á-béd-né'-gö-s, skulu verða skornir í stykkir, og teirra hús verða gjörd *til* tøðrugvu: tí at tað er eingin annar Guð sum kann bjarga eftir hesum slagi.

30 Tá framflutti kongur Sjá'-dräch, Mē'-sjäch, og Á-béd-né'-gö, í fylki Bábylons.

KAPITUL 4

NĒ-BŪ-CHĀD-NĒZ'-ZĀR kongur, at øllum fólk, tjóðum, og tungumálum, sum búgva á allari jørðini; Friður veri margfaldaður at tykkum.

2 Eg hugsaði tað gott at sýna teknini og undrini sum hin høgi Guð hevur virkað móttvegis mær.

3 Hvør mikil *eru* tekin hans! og hvør mektig *eru* undur hans! hans kongadømi *er* ævigtvarandi kongadømi, og hans harradømi frá ætt til ætt.

4 ¶ Eg, Nē-bū-chād-nēz'-zâr, var í hvíld í húsi mínum, og blomstraði í mínum slotti:

5 Eg sá dreyim *ið* gjörði meg ræddan, og hugsanirnar á míni song og sjónir høvurs míns órógvaðu meg.

6 Tí gjörði eg løgskipan at

føra inn allar Bábylons vísmenn framfyri meg, at teir máttu gera mær kunna týðingina av dreyminum.

7 Tá komu inn gandakallar-nir, stjórnsupáararnir, Kál-dé-arnir, og spásagnarmenninir: og eg segði dreymin frammi fyri teimum; men teir gjørdu mær ikki kunna týðing hans.

8 ¶ Men til síðst kom Dániel inn framfyri meg, hvørs navn *var* Běl-tè-sjáz-zâr, sam-svarandi navni guds míns, og í hvørjum *er* andi hinna heilagu guda: og frammi fyri honum taldi eg dreymin, og *segði*,

9 O Běl-tè-sjáz-zâr, meistari gandakallanna, av tí at eg veit at andi hinna heilagu guda *er* í tær, og einkið loyndarmál órógvær teg, sig mær sjónirnar av mínum dreymi sum eg havi sæð, og týðing hans.

10 Svá *vóru* sjónirnar av mínum høvdi í míni legu; Eg sá, og sí eitt træ á miðjari jørðini, og hæddin á tí *var* mikil.

11 Træið vaks, og var sterkt, og hæddin hará rakk at himni, og sjónin á tí til endan á allari jørðini:

12 Leyvini harhjá *vóru* vøkur, og fruktin harhjá mikil, og í tí *var* matur til øll: akursins djór høvdu skugga undir tí, og himinsins fuglar búðu í bulum tess, og alt hold varð matað av tí.

13 Eg sá í sjónunum av mínum høvdi á míni song, og sí, ein varðmaður og ein heilagur ein kom niður av himni;

14 Hann rópti hart, og segði svá, Høggið niður træið, og skerðið av greinar hans, rystið av leyv hans, og spjaðið frukt hansara: djórini komist avstað undan tí, og fuglarnir frá hansara greinum:

15 Men eftirlatið stubban av rótum hans í jørðini, enntá

við bandi av jarni og messing, í mjúka grasi akursins; og lat tað vera vát við døggi himins, og *veri* hansara skamtur við djórunum í grasi jarðarinnar:

16 Verði hjarta hansara broytt frá mans, og verði djórs hjarta givið honum; og fari sjev tíðir yvir hann.

17 Henda sök *er* eftir løg-skipan varðmannanna, og kravi-num eftir orði hinna heilagu: til tess endamáls at hinir livandi mega vita at hin Hægsti stjórnar í kongadømi manna, og gevur tað til hvønnsumhelst hann vil, og setur upp yvir tí hinar niðarligastu av monnum.

18 Henda dreymin havi eg, Nè-bü-chäd-nèz'-zâr kongur, sæð. Nú, O Běl-tè-sjáz-zâr, kunnger tú týðing hans, við tað at allir vísmenn kongadømis míns eru ikki førir fyri at gera mær kunna týðingina: men tú *ert* førur; tí at andi hinna heilagu guda *er* í tær.

19 ¶ Tá varð Dániel, hvørs navn *var* Běl-tè-sjáz-zâr, ógvadur í eina stund, og hans hugsanir órógvadu hann. Kongur talaði, og segði, Běl-tè-sjáz-zâr, lat ikki dreymin, ella týðing hans, órógva teg. Běl-tè-sjáz-zâr svaraði og segði, Mín harri, dreymurin *veri* seg til teirra sum hata teg, og hansara týðing til tínar figgindar.

20 Træið sum tú sást, sum vaks, og var sterkt, hvørs hædd rakk at himninum, og sjónin á tí til alla jørðina;

21 Hvørs leyv *vóru* vøkur, og tess ávøkstur mikil, og í tí *var* matur til øll; undir hvørjum akursins djór dvaldust, og á hvørs greinum himinsins fuglar høvdu sítt býli:

22 Tað *er* tú, O kongur, sum ert vaksin og vorðin sterkur: tí at tín mikilleiki er vaksin, og røkkur at himni, og títt harradømi til jarðarinnar enda.

23 Og hvar ið kongur sá ein varðmann og ein heilagan ein koma niður av himni, og siga, Høggið træið niður, og oyðið tað; tó eftirlatið stubban av rótum tess í jørðini, enntá við bandi av jarni og messing, í bleyta grasi akursins; og lat tað vera váttað við døggi himins, og *lat* hansara skamt *vera* við djórum akursins, til sjei tíðir fari yvir hann;

24 Hetta *er* týðingin, O kongur, og hetta *er* løgskipan hins Hægsta, sum er komin yvir harra mín kongin:

25 At teir skulu reka teg frá monnum, og titt býli skal vera hjá djórum akursins, og teir skulu fáa teg at eta gras sum oksar, og teir skulu væta teg við døggi himins, og sjei tíðir skulu fara yvir teg, til tú viti at hin Hægsti stjørnar í kongadømi manna, og gevur tað til hvønnsumhelst hann vil.

26 Og hvar ið teir buðu at eftirlata stubba av trærótunum; skal titt kongadømi vera tær vist, eftir at tú fert at sanna at himnarnir stjørna.

27 Hvørsvegna, O kongur, lat mitt ráð vera góðtakiligt hjá tær, og brót av tinar syndir við rættvísi, og tinar misgerðir við at sýna miskunn mótt teimum ørmu; um tað má verða ein leinging um tina rólíggsemi.

28 ¶ Alt hetta kom yvir Nē-bū-ḫād-nēz-zār kong.

29 Við endan á tólv mánaðum gekk hann í slottinum av kongadømi Bábýlons.

30 Kongur talaði, og segði, Er ikki hetta mikla Bábýlon, sum eg havi bygt til hús kongadømisins við máttinum av míni kraft, og til heiðurin av míni hátign?

31 Meðan orðið *var* í munni kongs, fell rødd av himni, *sum* segði, O Nē-bū-ḫād-nēz-zār kong-

ur, til tín er tað talað; Kongadømið er farið burtur frá tær.

32 Og teir skulu reka teg frá monnum, og titt býli *skal vera* hjá djórum akursins: teir skulu fáa teg at eta gras sum oksar, og sjei tíðir skulu fara yvir teg, inn-til tú viti at hin Hægsti stjørnar í kongadømi manna, og gevur tað til hvønnsumhelst hann vil.

33 Hina somu stund var luturin uppfyltur yvir Nē-bū-ḫād-nēz-zār: og hann varð ríkin frá monnum, og át gras sum oksar, og hansara líkam var váttað við døggi himins, til hárin hjá honum vóru vaksin sum *arnaffaðrar*, og neglirnar hjá honum sum *fuglklour*.

34 Og við endan á døgnum, *tá* lyfti eg, Nē-bū-ḫād-nēz-zār, upp míni eygu at himni, og mitt skil vendi aftur at mær, og eg vælsignaði hin Hægsta, og eg prísaði *honum* og ærði hann sum livir um ævir, hvørs harradømi *er* ævigtvarandi harradømi, og hansara kongadømi *er* frá ætt til ætt:

35 Og allir jarðarinnar íbúgvar *verða* dómðir um sum einkið: og hann ger samsvarandi vilja sínum í heri himins, og *millum* jarðarinnar íbúgvar: og eingin kann steðga hond hansara, ella siga við hann, Hvat gert tú?

36 Á somu tíð kom skil mitt aftur at mær; og fyri dýrdina av mínum kongadømi, kom mín heiður og bjartleiki aftur at mær; og mínir ráðgevar og mínir harrar søktu til mín; og eg varð grundfestur í mínum kongadømi, og avbær hátign varð lögð afturat mær.

37 Eg, Nē-bū-ḫād-nēz-zār, nú prisi og hálovi og æri Kong himins, øll hvørs verk *eru* sannleiki, og hansara vegir dómur: og teir, sum ganga í hugmóð, er hann førur fyri at lækka.

KAPITUL 5

BĒL-SJÁZ'-ZÁR kongur gjörði mikla veitslu fyri túsund av harrum sínum, og drakk vín frammi fyri teimum túsund.

2 Bēl-sjáz'-zár, meðan hann bragdaði vínið, beyð at føra tey gyltu og silvur kerini sum faðir hansara Nē-bū-chād-nēz'-zár hevði tikið úr templinum sum *var* í Jerusalem; at kongur, og prinsar hans, konur hans, og meðkonur hans, máttu drekka hari.

3 Tā fōrdu teir hini gyltu kerini sum vōrðu tikin úr templinum av hūsi Guðs sum *var* í Jerusalem; og kongur, og prinsar hans, konur hans, og meðkonur hans, drukku í teim.

4 Tey drukku vín, og prísaðu gudunum av gulli, og av silvuri, av messing, av jarni, av viði, og av steini.

5 ¶ Í somu stund komu fram fingrar av manshond, og skrivaði á raka ljósastakan á sparslið av vegginum av slotti kongs: og kongur sá partin av hondini ið skrivaði.

6 Tā broyttist ásjón kongs, og hans hugsanir órógvaðu hann, so at liðirnir av hansara lendum loystust, og hansara knø slógu hvørt ímóti øðrum.

7 Kongur rópaði hart at føra inn stjornuspáararnar, Kāl-dē'-arnar, og spásagnarmenninar. Og kongur talaði, og segði til *vismenn* Bábýlons, Hvørsumhelst ið lesur hesa skrift, og sýnir mær hennara týðing, skal verða klæddur við skarlak, og *hava* ketu av gulli um sín háls, og skal vera triðji stjórnarin í kongadøminum.

8 Tā komu inn allir *vismenn* kongs: men teir kundu ikki lesa skriftina, ella gera kunna fyri kongi hennara týðing.

9 Tā varð kong Bēl-sjáz'-zár

stórliga órógvaður, og hans ásjón broyttist í honum, og hansara harrar ógvaðust.

10 ¶ *Men* drotningin, orsakað av orðunum hjá kongi og hansara harrum, kom inn í veitsluborðhaldshúsið: og drotningin talaði og segði, O kongur, livi um ævir: lat ei tinar hugsanir órógva teg, eiheldur lat tína ásjón broytast:

11 Tāð er ein maður í kongadømi tinum, í hvørjum *er* andi hinna heilagu guda; og í døgum faðirs tíns varð ljós og skil og visdómur, eins og visdómur gudanna, funnið í honum; hvønn kongurin Nē-bū-chād-nēz'-zár, faðir tín, kongurin, *sigi eg*, faðir tín, gjörði *tíl* meistara hjá gandakøllumum, stjornuspáarunum, Kāl-dē'-unum, og spásagnarmonnunum;

12 Við tað at framúrskarandi andi, og kunnleiki, og skil, týðing av dreytum, og sýning av torførum setningum, og uppløysing av ivamálum, vórðu funnin í tí sama Dánieli, hvønn kongurin nevndi Bēl'-tē-sjáz'-zár: lat *tí* Dániel nú verða rópaðan, og hann vil sýna týðingina.

13 Tā varð Dániel fōrdur inn framfyr kong. Og kongur talaði og segði við Dániel, *Ert* tú tann Dániel, sum *ert* av børnum fangaskaps Judah, sum kongurin, faðir mín, fōrði út úr Jødaumráði?

14 Eg havi enntá hoyrt um teg, at andi gudanna *er* í tær, og at ljós og skil og framúrskarandi visdómur finst í tær.

15 Og nú hava *vismenninir*, stjornuspáararnir, verðið fōrdir inn framfyr meg, at teir skuldu lesa hesa skrift, og gera mær kunna hennara týðing; men teir kundu ikki sýna týðingina av *tí* tingingum:

16 Og eg havi hoyrt um teg,

DÁNIEL 6

at tú kanst gera týðingar, og loysa upp ivamál: nú, um tú kanst lesa skriftina, og gera kunna fyri mær hennara týðing, so skalt tú verða klæddur við skarlak, og *hava* ketu av gulli um tín háls, og verða triðji stjórnarin í kongadøminum.

17 ¶ Tá svaraði Dániel og segði frammi fyri kongi, Veri tygara gávur til tygara sjálvs, og gevið tygara endurgjöld til annan; tó vil eg lesa kongi skriftina, og gera kunna fyri honum týðingina.

18 O tú kongur, hin hægsti Guð gav Nē-bū-chād-nēz'-zār-i, faðir tínum, kongadømi, og há-tign, og dýrd, og heiður:

19 Og vegna hátignina sum hann gav honum, nøtraðu øll fólk, tjóðir, og tungumál, og ræddust frammi fyri honum: hvønn hann vildi, vá hann; og hvønn hann vildi, helt hann á lívi; og hvønn hann vildi, setti hann upp; og hvønn hann vildi, koyrði hann niður.

20 Men tá ið hjarta hans varð lyft upp, og hans hugur herdur í hugmód, varð hann koyrdur frá síni kongligu trónu, og teir tóku hansara dýrd frá honum:

21 Og hann varð rikin frá sonum manna; og hans hjarta varð gjørt sum djóranna, og hansara býli *var* hjá villasnum: teir mataðu hann við grasi sum oksar, og hansara líkam var vát við døggi himins; til hann vitsti at hin hægsti Guð stjórnaði í kongadømi manna, og *at* hann útnevnrir yvir tí hvønsumhelst hann vil.

22 Og tú, sonur hansara, O Bēl-sjāz'-zār, hevurt ikki eyðmýkt títt hjarta, tó *at* tú vitstirt alt hetta;

23 Men hevurt lyft upp teg sjálvan ímóti Harra himins; og teir hava ført kerini av hans húsi framfyri teg, og tú, og tínir harrar, tínar konur, og tínar meðkonur, hava drukkið vín í teimum;

Dániel týðir skriftina á vegginum

og tú hevurt prisað gudunum av silvuri, og gulli, av messing, jarni, víði, og steini, sum ikki síggja, ella hoyra, ella vita: og tann Guð í hvørs hond tin anda-dráttur *er*, og hvørs allir tínir vegir *eru*, hevurt tú ikki týðmett:

24 Tá varð parturin av hondini sendur frá honum; og henda skrift varð skrivað.

25 ¶ Og hetta *er* skriftin sum varð skrivað, MĒ·NĒ, MĒ·NĒ, TĒ·KĒL, Ū·PHĀR·SĪN.

26 Hetta *er* týðingin av tí: MĒ·NĒ; Guð hevur talt upp títt kongadømi, og fullført tað.

27 TĒ·KĒL; Tú ert vígaður í vágskálanum, og ert funnin vantandi.

28 PĒ·RĒS; Títt kongadømi *er* sundurskipt, og givið Medunum og Persunum.

29 Tá beyð Bēl-sjāz'-zār, og teir klæddu Dániel við skarlaki, og *koyrdu* ketu av gulli um háls hansara, og gjørdur kunngerð viðvíkjandi honum, at hann skuldi vera triðji stjórnarin í kongadøminum.

30 ¶ Í teirri nátt varð Bēl-sjāz'-zār, kongur Kāl-dē-anna, vigin.

31 Og Dá-rī-ūs, Mē-dī-arin, tók kongadømið, umleið trísins-tjúgu og tvey ára gamal.

KAPITUL 6

TAÐ líkaði Dá-rī-ūs-i at seta yvir kongadøminum hundrað og tjúgu prinsar, sum skuldu vera yvir øllum kongadøminum;

2 Og yvir hesum triggjar forsetar; av hvørjum Dániel *var* fyrstur: at prinsarnir máttu geva teimum roknskapir, og kongurin ongan skaða skuldi hava.

3 Tá varð hesin Dániel fluttur upp uppum forsetarnar og prinsarnar, tí ein framúrskarandi andi *var* í honum; og kongur hugsaði at seta hann yvir øllum rikinum.

4 ¶ Tá sóktu forsetarnir og prinsarnir at finna høvi ímóti Dánieli viðvikjandi kongadöminum; men teir kundu einkið høvi ella feil finna; við tað at hann *var* trúfastur, eiheldur fanst nokur villfaring ella feilur í honum.

5 Tá søgdu hesir menn, Vit fara ikki at finna nakað høvi ímóti hesum Dánieli, uttan vit finna tað ímóti honum viðvikjandi lóg Guðs hansara.

6 Tá flykkjaðust hesir forsetar og prinsar saman til kongs, og søgdu svá við hann, Kong Dá-ri-ús, livi um ævir.

7 Allir forsetar kongadömins, landsstjórnarnir, og prinsarnir, ráðgevarnir, og høvuðsmenninir, hava ráðført seg saman um at grundleggja kongliga áseting, og at gera eina fasta løgskipan, at hvørsumhelst ið umbiður eina umbøn av nokrum Guði ella manni í triati dagar, uttan av tær, O kongur, hann skal verða varpaður í ljonabolið.

8 Nú, O kongur, grundlegg løgskipanina, og undirskriva skrivið, at tað verði ikki broytt, samsvarandi lógini hjá Medunum og Persunum, sum umbroyttist ei.

9 Hvørsvogna Dá-ri-ús kongur undirskrivaði skrivið og løgskipanina.

10 ¶ Men tá ið Dániel vitsti at skrivið var undirskrivað, fór hann inn í sitt hús; og hansara gluggar verandi opnir í hansara kamari mótvegis Jerusalem, knelaði hann á síni knø triggjar ferðir um dagin, og bað, og gav tøkki frammi fyri Guði sínum, eins og hann gjørði áður.

11 Tá flykkjaðust hesir menn, og funnu Dániel biðjandi og gerandi umbønning frammi fyri Guði sínum.

12 Tá komu teir nær, og talaðu frammi fyri kongi viðvikjandi

løgskipan kongs; Hevurt tú ikki undirskrivað løgskipan, at hvør maður ið umbiður *eina umbøn* av nokrum Guði ella manni innanfyri triati dagar, uttan av tær, O kongur, skal varpast í ljonabolið? Kongur svaraði og segði, Luturin er sannur, samsvarandi lógini hjá Medunum og Persunum, sum umbroyttist ei.

13 Tá svaraðu teir og søgdu frammi fyri kongi, Hasin Dániel, sum *er* av børnunum av fangskapi Judah, skoytir ikki tær, O kongur, ella løgskipanini sum tú hevurt undirskrivað, men ger sína umbøn triggjar ferðir um dagin.

14 Tá ið kongur hoyrði hesi orð, varð hann sára misnøgður við seg sjálvan, og setti sitt hjarta á Dániel, at útfria hann; og hann strevaði til niðurferð solarinnar at útfria hann.

15 Tá flykkjaðust hesir menn at kongi, og søgdu við kong, Vita, O kongur, at lógin hjá Medunum og Persunum *er*, At eingin løgskipan ella áseting, sum kongur grundleggur, kann verða broytt.

16 Tá beyð kongur, og teir førdu Dániel, og kastaðu hann í ljonabolið. Men kongur talaði og segði við Dániel, Tin Guð, hvørjum tú støðugt tænit, hann vil útfria teg.

17 Og steinur varð fingin, og lagdur á munnan á bølunum; og kongur innsiglaði tað við sínum egna innsiglisringi, og við innsiglisringinum hjá harrum sínum; at ráðagerðin mátti ei verða broytt viðvikjandi Dánieli.

18 ¶ Tá fór kongur til slott sitt, og umfór náttina fastandi; eiheldur vórðu tónleiksljóðførir ferd framfyri hann; og hansara svøvnur fór frá honum.

19 Tá reis kongur sera tíðliga um morgunin, og fór í skundi til ljonabolið.

20 Og tá ið hann kom til bolið, rópaði hann við harmsligari rödd á Dániel: og kongur talaði og segði til Dániels, O Dániel, tænarí hins livandi Guðs, er tín Guð, hvørjum tú stöðugt tænarit, fœrur fyrri at útfria teg frá leyvunum?

21 Tá segði Dániel við kong, O kongur, livi um ævir.

22 Mín Guð hefur sent sín eingil, og hefur lokað munnarnar á leyvunum, at tær hava ikki skatt meg: við tað at frammi fyrri honum sakloysi fanst í mær; og eisini frammi fyrri tær, O kongur, havi eg einkið mein gjørt.

23 Tá varð kongur avbera glaður fyrri hann, og beyð at teir skuldu taka Dániel upp úr bølinum. So Dániel varð tikin upp úr bølinum, og einkið háttarlag av meini fanst uppiá honum, tí hann trúði á Guð sín.

24 ¶ Og kongur ábeyð, og teir fœrdu teir menn sum høvdu ákært Dániel, og teir kastaðu teir í ljónabolið, teir, teirra børn, og teirra konur; og leyvurnar høvdu meistaradømið av teimum, og brutu øll teirra bein í stykkir áður enn nakrantíð teir komu til botnin á bølinum.

25 ¶ Tá skrivaði kong Dá-ri-ús øllum fólki, tjóðum, og tungumálum, sum dvøljast á allari jørðini; Friður veri margfaldaður at tykkum.

26 Eg geri lögskipan, At í hvørjum harradømi av mínum kongadømi, menn nøtri og óttist frammi fyrri Guði Dániels: tí hann er hin livandi Guð, og stöðufastur um ævir, og hansara kongadømi tað sum ikki skal verða oyðilagt, og hans harradømi skal vera heilt fram at endanum.

27 Hann útfriar og bjargar, og hann virkar tekin og undur í himni og á jørð, sum hefur útfriað Dániel frá ljónanna mátti.

28 So hesin Dániel hevði framgongd í rikjan Dá-ri-ús-ar, og í rikjan Cýrusar hins Persiska.

KAPITUL 7

Í FYRSTA ári Bêl-sjáz'-zâr-s kongs av Bábýlon, hevði Dániel dreym og sjónir høvurs sins á legu sini: tá skrivaði hann dreymin, og segði frá samløguni av málanum.

2 Dániel talaði og segði, Eg sá í míni sjón um náttina, og sí, hinir fyra vindar himinsins striddust á sjónum mikla.

3 Og fyra mikil djór komu upp úr sjónum, ymis hvørt frá øðrum.

4 Tað fyrsta var eins og leyva, og hevði arnarveingir: eg skoðaði til veingirnir hjá tí vörðu slitnir, og hon varð lyft upp frá jørðini, og fingin at standa á fótunum sum maður, og manshjarta varð givið henni.

5 Og sí eitt annað djór, eitt næsta, líkt eini bjørn, og tað reisti upp seg sjálv at einari síðu, og tað hevði trý rivjabein í munnum á tí ímillum tenn tess: og teir søgdu soleiðis við tað, Reis teg, gloyp nógv kjøt.

6 Eftir hetta skoðaði eg, og sí eitt annað, eins og leopardur, sum hevði á bakinum á tí fyra veingir av fugli; djórið hevði eisini fyra høvd; og harradømi varð givið tí.

7 Eftir hetta sá eg í náttarsjónunum, og sí eitt fjórða djór, ønskriligt og ræðuligt, og avbera sterkt; og tað hevði miklar jarn tenn: tað gloypiti og breyt í stykkir, og kleyraði tað eftirverandi við fótum tess: og tað var ymist frá øllum djórunum sum vœru undan tí; og tað hevði tiggju horn.

8 Eg hugleiddi hornini, og sí, har kom upp teirra millum eitt annað litid horn, frammi fyrri

hvörjum^p trý av teimum fyrstu hornunum vórðu slitin upp við rónunum: og sí, í hesum horni vóru eygu líka *sum* mannaeygu, og ein munnur *sum* talaði miklar lutir.

9 ¶ Eg skoðaði til hásetini vórðu kastaði niður, og hin Fyrndargamli í døgum settist, hvørs klæði *var* hvitt sum snjó, og háriini á hansara høvdi sum hin skíra ull: hans háseti *var eins* og hin eldsliga flamma, og hansara hjól sum brennandi eldur.

10 Ein eldslugur streymur gekk út og kom fram frá fyrri framman hann: túsund túsundir tæntu at honum, og tíggu túsund ferðir tíggu túsund stóðu frammi fyrri honum: dómurin varð settur, og bøkurnar vórðu latnar upp.

11 Eg skoðaði tá orsakað av røddini á miklu orðunum sum hornið talaði: eg skoðaði *heilt* til djórið varð vigið, og hansara likam oyðilagt, og givið til hina brennandi flammu.

12 Hvat viðvíkur restini av djór-unum, tey høvdu sitt harradømi tikið burtur: tó vórðu teirra lív framlongd í eitt tíðarskeið og tíð.

13 Eg sá í náttarsjónunum, og sí, *ein*, líka *sum* Menniskjuseonurin, kom við skýggjum himins, og kom til hin Fyrndargamla í døgum, og teir fórdu hann nær framfyri hann.

14 Og tað varð givið honum harradømi, og dýrd, og kongadømi, at øll fólk, tjóðir, og tungumál, skuldu tæna honum: hans harradømi *er* ævigtvarandi harradømi, sum skal ikki ganga undir, og hansara kongadømi *tað* sum ikki skal verða oyðilagt.

15 ¶ Eg, Dániel, varð harmur í mínum anda í miðjum likami *minum*, og sjónirnar hjá mínum høvdi órógvaðu meg.

16 Eg kom nær at einum av teimum ið stóðu hjá, og spurdi

hann sannleikan um alt hetta. So hann segði mær, og fekk meg *at* vita týðingina av tingunum.

17 Hesi miklu djór, sum eru fyra, *eru* fyra kongar, *sum* skulu reisa *seg* burtur úr jørðini.

18 Men hinir heilagu hins Hægsta skulu taka kongadømið, og ongnast kongadømið um ævir, enntá um aldur og ævir.

19 Tá vildi eg vita sannleikan um fjórða djórið, sum var ymist frá øllum hinum, framúr ónskriligt, hvørs tenn *vóru* av jarni, og neglirnar hjá honum *av* messing; *sum* gloypti, breyt í stykkir, og kleyraði tað eftirverandi við sinum fótum;

20 Og um tey tíggu hornini sum *vóru* í høvdi hansara, og *um* hitt sum kom upp, og frammi fyrri hvörjum^p trý fullu; enntá *um* hatta hornið sum hevði eygu, og ein munn sum talaði sera miklar lutir, hvørs eygnabrá *var* reystari enn hansara felagar.

21 Eg skoðaði, og tað sama hornið fórði kríggi við hinar heilagu, og hevði yvirvág imóti teimum;

22 Inntil hin Fyrndargamli í døgum kom, og dómur varð givin hinum heilagu hins Hægsta; og tíðin kom at hinir heilagu ongnast kongadømið.

23 Hann segði soleiðis, Tað fjórða djórið verður tað fjórða kongadømið á jørð, sum skal vera ymist frá øllum kongadømum, og skal gloypa alla jørðina, og skal traðka hana niður, og bróta hana í stykkir.

24 Og tey tíggu hornini burtur úr hesum kongadømi *eru* tíggu kongar *ið* skulu reisast: og ein annar skal rísa aftaná teir; og hann verður ymsur frá tí fyrsta, og hann skal undirleggja triggjar kongar.

25 Og hann skal tala *mikil* orð imóti tí Hægsta, og skal

DÁNIEL 8

máa út hinar heilagu hins Hægsta, og hugsa at broyta tíðir og lógir: og teir skulu verða givnir inn í hond hans inntil eina tíð og tíðir og deilingina av tíð.

26 Men dómurinn skal setast, og teir skulu taka burtur harradømi hansara, at upptæra og at oyða *tað fram* at endanum.

27 Og kongadømið og mikilleikin av kongadøminum undir heila himni, skal verða givið fólki hinna heilagu hins Hægsta, hvørs kongadømi *er* ævigtvarandi kongadømi, og øll harradømir skulu tæna *honum* og akta hann.

28 Hígartil *er* endin á málinum. Hvat viðvíkur mær, Dánieli, minar grundanir órógvadu meg nógv, og mín ásjón broyttist í mær: men eg goymdi málið í mínum hjarta.

KAPITUL 8

Í TRIÐJA ári av ríkjum Bæl-sjáz-zárs kongs, birtist ein sjón at mær, *enn tá* mær Dánieli, aftaná hana sum birtist mær í fyrstani.

2 Og eg sá í eini sjón; og tað bar á, tá ið eg sá, at eg *var* í Sjú-sjån í slottinum, sum *er* í fylki E-lám-s; og eg sá í eini sjón, og eg *var* við U-lái-s á.

3 Tá lyfti eg upp eygu míni, og sá, og sí, har stóð frammanfyri ána ein veðrur sum hevði *vvey* horn: og tey *bæði* hornini *vöru* høg; men eitt *var* hægri enn hitt, og tað hægri kom upp síðst.

4 Eg sá veðrin trýsta vestureftir, og norðureftir, og suðureftir; so at eingi djór máttu staðið frammi fyri honum, eiheldur *var* nakar ið kundi bjarga úr hond hansara; men hann gjørdi samsvarandi vilja sínum, og gjørdist mikil.

5 Og sum eg hugleiddi, sí, ein geitarhavrur kom úr vestri á

Sjón Dániels av kongadømi Guðs

ásjónini á allari jørðini, og nam ikki við lendið: og geitin *hevði* merkisvert horn ímillum eygu síni.

6 Og hann kom til veðrin sum hevði *vvey* horn, sum eg hevði sæð standa frammanfyri ána, og hann at honum í síni kraftarøði.

7 Og eg sá hann koma nær veðrinum, og hann varð rørdur við bitranarvreiði ímóti honum, og sló veðrin, og breyt bæði horn hansara: og tað *var* eingin kraft í veðrinum at standa frammi fyri honum, men hann kastaði hann niður til jarðar, og kleyraði uppiá honum: og tað *var* eingin ið kundi bjarga veðrinum úr hond hansara.

8 Tí vaks geitarhavrurin sera mikil: og tá ið hann *var* sterkur, varð tað mikla hornið brotið; og fyri tað komu upp fyra merkisverd ímóti hinum fyra vindum himins.

9 Og burtur úr einum av teimum kom fram eitt lítið horn, sum gjørdist avbera mikið, ímóti suðuri, og ímóti eysturi, og ímóti yndisliga *landinum*.

10 Og tað varð mikið, *heilt* til herlið himins; og tað kastaði niður *sumt* av herliðinum og av stjørnunum til jarðar, og kleyraði uppá tær.

11 Ja, hann gjørdi *seg* stóran heilt til prins herliðsins, og av honum varð tað dagliga *slátur-ofrið* tikið burtur, og pláss halgids hansara varð kastað niður.

12 Og eitt herlið varð givið *honum* ímóti dagliga *slátur-ofrinum* orsakað av misbroti, og tað kastaði niður sannleikan til jarðar; og tað iðkaði, og *hevði* framgongd.

13 ¶ Tá hoyrði eg ein heilagan tala, og ein annar heilagur segði við hin ávisa *heilaga* sum talaði, Hvussu leingi *verður* sjónin *viðvíkjandi* dagliga *sláturofrinum*, og misbroti

oyðingarinnar, at geva bæði halgidómin og herliðið til at verða traðkað undir fót?

14 Og hann segði við meg, Fram at tvey túsund og trý hundrad dögum; so veður halgidómurin reinsaður.

15 ¶ Og tað bar á, tá ið eg, emtá eg Dániel, hevði sæð sjónina, og søkti eftir týðninginum, sí, tá stóð frammi fyri mær eins og útsjónin á manni.

16 Og eg hoyrði mansrødd ímillum áarbakkar Ú'laís, sum kallaði, og segði, Gábríel, fá henda mann at skilja sjónina.

17 So hann kom nær har eg stóð: og tá ið hann kom, varð eg ræddur, og fell á mítt andlit: men hann segði við meg, Fata, O menniskjusunur: tí at á tíð endans veður sjónin.

18 Men sum hann talaði við meg, var eg í djúpum svøvni á mínum andliti mótvegis jørðini: men hann nam við meg, og setti meg upprættan.

19 Og hann segði, Sí, eg vil fáa teg at fata hvat skal verða í tí síðsta endanum av harma-vreiðini: tí at á hini ásettu tíð veður endin.

20 Veðurin, sum tú sást, sum hevði tvey horn, eru kongarnir av Mē'di-ú og Persiu.

21 Og hin ruskuta geitin er kongurin av Grikkalandi: og hitt mikla hornið, sum er ímillum eygu hansara, er fyrsti kongurin.

22 Men at tað varð brotið, hvar ið fyra stóðu upp fyri tað, skulu fyra kongadømir standa upp burtur úr tjóðini, men ikki í kraft hansara.

23 Og í tí seinnu tíðini av teirra kongadømi, tá ið misbrótararnir eru komnir til fulnar, skal ein kongur av ógvísligari ásjón, og sum skilur myrkar setningar, standa upp.

24 Og hansara máttur skal

vera mektigur, men ikki við egna mátti hans: og hann skal oyðileggja undursamliga, og skal hava frama, og iðka, og skal oyða hitt mektiga og hitt heilaga fólk.

25 Og ígjøgnum sítt stjórnar-sniðl eiðini skal hann fáa kynstur at ganga fram í síni hond; og hann skal gera seg stóran í sínum hjarta, og skal við friði týna mongum: hann skal eiðini standa upp ímóti Prinsi prinsu; men hann skal verða brotin uttan hond.

26 Og sjón kvøldsins og morgunsins, sum varð søgd, er sonn: hvørsvegna loka tú sjónina inn; tí hon veður til mangar dagar.

27 Og eg, Dániel, ørmaktaðist, og var sjúkur í ávisar dagar; síðan reis eg upp, og gjørði kongsins gerning; og eg var ovfarin yvir sjónina, men eingin skilti hana.

KAPITUL 9

Í FYRSTA ári Dá'ri-ús-ar Á-häs-vé-rüs-ar sonar, av sáði Medanna, sum var gjørdur til kong yvir ríki Kál-de'-anna;

2 Í fyrsta ári av ríkjans hans, skilti eg Dániel, við bókum, talið av árunum, hvarum HARRANS orð kom til Jeremiah prophets, at hann vildi fullføra sjeiti ár í Jerusalems oyðingum.

3 ¶ Og eg setti mítt andlit at Harranum Guði, at søkja við bøn og umbønningum, við føstu, og sekki, og øsku:

4 Og eg bað til HARRANS Guðs mins, og gjørði mína játtan, og segði, O Harri, hin mikli og ónskriligi Guð, sum heldur sáttmálan og miskunmót teimum ið elska hann, og mót teimum ið halda hansara boð;

5 Vit hava syndað, og hava framt misgerð, og hava gjørt vondliga, og hava gjørt uppreist, enntá við at fara burtur frá tinum forskriftum og frá tinum dómum:

DÁNIEL 9

Dániels játtan av synd

6 Eiheldur hava vit givið gætur at tinum tænarum prophetunum, sum talaðu í tinum navni til konga vára, prinsa vára, og fedra vára, og til alt fólk landsins.

7 O Harri, rættvísi *tílhoyrir* tær, men okkum orkymlan av andlitum, sum á hesum degi; monnunum av Judah, og íbúgvunum av Jerusalem, og øllum Ísrael, *sum eru nær*, og *sum eru langt burturi*, gjøgnum øll londini hvagar tú hevurt ríkið teir, orsakað av teirra misbroti sum teir hava brotist ímóti tær.

8 O Harri, okkum *tílhoyrir* orkymlan av andliti, kongum várum, prinsum várum, og fedrum várum, tí vit hava syndað ímóti tær.

9 Harranum Guði várum *tílhoyra* miskunnir og fyrigevingar, hóast vit hava gjørt uppreist ímóti honum;

10 Eiheldur hava vit lýtt rødd HARRANS Guðs várs, at ganga í hansara lógum, sum hann setti frammi fyri okkum við sinum tænarum prophetunum.

11 Ja, alt Ísrael hava misbrotið lóg tína, enntá við at fara burtur, at teir ikki máttu lýða tína rødd; tí er banningin helt yvir okkum, og eiðurin sum er skrivaður í lóg Mósesar, tænarar Guðs, tí vit hava syndað ímóti honum^p.

12 Og hann hevur staðfest síni orð, sum hann talaði ímóti okkum, og ímóti okkara dómurum sum dømdu okkum, við at føra yvir okkum mikla ilsku: tí undir heila himni hevur ikki verðið gjørt eins og hevur verðið gjørt yvir Jerusalem.

13 Eins og skrivað *stendur* í lóg Mósesar, er alt hetta illa komið yvir okkum: tó gjørdur vit ikki vára bøn frammi fyri HARRANUM Guði várum, at vit máttu venda frá misgerðum várum, og skilja sannleika tín.

14 Tí hevur HARRIN vakt yvir tí illa, og ført tað yvir okkum: tí HARRIN vár Guð er rættvísur í øllum sínum verkum sum hann ger: tí vit aktaðu ikki rødd hansara.

15 Og nú, O Harri vár Guð, sum hevurt ført títt fólk út úr Egyptalandi við mektigari hond, og hevurt fingið tær navnfremi, sum á hesum degi; vit hava syndað, vit hava gjørt vondliga.

16 ¶ O Harri, samsvarandi allari tíni rættvísi, eg bøni teg, lat tína firtni og tína øði verða vend burtur frá staði tinum Jerusalem, tinum heilaga fjalli: tí fyri syndir várar, og fyri misgerðir fedra vára, *eru* Jerusalem og fólk títt *wordin* eitt spott fyri øllum *sum eru* íkring okkum.

17 O Guð vár, hoyr tí nú bøn tænarar tíns, og umbønningar hans, og fá títt andlit at skina á tín halgidóm sum er oyðin, fyri Harrans skuld.

18 O Guð mín, boygg títt oyra, og hoyr; opna tíni eygu, og skoða okkar oyðingar, og staðin sum er kallaður við navni tinum: tí vit framseta ikki várar umbønningar framfyri teg fyri rættvísir várar, men fyri tinar miklu miskunnir.

19 O Harri, hoyr; O Harri, fyrigev; O Harri, gev gætur og ger; útset ikki, fyri tína egnu skuld, O mín Guð: tí at staður tín og fólk títt eru kallað við navni tinum.

20 ¶ Og meðan eg talaði, og bað, og játtaði mína synd og synd fólks míns Ísraels, og setti fram mínar umbønningar framfyri HARRAN mín Guð fyri heilaga fjall Guðs míns;

21 Ja, meðan eg talaði í bøn, nam við meg enntá maðurin Gábriel, hvønn eg hevði sæð í sjónini at byrja við, og varð fingin at flúgva fjótt, um tíðina av kvøld tilbiðjanarofrinum.

22 Og hann upplýsti *mær*, og

talaði við meg, og segði, O Dániel, eg eri nú komin fram at geva tær hegni og skil.

23 Við byrjan umbønina tina kom boðið fram, og eg eri komin at sýna tær; tí at tú ert stórliga elskaður: tessvegna fata málið, og umhugsa sjónina.

24 Sjeyti vikur eru avráddar yvir títt fólk og yvir tín heilaga stað, at fullføra misbrotið, og at gera enda á syndum, og at gera endursóning fyrri misgerð, og at føra inn ævigtvarandi rættvísi, og at innsigla sjónina og propheti, og at salva Háheilaga.

25 Vita tí og skyna, at frá faringini fram av boðnum at endurbøta og at byggja Jerusalem fram at Messiah, Prinsinum, verða sjei vikur, og trisinstjúgu og tvær vikur: gøtan skal byggjast aftur, og múrurin, sjálv t í trupulsomum tíðum.

26 Og eftir trisinstjúgu og tvær vikur skal Messiah verða skorin av, men ikki fyrri seg sjálvan: og fólkíð hjá prinsinum, sum skal koma, skal oyðileggja staðin og halgidómin; og endin hará skal vera við eini flóð, og fram at endanum á krígnum eru oyðingar avráddar.

27 Og hann skal staðfesta sáttmálan við mangar í eina viku: og í miðjari vikuni skal hann fáa sláturofrið og tilbiðjanar-ofrið at halda uppát, og fyrri yvirbreiðingina av andstygdum skal hann gera tað oyði, alt inntil fullføringina, og tað avrádda skal verða helt yvir hitt oyðna.

KAPITUL 10

Í TRIÐJA ári Cýrusar kongs av Persiu, varð ein lutur opinberaður Dánieli, hvørs navn varð kallað Běl-tê-sjáz-zár; og luturin var sannur, men ásetta tíðin var long: og hann skilti lutin, og hevði skil fyrri sjónini.

2 Í teimum døgnum var eg, Dániel, i harman i triggjar samfullar vikur.

3 Eg át einkið yndisligt breyð, eiheldur kom kjøt ella vín í mín munn, eiheldur salvaði eg meg yvirhovur, til triggjar heilar vikur vóru fullførdar.

4 Og í fyra og tjugunda degi fyrsta mánaðarins, sum eg var við síðuna av ánni miklu, sum er Hid'-dê-kêl;

5 Tá lyfti eg upp eygum mínum, og hugdi, og sí ein ávísur maður, klæddur í lín, hvørs lendar vóru gyrdar við finum gulli úr Ū-pház:

6 Hansara líkam eisini var sum beryllurin, og hans andlit sum útsjónin á snarljósi, og hans eygu sum lampur av eldi, og hans armar og hansara føtur líkir í liti við pussaðan messing, og røddin á hans orðum sum røddin á eini fjøld.

7 Og eg, Dániel, einsamallur sá sjónina: tí at menninir, sum vóru við mær, sóu ikki sjónina; men mikil skelving fell á teir, so at teir flýddu at fjala seg.

8 Tí varð eg eftirlatin einsamallur, og sá hesa miklu sjón, og tað varð eftir eingin styrki í mær: tí mín tekkiligleiki broyttist í mær til spilling, og eg afturhelt onga styrki.

9 Tó hoyrði eg røddina á hans orðum: og tá ið eg hoyrði røddina á hans orðum, tá var eg í djúpum svøvni á mínum andliti, og mitt andlit móti jørðini.

10 ¶ Og sí, ein hond nam við meg, sum setti meg á míni knø og uppá lógvar handa mína.

11 Og hann segði við meg, O Dániel, ein maður stórliga elskaður; fata orðini sum eg tali við teg, og statt upprættur: tí at til tín eri eg nú sendur. Og tá ið hann hevði talað hetta orðið við meg, stóð eg skelvandi.

12 Tá segði hann við meg, Óttast ekki, Dániel: tí frá fyrsta degi sum tú settirt títt hjarta á at skilja, og at aga teg frammi fyri Guði tinum, vórðu orð tíni hoyrd, og fyri tíni orð eri eg komin.

13 Men prinsurin av kongadømi Persiu stóð mær ímóti ein og tjúgu dagar: men sí, Michael, ein av fremstu prinsunum, kom mær til hjálpar; og eg varð verandi har hjá Persiu kongum.

14 Nú eri eg komin at fáa teg at skilja hvat skal viðurfara tínum fólk í seinnu døgum: tí enn er sjónin til mangar dagar.

15 Og tá ið hann hevði talað slík orð við meg, setti eg mitt andlit móti jørðini, og eg gjørdist málleysur.

16 Og sí, *ein*, líka *sum* líksemin á mannasonunum, nam við mínar varrar: tá læt eg upp mín munn, og talaði, og segði við hann ið stóð frammanfyri mær, O harri mín, við sjónini eru mínar sorgir vendar yvir meg, og eg havi onga styrki afturhildið.

17 Tí hvussu kann tænarin hjá hesum harra mínum tala við henda harra mín? tí hvat mær viðvíkur, straks varð eingin styrki verandi í mær, eiheldur er andadráttur eftir í mær.

18 Tá kom tað aftur og nam við meg *ein*, líka *sum* útsjónin á manni, og hann styrkti meg,

19 Og segði, O maður stórliga elskaður, óttast ikki: fríður veri at tær, ver sterkur, ja, ver sterkur. Og tá ið hann hevði talað við meg, varð eg styrktur, og segði, Lat harra mín tala; tí at tú hevurt styrkt meg.

20 Tá segði hann, Veitst tú hví eg komi til tín? og nú vil eg venda aftur at berjast við prinsin av Persiu: og tá ið eg eri farin fram, sí, *tá* skal prinsurin av Grikkalandi koma.

21 Men eg vil sýna tær tað sum er uppmærkt í skrift sannleikans: og *tað* er eingin ið heldur við mær í hesum lutum, uttan Michael, prinsur tykkara.

KAPITUL II

EISINI eg í tí fyrsta árinum hjá Dá-ri-üs-i Medanum, *enntá* eg, stóð til at støðufesta og at styrkja hann.

2 Og nú vil eg sýna tær sannleikan. Sí, enn skulu tað standa upp triggir kongar í Persiu; og hin fjórði skal vera nógv rikari enn *teir* allir: og við síni styrki, ígjøgnum sínar ríkdómar, skal hann øsa upp allar ímóti Grikkalands ríki.

3 Og ein mektigur kongur fer at standa upp, sum fer at stjórna við miklum harradømi, og gera samsvarandi vilja sínum.

4 Og tá ið hann stendur upp, skal hansara kongadømi verða brotið, og skal verða sundurdeilt móti hinum fyra vindum himins; og ikki til hansara eftirkomu, ella samsvarandi hansara harradømi sum hann stjórnaði: tí hansara kongadømi skal verða slitið upp, *enntá* til aðrar umframt *teir*.

5 ¶ Og kongurin av suðuri skal vera sterkur, og *ein* av hansara prinsum; og hann skal vera sterkur uppum hann, og hava harradømi, hans harradømi *verður* eitt mikið harradømi.

6 Og í endanum av árum skulu *teir* sameina seg saman; tí kongsdóttir suðursins fer at koma til kongs norðursins at gera eina semju: men hon skal ikki afturhalda kraft armsins; eiheldur skal hann standast, ella armur hans: men hon skal verða givin upp, og *teir* ið førdu hana, og hann ið gat hana, og hann ið styrkti hana í *hesum* tíðum.

7 Men úr eini grein av

hennara rötum skal *ein* standa upp í hansara stöðu, sum fer *at* koma við heri, og skal fara inn í slottið hjá kongi norðursins, og skal handla ímóti teimum, og skal fáa yvirvág:

8 Og skal eisini föra *til* fangar inn í Egyptaland teirra gudar, við teirra prinsum, og við teirra dýrabæru kerum av silvuri og av gulli; og hann fer *at* halda fram í fleiri ár enn kongur norðursins.

9 So kongurinn av suðuri fer *at* koma inn í kongadømi *hans*, og fer *at* venda aftur inn í egna land sitt.

10 Men hansara synir skulu verða østir upp, og skulu fylkja fjöld av miklum *herstyrkjum*: og *ein* skal vissuliga koma, og floyma yvir, og fara ígjögn: so skal hann koma aftur, og verða østur upp, *enmtá* til hansara slott.

11 Og kongurinn av suðuri verður rørdur við bitranarvreiði, og fer *at* koma fram og berjast við hann, *enmtá* við kongin av norðuri: og hann skal seta fram eina mikla fjöld; men fjöldin skal verða givin inn í hansara hond.

12 Og tá ið hann hevur tikið burtur fjöldina, skal hansara hjarta lyftast upp; og hann skal kasta niður *mangar* tíggju túsundir: men hann skal ikki verða styrktur *av tí*.

13 Tí at kongurinn av norðuri fer *at* koma aftur, og fer *at* seta fram eina fjöld, miklari enn ta fyrru, og skal vissuliga koma eftir ávis ár við miklum heri og við nógvum rikidømum.

14 Og í teimum tíðum skulu mangir standa upp ímóti konginum av suðuri: eisini rænararnir av tinum fólki skulu hevja seg upp til at staðfesta sjónina; men teir skulu falla.

15 So kongurinn av norðuri fer *at* koma, og laða upp ein virkis-

garð, og taka teir mest girdu staðirnar: og armarnir av suðuri skulu ikki mótstanda, eiheldur hans útvalda fólk, eiheldur *verður nokur* styrki til at mótstanda.

16 Men hann, ið kemur ímóti honum, fer *at* gera samsvarandi sínum egna vilja, og eingin fer *at* standast fyri honum: og hann fer *at* standa í dýrdsama landinum, sum við hansara hond skal upptærast.

17 Hann skal eisini seta sitt andlit til at fara inn við styrkini av heila sínum kongadømi, og reiðiligir við honum; soleiðis skal hann gera: og hann skal geva honum dótrina hjá kvinnum, spillandi hana: men hon skal ikki standa *á hansara síðu*, eiheldur vera fyri honum.

18 Eftir hetta skal hann venda sínum andliti at oyggjunum, og skal taka mangar: men ein prinsur síns egna vegna skal fáa skemdina, *sum er* boðin av honum, at halda uppat; uttan sína egnu skemd skal hann fáa *hana* at venda omanyvir hann.

19 Tá skal hann venda sínum andliti ímóti festninginum av sínum egna landi: men hann skal snáva og falla, og ikki finnast.

20 Tá fer *at* standa upp í hansara stöðu ein hækkari av skattum *í* dýrdini av kongadøminum: men innan faar dagar skal hann verða oyddur, hvørki í firtni, ella í bardaga.

21 Og í hansara stöðu fer *at* standa upp ein ótespiligur persónur, sum teir ikki skulu geva heiðurin av kongadøminum: men hann fer *at* koma inn fríðsamligani, og náa kongadømið við smikranum.

22 Og við armunum av eini flód skulu teir yvirfløðast frammanfyri honum ífrá, og skulu brótast; ja, eisini prinsur sáttmálans.

23 Og aftaná bandalagið, *sum er gjørt* við hann, skal hann virka sviksamliga: tí hann fer *at* koma upp, og verða sterkur við einum litlum fólki.

24 Hann fer *at* fara inn fríðsamligani sjálvtt á feittastu plássini av fylkinum; og hann fer *at* gera *tað* sum hansara fedrar ikki hava gjørt, ella hansara fedra fedrar; hann fer *at* spjæða teirra millum býtið, og fong, og rikidómir: *ja*, og hann fer *at* fyrihygja síni snildarráð imóti vígvirkjunum, sjálvtt í eina tíð.

25 Og hann skal øsa upp sín mátt og sítt treysti imóti konginum av suðuri við miklum heri; og kongurin av suðuri verður østur upp til orrustu við sera miklum og mektigum heri; men hann skal ikki standast: tí at teir skulu fyrihygja snildarráð imóti honum.

26 Ja teir, sum mata *seg* av skamtinum av hansara mati, skulu oyða hann, og hansara herur skal floyma yvir: og mangir skulu falla niður vignir.

27 Og hjørtuni hjá báðum hesum kongum *skulu vera* til at gera mein, og teir skulu tala lygnir við eitt borð; men tað skal ikki *fáa* frama: tí at enn *verður* endin á tí ásettu tíðini.

28 Tá skal hann venda aftur í sítt land við miklum rikdómum; og hansara hjarta *skal vera* imóti tí heilaga sáttmálanum; og hann skal inna *roysnisbrøgd*, og venda aftur til sítt egna land.

29 Á tí ásettu tíðini skal hann venda aftur, og koma móti suðuri; men tað skal ikki verða sum tað fyrra, ella sum tað seinna.

30 ¶ Tí at skipini úr Kit'tim fara *at* koma imóti honum: tí skal hann verða harmur, og venda aftur, og hava harmavreiði imóti tí heilaga sáttmálanum: soleiðis

skal hann gera; hann skal enntá venda aftur, og hava skilvit við teir sum yvirgeva heilaga sáttmálan.

31 Og armar skulu standa í hansara parti, og teir skulu óreinka halgidómin av styrki, og skulu taka burtur hitt dagliga *sláturofrið*, og teir skulu staðseta andstygðina sum ger oyði.

32 Og slíkar, sum gera vondliga imóti sáttmálanum, skal hann spilla við smikranum: men fólkið, ið kenna sín Guð, skulu vera sterkir, og inna *roysnisbrøgd*.

33 Og teir, sum fata millum fólkið, skulu undirvísa mongum: tó skulu teir falla við svørðinum, og við flammu, við fangaskapi, og við ráni, *i mangar dagar*.

34 Men tá ið teir skulu falla, skulu teir verða hjálptir við eini litlari hjálp: men mangir skulu krækja *seg* til teirra við smikranum.

35 Og *summir* av teimum av skili skulu falla, at royna teir, og at reinska, og at gera *teir* hvítar, *emtá* til tíð endans: tí at *tað er* enn fyri eina tíð *sum er* ásett.

36 Og kongurin skal gera eftir vilja sínum; og hann skal upphevja seg sjálván, og gera seg stóran uppum hvønn gud, og skal tala undrunarsamar lutir imóti Guði guda, og skal *hava* framgongd, til harmavreiðin verði fullførd: tí at tað, sum er avrátt, skal verða gjørt.

37 Eiheldur skal hann gáa eftir Guði fedra sína, ella tráan kvenna, ella gáa eftir nøkrum gudi: tí hann skal gera seg stóran uppum alt.

38 Men í síni støðu skal hann heiðra Guð krafta: og ein gud, sum hansara fedrar ikki kendu, skal hann heiðra við gulli, og silvuri, og við dýrabærum steinum, og dámligum lutum.

39 Svá skal hann gera í sterk-

astu vígvirkjunum við einum fremmandum gudi, sum hann skal víðurkenna og økja um við dýrd: og hann skal fáa teir at ráða yvir mongum, og fer at býta landið fyrri vinning.

40 Og við tíð endans fer kongurin av suðuri at trýsta eftir honum: og kongurin av norðuri fer at koma ímóti honum sum ein meldurvindur, við hervagnum, og við hestmonnum, og við mongum skipum; og hann skal fara inn í londini, og skal floyma yvir og fara yvir.

41 Hann skal eisini fara inn í dýrdsama landið, og mong lond verða kollrend: men hesir skulu komast undan úr hond hansara, sjálvst E'-dóm, og Móab, og teir fremstu av Ammons børnum.

42 Hann skal rætta fram sína hond eisini yvir londini: og Egyptaland skal ikki komast undan.

43 Men hann skal hava mátt yvir dýrgripunum av gulli og av silvuri, og yvir øllum dýrabæru lutum Egyptalands: og Lí-bý-ararnir og E-thí-ó-píararnir verða við hansara fet.

44 Men tíðin úr eystri og úr norðri skulu órógva hann: tí skal hann fara fram við miklari øði at oyða, og aldeilis at beina fyrri mongum.

45 Og hann skal planta tabernaklini av sínum slotti ímillum sjógvarnar á dýrdsama heilaga fjallinum; tó skal hann koma til sin enda, og eingin skal hjálpa honum.

KAPITUL 12

OG á teirri tíð skal Michael standa upp, hin mikli prinsurin ið stendur fyrri børn fólks tíns: og vera skal trongdar-tíð, slikt sum aldri var, síðan tjóð varð, heilt til ta somu tíð: og á

teirri tíð skal títt fólk útfriast, hvør tann ið skal verða funnin skrivaður í bókinu.

2 Og mangir av teimum, ið sova í dusti jarðarinnar, skulu vakna, summir til ævigtvarandi lívs, og summir til skemdar og ævigtvarandi vanvirðingar.

3 Og teir, ið veri visir, skulu skína sum bjartleiki hválvildisins; og teir, ið venda mongum til rættvísis, eins og stjørnurnar um aldur og ævir.

4 Men tú, O Dániel, loka fyrri orðunum, og innsigla bókinu, heilt til tíð endans: mangir skulu renna til og frá, og kunnleiki skal verða óktur.

5 ¶ Tá hugdi eg Dániel, og sí, har stóðu tveir aðrir, tann eini hesumegin áarbakkann, og hin hasumegin áarbakkann.

6 Og ein segði til mannin sum var klæddur í lín, sum var uppiá vøtnunum av ánni, Hvussu leingi skal tað vera til endan av hesum undrum?

7 Og eg hoyrði mannin, klæddur í lín, sum var uppiá vøtnunum av ánni, tá ið hann helt uppi síni høgru hond og síni vinstru hond at himni, og svór við hann sum livir um ævir, at tað skal vera fyrri eina tíð, tíðir, og hálva; og tá ið hann fer at hava fullført at spjada máttin hjá hinum heilaga fólki, skulu øll hesi ting verða fullførd.

8 Og eg hoyrði, men eg skilti ikki: tá segði eg, O Harri mín, hvat skal endin á hesum tingum verða?

9 Og hann segði, Far tín veg, Dániel: tí at orðini eru afturlatin og innsiglaði til tíð endans.

10 Mangir skulu verða skírgaðir, og gjørdir hvítir, og royndir; men teir vondu skulu gera vondliga: og eingin av teimum vondu skal skilja; men teir visu skulu skilja.

HÓSEA I

Hósea framelur börn við eini skökju

11 Og frá tí tíðini *sum* tað dagliga *sláturofrið* verður tikið burtur, og andstygðin, sum ger oyði, sett upp, *skulu vera* túsund og tvey hundrað og níti dagar.

12 Vælsignaður *er* hann sum

bíðar, og kemur til hinar túsund og trý hundrað og fimm og triati dagarnar.

13 Men far tú tín veg til endin *verði*: tí at tú skalt hvíla, og standa í tínum luti við enda daganna.

HÓSEA.

KAPITUL I

HHARRANS orð sum kom at Hó'se-á Bēer'is syni, á dögum Úz'-zi-áh, Jó'-thám-s, Áhazar, og Hēz-e-ki-áh, Judah konga, og á dögum Jē-ró'-bō-ám-s Jó'-ásj sonar, Israels kongs.

2 Byrjanin av orði HARRANS við Hó'se-á. Og HARRIN segði til Hó'se-á, Far, og fá tær konu av hordómum og børn av hordómum: tí landið hevur framt miklan hordóm, *i at víkja frá* HARRANUM.

3 So hann fór og tók Gó'mēr Dib'-lá-im-s dóttur; sum gat, og føddi honum son.

4 Og HARRIN segði við hann, Kalla navn hansara Jēz'-reel; tí at enn ein lítill *stund*, og eg vil hevna blóð Jēz'-reel-s á hús Jehu-s, og vil fáa at halda uppat kongadømi Israels húss.

5 Og tað skal bera á í tí degi, at eg vil bróta Israels boga í dali Jēz'-reel-s.

6 ¶ Og hon gat aftur, og føddi dóttur. Og Guð segði við hann, Kalla navn hennara Lō-rū-há-māh: tí at eg vil ikki miskunna Israels húsi meira; men eg vil aldeilis taka teir burt.

7 Men eg vil miskunna Judah húsi, og vil frelsa teir við HARRANUM Guði teirra, og vil ikki frelsa teir við boga, ella við svørði, ella við bardaga, við hestum, ella við hestmonnum.

8 ¶ Men tá ið hon hevði

avvant Lō-rū-há-mūh, gat hon, og føddi son.

9 Tá segði Guð, Kalla navn hansara Lō-ām-mi: tí at tit *eru* ikki fólk mitt, og eg vil ikki vera Guð tykkara.

10 ¶ Tó skal talið á børnum Israels vera sum havsins sandur, sum kann ei verða mátaður ella taldur upp; og tað skal bera á, at í tí plássi har tað varð sagt við teir, Tit *eru* ikki fólk mitt, *har* skal tað verða sagt við teir, *Tit eru* synir hins livandi Guðs.

11 Tá skulu Judah børn og Israels børn verða savnaðir saman, og útnevna sær eitt høvur, og teir skulu koma upp úr landinum: tí at mikil *verður* dagur Jēz'-reel-s.

KAPITUL 2

SIGIÐ við brøður tykkara, Am-mi; og til systrar tykkara, Rū-há-māh.

2 Førið sök við móður tykkara, førið sök: tí at hon *er* ikki kona mín, eiheldur *eri* eg maður hennara: lat hana tí koyra burt sínar hordómar úr síni eygsjón, og síni horariir frá imillum síni bróst;

3 At ikki eg berki hana nakna, og seti hana sum í tí degi sum hon føddist, og geri hana sum eina oyðu, og seti hana eins og turt land, og vegi hana við torsta.

4 Og eg vil ikki miskunna hennara børnum; tí at tey *veri* seg børnini av hordómum.

5 Þi móðir teirra hefur spælt skökjan: hon, sum ól tey fram, hefur gjört skammiliga: tí hon segði, Eg vil fara eftir elskarum mínum, sum geva *mær* breyð mitt og vatn mítt, mína ull og mína línurt, mína olju og mín drykk.

6 ¶ Tessvegna, sí, eg vil byrgja tín veg við tornum, og gera múr, at hon ekki skal finna leiðir sínar.

7 Og hon skal fylgja eftir sínum elskarum, men hon skal ekki innheinta teir; og hon skal sökja teir, men skal ekki finna *teir*: tá skal hon siga, Eg vil fara og venda aftur til mín fyrsta mann; tí at tá *var tað* betri hjá mær enn nú.

8 Tí hon vitsti ekki at eg gav henni korn, og vín, og olju, og margfaldaði hennara silvur og gull, *sum* teir tilreiddu til Bá'-ál-s.

9 Tí vil eg venda aftur, og taka burtur mitt korn í tíð tess, og mitt vín í tess tíðarskeiði, og vil endurheinta mína ull og mína línurt, *gívin* at dekkja hennara nakni.

10 Og nú vil eg avdúka hennara skammloysi í eygsjónini á hennar elskarum, og eingin skal bjarga henni úr míni hond.

11 Eg vil eisini fáa alt hennara kæti at halda uppát, hennara hátíðardagar, hennara nýmánar, og hennara sabbatar, og allar hennara hátíðarveitslur.

12 Og eg vil oyða hennara víntrø og hennara fikutrø, sum hon hefur sagt um, Hesi *eru* míni endurgjöld sum mínir elskarar hava givið mær: og eg vil gera tey *tí* skóg, og djörini av akrimnum skulu eta tey.

13 Og eg vil heimsökja yvir hana dagar Bá'-ál-s, í hvörjum hon brendi roykilsí til teirra, og hon dekkadi seg við sínum oyrnaringum og sínum smúkkum, og hon fór eftir sínum elskarum, og gloymdi meg, sigur HARRIN.

14 ¶ Tessvegna, sí, eg vil lokka hana, og föra hana inn í oyðuna, og tala ugganarsamligani við hana.

15 Og eg vil geva henni hennara vingarðar haðani, og dal Á'-chòr-s til vónardyr: og hon skal syngja har, sum í sínum ungdóms dögum, og sum í tí degi tá ið hon kom upp úr Egyptalandi.

16 Og tað skal verða á tí degi, sigur HARRIN, at tú skalt kalla meg Ís'-í; og skalt ekki meira kalla meg Bá'-áli.

17 Tí eg vil taka burtur növnini á Bá'-á-lím úr hennara munni, og teir skulu ekki verða mintir meira við teirra navni.

18 Og í tí degi vil eg gera sáttmála fyri teir við akursins djör, og við fuglar himins, og við skriðkykt lendisins: og eg vil bróta bogan og svørðið og bardagan úr jörðini, og vil fáa teir at liggja niðri trygt.

19 Og eg vil trúlova mær teg um ævir; ja, eg vil trúlova mær teg í rættvisi, og í dómi, og í elskandi blidni, og í miskunnum.

20 Eg vil enntá trúlova mær teg í trúskapi: og tú skalt kenna HARRAN.

21 Og tað skal bera á í tí degi, at eg vil hoyra, sigur HARRIN, eg vil hoyra himnarnar, og teir skulu hoyra jörðina;

22 Og jörðin skal hoyra kornið, og vínið, og oljuna; og tey skulu hoyra Jéz'-reel.

23 Og eg vil sáa mær hana á jörðini; og eg vil miskunna henni sum ekki hevði vunnið miskunn; og eg vil siga til *teirra* sum ekki *vöru* fólk mítt, Tú ert fólk mítt; og teir skulu siga, Tú ert Guð mín.

KAPITUL 3

TÁ segði HARRIN við meg, Far aftur, og elska kvinnu,

HÓSEA 4

hátt elskað av *sínum* vini, enn eina horinnu, samsvarandi kærleika HARRANS móti Ísraels börnum, sum hyggja til aðrar gudar, og elska karaffur av vini.

2 So eg keypti mær hana fyrri fimtan *stykki* av silvuri, og fyrri ein hó'-mēr av byggi, og ein hálvan hó'-mēr av byggi:

3 Og eg segði við hana, Tú skalt verða verandi fyrri meg *i* mangar dagar; tú skalt ei spæla skøkjan, og tú skalt ikki vera fyrri *annan* mann: soleiðis *vil* eg eisini *vera* fyrri teg.

4 Tí at Ísraels børn skulu verða *i* mangar dagar uttan kong, og uttan prins, og uttan sláturoffur, og uttan mynd, og uttan *é-phöd-ü*, og *uttan* tær-*á-phim*:

5 Síðan skulu Ísraels børn venda aftur, og søkja HARRAN sín Guð, og Dávid sín kong; og skulu óttast HARRAN og hansara góðsku *i* seinnu døgum.

KAPITUL 4

HOYRIÐ HARRANS orð, tit Ísraels börn: tí HARRIN hevur deilumál við landsins íbúgv, tí at *tað* *finst* eingin sannleiki, ella miskunn, ella kunnleiki til Guðs *i* landinum.

2 Við at svørja, og lúgva, og drepa, og stjála, og fremja hordóm, bróta teir út, og blóð nemur við blóð.

3 Tí skal landið syrgja, og hvør tann sum býr hari skal fána, við djörum akursins, og við fuglum himins; ja, havsins fiskar skulu eisini takast burtur.

4 Tó lat ongan mann stríða, ella formana ein annan: tí at fólk titt *eru* sum teir ið stríða við prestin.

5 Tí skalt tú falla um dagin, og propheturin skal eisini falla við tær um náttina, og eg vil oyðileggja móður tína.

Guðs dómur vegna syndir Ísraels

6 ¶ Mitt fólk ferst vegna kunnleikatrot: av tí at tú hevurt havnað kunnleika, vil eg eisini havna tær, at tú skalt eingin prestur vera fyrri mær: við tað at tú hevurt gloymt lóg Guðs tíns, vil eg eisini gloyma tini børn.

7 Sum teir vórðu øktir, so syndaðu teir imóti mær: *tí* vil eg broyta teirra dýrd til skomm.

8 Teir eta upp syndina hjá mínum fólk, og teir seta sitt hjarta á sína misgerð.

9 Og har skal vera, líka *sum* fólk, líka *sum* prestur: og eg vil revsa teir fyrri teirra vegir, og endurgjalda teimum teirra gerðir.

10 Tí at teir skulu eta, og ikki hava nóg mikið: teir skulu fremja hordóm, og skulu ikki økjast: tí at teir hava lagt av at geva gætur eftir HARRANUM.

11 Hordómur og vín og nýtt vín taka burtur hjartað.

12 ¶ Mitt fólk spyr *um* ráð hjá sínum bulum, og teirra stavur kunnger teimum: tí horari andin hevur volt *teimum* at fara skeivum, og teir eru farnir horandi frá *at vera* undir sínum Guði.

13 Teir sláturofra á fjallatoppunum, og brenna roykilsí á heyggiunum, undir eikum og øspum og álmtrom, tí at skuggin harav *er* góður: tí skulu tykkara døtur driva hor, og tykkara makar skulu fremja hordóm.

14 Eg vil ikki revsa tykkara døtur tá ið tær driva hor, ella tykkara makar tá ið tær fremja hordóm: tí at teir eru sjálvir atskildir við horum, og teir sláturofra við skøkjum: tí skal fólk ið, *sum* ikki skilur, falla.

15 ¶ Tó *at* tú, Ísrael, spæli skøkjan, *tó* lat ikki Judah forbrótast; og komið ikki til Gil-gál, farið ikki heldur niðan til Bét-há-væn, ella svørjið, HARRIN livir.

16 Tí at Ísrael glíður tilbakar sum ein tilbakarglíðandi kviga: nú vil HARRAN mata teir sum eitt lamb í stórum plássi.

17 E'phrā-ím er sameintur av gudum: lat hann vera.

18 Teirra drykkur er súrur: teir hava drivið hor áhaldandi: hennara stjórnarar við skomm elska, Gevið tit.

19 Vindurin hevur bundið hana upp í sínar veingir, og teir skulu skammast vegna síni sláturoffur.

KAPITUL 5

HOYRIÐ hetta, O prestar; og lýðið á, tit Ísraels hús; og lænið oyra, O kongsins hús; tí at dómur er ímóti tykkum, av tí at tit hava verið ein snerra á Mizpah, og eitt garn breitt omanyvir Tá'bór.

2 Og frástoytararnir eru djúptøknir í at fremja slátran, hóast eg havi verið ein formanari av teimum øllum.

3 Eg kenni E'phrā-ím, og Ísrael er ikki fjaldur fyri mær: tí at nú, O E'phrā-ím, drivurt tú hor, og Ísrael er dálkaður.

4 Teir vilja ikki mynda sínar gerðir til at venda til Guðs síns: tí horari andin er í miðjum teimum, og teir hava ikki kent HARRAN.

5 Og Ísraels hugmóð vitnar upp í hans andlit: tí skulu Ísrael og E'phrā-ím falla í síni misgerð; eisini Judah skal falla við teimum.

6 Teir skulu fara við sínum smáfaefylgjum og við sínum stórfæafylgjum at søkja HARRAN; men teir skulu ikki finna hann; hann hevur tikið seg aftur frá teimum.

7 Teir hava handlað sviksamligani ímóti HARRANUM: tí at teir hava gitið fremmand børn: nú skal ein mánaður upptæra teir við teirra skantum.

8 Blásið kornettina í Gi-bē-

úh, og lúðurin í Rá'máh: gellið hart í Bēth-á-vēn, eftir tær, O Benjamin.

9 E'phrā-ím skal verða oyðin á hartanardegnum: millum Ísraels ættargreindir havi eg kunngjørt tað sum vissuliga skal verða.

10 Judah prinsar vóru eins og teir sum flyta markið: tí vil eg hella út mína vreiði yvir teir sum vatn.

11 E'phrā-ím er kúgaður og brotin í dómi, av tí at hann villigani gekk eftir boðnum.

12 Tí vil eg vera E'phrā-ím-i sum ein mølur, og fyri Judah húsi sum rotinsemi.

13 Tá ið E'phrā-ím sá sína sjúku, og Judah sá sítt sár, tá fór E'phrā-ím til Assýriaran, og sendi til Jár'ēb-s kongs: tó kundi hann ikki grøða tykkum, ella lekja tykkum frá tykkara sári.

14 Tí eg vil vera E'phrā-ím-i sum ein leyva, og sum ung leyva fyri Judah húsi: eg, enntá eg, vil skræða og fara avstað; eg vil taka burtur, og eingin skal bjarga honum.

15 ¶ Eg vil fara og venda aftur til pláss mitt, til teir viðganga sitt misbrot, og søkja mitt andlit: í síni kvøl vilja teir søkja meg snimma.

KAPITUL 6

KOMIÐ, og latum oss venda aftur at HARRANUM: tí at hann hevur skrætt, og hann vil grøða okkum; hann hevur sligið, og hann vil binda um okkum.

2 Eftir tveir dagar vil hann endurlívga okkum: í triðja degi vil hann reisa okkum upp, og vit skulu liva í hans eygsjón.

3 Tá skulu vit kenna, um vit fylgja áfram at kenna HARRAN: hans útfaring er fyrireikað sum morgunin; og hann fer at koma at okkum sum regnið, sum hitt seinna og fyrra regnið at jørdini.

4 ¶ O E'phrā-ím, hvat skal eg

gera við teg? O Judah, hvat skal eg gera við teg? tí tykkara góðska er eins og morgunskýggj, og sum hin snimma dæg fer hon burt.

5 Tí havi eg høgt *teir* við prophetunum; eg havi vigið *teir* við orðunum av mínum munn: og tínr dómar *eru* sum ljósið ið fer fram.

6 Tí at eg tráði miskunn, og ikki sláturoffur; og kunnleikan til Guðs meir enn brennioffur.

7 Men *teir*, eins og menn, hava misbrotið sáttmálan: har hava *teir* handlað svikræðisligt ímóti mær.

8 Gilead *er* ein staður av teimum ið virka misgerð, og *er* óreinkaður við blóði.

9 Og eins og troppar av ránsmonnum biða eftir einum manni, *soleiðis* myrða prestaflokkurin á vegnum við samtykki: tí *teir* fremja skammloysi.

10 Eg havi sæð eitt ræðuligt ting í Ísraels húsi: har *er* E'phraim-s horari, Ísrael *er* dálkaður.

11 Eisini, O Judah, hann hevur ásett tær eitt heyst, tá ið eg vendi aftur fangaskapi fólks míns.

KAPITUL 7

TÁ ið eg vildi havt grøtt Ísrael, tá varð E'phraim-s misgerð avdúkað, og Sámár'i-ú vondska: tí *teir* fremja fals; og tjóvurin kemur inn, og troppurin av ránsmonnum herjar fyri uttan.

2 Og *teir* umhugsa ikki í sínum hjørtum at eg minnst alla teirra vonsku: nú hava teirra egnu gerðir umgirt *teir* umkring; tær *eru* frammanfyri mínum andliti.

3 *Teir* gera kongin glaðan við síni vonsku, og prinsarnar við sínum lygnum.

4 *Teir* *eru* allir horfremjarar, sum ein ovnur – hitaður av bakaranum, *sum*^p heldur uppat at reisa, eftir at hann hevur knoðað deiggjð, inntil tað verði gingið.

5 Í degi kongs várs hava prinsarnir gjørt *hann* sjúkan við vínflokskum; hann rætti út sína hond við spottarum.

6 Tí *teir* hava gjørt tilreiðar sítt hjarta sum ein ovn, meðan *teir* liggja á lúri: teirra bakari svevur alla náttina; um morgunin brennur tað sum ein logandi eldur.

7 *Teir* *eru* allir heitir sum ein ovnur, og hava tært upp sínar dómárar; allir teirra kongar *eru* falnir: tað *er* eingin teirra millum sum kallar á meg.

8 E'phraim, hann hevur blandað seg millum fólk; E'phraim *er* koka *sum* ikki *er* vend.

9 Fremmandir hava tært upp hansara styrki, og hann veit ikki av tí: ja, grá háir *eru* her og har uppiá honum, tó veit hann tað ei.

10 Og Ísraels hugmód vitnar upp í hans andlit; og *teir* venda ikki aftur til HARRANS Guðs síns, ella søkja hann fyri alt hetta.

11 ¶ E'phraim *er* eisini sum ein byttislig dúgva, uttan hjarta: *teir* rópa á Egyptaland, *teir* fara til Assýriu.

12 Tá ið *teir* fara, vil eg breiða mitt garn yvir *teir*; eg vil føra *teir* niður eins og himinsins fuglar; eg vil tykta *teir*, sum teirra samkoma hevur høyrð.

13 Vei teimum! tí at *teir* hava flýggjað frá mær: oyðing at teimum! tí at *teir* hava misbrotist ímóti mær: hóast eg havi endurløyst *teir*, tó hava *teir* talað lygnir ímóti mær.

14 Og *teir* hava ikki rópt á meg við sínum hjarta, tá ið *teir* yldu á legum sínum: *teir* flykkja seg fyri korn og vín, og *teir* gera uppreist ímóti mær.

15 Hóast eg havi bundið um og styrkt teirra armar, tó imynda *teir* ógerð ímóti mær.

16 *Teir* venda aftur, *men* ikki til hins Hægsta: *teir* *eru*

sum ein svikaligur bogi: teirra prinsar skulu falla við svörðunum vegna óðina av teirra tungu: hetta fer at verða teirra speireking í Egyptalandi.

KAPITUL 8

SET lúðurin til munn tín. Hann fer at koma sum ein ørn ímóti HARRANS húsi, tí at teir hava forbrotið mín sáttmála, og misbrotist ímóti míni lóg.

2 Ísrael skal rópa á meg, mín Guð, vit kenna teg.

3 Ísrael hevur kastað av tað sum er gott: figgindin skal elta hann.

4 Teir hava sett upp kongar, men ikki eftir mær: teir hava gjørt prinsar, og eg vitsti ikki av tí: av sínum silvuri og sínum gulli hava teir gjørt sær avgudar, at teir mega verða kvettir av.

5 ¶ Tín kálvur, O Sámár'í-á, hevur kastað teg av; mín firtni er kynd ímóti teimum: hvør leingi vil tað vera, áður enn teir náa til sakloysi?

6 Tí frá Ísrael var hann eisini: arbeiðsmaðurin gjørdi hann; tí er hann ikki Guð: men kálvurin hjá Sámár'í-ú skal verða brotin í stykkir.

7 Tí teir hava sáað vindin, og teir skulu heysta meldurvindin: tað hevur ongan stélk: knappurin skal einkið mjøl veita: um so verði at hann veiti, skulu teir fremmandu svølgja tað upp.

8 Ísrael er svølgdur upp: nú verða teir millum Heidningarar sum eitt ker sum eingin frágð er í.

9 Tí at teir eru farnir upp til Assýriu, ein villasni einsamallur fyri seg sjálvan: E'phrá-ím hevur leigað sær elskarar.

10 Ja, tó at teir havi leigað millum tjóðirnar, vil eg nú savna teir, og teir skulu syrgja eitt sindur fyri byrðina hjá kongi prinsar.

11 Av tí at E'phrá-ím hevur gjørt mong altar til at synda, skulu altar vera honum til synd.

12 Eg havi skrivað honum hini miklu ting av míni lóg, men tey vórðu roknað sum eitt fremmant ting.

13 Teir sláturofra kjøt fyri sláturofrini av mínum ofrum, og eta tað; men HARRIN góðtekur tey ikki; nú vil hann minnst teirra misgerð, og vitja teirra syndir: teir skulu venda aftur til Egyptalands.

14 Tí at Ísrael hevur gloymt sín Skapara, og byggir tempul; og Judah hevur margfaldað víggirdar staðir: men eg vil senda ein eld omanyvir hansara staðir, og hann skal upptæra slott tess.

KAPITUL 9

FEGNAST ikki, O Ísrael, av frøi sum onnur fólk: tí at tú hevurt farið horandi frá tínum Guði, tú hevurt elskað eitt endurgjald á hvørjum korngólv.

2 Gólvíð og vínperans skulu ikki mata teir, og nýggja vinið skal svitast í henni.

3 Teir skulu ikki búgva í landi HARRANS; men E'phrá-ím skal venda aftur til Egyptalands, og teir skulu eta órein ting í Assýriu.

4 Teir skulu ikki ofra HARRANUM vínoffur, eiheldur skulu tey vera honum toknandi: teirra sláturoffur skulu vera teimum sum breyðið hjá syrgjarum; allir, sum eta av tí, skulu óreinkast: tí teirra breyð til teirra sál skal ikki koma inn í HARRANS hús.

5 Hvat vilja tit gera á hátíðardegnum, og á degnum av hátíð HARRANS?

6 Tí sí, teir eru farnir orsakað av oyðing: Egyptaland skal savna teir upp, Mém'phis skal jarða teir: tey dámligu plássini til teirra silvur, notur skulu eiga tey: tornir skulu vera í teirra tabernaklum.

7 Heimsókingardagarnir eru komnir, endurgjaldsdagarnir eru komnir; Ísrael skal vita *tað*: propheturin *er* ein fívil, andligi maðurin *er* óður, fyri fjældina av tíni misgerð, og tað mikla hatrið.

8 Varðmaður *Ē-phrā-ím-s var* hjá mínum Guði: *men* propheturin *er* snerra hjá fuglamanni á øllum sínum vegum, og hatur í húsi Guðs sins.

9 Teir hava djúpliga spilt *seg*, sum á Gi-bé'-úh døgum: *tí* við hann minnst teirra misgerð, hann vil heimsøkja teirra syndir.

10 Eg fann Ísrael sum vindrúvur í oyðuni; eg sá tykkara fedrar sum tað frumstadna í fikutrænum við hennara fyrstu tíð: *men* teir fóru til Bá'-ál-pē'-ór, og atskildu seg at *tí* skommini; og *teirra* andstygdir vóru samsvarandi sum teir elskaðu.

11 *Hvat* *Ē-phrā-ím-i viðvikur*, teirra dýrd skal flúgva burtur eins og fuglur, frá føðingini, og frá móðurlívinum, og frá gitnaðinum.

12 Tó at teir ali upp síni børn, tó vil eg fráræna tey, *at tað skal ei vera* maður *eftir*: ja, vei teimum eisini, tá ið eg fari burtur frá teimum!

13 *Ē-phrā-ím*, eins og eg sá Tý'-rús, *er* plantaður í dámligum pláss: *men* *Ē-phrā-ím* skal bera fram síni børn til myrðaran.

14 Gev teimum, O HARRI: hvat vilt tú geva? gev teimum misføðandi móðurlív og turr bróst.

15 Øll teirra vondska *er* í Gil'-gál: tí har hataði eg teir: fyri vonskuna av teirra gerðum vil eg reka teir út úr mínum húsi, eg vil ikki elska teir meira: allir teirra prinsar *eru* frástoypatarar.

16 *Ē-phrā-ím* er sligin, teirra rót er tornað upp, teir skulu onga frukt bera: ja, tó at teir beri fram, tó vil eg vega *sjálv*

hina *hátt* elskaðu frukt av teirra móðurlívi.

17 Mín Guð vil kasta teir burtur, tí at teir lýddu ikki á hann: og teir skulu vera fjakkarar millum tjóðirnar.

KAPITUL 10

ÍSRÆL *er* eitt tómt víntræ, hann ber fram sjálvum sær frukt: samsvarandi fjældini av sínum fruktum hevur hann økt um altarin; samsvarandi góðskuni av hansara landi hava teir gjørt frálíkar myndir.

2 Teirra hjarta er sundurbýtt; nú skulu teir finnast feilsamir; hann skal bróta niður teirra altar, hann skal herja teirra myndir.

3 Tí at nú skulu teir siga, Vit hava ongan kong, tí vit óttaðust ikki HARRAN; hvat skuldi tá ein kongur gjørt fyri okkum?

4 Teir hava talað orð, og svorið falskt í at gera ein sáttmála: soleiðis sprettur dómur upp sum eitururt í foyrunum av akrinum.

5 Íbúgvarnir av Sā-már'-i-ú skulu óttast uppá grund av Bēth-á'-vën-s kálvum: tí at fólkíð harav skal harmast yvir hann, og tess prestar *sum* fegnaðust á honum, fyri dýrdina harhá, tí hon er vikin frá tí.

6 Hann skal eisini verða borin til Assýriu *sum* ein gáva til kong Jár'-ēb-s: *Ē-phrā-ím* skal móttaka skomm, og Ísrael skal skammast um sítt egna ráð.

7 *Hvat* Sā-már'-i-ú *viðvikur*, hennara kongur er skorin av eins og skúmið á vatninum.

8 Eisini høgu pláss *Á'-vën-s*, Ísraels synd, skulu verða oydd: tornin og tistilin fara at koma upp á teirra altarum; og teir skulu siga til fjøllini, Dekkið okkum; og til heyggiarnar, Fallið á okkum.

9 O Ísrael, tú hevurt syndað frá Gi-bé'-úh døgum: har stóðu

teir: bardagin í Gí-bé'-úh ímóti misgerðarbornunum innheintaði teir ikki.

10 *Tað er í míni trá at eg skuldi tykta teir; og fólkíð skal verða savnað ímóti teimum, tá ið teir binda seg í foyrur sínar tvær.*

11 Og *Ē'-phrā-ím er sum ein kvíga sum er lærd, og elskar at treskja út korníð; men eg fór yvir uppiá hennara fagra hálsi: eg vil fáa Ē'-phrā-ím at ríða; Judah skal pløga, og Jákup skal bróta sínar bøkjar.*

12 Sáíð tykkum sjálvum í rættvísi, heystið í miskunn; brótið upp tykkara hvíldarlendi: tí *tað er tíð at søkja HARRAN,* til hann komi og regni rættvísi yvir tykkum.

13 Tít hava pløgt vondsku, tít hava heystað misgerð; tít hava etið fruktina av lygnum: tí at tú leitst á tín veg, í fjøldini av tínum mektigu monnum.

14 Tí skal eitt ófriðarlæti reisast millum fólk títt, og allir tínir festningar skulu herjast, eins og Sjál'-mán herjaði Béth-ár'-bél á bardagadegnum: móðirin varð smekkað í stykkir oman yvir *síni* børn.

15 Soleiðis skal Beth-el gera við tykkum, orsakað av tykkara miklu vondsku: í einum morgni skal Ísraels kongur fullkomiliga verða kvettur av.

KAPITUL II

TÁ ið Ísrael *var* barn, tá elskaði eg hann, og kallaði mín son út úr Egyptalandi.

2 *Sum* teir kallaðu teir, so fóru teir frá teimum: teir slátur-ofraðu at Bá'-á-lím, og brendu roykils til ristar myndir.

3 Eg lærði *Ē'-phrā-ím* eisini at ganga, *eg* tók teir við teirra ørmm; men teir vitstu ikki at eg gróddi teir.

4 Eg dró teir við snórum

mans, við kærleiksbondum: og eg var fyri teimum eins og teir ið taka av okið á teirra kjálka-beinum, og eg legði mat til teirra.

5 ¶ Hann skal ikki venda aftur til Egyptalands, men Assýriarin skal vera hansara kongur, tí at teir sýttu at venda aftur.

6 Og svørðið skal verða verandi á hansara staðum, og skal upp-tæra hansara greinar, og slúka *teir* upp, vegna teirra egnu ráð.

7 Og mitt fólk hava lyndi til at falla frá mær: tó at teir kallaðu teir til hin Hægsta, so vildi als eingin uppevja *hann*.

8 Hvussu kann eg geva teg upp, *Ē'-phrā-ím?* *hvussu* kann eg flýggja teg, Ísrael? *hvussu* kann eg gera teg sum *Ád'-múh?* *hvussu* kann eg seta teg sum *Zé'-bō-ím?* mitt hjarta er vent innan í mær, mínar iðranir eru saman kyndar.

9 Eg vil ikki útinna øgiligleikan av míni firtni, eg vil ikki venda aftur at oyðileggja *Ē'-phrā-ím*: tí at eg *eri* Guð, og ikki maður; Hin Heilagi í miðjum tær: og eg vil ikki fara inn í staðin.

10 Teir skulu ganga eftir HARRANUM: hann fer *at* ýla sum ein leyva: tá ið hann fer *at* ýla, tá fara børnini *at* nøtra úr vestri.

11 Teir fara *at* nøtra eins og fuglur úr Egyptalandi, og sum ein dúgva úr Assýriulandi: og eg vil staðseta teir í teirra hús-um, sigur HARRIN.

12 *Ē'-phrā-ím* umringar meg umkring við lygnum, og Ísraels hús við sviki: men Judah ríkir enn við Guði, og er trúfastur við teimum heilagu.

KAPITUL 12

Ē'-PHRĀ-ĪM matar *sær* á vindi, og fylgir eftir eystan-vindinum: hann dagliga økir um lygnir og oyðing; og teir gera sáttmála við Assýriararnar, og olja verður borin til Egyptalands.

HÓSEA 13

2 HARRIN hefur eisini eitt deilumál við Judah, og vil revsa Jákup samsvarandi hansara vegum; samsvarandi hansara gerðum vil hann endurgjalda honum.

3 ¶ Hann tók sín bróður eftir hælinum í móðurlívinum, og við síni styrki hevði hann mátt við Guði:

4 Já, hann hevði mátt yvir einglinum, og yvirvann: hann græt, og gjördi honum umbøn-ing: hann fann hann í Beth-el, og har talaði hann við okkum;

5 Enntá HARRIN Guð herlið-anna; HARRIN er hansara minni.

6 Vent tú tí til Guðs tíns: varðveit miskunn og dóm, og biða eftir tínum Guði stöðugt.

7 ¶ *Hann er handilsmaður, vágskálinnar av sviki eru í hansara hond: hann elskar at kúga.*

8 Og E'phraím segði, Tó eri eg vorðin rikur, eg havi funnið meg fram til figgjarevni: í øllum mínum strevum skulu teir onga misgerð finna í mær sum var synd.

9 Og eg, sum eri HARRIN tín Guð frá Egyptalandi, vil enn fáa teg at búgva í tabernaklum, sum á hátíðarveitslunnar døgum.

10 Eg havi eisini talað við prophetunum, og eg havi fleir-faldað sjónir, og brúkt líksemir, við prophetanna tænastu.

11 Er misgerð í Gilead? vist eru teir fáfongd: teir sláturofra ungtarvar í Gíl-gál; ja, teirra altar eru sum rúgvur í foyrunum av akrunum.

12 Og Jákup flýddi inn í Síriuland, og Ísrael tænti fyri vív, og fyri vív gætti hann seyð.

13 Og við propheti fordi HARRIN Ísrael út úr Egyptalandi, og við propheti varð hann varðveittur.

14 E'phraím tirraði hann til firtnis heilt bitturliga: tí skal

Ephraims syndir og avgudadýrkan

hann eftirlata hansara blóð uppiá honum, og hansara skemd skal hansara Harri venda aftur at honum.

KAPITUL 13

TÁ ið E'phraím talaði skelv-andi, hevjaði hann seg sjálv-an upp í Ísrael; men tá ið hann forbreyt seg í Bá'al, doyði hann.

2 Og nú synda teir meir og meir, og hava gjørt sær bræddar myndir av sínum silvuri, og avgudar samsvarandi sínum egna skili, alt samalt verkið av handverkarunum: teir siga um teir, Latið menninar, ið sláturofra, kyssa kálvarnar.

3 Tí skulu teir vera sum morgunskýggið, og eins og hin snimma døggin ið hvørvur burt, sum dumban ið verður rikin við meldurvindinum út av gólvinum, og sum roykurin úr ljóaranum.

4 Tó, eg eri HARRIN tín Guð frá Egyptalandi, og tú skalt ongan gud kenna uttan meg: tí tað fínt eingin frelsari umframt meg.

5 ¶ Eg kendi teg í oyðuni, í landinum av miklum turki.

6 Samsvarandi sínum beiti, soleiðis vórðu teir mettaðir; teir mettaðust, og teirra hjarta varð upphevjað; tí hava teir gloymt meg.

7 Tí vil eg vera teimum eins og leyva: sum ein leopardur við vegin vil eg eygleiða teir:

8 Eg vil mæta teimum eins og björn sum er rænd fyri sínar hvølpar, og vil skræða teirra hjartahind, og har vil eg gloypa teir sum ein leyva: villdjórið fer at skræða teir sundur.

9 ¶ O Ísrael, tú hevurt oytt teg sjálvan; men í mær er tín hjálp.

10 Eg vil vera tín kongur: hvar er nakar annar ið kann frelsa teg í øllum staðum tínum? og tínr

dómarar, um hvørjar tú segðirt, Gev mær kong og prinsar?

11 Eg gav tær kong í míni firtni, og tók *hann* burt í míni vreiði.

12 *Ē-phrā-ím-s* misgerð *er* bundin upp; hansara synd *er* fjald.

13 Sorgirnar hjá verkjandi kvinnu skulu koma yvir hann: hann *er* ein óvisur sonur; tí hann skuldi ikki steðga leingi í *plássinum* av frambróting barna.

14 Eg vil loysigjalda teir frá gravarinnar valdi; eg vil endurloysa teir frá deyða: O deydí, eg verði plágur tinar; O grøv, eg verði tín oyðing: iðran verður fjald fyri mínum eygum.

15 ¶ Hóast hann veri fruktagóður millum *sinar* brøður, skal ein eystanvindur koma, HARRANS vindur fer *at* koma upp úr oyðuni, og hansara lind verður turr, og hansara kelda skal turkast upp: hann skal herja fæhirdsluna av øllum yndisligum kerjum.

16 Sá-már-í-á skal gerast oyðin; tí hon hevur gjørt upp-reist imóti sínum Guði: teir skulu falla við svørðinum: teirra pinkubørn skulu smekkast í stykkir, og teirra kvinnur við barn skulu sprettast upp.

KAPITUL I4

O ÍSRAEL, vend aftur at HARRANUM Guði tinum; tí at tú ert fallin av tinni misgerð.

2 Takið við tykkum orð, og

vendið til HARRANS: sigið við hann, Tak burt alla misgerð, og tak imót *okkum* náðisamliga: so vilja vit veita kálvarnar av okkara vørrum.

3 Ássj-úr skal ikki frelsa okkum; vit vilja ikki riða uppiá hestum: ei heldur vilja vit siga meira til verkið av okkara hondum, *Tú eru* okkara gudar: tí at í tær hin fadirleysi finnur miskunn.

4 ¶ Eg vil grøða teirra fráfall, eg vil elska teir fræsliga: tí mín firtni er vend burtur frá honum.

5 Eg vil vera sum døggin at Ísrael: hann skal vaksa sum liljan, og kasta fram sínar røtur sum Lí-bā-nōn.

6 Hansara greinar skulu breiða *seg*, og hansara vakurleiki skal vera sum olivintraðið, og hansara roykur sum Lí-bā-nōn.

7 Teir, sum búgva undir hansara skugga, skulu venda aftur; teir skulu endurlivgast *eins* og kornið, og vaksa sum vintreið: tess angi *skal vera* sum vin Lí-bā-nōn-s.

8 *Ē-phrā-ím* skal *siga*, Hvat havi eg at gera meira við avgudar? Eg havi hoyrt *hann*, og eygleitt hann: eg *eri* sum eitt grønt aðalgranntre. Frá mær er tín frukt funnin.

9 Hvør *er* visur, og hann man skilja hesi *ting*? hyggin, og hann man vita tey? tí HARRANS vegir *eru* rættir, og hinir rættlátu skulu ganga í teim: men misbrótararnir skulu falla hará.

JÓEL.

KAPITUL I

HARRANS orð sum kom til Jó-él-s Pē-thū-él-s sonar.

2 Hoyrið hetta, tit gomlu menn, og lænið oyra, allir tit íbúgvir landsins. Hevur hetta

verðið á tykkara døgum, ella sjálvt á døgum fedra tykkara?

3 Sigið tykkara børnum um tað, og *latið* tykkara børn *siga* børnum sínum, og teirra børn eini aðrari ætt.

4 Tað, sum kálormurin hevur

eftirlatið, hefur grashoppa etíð; og tað, sum grashoppa hefur eftirlatið, hefur aldinborin etíð; og tað, sum aldinborin hefur eftirlatið, hefur jarðvargurin etíð.

5 Vaknið, tit drykkjumenn, og grátið; og ýlið, allir tit vindrekkarar, vegna nýggja vínið; tí at tað er skorið av frá tykkara munni.

6 Tí ein tjóð hefur lopið á mitt land, sterk, og uttan tal, hvørs tenn *eru* tenninar á leyvu, og hann hefur jakslatenninar á miklari leyvu.

7 Hann hefur lagt mitt víntræ í oyði, og børkað mitt fikutræ: hann hefur gjørt tað heilt bert, og kastað *tað* burt; tess greinar eru gjørdar hvítar.

8 ¶ Syrg eins og jomfrú, gyrð við sekkjaklæði yvir sin ungdóms ektamann.

9 Matofrið og drykkofrið er skorið av frá HARRANS húsi; prestarir, HARRANS tænarar, syrgja.

10 Akurin er oyddur, landið syrgir; tí kornið er oytt: nýggja vínið er turkað upp, oljan fánar.

11 Skammist, O tit jarðyrkis-menn; ýlið, O tit vingarðsmenn, yvir hveitina og yvir byggið; tí at heystið av akrinum er týnt.

12 Víntræið er tornað upp, og fikutræið fánar; granateplatræið, eisini pálmatræið, og súreplatræið, *enmtá* øll akursins trø, eru fólnað: tí at frøi er fólnað burt frá mannasonunum.

13 Gyrðið tykkum, og venið, tit prestar: ýlið, tit altarsins tænarar: komið, liggið alla nátt í sekkjaklæði, tit tænarar Guðs míns: tí at matofrið og drykkofrið er afturhildið frá húsi Guðs tykkara.

14 ¶ Halgið føstu, kallið hátíðarsamkomu, savnið hinar elstu og allar íbúgvar landsins *inn* í hús HARRANS Guðs tykkara, og rópið á HARRAN,

15 Akk vegna dagin! tí at dagur HARRANS er við hond, og sum ein oyðing frá tí Almektiga skal hann koma.

16 Er ikki maturin skorin av frammi fyri eygum várum, *ja*, frøi og gleði frá húsi Guðs várs?

17 Sáðið er rotið undir teirra bøkllum, kornløðurnar eru lagdar í oyði, løðurnar eru brotnar niður; tí at kornið er fólnað.

18 Hvør djórinu stuna! fenaðarfylgini eru ørkymlað, av tí at tey einkið beiti hava; ja, seyðafylgini eru gjørd oyðin.

19 O HARRI, til tín vil eg rópa: tí at eldurin hefur etíð upp oyðunnar beitir, og login hefur brent øll akursins trø.

20 Akursins djór rópa eisini á teg: tí at lókirir av vøtnum eru tornaðir upp, og eldurin hefur etíð upp oyðunnar beitir.

KAPITUL 2

BLÁSIÐ lúðurin í Zion, og ljóðið uppveking á mínum heilaga fjalli: allir íbúgvar landsins skelvi: tí at HARRANS dagur kemur, tí *hann* er nær við hond;

2 Ein dagur av myrkri og av niðu, ein dagur av skýggjum og av tjúkkum myrkri, sum morgunin breiddur yvir fjøllini: eitt mikið fólk og eitt sterkt; ikki hefur nakrantið verið hitt líka, eiheldur skal verða aftur eftir tað, *alt* til árinu hjá mongum ættum.

3 Ein eldur upp etur frammanfyri teir; og aftanfyri teir flamma brennur: landið *er* sum Edens aldingarður frammanfyri teir, og aftanfyri teir oyði reyn; ja, og einkið sleppur undan teimum.

4 Útsjóndin á teimum *er* sum hesta útsjónd; og sum hestmenn, soleiðis skulu teir renna.

5 Eins og ljóðið av hervagnum á fjallatoppunum skulu teir stökka, eins og ljóðið av

eldsloga sum etur upp hálmin, sum eitt sterkt fólk, sett í orrustu uppstilling.

6 Frammi fyrri teirra andliti verður fólkíð nógv pint: øll andlit fara at savna svartleika.

7 Teir skulu renna sum mektigir menn; teir skulu klintra múrin sum krígsmenn; og teir skulu herganga hvør á vegum sínum, og teir skulu ikki bróta raðir sínar:

8 Eiheldur skal ein stoyta annan; teir skulu ganga hvør á síni rás; og *tá ið* teir falla á svørðið, skulu teir ikki særast.

9 Teir skulu renna til og frá í staðinum; teir skulu renna uppiá múrinum, teir skulu klintra upp á húsini; teir skulu fara inn við gluggarnar sum ein tjóvur.

10 Jørðin fer at skelva fyrri teimum; himnarnir skulu biva: sól og máni verða myrk, og stjornurnar skulu draga undan sitt skín:

11 Og HARRIN skal mæla síni rødd frammanfyri heri sínum: tí hansara leirur *er* sera mikil: tí *hann er* sterkur sum útinnir sitt orð: tí at HARRANS dagur *er* mikil og sera ræðuligur; og hvør kann standast hann?

12 ¶ Tessvegna eisini nú, sigur HARRIN, vendið til mín við øllum tykkara hjarta, og við føstu, og við gráti, og við venan:

13 Og skræðið tykkara hjarta, og ikki tykkara klæðir, og vendið at HARRANUM Guði tykkara: tí hann *er* náðisamur og miskunnarfullur, seinur til firtnis, og av miklari blídni, og iðrar seg um hitt illa.

14 Hvør veit *um* hann vil venda aftur og iðrast, og eftirlata eina signing eftir seg; *enntá* matoffur og drykkoffur at HARRANUM Guði tykkara?

15 ¶ Blásið lúðurin í Zion,

halgið føstu, kallið eina hátíðar-samkomu:

16 Savnið fólkíð, halgið samkomuna, fylkið hinar elstu, savnið børnini, og tey ið súgva bróstini: brúðgómurin fari fram úr sínum kamari, og brúðurin úr síni skemmu.

17 Prestarnir, HARRANS tænarar, gráti millum forhøllina og altarið, og sigi teir, Eir tinum fólk, O HARRI, og gev ikki tín arvalut til skemd, at teir heidnu skuldu stjórnáð yvir teimum: hví skuldu teir siga millum fólkíð, Hvar *er* Guð teirra?

18 ¶ Tá vil HARRIN vera ásbrellin um sitt land, og várkunna sínum fólk.

19 Ja, HARRIN vil svara og siga við sitt fólk, Sí, eg vil senda tykkum korn, og vin, og olju, og tit skulu verða mettaðir harvið: og eg vil ikki meira gera tykkum *til* skemd millum hinar heidnu:

20 Men eg firri langt burtur frá tykkum hin norðara *herin*, og vil reka hann inn í eitt land, ófruktbart og oyði, við sínum andliti mótvegis eystur sjónum, og sínum aftara parti mótvegis ytsta sjónum, og hansara stinkur fer *at* koma upp, og hansara ringi roykur fer *at* koma upp, tí hann hevur gjørt miklar lutir.

21 ¶ Óttast ikki, O land; gleðst og fegnast: tí HARRIN vil gera miklar lutir.

22 Ræðist ikki, tit akursins djór: tí at oyðunnar beitir spretta, tí træið ber sína frukt, fikutræið og vintræið veita sína styrki.

23 So gleðist, tit Zions børn, og fegnist í HARRANUM Guði tykkara: tí hann hevur givið tykkum tað fyrra regnið hóvsamliga, og hann vil fáa at koma niður fyrri tykkum regnið, tað fyrra regnið, og tað seinna regnið í fyrsta *mánaðinum*.

JÓEL 3

Jóel uggar Zion

24 Og gólvini skulu vera full av hveiti, og fargini fara *at* flóða yvir við vini og olju.

25 Og eg vil endurbæta tykkum árinum sum grashoppa hefur etið, aldinborin, og jarðvargurin, og kálormurin, mín mikli herur sum eg sendi tykkara millum.

26 Og tit skulu eta í ríkiligum, og verða mettaðir, og prisa navni HARRANS Guðs tykkara, sum hefur farið undrunarsamligani við tykkum; og fólk mitt skal aldri verða til skammar.

27 Og tit skulu vita at eg *eri* í miðjum Ísrael, og *at* eg *eri* HARRIN tykkara Guð, og engin annar; og fólk mitt skal aldri verða til skammar.

28 ¶ Og tað skal bera á aftaná, *at* eg vil hella út mín anda yvir alt hold; og tykkara synir og tykkara dötur skulu profhetera, tykkara gomlu menn skulu droyma dreymar, tykkara ungu menn skulu siggja sjónir:

29 Og eisini yvir tænararnar og yvir tænastrávarnarnar í teimum dögum vil eg hella út anda mín.

30 Og eg vil sýna undur í himnum og á jörðini, blóð, og eld, og roykstólpar.

31 Sölin skal verða umskift til myrkur, og mánin til blóð, áðrenn hin mikli og ræðuligi dagur HARRANS komi.

32 Og tað skal bera á, *at* hvørsumhelst *ið* kallar á navn HARRANS, skal verða bjargaður: tí á Zion fjalli og í Jerusalem verður bjarging, eins og HARRIN hefur sagt; og í leivdini sum HARRIN fer at kalla.

KAPITUL 3

TÍ sí, í teimum dögum, og í teirri tíð, tá *ið* eg føri aftur fangaskapin av Judah og Jerusalem,

2 Vil eg eisini savna allar

tjóðir, og vil føra teir oman í Jē-hó-sjá-phát-s dal, og vil føra sök við teir har fyri fólk mitt og *fyri* mín arvalut Ísrael, sum teir hava spjatt millum tjóðirnar, og býtt mitt land.

3 Og teir hava kastað lutir um fólk mitt; og hava givið drong fyri skøkju, og selt gentu fyri vin, at teir máttu drekka.

4 Ja, og hvat hava tit at gera við meg, O Týrus, og Zí-dón, og allir Palestinu breddar? vilja tit veita mær endurgjald? og um tit endurgjaldi mær, so vil eg snarlíga og fljótliga venda aftur tykkar endurgjald yvir tykkar egna høvd;

5 Tí at tit hava tikið mitt silvur og mitt gull, og hava borið inn í tykkara tempul mínar frálíku, dámligu lutir:

6 Eisini børnini av Judah og børnini av Jerusalem hava tit selt Grikkunum, at tit máttu firra teir langt frá teirra marki.

7 Sí, eg vil reisa teir úr tí plássi hvagar tit hava selt teir, og vil venda aftur tykkar endurgjald yvir tykkar egna høvd:

8 Og eg vil selja tykkara synir og tykkara dötur inn í hondina á Judah børnum, og teir skulu selja tey til Sábé-arnar, til eitt fólk í fjarlegd: tí at HARRIN hefur talað *tað*.

9 ¶ Kunngeríð hetta millum Heidningarnar; Fyrireikið kriggj, vekið upp hinar mektigu menn, komi allir krigsmenninir nær; komi teir upp:

10 Bukið tykkara plógjorn til svørð, og tykkara urtagarðs-knivar til spjót: lat hin veika siga, Eg *eri* sterkur.

11 Fylkið tykkum, og komið, allir tit heidnu, og savnið tykkum saman runt um: hagar fá hinar mektigu tínar at koma oman, O HARRI.

12 Lat hinar heidnu verða vaktar, og koma niðan til Jē-hó-

sjá-phät-s dal: tí har vil eg sita at dóma allar hinar heidnu runt um.

13 Koyrið inn akurknívin, tí at heystið er staðið: komið, komið tykkum oman; tí at fargið er fult, fitini floyma yvir; tí teirra vondska er mikil.

14 Fjöldir, fjöldir í avgerðardalinum: tí HARRANS dagur er nær í avgerðardalinum.

15 Sól og máni skulu verða myrkjað, og stjörnurnar skulu draga undan skin sitt.

16 HARRIN skal eisini ýla úr Zion, og mæla síni rödd frá Jerusalem; og himnarnir og jörðin skulu skelva: men HARRIN vil vera vón fólks síns, og styrkin hjá Ísraels börnum.

17 So skulu tit vita at eg eri HARRIN tykkara Guð, sum búgvi

í Zion, mínum heilaga fjalli: tá verður Jerusalem heilag, og tað skulu eingir fremmandir fara ígjøgnum hana meira.

18 ¶ Og tað skal bera á í tí degi, at fjøllini skulu drúpa niður nýtt vín, og heygjarnir skulu fløða við mjólk, og allir lókirnir av Judah skulu streyma við vøtnum, og ein kelda fer at koma út úr HARRANS húsi, og fer at vatna Sjtít-tím-s dal.

19 Egyptaland skal verða ein oyða, og E'-dóm skal verða eitt oyði reyn, fyri harðskapin ímóti Judah børnum, tí at teir hava úthelt sakleyst blóð í teirra landi.

20 Men Judah skal dvøljast um ævir, og Jerusalem frá ætt til ætt.

21 Tí at eg vil reinsa teirra blóð sum eg ikki havi reinsað: tí at HARRIN býr í Zion.

ÁMOS.

KAPITUL I

ORÐINI av Ámosi, sum var millum fæflokkamenn Tē-kō-á, sum hann sá viðvikjandi Ísrael í døgum Ūz'-zi-áh kongs av Judah, og í døgum Jēr-ó'-bō-ám-s Jó'-ásj sonar kongs av Ísrael, tvey ár áðrenn jarðskjálvtan.

2 Og hann segði, HARRIN vil ýla frá Zion, og mæla síni rödd frá Jerusalem; og hirðanna bústaðir skulu vena, og Carmels toppur skal fólna.

3 Svá sigur HARRIN; Fyri trý misbrot hjá Damascus, og fyri fyra, vil eg ikki venda burt tess *revsing*; tí at teir hava treskt Gilead við treskingaramboðum av jarni:

4 Men eg vil senda ein eld inn í Há'-zá-él-s hús, sum skal upp tæra Bēn-há'-dád-s slott.

5 Eg vil bróta eisini sláina hjá

Damascus; og skera av íbúgvum frá Á'-vén-s slætta; og hann, ið heldur sprotan, frá Edens húsi: og fólkið av Síriu skal fara inn í fangaskap til Kír, sigur HARRIN.

6 ¶ Svá sigur HARRIN; Fyri trý misbrot hjá Gā'-zá, og fyri fyra, vil eg ikki venda burt tess *revsing*; tí at teir førdu burt til fanga allan fangaskapin, at flýggja teir upp til E'-dóm:

7 Men eg vil senda ein eld á múrin hjá Gā'-zá, sum skal upp tæra slottini hjá tí:

8 Og eg vil skera av íbúgvum frá Ásj'-dod, og hann, ið heldur veldissprotan, frá Ásj'-kē-lōn; og eg vil venda míni hond ímóti Ek'-rōn: og Philistanna leivd skal týnast, sigur Harrin GUD.

9 ¶ Svá sigur HARRIN; Fyri trý misbrot hjá Tý'-rūs, og fyri fyra, vil eg ikki venda burt tess *revsing*; tí at teir flýggjaðu upp

ÁMOS 2

allan fangaskapin til E'-dóm, og mintust ekki bróðurliga sáttmálan:

10 Men eg vil senda ein eld á múrin hjá Tý-rús, sum skal upp tæra slottini hjá tí.

11 ¶ Svá sigur HARRIN; Fyri trý misbrot hjá E'-dóm, og fyri fyra, vil eg ikki venda burt tess *revsing*; tí hann elti bróður sin við svørðinum, og tveitti av alla várkunn, og hansara firtni skræddi viðvarandi, og hann helt *fast við* sína vreiði um ævir:

12 Men eg vil senda ein eld yvir Tě-män, sum skal upp tæra slottini hjá Böz-räh.

13 ¶ Svá sigur HARRIN; Fyri trý misbrot hjá Ammons børnum, og fyri fyra, vil eg ikki venda burt tess *revsing*; tí at teir hava sprett upp kvinnurnar við barn hjá Gilead, at teir máttu vaksa um sitt landamark:

14 Men eg vil kynda ein eld í múrinum hjá Ráb-bäh, og hann skal upp tæra slottini hjá tí, við rópan á bardaga-degnum, við ódnarvindi á meldurvindsdegnum:

15 Og teirra kongur skal fara inn í fangaskap, hann og hansara prinsar saman, sigur HARRIN.

KAPITUL 2

SVÁ sigur HARRIN; Fyri trý misbrot hjá Móab, og fyri fyra, vil eg ikki venda burt tess *revsing*; tí hann brendi beinin í E'-dóm-s kongi til kálk:

2 Men eg vil senda ein eld yvir Móab, og hann skal upp tæra slottini hjá Ké-ri-öth; og Móab skal doyggja við levindi, við rópan, og við lúðursljóðinum:

3 Og eg vil skera av dómaran frá miðju tess, og vil bana øllum tess prinsum við honum, sigur HARRIN.

4 ¶ Svá sigur HARRIN; Fyri trý misbrot hjá Judah, og fyri fyra, vil eg ikki venda burt tess

Dómar yvir Móab, Judah, og Ísrael

revsing; tí at teir hava vanvirt lóg HARRANS, og hava ikki hildið hansara boð, og teirra lygnir fingur teir at fara skeivar, eftir hvørjum teirra fedrar hava gingið:

5 Men eg vil senda ein eld yvir Judah, og hann skal upp tæra slottini hjá Jerusalem.

6 ¶ Svá sigur HARRIN; Fyri trý misbrot hjá Ísrael, og fyri fyra, vil eg ikki venda burt tess *revsing*; tí at teir seldu hin rættvísu fyri silvur, og hin fátæka fyri eitt par av skóm;

7 Sum stuna eftir jarðarinnar støvi á høvur hinna fátæku, og venda til viks vegin hjá teimum eyðmjúku; og maður og hansara faðir vilja fara inn til *somu* moyggj, til at halgispotta mitt heilaga navn:

8 Og teir leggja *seg* niður á klæðir *sum eru* lögð til pant við hvørt altar, og teir drekka vín teirra fordømdu í húsi guðs sins.

9 ¶ Tó oyddi eg Amoritarnar frammi fyri teimum, hvørs hædd *var* sum hæddin á sedris-trønum, og hann *var* sterkur sum eikitrøini; tó oyddi eg hansara frukt frá í erva, og hansara røtur frá í neðra.

10 Eg eisini førði tykkum upp úr Egyptalandi, og leiddi tykkum í fjøruti ár ígjøgnum oyðuna, at ognast Amoritans land.

11 Og eg reisti upp av tykkara sonum til prophetar, og av tykkara ungu monnum til Nazaritar. *Er tað* ikki enntá so, O tit Ísraels børn? sigur HARRIN.

12 Men tit góvu Nazaritunum vín at drekka; og buðu prophetunum, og søgdu, Prophetarið ikki.

13 Sí, eg eri kroystur undir tykkum, eins og ein kerra er kroyst *sum er* full av bundum.

14 Tí skal flóttin tynast frá tí fljóta, og hin sterki skal ikki styrkja sína kraft, eiheldur skal hin mektigi bjarga sær sjálvum:

15 Eiheldur skal hann standast ið handfer bogan; og *hann, sum er fljótur á fótum, skal ekki bjarga sær sjálvum*: eiheldur skal hann, sum riður hestin, bjarga sær sjálvum.

16 Og *hann, sum er mótsamur millum hinar mektigu, skal flýggja avstað nakin í tí degi*, sigur HARRIN.

KAPITUL 3

HOYRIÐ hetta orðið sum HARRIN hefur talað ímóti tykkum, O Ísraels börn, ímóti allari familjuni sum eg fordi upp úr Egyptalandi, sigandi,

2 Bert tykkum havi eg kent av øllum familjum jarðarinnar: tí vil eg revsa tykkum fyri allar tykkara misgerðir.

3 Kunnu tveir ganga saman, uttan teir veri samdir?

4 Vil leyva yla í skóginum, tá ið hon onga bráð hevir? vil ung leyva skriggja úr sínum helli, um hon einkið havi fingið?

5 Kann fuglur falla í fellu á jørðini, har eingin snerra er til hansara? man *ein* taka upp eina fellu av jørðini, og einkið hava fingið yvirhøvur?

6 Man lúður verða blástur í staðinum, og fólkíð ikki ræðast? man ilt vera í einum staði, og HARRIN ikki hava gjørt *tað*?

7 Vissuliga vil Harrin GUÐ einkið gera, uttan hann opinberar sitt loyndarmál fyri sínum tænarum prophetunum.

8 Leyvan hevir ýlt, hvør vil ikki óttast? Harrin GUÐ hevir talað, hvør kann annað *enn* prophetera?

9 ¶ Kunngeríð í slottunum í Asj'-døð, og í slottunum í Egyptalandi, og sigið, Fylkið tykkum á fjøllunum av Sámár'-i-ú, og skoðið hini miklu ófriðarlætir í miðjum tí, og teir kúgaðu í miðjum tí.

10 Tí at teir duga ikki at gera rætt, sigur HARRIN, sum rúgva upp harðskap og rán í sínum slottum.

11 Tessvegna, svá sigur Harrin GUÐ; Ein mótsandari *skal vera* enn tá runt um landið; og hann skal føra niður tina styrki frá tær, og tini slott skulu herjast.

12 Svá sigur HARRIN; Eins og hirðin tekur úr munnum á leyvuni tveir leggir, ella eitt petti av einum oyra; so skulu Ísraels børn verða tiknir út sum búgva í Sámár'-i-ú í hjørninum av eini song, og í Damascus í eini brík.

13 Hoyrið, og vitnið í Jákups húsi, sigur Harrin GUÐ, Guð herliðanna,

14 At í tí degi sum eg man heimsøkja misbrotini hjá Ísrael yvir hann, vil eg eisini heimsøkja altarinum av Beth-el: og hornini av altarinum skulu verða skorin av, og falla til jarðar.

15 Og eg vil sláa vetrarhúsið við summarhúsinum; og filabeinshúsinu skulu farast, og tey miklu húsinu skulu fáa ein enda, sigur HARRIN.

KAPITUL 4

HOYRIÐ hetta orðið, tit Bámár'-s kýr, sum eru á Sámár'-i-ú fjalli, sum kúga hinar fátæku, sum knúsa hinar tøvandi, sum siga til teirra meistarar, Fáíð til vegar, og latum okkum drekkja.

2 Harrin GUÐ hevir svorið við sín heilagleika, at sí, teir dagar skulu koma yvir tykkum, ið hann vil taka tykkum burtur við húkum, og tykkar eftirkomu við fiskhúkum.

3 Og tit skulu fara út við sprungurnar, hvør *kúgv ígjøgnum tað sum er frammanfyri henni*; og tit skulu tveita tær inn í slottið, sigur HARRIN.

AMOS 5

4 ¶ Komið til Beth-el, og misbróttist; í Gil-gäl margfaldið misbrot; og fœrið tykkara sláturoffur hvønn morgun, og tykkara tiggjundir eftir trý ár:

5 Og ofrið takkarveitanar-sláturoffur við súrdeiggi, og lýsið og almannakunngeríð tey fríu ofrini: tí hetta líkar tykkum, O tit Ísraels börn, sigur HARRIN GUÐ.

6 ¶ Og eg havi eisini givið tykkum reinleika av tonnum í øllum staðum tykkara, og trot á breyði í øllum plássum tykkara: tó hava tit ikki vent aftur til mín, sigur HARRIN.

7 Og eisini havi eg hildið aftur regnið frá tykkum, tá ið tað enn vóru triggir mánaðir til heystið: og eg fekk tað at regna á ein stað, og fekk tað ikki at regna á ein annan stað: eitt stykki varð regnað á; og tað stykki, sum tað ikki regnaði á, fœlnaði.

8 So tveir ella triggir staðir reikaðu at einum staði, at drekka vatn; men teir vórðu ikki nøktaðir: tó hava tit ikki vent aftur til mín, sigur HARRIN.

9 Eg havi sligið tykkum við svartaroða og gulnan: tá ið tykkara urtagarðar og tykkara vingarðar og tykkara fikutrø og tykkara olivintrø øktust, tá át kálormurin tey upp: tó hava tit ikki vent aftur til mín, sigur HARRIN.

10 Eg havi sent tykkara millum drepsóttina eftir Egiptalands háttarlagi: tykkara ungu menn havi eg vigið við svørðinum, og havi tikið burt tykkara hestar; og eg havi fingið stinkin av tykkara leirum at koma upp at tykkara nasum: tó hava tit ikki vent aftur til mín, sigur HARRIN.

11 Eg havi kollrent *summar* av tykkum, eins og Guð kollrendi Sodomu og Gø-mør-rüh, og tit vóru sum ein eldibrandur riptur úr brennuni: tó hava tit ikki vent aftur til mín, sigur HARRIN.

Ísrael formanað fyri ymsar syndir

12 Tessvegna, svá vil eg gera við teg, O Ísrael: og av tí at eg vil gera hetta við teg, tá fyrreika teg at møta tínum Guði, O Ísrael.

13 Tí sí, hann sum myndar fjøllini, og skapar vindin, og kunnger manni hvat hansara hugsan er, sum ger morgunin til myrkur, og treður á jarðarinnar høgu plássum, HARRIN, Guð herliðanna, er hans navn.

KAPITUL 5

HOYRIÐ hetta orðið sum eg taki upp ímóti tykkum, *enn-tá* eitt harmljóð, O Ísraels hús.

2 Ísraels jomfrú er fallin; hon skal ikki rísa aftur: hon er yvirgivin á landi sínum; tað er eingin at reisa hana upp.

3 Tí svá sigur HARRIN GUÐ; Staðurin, sum fór út við túsund, skal eftirlata hundrað; og tað, sum fór fram við hundrað, skal eftirlata tiggju, til Ísraels hús.

4 ¶ Tí svá sigur HARRIN við Ísraels hús, Sækið meg, og tit skulu liva:

5 Men sækið ikki Beth-el, ella farið inn í Gil-gäl, og farið ikki yvir til Bēer-sjē-bū: tí Gil-gäl skal vissuliga fara í fangaskap, og Beth-el skal koma til einkiðs.

6 Sækið HARRAN, og tit skulu liva; at ikki hann bróti út sum eldur í Jósephs húsi, og tæri tað upp, og tað veri eingin at slökkja hann í Beth-el.

7 Tit, ið venda dómi til malurt, og lætta av rættvísi á jørðini,

8 Sækið hann ið ger sjeystjornurnar og Ó-ri-ön, og snýr deyðans skugga til morgunin, og ger dagin myrkan við nátt: sum kallar eftir havsins vøtnum, og hellir tey út yvir jarðarinnar ásjón: HARRIN er hans navn:

9 Sum styrkir teir herjaðu ímóti tí sterka, so at teir herjaðu skulu koma ímóti vigvirkinum.

10 Teir hata hann ið hartar í portrinum, og teimum stendst við hann ið talar reiðiliga.

11 Við tað tessvegna, at tykkara traðkan er á hin fátæka, og tit taka frá honum byrðir av hveiti: so hava tit bygt hús og høgðum steini, men tit skulu ikki búgva í teimum; tit hava plantað dámlikar vingardar, men tit skulu ikki drekka vín úr teimum.

12 Tí at eg kenni tykkara margfaldu misbrot og tykkara mektigu syndir: teir níva hin rættláta, teir taka mutur, og teir venda til vikis hinar fátæku í portrinum frá teirra rætti.

13 Tí skal hin hygni halda tøgn í tí tíðini; tí at tað er ein ónd tíð.

14 Sokið gott, og ikki ilt, at tit mega liva: og so skal HARRIN, Guð herliðanna, vera við tykkum, so sum tit hava talað.

15 Hatið hitt illa, og elskið tað góða, og grundfestið dóm í portrinum: vera má at HARRIN Guð herliðanna vilji vera náðisamur fyri leivdini av Jósephi.

16 Tessvegna sigur HARRIN, Guð herliðanna, Harrin, svá; Venan skal verða á øllum gøtum; og teir skulu siga á øllum alfaravegunum, Akk! akk! og teir skulu kalla jarðyrkismannin til syrgjanar; og slikar, sum eru konir í harman, til venanar.

17 Og í øllum vingørðum skal vera venan: tí at eg vil fara igjøgnum teg, sigur HARRIN.

18 Vei tykkum ið tráa dag HARRANS! til hvat endamál er tað hjá tykkum? HARRANS dagar er myrkur, og ikki ljós.

19 Sum um maður flýddi frá eini leyvu, og ein björn møtti honum; ella fór inn í húsið, og hallaði sína hond á vegginn, og ein høgormur beit hann.

20 Man ikki HARRANS dagar vera myrkleiki, og ikki ljós?

enntá sera myrkur, og eingin bjartleiki í honum?

21 ¶ Eg hati, eg haldi hánt um tykkara hátíðardagar, og eg vil ikki lukta á tykkara hátíðarsavnaðum.

22 Tó at tit ofri mær brenni-offur og tykkara matoffur, vil eg ikki taka við teimum: eiheldur vil eg geva gætur eftir friðofrunum av tykkara feitu djórum.

23 Tak tú burtur frá mær ljóðið av tínum sangum; tí at eg vil ikki hoyra melodiin av tínum stórflólum.

24 Men lat dóm renna niður sum vøtn, og rættvísi eins og mektigan streym.

25 Hava tit ofrað mær slátur-offur og offur í oyðuni í fjóruti ár, O Israels hús?

26 Men tit hava borið tabernakkul Molochs tykkara og Kí'ün — tykkara myndir; stjørnu guds tykkara, sum tit gjørdu tykkum sjálvum.

27 Tí vil eg fáa tykkum at fara inn í fangaskap handan Damascus, sigur HARRIN, hvørs navn er Guð herliðanna.

KAPITUL 6

VEI teimum sum eru við ró í Zion, og líta á Sã-már'í-ü fjall, sum verða nevndir tjóðanna fremstu, sum Israels hús kom til!

2 Farið til Cál'nēh, og vitið; og farið haðani til Há-máth hitt mikla: farið síðan oman til Gáth hjá Philistunum: veri teir seg betri enn hesi kongadømini? ella er teirra landamark miklari enn tykkara landamark?

3 Tit ið seta langt burturi hin ónda dag, og fáa harðskaparins sæti at koma nær;

4 Sum liggja á songum av filabeini, og remba sær á legum sínum, og eta lombini úr fylginum, og kálvarnar úr miðjum fjósinum;

5 Sum njóra til ljóðið á fiól-
ini, og uppfinna sær tónleiks-
ljóðfórir, eins og Dávid;

6 Sum drekka vín í skálum,
og salva seg við megin smyrsl-
unum: men teir eru ekki harmir
um nýðina hjá Jósephi.

7 ¶ Tí skulu teir nú fara
til fanga við hinum fyrstu sum
fara til fanga; og veitsluborð-
haldið hjá teimum ið rembdú
sær skal verða flutt burtur.

8 Harrin GUÐ hefur svorið
við seg sjálfan, sigur HARRIN
Guð herliðanna, Mær stendst
við Jákuþs avbærni, og hati
hansara slott: tí vil eg flýggja
upp staðin við øllum sum er
harí.

9 Og tað skal bera á, um
har verði verandi tiggju menn
í einum húsi, at teir skulu
doyggja.

10 Og faðirbróðir mans skal
taka hann upp, og hann sum
brennur hann, til at føra út
beinini út úr húsinum, og
skulu siga við hann sum er við
siðurnar av húsinum, *Er enn
nakar* hjá tær? og hann skal
siga, Nei. Tá skal hann siga,
Halt tungu tíni: tí at vit mega
ikki nevna navn HARRANS.

11 Tí sí, HARRIN býður, og
hann vil sláa tað mikla húsið við
rivum, og lítla húsið við klivum.

12 ¶ Munnu hestar renna
uppiá klettinum? vil ein pløga
har við oksum? tí at tit hava
verð dómi til gall, og rættvísis
fruktini til malurt:

13 Tit sum fegnast í einum
tingi av ongum *virði*, sum siga,
Hava vit ikki tikið okkum horn
við okkara egnu styrki?

14 Men sí, eg vil reisa upp
ímóti tykkum tjóð, O Ísraels
hús, sigur HARRIN Guð herlið-
anna; og teir skulu niva tykkum
frá inngongdini av Há-máth til
oyðunnar á.

KAPITUL 7

SVÁ hefur Harrin GUÐ sýnt
mær; og sí, hann myndaði
grashoppur í byrjanini av spir-
ingini upp av tí seinna vøkstri-
num; og sí, tað var hin seinni
vøksturinn eftir kongsins sláttir.

2 Og tað bar á, at tá ið tey
høvdu gjørt lok á at eta landsins
gras, tá segði eg, O Harri
GUÐ, fyrigev, eg bøni teg: við
hvørjum^p skal Jákuþ reisa seg?
tí hann er lítill.

3 HARRIN iðraðist um hetta:
Tað skal ikki verða, sigur HARRIN.

4 ¶ Svá hefur Harrin GUÐ
sýnt mær: og sí, Harrin GUÐ
kallaði til at stríða við eldi, og
hann upp tærði mikla djúpið,
og át upp ein part.

5 Tá segði eg, O Harri
GUÐ, gevst, eg bøni teg: við
hvørjum^p skal Jákuþ reisa seg?
tí hann er lítill.

6 HARRIN iðraðist um hetta:
Eisini hetta skal ikki verða,
sigur Harrin GUÐ.

7 ¶ Svá sýndi hann mær:
og sí, Harrin stóð uppiá múri,
sum var gjørdur eftir loddsnóri,
við loddsnóri í síni hond.

8 Og HARRIN segði við
meg, Amos, hvat sært tú?
Og eg segði, Loddsnór. Tá
segði Harrin, Sí, eg vil seta
loddsnór í miðjuna av mínum
fólki Ísrael: eg vil ikki aftur
fara framvið teimum meira:

9 Og tey høgu pláss Isaaks
skulu verða oyðin, og Ísraels
halgidómar verða lagdir í oyði;
og eg vil rísa ímóti Jēr-ó-bō-
ām-s húsi við svørðinum.

10 ¶ Tá sendi Á-mā-zí-áh,
prestur Beth-els, til Jēr-ó-bō-
ām-s kongs av Ísrael, sigandi, Amos
hefur samansvorið ímóti tær í
miðjum Ísraels húsi: landið er ikki
fört fyri at bera øll hansara orð.

11 Tí at svá sigur Amos,

Jê-ró'-bô-âm skal doyggja við svörðinum, og Ísrael skal vissuliga verða leitt burt til fanga úr sínum egna landi.

12 Eisini segði Á-má-zí-áh við Ámos, O tú siggjari, far, flýggja tær burt til Judah lands, og hær et breyð, og prophetera har:

13 Men prophetera ikki aftur meira í Beth-el: tí tað er kongsins bônhus, og tað er kongsins höll.

14 ¶ Tá svaraði Ámos, og segði til Á-má-zí-áh, Eg var eingin prophetur, eiheldur var eg prophets sonur; men eg var fæflokkaður, og ein savnari av morberjafрукт:

15 Og HARRIN tók meg sum eg fylgdi fylginum, og HARRIN segði við meg, Far, prophetera mínum fólki Ísrael.

16 ¶ Nú tessvegna, hoyr tú HARRANS orð: Tú sigurt, Ikki prophetera ímóti Ísrael, og slepp ikki *tínum orði* ímóti Ísaaks húsi.

17 Tessvegna, svá sigur HARRIN; Kona tín skal verða skøkja í staðinum, og tínir synir og tinar dötur skulu falla við svörðinum, og títt land skal verða sundurdeilt við *mátistokki*; og tú skalt doyggja í einum óreinkaðum landi: og Ísrael skal vissuliga fara inn í fangaskap úr landi sínum.

KAPITUL 8

SVÁ hevur Harrin GUÐ sýnt mær: og sí ein tæga av summarfrukt.

2 Og hann segði, Ámos, hvat sært tú? Og eg segði, Eina tæga av summarfrukt. Tá segði HARRIN við meg, Endin er komin yvir mitt Ísraels fólk; eg vil ikki aftur fara framvið teimum meira.

3 Og tempulsangirnir skulu vera ýlanir í tí degi, sigur Harrin GUÐ: *vera skulu* mangir deyðir kroppar í hvørjum plássi; teir skulu kasta *teir* út við tøg.

4 ¶ Hoyrið hetta, O tit ið svølgja upp hin tøvandi, enntá fyri at fáa hinar ørmu landsins at bila,

5 Sum siga, Nær verður nýmanin farin, at vit mega selja korn? og sabbaturin, at vit mega seta fram hveiti, gera ē'-fáhina lítla, og sjē-kúl-in stóran, og falsa vágskálirnar við sviki?

6 At vit mega keypa hinar ørmu fyri silvur, og hin tøvandi fyri eitt par av skóm; og selja tað vrakaða av hveitini?

7 HARRIN hevur svorið við Jákups avbærni, Vissuliga vil eg aldri gloyma nøkur av teirra verkum.

8 Man ikki landið nøtra fyri hetta, og hvør tann syrgja sum býr hari? og tað skal rísa upp heilvegis sum ein flóð; ja, tað skal verða kastað út og druknað, sum við Egyptalands flóð.

9 Og tað skal henda í tí degi, sigur Harrin GUÐ, at eg vil fáa sólina at fara niður á middegi, og eg vil myrkja jørðina á hinum klára degi:

10 Og eg vil broyta tykkara hátíðir til syrgjan, og allar tykkara sangir til harman; og eg vil føra upp sekkjaklæði yvir allar lendar, og skulluteika yvir hvørt høvd; og eg vil gera tað sum syrgjanina yvir ein einasta son, og tess enda sum beiskan dag.

11 ¶ Sí, teir dagar koma, sigur Harrin GUÐ, at eg vil senda hungursneyð í landinum, ikki hungursneyð um breyð, ella torsta eftir vatni, men um at hoyra orðini hjá HARRANUM:

12 Og teir skulu reika frá sjógvi til sjóvar, og úr norðuri heilt í eystur, teir skulu renna til og frá fyri at søkja HARRANS orð, og skulu ikki finna tað.

13 Í tí degi skulu tær føgru jomfrýrnar og teir ungu menninir svinna av torsta.

14 Teir sum svørja við Sámár-í-ú synd, og siga, Tin gudur, O Dán, livir; og, Háttarlag Bēer'-sjē-bū livir; sjálv't teir skulu falla, og aldri rísa upp aftur.

KAPITUL 9

EG sá Harran standa uppiá altarinum: og hann segði, Slá duratræið hjá hurðini, at stólparnir mega skelva: og sker teir í hövdið, allar samlar; og eg vil bana tí síðsta av teimum við svørðinum: hann, ið flýggjar av teimum, skal ei flýggja burt; og hann, ið kemst undan av teimum, skal ei verða bjargaður.

2 Hóast teir gravi inn í helviti, haðani skal hond mín taka teir; hóast teir klúgvi upp til himins, haðani vil eg føra teir niður:

3 Og tó *at* teir fjali seg á toppi Carmels, vil eg leita og taka teir av haðani; og tó *at* teir verði *seg* fjaldir frá míni eygsjón á havsins botni, haðani vil eg bjóða høggorminum, og hann skal bita teir:

4 Og tó *at* teir fari í fanga-skap frammí fyrí sínum figgindum, haðani vil eg bjóða svørðinum, og tað skal bana teimum: og eg vil renna míni eygu eftir teimum til ilt, og ikki til gott.

5 Og Harrin GUÐ herliðanna *er* hann sum nemur við landið, og tað skal smelta; og allir, sum bógva hari, skulu syrgja: og tað skal rísa upp heilvegis sum ein flóð; og skal druknast, sum við Egyptalands flóð.

6 *Tað er* hann ið byggir sínar hæddir í himninum, og hevur grundlagt sína fylking á jørðini; hann ið kallar eftir havsins vøtnum, og hellir tey út yvir jarðarinnar ásjón: HARRIN *er* hans navn.

7 *Eru* tit ikki sum børn hjá Ê-thí-ó-pí-aronum fyrí mær, O Ísraels børn? sigur HARRIN.

Havi eg ikki ført upp Ísrael út úr Egyptalandi? og Philistarnar frá Cāph-tôr, og Síriulendingarnar frá Kír?

8 Sí, eygu Harrans GUÐS *eru* yvir hitt syndafulla kongadømi, og eg vil oyða tað omanav jarðarinnar ásjón; uttan *tað* at eg vil ikki fullkomiliga oyða hús Jákups, sigur HARRIN.

9 Tí sí, eg vil ábjóða, og eg vil sálða Ísraels hús millum allar tjóðir, eins og *korn* verður sáldað í silu, tó skal ikki minsta frækornið falla til jarðar.

10 Allir syndararnir av mínum fólki skulu doyggja við svørðinum, sum siga, Tað illa skal ikki innheinta, ella koma okkum á mæti.

11 ¶ Í tí degi vil eg reisa upp Dávids tabernakkul sum er fallið, og loka upp rivur tess; og eg vil reisa upp hansara toftir, og eg vil byggja tað sum í døggunum í forðum:

12 At teir mega ognast leivd Ê-dóm-s, og alra hinna heidnu, sum eru kallaðir við navni mínum, sigur HARRIN ið hetta ger.

13 Sí, teir dagar koma, sigur HARRIN, at pløgingarmaðurin skal innheinta innheystaran, og vínberjatredarin hann ið sáar sáð; og fjøllini skulu drúpa søtt vín, og allir heyggjarnir skulu bráðna.

14 Og eg vil føra aftur fanga-skapin av mínum Ísraels fólki, og teir skulu byggja hinar oygnu staðir, og bógva í *teimum*; og teir skulu planta vingarðar, og drekka vinið harúr; teir skulu eisini gera urtagarðar, og eta fruktina av teimum.

15 Og eg vil planta teir á teirra landi, og teir skulu ikki meira hálast upp úr sínum landi sum eg havi givið teimum, sigur HARRIN tín Guð.

ÓBADIAH.

SJÓNIN hjá Ó-bá-dí-áh. Svá sigur HARRIN GUÐ við-víkjandi E'-dóm; Vít hava höyrt eitt graml frá HARRANUM, og ein umboðsmaður er sendur millum hinar heidnu, Reisist, og latum okkum rísa upp ímóti henni í bardaga.

2 Sí, eg havi gjørt teg lítlan millum hinar heidnu: tú ert stórliga vanvirdur.

3 ¶ Stoltleikin av tínum hjarta hevur teið teg, tú sum býrt í klivunum av klettinum, hvørs bústaður er høgur; sum sigur í sínum hjarta, Hvør skal føra meg niður til jarðar?

4 Tó at tú upphevi teg sum ørnin, og tó at tú seti títt reiður millum stjørnurnar, haðani vil eg íð føra teg niður, sigur HARRIN.

5 Um tjóvar komu til tín, um ránsmenn um náttina, (hvør ert tú skorin av!), vildu teir ikki havt stolið til teir høvdu nóg mikið? um vinberjasavnararnir komu til tín, vildu teir ikki eftirlatið nøkur vinber?

6 Hvør eru lutirnir hjá Esavi grundaðir út! hvør eru hansara fjaldur lutir sneytaðir upp!

7 Allir menninir av tinni samgongu hava ført teg heilt til landamarkið: menninir, sum vóru í friði við teg, hava teið teg, og havt yvirvág ímóti tær; teir, ið eta breið titt, hava lagt sár undir teg: tað er eingin skilningur í honum.

8 Skal eg ikki í tí degi, sigur HARRIN, enná oyða vísmenninar úr E'-dóm, og vitsku av fjalli Esavs?

9 Og tínir mektigu menn, O Té-mán, skulu verða mótfalnir, til tess endamáls at hvør einasti av fjalli Esavs má verða skorin av við slátran.

10 ¶ Fyri tín harðskap ímóti bróður tínum Jákupi, skal

skomm dekkja teg, og tú skalt verða skorin av um ævir.

11 Í tí degi sum tú stóðst hínur megin, í tí degi sum hinir fremmandu fóru burt til fanga hans herstyrkir, og útlendingar fóru inn í hansara portur, og kastaðu lutir um Jerusalem, vart enná tú sum ein av teimum.

12 Men tú skuldirt ei havt hugt á degi bróður tins í tí degi sum hann gjørdist ein fremmandur; eiheldur skuldirt tú havt fegnast yvir Judah børn á degnum av teirra oyðing; eiheldur skuldirt tú havt talað hugmóðigani á neyðardegnum.

13 Tú skuldirt ei havt farið inn í portini hjá mínum fólki á degnum av teirra skaðatilburði; ja, tú skuldirt ikki havt hugt á teirra nívd á degnum av teirra skaðatilburði, ella havt lagt hendur á teirra figgjarevni á degnum av teirra skaðatilburði;

14 Eiheldur skuldirt tú havt staðið í krossvegnum, at skera av teir av hansara sum komust undan; eiheldur skuldirt tú havt flýggjað upp teir av hansara sum vóru eftir á neyðardegnum.

15 Tí dagur HARRANS er nær yvir øllum teimum heidnu: eins og tú hevurt gjørt, skal tað verða gjørt tær: títt endurgjald skal venda aftur yvir títt egna høvd.

16 Tí at eins og tit hava drukkið uppiá mínum heilaga fjalli, soleiðis skulu allir hinir heidnu drekka framhaldandi, ja, teir skulu drekka, og teir skulu svølgja niður, og teir skulu vera sum um teir ikki høvdu verið til.

17 ¶ Men uppiá Zion fjalli skal útfrián vera, og har skal vera heilagleiki; og Jákups hús skal ognast sínar ognir.

18 Og Jákups hús skal vera ein eldur, og Jósephs hús ein logi, og Esavs hús til hálm, og

JÓNAH I *Jónah verður sendur til Nineveh, men flýggjar til Tarsjsj*

teir skulu kynda í teimum, og tæra teir upp; og tað skulu ikki vera *nakrir* eftirverandi av Esavs húsi; tí at HARRIN hevur talað tað.

19 Og *teir úr* suðuri skulu ognast fjall Esavs; og *teir av* slættanum Philistarnar; og teir skulu ognast E'phrâ-îm-s akrar, og Sâ-mâr-î-û akrar; og Benjamin skal ognast Gilead.

20 Og fangaskapurin av hesum herliðinum av Israels børnum skal ognast tað hjá Cánaanitunum, *heilt* at Zâr-ê-phât; og fangaskapurin av Jerusalem, sum er í Sê-phâr-âd, skal taka til ognar suðurstaðirnar.

21 Og frelsarar fara at koma niðan á Zion fjall at døma fjall Esavs; og kongadømið skal vera HARRANS.

JÓNAH.

KAPITUL I

MEN HARRANS orð kom at Jónah Á-mit'-tâi-s syni, sigandi,

2 Reis *teg*, far til Nin'-ê-vêh, tann mikla stað, og rópa ímóti honum; tí at teirra vondska er komin upp framfyri meg.

3 Men Jónah reis upp til at flýggja til Tarsjsj frá nærveru HARRANS, og fór oman til Joppa; og hann fann skip, *sum* fór til Tarsjsj; so hann rindaði takstin harhjá, og fór niður í tað, til at fara við teimum til Tarsjsj frá nærveru HARRANS.

4 ¶ Men HARRIN sendi út miklan vind á sjógvin, og har var mektigur ódnarvindur á sjónum, so at skipið var líkt til at brótast.

5 Tá vóru sjómenninir ræddir, og rópaðu hvør maður á sin gud, og kastaðu út vørurnar, sum *vóru* í skipinum, í sjógvin, at lætta tað fyri tær. Men Jónah var farin niður í síðurnar av skipinum; og hann lá, og var í fasta svøvni.

6 So skipsførarin kom til hansara, og segði við hann, Hvat hugsart tú *fyri tær*, O svøvnskarvur? reis *teg*, rópa á Guð tín, um so veri at Guð vilji hugsa um okkum, at vit farist ei.

7 Og teir søgdu hvør til felaga sín, Komið, og latum okkum kasta lutir, at vit mega vita fyri hvørs grund hetta illa er yvir okkum. So teir kastaðu lutir, og luturin fell á Jónah.

8 Tá søgdu teir við hann, Sig okkum, vit biðja teg, fyri hvørs grund hetta illa er yvir okkum; Hvat er yrki títt? og hvaðani kemurt tú? hvat er land títt? og av hvørjum fólki ert tú?

9 Og hann segði við teir, Eg eri Hebræari; og eg óttist HARRAN, Guð himins, sum hevur gjørt sjógvin og turrlandið.

10 Tá vórðu menninir avbera ræddir, og søgdu við hann, Hvi hevurt tú gjørt hetta? Tí at menninir vitstu at hann flýddi frá nærveru HARRANS, tí hann hevði sagt teimum.

11 ¶ Tá søgdu teir við hann, Hvat skulu vit gera við teg, at sjógvurin má verða róligur at okkum? tí sjógvurin arbeiddi, og var ódnarvindsligur.

12 Og hann segði við teir, Takið meg upp, og kastid meg fram í sjógvin; so fer sjógvurin at verða tykkum róligur: tí at eg veit at fyri mína skyld er hesin mikli ódnarvindur yvir tykkum.

13 Men menninir róðu hart, fyrri á föra *tað* til lands; men teir fingi ikki: tí at sjógvurin arbeiddi, og var ódnarvindsligur ímóti teimum.

14 Hvørsvegna teir róptu á HARRAN, og søgdu, Vit bæna teg, O HARRI, vit bæna teg, lat okkum ikki farast fyrri lív hesa mans, og legg ikki á okkum sakleyst blóð: tí at tú, O HARRI, hevurt gjørt sum *tað* hóvaði tær.

15 So teir tóku upp Jónah, og kastaðu hann fram í sjógvin: og sjógvurin gavst við síni leikan í.

16 Tá óttaðust menninir HARRAN ovurhondsligani, og ofraðu sláturoffur at HARRANUM, og strongdu heitir.

17 ¶ Men HARRIN hevði fyrireikað stóran fisk at svølgja upp Jónah. Og Jónah var í kviðinum á fiskinum í triggjar dagar og triggjar nætur.

KAPITUL 2

TÁ bað Jónah til HARRANS

Guðs síns úr kviði fisksins, 2 Og segði, Eg rópti vegna mína niðv á HARRAN, og hann hoyrði meg; út úr helvtis kviði rópti eg, og tú hoyrdirt mína rødd.

3 Tí at tú hevðirt kastað meg í djúpið, í miðjum sjógvunum; og flóðirnar umringaðu meg umkring: allar tínar bylgjur og tínar báru fóru yvir meg.

4 Tá segði eg, Eg eri kastaður út úr eygsjón tini; tó vil eg aftur líta ímóti tínum heilaga templi.

5 Vøtnini umringaðu meg umkring, *heilt* at sálini: dýpðin lokaði meg runt umkring, tararnir vóru vavdir um mitt høvur.

6 Eg fór niður til fjallabotnarnar; jørðin, við sinum lokum, var um meg um ævir: tó hevurt tú ført upp mitt liv frá rotnan, O HARRI Guð mín.

7 Tá ið mín sál ermaktaðist

innan í mær, mintist eg til HARRAN: og mín bøn kom inn til tín, inn í títt heilaga tempul.

8 Teir, sum geva ans eftir lúgvandi fáfongdum, yvirgeva sína egnu miskunn.

9 Men eg vil sláturofra tær við røddini av takkarveitan; eg vil rinda *tað* sum eg havi heitt. Frelsa er av HARRANUM.

10 ¶ Og HARRIN talaði við fiskin, og hann spýði út Jónah uppá *turrlendið*.

KAPITUL 3

OG HARRANS orð kom at Jónah fyrri aðru ferð, sigandi,

2 Reis teg, far til Nin'-è-vèh, tann mikla stað; og prædika honum ta prædikan sum eg bjóði tær.

3 So Jónah reistist, og fór til Nin'-è-vèh, samsvarandi orði HARRANS. Men Nin'-è-vèh var avbera mikil staður á triggja daga ferð.

4 Og Jónah byrjaði at fara inn í staðin eina dagsferð, og hann rópaði, og segði, Enn eru fjøruti dagar, og Nin'-è-vèh skal verða kollrendur.

5 ¶ So Nin'-è-vèh fólk trúðu Guði, og lýstu føstu, og fóru í sekkjaklæði, frá tí miklasta teirra heilt til hin minsta teirra.

6 Tí at orð kom at Nin'-è-vèh kongi, og hann reisti *seg* úr sínum hásæti, og hann legði sína skikkju frá sær, og dekkadi *seg* við sekki, og sat í øsku.

7 Og hann fekk *tað* at verða lýst og almannakunngjørt í-gjøgnum Nin'-è-vèh við lögboði kongs og aðalsmanna hans, sigandi, Lat hvørki mann ella djór, stórfæafylgi ella smáfæafylgi, bragda nakað ting: lat tey ikki mata sær, ella drekka vatn:

8 Men lat mann og djór verða dekkad við sekkjaklæði, og rópa mektigani á Guð: ja, lat teir

MICAH I

venda hvør frá sínum illa vegi, og frá harðskapinum sum *er* í teirra hondum.

9 Hvør kann siga *um* Guð vilji snúgvast og iðrast, og venda burtur frá síni ógvisligu firtni, at vit farist ei?

10 ¶ Og Guð sá teirra verk, at teir vendu frá sínum illa vegi; og Guð iðraðist um tað illa, sum hann hevði sagt at hann vildi gera teimum; og hann gjørði *tað* ikki.

KAPITUL 4

MEN tað mistoknaði Jónah avbera *nógv*, og hann varð sera firtin.

2 Og hann bað til HARRANS, og segði, Eg biði teg, O HARRI, *var* hetta ikki mín útsøgn, tá ið eg enn var í landi mínum? Tí flýddi eg áður at Tarsjisj; tí at eg vitstí at tú *ert* ein náðisamur Guð, og miskunnarfullur, seinur til firtnis, og av miklari blídni, og iðrart teg um hitt illa.

3 Tessvegna nú, O HARRI, tak, eg biði teg, mitt lív frá mær; tí *tað er* betri hjá mær at doyggja enn at liva.

4 ¶ Tá segði HARRIN, Gert tú rætt í at vera *so* firtin?

5 So Jónah fór út úr staðinum, og sat á eystur síðu staðarins, og gjørði sær har ein skála, og sat undir honum í skugganum,

Jónah prædikar fyri Ninevitunum

til hann kundi sjá hvat verða vildi úr staðinum.

6 Og HARRIN Guð tilreiddi grasker, og fekk *tað* at koma upp yvir Jónah, at tað mátti vera ein skuggi yvir høvur hans, at útfria hann frá hansara harmi. So Jónah var avbera glaður um graskerið.

7 Men Guð tilreiddi ein orm, tá ið morgunin reis næsta dagin, og hann sló graskerið, at tað fólnaði.

8 Og tað bar á, tá ið sólin reistist, at Guð tilreiddi ógvisligan eystanvind; og sólin bardi á høvur Jónah, at hann ørmaktaðist, og ynskti í sær sjálvum at doyggja, og segði, *Tað er* betri hjá mær at doyggja enn at liva.

9 Og Guð segði við Jónah, Gert tú væl í at vera *so* firtin yvir graskerið? Og hann segði, Eg geri væl í at vera firtin, og *tað* til deyða.

10 Tá segði HARRIN, Tú hevurt havt harm yvir graskerið, fyri hvat tú ikki hevurt strevast, eiheldur fekst tað *at* vaksa; sum kom upp í eini nátt, og gekk til grundar í eini nátt:

11 Og skuldi eg ikki spara Nin'-ê-vêh, tann mikla stað, í hvørjum eru fleiri enn seksins-tjúgu túsund persónar sum ikki duga *at* greina ímillum sína høgru hond og sína vinstru hond; og *eisini* nógvur fenaður?

MICAH.

KAPITUL I

HARRANS orð sum kom til Mí'-cáh Mò-räs-thít'-a á døgum Jó'-thäm-s, Áhazar, og Hêz-ê-kí'-áh, Judah konga, sum hann sá viðvíkjandi Sá-már'-i-ú og Jerusalem.

2 Hoyrið, øll tit fólk; lýð á,

O jørð, og alt sum hari er: og veri Harrin GUÐ vitni ímóti tykkum, Harrin frá sínum heilaga templi.

3 Tí sí, HARRIN kemur fram úr sínum plássí, og vil koma oman, og treða yvir jarðarinnar høgu pláss.

4 Og fjøllini skulu bræðast

undir honum, og dalarnir verða klovnir, sum voks frammi fyrri eldinum, og sum vötnini *sum verða* helt oman eitt bratt pláss.

5 Fyri misbrot Jákups *er* alt hetta, og fyrri syndir Ísraels húss. Hvat *er* misbrot Jákups? *er tað* ikki Sá-már'-i-á? og hvat *eru* tey høgu plássini hjá Judah? *eru tey* ikki Jerusalem?

6 Tí vil eg gera Sá-már'-i-ú sum ein dunga av akrinum, og sum plantingar av víngarði: og eg vil hella niður steinar tess í dalin, og eg vil avhylja grundvöllir tess.

7 Og allar ristu myndirnar hjá tí skulu verða bardar í stykkir, og allar hýrurnar hjá tí verða brendar við eldinum, og allar avgudarnar hjá tí vil eg leggja í oyði: tí hon savnaði *tað* av sköjjuhýru, og tey skulu venda aftur til sköjjuhýru.

8 Tí vil eg venast og ýla, eg vil ganga úrlatin og nakin: eg vil gera eina venan sum drekar-nir, og harman sum uglurnar.

9 Tí hennara sár *er* ólekiligt, tí at *tað* er komið at Judah; hann er komin at portrinum hjá mínum fólki, *alt* at Jerusalem.

10 ¶ Kunngerid *tað* ikki í Gáth, grátið als ikki: í Aph'-rüh húsi rulla tær í stovinum.

11 Farið tit burtur, tú íbúgvi Sá-phirs, havandi skomm tína nakna: Zá'-á-nán-s íbúgvi kom ikki fram í Bèth-è-zèl-s harman; hann skal móttaka av tykkum sína støðu.

12 Tí at Már'-òth-s íbúgvi bíðaði sútfult eftir góðum: men ilt kom niður frá HARRANUM at Jerusalems portri.

13 O tú íbúgvi Lá-chísj, bint vagnin til *tað* skjóta djórið: hon *er* byrjanin til syndina fyrri Zions dóttur: tí at Ísraels misbrot vórðu funnin í tær.

14 Tí skalt tú geva gávur til Mó-résj-éth-gáth: Ach'-zib-s hús skulu verða ein lygn fyrri Ísraels kongum.

15 Tó vil eg føra ein arvinga til tín, O íbúgvi av Mä-ré'-sjáh: hann fer *at* koma til Adullam – dýrd Ísraels.

16 Ger teg skullutan, og stubba tær fyrri tini finlátigu børn; vaks um tin skullutleika sum ørnin; tí at tey eru farin í fangaskap frá tær.

KAPITUL 2

VEI teimum ið upphugsa misgerð, og virka ilt á legum sinum! tá ið morgunin er ljósur, iðka teir *tað*, tí at *tað* er í maktini av teirra hond.

2 Og teir girnast akrar, og taka *teir* við hardskapi; og hús, og taka *tey* burtur: soleiðis kúga teir mann og hansara hús, enn tá ein mann og hans arvalut.

3 Tessvegna, svá sigur HARRIN; Sí, imóti hesi familju upphugsi eg eitt ilt, sum tit ikki skulu firra tykkara hálsar frá; eiheldur skulu tit fara hástórnislígani: tí henda tíðin *er* ill.

4 ¶ Í tí degi skal *ein* taka upp dómisøgu imóti tykkum, og harma við grøtiligum harmljóði, og siga, Vit veri aldeilis herjaðir: hann hevur broytt skamtin hjá fólki mínum: hvør hevur hann firrað *hann* frá mær! snúgvandi burt hevur hann skift *sundur* akrar várar.

5 Tí skalt tú ongan hava sum kastar band við luti í samkomu HARRANS.

6 Propheterið ikki, *siga teir til teirra sum prophetera*: teir skulu ikki prophetera fyrri teimum, *fyrri at teir ikki skulu fáa skomm.*

7 ¶ O tú sum ert nevndur Jákups hús, er HARRANS andi trengdur? *eru* hetta hansara

gerningar? gera ikki orð míni gott við hann ið gongur reiðiliga?

8 Enntá fyrri stuttum er fólk mitt risið upp eins og figgindi: tit hála av skikkjuna við klæðinum frá teimum ið trygt fara framvið sum menn forða *sær* frá kriggi.

9 Kvinnurnar av mínum fólki hava tit kastað út frá yndisligu húsum teirra; frá teirra børnum hava tit tikið burt mína dýrd um ævir.

10 Reisist, og farið avstað; tí hetta *er* ikki *tykkara* hvíla: av tí at tað er óreinkað, skal tað oyða *tykkum*, enntá við sváram oyðing.

11 Um maður, *sum* gongur í andanum og falssemi, lúgví, og *sigi*, Eg vil prophetera tær um vín og um sterkan drykk; *tá* skal hann enntá vera propheturin hjá hesum fólkinum.

12 ¶ Eg vil vissuliga fylkja, O Jákup, allar av tær; eg vil vissuliga savna leivd Israels; eg vil koyra teir saman sum seyðin hjá Böz'rah, sum fylgið í miðjuni av sínum byrgi: teir skulu gera mikið ljóð orsakað av *fjöldini* av monnum.

13 Brótarin er komin upp frammanfyri teimum: teir hava brotið út, og eru farnir ígjøgnum portrið, og eru farnir út um tað: og teirra kongur skal fara undan teimum, og HARRAN á odda hjá teimum.

KAPITUL 3

OG eg segði, Hoyrið, eg biði tykkum, O høvuðsmenn hjá Jákupi, og tit prinsar av Ísraels húsi; *Er tað* ikki fyrri tykkum at kenna dóm?

2 Sum hata tað góða, og elska hitt illa; sum slíta av teirra húð uttan av teimum, og teirra kjøt uttan av teirra beinum;

3 Sum eisini eta kjøtið á

mínum fólki, og fletta teirra húð uttan av teimum; og teir bróta teirra bein, og hakka tey í stökkir, sum til pottin, og sum kjøt inni í stórketlinum.

4 Tá skulu teir rópa á HARRAN, men hann vil ikki hoyra teir: hann vil enntá fjala sítt andlit fyrri teimum á teirri tíð, eins og teir hava háttað sær illa í gerningum sínum.

5 ¶ Svá sigur HARRIN við-víkjandi prophetunum sum fáa mitt fólk *at* fara skeivt, sum bíta við sínum tonnum, og rópa, Friður; og hann sum ikki koyrir í teirra munnar, teir enntá fyrireika kriggj imóti honum.

6 Tí skal nátt koma á tykkum, at tit skulu ikki hava eina sjón; og tað verður myrkt hjá tykkum, at tit skulu ikki spásiga; og sólin skal fara niður yvir prophetarnar, og dagurin verður dimmur yvir teimum.

7 Tá skulu siggjararnir skammast, og spásagnarmenninir fjamskast: ja, teir skulu allir hylja sínar varrar; tí *har er* einkið svar av Guði.

8 ¶ Men sanniliga, eg eri fullur av kraft við anda HARRANS, og av dómi, og av makt, at kunngera Jákupi hansara misbrot, og fyrri Ísrael hansara synd.

9 Hoyrið hetta, eg biði tykkum, tit høvuðsmenn av Jákups húsi, og prinsar av Ísraels húsi, sum hava andstygd fyrri dómi, og spilla alla rættferð.

10 Teir byggja upp Zion við blóði, og Jerusalem við misgerð.

11 Tess høvuðsmenn døma fyrri endurgjald, og prestarnir hjá tí frálæra fyrri hyru, og prophetarnir hjá tí spáa fyrri pening: tó vilja teir halla *sær* á HARRAN, og siga, *Er* ikki HARRIN okkara millum? einkið ilt kann koma yvir okkum.

12 Tí skal Zion fyrri tykkara

skyld verða plögd *sum* ein akur, og Jerusalem skal gerast rúgvur, og húsins fjall sum skógarins högu stöð.

KAPITUL 4

MEN í síðstu dögum skal tað bera á, *at* fjallið av HARRANS húsi verður grundfest á fjallatoppinum, og tað verður upp hevjað uppum heyggiarnar; og fólk fara *at* streyma at tí.

2 Og mangar tjóðir skulu koma, og siga, Komið, og latum okkum fara niðan til HARRANS fjall, og til hús Guðs Jákups; og hann vil læra okkum um sínar vegir, og vit vilja ganga í rásam hans: tí at út úr Zion skal lógin ganga, og HARRANS orð frá Jerusalem.

3 ¶ Og hann skal døma millum mong fólk, og harta sterkar tjóðir langt burturifrá; og teir skulu banka síni svørð til plöggjorn, og síni spjót til snidriblød: tjóð skal ikki hevja svørð imóti tjóð, einheldur skulu teir læra kriggj meira.

4 Men teir skulu sita hvør maður undir sínum víntræi og undir sínum fikutræi; og eingin skal gera *teir* ræddar: tí at maður HARRA herliðanna hevur talað tað.

5 Tí at øll fólk vilja ganga hvør í navni guds sins, og vit vilja ganga í navni HARRANS Guðs várs um aldur og ævir.

6 Í tí degi, sigur HARRIN, vil eg fylkja hana sum haltar, og eg vil savna hana sum er rikin út, og hana sum eg havi nívt;

7 Og eg vil gera hana sum haltaði *til* eina leivd, og hana sum var kastað langt burtur *til* sterka tjóð: og HARRIN skal ríkja yvir teimum á Zion fjalli hiðanifrá, enntá um ævir.

8 ¶ Og tú, O torn fylgisins,

vígvirki Zions dóttur, til tín skal tað koma, enntá tað fyrsta harradømið; kongadømið fer *at* koma til Jerusalemis dóttur.

9 Men hví rópart tú hart út? *finst* eingin kongur í tær? er tín ráðgevi týndur? tí at verkir hava tikið teg sum eina kvinnu í føðingarverkjum.

10 Ver í pínu, og strevast at bera fram, O Zions dóttir, sum ein kvinna í føðingarverkjum: tí nú skalt tú fara út úr staðinum, og tú skalt búgva í akri-num, og tú skalt fara *heilt* til Bábylon; har skalt tú friast út; har skal HARRIN endurløysa teg frá hondini á tinum figgindum.

11 ¶ Eisini nú eru mangar tjóðir savnaðar imóti tær, sum siga, Lat hana óreinkast, og lat vart eyga lita at Zion.

12 Men teir skyna ikki hugsanir HARRANS, einheldur skilja teir ráð hans: tí hann skal savna teir sum bundini inn á gólvið.

13 Reis *teg* og tresk, O Zions dóttir: tí at eg vil gera hornið hjá tær *til* jarn, og eg vil gera tinar kleyvar *til* messing; og tú skalt berja í stykkir mong fólk: og eg vil innvíga teirra ávinning HARRANUM, og teirra *figgjarevni* at Harra heilu jarðarinnar.

KAPITUL 5

MEN savna teg í fylkingum, O dóttir at fylkingum: hann hevur lagt kringseting imóti okkum; teir skulu sláa dómaran av Ísrael við stavi á kjálkan.

2 Men tú, Beth-lehem Eph'rá-táh, *tó at* tú veri *teg* litil millum Judah túsundir, *tó* út úr tær skal hann koma fram hjá mær *sum eigur* at vera stjórnari í Ísrael; hvørs útfaringar *hava verið* frá úr forðum, frá ævigtvarandi.

3 Tí vil hann geva teir upp,

MICAH 6

inntil ta tíð *sum* hon, ið hevur verkir, hevur boríð fram: tá skal leivdin av hansara brøðrum venda aftur at Ísraels børnum.

4 ¶ Og hann skal standa og mata í styrki HARRANS, í hátignini av navni HARRANS Guðs síns; og teir skulu verða *verandi*: tí nú skal hann vera mikil at jarðarinnar endum.

5 Og hesin *maðurin* skal vera friðurin, tá ið Assýriarin kemur inn í land okkara: og tá ið hann treður í slottum várum, tá skulu vit reisa ímóti honum sjev hirðar, og átta aðal menn.

6 Og teir skulu oyða Assýriu land við svørðinum, og Nimrods land í tess inngongdum: svá skal hann bjarga *okkum* frá Assýriaranum, tá ið hann kemur inn í land okkara, og tá ið hann treður innum okkara landamørk.

7 Og Jákups leivd verður í miðjuni av mongum fólki sum ein døgg frá HARRANUM, eins og skurir á grasinum, sum ikki dvøgur eftir manni, ella bíðar eftir mannasonum.

8 ¶ Og Jákups leivd verður millum Heidningarnar í miðjuni av mongum fólki sum ein leyva millum skógardýrini, sum ein ung leyva millum seyðafylgini: sum, um hann fari ígjøgn, bæði treður niður, og skræðir í stykkir, og eingin kann bjarga.

9 Tin hond skal verða lyft upp uppá tinar mótstandarar, og allir tinir figgindar skulu skerast av.

10 Og tað skal henda í tí degi, sigur HARRIN, at eg vil skera av tinar hestar úr miðjum tær, og eg vil oyðileggja tinar hervagnar:

11 Og eg vil skera av staðir lands tins, og kasta niður øll tiri vígvirkir:

12 Og eg vil skera av heksakunstir út úr hond tini; og tú

Zions dýrd og mikla sigran

skalt ikki *longur* hava spásagnar-menn:

13 Tinar ristur myndir eisini vil eg skera av, og tinar standandi myndir úr miðjum tær; og tú skalt ikki longur tilbiðja verk handa tina.

14 Og eg vil slíta upp tinar lundir úr miðjum tær: soleiðis vil eg oyða staðir tinar.

15 Og eg vil útinna hevnd í firtni og øði yvir hinar heidnu, slíkt sum teir ei hava hoyrt.

KAPITUL 6

HOYRIÐ nú hvat HARRIN sigur; Reis *teg*, træta tú frammanfyri fjøllunum, og lat heggjarnar hoyra tina rødd.

2 Hoyrið, O fjøll, HARRANS deilumál, og tit sterku grundvøllir jarðarinnar: tí HARRIN hevur deilumál við sitt fólk, og hann vil føra sök við Ísrael.

3 O fólk mitt, hvat havi eg gjørt tær? og í hvørjum havi eg møtt teg? vitna ímóti mær.

4 Tí at eg færdi teg upp úr Egyptalandi, og endurløysti teg út úr húsinum hjá tænarum; og eg sendi undan tær Móses, Aaron, og Mirjam.

5 O fólk mitt, minst til nú hvat Bálak kongur av Móab ráðlegði, og hvat Bá'laám Bē'ór-s sonur svaraði honum frá Sjit'-tím til Gil'-gál; at tit mega kenna rættvísni HARRANS.

6 ¶ Við hvørjum skal eg koma framfyri HARRAN, og boyggja meg frammi fyri høga Guði? skal eg koma framfyri hann við brenniofrum, við kálvum eitt ára gomlum?

7 Vil HARRIN vera nøgdur við túsundir av veðrum, *ella* við tiggju túsundir av lækjum av olju? skal eg geva mín frumborna *fyri* misbrot mitt, fruktina av mínum líkami *fyri* syndina hjá míni sál?

8 Hann hefur sýnt tær, O maður, hvat er gott; og hvat krevur HARRIN av tær, uttan at inna rættlátligani, og at elska miskunn, og at ganga eyðmjúkligani við tínum Guði?

9 HARRANS rødd rópar á staðin, og vísdóms maðurin skal sjá títt navn: hoyrið stavin, og hvør útnevt hann hefur.

10 ¶ Finnast enn vondskunnar dýrgripir í húsi hins vonða, og hitt laka mát *íð* andstyggligt er?

11 Skal eg røkna teir skírar við vondu vægskálunum, og við taskuni av svikaligum vektum?

12 Tí teir ríku menninir hjá tí eru fullir í harðskapi, og tess íbúgvar hava talað lygnir, og teirra tunga er svikafull í teirra munni.

13 Tí vil eg eisini gera teg sjúkan í at sláa teg, í at gera teg oyðnan vegna tínar syndir.

14 Tú skalt eta, men ei verða mettaður; og tín niðurtynging skal vera í miðjum tær; og tú skalt taka fatur í, men skalt ikki bjarga; og tað, sum tú bjargart, vil eg geva upp til svørðið.

15 Tú skalt sáa, men tú skalt ikki heysta; olivinberini skalt tú troða, men tú skalt ikki salva teg við olju; og søtt vin, men skalt ikki drekka vin.

16 ¶ Tí at ásetingar Omris verða hildnar, og øll verk Áhabs húss, og tit ganga í ráðum teirra; at eg skuldi gera teg til eina oyðing, og tess íbúgvar til eina fising; tí skulu tit bera skemdina hjá mínum fólk.

KAPITUL 7

EYA meg! tí at eg eri sum tá *íð* teir hava savnað summar-fruktirnar, eins og vingarðsins vindrúvufínhentingar: *har finst* einkið tyssi at eta: mín sál tráaði ta frumstadnu fruktina.

2 Hin góði maðurin er týndur

úr jørðini: og tað er eingin reiðiligur millum manna: teir allir liggja á lúri eftir blóði; teir veiða hvør maður sín bróður við neti.

3 ¶ At teir mega gera ilt við báðum hondum ivrigani, prinsurin spyr, og dómarnir biður um endurgjald; og hin mikli maður, hann mælir sína meinasomu tráan: soleiðis pakka teir tað saman.

4 Hin besti av teimum er sum ein tistil: hin reiðiligasti er hvassari enn ein tornagirðing; dagurin av tínum varðmonnum og tíni heimsøking kemur; nú skal teirra ørkymlan verða.

5 ¶ Troystið ikki á vin, setið ikki álit á vegleiðara: halt hurðarnar á tínum munni frá henni sum liggur í barmi tínum.

6 Tí sonurin vanærir faðirin, dóttirin risur upp ímóti móður síni, verdóttirin ímóti vermóður síni; figgindar mans eru menn egna húss hans.

7 Tí vil eg lita at HARRANUM; eg vil biða eftir Guði frelsu mínar: mín Guð vil hoyra meg.

8 ¶ Fegnast ikki ímóti mær, O figgindi mín: tá *íð* eg falli, skal eg reisast; tá *íð* eg siti í myrkri, tá skal HARRIN vera mær ljós.

9 Eg vil bera HARRANS harmavreiði, tí at eg havi syndað ímóti honum, inntil hann flyti mitt mál, og útinni dóm fyri meg: hann vil føra meg fram til ljósið, og eg skal skoða hansara rættvísi.

10 Tá skal hon, sum er mín figgindi, siggja tað; og skomm skal dekka hana sum segði við meg, Hvar er HARRIN tín Guð? míni eygu skulu eygleiða hana: nú skal hon traðkast niður sum gatnanna evja.

11 Í tí degi sum tínur múrar verða at byggjast, í tí degi skal løgskipanin fírrast fjart.

NÁHUM I

12 Í tí degi *eisini* skal hann koma heilt til tínn frá Assýriu, og frá hinum viggirdu staðum, og frá festninginum heilt til ánnu, og frá sjögvi til sjóvar, og frá fjalli til fjals.

13 Kortini skal landið vera oyði orsakað av teimum ið búgva hari, fyrri fruktina av teirra gerðum.

14 ¶ Mata títt fólk við stavi tinum, fylgi arvaluts tíns, sum búgva einsæriskt í skóginum, á miðjum Carmel: lat teir mata *sær* í Bá'-sján og Gilead, sum í døgnum í forðum.

15 Samsvarandi døgnum av tíni komu út úr Egyptalandi vil eg sýna honum undrunarverd *ting*.

16 ¶ Tjóðirnar skulu síggja og verða fjamskaðar um alla teirra makt: teir skulu leggja

Ein klaga um spillu sum heild

sína hond á sín munn, teirra oyru verða deyv.

17 Teir skulu sleikja støvið sum høggorrmur, teir skulu flyta úr sínum holum sum jarðarinnar ormar: teir skulu ræðast fyrri HARRANUM Guði várum, og skulu óttast orsakað av tær.

18 Hvør *er* ein Guð líkur tær, sum náðar misgerð, og fer framvið misbrotinum hjá leivdini av sínum arvaluti? hann afturheldur ikki sína firtni um ævir, tí hann fragdast í miskunn.

19 Hann vil venda aftur, hann vil várkunna okkum; hann vil undirleggja okkara misgerðir; og tú vilt kasta allar teirra syndir í havsins dýpdir.

20 Tú vilt inna sannleikan fyrri Jákupi, og miskunnina fyrri Abrahami, sum tú hevurt svorið okkara fedrum frá døgnum í forðum.

NÁHUM.

KAPITUL I

BYRÐI Nín'-ě-véh. Bók sjónar Náhum-s Él-kó-sjít'-a.

2 Guð *er* ástbrellin, og HARRIN hevur; HARRIN hevur, og *er* í øðini; HARRIN vil taka hevnd á sínar mótstandarar, og goymir *vreiði* til sínar figgindar.

3 HARRIN *er* seinur til firtnis, og mikil í mátti, og vil ikki yvirhøvu fríkenna *him vonda*: HARRIN hevur sín veg í meldurvindinum og í storminum, og skýggini *eru* dustið av hansara fótum.

4 Hann hartar sjögvin, og ger hann turran, og turkar upp allar áirnar: Bá'-sján fánar, og Carmel, og Lí'-bá-nón-s blóma fánar.

5 Fjöllini skelva fyrri honum, og heygjarnir smelta, og jørðin *er* brend fyrri hansara

nærveru, ja, veröldin, og allir sum búgva hari.

6 Hvør kann standast fyrri harmavreiði hans? og hvør kann verða *verandi* í grimdini av hansara firtni? hans øði verður helt út sum eldur, og klettarnir verða kastaðir niður av honum.

7 HARRIN *er* góður, eitt hervirki á trongdardegi; og hann kennir teir ið troysta á hann.

8 Men við yvirrennandi flóð vil hann gera fullkomnan enda á plássi tess, og myrkur skal elta hansara figgindar.

9 Hvat ímynda tit ímóti HARRANUM? hann vil gera fullkomnan enda *á tí*: kvøljan skal ikki rísa upp *fyrri* aðru ferð.

10 Tí meðan *teir veri* tvinnadír saman *sum* tornir, og meðan teir eru druknir *sum*

drykkjumenn, verða teir tærdir upp sum hálmur fult turrur.

11 Tað er *ein* komin út úr tær, sum ímyndar ilt ímóti HARRANUM, ein vondur ráðgevi.

12 Svá sigur HARRIN; Tó *at teir veri seg* kvirrir, og líkaleiðis mangir, tó svá verða teir skornir niður, tá ið hann fer ígjøgnum. Tó *at* eg havi teg nívt, vil eg teg ikki níva meira.

13 Tí at nú vil eg bróta hans ok uttan av tær, og vil bresta tíni bond sundur.

14 Og HARRIN hevur givið eini boð viðvíkjandi tær, *at* ikki meira av tínum navni verði sáðað: úr húsi guda tína vil eg skera av hina ristur mynd og hina bræddu mynd: eg vil reida tína grøv; tí at tú ert ónskriligur.

15 Sí uppiá fjøllunum føturnar hjá honum ið ber góð tíðindir, sum kunnger frið! O Judah, halt tinar hátíðarveitslur, útinn tíni heitstreingir: tí hin vondi skal ikki meira fara ígjøgnum teg; hann er fullkomiliga skorin av.

KAPITUL 2

HANN, ið smekkar í stykkir, er komin upp framfyri títt andlit: varðveit krígsútgerðina, varða vegin, ger lendar *tínar* sterkar, viggirð *tín* mátt mektigani.

2 Tí HARRIN hevur vent burtur Jákups avbærni, sum Ísraels avbærni: tí at tómararnir hava tómt teir út, og skatt teirra vínviðargreinar.

3 Skjöldur hansara mektigu manna er gjørdur reyður, hinir reystu menn *eru* í skarlaki: hervagnarnir *verða* við logandi faklum á degnum av hansara fyrireiking, og aðalgranntroini verða ræðuliga rist.

4 Hervagnarnir skulu garta í gøtunum, teir skulu skotra hvør ímóti øðrum á breiðu vegunum:

teir skulu tykjast eins og faklar, teir skulu renna sum snarljósini.

5 Hann skal ramsa upp sínar virðismiklu: teir skulu snáva í síni gongd; teir skulu skunda *sær* til múrin hjá tí, og verjan skal verða fyrireikað.

6 Áanna portur skulu opnast, og slottið skal uppløysast.

7 Og Hüz'-záb skal verða leidd burt *til* fanga, hon skal verða ferd upp, og hennara moyggjar skulu leida *hana* sum við røddini á døgum, trummandi uppá síni bróst.

8 Men Nin'-e-vêh *er* úr forðum sum ein hylur av vatni: tó skulu teir flýggja burt. Standið, *skulu teir rópa*; men eingin skal líta tilbakar.

9 Takið fongin av silvuri, takið fongin av gulli: tí *tað* er eingin endi á goymsluni og dyrdini úr øllum tí dámliga innbúgvinum.

10 Hon er tóm, og leys, og oyðin: og hjartað bráðnar, og knøini sláa saman, og nógv pína *er* í øllum lendum, og andlitini á teimum øllum savna svartleika.

11 Hvar *er* bústaðurin hjá leyvunum, og matingarstaðið hjá ungu leyvunum, har leyvan, *enntá* hin gamla leyvan, gekk, og leyvuhvølpurin, og eingin gjørdi *tey* rædd?

12 Leyvan skræddi í stykkir nóg mikið til hvølpur sínar, og kvaldi til leyvinnur sínar, og fylti sínar holur við bráði, og síni hellir við ráni.

13 Sí, eg *eri* ímóti tær, sigur HARRI herliðanna, og eg vil brenna hennara hervagnar í roykinum, og svørðið skal gloypa tinar ungu leyvur: og eg vil skera av tína brád frá jørdini, og røddin á tínum sendiboðum skal ikki hoyrast meira.

KAPITUL 3

VEI hinum blóðiga staði! hann *er* allur fullur av

NÁHUM 3

lygnum og ráni; ránsfæið fer ekki burtur;

2 Ljóðið av koyrli, og ljóðið av skramblingini av hjólunum, og av tvísporandi hestunum, og av stökkandi hervagnunum.

3 Hestmaðurin lyftir upp bæði tað bjarta svørðið og glitrandi spjótið: og *har er ein fjöld av vignum, og stórt tal av ræum; og tað er eingin endi á teirra líkum; teir snáva uppiá sínum líkum:*

4 Uppá grund av fjöldini av hordómum hinnar yndisføgru skøkju, heksakunstafrúnni, sum selur tjóðir ígjøgnum sínar hordómar, og familjur ígjøgnum sínar heksakunstir.

5 Sí, eg eri ímóti tær, sigur HARRI herliðanna; og eg vil avhyla tíni skjúrt uppiá titt andlit, og eg vil sýna tjóðunum tína nakni, og kongadómunum tína skomm.

6 Og eg vil kasta andstyggi-ligan skitt uppiá teg, og gera teg syndarliga, og vil seta teg sum eina skurssjón.

7 Og tað skal bera á, at allir teir sum líta at tær, skulu flýggja frá tær, og siga, Nín-ê-vêh er løgd í oyði: hvør vil harma hana? hvaðani skal eg søkja tær uggarar?

8 Ert tú betri enn fólkaríka Nô, sum var staðsett millum áirnar, sum hevði vøtnini runt um seg, hvørs virkisgarður var havið, og hennara múrur var frá havinum?

9 Ê-thi-ó-pi-á og Egyptaland vóru hennara styrki, og tað var endaleyst; Pút og Lú-bím vóru tínir hjálparar.

10 Tó varð hon borin burtur, hon fór í fangaskap: hennara ungu børn eisini vórðu smekkaði í stykkir við mótið á øllum gøtunum: og teir kastaðu lutir um

Nineveh vesæla oyðing

hennara heiðursomu menn, og allir hennara miklu menn vórðu bundnir í leinkjur.

11 Tú skalt eisini verða drukkan: tú skalt verða fjald, tú skalt eisini søkja tær styrki uppiá grund av figgindanum.

12 Øll tíni hervirkir verða sum fikutrø við frumstadnu fikunum: um tey verði rist, skulu tey enná detta í munnin á etaranum.

13 Sí, fólk titt í miðjum tær eru kvinnur: portrini av tínum landi verða sett víðopin fyri tínum figgindum: eldurin skal upp tæra tinar lokur.

14 Drag tær vøtn til kringsetingina, viggirð tíni hervirkir: far inn í leir, og traðka mørtilin, ger tigulsteinsovnin sterkan.

15 Har skal eldurin upp tæra teg; svørðið skal skera teg av, tað skal eta teg upp sum aldinborin: ger teg mangar sum aldinborin, ger teg mangar sum ongspretturnar.

16 Tú hevurt margfaldað tinar handilsmenn uppum stjørnur himins: aldinborin herjar, og flýggjar avstað.

17 Tímir krýndu eru sum ongspretturnar, og tímir høvuðsmenn sum miklu grashoppurnar, sum leirast í byrgjunum á tí kalda degnum, men tá ið sólin risur, flýggja teir burt, og teirra pláss kennist ikki har teir eru.

18 Tímir hirðar durva, O Assýriu kongur: tímir tignarmenn skulu búgva í støvnum: titt fólk er spjatt á fjøllunum, og eingin maður savnar teir.

19 Tað fínt eingin grøding av tínum løsti; sár titt er hervirligt: allir, sum hoyra fregnina um teg, skulu klappa hendur yvir teg: tí yvir hvønn hevur ikki tín vondska farið støðugt?

HÁBAKKUK.

KAPITUL 1

BYRDIN sum Há-bák'-kük prophetur sá.

2 Ó HARRI, hvør leingi skal eg rópa, og tú vilt ikki hoyra! *enntá* rópa út á teg *um* harðskap, og tú vilt ikki frelsa!

3 Hvi sýnirt tú mær misgerð, og fært *meg* at skoða herviligsemi? tí herjan og harðskapur *eru* frammi fyri mær: og til *er* *sum* reisa upp stríð og trætnað.

4 Tí er lógin linkað, og dómur gongur ongantíð fram: tí hin vondi umringar hin rættvísa umkring; tí gongur út rangur dómur.

5 ¶ Skoðið millum hinar heidnu, og gevið ans, og undrist undrunarsamligani: tí at *eg* vil virka eitt verk í tykkara døgum, *sum* tit ikki vilja trúgva, tó at tað verði sagt *tykkum*.

6 Tí sí, eg reisi upp Kál-dé'-arnar, *ta* beisku og skundigu tjóð, sum fer *at* herganga ígjøgnum breiddina av landinum, at ongnast bústaðirnar *sum* ikki *eru* teirra.

7 Teir *eru* ræðuligir og øtiligir: teirra dómur og teirra tign skal útganga frá teimum sjálvum.

8 Teirra hestar *eru* eisini skjótari enn leopardarnir, og *eru* ógvísligari enn kvöld úlvarnir: og teirra hestmenn skulu spreidda seg, og teirra hestmenn skulu koma fjarvegis frá; teir skulu flúgva sum ørnin íð skundar *sær* til at eta.

9 Teir skulu koma allir vegna harðskap: teirra andlit skulu súpa upp *sum* eystanvindurin, og teir skulu savna fangaskapin eins og sandin.

10 Óg teir skulu háða eftir kongunum, og prinsarnir skulu vera eitt spott fyri teimum: teir skulu gera gjøldur úr hvørjum hervirki; tí at teir skulu hópa støv, og taka tað.

11 Tá skal *hansara* hugur skifta, og hann skal fara yvir, og forbrótast, *tilroknaði* henda sín mátt til gud sín.

12 ¶ Ert tú ikki frá ævigtvarandi, Ó HARRI Guð mín, Hin Heilagi mín? vit skulu ikki doyggja. Ó HARRI, tú hevurt fyriskipað teir til dóms; og, Ó mektigi Guð, tú hevurt grundlagt teir til rættleiðing.

13 *Tú ert* av skírari eygum enn at líta at illum, og kanst ikki hyggja at misgerð: hvi hyggurt tú á teir ið handla svikræðisliga, og heldurt tungu tini tá ið hin vondi gloypir *tann mann sum er* rættvísari enn hann?

14 Og gert menn sum fiskar havsins, eins og skriðkyktini *sum* ongan stjórnara *hava* yvir sær?

15 Teir taka upp allar av teimum við onglinum, teir fanga teir í síni nó, og savna teir í sitt garn: tí fegnast teir og gleðast.

16 Harfyri sláturofra teir at síni nó, og brenna roykilsí at sínum garni; tí við teimum *er* teirra deilur feitur, og teirra matur ríkiligsamur.

17 Skulu teir tí tøma sína nó, og ikki spara stöðugt at bana tjóðunum?

KAPITUL 2

EG vil standa á míni vakt, og stilla meg á tornið, og vil vakta *fyri* at sjá hvat hann vil siga við meg, og hvat eg skal svara tá ið eg verði átalaður.

2 Og HARRIN svaraði mær, og segði, Skriva sjónina, og ger *hana* greiða á talvur, *so* at hann kann renna sum lesur hana.

3 Tí sjónin *er* enn til eina ásetta tíð, men við endan skal hon tala, og ikki lúgva: tó *at* hon dráli, *tá* biða eftir henni; tí tað vil vissuliga koma, tað vil ikki drála.

4 Sí, sál hansara, *sum* er lyftur upp, er ekki holl í honum: men hin rættláti skal liva við síni trúgv.

5 ¶ Ja eisini, av tí at hann misbrytur við víni, *tí er hann* hugmóðigur maður, eiheldur stóðast við hús, sum størrar um sína trá sum helviti, og *er* eins og deyði, og kann ikki nøktast, men savnar at sær allar tjóðir, og hópar at sær øll fólk:

6 Skulu ikki allir hesir hevja eina dómisøgu ímóti honum, og eitt háðandi orðtak ímóti honum, og siga, Vei honum sum økir um *tað sum ei er* hansara! hvussu leingi? og honum sum læðir seg við tjúkkum leiri!

7 Skulu teir ikki risa upp bráðliga sum fara at bíta teg, og vakna sum fara at niva teg, og tú skalt vera teimum til býtir?

8 Av tí at tú hevurt herjað mangar tjóðir, skal øll leivdin av fólkinum herja teg; orsakað av mannablóði, og *fyr*i harðskap landsins, staðarins, og hjá øllum sum búgva hari.

9 ¶ Vei honum ið gírnast eina illa ágirndarsemi til hús sitt, at hann má seta sitt reiður til hæddar, at hann má fríast út frá máttinum hjá illum!

10 Tú hevurt ráðlagt skomm til títt hús við at avskera mong fólk, og hevurt syndað *ímóti* sál tini.

11 Tí at steinurin skal rópa úr múrinum, og bummurin úr timbrinum skal svara honum.

12 ¶ Vei honum ið byggir ein bý við blóði, og grundleggur ein stað við misgerð!

13 Sí, *er tað* ikki av HARRA herliðanna at fólk ið skal strevast í sjálvum eldinum, og fólk ið skal møða seg fyri sjálva fáfongd?

14 Tí jørðin skal verða fyllt við kunnleikanum til dýrd HARRANS, eins og vøtnini dekkja havið.

15 ¶ Vei honum ið gevur næsta sínum drykk, sum setturt tína fløsku at *honum*, og gert *hann* druknan eisini, at tú mást líta at teirra nakni!

16 Tú ert fylltur við skomm fyri dýrd: drekk tú eisini, og lat tína forhúð verða avhulda: bikar-ið av HARRANS høgru hond skal verða vent at tær, og skammilig spýggja *skal vera* á tini dýrd.

17 Tí Li'-bá-nón-s harðskapur skal dekkja teg, og fongurin av djórum, *sum* gjørdur teir ræddar, orsakað av mannablóði, og fyri harðskap landsins, staðarins, og hjá øllum sum búgva hari.

18 ¶ Hvat gagnar rista myndin, at gerarin av henni hevur rist hana; hin brædda myndin, og ein frálærari av lygnum, at gerarin av sínum verki troystar hará, at gera málleysar skurðgudar?

19 Vei honum ið sigur til Viðin, Vakna; til málleysa steinin, Reis *teg*, hann skal frálæra! Sí, hann *er* yvirlagdur við gulli og silvuri, og *tað er* als eingin andadráttur í miðjum honum.

20 Men HARRIN *er* í sínum heilaga templi: øll jørðin haldi tøgn fyri honum.

KAPITUL 3

EIN bøn av Há-bák'-kük propheti uppá Sjig-i-ó-nóth.

2 O HARRI, eg havi hoyrt tína talu, og ræddist: O HARRI, endurlívga títt verk í miðjum árunum, ger kunnugt í miðjum árunum; í vreiði minst til miskunn.

3 Guð kom frá Tē'-mán, og Hin Heilagi frá Pár'-án fjalli. Se'-láh. Hansara dýrd dekkadi himnarnar, og jørðin var full av hansara lovi.

4 Og *hans* bjartleiki var sum ljósið; hann hevði horn *komandi* út úr síni hond: og har *var* goymistadið hjá hansara mátti.

5 Undan honum gekk drep-sóttin, og brennandi kol gingu út við hansara fótur.

6 Hann stóð, og mátaði jørðina: hann skodaði, og rak sundur tjóðirnar; og ævigtvarandi fjøllini vórðu spjodd, viðvarandi heyggjarnir boygdust: hansara vegir eru ævigtvarandi.

7 Eg sá Cú'sjån-s tjöld í nívd, og tjaldúkarin av Mí-di-ån-s landi skulvu.

8 Var HARRIN misnøgdur inná áirnar? var tín firtni ímóti ánum? var tín vreiði ímóti sjónum, at tú reidst uppiá tinum hestum og tinum frelsuvagnum?

9 Tín bogi varð gjørdur heilt nakin, samsvarandi eiðum ættargreinanna, *emntá titt* orð. Sē-láh.

10 Fjøllini søu teg, og tey nøtraðu: yvirfloyming vatnsins fór framvið: djúpið mælti rødd sini, og hevjaði sínar hendur til hæddar.

11 Sól og máni stóðu still í sínum býli: fyri ljósinum av tinum ørvum tey fóru, og fyri skininum av tinum glitrandi spjóti.

12 Tú skruðgekst ígjøgnum landið í harmavreiði, tú tresktirt hinar heidnu í firtni.

13 Tú gekst út fyri frelsu fólks tíns, *emntá* fyri frelsu við salvaða tinum; tú særðirt høvdið úr

húsi hins vonda, við at avhyla grundvøllin at hálsinum. Sē-láh.

14 Tú lamdirit ígjøgn við hansara stavum høvuðsmannin av hansara bygðum: teir komu út eins og meldurvindur at spjaða meg: teirra fagnan var sum at gloypa hin fátæka loyniliga.

15 Tú gekst ígjøgnum sjógvin við tinum hestum, *ígjøgnum* rúgvuna av miklum vøtnum.

16 Tá ið eg hoyrði, nøtraði mín kvíður; minar varrar titraðu fyri røddini: rotinleiki fór inn í míni bein, og eg nøtraði í mær sjálvum, at eg mátti hvíla á trongdardegnum: tá ið hann kemur upp til fólkið, vil hann loypa á teir við sínum herfylkingum.

17 ¶ Hóast fikutræið ikki skal blóma, eiheldur skal ávøkstur vera í vintrounum; strevið hjá olivintrænum skal svitast, og akrarnir skulu ongan mat veita; smáfæafylgið skal skerast av frá byrginum, og tað skal einkið stórfæafylgi vera í fjósunum:

18 Tó vil eg fegnast í HARRANUM, eg vil frøast í Guði frelsu mínar.

19 HARRIN Guð er mín styrki, og hann vil gera mínar fótur sum hinda fótur, og hann vil fáa meg at ganga uppiá mínum høgu plássum. Til fremsta sangaran á míni streingjaðu ljóðførir.

ZEPHANJAH.

KAPITUL I

HHARRANS orð sum kom at Zē-phān'-jah Cū-sjī-s syni, Gē-dāl'-jah syni, Ā-mār'-jah syni, Hiz'-ki-āh syni, á døgum Jó-sī-āh Ámons sonar, Judah kongs.

2 Eg vil heilt tæra upp allar lutir oman av landinum, sigur HARRIN.

3 Eg vil upp tæra mann og djór; eg vil upp tæra fuglar himinsins, og fiskar havsins, og snávingarsteinarnar við teimum vondu; og eg vil skera av mann oman av landinum, sigur HARRIN.

4 Eg vil eisini rætta út mína hond yvir Judah, og yvir allar Jerusalems íbúgv; og eg vil skera av leivdina av Bā-āl-i

ZEPHANJAH 2

frá hesum plássi, og Kēm-ā-rim'anna navn við prestunum;

5 Og teir sum tilbiðja himins herlið uppiá húsatoppunum; og teir sum tilbiðja og sum svørja við HARRAN, og sum svørja við Mál-kām;

6 Og teir sum eru vendir tilbakar frá HARRANUM; og teir sum ei hava sókt HARRAN, ella fregnast eftir honum.

7 Halt tinum friði yvirfyri nærveru Harrans GUÐS: tí at dagur HARRANS er við hond: tí HARRIN hefur fyrireikað eitt sláturoffur, hann hefur boðið sínum gestum.

8 Og tað skal henda í degnum av HARRANS sláturofri, at eg vil revsa prinsarnar, og kongsbørnini, og allar slíkar sum eru klæddir við fremmandum skarti.

9 Í sama degi eisini vil eg revsa allar teir sum hoppa á gáttini, sum fylla húsini hjá sínum meistarum við harðskapi og sviki.

10 Og tað skal henda í tí degi, sigur HARRIN, at vera skal ljóðið av geyli frá fiskaportrinum, og ein ýling frá hinum øðrum, og mikil brakan frá heyggjunum.

11 Ýlið, tit íbúgvar Mák-tēs, tí at øll handilsfólkini eru kvett niður; allir teir, sum bera silvur, eru skornir av.

12 Og tað skal bera á við ta tíðina, at eg vil kanna Jerusalem við kertaljós, og revsa menninar sum eru stóðaðir á síni botnføll: sum siga í sínum hjarta, HARRIN vil ei gera gott, eiheldur vil hann gera ilt.

13 Tí skal teirra góðs verða eitt býti, og húsini hjá teimum ein oyðing: teir skulu eisini byggja hús, men ikki íbúgva tey; og teir skulu planta vingarðar, men ei drekka vínið harav.

14 Mikli dagur HARRANS er

Guðs strangi dómur ímóti Judah

nær, hann er nær, og skundar stórliga til, enntá roddin av degi HARRANS: hin mektigi maður skal geyla har beiskliga.

15 Tann dagur er dagur av vreiði, ein dagur av trongd og neyð, ein dagur av oyðusemi og oyðing, ein dagur av myrkleika og niðu, ein dagur av skýggjum og tjúkkum myrki,

16 Ein dagur av lúðrinum og herrópi ímóti víggirdu staðunum, og ímóti høgu tornunum.

17 Og eg vil føra neyð yvir menn, at teir skulu ganga sum blindir menn, tí at teir hava syndað ímóti HARRANUM: og teirra blóð skal hellast út sum støv, og teirra kjøt sum skarnið.

18 Hvørki teirra silvur ella teirra gull skal vera ført fyri at bjarga teimum í degnum av HARRANS vreiði; men alt landið skal verða upp tært við eldinum av hans ástbrelni: tí hann skal gera enntá skjóta rudding av øllum teimum ið búgva í landinum.

KAPITUL 2

SAVNIÐ tykkum saman, ja, savna saman, O tjóð sum ikki ert tráað eftir;

2 Aður enn løgskipanin beri fram, áður enn dagurin fari yvir sum dumban, áðrenn ógvísliga firtni HARRANS komi yvir tykkum, áðrenn dagurin av HARRANS firtni komi yvir tykkum.

3 Sækið HARRAN, allir tit jarðarinnar eyðmjúku, sum hava virkað hansara dóm; sækið rættvísi, sækið eyðmjúkt: vera má at tit verða fjaldir á degnum av HARRANS firtni.

4 ¶ Tí at Gá'-zā skal verða yvirgivið, og Ásj'-kē-lōn ein oyðing: teir skulu reka út Ásj'-dōd á miðjum degi, og Êk'-rōn skal verða slíð upp við rōt.

5 Vei íbúgvunum av sjóvarstrondini, Kër-ê-thít-anna tjóð! HARRANS orð er ímóti tykkum; O Cánaan, land Philistanna, eg vil enntá oyðileggja teg, at har skal eingin íbúgvi vera.

6 Og sjóvarstrondin skal vera býlir og kroysur til hirðar, og byrgir til fylgir.

7 Og strondin skal vera til leivdina av Judah húsi; teir skulu mata haruppiá: í Ásj-kè-lôn-s húsum skulu teir leggja seg niður um aftan; tí HARRIN teirra Guð skal vitja teir, og venda burt teirra fangaskapi.

8 ¶ Eg havi hoyrt Móabs háðan, og útspillingar Ammons barna, hvarvið teir hava háðað mitt fólk, og gjørt seg stórar ímóti teirra landamarki.

9 Tessvegna, sum eg livi, sigur HARRI herliðanna, Ísraels Guð, Vissuliga skal Móab vera sum Sodoma, og Ammons børn sum Gō-mör'-räh, enntá nøringin av notum, og saltholum, og ein viðvarandi oyðing: tað eftirverandi av mínum fólk skal herja teir, og leivdin av mínum fólk skal ognast teir.

10 Hetta skulu teir hava fyri sína hugmód, av tí at teir hava háðað og gjørt seg stórar ímóti fólk HARRA herliðanna.

11 HARRIN verður teimum ræðuligur: tí hann vil svøлта allar jarðarinnar gudar; og menn skulu tilbiðja hann, hvør frá sínum plássi, enntá allar oyggjar hinna heidnu.

12 ¶ Tit E-thí-ó-pi-arar eisini, tit verða vignir við svørði mínum.

13 Og hann vil rætta út sína hond ímóti norðuri, og oyðileggja Assýriu; og fer at gera Nin'-ê-vêh til eina oyðing, og turra sum eina oyðu.

14 Og fylgir skulu leggja seg niður í hennara mittu, øll tjóðanna djór: bæði hiplingurin og

hegrin skulu halda til í tess ovaru duratroum; teirra rödd skal syngja í gluggunum; oyðing verður í gáttunum: tí hann skal avdekkja sedrisviðarverkið.

15 Hetta er hin fagnandi staður sum búði uttan sút, sum segði í sínum hjarta, Eg eri, og tað er eingin umframt meg: hvør er hon vorðin ein oyðing, eitt pláss hjá djórum at leggjast niður í! hvør tann, ið fer framvið henni, skal físa, og vífta við síni hond.

KAPITUL 3

VEI henni sum er gravskitin og óreinkað, hini kúgandi borg!

2 Hon aktaði ikki røddina; hon tók ikki ímóti rættleiðing; hon leit ikki á HARRAN; hon dró ikki nær til sín Guð.

3 Hennara prinсар fyrir innan hana eru ýlandi leyvur; hennara dómarar eru kvøld úlvar; teir gnaga ikki beinini til morginárið.

4 Hennara prophetar eru lættisligir og svikaligir persónar: hennara prestar hava óreinkað halgidómin, teir hava gjørt harðskap við lógina.

5 Hin rættláti HARRIN er í miðjuni harav; hann vil ei gera misgerð: hvønn morgun ber hann sín dóm til ljós, hann svitast ikki; men hin órættláti kennir onga skomm.

6 Eg havi skorið tjóðirnar av: teirra torn eru avtoftað; eg gjordi teirra gøtur oyðnar, at eingin fer framvið: teirra staðir eru oyddir, so at har er eingin maður, at har er eingin íbúgvi.

7 Eg segði, Vissuliga vilt tú óttast meg, tú vilt taka við rættleiðing; so teirra bústaður skuldi ei verða skorin av, hvussusumhelst eg revsaði teir: men teir risu tíðliga, og spiltu allar sínar gerðir.

HAGGAI I

8 ¶ Bíðið tí eftir mær, sigur HARRIN, inntil tann dag sum eg rísi upp til fongin: tí mín avráðing er at savna tjóðirnar, at eg má stevna saman kongadømunum, at hella yvir teir mína harmavreiði, sjálvst alla mína ógvísligu firtni: tí at øll jørðin skal verða upp tærd við eldinum av míni ástbrelni.

9 Tí at tá vil eg venda til fólkíð eitt skírt tungumál, at teir mega allir kalla á navn HARRANS, at tæna honum einmælt.

10 Frá handanfyrri áirnar av Ê-thí-ó-pí-ú skulu mínir bønligu, enntá dóttirin at mínum dreivdu, føra mítt offur.

11 Í tí degi skalt tú ikki skammast yvir allar tinar gerðir, hvarí tú hevurt misbrotist ímóti mær: tí at tá vil eg taka burt út úr miðjari tær teir ið fegnast í tínum stoltleika, og tú skalt ikki meira vera hástór uppá grund av mínum heilaga fjalli.

12 Eg vil eisini eftirlata í miðjari tær eitt nívt og armt fólk, og teir skulu líta á navn HARRANS.

13 Ísraels leivd skal ei gera misgerð, ella tala lygnir; eiheldur skal svikafull tunga verða funnin í teirra munni: tí at teir skulu ganga á biti og leggja seg niður, og eingin skal gera teir ræddar.

14 ¶ Syng, O Zions dóttir;

Jerusalem hvassliga formanað

rópa, O Ísrael; ver glað og fegnast við øllum hjartanum, O Jerusalems dóttir.

15 HARRIN hevur tikið burt tinar dómur, hann hevur kastað út tín figginda: Ísraels kongur, enntá HARRIN, er í miðjari tær: tú skalt ei siggja ilt meira.

16 Í tí degi skal tað verða sagt til Jerusalem, Óttast tú ikki: og til Zion, Lat ei tinar hendur vera linar.

17 HARRIN tín Guð í miðjari tær er mektigur; hann vil frelsa, hann vil fegnast yvir teg við frøi; hann vil hvíla í sínum kærleika, hann vil frøast yvir teg við synging.

18 Eg vil savna teir sum eru syrgnir um hátíðarsamkomuna, sum eru av tær, sum skemdin av henni var ein byrði fyrri.

19 Sí, á teirri tíð vil eg gera til einkiðs allar sum níva teg: og eg vil frelsa hana sum haltar, og savna hana sum varð rikin út; og eg vil fáa teimum lov og giti í hvørjum landi har teir hava verðið gjørdir til skammar.

20 Á teirri tíð vil eg føra tykkum aftur, enntá í tí tíðini sum eg savni tykkum: tí at eg vil gera tykkum eitt navn og eina lovprisan millum alt jarðarinnar fólk, tá ið eg vendi tilbakar tykkara fangaskapi frammi fyrri eygum tykkara, sigur HARRIN.

HAGGAI.

KAPITUL I

Í ØÐRUM ári Dá-rí-ús-ar kongs, í sætta mánaðinum, í fyrsta degi mánaðarins, kom HARRANS orð við Hæg-gái propheti at Zê-rúb-bá-bêl-i Sjë-âl-ti-êl-s syni, landsstjóra Judah, og til Jósjua Jós-ê-dêch-s sonar, høvudsprests, sigandi,

2 Svá talar HARRI herliðanna, sigandi, Hetta fólk siga, Tíðin er ikki komin, tíðin at HARRANS hús skuldi byggjast.

3 Tá kom HARRANS orð við Hæg-gái propheti, sigandi,

4 Er tað tíð hjá tykkum, O tit, at búgva í tykkara tiljaðu húsum, og hesum húsi at liggja oyði?

5 Nú tessvegna, svá sigur

HARRI herliðanna; Umhugsíð vegir tykkara.

6 Tit hava sáað nógv, og bera lítið inn; tit eta, men tit hava ikki nóg mikið; tit drekka, men tit verða ikki fyltir við drykki; tit klæða tykkum, men tað er eingin heitur; og hann, ið ávinnur lön, ávinnur lön *til at koyra hana* í posa við holum.

7 ¶ Svá sigur HARRI herliðanna; Umhugsíð vegir tykkara.

8 Farið niðan til fjallið, og forið við, og byggjið húsið; og eg vil hava tokka í tí, og eg vil verða dýrdmettur, sigur HARRIN.

9 Tit væntaðu eftir nógvum, og sí, *tað kom* til lítið; og tá ið tit førdu *tað* heim, blásti eg uppá tað. Hvi? sigur HARRI herliðanna. Orsakað av mínum húsi sum *er* oyði, og tit renna hvør maður til sitt egna hús.

10 Tí er himinin yvir tykkum hildin *aftur* frá døggi, og jørðin er hildin *aftur* frá sini frukt.

11 Og eg kallaði á turk yvir landið, og yvir fjøllini, og yvir kornið, og yvir nýggja vinið, og yvir oljuna, og yvir *tað* sum lendið ber fram, og yvir menn, og yvir fenað, og yvir alt handanna strev.

12 ¶ Tá lýddu Zē-rúb-bá-bēl Sjë-ál-ti-ēl-s sonur, og Jósua Jós-ē-dēch-s sonur, høvudspresturin, við allari leivdini av fólkinum, rødd HARRANS Guðs sins, og orðum Håg-gái-s prophets, eins og HARRIN teirra Guð hevði sent honum, og fólkið óttaðist frammi fyri HARRANUM.

13 Tá talaði Håg-gái, sendiboði HARRANS, í boðskapi HARRANS við fólkið, sigandi, Eg *eri* við tykkum, sigur HARRIN.

14 Og HARRIN vakti upp anda Zē-rúb-bá-bēl-s Sjë-ál-ti-ēl-s sonar, landsstjóra Judah, og anda Jósua Jós-ē-dēch-s sonar, høvudsprests, og andan hjá

allari leivdini av fólkinum; og teir komu og arbeiddu í húsi HARRA herliðanna, Guðs sins,

15 Í fyra og tjúgunda degi sætta mánaðarins, í øðrum ári Dá-rí-ús-ar kongs.

KAPITUL 2

Í SJEYNDÁ *mánaðinum*, í eini og tjúgunda *degi* mánaðarins, kom HARRANS orð við Håg-gái propheti, sigandi,

2 Tala nú til Zē-rúb-bá-bēl-s Sjë-ál-ti-ēl-s sonar, landsstjóra Judah, og til Jósua Jós-ē-dēch-s sonar, høvudsprests, og til tað eftirverandi av fólkinum, sigandi,

3 Hvør *er* eftir tykkara millum ið sá hetta hús í hennara fyrstu dýrd? og hvussu siggja tit tað nú? *er tað* ikki í eygum tykkara í samanburði við tað sum einkið?

4 Tó nú, ver sterkur, O Zē-rúb-bá-bēl, sigur HARRIN; og ver sterkur, O Jósua, Jós-ē-dēch-s sonur, høvudsprestur; og verið sterkir, øll tit landsins fólk, sigur HARRIN, og arbeiðið: tí at eg *eri* við tykkum, sigur HARRI herliðanna:

5 *Samsvarandi* orðinum sum eg sáttmálaði við tykkum tá ið tit komu út úr Egyptalandi, soleiðis verður mín andi verandi tykkara millum: óttist ikki.

6 Tí at svá sigur HARRI herliðanna; Enn einaferð, tað *er* eitt lítið bil, og eg vil rista himnarnar, og jørðina, og sjögvin, og turrlendið;

7 Og eg vil rista allar tjóðir, og tráin hjá øllum tjóðum fer at koma; og eg vil fylla hetta húsið við dýrd, sigur HARRI herliðanna.

8 Silvurið *er* mitt, og gullið *er* mitt, sigur HARRI herliðanna.

9 Dýrdin hjá hesum seinna húsi skal verða størri enn hjá tí fyrra, sigur HARRI herliðanna; og í hesum plássi vil eg geva frið, sigur HARRI herliðanna.

ZECHARJAH I

10 ¶ Í fyra og tjúgunda *degi* níggjunda *mánaðarins*, í öðrum ári Dá-rí-ús-ar, kom HARRANS orð við Hæg'-gái profheti, sigandi,

11 Svá sigur HARRI herliðanna; Spyr nú prestarnar *viðvikjandi* lógini, og sig,

12 Um ein beri heilagt kjöt í skeyti klæðis síns, og við sínum skeyti nerti við breyð, ella súpan, ella vín, ella olju, ella onkran mat, verður tað *so* heilagt? Og prestarnir svaraðu og sögðu, Nei.

13 Tá segði Hæg'-gái, Um *ein*, sum er óreitur av deyðum likami, nerti við okkurt av hesum, verður tað *so* óreint? Og prestarnir svaraðu og sögðu, Tað verður óreint.

14 Tá svaraði Hæg'-gái, og segði, Soleiðis er hetta fólk, og soleiðis er henda tjóð frammi fyri mær, sigur HARRIN; og soleiðis er hvørt verk av teirra hondum; og tað, sum teir ofra har, er óreint.

15 Og nú, eg biði tykkum, umhugsíð frá hesum degi og uppeftir, frá áðrenn steinur varð lagdur omaná stein í templi HARRANS:

16 Síðan teir *dagarnir* vóru, tá ið *ein* kom til rúgvu á tjúgu *mát*, vóru tað bert tiggju; tá ið *ein* kom til persufitina fyri at draga út fimmti *ker* úr persuni, vóru tað bert tjúgu.

Dýrdin av tí seinna templinum

17 Eg sló tykkum við svartaröða og við gulnan og við heglingi í øllum strevunum av tykkara hondum; tó *vendu* tit ikki til mín, sigur HARRIN.

18 Umhugsíð nú frá hesum degi og uppeftir, frá fyra og tjúgunda degi níggjunda *mánaðarins*, *heilt* frá tí degi sum grundvøllurin av HARRANS templi varð lagdur, umhugsíð *tað*.

19 Er sáðið enn í løðuni? ja, sum enn er hevur vintreið, og fikutreið, og granateplatræið, og olivintræið, ikki borið fram: frá hesum degi vil eg vælsigna tykkum.

20 ¶ Og aftur kom HARRANS orð til Hæg'-gái-s í fyra og tjúgunda *degi* *mánaðarins*, sigandi,

21 Tala til Zê-rúb-bá-bêl-s, landsstjóra Judah, og sig, Eg vil rista himnarnar og jørðina;

22 Og eg vil kollrenna hásetið hjá kongadømum, og eg vil oyðileggja styrkina hjá kongadømum hinna heidnu; og eg vil kollrenna hervagnarnar, og teir sum riða í teimum; og hestarnir og teirra reiðmenn fara at koma niður, hvør við' svørði bróður síns.

23 Í tí degi, sigur HARRI herliðanna, vil eg taka teg, O Zê-rúb-bá-bêl, tænara mín, son Sjë-ál-tí-êl-s, sigur HARRIN, og vil gera teg sum ein innsiglisring: tí at eg havi útvalt teg, sigur HARRI herliðanna.

ZECHARJAH.

KAPITUL I

Í ÁTTANDA mánaðinum, í öðrum ári Dá-rí-ús-ar, kom HARRANS orð at Zêch-ár-jäh, Bê-rê-chí-áh syni, Íd'-dó syni, profheti, sigandi,

2 HARRIN hevur verið sera misnøgður við tykkara fedrar.

3 Tessvegna sig tú við teir, Svá sigur HARRI herliðanna; Vendið at mær, sigur HARRI herliðanna, og eg vil venda at tykkum, sigur HARRI herliðanna.

4 Verið ikki eins og tykkara fedrar, sum hinir fyrru prophetarnir hava rópt á, og sagt, Svá sigur HARRI herliðanna; Vendið

nú frá illu vegum tykkara, og frá illu gerðum tykkara: men teir hoyrðu ikki, ella gövu gætur eftir mær, sigur HARRIN.

5 Tykkara fedrar, hvar *eru* teir? og prophetarnir, liva teir um ævir?

6 Men míni orð og minar ásetingar, sum eg beyð mínum tænarum prophetunum, tóku tey ikki fatur í fedrum tykkara? og teir vendu aftur og søgdu, Líka sum HARRI herliðanna hugsaði at gera at okkum, samsvarandi okkara vegum, og samsvarandi okkara gerðum, soleiðis hevur hann farið við okkum.

7 ¶ Á fyra og tjúgunda degi ellivta mánaðarins, sum er mánaðurin Sē-bāt, í øðrum ári Dá-ri-ús-ar, kom HARRANS orð at Zēch-ār-jāh, Bē-rē-chī-āh syni, Íd-dō syni, propheti, sigandi,

8 Eg sá um náttina, og sí maður, ríðandi á reyðum hesti, og hann stóð millum myrtutrøini sum *vóru* í botninum; og aftanfýri hann *vóru* reyðir hestar, flekkutir, og hvítir.

9 Tá segði eg, O harri mín, hvat *eru* hesir? Og eingilin, sum talaði við meg, segði við meg, Eg vil sýna tær hvat hesir *veri* seg.

10 Og maðurin, sum stóð millum myrtutrøini, svaraði og segði, Hetta *eru* teir sum HARRIN hevur sent at ganga til og frá gjøgn jørdina.

11 Og teir svaraðu eingli HARRANS sum stóð millum myrtutrøini, og søgdu, Vit hava gingið til og frá gjøgn jørdina, og sí, øll jørdin situr still, og er við ró.

12 ¶ Tá svaraði eingil HARRANS og segði, O HARRI herliðanna, hvussu leingi vilt tú ikki miskunna Jerusalem og staðunum av Judah, sum tú hevurt havt harmavreiði ímóti hesi trísinstjúgu og tiggju ár?

13 Og HARRIN svaraði eingli-

num, sum talaði við meg, við góðum orðum og ugganarsomum orðum.

14 So eingilin, sum samtalaði við meg, segði við meg, Rópa tú, og sig, Svá sigur HARRI herliðanna; Eg eri ástbrellin yvir Jerusalem og yvir Zion við miklari ástbrelni.

15 Og eg eri sera sára misnøgður við hinar heidnu *sum eru* við ró: tí at eg var bert eitt sindur misnøgður, og teir hjálptu at fremja kvølina.

16 Tessvegna, svá sigur HARRIN; Eg eri vendur aftur til Jerusalem við miskunnum: mitt hús skal verða bygt í tí, sigur HARRI herliðanna, og band skal verða spent út yvir Jerusalem.

17 Rópa enn, og sig, Svá sigur HARRI herliðanna; Mímir staðir, ígjøgnum framgongd, skulu enn verða spreiddir út um; og HARRIN skal enn ugga Zion, og skal enn velja Jerusalem.

18 ¶ Tá lyfti eg upp eygum mínum, og sá, og sí fyra horn.

19 Og eg segði við eingilin sum talaði við meg, Hvat *veri* hesi? Og hann svaraði mær, Hetta *eru* hornini sum hava spjatt Judah, Ísrael, og Jerusalem.

20 Og HARRIN sýndi mær fyra træsmiðir.

21 Tá segði eg, Hvat koma hesir at gera? Og hann talaði, og segði, Hesir *eru* hornini sum hava spjatt Judah, so at eingin maður lyfti upp sitt høvur: men hesir eru komnir at styggja teir, at kasta út hornini hjá Heidningunum, sum lyftu upp *sitt* horn yvir Judah land at spjaða tað.

KAPITUL 2

EG lyfti upp eygum mínum aftur, og hugdi, og sí ein maður við mätulinju í sini hond.

2 Tá segði eg, Hvagar fert tú? Og hann segði við meg, At máta

ZECHARJAH 3

Jerusalem, at sjá hvat *er* breiddin hará, og hvat *er* longdin hará.

3 Og sí, eingilin, sum talaði við meg, fór fram, og ein annar eingil fór út at mæta honum,

4 Og segði við hann, Renn, tala til henda unga mann, og sig, Jerusalem skal verða búð í *sum* býir uttan múrar vegna fjöldina av monnum og fenaði hari:

5 Tí at eg, sigur HARRIN, vil vera henni múrur av eldi runt um, og vil vera dýrdin í hennara mittu.

6 ¶ Hey, hey, *komið fram*, og flýggið frá landi norðursins, sigur HARRIN: tí eg havi spreitt tykkum útum sum hinar fyra vindar himinsins, sigur HARRIN.

7 Bjarga tær, O Zion, sum býrt *hjá* Bábylons dóttur.

8 Tí svá sigur HARRI herliðanna; Eftir dýrdini hevur hann sent meg til tjóðirnar sum rændu tykkum: tí at hann, sum nemur tykkum, nemur stein eyga hans.

9 Tí sí, eg vil reiggja míni hond yvir teimum, og teir verða eitt rán fyri tænarum sínum: og tit skulu vita at HARRI herliðanna hevur sent meg.

10 ¶ Syng og fegnast, O Zions dóttir: tí sí, eg komi, og eg vil búgva í miðjari tær, sigur HARRIN.

11 Og mangar tjóðir verða sameintar HARRANUM á tí degi, og skulu vera fólk mitt: og eg vil búgva í miðjari tær, og tú skalt vita at HARRI herliðanna hevur sent meg til tín.

12 Og HARRIN skal arva Judah sín skamt, í tí heilaga landinum, og skal aftur velja Jerusalem.

13 Ver stilt, O alt kjøt, frammi fyri HARRANUM: tí hann er reistur upp úr sínum heilaga býli.

KAPITUL 3

OG hann sýndi mær Jósua høvuðsprest, standa frammi fyri eingli HARRANS, og Sátan

Jerusalem uggað

standa við hans høgru hond at standa honum imóti.

2 Og HARRIN segði við Sátan, HARRIN harti teg, O Sátan; enntá HARRIN, sum hevur valt Jerusalem, harti teg: *er* ikki hesin ein brandur riptur út úr eldinum?

3 Men Jósua var klæddur við gravskitnum klæðum, og stóð frammi fyri einglinum.

4 Og hann svaraði og talaði við teir ið stóðu frammi fyri honum, og segði, Takið burtur gravskitnu klæðini frá honum. Og við hann segði hann, Sí, eg havi fingið tina misgerð at ferðast frá tær, og eg vil klæða teg við skifti av klædnaði.

5 Og eg segði, Lat teir seta eina vakra vavhúgvu á hansara høvur. So teir settu eina vakra vavhúgvu á hansara høvur, og klæddu hann við klæðum. Og eingil HARRANS stóð hjá.

6 Og eingil HARRANS fastsló fyri Jósua, og segði,

7 Svá sigur HARRI herliðanna; Um tú vilt ganga í mínum vegum, og um tú vilt halda mína álegging, tá skalt tú eisini døma mitt hús, og skalt eisini varða mínar forgarðar, og eg vil geva tær pláss at ganga millum hesar ið standa hjá.

8 Hoyr nú, O Jósua høvuðsprestur, tú, og tírir felagar ið sita frammi fyri tær: tí at teir *eru* menn *sum* undrast *verður* eftir: tí sí, eg vil føra fram mín tænarar, GREININA.

9 Tí sí steinin sum eg havi lagt frammi fyri Jósua; uppiá einum steini *verða* sjeý eygu: sí, eg vil írasta risting hans, sigur HARRI herliðanna, og eg vil firra misgerðina hjá tí landinum í einum degi.

10 Í tí degi, sigur HARRI herliðanna, skulu tit kalla hvor maður næsta sín undir víntræið og undir fikutræið.

KAPITUL 4

OG eingilin, sum talaði við meg, kom aftur, og vakti meg, eins og maður sum verður vaktur úr sínum svøvni,

2 Og segði við meg, Hvat sært tú? Og eg segði, Eg havi hugt, og sí ein kertastaki allur av gulli, við eini skál uppiá toppinum av honum, og hansara sjeý lampur hará, og sjeý pípur til hinar sjeý lampurnar sum eru uppiá toppi hansara:

3 Og tvey olivintrøi við hann, ein á høgru *síðuni* av skálini, og hin á vinstru *síðuni* harav.

4 So eg tók til orða og talaði til eingilin sum talaði við meg, og segði, Hvat eru hesi, harri mín?

5 Tá svaraði eingilin sum talaði við meg, og segði við meg, Veitst tú ikki hvat hesi veri *seg*? Og eg segði, Nei, harri mín.

6 Tá svaraði hann og talaði við meg, og segði, Hetta er orð HARRANS til Zê-rüb-bá'-bêl-s, so-ljódandi, Ikki við' makt, ella við' kraft, men við' anda mínum, sigur HARRI herliðanna.

7 Hvør ert tú, O mikla fjall? frammi fyri Zê-rüb-bá'-bêl-i skalt tú verða ein slætti: og hann skal bera fram høvuðs stein tess við rópanum, *geylandi*, Náði, náði at honum.

8 Harafturat kom HARRANS orð at mær, sigandi,

9 Zê-rüb-bá'-bêl-s hendur hava lagt grundvøllin av hesum húsi; hansara hendur skulu eisini fullgera tað; og tú skalt víta at HARRI herliðanna hevur sent meg at tykkum.

10 Tí at hvør hevur vanvirt dagin av smáum tingum? tí at teir skulu fegnast, og skulu sjá loddidi í hondini á Zê-rüb-bá'-bêl-i við teimum sjeý; tey eru HARRANS eygu, sum renna til og frá gjøgn alla jørdina.

11 ¶ Tá mælti eg, og segði við hann, Hvat eru hesi tvey olivintrøini við høgru *síðu* ljósastakans og við vinstru *síðu* hans?

12 Og eg tók til máls aftur, og segði við hann, Hvat veri hesar báðar olivingreinar, sum ígjøgnum gyltu pípurnar tøma ta gyltu *oljuna* út úr sær?

13 Og hann svaraði mær og segði, Veitst tú ikki hvat hesar veri *seg*? Og eg segði, Nei, harri mín.

14 Tá segði hann, Hesar eru hinir tveir salvaðu, sum standa hjá Harra heilu jarðarinnar.

KAPITUL 5

TÁ vendi eg, og lyfti upp eygum mínum, og hugdi, og sí flúgvandi rulla.

2 Og hann segði við meg, Hvat sært tú? Og eg svaraði, Eg síggi flúgvandi rullu; longdin hará er tjúgu alnir, og breiddin hará tiggju alnir.

3 Tá segði hann við meg, Hetta er banningin ið gongur út yvir ásjón heilu jarðarinnar: tí hvør tann, ið stjelijur, skal verða skorin av sum hesumegin samsvarandi henni; og hvør tann, ið svør, skal verða skorin av sum hasumegin samsvarandi henni.

4 Eg vil bera hana fram, sigur HARRI herliðanna, og hon skal fara inn í húsið hjá tjóvinum, og inn í húsið hjá honum ið svør falsligani við mitt navn: og hon verður verandi í miðjum húsi hansara, og skal upp tæra tað við timbri tess og steinum tess.

5 ¶ Tá fór eingilin, sum talaði við meg, fram, og segði við meg, Lyft upp nú eygum tínum, og sjá hvat er hetta sum fer avstað.

6 Og eg segði, Hvat er tað? Og hann segði, Hetta er ein *ē'-fah* sum fer avstað. Hann segði harafturat, Hetta er teirra líkleiki gjøgn alla jørdina.

7 Og sí, har varð lyft upp ein talent av blýggi: og hetta er ein kvinna sum situr í miðjuni av ē-fáh-ini.

8 Og hann segði, Hetta er vondska. Og hann kastaði tað inn í miðjuna av ē-fáh-ini; og hann kastaði vektina av blýggi uppá munnan hará.

9 Tá lyfti eg upp eygum mínum, og hugdi, og sí, har komu út tvær kvinnur, og vindurin var í teirra veingjum; tí tær høvdu veingir sum veingirnir á storki: og tær lyftu upp ē-fáh-ina ímillum jørðina og himinin.

10 Tá segði eg til eingilin sum talaði við meg, Hvagar bera hesar ē-fáh-ina?

11 Og hann segði við meg, At byggja henni hús í Sjí-nárs landi: og hon skal verða grundfest, og sett har uppá sína egnu grund.

KAPITUL 6

OG eg vendi, og lyfti upp eygum mínum, og hugdi, og sí, tað komu fyra vagnar út frá ímillum tvey fjøll; og fjøllini vóru fjøll av messing.

2 Í tí fyrsta vagninum vóru reyðir hestar; og í øðrum vagninum svartir hestar;

3 Og í triðja vagninum hvítir hestar; og í fjórða vagninum flekkutir og dimmreyðir hestar.

4 Tá tók eg til orða og segði við eingilin sum talaði við meg, Hvat eru hesir, harri mín?

5 Og eingilin svaraði og segði við meg, Hesir eru hinir fyra andar himnanna, sum fara fram frá at standa frammi fyri Harra alrar jarðarinnar.

6 Teir svørtu hestarnir, sum eru harí, fara fram í norðurlandið; og teir hvítu fara fram aftaná teimum; og teir flekkutu fara fram ímóti suðurlandinum.

7 Og teir dimmreyðu fóru fram, og royndu at fara, at teir

máttu ganga til og frá gjøgn jørðina: og hann segði, Sleppið tykkum hiðani, gangið til og frá gjøgn jørðina. So teir gingu til og frá gjøgn jørðina.

8 Tá rópti hann á meg, og talaði við meg, og segði, Sí, hesir, sum fara ímóti norðurlandinum, hava gjørt mín anda stillan í norðurlandinum.

9 ¶ Og HARRANS orð kom at mær, sigandi,

10 Tak av teimum av fanga-skapinum, enntá av Hēl-dái, av Tó-bi-jáh, og av Jē-dái-áh, sum eru komnir frá Bábylon, og kom tú sama dagin, og far inn í hús Jós-si-áh Zē-phán-jáh sonar;

11 Síðan tak silvur og gull, og ger krúnur, og koyr tær uppá høvur Jósua Jós-ē-dēch-s sonar, høvuðsprests;

12 Og tala við hann, og sig, Svá talar HARRI herliðanna, sigandi, Sí mannin, hvørs navn er GREININ; og hann skal vaksa upp úr sinum plássi, og hann skal byggja tempul HARRANS:

13 Enntá hann skal byggja tempul HARRANS; og hann skal bera dýrdina, og skal sita og stjórna uppiá sínum hásæti; og hann skal vera prestur uppiá sínum hásæti: og ráð friðarins skal vera ímillum teir báðar.

14 Og krúnurnar skulu vera til Hē-lēm-s, og til Tó-bi-jáh, og til Jē-dái-áh, og til Hen-s Zē-phán-jáh sonar, til minnis í templi HARRANS.

15 Og teir, sum eru langt burturi, skulu koma og byggja í templi HARRANS, og tit skulu vita at HARRI herliðanna hevur sent meg at tykkum. Og hetta skal bera á, um tit vilji dúgliga lýða rødd HARRANS Guðs tykkara.

KAPITUL 7

OG tað bar á í fjórða ári kong Dá-ri-ús-ar, at

HARRANS orð kom at Zēch-ār-jāh í fjórða *degi* niggjunda mánaðarins, *enmtá* í Kís-lēv;

2 Tá ið teir hövdu sent til hús Guðs Sjēr-ē-zēr og Rē-gēm-mēl-ēch, og teirra menn, at biðja frammi fyri HARRANUM,

3 Og at tala við prestarnar sum *vöru* í húsi HARRA herliðanna, og til prophetarnar, sigandi, Skuldi eg grátið í fimta mánaði, og atskilt meg, eins og eg havi gjørt hesi so mongu ár?

4 ¶ Tá kom orð HARRA herliðanna at mær, sigandi,

5 Tala øllum fólki landsins, og til prestarnar, sigandi, Tá ið tit fastaðu og harmadust í fimta og sjeynða *mánaði*, enntá tey sjeyti árin, fastaðu tit yvirhøvar at mær, *enmtá* fyri mær?

6 Og tá ið tit ótu, og tá ið tit drukku, ótu tit ikki *tykkara sjálvs vegna*, og drukku *tykkara sjálvs vegna*?

7 Skuldu tit ikki *heyra* orðini sum HARRIN hevur rópað við fyrru prophetunum, tá ið Jerusalem var buð í og í framgongd, og staðirnir harav runt um hana, tá ið *menn* ibúðu suðurlandið og slættan?

8 ¶ Og HARRANS orð kom at Zēch-ār-jāh, sigandi,

9 Svá talar HARRI herliðanna, sigandi, Útinnið sannan dóm, og sýnið miskunn og várkunnir hvør maður móti bróður sínum:

10 Og kúgið ikki einkjuna, ella hin faðirleysa, hin fremmanda, ella hin fátæka; og lat ongan av tykkum ímynda ilt ímóti bróður sínum í hjarta tykkara.

11 Men teir sýttu at geva gætur, og hálaðu burt økslina, og stappaðu síni oyru, at teir ei skuldu hoyra.

12 Ja, teir gjørdu síni hjørtu sum ein diamant stein, at ikki teir skuldu hoyra lógina, og orðini sum HARRI herliðanna hevði

sent í anda sínum við fyrru prophetunum: tí kom mikil vreiði frá HARRA herliðanna.

13 Tí er tað borið á, at eins og hann rópaði, og teir vildu ikki hoyra; soleiðis rópaðu teir, og eg vildi ikki hoyra, sigur HARRI herliðanna:

14 Men eg spjaddi teir við meldurvindi millum allar tjóðirnar, sum^p teir ikki kendu. Soleiðis var landið oyði eftir teir, at eingin maður fór ígjøgn ella vendi aftur: tí at teir lögdu hitt yndisliga land í oyði.

KAPITUL 8

AFTUR kom orð HARRA herliðanna *til mín*, sigandi,

2 Svá sigur HARRI herliðanna; Eg var ástbrellin yvir Zion við miklari ástbrelni, og eg var ástbrellin yvir hana við miklari øði.

3 Svá sigur HARRIN; Eg eri vendur aftur til Zion, og vil búgva í miðjari Jerusalem: og Jerusalem skal kallast ein sannleika staður; og fjallið hjá HARRA herliðanna tað heilaga fjallið.

4 Svá sigur HARRI herliðanna; Tað skulu enn gamlir menn og gamlar kvinnur dvøljast í Jerusalems gøtum, og hvør maður við sínum stavi í síni hond vegna beran aldur.

5 Og staðarins gøtur verða fullar av dreingjum og gentum ið spæla í gøtum hans.

6 Svá sigur HARRI herliðanna; Um tað veri undrunarvert í eygunum á leivdini av hesum fólki í hesum døgum, skuldi tað so eisini verið undrunarvert í eygum mínum? sigur HARRI herliðanna.

7 Svá sigur HARRI herliðanna; Sí, eg vil frelsa mitt fólk úr eysturlandinum, og úr vesturlandinum;

8 Og eg vil føra teir, og teir skulu búgva í miðjari Jerusalem: og teir skulu vera

ZECHARJAH 9

fólk mitt, og eg vil vera Guð teirra, í sannleika og í rættvisi.

9 ¶ Svá sigur HARRI herliðanna; Latið tykkara hendur vera sterkar, tit sum hoyra í hesum døgum hesi orðini við munni prophetanna, sum *vóru* í tí degi *sum* grundvøllurin av húsi HARRA herliðanna varð lagdur, at templið mátti verða bygt.

10 Tí undan hesum døgum var eingin lön til mann, ella nøkur lön til djór; eiheldur *var nakar friður* hjá honum ið fór út ella kom inn, vegna kvølina: tí at eg setti allar menn, hvønn imóti sínum næsta.

11 Men nú *vil* eg ikki *vera* hinum eftirverandi av hesum fólk sum í fyrru døgnum, sigur HARRI herliðanna.

12 Tí *sáðið skal vera* framgangsrikt; *víntræið* skal geva sína frukt, og *lendið* skal geva sína grøði, og himnarnir skulu geva sína døgg; og eg vil fáa leivdina av hesum fólk at ognast øll hesi *ting*.

13 Og tað skal bera á, at eins og tit *vóru* ein banning millum hinar heidnu, O Judah hús, og Ísraels hús; soleiðis vil eg frelsa tykkum, og tit skulu verða ein signing: óttist ikki, *men* latið tykkara hendur vera sterkar.

14 Tí svá sigur HARRI herliðanna; Eins og eg hugsaði at revsa tykkum, tá ið tykkara fedrar tirmaðu meg til vreiðis, sigur HARRI herliðanna, og eg iðraðist ikki:

15 Soleiðis aftur havi eg hugsað í hesum døgum at gera væl at Jerusalem og við Judah hús: óttist ikki.

16 ¶ Hetta *eru* tingini sum tit skulu gera; Tali hvør maður sannleikan til næsta sín; útinnið sannleikans og friðarins dóm í tykkara portrum:

17 Og lat ongan av tykkum ímynda ilt í tykkara hjörtum

Jerusalems endurbøting

imóti sínum næsta; og elskið ongan falskan eið: tí øll hesi *eru ting* sum eg hati, sigur HARRIN.

18 ¶ Og orð HARRA herliðanna kom at mær, sigandi,

19 Svá sigur HARRI herliðanna; Føsta hins fjórða *mánaðar*, og føsta hins fimta, og føsta hins sjeynda, og føsta hins tiggjunda, skulu vera fyri Judah húsi frøi og gleði, og gleimfullar veitslur; elskið tí sannleikan og frið.

20 Svá sigur HARRI herliðanna; *Tað skal* enn bera á, at koma skulu fólk, og íbúgvarnir av mongum staðum:

21 Og íbúgvarnir av einum staði skulu fara til annan, og siga, Latum okkum fara snarligani at biðja frammi fyri HARRANUM, og at sækja HARRA herliðanna: eg vil eisini fara.

22 Ja, mong fólk og sterkar tjóðir skulu koma at sækja HARRA herliðanna í Jerusalem, og at biðja frammi fyri HARRANUM.

23 Svá sigur HARRI herliðanna; Í teimum døgum *skal tað bera á*, at tiggju menn skulu taka fatur úr øllum tjóðanna tungumálum, skulu enn tá taka fatur í skeytinum hjá honum sum er Jødi, og siga, Vit vilja fara við tykkum: tí vit hava hoyrt at Guð *er* við tykkum.

KAPITUL 9

BYRÐI HARRANS orðs í landi Há-dräch-s, og Damascus *skal vera* hvílan hjá tí: tá ið eygu mans, eins og hjá øllum ættargreinum Ísraels, *verða* mótvegis HARRANUM.

2 Og Há-mäth skal eisini greinsa harhjá; Tý-rüs, og Zí-dön, tó at tað veri sera vitugt.

3 Og Tý-rüs bygdí sær sjálvari hervirki, og rúgvaði upp silvur sum dustíð, og fint gull sum gatnanna evju.

4 Sí, Harrin vil kasta hana út,

og hann vil sláa hennara mátt í havinum; og hon skal verða upp tærd við eldi.

5 Ásj-kê-lôn skal sjá tað, og óttast; Gá-zá skal eisini sjá tað, og verða sera syrgið, og Êk-rôn; tí hennar eftirvæntan skal verða til skammar; og kongurin skal týnast úr Gá-zá, og Ásj-kê-lôn skal ei verða búð í.

6 Og eitt óektabarn skal búgva í Ásj-dóð, og eg vil skera av hugmóð Philistanna.

7 Og eg vil taka burt hansara blóð út úr hans munn, og hans andstyggdir frá ímillum hansara tenn: men hann ið verður verandi, enn tá hann skal vera til Guðs várs, og hann skal vera eins og landsstjóri í Judah, og Êk-rôn sum ein Jê-bû-sít-í.

8 Og eg vil leirast ikring mitt hús orsakað av herinum, orsakað av honum ið fer framvið, og orsakað av honum ið vendir aftur: og eingin kúgari skal fara ígjøgnum teir meira: tí nú havi eg sæð við mínum eygum.

9 ¶ Frø teg stórligani, O Zions dóttir; rópa, O Jerusalems dóttir: sí, Kongur tín til tín kemur: hann er rættlátur, og hevur frelsu; lítillátur, og riður á asna, og á fola – fylinum hjá einum asna.

10 Og eg vil skera av her-vagnin frá Ê-phrá-ím, og hestin frá Jerusalem, og bardagabogin skal verða skorin av: og hann skal tala frið við hinar heidnu: og hans harradømi skal vera frá havi til havs, og frá ánni heilt til jarðarinnar endar.

11 Hvat tær viðvíkur eisini, við blóðinum av tínum sáttmála havi eg sent fram tínar fangar út úr holuni sum einkið vatn er í.

12 ¶ Vendið tykkum til her-virkið, tit vónarfangar: sjálvt í dag kunngeru eg at eg vil rinda tær tvífalt;

13 Tá ið eg havi spent mær Judah, fylt bogan við Ê-phrá-ím, og reist upp tínar synir, O Zion, ímóti tínum sonum, O Grikkaland, og gjørt teg sum svørðið hjá mektigum manni.

14 Og HARRIN skal verða sæddur yvir teimum, og hans orv skal fara fram eins og snarljósið: og Harrin GUÐ skal blása lúðurin, og skal fara við meldurvindum úr suðuri.

15 HARRI herliðanna skal verja teir; og teir skulu gloypa upp, og undirleggja við sleingjasteinum; og teir skulu drekka, og gera eitt ljóð sum ígjøgnum vín; og teir skulu verða fyltir eins og offurbollar, og eins og hjørnini á altarinum.

16 Og HARRIN teirra Guð skal frelsa teir í tí degi sum fylgi fólks síns: tí at teir skulu vera eins og steinarnir av krúnu, lyftir upp sum hermerki yvir land hans.

17 Tí hvør mikil er góðska hans, og hvør mikil er vakurleiki hans! korn fer at gera teir ungu menninar kætifullar, og nýtt vín moyggjarnar.

KAPITUL 10

UMBÍÐJIÐ av HARRANUM regn í tíðini av tí seinna regninum; so skal HARRIN gera bjørt skýggi, og geva teimum skúrir av regni, hvørjum einstøkum gras í akrinum.

2 Tí hjágudarnir hava talað fáfongd, og spásagnarmenninir hava sæð eina lygn, og hava sagt frá fólkskum dreymum; teir ugga til fánýtis: tí fóru teir sín veg eins og fylgi, teir órógvadust, tí har var eingin hirði.

3 Mín firtni varð kynd ímóti hirðunum, og eg revsaði geitirnar: tí HARRI herliðanna hevur vitjað sitt fylgi – Judah hús, og hevur gjørt teir sum glæsiliga ross sítt í bardaganum.

4 Úr honum kom fram hornsteinurinn, úr honum naglinn, út úr honum bardagabogin, úr honum hvör kúgari tilsaman.

5 ¶ Og teir skulu vera sum mektigir menn, sum traðka niður sínar figgindar í gatnanna evju í bardaganum; og teir skulu berjast, tí at HARRIN er við teimum, og reiðmenninir á hestum skulu fimlast.

6 Og eg vil styrkja Judah hús, og eg vil frelsa Jósephs hús, og eg vil föra teir aftur til at staðseta teir; tí at eg miskunni teimum; og teir skulu vera sum um eg ikki hevði kastað teir av: tí at eg eri HARRIN teirra Guð, og vil hoyra teir.

7 Og teir av E·phra·im-i skulu vera sum mektigir maður, og teirra hjarta skal fegnast sum igjøgnum vín: ja, teirra børn skulu sjá tað, og gleðast; teirra hjarta skal fegnast í HARRANUM.

8 Eg vil fisa eftir teimum, og savna teir; tí at eg havi endurløyst teir; og teir skulu økjast eins og teir hava øktst.

9 Og eg vil sáða teir millum fólkið: og teir skulu minnast til mín í fjarskotnum londum; og teir skulu liva við børnum sínum, og venda aftur.

10 Eg vil föra teir aftur eisini út úr Egyptalandi, og savna teir út úr Assýriu; og eg vil föra teir inn í Gileads land og inn í Lí·bā·nōn; og pláss skal ikki finnast til teirra.

11 Og hann skal fara igjøgnum havið við kvøljān, og skal lemja aldurarn á sjónum, og øll djúpini av ánni skulu torna upp; og hugmóðin hjá Assýriu skal verða ferd niður, og Egyptalands veldisstavur skal vikja burt.

12 Og eg vil styrkja teir í HARRANUM; og teir skulu ganga niðan og oman í hansara navni, sigur HARRIN.

KAPITUL II

LAT upp tinar hurðar, O Lí·bā·nōn, at eldurin má upp tæra tini sedristrø.

2 Ýl, tú aðalgranntæ; tí at sedristræið er fallið; tí at teir mektigu eru rændir: ýlið, O tit Bā·sjāns eikir; tí at vingarðsins skógur er komin niður.

3 ¶ Ein rödd er av ýlingini av hirðunum; tí teirra dýrd er rænd: ein rödd av ýlingini av ungum leyvum; tí at stoltleikin hjá Jordan er rændur.

4 Svá sigur HARRIN Guð mín; Føð slátursfylgið;

5 Hvørs áningar vega tey, og halda seg sjálvar ikki sekar: og teir, ið selja tey, siga, Vælsignaður veri HARRIN; tí at eg eri rikur: og teirra egnu hirðar várkunna teimum ikki.

6 Tí eg vil ikki meira várkunna landsins íbúgvum, sigur HARRIN: men sí, eg vil flýggja menninar hvønn einstakan inn í hondina á hansara næsta, og inn í hondina á hansara kongi: og teir skulu sláa landið, og úr teirra hond vil eg ikki útfria teir.

7 Og eg vil føða slátursfylgið, enntá tykkum, O ørmu av fylginum. Og eg tók mær tveir stavir; tann eina kallaði eg Vakurleika, og hin kallaði eg Bond; og eg fœddi fylgið.

8 Triggjar hirðar eisini skar eg av í einum mánaði; og mín sál vamlæðist við teir, og teirra sál eisini stóðst við meg.

9 Tá segði eg, Eg vil ikki føða tykkum: tað, sum doyr, lat tað doyggja; og tað, sum eigur at skerast av, lat tað skerast av; og lat restina eta hvør einstakur kjotið á einum øðrum.

10 ¶ Og eg tók mín stav, enntá Vakurleika, og skar hann sundur, at eg mátti bróta mín sáttmála sum eg hevði gjørt við alt fólkið.

11 Og hann varð brotin í tí degi: og so vitsu hinir örnu um fylginum, sum væntaðu eftir mær, at tað *var* HARRANS orð.

12 Og eg segði við teir, Um tykkum tykir gott, *so* gevið *mær* mín pris; og um ikki, *so* latið vera. So teir vígaðu til mín pris triati *stykkeir* av silvuri.

13 Og HARRIN segði við meg, Kasta tað til pottamakaran: ein stásiligur prisur sum eg varð *prismetur* til av teimum. Og eg tók tey triati *stykkeini* av silvuri, og kastaði tey til pottamakaran í húsi HARRANS.

14 Tá skar eg sundur hín stavin hjá mær, *enmtá* Bond, at eg mátti bróta bróðurskapin imillum Judah og Ísrael.

15 ¶ Og HARRIN segði við meg, Tak tær uppafur reiðskapirnar hjá dársomum hirða.

16 Tí sí, eg vil reisa upp hirða í landinum, *sum* ikki skal vitja teir ið veri skornir av, ei-heldur skal søkja hin unga, ella grøða tað sum er brotið, ella føða tað ið stendur stilt: men hann skal eta kjøtið á teimum feitu, og skræða teirra kleyvar í *stykkeir*.

17 Vei avgudshirðanum sum fer frá fylginum! *svørðið skal vera* yvir hans armi, og yvir hans høgra eyga: hans armur skal verða heilt turkaður upp, og hans høgra eyga skal verða fullkomiliga myrkjað.

KAPITUL 12

BYRÐI HARRANS orðs um Ísrael, sigur HARRIN, sum tenur út himnarnar, og leggur jarðarinnar grundvøll, og myndar anda mans innan í honum.

2 Sí, eg vil gera Jerusalem til eitt nóttranarbikar hjá øllum fólkinum runt um, tá ið teir verða í kringsetingini bæði imóti Judah og imóti Jerusalem.

3 ¶ Og í tí degi vil eg gera

Jerusalem til byrðisaman stein fyri øllum fólki: allir, sum byrða seg við honum, skulu verða skornir í *stykkeir*, tó *at* øll jarðarinnar fólk verði savnaði saman imóti honum.

4 Í tí degi, sigur HARRIN, vil eg sláa hvønn hest við øtan, og hansara reiðmann við ørskapi: og eg vil lata upp míni eygu yvir Judah hús, og vil sláa hvønn hest hjá fólkinum við blindleika.

5 Og landsstjórnarnir av Judah skulu siga í sinum hjarta, Jerusalems íbúgvar *skulu vera* mín styrki í HARRA herliðanna Guði sínum.

6 ¶ Í tí degi vil eg gera landsstjórnarnar av Judah sum eldgrúgvu millum víðin, og sum eldfakkul í bundi; og teir skulu eta upp alt fólkíð runt um, til høguru handar og til vinstru: og Jerusalem skal verða búð í aftur í sinum egna plássi, *enmtá* í Jerusalem.

7 HARRIN skal eisini frelsa tjöldini av Judah fyrst, *fyri* at týrdin hjá húsi Dávids og týrdin hjá Jerusalems íbúgvum geri *seg* ikki stóra imóti Judah.

8 Í tí degi skal HARRIN verja Jerusalems íbúgvar; og hann, sum er máttleysur teirra millum í tí degi, skal vera sum Dávid; og Dávids hús *skal vera* sum Guð, sum eingil HARRANS frammi fyri teimum.

9 ¶ Og tað skal henda í tí degi, *at* eg vil søkja at oyða allar tær tjóðir ið koma imóti Jerusalem.

10 Og eg vil hella yvir hús Dávids, og yvir Jerusalems íbúgvar, náðar og umbøniga andan: og teir skulu líta at mær sum teir hava gatað, og teir skulu harma um hann, eins og ein harmar yvir *hans* einasta son, og skulu vera í beiskni yvir hann, eins og ein sum er í beiskni yvir *hansara* fyrstafødda.

ZECCHARJAH 13

11 Í tí degi skal verða mikil harman í Jerusalemlíkum, líka sum harman Há-dád-rím-món-s í Mē-gid'-dön-s dali.

12 Og landið skal harma, hvör familja fyrri seg; familja Dávids húss fyrri seg, og teirra konur fyrri seg; familja Náthans húss fyrri seg, og teirra konur fyrri seg;

13 Familja Levís húss fyrri seg, og teirra konur fyrri seg; familja Sjim'-é-i-s húss fyrri seg, og teirra konur fyrri seg;

14 Allar familjurnar sum eru eftir, hvör familja fyrri seg, og teirra konur fyrri seg.

KAPITUL 13

Í TÍ degi skal vera ein kelda opnað fyrri Dávids húsi og fyrri Jerusalemlíkum íbúgvum fyrri synd og fyrri óreinsku.

2 ¶ Og bera skal á í tí degi, sigur HARRI herliðanna, at eg vil skera av nævnini á hjáguðunum úr landinum, og teir skulu ikki meira verða mintir: og eisini vil eg fáa profheterarnar og hin óreina andan at fara út úr landinum.

3 Og tað skal bera á, at tá ið onkur enn profheterar, tá skulu hansara faðir og hansara móðir, sum gótu hann, siga við hann, Tú skalt ikki liva; tí at tú talart lygnir í navni HARRANS: og hansara faðir og hansara móðir, sum gótu hann, skulu stoyta hann ígjøgn tá ið hann profheterar.

4 Og tað skal bera á í tí degi, at profheterarnir skulu skammast, hvör um sína sjón, tá ið hann hevur profheterað; ei heldur skulu teir vera í ruskutum klæði til at teipa:

5 Men hann skal siga, Eg eri eingin profhetur, eg eri jarðyrkismaður; tí maður lærði meg at passa fenað frá mínum ungdómi.

6 Og ein skal siga við hann, Hvat eru hesi sárini í hondum

Jerusalemlíkum umvending

tínum? Tá skal hann svara, Tey sum eg varð særður við í húsinum hjá mínum vinum.

7 ¶ Vakna, O svørð, ímóti mínum hirða, og ímóti mannum sum er felagi mín, sigur HARRI herliðanna: slá hirðan, og seyðir-nir skulu verða spjaddir: og eg vil venda míni hond yvir hinar smáu.

8 Og tað skal bera á, at í øllum landinum, sigur HARRIN, skulu tveir partar í tí verða skornir av og doyggja, men hin triðji skal verða eftirlatin harí.

9 Og eg vil føra triðjapartin ígjøgnum eldín, og vil edla teir eins og silvur verður edlað, og vil royna teir eins og gull verður roynt: teir skulu kalla á navn mitt, og eg vil hoyra teir: eg vil siga, Tað er fólk mitt: og teir skulu siga, HARRIN er Guð mín.

KAPITUL 14

SÍ, HARRANS dagur kemur, og tín herfongur skal verða skiftur í miðjum tær.

2 Tí eg vil savna allar tjóðir ímóti Jerusalemlíkum til bardaga; og staðurin skal verða tikin, og húsin herjaði, og kvinnurnar neyðtiknar; og helvtin av staðinum skal fara út í fangaskap, og hitt eftirverandi av fólkinum skal ei verða skorið av frá staðinum.

3 Tá skal HARRIN fara fram, og berjast ímóti teim tjóðunum, sum tá ið hann bardist á bardagadegnum.

4 ¶ Og hansara føtur skulu standa í tí degi á Olivinfjallinum, sum er frammanfyri Jerusalemlíkum eystanfyri, og Olivinfjallið skal klovna í miðju tess ímóti eystri og ímóti vestri, og har skal verða sera mikil dalur; og helvtin av fjallinum skal flyta ímóti norðuri, og helvtin av tí ímóti suðuri.

5 Og tit skulu flýggja til fjalladalín; tí fjalladalurin skal

rökka til Á-zál: ja, tit skulu flýggja, líka sum tit flýddu frá fyrri framman jarðskjálvtanum á dögum Úz'-zi-áh kongs av Judah: og HARRIN mín Guð skal koma, og allir hinir heilagu við tær.

6 Og bera skal á í tí degi, at ljósið skal ei vera klárt, *ella* myrkt:

7 Men tað verður ein dagur sum skal vera HARRANUM kunnur, ikki dagur, ella nátt: men tað skal bera á, at á kvældartíð verður tað ljóst.

8 Og tað skal verða í tí degi, at livandi vøtn skulu fara út frá Jerusalem; helvtin av teimum ímóti tí fyrra sjógvinum, og helvtin av teimum ímóti tí handara sjógvinum: á sumri og á vetri skal tað vera.

9 Og HARRIN skal vera kongur yvir allari jørðini: í tí degi skal vera ein HARRI, og navn hans eitt.

10 Alt landið skal verða umskift sum slætti frá Gē'-bā til Rim'-mōn sunnanfyri Jerusalem: og tað skal verða lyft upp, og búð í á sínum plássi, frá Benjamins liði at plássi hins fyrsta liðs, at hjørnaliðiinum, og frá Hān'-ā-nēel-s torni at vínpersum kongs.

11 Og *menn* skulu búgva í tí, og har verður eingin fullkomilig oyðing meira; men Jerusalem skal trygt vera búð í.

12 ¶ Og hetta skal vera plágan sum HARRIN vil sláa øll fólkini við sum hava barst ímóti Jerusalem; Teirra kjøt skal tærast burt meðan teir standa á sínum fótum, og teirra eygu skulu tærast burt í teirra holum, og teirra tunga skal tærast burt í teirra munni.

13 Og tað skal bera á í tí degi, at mikil hávi frá HARRANUM skal vera teirra millum; og teir skulu taka fatur hvør í hondini á sínum næsta, og

hansara hond skal rísa upp ímóti hondini hjá hansara næsta.

14 Og Judah skal eisini berjast í Jerusalem; og ríkidomið hjá øllum teimum heidnu runt um skal verða savnað saman, gull, og silvur, og skartaklædn-
aður, í miklari yvirflóð.

15 Og soleiðis verður plága hestsins, múldjórins, kamel-
sins, og asnans, og hjá øllum djórunum ið verða í hesum tjöldum, eins og henda plágan.

16 ¶ Og tað skal bera á, at hvør tann sum er eftir av øllum teim tjóðunum ið komu ímóti Jerusalem, skal enntá fara niðan frá ári til árs at tilbiðja Kongin, HARRA herliðanna, og at halda tabernaklahátiðina.

17 Og tað skal bera á, at hvøríðso ikki vil koma niðan av øllum familjum jarðarinnar til Jerusalem at tilbiðja Kongin, HARRA herliðanna, enntá yvir teir skal einkið regn vera.

18 Og um Egyptalands familja fari ikki niðan, og komi ikki, sum einkið *regn hava*; *tá* skal har vera plágan, sum HARRIN vil sláa teir heidnu við sum ikki koma niðan at halda tabernaklahátiðina.

19 Hetta skal vera revsing Egyptalands, og revsingin hjá øllum tjóðum ið ikki koma niðan at halda tabernaklahátiðina.

20 ¶ Í tí degi skal vera á bjøllunum hjá hestunum, HEILAG-
LEIKI AT HARRANUM; og pottarnir í HARRANS húsi skulu vera sum bollarnir frammanfyri altarið.

21 Ja, hvør pottur í Jerusalem og í Judah skal vera heilagleiki at HARRA herliðanna; og allir teir, ið sláturofra, skulu koma og taka av teimum, og sjóða hari: og í tí degi skal ikki longur vera Cánaanitin í húsi HARRA herliðanna.

MÁLACHI.

KAPITUL I

BYRÐI HARRANS orðs til Ísraels við Mál-á-chí.

2 Eg havi elskað tykkum, sigur HARRIN. Tó siga tit, Hvarí hevurt tú elskað okkum? *Var ikki Esav bróðir Jákups?* sigur HARRIN: tó elskaði eg Jákup,

3 Og eg hataði Esav, og legði hansara fjøll og hans arvalut í oyði fyri oyðunnar drekar.

4 Hvar ið E-dóm sigur, Vit eru niðurdirkomnir, men vit vilja venda aftur og byggja hini oyðnu pláss; *tá* sigur HARRI herliðanna svá, Teir skulu byggja, men eg vil tveita niður; og teir skulu kalla teir, Vondskunnar landamark, og, *Tað fólk sum HARRIN hevur harmavreiði imóti um ævir.*

5 Og tykkar eygu skulu sjá, og tit skulu siga, HARRIN vil verða gjørdur stórus frá landamarki Ísraels.

6 ¶ Ein sonur ærir faðir *sin*, og ein tænarí *sin* meistara: um eg *tá veri meg* ein faðir, hvar *er mín æra?* og um eg *veri meg* ein meistari, hvar *er mín ótti?* sigur HARRI herliðanna við tykkum, O prestar, sum vanvirða mítt navn. Og tit siga, Hvarí hava vit vanvirt titt navn?

7 Tit ofra óreinkað breyð á mínum altari; og tit siga, Hvarí hava vit óreinkað teg? Í at tit siga, HARRANS borð *er* vanvirðisligt.

8 Og um tit ofri hitt blindi fyri offur, *er tað* ikki ónt? og um tit ofri hitt lamna og sjúka, *er tað* ikki ónt? ofra tað nú at tínum landsstjóra; vil hann vera nøgdur við teg, ella góðtaka tí persón? sigur HARRI herliðanna.

9 Og nú, eg biði tykkum, bøníð Guð at hann vilji vera okkum náðisamur: hetta hevur

verið eftir tykkara háttum: vil hann geva far eftir tykkara persónum? sigur HARRI herliðanna.

10 Hvør *er tað* enn tá tykkara millum sum vildi latið aftur dyrnar *fyrí einkið?* eiheldur kynda tit *eld* á mínum altari fyrí einkið. Eg havi onga frágð í tykkum, sigur HARRI herliðanna, eiheldur vil eg taka imóti ofri av tykkara hond.

11 Tí frá sólarrisinum, heilt at niðurferðini av hini somu, *skal* mítt navn *vera* mikið millum Heidningarnar; og í hvørjum plássi *skal* roykilsí ofrast mínum navni, og skírt offur: tí mítt navn *skal vera* mikið millum hinar heidnu, sigur HARRI herliðanna.

12 ¶ Men tit hava halgi-spottað tað, í at tit siga, HARRANS borð *er* óreinkað; og tess ávøkstur, *enn tá* hansara matur, *er* vanvirðisligur.

13 Tí søgdu eisini, Sí, hvør møðsemi *tað er!* og tit hava snúsað eftir tí, sigur HARRI herliðanna; og tit førdu *tað sum var* skrætt, og tað lamna, og tað sjúka, soleiðis førdu tit eitt offur: skuldi eg góðtikið hetta av tykkara hond? sigur HARRIN.

14 Men bannaður *veri* teiparin, sum hevur í sínum fylgi ein hann, og streingir heiti, og slátur-ofrar Harranum eitt spilt ting: tí eg *eri* ein mikil Kongur, sigur HARRI herliðanna, og mítt navn *er* ótiligt millum hinar heidnu.

KAPITUL 2

OG nú, O tit prestar, hetta boð *er* til tykkara.

2 Um tit vilji ikki hoyra, og um tit vilji ikki leggja *tað* á hjarta, at geva dýrd at navni mínum, sigur HARRI herliðanna, *tá* vil eg enn tá senda banning yvir tykkum, og eg vil banna

tykkara signingar: ja, eg havi longu bannað tær, av tí at tit leggja tað ikki á hjarta.

3 Sí, eg vil spilla tykkara sáð, og breiða trekk omanyvir tykkar andlit, *enntá* trekk in av tykkara hátíðarveislum; og *ein* skal taka tykkum burtur við honum.

4 Og tit skulu vita at eg havi sent hetta boð til tykkara, at mín sáttmáli mátti vera við Levi, sigur HARRI herliðanna.

5 Mín sáttmáli var við hann av lívi og friði; og eg gav tey til hansara *fyri* óttan sum hann óttaðist meg við, og var ræddur frammi fyri navni mínum.

6 Sannleikans lóg var í hansara munni, og misgerð fanst ikki í hansara varrum: hann gekk við mær í friði og rættferð, og vendi mongum burtur frá misgerð.

7 Tí prestsins varrar skuldu varðveita kunnleika, og teir skuldu søkja lógina av hansara munni: tí hann *er* sendiboðin hjá HARRA herliðanna.

8 Men tit eru viknir út av vegnum; tit hava fingið mangar at snáva fyri lógini; tit hava spilt sáttmála Levís, sigur HARRI herliðanna.

9 Tí havi eg eisini gjørt tykkum vanvirðisligar og niðarligar frammi fyri øllum fólkinum, samsvarandi sum tit ikki hava hildið mínar vegir, men hava verið partiskir í lógini.

10 Hava vit ikki allir ein faðir? hevur ikki ein Guð skapt okkum? hví handla vit *tá* svikræðisligani hvør maður imóti bróður sínum, við at halgispotta sáttmálan hjá okkara fedrum?

11 ¶ Judah hevur handlað svikræðisligani, og ein andstygd er framd í Ísrael og í Jerusaleim; tí Judah hevur halgispottað heilagleika HARRANS sum hann elskaði, og hevur gift *seg við* dótrini at fremmandum gudi.

12 HARRIN vil kvetta av tann mann ið hetta ger, meistaran og hin lærda, úr tabernaklum Jákups, og hann sum ofrar eitt offur at HARRA herliðanna.

13 Og hetta hava tit gjørt aftur, hyljandi HARRANS altar við tárum, við gráti, og við at rópa út, so mikið at hann ikki gevur *sær* far um ofrið meira, ella tekur imóti *tí* við góðum vilja av tykkara hond.

14 ¶ Tó siga tit, Hví? Av tí at HARRIN hevur verið vitni ímillum teg og títt ungdóms vív, imóti hvørji tú hevurt handlað svikræðisligani: tó *er* hon felagi tín, og títt sáttmálavív.

15 Og gjordi hann ikki *til* éitt? Tó hevur hann hitt eftirverandi av andanum. Og hví éitt? At hann mátti søkja eitt gudligt sáð. Gevið tí far um anda tykkara, og lat ongan handla svikræðisligani imóti sínum ungdóms vívi.

16 Tí at HARRIN, Ísraels Guð, sigur at hann hatar *tað* at koyra burtur: tí at *ein* hylur harðskap við klæði sínum, sigur HARRI herliðanna: gevið tí far um anda tykkara, at tit handli ikki svikræðisligani.

17 ¶ Tit hava troyttað HARRAN við tykkara orðum. Tó siga tit, Í hvørjum hava vit troyttað *hann*? Tá ið tit siga, Hvør tann, ið ger ilt, *er* góður í HARRANS eygsjón, og hann fragdast í teimum; ella, Hvar *er* dómsins Guð?

KAPITUL 3

SÍ, eg vil senda mín sendi-boða, og hann skal fyrirreika vegin undan mær: og Harrin, hvønn tit søkja, skal bráðligani koma til tempul sítt, *enntá* sendiboði sáttmálans, hvørjum^p tit fragdast í: sí, hann fer at koma, sigur HARRI herliðanna.

2 Men hvør kann standa við á degnum av hansara komu? og hvør fer at standast tá ið hann birtist? tí hann er sum eldur hjá edlara, og eins og sápa hjá *klædnareinsarum*:

3 Og hann skal sita *sum* edlari og skírgari av silvuri; og hann skal skírga synir Levis, og reinska teir sum gull og silvur, at teir mega ofra HARRANUM offur í rættvísi.

4 Tá skal ofrið hjá Judah og Jerusalem vera dámligt hjá HARRANUM, sum í døgnum í forðum, og sum í fyrri árum.

5 Og eg vil koma nær til tykkara til dóms; og eg vil vera snarligt vitni imóti galdramonnunum, og imóti horfremjarunum, og imóti fólkskum svørjarum, og imóti teimum ið kúga leigusveinin í *hansara* løn, einkjuna, og hin faðirleysa, og sum venda til viks hin fremmanda *frá hansara* *rætti*, og óttast ikki meg, sigur HARRI herliðanna.

6 Tí at eg *eri* HARRIN, eg broytist ikki; tí eru tit Jákups synir ikki upp tærdir.

7 ¶ Heilt frá døgum fedra tykkara eru tit farnir burtur frá mínum regluskipanum, og hava ikki hildið *tær*. Vendið aftur at mær, og eg vil venda aftur at tykkum, sigur HARRI herliðanna. Men tit søgdu, Í hvørjum skulu vit venda aftur?

8 ¶ Vil maður ræna Guð? Tó hava tit rænt meg. Men tit siga, Í hvørjum hava vit rænt teg? Í tiggjundum og ofrum.

9 Tit *eru* bannaðir við eini banning: tí at tit hava rænt meg, *enmtá* øll henda tjóð.

10 Berið allar tiggjundirnar inn í goymsluhúsið, at vera má matur í mínum húsi, og roynið meg nú hervið, sigur HARRI herliðanna, um eg ikki vil opna

tykkum gluggar himins, og hella tykkum út eina signing, at *tað skal ikki vera pláss nokk at taka imóti tí*.

11 Og eg vil harta gloyparan fyri tykkara sakir, og hann skal ikki oyða fruktirnar av tykkara jørð; eiheldur skal tykkara víntræ kasta sína frukt áðrenn tíðina í akrinum, sigur HARRI herliðanna.

12 Og allar tjóðir skulu kalla tykkum signaðar: tí at tit verða fragsamt land, sigur HARRI herliðanna.

13 ¶ Tykkara orð hava verið hørd imóti mær, sigur HARRIN. Tó siga tit, Hvat hava vit talað *so mikið imóti tær*?

14 Tit hava sagt, Tað *er* fáfongt at tæna Guði: og hvat gagn *er í* at vit hava hildið *hansara* regluskipan, og at vit hava gingið fullir í harmi frammi fyri HARRA herliðanna?

15 Og nú kalla vit hinar hugmóðigu sælar; ja, teir, sum virka vondsku, eru settir upp; ja, *teir, sum* freista Guð, eru enntá friaðir út.

16 ¶ Tá talaðu teir, ið óttaðust HARRAN, ofta hvør til annan: og HARRIN gav gætur, og hoyrði *tað*, og ein endurminningarbók varð skrivað frammi fyri honum fyri teir sum óttast HARRAN, og sum hugsaðu um *hansara* navn.

17 Og teir skulu vera mínir, sigur HARRI herliðanna, í tí degi tá ið eg geri minar gimsteinar til; og eg vil eira teimum, eins og maður eirir sínum egna syni sum tænrir honum.

18 Tá skulu tit venda aftur, og greina ímillum hin rættvísa og tann vonda; ímillum hann sum tænrir Guði, og hann sum ikki tænrir honum.

KAPITUL 4

TÍ sí, dagurin kemur, sum skal brenna sum ein

ovnur; og allir teir hugmóðigu, ja, og allir sum gera vondliga, verða hálmur: og dagurin, ið kemur, skal brenna teir upp, sigur HARRI herliðanna, at hann skal eftirlata teimum hvørki rót ella grein.

2 ¶ Men hjá tykkum, sum óttast mítt navn, skal rættvísis Sólin reisast við grøðing í hansara veingjum; og tit skulu fara út, og vaksa upp sum báskálvar.

3 Og tit skulu traðka niður hinar vondu; tí at teir verða øskur undir iljunum á tykkara

fótum í tí degi sum eg geri *hetta*, sigur HARRI herliðanna.

4 ¶ Minnist til lóg Mósesar, tænara míns, sum eg beyð honum á Hór'ëb fyri allan Ísrael, við ásetingunum og dómunum.

5 ¶ Sí, eg vil senda tykkum E-lí-jáh prophet, undan komu hins mikla og øtiliga dags HARRANS:

6 Og hann skal venda fedranna hjarta at børnunum, og barnanna hjarta at teirra fedrum, at ikki eg komi og slái jørðina við eini banning.

HER ENDA PROPHETARNIR.

HITT

NÝGGJA
TESTAMENTI

VÁRS HARRA OG FRELSARA
JESU CHRISTS

EVANGELIÐ SAMBÆRT ST. MATTHÆUSI.

KAPITUL I

ÆTTARBÓK Jesu Christs, sonar Dávids, sonar Ábrahams.

2 Abraham gat Ísaak; og Ísaakur gat Jákup; og Jákup gat Judas og bróður hansara;

3 Og Judas gat Phár-és og Zár-á av Thá-már; og Phár-és gat És-róm; og És-róm gat Ár-ám;

4 Og Ár-ám gat A-mín-á-dáb; og A-mín-á-dáb gat Ná-ás-sön; og Ná-ás-sön gat Säl-mön;

5 Og Säl-mön gat Bó-öz av Rá-cháb; og Bó-öz gat Ó-béd av Ruth; og Ó-béd gat Ísai;

6 Og Ísai gat Dávid kong; og Dávid kongur gat Sálomon, av henni *sum hevði verið kona* Ú-rí-ás-ar;

7 Og Sálomon gat Ró-bö-ám; og Ró-bö-ám gat Á-bí-á, og Á-bí-á gat Á-sä;

8 Og Á-sä gat Jó-sä-phät; og Jó-sä-phät gat Joram; og Joram gat Ó-zí-ás;

9 Og Ó-zí-ás gat Jó-á-thäm; og Jó-á-thäm gat Á-cház; og Á-cház gat Ez-é-ki-ás;

10 Og Ez-é-ki-ás gat Mä-näs-sēs; og Mä-näs-sēs gat Ámon; og Ámon gat Jó-sí-ás;

11 Og Jó-sí-ás gat Jēch-ö-ní-ás og bróður hans, um tað mundið teir vórðu ferdir burtur til Bábylon:

12 Og eftir at teir vóru ferdir til Bábylon, gat Jēch-ö-ní-ás Sä-lá-thí-él; og Sä-lá-thí-él gat Zö-rö-bá-bél;

13 Og Zö-rö-bá-bél gat Á-bí-üd; og Á-bí-üd gat E-li-á-kim; og E-li-á-kim gat Á-zör;

14 Og Á-zör gat Sá-dök; og Sá-dök gat Á-chim; og Á-chim gat E-li-üd;

15 Og E-li-üd gat Ē-ē-á-zâr;

og Ē-ē-á-zâr gat Mät-thän; og Mät-thän gat Jákup;

16 Og Jákup gat Jóseph, mann Mariu, sum Jesus varð foddur av, sum er kallaður Christus.

17 So at allir ættarliðirnir frá Ábrahami til Dávids eru fjúrtan ættarliðir; og frá Dávidi inn til burturføringina til Bábylon eru fjúrtan ættarliðir; og frá burturføringini til Bábylon at Christi eru fjúrtan ættarliðir.

18 ¶ Men føðing Jesu Christs varð á henda hátt: Tá ið sum móðir hansara Maria var trúlovað Jósephi, áður enn tey komu saman, varð hon funnin við barn av Halga Andanum.

19 Tá varð Jóseph, maður hennara, sum var rættlátur maður, og ikki villigur at gera hana til alment fyridømi, hugaður at koyra hana burtur loyniliga.

20 Men meðan hann hugsaði um hesar lutir, sí, tá birtist eingil Harrans honum í dreymi, og segði, Jóseph, tú sonur Dávids, óttast ikki at taka til tín Mariu, konu tína: tí at tað, sum er gitið í henni, er av Halga Andanum.

21 Og hon skal bera fram son, og tú skalt kalla navn hansara JESUS: tí hann skal frelsa fólk sítt frá syndum teirra.

22 Men alt hetta varð gjørt, at tað mátti verða uppfyllt, ið varð talað av Harranum við prophetinum, sigandi,

23 Sí, ein jomfrú skal verða við barn, og skal bera fram son, og hansara navn skulu tey kalla Im-män-ü-él, sum, *tá ið tað er týtt*, er, Guð við okkum.

24 Tá ið Jóseph var reistur úr svøvni, gjørdi hann so sum eingil Harrans hevði boðið honum, og tók til sín konu sína:

ST. MATTHÆUS 2 *Vismenninir verða leiddir av eini stjörnu*

25 Og kendi hana ikki, inntil hon hevði borið fram sin fyrsta-fødda son; og hann kallaði navn hansara JESUS.

KAPITUL 2

MEN tá ið Jesus varð føddur í Bethlehem Judæu á døgum Heródesar kongs, sí, *tá* komu vismenn úr eystri til Jerusalem,

2 Og søgdu, Hvar er hann ið er føddur Kongur Jødanna? tí vit hava sæð stjörnu hans í eystri, og eru komnir at tilbiðja hann.

3 Tá ið Heródes kongur hevði hoyrt *hesi ting*, órógvæðist hann, og alt Jerusalem við honum.

4 Og tá ið hann hevði savnað allar teir fremstu prestarnar og skriftlærdu av fólkinum saman, kravdi hann av teimum hvar Christus skuldi verða føddur.

5 Og teir søgdu við hann, í Bethlehem Judæu: tí soleiðis stendur skrivað við prophetinum,

6 Og tú Bethlehem, í Juda landi, ert ikki hin minsti millum Juda prinsar: tí at úr tær skal koma ein Stjörnari, sum skal stjórna mínum fólki Ísrael.

7 Tá ið Heródes loyniliga hevði rópað vismenninar, tá fregnaðist hann dúgligani av teimum hvørja tíð stjórnan birtist.

8 Og hann sendi teir til Bethlehem, og segði, Farið og sóknist dúgligani eftir tí unga barninum; og tá ið tit hava funnið *hann*, *tá* berið mær orð aftur, at eg má koma og tilbiðja hann eisini.

9 Tá ið teir høvdu hoyrt kongin, fóru teir avstað; og sí, stjórnan, sum teir sóu í eystri, fór undan teimum, til hon kom og stóð yvir har tað unga barnið var.

10 Tá ið teir sóu stjörnuna, fegnaðust teir við avbera mikklari frøi.

11 ¶ Og tá ið teir vóru komnir inn í húsið, sóu teir tað unga barnið hjá Mariu,

og móður hansara, og fullu niður, og tilbóðu hann: og tá ið teir høvdu opnað skattir sínar, framsettu teir honum gávar; gull, og roykils, og myrrhu.

12 Og *tá ið teir* vóru ávaradir av Guði í dreymi, at teir skuldu ikki fara aftur til Heródesar, hildu teir avstað til sitt egna land ein annan veg.

13 Og tá ið teir vóru farnir avstað, sí, *tá* birtist eingil Harrans fyri Jósephi í dreymi, og segði, Reis *teg*, og tak tað unga barnið og móður hansara, og flýggja til Egyptalands, og verð tú har, inntil eg beri tær orð: tí Heródes vil leita eftir unga barninum til *tess* at oyða hann.

14 Tá ið hann fór upp, tók hann tað unga barnið og móður hansara um náttina, og fór avstað til Egyptalands:

15 Og varð har inntil deyða Heródesar: at tað mátti verða uppfyllt, ið varð talað av Harranum við prophetinum, sigandi, Út úr Egyptalandi havi eg kallað son mín.

16 ¶ Heródes, tá ið hann sá at hann var háðaður av vismonnunum, varð tá sára vreiður, og sendi út, og drap øll børnini sum vóru í Bethlehem, og í øllum breddum *tess*, frá tvey ára gomlum og undir, samsvarandi tíðini sum hann hevði dúgliga fregnað av vismonnunum.

17 Tá varð uppfyllt tað, sum varð talað við Jeremiasi propheti, sigandi,

18 Í Rá'-mä varð rödd hoyrd, harman, og grátur, og mikil syrgjan, Rákel grætur *um* síni børn, og vildi ikki uggast, tí at tey eru ikki *longur*.

19 ¶ Men tá ið Heródes var deyður, sí, *tá* birtist ein eingil Harrans í dreymi fyri Jósephi í Egyptalandi,

20 Og segði, Reis *teg*, og

tak tað unga barnið og móður hansara, og far til Ísraels lands: tí at teir eru deydír ið sóktu lív unga barnsins.

21 Og hann reistist, og tók tað unga barnið og móður hansara, og kom inn í land Ísraels.

22 Men tá ið hann hoyrði at Árk-é-lá-us ráddi í Judæu í rúmi faðirs hansara Heródesar, óttaðist hann at fara hagar: men *av tí at hann* varð ávaraður av Guði í dreymi, vendi hann til viks inn í landspartar Galilæu:

23 Og hann kom og búði í staði, *sum* kallast Názareth: at tað mátti verða uppfyllt, ið varð talað við prophetunum, Hann skal verða kallaður ein Nazaræari.

KAPITUL 3

Í TEIMUM dögum kom Jóhannes Doyparin, og þræðikaði í oyðuni av Judæu,

2 Og segði, Vendið um: tí at kongadæmi himins er við hond.

3 Tí hetta er hann, ið varð talaður um av É-sái-ási propheti, sigandi, Røddin á einum *sum* rópar í oyðimørkini, Fyrreikið veg Harrans, gerið gøtur hansara beinar.

4 Og sami Jóhannes hevði sín klædnað av kamelhári, og ein leður gyrðil um lendar sínar; og hansara matur var grashoppur og villur hunangur.

5 Tá fóru út til hansara Jerusalem, og alt umráðið rundan um Jordan,

6 Og vórðu doypst av honum í Jordan, jättandi syndir sínar.

7 ¶ Men tá ið hann sá mangar av Þarisæarunum og Såd-dú-cæ-arunum koma til dóp sín, segði hann við teir, O avkom av eiturormum, hvør hevur ávarað tykkum at flýggja frá tí komandi vreiðini?

8 Berið tí fram fruktir, *sum* hóska fyri umvending:

9 Og hugsjið ikki at siga innan í tykkum sjálvum, Vit hava Ábraham til faðir *okkara*: tí at eg sigi tykkum, at Guð er førur fyri av hesum steinum at reisa upp børn at Ábrahami.

10 Og nú er eisini óksin logd at rótini á trønum: tí verður hvørt træ, sum ber ikki fram góða frukt, høgt niður, og tveitt inn í eldin.

11 Eg víst doypi tykkum við vatni til umvendingar: men hann, ið kemur eftir meg, er mektigari enn eg, hvørs skógvar eg eri ikki verdigur at bera: hann skal doypa tykkum við Halga Andanum, og við eldi:

12 Hvørs kastiskuvla er í hond hansara, og hann vil dyggiliga reinska sitt gólv, og savna sína hveiti í løðuna; men hann vil upp brenna dumbuna við óslökkilígum eldi.

13 ¶ Tá kemur Jesus frá Galilæu til Jordan til Jóhannesar, at verða doypst av honum.

14 Men Jóhannes sýtti honum, og segði, Eg havi tørv á at verða doypst av tær, og kemurt tú til mín?

15 Og svarandi segði Jesus við hann, Loyv tí at vera so nú: tí soleiðis sømir tað okkum at uppfylla alla rættvísi. Tá loyvdi hann honum.

16 Og Jesus, tá ið hann var doypst, fór upp beinanvegin út úr vatninum: og sí, himnarnir vórðu opnaðir honum, og hann sá Guðs Anda stiga niður eins og dúgva, og lenda á honum:

17 Og sí ein rødd av himni, ið segði, Hetta er mín elskaði Sonur, í hvørjum eg eri væl toknaður.

KAPITUL 4

TÁ varð Jesus leiddur niðan av Andanum inn í oyðuna, at verða freistaður av djevlinum.

ST. MATTHÆUS 4

2 Og tá ið hann hevði fastað fjøruti dagar og fjøruti nætur, varð hann aftaná ein hungraður.

3 Og tá ið freistarin kom til hansara, segði hann, Um tú veri Sonur Guðs, tá bjóða at hesir steinar verði gjördir breyð.

4 Men hann svaraði og segði, Skrivað stendur, Maður skal ikki liva av breyði eina, men av hvørjum orði sum gongur út úr munni Guðs.

5 Tá tekur djevulin hann niðan í hin heilaga staðin, og setur hann á eitt torn tempulsins,

6 Og sigur við hann, Um tú veri Sonur Guðs, tá kasta teg niður: tí at skrivað stendur, Hann skal geva sínum einglum áleggning viðvíkjandi tær: og í *sínum* hondum skulu teir bera teg uppi, at ikki tí nakra tíð tú slái tín fót ímóti einum steini.

7 Jesus segði við hann, Aftur stendur skrivað, Tú skalt ikki freista Harran Guð tín.

8 Aftur tekur djevulin hann niðan á eitt avbera høgt fjall, og sýnir honum øll kongadømir heimsins, og teirra dýrd;

9 Og sigur við hann, Øll hesi ting vil eg geva tær, um tú vilt falla niður og tilbiðja meg.

10 Tá sigur Jesus við hann, Slepp tær hiðani, Sátan: tí at skrivað stendur, Tú skalt tilbiðja Harran tín Guð, og honum eina skalt tú tæna.

11 Tá fer djevulin frá honum, og sí, einglar komu og tæntu honum.

12 ¶ Men tá ið Jesus hevði hoyrt at Jóhannes var kastaður í fongsul, fór hann avstað inn í Galilæu;

13 Og hann fór úr Názareth, og kom og búði í Cä-për-nä-üm, sum er á sjóvarstrondini, við mørk Zá-bù-løn-s og Nèph-tà-lim-s:

14 At tað mátti verða uppfyllt, ið varð talað við Ê-sái-ás-i propheti, sigandi,

Christus fastar og verður freistaður

15 Land Zá-bù-løn-s, og land Nèph-tà-lim-s, við sjóvarvegin, hinumegin Jordan, Galilæa Heidninganna;

16 Fólkið, ið sat í myrkri, sá mikið ljós; og fyri teimum, ið sótu í umráði og skugga deyðans, er ljós runnið upp.

17 ¶ Frá tí tíðini byrjaði Jesus at prædika, og at siga, Vendið um: tí at kongadømi himins er við hond.

18 ¶ Og *sum* Jesus gekk við Galilæu sjógvín, sá hann tveir brøður, Símun – kallaður Pætur, og Andreas – brøður hansara, kasta eitt garn í sjógvín: tí at teir vóru fiskarar.

19 Og hann sigur við teir, Fylgið mær, og eg vil gera tykkum til mannaðiskarar.

20 Og teir fóru beinanvegin frá gørnunum *sínum*, og fylgdu honum.

21 Og *sum hann* fór áfram haðani, sá hann tveir aðrar brøður, Jákup, son Zèb-è-dèe-ús-ar, og Jóhannes, bróður hansara, í einum báti við Zèb-è-dèe-ús-i, faðir sínum, og bøttu síni gørn; og hann kallaði teir.

22 Og í stundini fóru teir frá bátinum og faðir sínum, og fylgdu honum.

23 ¶ Og Jesus fór um alt Galilæa, frálærði í sýnagogum teirra, og prædikaði gleðibodskap kongadømisins, og grøddi øll sløg av sjúku og øll sløg av ilsku millum fólkið.

24 Og hansara giti fór út um alla Sýriu: og tey fórdur til hansara øll sjúk fólk ið vóru tikin við ymsum sjúkdómum og líðingum, og tey sum vóru heltikin við djevlum, og tey sum vóru mánasjúk, og tey sum høvdu lamningin; og hann grøddi tey.

25 Og tað fylgdu honum miklar mannfjöldir úr Galilæu, og úr Dè-cá-pò-lis, og úr Jerusalem, og úr Judæu, og frá handan Jordan.

KAPITUL 5

OG *tá ið hann sá mannfjöldirnar, fór hann niðan á fjall: og tá ið hann var setstur, komu hansara lærusveinar til hansara:*

2 *Og hann læt upp sín munn, og lærði teir, og segði,*

3 *Vælsignað eru tey fátøku í anda: tí at teirra er kongadømi himins.*

4 *Vælsignað eru tey, ið syrgja: tí at tey skulu verða uggað.*

5 *Vælsignað eru tey eyðmjúku: tí at tey skulu arva jörðina.*

6 *Vælsignað eru tey, sum hungra og tyrsta eftir rættvísi: tí at tey skulu verða mettað.*

7 *Vælsignað eru tey miskunnsumu: tí at teimum skal lutast miskunn.*

8 *Vælsignað eru tey skíru í hjarta: tí at tey skulu siggja Guð.*

9 *Vælsignað eru tey, sum fáa frið í lag: tí at tey skulu verða kallað Guðs børn.*

10 *Vælsignað eru tey, sum verða atsøkt fyrri rættvísiskuld: tí at teirra er kongadømi himins.*

11 *Vælsignað eru tit, tá ið menn munnu skelda tykkum út, og søkja at tykkum, og skulu siga alskyns illskap ímóti tykkum falssliga, fyrri mína skyld.*

12 *Fegnist, og verið avbera glað: tí at mikið er tykkara endurgjald í himni: tí at soleiðis søktu teir at prophetunum sum vóru undan tykkum.*

13 ¶ *Tit eru salt jarðarinnar: men um saltið havi mist smakk sín, hvørjum skal tað tá saltast við? tað er hiðanífrá ikki gott fyrri nakað, uttan at tveitast út, og at traðkast undir mannaføtur.*

14 *Tit eru ljós heimsins. Ein staður, sum er settur á einum fjalli, kann ei verða fjaldur.*

15 *Eiheldur kveikja menn eitt kertaljós, og seta tað undir eitt skeppumál, men í ein ljósastaka;*

og tað gevur ljós at øllum sum eru í húsinum.

16 *Latið tykkara ljós soleiðis lýsa frammi fyrri monnum, at teir mega siggja tykkara góðu verk, og dýrmeta Faðir tykkara sum er í himni.*

17 ¶ *Hugsið ikki, at eg eri komin at oyða lógina, ella prophetarnar: eg eri ikki komin at oyða, men at uppfylla.*

18 *Tí sanniliga sigi eg tykkum, Til himin og jørð forganga, skal ein smástavur ella ein stavkrókur á ongan hátt farast úr lógini, til alt verði uppfyllt.*

19 *Hvørsumhelst ið tí brýtur eitt av hesum minstu boðum, og lærir menn so, hann skal verða kallaður hin minsti í kongadømi himins: men hvørsumhelst ið ger og frálærir tey, hin sami skal verða kallaður mikil í kongadømi himins.*

20 *Tí eg sigi tykkum, At uttan rættvísi tykkara ber av rættvísi hinna skriftlærdu og Pharisearanna, skulu tit í ongunum føri ganga inn í kongadømi himins.*

21 ¶ *Tit hava hoyrt, at tað varð sagt av teimum úr gamlari tíð, Tú skalt ikki drepa; og hvørsumhelst ið drepur, skal vera í vanda fyrri dómnum:*

22 *Men eg sigi tykkum, At hvørsumhelst ið er vreiður við sín bróður uttan grund, skal vera í vanda fyrri dómnum: og hvørsumhelst ið sigur við bróður sín, Rá-cá, skal vera í vanda fyrri ráðnum: men hvørsumhelst ið sigur, Tíni dári, skal vera í vanda fyrri hel-eldi.*

23 *Tessvegna, um tú komi við tíni gávu til altarið, og har minnirst til, at bródir tín hevur okkurt ímóti tær;*

24 *Lat so eftir tína gávu har frammanfyri altarið, og far leið tína; verð fyrst samdur við bróður tín, og kom so og ofra gávu tína.*

25 Semst við tín mótstandara snarliga, meðan tú ert á vegnum við honum; at ekki á nökrum sinni mótstandarin gevi teg upp til dómáran, og dómárin gevi teg yvir til tænastrumannin, og tú verði kastaður inn í fongsul.

26 Sanniliga sigi eg tær, Tú skalt við ongu midlum komast út haðani, til tú hevurt goldið hitt evsta oyra.

27 ¶ Tit hava hoyrt, at tað varð sagt av teimum úr gamlari tíð, Tú skalt ekki fremja hordóm:

28 Men eg sigi tykkum, At hvørsumhelst *ið* hyggur at eini kvinnu *fyr* at girnast eftir henni, hevur longu framt hordóm við henni í sínum hjarta.

29 Og um títt høgra eyga meinbogi teg, slít tað úr, og kasta tað frá tær: tí tað er gagnligt hjá tær at ein av tínum limum skuldi farist, og ikki *at* heila títt likam skuldi verðið kastað inn í helviti.

30 Og um tín høgra hond meinbogi teg, sker hana av, og kasta hana frá tær: tí tað er gagnligt hjá tær at ein av tínum limum skuldi farist, og ikki *at* heila títt likam skuldi verðið kastað inn í helviti.

31 Tað hevur verðið sagt, Hvørsumhelst *ið* koyrir burtur konu sína, lat hann geva henni skilnaðarskriv:

32 Men eg sigi tykkum, At hvørsumhelst *ið* koyrir burtur konu sína, undantikið *fyr* siðloysis grund, veldur henni at fremja hordóm: og hvørsumhelst *ið* giftist við henni sum er fráskild, fremur hordóm.

33 ¶ Uppaftur hava tit hoyrt, at tað hevur verðið sagt av teimum úr gamlari tíð, Tú skalt ekki forsvørja teg, men skalt útinna Harranum eiðir tínar:

34 Men eg sigi tykkum, Svørjið als ikki, hvørki við himin; tí hann er háseti Guðs:

35 Ella við jørðina; tí hon er

fótskammul hans: eiheldur við Jerusalem; tí at tað er staður hins mikla Kongs.

36 Eiheldur skalt tú svørja við høvur títt, tí at tú kanst ikki gera eitt hár hvítt ella svart.

37 Men tykkara samskifti veri, Ja, ja; Nei, nei: tí hvatsumhelst *ið* er meir enn hesi, kemur av illum.

38 ¶ Tit hava hoyrt, at tað hevur verðið sagt, Eyga *fyr* eyga, og tonn *fyr* tonn:

39 Men eg sigi tykkum, At tit geri ikki mógstøðu ímóti illum: men hvørsumhelst *ið* slær teg á høgra vanga tín, vend honum hin við.

40 Og um onkur vil kæra teg hjá löggrattinum, og taka burtur kyrtil tín, *tá* lat hann faa kápu *tína* við.

41 Og hvørsumhelst *ið* noyðir teg at ganga eina mil, gakk við honum tvær.

42 Gev honum *ið* biður teg; og frá honum, *ið* vildi læna frá tær, vend tær ikki burtur.

43 ¶ Tit hava hoyrt, at tað hevur verðið sagt, Tú skalt elska næsta tín, og hata figginda tín.

44 Men eg sigi tykkum, Elskið tykkara figgindar, vælsignið *tey* sum banna tykkum, gerið væl mót teimum *ið* hata tykkum, og bið*jið* *ið* *fyr* teimum *ið* meinfýsnisliga brúka tykkum, og søkja at tykkum;

45 At tit mega vera børn Faðirs tykkara sum er í himni: tí hann fær sína sól at rísa yvir teimum óndu og yvir teimum góðu, og sendir regn á *tey* rættlátu og á *tey* órættlátu.

46 Tí at um tit elski *tey* sum elska tykkum, hvat endurgjald hava tit? gera ikki sjálvt tollararnir tað sama?

47 Og um tit heilsa brøðrum tykkara einans, hvat gera tit meir *enn aðrir*? gera ikki sjálvt tollararnir so?

48 Verið tit tí fullkomin, enntá so sum Faðir tykkara, sum er í himni, er fullkomin.

KAPITUL 6

GEVÍÐ gætur, at tit geri ikki tykkara olmussur frammi fyri monnum, at verða sæddir av teimum: annars hava tit einkið endurgjald av Faðir tykkara sum er í himni.

2 Tá ið tú tí gert *tínar* olmussur, *tá* ljóða ikki ein lúður frammanfyri tær, eins og hyklararnir gera í sýnagogunum og á gøtunum, at teir mega fáa heiður av monnum. Sanniliga sigi eg tykkum, Teir hava sitt endurgjald.

3 Men tá ið tú gert olmussur, *tá* lat ikki vinstru hond tína vita hvat høgura hond tín ger:

4 At *tínar* olmussur mega vera í loyndum: og Faðir tín, ið sær í loyndum, sjálvur hann skal endurgjalda tær opinlýsiga.

5 ¶ Og tá ið tú biðurt, skalt tú ikki vera eins og hyklararnir eru: tí at teir elska at biðja, standandi í sýnagogunum og í hornunum av gøtunum, at teir mega verða sæddir av monnum. Sanniliga sigi eg tykkum, Teir hava sitt endurgjald.

6 Men tú, tá ið tú biðurt, far inn í kamar titt, og tá tú hevur latið aftur tína hurð, *tá* bið til Faðir tín sum er í loyndum; og Faðir tín, ið sær í loyndum, skal endurgjalda tær opinlýsiga.

7 Men tá ið tit biðja, *tá* nýtið ikki fáfongdar endurtøkur, eins og teir heidnu *gera*: tí at teir halda, at teir skulu verða hoyrdir fyri sitt nógvu tos.

8 Verið tí ikki líkir teimum: tí at Faðir tykkara veit hvørjum tungum tit hava tørv á, áður enn tit biðja hann.

9 Eftir hesum háttarlagi *skulu* tit tí biðja: Faðir vár, sum ert í himni; Halgað veri titt navn.

10 Komi titt kongadømi. Veri tín vilji gjørdur á jørð, sum *hann* er í himni.

11 Gev okkum henda dag okkara dagliga breyð.

12 Og fyrigev okkara okkara skuldir, eins og vit fyrigeva okkara skuldnarum.

13 Og leið okkum ikki inn í freisting, men bjarga okkum frá illum: Tí at titt er kongadømið, og mátturin, og dýrdin, um ævir. *A-mén.*

14 Tí um tit fyrigevi monnum teirra misgerðir, vil himinski Faðir tykkara eisini fyrigeva tykkum:

15 Men um tit fyrigevi ikki monnum teirra misgerðir, so vil ikki heldur Faðir tykkara fyrigeva tykkara misgerðir.

16 ¶ Harafrat tá ið tit fasta, *tá* verið ikki, eins og hyklararnir, av einum døprum andlitsbrái: tí at teir avskepla síni andlit, at teir mega sýnast fyri monnum at fasta. Sanniliga sigi eg tykkum, Teir hava sitt endurgjald.

17 Men tú, tá ið tú fastar, salva titt høvur, og tváa titt andlit;

18 At tú sýnist ikki fyri monnum at fasta, men fyri Faðir tínum sum er í loyndum: og Faðir tín, ið sær í loyndum, skal endurgjalda tær opinlýsiga.

19 ¶ Leggið tykkum ikki niðurfyri dýrgripir á jørð, har mølur og rustur spilla, og har tjóvar bróta ígjøgn og stjala:

20 Men leggið tykkum niðurfyri dýrgripir í himni, har hvørki mølur ella rustur spilla, og har tjóvar ikki bróta ígjøgn ella stjala:

21 Tí at har *sum* dýrgripur tín er, har vil hjarta titt eisini vera.

22 Ljós likamsins er eygað: um tí eyga titt veri einfalt, skal alt titt likam vera fult av ljósi.

23 Men um eyga titt veri ónt, skal alt titt likam vera fult av myrkri. Um tí ljósið, sum tær

ST. MATTHÆUS 7

er í, veri *seg* myrkur, hvør stórt *er so* tað myrkríð!

24 ¶ Eingin maður kann tæna tveim meistarum: tí at annað-hvørt vil hann hata tann *ēina*, og elska hin; ella vil hann halda *seg* afturat tí *ēina*, og vanvirða hin. Tit kunnu ikki tæna Guði og mammon.

25 Tí sigi eg tykkum, Stúrið ikki fyri lívi tykkara, hvat tit skulu eta, ella hvat tit skulu drekka; ella tá fyri tykkara líkami, hvat tit skulu fara í. Er ikki lívið meiri enn matur, og líkamið *meiri* enn klædnaður?

26 Skoðið fuglarnar í luftini: tí teir sáa ikki, eiheldur teir heysta, eiheldur savna í løður; tó føðir tykkara himinski Faðir teir. Eru tit ikki mikið mætari enn teir?

27 Hvør av tykkum kann, við at stúra, leggja *ēina* alin afturat síni hædd?

28 Og hví stúra tit fyri klædnaði? Umhugsið liljurnar á markini, hvussu tær vaksa; tær strevast ikki, eiheldur tær spinna:

29 Og tó sigi eg tykkum, At enn-tá Sálomon í allari síni dýrd var ikki skryðdur sum *ēin* av hesum.

30 Hvørsvegna, um Guð soleiðis klæði grasið á markini, sum í dag er, og í morgin verður kastað inn í ovnin, *skal hann* ikki mikið meira *klæða* tykkum, O tit smátrúnu?

31 Stúrið tí einkið, og sigið, Hvat skulu vit eta? ella, Hvat skulu vit drekka? ella, Hvørjum skulu vit verða klødd við?

32 (Tí eftir øllum hesum tingum søkja Heidningarnir:) tí at tykkara himinski Faðir veit, at tit hava tørv á øllum hesum tingum.

33 Men søkið fyrst kongadømi Guðs, og hansara rættvísi; og øll hesi tingini skulu verða lögð afturat tykkum.

34 Stúrið tí einkið fyri morgindegnum: tí morgindagurin skal stúra fyri sínum egna. Degnum nóg mikil *er* ilska hans.

Viðvíkjandi veraldligum lutum

KAPITUL 7

DØMIÐ ikki, at tit verði ikki dømd.

2 Tí við tí dómi tit døma, skulu tit verða dømd: og við tí máti tí máta, skal tykkum aftur verða mátað.

3 Og hví skoðart tú flísina sum er í eyga bróður tíns, men hugsart ei um bjálkan sum er í tínum egna eyga?

4 Ella hvussu vilt tú siga við bróður tín, Lat meg toga út flísina úr eyga tínum; og sí, ein bjálki *er* í tínum egna eyga?

5 Tín hyklari, fyrst kasta út bjálkan úr tínum egna eyga; og tá skalt tú síggja klárt at kasta út flísina úr eyga bróður tíns.

6 ¶ Gevið ikki hundunum tað sum er heilagt, eiheldur kastið perlur tykkara fyri svín, at ikki tey traðki tær undir sínar føtur, og vendi *sær* aftur og skræði tykkum *sundur*.

7 ¶ Umbiðjið, og tykkum skal verða givið; søkið, og tit skulu finna; bankið *uppá*, og tykkum skal verða latið upp:

8 Tí hvør tann, ið umbiður, fær; og hann, ið søkir, finnur; og fyri honum, sum bankar *uppá*, skal tað verða latið upp.

9 Ella hvør maður er tað av tykkum, hvørjum, um sonur hans umbiðji breyð, vil hann geva honum ein stein?

10 Ella um hann umbiðji ein fisk, vil hann geva honum ein orm?

11 Um tá tit, *sum* eru óndir, vita hvussu geva eigur børnum tykkara góðar gávur, hvør mikið meira skal Faðir tykkara, sum er í himni, geva teimum góð ting sum umbiðja hann?

12 Tessvegna øll ting, hvørjiumhelst tit vildu at menn skuldu gjørt mót tykkum, gerið tit enn-tá so mót teimum: tí hetta er lógin og prophetarnir.

13 ¶ Gangið inn um hitt tronga portrið: tí vitt *er* portrið, og breiður *er* vegurinn, sum leiðir til undirgangs, og mong tað veri sum ganga inn um tað:

14 Tí at trongt *er* portrið, og mjáur *er* vegurinn, sum leiðir til lívs, og fá tað veri sum finna hann.

15 ¶ Varið tykkum fyri fólsum prophetum, ið koma til tykkum í seyðaklædnaði, men innvortis eru teir ránskir úlvar.

16 Av teirra fruktum skulu tit kenna teir. Savna menn vindrúvur av tornum, ella fikur av tistlum?

17 Enntá soleiðis ber hvørt gott trø fram góða frukt; men eitt spilt trø ber fram ónda frukt.

18 Eitt gott trø kann ikki bera fram ónda frukt, eiheldur kann eitt spilt trø bera fram góða frukt.

19 Hvørt trø, sum ber ikki fram góða frukt, verður høgt niður, og kastað inn í eldin.

20 Hvørsvegna av teirra fruktum skulu tit kenna teir.

21 ¶ Ikki hvør tann ið sigur við meg, Harri, Harri, skal ganga inn í kongadømi himins; men hann ið ger vilja Faðirs míns sum *er* í himni.

22 Mangir vilja siga við meg á hinum degi, Harri, Harri, hava vit ikki propheterað í navni tínum? og í tínum navni hava kastað út djevlar? og í tínum navni gjørt mong undurfull verk?

23 Og tá skal eg vátta teimum, Eg kendi tykkum aldri: farið burtur frá mær, tit ið virka misgerð.

24 ¶ Hvorsumhelst ið tí hoyrir hesar mínar framsagnir, og ger tær, eg vil líkna hann við ein vísan mann, sum bygdi sítt hús á ein klett:

25 Og regnið stúrtaði, og flóðirnar komu, og vindarnir blástu, og bardu ímóti tí húsi; og tað fell ikki: tí at tað var grundað á ein klett.

26 Og hvør tann ið hoyrir hesar mínar framsagnir, og ger tær ikki, skal verða líknaður við ein fávitskutan mann, sum bygdi sítt hús á sandin:

27 Og regnið stúrtaði, og flóðirnar komu, og vindarnir blástu, og bardu ímóti tí húsi; og tað fell: og mikið var fallið av tí.

28 Og tað bar á, tá ið Jesus hevði endað hesar útsagnir, at fólkið var ovfarið yvir hansara doktrínu:

29 Tí hann lærði tey sum *ein ið* hevur myndugleika, og ikki sum hinir skriftlærdu.

KAPITUL 8

TÁ ið hann var komin oman av fjallinum, fylgdu honum miklar mannfjöldir.

2 Og sí, tað kom ein spítalskur og tilbað hann, og segði, Harri, um tú vilt, so kanst tú gera meg reinan.

3 Og Jesus rætti fram *sína* hond, og nam við hann, og segði, Eg vil; veri tú reinur. Og í stundini varð hansara spítalskni reinsað.

4 Og Jesus sigur við hann, Siggj til, at tú ongum manni sigi frá; men far tín veg, sýn teg fyri prestinum, og ofra gávuna sum Móses beyð, teimum til vitnisburðar.

5 ¶ Og tá ið Jesus var farin inn í Că-pêr-nă-üm, kom ein hundraðsovasti til hansara, og bønaði hann,

6 Og segði, Harri, mín tænarí liggur heima sjúkur av lamninginum, svárliga pinslaður.

7 Og Jesus sigur við hann, Eg vil koma og grøða hann.

8 Hundraðsovastin svaraði og segði, Harri, eg eri ikki verdur, at tú skuldirt komið undir mína tekju: men tala bert orðið, og mín tænarí verður grøddur.

9 Tí eg eri ein maður undir myndugleika, sum havi hermenn undir mær: og eg sigi til henda

mann, Far, og hann fer; og til ein annan, Kom, og hann kemur; og til tænarar mín, Ger hetta, og hann ger *tað*.

10 Tá ið Jesus hoyrði *tað*, undraðist hann, og segði við tey sum fylgdu, Sanniliga sigi eg tykkum, eg havi ikki funnið so mikla trúgv, nei, ikki í Ísrael.

11 Og eg sigi tykkum, At mangir skulu koma úr eystri og vestrí, og skulu setast niður við Abrahami, og Ísaaki, og Jákupi, í kongadømi himins.

12 Men kongadømisins børn skulu verða kastaði út í ytra myrkur: har skal vera grátur og tannagrisl.

13 Og Jesus segði við hundraðsovastan, Far tín veg; og eins og tú hevur trúð, so veri tað gjørt tær. Og hansara tænarar verð grøddur í sjálvum tí sama tíma.

14 ¶ Og tá ið Jesus var komin inn í húsið hjá Pæturi, sá hann móður konu hansara lagsta, og sjúka av eini hitasótt.

15 Og hann nam við hond hennara, og hitasóttin fór frá henni: og hon reistist, og tænti teimum.

16 ¶ Tá ið kvældið var komið, førdu tey til hansara mong ið vóru heltikin við djevulum: og hann kastaði út andarnar við orði *sínum*, og grøddi øll ið vóru sjúk:

17 At tað mátti verða uppfyllt, ið varð talað við Ê-sái-ás-i propheti, sigandi, Sjálvur tók hann okkara veikleikar, og bar *okkara* sjúkdómar.

18 ¶ Men tá ið Jesus sá miklar mannfjöldir um seg, gav hann boð *um* at fara avstað yvirum hinumegin.

19 Og ein ávisur skriftlærdur kom, og segði við hann, Meistari, eg vil fylgja tær hvagarsumhelst tú fert.

20 Og Jesus sigur við hann, Revarnir hava holur, og fuglarnir í luftini *hava* reiður; men

Menniskjusunurin hevur ikki hvar at leggja *sitt* høvur.

21 Og ein annar av hansara lærusveinum segði við hann, Harri, loyv mær fyrst at fara og jarða faðir mín.

22 Men Jesus segði við hann, Fylg mær; og lat tey deyðu jarða síni deyðu.

23 ¶ Og tá ið hann var farin í ein bát, fylgdu hansara lærusveinar honum.

24 Og sí, mikið illveður reis á sjógvinum, so mikið at báturin huldust av aldunum: men hann svav.

25 Og hansara lærusveinar komu til *hansara*, vaktu hann, og søgdu, Harri, bjarga okkum: vit glatast.

26 Og hann sigur við teir, Hvi eru tit óttafullir, O tit smátrúnu? So reistist hann, og hartaði vindarnar og sjógvin; og tað varð blikalogn.

27 Men menninir undraðust, og søgdu, Hvørsháttar maður er hesin, at sjálv vindarnir og sjógvurin akta hann!

28 ¶ Og tá ið hann var komin yvirum hinumegin inn í landið hjá Gër-gê-sên-unum, møttu honum tveir heltiknir við djevulum, komandi út úr grøvunum, avbera harðligir, so at eingin maður kundi fara framvið tann vegin.

29 Og sí, teir geylaðu út, og søgdu, Hvat hava vit at gera við teg, Jesus, tú Sonur Guðs? ert tú komin higar at pinsla okkum ádrengn tíðina?

30 Og har var, ein fittan tein burturi frá teimum, eitt fylgi av mongum svínum *sum gingu* á biti.

31 So djevlnarnir bónaðu hann, og søgdu, Um tú kasti okkum út, *tá* loyv okkum at fara burtur í svinafylgið.

32 Og hann segði við teir, Farið. Og tá ið teir vóru komnir út, fóru teir inn í svinafylgið: og sí, alt svinafylgið rann harðligani

oman eftir einum bratta inn í sjögvin, og fórst í vøtnunum.

33 Og teir, sum passaðu tey, flýddu, og hildu leiðir sínar inn í staðin, og sögdu frá øllum, og hvat hevði víðfarist teimum heltiknu av djevlnum.

34 Og sí, allur staðurin kom út at mæta Jesusi: og tá ið tey sóu hann, bønðu tey hann, at hann vildi fara burtur úr teirra breddum.

KAPITUL 9

OG hann fór inn í ein bát, og fór yvirum, og kom inn í sín egna stað.

2 Og sí, teir fórdu til hansara ein mann, sjúkan av lamninginum, liggjandi á eini song: og tá ið Jesus sá teirra trúgv, segði hann við hin sjúka av lamninginum; Sonur, ver við gott treyst; tínar syndir veri tær fyrigivnar.

3 Og sí, ávisir av hinum skriftlærdu sögdu innan í sær sjálvum, Hesin maður gudsspottar.

4 Og Jesus kendi teirra hugsanir, og segði, Hvi hugsa tit ilt í tykkara hjørtum?

5 Tí at hvort er lættari, at siga, Tínar syndir veri tær fyrigivnar; ella at siga, Reis teg, og gakk?

6 Men at tit mega víta, at Menniskjusonurin hevur vald á jørð at fyrigeva syndir, (tá sigur hann við hin sjúka av lamninginum,) Reis teg, tak upp tína song, og far til hús títt.

7 Og hann reistist, og fór avstað til hús sítt.

8 Men tá ið mannfjöldirnar sóu tað, undradust tær, og dýrdmettu Guð, sum hevði givið monnum slíkan mátt.

9 ¶ Og sum Jesus flutti seg fram haðani, sá hann ein mann, nevndan Matthæus, sita við tollheintubúðina: og hann sigur við hann, Fylg mær. Og hann reistist, og fylgdi honum.

10 ¶ Og tað bar á, sum Jesus sat til matar í húsinum, at sí, mangir tollarar og syndarar komu og settust niður við honum og hansara lærusveinum.

11 Og tá ið Phariseáarnir sóu tað, sögdu teir við lærusveinar hansara, Hvi etur Meistari tykkara við tollarum og syndarum?

12 Men tá ið Jesus hoyrði tað, segði hann við teir, Teimum, ið eru heilir, tarvast ikki lækna, men teimum ið eru sjúkir.

13 Men farið tit og lærið hvat tað merkir, Eg vil hava miskunn, og ikki sláturoffur: tí eg eri ikki komin at kalla hinar rættvísu, men syndarar til umvendingar.

14 ¶ Tá komu lærusveinar Jóhannesar til hansara, og sögdu, Hvi fasta vit og Phariseáarnir ofta, men tínr lærusveinar fasta ikki?

15 Og Jesus segði við teir, Kunnu brúðarkamarsbørnini syrgja, so leingi sum brúðgómurin er hjá teimum? men teir dagar vilja koma, tá ið brúðgómurin skal verða tikin frá teimum, og tá skulu tey fasta.

16 Eingin koyrir eitt stykki av nýggjum toyi afturat einum gomlum klæði, tí at tað, sum verður sett í fyri at fylla tað upp, tekur úr klæðinum, og skræðingin verður gjørd verri.

17 Eiheldur koyra menn nýtt vín í gamlar kíkar: annars skrædna kíkarnir, og vinið rennur út, og kíkarnir tynast: men teir koyra nýtt vín í nýggjar kíkar, og bæði verða varðveitt.

18 ¶ Meðan hann talaði hesi tingini við teir, sí, tá kom ein ávisur stjórnari, og tilbað hann, og segði, Dóttir mín er beint nú deyð: men kom og legg tína hond á hana, og hon skal liva.

19 Og Jesus reistist, og fylgdi honum, og tað sama gjørdi hansara lærusveinar.

20 ¶ Og sí, ein kvinna, sum

var ilskufongd við blóðgangi í tólv ár, kom aftanfyrir *hann*, og nam við faldin á klæði hansara:

21 Þi hon segði innan í sær sjálvari, Um eg má bert nema við klæði hansara, skal eg verða heil.

22 Men Jesus vendi sær runt, og tá ið hann sá hana, segði hann, Dóttir, ver við góða uggan; tin trúgv hefur gjørt teg heila. Og kvinnan varð gjörd heil frá tí tíma.

23 Og tá ið Jesus kom inn í stjórnanars hús, og sá floytuleikararnar og fólkið halda gang,

24 Segði hann við tey, Gevið pláss: tí at moyggin er ikki deyd, men svevur. Og tey læðu hann í háð.

25 Men tá ið fólkinu vóru koyrd fram, fór hann inn, og tók í hondina á henni, og moyggin reistist.

26 Og gitið um hetta fór út umkring inn í alt tað landið *har*.

27 ¶ Og tá ið Jesus fór avstað haðani, fylgdu tveir blindir menn honum, og róptu, og søgdu, *Tú* Sonur Dávids, miskunna okkum.

28 Og tá ið hann var komin inn í húsíð, komu teir blindu menninir til hansara: og Jesus sigur við teir, Trúgva tit at eg eri mentur at gera hetta? Teir søgdu við hann, Ja, Harri.

29 Tá nam hann við teirra eygu, og segði, Veri tykkum eftir tykkara trúgv.

30 Og teirra eygu vórðu upplatin; og Jesus strangligani álegði teimum, og segði, Síggjið til at eingin maður viti *tað*.

31 Men tá ið teir vóru farnir avstað, spreiddu teir hansara giti um í øllum tí bygdarlagnum.

32 ¶ Sum teir fóru út, sí, *tá* fórdu teir til hansara ein máleysan mann, heltikin við djevli.

33 Og tá ið djevulin var kastaður út, talaði hin málleysi: og mannfjöldirnar undraðust, og søgdu, Tað sást aldri soleiðis í Israel.

34 Men Phariseararnir søgdu, Hann kastar út djevlar igjøgnum prins djevlanna.

35 Og Jesus fór runt allar staðirnar og bygdirnar, og frá-lærði í teirra sýnagogum, og prædikaði gleðiboðskap kongadømisins, og grøddi hvørja sjúku og hvørja ilsku millum fólkið.

36 ¶ Men tá ið hann sá mannfjöldirnar, varð hann rørdur við várkunn yvir tey, tí at tey makt-aðust, og vóru spjødd umkring, sum seyðir ið ongan hirða hava.

37 Tá sigur hann við lærusveinar sínar, Heystið er sanniliga rúgvismikið, men verkamenninir fáir;

38 Biðjið tí Harra heystsins, at hann vilji senda út verkamenn í heyst sitt.

KAPITUL 10

OG tá ið hann hevði kallað til sín sínar tólv lærusveinar, gav hann teim makt *imóti* óreimum andum, at kasta teir út, og at grøða øll sløg av sjúku og øll sløg av ilsku.

2 Men nævnini hjá teimum tólv ápostlunum eru hesi; Hin fyrsti, Simun, sum er kallaður Pætur; og Andreas, bróðir hansara; Jákup, *sonur* Zeb-è-dëe'-ús-ar; og Jóhannes, bróðir hansara;

3 Philippus, og Bartholomæus; Tummas, og Matthæus tollarin; Jákup, *sonur* Ál-phæ'-ús-ar; og Lëb-bæ'-ús, hvørs tilnavn var Thåd-dæ'-ús;

4 Simun Cánaanitin; og Judas Iscarjot, sum eisini sveik hann.

5 Hesar tólv sendi Jesus út, og beyð teimum, og segði, Farið ikki inn á Heidninganna veg, og inn í *nakran* stað hjá Sã-mãr-i-tãn'-arunum farið ikki:

6 Men farið heldur til hinar vilstu seyðirnar av Ísraels húsi.

7 Og, sum tit fara, prædikið, og sigið, Kongadømi himins er við hond.

8 Grøðið tey sjúku, reinsað tey spitølsku, reisið upp tey deyðu, kastið út djævlar: fyrí einkið hava tit fingið, fyrí einkið gevið.

9 Útvegið hvørki gull, ella silvur, ella kopar í tykkara pungar,

10 Ella þjoka til ferð *tykkara*, eiheldur tveir kyrtlar, eiheldur skógvar, ella tá stavar: tí verka- maðurin er fœði sína verdur.

11 Og inn í hvønnsumhelst bý, ella bygd, *ið* tit skulu koma, fregnist hvør í honum er verdur; og har verðið *verandi*, til tit fara haðani.

12 Og tá *ið* tit koma inn í eitt hús, *tá* heilsað tí.

13 Og um húsið veri verdugt, *tá* komi tykkara friður yvir tað: men um tað veri ikki verdugt, *tá* vendi tykkara friður aftur til tykkara *sjálvs*.

14 Og hvørsomhelst *ið* tekur ikki ímóti tykkum, ella hoyrir orð tykkara, tá *ið* tit fara avstað úr tí húsi ella staði, *tá* ristið av stov fóta tykkara.

15 Sanniliga sigi eg tykkum, Tað skal vera úthaldiligari hjá Sodomu og Gø-mør-rhú landi á dómadeigi, enn hjá tí staði.

16 ¶ Sí, eg sendi tykkum út sum seyðir mitt millum úlvar: verið tí vísir sum høggormar, og meinaleysir sum dúgvur.

17 Men verið varnir fyrí monnum: tí at teir vilja geva tykkum upp til dómsráðini, og teir vilja húðfletta tykkum í sínum sýnagogum;

18 Og tit skulu verða ferdir framfyrí landsstjórar og kongar fyrí mína skyld, til vitnisburðar ímóti teimum og Heidningunum.

19 Men tá *ið* teir geva tykkum upp, *tá* stúrið einkið fyrí hvussu ella hvat tit skulu tala: tí at tað skal verða givið tykkum í tí sama tíma hvat tit skulu tala.

20 Tí tað eru ikki tit *ið* tala,

men Andi Faðirs tykkara sum talar í tykkum.

21 Og bróðirinn skal geva upp bróðurinn til deyða, og faðirinn barnið: og børnini skulu rísa upp ímóti *sínum* foreldrum, og fáa tey at verða tikin av lívi.

22 Og tit skulu verða hataðir av øllum fyrí navns míns skuld: men hann, *ið* heldur út til endan, skal verða frelstur.

23 Men tá *ið* teir søkja at tykkum í hesum staði, *tá* flyggið til ein annan: tí sanniliga sigi eg tykkum, Tit skulu ikki hava farið yvir staðirnar av Ísrael, fyrrenn Menniskjusonurinn verði komin.

24 Lærusveinurinn er ikki yvir *sínum* meistara, ella tænarinn yvir sínum harra.

25 Tað er lærusveininum nóg mikið at hann verði sum meistari sín, og tænarinn sum harri sín. Um teir havi kallað meistaran av húsinum Bē-él'-zē-büb, hvør mikið meira *skulu teir kalla* teir av húsfólki hansara?

26 Óttist teir tí ikki: tí at einkið er hult, sum ikki skal verða opinberað; og fjalt, sum ikki skal verða kunnugt.

27 Tað, *sum* eg sigi tykkum í myrkri, *tað* talið tit í ljósi: og tað, *sum* tit hoyra í oyranum, *tað* prædikið tit uppiá tekjunum.

28 Og óttist ikki teir *ið* drepa likamið, men eru ikki mentir at drepa sálina: men heldur óttist hann sum er mentur at oyða bæði sál og likam í helviti.

29 Verða ikki tveir spurvar seldir fyrí ein skilling? og ein teirra skal ikki falla til jarðar uttan Faðir tykkara.

30 Men sjálv hárini á tykkara høvdi eru øll upptøld.

31 Óttist tí ikki, tit eru av meiri virði enn mangir spurvar.

32 Hvørsomhelst *ið* tí játtar meg frammi fyrí monnum, hann

ST. MATTHÆUS 11

vil eg eisini játta frammi fyri Faðir mínum sum er í himni.

33 Men hvørsumhelst *ið* avnoktar meg frammi fyri monnum, hann vil eg eisini avnokta frammi fyri Faðir mínum sum er í himni.

34 Hugs*id* ikki, at eg eri komin at senda frið á jørð: eg kom ikki at senda frið, men eitt svørð.

35 Tí at eg eri komin at seta ein mann í ósemju ímóti faðir hansara, og dótttrina ímóti móður hennara, og verdótttrina ímóti vermóður hennara.

36 Og figgindarnir hjá einum manni *skulu vera* tey av egna húshaldi hansara.

37 Hann, *ið* elskar faðir ella móður meir enn meg, er mær ikki verdur: og hann, *ið* elskar son ella dóttur meir enn meg, er mær ikki verdur.

38 Og hann, sum tekur ikki kross sin, og fylgir mær eftir, er mær ikki verdur.

39 Hann, *ið* finnur sítt lív, skal missa tað: og hann, *ið* missir sítt lív fyri mína skyld, skal finna tað.

40 ¶ Hann, *ið* tekur ímóti tykkum, tekur ímóti mær; og hann, *ið* tekur ímóti mær, tekur ímóti honum *ið* sendi meg.

41 Hann, *ið* tekur ímóti propheti í prophets navni, skal fáa prophets endurgjald; og hann, *ið* tekur ímóti rættvísnum manni í rættvís mans navni, skal fáa rættvís mans endurgjald.

42 Og hvørsumhelst *ið* gevur einum av hesum smáu eitt bikar av køldum *vatni* at drekka bert í lærusveins navni, sanniliga sigi eg tykkum, hann skal á ongum visi missa sítt endurgjald.

KAPITUL 11

OG tað bar á, tá *ið* Jesus hevði gjørt *seg* lidnan við at skipa sinum tólv lærusveinum,

Christi vitnisburður um Jóhannes

fór hann avstað haðani at frálæra og at prædika í staðum teirra.

2 Men tá *ið* Jóhannes hevði hoyrt í fongslinum verkini hjá Christi, sendi hann tveir av sínum lærusveinum,

3 Og segði við hann, Ert tú hann *ið* koma skuldi, ella vænta vit eftir einum øðrum?

4 Jesus svaraði og segði við teir, Farið og sýnið Jóhannesi aftur tey ting *ið* tit hoyra og siggja:

5 Tey blindu fáa sjón sína, og tey lamnu ganga, tey spítølsku verða reinsað, og tey deyvu hoyra, tey deyðu verða reist upp, og tey fátæku fáa gleðiboðskapin prædikaðan fyri sær.

6 Og vælsignaður er *hann*, hvørsumhelst *ið* man ikki fáa meinboga í mær.

7 ¶ Og sum teir fóru avstað, fór Jesus undir at siga við mannfjöldirnar viðvíkjandi Jóhannesi, Hvat fóru tit út í oyðuna at siggja? Ein sevlegg, ristan við vindinum?

8 Men hvat fóru tit út fyri at siggja? Ein mann, klæddan í mjúkan búnað? sí, teir, sum eru í mjúkan *klædnaði*, eru í kongshúsum.

9 Men hvat fóru tit út fyri at siggja? Ein prophet? ja, eg sigi tykkum, og meir enn ein prophet.

10 Tí at hetta er *hann*, sum tað stendur skrivað um, Sí, eg sendi mitt sendiboð undan tínum andliti, sum skal fyrireika tín veg undan tær.

11 Sanniliga sigi eg tykkum, Millum teirra, sum eru foddir av kvinnum, hevur ikki ein størri stigið upp enn Jóhannes Doyparin: kortini er hann, sum er minstur í kongadømi himins, størri enn hann.

12 Og frá døgum Jóhannes Doyparans inntil nú líður kongadømi himins harðskap, og teir harðligu taka tað við valdi.

13 Tí allir prophetairnir og lóg-
in propheteraðu inntil Jóhannes.

14 Og um tit vilji taka við *tí*,
so er hetta Ë-lí-ás, sum varð fyri
at koma.

15 Hann, ið hevur oyru at
hoyra, hann hoyri.

16 ¶ Men við hvat skal eg
líkna hesa ætt? Hon er lík
børnum, ið sita á torgunum,
og kalla á sínar felagar,

17 Og siga, Vit hava floytað
fyri tykkum, og tit hava ikki
dansað; vit hava syrgt fyri tykk-
um, og tit hava ikki harmað.

18 Tí Jóhannes kom hvørki
etandi ella drekkandi, og tey
siga, Hann hevur ein djevul.

19 Menniskjusunurin kom et-
andi og drekkandi, og tey siga,
Sí ein mann – átufrekur, og vín-
svølgur, ein vinur hesa tollarum
og syndarum. Men vísdómur er
rættvísgjørdur av sínum børnum.

20 ¶ Tá tók hann at seta at
teimum staðum, hvari *tey* flestu
mektigu verkini hjá honum vórðu
gjørð, av tí at tey vundu ikki um:

21 Vei tær, Kō-rá-zin! vei tær,
Bēth-sáj'-dú! tí um tey mektigu
verkini, sum vórðu gjørð í tykk-
um, høvdu verðið gjørð í Týrus
og Sí'-dōn, *so* høvdu tey langt síð-
ani havt vent um í sekki og øsku.

22 Men eg sigi tykkum,
Tað skal verða úthaldiligari hjá
Týrus og Sí'-dōn á dómadegi,
enn hjá tykkum.

23 Og tú, Cā-pēr'-nā-ūm, sum
ert hevjað upp til himins, skalt
verða ferd niður til helvitis: tí at
um tey mektigu verkini, sum hava
verðið gjørð í tær, høvdu verðið
gjørð í Sodomu, *so* hevði hann
verðið verandi inntil henda dag.

24 Men eg sigi tykkum, At
tað skal verða úthaldiligari hjá
Sodomulandi á dómadegi, enn
hjá tær.

25 ¶ Á teirri tíð tók Jesus til
orða og segði, Eg takki tær, O

Faðir, Harra himins og jarðar, av
tí at tú hevurt fjalt hesi tingini
fyri teimum vísu og vitru, og hev-
urt opinberað pinkubørnum tey.

26 Enntá *so*, Faðir: tí soleiðis
tóktist tað gott í tini eygsjón.

27 Øll ting eru mær fingin av
Faðir mínum: og eingin maður
kennir Sonin, uttan Faðirin;
eiheldur kennir nakar maður
Faðirin, uttan Sonurin, og
hann fyri hvørjumsumhelst ið
Sonurin vil opinbera *hann*.

28 ¶ Komið til mín, øll *tú*
ið strevast og eru tungt byrjað,
og eg vil geva tykkum hvílu.

29 Takið mítt ok uppá
tykkum, og lærið av mær; tí
at eg eri eyðmjúkur og lítillatin
í hjarta: og tit skulu finna hvílu
fyri tykkara sálum.

30 Tí at ok mítt er høgligt,
og byrði mín er løtt.

KAPITUL 12

UM tað mundið fór Jesus á
sabbatsdegnum ígjøgnum
kornið; og hansara lærusveinar
vóru einir hundraðir, og tóku at
slíta kornøks, og at eta *tað*.

2 Men tá ið Phariseararnir sóu
tað, søgdu teir við hann, Sí, tírir
lærusveinar gera tað sum ikki er
lógligt at gera á sabbatsdegnum.

3 Men hann segði við teir,
Hava tit ikki lisið hvat Dávid
gjørði, tá ið hann var ein hungr-
aður, og teir ið við honum vóru;

4 Hvussu hann fór inn í Guðs
hús, og át sýnisbreyðini, sum
ikki var lógligt hjá honum at
eta, eiheldur hjá teimum ið
við honum vóru, men bert hjá
prestunum?

5 Ella hava tit ikki lisið í lóg-
ini, hvussu ið á sabbatsdøgnum
prestarnir í templinum halgivan-
virða sabbatin, og eru ólastandi?

6 Men eg sigi tykkum, At á hes-
um staði er *ein*, størri enn templið.

7 Men um tit høvdu vitað hvat

hetta merkir, Eg vil hava miskunn, og ikki sláturoffur, so hævdu tit ikki havt fordømt hinar sakleysu.

8 Tí at Menniskjusunurin er Harri, sjálvt av sabbatsdegnum.

9 Og tá ið hann var farin avstað haðani, fór hann inn í sýnagogu teirra:

10 ¶ Og sí, har var ein maður, sum hevði *sina* hond visnað. Og teir spurdu hann, og søgdu, Er tað lógligt at grøða á sabbatsdøgunum? at teir máttu ákært hann.

11 Og hann segði við teir, Hvør maður skal tað vera tykkara millum, sum man hava ein seyð, og um hann detti í eina grøv á sabbatsdegnum, vil hann so ikki taka fatur í hann, og lyfta hann úr?

12 Hvussu mikið er tá ein maður mætari enn ein seyður? Hvørsvegna tað er lógligt at gera væl á sabbatsdøgunum.

13 Tá sigur hann við mannin, Strekk fram tína hond. Og hann strekti *hana* fram; og hon varð gjørd aftur heil, líka sum hín.

14 ¶ Tá fóru Phariseararnir út, og hildu ráðlegging saman ímóti honum, hvussu teir máttu oytt hann.

15 Men tá ið Jesus vitsti tað, dró hann seg aftur haðani; og miklar mannfjöldir fylgdu honum, og hann grøddi tey øll;

16 Og álegði teimum, at tey skuldu ikki gera hann kunnan:

17 At tað mátti verða uppfyllt, ið varð talað við Ê-sái'-ás-í profeti, sigandi,

18 Sí mín tænara, sum eg havi útvalt; mín *hátt* elskaða, í hvørjum mín sál er væl tóknað: eg vil leggja mín anda á hann, og hann skal sýna dóm fyri Heidningunum.

19 Hann skal ikki deila, ella geyla; eiheldur skal nakar maður hoyra hansara rødd á gøtunum.

20 Eitt brákað rør skal hann

ikki bróta, og rúkandi veik skal hann ikki slökkja, til hann sendir fram dóm til sigurs.

21 Og á hansara navn skulu Heidningarnir troysta.

22 ¶ Tá varð ferdur til hansara ein, heltikin við einum djevli, blindur, og málleysur; og hann grøddi hann, so mikið at hin blindi og málleysi bæði talaði og sá.

23 Og alt fólk ið varð ovfarið, og segði, Er ikki hesin sonur Dávids?

24 Men tá ið Phariseararnir hoyrdu tað, søgdu teir, Hesin *felagin* kastar ikki út djevlar, uttan við Bē-él'-zē-büb, prinsu djevlanna.

25 Og Jesus kendi teirra hugsanir, og segði við teir, Hvørt kongadømi, sundurbýtt ímóti sær sjálvum, verður ført til oyðingar; og hvør staður ella hús, sundurbýtt ímóti sær sjálvum, skal ikki standast:

26 Og um Sátan kasti út Sátan, so er hann sundurbýttur ímóti sær sjálvum; hvussu skal hansara kongadømi tá standast?

27 Og um eg við Bē-él'-zē-büb kasti út djevlar, við hvørjum kasta tá tykkara børn teir út? tí skulu teir vera tykkara dómarar.

28 Men um eg kasti út djevlar við Anda Guðs, tá er kongadømi Guðs komið at tykkum.

29 Ella annars, hvussu kann ein fara inn í húsið hjá einum sterkum manni, og ræna ognir hansara, uttan hann fyrst bindi hin sterka mannin? og tá vil hann ræna hús hansara.

30 Hann, sum ikki er við mær, er ímóti mær; og hann, sum ikki savnar við mær, spjaðir umkring.

31 ¶ Hvørsvegna eg sigi tykkum, Alt slag av synd og gudsspottan skal verða fyrigivið monnum: men gudsspottanin ímóti Halga Andanum skal ikki verða fyrigivin monnum.

32 Og hvørsumhelst *ið* talar eitt orð imóti Menniskjusyninum, tað skal verða fyrigivið honum; men hvørsumhelst *ið* talar imóti Halga Andanum, tað skal ikki verða fyrigivið honum, hvørki í hesi veröld, eiheldur í hini komandi *veröld*.

33 Gerið annaðhvørt træið gott, og frukt tess góða; ella annars gerið træið spilt, og frukt tess spilta: tí at træið kennist av *sini* frukt.

34 O avkom av eiturormum, hvussu kunnu tit, *sum* eru óndir, tala góðar lutir? tí út av hjartans yvirflóð mælir muðurin.

35 Ein góður maður út úr góðu goymslu hjartans ber fram góðar lutir: og ein óndur maður út úr óndu goymsluni ber fram óndar lutir.

36 Men eg sigi tykkum, At hvørt ógagnsorð sum menn skulu mæla, teir skulu geva roknskap harum á dómadegi.

37 Tí av tínum orðum skalt tú verða rættvísgjörður, og av tínum orðum skalt tú verða dómfeldur.

38 ¶ Tá tóku ávísir av hinum skriftlærdu og av Phariseárunum til orða, og sögdu, Meistari, vit vildu sæð eitt tekin frá tær.

39 Men hann svaraði og segði við teir, Ein ónd og horfikin ætt søkir eftir einum tekini; og tað skal einkið tekin verða givið henni, uttan tekin Jónasar prophets:

40 Tí eins og Jónas var triggjar dagar og triggjar nætur í búki hvalsins; soleiðis skal Menniskjusunurin verða triggjar dagar og triggjar nætur í hjarta jarðarinnar.

41 Menninir úr Nin-è-veh skulu rísa í dómi við hesi ætt, og skulu dómfella hana: tí at teir vendu um við præðikan Jónasar; og sí, ein størri enn Jónas *er* her.

42 Drotningin úr suðuri skal rísa upp í dóminum við hesi ætt, og skulu dómfella hana: tí

hon kom frá ytstu pørtum av jørðini at hoyra visdóm Sálomons; og sí, ein størri enn Sálomon *er* her.

43 Tá ið óreini andin er farin úr einum manni, gongur hann ígjøgnum turr støð, og søkir hvílu, og finnur onga.

44 Tá sigur hann, Eg vil venda aftur inn í mitt hús, hvaðan eg kom út; og tá ið hann er komin, finnur hann tað tómt, sópað, og prýtt.

45 Tá fer hann, og tekur við sær sjeý aðrar andar, vondari enn sjálvur hann, og teir fara inn og búgva har: og síðsti *standurin* hjá tí manni verður verri enn tann fyrsti. Enntá soleiðis skal tað verða eisini hjá hesi vondu ætt.

46 ¶ Meðan hann enn talaði til fólkið, sí, tá stóðu móðir *hansara* og brøður *hansara* fyrri uttan, og tráðu at tala við hann.

47 Tá segði ein við hann, Sí, móðir tín og brøður tíni standa fyrri uttan, og tráa at tala við teg.

48 Men hann svaraði og segði við hann ið segði honum *hetta*, Hvør er móðir mín? og hvørjir eru brøður mínir?

49 Og hann rætti fram sína hond móti sínum lærusveinum, og segði, Sí móður mína og brøður mínar!

50 Tí hvørsumhelst *ið* ger vilja Fadirs míns sum er í himni, hin sami er bróðir mín, og systir, og móðir.

KAPITUL 13

HIN sama dag fór Jesus út úr húsinum, og settist við sjóvarmálan.

2 Og miklar mannfjöldir vóru savnaðar saman at honum, so at hann fór inn í ein bát, og settist; og øll mannfjöldin stóð við sjóvarmálan.

3 Og hann talaði mong ting til teirra í dæmisögum, og segði, Sí, ein sáðmaður fór út at sáa; 4 Og tá ið hann sáaði, fullu summi *sáðkorn* framvið vegkantin, og fuglarnir komu og gloyptu tey upp:

5 Summi fullu uppá grýtut pláss, har tey ikki høvdu nógva mold: og við tað sama spruttu tey upp, av tí at tey onga dýpd av mold høvdu:

6 Og tá ið sólin var uppi, vórðu tey *avsviðin*; og av tí at tey onga rót høvdu, fólnaðu tey burtur.

7 Og summi fullu millum tornir; og tornirnir spruttu upp, og køvdu tey:

8 Men onnur fullu inn í góða jørð, og bóru fram ávøkst, summi hundrafaldan, summi sekstifaldan, summi tríatfaldan.

9 Hvør oyru hevur at hoyra, hann hoyri.

10 Og lærusveinarnir komu, og søgdu við hann, Hvi talart tú við tey í dæmisögum?

11 Hann svaraði og segði við teir, Tí at tykkum er tað givið at kenna loyndardómar kongadømis himins, men teimum er tað ikki givið.

12 Tí hvørsumhelst *ið* hevur, honum skal verða givið, og hann skal hava størri yvirflód: men hvørsumhelst *ið* ikki hevur, frá honum skal verða tikið burtur sjálvt tað hann hevur.

13 Tí tali eg til teirra í dæmisögum: av tí at tey, siggjandi, *ið* siggja ikki, og hoyrandi hoyra tey ikki, eiheldur skilja tey.

14 Og í teimum er uppfyllt profeti E-sái-ás-ar, sum sigur, Við at hoyra skulu tit hoyra, og skulu ikki skilja; og siggjandi skulu tit siggja, og skulu ikki varnast:

15 Tí hjartað á hesum fólki er vorðið dølskt, og *teirra* oyru eru dul at hoyra, og sini eygu hava tey lokað; at ikki til nakra

tíð tey skuldu sæð við eygum *sinum*, og hoyrt við oyrum *sinum*, og skuldu skilt við hjarta *sinum*, og skuldu verðið umvend, og eg skuldi grøtt tey.

16 Men vælsignað *eru* eygu tykkara, tí tey siggja: og oyru tykkara, tí tey hoyra.

17 Tí sanniliga sigi eg tykkum, At mangir profetar og rættvísir *menn* hava tráað at siggja *teir lutir* sum tit siggja, og hava ikki sæð *teir*; og at hoyra *teir lutir* ið tit hoyra, og hava ikki hoyrt *teir*.

18 ¶ Hoyrið tit tí dæmisøguna um sáðmannin.

19 Tá ið einhvør hoyri orð kongadømisins, og skilur *tað* ikki, tá kemur *hin* vondi, og nápar burtur tað sum varð sáað í hjarta hansara. Hetta er hann ið tók ímóti sáðkorni við vegkantin.

20 Men hann ið tók ímóti sáðkorninum inn í grýtutar staðir, hin sami er hann ið hoyrir orðið, og straks við fagnaði tekur ímóti tí;

21 Tó hevur hann ikki rót í sær, men heldur á í eina tíð: tí tá ið trongd ella atsókn risur uppá grund av orðinum, *tá* alt fyri eitt fær hann meinboga.

22 Hann eisini, sum tók ímóti sáðkorni millum tornirnar, er hann ið hoyrir orðið; og stúranin av hesum heimi, og svikaligsemin av ríkidønum, køva orðið, og hann gerst ófruktsamur.

23 Men hann, ið tók ímóti sáðkorni inn í ta góðu jørðina, er hann ið hoyrir orðið, og skilur *tað*; sum eisini ber frukt, og ber fram, summir hundrafalda, summir seksti, summir tríati.

24 ¶ Eina aðra dæmisøgu setti hann teimum fram, og segði, Kongadømi himins er líknað einum manni sum sáaði gott sáð í sín akur:

25 Men meðan menn svóvu, kom hansara figgindi og sáaði

illgresi millum hveitina, og fór leið sína.

26 Men tá ið blaðið var spröttið upp, og bar fram avøkst, tá komu illgrøsini til sjóndar eisini.

27 So komu tænararnir hjá húsigararum og søgdu við hann, Tygum, sáaðu tygum ikki gott sáð í akur tygara? hvaðan hevur hann tá illgrøs?

28 Hann segði við teir, Hetta hevur ein figgindi gjørt. Tænararnir søgdu við hann, Vilt tú tá, at vit fara og lúka tey upp?

29 Men hann segði, Nei; at ikki, meðan tit lúka illgrøsini upp, tit *slíti* upp við rót eisini hveitina við teimum.

30 Latið bæði vaksa saman inn-til heystið: og í heystartíð vil eg siga við innheystararnar, Savnið illgrøsini saman fyrst, og bindið tey í bundir at brenna tey: men savnið hveitina í løðu mína.

31 ¶ Eina aðra dømisøgu setti hann teimum fram, og segði, Kongadømi himins er líkt einum sinopskorni, sum ein maður tók, og sáaði í sín akur:

32 Sum víst er tað minsta av øllum sáðkornum: men tá ið tað er vaksið, er tað tað størsta millum urtir, og gerst eitt træ, so at fuglarnir í luftini koma og búleikast í greinum tess.

33 ¶ Eina aðra dømisøgu talaði hann teimum; Kongadømi himins er líkt súrdeiggi, sum ein kvinna tók, og goymdi í trimum málum av mjóli, til tað heila var sýrað.

34 Øll hesi tingini talaði Jesus við mannfjöldina í dømisøgum; og uttan dømisøgu talaði hann ikki við tey:

35 At tað mátti verða uppfyllt, ið varð talað við prophetinum, sigandi, Eg vil lata upp munn mín í dømisøgum; eg vil mæla lutir ið hava verið hildnir loyndir frá veraldarinnar grundlegging.

36 Tá sendi Jesus mannfjöldina avstað, og fór inn í húsið: og hansara lærusveinar komu til hansara, og søgdu, Greina okkum dømisøguna um illgrøsini í akrinum.

37 Hann svaraði og segði við teir, Hann, ið sáar tað góða sáðið, er Menniskjusonurin;

38 Akurin er heimurin; tað góða sáðið eru børn kongadømisins, men illgrøsini eru børnini hjá *hinum* vonda;

39 Figgindin, ið sáaði tey, er djevulin; heystið er veraldar endi; og innheystararnir eru einglarnir.

40 Eins og tí illgrøsini verða savnaði og brennd í eldinum; soleiðis skal tað verða við endan á hesi veröld.

41 Menniskjusonurin skal senda út sínar englar, og teir skulu savna úr hansara kongadømi øll ting ið *volda* meinboga, og teir sum gera misgerð;

42 Og skulu kasta teir inn í ein bræðsluovn av eldi: har skal verða grátur og tannagrisl.

43 Tá skulu teir rättvísu skína fram sum sólin í kongadømi Faðirs síns. Hvør *ið* oyru hevur at hoyra, hann hoyri.

44 ¶ Aftur er kongadømi himins líkt dýrgrípi, goymdur í einum akri; hvønn, tá ið ein maður hevur funnið, hann fjalir, og av frøi um tað fer og selur alt sum hann hevur, og keypir tann akurin.

45 ¶ Aftur er kongadømi himins líkt einum keypmanni, *sum* søkir *eftir* vøkrum perlum:

46 Sum, tá ið hann hevði funnið eina perlu av miklum virði, fór og seldi alt sum hann hevði, og keypti hana.

47 ¶ Aftur er kongadømi himins líkt eini nóti, sum varð kastað inn í sjógvin, og savnaði av hvørjum slagi:

48 Sum, tá ið hon var full,

drógu teir *hana* til strandar, og settust niður, og savnaðu teir góðu *upp* í ilöt, men kastaðu teir vánaligu burtur.

49 Soleiðis skal það verða við vernaldar enda: einglarnir skulu koma fram, og skilja hinar vondu burturúr teimum rættlátu, 50 Og skulu kasta teir inn í bræðsluovnin av eldi: har skal vera grátur og tannagrisl.

51 Jesus sigur við teir, Hava tit skilt öll hesi tingini? Teir siga við hann, Ja, Harri.

52 Tá segði hann við teir, Tí er hver skriftlærdur, *sum er* undirvistur til kongadømi himins, líkur manni *sum er* ein húseigari, sum tekur fram úr sini skattagoymslu nýggj og gomul *ting*.

53 ¶ Og það bar á, at tá ið Jesus hevði endað hesar dømsøgur, fór hann avstað haðani.

54 Og tá ið hann var komin inn í sitt egna land, lærði hann teir í sýnagogu teirra, so mikið at teir vórðu ovfarnir, og søgdu, Hvaðani hevur hesin *maður* henda visdóm, og *hesi* mektigu verk?

55 Er hetta ikki sonur træsmiðarins? er ikki móðir hansara kallað Maria? og hansara brøður, Jákup, og Jó-sēs, og Símun, og Judas?

56 Og hansara systrar, eru tær ikki allar *her* hjá okkum? Hvaðani hevur hesin *maður* tá allar hesar lutir?

57 Og teir finga meinboga av honum. Men Jesus segði við teir, Ein prophetur er ikki uttan heiður, undantikið í sínum egna landi, og í sínum egna húsi.

58 Og hann gjørði ikki mong mektig verk har, uppá grund av teirra vantrúgv.

KAPITUL 14

UM tað mundið hoyrði Heródes fjórðingsfúrsti um Jesu *navngiti*,

2 Og segði við sínar tænarar, Hetta er Jóhannes Doyparin; hann er risin frá teimum deyðu; og tí sýna fram mektig verk seg sjálv í honum.

3 ¶ Tí Heródes hevði lagt hald á Jóhannes, og bundið hann, og sett *hann* í fongsul fyri skuld Hē-ró-dí-ás-ar, konu *Philippusar*, bróður síns.

4 Tí Jóhannes segði við hann, Tað er ikki lógligt hjá tær at hava *hana*.

5 Og tá ið hann hevði viljað tikið hann av lívi, óttaðist hann mannfjöldina, tí at tey roknaðu hann sum ein prophet.

6 Men tá ið føðingardagur Heródesar varð hildin, dansaði dóttir Hē-ró-dí-ás-ar frammi fyri teimum, og toknaðist Heródesi.

7 Við hvat hann heitti við einum eiði at geva henni hvatsumhelst hon vildi umbiðja.

8 Og hon, verandi áður undirvist av móður síni, segði, Gev mær her høvur Jóhannes Doyparans á einum fati.

9 Og kongurin varð syrgin: men vegna eiðin, og tey sum sótu við honum til matar, beyð hann at *tað skuldi* verða givið *henni*.

10 Og hann sendi, og hálsögdi Jóhannes í fongslinum.

11 Og hans høvur varð borið á einum fati, og givið gentuni: og hon færði *tað* til móður sína.

12 Og hansara lærusveinar komu, og tóku likamið upp, og jarðaðu tað, og fóru og søgdu Jesusi.

13 ¶ Tá ið Jesus hoyrði *um tað*, fór hann avstað haðani við báti á eitt oyðistað einsæris: og tá ið fólk ið hevði hoyrt *um tað*, fylgdu tey honum til fótis út úr staðunum.

14 Og Jesus fór fram, og sá mikla mannfjöld, og varð rørdur við várkunn mótvegis teimum, og hann grøddi *himi* sjúku teirra.

15 ¶ Og tá ið tað var aftan, komu hansara lærusveinar til hansara, og søgdu, Hetta er eitt oyðistað, og tíðin er nú farin; send mannamúgvuna avstað, at tey mega fara inn í bygdirnar, og keypa sær vistir.

16 Men Jesus segði við teir, Teimum nýtist ikki fara avstað; gevið tit teimum at eta.

17 Og teir siga við hann, Vit hava her bara fimm breyð, og tveir fiskar.

18 Hann segði, Berið tey higar til mín.

19 Og hann skipaði mannamúgvuni at setast niður á grasið, og tók tey fimm breyðini, og teir báðar fiskarnar, og lítandi upp til himins, vælsignaði hann, og breyt, og gav breyðini til lærusveinar sínar, og lærusveinarnir til mannfjøldina.

20 Og teir ótu allir, og vórðu mettaðir: og teir hentaðu upp av molunum, sum lupu av, tólv fullar tægur.

21 Og teir, sum høvdu etið, vóru umleið fimm túsund menn, umframt kvinnur og børn.

22 ¶ Og beinanvegin noyddi Jesus sínar lærusveinar at fara í ein bát, og at fara undan honum yvirum hinumegin, meðan hann sendi mannamúgvurnar avstað.

23 Og tá ið hann hevði sent mannamúgvurnar avstað, fór hann niðan á eitt fjall einsæris at biðja: og tá ið kvøldið var komið, var hann har einsamallur.

24 Men báturin var nú mitt úti á sjógvinum, syftur við aldunum: tí vindurin var andstøðis.

25 Og í fjórðu náttarvøkuni fór Jesus til teirra, gangandi á sjógvinum.

26 Og tá ið lærusveinarnir sóu hann ganga á sjógvinum, órógvaðust teir, og søgdu, Tað er ein andi; og teir róptu út vegna ótta.

27 Men beinanvegin talaði Jesus til teirra, og segði, Verið við gott treyst; tað eri eg; ræðist ikki.

28 Og Pætur svaraði honum og segði, Harri, um tað veri tú, tá bjóða mær at koma til tín á vatninum.

29 Og hann segði, Kom. Og tá ið Pætur var komin niður úr bátinum, gekk hann á vatninum, at fara til Jesus.

30 Men tá ið hann sá vindin hin rokmikla, óttaðist hann; og, byrjandi at søkka, rópti hann, og segði, Harri, frels meg.

31 Og í stundini rætti Jesus fram *sina* hond, og loftaði honum, og segði við hann, O tú smátrúni, hví ivaðirst tú?

32 Og tá ið teir vóru komnir inn í bátin, stæðaði vindurin.

33 Tá komu teir sum vóru í bátinum, og tilbóðu hann, og søgdu, Av sonnum, tú ert Sonur Guðs.

34 ¶ Og tá ið teir vóru farnir yvirum, komu teir inn í Gennés'-á-rét-s land.

35 Og tá ið menninir av tí staðnum kendust við hann, sendu teir inn í alt tað landið runt umkring, og fórðu til hansara øll ið vóru ilskufongd;

36 Og bønauðu hann, at tey máttu nema bara við faldin á klæði hansara: og so mong, sum nomu, vórðu gjørd aldeilis heil.

KAPITUL 15

TÁ komu til Jesus skriftlærdir og Pharisearar, sum vóru úr Jerusalem, og søgdu,

2 Hví misbróta tínar lærusveinar sið hinna eldru? tí at teir tváa ikki sínar hendur tá ið teir eta breyð.

3 Men hann svaraði og segði við teir, Hví eisini misbróta tit boðið hjá Guði við tykkara siði?

4 Tí Guð beyð, og segði, Æra faðir tín og móður: og, Hann ið

ST. MATTHÆUS 15

bölbiður faðir ella móður, hann doyggi deyðan.

5 Men tit siga, Hvørsumhelst *ið* man siga til faðir *sin* ella móður *sína*, *Tað* er ein gáva, við hvørjumsumhelst tú máttirt verðið gagnaður av mær;

6 Og æri ikki faðir *sin* ella móður *sína*, *hann skal vera friur*. Svá hava tit gjørt Guðs boð av ongari virkni við tykkara siði.

7 *Tykkara* hyklarar, væl prophet-eraði *Ê-sai* ás um tykkum, og segði,

8 Hetta fólkíð dregst nær mær við sínum munn, og ærir meg við *sinum* vørrum; men teirra hjarta er fjart frá mær.

9 Men til fánýtis tilbíðja tey meg, frálærandi *fyr*i doktrínur boðini hjá monnum.

10 ¶ Og hann kallaði mannamúgvuna, og segði við tey, Hoyrið og fatið:

11 Ikki tað, sum fer inn í munnin, dálkar ein mann; men tað, sum kemur út úr munninum, hetta dálkar ein mann.

12 Tá komu hansara lærusveinar, og søgdu við hann, Veitst tú at *Phariseararnir* finga meinboga, eftir at teir hoyrdu hesa framsøgn?

13 Men hann svaraði og segði, Hvør planta, sum mín himinski Faðir ikki hevur sett niður, skal verða *rykt* upp við rót.

14 Latið teir vera: teir veri blindir leiðarar av hinum blindu. Og um blindur leiði blindan, *tá* munnu báðir falla í veitina.

15 Tá tók *Pætur* til orða og segði við hann, Greina okkum hesa dømisøgu.

16 Og Jesus segði, Eru tit eisini enn uttan skil?

17 Skilja tit ikki enn, at hvatsumhelst *ið* gongur inn um munnin, fer inn í magan, og verður kastað út í frárenningina?

18 Men teir lutir, sum fara út úr munninum, koma fram frá hjartanum; og teir dálka mannin.

Dóttir Cánaanitans verður grødd

19 Tí at úr hjartanum koma út illar hugsanir, myrðir, horfremjanir, leysalevnaðir, tjovariir, falskur vitnisburður, gudsspottanir:

20 Hesi eru *tey ting* ið dálka ein mann: men at eta við ótváaðum hondum dálkar ikki ein mann.

21 ¶ Tá fór Jesus haðani, og fór avstað inn í umráðini av Týrus og Sí-dön.

22 Og sí, ein kvinna úr Cánaan kom út úr somu umráðunum, og rópaði á hann, og segði, Miskunna mær, O Harri, *tú* Sonur Dávids; dóttir mín er herviliga plágað við einum djevli.

23 Men hann ónti henni ikki eitt orð aftur. Og hansara lærusveinar komu og bønadu hann, og søgdu, Send hana burtur; tí hon rópar eftir okkum.

24 Men hann svaraði og segði, Eg eri ikki sendur, uttan til vilstu seyðirnar av Ísraels húsi.

25 Tá kom hon og tilbað hann, og segði, Harri, hjalp mær.

26 Men hann svaraði og segði, Tað er ikki sømiligt at taka breyðið hjá børnunum, og at blaka hundum *tað*.

27 Og hon segði, Sannleiki, Harri: tó eta hundarnir av molunum sum detta av borði meistara síns.

28 Tá svaraði Jesus og segði við hana, O kvinna, stór er tín trúgv: veri tær enntá sum tú vilt. Og hennara dóttir varð gjørd heil frá sjálvum tí tíma.

29 Og Jesus fór avstað haðani, og kom nær Galiléu sjógvinum; og fór niðan á eitt fjall, og settist niður har.

30 Og miklar mannfjöldir komu til hansara, og høvdu við sær *tey sum vóru* lamin, blind, málleys, vanfør, og mong onnur, og kastaðu tey niður við Jesu føtur; og hann grøddi tey:

31 So mikið at mannfjöldin undraðist, tá ið tey sóu tey málleysu at tala, tey vanføru at verða heil, tey lamnu at ganga, og tey blindu at siggja: og tey dýrðmettu Guð Ísraels.

32 ¶ Tá kallaði Jesus sínar lærusveinar at sær, og segði, Eg havi várkunn við mannfjöldini, tí at tey halda fram við mær nú í triggjar dagar, og havi einkið at eta: og eg vil ikki senda tey avstað fastandi, at ikki tey maktist á vegnum.

33 Og hansara lærusveinar siga við hann, Hvaðani skuldu vit havt so nógv breyð í oyðuni, sum til at mettað eina so mikla mannamúgvu?

34 Og Jesus sigur við teir, Hvussu mong breyð hava tit? Og teir søgdu, Sjey, og nakrar fáar smáfiskar.

35 Og hann beyð mannfjöldini at setast niður á jørðina.

36 Og hann tók tey sjey breyðini og fiskarnar, og veitti tøkkir, og breyt tey, og gav lærusveinum sínum, og lærusveinarnir mannfjöldini.

37 Og tey ótu øll, og vórðu mettað: og teir tóku upp av tí brotna *matinum*, sum var eftir, sjey fullar tægur.

38 Og teir, sum ótu, vóru fyra túsund menn, umframt kvinnur og børn.

39 Og hann sendi mannfjöldina avstað, og tók bát, og kom inn í umráðini av Mág'-dálá.

KAPITUL 16

PHARISÆARARNIR eisini við Såd-dú-see'-arunum komu, og freistandi tráaðu hann, at hann vildi sýnt teimum eitt tekin av himni.

2 Hann svaraði og segði við teir, Tá ið kvøld er, siga tit, *Tað fer at verða* vakurt veður: tí at luftin er reyð.

3 Og um morgunin, *Tað fer at verða* ódámligt veður í dag: tí at luftin er reyð og skýmlig. O *tykkara* hyklarar, asjónina á luftini duga tit á at skyna; men duga tit ikki *at skyna* á tíðanna teknum?

4 Ein ónd og horfikin slekt søkir eftir einum tekini; og tað skal einkið tekin verða givið henni, uttan tekin Jónasar prophets. Og hann fór frá teimum, og fór avstað.

5 Og tá ið hansara lærusveinar vóru komnir yvirum hinumegin, høvdu teir gloymt at tikið breyð.

6 ¶ Tá segði Jesus við teir, Gevið gætur *eftir* og verið varnir fyri súrdeiggi Pharisearanna og Såd-dú-see'-aranna.

7 Og teir tingaðust sín ámillum, og søgdu, *Tað er* av tí at vit einkið breyð hava tikið.

8 Og tá ið Jesus varnaðist *tað*, segði hann við teir, O tit smátrúnu, hví tingast tit *tykkara* millum, av tí at tit einkið breyð hava tikið?

9 Skilja tit ikki enn, eiheldur minnst tey fimm breyð hinna fimm túsund, og hvussu mangar tægur tit hentaðu upp?

10 Eiheldur tey sjey breyð hinna fyra túsund, og hvussu mangar tægur tit hentaðu upp?

11 Hvussu er tað, at tit ikki skilja, at eg talaði *tað* ikki til *tykkara* viðvíkjandi breyði, at tit skuldu vara *tykkum* fyri súrdeiggi Pharisearanna og Såd-dú-see'-aranna?

12 Tá skiltu teir, hvussu ið hann beyð *teimum* ikki á vara seg fyri súrdeignum av breyði, men fyri doktrínu Pharisearanna og Såd-dú-see'-aranna.

13 ¶ Tá ið Jesus kom inn í breddarnar av Çã-sá-ré'-u Philippi, spurdi hann sínar lærusveinar, og segði, Hvønn siga menn at eg Menniskjusunurin eri?

ST. MATTHÆUS 17

14 Og teir sögdu, Summir *siga*, at tú ert Jóhannes Doyparin: summir, Ë-lí-ás; og aðrir, Jeremias, ella ein av prophetunum.

15 Hann sigur við teir, Men hvør siga tit at eg eri?

16 Og Simun Pætur svaraði og segði, Tú ert Christus, Sonur hins livandi Guðs.

17 Og Jesus svaraði og segði við hann, Vælsignaður ert tú, Simun Bår-jó-ná: tí at kjøt og blóð hevur ikki opinberað tær tað, men Faðir mín sum er í himni.

18 Og eg sigi eisini við teg, At tú ert Pætur, og uppá henda klett vil eg byggja mína kirkju; og helvitis portur skulu ikki fáa yvirvág imóti tí.

19 Og eg vil geva tær lyklar kongadømis himins: og hvatsumhelst ið tú skalt binda á jørð, skal vera bundið í himni: og hvatsumhelst ið tú skalt loysa á jørð, skal vera loyst í himni.

20 Tá álegði hann sínum lærusveinum, at teir ongum manni skuldu siga, at hann var Jesus Christus.

21 ¶ Frá tí tíðini fram fór Jesus undir at sýna sínum lærusveinum, hvussu ið hann mátti fara til Jerusalem, og líða mong ting av teimum elstu og fremstu prestunum og skriflærdu, og verða dripin, og verða reistur aftur triðja dagin.

22 Tá tók Pætur hann, og tók at harta hann, og segði, Fjart veri tað frá tær, Harri: hetta skal ikki henda tær.

23 Men hann vendi *sær*, og segði við Pætur, Slepp tær afturum meg, Sátan: tú ert mær ein meimbogi: tí tú gáart ikki eftir tingunum ið veri av Guði, men eftir teimum ið veri av monnum.

24 ¶ Tá segði Jesus við lærusveinar sínar, Um onkur vil

Christi dýrdarumbroyting

koma aftaná mær, tá avnokti hann sjálvan seg, og tuki upp kross sín, og fylgi mær.

25 Tí at hvørsumhelst ið vil frelsa sitt liv, skal missa tað: og hvørsumhelst ið vil missa sitt liv fyri mína skyld, skal finna tað.

26 Tí hvat gagnast ein maður, um hann vinnur heila heimin, og missir sína egnu sál? ella hvat skal ein maður geva í viðurlag fyri sína sál?

27 Tí Menniskjusunurin skal koma í dýrd Faðirs síns við einglum sínum; og tá skal hann endurgjalda hvørjum manni eftir hansara verkum.

28 Sanniliga sigi eg tykkum, Tað veri summir ið standa her, sum skulu ikki smakka av deyða, til teir siggja Menniskjusunin komandi í sínum kongadømi.

KAPITUL 17

OG eftir seks dagar tekur Jesus Pætur, Jákup, og Jóhannes – bróður hansara, og leiðir teir niðan á eitt høgt fjall einsæris,

2 Og varð umbroyttur frammi fyri teimum: og andlit hansara skein sum sólin, og hansara klædnaður varð hvítur sum ljósið.

3 Og sí, tað birtust teimum Móses og Ë-lí-ás, í samtalu við hann.

4 Tá tók Pætur til orða, og segði við Jesus, Harri, tað er gott hjá okkum at vera her: um tú vilt, so lat okkum gera her trý tabernakkul; tær eitt, og Mósesi eitt, og Ë-lí-ási eitt.

5 Meðan hann enn talaði, sí, tá skuggaði eitt bjart skýggi yvir teir: og sí ein rødd út úr skýnum, ið segði, Hetta er mín elskaði Sonur, í hvørjum eg eri væl toknaður; hoyrið hann.

6 Og tá ið lærusveinarnir hoyrdu tað, fullu teir á sitt andlit, og vóru sára ræddir.

7 Og Jesus kom og nam við teir, og segði, Reisist, og ræðist ikki.

8 Og tá ið teir høvdu lyft upp eygum sínum, sóu teir ongan mann uttan Jesus eina.

9 Og sum teir komu oman av fjallinum, álegði Jesus teimum, og segði, Sigið sjónina fyrri ongum manni, inntil Menniskjusunurin verði risin aftur frá deyðum.

10 Og hansara lærusveinar spurdu hann, og søgdu, Hvi siga teir skriftlærdu tá, at Æ-lí-ás má fyrst koma?

11 Og Jesus svaraði og segði við teir, Æ-lí-ás sanniliga skal fyrst koma, og endurbøta øll ting.

12 Men eg sigi tykkum, At Æ-lí-ás er longu komin, og teir kendu hann ikki, men hava gjørt við hann hvatsumhelst teimum lysti. Líkaleiðis skal eisini Menniskjusunurin líða av teimum.

13 Tá skiltu lærusveinarnir, at hann talaði til teirra um Jóhannes Doyparan.

14 ¶ Og tá ið teir vóru komnir til mannamúgvuna, kom ein ávísur maður til hansara, sum neig niður fyrri honum, og segði,

15 Harri, miskunna syni mínum: tí hann er mánasjúkur, og sára plágaður: tí at mangan dettur hann inn í eldin, og ofta inn í vatnið.

16 Og eg leiddi hann til lærusveinar tinar, og teir kundu ikki lekja hann.

17 Tá svaraði Jesus og segði, O trútóma og rangsnúna ætt, hvussu leingi skal eg vera hjá tykkum? hvussu leingi skal eg tola tykkum? leiðið hann higar til mín.

18 Og Jesus hartaði djevulin; og hann fór burtur úr honum: og barnið varð lekt frá sjálvum tí tíma.

19 Tá komu lærusveinarnir til

Jesus burturifrá, og søgdu, Hvi kundu vit ikki kasta hann út?

20 Og Jesus segði við teir, Uppá grund av tykkara vantrúgv: tí at sanniliga sigi eg tykkum, Um tit havi trúgv sum eitt sinops-korn, so skulu tit siga við hetta fjallið, Flyt teg hiðani til hatta staðið; og tað skal flyta seg; og einkið skal vera tykkum ógjørligt.

21 Men hetta slagíð fer ikki út uttan við bøn og føstu.

22 ¶ Og meðan teir dvaldu í Galilæu, segði Jesus við teir, Menniskjusunurin skal verða svikin í mannahendur:

23 Og teir skulu drepa hann, og triðja dag skal hann verða reistur aftur. Og teir vórðu avbera syrgnir.

24 ¶ Og tá ið teir vóru komnir til Cä-për-nä-üm, komu teir sum tóku ímóti ikast peningi til Pæturs, og søgdu, Rindar ikki tykkara meistari ikast?

25 Hann sigur, Jú. Og tá ið hann var komin inn í húsið, var Jesus fyrri á enn hann, og segði, Hvat heldurt tú, Simun? av hvørjum taka jarðarinnar kongar toll ella ikast? av sinum egnu børnum, ella av fremmandum?

26 Pætur sigur við hann, Av fremmandum. Jesus sigur við hann, So eru børnini frí.

27 Men fyrri at vit ikki skuldu volt teimum meinboga, tá far tú til havið, og kasta ein húk, og tak upp tann fisk ið fyrst kemur upp; og tá ið tú hevurt opnað munnin á honum, skalt tú finna eitt pengastykki: tak tað, og gev teimum fyrri meg og teg.

KAPITUL 18

UM somu tíð komu lærusveinarnir til Jesus, og søgdu, Hvør er hin størsti í kongadømi himins?

2 Og Jesus kallaði eitt lítið barn til sín, og setti hann í teirra mittu,

3 Og segði, Sanniliga sigi eg tykkum, Uttan tit verði umvendir, og gerist eins og lítil börn, skulu tit ikki ganga inn í kongadømi himins.

4 Hvørsumhelst *íð* tí skal eyðmýkja seg sjálfvan eins og hetta lítla barnið, hin sami er størst í kongadømi himins.

5 Og hvøriðso skal taka ímóti einum sliikum lítlum barni í mínum navni, tekur ímóti mær.

6 Men hvøriðso gevur einum av hesum smáu, sum trúgva á meg, meinboga, tað var betri hjá honum at ein mylnusteinar varð hongdur um háls hansara, og at hann varð druknaður í havsins djúp.

7 ¶ Vei heiminum orsakað av meinbogum! tí tað má neyðugt verða, at meinbogar koma; men vei tí manni sum meinbogin kemur við!

8 Hvørsvegna um tín hond ella tín fótur gevi tær meinboga, *tá* sker tey av, og kasta *tey* frá tær: tað er betri hjá tær at ganga inn til lívs haltur ella vanførur, heldur enn havandi tvær hendur ella tveir fótur at verða kastaður inn í ævigtvarandi eld.

9 Og um títt eyga gevi tær meinboga, *tá* slit tað úr, og kasta *tað* frá tær: tað er betri hjá tær at ganga inn til lívs við einum eyga, heldur enn havandi tvey eygu at verða kastaður inn í hel-eld.

10 Ansið eftir, at tit vanvirði ikki eitt av hesum smáu; tí at eg sigi tykkum, At í himni skoða teirra einglar altíð andlit Faðirs míns sum er í himni.

11 Tí at Menniskjusunurin er komin at frelsa tað sum var burturvilst.

12 Hvussu hugsa tit? um maður havi hundrað seyðir, og ein teirra veri farin á strok, fer hann ikki frá teimum níggju

og níti, og fer niðan í fjøllini, og søkir tann sum er farin á strok?

13 Og um so verði at hann finni hann, sanniliga sigi eg tykkum, hann fegnast meira um tann *seyðin*, enn um teir níggju og níti sum ikki fóru á strok.

14 Júst soleiðis er tað ikki vilji Faðirs tykkara, sum er í himni, at eitt av hesum smáu skuldu glatast.

15 ¶ Harafrat um bróðir tín misbryttist ímóti tær, far *so* og sig honum hansara feil ímillum teg og hann einsamallar: um hann hoyrir teg, *tá* hevurt tú vundið bróður tín.

16 Men um hann vilji ikki hoyra teg, *tá* tak við tær ein ella tveir afturat, at við munnum á tveim ella trimum vitnum hvørt orð má verða grundfest.

17 Og um hann vanskettir at hoyra teir, *tá* sig *tað* við kirkjuna: men um hann vansketti at hoyra kirkjuna, *tá* veri hann tær sum ein heiðin maður og tollari.

18 Sanniliga sigi eg tykkum, Hvatsumhelst *íð* tit skulu binda á jørð, skal vera bundið í himni: og hvatsumhelst *íð* tit skulu loysa á jørð, skal vera loyst í himni.

19 Aftur sigi eg tykkum, At um tveir av tykkum skulu vera samdir á jørð, hvat varðar okkurt ting *íð* teir skulu umbiðja, tað skal verða gjørt fyri teir av Faðir mínum sum er í himni.

20 Tí hvar *sum* tveir ella tríggir eru savnaðir saman í mínum navni, har eri eg í teirra mittu.

21 ¶ Tá kom Pætur til hansara, og segði, Harri, hvussu ofta skal bróðir mín synda ímóti mær, og eg fyrigeva honum? til sjei ferðir?

22 Jesus sigur við hann, Eg sigi tær ikki, Inntil sjei ferðir: men, Inntil sjúti ferðir sjei.

23 ¶ Tí er kongadømi himins líknað við ein ávisan kong, sum vildi halda roknskap av sínum tænarum.

24 Og tá ið hann var byrjaður at gera upp, varð ein fórdur til hansara sum skyldaði honum tiggju túsund talentir.

25 Men við tað at hann hevði ikki at gjalda, beyð hansara harri hann at verða seldan, og hansara konu, og børn, og alt sum hann hevði, og rindan at verða inta.

26 Tí fell tænarin niður, tilbað hann, og segði, Harri, hav tol við mær, og eg vil rinda tær alt.

27 Tá varð harrin hjá tí tænarar rørdur við várkunn, og loysti hann, og fyrigav honum skuldina.

28 Men hin sami tænarin fór út, og fann ein av sínum samtænarum, sum skyldaði honum hundrað denarar: og hann legði hendur á hann, og tók *hann* eftir svíranum, og segði, Rinda mær tað tú skyldart.

29 Og hansara samtænarari fell niður við hansara fótur, og bønaði hann, og segði, Hav tol við mær, og eg vil rinda tær alt.

30 Og hann vildi ikki: men fór og kastaði hann í fongsul, til hann skuldi rinda skuldina.

31 So tá ið hansara samtænarar sóu hvat var gjørt, vórðu teir sera syrgnir, og komu og søgdu harra sínum alt sum var gjørt.

32 Harri hansara, eftir at hann hevði kallað hann, tá segði við hann, O tú vondi tænarari, eg fyrigav tær alla hasa skuldina, av tí at tú tráaðirt meg:

33 Skuldirt tú ikki eisini havt várkunn við tínum samtænarara, júst eins og eg tók synd í tær?

34 Og hansara harri varð vreiður, og gav hann yvir til pínslararnar, til hann skuldi rinda alt sum honum var skyldugt.

35 So líkaleiðis skal mín himinski Faðir gera eisini við tykkum, um tit frá tykkara hjørtum ikki fyrigeva ein og hvør bróður sínum teirra misbrot.

KAPITUL 19

OG tað bar á, at tá ið Jesus hevði endað hesar útsagnir, fór hann avstað úr Galilæu, og kom inn í breddar Judæu handan Jordan;

2 Og miklar mannfjöldir fylgdu honum; og hann grøddi tey har.

3 ¶ Phariseararnir komu eisini til hansara, freistaðu hann, og søgdu við hann, Er tað lógligt hjá manni at koyra burtur konu sína fyri hvørja grund?

4 Og hann svaraði og segði við teir, Hava tit ikki lisið, at hann ið gjørdi *tey* at byrja við, gjørdi tey kall og kallinnu,

5 Og segði, Av hesi grund skal maður fara frá faðir og móður, og skal krækja *seg* til konu sína: og tey tvey skulu vera eitt kjøt?

6 Hvørsvegna tey eru ikki longur tvey, men eitt kjøt. Hvat tí Guð hevur saman komið, tað koyri ikki maður sundur.

7 Teir siga við hann, Hví beyð tá Móses at geva henni skilnaðarskriv, og at koyra hana burtur?

8 Hann sigur við teir, Móses uppá grund av harðleikanum av tykkara hjørtum loyvdi tykkum at koyra burtur tykkara konur: men frá byrjanini var tað ikki so.

9 Og eg sigi við tykkum, Hvørsumhelst ið koyrir burtur konu sína, undantikið *um tað veri* vegna siðloysi, og giftist við eini aðrari, fremur hordóm: og hvøriðso giftist við henni sum er koyrd burtur, fremur hordóm.

10 ¶ Hansara lærusveinar siga við hann, Um viðurskiptini hjá manninum veri soleiðis við konu *hansara*, so er ikki gott at giftast.

11 Men hann segði við teir, Allir *men* kunnu ikki taka ímóti hesi framsøgn, uttan *teir* sum tað er givið *til*.

12 Tí at tað eru summir geldingar, sum vórðu soleiðis føddir

ST. MATTHÆUS 19

frá móðurlívi móður *sinar*: og það eru summir geldingar, sum vórðu gjördir geldingar av monnum: og það veri geldingar, sum hava gjört seg *til* geldingar fyrri kongadömi himins skuld. Hann, ið er førur fyrri at taka við *tú*, hann taki við *tú*.

13 ¶ Tá vórðu smábörn ferd til hansara, at hann skuldi leggja *sinar* hendur á tey, og biðja: og lærusveinarnir hartaðu tey.

14 Men Jesus segði, Loyvið lítlum börnum, og sýtið teimum ikki, at koma til mín: tí at slíkra er kongadömi himins.

15 Og hann legði *sinar* hendur á tey, og fór avstað hadani.

16 ¶ Og sí, ein kom og segði við hann, Góði Meistari, hvat gott ting skal eg gera, at eg má fáa ævigt liv?

17 Og hann segði við hann, Hvi kallart tú meg góðan? *tað* er eingin góður uttan ein, *tað* er, Guð: men um tú vilt ganga inn til livs, *tá* halt boðini.

18 Hann sigur við hann, Hvørji? Jesus segði, Tú skalt einkið morð inna, Tú skalt ikki fremja hordóm, Tú skalt ikki stjala, Tú skalt ikki bera falskan vitnisburð,

19 Æra fadír tin og móður *tína*: og, Tú skalt elska næsta tin sum sjálvan teg.

20 Tann ungi maðurin sigur við hann, Øll hesi ting havi eg hildið frá mínum ungdómi uppeftir: hvat vantar mær enn?

21 Jesus segði við hann, Um tú vilt vera fullkomin, *tá* far og sel tað tú hevurt, og gev til tey fátæku, og tú skalt hava dýrgrip í himni: og kom og fylg mær.

22 Men tá ið ungi maðurin hoyrði ta framsøgnina, fór hann syrgin burtur: tí hann hevði miklar ognir.

23 ¶ Tá segði Jesus við lærusveinar *sinar*, Sanniliga sigi eg tykkum, At ein rikur maður

Verkamenningar í vingarðinum

skal treyðugliga fara inn í kongadömi himins.

24 Og aftur sigi eg tykkum, Tað er lættari hjá einum kameli at fara ígjøgnum eitt nálareyga, enn hjá ríkum manni at fara inn í kongadömi Guðs.

25 Tá ið hansara lærusveinar hoyrdu *tað*, ógvadust teir avbera *nógv*, og sögdu, Hvør kann tá verða frelstur?

26 Men Jesus eygleiddi *teir*, og segði við *teir*, Við monnum er hetta ógjørligt; men við Guði øll ting eru gjørlig.

27 ¶ Tá tók Pætur til orða og segði við hann, Sí, vit eru farnir frá øllum, og *hava* fylgt tær; hvat skulu vit hava harfyri?

28 Og Jesus segði við *teir*, sum hava fylgt mær, i endurføðingini, tá ið Menniskjusunurin skal sita í hásetinum av síni dýrd, *tá* skulu tit eisini sita á tólv trónum, og døma hinar tólv ættir Ísraels.

29 Og hvør tann ið er farin frá húsum, ella brøðrum, ella systur, ella faðir, ella móður, ella konu, ella börnum, ella jarðum, fyrri navns míns skuld, skal móttaka hundraðfalt *aftur*, og skal arva ævigtvarandi liv.

30 Men mangir, *sum eru* fyrstir, skulu verða síðstir; og hinir síðstu fyrstir.

KAPITUL 20

TÍ at kongadömi himins er líkt einum manni *sum er* húsbóndi, sum fór út árla um morgunin at leiga arbeiðsmenn í sín vingarð.

2 Og tá ið hann var komin ásamt við arbeiðsmenninar um ein denar um dagin, sendi hann *teir* í sín vingarð.

3 Og hann fór út um triðja tíman, og sá aðrar standa fyrri einkið á torginum,

4 Og segði við teir; Farið tit eisini inn í vingarðin, og hvatsumhelst ið rætt er vil eg geva tykkum. Og teir fóru sin veg.

5 Aftur fór hann út umkring hin sætta og níggjunda tíman, og gjörði líkaleiðis.

6 Og kring ellivta tíma fór hann út, og fann aðrar ið stóðu fyrri einkið, og sigur við teir, Hvi standa tit her allan dagin fyrri einkið?

7 Teir siga við hann, Tí at eingin maður hefur leigað okkum. Hann sigur við teir, Farið tit eisini í vingarðin; og hvatsumhelst ið rætt er, tað skulu tit fáa.

8 So tá ið kvöld var komið, sigur vingarðsins harri við sín húsleiðara, Kalla arbeidararnar, og gev teimum teirra hýru, og byrja frá tí síðsta til hin fyrsta.

9 Og tá ið teir komu sum vörðu leigaðir um hin ellivta tíman, fingi teir hvør maður ein denar.

10 Men tá ið teir fyrstu komu, hildu teir at teir skuldu fingið meira; og teir fingi somuleiðis hvør maður ein denar.

11 Og tá ið teir hövdu fingið hann, knarraðu teir inná hús-bóndan,

12 Og søgdu, Hesir síðstu hava virkað bert ein tíma, og tú hevurt gjørt teir javnlíkar okkum, sum hava borið byrði og hita dagsins.

13 Men hann svaraði einum av teimum, og segði, Vinur, eg geri tær ongan órætt: samdirst tú ikki við meg um ein denar?

14 Tak tað ið titt er, og far tín veg: eg vil geva hesum síðsta, júst eins og tær.

15 Er mær ikki lógligt at gera hvat eg vil við mítt egna? Er eyga titt ónt, av tí at eg eri góður?

16 Soleiðis skulu teir síðstu verða fyrstir, og teir fyrstu síðstir: tí at mangir veri kallaðir, men fáir útaldir.

17 ¶ Og sum Jesus fór niðan til Jerusalem, tók hann teir tólv lærusveinarnar einsærís á vegnum, og segði við teir,

18 Sí, vit fara niðan til Jerusalem; og Menniskjusunurin skal verða svikin fremstu prest-unum og skriftlærdu, og teir skulu dómfella hann til deyða,

19 Og skulu geva hann yvir til Heidningarnar at háða, og at húðfletta, og at krossfesta hann: og triðja dag skal hann risa aftur.

20 ¶ Tá kom til hansara móðir Zēb-ē-dēē-ūs-ar barna við sonum sínum, tilbað hann, og tráaði eitt ávíst ting av honum.

21 Og hann segði við hana, Hvat vilt tú? Hon sigur við hann, Veit, at hesir báðir synir mínir mega sita, tann eini við tína høgru hond, og hin við ta vinstru, í kongadømi tinum.

22 Men Jesus svaraði og segði, Tit vita ikki hvat tit umbiðja. Eru tit mentir at drekka úr tí bikari sum eg skal drekka úr, og at verða doypdir við tí dópi sum eg eri doypdur við? Teir siga við hann, Vit eru mentir.

23 Og hann sigur við teir, Tit skulu víst drekka úr mínum bikari, og verða doypdir við tí dópi sum eg eri doypdur við: men at sita við mína høgru hond, og við mína vinstru, er ikki mítt at geva, men tað skal verða givið teimum sum tað er búgvíð til av Faðir mínum.

24 Og tá ið teir tiggju hoyrdu tað, rørdust teir við harmavreiði inná teir báðar brøðurnar.

25 Men Jesus kallaði teir til sín, og segði, Tit vita at prinsarnir hjá Heidningunum útinna harradømi yvir teir, og teir, sum eru miklir, útinna myndugleika á teir.

26 Men tað skal ikki vera so tykkara millum: men hvorsumhelst ið vil vera mikil tykkara millum, hann veri tykkara tænarí;

ST. MATTHÆUS 21

Christus riður inn í Jerusalem

27 Og hvørsumhelst *ið* vil vera hægstur tykkara millum, hann verur tykkara sveinur:

28 Enntá sum Menniskjusionurin ikki kom at verða tæntur fyri, men at tæna, og at geva sítt lív – eitt loysigjald fyri mong.

29 Og sum teir fóru avstað frá Jericho, fylgdi ein mikil mannamúgva honum.

30 ¶ Og sí, tveir blindir menn, *ið* sótu við vegkantinn, tá *ið* teir hoyrdu at Jesus fór framvið, rópaðu út, og søgdu, Miskunna okkum, O Harri, tú Sonur Dávids.

31 Og mannfjöldin hartaði teir, tí at teir skuldu halda friði sínum: men teir róptu tess meira, og søgdu, Miskunna okkum, O Harri, tú Sonur Dávids.

32 Og Jesus stóð stillur, og kallaði teir, og segði, Hvat vilja tit at eg skal gera tykkum?

33 Teir siga við hann, Harri, at okkara eygu mega verða upplatin.

34 So Jesus hevði várkunn við teimum, og nam við teirra eygu: og í stundini fingur teirra eygu sjón, og teir fylgdu honum.

KAPITUL 21

OG tá *ið* teir nærkaðust Jerusalem, og vóru komnir til Bēth-fá-gē, at Olivinfjallinum, tá sendi Jesus tveir lærusveinar,

2 Og segði við teir, Farið inn í bygdina yvir av tykkum, og beinanvegin skulu tit finna ein asna bundnan, og eitt fyl hjá tí: loysið *tey*, og leiðið *tey* til mín.

3 Og um onkur sigi okkurt við tykkum, tá skulu tit siga, Harrin hevur tørv á teimum; og beinanvegin vil hann senda *tey*.

4 Alt hetta varð gjørt, at tað mátti verða uppfyllt, *ið* varð talað við prophetinum, sigandi,

5 Sigið tit dóttur Sǐ-ón-s, Sǐ, Kongur tín til tín kemur,

eyðmjúkur, og sitandi á einum asna, og einum ungum fyli – fylinum hjá asna.

6 Og lærusveinarnir fóru, og gjørdu sum Jesus beyð teimum,

7 Og komu við asnanum, og fylinum, og løgdu síni klæðir á *tey*, og teir settu *hann* hará.

8 Og sera mikil mannamúgva breiddi síni klæðir á vegin; onnur skóru niður greinar av trøunum, og stroyddu *tær* á vegin.

9 Og mannamúgvurnar *ið* fóru undan, og sum fylgdu, rópaðu, og søgdu, Hō-sǎn-ná til Sonar Dávids: Vælsignaður er hann *ið* kemur í navni Harrans; Hō-sǎn-ná í tí hægsta.

10 Og tá *ið* hann var komin inn í Jerusalem, varð allur staðurin rørdur, og *tey* søgdu, Hvør er hesin?

11 Og mannamúgvann segði, Hetta er Jesus, propheturin úr Názareth í Galilēu.

12 ¶ Og Jesus fór inn í tempul Guðs, og kastaði út allar teir *ið* seldu og keyptu í templinum, og koyrði um koll borðini hjá peningavekslarunum, og sessirnar hjá teimum *ið* seldu dúgvur,

13 Og segði við teir, Skrivað stendur, Hús mitt skal kallast bønarhúsið; men tit hava gjørt tað *tí* ránsmanabøli.

14 Og *tey* blindu og *tey* lamnu komu til hansara í templinum; og hann grøddi *tey*.

15 Og tá *ið* teir fremstu prestarnir og skriftlærdu sóu *tey* undurfullu tingini sum hann gjørdi, og bønini rópanði í templinum, og sigandi, Hō-sǎn-ná til Sonar Dávids; tá vórðu teir sára misnøgdir,

16 Og søgdu við hann, Hoyrirt tú hvat hesi siga? Og Jesus sigur við teir, Já; hava tit aldri lisið, Ur pinkubarna og bróstabarna munnni hevurt tú fullkomnað *tær* lovprisan?

17 ¶ Og hann fór frá teimum, og fór út úr staðinum inn í Betháníu; og hann helt til har.

18 Men um morgunin, sum hann kom aftur inn í staðin, hungraði hann.

19 Og tá ið hann sá eitt fikutræ á vegnum, kom hann til tað, og fann einkið hará, men bara bløð, og segði við tað, Eingin frukt vaksi á tær hiðanframeftir um ævir. Og í stundini fólnaði fikutræið burtur.

20 Og tá ið lærusveinarnir sóu tað, undradust teir, og søgdu, Hvør skjótt er fikutræið fólnað burtur!

21 Jesus svaraði og segði við teir, Sanniliga sigi eg tykkum, Um tit havi trúgv, og ivist ei, tá skulu tit ikki bara gera hetta sum er gjørt við fikutræið, men eisini um tit siga við hetta fjallið, Veri tú flutt, og veri tú kastað í havið; tá skal tað verða gjørt.

22 Og øll ting, hvørjismhelst tit umbiðja í bøn, trúgvandi, tit skulu móttaka tey.

23 ¶ Og tá ið hann var komin inn í templið, komu teir fremstu prestarnir og hinir elstu fólksins at honum, sum hann frálærði, og søgdu, Við hvørjum myndugleika gert tú hesi tingini? og hvør gav tær henda myndugleika?

24 Og Jesus svaraði og segði við teir, Eg vil eisini spyrja tykkum eitt ting, sum, um tit sigi mær, so vil eg á líkan hátt siga tykkum við hvørjum myndugleika eg geri hesi tingini.

25 Dópur Jóhannesar, hvaðani var hann? frá himni, ella av monnum? Og teir umhugsadu seg við sær sjálvum, og søgdu, Um vit skulu siga, Frá himni; so vil hann siga við okkum, Hvi trúðu tit honum so ikki?

26 Men um vit skulu siga, Av monnum; so óttast vit fólkið; tí at øll halda Jóhannes sum ein prophet.

27 Og teir svaraðu Jesusi, og søgdu, Vit kunnu ikki siga. Og hann segði við teir, Eiheldur sigi eg tykkum við hvørjum myndugleika eg geri hesi tingini.

28 ¶ Men hvat halda tit? Ein ávisur maður hevði tveir synir; og hann kom til hin fyrri, og segði, Sonur, far og virka í dag í mínum vingarði.

29 Hann svaraði og segði, Eg vil ikki: men síðan iðraði hann seg, og fór.

30 Og hann kom til hin seinna, og segði somuleiðis. Og hann svaraði og segði, Eg fari, harri: og fór ikki.

31 Hvør av teim báðum gjørdi vilja faðirs síns? Teir siga við hann, Hin fyrri. Jesus sigur við teir, Sanniliga sigi eg tykkum, At tollararnir og skøkjurnar fara inn í kongadømi Guðs undan tykkum.

32 Tí Jóhannes kom til tykkara á rættvísis vegnum, og tit trúðu honum ikki: men tollararnir og skøkjurnar trúðu honum: og tit, tá ið tit høvdu sæð tað, vendu ikki um aftaná, at tit máttu trúð honum.

33 ¶ Hoyrið eina aðra dømisøgu: Tað var ein ávisur húsbóndi, sum plantaði vingarð, og girdi hann runt umkring, og gróv eina vínpersu í honum, og bygdi eitt torn, og leigaði hann út til vingarðsmenn, og fór inn í eitt fjarlagið land:

34 Og tá ið fruktartíðin nærkaðist, sendi hann sínar tænarar til vingarðsmenninar, at teir máttu taka ímóti fruktunum av honum.

35 Og vingarðsmenninir tóku hansara tænarar, og bardu ein, og drópu ein annan, og steinaðu ein annan.

36 Aftur sendi hann aðrar tænarar, fleiri enn teir fyrstu: og teir gjørdu við teir líkaleiðis.

ST. MATTHÆUS 22

37 Men síðst av øllum sendi hann sín son til teirra, og segði, Teir vilja virða son mín.

38 Men tá ið vingarðsmenninir sóu sonin, søgdu teir sín ámillum, Hetta er arvingin; kom, latum okkum drepa hann, og latum okkum leggjast á arv hansara.

39 Og teir fangaðu hann, og kastaðu hann út úr vingarðinum, og vógu hann.

40 Tá ið tí harrin av vingarðinum kemur, hvat vil hann gera við teir vingarðsmenninar?

41 Teir siga við hann, Hann vil herviliga týna hasum vondu monnum, og vil leiga út øðrum vingarðsmonnum vingarð sín, sum skulu veita honum fruktirnar í sínum tíðum.

42 Jesus sigur við teir, Lósu tit aldri í skriftunum, Steinurin, ið smiðirnir vrakaðu, hin sami er vorðin hovuðs hornsteinurin: hetta er gerningur Harrans, og tað er undrunarvert í eygum várum?

43 Tí sigi eg tykkum, Kongadømi Guðs skal verða tikið frá tykkum, og givið eini tjóð sum ber fram tess ávøkstir.

44 Og hvørsumhelst ið fellur á henda stein, skal sorast: men á hvønnsumhelst ið hann skal falla, hann vil hann mylja til støv.

45 Og tá ið fremstu prestarnir og Phariseáarnir høvdu høyrð hansara dømisøgur, varnaðust teir at hann talaði um teir.

46 Men tá ið teir søktu at leggja hendur á hann, óttaðust teir mannfjöldina, tí at tey tóku hann fyri ein prophet.

KAPITUL 22

OG Jesus tók til orða og talaði aftur til teirra við dømisøgum, og segði,

2 Kongadømi himins er líkt ávisum kongi, sum gjørdi brúðleyp fyri syni sínum,

Brúðleypið hjá kongssyninum

3 Og sendi út sínar tænarar at rópa teir, ið vórðu bodnir, til brúðleypið: og teir vildu ikki koma.

4 Aftur sendi hann fram aðrar tænarar, og segði, Sigið teimum ið eru bodnir, Sí, eg havi fyrireikað mína máltíð: mínir oksar og gøðingarkálvar eru dripnir, og øll ting eru tilreiðar: komið í brúðleypið.

5 Men teir hildu hánt um tað, og fóru sínar vegir, ein í sín garð, ein annar í sín handil:

6 Og leivdin tók hansara tænarar, og fór illviljandi við teimum, og vá teir.

7 Men tá ið kongurin hoyrði um hetta, varð hann vreiður: og hann sendi fram síni herlið, og oyddi hasar myrðararnar, og brendi upp teirra stað.

8 Tá sigur hann við tænarar sínar, Brúðleypið er tilreiðar, men teir, ið vórðu bodnir, vóru ikki verdir.

9 Farið tit tí út á alfaravegirnar, og so mongum, ið tit skulu hitta, bjóðið til brúðleypið.

10 So teir tænararnir fóru út á alfaravegirnar, og savnaðu saman allar, so mangar sum teir funnu, bæði ringar og góðar: og brúðleypið varð búgvið við gestum.

11 ¶ Og tá ið kongurin kom inn at síggja gestirnar, sá hann har ein mann sum ikki var ílatin brúðleypsklæði:

12 Og hann sigur við hann, Vinur, hvussu komst tú inn higar, ei havandi brúðleypsklæði? Og hann var málbundin.

13 Tá segði kongurin við tænararnar, Bindið hann hond og fót, og takið hann burtur, og kastið hann í ytra myrkur; har skal vera grátur og tannagrisl.

14 Tí at mangir eru kallaðir, men fáir útvaldir.

15 ¶ Tá fóru Phariseáarnir,

og hildu ráð, hvussu teir máttu flókt hann í *hansara* talu.

16 Og teir sendu út til hansara sínar lærusveinar við Hē-ró-di-ār-unum, sigandi, Meistari, vit vita at tú ert sannur, og lærirt Guðs veg í sannleika, eiheldur leggurt tú í nakran *mann*: tí at tú gevurt ikki gætur eftir persóni manna.

17 Sig okkum tí, hvat meinart tú? Er tað lógligt at lata *Çæsari* ikast, ella ikki?

18 Men Jesus varnaðist teirra vondsku, og segði, Hví freista tit meg, *tykkara* hyklarar?

19 Sýnið mær ikast peningin. Og teir fingi honum ein denar.

20 Og hann sigur við teir, Hvørs mynd og áskrift er hetta?

21 Teir siga við hann, *Çæsars*. Tá sigur hann við teir, Rindið tí *Çæsari* tingini sum eru *Çæsars*; og Guði tingini sum eru Guðs.

22 Tá ið teir høvdu hoyrt *hesi orðini*, undraðust teir, og fóru frá honum, og fóru sín veg.

23 ¶ Hin sama dag komu til hansara Sád-dú-cēē-ararnir, sum siga at eingin uppreisn er, og spurdu hann,

24 Og søgdu, Meistari, Móses segði, Um maður doyggi, havandi eingi børn, *so* skal bróðir hansara giftast *við* konu hansara, og reisa upp bróður sínum sád.

25 Nú vóru tað hjá okkum sjev bróður: og hin fyrsti, tá ið hann hevði gift *seg við* konu, andaðist, og, havandi einkið avkom, eftirlæt bróður sínum konu sína:

26 Somuleiðis eisini hin annar, og hin triðji, at tí sjeynða.

27 Og síðst av øllum doyði kvinnan eisini.

28 Í uppreisnini, hvørs kona skal hon tí vera av teimum sjev? tí at teir allir høvdu hana.

29 Jesus svaraði og segði við teir, Tit fara skeivir, ei kennandi skriftirnar, eiheldur Guðs mátt.

30 Tí at í uppreisnini hvørki giftast tey, ella verða givin í giftu, men eru eins og einglar Guðs í himni.

31 Men hvat varðar uppreisnina av teimum deyðu, hava tit ikki lisið tað sum varð talað til tykkum av Guði, sigandi,

32 Eg eri Guð Abrahams, og Guð Ísaaks, og Guð Jákups? Guð er ikki Guð teirra deyðu, men teirra livandi.

33 Og tá ið mannfjöldin hoyrði *hetta*, vórðu tey ovfarin yvir hansara doktrínu.

34 ¶ Men tá ið *Phariseararnir* høvdu hoyrt at hann hevði tept Sád-dú-cēē-ararnar, vóru teir savnaðir saman.

35 Ein av teimum, *sum var* ein lógvænur, spurdi *hann* tá ein *spurning*, freistandi hann, og segði,

36 Meistari, hvørt er hitt stóra boðið í lógini?

37 Jesus segði við hann, Tú skalt elska Harran tín Guð við øllum tínum hjarta, og við allari tíni sál, og við øllum tínum huga.

38 Hetta er tað fyrsta og stóra boðið.

39 Og hitt annað er líkt tí, Tú skalt elska tín næsta sum sjálvan teg.

40 Á hesum báðum boðum hongur øll lógin og prophetarnir.

41 ¶ Meðan *Phariseararnir* vóru savnaðir saman, spurdi Jesus teir,

42 Og segði, Hvat halda tit um Christ? hvørs sonur er hann? Teir siga við hann, *Sonur Dávids*.

43 Hann sigur við teir, Hvussu kallar Dávid hann tá í anda Harra, og sigur,

44 HARRIN segði við Harra mín, Sit tú við mína høggru hond, til eg geri tínar figgindar til fótskammul tín?

45 Um Dávid tá kalli hann Harra, hvussu er hann *tá* sonur hansara?

ST. MATTHÆUS 23

46 Og eingin var førur fyri at svara honum eitt orð aftur, eiheldur tordi nakar frá tí degi fram at spyrja hann nakrar fleiri *spurningar*.

KAPITUL 23

TÁ talaði Jesus til mannfjöldina, og til sínar lærusveinar,
2 Og segði, Teir skriftlærðu og Phariseáramir sita í stóli Mósesar:

3 Öllum, hvørjumsumhelst teir tí bjóða tykkum at geva ans *eftir*, gevið ans *eftir tí* og gerið *tað*; men gerið ikki eftir verkum teirra: tí at teir siga, og gera ikki.

4 Tí at teir binda tungar byrðar og ringar at verða bornar, og leggja *tær* á herðarnar hjá monnum; men *sjálvir* vilja teir ikki flyta *tær* við einum fingri sínum.

5 Men øll síni verk gera teir fyri at verða sæddir av monnum: teir gera breiðar sínar minnisreimar, og vaksa um kantarnar á sínum klæðum,

6 Og elska tey ovastu sætini í veitslum, og fremstu sessirnar í sýnagogunum,

7 Og heilsanir á torgunum, og at verða kallaðir av monnum, Rabbi, Rabbi.

8 Men verðið ikki tit kallaðir Rabbi: tí at ein er tykkara Meistari, *enmtá* Christus; og allir tit eru brøður.

9 Og kallið ongan *mann* tykkara faðir á foldum: tí at ein er tykkara Faðir, sum er í himni.

10 Eiheldur verðið tit kallaðir meistarar: tí at ein er tykkara Meistari, *enmtá* Christus.

11 Men hann, sum er størstur tykkara millum, skal vera tykkara tænar.

12 Og hvørsumhelst *ið* man upp hevja seg, skal lækkast; og hann *ið* man eyðmýkja seg, skal upp hevjust.

Skriftlærdir og Phariseárar á talaðir

13 ¶ Men vei tykkum, skriftlærðum og Phariseárum, hyklarar! tí at tit lata aftur kongadømi himins ímóti monnum: tí hvørki ganga tit inn *sjálvir*, eiheldur loyva tit teimum, sum eru *ávegis* at fara inn, at fara inn.

14 Vei tykkum, skriftlærðum og Phariseárum, hyklarar! tí at tit oyðeta húsini hjá einkjum, og á kvamsvís halda langa bøn: tí skulu tit fáa tess størri heldøming.

15 Vei tykkum, skriftlærðum og Phariseárum, hyklarar! tí at tit ferðast um sjógv og land *fyri* at gera ein prosilýt, og tá *ið* hann er gjørdur, gera tit hann *tí* tvifalt størri helvitis barnið enn tit *sjálvir* eru.

16 Vei tykkum, *tykkara* blindu vegleiðarar, sum siga, Hvørsumhelst *ið* svør við templið, tað er einkið; men hvørsumhelst *ið* svør við gullið av templinum, hann er ein skuldnari!

17 *Tykkara* dárar og blindu: tí at hvørt er størri, gullið, ella templið sum halgar gullið?

18 Og, Hvørsumhelst *ið* svør við altarið, tað er einkið; men hvørsumhelst *ið* svør við gávuna sum er uppiá tí, hann er sekur.

19 *Tykkara* dárar og blindu: tí at hvørt er størri, gávan, ella altarið sum halgar gávuna?

20 Hvøriðso tí svør við altarið, svør við tað, og við øll ting hará.

21 Og hvøriðso svør við templið, svør við tað, og við hann *ið* býr hari.

22 Og hann *ið* svør við himin, svør við hásæti Guðs, og við hann *ið* situr hará.

23 Vei tykkum, skriftlærðum og Phariseárum, hyklarar! tí at tit gjalda tiggjund av myntu og anisurt og kumman, og hava útilatið tyngnu *málini* av lógini, dóm, miskunn, og trúgv: hesi áttu tit at hava gjørt, og ikki at latið hitt eftir ógjørt.

24 *Tykkara* blindu vegleiðarar, sum síla eftir myggjabita, og gloypa kameli.

25 Vei tykkum, skriftlærdum og *Pharisæarum*, hyklarar! tí at tit gera reina útsíðuna av bikarinum og fatinum, men innani eru tey full av peninganoyðslu og óhógv.

26 *Tin* blindi *Pharisæari*, reinsa fyrst tað *sum* er innan í bikarinum og fatinum, at útsíðan á teimum má verða rein eisini.

27 Vei tykkum, skriftlærdum og *Pharisæarum*, hyklarar! tí tit eru líkir hvíttaðum gravhýsum, sum víst sýnast vøkur útvortis, men innan eru full av deydningabeinum, og av allari óreinsku.

28 Enntá soleiðis eisini sýnast tit rættvisir fyri monnum út-vortisliga, men innan eru tit fullir av hykli og misgerð.

29 Vei tykkum, skriftlærdum og *Pharisæarum*, hyklarar! tí at tit byggja gravirnar hjá prophetunum, og prýða gravhýsini hjá teimum rættvisu,

30 Og siga, Um vit høvdu verið *uppi* á fedra vára døgum, høvdu vit ikki verið luttakarar við teimum í blóðinum av prophetunum.

31 Hvørsvegna tit eru tykkum sjálvum vitnir, at tit eru børnini at teimum ið drópu prophetarnar.

32 Fyllið tit tá upp mátið hjá tykkara fedrum.

33 *Tykkara* høggor-mar, *tykkara* avkom av eiturorum, hvussu kunnu tit komast undan helvitis heldøming?

34 ¶ Hvørsvegna, sí, eg sendi tykkum prophetar, og vismenn, og skriftlærdar: og *summar* av teimum skulu tit drepa og krossfesta; og *summar* av teimum skulu tit húðfletta í tykkara sýnagogum, og søkja at *teimum* frá staði til stað:

35 At yvir tykkum má koma alt tað rættvísa blóðið, úthelt á jørdina, frá blóði rættvísa Abels

at blóði *Zách-á-rí-ás-ar* *Bár-á-čí-ás-ar* sonar, sum tit vógu ímillum templið og altarið.

36 Sanniliga sigi eg tykkum, Allir hesir lutir skulu koma yvir hesa ætt.

37 O Jerusalem, Jerusalem, *tú* sum drepurt prophetarnar, og steinart teir sum eru sendir til tín, hvør ofta vildi eg savnað tíni børn saman, júst sum ein høna savnar sínar ungar undir *sinar* veingir, og tit vildu ikki!

38 Sí, tykkara hús verður eftirlatið tykkum oyði.

39 Tí eg sigi tykkum, Tit skulu ikki siggja meg hiðanífrá, til tit skulu siga, Vælsignaður er hann ið kemur í navni Harrans.

KAPITUL 24

OG Jesus fór út, og fór avstað frá templinum: og hansara lærusveinar komu til *hansara* fyrri at sýna honum bygningar tempulsins.

2 Og Jesus segði við teir, Siggja tit ikki øll hesi tingini? sanniliga sigi eg tykkum, Tað skal ikki verða eftirlatin her ein steinur uppiá øðrum, sum ikki skal verða kastaður niður.

3 ¶ Og sum hann sat uppiá Olivinfjallinum, komu lærusveinarnir til *hansara* einsærligani, og søgdu, Sig okkum, nær skulu hesi tingini verða? og hvat *verður* tekinið um tína komu, og um veraldar enda?

4 Og Jesus svaraði og segði við teir, Verið varnir at eingin maður villleiði tykkum.

5 Tí mangir skulu koma í navni mínum, og siga, Eg eri *Christus*; og skulu villleiða mangar.

6 Og tit skulu hoyra um kriggj og graml um kriggj: siggið til at tit órógvist ikki: tí at øll *hesi tingini* mugu henda, men endin er ikki enn.

7 Tí at tjóð skal risa ímóti

ST. MATTHÆUS 24

tjóð, og kongadømi ímóti kongadømi: og verða skulu hungursneyðir, og drepsóttir, og jarðskjálvtar, á ymsum stöðum.

8 Öll hesi eru byrjanin til *føðingarsorgir*.

9 Tá skulu teir geva tykkum upp til at verða pinslaðar, og skulu drepa tykkum: og tit skulu verða hataðir av øllum tjóðum fyri navns mins skuld.

10 Og tá skulu mangir fáa meinboga, og skulu svíkja hvør annan, og skulu hata hvør annan.

11 Og mangir falskir prophetar skulu koma upp, og skulu villeiða mong.

12 Og av tí at misgerð skal ya, skal kærleikin hjá mongum kólna.

13 Men hann, ið heldur út til endan, hin sami skal verða frelstur.

14 Og hesin gleðiboðskapur kongadømisins skal prædikast í øllum heiminum til ein vitnisburð fyri øllum tjóðum; og so skal endin koma.

15 Tá ið tit tí siggja andstygð oyðingarinnar, *sum varð* talað um av Dánieli propheti, standa í tí heilaga plássinum, (hvøriðso lesur, hann skilji:)

16 Tá lat tey, sum verði seg í Judæu, flýggja til fjallanna:

17 Lat hann, sum er á tekjuni, ikki koma niður at taka nakað ting út úr húsi sinum:

18 Eiheldur lat hann, sum er á markini, venda tilbakar aftur at taka sini klæðir.

19 Og vei teimum sum eru við barn, og teimum ið geva at súgva í teimum døgum!

20 Men biðjið *um*, at tykkara flótti verði ikki um veturin, eiheldur á sabbatsdegnum:

21 Tí at tá skal vera mikil trongd, slik sum ikki var síðan veraldar byrjan til hesa tíð, nei, eiheldur nakrantíð skal verða.

Teknini um afturkomu Christs

22 Og uttan teir dagarnir høvdu verðið styttr, hevði einkið kjøt verðið frelst: men fyri hinna útvaldu skyld skulu teir dagarnir verða styttr.

23 Um onkur tá sigur við tykkum, Sí, her er Christus, ella har; *tá trúgvíð tí ikki*.

24 Tí at tað skulu risa falskir Christar, og falskir prophetar, og skulu sýna mikil tekin' og undur; so mikið, at um *tað var* gjørligt, skulu teir villeiða sjálvar hinar útvaldu.

25 Sí, eg havi sagt tykkum frammanundan.

26 Hvørsvegna um teir skulu siga við tykkum, Sí, hann er í oyðimørkini; *tá farið ikki fram: sí, hann er í loynikømrinum; tá trúgvíð tí ikki*.

27 Tí at eins og snarljósið kemur úr eystri, og lýsir heilt í vestur; soleiðis skal eisini koma Menniskjusonarins verða.

28 Tí hvarsumhelst ið ræið er, har vilja ørnirnar flykkjast.

29 ¶ Við tað sama eftir trongdina av teimum døgum skal sólin verða myrkjað, og mánin skal ikki geva skin sítt, og stjørnurnar skulu falla av himni, og himnanna kreftur skulu verða skakaðar:

30 Og tá skal tekin Menniskjusonarins birtast í himni: og tá skulu allar jarðarinnar ættargreinir harmast, og tey skulu siggja Menniskjusunin koma í skyggjum himins við mátti og miklari dýrd.

31 Og hann skal senda sínar einglar við miklum lúðursljóði, og teir skulu savna saman hans útvaldu frá teimum fyra vindunum, frá einum enda av himni til hin.

32 Men lærið eina dømisoðu av fikutrænum; Tá ið grein tess enn er bleyt, og skjýtur fram bløð, *tá vita tit at summur er í nánd:*

33 So líkaleiðis tit, tá ið tit siggja ðll hesi ting, *tá* vitið at tað er nær, *enntá* við dyrnar.

34 Sanniliga sigi eg tykkum, Henda ætt skal ikki ganga undir, til ðll hesi ting verði uppfylt.

35 Himin og jørð skulu ganga undir, men míni orð skulu ikki ganga undir.

36 ¶ Men um tann dag og tíma veit eingin *maður*, nei, ikki einglar himins, men *èina* Faðir mín.

37 Men eins og dagar Nó-á *vóru*, soleiðis skal eisini koma Menniskjusunarins verða.

38 Tí at eins og í *døgunum* ið *vóru* frammanundan flóðini, tey ótu og drukku, giftust og góvu í giftu, inntil tann dag ið Nó-i fór inn í ørkina,

39 Og vitstu ikki fyrrenn flóðin kom, og tók tey ðll burtur; soleiðis skal eisini koma Menniskjusunarins verða.

40 Tá skulu tveir vera á markini; tann *èini* verður tikin, og hin *latin* eftir.

41 Tvær *kvinnur skulu* mala á kvørnini; tann *èina* verður tikin, og hin *latin* eftir.

42 ¶ Vakið tí: tí at tit vita ikki hvønn tíma Harri tykkara kemur.

43 Men vitið hetta, at um húsbóndin hevði vitað í hvørji økt tjóvurin fór at koma, so hevði hann havt vakt, og hevði ikki havt loyvt sitt hús at verði brotið upp.

44 Verið tit tí eisini tilreiðar: tí at í slíkum tíma sum tit ikki halda, kemur Menniskjusunurin.

45 Hvør er so ein trúgvur og visur tænarí, sum harri hansara hevur gjørt *til* stjórnara yvir sínum húshaldi, at geva teimum mat í rættari tíð?

46 Vælsignaður er tann tænarí, sum harri hansara, tá ið hann kemur, skal finna soleiðis gerandi.

47 Sanniliga sigi eg tykkum, At hann skal gera hann *til* stjórnara yvir ðllum sínum góðsi.

48 Men og um hin óndi tænarí skal siga í sínum hjarta, Míni harri drálar *við* síni komu;

49 Og skal byrja at sláa *sínar* samtænarar, og at eta og drekka við teimum druknu;

50 *Tá* skal harrin hjá tí tænarí koma í einum degi tá ið hann ikki væntar eftir *honum*, og í einum tíma sum hann ikki er varur við,

51 Og skal høgga hann sundur, og tilskila *honum* hansara skamt við hyklarunum: har skal vera grátur og tannagrisl.

KAPITUL 25

TÁ skal kongadømi himins verða líknað við tiggju jomfrýr, sum tóku lampur sínar, og fóru út at mæta brúðgómimum.

2 Og fimm teirra *vóru* visar, og fimm *vóru* dársamar.

3 Tær, sum *vóru* dársamar, tóku lampur sínar, og tóku onga olju við sær:

4 Men tær visu tóku olju í sínum konnum *saman* við lompum sínum.

5 Meðan brúðgómurin drálaði, durvaðu tær allar og svóvu.

6 Og við midnátt varð róp gjørt, Sí, brúðgómurin kemur; farið út at mæta honum.

7 Tá risu allar tær jomfrýrnar, og trimmaðu lampur sínar.

8 Og tær dársomu søgdu við tær visu, Gevið okkum av olju tykkara; tí at okkara lampur eru slóknaðar.

9 Men tær visu svaraðu, og søgdu, *Ikki so*; at ikki tað ikki skal verða nóg mikið hjá okkum og tykkum: men farið tit heldur til teirra sum selja, og keypið tykkum sjálvum.

10 Og meðan tær fóru at keypa, kom brúðgómurin; og tær, sum *vóru* búnar, fóru inn

við honum til brúðleypid: og hurðin varð latin aftur.

11 Síðan komu eisini hinar jomfrýrnar, og sögdu, Harri, Harri, lat upp fyrri okkum.

12 Men hann svaraði og segði, Sanniliga sigi eg tykkum, Eg kenni tykkum ikki.

13 Vakið tí, tí at tit vita hvørki dagin ella tíman sum Menniskjusunurin kemur í.

14 ¶ Tí at kongadømi himins er eins og maður, sum ferðaðist í fjarlagt land, sum kallaði sínar egnu tænarar, og fekk teimum góðs sitt.

15 Og einum gav hann fimm talentir, øðrum tvær, og øðrum eina; hvørjum manni eftir hansara forimuni fyrri seg; og tók beinanvegin sína ferð.

16 Tá fór hann, sum hevði móttikið tær fimm talentirnar, og handlaði við teimum somu, og gjörði tær til aðrar fimm talentir.

17 Og somuleiðis hann, sum hevði móttikið tvær, eisini hann vann aðrar tvær.

18 Men hann, sum hevði móttikið eina, fór og gróv í jørðina, og fjaldi pening harra sins.

19 Eftir langa tíð kemur harrin hjá teim tænarunum, og roknar upp við teir.

20 Og so kom hann, sum hevði móttikið fimm talentir, og førði aðrar fimm talentir, og segði, Harri, tú fekst mær fimm talentir: sí, eg havi vunnið umfram tær fimm talentir afturat.

21 Harri hansara segði við hann, Væl gjørt, tú góði og trúgvi tænarí: tú hevurt verið trúgvur yvir fáum tingum, eg vil gera teg til stjórnara yvir mongum tingum: gakk tú inn til frøi harra tíns.

22 Eisini hann, sum hevði móttikið tvær talentir, kom og segði, Harri, tú fekst mær tvær talentir: sí, eg havi vunnið tvær aðrar talentir umfram tær.

23 Harri hansara segði við hann, Væl gjørt, tú góði og trúgvi tænarí; tú hevurt verið trúgvur yvir fáum tingum, eg vil gera teg til stjórnara yvir mongum tingum: gakk tú inn til frøi harra tíns.

24 So kom hann, sum hevði móttikið ta eina talentina, og segði, Harri, eg kendi teg, at tú ert ein harður maður, sum heystart inn har tú ei hevurt sáað, og savnart har tú ei hevurt stroytt:

25 Og eg var ræddur, og fór og fjaldi talentina hjá tær í jørðini: sí, har hevurt tú tað ið títt er.

26 Harri hansara svaraði og segði við hann, Tin vondi og lati tænarí, tú vitstirt at eg heysti inn har eg ikki sáaði, og savni saman har eg ei havi stroytt:

27 Tú áttirt tí at havt latið mín pening til vekslararnar, og tá við mína komu skuldi eg fingið mítt egnu við rentu.

28 Takið tí talentina frá honum, og gevið hana til hansara sum hevur tiggju talentir.

29 Tí hvørjum tí, sum hevur, skal verða givið, og hann skal hava yvirflóð: men frá honum, sum ikki hevur, skal verða tikið burtur sjálvst tað sum hann hevur.

30 Og kastið ónýta tænarar í ytra myrkur: har skal vera grátur og tannagrisl.

31 ¶ Tá ið Menniskjusunurin kemur í síni dýrd, og allir teir heilagu einglarnir við honum, tá skal hann sita uppiá hásetinum av síni dýrd:

32 Og frammi fyrri honum skulu vera savnaðar allar tjóðir: og hann skal skilja tær eina frá aðrari, eins og ein hirði skilir sínar seyðir frá geitunum:

33 Og hann skal seta seyðin við sína høggru hond, men geitirnar við ta vinstru.

34 Tá skal Kongurinn siga við teir við sína høggru hond,

Komið, tit vælsignaðu hjá Faðir mínum, arvið kongadæmið *tað*, sum varð fyrireikað tykkum frá grundleggjng heimsins:

35 Tí at eg var ein hungraður, og tit góvu mær mat: eg var tyrstur, og tit góvu mær drekka: eg var ein fremmandur, og tit tóku meg inn:

36 Nakin, og tit klæddu meg: eg var sjúkur, og tit vitjaðu meg: eg var í fongslí, og tit komu til mín.

37 Tá skulu teir rættvísu svara honum, og siga, Harri, nær sóu vit teg ein hungraðan, og mataðu *teg?* ella tyrstan, og góvu *tær* drekka?

38 Nær sóu vit teg ein fremmandan, og tóku *teg* inn? ella naknan, og klæddu *teg?*

39 Ella nær sóu vit teg sjúkan, ella í fongslí, og komu til tín?

40 Og Kongurinn skal svara og siga við teir, Sanniliga sigi eg tykkum, So framt sum tit hava gjørt *tað* móti einum av teim minstu av hesum brøðrum mínum, so hava tit gjørt *tað* móti mær.

41 Tá skal hann eisini siga við teir við hina vinstru hond, Farið burtur frá mær, bannaðu tit, inn í ævigtvarandi eld, fyrireikaður djevlinum og einglum hansara:

42 Tí at eg var ein hungraður, og tit góvu mær ongan mat: eg var tyrstur, og tit góvu mær einkið drekka:

43 Eg var ein fremmandur, og tit tóku meg ikki inn: nakin, og tit klæddu meg ikki: sjúkur, og í fongslí, og tit vitjaðu meg ikki.

44 Tá skulu teir eisini svara honum, og siga, Harri, nær sóu vit teg ein hungraðan, ella tyrstan, ella ein fremmandan, ella naknan, ella sjúkan, ella í fongslí, og tæntu *tær* ikki?

45 Tá skal hann svara teimum, og siga, Sanniliga sigi eg

tykkum, So framt sum tit ikki gjördu *tað* móti einum av teim minstu av hesum, so gjördu tit *tað* ikki móti mær.

46 Og hesir skulu fara burt inn í ævigtvarandi revsing: men teir rættvísu inn í ævigt lív.

KAPITUL 26

OG tað bar á, tá ið Jesus hevði endað allar hesar útsagnir, segði hann við lærusveinar sínar,

2 Tit vita, at eftir tveir dagar er umleypshátíðin, og Menniskjuseinurinn verður svikin til *tess* at verða krossfestur.

3 Tá savnaðu *seg* saman teir fremstu prestarnir, og teir skriftlærðu, og teir elstu fólksins, til borgina hjá høvuðsprestinum, sum kallaðist Cáj-á-fás,

4 Og lögdu ráð, at teir við sniðfundni máttu tikið Jesus, og drepa hann.

5 Men teir søgdu, Ikki á hátíðardegnum, at ikki tað verði eitt uppstig millum fólkið.

6 ¶ Men tá ið Jesus var í Betháníu, í húsinum hjá Símoni tí spitalska,

7 Kom til hansara ein kvinna, sum hevði alabastur krukku við sera dýrabærari salvu, og helti hana á høvur hansara, sum hann sat *til matar*.

8 Men tá ið hansara lærusveinar sóu *tað*, høvdu teir harmavreiði, og søgdu, Til hvat endamál er henda burturspilling?

9 Tí henda salva kundi havt verðið seld fyri nógv, og givið teimum fátøku.

10 Tá ið Jesus fataði *tað*, segði hann við teir, Hví órógva tit kvinnuna? tí hon hevur virkað eina góða gerð á meg.

11 Tí at tit hava tey fátøku hjá tykkum altíð; men meg hava tit ikki altíð.

12 Tí at við tað at hon hevur

ST. MATTHÆUS 26

helt hesa salvu á mitt líkam, so gjörði hon *tað* til jærðan mína.

13 Sanniliga sigi eg tykkum, Hvarsumhelst *ið* hesin gleði-boðskapur skal prædikast í øllum heiminum, *har* skal eisini hetta, sum henda kvinna hevur gjørt, verða sagt frá til eitt minni um hana.

14 ¶ Tá fór ein av teimum tólv, *sum* kallaðist Judas Iscarjot, til fremstu prestarnar,

15 Og segði *við teir*, Hvat vilja tit geva mær, og eg vil geva hann upp til tykkara? Og teir sátmálaðust við hann fyri tríati stykkir av silvuri.

16 Og frá tí tíðini søkti hann høvi til at svíkja hann.

17 ¶ Men hin fyrsta *dagin* av *hátiðini* av ósúrugaðum breydi komu lærusveinarnir til Jesus, og søgdu við hann, Hvar vilt tú at vit tilreiða tær at eta umleypíð?

18 Og hann segði, Farið inn í staðin til tann og *tann* mannin, og sigið við hann, Meistarín sigur, Mín tíð er við hond; eg vil halda umleypíð í tínum húsi við lærusveinum mínum.

19 Og lærusveinarnir gjørdu eins og Jesus hevði fyriskipað teimum; og teir gjørdu umleypíð tilreiðar.

20 Men tá *ið* kvøldið var komið, settist hann niður við teimum tólv.

21 Og sum teir ótu, segði hann, Sanniliga sigi eg tykkum, at ein tykkara skal svíkja meg.

22 Og teir vórðu avbera syrgnir, og tóku hvør av teimum at siga við hann, Harri, er tað eg?

23 Og hann svaraði og segði, Hann, *ið* dyppar *sína* hond við mær í fatið, hin sami skal svíkja meg.

24 Menniskjusunurin fer, eins og skrivað stendur um hann: men vei tí manni sum Menniskjusunurin verður svikin av!

Christus innsetur sína kvøldmátið

tað hevði verið gott hjá tí manni, um hann ikki hevði verið føddur.

25 Tá svaraði Judas, sum sveik hann, og segði, Meistari, er tað eg? Hann segði við hann, Tú hevurt sagt.

26 ¶ Og sum teir ótu, tók Jesus breyð, og vælsignaði *tað*, og breyt *tað*, og gav lærusveinum *tað*, og segði, Takið, etið; hetta er líkam mitt.

27 Og hann tók bikarið, og veitti tókkir, og gav teimum *tað*, og segði, Drekkid allir av tí;

28 Tí hetta er blóð mitt hins nýggja testamentis, sum verður úthelt fyri mangar til eftirgeving syndanna.

29 Men eg sigi tykkum, Eg vil ikki hiðanífrá drekka av hesi frukt vintrásins, inntil tann dag tá *ið* eg drekki hana nýggja við tykkum í kongadømi Faðirs míns.

30 Og tá *ið* teir høvdu sungið ein lovpssálm, fóru teir út á Olivinfjallið.

31 Tá sigur Jesus við teir, Allir skulu tit fáa meinboga mína vegna hesa nátt: tí skrivað stendur, Eg vil sláa hirðan, og seyðurin av fylginum skal verða spjaddur umkring.

32 Men eftir *at* eg eri risin *upp* aftur, vil eg fara undan tykkum til Galilæu.

33 Pætur svaraði og segði við hann, Tó *at* so allir *menn* fáa meinboga tína vegna, *tó* vil eg aldri fáa meinboga.

34 Jesus segði við hann, Sanniliga sigi eg tær, At hesa nátt, áður enn hanin gali, skalt tú avnokta meg triggjar ferðir.

35 Pætur segði við hann, Tó *at* eg skuldi doyð við tær, *tó* vil eg ikki avnokta teg. Somuleiðis søgdu eisini allir lærusveinarnir.

36 ¶ Tá kemur Jesus við teimum at einum plássi, kallað Gëth-së-mà-në, og sigur við

lærusveinarnar, Setist tit her, meðan eg fari og biði har yviri.

37 Og hann tók við sær Pætur og teir báðar Zēb-ē-deē-ūs-ar synir, og byrjaði at verða syrgin og sera tungur.

38 Tá sigur hann við teir, Mín sál er avbera sorgarfull, heilt at deyða: verðið her, og vakið við mær.

39 Og hann fór eitt sindur longur, og fell á sítt andlit, bað, og segði, O Faðir mín, um tað veri gjørligt, tá lat hetta bikar fara um meg: kortini ikki sum eg vil, men sum tú *vilt*.

40 Og hann kemur til lærusveinarnar, og finnur teir sovandi, og sigur við Pætur, Hvat, kundu tit ikki vaka við mær ein tíma?

41 Vakið og bðið, at tit fari ikki inn í freisting: víst er andin villigur, men kjøtið er veikt.

42 Hann fór burtur aftur *fyr* aöru ferð, bað, og segði, O Faðir mín, um hetta bikar mái ikki fara burtur frá mær, uttan eg tað drekki, *tá* verði gjørdur vilji tín.

43 Og hann kom og fann teir aftur sovandi: tí at eygu teirra vóru tung.

44 Og hann fór frá teimum, og fór avstað aftur, og bað *fyr* triðju ferð, og segði somu orðini.

45 Tá kemur hann til sínar lærusveinar, og sigur við teir, Sovið nú vidari, og heintið hvíld *tykkara*: sí, tímin er í nánd, og Menniskjusunurin verður svikin inn í hendurnar á syndarum.

46 Reisist, latum okkum fara: sí, hann er í nánd ið svikum meg.

47 ¶ Og meðan hann enn talaði, sí, *tá* kom Judas, ein av teimum tólv, og við honum ein mikil fjöld við svørdum og stavum, frá teimum fremstu prestunum og fólksins elstu.

48 Men hann ið sveik hann gav teimum eitt tekin, og segði,

Hvønnsumhelst ið eg kyssi, hin sami er hann: haldið honum fast.

49 Og við tað sama kom hann til Jesus, og segði, Heilur og *sælur*, meistari; og kyssi hann.

50 Og Jesus segði við hann, Vínur, hví ert tú komin? Tá komu teir, og lögdu hendur á Jesus, og tóku hann.

51 Og sí, ein av teimum, ið vóru við Jesusi, rætti út *sína* hond, og dró svørd sítt, og sló ein tænarar hjá høvuðsprestinum, og hjó oyra hans av.

52 Tá segði Jesus við hann, Set upp aftur svørd títt í pláss hans: tí at allir teir, ið taka *til* svørdið, skulu týnast við svørdinum.

53 Heldurt tú, at eg ikki nú kann biðja til Faðir mín, og hann skal í stundini geva mær meira enn tólv legiónir av einglum?

54 Men hvussu skulu tá skriftirnar verða uppfyltar, at soleiðis má tað verða?

55 Í teirri somu stund segði Jesus við mannfjöldirnar, Eru tit komnir út sum ímóti ránsmanni við svørdum og stavum fyri at taka meg? Eg sat dagligani hjá tykkum í templinum og frálærði, og tit lögdu einkið hald á meg.

56 Men alt hetta varð gjørt, at prophetanna skriftir máttu verða uppfyltar. Tá yvirgóvu allir lærusveinarnir hann, og flýddu.

57 ¶ Og teir, sum høvdu lagt hald á Jesus, leiddu hann avstað til høvuðsprestin Caj'á-fás, har teir skriftlærdu og teir elstu vóru savnaðir.

58 Men Pætur fylgdi honum langt burturifrú til borgina hjá høvuðsprestinum, og fór inn, og settist hjá tænarunum, at siggja endan.

59 Men teir fremstu prestar-nir, og elstu, og alt ráðið, søktu rangan vitnisburð ímóti Jesusi, *fyr* at taka hann av lívi;

ST. MATTHÆUS 26

60 Men funnu einkið: ja, hóast mong fólksk vitnir komu, ið funnu teir einkið. Til síðst komu tvey fólksk vitnir,

61 Og sögdu, Hesin *felagin* segði, Eg eri mentur at oyðileggja tempul Guðs, og at byggja tað á trimum dögum.

62 Og høvuðspresturin reistist, og segði við hann, Svarart tú einkið? hvat er tað sum hesi vitna imóti tær?

63 Men Jesus helt friði sínum. Og høvuðspresturin tók til orða og segði við hann, Eg svørji teg við hin livandi Guð, at tú sigi okkum hvørt tú veri Christus, Sonur Guðs.

64 Jesus sigur við hann, Tú hevurt sagt: men eg sigi tykkum, Hereftir skulu tit siggja Menniskjusunin sitandi við høguru hond kraftar, og komandi í skýggjum himins.

65 Tá skræddi høvuðspresturin síni klæðir, og segði, Hann hevur talað gudsspottan; hvønn víðari tørv hava vit á vitnum? sí, nú hava tit hoyrt hansara gudsspottan.

66 Hvat halda tit? Teir svaraðu og sögdu, Hann er sekur til deyða.

67 Tá spýttu teir í hans andlit, og bardu hann; og aðrir slógu hann við handalógvum sínum,

68 Og sögdu, Prophetera fyri okkum, tú Christus, Hvør er hann ið sló teg?

69 ¶ Men Pætur sat uttanfyri í borgargarðinum: og ein genta kom til hansara, og segði, Eisini tú vart við Jesusi úr Galilæu.

70 Men hann noktaði frammi fyri teimum øllum, og segði, Eg veit ikki hvat tú sigurt.

71 Og tá ið hann var farin út í inngongdina, sá ein onnur *terna* hann, og segði við tey sum vóru har, Hesin *felagin* var eisini við Jesusi úr Nazareth.

Christus latin bundin til Pilatusar

72 Og aftur noktaði hann við einum eiði, Eg kenni ikki mannin.

73 Og eftir eina løtu komu til *hansara* teir ið stóðu hjá, og sögdu við Pætur, Vist ert tú eisini *ein* av teimum; tí at tín tala avdúkar teg.

74 Tá tók hann at banna og at svørja, og *siga*, Eg kenni ikki mannin. Og í stundini gól hanin.

75 Og Pætur mintist orðið hjá Jesusi, sum segði við hann, Aður enn hanin gali, skalt tú avnokta meg triggjar ferðir. Og hann fór út, og græt beiskliga.

KAPITUL 27

TÁ ið morgunin var komin, hildu allir fremstu prestarnir og fólksins elstu ráð saman imóti Jesusi at taka hann av lívi:

2 Og tá ið teir høvdu bundið hann, leiddu teir hann avstað, og góvu hann yvir til Pontius Pilatusar, landsstjóran.

3 ¶ Judas, sum hevði svikið hann, tá ið hann sá at hann var fordømdur, iðraði seg tá, og kom aftur við teim tríati stykkjunum av silvuri til teir fremstu prestarnar og elstu,

4 Og segði, Eg havi syndað, í at eg havi svikið hitt sakleysa blóð. Og teir sögdu, Hvat er okkum um tað? sjá tú um tað.

5 Og hann tveitti niður stykkini av silvuri í templinum, og fór avstað, og fór og hongdi seg.

6 Og fremstu prestarnir tóku stykkini av silvuri, og sögdu, Tað er ikki lígligt til tess at lata tey inn í skattkamarið, av tí at tað er blóðsprisurin.

7 Og teir lögdu saman ráð, og keyptu pottamakara-akurin fyri tey, at jarða útlendingar í.

8 Hvørsvegna tann akurin varð kallaður, Blóðsakurin, at hesum degi.

9 Tá varð uppfyllt tað, sum varð

talað við Jeremiasi profheti, sigandi, Og teir tóku tey triati stykkini av silvuri, prisin á honum ið varð mettur, hvønn teir av Ísraels börnum mettu;

10 Og gövu tey fyri pottamakara-akurin, so sum Harrin beyð mær.

11 Og Jesus stóð frammi fyri landsstjóranum: og landsstjórinn spurdi hann, og segði, Ert tú Kongur Jødanna? Og Jesus segði við hann, Tú sigurt.

12 Og tá ið hann varð ákærður av fremstu prestunum og teimum elstu, svaraði hann einkið.

13 Tá segði Pilatus við hann, Hoyrirt tú ikki hvussu mong ting teir vitna imóti tær?

14 Og hann svaraði honum aldri uppá eitt orð; so mikið at landsstjórinn undraðist mikilliga.

15 Men á tí hátiðini var landsstjórinn vanur at lata fólkinum ein fanga leysan, hvønn teir vildu.

16 Og teir høvdu tá ein tiltikan fanga, kallaðan Bár-áb-bás.

17 Tessvegna, tá ið teir vóru savnaðir saman, segði Pilatus við teir, Hvønn vilja tit at eg lati tykkum leysan? Bár-áb-bás, ella Jesus sum er kallaður Christus?

18 Tí hann vitsti, at tað var vegna øvund at teir høvdu givið hann upp.

19 ¶ Tá ið hann var setstur niður á dómarasætið, sendi kona hansara til hansara, sigandi, Hav tú einkið at gera við handa rættláta mann: tí at eg havi útstaðið mangar lutir henda dag í einum dreymi uppá grund av honum.

20 Men fremstu prestarnir og teir elstu vvirtaðu mann-fjøldina, at tey skuldu umbiðja Bár-áb-bás, og týna Jesus.

21 Landsstjórinn tók til orða og segði við tey, Hvønn av teimum baðum vilja tit at eg lati tykkum leysan? Tey søgdu, Bár-áb-bás.

22 Pilatus sigur við tey, Hvat

skal eg tá gera við Jesus sum er kallaður Christus? Tey siga øll við hann, Lat hann verða krossfestan.

23 Og landsstjórinn segði, Hví, hvat ilt hevur hann gjørt? Men tey róptu út jú meira, og søgdu, Lat hann verða krossfestan.

24 ¶ Tá ið Pilatus sá, at hann kundi einkið nytta, men at heldur ein ófriður var komin í, tók hann vatn, og tvó sínar hendur frammi fyri mannamúgvuni, og segði, Eg eri sakleysur í blóðinum av hesum rættláta persóni: siggið tit til tess.

25 Tá svaraði alt fólkið, og segði, Hansara blóð veri á okkum, og á okkara börnum.

26 ¶ Tá læt hann teimum Bár-áb-bás leysan: og tá ið hann hevði húðflett Jesus, gav hann hann yvir til at verða krossfestan.

27 Tá tóku hermenninir hjá landsstjóranum Jesus inn í ta almennu høllina, og savnaðu at honum alt liðið av hermonnum.

28 Og teir berkaðu hann, og lótu hann í skarlaksskikkju.

29 ¶ Og tá ið teir høvdu flættad eina krúnu av tornum, settu teir hana uppá høvur hansara, og ein sevgleg í høgru hond hansara: og teir boygdu knæ fyri honum, spottaðu hann, og søgdu, Heilur og sælur, Jøda Kongur!

30 Og teir spýttu á hann, og tóku sevgleggin, og slógu hann á høvdið.

31 Og eftir at teir høvdu háðað hann, tóku teir skikkjuna uttan av honum, og lótu hann í egna klædnað hans, og leiddu hann avstað at krossfesta hann.

32 Og sum teir komu út, funnu teir mann úr Cý-ré-né, Símun at navni: hann noyddu teir at bera kross hansara.

33 Og tá ið teir vóru komnir at einum staði, kallað Gól-gá-thá, tað vil siga, eitt skallað, og

34 ¶ Góvu teir honum edik at drekka, blandað við gall: og tá ið hann hevði smakkað *av tí*, vildi hann ikki drekka.

35 Og teir krossfestu hann, og skiftu hansara klæðir sundur, *við at* kasta lutir: at tað mátti verða uppfyllt, ið varð talað við prophetinum, Teir skiftu míni klæðir sundur sín ámillum, og um mín kappa teir kastaðu lutir.

36 Og teir sótu niðri, og eygleiddu hann har;

37 Og settu uppiyvir høvdi hansara ákæru hansara, skrivað, HESIN ER JESUS KONGUR JØDANNA.

38 Tá vórðu tveir ránsmenn krossfestir *saman* við honum, ein til hæguru handar, og ein annar til vinstru.

39 ¶ Og teir ið komu framvið, skeldaðu hann út, vaggandi høvðum sínum,

40 Og søgdu, Tú sum oyðirt templið, og byggirt *tað* á trimum døgum, frels teg sjálvan. Um tú veri Sonur Guðs, *tá* kom niður av krossinum.

41 Somuleiðis eisini fremstu prestarnir, spottandi *hann*, við teimum skriftlærðu og *teimum* elstu, søgdu,

42 Hann frelsti onnur; seg sjálvan kann hann ikki frelsa. Um hann veri Kongur Ísraels, *tá* lat hann nú koma niður av krossinum, og vit vilja trúgva honum.

43 Hann leit á Guð; lat hann nú bjarga honum, um hann vilji hava hann: tí at hann segði, Eg eri Sonur Guðs.

44 Tjóvarnir eisini, sum vórðu krossfestir við honum, settu hitt sama at honum.

45 Men frá sætta tíma var myrkur yvir øllum landinum, at níggjunda tíma.

46 Og um níggjunda tíma rópti Jesus við harðari rødd, og segði,

Ē-li, Ē-li, lá-mā sâ-bâk-thá-ni? tað vil siga, Guð mín, Guð mín, hví hevurt tú yvirgivið meg?

47 Summir av teimum ið stóðu har, tá ið teir hoyrdu *tað*, søgdu, Hesin *maður* kallar eftir Ē-lí-ás-i.

48 Og beinanvegin rann ein av teimum, og tók ein svamp, og fylti *hann* við ediki, og setti *hann* á rørstav, og gav honum at drekka.

49 Restin segði, Lat vera, lat okkum sjá hvørt Ē-lí-ás vil koma at bjarga honum.

50 ¶ Jesus, tá ið hann aftur hevði rópt við harðari rødd, gav upp andan.

51 Og sí, forhangið av templinum varð skrætt í tvent frá ovast til niðast; og jørðin skalv, og klettarnir klovnadu;

52 Og gravirnar vórðu opnaðar; og mong líkam av teimum heilagu, sum svóvu, risu *upp*,

53 Og komu úr grøvunum eftir uppreisn hansara, og fóru inn í hin heilaga staðin, og birtust mongum.

54 Men tá ið herovastin, og teir sum við honum vóru, *sum* vaktuðu Jesus, sóu jarðskjálvtan, og teir lutir sum vórðu gjørdir, óttaðust teir stórliga, og søgdu, Sanniliga, hesin var Sonur Guðs.

55 Og mangar kvinnur vóru har, og eygleiddu langt burturi frá, sum fylgdu Jesusi úr Galilæu, og tæntu fyri honum:

56 Hværja millum vóru Maria Mág-dá-lé-ná; og Maria, móðir Jákups og Jó-sés-ar; og móðirin at Zéb-ê-dē-ús-ar börnum.

57 Tá ið kvældið var komið, kom ein rikur maður úr Ár-í-má-thæ-ú, nevndur Jóseph, sum eisini sjálvur var Jesu lærusveinur:

58 Hann fór til Pilatusar, og biddaði líkamið av Jesusi. Tá skipaði Pilatus líkamið at verða latið.

59 Og tá ið Jóseph hevði tikið likamið, sveipaði hann tað í eitt reint linklæði,

60 Og legði tað í sína egnu nýggju grøv, sum hann hevði høgt út í klettin: og hann rullaði stóran stein til dynnar á gravhýsinum, og fór avstað.

61 Og har vóru Maria Måg-dälé'ná, og hín Maria, og sótu yvir av gravhýsinum.

62 ¶ Men næsta dagin, sum fylgdi tilreiðingardegnum, komu fremstu prestarnir og Pharisearnir saman til Pilatusar,

63 Og søgdu, Tygum, vit minnast at hasin villeiðarin segði, meðan hann enn var á lívi, Eftir triggjar dagar vil eg risa aftur.

64 Skipa tí, at gravhýsið verði gjørt trygt inntil triðja dagin, at ikki hansara lærusveinar komi um náttina, og stjali hann burt, og sigi við folkið, Hann er risin frá teimum deyðu: so verður seinna villfaringin verri enn hin fyrra.

65 Pilatus segði við teir, Tit hava eina vakt: farið tykkara veg, gerið tað so trygt sum tit kunnu.

66 So teir fóru, og gjørdu gravhýsið trygt, við at innsigla steinin, og seta eina vakt.

KAPITUL 28

VÍÐ endan á sabbatinum, sum tað tók at lýsna móti fyrsta degnum av vikuni, komu Maria Måg-dälé'ná og hín Maria at siggja gravhýsið.

2 Og sí, tað varð mikil jarðskjálvti: tí at eingil Harrans steig niður av himni, og kom og rullaði tilbakar steinin frá dyrnum, og settist á hann.

3 Ásjón hansara var líka sum snarljós, og hansara klædnaður hvítur sum snjó:

4 Og av ótta fyri honum skulvu vaktarmenninir, og vórðu sum deyðir menn.

5 Og eingilin tók til orða og segði við kvinnurnar, Óttist ikki tit: tí at eg veit at tit skjja Jesus, sum var krossfestur.

6 Hann er ikki her: tí hann er risin upp, sum hann segði. Kom ið og siggið staðið har Harrin lá.

7 Og farið skundisligani, og sigið hansara lærusveinum, at hann er risin frá teimum deyðu; og sí, hann fer undan tykkum til Galilëu; har skulu tit siggja hann: sí, eg havi sagt tykkum.

8 Og tær fóru skundisligani avstað frá gravhýsinum við ótta og miklari frøi; og runnu at bera hansara lærusveinum orð.

9 ¶ Og sum tær fóru at siga hansara lærusveinum, sí, tá møtti Jesus teimum, og segði, Heilar og sælar allar. Og tær komu og hildu honum um føturnar, og tilbóðu hann.

10 Tá segði Jesus við tær, Verið ikki ræddar: farið og sigið mínum brøðrum, at teir skulu fara til Galilëu, og har skulu teir sjá meg.

11 ¶ Men tá ið tær fóru, sí, tá komu summir av vaktarmonnunum inn í staðin, og sýndu fremstu prestunum øll tey tingini sum vóru gjørd.

12 Og tá ið teir vóru savnaðir við hinum elstu, og høvdu hildið ráðlegging, góvu teir hermonnunum væl av peningi,

13 Og søgdu, Sigið, Hansara lærusveinar komu um náttina, og stjólu hann burtur meðan vit svóvu.

14 Og um hetta komi landsstjóranum fyri oyru, so vilja vit yvirtala hann, og tryggja tykkum.

15 So teir tóku peningin, og gjørdu sum teir vórðu lærdir: og henda framsøgn er vanligi fráboðað millum Jødarnar inntil henda dag.

16 ¶ Tá fóru teir ellivu lærusveinarnir avstað til Galilëu,

á eitt fjall har Jesus hevði fyriskipað teimum.

17 Og tá ið teir sóu hann, tilbóðu teir hann: men summir ivaðust.

18 Og Jesus kom og talaði til teirra, og segði, Mær er fingið alt vald í himni og á jørð.

19 ¶ Farið tí, og lærið allar

tjóðir, doypandi tey í navni Faðirsins, og Sonarins, og Halga Andans:

20 Og lærandi tey at geva øllum lutum ans, hvatsumhelst ið eg havi boðið tykkum: og sí, eg eri við tykkum allan veg, *alt* at veraldar enda. Á-mén.

EVANGELIÐ SAMBÆRT ST. MARKUSI.

KAPITUL I

BYRJANIN av gleðiþóðskapi Jesu Christs, Sonar Guðs;

2 Eins og skrivað stendur í prophetunum, Sí, eg sendi mítt sendiboð undan tínum andliti, sum skal tilreiða tín veg undan tær.

3 Røddin á einum *sum* rópar í oyðuni, Tilreiðið veg Harrans, gerið gøtur hansara beinar.

4 Jóhannes doypti í oyðuni, og prædikaði umvendingardópin til eftirgeving syndanna.

5 Og tað fóru út til hansara alt Judæu land, og tey úr Jerusalem, og vórðu øll doypt av honum í Jordans ánni, jättandi syndir sínar.

6 Og Jóhannes var klæddur við kamelhári, og við gyrðli av einum skinni um lendar sínar; og hann át grashoppur og villan hunang;

7 Og prædikaði, og segði, Tað kemur ein, *sum er* mektigari enn eg, eftir meg, tvongina á hvørs skóm eg eri ikki verdur at byggja meg niður og loysa upp.

8 Eg vist havi doypt tykkum við vatni: men hann skal doypa tykkum við Halga Andanum.

9 Og tað hendi í teimum døgum, at Jesus kom úr Názareth í Galilæu, og varð doyptur av Jóhannesi í Jordan.

10 Og beinanvegin, *tá ið hann* kom upp úr vatninum, sá hann himnarnar upplatar, og Andan eins og dúgvu stiga niður á hann:

11 Og tað kom rødd av himni, *ið segði*, Tú ert mín elskaði Sonur, í hverjum eg eri væl toknaður.

12 Og við tað sama drívur Andin hann í oyðuna.

13 Og hann var har í oyðuni í fjóruti dagar, freistaður av Sátan; og var hjá vildjórnum; og einglarnir tæntu fyri honum.

14 Men eftir at Jóhannes var koyrdur í fongsul, kom Jesus til Galilæu, og prædikaði gleðiþóðskap kongadømis Guðs,

15 Og segði, Tíðin er uppfylt, og kongadømi Guðs er við hondina: vendið um, og trúgvíð gleðiþóðskapinum.

16 Men sum hann gekk við Galilæu sjógvin, sá hann Símun og Andreas, bróður hansara, kasta eitt garn í sjógvin: tí at teir vóru fiskimenn.

17 Og Jesus segði við teir, Komið aftaná mær, og eg vil fáa tykkum at verða mannfiskarar.

18 Og beinanvegin yvirgóvu teir gørnini, og fylgdu honum.

19 Og tá ið hann hevði gingið eitt sindur longur haðani, sá hann Jákup – *son Zēb-ē-dē-ūs-ar*, og Jóhannes – bróður hansara, sum

eisini vóru í bátinum, og bøttu síni gorn.

20 Og beinanvegin kallaði hann teir: og teir eftirlótu Zeb-ede-ús, faðir sin, í bátinum, við teimum leigaðu tænarunum, og fóru aftaná honum.

21 Og teir fóru inn í Cä-për'nä-um; og beinanvegin á sabbatsdegnum fór hann inn í sýnagoguna, og frálærði.

22 Og teir vórðu ovfarnir yvir hansara doktrinu: tí hann lærði teir sum ein ið hevði myndugleika, og ikki sum hinir skriftlærðu.

23 Og í teirra sýnagogu var tað ein maður við einum óreinum anda; og hann rópaði út,

24 Og segði, Lat okkum vera; hvat hava vit at gera við teg, tú Jesus úr Názareth? ert tú komin at oyðileggja okkum? eg kenni teg hvør tú ert, Hin Heilagi Guðs.

25 Og Jesus hartaði hann, og segði, Halt friði tinum, og kom út úr honum.

26 Og tá ið óreini andin hevði skrátt í hann, og rópað við harðari rödd, kom hann út úr honum.

27 Og tey vórðu øll ovfarin, so mikið at tey spurdust ámillum sín, og søgdu, Hvat ting er hetta? hvør nýggj doktrína er hendan? tí við myndugleika býður hann sjálvst teimum óreina andunum, og teir akta hann.

28 Og alt fyri eitt spreiddist hansara giti umkring út um alt umráðið runt um Galiléu.

29 Og við tað sama, tá ið teir vóru komnir út úr sýnagoguni, fóru teir inn í húsið hjá Símunum og Andreasi, við Jákupi og Jóhannesi.

30 Men móðir konu Símunar lá sjúk av hitasótt, og straks siga teir honum frá um hana.

31 Og hann kom og tók í hondina á henni, og lyfti hana upp; og alt fyri eitt fór hitasóttin frá henni, og hon tænti fyri teimum.

32 Og um kvældið, tá ið sólin

setti, fórdi tey til hansara øll ið vóru sjúkufongd, og tey sum vóru heltikin við djevulum.

33 Og allur staðurin var savnaður saman við dyrnar.

34 Og hann grøddi mong ið vóru sjúk av ymsum sjúkdómum, og kastaði út mangar djevlar; og loyvdi ikki djevulunum at tala, tí at teir kendu hann.

35 Og um morgunin fór hann upp eina góða stund fyri dag, fór út, og fór burtur á eitt avsíðis stað, og har bað.

36 Og Símun, og teir sum vóru við honum, fylgdu aftaná honum.

37 Og tá ið teir høvdu funnið hann, søgdu teir við hann, Allir menn søkja eftir tær.

38 Og hann segði við teir, Latum okkum fara inn í næstu býrnar, at eg má prædika har eisini: tí tessvegna kom eg fram.

39 Og hann prædikaði í sýnagogum teirra út um alla Galiléu, og kastaði út djevlar.

40 Og har kom ein spítalskur til hansara, bønæði hann, og knelaði niður fyri honum, og segði við hann, Um tú vilt, so kanst tú gera meg reinan.

41 Og rørdur við várkunn, rætti Jesus fram sína hond, og nam við hann, og sigur við hann, Eg vil; vert tú reinur.

42 Og so skjótt sum hann hevði talað, við tað sama fór spítalskusjúkan frá honum, og hann varð reinsaður.

43 Og strangliga álegði hann honum, og sendi hann við tað sama avstað;

44 Og sigur við hann, Sigg til at tú einkið sigi við nakran mann: men far tín veg, sýn teg fyri prestinum, og ofra fyri tína reinsan tey tingini sum Móses beyð, teimum til vitnisburðar.

45 Men hann fór út, og tók at kunngerá tað mikið, og at spreida sakina útum, so mikið at

Jesus kundi ikki meira opinlýsliga fara inn í staðin, men var fyri uttan á oyðistøðum: og tey komu til hansara frá hvørjum heraðshorni.

KAPITUL 2

OG aftur fór hann inn í Cápær'ná-um, eftir *nakrar* dagar; og tað ljóðaðist at hann var í húsinum.

2 Og beinanvegin vóru mong savnað saman, so mikið at tað var einkið pláss at taka imóti *teimum*, nei, ikki so mikið sum við dyrnar: og hann prædikaði teimum orðið.

3 Og teir koma til hansara, og høvdu við sær ein sjúkan av lamninginum, sum varð borin av fyra.

4 Og tá ið teir ikki kundu koma nær honum fyri troðkanini, dekkadu teir tekjuna av, har hann var: og tá ið teir høvdu brotið *hana* upp, sigu teir niður seingina sum hin sjúki av lamninginum lá í.

5 Tá ið Jesus sá teirra trúgv, segði hann við hin sjúka av lamninginum, Sonur, tínar syndir veri tær fyrigivnar.

6 Men tað sótu ávisir av teimum skriftlærdu har, og grundaðu í sínum hjörtum,

7 Hví talar hesin *maður* soleiðis gudsspottanir? hvør kann fyrigeva syndir, uttan Guð eina?

8 Og við tað sama tá ið Jesus varnaðist í sínum anda, at teir soleiðis grundaðu innan í sær, segði hann við teir, Hví grunda tit hesar lutir í hjörtum tykkara?

9 Hvort er tað lættari at siga við hin sjúka av lamninginum, *Tínar* syndir veri tær fyrigivnar; ella at siga, Reis *teg*, og tak upp song tína, og gakk?

10 Men at tit mega vita, at Menniskjusunurin hevur vald á jørð at fyrigeva syndir, (*tá* sigur hann við hin sjúka av lamninginum,)

11 Eg sigi tær, Reis *teg*, og tak upp song tína, og far tín veg til hús títt.

12 Og í stundini reistist hann, tók upp seingina, og fór út frammi fyri teimum øllum; so mikið at tey vórðu øll ovfarin, dýrðmettu Guð, og søgdu, Vit sóu tað aldri á hetta snið.

13 Og hann fór fram aftur við sjövarmálan; og øll mannfjöldin leitaði til hansara, og hann lærði tey.

14 Og sum hann fór framvið, sá hann Levi, son Al-phæ'-ús-ar, sita við tollheintubúðina, og segði við hann, Fylg mær. Og hann reistist og fylgdi honum.

15 Og tað bar á, at sum Jesus sat til matar í húsi hansara, sótu nógvir tollarar og syndarar eisini saman við Jesusi og lærusveinum hansara: tí har vóru mangir, og teir fylgdu honum.

16 Og tá ið teir skriftlærdu og Phariseararnir sóu hann eta við tollarum og syndarum, søgdu teir við hansara lærusveinar, Hvussu er tað at hann etur og drekkur við tollarum og syndarum?

17 Tá ið Jesus hoyrði tað, sigur hann við teir, Teir, sum eru heilir, hava ongan tørv á læknanum, men teir, sum eru sjúkir: Eg kom ikki at kalla teir rættvísu, men syndarar til umvendingar.

18 Og lærusveinar Jóhannesar og Pharisearanna plagdu at fasta: og teir koma og siga við hann, Hví fasta lærusveinar Jóhannesar og Pharisearanna, men tínar lærusveinar fasta ikki?

19 Og Jesus segði við teir, Kunnu brúðarkamarsbørnini fasta, meðan brúðgómurin er hjá teimum? so leingi sum tey hava brúðgómin hjá sær, kunnu tey ikki fasta.

20 Men teir dagar fara at koma, tá ið brúðgómurin verður tikin burtur frá teimum, og tá skulu tey fasta í teimum døgum.

21 Eisini seymar eingin maður eitt stykki av nýggjum toyi á eitt

gamalt klæði: annars tekur tað nýggja stykkið, sum fylti tað upp, burtur úr tí gamla, og skræðingin verður gjørd verri.

22 Og eingin maður koyrir nýtt vín í gamlar kíkar: annars brestur tað nýggja vinið kíkar-nar, og vinið stoytist, og kíkarnir munnu skemmast: men nýtt vín má koyrast í nýggjar kíkar.

23 Og tað bar á, at hann fór ígjøgnum korn akrarnar á sabbatsdegnum; og hansara lærusveinar byrjaðu, sum teir ferðaðust, at slíta kornøks.

24 Og Phariseararnir søgdu við hann, Sí, hví gera teir á sabbatsdegnum tað sum ikki er lógligt?

25 Og hann segði við teir, Hava tit aldri lisið hvat Dávid gjørdi, tá ið hann hevði tørv, og var ein hungraður, hann, og teir sum við honum vóru?

26 Hvussu hann fór inn í Guðs hús á døgum Á-bjá-thárs høvuðsprests, og át sýnisbreyðini, sum ikki er lógligt at eta uttan hjá prestunum, og gav eisini teimum ið við sær vóru?

27 Og hann segði við teir, Sabbaturin varð gjørdur fyri mannin, og ikki maðurin fyri sabbatin:

28 Tí er Menniskjusunurin Harri, eisini av sabbatinum.

KAPITUL 3

OG hann fór aftur inn í sýnagoguna; og ein maður var har, sum hevði eina visnaða hond.

2 Og teir eygleiddu hann, hvørt hann vildi grøða hann á sabbatsdegnum; at teir máttu ákært hann.

3 Og hann sigur við mannin sum hevði ta visnaðu hondina, Stíg fram.

4 Og hann sigur við teir, Er tað lógligt at gera gott á sabbatsdøgnum, ella at gera ilt? at frelsa lív, ella at drepa? Men teir hildu friði sinum.

5 Og tá ið hann hevði litið runt ikring at teim við vreiði, verandi harmur fyri harðleikan av terra hjørtum, sigur hann við mannin, Strekk fram tína hond. Og hann strekti *hana* út: og hansara hond varð gjørd aftur heil, eins og hin.

6 Og Phariseararnir fóru út, og hildu beinanvegin ráð saman við Hēr-ó'-di-ár-unum imóti honum, hvussu teir kundu oytt hann.

7 Men Jesus hevði seg undan við sínum lærusveinum til sjógvin: og ein mikil mannfjöld úr Galilæu fylgdi honum, og úr Judæu,

8 Og úr Jerusalem, og úr Ídú-mæ'-u, og frá handanfyrri Jordan; og tey kring Týrus og Sí'-dón, ein mikil mannfjöld, tá ið tey høvdu hoyrt hvørjar miklar lutir hann gjørdi, komu til hansara.

9 Og hann talaði til sínar lærusveinar, at ein litil bátur skuldi biða eftir honum vegna mannfjöldina, at ikki tey skuldu treingja hann.

10 Tí hann hevði grøtt mong; so mikið at tey troðkaðust yvir hann, fyri at nema við hann, so mong sum høvdu plágar.

11 Og óreimir andar, tá ið teir sóu hann, fullu niður frammi fyri honum, og róptu, og søgdu, Tú ert Sonur Guðs.

12 Og strangligani álegði hann teimum, at teir skuldu ikki gera hann kannan.

13 Og hann fer niðan á eitt fjall, og kallar *til sín* hvønn hann vildi: og teir komu til hansara.

14 Og hann innsetti tólv, at teir skuldu vera við honum, og at hann kundi senda teir út at prædika,

15 Og at hava vald til at grøða sjúkdómar, og at kasta út djervlar:

16 Og Símun tilnevndi hann Pætur;

17 Og Jákup, son Zēb-ē-dēē'-ús-ar;

ST. MARKUS 3

Dømisøgan um sáðmannin

og Jóhannes, bróður Jákups; og hann tilnevndi teir Bō-â-nēr-gēs, sum er, Torusynirnir:

18 Og Andreas; og Philippus; og Bartholomæus; og Matthæus; og Tummas; og Jákup, son Alphæ-ús-ar; og Thād-dæ-ús; og Símun Cánaanitan;

19 Og Judas Iscarjot, sum eisini sveik hann: og teir fóru inn í eini hús.

20 Og mannamúgván kemur saman aftur, so at teir kundu ikki so mikið sum eta breyð.

21 Og tá ið hansara vinir hoyrdu *um tað*, fóru teir út at leggja hald á hann: tí at tey søgdu, Hann er frá sær sjálvum.

22 ¶ Og hinir skriftlærdu, sum komu oman frá Jerusalem, søgdu, Hann hevur Bē-él-zē-büb, og við djevlanna prins kastar hann út djevlar.

23 Og hann kallaði teir *til sín*, og segði við teir í dømisøgum, Hvussu kann Sátan kasta út Sátan?

24 Og um eitt kongadømi veri sundurbýtt ímóti sær sjálvum, *tá* kann tað kongadømið ikki standast.

25 Og um eitt hús veri sundurbýtt ímóti sær sjálvum, *tá* kann tað húsið ikki standast.

26 Og um Sátan rísi upp ímóti sær sjálvum, og veri sundurbýttur, *tá* kann hann ikki standast, men fær ein enda.

27 Eingin kann fara inn í húsið hjá einum sterkum manni, og ræna ognir hansara, uttan hann fyrst bindi hin sterka mannin; og tá vil hann ræna hús hansara.

28 Sanniliga sigi eg tykkum, Allar syndir skulu verða mannasonunum fyrigivnar, og gudsspottanir hvarvið sumhelst teir munnu gudsspotta:

29 Men hann, ið gudsspottar ímóti Halga Andanum, fær aldri

fyrigiving, men er í vanda fyri ævigari heldðóming:

30 Av tí at teir søgdu, Hann hevur ein óreinan anda.

31 ¶ Har komu tá bróður hansara og móðir hansara, *sum* stóðu fyri uttan, og sendu til hansara, og rópaðu hann.

32 Og mannamúgván sat íkring hann, og tey søgdu við hann, Sí, móðir tín og bróður tínir uttanfyri søkja eftir tær.

33 Og hann svaraði teimum, og segði, Hvør er móðir mín, ella bróður mínir?

34 Og hann hugdi runt íkring á tey sum sótu um hann, og segði, Sí móður mína og bróður minar!

35 Tí hvørsumhelst ið ger vilja Guðs, hin sami er bróðir mín, og systir mín, og móðir.

KAPITUL 4

OG hann fór aftur undir at frálæra við sævarmálan: og tað var savnað at honum ein mikil mannfjöld, so at hann fór í ein bát, og sat í sjögvinum; og øll mannfjöldin var við sjögvin á landinum.

2 Og hann lærði tey mong ting við dømisøgum, og segði við tey í síni doktrínu,

3 Lýðið á; Sí, tað fór út ein sáðmaður at sáa:

4 Og tað bar á, sum hann sáði, at sumt fell við vegkantin, og fuglarnir í luftini komu og gloyptu tað upp.

5 Og sumt fell á grýtuta jørð, har tað ikki hevði nógva mold; og alt fyri eitt spratt tað upp, av tí at tað onga dýpd av mold hevði:

6 Men tá ið sólin var uppi, varð tað *avsviðið*; og, av tí at tað onga rót hevði, so fólnaði tað burtur.

7 Og sumt fell millum tornir, og tornirnir vuku upp, og køvdu tað, og tað veitti onga frukt.

8 Og annað fell á góða jörð, og veitti frukt, ið spratt upp og vaks; og bar fram, sumt tríati, og sumt seksti, og sumt hundrad.

9 Og hann segði við tey, Hann ið hevur oyru at hoyra, hann hoyri.

10 Og tá ið hann var ein-samallur, spurdu teir, sum vóru um hann, við teimum tólv, hann um dømisöguna.

11 Og hann segði við teir, Tykkum er tað givið at kenna loyndardóm kongadømis Guðs: men teimum, sum eru uttanfyri, verða øll hesi tingini gjörd í dømisögum:

12 At siggjandi tey mega siggja, og ikki varnast; og hoyrandi tey mega hoyra, og ikki skilja; at ikki til nakra tíð tey skuldu verðið umvend, og teirra syndir skuldu verðið teimum fyrigivnar.

13 Og hann segði við teir, Skyna tit ikki hesa dømisögu? og hvussu skulu tit tá skyna allar dømisögur?

14 ¶ Sádmaðurin sáar orðið.

15 Og hesi eru tey við vegkant-in, har orðið verður sáað; men tá ið tey hava hoyrt, kemur Sátan alt fyri eitt, og tekur burtur orðið sum varð sáað í teirra hjörtu.

16 Og hesi eru somuleiðis tey sum verða sáaði á grýtuta jörð; sum, tá ið tey hava hoyrt orðið, alt fyri eitt taka við tí við gleði;

17 Og hava onga rót í sær, og so halda út bert í eina tíð: síðan, tá ið liðing ella atsókn risur upp fyri orðsins skuld, fáa tey meinboga alt fyri eitt.

18 Og hesi eru tey sum verða sáaði millum tornir; slík sum hoyra orðið,

19 Og stúranirnar av hesum heimi, og svikaligsemin av ríki-dømunum, og girndirnar eftir øðrum tungum, ið fara inn, køva orðið, og tað verður ófruktsamt.

20 Og hesi eru tey sum verða sáaði á góða jörð; slík sum hoyra orðið, og taka við tí, og bera fram frukt, summi tríatífalda, summi seksti, og summi hundrad.

21 ¶ Og hann segði við teir, Verður eitt kertaljós ført fram at verða sett undir eitt skeppumál, ella undir eina song? og ikki at verða sett í ein ljósastaka?

22 Tí at einkið er fjalt, sum ikki skal eyðsýnast; eiheldur varð nakað hildið loynt, uttan at tað skuldi koma út umkring.

23 Um onkur hevur oyru at hoyra, tá hoyri hann.

24 Og hann segði við teir, Gevið gætur hvat tit hoyra: við tí máli tit mála, skal tykkum verða mált: og tykkum, ið hoyra, skal meira verða givið.

25 Tí hann ið hevur, honum skal verða givið: og hann sum ikki hevur, frá honum skal verða tikið sjálvt tað sum hann hevur.

26 ¶ Og hann segði, Soleiðis er kongadømi Guðs, sum um ein maður skuldi kastað sáð í jørðina;

27 Og skuldi sovið, og risið nátt og dag, og sáðið skuldi sprottið og vaksið upp, hann veit ikki hvussu.

28 Tí jørðin ber fram frukt av sær sjálvari; fyrst nálina, síðan aksið, eftir tað tað fulla kornið í aksinum.

29 Men tá ið fruktin er borin fram, tá alt fyri eitt setur hann akurknivin til, tí at heystið er komið.

30 ¶ Og hann segði, Hvørjum skulu vit líkna kongadømi Guðs? ella við hvørjum samanburði skulu vit samanbera tað?

31 *Tað er líka sum* eitt sinöps-korn, sum, tá ið tað verður sáað í jørðina, er minni enn øll sáð-kornini sum veri seg á jørðini:

32 Men tá ið tað er sáað, veksur tað upp, og verður

størri enn allar urtir, og skjýtur út miklar greinar; so at fuglarnir av luftini mega búleikast undir skugganum av tí.

33 Og við mongum slíkum dæmisøgum talaði hann orðið til teirra, sum tey vóru før fyri at hoyra *tað*.

34 Men uttan dæmisøgu talaði hann ikki til teirra: og tá ið teir vóru einsamallir, útlegði hann øll ting fyri sínum lærusveinum.

35 Og sama dagin, tá ið kvældið var komið, sigur hann við teir, Latum okkum fara yvirum hinumegin.

36 Og tá ið teir høvdu sent mannfjöldina avstað, tóku teir hann heilt sum hann var inn í bátin. Og tað vóru eisini við honum aðrir lítir bátar.

37 Og tað reis ein mikil stormur í vindi, og aldurnar brutu inn í bátin, so at hann nú var fullur.

38 Og hann var í tí aftara partinum av bátinum, sovandi á einum koddá: og teir vekja hann, og siga við hann, Meistari, leggurt tú ikki í at vit glatast?

39 Og hann reistist, og hartaði vindin, og segði við sjógvín, Friður, ver stillur. Og vindurin stæðgaði, og tað varð blikalogn.

40 Og hann segði við teir, Hvi eru tit so óttafullir? hvussu er tað at tit onga trúgv hava?

41 Og teir óttaðust avbera *nøgv*, og søgdu hvør við annan, Hvørsháttar maður er hesin, at sjálv vindurin og sjógvurin akta hann?

KAPITUL 5

OG teir komu yvirum hinumegin sjógvín, inn í landið hjá Gād-á-rēn-unum.

2 Og tá ið hann var komin úr bátinum, møtti honum við tað sama úr grøvnunum ein maður við einum óreinum anda,

3 Sum hevði *sin* bústað millum

gravirnar; og eingin kundi binda hann, nei, ikki *eingong* við ketum:

4 Tí at hann hevði ofta verið bundin við fótjørnum og ketum, og keturnar høvdu verðið slitnar sundur av honum, og fótjørnini brotin í stykkir: eiheldur kundi nakar temja hann.

5 Og altíð, nátt og dag, var hann í fjøllunum, og í grøvnunum, og geylaði, og skar seg við steinum.

6 Men tá ið hann sá Jesus langt burturifrá, rann hann og tilbað hann,

7 Og rópti við harðari rødd, og segði, Hvat havi eg at gera við teg, Jesus, *tú* Sonur hins hægsta Guðs? Eg eiðsvørji teg við Guð, at tú pinsli meg ei.

8 Tí hann segði við hann, Kom út úr manninum, *tú* óreini andi.

9 Og hann spurdi hann, Hvat er navn títt? Og hann svaraði, og segði, Mitt navn er Legión: tí at vit eru mangir.

10 Og hann bønaði hann *nøgv*, at hann ikki vildi senda teir avstað úr landumráðnum.

11 Men har var, nær við fjøllini, eitt stórt svinafylgi á biti.

12 Og allir djevlnarnir bønaðu hann, og søgdu, Send okkum í svinini, at vit mega fara inn í tey.

13 Og við tað sama gav Jesus teimum loyvi. Og teir óreinu andarnir fóru út, og fóru inn í svinini: og fylgið rann harðligani oman eitt bratt stað í sjógvín, (tey vóru um tvey túsund;) og kóðnaðust í sjógvinum.

14 Og teir, sum føddu svinini, flýddu, og søgdu frá *tí* í staðinum, og *úti* á landinum. Og tey fóru út at siggja hvat tað var sum var gjørt.

15 Og tey koma til Jesus, og siggja hann ið var heltikin við djevlinum, og hevði legiónina, sitandi, og klæddan, og í sínum rætta sinni: og tey óttaðust.

16 Og teir, sum sóu tað, søgdu teimum hvussu tað við-fórst honum ið var heltikin við djevlinum, og *eisini* viðvíkjandi svinunum.

17 Og tey tóku at biðja hann fara burtur úr sínum breddum.

18 Og tá ið hann var komin í bátin, bað hann, sum hevði verið heltikin við djevlinum, hann, at hann mátti vera hjá honum.

19 Hvussu enn er, so loyvdi Jesus honum ikki, men sigur við hann, Far heim til tínar vinir, og sig teimum hvussu mikil ting Harrin hevur gjørt fyri teg, og hevur havt várkunn yvir teg.

20 Og hann fór avstað, og tók at kunngera í Dê-cá-põ-lis hvussu mikil ting Jesus hevði gjørt fyri seg; og allir *menn* undraðust.

21 Og tá ið Jesus var farin yvirum hinumegin aftur við báti, savnaðist nógv fólk at honum: og hann var nær sjógvinum.

22 Og sí, har kemur ein av stjórnaranum av sýnagoguni, Já-í-rús at navni; og tá ið hann sá hann, fell hann við fótur hansara,

23 Og bønaði hann nógv, og segði, Mín litla dóttir liggur fyri deyðanum: *Eg biði teg*, kom og legg tínar hendur á hana, at hon má verða gródd; og hon skal liva.

24 Og Jesus fór við honum; og nógv fólk fylgdi honum, og trongdi hann.

25 Og ein ávis kvinna, sum hevði blóðgang í tólv ár,

26 Og hevði útstaðið mong ting av mongum læknum, og hevði brúkt alt tað hon hevði, og var einkið batnað, men heldur gjørðist verri,

27 Tá ið hon hevði hoyrt um Jesus, kom í troðkanum aftanfyrri, og nam við hansara klæði.

28 Tí hon segði, Um eg má nema bara við hansara klæðir, skal eg verða heil.

29 Og beinanvegin varð henn-

ara blóðkelda tornað upp; og hon kendi í *sinum* kroppi, at hon var gródd frá tí pláguni.

30 Og í stundini vitsti Jesus í sær sjálvum at magn var farið út úr sær, og vendi sær við í troðkanum, og segði, Hvør nam við míni klæðir?

31 Og hansara lærusveinar søgdu við hann, Tú sært mannfjældina treingja teg, og sigurt tú, Hvør nam við meg?

32 Og hann hugdi runt umkring at siggja hana sum hevði gjørt hetta.

33 Men kvinnan, óttandi og piprandi, vitandi hvat var gjørt í sær, kom og fell niður frammi fyri honum, og segði honum allan sannleikan.

34 Og hann segði við hana, Dóttir, tín trúgv hevur gjørt teg heila; far í friði, og ver frisk frá tíni plágu.

35 Meðan hann enn talaði, komu frá *húsinum* hjá stjórnaranum av sýnagoguni *ávisir* sum søgdu, Dóttir tín er deyð: hví órógvart tú Meistarán longur?

36 So skjótt sum Jesus hoyrði tað orðið sum varð talað, sigur hann við stjórnaran av sýnagoguni, Óttast ikki, trúgv eina.

37 Og hann loyvdi ongum at fylgja sær, uttan Pæturi; og Jákupi; og Jóhannesi, bróður Jákups.

38 Og hann kemur til hús stjórnarans av sýnagoguni, og sær hávan, og tey sum grótu og stórliga venaðust.

39 Og tá ið hann var komin inn, sigur hann við tey, Hví leika tit so í, og gráta? gentan er ikki deyð, men svevur.

40 Og tey læðu hann í háð. Men tá ið hann hevði sent tey øll út, tekur hann faðirin og móðrina at gentuni, og teir sum við honum vóru, og fer inn har *sum* gentan lá.

41 Og hann tók í hondina á gentuni, og segði við hana, Tálí-thá kú-mí; sum er, *tá* íð tað er týtt, Genta, eg sigi tær, reis teg.

42 Og beinanvegin reistist gentan, og gekk; tí hon var tólv ára gomul. Og tey vórðu ovfarin við miklum ovfarni.

43 Og hann álegði teimum strangligani, at eingin skuldi vita tað; og beyð at okkurt skuldi gevast henni at eta.

KAPITUL 6

OG hann fór út haðani, og kom inn í sitt egna land; og hansara lærusveinar fylgja honum.

2 Og tá íð sabbatsdagurin var komin, fór hann undir at frálæra í sýnagoguni: og mong, *íð* hoyrdu hann, vórðu bilsin, og søgdu, Hvaðani hevur hesin maður hesi ting? og hvør vísdómur er hetta sum honum er givin, at enntá slík mektig verk verða virkaði av hansara hondum?

3 Er ikki hetta træsmíðurin, sonur Mariu, bróðir Jákups, og Jó-sés-ar, og Juda, og Símunar? og eru ikki hansara systrar her hjá okkum? Og tey tóku sær meinboga av honum.

4 Men Jesus segði við tey, Ein prophetur er ikki uttan heiður, uttan í sínum egna landi, og millum sítt egna skyldfólk, og í sínum egna húsi.

5 Og har kundi hann ikki gera nakað mektugt verk, uttan at hann legði sínar hendur á nøkur fá sjúk fólk, og grøddi tey.

6 Og hann undraðist vegna teirra vantrúgv. Og hann fór runt um bygdarnar, og frálærði.

7 ¶ Og hann kallaði til sín teir tólv, og fór undir at senda teir út sum tveir og tveir; og gav teim makt yvir óreinum andum;

8 Og beyð teimum, at teir skuldu einkið taka til sína ferð, uttan bara stav; ongan pjøka,

einkið breyð, ongan pening í sín pung:

9 Men vera skøddir við sandal-um; og ikki fara í tveir kyrtlar.

10 Og hann segði við teir, Í hvørjum staði sumhelst tit fara inn í eitt hús, har verðið *verandi* til tit fara avstað frá tí staði.

11 Og hvørsumhelst *íð* tekur ikki ímóti tykkum, ella hoyrir tykkum, tá *íð* tit fara avstað haðani, *tá* ristið støvið av undan tykkara fótum til vitnisburðar ímóti teimum. Sanniliga sigi eg tykkum, Tað skal vera úthaldiligari hjá Sodomu og Gø-mør-rhú á dómadegi, enn hjá tí staði.

12 Og teir fóru út, og prædik-aðu at menn skuldu venda um.

13 Og teir kastaðu við mangar djevlar, og salvaðu við olju mong *íð* vóru sjúk, og grøddu tey.

14 Og Heródes kongur hoyrði um hann; (tí hansara navn varð spreitt umkringi:) og hann segði, At Jóhannes Doyparin var risin frá teimum deyðu, og tí sýna seg fram mektig verk í honum.

15 Aðrir søgdu, At tað er Æ-lí-ás. Og aðrir søgdu, At tað er ein prophetur, ella sum ein av prophetunum.

16 Men tá *íð* Heródes hoyrði um tað, segði hann, Tað er Jóhannes, sum eg hálsfogdi: hann er risin frá teimum deyðu.

17 Tí Heródes sjálvur hevði sent út og lagt hald á Jóhannes, og bundið hann í fongsli fyri skuld Hè-ró-dí-ás-ar, konu Philippusar, bróður síns: tí hann hevði gift seg við henni.

18 Tí Jóhannes hevði sagt við Heródes, Tað er tær ikki lógligt at hava konu bróður tíns.

19 Tí hevði Hè-ró-dí-ás nakað inni við hann, og vildi dripið hann; men hon kundi ikki:

20 Tí Heródes óttaðist Jóhannes, vitandi at hann var rættlátur maður og ein heilagur, og ansaði

hann; og tá ið hann hoyrði hann, gjörði hann mong ting, og hoyrði hann fegin.

21 Og tá ið ein lagaligur dagur var komin, at Heródes á sínum føðingardeggi gjörði ein kvøldverð fyri sínum aðalsmonnum, høgu herovastum, og hægst *standandi* av Galilëu;

22 Og tá ið dóttir *áður* nevndu Hēr-ó-dí-ás-ar kom inn, og dansaði, og toknaðist Heródesi og teimum ið við honum sótu, segði kongur við gentuna, Umbið av mær hvatsumhelst tú vilt, og eg vil geva tær *tað*.

23 Og hann svór henni, Hvatumhelst tú manst umbiðja av mær, eg vil geva tær *tað*, til helvtina av mínum kongadømi.

24 Og hon fór fram, og segði við móður sína, Hvat skal eg umbiðja? Og hon segði, Høvdið á Jóhannesi Doyparanum.

25 Og hon kom inn beinanvegin við skundi til kongs, og umbað, og segði, Eg vil at tú gevi mær við *tað* sama á einum fati høvdið á Jóhannesi Doyparanum.

26 Og kongur varð avbera syrgin; *tó*, fyri eið sin skuld, og fyri teirra sakir ið sótu við honum, vildi hann ikki avvísa hana.

27 Og í stundini sendi kongur ein avrættara, og beyð høvur hans at verða fingið: og hann fór og hálsøgdi hann í fongslinum,

28 Og fórði hans høvur á einum fati, og gav gentuni *tað*: og gentan gav móður síni *tað*.

29 Og tá ið hansara lærusveinar hoyrdu um *tað*, komu teir og tóku upp lík hansara, og lögdu *tað* í eina grøv.

30 Og ápostlarnir savnaðu seg saman at Jesusi, og søgdu honum øll ting, bæði hvat teir høvdu gjørt, og hvat teir høvdu frálært.

31 Og hann segði við teir, Komið tit sjálvir burturfrá inn á eitt oyðistað, og hvilið *tykkum*

eina løtu: tí at mong komu og fóru, og teir høvdu onga fritíð so mikið sum at eta.

32 Og teir fóru burtur á eitt oyðistað við báti einsærsliga.

33 Og fólkið sá teir fara avstað, og mong kendu hann, og runnu til fóts hagar úr øllum staðum, og komu undan teimum, og komu saman at honum.

34 Og Jesus, tá ið hann kom út, sá nógv fólk, og varð rørdur við várkunn mótvegis teimum, tí at tey vóru sum seyðir *sum* ongan hirða hava: og hann fór undir at læra tey mangar lutir.

35 Og tá ið dagurin nú var langt umliðin, komu hansara lærusveinar at honum, og søgdu, Hetta er eitt oyðistað, og nú er tíðin langt liðin:

36 Send tey avstað, at tey mega fara inn í landið runt umkring, og inn í bygdirnar, og keypa sær breyð: tí at tey hava einkið at eta.

37 Hann svaraði og segði við teir, Gevið tit teimum at eta. Og teir siga við hann, Skulu vit fara og keypa tvey hundrað denara virði av breyði, og geva teimum at eta?

38 Hann sigur við teir, Hvussu mong breyð hava tit? farið og vitið. Og tá ið teir vitstu, siga teir, Fimm, og tveir fiskar.

39 Og hann beyð teimum at fáa øll *at* setast niður í flokkum á *tað* grøna grasið.

40 Og tey settust niður í raðum, við hundraðum, og við fimmhium.

41 Og tá ið hann hevði tikið tey fimm breyðini og teir báðar fiskarnar, hugdi hann upp til himins, og vælsignaði, og breyt breyðini, og gav sínum lærusveinum *tey* at seta frammanfyri teimum; og teir báðar fiskarnar deildi hann millum tey øll.

42 Og tey ótu øll, og vórðu mettað.

ST. MARKUS 7

43 Og teir hentaðu upp tólv tægur fullar av molunum, og av fiskunum.

44 Og teir, sum ótu av breyðunum, vóru umleið fimm túsund menn.

45 Og beinanvegin noyddi hann sínar lærusveinar at fara í bátin, og at fara yvirum hinumegin undan til Bêth-sáj'-dú, meðan hann sendi fólkið avstað.

46 Og tá ið hann hevði sent tey avstað, fór hann burtur á eitt fjall at biðja.

47 Og tá ið kvöld var komið, var báturin á miðjum sjógvinum, og hann einsamallur á landinum.

48 Og hann sá teir stríðast í róðuri; tí at vindurin var andstøðis teimum: og um fjórðu náttarvøku kemur hann til teirra, gangandi á sjógvinum, og hevði farið framvið teimum.

49 Men tá ið teir sóu hann ganga á sjógvinum, hildu teir at tað kundí verið ein andi, og róptu út:

50 Tí at teir sóu hann allir, og vórðu órógvaðir. Og í stundini talaði hann við teir, og sigur við teir, Verið við gott treyst: tað eri eg; óttist ikki.

51 Og hann fór upp til teirra í bátin; og vindurin steðgaði: og teir ógvadust sára í sær sjálvum útum mát, og undraðust.

52 Tí at teir hugleiddu ikki *kraftarverkið við breyðunum*: tí teirra hjarta var hert.

53 Og tá ið teir vóru farnir yvirum, komu teir inn í Gën-nês'-ár-rêt-s land, og drógu til strandar.

54 Og tá ið teir vóru komnir úr bátinum, tá kendu tey hann beinanvegin,

55 Og runnu ígjøgnum alt tað umráðið runt íkring, og tóku at bera um í songum tey sum vóru sjúk, har tey hoyrdu hann var.

56 Og hvagarsumhelst hann fór inn, inn í bygdir, ella staðir,

Christus ívættasetur Phariseararnar

ella garð, *har* lögdu tey hini sjúku á gøturnar, og bønðu hann at tey máttu nema, um tað *so* bara var við faldin á klæði hansara: og so mong, sum nomu við hann, vórðu gjord heil.

KAPITUL 7

TÁ komu saman til hansara Phariseararnir, og ávisir av teimum skriftlærðu, sum komu frá Jerusalem.

2 Og tá ið teir sóu summar av hansara lærusveinum eta breyð við óreinum, tað vil siga, við ótváaðum hondum, funnu teir feil.

3 Tí at Phariseararnir, og allir Jødarnir, uttan teir tvái *sinar* hendur ofta, *so* eta teir ikki, *tí at teir* halda sið hinna eldru.

4 Og *tá ið teir koma* av torginum, uttan teir tvái *sær*, *so* eta teir ikki. Og mong onnur ting tað veri *seg* sum teir hava tikið við at halda, *so sum* tváingina av bikørum, og grýtum, kopar ílotum, og av bordum.

5 Tá spurdu Phariseararnir og teir skriftlærðu hann, Hví ganga ikki tinir lærusveinar eftir siði teirra eldru, men eta breyð við ótváaðum hondum?

6 Hann svaraði og segði við teir, Væl hevur Ê-sái'-ás profheterað um tykkum hyklarar, sum skrivað stendur, Hetta fólk ærir meg við *sínum* vørrum, men teirra hjarta er fjart frá mær.

7 Men til fánýtis tilbiðja tey meg, *tá ið tey frálára fyri* doktrínur boðini hjá monnum.

8 Tí at tit leggja til viks Guðs boð, og halda mannasið, *so sum* tváingina av grýtum og bikørum: og mong onnur tilik ting gera tit.

9 Og hann segði við teir, Fullvæl vraka tit Guðs boð, at tit mega halda tykkara egna sið.

10 Tí at Móses segði, Æra faðir tín og móður tína; og, Hværiðso

bølbíður faðir ella móður, hann doyggi deyðan:

11 Men tit siga, Um maður sigur til sín faðir ella móður, *Tað er Cór-bán*, tað vil siga, ein gáva, við hvørjumsumhelst tú kundirt verðið gagnaður av mær; *so skal hann vera friur*.

12 Og tit loyva honum ikki longur at gera okkurt fyri faðir sín ella móður sína;

13 Og gera Guðs orð av ongari virkni gjøgnum tykkara sið, sum tit hava avhandað: og mangar slíkar lutir gera tit.

14 ¶ Og tá ið hann hevði kallað alt fólkið *til sín*, segði hann við tey, Lýðið á meg hvør einstakur *av tykkum*, og skiljið:

15 Tað er einkið uttanífrá einum manni, sum, *tá ið tað* fer inn í hann, kann dálka hann: men tey tingini sum koma út úr honum, tey eru tey sum dálka mannin.

16 Um onkur hevur oyru at hoyra, *tá* hoyri hann.

17 Og tá ið hann var farin inn í húsið frá fólkinum, spurdu hansara lærusveinar hann við-víkjandi dómisøguni.

18 Og hann sigur við teir, Eru tit eisini so uttan skil? Fata tit ikki, at hvatsumhelst ting *ið* uttanífrá fer inn í mannin, *tað* kann ikki dálka hann;

19 Tí at tað fer ikki inn í hjarta hansara, men inn í búkin, og fer út í frárenningina, og reinskar *út* allar matir?

20 Og hann segði, Tað, sum kemur út úr manninum, tað dálkar mannin.

21 Tí at innanífrá, út úr hjartanum hjá monnum, renna út illar hugsanir, horfremjanir, leysalevnaðir, myrðir,

22 Tjóvariir, ágirnd, vondska, tølan, skammloysi, eitt ónt eyga, gudsspottan, hugmóð, fávitska:

23 Öll hesi illu tingini koma innanífrá, og dálka mannin.

24 ¶ Og haðani reis hann, og fór inn í landamorkini av Týrus og Sí-dön, og fór inn í eitt hús, og vildi hava ongan *at vita tað*: men hann kundí ei vera fjaldur.

25 Tí ein *ávís* kvinna, hvørs unga dóttir hevði ein óreinan anda, hoyrði um hann, og kom og fell við hansara føtur:

26 Kvinnan var ein Grikkisk, ein Sý-rø-fø-nikk-isk av tjóð; og hon bønaði hann, at hann vildi kastað út djeulin úr síni dóttur.

27 Men Jesus segði við hana, Lat børnini fyrst verða mettað: tí at tað er ikki sømiligt at taka breyðið hjá børnunum, og at kasta hundunum *tað*.

28 Og hon svaraði og segði við hann, Ja, Harri: hundarnir undir borðinum tó eta av molunum hjá børnunum.

29 Og hann segði við hana, Fyri hesa framsøgn far tín veg; djeulin er farin út úr dóttur tíni.

30 Og tá ið hon var komin til hús sitt, fann hon djeulin farnan út, og sína dóttur lagsta á seingini.

31 ¶ Og hann fór avstað aftur úr umráðunum av Týrus og Sí-dön, og kom til Galiléu sjögvin, ígjøgnum miðjuna av Dè-cá-pó-lis umráðunum.

32 Og tey føra at honum ein ið var deyvur, og hevði eitt brek í talu síni; og tey bøna hann at leggja sína hond á hann.

33 Og hann tók hann til viks frá mannamúgvuni, og stakk sínar fingrar inn í oyru hansara, og hann spýtti, og nam við tungu hansara;

34 Og hann hugdi upp til himins, suffaði, og sigur við hann, *Ēf-fá-thā*, tað er, Verð opnað.

35 Og beinanvegin vórðu oyru hans upplatin, og hansara tunguband varð loyst, og hann talaði ræðið.

36 Og hann álegði teimum,

at tey skuldu ongum siga frá: men tess meira hann álegði teimum, so mikið meira ríkiligani kunngjördu tey tað;

37 Og vóru út um mát bilsin, og sögdu, Hann hevur gjørt øll ting væl: hann fær bæði tey deyvu at hoyra, og tey málleysu at tala.

KAPITUL 8

Í TEIMUM døgum, við tað at mannfjöldin var sera mikil, og hevði einkið at eta, kallaði Jesus sínar lærusveinar at sær, og sigur við teir,

2 Eg havi várkunn yvir mannfjöldina, tí at tey hava nú verið hjá mær í triggjar dagar, og hava einkið at eta:

3 Og um eg sendi tey avstað fastandi til egnu hús síni, so vilja tey maktast eftir vegnum: tí at ymis teirra komu fjarvegis frá.

4 Og hansara lærusveinar svaraðu honum, Hvaðani kann maður metta hesar menn við breyði her í oyðuni?

5 Og hann spurdi teir, Hvussu mong breyð hava tit? Og teir sögdu, Sjey.

6 Og hann beyð fólkinum at seta seg niður á jørðina: og hann tók tey sjeý breyðini, og veitti tækkir, og breyt, og gav sínum lærusveinum at seta frammanfyri teimum; og teir settu tey frammanfyri fólkinum.

7 Og teir høvdu nakrar fáar smáfiskar: og hann vælsignaði, og beyð at seta teir eisini frammanfyri teimum.

8 So tey ótu, og vórðu mettað: og teir tóku upp av brotna matinum, sum var eftir, sjeý tægur.

9 Og teir, sum høvdu etið, vóru um fyra túsund: og hann sendi tey avstað.

10 ¶ Og beinanvegin fór hann í ein bát við lærusveinum sínum, og kom inn í partarnar av Dál-má-nú-thá.

11 Og Phariseararnir komu fram, og byrjaðu at spyrjast við hann, søkjandi av honum eitt tekin av himni, freistandi hann.

12 Og hann suffaði djúpt í sínum anda, og sigur, Hvi søkir henda ætt eftir einum tekini? sanniliga sigi eg tykkum, Tað skal einkið tekin gevast hesi ætt.

13 Og hann fór frá teimum, fór aftur í bátin, og fór avstað yvirum hinumegin.

14 ¶ Men lærusveinarnir høvdu gloymt at tikið breyð, eiheldur høvdu teir í bátinum við sær meir enn eitt heilbreyð.

15 Og hann álegði teimum, og segði, Gevið gatur, verið varnir fyri súrdeiggi Pharisearanna, og fyri súrdeiggi Heródesar.

16 Og teir tingaðust sin ámillum, og sögdu, Tað er av tí at vit einkið breyð hava.

17 Og tá ið Jesus vitsti tað, sigur hann við teir, Hvi tingast tit, av tí at tit einkið breyð hava? skyna tit ikki enn, eiheldur skilja? hava tit tykkara hjarta enn hert?

18 Havandi eygu, siggja tit ikki? og havandi oyru, hoyra tit ikki? og minnst tit ikki?

19 Tá ið eg breyt tey fimm breyðini millum fimm túsund, hvussu mangar tægur fullar av molum hentaðu tit upp? Teir siga við hann, Tólv.

20 Og tá ið tey sjeý millum fyra túsund, hvussu mangar tægur fullar av molum hentaðu tit upp? Og teir sögdu, Sjeý.

21 Og hann segði við teir, Hvussu er tað at tit ikki skilja?

22 ¶ Og hann kemur til Bèth-saj-dù; og tey føra ein blindan mann til hansara, og bønauð hann at nema við hann.

23 Og hann tók í hondina á tí blinda mannum, og leiddi hann út úr býnum; og tá ið hann hevði spýtt á eygu hansara, og lagt sínar hendur á hann,

spurdi hann hann um hann sá okkurt.

24 Og hann hugdi upp, og segði, Eg siggi menn sum trø, gangandi.

25 Eftir tað legði hann *sínar* hendur aftur uppá eygu hansara, og fekk hann *at* hyggja upp: og hann varð endurbøttur, og sá hvønn mann klárliga.

26 Og hann sendi hann avstað til hús hansara, og segði, Hvørki far inn í býin, ella sig tað fyri nøkrum í býnum.

27 ¶ Og Jesus fór út, og hansara lærusveinar, inn í býirnar av Çæ-sá-rē-ū Philippi: og á vegnum spurdi hann *sínar* lærusveinar, og segði við teir, Hvønn siga menn at eg eri?

28 Og teir svараðu, Jóhannes Doyparin: men summir *siga*, Ë-lí-ás; og aðrir, Ëin av prophetunum.

29 Og hann sigur við teir, Men hvør siga tit at eg eri? Og Pætur svarar og sigur við hann, Tú ert Christus.

30 Og hann álegði teimum, at teir ongum skuldu siga frá um hann.

31 Og hann tók at læra teir, at Menniskjusonurin má líða mong ting, og verða vrakaður av teimum elstu, og av fremstu prestunum, og skriftlærðu, og verða dripin, og eftir triggjar dagar risa aftur.

32 Og hann talaði ta framsøgn opinlyst. Og Pætur tók hann, og fór undir at harta hann.

33 Men tá ið hann hevði vent *sær* við og hugt á *sínar* lærusveinar, hartaði hann Pætur, og segði, Slepp tær afturum meg, Sátan: tí tú gáart ikki eftir tingunum ið veri av Guði, men eftir tingunum ið veri av monnum.

34 ¶ Og tá ið hann hevði kallað fólk ið *at sær* við sínum lærusveinum eisini, segði hann við tey, Hvørsumhelst *ið* vil koma aftaná mær, hann avnokti

sjálvan seg, og taki upp kross sin, og fylgi mær.

35 Tí at hvørsumhelst *ið* vil frelsa sitt liv, skal missa tað; men hvørsumhelst *ið* missir sitt liv fyri mína skyld og gleðiðoðskaparins, hin sami skal frelsa tað.

36 Tí hvat man tað gagna manni, um hann vinnur heila heimín, og missir sína egnu sál?

37 Ella hvat skal maður geva í viðurlag fyri sína sál?

38 Hvørsumhelst *ið* tí skammast við meg og við míni orð í hesi horfíknu og syndafullu slekt; hann skal eisini Menniskjusonurin skammast við, tá ið hann kemur í dýrd Fadirs síns við hinum heilagu einglum.

KAPITUL 9

OG hann segði við tey, Sanniliga sigi eg tykkum, At tað veri summi av teimum ið standa her, sum ikki munnu smakka av deyða, til tey hava sæð kongadømi Guðs komið við kraft.

2 ¶ Og eftir seks dagar tekur Jesus *við sær* Pætur, og Jákup, og Jóhannes, og leiðir teir niðan á eitt høgt fjall einsamallar fyri seg sjálvar: og hann varð ummyndaður frammi fyri teimum.

3 Og hansara klædnabúni varð skínandi, avbera hvítur sum snjó; soleiðis sum eingin reinsari á jørð kann bleikja tey.

4 Og tað birtust teimum Ë-lí-ás við Mósesi: og teir vóru í samtalu við Jesus.

5 Og Pætur tók til orða og segði við Jesus, Meistari, tað er gott hjá okkum at vera her: og lat okkum gera trý tabernakkul; tær ãitt, og Mósesi ãitt, og Ë-lí-ás-i ãitt.

6 Tí hann vitsti ikki hvat sigast *átti*; tí at teir vóru sára ræddir.

7 Og har var eitt skýggj, ið skuggaði yvir teir: og ein rødd

kom út úr skýnum, *sum* segði, Hetta er mín elskaði Sonur: hoyrið hann.

8 Og bráðliga, tá ið teir høvdu hugt runt umkring, sóu teir ongan meira, uttan Jesus eina hjá teimum sjálvum.

9 Og sum teir komu oman av fjallinum, álegði hann teimum, at teir ongun skuldu siga frá hvørji ting teir høvdu sæð, til Menniskjusunurin var risin frá teimum deyðu.

10 Og teir goymdu ta framsøgnina hjá sær sjálvum, og spurdust hvør við øðrum, hvat risingin frá teimum deyðu mundi merkja.

11 ¶ Og teir spurdu hann, og søgdu, Hví siga teir skriftlærdu, at E-li-ás má fyrst koma?

12 Og hann svaraði og segði teimum, E-li-ás sanniliga kemur fyrst, og endurbøtir øll ting; og hvussu tað stendur skrivað um Menniskjusunin, at hann má líða mangar lutir, og verða gjørdur til einkiðs.

13 Men eg sigi tykkum, At E-li-ás er vist komin, og teir hava gjørt við hann hvatsumhelst teimum lysti, eins og skrivað stendur um hann.

14 ¶ Og tá ið hann kom til sínar lærusveinar, sá hann mikla mannámýgu um teir, og hinar skriftlærdu spyrjandi við teir.

15 Og beinanvegin vórðu øll fólkin, tá ið tey sóu hann, stórliga bilsin, og runnu til *hansara*, og heilsaðu honum.

16 Og hann spurdi teir skriftlærdu, Hvat spyrjast tit við teir?

17 Og ein úr mannfjöldini svaraði og segði, Meistari, eg havi ført til tin son mín, sum hevur ein málleysan anda;

18 Og hvarsumhelst ið hann tekur hann, skræðir hann *i* hann: og hann skúmar, og gríslar við sinum tonnum, og kemur burtur í einkið: og eg talaði til

lærusveinar tinar, at teir skuldu kasta hann út; og teir kundu ikki.

19 Hann svarar honum, og sigur, O trútóma slekt, hvussu leingi skal eg vera hjá tykkum? hvussu leingi skal eg tola tykkum? leiðið hann til mín.

20 Og teir leiddu hann til hansara: og tá ið hann sá hann, skræddi andin *i* hann beinanvegin; og hann datt á jørðina, og veltist og skúmaði.

21 Og hann spurdi faðir hansara, Hvussu langt er tað síðani hetta kom til hansara? Og hann segði, Frá barni *av*.

22 Og mangan hevur hann kastað hann í eldin, og inn í vøtnini, at oyða hann: men um tú kanst gera nakað, *tá* hav várkunn yvir okkum, og hjálp okkum.

23 Jesus segði við hann, Um tú kanst trúgva, øll ting *eru* møgulig fyri honum sum trýr.

24 Og beinanvegin rópti barnsins faðir út, og segði við tárur, Harri, eg trúgvi; hjálp tú míni vantrúgv.

25 Tá ið Jesus sá at fólkið kom rennandi saman, hartaði hann tann ekla andan, og segði við hann, *Tú* málleysi andi og deyvi, eg áleggi tær, kom út úr honum, og far ikki meira inn í hann.

26 Og *andin* rópti, og skræddi sáran *i* hann, og kom út úr honum: og hann varð sum ein deyður; so mikið at mangir søgdu, Hann er deyður.

27 Men Jesus tók *i* hondina á honum, og lyfti hann upp; og hann reistist.

28 Og tá ið hann var komin inn í húsið, spurdu hansara lærusveinar hann einsærisligani, Hví kundu vit ikki kasta hann út?

29 Og hann segði við teir, Hetta slagðið kann koma út við ongun, uttan við bøn og føstu.

30 ¶ Og teir fóru avstað haðani, og fóru ígjøgnum

Galilæu; og hann vildi ikki at nakar skuldi vita tað.

31 Tí hann lærði sínar lærusveinar, og segði við teir, Menniskjusonurin verður givin upp í mannahendur, og teir skulu drepa hann; og eftir at hann er dripin, skal hann rísa triðja dag.

32 Men teir skiltu ikki ta framsøgnina, og vóru ræddir at spyrja hann.

33 ¶ Og hann kom til Cā-pēr-nā-um; og tá ið hann var inni í húsinum, spurdi hann teir, Hvat var tað sum tit umrøddu tykkara millum eftir vegnum?

34 Men teir hildu friði sínum: tí eftir vegnum høvdu teir umrøtt sín ámillum, hvør mundi vera hin størsti.

35 Og hann settist niður, og kallaði teir tólv, og sigur við teir, Um onkur tráar at vera fyrstur, tá skal hann vera síðstur av øllum, og tænarí hjá øllum.

36 Og hann tók eitt barn, og setti hann í miðju teirra: og tá ið hann hevði tikið hann í armar sínar, segði hann við teir,

37 Hvørsumhelst ið tekur ímóti ímóti einum av slíkum børnum í navni mínum, tekur ímóti mær: og hvørsumhelst ið tekur ímóti mær, tekur ikki ímóti mær, men honum ið sendi meg.

38 ¶ Og Jóhannes svaraði honum, og segði, Meistari, vit sœu ein kasta út djevlar í tinum navni, og hann fylgir ikki okkum: og vit sýttu honum, av tí at hann ikki fylgir okkum.

39 Men Jesus segði, Sýtið honum ikki: tí at tað er eingin ið ger eitt kraftarverk í mínum navni, sum kann lættliga tala ilt um meg.

40 Tí at hann sum ikki er ímóti okkum, er í okkara parti.

41 Tí hvørsumhelst ið gevur tykkum eitt bikar av vatni at drekka í mínum navni, av tí at

tit hoyra Christi til, sanniliga sigi eg tykkum, hann skal ikki missa sitt endurgjald.

42 Og hvørsumhelst ið veldur einum av hesum smáu, sum trúgva á meg, meinboga, tað er betri fyri hann, at ein mylnusteinarur varð hongdur um háls hansara, og hann varð kastaður inn í sjógvin.

43 Og um tín hond veldi tær meinboga, tá sker hana av: tað er betri hjá tær at ganga inn til lívs vanførur, enn, havandi tvær hendur, at fara inn í helviti, inn í eldin sum aldri skal verða slóktur:

44 Har teirra ormur ikki doyr, og eldurin ei verður slóktur.

45 Og um tín fótur veldi tær meinboga, tá sker hann av: tað er betri hjá tær at ganga haltur inn til lívs, enn, havandi tveir fótur, at verða kastaður inn í helviti, inn í eldin sum aldri skal verða slóktur:

46 Har teirra ormur ikki doyr, og eldurin ei verður slóktur.

47 Og um títt eyga veldi tær meinboga, tá slit tað úr: tað er betri hjá tær at ganga inn í Guðs kongadømi við einum eyga, enn, havandi tvey eygu, at verða kastaður inn í hel-eld:

48 Har teirra ormur ikki doyr, og eldurin ei verður slóktur.

49 Tí at ein og hvør skal verða saltaður við eldi, og hvørt slátur-offur skal verða saltað við salti.

50 Salt er gott: men um saltið havi mist sin saltleika, við hvørjum vilja tit tá krydda tað? Havið salt í tykkum sjálvum, og haldið frið hvør við annan.

KAPITUL 10

OG hann reistist haðani, og kemur inn í umráðini av Judæu við handaru síðuna av Jordan: og fólkíð leitar aftur til hansara; og, sum hann var vanur, lærði hann tey aftur.

2 ¶ Og Þhariseararnir komu til hansara, og spurdu hann, Er tað lógligt hjá manni at koyra burtur konu *sína*? freistandi hann.

3 Og hann svaraði og segði við teir, Hvat beyð Móses tykkum?

4 Og teir sögdu, Móses loyvdi at skriva eina skilnaðarlýsing, og at koyra *hana* burtur.

5 Og Jesus svaraði og segði við teir, Vegna harðleikan av tykkara hjørtum skrivaði hann tykkum hesa forskrift.

6 Men frá byrjanini av skapanini gjördi Guð tey kall og kallinnu.

7 Fyri hesa grund skal maður fara frá faðir sínum og móður, og krøkja *seg* til konu sína;

8 Og tey tvey skulu verða eitt kjøt: so eru tey tá ikki longur tvey, men eitt kjøt.

9 Hvat tí Guð hevur saman komið, koyri ikki maður sundur.

10 Og inni í húsinum spurdu hansara lærusveinar hann aftur um tað sama *evnið*.

11 Og hann sigur við teir, Hvørsumhelst *íð* koyrir burtur konu sína, og giftist *við* eini aðrari, fremur hor *ímóti* henni.

12 Og um ein kvinna koyri burtur mann sín, og verði gift við einum øðrum, so fremur hon hor.

13 ¶ Og tey førdu ung børn til hansara, at hann skuldi nema við tey: og *hansara* lærusveinar hartaðu tey sum førdu *tey*.

14 Men tá *íð* Jesus sá *tað*, varð hann mikið misnøgdur, og segði við teir, Loyvið litlu børnunum at koma til mín, og sýtið teimum ikki: tí slíkra er kongadømi Guðs.

15 Sanniliga sigi og tykkum, Hvørsumhelst *íð* ikki tekur *ímóti* kongadømi Guðs eins og eitt lítið barn, hann skal ikki ganga harinn.

16 Og hann tók tey upp í sínar armar, legði *sínar* hendur á tey, og vælsignaði tey.

17 ¶ Og tá *íð* hann var farin út á vegin, kom ein rennandi, og knelaði fyrri honum, og spurdi hann, Góði Meistari, hvat skal eg gera, at eg kann arva ævigt liv?

18 Og Jesus segði við hann, Hvi kallart tú meg góðan? *tað* er eingin góður uttan ein, *tað* er, Guð.

19 Boðini kennirt tú, Frem ikki hordóm, Drep ikki, Stjal ikki, Ber ikki falskan vitnisburð, Svík ikki, Æra faðir tín og móður.

20 Og hann svaraði og segði við hann, Meistari, øllum hesum havi eg givið ans *eftir* frá mínum ungdómi.

21 Tá skoðaði Jesus hann, og elskaði hann, og segði við hann, Eitt ting vantar tær: far tín veg, sel hvatsumhelst tú hevurt, og gev til tey fátaeku, og tú skalt hava *dyrgrip* í himni: og kom, tak upp krossin, og fylg mær.

22 Og hann varð dapur við ta framsøgn, og fór syrgin burtur: tí hann hevði miklar ognir.

23 ¶ Og Jesus hugdi runt umkring, og sigur við sínar lærusveinar, Hvør treyðugligani skulu teir, sum hava rikidømir, ganga inn í kongadømi Guðs!

24 Og lærusveinarnir vórðu bilsnir yvir orð hansara. Men Jesus tekur aftur til orða, og sigur við teir, Børn, hvør torført tað er hjá teimum, *íð* troysta á rikidømir, at ganga inn í kongadømi Guðs!

25 Tað er lættari hjá einum kameli at fara *ígjøgnum* eitt nálareyga, enn hjá rikum manni at ganga inn í kongadømi Guðs.

26 Og teir vórðu bilsnir út um mát, og sögdu sín ámillum, Hvør kann tá verða frelstur?

27 Og Jesus hugdi á teir, og sigur, Við monnum *er tað* ógjørligt, men ikki við Guði: tí við Guði øll ting eru gjørilig.

28 ¶ Tá tók Pætur at siga við hann, Sí, vit hava eftirlatið alt, og hava fylgt tær.

29 Og Jesus svaraði og segði, Sanniliga sigi eg tykkum, Tað er eingin sum hevur eftirlatið hús, ella brøður, ella systrar, ella faðir, ella móður, ella konu, ella børn, ella jarðir, fyri mína skyld, og gleðiboðskaparins,

30 Uttan at hann skal móttaka hundraðfalt nú í hesi tíð, hús, og brøður, og systrar, og møður, og børn, og jarðir, við atsóknum; og í komandi heimi ævigt lív.

31 Men mangir, sum eru fyrstir, skulu verða síðstir; og hinir síðstu fyrstir.

32 ¶ Og teir vóru á veg, og fóru niðan til Jerusalem; og Jesus fór undan teimum; og teir ógvaðust; og, sum teir fylgdu, vórðu teir ræddir. Og hann tók aftur teir tólv, og fór undir at siga teimum hvørji ting skuldu henda hann,

33 Og *mælti*, Sí, vit fara niðan til Jerusalem; og Menniskjusunurin skal verða givin upp til teir fremstu prestarnar, og til hinar skriftlærðu; og teir skulu forðoma hann til deyða, og skulu geva hann yvir til Heidningarnar:

34 Og teir skulu háða hann, og skulu hüdfletta hann, og skulu spýta á hann, og skulu drepa hann; og triðja dag skal hann rísa aftur.

35 ¶ Og Jákup og Jóhannes, synir Zēb-ē-dēē'-ūs-ar, koma til hansara, og siga, Meistari, vit vildu at tú skuldir gjørt fyri okkum hvatsumhelst ið vit skulu tráa.

36 Og hann segði við teir, Hvat vildu tit at eg skuldi gjørt fyri tykkum?

37 Teir søgdu við hann, Veit okkum at vit mega sita, ein tær til høgru handar, og hin tær til vinstri handar, í tíni dýrd.

38 Men Jesus segði við teir, Tit vita ikki hvat tit umbiðja: kunnu tit drekka av tí bikari sum eg drekki av? og verða

doypdir við tí dópi sum eg eri doypur við?

39 Og teir søgdu við hann, Vit kunnu. Og Jesus segði við teir, Tit skulu vinstri drekka av tí bikari sum eg drekki av; og við tí dópi, sum eg eri doypur við, skulu tit verða doypdir:

40 Men at sita mær til høgru handar og mær til vinstri handar, er ikki mitt at geva; men tað skal verða givið teimum sum tað er fyrireikað til.

41 Og tá ið teir tiggju hoyrdu tað, byrjaðu teir at verða mikið misnøgdir við Jákup og Jóhannes.

42 Men Jesus kallaði teir *til sín*, og sigur við teir, Tit vita, at teir sum roknast at ráða yvir Heidningunum, útinna harradømi yvir teir; og hinir miklu teirra útinna myndugleika yvir teir.

43 Men soleiðis skal tað ikki vera tykkara millum: men hvørsumhelst ið vil vera mikil tykkara millum, skal vera tykkara tænarari:

44 Og hvørsumhelst av tykkum ið vil vera hin fremsti, skal vera tænarari hjá øllum.

45 Tí sjálvt Menniskjusunurin kom ikki at verða tæntur fyri, men at tæna, og at geva sitt lív – eitt loysigjald fyri mong.

46 ¶ Og teir komu til Jericho; og sum hann fór út úr Jericho við sínum lærusveinum og stórum tali av fólki, sat blindi Bar-ti-mæ'-ūs, sonur Ti-mæ'-ūs-ar, við síðuna av alfaravegnum og biddaði.

47 Og tá ið hann hoyrði at tað var Jesus úr Názareth, tók hann at rópa út, og siga, Jesus, tú Sonur Dávids, miskunna mær.

48 Og mangir áløgdu honum at hann skuldi halda friði sínum: men hann rópaði tað mikið meira ein stóran deil, Tú Sonur Dávids, miskunna mær.

49 Og Jesus stóð stillur, og beyð hann at verða rópaðan. Og teir rópa hin blindi mannin,

ST. MARKUS II

og siga við hann, Ver við góða uggan, reis teg; hann kallar teg.

50 Og hann tveitti frá sær klæði sitt, reistist, og kom til Jesus.

51 Og Jesus tók til máls og segði við hann, Hvat vilt tú at eg skuldi gjort tær? Tann blindi maðurin segði við hann, Harri, at eg mátti fingið sjón mína.

52 Og Jesus segði við hann, Far tín veg; tín trúgv hevur gjørt teg heilan. Og straks fekk hann sjón sína, og fylgdi Jesusi á vegnum.

KAPITUL I I

OG tá ið teir komu nær til Jerusalem, at Bèth-fá-gê og Betháníu, við Olivinfjallið, sendir hann fram tveir av sínum lærusveinum,

2 Og sigur við teir, Farið tykkara veg inn í bygdina yvir av tykkum: og so skjótt sum tit verði komnir inn í hana, skulu tit finna eitt asnarfyl bundið, sum aldri maður sat á; loysið tað, og komið við tí.

3 Og um onkur sigi við tykkum, Hví gera tit hetta? sigið so, at Harrin hevur tørv á tí; og straks vil hann senda tað higar.

4 Og teir fóru sín veg, og funnu asnarfylið bundið við dyrnar fyri uttan á einum staði har teir vegir møttust; og teir loysa tað.

5 Og ávisir av teimum, ið stóðu har, søgdu við teir, Hvat gera tit, loysa tit asnarfylið?

6 Og teir søgdu við teir júst eins og Jesus hevði boðið: og teir lótu tey fara.

7 Og teir førdu asnarfylið til Jesus, og kastadu síni klæðir á tað; og hann settist uppá tað.

8 Og mong spreiddu síni klæðir á vegin; og onnur skóru niður greinar av trønum, og stroyddu tær á vegin.

9 Og tey sum fóru undan, og tey sum fylgdu, róptu, og søgdu, Hō-sān-nā; Vælsignaður er hann ið kemur í navni Harrans:

Christus riður inn í Jerusalem

10 Vælsignað veri kongadømi faðirs okkara Dávids, sum kemur í navni Harrans: Hō-sān-nā í tí hægsta.

11 Og Jesus fór inn í Jerusalem, og inn í templið; og tá ið hann hevði hugt runt íkring á øll ting, og kvøldartíðin nú var komin, fór hann út til Betháníu við teimum tólv.

12 ¶ Og um morgunin, tá ið teir vóru komnir frá Betháníu, var hann svangur:

13 Og tá ið hann sá fikutræ langt burturifrá, sum hevði bløð, kom hann, um møguligvis hann mátti funnið okkurt hará; og tá ið hann kom til tað, fann hann einkið uttan bløð; tí at fikutíðin var ikki enn.

14 Og Jesus tók til orða og segði við tað, Eingin eti frukt av tær hereftir um ævir. Og hansara lærusveinar hoyrdu tað.

15 ¶ Og teir koma til Jerusalem; og Jesus fór inn í templið, og fór undir at kasta út teir ið seldu og keyptu í templinum, og velti um koll borðini hjá peningavekslarunum, og sessirnar hjá teimum ið seldu dúgvur;

16 Og vildi ikki loyva at nakar skuldi bera nakað ílat ígjøgnum templið.

17 Og hann frálærði, og segði við teir, Er ikki skrivað, Mítt hús skal kallast av øllum tjóðum bønarhúsið? men tit hava gjørt tað til eitt ránsmannabøli.

18 Og hinir skriftlærdu og fremstu prestarnir hoyrdu tað, og søktu hvussu teir máttu oytt hann: tí at teir óttaðust hann, av tí at alt fólkíð var ovfarið yvir hansara doktrinu.

19 Og tá ið kvøld var komið, fór hann út úr staðinum.

20 ¶ Og um morgunin, sum teir fóru framvið, sóu teir fikutræið tornað upp frá rótunum.

21 Og Pæturi kom tað í huga,

og sigur við hann, Meistari, sí, fíkuþráðið, sum tú bannaðirt, er fólnað burtur.

22 Og svarandi sigur Jesus við teir, Havið trúgv á Guð.

23 Tí at sanniliga sigi eg tykkum, At hvørsumhelst ið sigur við hetta fjallið, Veri tú flutt burtur, og veri tú kastað í sjógvin; og ikki ivast í sínum hjarta, men trýr, at tey tingini, sum hann sigur, skulu bera á; hann skal hava hvatsumhelst hann sigur.

24 Tí sigi eg tykkum, Hvørji ting sumhelst tit tráa tá ið tit biðja, trúgvðið at tit móttaka tey, og tit skulu fáa tey.

25 Og tá ið tit standa og biðja, tá fyrigevið, um tit hava okkurt ímóti onkrum: at tykkara Faðir eisini, sum er í himni, má fyrigeva tykkum tykkara misgerðir.

26 Men um tit ikki fyrigeva, so vil ikki heldur tykkara Faðir, sum er í himni, fyrigeva tykkara misgerðir.

27 ¶ Og teir koma aftur til Jerusalem: og sum hann gekk í templinum, koma til hansara teir fremstu prestarnir, og hinir skriftlærdu, og hinir elstu,

28 Og siga við hann, Við hvørjum myndugleika gert tú hesi tingini? og hvør gav tær henda myndugleika at gera hesi tingini?

29 Og Jesus svaraði og segði við teir, Eg vil eisini spyrja tykkum ein spurning, og svarið mær, og eg vil siga tykkum við hvørjum myndugleika eg geri hesi tingini.

30 Dópur Jóhannesar, var hann frá himni, ella av monnum? svarið mær.

31 Og teir tingaðust við sær sjálvum, og søgdu, Um vit skulu siga, Frá himni; so vil hann siga, Hvi trúðu tit honum so ikki?

32 Men um vit skulu siga, Av monnum; so óttaðust teir

fólkið: tí at allir menn roknaðu um Jóhannes, at hann veruliga var ein profetur.

33 Og teir svaraðu og søgdu við Jesus, Vit kunnu ikki siga. Og svarandi sigur Jesus við teir, Eiheldur sigi eg tykkum við hvørjum myndugleika eg geri hesi tingini.

KAPITUL 12

OG hann fór undir at tala til teirra við dómisøgum. Ein ávísur maður plantaði vín-garð, og setti eina gríðing um hann, og gróv eitt pláss til vín-fitina, og bygdi eitt torn, og leigaði hann út til bøndur, og fór inn í fjarlagt land.

2 Og við tíðina sendi hann til bøndurnar ein tænara, at hann mátti fáa frá bøndunum av fruktini av vín-garðinum.

3 Og teir tóku hann, og bardu hann, og sendu hann avstað tómhentan.

4 Og aftur sendi hann til teirra ein annan tænara; og eftir honum kastaðu teir steinar, og særdu hann í høvdið, og sendu hann avstað skammiliga viðfarnan.

5 Og aftur sendi hann ein annan; og hann drópu teir, og mangar aðrar; berjandi summar og drepanði summar.

6 Enn hevði hann ein son, sín væl elskaða, hann sendi hann tí eisini síðst til teirra, og segði, Teir vilja virða son mín.

7 Men teir bøndurnir søgdu sín ámillum, Hetta er arvingin; kom, latum okkum drepa hann, og arvurin skal verða okkara.

8 Og teir tóku hann, og drópu hann, og kastaðu hann út úr vín-garðinum.

9 Hvat skal tí harrin av vín-garðinum gera? hann vil koma og týna bøndunum, og vil geva øðrum vín-garðin.

10 Og hava tit ikki lisið hetta

ST. MARKUS 12

skriftstaðið; Steinurinn, ið smiðir-
nir vrakaðu, er vorðinn hövuðs
hornsteinurinn:

11 Hetta var gerningur Harrans,
og það er undrunarvert í eygum
várum?

12 Og teir söktu at leggja hald
á hann, men óttaðust fólkið: tí
at teir vitsnu, at hann hevði talað
dómisöguna ímóti teimum: og teir
fóru frá honum, og fóru sin veg.

13 ¶ Og teir senda til hansara
ávisar av Phariseárunum og av
Hēró'-di-ár-unum, at fanga hann
í orðum *hansara*.

14 Og tá ið teir vóru komnir,
siga teir við hann, Meistari, vit
vita at tú ert sannur, og leggurt
ikki í nakran mann: tí at tú
gevurt *tær* ikki far um persón
manna, men lærirt veg Guðs í
sannleika: Er tað lógligt at geva
Çæsari ikast, ella ikki?

15 Skulu vit geva, ella skulu
vit ikki geva? Men hann kendi
teirra hykl, og segði við teir, Hví
freista tit meg? fáid mær ein
denar, at eg má siggja *hann*.

16 Og teir fingi *honum hann*.
Og hann sigur við teir, Hvørs
mynd og yvirskrift *er* hendan?
Og teir søgdu við hann, Çæsars.

17 Og svarandi segði Jesus
við teir, Rindið Çæsari lutir-
nar sum eru Çæsars, og Guði
lutirnar sum eru Guðs. Og teir
undraðust á hann.

18 ¶ Tá koma til hansara
Sād-dú-cēe'-ararnir, sum siga *at*
engin uppreisn *er til*; og teir
spurdu hann, og søgdu,

19 Meistari, Móses skrivaði
okkum, Um bróðir mans doyggi,
og eftirlati *sína* konu *eftir seg*, og
eftirlati eingi børn, at bróðir hans-
ara skuldi taka konu hansara, og
reisa upp bróður sínum sād.

20 Nú vóru tað sjei bróður:
og hin fyrsti tók *sær* konu, og
doyggjandi eftirlæt einkið sād.

21 Og hin annar tók hana,

Saduceararnir verða avsannaðir

og doyði, eiheldur eftirlæt hann
nakað sād: og hin triðji líkaleiðis.

22 Og teir sjei høvdu hana,
og eftirlótu einkið sād: síðst av
øllum doyði kvinnan eisini.

23 Í uppreisnini, tá ið tey
skulu rísa *upp*, hvørs kona skal
hon tí verða av teimum? tí at
teir sjei høvdu hana til konu.

24 Og svarandi segði Jesus við
teir, Fara tit ikki tessvegna skeivir,
av tí at tit kenna ikki skriftirnar,
eiheldur Guðs mátt?

25 Tí at tá ið tey munnu rísa frá
teimum deyðu, hvørki giftast tey,
ella verða givin í giftu; men eru
sum einglarnir sum eru í himni.

26 Og hvat teimum deyðu
viðvíkur, at tey rísa: hava tit
ikki lisið í Mósebókini, hvussu í
runninum Guð talaði til hansara,
og segði, Eg *eri* Guð Abrahams,
og Guð Ísaaks, og Guð Jákups?

27 Hann er ikki Guð terra
deyðu, men Guð terra livandi:
tí fara tit stórliga skeivir.

28 ¶ Og ein av teimum
skriftlærdu kom, og havandi
hoyrt teir skifta orð saman,
og varnandi at hann hevði svarað
teimum væl, spurdi hann, Hvørt
er hitt fyrsta boðið av øllum?

29 Og Jesus svaraði honum,
Hitt fyrsta av øllum boðunum *er*,
Hoyr, O Ísrael; Harrin vár Guð
er ein Harri:

30 Og tú skalt elska Harran
tín Guð við øllum tínum hjarta,
og við allari tíni sál, og við øllum
tínum huga, og við allari tíni
styrki: hetta *er* hitt fyrsta boðið.

31 Og hitt annað *er* líkt, *nevni-
liga* hetta, Tú skalt elska næsta
tín sum sjálvan teg. Tað er einkið
annað boð størri enn hesi.

32 Og hin skriftlærði segði við
hann, Gott, Meistari, tú hevurt
sagt sannleikan: tí at tað er ein
Guð; og tað er eingin annar
uttan hann:

33 Og at elska hann við øllum

hjartanum, og við öllum skilinum, og við allari sálini, og við allari styrkinni, og at elska *sin* næsta sum sjálfvan seg, er meiri enn öll heil brennioffur^r og sláturoffur^r.

34 Og tá ið Jesus sá at hann svaraði hyggjuliga, segði hann við hann, Tú ert ikki langt frá kongadømi Guðs. Og eftir tað tordi eingin at spyrja hann *nakran spurning*.

35 ¶ Og Jesus tók til orða og segði, meðan hann frálærði í templinum, Hvussu siga teir skriftlærdu, at Christus er Sonur Dávids?

36 Tí at Dávid sjálfur segði við Halga Andanum, HARRIN segði við Harra mín, Set *teg* við mína høgru hond, til eg geri tinar figgindar til fótskammul tín.

37 Sjálfur Dávid kallar hann tí Harra; og hvaðani er hann *tá* sonur hansara? Og tað meiniga fólkið hoyrði hann fegið.

38 ¶ Og hann segði við tey í síni doktrinu, Verið varin fyri teimum skriftlærdu, sum elska at ganga í longum klæðum, og *elska* heilsanir á torgunum,

39 Og teir fremstu sessirnar í sýnagogunum, og tey ovastu sætini í veitslum:

40 Sum oyðeta húsini hjá einkjum, og á kvamsvís halda langar bønir: hesir skulu fáa størri heldøming.

41 ¶ Og Jesus sat yvir av skattkamarinum, og skoðaði hvussu fólkið kastaði pening í skattkamarið: og mong, ið vóru rik, kastaðu nógv inn.

42 Og har kom ein ávis fátøk einkja, og hon blakaði inn tveir smápeningar, sum geva eitt oyra.

43 Og hann kallaði *at sær* sínar lærusveinar, og sigur við teir, Sanniliga sigi eg tykkum, At henda fátæka einkja hevur kastað meiri inn enn öll tey sum hava kastað í skattkamarið:

44 Tí at öll *tey* kastaðu inn av síni yvirflóð; men hon av sínum troti kastaði inn alt tað hon hevði, *enníá* alt sitt livibreyð.

KAPITUL 13

OG sum hann fór út úr templinum, sigur ein av hansara lærusveinum við hann, Meistari, sí hvørsháttar steinar og hvørjir bygningar *her eru!*

2 Og svarandi segði Jesus við hann, Sært tú hesar miklu bygningar? tað skal ikki verða eftirlatin ein steinur uppíá øðrum, sum ikki skal verða rivin niður.

3 Og sum hann sat uppíá Olivinfjallinum, yvir av templinum, spurdu Pætur og Jákup og Jóhannes og Andreas hann einsærsliga,

4 Sig okkum, nær skulu hesi tingini verða? og hvat *verður* tekinið, tá ið öll hesi tingini skulu uppffyllast?

5 Og svarandi teimum fór Jesus undir at siga, Ansið eftir, at ikki nakar villeiði tykkum:

6 Tí at mangir skulu koma í mínum navni, og siga, Eg eri *Christus*; og skulu villeiða mong.

7 Og tá ið tit hoyra um kriggj^g og graml^g um kriggj^g, *tá* órogvist ikki: tí at *slík ting* mugu neyðugt verða; men endin *skal* ei verða enn.

8 Tí at tjóð skal rísa ímóti tjóð, og kongadømi ímóti kongadømi; og verða skulu jarðskjálvtar á ymsum stöðum, og verða skulu hungursneyðir og ófriðir: hesi *eru* byrjanirnar til *føðingarsorgir*.

9 ¶ Men ansið eftir tykkum: tí at teir skulu geva tykkum upp til ráð^g; og í sýnagogunum skulu tit verða bardir: og tit skulu verða ferdir framfyri stjórnarar og kongar fyri mína skyld, til ein vitnisburð ímóti teimum.

10 Og gleðiðskapurin má fyrst verða kunngjørdur millum allar tjóðir.

ST. MARKUS 13

11 Men tá ið tey føra *tykkum*, og geva tykkum upp, *tá* stúrið ikki frammanundan fyri hvat tit skulu tala, eiheldur hugsíð um tað fyrifram: men hvatsumhelst ið verður givið tykkum í tí tíma, tað *skulu* tit tala: tí at tað eru ikki tit sum tala, men Halgi Andin.

12 Men bróðirin skal svíkja bróðurin til deyða, og faðirin sonin; og børn skulu rísa upp ímóti *sinum* foreldrum, og skulu fáa tey at verða tikin av lívi.

13 Og tit skulu verða hataðir av øllum *monnum* fyri navns míns skuld: men hann ið heldur út til endan, hin sami skal verða frelstur.

14 ¶ Men tá ið tit siggja andstygð oyðingarinnar, talað um av Dánieli propheti, standa har hon ikki átti, (hann, ið lesur, *hann* skilji,) tá lat tey, sum verði í Judæu, flýggja til fjallanna:

15 Og lat hann, sum er á húsatoppinum, ikki fara niður í húsíð, eiheldur fara *harinn*, at taka nakað ting úr sinum húsi:

16 Og lat hann, sum er á markini, ikki venda tilbakar aftur fyri at taka upp klæði sitt.

17 Men vei teimum sum eru við barn, og teimum ið geva at súgva í teimum døgum!

18 Og biðjið tit, at tykkara flótti verði ikki um veturin.

19 Tí at í teimum døgum skal vera nívd, slík sum ikki var frá byrjanini av skapanini sum Guð skapti, til hesa tíð, eiheldur skal verða.

20 Og uttan at Harrin hevði stýtt teir dagarnar, hevði einkið hold verðið frelst: men fyri hini útvøldu skyld, sum hann hevur úvalt, hevur hann stýtt dagarnar.

21 Og um onkur tá man siga við tykkum, Sí, her er Christus; ella, sí, *hann* er har; *tá* trúgvíð *honum* ikki:

Teknini um aðru komu Christs

22 Tí at falskir Christusar og falskir prophetar skulu stíga upp, og skulu sýna tekin og undur, fyri at tøla, um *tað* var gjørligt, sjálvt hini útvøldu.

23 Men ansið tit eftir: sí, eg havi frammanundan sagt tykkum allar lutir.

24 ¶ Men í teimum døgum, aftaná ta trongdina, skal sólin verða myrkjað, og mánin skal ei geva ljós sitt;

25 Og stjørnur himins skulu falla; og krefturnar, sum eru í himni, skulu verða skakaðar.

26 Og tá skulu tey siggja Menniskjusonin koma í skyggjunum við miklum mátti og dyrd.

27 Og tá skal hann senda sínar einglar, og skal savna saman síni útvøldu frá hinum fyra vindunum, frá ytsta parti av jørðini til ytsta part av himni.

28 Men lærið eitt líknili av fikutrænum; Tá ið hennara grein enn er viðbrekin, og skjýtur fram bløð, *tá* vita tit at summar er nær:

29 Soleiðis tit á líkan hátt, tá ið tit skulu sjá hesi ting henda, *tá* vitið at tað er nær, *enmtá* við dyrnar.

30 Sanniliga sigi eg tykkum, at henda ætt skal ikki ganga undir, til øll hesi ting verði gjord.

31 Himin og jørð skulu ganga undir: men míni orð skulu ikki ganga undir.

32 ¶ Men um tann dag og *tann* tíma veit eingin maður, nei, ikki einglarnir sum eru í himni, eiheldur Sonurin, bara Faðirin.

33 Ansið eftir, vakið og biðjið: tí at tit vita ikki nær tíðin er.

34 *Tí Menniskjusonurin* er eins og maður *sum* fer eina langa ferð, sum fór frá sínum húsi, og gav sínum tænarum myndugleika, og hvørjum manni sitt verk, og beyð duravørðinum at vaka.

35 Vakið tí: tí at tit vita ikki nær meistarin av húsinum kemur,

um aftan, ella um midnátt, ella um hanagal, ella um morgunin:

36 At ikki, komi *hann* dáttliga, hann *tá* finni tykkum sovandi.

37 Og tað *sum* eg sigi við tykkum, *tað* sigi eg við allar, Vakið.

KAPITUL 14

EFTIR tveir dagar var *hátið* umleypsins, og ósúrgaðs breyðs: og fremstu prestarnir og teir skriftlærdu søktu hvussu teir máttu tikið hann við listum, og tikið *hann* av lívi.

2 Men teir søgdu, Ikki á hátiðardegnum, at ikki tað verði eitt uppstig av fólkinum.

3 ¶ Og *tá ið hann* var í Betháníu, í húsinum hjá Símuní spítalska, sum hann sat til matar, kom ein kvinna, *sum* hevði alabastur krukku av nardussalvu, sera dýrabærari; og hon breyt krukkuna, og helti *hana* á høvur hansara.

4 Og har vóru summir sum høvdu harmavreiði innan í sær, og søgdu, Hví varð henda burturspilling av salvuni gjørd?

5 Tí hon kundi havt verðið seld fyri meira enn trý hundrað denarar, og verðið givið teimum fátæku. Og teir knarraðu inná hana.

6 Og Jesus segði, Latið hana vera; hví órógva tit hana? hon hevur virkað eitt gott verk á meg.

7 Tí at tit hava tey fátæku hjá tykkum altíð; og nærsumhelst tit vilja, mega tit gera teimum gott: men meg hava tit ikki altíð.

8 Hon hevur gjørt tað hon kundi: hon er komin fyrifram at salva mitt líkam til jarðanina.

9 Sanniliga sigi eg tykkum, Hvarsumhelst *ið* hesin gleðiboðskapur skal prædikast út um allan heim, *har* skal eisini *hetta*, sum hon hevur gjørt, verða talað um til eitt minni um hana.

10 ¶ Og Judas Iscarjot, ein av

teimum tólv, fór til teir fremstu prestarnar, at svikja hann til teirra.

11 Og *tá ið* teir hoyrdu *tað*, vórðu teir glaðir, og lovaðu at geva honum pening. Og hann søkti hvussu hann kundi lagaliga svikja hann.

12 ¶ Og hin fyrsta dagin av ósúrgaðum breyði, *tá ið* teir drópu umleypið, søgdu hansara lærusveinar við hann, Hvar vilt tú at vit fara og tilreiða, at tú mást eta umleypið?

13 Og hann sendir út tveir av sínum lærusveinum, og sigur við teir, Farið inn í staðin, og har skal mæta tykkum ein maður *sum* ber eina krukku av vatni: fylgið honum.

14 Og hvarsumhelst *ið* hann fer inn, *har* sigið við húsbóndan, Meistarín sigur, Hvar er gestakamarið, har eg skal eta umleypið við mínum lærusveinum?

15 Og hann vil sýna tykkum eitt stórt ovara rúm, borðreitt og tilreitt: har gerið klárt til okkara.

16 Og hansara lærusveinar fóru fram, og komu inn í staðin, og funnu eins og hann hevði sagt við teir: og teir gjørdu tilreiðar umleypið.

17 Og um kvøldið kemur hann við teimum tólv.

18 Og sum teir sótu og ótu, segði Jesus, Sanniliga sigi eg tykkum, Ein av tykkum, sum etur við mær, skal svikja meg.

19 Og teir byrjaðu at verða syrgnir, og at siga við hann ein eftir ein, *Er* tað eg? og ein annar *segði*, *Er* tað eg?

20 Og hann svaraði og segði við teir, *Tað er* ein av teimum tólv, sum dyppar við mær í fatið.

21 Víst fer Menniskjusunurin, sum skrivað stendur um hann: men vei tí manni sum Menniskjusunurin verður svikin av!

ST. MARKUS 14

gott var það hjá tí manni, um hann aldri hevði verðið foddur.

22 ¶ Og sum teir ótu, tók Jesus breyð, og vælsignaði, og breyt það, og gav teimum, og segði, Takið, etið: hetta er líkam mitt.

23 Og hann tók bikarið, og ták ið hann hevði veitt tökkir, gav hann teimum það: og teir drukku allir av tí.

24 Og hann segði við teir, Hetta er mitt blóð hins nýggja testamentis, sum verður úthelt fyri sangar.

25 Sanniliga sigi eg tykkum, Eg vil ikki meira drekka av frukt víntræsins, inntil tann dag sum eg drekki hana nýggja í kongadømi Guðs.

26 ¶ Og tá ið teir høvdu sungið ein lovpsálm, fóru teir út á Olivinfjallið.

27 Og Jesus sigur við teir, Allir skulu tit fáa meinboga mína vegna hesa nátt: tí skrivað stendur, Eg vil sláa hirðan, og seyðirnir skulu verða spjaddir.

28 Men eftir at eg eri risin, vil eg fara undan tykkum til Galíleu.

29 Men Pætur segði við hann, Tó at so allir fáa meinboga, tó vil ikki eg.

30 Og Jesus sigur við hann, Sanniliga sigi eg tær, At henda dag, *sjálvt* í hesi nátt, áður enn hanin gali tværreisur, skalt tú avnokta meg trærreisur.

31 Men hann talaði tess ógvilsligari, Um eg so skuldi doyð við tær, so vil eg ikki avnokta teg á nakran hátt. Somuleiðis søgdu teir eisini allir.

32 Og teir komu til eitt stað, sum varð nevnt Gëth-sé-má-né: og hann sigur við sínar lærusveinar, Setist tit her, meðan eg biðji.

33 Og hann tekur við sær Pætur og Jákup og Jóhannes, og tók at verða sára ógvaður, og at verða sera tungur;

34 Og sigur við teir, Mín sál

Christus innsetur sína kvøldmátið

er avbera sorgarfull heilt at deyða: dvøljíð her, og vakið.

35 Og hann fór frameftir eitt sindur, og fell á jørðina, og bað, at um það var gjørligt, at tann tímin so mátti fara framvið frá honum.

36 Og hann segði, Abba, Faðir, øll ting eru gjørlig hjá tær; tak burtur hesa skál frá mær: kortini ikki hvat eg vil, men hvat tú vilt.

37 Og hann kemur, og finnur teir sovandi, og sigur við Pætur, Símun, svevurt tú? kundirt tú ikki vaka ein tíma?

38 Vakið og biðjið, at ikki tit fari inn í freisting. Sanniliga er andin fúsur, men kjøtið er veikt.

39 Og aftur fór hann avstað, og bað, og talaði somu orðini.

40 Og tá ið hann kom aftur, fann hann teir aftur sovandi, (tí at eygu teirra vóru tung,) ei heldur vitstu teir hvat svara honum átti.

41 Og hann kemur fyri triðju ferð, og sigur við teir, Sovið nú viðari, og takið hvíld tykkara: það er nóg mikið, tímin er komin; sí, Menniskjusunurin verður svikin í hendurnar á syndarum.

42 Standið upp, latum okkum fara; sí, hann, ið svikur meg, er við hond.

43 ¶ Og alt fyri eitt, meðan hann enn talaði, kemur Judas, ein av teimum tólv, og við honum ein mikil fjøld við svøðum og stavum, frá fremstu prestunum og hinum skriflærdu og teimum elstu.

44 Og hann, ið sveik hann, hevði givið teimum tekin, og sagt, Hvønnsumhelst ið eg kyssi, hin sami er hann; takið hann, og leiðið hann trygt avstað.

45 Og so skjótt sum hann var komin, fer hann beinanvegin til hansara, og sigur, Meistari, meistari; og kysti hann.

46 ¶ Og teir lögdu sínar hendur á hann, og tóku hann.

47 Og ein av teimum ið

stóð hjá, dró svørð, og sló ein tænarar hjá hövuðsprestinum, og hjó oyra hans av.

48 Og Jesus tók til orða og segði við teir, Eru tit komnir út sum ímóti tjóvi, við svørðum og við stavum at taka meg?

49 Eg var dagligani hjá tykkum í templinum og frálærði, og tit tóku meg ikki: men skriftirnar mugu verða uppfyltar.

50 Og teir yvirgóvu hann allir, og flýddu.

51 Og har fylgdi honum ávisur ungur maður, sum hevði eitt línklaði sveipað um *sítt* nakna líkam; og teir ungu menninir lögdu hald á hann:

52 Og hann eftirlæt línklaðið, og flýddi nakin frá teimum.

53 ¶ Og teir leiddu Jesus avstað til hövuðsprestin: og hjá honum vóru savnaðir allir hinir fremstu prestar og hinir elstu og hinir skriftlærðu.

54 Og Pætur fylgdi honum langt burturifrá, heilt inn í borgina hjá hövuðsprestinum: og hann sá hjá tænarunum, og vermdi seg við eldin.

55 Og fremstu prestarnir og alt ráðið søktu eftir vitnisburði ímóti Jesusi, at taka hann av lívi; og funnu einkið.

56 Tí at mangir bóru falskan vitnisburð ímóti honum, men teirra vitnisburður kom ikki ásamt.

57 Og tað reistu seg ávisir, og bóru falskan vitnisburð ímóti honum, og søgdu,

58 Vit hoyrdu hann siga, Eg vil oyðileggja hetta tempul, sum er gjørt við hondum, og innan tríggar dagar vil eg byggja eitt annað sum er gjørt uttan hendur.

59 Men eiheldur soleiðis kom teirra vitnisburður ásamt.

60 Og hövuðspresturinn stóð upp í miðjuni, og spurði Jesus, og segði, Svarart tú einkið? hvat er tað sum hesir vitna ímóti tær?

61 Men hann helt friði sínum, og svaraði einkið. Aftur spurdi hövuðspresturinn hann, og segði við hann, Ert tú Christus, Sonur hins Vælsignaða?

62 Og Jesus segði, Eg eri: og tit skulu siggja Menniskjusunin sita við høggru hond kraftar, og komandi í skýggjum himins.

63 Tá skræddi hövuðspresturinn klæðir síni, og sigur, Hvat tørvar okkum nøkur vitnir longur?

64 Tit hava hoyrt guds-spottanina: hvat halda tit? Og teir fordømdu hann allir at vera sekan til deyða.

65 Og summir tóku at spýta á hann, og at hylja andlit hansara, og at berja hann, og at siga við hann, Prophetera: og tænararnir slógu hann við handalógvum sínum.

66 ¶ Og sum Pætur var niðri-undir í garðinum, kemur ein av ternunum hjá hövuðsprestinum:

67 Og tá ið hon sá Pætur verma seg, hugdi hon á hann, og segði, Og eisini tú vart við Jesusi úr Názareth.

68 Men hann noktaði, og segði, Eg veit ikki, eiheldur skilji eg hvat tú sigurt. Og hann fór út í forhøllina; og hanin gól.

69 Og ein terna sá hann aftur, og tók at siga við tey sum stóðu hjá, Hetta er ein av teimum.

70 Og hann avnoktaði tað aftur. Og eitt sindur aftaná søgdu tey, sum stóðu hjá, aftur við Pætur, Vist ert tú ein av teimum: tí at tú ert ein Galilæari, og tín tala samsvarar við tað.

71 Men hann tók at banna og at svørja, og segði, Eg kenni ikki henda mann sum tit tala um.

72 Og fyri aðru ferð gól hanin. Og Pætur kom í huga orðið sum Jesus segði við hann, Aður enn hanin gali tværreisur, skalt tú avnokta meg trærreisur. Og tá ið hann hugsaði um tað, græt hann.

KAPITUL 15

OG beinanvegin um morgunin hildu fremstu prestarnir ráðagerð við teimum elstu og skriflærðu og öllum ráðnum, og bundu Jesus, og fóru *hann* avstað, og góvu *hann* yvir til Pilatusar.

2 Og Pilatus spurdi hann, Ert tú Kongur Jødanna? Og svarandi segði hann við hann, Tú sigurt tað.

3 Og teir fremstu prestarnir ákærðu hann fyri mangar lutir: men hann svaraði einkið.

4 Og Pilatus spurdi hann aftur, og segði, Svarart tú einkið? sí hvussu mong ting teir vitna ímóti tær.

5 Men enn svaraði Jesus einkið; so at Pilatus undraðist.

6 Men á *teirri* hátíðini læt hann teimum ein fanga leysan, hvønnsumhelst teir tráaðu.

7 Og har var *ein*, nevndur Bár-áb-bás, sum lá bundin saman við teimum ið høvdu gjørt uppreist við honum, hvørjir framt høvdu morð í uppreistrinum.

8 Og mannfjöldin rópaði hart, og tók at tráa *hann* at gera sum hann altíð hevði gjørt teimum.

9 Men Pilatus svaraði teimum, og segði, Vilja tit at eg lati tykkum Kong Jødanna leysan?

10 Tí hann vitsti, at fremstu prestarnir høvdu givið hann yvir vegna øvund.

11 Men teir fremstu prestarnir rørdu fólkið, at hann skuldi heldur lata teimum Bár-áb-bás leysan.

12 Og Pilatus svaraði og segði aftur við tey, Hvat vilja tit tá at eg skal gera við *hann* sum tit kalla Kong Jødanna?

13 Og tey geylaðu út aftur, Krossfest hann.

14 Tá segði Pilatus við tey, Hví, hvat ilt hevur hann gjørt? Og tey geylaðu út tess meira avbera *nógv*, Krossfest hann.

15 ¶ Og so Pilatus, villigur

at gera fólkið nøgt, læt teimum Bár-áb-bás leysan, og gav Jesus yvir, tá ið hann hevði húðflett *hann*, at verða krossfestan.

16 Og hermenninir leiddu hann avstað inn í höllina, kallað Præ-tór-í-um; og teir rópa saman alt liðið.

17 Og teir klæddu hann við purpuri, og flættaðu eina krúnu av tornum, og settu hana um *høvur* hansara,

18 Og tóku at heilsa honum, Heilur og sælur, Jøda Kongur!

19 Og teir slógu hann í høvdið við rørstavi, og spýttu á hann; og boygdu knø og tilbóðu hann.

20 Og tá ið teir høvdu háðað hann, tóku teir purpurið av frá honum, og lótu hann í hans egnu klæðir, og leiddu hann út at krossfesta hann.

21 Og teir noyða ein Símun, ein Cý-rē-nē-ing, sum kom framvið, sum komuttan av markini, faðir *teirra* Alexanders og Rufusar, at bera kross hansara.

22 Og teir føra hann til plássid Gól-gá-thá, sum er, tá ið týtt er, Plássid av einum skolti.

23 Og teir góvu honum at drekka vín blandað við myrrhu: men hann tók ikki ímóti *í*.

24 Og tá ið teir høvdu krossfest hann, býttu teir hansara klæðir, við at kasta lutir uppá tey, hvat hvør maður skuldi taka.

25 Og tað var triðji tímin, og teir krossfestu hann.

26 Og yvirskriftin av hansara skuldseting var skrivað uppiyvir, KONGUR JØDANNA.

27 Og við honum krossfesta teir tveir ránsmenn; tann *éina* við høguru hond hansara, og hin við hansara vinstru.

28 Og skriftin varð uppfylt, ið sigur, Og hann varð taldur við misgerðarmonnum.

29 Og tey, sum fóru framvið, rivu *níður* á hann, vaggandi við sinum høvdum, og søgdu,

Há, tú sum oyðirt templið, og byggirt *tað* á trimum døgum,

30 Frels teg sjálfan, og kom niður av krossinum.

31 Somuleiðis eisini fremstu prestarnir háðandi søgdu sín ámillum við teimum skriflærðu, Onnur frelsti hann; seg sjálfan kann hann ikki frelsa.

32 Lat *Christ*, Kong Ísraels, nú stiga niður av krossinum, at vit mega siggja og trúgva. Og teir, sum vóru krossfestir við honum, spottaðu hann út.

33 Og tá ið sætti tími var komin, varð myrkur yvir øllum landinum inntil níggjunda tíma.

34 Og við níggjunda tíma rópti Jesus við harðari rødd, og segði, *Ē-lō-ī, Ē-lō-ī, lā-mā sâ-bâk-thā-nī?* sum er, *tá ið tað* er týtt, Guð mín, Guð mín, hví hevurt tú yvirgivið meg?

35 Og summir av teimum ið stóðu hjá, tá ið teir hoyrdu *tað*, søgdu, Sí, hann rópar *Ē-lī-ās*.

36 Og ein rann og fylti ein svamp fullan av ediki, og setti *hann* á rørstav, og gav honum at drekka, og segði, Lat vera; latum okkum sjá hvørt *Ē-lī-ās* vil koma at taka hann niður.

37 Og Jesus rópti við harðari rødd, og gav upp andan.

38 Og forhangid av templinum varð skrætt í tvent frá ovast til niðast.

39 ¶ Og tá ið hundradsovastin, sum stóð yvir av honum, sá at hann soleiðis rópti út, og gav upp andan, segði hann, Sanniliga, hesin maðurin var Sonur Guðs.

40 Har vóru eisini kvinnur, sum litu at langt burturifrá: hvørja millum var Maria Mäg-dá-lé-ná; og Maria, móðir Jákups hins minna og Jó-sēs-ar; og Sâ-ló-mé;

41 (Hvørjar eisini, tá ið hann var í Galiléu, fylgdu honum, og tæntu fyri honum); og mangar

aðrar kvinnur sum komu niðan við honum til Jerusalem.

42 ¶ Og tá ið nú kveldið var komið, av tí at tilreiðingin var, *tað* er, dagurin fyri sabbatin,

43 Kom Jóseph úr *Ar-í-mā-thæ-ū*, ein heiðursamur ráðharri, hvør eisini væntaði eftir kongadømi Guðs, og fór djarvligani inn til Pilatusar, og bønaði um likam Jesusar.

44 Og Pilatus undraðist um hann var longu deyður: og rópaði til sín hundradsovastan, og spurdi hann hvørt hann hevði verið deyður nakra stund.

45 Og tá ið hann vitsti *tað* frá hundradsovastanum, gav hann likamið til Jósephs.

46 Og hann keypti fint linklæði, og tók hann niður, og sveipaði hann í linklæðið, og legði hann í eitt gravhýsi sum var høgt út úr einum kletti, og rullaði ein stein til dyrnar á gravhýsinum.

47 Og Maria Mäg-dá-lé-ná og Maria, móðir Jó-sēs-ar, eygleiddu hvar hann varð lagdur.

KAPITUL 16

OG tá ið sabbaturin var umliðin, høvdu Maria Mäg-dá-lé-ná, og Maria – móðir Jákups, og Sâ-ló-mé, keypt sötur kryddurtir, at tær máttu koma og salva hann.

2 Og sera tíðliga um morgunin, fyrsta *dagin* av vikuni, komu tær til gravhýsið við sólaris.

3 Og tær søgdu sín ámillum, Hvør skal rulla oss steinin burtur frá munnanum á gravhýsinum?

4 Og tá ið tær hugdu, sôu tær at steinin var rullaður burtur: tí hann var ógvuliga stórur.

5 Og tær fóru inn í gravhýsið, og sôu ein ungan mann sita høgrumegin, klæddur í sitt hvitt klæði; og tær vórðu ræðsluslignar.

6 Og hann sigur við tær, Verið ikki ræðsluslignar: Tit sækja Jesus úr Názareth, sum

varð krossfestur; hann er risin upp; hann er ekki her: siggið staðið har teir lögdu hann.

7 Men farið tykkara veg, sigið hansara lærusveinum og Þæhuri, at hann fer undan tykkum inn í Galiléu; har skulu tit sjá hann, eins og hann segði við tykkum.

8 Og tær fóru skundisligani út, og flýddu frá gravhýsinum; tí at tær skulvu og ógvaðust: eiheldur sögdu tær nakað við nakran; tí at tær óttaðust.

9 ¶ Men tá ið *Jesus* var risin upp tíðliga fyrsta dagin av vikuni, birtist hann fyrst fyri Mariu Mäg-dá-lé-nú, sum hann hevði kastað sjevlar út úr.

10 Og hon fór og segði teimum ið høvdu verið við honum, sum teir syrgdu og grótu.

11 Og tá ið teir høvdu hoyrt at hann var livandi, og hevði verðið sæddur av henni, trúðu teir ikki.

12 ¶ Eftir tað birtist hann teimum teirra í øðrum formi, sum teir gingu, og fóru út á landið.

13 Og teir fóru og sögdu restini frá tí: eiheldur trúðu teir teimum.

14 ¶ Síðan birtist hann teimum

ellivu, sum teir sótu til matar, og átalaði teir fyri teirra vantrúgv og hjartans harðleika, av tí at teir ikki trúðu teimum ið høvdu sæð hann, eftir at hann var risin upp.

15 Og hann segði við teir, Farið inn í allan heimin, og prædikið gleðiboðskapin fyri hvørjum skapningi.

16 Hann, ið trýr og verður doyptur, skal vera frelstur; men hann, sum ikki trýr, skal vera heldømdur.

17 Og hesi tekin skulu fylgja teimum ið trúgva; Í mínum navni skulu tey kasta út djevlar; tey skulu tala við nýggjum tungum;

18 Tey skulu taka upp høggormar; og um tey drekka nakað deyðiligt, skal tað ikki saka tey; tey skulu leggja hendur á tey sjúku, og tey skulu koma fyri seg.

19 ¶ Síðan, eftir at Harrin hevði talað við teir, varð hann móttikin upp inn í himin, og settist við høguru hond Guðs.

20 Og teir fóru út, og prædikaðu allastaðni, Harrin virkandi við teimum, og staðfesti orðið við teknum sum fylgdu. Á'mæn.

EVANGELIÐ SAMBÆRT ST. LUKASI.

KAPITUL 1

VIÐ tað at mangir hava tikið upp í hendur at leggja fram í raðfylgju eina frágreiðing um tey ting, sum eru mest vissuliga trúð á okkara millum,

2 Enntá sum teir avhendu okkum tey, sum frá byrjanini vóru eygnavitnir, og tænarar orðsins;

3 So tóktist tað gott fyri mær eisini, havandi havt fullkomiligt skil á øllum tingum frá tí allar fyrsta, at skriva til tín í raðfylgju, mest hávirði The-ó-fi-lús,

4 At tú mást kenna vissu teirra luta, sum tú ert vorðin undirvístur í.

5 ¶ Á døgum Heródesar, Judæu kongs, var ein ávisur prestur, nevndur Zach-ã-rí-ás, av Á-bí-ã skifti: og kona hansara var av døtrum Aarons, og hennara navn var Elisabeth.

6 Og tey vóru bæði rættvis frammi fyri Guði, gangandi í øllum boðum og fyriskipanum Harrans ólastandi.

7 Og tey høvdu einkið barn, av tí at Elisabeth var óburin,

og tey bæði vóru nú væl sligin í árum.

8 Og tað bar á, at meðan hann útfórði prestsembætið frammi fyri Guði í skipanini av sínum skifti,

9 Eftir síðvenjuni av prests-embætinum, at tað var hansara lutur at brenna roykilsí, tá ið hann fór inn í tempul Harrans.

10 Og øll fjøldin av fólkinum bað fyri uttan um roykilsistíðina.

11 Og tað birtist honum ein eingil Harrans, standandi høgrumegin við roykilsaltarið.

12 Og tá ið Zách-á-rí-ás sá hann, órógvadist hann, og ótti fell á hann.

13 Men eingilin segði við hann, Óttast ikki, Zách-á-rí-ás: tí at bøn tín er hoyrd; og kona tín Elisabeth skal bera tær son, og tú skalt kalla navn hansara Jóhannes.

14 Og tú skalt hava frøi og gleði; og mangir skulu fegnast við hansara føðing.

15 Tí hann skal vera mikil í Harrans eygsjón, og skal drekka hvørki vín ella sterkan drykk; og hann skal verða fylltur við Halga Andanum, heilt frá móðurlívi móður sínar.

16 Og mongum av Ísraels børnum skal hann venda til Harrans Guðs teirra.

17 Og hann skal ganga undan honum í anda og kraft Æ-lí-ás-ar, at venda hjørtunum hjá fedrunum at børnunum, og teimum ólýdnu at visdómi hinna rættlátu; at gera tilreiðar eitt fólk sum er fyrreikað hjá Harranum.

18 Og Zách-á-rí-ás segði við eingilin, Hvarvið skal eg vita hetta? tí eg eri gamal maður, og kona mín væl sligin í árum.

19 Og svarandi segði eingilin við hann, Eg eri Gábríel, sum standi í nærveru Guðs; og eri sendur at tala við teg, og at sýna tær hesi gleðitiðindir.

20 Og sí, tú skalt vera málleysur, og ikki førur fyri at tala, inntil tann dag sum hesi ting fara at verða útford, av tí at tú ikki trýrt mínum orðum, sum skulu verða uppfyllt í tíð síni.

21 Og fólkið biðaði eftir Zách-á-rí-ás-i, og undradist yvir at hann steðgaði so leingi í templinum.

22 Og tá ið hann kom út, fekk hann ikki talað til teirra; og tey varnaðust at hann hevði sæð eina sjón í templinum: tí hann gjórði tekin til teirra, og varð verandi málleysur.

23 Og tað bar á, at so skjótt sum dagarnir av hansara tæning vóru fullfördir, fór hann avstað til egna hús sitt.

24 Og eftir teir dagarnar varð kona hansara Elisabeth við gitnað, og fjaldi seg fimm mánaðir, og segði,

25 Soleiðis hevur Harrin farið við mær, í døgnum sum hann hugdi á meg í, at taka burt mína vanvirðing millum manna.

26 Og í sætta mánaði varð eingilin Gábríel sendur frá Guði til ein stað í Galiléu, sum nevnt Nazareth,

27 Til eina jomfrú, trúlovað manni hvørs navn var Jóseph, av Dávids húsi; og navnið hjá jomfrúnni var Maria.

28 Og eingilin kom inn til hennara, og segði, Heil og sæl, tú sum hátt ert yndað, Harrin er við tær: vælsignað ert tú millum kvenna.

29 Og tá ið hon sá hann, órógvadist hon við hansara fram-søgn, og velti sær í huga hvat fyri heilsan hetta mundi vera.

30 Og eingilin segði við hana, Óttast ikki, Maria: tí at tú hevurt funnið yndi hjá Guði.

31 Og sí, tú skalt gita í tínum móðurlívi, og bera fram son, og skalt kalla navn hansara JESUS.

32 Hann skal vera mikil, og skal vera kallaður Sonur hendur Hægsta:

ST. LUKAS I

Christi fœðing og umskering

og Harrin Guð skal geva honum hásæti faðirs hansara Dávids:

33 Og hann skal ríkja yvir húsi Jákups um ævir; og á kongadæmi hansara skal eingin endi verða.

34 Tá segði Maria við eingilin, Hvussu skal hetta verða, við tað at eg kenni ikki mann?

35 Og eingilin svaraði og segði við hana, Halgi Andin skal koma á teg, og kraft hins Hægsta skal skugga yvir teg: tí skal eisini hin heilagi lutur, sum verður fœddur av tær, vera kallaður Sonur Guðs.

36 Og sí, skyldkona tín Elisabeth, eisini hon hefur gitið son á gamalsaldri sínum: og hetta er sætti mánaðurin hjá henni, sum varð kallað ófrukt.

37 Tí við Guði skal einkið vera ógjørligt.

38 Og Maria segði, Sí handarmoyggj Harrans; verði mær eftir orði tinum. Og eingilin fór avstað frá henni.

39 Og Maria reistist í teimum døgum, og fór inn í fjallalendið við skundi, inn í ein stað av Juda;

40 Og fór inn í hús Zäch-á-rí-ás-ar, og heilsaði Elisabethi.

41 Og tað bar á, at tá ið Elisabeth hoyrði heilsan Mariu, spældi burðurin í hennara móðurlívi; og Elisabeth varð fyllt við Halga Andanum:

42 Og hon mælti út við harðari rødd, og segði, Vælsignað *ert* tú millum kvenna, og vælsignað *er* fruktin av tinum móðurlívi.

43 Og hvaðani *er* hetta mær fyrri, at móðir Harra mins skuldi komið til mín?

44 Tí at sí, so skjótt sum røddin av tíni heilsan ljóðaði í mínum oyrum, spældi burðurin í mínum móðurlívi av frøi.

45 Og vælsignað *er* hon sum trúði: tí at tað skal verða ein útinning av teimum tungum ið vórðu søgd henni frá Harranum.

46 Og Maria segði, Sál mín hátt setur Harran,

47 Og mín andi hefur frøtt seg í Guði mínum Frelsara.

48 Tí hann hefur litið til lítilsvirðið hjá síni tænastrómoy: tí sí, hiðanifrá skulu allar ættir vælsignaða meg kalla.

49 Tí at hann, ið er mektigur, hefur gjørt miklar lutir við meg; og heilagt *er* navn hansara.

50 Og hansara miskunn *er* á teimum ið óttast hann frá ætt til ætt.

51 Hann hefur sýnt styrki við sínum armi; hann hefur spjatt hinar hugmóðigu í ímyndanini av teirra hjørtum.

52 Hann hefur stoytt niður hinar mektigu úr *teirra* sætum, og hevjað teir av lágarí stöðu.

53 Hann hefur mettað hinar svongu við góðum tungum; og hann hefur sent hinar ríku tómar avstað.

54 Hann hefur hjálpt sínum tænarar Ísrael, í endurminning um *sína* miskunn;

55 Eins og hann talaði til fedra vára, til Ábrahams, og til sáðs hans um ævir.

56 Og Maria varð hjá henni um triggjar mánaðir, og vendi aftur til egna hús sitt.

57 Men hin fulla tíðin hjá Elisabethi kom, at hon skuldi verða loyst; og hon bar fram ein son.

58 Og hennara grannar og hennara frændur hoyrdu hvussu Harrin hevði sýnt mikla miskunn á hana; og tey fegnaðust við henni.

59 Og tað bar á, at á áttanda degi komu teir at umskera barnið; og teir kallaðu hann Zäch-á-rí-ás, eftir navni faðirs hansara.

60 Og móðir hansara tók til máls og segði, Ikki *soleiðis*; men Jóhannes skal hann kallast.

61 Og teir sögdu við hana,

Tað er eingin av tínum skyldfólki sum er kallaður við hesum navni.

62 Og teir gjördu tekin til faðirs hansara, hvussu hann vildi hava hann kallaðan.

63 Og hann bað um eina skrivtalvu, og skrivaði soljóðandi, Jóhannes er navn hansara. Og tey undraðust øll.

64 Og hansara munnur varð upplatin alt fyri eitt, og hansara tunga loyst, og hann talaði, og lovaði Guði.

65 Og ótti kom á øll sum búðu rundan um tey: og allar hesar útsagnir ljóðaðust út umkringv út um alt fjallalendið av Judæu.

66 Og øll tey, sum hoyrdu tær, goymdu tær í sínum hjörtum, og søgdu, Hvat fyri barn verður hesin! Og hond Harrans var við honum.

67 Og faðir hansara, Zách-á-rí-ás, varð fyltur við Halga Andanum, og propheteraði, og segði,

68 Vælsignaður veri Harrin Guð Ísraels; tí hann hevur vitjað og endurløyst sítt fólk,

69 Og hevur reist okkum upp eitt frelsuhorn í húsi tæna-ara síns Dávids;

70 Eins og hann talaði við munnum á sínum heilagu prophetum, sum hava verið síðan verøldin byrjaði:

71 At vit skuldu verða frelstir frá okkara figgindum, og frá hondini á øllum ið hata okkum;

72 At útinna ta miskunn, ið varð fyrjattað okkara fedrum, og at minnast sín heilaga sáttmála;

73 Eiðin tann sum hann svór fyri okkara faðir Abrahami,

74 At hann vildi veita okkum, at vit, verandi loystir úr hondini á okkara figgindum, máttu tæna honum uttan ótta,

75 Í heilagleika og rættvísi frammi fyri honum, allar okkara lívsins dagar.

76 Og tú, barn, skalt verða kallaður prophetur hins Hægsta: tí at tú skalt ganga undan andliti Harrans, at tilreiða vegir hans;

77 At geva hansara fólk kunnleika til frelsu við eftirgevingini av teirra syndum,

78 Gjøgn eymligu miskunn Guðs várs; sum dagglæman av hæddini hevur vitjað okkum við,

79 At geva ljós til teirra sum sita í myrkri og í skugga deyðans, at leiða okkara føtur inn á friðarvegin.

80 Og barnið vaks, og varð sterkt í anda, og var í oyðimørkunum til dagin av hansara sýning fyri Ísrael.

KAPITUL 2

OG tað hendi í teimum døgum, at tað fór út ein løgskipan frá Cæsar Augustusi um, at allur heimurin skuldi skattast.

2 (Og henda skatting varð fyrst gjörd, tá ið Cý-ré-ni-ús var landsstjóri av Sýriu.)

3 Og øll fóru at verða skattað, hvør í sín egna stað.

4 Og eisini Jóseph fór niðan frá Galilæu, úr staðinum Nazareth, inn í Judæu, til staðar Dávids, sum kallast Bethlehem; (tí hann var av Dávids húsi og slekt:)

5 At verða skattaður við Mariu, trúlovaða vivi sínum, sum var nógv við barn.

6 Og soleiðis varð tað, at meðan tey vóru har, vórðu dagarnir fullførdir at hon skuldi verða loyst.

7 Og hon bar fram sín fyrsta-fødda son, og reivaði hann í sveipingarklæðir, og legði hann í krubbu; tí tað var einkið rúm fyri teimum í tilhaldshúsinum.

8 Og har vóru hirðar í sama landsumráði, sum dvøldu á markini, og hildu vakt yvir sínum fylgi um náttina.

ST. LUKAS 2

Christus sum piltur í templinum

9 Og sí, eingil Harrans kom á teir, og Harrans dýrd skein rundan um teir: og teir vórðu ógviliga óttafullir.

10 Og eingilin segði við teir, Óttist ekki: tí sí, eg beri tykkum góð og fagnaðarmikil tíðindir, sum skulu vera fyri alt fólk.

11 Tí at tykkum er føddur henda dag í staði Dávids ein Frelsari, sum er Harrin Christus.

12 Og hetta skal vera tykkum tekin; Tí skulu finna pinkubarnið ballað í sveip, liggjandi í eini krubbu.

13 Og bráðliga var tað hjá einglinum ein fjøld av tí himinska herskara, sum prisaðu Guði, og søgdu,

14 Dýrd veri Guði í tí hægsta, og friður á jørð, vælvilji móti monnum.

15 Og tað bar á, sum einglarnir vóru farnir avstað frá teimum inn í himin, søgdu hirðarnir hvør til annan, Lat okkum nú fara heilt til Bethlehem, og sjá hetta ting sum á er borið, sum Harrin hevur kunngjørt okkum.

16 Og teir komu við skundi, og funnu Mariu, og Jóseph, og pinkubarnið liggjandi í eini krubbu.

17 Og tá ið teir høvdu sæð tað, kunngjørdur teir út umkringta framsøgn ið varð søgd teimum viðvíkjandi hesum barni.

18 Og øll tey, sum hoyrdu tað, undraðust á tey tingini sum vórðu søgd teimum av hirðunum.

19 Men Maria varðveitti allar hesar lutir, og grundaði yvir teir í sínum hjarta.

20 Og hirðarnir vendu aftur, og dýrdmettu og prisaðu Guði fyri øll tey ting ið teir høvdu hoyrt og sæð, sum tað varð sagt teimum.

21 Og tá ið átta dagar vóru fullfördir fyri umskeringina av barninum, varð navn hansara kallað JESUS, sum varð soleiðis

nevnt av einglinum, áðrenn hann varð gitin í móðurlívi.

22 Og tá ið dagarnir av hennara skirgan eftir Móselógini vóru fullfördir, førdu tey hann til Jerusalem, at framseta hann fram fyri Harran;

23 (Eins og skrivað stendur í Harrans lóg, Hvørt kallkyn, sum opnar móðurlívið, skal kallast Harranum heilagt;)

24 Og at ofra eitt sláturoffur eftir tí sum er sagt í lóg Harrans, Eitt par av turtildúgvum, ella tvær ungar dúgvur.

25 Og sí, tað var ein maður í Jerusalem, hvørs navn var Simeon; og hin sami maðurin var rættlátur og frómur, og væntaði eftir troystan Ísraels: og Halgi Andin var á honum.

26 Og tað var opinberað honum av Halga Andanum, at hann skuldi ei siggja deyða, fyrr enn hann hevði sæð Harran Christ.

27 Og hann kom av Andanum inn í templið: og tá ið foreldrini førdu inn barnið Jesus, at gera fyri hann eftir lógarnar venju,

28 Tá tók hann hann upp í sínar armar, og vælsignaði Guð, og segði,

29 Harri, nú leturt tú tænara tín fara avstað í friði, eftir orði tínum:

30 Tí míni eygu hava sæð tína frelsu,

31 Sum tú hevurt tilreitt fyri andlitinum á øllum fólk;

32 Eitt ljós at lýsna Heidningararnar, og dýrdin hjá tinum fólk Ísrael.

33 Og Jóseph og móðir hansara undraðust á tey tingini sum vórðu talað um hann.

34 Og Simeon vælsignaði tey, og segði við Mariu, móður hansara, Sí, hetta barnið er sett til fallið og reisingina aftur av mongum í Ísrael; og til eitt tekin ið skal verða talað ímóti;

35 (Ja, eitt svørð skal gata ígjögnum tína egnu sál við,) at hugsanirnar af mongum hjörtum mega verða opinberaðar.

36 Og har var ein Anna, ein prophetinna, dóttir Phá-nú-él-s, af ættargrein A-sēr-s: hon var mikið til aldurs, og hevði livað við einum ektamanni sjeý ár frá sinum jomfrúdomi;

37 Og hon var ein einkja umleið fýrsinstjúgu og fýra ára gomul, sum ikki veik úr templinum, men tænti Guði við føstum og bønnum nátt og dag.

38 Og hon kom í teirri løtu, og veitti somuleiðis Harranum tøkki, og talaði um hann fyri øllum teimum ið væntaðu eftir endurløysn í Jerusalem.

39 Og tá ið tey høvdu útint øll ting eftir lóg Harrans, vendu tey aftur til Galilæu, til sín egna stað Nazareth.

40 Og barnið vaks, og varð sterkt í anda, fylltur við vísdómi: og Guðs náði var á honum.

41 Men foreldur hansara fóru til Jerusalem hvørt ár við umleypshátíðina.

42 Og tá ið hann var tólv ára gamal, fóru tey niðan til Jerusalem eftir venju hátíðarinnar.

43 Og tá ið tey høvdu fullført dagarnar, sum tey vendu aftur, so dvaldi Jesus barnið eftir í Jerusalem; og Jóseph og móðir hansara vitstu ikki av tí.

44 Men tey hildu hann vera í flokkinum, og ferðaðust eina dagsferð; og tey søktu hann millum skyldfólk sitt og kunningar.

45 Og tá ið tey ikki funnu hann, vendu tey tilbakar aftur til Jerusalem, og søktu hann.

46 Og tað bar á, at aftaná triggjar dagar funnu tey hann í templinum, sitandi mitt millum lærumeistararnar, og bæði hoyrði teir, og spurdi teir spurningar.

47 Og allir, sum hoyrdu hann,

vórðu ovfarnir yvir hansara vitsku og svør.

48 Og tá ið tey sóu hann, ógvaðust tey: og móðir hansara segði við hann, Sonur, hví hevurt tú farið soleiðis við okkum? sí, faðir tin og eg hava søkt teg við sorg.

49 Og hann segði við tey, Hvussu er tað at tit søktu meg? vitstu tit ikki, at eg má vera um gerning Faðirs míns?

50 Og tey skiltu ikki ta fram-søgnina sum hann talaði við tey.

51 Og hann fór oman við teimum, og kom til Nazareth, og var teimum undirgivin: men móðir hansara varðveitti allar hesar útsagnir í sínum hjarta.

52 Og Jesus øktist í vísdómi og vøkstri, og í yndi hjá Guði og monnum.

KAPITUL 3

MEN í fimtanda stjórnarári Tí-bē-rí-ūs Cæsars, meðan Pontius Pilatus var landsstjóri í Judæu, og Heródes var fjórðingsfursti í Galilæu, og bróðir hansara Philippus var fjórðingsfursti í Í-tü-ræ-ú og í Trák-ó-ní-tis umráðnum, og Lý-sá-ní-ás var fjórðingsfursti í Á-bí-lé-né,

2 Og An-nás og Cáj-á-fás vóru høvuðsprestarnir, tá kom Guðs orð til Jóhannes Zach-á-rí-ás sonar í oyðuni.

3 Og hann kom inn í alt landið um Jordan, og prædikaði umvendingardópin til eftirgeving syndanna;

4 Eins og skrivað stendur í bókini við orðunum hjá Ê-sái-ás-i propheti, sigandi, Røddin á einum sum rópar í oyðimørkini, Fyrireikið veg Harrans, gerið gøtur hansara beinar.

5 Hvør dalur skal fyllast, og hvørt fjall og hvør heygur skal fæst lægt; og tað krókuta skal verða gjørt beint, og teir

ST. LUKAS 3

Dópur og áttartalva Christs

knortlutu vegirnir skulu verða gjördir slættir;

6 Og alt kjöt skal sjá Guðs frelsu.

7 Tá segði hann við fjöldina sum kom út at verða doypst av honum, O avkom av eiturormum, hvör hefur ávarað tykkum at flýggja frá tí komandi vreiðini?

8 Berið tí fram ávøkstir sum eru umvending verdir, og byrjið ikki at siga innan í tykkum sjálvum, Vit hava Abraham til faðir okkara: tí at eg sigi tykkum, At Guð er mentur av hesum steinum at reisa Abrahami upp børn.

9 Og nú er eisini øksin lögð at rótini á trønum: hvørt træ sum tí ikki ber fram góða frukt, verður høgt niður, og kastað inn í eldin.

10 Og fólkið spurdi hann, og segði, Hvat skulu vit tá gera?

11 Hann svarar og sigur við tey, Hann ið hefur tveir kyrtlar, hann tilluti honum sum ongan hefur; og hann ið hefur mat, hann geri somuleiðis.

12 Tá komu eisini tollarar at verða doypst, og søgdu við hann, Meistari, hvat skulu vit gera?

13 Og hann segði við teir, Krevjið ikki meira enn tað sum tykkum er ásett.

14 Og hermenninir somuleiðis kravdu av honum, og søgdu, Og hvat skulu vit gera? Og hann segði við teir, Innið harðskap imóti ongum manni, eiheldur ákærið nakran falsliga; og verið nøgdir við tykkara lön.

15 Og sum fólkið var í væntan, og allir menn grundaðu í sínum hjørtum um Jóhannes, hvørt hann var Christus, ella ei;

16 Svaraði Jóhannes, og segði við tey øll, Eg víst doypi tykkum við vatni; men ein, mektigari enn eg, kemur, tvongina á hvørs skóm eg eri ikki verður at loysa upp: hann skal doypa tykkum við Halga Andanum og við eldi:

17 Hvørs kastiskuvla er í hond hans, og hann vil dyggiliga reinska sítt gólv, og vil savna hveitina í sína løðu; men dumbuna vil hann brenna við óslökkiligum eldi.

18 Og mong onnur ting í síni formaning prædikaði hann fólkinum.

19 Men fjórðingsfúrstin Heródes, sum varð nepsaður av honum fyri Hēró-di-ás, konu Philippusar, bróður síns, og fyri øll tey illindini sum Heródes hevði gjørt,

20 Legði enn hetta afturat omaná alt, at hann lokaði Jóhannes inni í fongsul.

21 Men meðan alt fólkið varð doypst, bar tað á, at tá ið Jesus eisini varð doypstur, og bað, varð himinin opnaður,

22 Og Halgi Andin steig niður í líkamligum skapi eins og dúgva uppá hann, og ein rødd kom av himni, sum segði, Tú ert mín elskaði Sonur; eg eri í tær væl toknaður.

23 Og Jesus sjálvur byrjaði at vera um tríati ára gamal, og var (sum varð hildið) sonur Jósephs, sum var sonur Hē-li-s,

24 Sum var sonur Mát-thát-s, sum var sonur Leví-s, sum var sonur Mēl-kí-s, sum var sonur Jān-nā,

25 Sum var sonur Mát-tá-thí-ás-ar, sum var sonur Ámosar, sum var sonur Ná-úm-s, sum var sonur Es-li-s, sum var sonur Nāg-gí-s,

26 Sum var sonur Má-áth-s, sum var sonur Mát-tá-thí-ás-ar, sum var sonur Sēm-ē-i-s, sum var sonur Jósephs, sum var sonur Juda,

27 Sum var sonur Jó-ān-nā, sum var sonur Rhē-sā, sum var sonur Zō-rō-bá-bēl-s, sum var sonur Sā-lá-thí-ēl-s, sum var sonur Nē-rī-s,

28 Sum var sonur Mēl-kí-s, sum var sonur Ad-dí-s, sum var sonur Cō-sām-s, sum var sonur Ēl-mō-dām-s, sum var sonur Ēr-s,

29 Sum var sonur Jó-si-s, sum

var *sonur* Êlî-ê-zêr-s, sum var *sonur* Jó-rim-s, sum var *sonur* Mát-thát-s, sum var *sonur* Levî-s,

30 Sum var *sonur* Simeons, sum var *sonur* Juda, sum var *sonur* Jósephs, sum var *sonur* Jó-nân-s, sum var *sonur* Ê-li-â-kim-s,

31 Sum var *sonur* Mē-lē-ā, sum var *sonur* Mē-nân-s, sum var *sonur* Mát-tā-thā, sum var *sonur* Náthans, sum var *sonur* Dávids,

32 Sum var *sonur* Ísai-s, sum var *sonur* Ó-béd-s, sum var *sonur* Bó-óz-ar, sum var *sonur* Sál-môn-s, sum var *sonur* Ná-ás-sôn-s,

33 Sum var *sonur* Á-min-ā-dāb-s, sum var *sonur* Ár-ām-s, sum var *sonur* Ês-róm-s, sum var *sonur* Phâr-ês-ar, sum var *sonur* Juda,

34 Sum var *sonur* Jákuþs, sum var *sonur* Ábrahams, sum var *sonur* Thár-ā, sum var *sonur* Ná-chôr-s,

35 Sum var *sonur* Sár-ūch-s, sum var *sonur* Rá-gāu-s, sum var *sonur* Phá-lēc-s, sum var *sonur* Hē-bēr-s, sum var *sonur* Sā-lā,

36 Sum var *sonur* Cáj-nân-s, sum var *sonur* Ar-phāx-ād-s, sum var *sonur* Sems, sum var *sonur* Nó-ā, sum var *sonur* Lá-mēch-s,

37 Sum var *sonur* Mā-thú-sā-lā, sum var *sonur* Ê-nöch-s, sum var *sonur* Já-réd-s, sum var *sonur* Mál-ē-lēel-s, sum var *sonur* Cáj-nân-s,

38 Sum var *sonur* Ê-nōs-ar, sum var *sonur* Seths, sum var *sonur* Adams, sum var *sonur* Guðs.

KAPITUL 4

OG fullur av Halga Andanum vendi Jesus aftur frá Jordan, og varð leiddur av Andanum inn í oyðuna,

2 Og varð í fjóruti dagar freistaður av djevlinum. Og í teimum dögum át hann einkið: og tá ið teir vóru endaðir, hungraði hann umsidir.

3 Og djevulin segði við hann, Um tú veri Sonur Guðs, tá

bjóða hesum steini, at hann verði gjordur til breyð.

4 Og Jesus svaraði honum, og segði, Skrivað stendur, At maður skal ikki liva av breyði eina, men av hvørjum orði Guðs.

5 Og djevulin tók hann niðan á eitt høgt fjall, og sýndi honum øll kongadømir heimsins í einum tíðarbragdi.

6 Og djevulin segði við hann, Alt hetta veldið vil eg geva tær, og dyrdina av teimum: tí at mær er tað fingið; og hvørjumsumhelst eg vil, gevi eg tað.

7 Um tú tí vilt tilbiðja meg, tá skal alt verða títt.

8 Og Jesus svaraði og segði við hann, Slepp tær afturum meg, Sátan: tí skrivað stendur, Tú skalt tilbiðja Harran tín Guð, og honum eina skalt tú tæna.

9 Og hann førði hann til Jerusalem, og setti hann á eitt torn av templinum, og segði við hann, Um tú veri Sonur Guðs, tá kasta teg niður hiðani:

10 Tí at skrivað stendur, Hann skal geva sínum einglum álegging yvir teg, at varða teg:

11 Og í *sinum* hondum skulu teir bera teg uppi, at ikki tú til nakra tíð slái tín fót imóti einum steini.

12 Og svarandi segði Jesus við hann, Tað er sagt, Tú skalt ikki freista Harran tín Guð.

13 Og tá ið djevulin hevði endað alla freistingina, fór hann burtur frá honum í eina tíð.

14 ¶ Og Jesus kom aftur í kraft Andans inn í Galiléu: og tað fór út eitt giti um hann ígjøgnum alt umráðið runt um.

15 Og hann frálærði í sýnagogunum hjá teimum, og varð dyrdmettur av øllum.

16 ¶ Og hann kom til Nazareth, har hann hevði verðið uppaldur: og, sum hansara venja var, fór hann inn í sýnagoguna á sabbatsdegnum, og stóð upp til at lesa.

17 Og honum varð fingin bók Ë-sái'-ás-ar prophets. Og tá ið hann hevði opnað bókina, fann hann staðið har skrivað stóð,

18 Andi Harrans *er* yvir mær, tí hann hevur salvað meg at prædika gleðiboðskapin fyri teimum fátæku; hann hevur sent meg at grøða tey hjartabrotnu, at prædika útfarin fyri teimum bundnu, og endurheintan av sjón fyri teimum blindu, at seta í frælsi tey sum eru knúst,

19 At prædika goótakiligá ár Harrans.

20 Og hann læt aftur bókina, og hann gav *hana* aftur til tænar-an, og settist niður. Og eyguni á øllum teimum, sum vóru í sýnagoguni, vóru fest á hann.

21 Og hann fór undir at siga við tey, Henda dag er hetta skrift-staðið uppfyllt fyri oyrum tykkara.

22 Og øll bóru honum vitnis-burð, og undradust á tey náðis-somu orðini sum gingu út úr munni hansara. Og tey søgdu, Er ikki hetta sonur Jósephs?

23 Og hann segði við tey, Tit fara víst *at* siga við meg hetta orðtakið, Lækni, grøð teg sjálvan: hvatsumhelst *ið* vit hava hoyrt *er* gjørt í Cä-për'-nä-üm, ger *tað* eisini her í landi tínum.

24 Og hann segði, Sanniliga sigi eg tykkum, Eingin prophet-ur er víðurkendur í sínum egna landi.

25 Men eg sigi tykkum av sonnum, mangar einkjur vóru í Israel á døgum Ë-lí'-ás-ar, tá ið himinin varð lokaður aftur í trý ár og seks mánaðir, tá ið stór hungurs-neyd var út um alt landið;

26 Men til onga av teimum varð Ë-lí'-ás sendur, uttan til Sâ-rép'-tú, *ein* stað av Sî-dön, til eina kvinnu *sum* var einkja.

27 Og mangir spítalskir vóru í Israel á tíðini hjá Ë-lí'-sê'-üs-i propheti; og eingin av teimum

varð reinsaður, uttan Ná'-ä-män Sýriulendingur.

28 Og øll tey í sýnagoguni, tá ið tey hoyrdu hesi tingini, vórðu fyllt við vreiði,

29 Og risu upp, og stoyttu hann út úr staðinum, og leiddu hann at eggini á tí heygnum sum teirra staður var bygdur á, at tey máttu kastað hann oman eftir høvðinum.

30 Men hann fór igjøgnum teirra mittu, *og* fór sin veg,

31 Og kom oman til Cä-për'-nä-üm, ein stað av Galilëu, og lærdi tey á sabbatsdøgnum.

32 Og tey vóru ovfarin yvir hansara doktrínu: tí at orð hansara var við kraft.

33 ¶ Og í sýnagoguni var ein maður, sum hevði ein anda av einum óreinum djevli, og gelti út við harðari rødd,

34 *Og* segði, Lat *okkum* vera; hvat hava vit at gera við teg, tú Jesus úr Nazareth? ert tú komin at oyðileggja okkum? eg kenni teg hvør tú ert; Hin Heilagi Guðs.

35 Og Jesus hartaði hann, *og* segði, Halt tínum friði, og kom út úr honum. Og tá ið djevulin hevði kastað hann í miðjuna, kom hann út úr honum, og skaddi hann ikki.

36 Og tey ógvaðust øll, og talaðu sín ámillum, *og* søgdu, Hvat *fyri* eitt orð *er* hetta! tí við myndugleika og makt býður hann teimum óreinu andunum, og teir koma út.

37 Og gitið um hann fór út í hvørt pláss av landinum runt um.

38 ¶ Og hann reistist úr sýnagoguni, og fór inn í hús Símun-ar. Og móðir konu Símunar var tikin við miklari hitasótt; og teir bønauð hann fyri hana.

39 Og hann stóð yvir henni, og hartaði hitasóttina; og hon fór frá henni: og alt fyri eitt reistist hon og tænti teimum.

40 ¶ Men tá ið sól fór til víðar, færdu øll tey, sum hövdu nakran sjúkan við ymsum sjúkdómum, tey til hansara; og hann legði sínar hendur á hvønn teirra, og grøddi tey.

41 Og djevlar komu eisini út úr mongum, geylaðu út, og søgdu, Tú ert Christus – Sonur Guðs. Og hann hartaði teir, og loyvdi teimum ikki at tala: tí at teir vitstu at hann var Christus.

42 Og tá ið tað var dagur, fór hann avstað og fór inn á eitt oyðistað: og fólkið søkti hann, og kom til hansara, og helt honum aftur, at hann ikki skuldi fara avstað frá teimum.

43 Og hann segði við tey, Eg má prædika kongadømi Guðs fyri øðrum staðum eisini: tí at tessvegna eri eg sendur.

44 Og hann prædikaði í sýnagogunum av Galiléu.

KAPITUL 5

OG tað bar á, at sum fólkið trústi á hann fyri at hoyra Guðs orð, stóð hann við Gennés'á-rét vatnið,

2 Og sá tveir bátar liggja við vatnið: men fiskimenninir vóru farnir úr teimum, og tvøgu síni gørn.

3 Og hann fór inn í ein av bátunum, sum var Símunar, og bað hann, at hann vildi trúst eitt sindur út frá landi. Og hann settist niður, og lærði fólkið úr bátinum.

4 Men tá ið hann var givin at tala, segði hann við Símun, Legg út á dýpið, og slepp niður gørnum hjá tær til eitt hál.

5 Og svarandi segði Símun við hann, Meistari, vit hava strevast alla náttina, og hava einkið fingið: men eftir tinum orði vil eg sleppa niður garninum.

6 Og tá ið teir hetta hövdu gjørt, kringsettu teir eina stóra

fjöld av fiskum: og teirra garn skrædnaði.

7 Og teir veittraðu til sínar lagsmenn, sum vóru í hinum bátinum, at teir skuldu koma og hjálpa teimum. Og teir komu, og fyltu báðar bátarnar, so at teir tóku at søkka.

8 Tá ið Símun Pætur sá tað, fell hann niður við Jesu knø, og segði, Far burtur frá mær; tí at eg eri ein syndafullur maður, O Harri.

9 Tí hann var ovfarin, og allir ið við honum vóru, um hálið av fiskunum sum teir hövdu fingið:

10 Og tað var eisini Jákup, og Jóhannes, synir Zéb-è-dëe'-ús-ar, sum vóru lagsmenn Símunar. Og Jesus segði við Símun, Óttast ikki; hiðanifrú skalt tú veida menn.

11 Og tá ið teir hövdu ført sínar bátar til lands, yvirgövu teir alt, og fylgdu honum.

12 ¶ Og tað bar á, tá ið hann var í ávisum staði, at sí ein maður, fullur av spitalskni: sum, tá ið hann sá Jesus, fell á sitt andlit, og bønaði hann, og segði, Harri, um tú vilt, kanst tú gera meg reinan.

13 Og hann rætti fram sína hond, nam við hann, og segði, Eg vil: vert tú reinur. Og alt fyri eitt fór spitalskusjúkan burtur frá honum.

14 Og hann álegði honum at siga ongum manni frá: men far, og sýn teg fyri prestinum, og ofra fyri tina reinsan, samsvarandi sum Móses beyð, teimum til vitnisburðar.

15 Men so mikið meira fór eitt giti út umkring um hann: og miklar mannfjöldir komu saman at hoyra, og at verða grøddar av honum frá sínum veikleikum.

16 ¶ Og hann hevði seg undan út í oyðuna, og bað.

17 Og tað hendi á einum ávisum degi, sum hann frálærði, at har vóru Pharisearar og lærumeistarar av lógini ið sótu hjá,

sum vóru komnir út úr hvørjum býi av Galiléu, og Judæu, og Jerusalem: og kraft Harrans var *tílastaðar* at grøða tey.

18 ¶ Og sí, menn fórdu í eini song ein mann, sum var fongdur við lamningi: og teir søktu *middil* at føra hann inn, og at leggja *hann* framfyri hann.

19 Og tá ið teir ei kundu finna, við hvørji *leið* teir máttu ført hann inn orsakað av mannfjöldini, fóru teir upp á tekjuna, og sigu hann niður ígjøgnum taksteinarnar við *hansara* legu inn í miðjuna framfyri Jesus.

20 Og tá ið hann sá teirra trúgv, segði hann við hann, Maður, tínar syndir eru tær fyrigivnar.

21 Og hinir skriftlærdu og Phariseararnir tóku at umhugsa *seg, og siga*, Hvør er hesin ið talar gudsspottanir? Hvør kann fyrigeva syndir, uttan Guð eina?

22 Men tá ið Jesus varnaðist teirra hugsanir, segði hann í svari við teir, Hvat umhugsa tit í hjørtum tykkara?

23 Hvørt er lættari, at siga, Tínar syndir veri tær fyrigivnar; ella at siga, Statt upp og gakk?

24 Men *fyr*i at tit mega vita, at Menniskjasonurin hevur vald á jørð at fyrigeva syndir, (segði hann við hin sjúka av lamninginum.) Eg sigi tær, Reis *teg*, og tak upp legu tína, og far inn í hús títt.

25 Og í stundini reis hann upp frammi fyri teimum, og tók upp tað hvará hann lá, og fór avstað heim til egna hús sitt, dýrdmetandi Guð.

26 Og tey ógvaðust øll, og dýrdmettu Guð, og tey fýltust við ótta, og søgdu, Vit hava sæð undarlig ting í dag.

27 ¶ Og eftir hesi tingini fór hann fram, og sá ein tollara, nevndan Levi, sita við tollheintu-*búðina*: og hann segði við hann, Fylg mær.

28 Og hann eftirlæt alt, stóð upp, og fylgdi honum.

29 Og Levi gjørði honum mikla veitslu í sínum egna húsi: og har var ein stórur flokkur av tollarum og av øðrum ið sótu niðri við teimum.

30 Men teirra skriftlærdu og Pharisearar knarraðu inná hansara lærusveinar, og søgdu, Hvi eta tit og drekka við tollarum og syndarum?

31 Og svarandi segði Jesus við teir, Teimum sum eru heilir, tarvast ikki lækna; men teimum ið eru sjúkir.

32 Eg kom ikki at kalla hinar rættvisu, men syndarar til umvendingar.

33 ¶ Og teir søgdu við hann, Hvi fasta lærusveinar Jóhannesar ofta, og halda bønir, og somuleiðis *lærusveinarnir* hjá Pharisearunum; men tíni eta og drekka?

34 Og hann segði við teir, Kunnu tit fáa brúðarkamarsbørnini at fasta, meðan brúðgómurin er hjá teimum?

35 Men teir dagar vilja koma, tá ið brúðgómurin verður tikin burtur frá teimum, og tá skulu tey fasta í teimum døgum.

36 ¶ Og hann talaði teimum eisini eina dømisøgu; Eingin maður setur eitt stykki av einum nýggjum klæði uppá eitt gamalt; um øðrvísi *er*, so ger bæði tað nýggja eina skræðing, og tað stykkið, sum varð *tikið* úr tí nýggja, einast ikki við tað gamla.

37 Og eingin maður koyrir nýtt vín í gamlar kikar; annars brestir nýggja vínið kíkarnar, og stoytist, og kíkarnir týnast.

38 Men nýtt vín má koyrast í nýggjar kikar; og bæði verða varðveitt.

39 Eisini *fer* eingin maður, sum hevur drukkið gamalt *vín*, beinanvegin at tráa nýtt: tí hann sigur, Tað gamla er betri.

KAPITUL 6

OG tað hendi á øðrum sabbatinum eftir hin fyrsta, at hann fór ígjøgnum korn akrarnar; og hansara lærusveinar slitu kornöksini, gníggjaðu *tey* í *sinum* hondum, og ótu.

2 Og ávisir av Pharísæarunum søgdu við teir, Hví gera tit tað sum ikki er lógligt at gera á sabbatsdøgunum?

3 Og svarandi teimum segði Jesus, Hava tit ikki lisið so mikið sum hetta, hvat Dávid gjørði, tá ið sjálvur hann var ein hungraður, og teir sum við honum vóru;

4 Hvussu hann fór inn í Guðs hús, og tók og át sýnisbreyðini, og gav eisini teimum ið við sær vóru; sum tað ikki er lógligt at eta, uttan hjá prestunum eina?

5 Og hann segði við teir, At Menniskjusunurin er Harri eisini av sabbatinum.

6 Og tað hendi eisini á einum øðrum sabbati, at hann fór inn í sýnagoguna og frálærði; og har var ein maður, hvørs høggra hond var visnað.

7 Og hinir skriftlærdu og Pharísæararnir eygleiddu hann, hvørt hann vildi grøða á sabbatsdegnum; at teir máttu funnið eina ákæru ímóti honum.

8 Men hann kendi teirra hugsanir, og segði til mannin sum hevði ta visnaðu hondina, Rís upp, og stíg fram í miðjuna. Og hann reistist og steig fram.

9 Síðan segði Jesus við teir, Eg vil spyrja tykkum eitt ting; Er tað lógligt á sabbatsdøgunum at gera gott, ella at gera ilt? at frelsa lív, ella at týna *tí*?

10 Og hann hugdi runt um á teir allar, og segði við mannin, Strekk fram tína hond. Og hann so gjørði; og hansara hond varð gjørd aftur heil, sum hin.

11 Og teir fyltust við ørskapi;

og samtalaðu hvør við annan, hvat teir kundu gjørt við Jesus.

12 Og tað hendi í teimum døgum, at hann fór út á eitt fjall at biðja, og helt áfram alla nátt í bøn til Guðs.

13 ¶ Og tá ið tað var dagur, kallaði hann *til sín* sínar lærusveinar; og av teimum valdi hann tólv, hvørjar hann eisini nevndi ápostlar;

14 Símun, (hvønn hann eisini nevndi Pætur;) og Andreas, bróður hansara; Jákup og Jóhannes, Philippus og Bartholomæus,

15 Matthæus og Tummas; Jákup, *son Al-phæ'-ús*-ar; og Símun, kallaður Zé-ló-tès;

16 Og Judas, bróður Jákups; og Judas Iscarjot, sum eisini var svikjarin.

17 ¶ Og hann kom oman við teimum, og stóð á slættanum, og flokkurin av hansara lærusveinum, og ein mikil mannfjöld úr allari Judæu og Jerusalem, og frá sjóvarstrondini av Týrus og Sí-dón, sum komu at hoyra hann, og at verða grødd frá sínum sjúkdómum;

18 Og *tey* sum vóru plágað við óreinum andum: og *tey* vórðu grødd.

19 Og øll mannfjöldin søkti at nema við hann: tí tað fór magn út úr honum, og grøddi *tey* øll.

20 ¶ Og hann lyfti upp síni eygu á sínar lærusveinar, og segði, Signaðir *veri tit* fátæku: tí at tykkara er kongadømi Guðs.

21 Signaðir *eru tit* sum nú hungra: tí at tit skulu verða mettaðir. Signaðir *eru tit* sum nú gráta: tí at tit skulu læa.

22 Signaðir *eru tit*, tá ið menn skulu hata tykkum, og tá ið teir skulu skilja tykkum frá *sinum flokki*, og skulu brigsla tykkum, og kasta út tykkara navn sum ilt, fyri Menniskjusunarins skuld.

23 Fegnist á tí degi, og leypið

av frøi: tí at sí, tykkara endurgjald er mikið í himni: tí á líkan hátt gjørdu teirra fedrar við prophetarnar.

24 Men veit tit tykkum sum eru ríkir! tí at tit hava tikið við tykkara troystan.

25 Veit tit tykkum sum eru mettir! tí at tit skulu hungra. Veit tit tykkum sum nú læa! tí at tit skulu harmast og gráta.

26 Veit tit tykkum, tá ið allir menn tala væl um tykkum! tí at soleiðis gjørdu teirra fedrar við teir fólsku prophetarnar.

27 ¶ Men eg sigi við tykkum sum hoyra, Elskið tykkara figgindar, gerið væl mót teimum ið hata tykkum,

28 Vælsignið tey sum banna tykkum, og biðið fyri teimum sum illviljani brúka tykkum.

29 Og honum ið slær teg á *annan* vangan, bjóða hin við; og honum ið tekur burt tína kápu, sýt ikki at *taka* kyrtil *tín* við.

30 Gev hvørjum manni sum biður frá tær; og frá honum, ið tekur burt tinar ognir, bið ikki um *tær* aftur.

31 Og eins og tit vildu at menn skuldu gjørt mót tykkum, gerið tit eisini líkaleiðis mót teimum.

32 Tí um tit elska teir sum elska tykkum, hvørja tókk eiga tit? tí at eisini syndarar elska teir sum elska teir.

33 Og um tit gera væl mót teimum ið gera væl mót tykkum, hvørja tókk eiga tit? tí at eisini syndarar gera júst tað sama.

34 Og um tit læna *teimum* sum tit vóna at fáa aftur frá, hvørja tókk eiga tit? tí at eisini syndarar læna syndarum, *fyri* at fáa líka nógv aftur.

35 Men elskið tykkara figgindar, og gerið væl, og lænið, vónandi eftir ongum aftur; og tykkara endurgjald skal vera mikið, og tit skulu vera børn

hins Hægsta: tí hann er góður við tey ótakksomu og við tey illu.

36 Verið tit tí miskunnsamir, eins og eisini tykkara Faðir er miskunnsamur.

37 Dømið ikki, og tit skulu ikki verða dómdir: fordømið ikki, og tit skulu ikki verða fordómdir: fyrigevið, og tykkum skal verða fyrigivið:

38 Gevið, og tykkum skal verða givið; gott mál, stappað niður, og rist saman, og rennandi yvir, skulu menn geva tykkum í fang. Tí við tí sama máli sum tit mála við, skal tykkum aftur verða mált.

39 Og hann talaði eina dømsøgu til teirra, Kann hin blindi leiða hin blindan? munnu teir ikki báðir falla inn í veitina?

40 Lærusveinurin er ikki yvir sínum meistara: men hvør tann, sum er fullkomin, skal verða eins og hansara meistari.

41 Og hvi skoðart tú flísina sum er í eyga bróður tíns, men varnarst ikki bjálkan sum er í tínum egna eyga?

42 Ella hvussu kanst tú siga við bróður tín, Bróðir, lat meg toga út flísina sum er í eyga tínum, tá ið tú sjálvur sært ikki bjálkan sum er í tínum egna eyga? Tí hyklari, kasta fyrst bjálkan út úr egna eyga tínum, og tá skalt tú síggja klárt at toga út flísina sum er í eyga bróður tíns.

43 Tí eitt gott træ ber ikki fram spilta frukt; eiheldur ber eitt spilt træ fram góða frukt.

44 Tí at hvort træ kennist av síni egnu frukt. Tí av tornum henta menn ikki fikur, eiheldur av tornarunni henta teir vínber.

45 Ein góður maður úr góðu goymslu hjarta síns ber fram tað sum er gott; og ein óndur maður úr óndu goymslu hjarta síns ber fram tað sum er ónt: tí av yvirflóð hjartans mælir muður hansara.

46 ¶ Og hví kalla tit meg, Harri, Harri, og gera ikki tey tingini sum eg sigi?

47 Hvørsumhelst ið kemur til mín, og hoyrir mínar útsagnir, og ger tær, eg vil sýna tykkum hvørjum hann er líkur:

48 Hann er líkur manni sum bygdi hús, og gróv djúpt, og legði grundina á ein klett: og tá ið flóðin reis, bardi streymurin ógvisligani inná tað húsið, og kundi ikki rista tað: tí at tað var grundað á ein klett.

49 Men hann ið hoyrir og ikki ger, er líkur manni sum uttan grundvøll bygdi eitt hús omaná jørðina; streymurin bardi ógvisligani imóti tí, og alt fyri eitt fell tað; og stór var oyðingin av tí húsi.

KAPITUL 7

MEN tá ið hann hevði endað allar sínar útsagnir í fólksins áhoyrn, fór hann inn í Cæ-pêr-ná-um.

2 Og tænarin hjá einum ávís-um hundraðsovasta, sum var honum kærur, var sjúkur, og lá fyri deyðanum.

3 Og tá ið hann hoyrði um Jesus, sendi hann til hansara teir elstu av Jøðunum, bønandi hann, at hann vildi komið og grøtt tænará sín.

4 Og tá ið teir komu til Jesus, bønðu teir hann í stundini, og søgdu, At hann var verdur sum hann skuldi gera hetta fyri:

5 Tí hann elskar okkara tjóð, og hann hevur bygt okkum eina sýnagogu.

6 Tá fór Jesus við teimum. Og tá ið hann nú ikki var langt frá húsinum, sendi hundraðsovastin vinir til hansara, sigandi við hann, Harri, ger tær ongar ónáðir: tí at eg eri ikki verdur, at tú skuldirt komið inn undir mína tekju:

7 Hvørsvogna eg eiheldur helt

meg verdan at koma til tín: men sig tað í einum orði, og mín tænarí verður gróddur.

8 Tí at eg eri eisini maður, settur undir harradømi, og havi hermenn undir mær, og eg sigi við ein, Far, og hann fer; og til ein annan, Kom, og hann kemur; og til tænará mín, Ger hetta, og hann ger tað.

9 Tá ið Jesus hoyrði hesi ting, undraðist hann á hann, og vendi sær íkring, og segði við fólkið sum fylgdi honum, Eg sigi tykkum, eg havi ikki funnið so mikla trúgv, nei, ikki í Israel.

10 Og teir, sum vóru sendir, tá ið teir komu aftur til húsið, funnu tænarán frískan, sum hevði verið sjúkur.

11 ¶ Og tað hendi dagin eftir, at hann fór inn í ein stað, sum kallast Ná-in; og mangir av hansara lærusveinum fóru við honum, og nógv fólk.

12 Men tá ið hann kom nær staðarliðinum, sí, tá varð ein deyður maður borin út, einasti sonur móður sína, og hon var einkja: og nógv fólk úr staði-num var við henni.

13 Og tá ið Harrin sá hana, hevði hann várkunn á hana, og segði við hana, Grát ikki.

14 Og hann kom og nam við børuna: og teir, sum bóru hann, stóðu stillir. Og hann segði, Ungi maður, eg sigi tær, Reis teg.

15 Og hann, sum var deyður, settist upp, og tók at tala. Og hann gav móður hansara hann.

16 Og ein ótti kom á øll: og tey dýrømettu Guð, og søgdu, At ein mikil prophetur er stigin upp okkara millum; og, At Guð hevur vitjað fólk sitt.

17 Og henda umtala um hann fór út um alla Judæu, og út um alt umráðið runt um.

18 Og lærusveinar Jóhannesar sýndu honum um øll hesi ting.

ST. LUKAS 7

19 ¶ Og Jóhannes rópaði til sín tveir av sínum lærusveinum, og sendi teir til Jesus, sigandi, Ert tú hann ið koma skuldi? ella vænta vit eftir einum øðrum?

20 Tá ið menninir vóru komnir til hansara, søgdu teir, Jóhannes Doypari hevur sent okkum til tín, sigandi, Ert tú hann ið koma skuldi? ella vænta vit eftir einum øðrum?

21 Og í tí sama tíma grøddi hann mong frá teirra veikleikum og plágum, og frá illum andum; og mongum, ið vóru blind, gav hann sjón.

22 Svarandi segði Jesus tá við teir, Farið tykkara veg, og sigið Jóhannesi hvørji ting tit hava sæð og hoyrt; hvussu ið tey blindu siggja, tey lamnu ganga, tey spítølsku verða reinsað, tey deyvu hoyra, tey deyðu verða reist, fyri teimum fátæku verður gleðiboðskapurin prædikaður.

23 Og vælsignaður er hann, hvørsumhelst ið man ikki fáa meinboga í mær.

24 ¶ Og tá ið sendiboðini hjá Jóhannesi vóru farnir avstað, fór hann undir at tala til fólkið viðvíkjandi Jóhannesi, Hvat fóru tit út í oyðuna fyri at siggja? Ein sevlegg, ristan við vindinum?

25 Men hvat fóru tit út fyri at siggja? Ein mann, klæddan í mjúkan búnað? Sí, teir sum eru yvirráðiga klæddir, og liva marglætisliga, eru í kongshøllum.

26 Men hvat fóru tit út fyri at siggja? Ein prophet? Ja, eg sigi tykkum, og nógv meira enn ein prophet.

27 Hetta er hann, sum tað er skrivað um, Sí, eg sendi mítt sendiboð undan tínum andliti, sum skal fyrireika tín veg undan tær.

28 Tí at eg sigi tykkum, Millum teirra, sum eru føddir av kvinnum, er tað ikki ein

Christi vitnisburður um Jóhannes

størri prophetur enn Jóhannes Doyparin: men hann, sum er minstur í kongadømi Guðs, er størri enn hann.

29 Og alt fólkið sum hoyrði hann, og tollararnir, rættvís-gjördu Guð, við at verða doyppt við dópi Jóhannesar.

30 Men Phariseararnir og teir lógkønu vrakaðu Guðs ráðagerð imóti sær sjálvum, við ikki at verða doypptir av honum.

31 ¶ Og Harrin segði, Við hvat skal eg tá líkna menninar av hesi ætt? og hvørjum eru teir líkir?

32 Teir eru líkir børnum, ið sita á torginum, og rópa hvør á annan, og siga, Vit hava floytað fyri tykkum, og tit hava ikki dansað; vit hava harmað fyri tykkum, og tit hava ikki grátið.

33 Tí Jóhannes Doyparin kom, og hvørki át breyð ella drakk vin; og tit siga, Hann hevur ein djevul.

34 Menniskjusunurin er komin, og etur og drekkur; og tit siga, Sí ein átufrekan mann, og ein vínsvølg, ein vin hjá tollarum og syndarum!

35 Men vísdómurin er rættvís-gjörður av øllum sínum børnum.

36 ¶ Og ein av Pharisearanum tráaði hann, at hann vildi etið hjá sær. Og hann fór inn í húsið hjá Pharisearanum, og settist niður til matar.

37 Og si, ein kvinna í staðinum, sum var ein syndarinna, tá ið hon vitsti at Jesus sat til matar í húsinum hjá Pharisearanum, kom við alabastur krukku av salvu,

38 Og stóð við hansara føtur aftanfyri hann grátandi, og tók at tváa hansara føtur við tårum, og turkaði teir við høvuðhárnum sínum, og kysti hansara føtur, og salvaði teir við salvuni.

39 Men tá ið Pharisearin, sum hevði boðið honum, sá tað, talaði hann innan í sær sjálvum,

og segði, Hesin maðurin, um hann var ein prophetur, mátti vitað hvør og hvat fyri kvinna *hetta er* sum nemur við hann: tí hon er ein syndari.

40 Og Jesus tók til orða, og segði við hann, Símun, eg havi okkurt at siga við teg. Og hann sigur, Meistari, sig víðari.

41 Tað var ein ávisur áognari, sum hevði tveir skuldnarar: tann eini skyldaði fimm hundrað denarar, og hin fimmti.

42 Og tá ið teir einkið høvdu at gjalda við, tá rætt og slætt fyrigav hann teimum báðum. Sig mær tí, hvør av teimum vil elska hann mest?

43 Símun svaraði og segði, Eg haldi á *hann*, sum hann fyrigav mest fyri. Og hann segði við hann, Tú hevurt dømt rætt.

44 Og hann vendi *sær* til kvinnuna, og segði við Símun, Sært tú hesa kvinnuna? Eg kom inn í hús títt, tú gavst mær einkið vatn til føtur mínar: men hon hevur tváað mínar føtur við tárur, og turkað *teir* við høvuðhárur sínum.

45 Tú gavst mær ongan koss: men henda kvinna, síðan ta tíð eg kom inn, hevur ikki givist at kyssa mínar føtur.

46 Mítt høvur við olju tú salvaðirt ei: men henda kvinna hevur salvað mínar føtur við salvu.

47 Hvørsvegna eg sigi við teg, Hennara syndir, sum eru mangar, eru fyrigivnar; tí hon elskaði mikið: men tí *sum* lítið er fyrigivið, *hin sami* elskar lítið.

48 Og hann segði við hana, Tinar syndir eru fyrigivnar.

49 Og teir, ið sótu til matar við honum, tóku at siga innan í sær sjálvum, Hvør er hesin ið fyrigevar syndir eisini?

50 Og hann segði við kvinnuna, Trúgv tín hevur frelst teg; far í friði.

KAPITUL 8

OG tað hendi aftaná, at hann fór út igjøgnum hvønn stað og hvørja bygd, og prædikaði og sýndi gleðis-tíðindir kongadømis Guðs: og teir tólv *vóru* við honum,

2 Og ávisar kvinnur, ið vóru vorðnar grøddar frá illum andum og veikleikum, Maria, kallað Mág-dá-lē-nā, sum sjev djevlar fóru út úr;

3 Og Jó-án-nā, kona Kú-zā, bústjóra Heródesar; og Súsanna; og mangar aðrar, sum tæntu fyri honum av sínum *figgjarevni*.

4 ¶ Og tá ið nógv fólk vóru savnaði saman, og vóru komin til hansara úr hvørjum staði, talaði hann við eini dømisøgu:

5 Ein sáðmaður fór út at sáa sítt sáð: og, sum hann sáaði, fell sumt við vegkantin; og tað varð traðkað niður, og fuglarnir av luftini ótu tað upp.

6 Og sumt fell á ein klett; og so skjótt sum tað var sprottið upp, fólndi tað burtur, av tí at tí vantaði vætu.

7 Og sumt fell millum torna; og tornirnir spruttu upp við tí, og køvdu tað.

8 Og annað fell á góða jørð, og spratt upp, og bar frukt hundraðfalt. Og tá ið hann hevði sagt hesar lutir, rópaði hann, Hann ið hevur oyru at hoyra, hann hoyri.

9 Og hansara lærusveinar spurdu hann, og søgdu, Hvat mátti henda dømisøga verið?

10 Og hann segði, Tykkum er tað givið at kenna loyndar-dómar kongadømis Guðs: men fyri øðrum í dømisøgum; at siggjandi tey ikki máttu siggja, og hoyrandi tey ikki máttu skilja.

11 Men dømisøgan er hendan: Sáðið er Guðs orð.

12 Tey við vegkantin eru tey

sum hoyra; so kemur djevulin, og tekur burtur orðið úr teirra hjörtum, at ekki tey skuldu trúgva og verða frelst.

13 Tey á klettinum *eru tey*, sum, tá ið tey hoyra, taka við orðinum við gleði; og hesi hava onga rót, sum í eina tíð trúgva, og á freistingarstund falla *tey* frá.

14 Og tað sum fell millum tornir, eru tey, sum, tá ið tey hava hoyrt, fara út, og køvast við sorgum og ríkidømunum og njótingum av *hesum lívi*, og bera onga frukt til fullkomningar.

15 Men tað á tí góðu jørðini eru tey, sum í einum ærligum og góðum hjarta, *tá ið tey* hava hoyrt orðið, varðveita *tað*, og bera fram frukt við toli.

16 ¶ Eingin maður, tá ið hann hevur tendrað kertaljós, dekkar tað við einum keraldí, ella setur *tað* undir eina song; men setur *tað* í ein ljósastaka, at tey, sum koma inn, mega síggja ljósið.

17 Tí einkið er loynt, sum ikki skal verða gjørt eyðsýnt; eiheldur *er nakað fjalt*, sum ikki skal verða kunnugt og koma *út* umkring.

18 Gevið tí gætur *efiur* hvussu tit hoyra: tí at hvørsumhelst *ið* hevur, honum skal verða givið; og hvørsumhelst *ið* ikki hevur, frá honum skal verða tikið sjálv tað sum hann tykist at hava.

19 ¶ Tá komu til hansara móðir *hansara* og brøður *hansara*, og kundu ikki koma at honum fyri troðkanini.

20 Og honum varð sagt *av ávisum*, ið søgdu, Móðir tín og brøður tíni standa fyriuttan, og tráa at sjá teg.

21 Og hann svaraði og segði við tey, Móðir mín og brøður mínir eru hesi sum hoyra Guðs orð, og gera tað.

22 ¶ Men tað hendi á einum ávisum degi, at hann fór inn í

ein bát við sínum lærusveinum; og hann segði við teir, Latum okkum fara yvirum hinumegin vatnið. Og teir lögdu út.

23 Men sum teir sigldu, sovnaði hann; og tað kom niður ein stormur av vindi á vatnið; og teir fylltust við *vatni*, og vóru í vanda.

24 Og teir komu til hansara, vaktu hann, og søgdu, Meistari, meistari, vit glatast. Tá reistist hann, og hartaði vandin og bralan vatnsins; og tey steðgaðu, og tað varð stilli.

25 Og hann segði við teir, Hvar er tykkara trúgv? Og teir óttaðust, og undraðust, og søgdu hvør við annan, Hvat fyri maður er hesin! tí hann býður sjálv vindunum og vatni, og tey akta hann.

26 ¶ Og teir komu fram í landinum hjá Gād-á-rén-unum, sum er yvir av Galiléu.

27 Og tá ið hann fór fram á land, mótti honum úr staðinum ávisur maður, sum hevði djævlar í langa tíð, og var í ongum klæðum, eiheldur stæðaðist í *nøkrum húsi*, men í grøvunum.

28 Tá ið hann sá Jesus, rópti hann út, og fell niður fyri honum, og segði við harðari rødd, Hvat havi eg at gera við teg, Jesus, *tú* Sonur Guðs hins hægsta? Eg bæni teg, pinsla meg ikki.

29 (Tí hann hevði boðið tí óreina andanum at koma út úr manninum. Tí mangan hevði hann fangað hann; og hann varð hildin bundin við ketum og í *fjótlinkjum*; og hann breyt bondini, og varð drivin av djevlinum *út* í oyðuna.)

30 Og Jesus spurdi hann, og segði, Hvat er navn títt? Og hann segði, Legión: tí mangir djævlar vóru farnir inn í hann.

31 Og teir bænaðu hann, at hann ikki vildi bjóða teimum at fara út í djúpið.

32 Og har var eitt fylgi av mongum svinum á biti á fjallinum: og teir bænaðu hann, at hann vildi loyv't teimum at fara inn í tey. Og hann loyvdi teimum.

33 Tá fóru djevlarnir út úr manninum, og fóru inn í svinini: og fylgið rann harðligani oman eitt bratt pláss inn í vatnið, og kóðnaðust.

34 Tá ið teir, sum føddu tey, sóu hvat var gjørt, flýddu teir, og fóru og søgdu frá tí í staðinum og á landinum.

35 Tá fóru tey út at sjá hvat var gjørt; og komu til Jesus, og funnu mannin, sum djevlarnir vóru farnir burtur úr, sita við Jesu føtur, klæddan, og í sínum rætta sinni: og tey vóru bangin.

36 Teir, sum sóu tað, søgdu teimum eisini við hvørjum brøgdum hann, ið var heltikin við djevlunum, varð grøddur.

37 ¶ Øll mannfjöldin úr landinum hjá Gád-á-rén'unum runt um bænaði hann tá at fara avstað frá teimum; tí at tey vóru tikin við miklum ótta: og hann fór upp í bátin, og vendi aftur aftur.

38 Men maðurin, sum djevlarnir vóru farnir burtur úr, bænaði hann, at hann mátti verða hjá honum: men Jesus sendi hann avstað, og segði,

39 Vend aftur til egna hús títt, og sýn hvussu miklar lutir Guð hevur gjørt tær. Og hann fór sin veg, og kunngjordi út um allan staðin hvussu miklar lutir Jesus hevði gjørt honum.

40 Og tað bar á, at tá ið Jesus var komin aftur, tók fólk-ið ímóti honum *fegið*: tí at tey biðaðu øll eftir honum.

41 ¶ Og sí, har kom maður, nevndur Já-i-rús, og hann var ein stjórnari av sýnagoguni: og hann fell niður við Jesu føtur, og bænaði hann, at hann vildi komið inn í hús sitt:

42 Tí hann hevði eina eínastu dóttur, umleið tólv ára gomul, og hon lá at doyggja. Men sum hann fór, trongdi fólk-ið hann.

43 ¶ Og ein kvinna, sum hevði blóðsótt í tólv ár, sum hevði oytt alt sitt livibreyð uppá læknar, eiheldur kundi grøðast av nøkrum,

44 Kom aftanfyri hann, og nam við faldin á klæði hansara: og í stundini steðgði hennara blóðgangur.

45 Og Jesus segði, Hvør nam við meg? Tá ið øll noktaðu, søgdu Pætur og teir sum við honum vóru, Meistari, mannfjöldin treingir teg og trýstir teg, og sigurt tú, Hvør nam við meg?

46 Og Jesus segði, Onkur hevur nomið við meg: tí at eg varnist at magn er farið út úr mær.

47 Og tá ið kvinnan sá at hon ikki var fjald, kom hon piprandi, fell niður fyri honum, og hon upplýsti honum frammi fyri øllum fólkinum, fyri hvørja grund hon hevði nomið við hann, og hvussu hon varð grødd í stundini.

48 Og hann segði við hana, Dóttir, ver við góða uggan: tín trúgv hevur gjørt teg heila; far í friði.

49 ¶ Meðan hann enn talaði, kemur ein frá húsinum hjá stjórnaranum av sýnagoguni, og sigur við hann, Dóttir tín er deyð; ikki ónáða Meistarán.

50 Men tá ið Jesus hoyrði tað, syraði hann honum, og segði, Ottast ikki: trúgv einans, og hon skal verða gjørd heil.

51 Og tá ið hann kom inn í hús-ið, loyvdi hann ongum at fara inn, uttan Pæturi, og Jákupi, og Jóhannesi, og fadurinum og móðrini at gentuni.

52 Og øll grótu, og syrgdu hana: men hann segði, Grátið ikki; hon er ikki deyð, men svevur.

53 Og tey lædu hann í háð, tí at tey vitstu at hon var deyð.

54 Og hann sendi tey øll út, tók í hondina á henni, og kallaði, og segði, Genta, reis teg.

55 Og hennara andi kom aftur, og hon reistist beinanvegin: og hann beyð at geva henni mat.

56 Og hennara foreldur vórðu ovfarin: men hann álegði teimum, at tey skuldu ongum siga frá hvat var gjørt.

KAPITUL 9

TÁ kallaði hann sínar tólv lærusveinar saman, og gav teim mátt og myndugleika yvir øllum djevlum, og at lekja sjúkdómar.

2 Og hann sendi teir at prædika kongadømi Guðs, og at grøða tey sjúku.

3 Og hann segði við teir, Tak ið einkið til *tykkara* ferð, hvørki stavar, eiheldur þjoka, eiheldur breyð, eiheldur pening; eiheldur havið tveir kyrtlar stykkið.

4 Og hvatsumhelst hús tit fara inn í, har verðið, og haðani farið avstað.

5 Og hvorsumhelst ið ikki vil taka imóti tykkum, tá ið tit fara úr tí staði, *tá* ristið av sjálvt dustið frá tykkara fótum til vitnisburðar imóti teimum.

6 Og teir fóru avstað, og fóru ígjøgnum býrnar, og prædikaðu gleðibodskapin, og grøddu allastaðni.

7 ¶ Men fjórðingsfúrstin Heródes hoyrði um alt *tað* sum varð gjørt av honum: og hann var orkymlaður, tí at tað varð sagt av summum, at Jóhannes var risin *upp* frá deyðum;

8 Og av summum, at Æ-lí-ás hevði birtst; og av øðrum, at ein av teimum gomlu prophetunum var risin *upp* aftur.

9 Og Heródes segði, Jóhannes havi eg hálshtøgt: men hvør er hesin, sum eg hoyri slíkar lutir um? Og hann tráaði at sjá hann.

10 ¶ Og ápostlarnir, tá ið teir vóru komnir aftur, søgdu honum alt sum teir høvdu gjørt. Og hann tók teir, og fór til viks einsæris á eitt oyðistað, *sum* tilhoyrði staðinum *sum* kallast Bèth-saj-dá.

11 Og fólkið, tá ið tey vitstu *tað*, fylgdu honum: og hann tók imóti teimum, og talaði fyri teimum um kongadømi Guðs, og grøddi tey sum høvdu tørv á grøðing.

12 Og tá ið dagur tók at halla, tá komu teir tólv, og søgdu við hann, Send mannfjöldina avstað, at tey mega fara inn í býrnar og landið runt um, og gista, og fáa vistir: tí vit eru her á einum oyðistaði.

13 Men hann segði við teir, Gevið tit teimum at eta. Og teir søgdu, Vit hava ikki meira enn fimm breyð og tveir fiskar; uttan vit skuldu farið og keypt mat til alt hetta fólkið.

14 Tí at teir vóru umleið fimm túsund menn. Og hann segði við sínar lærusveinar, Fáid tey at setast niður við fimmtium í flokki.

15 Og teir so gjørdu, og fingur tey øll at setast niður.

16 Tá tók hann tey fimm breyðini og teir báðar fiskarnar, og *i tí hann* leit upp til himins, vælsignaði hann tey, og breyt, og gav sínum lærusveinum at seta frammanfyri mannfjöldini.

17 Og tey ótu, og vórðu øll mettað: og tað varð tikið upp av molum, sum vóru eftir hjá teimum, tólv tægur.

18 ¶ Og tað bar á, sum hann var einsamallur og bað, hjá honum vóru hansara lærusveinar: og hann spurdi teir, og segði, Hvønn sigur fólkið at eg eri?

19 Svarandi søgdu teir, Jóhannes Doyparin; men summi *siga*, Æ-lí-ás; og onnur *siga*, at ein av teimum gomlu prophetunum er risin *upp* aftur.

20 Hann segði við teir, Men

hvör siga tit at eg eri? Svarandi segði Pætur, Guðs Christus.

21 Og hann álegði teimum strangligani, og beyð *teimum* at siga ongum handa lut;

22 Og segði, Menniskjusunurin má líða mangar lutir, og verða vreakaður av teimum elstu og fremstu prestunum og *teimum* skriftlærðu, og verða vigin, og verða reistur triðja dagin.

23 ¶ Og hann segði við *teir* allar, Um onkur vil koma aftaná mær, *tá* avnokti hann sjálvan seg, og taki upp sín kross dagliga, og fylgi mær.

24 Tí hvørsumhelst *íð* vil frelsa sitt lív, skal missa tað: men hvørsumhelst *íð* vil missa sitt lív fyri mína skyld, hin sami skal frelsa tað.

25 Tí hvønn fyrimun fær maður, um hann vinni heila heimín, og missi sjálvan seg, ella verði kastaður burtur?

26 Tí hvørsumhelst *íð* skammast við meg og við míni orð, hann skal Menniskjusunurin skammast við, *tá* íð hann kemur í síni egnu dýrd, og í Faðirs *síns*, og heilagu einglanna.

27 Men eg sigi tykkum av sonnum, tað veri summir *íð* standa her, sum ikki skulu smakka av deyða, til teir siggja kongadómi Guðs.

28 ¶ Og tað hendi umleið einar átta dagar eftir hesar útsagnir, at hann tók Pætur og Jóhannes og Jákup, og fór niðan á eitt fjall at biðja.

29 Og sum hann bað, varð yvirbragdið av hans ásjón umbroytt, og hansara klædnaður *varð* hvítur og glampanði.

30 Og sí, við hann talaðu tveir menn, sum vóru Móses og E-lí-ás:

31 Sum birtust í dýrd, og talaðu um hansara burturferð sum hann skuldi fullføra í Jerusalem.

32 Men Pætur, og teir sum við honum vóru, vóru tungir

við svøvni: og *tá* *íð* teir vóru vaknaðir, sóu teir hansara dýrd, og teir báðar menninar sum stóðu hjá honum.

33 Og tað bar á, sum teir fóru avstað frá honum, segði Pætur við Jesus, Meistari, tað er gott hjá okkum at vera her: og lat okkum gera trý tabernakkul; tær *ěitt*, og Mósesi *ěitt*, og E-lí-ás-i *ěitt*: *tí* hann vitsti ikki hvat hann segði.

34 Meðan hann soleiðis talaði, kom eitt skýggi, og skuggaði yvir teir: og teir óttaðust, sum teir fóru inn í skýggið.

35 Og tað kom ein rødd út úr skýnum, *íð* segði, Hetta er mín elskaði Sonur: hoyrið hann.

36 Og *tá* *íð* røddin var yvirstaðin, fanst Jesus einsamallur. Og teir hildu *tað* loynt, og søgdu í teimum døgum ongum frá nøkrum av teimum tingunum *íð* teir høvdu sæð.

37 ¶ Og tað bar á, at á næsta degnum, *tá* *íð* teir vóru komnir oman av fjallinum, møtti honum nógv fólk.

38 Og sí, ein maður úr flokkinum rópti út, og segði, Meistari, eg bæni teg, hygg uppá mín son: tí hann er mitt *ěinasta* barn.

39 Og sí, ein andi tekur hann, og alt í einum geylar hann út; og hann skræðir *í* hann, *so* at hann froðar aftur; og *hann* løstar hann, og fer *nóg* illa frá honum.

40 Og eg bænaði lærusveinar tinar at kasta hann út; og teir kundu ikki.

41 Og svarandi segði Jesus, O vantrúna og spilta slekt, hvussu leingi skal eg vera hjá tykkum, og tola tykkum? Før tin son higar.

42 Og, sum hann enn kom, kastaði djevulin hann niður, og skræddi *í* hann. Og Jesus hartaði hin óreina andan, og grøddi barnið, og flýggjaði hann aftur til faðir hansara.

ST. LUKAS 10

43 ¶ Og tey vórðu øll ovfarin yvir Guðs mektigu kraft. Men meðan tey undraðust ein og hvør á øll ting ið Jesus gjörði, segði hann við sínar lærusveinar,

44 Latið hesar útsøgnir søkka niður í tykkara oyru: tí at Menniskjusunurin skal verða givin upp í mannahendur.

45 Men teir skiltu ikki hesa framsøgnina, og hon var fjald fyri teimum, at teir fataðu hana ikki: og teir óttaðust at spyrja hann um ta framsøgnina.

46 ¶ Tá reis eitt orðaskifti teirra millum, hvør teirra mundi vera størstur.

47 Og Jesus var varugur við teirra hjartans hugsan, og tók eitt barn, og setti hann hjá sær,

48 Og segði við teir, Hvørsumhelst ið tekur imóti hesum barni í navni mínum, tekur imóti mær: og hvørsumhelst ið tekur imóti mær, tekur imóti honum ið sendi meg: tí hann, sum er minstur millum tykkum allar, hin sami skal vera mikil.

49 ¶ Og Jóhannes tók til máls og segði, Meistari, vit sóu ein kasta út djevlar í tinum navni; og vit sýttu honum, tí hann ikki fylgist við okkum.

50 Og Jesus segði við hann, Sýtið honum ikki: tí at hann, sum ikki er imóti okkum, er fyri okkum.

51 ¶ Og tað bar á, tá ið tíðin var komin at hann skuldi verða móttikin upp, setti hann stöðufastligani sitt andlit til at fara til Jerusalem,

52 Og sendi sendiboð undan sínum andliti: og teir fóru, og komu inn í eina bygd hjá Sámár-ítán-arunum, at gera klárt fyri honum.

53 Og teir tóku ikki imóti honum, tí at andlit hansara var sum um hann vildi fara til Jerusalem.

54 Og tá ið hansara lærusveinar, Jákup og Jóhannes, sóu

Christus áttalar Jákup og Jóhannes

hetta, søgdu teir, Harri, vilt tú at vit bjóða eldi at koma niður av himni, og tæra teir upp, enntá sum Æ-li-ás gjörði?

55 Men hann vendi sær, og hartaði teir, og segði, Tit vita ikki hvørsháttar anda tit eru av.

56 Tí at Menniskjusunurin er ikki komin at týna mannalív, men at frelsa tey. Og teir fóru til eina aðra bygd.

57 ¶ Og tað bar á, at sum teir ferðaðust á vegnum, segði ein ávisur maður við hann, Harri, eg vil fylgja tær hvagarsumhelst tú fert.

58 Og Jesus segði við hann, Revar hava holur, og fuglarnir í luftini hava reiður; men Menniskjusunurin hevur ikki hvar at leggja sitt hefur.

59 Og hann segði við ein annan, Fylg mær. Men hann segði, Harri, loyv mær fyrst at fara og jarða faðir min.

60 Jesus segði við hann, Lat tey deyðu jarða sini deyðu: men far tú og prædika kongadømi Guðs.

61 Og eisini ein annar segði, Harri, eg vil fylgja tær; men fyrst lat meg fara at bjóða teimum farvæl, sum eru heima í húsi mínum.

62 Og Jesus segði við hann, Eingin, sum hevur lagt sína hond á plógvið, og hyggur tilbakar, er egnaður til kongadømi Guðs.

KAPITUL 10

EFTIR hesi tingini útnevndi Harrin aðrar sjúti eisini, og sendi teir tveir og tveir undan sínum andliti inn í hvønn stað og hvørt pláss, hvagar sjálvur hann vildi koma.

2 Tí segði hann við teir, Heystíð er sanniliga mikið, men arbeiðsmenninir eru fáir: biðjið tí Harra heystsins, at hann vildi sent út arbeiðsmenn í sitt heyst.

3 Farið tykkara vegir: sí, eg

sendi tykkum út eins og lomb millum úlva.

4 Berið hvørki pung, ella þjoka, ella skógvar: og heilsíð ongunum eftir vegnum.

5 Og inn í hvatsumhelst hús tit fara, sigið fyrst, Friður veri til hetta hús.

6 Og um friðarsonurin veri har, *tá* skal tykkara friður hvíla uppá tí: um ikki, *tá* skal hann venda aftur til tykkara.

7 Og í tí sama húsi verðið verandi, og etið og drekið slík ting sum tey geva: tí at arbeiðsmaðurin er lön sína verður. Farið ikki frá húsi til hús.

8 Og inn í hvønnsumhelst stað tit fara, og tey taka ímóti tykkum, *tá* etið slík ting ið verða sett framfyri tykkum:

9 Og grøðið tey sjúku sum eru hari, og sigið við tey, Kongadømi Guðs er komið nær tykkum.

10 Men inn í hvønnsumhelst stað tit fara, og tey ikki taka ímóti tykkum, *tá* farið tykkara vegir út á gøturnar av tí sama, og sigið,

11 Enntá sjálvst dustið av tykkara staði, sum loðar við okkum, busta vit av ímóti tykkum: men verið visir um hetta, at kongadømi Guðs er komið nær tykkum.

12 Men eg sigi tykkum, at tað skal vera úthaldiligari á hinum degi hjá Sodomu, enn hjá tí staði.

13 Vei tær, Kō-rá-zin! vei tær, Bēth-saj-dú! tí um tey mektigu verkini høvdu verðið gjord í Týrus og Sí-dön, sum hava verðið gjord í tykkum, *tá* høvdu tey fyri langari tíð síðani *havt* vent um, og sitið í sekki og øsku.

14 Men tað skal verða úthaldiligari hjá Týrus og Sí-dön í dómnum, enn hjá tykkum.

15 Og tú, Cā-pēr-nā-üm, sum ert hevjað upp til himins, skalt verða stoytt niður til helvitis.

16 Hann, ið hoyrir tykkum, hoyrir meg; og hann, ið van-

virðir tykkum, vanvirðir meg; og hann, ið vanvirðir meg, vanvirðir hann ið sendi meg.

17 ¶ Og teir sjeyti komu aftur við frøi, og søgdu, Harri, sjálvt djevlarnir eru undirbrotligir fyri okkum igjøgnum títt navn.

18 Og hann segði við teir, Eg skoðaði Sátan sum snarljós falla frá himni.

19 Sí, eg gevi tykkum makt til at traðka á høggormar og sporðdrekar, og yvir allari figgindans makt: og einkið skal á nakran hátt meina tykkum.

20 Men fegnist ikki í hesum, at andarnir eru undirbrotligir fyri tykkum; men heldur fegnist, av tí at tykkara nøvn eru skrivað upp í himni.

21 ¶ Í tí tíma fegnaðist Jesus í anda, og segði, Eg takki tær, O Faðir, Harra himins og jarðar, at tú hevurt fjalt hesi ting fyri teimum visu og vitru, og hevurt opinberað pinkubørnum tey: enntá so, Faðir; tí soleiðis tóktist tað gott í tíni eygsjón.

22 Øll ting eru fingin mæst av Faðir mínum: og eingin maður veit hvør Sonurin er, uttan Faðirin; og hvør Faðirin er, uttan Sonurin, og *hann* ið Sonurin vil opinbera *hann* fyri.

23 ¶ Og hann vendi sær at *sínum* lærusveinum, og segði einsæris, Vælsignað *eru* tey eygu sum siggja tey ting ið tit siggja:

24 Tí at eg sigi tykkum, at mangir prophetar og kongar hava tráað at siggja tey tingini ið tit siggja, og hava ikki sæð *tey*; og at hoyra tey tingini ið tit hoyra, og hava ikki hoyrt *tey*.

25 ¶ Og sí, ein ávisur lógkønur steig upp, og freistaði hann, og segði, Meistari, hvat skal eg gera *fyri* at arva ævigt lív?

26 Hann segði við hann, Hvat stendur skrivað í lógini? hvussu lesurt tú?

27 Og svarandi segði hann, Tú skalt elska Harran tín Guð við öllum tímum hjarta, og við allari tíni sál, og við allari tíni styrki, og við öllum tímum huga; og tín næsta sum sjálvan teg.

28 Og hann segði við hann, Tú hevurt svarað rætt: hetta ger, og tú skalt liva.

29 Men hann *var* villigur at rættvísgera seg sjálvan, og segði við Jesus, Og hvør er mín næsti?

30 Og svarandi segði Jesus, Ein ávisur *maður* fór oman frá Jerusaleum til Jericho, og fell millum ránsmanna, sum berkaðu hann fyrri hansara klædnað, og særdu *hann*, og fóru avstað, og eftirlótu *hann* hálvdeyðan.

31 Og *tað* vildi so til at *tað* kom oman ein ávisur prestur tann vegin: og tá ið hann sá hann, fór hann framvið hinumegin.

32 Og somuleiðis ein Levitur, tá ið hann var á staðnum, kom og hugdi á *hann*, og fór framvið hinumegin.

33 Men ein ávisur Sã-mãr-i-tãn-ari, sum hann ferðaðist, kom har hann var: og tá ið hann sá hann, hevði hann vãrkunn á *hann*,

34 Og fór til *hansara*, og bant um hansara sãr, og stoytti olju og vín í, og setti hann á sitt egna djór, og førði hann til eitt gistihús, og tók sær av honum.

35 Og um morgunin, tá ið hann fór avstað, tók hann upp tveir denarar, og gav *teir* til vertin, og segði við hann, Tak tær av honum; og hvatsumhelst tú brúkart meira, tá ið eg komi aftur, vil eg endurrinda tær.

36 Hvør nú av hesum trimum, heldurt tú, var næsti at honum ið fell millum ránsmenninar?

37 Og hann segði, Hann ið sýndi miskunn á hann. Tá segði Jesus við hann, Far, og ger tú somuleiðis.

38 ¶ Men *tað* bar á, sum teir

ferðaðust, at hann fór inn í eina ávísu bygd: og ein ávís kvinnu, nevnd Martha, tók ímóti honum í hús sitt.

39 Og hon hevði eina systur, nevnd Maria, sum eisini settist við Jesu fótur, og hoyrði orð hansara.

40 Men Martha var ampað um nógva tæning, og kom til hansara, og segði, Harri, leggurt tú ikki í, at systir mín hevur eftirlatið meg at tæna einsamalla? skipa henni tí, at hon hjálpi mær.

41 Og Jesus svaraði og segði við hana, Martha, Martha, tú ert stúrin og órólig um mong ting:

42 Men eitt ting er neyðugt: og Maria hevur valt hin góða lutin, sum ikki skal verða tikin burtur frá henni.

KAPITUL II

OG *tað* bar á, sum hann bað á einum ávísu staði, tá ið hann gavst, at ein av hansara lærusveinum segði við hann, Harri, lær okkum at biðja, eins og Jóhannes eisini lærði sínar lærusveinar.

2 Og hann segði við teir, Tá ið tit biðja, sigið, Faðir vár sum ert í himni, Halgað veri navn títt. Komi kongadømi títt. Veri gjørdur vilji tín, sum í himni, so í jørð.

3 Gev okkum dag um dag okkara dagliga breyð.

4 Og fyrigev okkum syndir okkara; tí eisini vit fyrigeva hvørjum tí sum er skyldigur móti okkum. Og leið okkum ikki inn í freisting; men bjarga okkum frá illum.

5 Og hann segði við teir, Hvør av tykkum man hava ein vin, og man fara til hansara á midnátt, og siga við hann, Vinur, læn mær trý breyð;

6 Tí ein vinur mín á sini ferð er komin til mín, og eg havi einkið at seta frammanfyri honum?

7 Og hann innãan ífrã man svara og siga, Órógva meg

ikki: hurðin er nú afturlatin, og míni børn eru hjá mær í song; eg kann ikki fara upp og geva tær.

8 Eg sigi tykkum, Hóast hann ikki vil fara upp og geva honum, av tí at hann er vinur hansara, tó orsakað av hansara nærgangni vil hann fara upp og geva honum so mong sum honum tørvar.

9 Og eg sigi tykkum, Umbiðjið, og tykkum skal verða givið; søkið, og tit skulu finna; bankið *uppá*, og tykkum skal verða latið upp.

10 Tí hvør tann, ið umbiður, fær; og hann, ið søkir, finnur; og fyri honum, sum bankar *uppá*, skal verða latið upp.

11 Um ein sonur man umbiðja breyð av onkrum av tykkum sum er ein faðir, vil hann geva honum ein stein? ella um *hann umbiðji* ein fisk, vil hann fyri ein fisk geva honum ein høggorm?

12 Ella um hann umbiður eitt egg, vil hann bjóða honum ein sporðreka?

13 Um tá tit, *sum* eru óndir, vita hvussu gevast *eigur* børnum tykkara góðar gávur: hvør mikið meira skal *tykkara* himinski Faðir geva teimum Heilaga Andan sum umbiðja hann?

14 ¶ Og hann kastaði út ein djevul, og hann var málleysur. Og tað hendi, tá ið djevulin var farin út, *at tá* talaði hin málleysi; og fólkið undraðist.

15 Men summi av teimum sögdu, Hann kastar út djevlar igjøgnum Bē-él-zē-büb, hin ovasta av djevulunum.

16 Og onnur freistaðu *hann*, og søktu av honum eitt tekin av himni.

17 Men hann skynaði teirra hugsanir, og segði við tey, Hvørt kongadømi, *sum* er sundurbýtt imóti sjálvum sær, verður leitt til oyðingar; og eitt hús, *sundurbýtt* imóti einum húsi, fellur.

18 Um Sátan eisini veri sundurbýttur imóti sær sjálvum, hvussu skal so hansara kongadømi standast? tí at tit siga, at eg kasti út djevlar igjøgnum Bē-él-zē-büb.

19 Og um eg við Bē-él-zē-büb kasti út djevlar, við hvørjum^p kasta *tá* tykkara synir *teir* út? tí skulu teir vera tykkara dómarar.

20 Men um eg við Guðs fingri kasti út djevlar, so er óivað kongadømi Guðs komið uppá tykkum.

21 Tá ið ein sterkur maður vápnaður varðar sína borg, eru hans ognarlutir í friði:

22 Men tá ið ein sterkari enn hann kemur á hann, og yvirvinnur hann, *tá* tekur hann frá honum allan hans herbúnað, sum hann leit á, og skiftir *sundur* herfeingir hans.

23 Hann, sum ikki er við mær, er imóti mær: og hann, sum ikki savnar við mær, spjaðir.

24 Tá ið óreini andin er farin úr einum manni, gongur hann igjøgnum turr støð, og søkir hvilu; og *tá ið hann* onga finnur, sigur hann, Eg vil venda aftur inn í mítt hús, hvaðan eg kom út.

25 Og tá ið hann kemur, finnur hann *tað* sópað og prýtt.

26 Tá fer hann, og tekur *at sær* sjeý aðrar andar, vondari enn sjálvur hann; og teir fara inn, og búgva har: og hin síðsti *standurin* hjá tí manninum er verri enn hin fyrsti.

27 ¶ Og tað bar á, sum hann talaði hesi ting, *at* ein ávis kvinna úr flokkinum hevði upp sína rødd, og segði við hann, Vælsigna-*að* er tað móðurliv sum teg bar, og tey bróst sum tú hevurt sögið.

28 Men hann segði, Ja heldur, vælsignað *eru* tey sum hoyra Guðs orð, og varðveita tað.

29 ¶ Og tá ið fólkið var tjúkt savnað saman, fór hann undir at siga, Hetta er ein ónd ætt: tey søkja eitt tekin, og tað

skal einkið tekin gevast henni, uttan tekin Jónasar prophets.

30 Tí at eins og Jónas var Nin-é-vít-unum tekin, soleiðis skal eisini Menniskjusunurin vera fyrri hesi ætt.

31 Drotningin úr suðri skal rísa upp í dómínum við monnunum av hesi ætt, og fordøma teir: tí hon kom frá ytstu pørtum av jørðini at hoyra vísdóm Sálomons; og sí, ein størri enn Sálomon er her.

32 Menninir úr Nin-é-vé skulu rísa upp í dómínum við hesi ætt, og skulu fordøma hana: tí at teir vendu um við þræðikan Jónasar; og sí, ein størri enn Jónas er her.

33 Eingin maður, tá ið hann hevur tendrað kertaljós, setur tað í eitt loynistað, eiheldur undir eitt skeppumál, men á ein ljósastaka, at tey, sum koma inn, mega siggja ljósið.

34 Eygað er ljós likamsins: tá ið tí eyga títt er einfalt, er alt títt likam eisini fult av ljósi; men tá ið títt eyga er ónt, er títt likam eisini fult av myrkrí.

35 Gev tí gætur eftir, at ljósið, sum tær er í, veri ikki myrkur.

36 Um tí alt títt likam veri seg fult av ljósi, og hevur ongan part myrkan, tá skal tað heila vera fult av ljósi, sum tá ið tað bjarta skinið av einum kertaljósi gevur tær ljós.

37 ¶ Og sum hann talaði, bønæði ein ávisur Phariseari hann at eta *dogverða* hjá sær: og hann fór inn, og settist niður til matar.

38 Og tá ið Pharisearin sá tað, undraðist hann yvir, at hann ikki fyrst hevði tváað sær undan máltíðini.

39 Og Harrin segði við hann, Nú gera tit Pharisearar bikarið og fatið reint uttan; men tykkara innvortis partur er fullur av ránfýsni og illskapi.

40 Tykkara dárar, gjørdi ikki

hann, sum gjørdi tað sum er uttaná, eisini tað sum er innani?

41 Men heldur gevið olmussur av slíkum tingum ið tit hava; og sí, tá eru øll ting rein hjá tykkum.

42 Men vei tykkum, Pharisearum! tí at tit tiggjunda myntu og rútu og als kyns urtir, og loypa um dóm og kærleika Guðs: hesi áttu tit at hava gjørt, og ikki at latið hitt verið eftir ógjørt.

43 Vei tykkum, Pharisearum! tí at tit elska teir ovastu sessirnar í sýnagogunum, og heilsanir á torgunum.

44 Vei tykkum, skriftlærdum og Pharisearum, hyklarar! tí at tit eru sum gravir sum ikki sýnast, og teir menninir, sum ganga yvir tær, eru ikki varir við tær.

45 ¶ Tá tók ein av teimum lógkønu til orða, og segði við hann, Meistari, svá sigandi vanærirt tú okkum við.

46 Og hann segði, Vei tykkum við, tit lógkønu! tí at tit løða menn við byrðum, sum eru ringar at verða bornar, og sjálvir nerta tit ikki byrðarnar við einum av tykkara fingrum.

47 Vei tykkum! tí at tit byggja gravhýsini hjá prophetunum, og tykkara fedrar drópu teir.

48 Sanniliga bera tit vitnisburð, at tit viðurkenna gerðirnar hjá tykkara fedrum: tí vist drópu teir teir, og tit byggja teirra gravhýsir.

49 Tí segði eisini Guðs vísdómur, Eg vil senda teimum prophetar og ápostlar, og *sumum* av teimum skulu teir bana og søkja at:

50 At blóðið av øllum prophetunum, sum varð úthelt frá grundlegging veraldarinnar, má verða kravt av hesi ætt;

51 Frá blóði Abels til blóð Zach-ã-rí-ãs-ar, sum fórst ímillum altarið og templið: sanniliga sigi eg tykkum, Tað skal verða kravt av hesi ætt.

52 Vei tykkum, lógmönnum! tí at tit hava tikið burtur lykil kunnleikans: tit fóru ikki inn sjálvir, og teimum, sum vóru á veg at fara inn, forðaðu tit.

53 Og sum hann segði hesi ting við teir, byrjaðu teir skriflærdu og Phariseararnir at noyða hann ógvísligani, og at eggja honum at tala um mong ting:

54 Og lógu á luri eftir honum, og søktu at fanga okkurt av hansara munn, at teir máttu ákært hann.

KAPITUL 12

Í MILLUMTÍÐINI, tá ið tað var savnað saman ein óteljandi fjöld av fólki, so mikið at tey trúðu hvørt uppá annað, fór hann undir at siga við sínar lærusveinar fyrst av øllum, Verið varnir fyri súrdeiggi Pharisearanna, sum er hyklari.

2 Tí at einkið er hult, sum ikki skal verða opinberað; eiheldur fjalt, sum ikki skal verða kunnugt.

3 Hvatsumhelst ið tit tí hava talað í myrkri, skal verða hoyrt í ljósinum; og tað, sum tit hava talað í oyrað í kømrum, skal verða kunngjørt uppiá tekjunum.

4 Og eg sigi við tykkum, mínir vinir, Verið ikki ræddir fyri teimum ið drepa líkamið, og eftir tað hava einkið meira sum teir kunnu gera.

5 Men eg vil fyrifram ávara tykkum hvønn tit skulu óttast: Óttist hann, sum eftir at hann hevur dripið, hevur vald at kasta inn í helviti; ja, eg sigi tykkum, Óttist hann.

6 Verða ikki fimm spurvar seldir fyri tveir skillingar, og ikki ein av teimum er gloymdur frammi fyri Guði?

7 Men enntá sjálv hárinu á tykkara høvdi eru øll upp tæld. Óttist tí ikki: tit eru meira verdir enn mangir spurvar.

8 Eisini sigi eg tykkum, Hvorsumhelst ið jättar meg frammi fyri monnum, hann skal Menniskjusonurin eisini jätta frammi fyri Guðs einglum:

9 Men hann, ið avnoktar meg frammi fyri monnum, skal verða avnoktaður frammi fyri Guðs einglum.

10 Og hvorsumhelst ið talar eitt orð imóti Menniskjusyninum, tað skal verða fyrigivið honum: men honum, ið gudspottar imóti Halga Andanum, skal tað ikki verða fyrigivið.

11 Og tá ið teir fóra tykkum til sýnagogurnar, og til veldismenninar, og völd, tá stúrið ikki fyri hvussu ella hvat tit skulu svara, ella hvat tit skulu siga:

12 Tí Halgi Andin skal læra tykkum í sama tíma, hvat tit áttu at siga.

13 ¶ Og ein úr flokkinum segði við hann, Meistari, tala til bróður míns, at hann skifti arvin við meg.

14 Og hann segði við hann, Maður, hvor gjørði meg til ein dómara ella ein skiftingarmann yvir tykkum?

15 Og hann segði við tey, Ansið eftir, og verið varin fyri havisjúku: tí at lívið hjá einum manni er ikki samansett av ríkiligleikanum av tingunum sum hann eigur.

16 Og hann talaði eina dømsøgu til teirra, og segði, Jørðin hjá einum ávísium ríkmanni gav av sær ríkiligani:

17 Og hann hugsaði innan í sær sjálvum, og segði, Hvat skal eg gera, tí at eg havi einkið rúm hvar til at goyma mínar ávøkstir?

18 Og hann segði, Hetta vil eg gera: eg vil ríva niður mínar løður, og byggja stórri; og har vil eg goyma allar mínar ávøkstir og góðs mitt.

19 Og eg vil siga til mína sál,

ST. LUKAS 12

Sál, tú hevurt mikið góðs lagt niðurfyri til mong ár; tak tær av løttum, et, drekk, og ver glað.

20 Men Guð segði við hann, *Tín* dári, hesa nátt verður *tín* sál kravd av tær: hvørs skulu tá tey tingini vera, sum tú hevurt útvegað?

21 Soleiðis er hann ið leggur niðurfyri dýrgripir til sín sjálvs, og ikki er rikur mótvægis Guði.

22 ¶ Og hann segði við lærusveinar sínar, Tí sigi eg tykkum, Stúrið ikki fyri tykkara lívi, hvat tit skulu eta; eiheldur fyri likaminum, hvat tit skulu fara í.

23 Lívið er meiri enn matur, og likamið er meiri enn klædnaður.

24 Umhugið ravnarnar: tí at teir hvørki sáa ella heysta; sum eiheldur hava hjall ella løðu; og Guð føðir teir: hvør mikið mætari eru tit enn fuglarnir?

25 Og hvør av tykkum, við at stúra, kann leggja eina alin afturat síni hædd?

26 Um tit tá ikki veri mentir at gera tað sum minst er, hví stúra tit *tá* fyri restini?

27 Umhugið liljurnar, hvussu tær vaksa: tær strevast ikki, tær spinna ikki; og tó sigi eg tykkum, at Sálomon í allari síni dýrd var ikki skrýddur sum ein av hesum.

28 Um tá Guð soleiðis klæði grasið, sum í dag er á markini, og í morgin verður kastað inn í ovin; hvør mikið meira *vil hann klæða* tykkum, O tit smátrúnu?

29 Og søkið ikki tit hvat tit skulu eta, ella hvat tit skulu drekka, verið ikki heldur av ivingarsomum sinni.

30 Tí at øllum hesum tingum søkja tjóðir heimsins eftir: og tykkara Faðir veit at tit hava tørv á hesum tingum.

31 ¶ Men søkið heldur kongadømi Guðs; og øll hesi tingini skulu verða lögð afturat tykkum.

Ímóti veralldligari stúranarsemi

32 Óttast ikki, lítl fylgi; tí tað er góði hugnaður Faðirs tykkara at geva tykkum kongadømið.

33 Seljið tað tit hava, og gevið olmussur; skaffið tykkum taskur sum ei gerast gamlar, ein skatt í himnunum sum ikki svitast, har eingin tjóvur nærkast, eiheldur mølur spillir.

34 Tí har ið tykkara skattur er, har vil eisini tykkara hjarta vera.

35 Tykkara lendar veri umgirdar, og *tykkara* ljós brennandi;

36 Og tit sjálvir líkir monnum sum biða eftir harra sínum, tá ið hann fer at koma aftur úr brúdleypinum; at teir, tá ið hann kemur og bankar, mega lata honum upp við tað sama.

37 Vælsignaðir eru teir tænarar, sum harrin, tá ið hann kemur, finnur vakandi: sanniliga sigi eg tykkum, at hann skal gyrða seg, og fáa teir at seta *seg* niður til matar, og vil koma fram og tæna teimum.

38 Og um hann kemur í aðra vøku, ella kemur í triðju vøku, og finnur *teir* soleiðis, *tá* vælsignaðir eru teir tænarar.

39 Og hetta vitið, at um húsbóndin hevði vitað hvønn tíma tjóvurin fór at koma, *tá* hevði hann vakið, og ikki latið sítt hús verðið brotið ígjøgn.

40 Verið tit tí eisini tilreiðar: tí at Menniskjusunurin kemur í einum tíma tá ið tit ikki halda.

41 ¶ Tá segði Pætur við hann, Harri, talart tú hesa dømisøguna við okkum, ella enn tá til øll?

42 Og Harrin segði, Hvør er tá hin trúfasti og vísi húsleiðarin, sum harri *hansara* man gera *vil* stjórnara yvir sínum húshaldi, at geva *teimum* *teirra* skamt av mati í rættari tíð?

43 Vælsignaður er tann tænarari, sum harri *hansara*, tá ið hann kemur, finnur so gerandi.

44 Av sonnum sigi eg tykkum, at hann vil gera hann *tú* stjórnara yvir øllum sum hann hevur.

45 Men og um tann tænarari sigi í sinum hjarta, Mín harri drálar *við* síni komu; og byrjar at sláa tænararnar og tænastrúkvinnurnar, og at eta og drekka, og at vera drukkin;

46 *Tá* vil harrin hjá tí tænarara koma í einum degi *tá* ið hann ikki væntar eftir *honum*, og við ein tíma *tá* ið hann ikki er varur *við tað*, og vil høgga hann sundur, og vil tilmála honum hansara lut við teimum vantrúgvandi.

47 Og tann tænarari sum vitsti vilja harra síns, og ikki fyrireiðni *seg*, eiheldur gjørdi eftir vilja hansara, skal verða sligin við mongum *fleingjum*.

48 Men hann sum ikki vitsti, og framdi ting verd til fleingjur, skal verða sligin við fáum *fleingjum*. Tí at hvørjumsumhelst *ið* mikið er givið, av honum skal mikið verða kravt: og til hvønn *ið* menn mikið hava litið til, av honum vilja teir biðja um tess meira.

49 ¶ Eg eri komin at senda eld á jørðina; og hvat vil eg, um hann veri longu kyndur?

50 Men eg havi dóp at doypast við; og hvør eri eg trøngdur, til hann verði fullførdur!

51 Halda tit, at eg eri komin at geva frið á jørð? Eg sigi tykkum, Nei; men heldur sundurskiljing:

52 Tí at hiðanifrá skulu fimm í einum húsi vera sundurskild, trý ímóti tveimum, og tvey ímóti trimum.

53 Faðirin skal vera sundurskildur ímóti syninum, og sonurin ímóti faðrinum; móðirin ímóti dóttirini, og dóttirin ímóti móðrini; vermóðirin ímóti verdóttur síni, og verdóttirin ímóti vermóður síni.

54 ¶ Og hann segði eisini til fólkið, *Tá* ið tit siggja eitt skýggj rísa úr vestri, siga tit alt fyri eitt, *Tað* kemur eitt æl; og soleiðis verður tað.

55 Og *tá* ið tit siggja sunnavindin blása, siga tit, *Tað* verður hiti; og tað hendir.

56 *Tykkara* hyklarar, tit duga at greina ásjónina á luftini og á jørðini; men hvussu er tað at tit ikki greina hesa tíð?

57 Ja, og hví sjávt av tykkum sjálvum døma tit ikki hvat *ið* rætt er?

58 ¶ *Tá* ið tú fert við tínum mótstøðumanni til veldismannin, *meðan tú ert á vegnum, tá* veit iðni, at tú mást verða friaður út frá honum; at ikki hann háli teg til dómaran, og dómarin gevi teg yvir til yvirmannin, og yvirmaðurin kasti teg í fongsul.

59 Eg sigi tær, tú skalt ikki fara avstað haðani, fyrr enn tú hevurt goldið hitt alra síðsta oyra.

KAPITUL 13

HAR vóru hjástaddir á teirri tíð summir ið søgdu honum um Galilæararnar, hvørs blóð Pilatus hevði blandað saman við teirra sláturoffur.

2 Og Jesus tók til orða, og segði við teir, Halda tit at hesir Galilæararnir vóru syndarar uppum allar Galilæararnar, av tí at teir liðu slíkar lutir?

3 Eg sigi tykkum, Nei: men uttan tit vendi um, skulu tit allir líkaleiðis glatast.

4 Ella teir átjan, omanyvir hvørjar tornið í Sí-ló-ám fell, og vá teir, halda tit at teir vóru syndarar uppum allar menn ið dvaldust í Jerusalem?

5 Eg sigi tykkum, Nei: men uttan tit vendi um, skulu tit allir líkaleiðis glatast.

6 ¶ Hann talaði eisini hesa dæmisøgu; Ein ávisur *maður*

ST. LUKAS 13

Fikutræið, sinopskornið, og súrdeiggið

hevði fikutræ plantað í sínum vingarði; og hann kom og sókti frukt á tí, og fann onga.

7 Tá segði hann við røkjaran av sínum vingarði, Sí, hesi trý ár komi eg, og søki frukt á hesum fikutræi, og finni onga: høgga tað niður, hví armar tað jørðina?

8 Og svarandi segði hann við hann, Harri, lat tað vera hetta árið við, til eg man grava um tað, og taða tað:

9 Og um tað beri frukt, *so gott*: og um ikki, *so eftir* tað skalt tú høgga tað niður.

10 Og hann frálærði í einari av sýnagogunum á sabbatinum.

11 ¶ Og sí, har var ein kvinna sum hevði ein veikleiks anda í átjan ár, og var bogin saman, og fekk á ongan hátt rætt *seg upp*.

12 Og tá ið Jesus sá hana, kallaði hann *hana til sín*, og segði við hana, Kvinna, tú ert loyst frá tinum veikleika.

13 Og hann legði *sinar* hendur á hana: og í stundini varð hon gjørd bein, og dýrdmetti Guð.

14 Og stjórnarin av sýnagoguni tók til orða við harna: vreiði, av tí at Jesus hevði grøtt á sabbatsdegnum, og segði við fólkið, Tað eru seks dagar sum menn áttu at arbeiðt í: í teimum komið tí og verðið grødd, og ikki á sabbatsdegnum.

15 Tá svaraði Harrin honum, og segði, *Tin* hyklari, loysir ikki ein og hvør av tykkum á sabbatinum sín oksa ella *sín* asna frá básinum, og leiðir *hann* avstað til vatningar?

16 Og átti ikki henda kvinna, sum er ein Abrahams dóttir, sum Sátan hevur bundið, sí, hesi átjan ár, at verðið loyst frá hesum bandi á sabbatsdegnum?

17 Og tá ið hann hevði sagt hesi ting, skammaðust allir hansara móttandarar: og alt fólkið fegnast yvir øll tey dýrdsomu tingini sum vórðu gjørd av honum.

18 ¶ Tá segði hann, Hvørjum er kongadømi Guðs líkt? og við hvat skal eg samanlíkna tað?

19 Tað er líkt sinopskorni, sum maður tók, og kastaði inn í sin urtagarð; og tað vaks, og varð *til* mikið træ; og fuglarnir av luftini búleikaðust í greinum á tí.

20 Og aftur segði hann, Við hvat skal eg líkna kongadømi Guðs?

21 Tað er líkt súrdeiggi, sum ein kvinna tók og goymdi í trimum málum av mjøli, til tað heila var sýrað.

22 Og hann fór ígjøgnum staðirnar og bygdirnar, frálærði, og ferðaðist ímóti Jerusalem.

23 Tá segði ein við hann, Harri, eru tað fá sum verða frelst? Og hann segði við teir,

24 ¶ Stríðist at ganga inn um hitt tronga portrið: tí at mong, sigi eg tykkum, munnu søkja at ganga inn, og skulu ikki vera før *fyrí tí*.

25 Tá ið fyrstani meistarinn av húsinum er farin upp, og hevur lokað fyrí hurðina, og tit byrja at standa fyrí uttan, og at banka við dyrnar, og siga, Harri, Harri, lat okkum upp; og hann skal svara og siga við tykkum, Eg kenni tykkum ikki hvaðan tit eru:

26 Tá skulu tit byrja at siga, Vit hava etið og drukkið í tíni nærveru, og tú hevurt frálært á gøtum várum.

27 Men hann skal siga, Eg sigi tykkum, Eg kenni tykkum ikki hvaðan tit eru; farið burtur frá mær, allir *tú* misgerðarvirkarar.

28 Har skal vera grátur og tannagrisl, tá ið tit skulu siggja Abraham, og Ísaak, og Jákup, og allar prophetarnar, í kongadømi Guðs, og tykkum *sjalvar* stoyttar út.

29 Og teir skulu koma úr eystri, og úr vestri, og úr norðuri, og úr suðuri, og skulu seta *seg* niður í kongadømi Guðs.

30 Og sí, til eru síðstir ið skulu verða fyrstir, og til eru fyrstir ið skulu verða síðstir.

31 ¶ Sama dag komu ávísir av Phariseárunum, og søgdu við hann, Slepp tær út, og far avstað hiðani: tí Heródes vil drepa teg.

32 Og hann segði við teir, Farið tit, og sigið hasum revinum, Sí, eg kasti út djevlar, og eg geri lekingar í dag og í morgin, og triðja dag skal eg verða fullkomnaður.

33 Kortini má eg ganga í dag, og í morgin, og fylgjandi dagin: tí at tað kann ikki verða, at ein prophetur latist uttanfyri Jerusalem.

34 O Jerusalem, Jerusalem, sum dreput prophetarnar, og steinart teir sum eru sendir til tín; hvør ofta hevði eg viljað savnað tíni børn saman, sum ein høna savnar sína løgu undir sínar veingir, og tit vildu ikki!

35 Sí, tykkara hús er eftirlatið tykkum oyði: og sanniliga sigi eg tykkum, Tit skulu ikki siggja meg, inntil *tann tíð* kemur tá ið tit skulu siga, Vælsignaður er hann ið kemur í navni Harrans.

KAPITUL 14

OG tað bar á, sum hann fór inn í húsíð hjá einum av hægstu Phariseárunum at eta breyð á sabbatsdegnum, at teir eygleiddu hann.

2 Og sí, har var ein ávísur maður frammi fyri honum, sum hevði vatnsjúkuna.

3 Og Jesus tók til orða, og talaði til hinar lógvælu og Phariseárunar, og segði, Er tað lógligt at grøða á sabbatsdegnum?

4 Og teir hildu friði sínum. Og hann tók hann, og gróddi hann, og læt hann fara;

5 Og tók til orða við teir, og segði, Hvør av tykkum man hava ein asna ella oksa *sum er dottin*

í holu, og vil ikki beinanvegin toga hann úr á sabbatsdegnum?

6 Og teir kundu ikki svara honum aftur til hesi tingini.

7 ¶ Og hann setti fram eina dømisøgu til teirra sum vóru boðnir, tá ið hann *legði til* merkis hvussu teir valdu út teir hægstu sessirnar; og segði við teir,

8 Tá ið tú ert boðin av onkrum í brúdleyp, *tá* setst ikki niður í tí hægsta plássinum; at ikki ein heiðursamari enn tú veri boðin av honum;

9 Og hann, ið beyð tær og honum, komi og sigi við teg, Gev hesum manni rúm; og tú við skomm fari undir at taka tað lægsta plássíð.

10 Men tá ið tú ert boðin, *tá* far og set *teg* niður í tí lægsta plássinum; so at tá ið hann, ið beyð tær, kemur, má hann siga við teg, Vinur, far hægri upp: tá skalt tú fáa heiður í nærveru teirra ið sita til matar við tær.

11 Tí hvørsumhelst ið upphevj- ar seg, skal lækkast; og hann sum eyðmýkir seg, skal upphevjast.

12 ¶ Tá segði hann eisini til hansara sum beyð honum, Tá ið tú gert ein døgverða ella ein náttverða, *tá* rópa ikki vinir tínar, ella brøður tínar, eiheldur skyldmenn tínar, ella *tí*nar ríku grannar; at ikki teir eisini bjóði tær aftur, og eitt endurgjald verði gjørt tær.

13 Men tá ið tú gert veitslu, *tá* rópa hinar fátøku, hinar vanføru, hinar lamnu, hinar blindu:

14 Og tú skalt vera vælsignaður; tí at teir kunnu ikki endurgjalda tær: tí at tær skal verða endurgoldið við uppreisn hinna rættlátu.

15 ¶ Og tá ið ein av teimum, ið sótu til matar við honum, hoyrði hesi ting, segði hann við hann, Vælsignaður er hann ið skal eta breyð í kongadømi Guðs.

ST. LUKAS 15

16 Tá segði hann við hann, Ein ávisur maður gjörði mikla kvöldmáltíð, og beyð mongum:

17 Og sendi sín tænarar um kvöldmatartíð at siga við teir sum vóru bodnir, Komið; tí at øll ting eru nú tilreiðar.

18 Og teir fóru allir einmælt undir at umbera seg. Hin fyrsti segði við hann, Eg havi keypt eitt jarðarstykki, og eg má endiliga fara at hyggja at tí: eg biði teg halda mær til góða.

19 Og ein annar segði, Eg havi keypt fimm ok av oksum, og eg fari at royna tey: eg biði teg halda mær til góða.

20 Og ein annar segði, Eg havi gift meg við konu, og tí kann eg ikki koma.

21 So tann tænarin kom, og sýndi harra sínum hesi ting. Meistarinn av húsinum, sum tá var vreiður, segði til tænarara sín, Far skundsligani út á gøtur og strætir staðarins, og før inn higar hinar fátøku, og hinar vanføru, og hinar høltu, og hinar blindu.

22 Og tænarin segði, Harri, tað er gjørt sum tú hevurt boðið, og enn er rúm.

23 Og harrin segði við tænarann, Far út á alfaravegirnar og garðarnar, og noyð tey at koma inn, at mitt hús má fyllast.

24 Tí at eg sigi tykkum, At eingin av teim monnunum, ið vórðu bodnir, skal smakka av míni kvöldmáltíð.

25 ¶ Og miklar mannfjældir fóru við honum: og hann vendi sær, og segði við tey,

26 Um nakar komi til mín, og hati ikki faðir sín, og móður, og konu, og børn, og brøður, og systrar, ja, og sitt egna lív við, so kann hann ikki vera mín lærusveinur.

27 Og hvørsumhelst ikki ber sín kross, og kemur aftaná mær, kann ikki vera mín lærusveinur.

Dømisøgan um burturvísta seyðin

28 Tí at hvør av tykkum, sum ætlar at byggja eitt torn, setist ikki niður fyrst, og roknar kostnaðin, hvørt hann havi *nøg mikið* til at fullføra tað?

29 At ikki av hendingi, eftir at hann hevur lagt grundvøllin, og ikki er førur fyri at fullføra tað, tá allir, ið skoða tað, fari undir at háða hann,

30 Og siga, Hesin maðurin byrjaði at byggja, og var ikki førur fyri at fullføra.

31 Ella hvør kongur, ið fer at føra kríggj ímóti einum øðrum kongi, setist ikki niður fyrst, og ráðførst, hvørt hann veri seg førur fyri við tíggju túsend at mæta honum ið kemur ímóti honum við tjúgu túsend?

32 Annars, meðan hin enn er langa leið burturi, sendir hann eitt umboðsmannalið, og biður um friðartreytir.

33 So líkaleiðis, hvørsumhelst ið hann veri av tykkum sum ikki yvirgevur alt sum hann hevur, hann kann ikki vera mín lærusveinur.

34 ¶ Salt er gott: men um saltið havi mist sín smakk, við hvørjum skal tað so kryddast?

35 Tað er hvørki egnað til bøn, ella tá til tøðrúgvuna; heldur kasta menn tað út. Hann ið oyru hevur at hoyra, hann hoyri.

KAPITUL 15

TÁ komu nær honum allir tollararnir og syndararnir fyri at hoyra hann.

2 Og Phariseararnir og teir skriftlærðu knarraðu, og søgdu, Hesin maður tekur ímóti syndarum, og etur við teimum.

3 ¶ Og hann talaði teimum hesa dømisøgu, og segði,

4 Hvør maður av tykkum, sum hevur hundrað seyðir, um hann missi ein teirra, fer ikki frá teimum níggju og niti í oyðuni,

og fer eftir tí sum er burturvilstur, inntil hann finni hann?

5 Og tá ið hann hefur funnið *hann*, leggur hann *hann* á sínar herðar, og fegnast.

6 Og tá ið hann kemur heim, kallar hann saman *sínar* vinir og grannar, og sigur við teir, Fegnist við mær; tí at eg havi funnið mín seyð sum var burturvilstur.

7 Eg sigi tykkum, at somuleiðis skal verða frøi í himni yvir einum syndara sum vendir um, meira enn yvir níggju og níti rættlátum persónum, hvørjum onga umvending tørvast.

8 ¶ Ella hvør kona, sum hefur tiggju stykkir av silvuri, um hon missi eitt stykki, tendrar ikki kertaljós, og sópar húsið, og leitar dúgliga til hon finni *tað*?

9 Og tá ið hon hefur funnið *tað*, rópar hon *sínar* vinir og grannar saman, og sigur, Fegnist við mær; tí at eg havi funnið *tað* stykkið sum eg hevði mist burtur.

10 Somuleiðis, sigi eg tykkum, er *tað* fagnaður í nærveru Guðs eingla yvir einum syndara sum vendir um.

11 ¶ Og hann segði, Ein ávísur maður hevði tveir synir:

12 Og hin yngri av teimum segði við faðir *sín*, Faðir, gev mær tann partin av ognini sum *mær* líknast. Og hann skifti teimum *sítt* livibreyð.

13 Og ikki mangar dagar aftaná savnaði yngri sonurin alt saman, og tók sína ferð til eitt fjarlagt land, og oyðslaði har sína figgjar-ogn við teymaleysum levnaði.

14 Og tá ið hann hevði brúkt alt, reis ein mikil hungursneyð í tí landinum; og hann byrjaði at kenna trot.

15 Og hann fór og sameinti seg til ein borgara av tí landinum; og hann sendi hann út á sínar markir at geva svinum.

16 Og hann vildi fegin havt

fylt sín kvið við dravunum ið svinini ótu; og eingin maður gav honum.

17 Og tá ið hann kom til sín sjálvs, segði hann, Hvussu mangir leigaðir tænarar hjá faðir mínum hava nokk av breyði og til yvirs, og eg glatist við hungri!

18 Eg vil reisast og fara til faðirs míns, og vil siga við hann, Faðir, eg havi syndað ímóti himni, og frammi fyri tær,

19 Og eri ikki longur verdur at verða kallaður sonur tín: ger meg sum ein av tínum leigaðu tænarum.

20 Og hann reistist, og kom til faðirs síns. Men tá ið hann var enn ein langan veg burturi, sá hansara faðir hann, og hevði várkunn, og rann, og fell um háls hansara, og kysti hann.

21 Og sonurin segði við hann, Faðir, eg havi syndað ímóti himni, og í tini eygsjón, og eri ikki longur verdur at verða kallaður sonur tín.

22 Men faðirin segði við tænarar sínar, Berið fram hina bestu skikkju, og latið hann í *hana*; og setið ring á hond hansara, og skógvar á føtur *hansara*:

23 Og færið gøðingarkálvín higar, og drepíð *hann*; og latum okkum eta, og vera glaðar:

24 Tí at hesin mín sonur var deyður, og er livandi aftur; hann var burturvilstur, og er funnin. Og teir tóku at vera glaðir.

25 Men eldri sonur hansara var á markini: og sum hann kom og nærkaðist húsinum, hoyrði hann tónaspæl og dansan.

26 Og hann røpaði ein av tænarunum, og spurdi hvat hesi tingini merktu.

27 Og hann segði við hann, Bróðir tín er komin; og faðir tín hefur dripið gøðingarkálvín, av tí at hann hefur fingið hann tryggan og heilan *aftur*.

28 Og hann varð firtin, og vildi ekki fara inn: tí kom faðir hansara út, og nœlaði hann.

29 Og svarandi segði hann við faðir *sín*, Sí, hesi mongu ár tæni eg tær, eiheldur misbreyt eg nakrantíð boð títt: og tó gavst tú mær aldri eitt smálamb, at eg kundi gleðst við mínum vinum:

30 Men so skjótt sum hesin tín sonur var komin, sum hevur etið upp títt livibreyð við skökjum, hevurt tú dripið gøðingarkálvin til hansara.

31 Og hann segði við hann, Sonur, tú ert altíð hjá mær, og alt sum eg havi er títt.

32 Tað var sømiligt at vit skuldu halda *okkum* at gamni, og vera glaðir: tí hesin tín bróðir var deyður, og er livandi aftur; og var burturvilstur, og er funnin.

KAPITUL 16

OG hann segði eisini við lærusveinar sínar, Tað var ein ávisur rikur maður, sum hevði ein bústjóra; og hin sami var ákærður fyri honum, at hann hevði oyðslað ogn hansara.

2 Og hann rópaði hann, og segði við hann, Hvussu er tað at eg hoyri hetta um teg? gev *mær* röknskap fyri tín bústjóraskap; tí at tú mást ikki longur vera bústjóri.

3 Tá segði bústjórinn innan í sær sjálvum, Hvat skal eg gera? tí mín harri tekur burtur frá mær bústjóraskapin: eg kann ikki grava; at bidða komi eg mær ikki.

4 Eg eri avráddur í hvat gera skal, *fyr* at, tá ið eg verði settur frá bústjóraskapinum, teir mega taka ímóti mær inn í síni hús.

5 So hann rópaði hvønn av skuldnarum harra síns *til sín*, og segði við hin fyrsta, Hvussu nógv skyldart tú harra mínum?

6 Og hann segði, Hundrað mál av olju. Og hann segði við hann,

Tak tína rokning, og set *teg* niður skundisligani, og skriva fimmti.

7 So segði hann við ein annan, Og hvussu nógv skyldart tú? Og hann segði, Hundrað mál av hveiti. Og hann segði við hann, Tak tína rokning, og skriva fyrsinstjúga.

8 Og harrin viðmælti tí óréttláta bústjóraranum, av tí at hann hevði gjørt hyggjuliga: tí at børnini at hesum heimi eru í síni ætt vísari enn børnini at ljósi.

9 Og eg sigi tykkum, Gerið tykkum sjálvum vinir av óréttvísis mammon; *til tess* at, tá ið tit bila, teir mega taka ímóti tykkum í ævigtvarandi bústaðir.

10 Hann sum er trúgvur í tí sum minst er, er eisini trúgvur í nógvum: og hann sum er óráttlátur í tí minsta, er eisini óráttlátur í nógvum.

11 Um tit tí ikki hava verið trúgvir í tí óréttvísa mammon, hvør vil *tá* lita tykkum upp í hendur teir sonnu *rikedómarnar*?

12 Og um tit ikki hava verið trúgvir í tí sum er annars mans, hvør skal *tá* geva tykkum tað sum er tykkar eigna?

13 ¶ Eingin tænarí kann tæna tveim meistarum: tí annaðhvørt vil hann hata tann *ëina*, og elska *hín*; ella vil hann halda *seg* afturat tí *ëina*, og vanvirða *hín*. Tit kunnu ikki tæna Guði og mammon.

14 Og eisini Pharísæarnir, sum vóru havisjúkir, hoyrdu øll hesi ting: og teir útfleutu hann.

15 Og hann segði við teir, Tit eru teir sum rættvísgera tykkum sjálvar frammi fyri monnum; men Guð kennir tykkara hjortu: tí at tað, sum er høgt *í* metum millum manna, er andstygð í Guðs eygsjón.

16 Lógin og prophetarnir *vóru* inntil Jóhannes: síðan ta tíð er kongadømi Guðs prædikað, og hvør maður pressar inn í tað.

17 Og það er lættari hjá himni og jörð at ganga undir, enn einum stavkróki av lógini at víkja.

18 Hvørsumhelst *íð* koyrir burtur konu sína, og giftist *við* eini aðrari, fremur hordóm: og hvørsumhelst *íð* giftist *við* henni sum er koyrd burtur frá manni *sínum*, fremur hordóm.

19 ¶ Tað var ein ávisur ríkur maður, sum var klæddur í purpur og fint lín, og gleddist marglætisligani hvønn dag:

20 Og tað var ein ávisur biddari nevndur Láz'-á-rūs, sum varð lagdur við hansara portur, fullur í sárum,

21 Og tráaði at mettast við molunum sum fullu frá borðinum hjá tí ríka mannum: harafturat komu hundarnir og sloktu sár hansara.

22 Og tað bar á, at biddarin doyði, og varð av einglunum borin inn í Ábrahams fang: ríki maðurin doyði eisini, og varð jarðaður;

23 Og í helviti lyftir hann upp eygum sínum, verandi í pinslum, og sær Abraham langt burturi frá, og Láz'-á-rūs í fangi hansara.

24 Og hann geylaði og segði, Faðir Abraham, miskunna mær, og send Láz'-á-rūs, at hann má dyppa tippin á sinum fingri í vatn, og svala tungu míni; tí at eg eri pinslaður í hesum loga.

25 Men Abraham segði, Sonur, minst til, at tú í tini lívstíð tókst ímóti tínum góðu tungum, og somuleiðis Láz'-á-rūs illu tungum: men nú er hann troystaður, og tú ert pinslaður.

26 Og umframt alt hetta, *so* er ímillum okkum og tykkum eitt mikið svølg fest: *so* at teir, sum vildu ferðast hiðani frá til tykkara, ikki kunnu *tað*; eiheldur kunnu teir ferðast til okkara, sum *vildu komið* haðani frá.

27 Tá segði hann, Eg biði teg

tí, faðir, at tú vildirt sent hann til hús faðirs míns:

28 Tí at eg hava fimm brøður; at hann má vitna fyri teimum, at ikki teir eisini komi inn í hetta pinslustað.

29 Abraham sigur við hann, Teir hava Móses og prophetarnar; lat teir hoyra teir.

30 Og hann segði, Nei, faðir Abraham: men um ein fór til teirra frá teimum deyðu, *so* vilja teir venda um.

31 Og hann segði við hann, Um teir hoyri ikki Móses og prophetarnar, *so* vilja teir ikki heldur verða sannførdir, hóast ein reis frá teimum deyðu.

KAPITUL 17

TÁ segði hann við læru-sveinarnar, Tað er ómøguligt annað, *enn* at meinbogar vilja koma: men vei *honum*, sum teir koma ígjøgnum!

2 Tað var betri fyri hann, at ein mylnusteinur varð hongdur um háls hansara, og hann kastaður í havið, enn at hann skuldi *volt* einum av hesum smáu meinboga.

3 ¶ Gevið gætur um tykkum sjálvar: Um bróðir tín misbróti ímóti tær, *tá* harta hann; og um hann iðrist, *tá* fyrigev honum.

4 Og um hann misbróti ímóti tær sjei ferðir í einum degi, og sjei ferðir í einum degi vendi aftur til tín, *og* sigur, Eg iðrist; *so* skalt tú fyrigeva honum.

5 Og ápostlarnir søgdu við Harran, Øk vára trúgv.

6 Og Harrin segði, Um tit høvdu trúgv sum eitt sinops-korn, *so* kundu tit sagt við hetta morberjatráæið, Veri tú rykt upp við rótini, og veri tú plantað í havið; og tað hevði lýtt tykkum.

7 Men hvør av tykkum, *sum* hevur ein tænar *sum* plögir ella fœðir fenað, vil siga við hann við tað sama, *tá* ið hann er komin

ST. LUKAS 17

av markini, Far og set *teg* niður til matar?

8 Og vil ikki heldur siga við hann, Tilreið *tað* sum eg má *eta* náttverða við, og gyrð teg, og tæn mær, til eg havi etið og drukkið; og síðani skalt tú eta og drekka?

9 Takkar hann tí tænara, av tí at hann gjordi tey ting ið honum vórðu boðin? Eg trúgvi ikki.

10 So líkaleiðis tit, tá ið tit fara at hava gjørt øll tey ting ið tykkum eru boðin, *tá* sigið, Vit eru ónýtir tænarar: vit hava gjørt tað sum var okkara skylda at gera.

11 ¶ Og tað bar á, sum hann fór til Jerusalem, at hann fór mitt ígjøgnum Sámár-i-ú og Galilæu.

12 Og sum hann fór inn í eina ávísu bygð, møttu honum tiggju menn ið vóru spítalskir, sum stóðu langt burturifrá:

13 Og teir hevjaðu *símar* røddir, og søgdu, Jesus, Meistari, miskunna okkum.

14 Og tá ið hann sá *teir*, segði hann við teir, Farið, sýnið tykkum fyri prestunum. Og tað bar á, at sum teir fóru, vórðu teir reinsaðir.

15 Og ein teirra, tá ið hann sá at hann var grøddur, vendi aftur, og við harðari rødd dýrðmetti Guð,

16 Og fell niður á *sitt* andlit við hansara føtur, og veitti honum tøkki; og hann var ein Sámár-i-tán-ari.

17 Og svarandi segði Jesus, Vórðu ikki tiggju reinsaðir? men hvar *eru* teir niggju?

18 Tað finnast ikki sum komu aftur at geva Guði dýrd, uttan hesin fremmandi.

19 Og hann segði við hann, Reis *teg*, far tín veg: tín trúgv hevur gjørt teg heilan.

20 ¶ Og tá ið hann varð kravdur av Phariseárunum, nær Guðs kongadømi skuldi koma, svaraði hann teimum og segði, Guðs kongadømi kemur ikki við eygleiðing:

Viðvíkjandi aðru komu Christs

21 Eiheldur skulu teir siga, Sí her! ella, sí har! tí sí, kongadømi Guðs er innan í tykkum.

22 Og hann segði við lærusveinarnar, Teir dagar vilja koma, tá ið tit skulu tráa at siggja ein av dögum Menniskjusonarins, og tit skulu ikki siggja *hann*.

23 Og teir skulu siga við tykkum, Sí her; ella, sí har: farið ikki aftaná *teimum*, eiheldur fylgið *teimum*.

24 Tí eins og snarljósið, sum skyggir úr tí *ēina partinum* undir himni, skínur at hinum *partinum* undir himni; soleiðis skal eisini Menniskjusunurin vera á degi sínum.

25 Men fyrst má hann líða mangar lutir, og verða vrakaður av hesi ætt.

26 Og sum tað var á dögum Nót-á, soleiðis skal tað eisini vera á dögum Menniskjusonarins.

27 Tey ótu, tey drukku, teir giftust *við* konum, tær vórðu givnar í giftu, inntil tann dag ið Nót-i fór inn í ørkina, og flóðin kom, og oyddi tey øll.

28 Somuleiðis sum tað eisini var á dögum Lots; tey ótu, tey drukku, tey keyptu, tey seldu, tey settu niður, tey bygdu;

29 Men tann sama dag sum Lot fór út úr Sodomu, regnaði eldur og svávil av himni, og oyddi *tey* øll.

30 Enntá soleiðis skal tað vera í tí degi tá ið Menniskjusunurin verður opinberaður.

31 Í tí degi, hann ið skal vera uppiá tekjuni, og hansara ting í húsinum, hann komi ikki niður at taka tað burtur; og hann sum er á markini, hann vendi somuleiðis ikki aftur.

32 Minnst til konu Lots.
33 Hvørsumhelst *ið* man søkja at frelsa sitt lív, skal missa tað; og hvørsumhelst *ið* missir sitt lív, skal varðveita tað.

34 Eg sigi tykkum, í teirri nátt skulu tveir *menn* vera í einari song; tann eini skal verða tikin, og hin skal verða *latin* eftir.

35 Tvær *kvinnur* skulu mala á *kvörn* saman; tann einna skal verða tikin, og hin *latin* eftir.

36 Tveir *menn* skulu vera á markini; tann eini skal verða tikin, og hin *latin* eftir.

37 Og teir svaraðu og sögdu við hann, Hvar, Harri? Og hann segði við teir, Hvarsumhelst *íð* kroppurin *er*, hagar munnu örnirnar flykkjast.

KAPITUL 18

OG hann talaði teimum eina dómisögu til *hetta endamál*, at menn áttu alltið at biðja, og ekki at maktast;

2 Og segði, Í einum staði var dómari, sum ekki óttaðist Guð, eiheldur firnaðist mann:

3 Og tað var ein einkja í tí staði; og hon kom til hansara, og segði, Veit mær rætt yvir mínum mótstandara.

4 Og hann vildi ekki um stund: men aftaná segði hann innan í sær sjálvum, Hóast eg ekki óttist Guð, ella firnist mann;

5 Tó av tí at henda einkja ónáðar meg, so vil eg veita henni rætt, at ekki hon við síni áhaldandi komu troytti meg.

6 Og Harrin segði, Høyrið hvat hin órættláti dómari sigur.

7 Og skal ekki Guð veita sínum egnu útvaldu rætt, sum rópa dag og nátt til hansara, hóast hann beri leingi yvir við teimum?

8 Eg sigi tykkum, at hann vil snarligani veita teimum rætt. Men tá *íð* Menniskjusunurin kemur, man hann *tá* finna trúgv á jorðini?

9 Og hann talaði hesa dómisögu til ávisar, sum troystaðu á seg sjálvar at teir vóru rættvísir, og vanvirdu aðrar:

10 Tveir menn fóru niðan í templið at biðja; tann eini ein Pharisæari, og hin ein tollari.

11 Pharisæarin stóð og bað soleiðis við sær sjálvum, Guð, eg takki tær, at eg eri ikki sum aðrir menn, peninganoýðarar, órættlátir, horfremjarar, ella enntá sum hesin tollarin.

12 Eg fasti tvær ferðir í vikuni, eg gevi tiggjundir av øllum sum eg eigi.

13 Og tollarin stóð langt burturifrá, og vildi ikki so mikið sum lyfta upp *síni* eygu til himins, men bardi seg fyri bringu, og segði, Guð veri mær syndara náðigur.

14 Eg sigi tykkum, hesin fór oman til hús sitt rættvísigjördur *heldur* enn hin: tí hvør tann *íð* upp hevjar seg, skal lækkast; og hann sum eyðmýkir seg, skal upp hevjast.

15 Og tey fórdu eisini pinkubørn til hansara, at hann vildi nema við tey: men tá *íð* *hansara* lærusveinar sóu *tað*, hartaðu teir tey.

16 Men Jesus kallaði teir *til sín*, og segði, Loyvið lítlum børnum at koma til mín, og sýtið teimum ikki: tí slíkra er kongadømi Guðs.

17 Sanniliga sigi eg tykkum, Hvørsumhelst *íð* ikki man taka imóti kongadømi Guðs eins og eitt lítið barn, skal á ongan vis ganga harinn.

18 Og ein ávisur stjórnari spurdi hann, og segði, Góði Meistari, hvat skal eg gera, at arva ævigt lív?

19 Og Jesus segði við hann, Hvi kallart tú meg góðan? eingin *er* góður, uttan ein, *tað er*, Guð.

20 Bøðini kennirt tú, Frem ikki hordóm, Drep ikki, Stjal ikki, Ber ikki falskan vitnisburð, Æra faðir tín og móður tína.

21 Og hann segði, Øll hesi havi eg hildið frá mínum ungdomi uppeftir.

ST. LUKAS 19

22 Men tá ið Jesus hoyrði hesi ting, segði hann við hann, Enn vantar tær eitt ting: sel alt sum tú hevurt, og být út til tey fátæku, og tú skalt hava dýrgrip í himni: og kom so, og fylg mær.

23 Og tá ið hann hoyrði hetta, varð hann ógviliga syrgin: tí hann var sera rikur.

24 Og tá ið Jesus sá at hann varð ógviliga syrgin, segði hann, Hvør treyðughlani skulu teir, sum hava rikidómir, ganga inn í kongadømi Guðs!

25 Tí at tað er lættari hjá einum kameli at fara ígjøgnum eitt nálareyga, enn hjá rikum manni at ganga inn í kongadømi Guðs.

26 Og teir, sum hoyrdu tað, søgdu, Hvør kann tá verða frelstur?

27 Og hann segði, Tey tingini, sum eru ómøgulig við monnum, eru møgulig við Guði.

28 Tá segði Pætur, Sí, vit hava eftirlatið alt, og fylgt tær.

29 Og hann segði við teir, Sanniliga sigi eg tykkum, Tað er eingin sum hevur eftirlatið hús, ella foreldur, ella brøður, ella konu, ella børn, fyri kongadømi Guðs skuld,

30 Sum ikki skal móttaka margfalt meir í hesi núverandi tíð, og í komandi heimi lív ævigtvarandi.

31 ¶ Tá tók hann til sín teir tólv, og segði við teir, Sí, vit fara niðan til Jerusalem, og øll ting, sum eru skrivað av prophetunum viðvíkjandi Menniskjusyninum, skulu verða fullförd.

32 Tí hann skal verða givin yvir til Heidningarnar, og skal verða háðaður, og illviljaligani viðfarin, og spýttur á:

33 Og teir skulu húðfletta hann, og taka hann av lívi: og triðja dag skal hann rísa aftur.

34 Og teir skiltu eingi av hesum tingunum: og henda

Christus gevur blindum manni sjón

framsøgn var fjald fyri teimum, ikki heldur skynaðu teir tingini sum vórðu talað.

35 ¶ Og tað bar á, at sum hann var komin nær Jericho, sat ávisur blindur maður við vegkantin og biddaði:

36 Og tá ið hann hoyrði mannamúgvuna fara framvið, spurdi hann hvat tað merkti.

37 Og tey søgdu honum, at Jesus úr Názareth fer framvið.

38 Og hann rópaði, og segði, Jesus, tú Sonur Dávids, miskunna mær.

39 Og tey, sum fóru undan, hartaðu hann, at hann skuldi halda friði sínum: men hann rópaði so mikið meira, Tú Sonur Dávids, miskunna mær.

40 Og Jesus stóð, og beyð hann at verða fórdan at sær: og tá ið hann var komin nær, spurdi hann hann,

41 Og segði, Hvat vilt tú at eg skal gera tær? Og hann segði, Harri, at eg má fáa sjón mína.

42 Og Jesus segði við hann, Fá sjón tina: trúgv tín hevur frelst teg.

43 Og alt fyri eitt fekk hann sjón sína, og fylgdi honum, og dýrðmetti Guð: og alt fólkíð, tá ið tey sóu tað, góvu Guði lov.

KAPITUL 19

OG Jesus fór inn í og fór ígjøgnum Jericho.

2 Og sí, har var ein maður, nevndur Zák-kæ-us, sum var hin fremsti millum tollararnar, og hann var rikur.

3 Og hann søkti at sjá Jesus, hvør hann var; og fekk ikki fyri troðkanini, tí hann var lítill av vøkstri.

4 Og hann rann undan, og kleyv upp í eitt morberjatràt at sjá hann: tí hann átti at fara framvið tann vegin.

5 Og tá ið Jesus kom til staðið,

hugdi hann upp, og sá hann, og segði við hann, Zák-kæ-ús, skunda tær, og kom niður; tí at í dag má eg steðga í tínum húsi.

6 Og hann skundaði sær, og kom niður, og tók ímóti honum fegin.

7 Og tá ið teir sóu tað, knarraðu teir allir, og søgdu, At hann var farin at vera gestur hjá manni sum er ein syndari.

8 Og Zák-kæ-ús stóð, og segði við Harran; Sí, Harri, helmingin av míni ogn gevi eg til tey fátæku; og um eg havi tikið nakað frá nøkrum við falskari ákæru, so endurbøti eg honum ferfalt.

9 Og Jesus segði við hann, Henda dag er frelsa komin til hetta hús, við tað at hann eisini er ein sonur Ábrahams.

10 Tí at Menniskjusunurin er komin at søkja og at frelsa tað sum var burturvilst.

11 Og sum teir hoyrdu hesar lutir, legði hann afturat og talaði eina dømisögu, tí hann var nær við Jerusalem, og tí at tey hildu at Guðs kongadømi skuldi beinanvegin birtast.

12 Hann segði tí, Ein ávísur aðalsmaður fór inn í eitt fjarlagt land at móttaka sær sjálvum eitt kongadømi, og at koma aftur.

13 Og hann kallaði sínar tiggju tænarar, og fekk teimum tiggju pund, og segði við teir, Handlið til eg komi.

14 Men hansara borgarar hataðu hann, og sendu boð aftaná honum, sigandi, Vit vilja ikki hava henda mann at ríkja yvir okkum.

15 Og tað bar á, at tá ið hann var komin aftur, og hevði móttikið kongadømið, tá beyð hann hesar tænararnar at verða kalladar at sær, sum hann hevði givið peningin til, at hann mátti vita hvussu mikið hvør maður hevði vunnið við keypskapi.

16 Tá kom hin fyrsti, og segði, Harri, títt pund hevur kastað tiggju pund av sær.

17 Og hann segði við hann, Væl gjørt, tú góði tænarari: av tí at tú hevurt verið trúgvur í sera litlum, tí havi tú myndugleika yvir tiggju staðum.

18 Og hin annar kom, og segði, Harri, títt pund hevur kastað fimm pund av sær.

19 Og hann segði somuleiðis við hann, Vert tú eisini yvir fimm staðum.

20 Og ein annar kom, og segði, Harri, sí, her er títt pund, sum eg havi goymt, lagt niðurfyri í einum turriklæði:

21 Tí at eg óttaðist teg, av tí at tú ert ein strangur maður: tú tekurt upp tað tú ei legðirt út, og heystart tað tú ikki sáadirt.

22 Og hann sigur við hann, Úr tínum egna munni vil eg døma teg, tin vondi tænarari. Tú vitstirt at eg var ein strangur maður, sum taki upp tað eg ikki legði út, og heysti tað eg sáaði ei:

23 Hvi gavst tú tá ikki min pening í bankan, at við mína komu eg kundi havt kravt mitt egna við rentu?

24 Og hann segði við teir ið stóðu hjá, Takið frá honum pundið, og gevið tað til hansara sum hevur tiggju pund.

25 (Og teir søgdu við hann, Harri, hann hevur tiggju pund.)

26 Tí at eg sigi tykkum, At hvørjum tí sum hevur, skal verða givið; og frá honum sum ikki hevur, skal sjálvt tað sum hann hevur verða tikið burtur frá honum.

27 Men hasar minar figgindar, sum ikki vildu at eg skuldi ríkja yvir teimum, førið teir higar, og banið teimum frammi fyri mær.

28 ¶ Og tá ið hann soleiðis hevði talað, fór hann undan, og fór niðan til Jerusalem.

29 Og tað bar á, tá ið hann

ST. LUKAS 20

var komin nær til Bêth-fá-gê og Betháníu, við fjallið *sum* kallast Olivinfjallið, sendi hann tveir av sínum lærusveinum,

30 *Og* segði, Farið inn í bygdina yvir av *tykkum*; í hverji, við tykkar inn komu, tit skulu finna eitt asnarfyl bundið, sum aldri maður enn sat á: loysið tað, og færið *tað higar*.

31 *Og* um onkur spyr tykkum, Hvi loysa tit *tað*? *tá* skulu tit svá siga við hann, Av tí at Harrin hevur tørv á tí.

32 *Og* teir sum vórðu sendir, fóru leið sína, og funnu heilt eins og hann hevði sagt við teir.

33 *Og* sum teir loystu asnarfylið, søgdu tess eigarar við teir, Hvi loysa tit asnarfylið?

34 *Og* teir søgdu, Harrin hevur tørv á tí.

35 *Og* teir fórdu tað til Jesus: og teir kastaðu síni klæðir uppá asnarfylið, og teir settu Jesus hará.

36 *Og* sum hann fór, breiddu tey síni klæðir á vegin.

37 *Og* tá ið hann var komin nær, enntá nú við omangongdina av Olivinfjallinum, tók øll fjøldin av lærusveinum at fegnast og lova Guði við hardari rödd fyri øll tey mektigu verkini sum tey høvdu sæð;

38 *Og* søgdu, Vælsignaður *veri* Kongurin sum kemur í navni Harrans: friður í himni, og dýrd í tí hægsta.

39 *Og* summir av Pharisearum innan úr mannfjöldini søgdu við hann, Meistari, harta tinar lærusveinar.

40 *Og* hann svaraði og segði við teir, Eg sigi tykkum, at um hesir høvdu hildið friði sínum, so høvdu steinarnir straks rópt út.

41 ¶ *Og* tá ið hann var komin nær, skoðaði hann staðin, og græt yvir hann,

42 *Og* segði, Um tú hevðirt vitað, enntá tú, í minsta lagi í

Christus grætur um Jerusalem

hesum degi tínum, tey ting ið *tílhoyra* friði tínum! men nú eru tey fjald fyri eygum tínum.

43 Tí at teir dagar munnu koma á teg, at tínir figgindar skulu kasta *upp* eina grøv ikring teg, og umringa teg runt, og halda tær inni á hvørjari síðu,

44 *Og* skulu leggja teg javnan við jørdina, og tíni børn fyri innan teg; og teir skulu ikki eftirlata í tær ein stein uppiá øðrum; av tí at tú ei kendirt tina vitjunartíð.

45 *Og* hann fór inn í templið, og tók at kasta út teir sum seldu hari, og teir sum keyptu;

46 *Og* segði við teir, Skrivað stendur, Mítt hús er bønarhúsið: men tit hava gjørt tað *til* eitt ránsmannabøli.

47 *Og* hann frálærði dagligani í templinum. Men teir fremstu prestarnir og teir skriftlærdu og teir fremstu av fólkinum søktu at týna honum,

48 *Og* kundu ikki finna hvat teir máttu gjørt: tí at alt fólkíð var sera gáid *eftir* at hoyra hann.

KAPITUL 20

OG tað bar á, *at* á einum av teimum døgum, sum hann lærði fólkíð í templinum, og prædikaði gleðiboðskapin, komu teir fremstu prestarnir og teir skriftlærdu á *hann* við teimum elstu,

2 *Og* talaðu við hann, og søgdu, Sig okkum, við hvørj- um myndugleika gert tú hesi tingini? ella hvør er hann ið gav tær henda myndugleika?

3 *Og* hann svaraði og segði við teir, Eg vil eisini spyrja tykkum eitt ting; og svarið mær:

4 Dópur Jóhannesar, var hann frá himni, ella av monnum?

5 *Og* teir tingaðust við sær sjálvum, og søgdu, Um vit skulu siga, Frá himni; so vil hann siga, Hvi trúðu tit honum so ikki?

6 Men og um vit siga, Av monnum; *so* vil alt fólkið steina okkum: tí at tey veri sannførd, at Jóhannes var ein profhetur.

7 Og teir svaraðu, at teir ikki kundu siga hvaðani *hann var*.

8 Og Jesus segði við teir, Eiheldur sigi eg tykkum við hvørjum myndugleika eg geri hesi tingini.

9 Tá fór hann undir at tala til fólkið hesa dømisögu; Ein ávisur maður plantaði vingarð, og leigaði hann út til vingarðsmenn, og fór inn í eitt fjarlagið land í langa tíð.

10 Og til tíðina sendi hann ein tænara til vingarðsmenninar, at teir skuldu geva honum av frukt vingarðsins: men vingarðsmenninir bardu hann, og sendu *hann avstað tómhentan*.

11 Og aftur sendi hann annan tænara: og teir bardu hann eisini, og fóru skammiligani við *honum*, og sendu *hann avstað tómhentan*.

12 Og uppaftur sendi hann ein triðja: og teir særdu hann eisini, og kastaðu *hann út*.

13 Tá segði harrin av vingarðinum, Hvat skal eg gera? Eg vil senda mín elskaða son: vera má, at teir vilja virðingaróttast *hann*, tá ið teir síggja hann.

14 Men tá ið vingarðsmenninir sóu hann, umhugsaðust teir sín ámillum, og søgdu, Hetta er arvingin: kom, latum okkum drepa hann, at arvurin má verða okkara.

15 So teir kastaðu hann út úr vingarðinum, og drópu *hann*. Hvat skal tí harrin av vingarðinum gera við teir?

16 Hann skal koma og oyða hesar vingarðsmenn, og skal geva øðrum vingarðin. Og tá ið teir hoyrdu *tað*, søgdu teir, Guð sýti *fyr*.

17 Og hann skodaði teir, og segði, Hvat er tá hetta sum skrivað stendur, Steinurin, sum smiðirnir vrakaðu, hin sami er vorðin høvuðs hornsteinurin?

18 Hvørsumhelst ið fellur á tann steinin, skal sorast; men á hvønsumhelst ið hann fellur, hann skal mylja hann í støv.

19 ¶ Og fremstu prestarnir og teir skriftlærdu ta somu stundina søktu at leggja hendur á hann; og teir óttaðust fólkið: tí at teir varnaðust at hann hevði talað hesa dømisögu ímóti teimum.

20 Og teir eygleiddu *hann*, og sendu út njósningar, sum skuldu látast *vera* rættlátir menn, at teir máttu taka fatur í hans orð, at so teir máttu geva hann upp til vald og myndugleika landsstjórans.

21 Og teir spurdu hann, og søgdu, Meistari, vit vita at tú sigurt og lærirt rættliga, eiheldur góðtekurt tú persón *nakars mans*, men lærirt veg Guðs sattliga:

22 Er tað lógligt hjá okkum at geva Çæsari íkast, ella ikki?

23 Men hann varnaðist teirra sniðfundni, og segði við teir, Hvi freista tit meg?

24 Sýnið mær ein pening. Hvørs mynd og yvirskrift hevur hann? Teir svaraðu og søgdu, Çæsars.

25 Og hann segði við teir, Rindið tí Çæsari tingini sum veri Çæsars, og Guði tingini sum veri Guðs.

26 Og teir kundu ikki taka fatur í orð hansara frammi fyri fólkinum: og teir undraðust á hansara svar, og hildu friði sínum.

27 ¶ Tá komu til *hansara* ávisir av Såd-dü-cēe'arunum, sum avnokta at til er nøkur uppreisn; og teir spurdu hann,

28 Og søgdu, Meistari, Móses skrivaði okkum, Um bróðir onkurs mans doyggi, og hevur konu, og hann doyggi uttan børn, at bróðir hansara skuldi taka konu hansara, og reisa upp bróður sínum sád.

29 Tað vóru tí sjev bróður: og hin fyrsti fekk *sær* konu, og doyði uttan børn.

30 Og hin annar tók hana til konu, og hann doyði barnleysur.

ST. LUKAS 21 *Oyðing tempulsins og Jerusalems fyrifram boðað*

31 Og hin triðji tók hana; og á líkan hátt teir sjev eisini: og teir eftirlótu eingi börn, og doyðu.

32 Síðst av øllum doyði kvinnan eisini.

33 Í uppreisnini, hvørs kona er hon tí av teimum? tí at sjev hævdu hana til konu.

34 Og Jesus svarandi segði við teir, Børnini at hesi verøldini giftast, og verða givin í giftu:

35 Men tey sum skulu verða tald verd at lutast hina verøldina, og uppreisnina frá teimum deyðu, tey hvørki giftast, ella verða givin í giftu:

36 Eiheldur kunnu tey doyggja meira: tí at tey eru einglunum jøvn; og eru Guðs børn, *við tað at tey* eru uppreisnarinnar børn.

37 Men at tey deyðu verða reist, *tað* sýndi sjálvst Móses við runnin, tá ið hann kallar Harran *fyr* Guð Ábrahams, og Guð Ísaaks, og Guð Jákups.

38 Tí hann er ikki ein Guð teirra deyðu, men teirra livandi: tí at honum liva allir.

39 ¶ Avisir av teimum skriftlærdu svaraðu tá og søgdu, Meistari, tú hevurt væl sagt.

40 Og eftir tað tordu teir ikki at spyrja hann nakran *spurning* *yvirhøvdur*.

41 Og hann segði við teir, Hvussu siga teir at Christus er sonur Dávids?

42 Og sjálvur Dávid sigur í Psálmabókini, HARRIN segði við Harra min, Sit tú við mína høgru hond,

43 Til eg geri tínar figgindar til fótskammul tín.

44 Dávid kallar hann tí Harra, hvussu er hann tá sonur hansara?

45 ¶ Í áhoyrnini av øllum fólkinum segði hann tá við sínar lærusveinar,

46 Verið varnir fyri teimum skriftlærdu, sum tráa at ganga í longum skikkjum, og elska

heilsanir á torgunum, og hinar ovastu sessir í sýnagogunum, og teir fremstu sessirnar í veitslum;

47 Sum oyðeta húsini hjá einkjum, og fyri eina sýning halda langar bønir: teir somu skulu fáa størri heldøming.

KAPITUL 21

OG hann hugdi upp, og sá teir ríku menninar kasta sínar gávur inn í skattkamarið.

2 Og hann sá eisini eina ávísu fátæka einkju, sum kastaði tveir smápengar inn hagar.

3 Og hann segði, Av sonnum sigi eg tykkum, at henda fátæka einkja hevur kastað inn meir enn teir allir:

4 Tí allir hesir hava av síni yvirflóð kastað inn afturat ofrum Guðs: men hon, av síni armóð, hevur kastað inn alt tað livibreyð sum hon hevði.

5 ¶ Og sum onkrir talaðu um templið, hvussu tað var prýtt við frálíkum steinum og gávum, segði hann,

6 *Hvat* hesum tingunum, sum tit siggja, *viðvíkur*, teir dagar vilja koma, í hvørjum tað ikki skal verða eftirlatin ein steinur uppí øðrum, sum ikki skal verða kastaður niður.

7 Og teir spurdu hann, og søgdu, Meistari, men nær skulu hesi tingini verða? og hvat tekin *verður tað*, tá ið hesi tingini skulu henda?

8 Og hann segði, Varið tykkum, at tit verði ikki villeiddir: tí at mangir skulu koma í mínum navni, og siga, Eg eri Christus; og tíðin nærkast: farið tí ikki aftaná teimum.

9 Men tá ið tit hoyra um kriggj og ofriðir, tá verðið ikki ræðsluslignir: tí at hesi tingini mugu fyrst henda; men endin er ikki alt fyri eitt.

10 Tá segði hann við teir,

Tjóð skal rísa ímóti tjóð, og kongadómi ímóti kongadómi:

11 Og miklir jarðskjálvtar skulu verða á ymsum stöðum, og hungursneyðir, og drepsóttir; og óttalígar sjónir og stór tekin skulu verða av himni.

12 Men áðrenn öll hesi, skulu teir leggja sínar hendur á tykkum, og sækja at tykkum, og geva tykkum upp til sýnagogurnar, og inn í fongsul, verðandi ferdir framfyri kongar og stjórnarar fyri navns míns skuld.

13 Og tað skal vendast tykkum til vitnisburðar.

14 Gerið tað tí av í tykkara hjörtum, ikki at grunda yvir áðrenn hvat tit skulu svara:

15 Tí at eg vil geva tykkum munn og vísdóm, sum allir tykkara mótstandarar ikki skulu vera mentir at mótsiga ella mótstanda.

16 Og tit skulu verða sviknir bæði av foreldrum, og brøðrum, og skyldfólkum, og vinum; og *summar* av tykkum skulu teir fáa at verða tiknar av lívi.

17 Og tit skulu verða hataðir av øllum *monnum* fyri navns míns skuld.

18 Men tað skal ikki eitt hár av tykkara høvdi farast.

19 Í tykkara toli skulu tit ognast tykkara sálir.

20 Og tá ið tit síggja Jerusalem umringaða við herliðum, tá vitið at hennar oyðing er í nánd.

21 Tá flýggi tey, sum eru í Judæu, til fjallanna; og fari tey, sum eru í miðjum tí, avstað út; og lat ikki tey, sum eru *úti* á landinum, fara harinní.

22 Tí at hesir veri hevndar-dagarnir, at øll ting, sum eru skrivað, mega verða uppfyllt.

23 Men vei teimum sum eru við barn, og teimum ið geva at sýgva í teimum døgum! tí at verða skal mikil neyð í landinum, og vreiði yvir hesum fólk.

24 Og tey skulu falla við svørðseggini, og verða leidd burtur hertikin í allar tjóðir; og Jerusalem skal traðkast niður av Heidningunum, inntil Heidninganna tíðir verði uppfyltar.

25 ¶ Og tað skulu verða tekin í sól, og í mána, og í stjörnunum; og á jørðini neyð av tjóðum, við ráðaloysi; *tí at* havið og aldurarn yla;

26 Og hjertu manna skulu bila teimum vegna ótta, og vegna væntan eftir teimum tingum ið koma á jørðina: tí kreftur himins skulu verða skakaðar.

27 Og tá skulu tey síggja Menniskjusonin koma í skýggi við mátti og miklari dýrd.

28 Og tá ið hesi tingini byrja at bera á, tá hyggið upp, og lyftið upp tykkara høvdu; tí at tykkar endurloysing nærkast.

29 Og hann talaði til teirra eina dómisøgu; Skoðið fikutræið, og øll trøini;

30 Tá ið tey nú skjóta fram, tá síggja tit og vita við tykkum sjálvum at *summar* nú er nær við hond.

31 So líkaleiðis tit, tá ið tit síggja hesi tingini henda, tá vitið at kongadómi Guðs er nær við hond.

32 Sanniliga sigi eg tykkum, Henda ætt skal ikki ganga undir, fyrr enn alt verði uppfyllt.

33 Himin og jørð skulu ganga undir: men míni orð skulu ikki ganga undir.

34 ¶ Og gevið gætur um tykkum sjálvar, at ikki til nakra tíð tykkara hjertu verði ovbyrðað við óhógv, og drykkjuskapi, og stúranum av hesum lívi, og so tann dagur komi á tykkum óvart.

35 Tí sum ein snerra skal hann koma á allar teir ið dvøljast á ásjónini á allari jørðini.

36 Vakið tí, og biðið altíð, at tit mega verða roknaðir

verdir at komast undan øllum hesum tingunum ið skulu henda, og at standast frammi fyri Menniskjusyninum.

37 Og um dagin frálærði hann í templinum; og um náttina fór hann út, og dvaldi á tí fjalli sum kallast Olivinfjallið.

38 Og alt fólkíð kom árla um morgunin til hansara í templinum, fyri at hoyra hann.

KAPITUL 22

MEN hátið ósúrgaðs breyðs nærkaðist, sum kallast Umleypið.

2 Og teir fremstu prestarnir og skriftlærdu søktu hvussu teir kundu dripið hann; tí at teir óttaðust fólkíð.

3 ¶ Tá fór Sátan inn í Judas, tilnevndur Iскарjot, og var í tali teirra tólv.

4 Og hann fór sín veg, og samtalaði við fremstu prestarnar og høvuðsmenninar, hvussu hann kundi svikið hann til teirra.

5 Og teir vórðu glaðir, og sáttmálaðust at geva honum pening.

6 Og hann lovaði, og søkti høvi at svikja hann til teirra í fráveruni av mannfjöldini.

7 ¶ Tá kom dagur ósúrgaðs breyðs, tá ið umleypið má verða dripið.

8 Og hann sendi Pætur og Jóhannes, og segði, Farið og tilreiðið okkum umleypið, at vit mega eta.

9 Og teir søgdu við hann, Hvar vilt tú at vit tilreiða?

10 Og hann segði við teir, Sí, tá ið tit eru komnir inn í staðin, skal maður møta tykkum, sum ber eina vatnkrukku; fylgið honum inn í húsið har hann fer inn.

11 Og tit skulu siga við húsbóndan, Meistarinn sigur við teg, Hvar er gestakamarið, har eg skal eta umleypið við mínum lærusveinum?

12 Og hann skal sýna tykkum eitt stórt ovara rúm borðreitt: har gerið til reiðar.

13 Og teir fóru, og funnu eins og hann hevði sagt við teir: og teir tilreiddu umleypið.

14 Og tá ið tímin var komin, settist hann niður, og teir tólv ápostlarnir við honum.

15 Og hann segði við teir, Við trá havi eg tráað at eta hetta umleypið við tykkum, áðrenn eg líði:

16 Tí at eg sigi tykkum, Eg vil ikki meira eta av tí, inntil tað verði uppfyllt í kongadømi Guðs.

17 Og hann tók bikarið, og veitti tøkki, og segði, Takið hetta, og skiftið tað millum tykkara:

18 Tí at eg sigi tykkum, Eg vil ikki drekka av fruktini av víntrænum, inntil kongadømi Guðs fer at koma.

19 ¶ Og hann tók breyð, og veitti tøkki, og breyt tað, og gav teimum, og segði, Hetta er mítt likam sum verður givið fyri tykkum: gerið hetta í endurminning um meg.

20 Somuleiðis eisini bikarið eftir kvöldmáltíðina, og segði, Hetta bikar er nýggja testamentið í mínum blóði, sum verður úthelt fyri tykkum.

21 ¶ Men sí, hond hansara, sum svíkur meg, er hjá mær á borðinum.

22 Og sanniliga fer Menniskjusonurin, eins og tað varð avrátt: men vei tí manni sum hann verður svikin av!

23 Og teir tóku at fregnast sín ámillum, hvør teirra tað var ið skuldi gera hetta.

24 ¶ Og har varð eisini ein træta teirra millum, hvør teirra mundi verða taldur hin størsti.

25 Og hann segði við teir, Kongarnir hjá Heidningunum útinna harradømi yvir teir; og teir, sum útinna myndugleika á teir, verða kallaðir vælgerðarmenn.

26 Men tit *skulu* ekki *vera* so: men hann, sum er størst tykkara millum, hann veri sum hin yngri; og hann, sum er fremst, sum hann ið tæinir.

27 Tí at hvør *er* størri, hann ið situr til matar, ella hann ið tæinir? *er tað* ekki hann ið situr til matar? men eg eri tykkara millum sum hann ið tæinir.

28 Tit eru teir ið hava hildið á við mær í mínum freistingum.

29 Og eg áseti tykkum eitt kongadømi, eins og Faðir mín hevur ásett mær;

30 At tit mega eta og drekka við bord mítt í mínum kongadømi, og sita á trónum og døma tær tólv ættargreinar Ísraels.

31 ¶ Og Harrin segði, Simun, Simun, sí, Sátan hevur umbíðið at fáa tykkum, at hann má sálða tykkum sum hveiti:

32 Men eg havi bíðið fyri tær, at tín trúgv tróti ei: og tá tú ert umvendur, *tá* styrk brøður tínar.

33 Og hann segði við hann, Harri, eg eri tilreiðar at fara við tær, bæði í fongsul, og til deyða.

34 Og hann segði, Eg sigi tær, Pætur, hanin skal ekki gala henda dag, fyrrenn ið tú skalt triggjar ferðir avnokta at tú kennirt meg.

35 Og hann segði við teir, Tá ið eg sendi tykkum uttan pung, og pjøka, og skógvar, vantaði tykkum nakað? Og teir søgdu, Einkíð.

36 Tá segði hann við teir, Men nú, hann ið hevur pung, hann taki *hann*, og líkaleiðis pjøka *sin*: og hann ið einkíð svørð hevur, hann selji klæði sitt, og keypi éitt.

37 Tí at eg sigi tykkum, At hetta, ið skrivað stendur, má enn verða fullført í mær, Og hann varð roknaður millum misbrótarnar: tí at tingini, *sum* viðvíkja mær, hava ein enda.

38 Og teir søgdu, Harri, sí, her *eru* tvey svørð. Og hann segði við teir, Tað er nóg mikið.

39 ¶ Og hann kom út, og fór, sum hann var vanur, til Olivinfjallið; og hansara lærusveinar fylgdu honum eisini.

40 Og tá ið hann var á staðnum, segði hann við teir, Bíðjið, at tit fari ekki inn í freisting.

41 Og hann hevði tikið *seg* aftur frá teimum umleið eitt steinkast, og neig niður, og bað,

42 *Og* segði, Faðir, um tú veri villigur, *tá* tak burtur hetta bikar frá mær: kortini ikki mín vilji, men tín, veri gjørdur.

43 Og honum birtist eingil av himni, *sum* styrkti hann.

44 Og *tá* ið hann var í kvøljustríði, bað hann *em* meira trálíga: og hansara sveitti varð sum vóru tað stórir blóðsdropar, *sum* fullu niður til jarðar.

45 Og tá ið hann reis upp frá bøn, og var komin til lærusveinar sínar, fann hann teir sovandi av sorg,

46 Og segði við teir, Hví sova tit? reisist og bíðjið, at ikki tit fari inn í freisting.

47 ¶ Og meðan hann enn talaði, sí ein mannfjöld, og hann, ið kallaðist Judas, ein av teimum tólv, fór undan teimum, og nærkaðist Jesusi at kyssa hann.

48 Men Jesus segði við hann, Judas, svíkurt tú Menniskjuseinonin við einum kossi?

49 Tá ið teir, sum vóru um hann, sóu hvat fylgja vildi, søgdu teir við hann, Harri, skulu vit sláa *tú* við svørðinum?

50 ¶ Og ein teirra sló tænanan hjá høvuðsprestinum, og skar av høgura oyra hansara.

51 Og Jesus tók til orða og segði, Loyvið *hesum* so langt. Og hann nam við oyra hansara, og grøddi hann.

52 Tá segði Jesus við fremstu prestarnar, og høvuðsmenninar av templinum, og teir elstu, sum vóru komnir til hansara, Veri

tit komnir út, sum ímóti ráns-
manni, við svorðum og stavum?

53 Tá ið eg var dagligani hjá
tykkum í templinum, *tá* rættu
tit út ongar hendur ímóti mær:
men hetta er tykkara tími, og
myrkursins makt.

54 ¶ Tá tóku teir hann, og
leiddu *hann*, og førdu hann inn
í húsið hjá høvuðsprestinum.
Og Pætur fylgdi langt burturifrá.

55 Og tá ið teir høvdu kynt
ein eld í miðjum garðinum, og
vóru setstir niður saman, settist
Pætur niður teirra millum.

56 Men ein ávis terna eyg-
leiddi hann, sum hann sat
við eldin, og hugdi álvarsamt á
hann, og segði, Hesin maðurin
var eisini við honum.

57 Og hann avnoktaði hann, *og*
segði, Kvinna, eg kenni hann ikki.

58 Og eftir smástund sá ein
annar hann, og segði, Tú ert
eisini av teimum. Og Pætur segði,
Maður, eg eri ikki.

59 Og umleið skeiðið á ein
tíma aftaná, váttaði ein annar
sannførandi, *og* segði, Av sonn-
um var hesin *felagin* eisini við
honum: tí hann er Galilæari.

60 Og Pætur segði, Maður, eg
veit ikki hvat tú sigurt. Og alt
fyri eitt, meðan hann enn talaði,
gól hanin.

61 Og Harrin vendi *sær*, og
hugdi uppá Pætur. Og Pætur
mintist orðið hjá Harranum,
hvussu hann hevði sagt við
hann, Áður enn hanin gali, skalt
tú avnokta meg triggjar ferðir.

62 Og Pætur fór út, og græt
bitturliga.

63 ¶ Og menninir, sum hildu
Jesusi, háðaðu hann, og slógu
hann.

64 Og tá ið teir høvdu bundið
fyri eyguni á honum, slógu teir
hann í andlitið, og spurdu hann,
og søgdu, Prophetera, hvør er
tað ið sló teg?

65 Og mong onnur ting
talaðu teir gudsspottanarligani
ímóti honum.

66 ¶ Og so skjótt sum tað var
dagur, komu teir elstu fólksins
og fremstu prestarnir og hinir
skriftlærdu saman, og leiddu
hann inn í ráð sitt, *og* søgdu,

67 Ert tú Christus? sig okk-
um. Og hann segði við teir,
Um eg sigi tykkum, so vilja tit
ikki trúgva:

68 Og um eg eisini spyri
tykkum, so vilja tit ikki svara
mær, ella lata meg fara.

69 Hereftir skal Menniskju-
sonurin sita við høggru hondina
av Guðs kraft.

70 Tá søgdu teir allir, Ert tú
tá Sonur Guðs? Og hann segði
við teir, Tit siga at eg eri.

71 Og teir søgdu, Hvat tørvar
okkum longur vitnisburð? tí
vit sjálvir hava hoyrt av egna
munni hansara.

KAPITUL 23

OG øll fjøldin av teimum
reistust, og leiddu hann til
Pilatusar.

2 Og teir tóku at ákæra hann,
og søgdu, Vit funnu henda
felaga spilla tjóðina, og forbjóða
at geva Cæsari ikast, *og* sigur at
sjálvur hann er Christus – ein
Kongur.

3 Og Pilatus spurdi hann, *og*
segði, Ert tú Kongur Jødanna?
Og hann svaraði honum og
segði, Tú sigurt *tað*.

4 Tá segði Pilatus til fremstu
prestarnar og *til* fólkið, Eg finni
ongan feil í hesum manninum.

5 Og teir vórðu tess ógvi-
sligari, *og* søgdu, Hann ósir
upp fólkið, *við at* frálæra út
um alt Jødaumráði, byrjandi
frá Galilæu til hetta stað.

6 Tá ið Pilatus hoyrði um
Galilæu, spurdi hann hvørt
maðurin var Galilæari.

7 Og so skjótt sum hann vitsti at hann hoyrði til rættardómi Heródesar, sendi hann hann til Heródesar, sum sjálvur eisini var í Jerusalem um tað mundið.

8 ¶ Og tá ið Heródes sá Jesus, varð hann avbera glaður: tí at í langa tíð var hann trásamur at sjá hann, av tí at hann hevði hoyrt mong ting um hann; og hann vónaði at fáa sæð okkurt kraftarverk gjørt av honum.

9 Tá spurdist hann við hann í mongum orðum; men hann svaraði honum einkið aftur.

10 Og teir fremstu prestarnir og skriftlærdu stóðu og ákærdu hann ógvisluga.

11 Og við sínum krígsmonnum gjordi Heródes hann til einkiðs, og háðaði hann, og skryddi hann í glæsiliga skikkju, og sendi hann aftur til Pilatusar.

12 ¶ Og sama dag vórðu Pilatus og Heródes vinmenn báðir: tí at áður lógu teir í figgindskapi sín ámillum.

13 ¶ Og Pilatus, tá ið hann hevði kallað saman teir fremstu prestarnar og stjórnarmenninar og fólkíð,

14 Segði við tey, Tit hava fært henda mann til mín, sum ein ið spillir fólkíð: og sí, eftir at hava rannsakað hann frammi fyri tykkum, havi eg ongan feil funnið í hesum manni viðvíkjandi teimum tingum ið tit ákæra hann um:

15 Nei, eiheldur tá Heródes: tí at eg sendi tykkum til hansara; og sí, einkið deyða vert er gjørt hjá honum.

16 Eg vil tí tykta hann, og lata hann leysan.

17 (Tí av neyðsyn mátti hann lata teimum ein leysan á hátíðini.)

18 Og tey róptu út øll í senn, og søgdu, Burtur við hesum *manninum*, og lat okkum Bár'áb-bás leysan:

19 (Sum fyri ávísan ófrið, framdan í staðinum, og fyri morð, var kastaður í fongsul.)

20 Villigur at lata Jesus leysan, talaði Pilatus tí aftur til teirra.

21 Men tey geylaðu, og søgdu, Krossfest hann, krossfest hann.

22 Og hann segði við tey fyri triðju ferð, Hvi, hvat ilt hevur hann gjørt? Eg havi onga grund til deyða funnið í honum: eg vil tí tykta hann, og lata hann fara.

23 Og tey vóru ástreingjandi við hørðum røddum, og kravdu at hann skuldi verða krossfestur. Og røddirnar hjá teimum og hjá fremstu prestunum høvdu yvirvág.

24 Og Pilatus lýsti dóm, at tað skuldi verða sum tey kravdu.

25 Og hann læt teimum leysan hann sum fyri uppreist og morð var kastaður í fongsul, hvønn tey høvdu tráað; men hann gav Jesus yvir til teirra vilja.

26 Og sum teir leiddu hann avstað, lögdu teir hald á ein Símun, ein Cý-ré'-nē-ing, sum hann sumuttan av markini, og á hann lögdu teir krossin, at hann mátti bera hann aftaná Jesusi.

27 ¶ Og tað fylgdi honum ein stórir skari av fólk, og av kvinnum, sum eisini grótu og harmaðu hann.

28 Men Jesus vendi sær at teimum, og segði, Jerusalems døtur, grátíð ikki um meg, men grátíð um tykkum sjálvar, og um tykkara børn.

29 Tí sí, teir dagar koma, í hvørjum tey skulu siga, Vælsignaðar eru ófruktirnar, og tey móðurlív sum aldri føddu, og tey bróst ið aldri góvu at súgva.

30 Tá skulu tey fara at siga til fjøllini, Fallið á okkum; og til heygjarnar, Dekkið okkum.

31 Tí um teir geri hesi ting í grønum træi, hvat skal tá verða gjørt í tí trutta?

32 Og har vóru eisini tveir aðrir, *tveir* illgerðarmenn, leiddir við honum at verða tæknir av lívi.

33 Og tá ið teir vóru komnir til staðið, sum er kallað Cál-vár-já, har krossfestu teir hann, og illgerðarmenninar, ein til høggru handar, og hin til vinstru.

34 ¶ Tá segði Jesus, Faðir, fyrigev teimum; tí teir vita ikki hvat teir gera. Og teir býttu hansara klædnað, og kastaðu lutir.

35 Og fólk ið stóð *og* eygleiddi. Og eisini stjórnarmenninir við teimum útflemtu *hann*, og søgdu, Onnur frelsti hann; lat hann frelsa seg sjálvan, um hann veri Christus, Guðs útvaldi.

36 Og eisini hermenninir háðaðu hann, komu til hansara, og bjóðaðu honum edik,

37 Og søgdu, Um tú veri kongur Jødanna, *tá* frels teg sjálvan.

38 Og ein yvirskrift varð eisini skrivað yvir honum við Grikskum, og Latínskum, og Hebráiskum bókstavum, HETTA ER KONGUR JØDANNA.

39 ¶ Og ein av illgerðarmonnunum, ið vórðu hongdir, deildi eftir honum, *og* segði, Um tú veri *teg* Christus, *tá* frels teg sjálvan og okkum.

40 Men svarandi hartaði hin hann, *og* segði, Ottast tú ikki Guð, við tað at tú ert í somu fordøming?

41 Og vit víst rættlátligani; tí at vit fáa rætta endurgjaldið fyri okkara gerðir: men hesin maður hevur einkið órætt gjørt.

42 Og hann segði við Jesus, Harri, minst til mín, *tá* ið tú kemurt í kongadømi títt.

43 Og Jesus segði við hann, Sanniliga sigi eg tær, Í dag skalt tú vera við mær í páradis.

44 Og tað var um sætta tíma, og eitt myrkur varð yvir allari jørðini inntil níggjunda tíma.

45 Og sólin varð myrkjað, og

forhangið av templinum varð skrætt í miðjuni.

46 ¶ Og *tá* ið Jesus hevði rópt við harðari rødd, segði hann, Faðir, í tínar hendur liti eg upp anda mín: *og tá ið hann* so hevði sagt, gav hann upp andan.

47 Men *tá* ið hundraðsovastin sá hvat var gjørt, dýrdmetti hann Guð, *og* segði, Víst var hetta ein rættvisur maður.

48 Og alt fólk ið sum kom saman til ta sjón, *tá* ið *tey* sóu tey ting ið vórðu gjord, bardu seg fyri bringu, og vendu aftur.

49 Og allir hansara kunningar, og kvinnurnar ið fylgdu honum frá Galilæu, stóðu langt burturi frá, *og* eygleiddu hesi ting.

50 ¶ Og si, *har var* ein maður, nevndur Jóseph, ein ráðharri; *og hann var* ein góður maður, og ein rættlátur:

51 (Hin sami hevði ikki samtykt fyri teirra ráði og verki;) *hann var* úr Ár-i-má-thæ-ú, einum staði hjá Jødunum: sum eisini sjálvur væntaði eftir kongadømi Guðs.

52 Hesin *maðurin* fór til Pilatusar, og biddaði likam Jesusar.

53 Og hann tók tað niður, og sveipaði tað í línklaði, og legði tað í gravhýsi, sum var høgt í stein, hvar aldri maður fyrr var lagdur í.

54 Og tann dagin var fyrireikingin, og sabbaturin stundaði til.

55 Og eisini kvinnurnar, sum komu við honum frá Galilæu, fylgdu aftaná, og skoðaðu gravhýsið, og hvussu hansara likam varð lagt.

56 Og tær vendu aftur, og tilreiddu *angandi* kryddurtir og salnur; og hvíldu sabbatsdagin eftir boðnum.

KAPITUL 24

MEN á fyrsta *degi* vikunnar, sera tíðliga um morgunin, komu tær til gravhýsið, *og* komu við *angandi* kryddurtunum sum

tær hövdu tilreitt, og ávísar aðrar við teimum.

2 Og tær funnu steinin rullaðan burtur frá gravhýsinum.

3 Og tær fóru inn, og funnu ikki líkam Harrans Jesu.

4 Og tað bar á, sum tær vóru mikið ørkymlaðar um tað, at sí, tá stóðu tveir menn hjá teimum í skínandi klæðum:

5 Og meðan tær óttaðust, og boygdu niður *sini* andlit til jarðar, søgdu teir við tær, Hvi søkja tit hinar livandi millum hinar deyðu?

6 Hann er ikki her, men er risin upp: minnist hvussu hann talaði við tykkum, tá ið hann enn var í Galilæu,

7 Og segði, Menniskjasonurin má verða givin upp í hendurnar á syndafullum monnum, og verða krossfestur, og triðja dag rísa aftur.

8 Og tær mintust orð hansara,

9 Og vendu aftur frá gravhýsinum, og søgdu teimum ellivu øll hesi ting, og fyrí øllum hinum.

10 Tað var Maria Mæg-dälē-nā; og Jó-án-nā; og Maria, móðir Jákups; og aðrar *kvinnur ið* við teimum *vóru*, sum søgdu ápostlunum hesi ting.

11 Og ordini hjá teimum tóktust teimum sum tómar søgur, og teir trúðu teimum ikki.

12 Tá reistist Pætur, og rann til gravhýsið; hann heyk niður, og sá linklæðini lögð fyrí seg, og fór avstað, og undraðist í sær sjálvum á tað sum á hevði borið.

13 ¶ Og sí, tveir av teimum fóru sama dag til eina bygd, nevnd Ēm-mā-ūs, sum var frá Jerusaleum um trísinstjúgu stádiur.

14 Og teir talaðu saman um øll hesi ting ið vóru hend.

15 Og tað bar á, meðan teir talaðu *saman* og skiftu orð,

at Jesus sjálvur nærkaðist, og fór við teimum.

16 Men teirra eygu vórðu hildin *aftur*, at teir skuldu ikki kenna hann.

17 Og hann segði við teir, Hvat fyrí samtalur *eru* hetta sum tit hava hvør við annan, sum tit ganga, og eru daprir?

18 Og tann ěini teirra, hvørs navn var Clē-ō-pās, svarandi segði við hann, Ert tú bert ein fremmandur í Jerusaleum, og hevurt ikki vitað tey ting ið á hava borið har í hesum døgum?

19 Og hann segði við teir, Hvørji ting? Og teir søgdu við hann, Viðvikjandi Jesusi úr Názareth, sum var ein prophetur, mektigur í gerð og orði frammi fyrí Guði og øllum fólkinum:

20 Og hvussu fremstu prestar-nir og okkara stjórnarar gövu hann upp at verða fordømdan til deyða, og hava krossfest hann.

21 Men vit litu á, at tað var hann sum átti at endurloysa Ísrael: og umframt alt hetta, sò er í dag triðji dagur síðani hesi tingini vórðu gjørd.

22 Ja, og eisini gjørdur ávísar kvinnur úr okkara flokki okkum ovfarnar, sum vóru snimma við gravhýsið;

23 Og tá ið tær ikki funnu hansara líkam, komu tær, og søgdu at tær hövdu eisini sæð eina sjón av einglum, sum søgdu at hann var livandi.

24 Og ávísir av teimum ið vóru við okkum fóru til gravhýsið, og funnu *tað* enntá soleiðis sum kvinnurnar hövdu sagt: men hann sòu teir ikki.

25 Tá segði hann við teir, O dárar, og seinförir av hjarta at trúgva øllum ið prophetarnir hava talað:

26 Atti ikki Christus at líða hesi ting, og at fara inn í sína dýrd?

27 Og hann byrjaði við Mósesi

ST. LUKAS 24

og öllum prophetunum, og útlegði teimum í öllum skriftunum tingini viðvikjandi sær sjálvum.

28 Og teir nærkaðust bygdini, hvagar teir fóru: og hann gjörði sum um hann hevði farið víðari.

29 Men teir noyddu hann, og søgdu, Verð hjá okkum: tí at tað er ímóti kvældi, og dagurin er langt liðin. Og hann fór inn at dvølja hjá teimum.

30 Og tað bar á, sum hann sat til matar við teimum, tók hann breyð, og vælsignaði tað, og breyt, og gav teimum.

31 Og teirra eygu vórðu latin upp, og teir kendu hann; og hann hvarv teimum úr sjón.

32 Og teir søgdu hvør við annan, Brann ikki okkara hjarta innan í okkum, meðan hann talaði við okkum eftir vegnum, og meðan hann opnaði skriftirnar fyri okkum?

33 Og teir reistu seg hin sama tíma, og vendu aftur til Jerusalem, og funnu teir ellivu savnaðar saman, og tey sum hjá teimum vóru,

34 Sum søgdu, Harrin er veruliga risin upp, og hevur birt seg fyri Símun.

35 Og teir søgdu frá hvørji ting vórðu gjörd á vegnum, og hvussu hann varð kendur av teimum í bróting av breyði.

36 ¶ Og, sum teir soleiðis talaðu, stóð Jesus sjálvur í teirra mittu, og sigur við teir, Friður veri at tykkum.

37 Men teir vórðu skelkaðir og ræðsluslignir, og hildu seg hava sæð ein anda.

38 Og hann segði við teir, Hví eru tit órógvaðir? og hví risa upp hugsanir í tykkara hjørtum?

39 Skoðið mínar hendur og minar føtur, at tað eri eg sjálvur: handfarið meg, og siggið; tí ein andi hevur ikki kjøt og bein, sum tit siggja meg hava.

Christus borin upp inn í himin

40 Og tá ið hann soleiðis hevði talað, sýndi hann teimum sínar hendur og sínar føtur.

41 Og meðan teir enn ikki trúðu fyri fagnaði, og undraðust, segði hann við teir, Hava tit her nakran mat?

42 Og teir góvu honum eitt stykki av einum stoktum fiski, og av eini hunangsköku.

43 Og hann tók tað, og át frammi fyri teimum.

44 Og hann segði við teir, Hetta eru tey orðini sum eg talaði við tykkum, meðan eg enn var hjá tykkum, at allir lutir mugu verða uppfyltir, sum vórðu skrivaðir í Mósélógini, og í prophetunum, og í psálmunum, viðvikjandi mær.

45 Tá læt hann upp teirra skil, at teir máttu skilja skriftirnar,

46 Og segði við teir, Soleiðis er skrivað, og soleiðis var tað Christi neyðugt at líða, og at risa frá teimum deyðu triðja dagin:

47 Og at umvending og eftirgeving av syndum skuldi prædikast í hansara navni millum allar tjóðir, byrjandi í Jerusalem.

48 Og tit eru vitnir um hesi ting.

49 ¶ Og sí, eg sendi fyrjättan Faðirs míns yvir tykkum: men dvøljid tit í Jerusalems staði, inntil tit verða klæddir við kraft frá tí høga.

50 ¶ Og hann leiddi teir út so langt sum til Betháníu, og hann lyfti upp sínar hendur, og vælsignaði teir.

51 Og tað bar á, meðan hann vælsignaði teir, varð hann skildur frá teimum, og borin upp inn í himin.

52 Og teir tilbóðu hann, og vendu aftur til Jerusalem við miklari gleði:

53 Og vóru stöðugt í templinum, og prisaðu og vælsignaðu Guð. Á-mæn.

EVANGELIÐ SAMBÆRT ST. JÓHANNESI.

KAPITUL I

Í BYRJANINI var Orðið, og Orðið var hjá Guði, og Orðið var Guð.

2 Hin sami var í byrjanini hjá Guði.

3 Öll ting vórðu gjörð av honum; og uttan hann varð ikki nakað gjört, sum varð gjört.

4 Í honum var lív; og lívið var ljós manna.

5 Og ljósið skínur í myrkri; og myrkrið fevndi ikki um tað.

6 ¶ Ein maður varð sendur frá Guði, hvørs navn var Jóhannes.

7 Hin sami kom til vitnisburðar, at bera vitnisburð um Ljósið, at allir menn gjøgnum hann máttu trúgva.

8 Hann var ikki tað Ljósið, men varð sendur at bera vitnisburð um tað Ljósið.

9 Tað var tað sanna Ljósið, sum upplýsir hvønn mann sum kemur inn í heimin.

10 Hann var í heiminum, og heimurin varð gjördur av honum, og heimurin kendi hann ikki.

11 Hann kom til sínar egnu, og hansara egnu tóku ikki ímóti honum.

12 Men so mongum sum tóku ímóti honum, teimum gav hann mátt at verða synir Guðs, enntá teimum ið trúgva á navn hansara:

13 Sum vórðu fœddir, ikki av blóði, ella av vilja kjötsins, ella av vilja mans, men av Guði.

14 Og Orðið varð gjört kjøt, og dvaldist okkara millum, (og vit skoðaðu dýrd hansara, dýrdina sum av tí eingitna av Faðirinum,) full av náði og sannleika.

15 ¶ Jóhannes bar vitnisburð um hann, og rópti, og segði, Hetta var hann, sum^p eg talaði

um, Hann, ið kemur aftaná meg, er settur fremri enn eg: tí hann var áðrenn eg.

16 Og av hansara fylli hava vit allir fingið, og tað náði fyri náði.

17 Tí at lógin varð givin við Mósesi, men náði og sannleiki komu við Jesusi Christi.

18 Eingin hevur sæð Guð á nøkrum sinni; hin eingitni Sonurin, sum er í favni Faðirsins, hann hevur kunngjørt hann.

19 ¶ Og hetta er frágreiðing Jóhannesar, tá ið Jødarnir sendu prestar og Levitar frá Jerusalem at spyrja hann, Hvør ert tú?

20 Og hann játtaði, og nokt-aði ikki; men játtaði, Eg eri ikki Christus.

21 Og teir spurdu hann, Hvat tá? Ert tú Ê-lí-ás? Og hann sigur, Eg eri ikki. Ert tú hin propheturin? Og hann svaraði, Nei.

22 Tá søgdu teir við hann, Hvør ert tú? at vit mega geva svar til teirra ið sendu okkum. Hvat sigurt tú um teg sjálvan?

23 Hann segði, Eg eri røddin á einum ið rópar í oyðimørkini, Gerið beinan veg Harrans, eins og segði propheturin Ê-sái-ás.

24 Og teir, sum vórðu sendir, vóru av Phariseárunum.

25 Og teir spurdu hann, og søgdu við hann, Hvi doypirt tú tá, um tú veri ikki hin Christus, ella Ê-lí-ás, eiheldur hin propheturin?

26 Jóhannes svaraði teimum, og segði, Eg doypji við vatni: men tað stendur ein tykkara millum, sum tit ikki kenna;

27 Hann tað er, sum kemur aftaná meg, og er settur fremri enn eg, hvørs skótving eg eri ikki verður at loysa upp.

ST. JÓHANNES I

28 Hesi tingini vórðu gjörð í Bêth-áb-á-rú, handan Jordan, har Jóhannes doypti.

29 ¶ Tann næsta dagin sær Jóhannes Jesus koma til sín, og sigur, Sí Guðs Lambið, sum tekur burtur synd heimsins.

30 Hetta er hann sum eg segði um, Eftir meg kemur maður sum er settur fremri enn eg: tí hann var aðrenn eg.

31 Og eg kendi hann ikki: men fyri at hann skuldi verða gjörður eyðsýndur fyri Israel, tí eri eg komin og doypti við vatni.

32 Og Jóhannes gav frágreiðing, og segði, Eg sá Andan stiga niður av himni sum dúgvu, og hann varð verandi uppiá honum.

33 Og eg kendi hann ikki: men hann ið sendi meg at doypa við vatni, hin sami segði við meg, Uppá hann tú sært Andan stiga niður, og verða verandi á honum, hin sami er hann ið doyptir við Halga Andanum.

34 Og eg sá, og gav frágreiðing, at hesin er Sonur Guðs.

35 ¶ Aftur næsta dagin eftir stóð Jóhannes, og tveir av hansara lærusveinum;

36 Og hann hyggur á Jesus, sum hann gekk, og sigur, Sí Guðs Lambið!

37 Og teir tveir lærusveinarnir hoyrdu hann tala, og teir fylgdu Jesu.

38 Tá vendi Jesus *sær á*, og sá teir fylgja *sær*, og sigur við teir, Hvat søkja tit? Teir søgdu við hann, Rabbí, (sum vil siga, *tá ið* týtt er, Meistari,) hvar býrt tú?

39 Hann sigur við teir, Komið og siggið. Teir komu og sóu hvar hann búði, og vórðu hjá honum tann dagin: tí at tað var um tíggjunda tíma.

40 Ein av teimum báðum ið hoyrdu Jóhannes *tala*, og fylgdu

Vitnisburður Jóhannesar um Christ

honum, var Andreas, bróðir Simun Pæturs.

41 Hann finnur fyrst sín egna bróður Simun, og sigur við hann, Vit hava funnið Mês-sí-ás, sum er, *tá ið tað* er týtt, Christus.

42 Og hann førði hann til Jesus. Og tá ið Jesus sá hann, segði hann, Tú ert Simun, sonur Jóna: tú skalt verða kallaður Cê-fás, sum er, við týðing, Ein steinur.

43 ¶ Dagin eftir vildi Jesus fara avstað til Galilæu, og finnur Philippus, og sigur við hann, Fylg mær.

44 Men Philippus var úr Bêth-sáj-dú, staði *teirra* Andreasar og Pæturs.

45 Philippus finnur Nã-thán-á-êl, og sigur við hann, Vit hava funnið hann, sum Móses í lógini, og prophetarnir, skrivaðu um, Jesus úr Nãzareth, son Jósephs.

46 Og Nã-thán-á-êl segði við hann, Kann nakað gott vera komið úr Nãzareth? Philippus sigur við hann, Kom og siggi.

47 Jesus sá Nã-thán-á-êl koma til sín, og sigur um hann, Siggið ein veruligan Ísraelit, sum einkið svik er í!

48 Nã-thán-á-êl sigur við hann, Hvaðan kennirt tú meg? Jesus svaraði og segði við hann, Aðrenn ið Philippus kallaði teg, tá ið tú vart undir fikutrænum, *tá* sá eg teg.

49 Nã-thán-á-êl svaraði og sigur við hann, Rabbí, tú ert Sonur Guðs; tú ert Kongur Ísraels.

50 Jesus svaraði og segði við hann, Av tí at eg segði við teg, Eg sá teg undir fikutrænum, so tryrt tú? tú skalt siggja størri ting enn hesi.

51 Og hann sigur við hann, Sanniliga, sanniliga, sigi eg tykkum, Hereftir skulu tit siggja himin opnan, og Guðs einglar stiga upp og stiga niður yvir Menniskjusunin.

KAPITUL 2

OG triðja dagin var brúðleyp í Cána í Galilæu; og móðir Jesu var har:

2 Og bæði Jesus varð rópaður, og hansara lærusveinar, til brúðleypið.

3 Og tá ið teim vantaði vín, sigur móðir Jesu við hann, Tey hava einkið vin.

4 Jesus sigur við hana, Kvinna, hvat havi eg at gera við teg? min tími er ikki komin enn.

5 Móðir hansara sigur við tænararnar, Hvatsumhelst hann sigur við tykkum, gerið tað.

6 Og har vóru seks vatnsker av steini sett, eftir skirganarhátti Jødanna, sum innihildu tvær ella tríggjar kannur stykkið.

7 Jesus sigur við teir, Fyllið vatnskerini við vatni. Og teir fyltu tey upp á tromina.

8 Og hann sigur við teir, Oystið nú úr, og berið veitslustjóránurum. Og teir bóru tað.

9 Tá ið veitsluleiðarin hevði smakkað vatnið, sum var gjørt til vín, og ikki vitsti hvaðani tað var: (men tænararnir, sum oystu vatnið, teir vitstu;) rópaði veitslustjórín brúðgómin,

10 Og sigur við hann, Hvør maður at byrja við setur fram gott vín; og tá ið menn væl hava drukkið, tá tað sum er verri: *men* tú hevurt goymt tað góða vínið inntil nú.

11 Hesa byrjan av kraftarverkum gjordi Jesus í Cána í Galilæu, og eyðsýndi fram sína dýrd; og hansara lærusveinar trúðu á hann.

12 ¶ Eftir hetta fór hann oman til Cápér-ná-um, hann, og móðir hansara, og brøður hansara, og hansara lærusveinar: og tey hildu fram har í ikki mangar dagar.

13 ¶ Og umleypið hjá Jøðunum var í nánd, og Jesus fór niðan til Jerusalem,

14 Og fann í templinum teir ið seldu oksar og seyð og dúgvur, og pengavekslararnar sitandi:

15 Og tá ið hann hevði gjørt ein koyril úr smáum strongum, rak hann teir allar út úr templinum, og seyðin, og oksarnar; og stoytti út pengarnar hjá vekslarunum, og koyrdi um koll borðini;

16 Og segði við teir ið seldu dúgvur, Takið hesi tingini hiðani; gerið ikki hús Fadirs míns til eitt handllsskaphús.

17 Og hansara lærusveinar mintust at skrivað stóð, Vandlæti húss tíns hevur etið meg upp.

18 ¶ Tá tóku Jøðarnir til orða og søgdu við hann, Hvat tekin sýnirt tú okkum, við tað at tú gert hesi tingini?

19 Jesus svaraði og segði við teir, Oyðið hetta tempul, og eftir trimum døgum vil eg reisa tað upp.

20 Tá søgdu Jøðarnir, Fjøruti og seks ár stóð hetta tempul í bygging, og vilt tú reisa tað upp eftir trimum døgum?

21 Men hann talaði um tempul líkams síns.

22 Tá ið hann tí var risin frá teimum deyðu, mintust hansara lærusveinar at hann hevði sagt hetta við teir; og teir trúðu skriftini, og tí orði sum Jesus hevði sagt.

23 ¶ Men tá ið hann var í Jerusalem á umleypinum, á hátíðardegnum, trúðu mangir á navn hansara, tá ið teir sóu kraftarverkini sum hann gjordi.

24 Men Jesus trúði seg ikki til teirra, av tí at hann kendi allar menn,

25 Og tørvaðist ikki at nakar skuldi vitna um menniskjuna: tí hann vitsti hvat var í menniskjuni.

KAPITUL 3

TAÐ var ein maður av Pharisearunum, nevndur Nicó-dē-mūs, ein stjórnari hjá Jøðunum:

2 Hin sami kom til Jesus á nátt, og segði við hann, Rabbí, vit vita at tú ert lærari, komin frá Guði: tí at eingin kann gera hesi kraftarverk ið tú gert, uttan Guð veri við honum.

3 Jesus svaraði og segði við hann, Sanniliga, sanniliga, sigi eg tær, Uttan maður verði endurføddur, kann hann ei siggja kongadømi Guðs.

4 Ni-cō-dē-mūs sigur við hann, Hvussu kann maður verða føddur tá ið hann er gamal? kann hann fara *fyri* aðru ferð inn í móðurlívið hjá móður síni, og verða føddur?

5 Jesus svaraði, Sanniliga, sanniliga, sigi eg tær, Uttan maður verði føddur av vatni og av Andanum, kann hann ikki koma inn í kongadømi Guðs.

6 Tað, sum er føtt av kjøtinum, er kjøt; og tað, sum er føtt av Andanum, er andi.

7 Undrast ikki, at eg segði við teg, Tí mega verða endurføddir.

8 Vindurin blæsur hvar honum lystir, og tú hoyrirt ljóðið av honum, men kanst ikki siga hvaðan hann kemur, og hvagar hann fer: soleiðis er hvør tann sum er føddur av Andanum.

9 Ni-cō-dē-mūs svaraði og segði við hann, Hvussu kunnu hesi tingini vera?

10 Jesus svaraði og segði við hann, Ert tú ein lærumeistari av Ísrael, og veitst ikki hesi tingini?

11 Sanniliga, sanniliga, sigi eg tær, Vit tala tað vit vita, og vitna tað vit hava sæð; og tit taka ikki imóti okkara vitnisburði.

12 Um eg havi sagt tykkum jarðiskar lutir, og tit ikki trúgva, hvussu skulu tit *tá* trúgva, um eg sigi tykkum *um* himinskar lutir?

13 Og eingin maður hevur stigið upp til himins, uttan hann ið kom niður av himni, *enntá* Menniskjusunurin sum er í himni.

14 ¶ Og eins og Móses lyfti upp ormin í oyðimørkini, enntá soleiðis má Menniskjusunurin verða lyftur upp:

15 At hvørsumhelst ið trýr á hann ikki skuldi glatast, men hava ævigt liv.

16 ¶ Tí at so elskaði Guð heimin, at hann gav sin eingitna Son, til *tess* at hvørsumhelst, ið trýr á hann, ikki skuldi glatast, men hava ævigtvarandi liv.

17 Tí Guð sendi ikki Son sín í heimin at fordøma heimin; men *fyri* at heimurin ígjøgnum hann mátti verðið frelstur.

18 ¶ Hann, ið trýr á hann, er ikki fordømdur: men hann, sum ikki trýr, er longu fordømdur, av tí at hann ikki hevur trúð á navn hins eingitna Sonar Guðs.

19 Og hetta er fordømingin, at ljós er komið inn í heimin, og menn elskaðu myrkur heldur enn ljós, tí teirra gerðir vóru óndar.

20 Tí at hvør tann, ið ger ilt, hatar ljósið, ei heldur kemur til ljósið, at ikki hansara gerðir skuldu átalast.

21 Men hann, ið ger sannleika, kemur til ljósið, at hansara gerðir mega gerast eyðsýndar, at tær eru virkaðar í Guði.

22 ¶ Eftir hesi tingini komu Jesus og hansara lærusveinar inn í Judæu land; og har dvaldi hann við teimum, og doypti.

23 ¶ Og eisini Jóhannes doypti í Æ-nōn nær við Sā-līm, av tí at nógv vatn var har; og tey komu, og vórðu doypt.

24 Tí Jóhannes var ikki enn kastaður í fongsul.

25 ¶ Tá reis tað upp ein spurningur imillum *summar* av lærusveinum Jóhannesar og Jøðarnar um skirgan.

26 Og teir komu til Jóhannesar, og søgdu við hann, Rabbí, hann, sum var við tær handan Jordan, hvørjum tú bart vitnisburð, sí,

hin sami doypir, og allir menn koma til hansara.

27 Jóhannes svaraði og segði, Ein maður kann einkið móttaka, uttan tað verði givið honum frá himni.

28 Tit bera mær sjálvir vitnisburð, at eg segði, Eg eri ikki Christus, men at eg eri sendur undan honum.

29 Hann, ið hevur brúðrina, er brúðgómurin: men vinurin hjá brúðgómimum, sum stendur og hoyrir hann, fegnast mikilliga vegna rødd brúðgómsins: hesin mín fagnaður er tí uppfyltur.

30 Hann má vaksa, men eg má minka.

31 Hann, ið kemur omanífrá, er omanfyri allar: hann, sum er av jørðini, er jarðiskur, og talar av jørðini: hann, ið kemur av himni, er omanfyri allar.

32 Og tað, sum hann hevur sæð og hoyrt, tað vitnar hann; og eingin maður tekur ímóti hansara vitnisburði.

33 Hann, ið hevur tikið ímóti hansara vitnisburði, hevur sett til innsiglið hans, at Guð er sannur.

34 Tí at hann, sum Guð hevur sent, talar Guðs orð: tí Guð gevur ikki honum Andan eftir máli.

35 Faðirin elskar Sonin, og hevur givið honum øll ting í hond.

36 Hann, ið trýr á Sonin, hevur ævigtvarandi lív: og hann, sum ikki trýr Syninum, skal ikki siggja lív; men Guðs vreiði verður verandi á honum.

KAPITUL 4

TÁ ið Harrin tí vitsti, hvussu Phariseáranir høvdu hoyrt at Jesus vann og doypti fleiri lærusveinar enn Jóhannes,

2 (Hóast Jesus sjálvur doypti ikki, men hansara lærusveinar,)

3 Tá fór hann avstað úr Judæu, og fór avstað aftur til Galiléu.

4 Og hann mátti neyðuga fara ígjøgnum Sámár-i-ú.

5 Tá kemur hann til ein stað av Sámár-i-ú, sum er kallaður Sý-kár, nær tí jarðarstykkinum sum Jákup gav syni sínum Jósephi.

6 Men Jákups brunnur var har. Jesus, sum var móður av síni ferð, settist tí soleiðis á brunnin: og tað var um sætta tíma.

7 Har kemur ein kvinna úr Sámár-i-ú at draga vatn: Jesus sigur við hana, Gev mær at drekka.

8 (Tí at hansara lærusveinar vóru farnir avstað til staðin at keypa mat.)

9 Tá sigur kvinnan úr Sámár-i-ú við hann, Hvussu er tað at tú, sum ert Jødi, biðurt um drekka frá mær, sum eri ein kvinna úr Sámár-i-ú? tí Jødarnir hava eingi viðurskiftir við Sámár-i-tán-ararnar.

10 Jesus svaraði og segði við hana, Um tú kendirt gávu Guðs, og hvør tað er sum sigur við teg, Gev mær at drekka; tá mundirt tú umbiðið av honum, og hann hevði givið tær livandi vatn.

11 Kvinnan sigur við hann, Harri, tú hevurt einkið at draga upp við, og brunnurin er djúpur: hvaðani hevurt tú tá tað livandi vatnið?

12 Ert tú størri enn faðir okkara Jákup, sum gav okkum brunnin, og drakk úr honum sjálvur, og børn hansara, og fæ hansara?

13 Jesus svaraði og segði við hana, Hvørsumhelst ið drekkur av hesum vatni, skal tyrsta aftur:

14 Men hvørsumhelst ið drekkur av tí vatni sum eg skal geva honum, skal aldri tyrsta; men vatnið, sum eg skal geva honum, skal vera í honum ein kelda av vatni sum vellir upp inn í ævigtvarandi lív.

15 Kvinnan sigur við hann, Tygum, gevið mær hetta vatnið,

ST. JÓHANNES 4

so at eg ikki tyrsti, eiheldur komi higar at draga.

16 Jesus sigur við hana, Far, rópa mann tín, og kom higar.

17 Kvinnan svaraði og segði, Eg havi ongan mann. Jesus segði við hana, Tú hevurt væl sagt, eg havi ongan mann:

18 Tí at tú hevurt havt fimm menn; og hann, sum tú nú hevurt, er ikki maður tín: í tí segðirt tú sannliga.

19 Kvinnan sigur við hann, Tygum, eg varmist at tygum eru ein prophetur.

20 Okkara fedrar tilbóðu á hesum fjallinum; og tit siga, at í Jerusalem er staðið har menn áttu at tilbiðja.

21 Jesus sigur við hana, Kvinna, trúgv mær, tann tími kemur, tá ið tit skulu hvørki á hesum fjallinum, ella tá í Jerusalem, tilbiðja Faðirin.

22 Tit tilbiðja tit kenna ikki hvat: vit kenna hvat vit tilbiðja: tí at frelsa er frá Jødunum.

23 Men tann tími kemur, og nú er, tá ið teir sonnu tilbiðjararnir skulu tilbiðja Faðirin í anda og í sannleika: tí at Faðirin søkir slíkar at tilbiðja seg.

24 Guð er ein Andi: og teir, sum tilbiðja hann, mugu tilbiðja hann í anda og í sannleika.

25 Kvinnan sigur við hann, Eg veit at Mēs-sí-ás kemur, sum er kallaður Christus: tá ið hann er komin, vil hann siga okkum allar lutir.

26 Jesus sigur við hana, Eg, sum tali við teg, eri hann.

27 ¶ Og við hetta komu hansara lærusveinar, og undraðust á at hann talaði við kvinnuna: tó segði eingin maður, Hvat søkirt tú? ella, Hví talart tú við hana?

28 Tá fór kvinnan frá sínum vatnskeraldi, og fór sín veg inn í staðin, og sigur við menninar,

29 Komið og siggið ein mann,

Mangir Samarítánarar trúgva

sum segði mær allar lutir sum eg nakrantíð gjordi: er ikki hesin Christus?

30 Tá fóru tey út úr staðinum, og komu til hansara.

31 ¶ Í millumtíðini bóðu hansara lærusveinar hann, og søgdu, Meistari, et.

32 Men hann segði við teir, Eg havi mat at eta, sum tit ikki vita um.

33 Tí søgdu lærusveinarnir hvør við annan, Hevur onkur borið honum okkurt at eta?

34 Jesus sigur við teir, Matur mín er at gera vilja hansara sum sendi meg, og at fullgera verk hansara.

35 Siga tit ikki, Enn eru fyra mánaðir, og so kemur heyst? sí, eg sigi tykkum, Lyftið upp eygum tykkara, og litið at akrunum; tí at teir eru longu hvítir til heystar.

36 Og hann, ið sker, fær lön, og savnar frukt til ævigt liv: at bæði hann ið sáar, og hann ið heystar, mega fegnast saman.

37 Og heri er tað orðtakið satt, Ein sáar, og annar heystar.

38 Eg sendi tykkum at heysta tað sum tit einkið arbeið veittu yvir: aðrir menn arbeiddu, og tit eru gingnir inn í teirra arbeiðir.

39 ¶ Og mangir av Sámárítán-arunum av tí staði trúðu á hann vegna framsøgnina hjá kvinnuni, sum vitnaði, Hann segði mær alt sum eg nakrantíð gjordi.

40 So tá ið Sámárítán-ararnir vóru komnir at honum, bønauðu teir hann, at hann vildi dvølt hjá teimum; og hann varð har tveir dagar.

41 Og mangir fleiri trúðu vegna egna orð hansara;

42 Og søgdu við kvinnuna, Nú trúgva vit, ikki vegna tína framsøgn: tí at vit hava hoyrt hann sjálvir, og vita at hesin er veruliga Christus, Frelsari heimsins.

43 ¶ Men eftir tveir dagar fór hann avstað haðani, og fór til Galilæu.

44 Tí Jesus sjálvur vitnaði, at prophetur hefur ongan heiður í sínum egna landi.

45 Síðan, tá ið hann var komin til Galilæu, tóku Galilæararnir imóti honum, havandi sæð øll tey tingini sum hann gjordi í Jerusalem á hátíðini: tí at eisini teir fóru til hátíðina.

46 So Jesus kom aftur inn í Cána í Galilæu, har hann gjordi vatnið til vín. Og har var ein ávísur aðalsmaður, hvørs sonur var sjúkur í Cä-për-nä-üm.

47 Tá ið hann hoyrði at Jesus var komin úr Judæu til Galilæu, fór hann til hansara, og bønaði hann at hann vildi komið oman, og grøtt son sín: tí hann lá á deyðastrá.

48 Tá segði Jesus við hann, Uttan tit siggi tekin' og undur, so vilja tit ikki trúgva.

49 Aðalsmaðurin sigur við hann, Tygum, komið oman, áður enn barn mitt doyggi.

50 Jesus sigur við hann, Far tín veg; sonur tín livir. Og maðurin trúði tí orði sum Jesus hevði talað við seg, og hann fór sín veg.

51 Og sum hann nú fór oman, møttu honum hansara tænarar, og taldu honum, og søgdu, Sonur tín livir.

52 Tá fregnaðist hann av teimum um tíman, tá ið hann tók at batna. Og teir søgdu við hann, Í gjár, við sjeynða tíma, fór hitasóttin frá honum.

53 So faðirin vitsti, at tað var við hin sama tíman, sum Jesus segði við hann í, Sonur tín livir: og sjálvur trúði hann, og alt hús hansara.

54 Hetta er aftur hitt annað kraftarverk ið Jesus gjordi, tá ið hann var komin úr Judæu til Galilæu.

KAPITUL 5

EFTIR hetta var ein høgtíð hjá Jødunum; og Jesus fór niðan til Jerusalem.

2 Men í Jerusalem er við seyðamarknaðin ein hylur, sum verður kallaður á hini Hebráisku tungu Bèth-ès-dä, og hevur fimm súlnagangir.

3 Í hesum lá ein mikil fjøld av ússaligum fólki, av blindum, høltum, visnaðum, sum bíðaðu eftir røringini av vatninum.

4 Tí ein eingil fór niður um ávísá tíð inn í hylin, og órógvaði vatnið: hvørsumhelst ið tá fyrstur eftir órógvingina av vatninum steig í, varð gjordur heilur av hvørjumsumhelst sjúkdómi hann hevði.

5 Og ein ávísur maður var har, sum hevði ein veikleika í triati og átta ár.

6 Tá ið Jesus sá hann liggja, og vitsti at hann nú hevði verið í tí støðuni í langa tíð, sigur hann við hann, Vilt tú verða gjordur heilur?

7 Ússaligi maðurin svaraði honum, Tygum, eg havi ongan mann, tá ið vatnið verður órógvað, at seta meg í hylin: men meðan eg komi, stigur ein annar niður undan mær.

8 Jesus sigur við hann, Reis teg, tak upp tína song, og gakk.

9 Og í stundini varð maðurin gjordur heilur, og tók upp sína song, og gekk; og á tí sama degi var sabbaturin.

10 ¶ Tí søgdu Jødarnir við hann sum varð lektur, Tað er sabbatsdagurin: tað er ikki lógligt hjá tær at bera tína song.

11 Hann svaraði teimum, Hann, ið gjordi meg heilan, hin sami segði við meg, Tak upp tína song, og gakk.

12 Tá spurdu teir hann, Hvør maður er tað sum segði við teg, Tak upp tína song, og gakk?

ST. JÓHANNES 5 *Christus gróðir ein vanmáttigan í Bethesda*

13 Og hann, ið varð gróddur, vitsti ikki hvør tað var: tí Jesus hevði smoygt sær avstað, *tí ein mannfjöld var á tí staðnum.*

14 Síðan finnur Jesus hann í templinum, og segði við hann, Sí, tú ert gjørdur heilur: synda ikki meira, at ikki eitt verri ting komi at tær.

15 Maðurin fór avstað, og segði Jødunum, at tað var Jesus sum hevði gjørt hann heilan.

16 Og tí søktu Jøðarnir at Jesusi, og royndu at bana honum, av tí at hann hevði gjørt hesi tingini á sabbatsdegnum.

17 ¶ Men Jesus svaraði teimum, Faðir mín arbeiðir higartil, og eg arbeiði.

18 Tí royndu Jøðarnir tess meira at drepa hann, av tí at hann ikki bert hevði brotið sabbatin, men segði eisini at Guð var sín Faðir, og gjørði seg javnan við Guð.

19 Tá tók Jesus til orða og segði við teir, Sanniliga, sanniliga, sigi eg tykkum, Sonurin kann einkið gera av sær sjálvum, uttan tað *sum* hann sær Faðirin gera: tí at hvørji ting sumhelst ið hann ger, hesi ger eisini Sonurin líkaleiðis.

20 Tí at Faðirin elskar Sonin, og sýnir honum øll ting ið sjálvur hann ger: og hann vil sýna honum størri verk enn hesi, at tit mega undrast.

21 Tí at eins og Faðirin reisir upp hini deyðu, og livandiger *tey*; enntá soleiðis livandiger Sonurin hvønn hann vil.

22 Tí at Faðirin dømir ongan mann, men hevur titið Syninum allan dóm til:

23 At allir *menn* skuldu æra Sonin, júst sum teir æra Faðirin. Hann, ið ikki ærar Sonin, ærar ikki Faðirin sum hevur sent hann.

24 Sanniliga, sanniliga, sigi eg tykkum, Hann, ið hoyrir mítt orð, og trýr á hann ið sendi

meg, hevur ævigtvarandi liv, og kemur ikki inn í fordøming; men er farin yvirum frá deyða til liv.

25 Sanniliga, sanniliga, sigi eg tykkum, Tann tími kemur, og nú er, tá ið tey deyðu skulu hoyra rødd Guðs Sonar: og tey, sum hoyra, skulu liva.

26 Tí at eins og Faðirin hevur liv í sær sjálvum; soleiðis hevur hann givið Syninum at hava liv í sær sjálvum;

27 Og hevur givið honum vald at halda dóm eisini, av tí at hann er Menniskjusonurin.

28 Undrist ikki á hetta: tí at tann tími kemur, í hvørjum øll, sum eru í grøvunum, skulu hoyra rødd hansara,

29 Og skulu koma fram; tey, sum hava gjørt gott, til lívs uppreisnar; og tey, sum hava gjørt ilt, til heldømingar uppreisnar.

30 Eg kann av mær sjálvum einkið gera: sum eg hoyri, *soleiðis* dømi eg: og mín dómur er rættlátur; tí at eg søki ikki mín egna vilja, men vilja Faðirsins ið hevur sent meg.

31 Um eg beri vitnisburð um meg sjálvan, *so* er mín vitnisburður ikki sannur.

32 ¶ Tað er ein annar sum ber vitnisburð um meg; og eg veit, at tann vitnisburður, sum hann vitnar um meg, er sannur.

33 Tit sendu til Jóhannesar, og hann bar sannleikanum vitnisburð.

34 Men eg taki ikki ímóti vitnisburði av manni: men hesi tingini sigi eg, at tit máttu verðið frelstir.

35 Hann var eitt brennandi og eitt skínandi ljós: og tit vóru viljugir í eina tíð at fegnast í hansara ljósi.

36 ¶ Men eg havi størri vitnisburð enn *tann* av Jóhannesi: tí at verkini, sum Faðirin hevur givið mær at fullgera, tey somu verkini sum eg geri, bera vitnisburð um meg, at Faðirin hevur sent meg.

37 Og Faðirin sjálvur, sum hefur sent meg, hefur borið vitnisburð um meg. Tit hava hvørki hoyrt hansara rödd á nøkrum sinni, ella sæð hansara skap.

38 Og tit hava ikki orð hansara verandi í tykkum: tí honum ið hann hefur sent, honum trúgva tit ikki.

39 ¶ Rannsakið skriftirnar; tí at í teimum halda tit at tit hava ævigt liv: og tær eru tær sum vitna um meg.

40 Og tit vilja ikki koma til mín, at tit máttu havt liv.

41 Eg taki ikki ímóti heiðuri av monnum.

42 Men eg kenni tykkum, at tit hava ikki Guðs kærleika í tykkum.

43 Eg eri komin í Faðirs míns navni, og tit taka ikki ímóti mær: um ein annar kemur í sínum egna navni, honum vilja tit taka ímóti.

44 Hvussu kunnu tit trúgva, sum taka ímóti heiðuri hvør frá øðrum, og søkja ikki tann heiður sum kemur frá Guði einans?

45 Hugsíð ikki, at eg vil ákæra tykkum fyri Faðirinum: tað er ein sum ákærir tykkum, *enntá* Móses, sum^p tit troysta á.

46 Tí at høvdu tit trúð Mósesi, *tá* vildu tit havt trúð mær: tí hann skrivaði um meg.

47 Men um tit trúgva ikki hansara skriftum, hvussu skulu tit *so* trúgva mínum orðum?

KAPITUL 6

EFTIR hesi tingini fór Jesus yvirum Galiléu sjógvin, sum er Tí-bé-ri-ás *sjógvurin*.

2 Og mikil mannfjöld fylgdi honum, av tí at tey sóu hansara kraftarverk sum hann gjørdi á teimum ið vóru sjúkufongd.

3 Og Jesus fór niðan á eitt fjall, og har settist hann við sínum lærusveinum.

4 Og umleypið, ein høgtíð hjá Jøðunum, var í nánd.

5 ¶ Tá ið Jesus tá lyfti upp síni eygu, og sá miklan flokk koma til sín, sigur hann við Philippus, Hvaðani skulu vit keypa breyð, at hesir mega eta?

6 Og hetta segði hann til at royna hann: tí sjálvur vitsti hann hvat hann vildi gera.

7 Philippus svaraði honum, Tvey hundrað denara virði av breyði er ikki nóg mikið hjá teimum, at hvør einstakur av teimum kann fáa eitt sindur.

8 Ein av hansara lærusveinum, Andreas, bróðir Símun Pæturs, sigur við hann,

9 Tað er ein smádrongur her, sum hefur fimm byggbreyð, og tveir smáfiskar: men hvat eru tey millum so mong?

10 Og Jesus segði, Fáið menninar at setast niður. Men tað var nógv gras á staðnum. So menninir settust niður, umleið fimm túsund í tali.

11 Og Jesus tók breyðini; og tá ið hann hevði veitt tøkir, deildi hann út til lærusveinarnar, og lærusveinarnir til teirra ið setstir vóru niður; og somuleiðis av fiskunum, so mikið sum teir vildu.

12 Tá ið teir vóru mettaðir, segði hann við lærusveinar sínar, Savnið upp molarnar sum eru eftir, at einkið verði mist.

13 Tí savnaðu teir *teir* saman, og fyltu tólv tægur við molunum av teimum fimm byggbreyðunum, sum vórðu eftir til avlops hjá teimum ið høvdu etið.

14 Teir menninir, tá ið teir høvdu sæð kraftarverkið ið Jesus gjørdi, søgdu tá, Hetta er av sonnum hin profheturin ið koma skuldi inn í heimin.

15 ¶ Tá ið Jesus tí varnaðist at teir vildu koma og taka hann við valdi, at gera hann *til* ein

ST. JÓHANNES 6

Christus gongur á sjögvinum

kong, fór hann avstað aftur á eitt fjall sjálvur aleina.

16 Og tá ið kvöld nú var komið, fóru hansara lærusveinar oman at sjögvinum,

17 Og fóru inn í ein bát, og fóru yvirum sjögvin ímóti Cä-për'nä-üm. Og nú var myrkt, og Jesus var ikki komin til teirra.

18 Og sjögurin reistist, uppá grund av einum miklum vindi sum blásti.

19 So tá ið teir hövdu róð umleið fimm og tjúgu ella tríati stádiur, siggja teir Jesus gangandi á sjögvinum, og nærkast bátinum: og teir ræddust.

20 Men hann sigur við teir, Tað eri eg; ræðist ikki.

21 Tá tóku teir villigani ímóti honum í bátin: og alt fyri eitt var báturin at landi, hvagar teir fóru.

22 ¶ Dagin eftir, tá ið fólkið, sum stóð hinumegin sjögvin, sá at tað var eingin annar bátur har, uttan tann sum hansara lærusveinar vóru farnir inn í, og at Jesus fór ikki við sínum lærusveinum í bátin, men at hansara lærusveinar vóru farnir avstað einsamallir;

23 (Kortini komu aðrir bátar frá Tí-bē-ri-ás, nær tí staðnum har teir ótu breyð, eftir at Harrin hevði veitt tækkir:)

24 Tá ið fólkið tí sá at Jesus ikki var har, eiheldur hansara lærusveinar, tóku tey eisini bátsfæri, og komu til Cä-për'nä-üm, at søkja eftir Jesusi.

25 Og tá ið tey hövdu funnið hann hinumegin sjögvin, søgdu tey við hann, Rabbi, nær komst tú higar?

26 Jesus svaraði teimum og segði, Sanniliga, sanniliga, sigi eg tykkum, Tít søkja meg, ikki av tí at tit sóu kraftarverkini, men av tí at tit ótu av breyðunum, og vórðu mettað.

27 Strevist ikki fyri tann matin ið ferst, men fyri tann matin sum varir við til ævigtvarandi lív, sum Menniskjusunurin skal geva tykkum: tí at hann hevur Guð Faðir innsiglað.

28 Tá søgdu tey við hann, Hvat skulu vit gera, at vit máttu virkað Guðs verk?

29 Jesus svaraði og segði við tey, Hetta er Guðs verk, at tit trúgvi á hann sum hann hevur sent.

30 Tey søgdu tí við hann, Hvat tekin sýnirt tú tá, at vit mega siggja, og trúgva tær? hvat virkart tú?

31 Okkara fedrar ótu mán'nä í oyðimørkini; eins og skrivað stendur, Hann gav teimum breyð av himni at eta.

32 Tá segði Jesus við tey, Sanniliga, sanniliga, sigi eg tykkum, Móses gav tykkum ikki tað breyðið frá himni; men Faðir mín gevur tykkum tað sanna breyðið frá himni.

33 Tí breyð Guðs er hann ið kemur niður av himni, og gevur heiminum lív.

34 Tá søgdu tey við hann, Harri, gev okkum í ævir hetta breyðið.

35 Og Jesus segði við tey, Eg eri lívsins breyð: hann, ið kemur til mín, skal aldri hungra; og hann, ið á meg trýr, skal aldri tyrsta.

36 Men eg segði við tykkum, At tit hava eisini sæð meg, og trúgva ikki.

37 Alt, sum Faðirin gevur mær, skal koma til mín; og hann, ið kemur til mín, vil eg á ongan hátt kasta út.

38 Tí eg kom niður av himni, ikki at gera mín egna vilja, men vilja hansara sum sendi meg.

39 Og hetta er vilji Faðirsins, sum hevur sent meg, at av øllum, sum hann hevur givið mær, skuldi eg einkið missa, men skuldi reisa tað upp aftur á evsta degi.

40 Og hetta er vilji hansara sum sendi meg, at hvør tann ið sær Sonin, og trýr á hann, má hava ævigtvarandi lív: og eg vil reisa hann upp á evsta degi.

41 Tá knarraðu Jødarnir inn á hann, av tí at hann segði, Eg eri tað breyðið sum kom niður av himni.

42 Og teir søgdu, Er ikki hetta Jesus, sonur Jósephs, hvørs faðir og móður vit kenna? hvussu ber tað tá til, at hann sigur, Eg kom niður av himni?

43 Tí svaraði Jesus og segði við teir, Knarrið ikki tykkara millum.

44 Eingin kann koma til mín, uttan Faðirin, sum hefur sent meg, dregur hann: og eg vil reisa hann upp á evsta degi.

45 Skrivað stendur í prophetunum, Og teir skulu allir verða lærdir av Guði. Hvør maður sum tí hefur hoyrt, og hefur lært av Faðirinum, kemur til mín.

46 Ikki at nakar hefur sæð Faðirin, uttan hann sum er av Guði, hann hefur sæð Faðirin.

47 Sanniliga, sanniliga, sigi eg tykkum, Hann, ið trýr á meg, hefur ævigtvarandi lív.

48 Eg eri tað lívsins breyðið.

49 Tykkara fedrar ótu mán'ná í oyðuni, og eru deyðir.

50 Hetta er breyðið sum kemur niður av himni, at ein maður má eta harav, og ikki doyggja.

51 Eg eri hitt livandi breyðið, sum kom niður av himni: um onkur etur av hesum breyði, so skal hann liva um ævir: og tað breyðið, sum eg vil geva, er kjøt mitt, sum eg vil geva fyri lív heimsins.

52 Tí stríddu Jødarnir sín ámillum, og søgdu, Hvussu kann hesin maðurin geva okkum *sitt* kjøt at eta?

53 Tá segði Jesus við teir, Sanniliga, sanniliga sigi eg tykkum,

Uttan tit eta kjøt Menniskjysonarins, og drekka blóð hans, hava tit einkið lív í tykkum.

54 Hvøriðenn etur kjøt mitt, og drekkur blóð mitt, hefur ævigt lív; og eg vil reisa hann upp á evsta degi.

55 Tí kjøt mitt er rættur matur, og blóð mitt er rættur drykkur.

56 Hann ið etur kjøt mitt, og drekkur blóð mitt, dvølist í mær, og eg í honum.

57 Eins og hin livandi Faðirin hefur sent meg, og eg livi av Faðirinum: soleiðis hann ið etur meg, enntá hann skal liva av mær.

58 Hetta er tað breyðið sum kom niður av himni: ikki eins og tykkara fedrar ótu mán'ná, og eru deyðir: hann, ið etur av hesum breyði, skal liva um ævir.

59 Hesi tingini segði hann í sýnagoguni, sum hann frálærði í Cápér'ná-um.

60 Mangir av hansara lærusveinum, tá ið teir høvdu hoyrt *hetta*, søgdu tí, Hetta er ein hard ótsøgn; hvør kann hoyra hana?

61 Tá ið Jesus vitsti í sær sjálvum at hansara lærusveinar knarraðu yvir tað, segði hann við teir, Gevur hetta tykkum meinboga?

62 *Hvat* og um tit skulu síggja Menniskjusunin stiga upp har hann var áður?

63 Tað er andin sum livgar; kjøtið gagnar einkið: tey orðini sum eg tali tykkum, *tey* eru andi, og *tey* eru lív.

64 Men tað eru summir av tykkum sum ikki trúgva. Tí at Jesus vitsti frá byrjanini hvørrir teir vóru sum ikki trúðu, og hvør skuldi svikja hann.

65 Og hann segði, Tí segði eg við tykkum, at eingin kann koma til mín, uttan tað var givið honum av Faðir mínum.

66 ¶ Frá teirri *íð* fóru mangir

ST. JÓHANNES 7

av hansara lærusveinum tilbakar, og gingu ekki longur við honum.

67 Tá segði Jesus við teir tólv, Vilja tit eisini fara burtur?

68 Tá svaraði Símun Pætur honum, Harri, hvønn skulu vit fara til? tú hevurt orð hins æviga lívs.

69 Og vit trúgva og eru visir í, at tú ert hin Christus, Sonur hins livandi Guðs.

70 Jesus svaraði teimum, Havi eg ekki útvalt tykkum tólv, og ein av tykkum er ein djævul?

71 Hann talaði um Judas Iscarjot, *son Símunar*: tí hann var tað ið skuldi svikja hann, og var ein av teimum tólv.

KAPITUL 7

EFTIR hesi tingini gekk Jesus í Galiléu: tí hann vildi ekki ganga í Jødaumráði, av tí at Jødarnir søktu at drepa hann.

2 Men tabernaklahátíðin hjá Jødunum var í nánd.

3 Tí søgdu brøður hansara við hann, Far avstað hiðani, og til Judæu, at tínr lærusveinar eisini mega siggja tey verk ið tú gert.

4 Tí *tað er eingin ið ger nakað í loyndum*, og sjálvur søkir hann at verða kendur opinlýsliga. Um tú geri hesi ting, *tá sýn teg fyri heiminum*.

5 Tí at ikki heldur brøður hansara trúðu á hann.

6 Tá segði Jesus við teir, Mín tíð er ikki enn komin: men tykkara tíð er alveg tilreiðar.

7 Heimurin kann ikki hata tykkum; men meg hatar hann, av tí at eg vitni um hann, at hansara verk eru ónd.

8 Farið tit niðan til hesa hátíðina: eg fari ikki enn niðan til hesa hátíðina; tí at mín tíð er ikki enn fult komin.

9 Tá ið hann hevði sagt hesi orðini við teir, varð hann *enn verandi* í Galiléu.

Christus írættasetur sínar ættarmenn

10 ¶ Men tá ið brøður hansara vóru farnir niðan, tá fór hann eisini niðan til hátíðina, ikki opinlýst, men sum var tað í loyndum.

11 Tá søktu Jødarnir hann á hátíðini, og søgdu, Hvar er hann?

12 Og har var mikil mutlan millum fólkíð viðvikjandi honum: tí summi søgdu, Hann er ein góður maður: onnur søgdu, Nei; men hann villeiðir fólkíð.

13 Kortini talaði eingin opinlýst um hann, av ótta fyri Jødunum.

14 ¶ Men um miðja hátíðina fór Jesus niðan í templið, og frálærði.

15 Og Jødarnir undraðust, og søgdu, Hvussu kennir hesin maður bókstavar, og hevur aldri lært?

16 Jesus svaraði teimum, og segði, Mín doktrína er ikki mín, men hansara sum sendi meg.

17 Um onkur vil gera hansara vilja, *tá skal hann vita av doktrínuni*, hvørt hon veri av Guði, ella *hvørt* eg tali av mær sjálvum.

18 Hann, ið talar av sær sjálvum, søkir sína egnu dýrd: men hann, ið søkir dýrd hansara sum sendi seg, hin sami er sannur, og eingin órættvísi er í honum.

19 Gav ikki Móses tykkum lógina, og *tó* heldur eingin av tykkum lógina? Hví liggja tit úti eftir at drepa meg?

20 Fólkíð svaraði og segði, Tú hevurt ein djævul: hvør liggur úti eftir at drepa teg?

21 Jesus svaraði og segði við tey, Eg havi gjørt eitt verk, og tit øll undrast.

22 Móses gav tykkum tí umskering; (ikki av tí at hon er av Mósesi, men av fedrunum;) og á sabbatsdegnum umskera tit mann.

23 Um maður á sabbatsdegnum móttækur umskering, *fyr* at Móselógin ei skuldi

verða brotin; eru tit *tá* firtnir inná meg, av tí at eg havi gjørt ein mann hvørt vet heilan á sabbatsdegnum?

24 Dømið ikki eftir útsjóndini, men dømið rættvísan dóm.

25 Tá søgdu summir av teimum úr Jerusaleim, Er ikki hetta hann, sum teir søkja at drepa?

26 Men sí, hann talar djarvliga, og teir siga einkið við hann. Vita stjórnararnir veruliga, at hesin er sjálvasti Christus?

27 Kortini kenna vit henda mann, hvaðani hann er: men tá ið Christus kemur, veit eingin hvaðani hann er.

28 Tá rópti Jesus í templinum, sum hann frálærði, og segði, Tit bæði kenna meg, og tit vita hvaðan eg eri: og eg eri ikki komin av mær sjálvum, men hann, ið sendi meg, er sannur, hvønn tit ikki kenna.

29 Men eg kenni hann: tí at eg eri frá honum, og hann hevur sent meg.

30 Tá royndu teir at taka hann: men eingin legði hendur á hann, av tí at hansara tími var ikki enn komin.

31 Og mong av fólkunum trúðu á hann, og søgdu, Tá ið Christus kemur, vil hann *tá* gera fleiri kraftarverk enn hesi sum hesin hevur gjørt?

32 ¶ Phariseararnir hoyrdu at fólkíð mutlaði slík ting viðvíkjandi honum; og Phariseararnir og teir fremstu prestarnir sendu tænastrúmenn at taka hann.

33 Tá segði Jesus við teir, Enn eina litla stund eri eg hjá tykkum, og *so* fari eg til hansara sum sendi meg.

34 Tit skulu søkja meg, og skulu ikki finna meg: og har *sum* eg eri, *hagar* kunnu tit ikki koma.

35 Tá søgdu Jødarnir sín ámillum, Hvagar vil hann fara,

at vit ikki skulu finna hann? vil hann fara til hinar umspjaddu millum Heidningarnar, og læra Heidningarnar?

36 Hvat fyri framsøgn er hetta sum hann segði, Tit skulu søkja meg, og skulu ikki finna meg: og har *sum* eg eri, *hagar* kunnu tit ikki koma?

37 Á tí síðsta degnum, tí stóra degnum av hátíðini, stóð Jesus og rópaði, og segði, Um nakar tyrsti, *tá* komi hann til mín, og drekki.

38 Hann, ið trýr á meg, eins og skriftin hevur sagt, út úr hansara búki skulu floyma áir av livandi vatni.

39 (Men hetta talaði hann um Andan, sum teir, sum trúgva á hann, skuldu móttaka: tí Halgi Andin var ikki enn *givin*; av tí at Jesus ikki enn var dýrdmettur.)

40 ¶ Mong av fólkunum, tá ið tey hoyrdu hesa framsøgn, søgdu tí, Av sonnum, hesin er Propheturin.

41 Onnur søgdu, Hetta er Christus. Men summi søgdu, Skal Christus koma úr Galiléu?

42 Hevur ikki skriftin sagt, At Christus kemur av sáði Dávids, og út úr býi Bethlehems, har Dávid var?

43 So ein sundurbýting varð millum fólkíð orsakað av honum.

44 Og summir av teimum vildu tikið hann; men eingin legði hendur á hann.

45 ¶ Tá komu tænastrúmennir til fremstu prestarnar og Phariseararnar; og teir søgdu við teir, Hvi eru tit ikki komnir við honum?

46 Tænastrúmennir svараðu, Aldri talaði maður sum hesin.

47 Tá svараðu Phariseararnir teimum, Eru tit eisini villleiddir?

48 Hava nakrir av stjórnarunum ella av Pharisearunum trúð á hann?

ST. JÓHANNES 8

Kvinnan tikin í hordómi

49 Men hetta fólkið, sum ikki kennir lógina, eru bælbíðin.

50 Ni-cō-dē-mūs sigur við teir, (hann sum kom til Jesus á nátt, og var ein teirra,)

51 Dømir okkara lóg *nakran* mann, áðrenn hon hoyri hann, og víti hvat hann ger?

52 Teir svaraðu og søgdu við hann, Ert tú eisini úr Galilëu? Kanna, og hygg: tí úr Galilëu risur eingin prophetur.

53 Og hvør maður fór til egna hús sítt.

KAPITUL 8

JESUS fór til Olivinfjallið.

2 Og tíðliga um morgunin kom hann aftur inn í templið, og alt fólkið kom til hansara; og hann settist niður, og lærði tey.

3 Og teir skriftlærdu og Phariseararnir førdu til hansara eina kvinnu, tikna í hordómi; og tá ið teir høvdu sett hana í miðjuna,

4 Siga teir við hann, Meistari, henda kvinna varð tikin í hori, í sjálvastu gerðini.

5 Nú, Móses í lógini beyð okkum, at slíkar skuldu verða steinaðar: men hvat sigurt tú?

6 Hetta søgdu teir *fyr* at freista hann, at teir máttu hava til at ákæra hann. Men Jesus heyk niður, og við *sínum* fingri skrivaði *hann* á jørðina, *sum um hann ikki hoyrði teir*.

7 So tá ið teir hildu fram at spyrja hann, rætti hann seg upp, og segði við teir, Hann, ið er uttan synd tykkara millum, hann kasti fyrstur ein stein eftir henni.

8 Og aftur heyk hann niður, og skrivaði á jørðina.

9 Og teir, sum hoyrdu *tað*, vorðu sakfeldir av *síni egnu* samvitsku, og fóru út ein eftir einum, byrjandi við tí elsta, *heilt* til hin síðsta: og Jesus varð eftir einsamallur, og kvinnan standandi í miðjuni.

10 Tá ið Jesus hevði rætt seg upp, og sá ongan uttan kvinnuna, segði hann við hana, Kvinna, hvar eru teir tírir ákærarar? hevur eingin fordømt teg?

11 Hon segði, Eingin, Harri. Og Jesus segði við hana, Eiheldur eg fordømi teg: far, og synda ikki meira.

12 ¶ Tá talaði Jesus aftur til teirra, og segði, Eg eri ljós heimsins: hann, ið fylgir mær, skal ikki ganga í myrkri, men hava lívsins ljós.

13 Tí søgdu Phariseararnir við hann, Tú gevurt frágreiðing um teg sjálvan; tín frágreiðing er ikki sonn.

14 Jesus svaraði og segði við teir, *Um* eg so gevi frágreiðing um meg sjálvan, *so* er mín frágreiðing sonn: tí eg veit hvaðan eg kom, og hvagar eg fari; men tit kunnu ikki siga hvaðan eg komi, og hvagar eg fari.

15 Tit døma eftir kjøtinum; eg dømi ongan.

16 Og um eg so dømi, *so* er mín dómur sannur: tí at eg eri ikki einsamallur, men eg og Faðirin ið sendi meg.

17 Tað stendur eisini skrivað í tykkara lóg, at vitnisburðurin av tveim monnum er sannur.

18 Eg eri ein ið beri vitnisburð um meg sjálvan, og Faðirin, ið sendi meg, ber vitnisburð um meg.

19 Tá søgdu teir við hann, Hvar er Faðir tín? Jesus svaraði, Tít hvorki kenna meg, ella Faðir mín: um tit høvdu kent meg, høvdu tit eisini kent Faðir mín.

20 Hesi orð talaði Jesus í skattkamarinum, sum hann frálærði í templinum: og eingin legði hendur á hann; tí hansara tími var ikki enn komin.

21 Tá segði Jesus aftur við teir, Eg fari mín veg, og tit skulu

sökja meg, og skulu doyggja í tykkara syndum: hvagar eg fari, kunnu tit ekki koma.

22 Tá sögdu Jødarnir, Vil hann drepa seg? tí hann sigur, Hvagar eg fari, kunnu tit ekki koma.

23 Og hann segði við teir, Tit eru úr neðra; eg eri úr erva: tit eru av hesum heimi; eg eri ekki av hesum heimi.

24 Tí segði eg við tykkum, at tit skulu doyggja í tykkara syndum: tí at um tit trúgva ekki at eg eri *hann*, tá skulu tit doyggja í tykkara syndum.

25 Tá sögdu teir við hann, Hvør ert tú? Og Jesus sigur við teir, Enntá *hin sami* sum eg segði tykkum frá byrjanini.

26 Eg havi mong ting at siga og at døma um tykkum: men hann, ið sendi meg, er sannur; og eg tali til heimín tey tingini sum eg havi hoyrt av honum.

27 Teir skiltu ikki, at hann talaði til teirra um Faðirin.

28 Tá segði Jesus við teir, Tá ið tit hava lyft upp Menniskjusonin, tá skulu tit vita at eg eri *hann*, og at eg geri einkið av mær sjálvum; men eins og Faðir mín hevur lært meg, so tali eg hesi tingini.

29 Og hann, ið sendi meg, er við mær: Faðirin hevur ikki eftirlatið meg einsamallan; tí eg geri altíð tey ting ið tokna honum.

30 Sum hann talaði hesi orðini, trúðu mangir á hann.

31 Tá segði Jesus við teir Jødar sum trúðu á hann, Um tit halda fram í mínum orði, tá eru tit veruliga mínir lærusveinar;

32 Og tit skulu kenna sannleikan, og sannleikin skal gera tykkum friar.

33 ¶ Teir svaraðu honum, Vit eru Ábrahams sáð, og vóru aldri í trældómi hjá nøkrum manni: hvussu *kanst* tú *tá* siga, Tit skulu verða gjørdir friir?

34 Jesus svaraði teimum, Sanniliga, sanniliga, sigi eg tykkum, Hvørsumhelst ið fremur synd, er tænarin hjá synd.

35 Og tænarin verður ikki *verandi* í húsinum um ævir: men Sonurin verður *verandi* um ævir.

36 Um tí Sonurin man gera tykkum friar, *tá* skulu tit veruliga vera friar.

37 Eg veit at tit eru Ábrahams sáð; men tit sökja at drepa meg, av tí at mitt orð hevur einkið pláss í tykkum.

38 Eg tali tað sum eg havi sæð hjá Faðir mínum: og tit gera tað sum tit hava sæð hjá faðir tykkara.

39 Teir svaraðu og sögdu við hann, Ábraham er faðir okkara. Jesus sigur við teir, Um tit vóru børn Ábrahams, *tá* høvdu tit gjørt verk Ábrahams.

40 Men nú sökja tit at drepa meg, ein mann sum hevur sagt tykkum sannleikan, sum eg havi hoyrt av Guði: hetta gjørdi ikki Ábraham.

41 Tit gera gerningar faðirs tykkara. Tá sögdu teir við hann, Vit veri ikki føddir úr siðloysi; vit hava ein Faðir, *enntá* Guð.

42 Jesus segði við teir, Um Guð var tykkara Faðir, *tá* høvdu tit elskað meg: tí at eg gekk fram og kom frá Guði; eiheldur kom eg av mær sjálvum, men hann sendi meg.

43 Hvi skilja tit ikki mína talu? *júst* av tí at tit kunnu ikki hoyra mitt orð.

44 Tit eru av faðir *tykkara* djevlinum, og lystir faðirs tykkara vilja tit gera. Hann var ein myrdari frá byrjanini, og varð ikki *verandi* í sannleikanum, tí at tað er eingin sannleiki í honum. Tá ið hann talar eina lygn, talar hann av sínum egna: tí hann er ein lygnari, og faðirin at henni.

ST. JÓHANNES 9

45 Og av tí at eg sigi *tykkum* sannleikan, trúgva tit mær ikki.

46 Hvør av tykkum sannførir meg um synd? Og um eg sigi sannleikan, hví trúgva tit mær ikki?

47 Hann, sum er av Guði, hoyrir orðini hjá Guði: tí hoyra tit *tæy* ikki, av tí at tit eru ikki av Guði.

48 Tá svaraðu Jødarnir, og søgdu við hann, Siga vit ikki væl, at tú ert ein Sám-ár-tán-ari, og hevurt ein djevul?

49 Jesus svaraði, Eg havi ikki ein djevul; men eg æri Faðir mín, og tit vanæra meg.

50 Og eg søki ikki mína egnu dyrd: ein er sum søkir og dømir.

51 Sanniliga, sanniliga, sigi eg tykkum, Um maður varðveiti mína framsøgn, skal hann aldri sjá deyða.

52 Tá søgdu Jødarnir við hann, Nú vita vit at tú hevurt ein djevul. Abraham er deyður, og prophetarnir; og tú sigurt, Um maður varðveiti mína framsøgn, skal hann aldri smakka av deyða.

53 Ert tú størri enn faðir okkara Abraham, sum er deyður? og prophetarnir eru deyðir: hvønn gert tú teg sjálvan *tíl*?

54 Jesus svaraði, Um eg æri meg sjálvan, er æra mín einkið: tað er Faðir mín sum ærar meg; sum tit siga um, at hann er Guð tykkara:

55 Tó hava tit ikki kent hann; men eg kenni hann: og um eg hevði sagt, Eg kenni hann ikki, so hevði eg verið ein lagnari, líka sum tit: men eg kenni hann, og varðveiti hansara framsøgn.

56 Tykkara faðir, Abraham, gleddist til at siggja mín dag: og hann sá *hann*, og varð glaður.

57 Tá søgdu Jødarnir við hann, Tú ert ikki enn fimmti ára gamal, og hevurt tú sæð Abraham?

Jøðanna rósan verður átalad

58 Jesus segði við teir, Sanniliga, sanniliga, sigi eg tykkum, Aður enn Abraham varð, eg eri.

59 Tá tóku teir upp steinar at kasta eftir honum: men Jesus fjaldi seg, og fór út úr templinum, farandi ígjøgnum teirra mittu, og fór soleiðis framvið.

KAPITUL 9

OG sum *Jesus* fór framvið, sá hann ein mann sum var blindur frá *sini* føðing.

2 Og hansara lærusveinar spurdu hann, og søgdu, Meistari, hvør hevur syndað, hesin maður, ella foreldur hansara, at hann varð føddur blindur?

3 Jesus svaraði, Hvørki hevur hesin maður syndað, ella foreldur hansara: men *tíl tess* at Guðs verk skuldu verða gjørd eyðsýnd í honum.

4 Eg má virka verkini hjá honum ið sendi meg, meðan dagur er: náttin kemur, tá ið eingin maður kann virka.

5 So leingi sum eg eri í heiminum, eri eg ljós heimsins.

6 Tá ið hann svá hevði talað, spýtti hann á jørðina, og gjørði leir úr spýttinum, og hann salvaði eyguni hjá blinda manninum við leirinum,

7 Og segði við hann, Far, og tváa *tær* í Sí'ló-ám-s hyl, (sum er, við týðing, Sendur.) Hann fór tí sín veg, og tváaði *sær*, og kom siggjandi.

8 ¶ Grannarnir, og teir sum áður høvdu sæð hann, at hann var blindur, søgdu tí, Er ikki hetta hann ið sat og biddaði?

9 Summir søgdu, Hetta er hann: aðrir *søgdu*, Hann er líkur honum: *men* hann segði, Eg eri *hann*.

10 Tí søgdu teir við hann, Hvussu vórðu eygu tini opnað?

11 Hann svaraði og segði, Ein maður, sum er kallaður Jesus, gjørði leir, og salvaði míni eygu,

og segði við meg, Far til Sí-ló-ám-s hyl, og tváa *tær*: og eg fór og tváaði *mær*, og eg fekk sjón.

12 Tá sögdu teir við hann, Hvar er hann? Hann segði, Eg veit ikki.

13 ¶ Teir fórdu hann, sum fyrr var blindur, til Phariseararnar.

14 Og tað var sabbatsdagurin, tá ið Jesus gjørði leirið og læt upp eygu hansara.

15 Tá spurdu eisini Phariseararnir hann aftur, hvussu hann hevði fingið sína sjón. Hann segði við teir, Hann koyrði leir uppá míni eygu, og eg tváaði *mær*, og siggi.

16 Tí søgdu summir av Pharisearunum, Hesin maðurin er ikki av Guði, tí hann heldur ikki sabbatsdagin. Aðrir sögdu, Hvussu kann ein maður, sum er syndari, gera slikt kraftarverk? Og ein sundurbýting varð teirra millum.

17 Teir siga aftur við blindu mannin, Hvat sigurt tú um hann, at hann hevur opnað eygu tíni? Hann segði, Hann er ein prophetur.

18 Men Jedarnir trúðu ikki viðvíkjandi honum, at hann hevði verið blindur, og fekk sjón sína, fyrr enn teir rópaðu foreldur hansara sum hevði fingið sjón sína.

19 Og teir spurdu tey, og sögdu, Er hetta sonur tykkara, sum tit siga varð fóddur blindur? hvussu sær hann tá nú?

20 Foreldur hansara svaraðu teimum og sögdu, Vit vita at hetta er sonur okkara, og at hann varð fóddur blindur:

21 Men við hvørjum háttarlagi hann nú sær, vita vit ikki; ella hvør hevur opnað eygu hansara, vita vit ikki: hann hevur aldurin; spyrjið hann: hann skal tala fyri seg sjálvan.

22 Hesi *orðini* talaðu foreldur hansara, av tí at tey óttaðust Jedarnar: tí Jedarnir høvdu longu

samtykt, at um onkur jattaði at hann var Christus, skuldi hann koyrast út úr sýnagoguni.

23 Tí sögdu foreldur hansara, Hann hevur aldurin; spyrjið hann.

24 Tá rópaðu teir aftur mannin sum var blindur, og sögdu við hann, Gev Guði lovrísanina: vit vita at hesin maður er syndari.

25 Hann svaraði og segði, Hvørt hann veri syndari, *ella ei*, veit eg ikki: eitt veit eg, at hvar ið eg var blindur, *so siggi* eg nú.

26 Tá sögdu teir aftur við hann, Hvat gjørði hann við teg? hvussu opnaði hann eygu tíni?

27 Hann svaraði teimum, Eg havi longu sagt tykkum, og tit hoyrdu ikki: hví *høvdu* tit viljað hoyrt *tað* aftur? vilja tit eisini verða hansara lærusveinar?

28 Tá spiltu teir hann út, og sögdu, Tú ert lærusveinur hansara; men vit eru lærusveinar Mósesar.

29 Vit vita at Guð talaði við Móses: *hvát* hesum *manni* viðvík-ur, *so* vita vit ikki hvaðani hann er.

30 Maðurin svaraði og segði við teir, Altso, í hesum er eitt undrunarvert ting, at tit ikki vita hvaðani hann er, og *tó* hevur hann opnað míni eygu.

31 Nú, vit vita at Guð ikki hoyrir syndarar: men um onkur veri ein tilbíðjari av Guði, og ger hansara vilja, hann hoyrir hann.

32 Síðan verøldin byrjaði, varð tað ikki hoyrt, at nakar opnaði eyguni á einum ið varð fóddur blindur.

33 Um hesin maðurin ikki var av Guði, kundi hann einkið gjørt.

34 Teir svaraðu og sögdu við hann, Tú varðst fullkomiliga fóddur í syndum, og lært tú okkum? Og teir kastaðu hann út.

35 Jesus hoyrði at teir høvdu kastað hann út; og tá ið hann hevði funnið hann, segði hann við hann, Trýrt tú á Son Guðs?

36 Hann svaraði og segði, Hvør er hann, Harri, at eg kann trúgva á hann?

37 Og Jesus segði við hann, Tú hevurt bæði sæð hann, og tað er hann sum talar við teg.

38 Og hann segði, Harri, eg trúgvi. Og hann tilbað hann.

39 ¶ Og Jesus segði, Til dóms eri eg komin inn í henda heim, at teir sum ikki siggja, máttu siggja; og at teir ið siggja, máttu verða gjordir blindir.

40 Og *summir* av Pharisear-unum, sum vóru hjá honum, hoyrdu hesi orð, og søgdu við hann, Eru vit *tá* eisini blindir?

41 Jesus segði við teir, Um tit vóru blindir, *so* høvdu tit onga synd: men nú siga tit, Vit siggja; tí verður tykkara synd verandi.

KAPITUL 10

SANNILIGA, sanniliga, sigi eg tykkum, Hann sum ikki gongur inn um dyrnar inn í seyðabyrgið, men klývur upp onkran annan veg, hin sami er ein tjóvur og ránsmaður.

2 Men hann ið gongur inn um dyrnar, er hirðin hjá seyðunum.

3 Fyri honum letur duravørðurin upp; og seyðirnir hoyra rødd hansara: og hann kallar sínar egnu seyðir við navni, og leiðir teir út.

4 Og *tá* ið hann letur sínar egnu seyðir út, gongur hann undan teimum, og seyðirnir fylgja honum: tí teir kenna rødd hansara.

5 Og einum fremmandum vilja teir ikki fylgja, men vilja flýggja frá honum: tí at teir kenna ikki røddina hjá fremmandum.

6 Hesa dómisøgu talaði Jesus við teir: men teir skiltu ikki hvørji ting tey vóru sum hann talaði við teir.

7 *Tá* segði Jesus aftur við teir, Sanniliga, sanniliga, sigi eg tykkum, Eg eri dyrnar hjá seyðunum.

8 Allir, sum nakrantíð komu

áðrenn eg, eru tjóvar og ránsmenn: men seyðirnir hoyrdu teir ikki.

9 Eg eri dyrnar: um nakar gongur inn umvegis meg, *tá* skal hann verða frelstur, og skal ganga inn og út, og finna beiti.

10 Tjóvurin kemur ikki, uttan fyri at stjala, og at drepa, og at oyðileggja: eg eri komin, *fyri* at teir máttu hava liv, og at teir máttu hava *tað* meira ríkiliga.

11 Eg eri hin góði hirðin: hin góði hirðin gevur sitt liv fyri seyðirnar.

12 Men hann sum er ein leigusveinur, og ikki hirðin, hvørs egnu seyðirnir ikki eru, sær úlvinn koma, og fer frá seyðunum, og flýggjar: og úlvurin fangar teir, og spjaðir seyðirnar.

13 Leigusveinurin flýggjar, tí hann er leigusveinur, og hevur ikki umsorgan fyri seyðunum.

14 Eg eri hin góði hirðin, og kenni mínar *seyðir*, og eri kendur av mínum.

15 Eins og Faðirin kennir meg, enntá soleiðis kenni eg Faðirin: og eg leggi niður mitt liv fyri seyðirnar.

16 Og aðrar seyðir havi eg, sum ikki eru av hesum byrgi: teimum má eg eisini koma við, og teir skulu hoyra mína rødd; og tað skal vera eitt byrgi, og ein hirði.

17 Tí elskar Faðir mín meg, av tí at eg leggi niður mitt liv, *fyri* at eg mátti taka tað aftur.

18 Eingin tekur tað frá mær, men eg leggi tað niður av mær sjálvum. Eg havi vald at leggja tað niður, og eg havi vald at taka tað aftur. Hetta boðið havi eg fingið frá Faðir mínum.

19 ¶ Ein sundurbýting varð tí aftur millum Jødarnar vegna hesar útsagnir.

20 Og mangir av teimum søgdu, Hann hevur ein djerval, og er óður; hví hoyra tit hann?

21 Aðrir sögdu, Hetta eru ikki orðini hjá honum ið hefur ein djevul. Kann ein djevul opna eyguni á blindum?

22 ¶ Og það var vígsluhátíðin í Jerusalem, og það var vetur.

23 Og Jesus gekk í templinum, í súlnagangi Sálomons.

24 Tá komu Jødarnir runt um hann, og sögdu við hann, Hvussu leingi veldurt tú okkum at ivast? Um tú veri Christus, tá sig okkum greiðliga.

25 Jesus svaraði teimum, Eg segði tykkum, og tit trúðu ikki: verkini sum eg geri í navni Faðirs míns, tey bera vitnisburð um meg.

26 Men tit trúgva ikki, av tí at tit eru ikki av mínum seyðum, eins og eg segði við tykkum.

27 Míni seyðir hoyra mína rødd, og eg kenni teir, og teir fylgja mær:

28 Og eg gevi teimum ævigt liv; og teir skulu aldri glatast, eiheldur skal nakar slíta teir út úr hond míni.

29 Faðir mín, sum gav mær teir, er størri enn allir; og eingin er førur fyri at slíta teir út úr hond Faðirs míns.

30 Eg og Faðir mín eru eitt.

31 Tá tóku Jødarnir aftur upp steinar at steina hann.

32 Jesus svaraði teimum, Mong góð verk havi eg sýnt tykkum frá Faðir mínum; fyri hvørt av teim verkunum steina tit meg?

33 Jødarnir svaraðu honum, og sögdu, Fyri gott verk steina vit teg ikki; men fyri guds-spottan; og av tí at tú, sum ert maður, gert teg sjálfan til Guð.

34 Jesus svaraði teimum, Er það ikki skrivað í tykkara lóg, Eg segði, Tit eru gudar?

35 Um hann kallaði teir gudar, sum Guðs orð kom til, og skriftin kann ei verða slitin;

36 Siga tit tá um hann, sum Faðirin hevur halgað, og sent inn

í heimin, Tú gudsspottart; av tí at eg segði, Eg eri Sonur Guðs?

37 Um eg geri ikki verk? Faðirs míns, tá trúgvið mær ikki.

38 Men um eg geri, tá um tit so ikki trúgva mær, tá trúgvið verkunum: fári at tit mega vita, og trúgva, at Faðirin er í mær, og eg í honum.

39 Tí royndu teir aftur at taka hann: men hann komst undan úr teirra hond,

40 Og fór avstað aftur handan Jordan, inn á staðið har Jóhannes í fyrstuni doypti; og hann varð har.

41 Og mangir leitaðu til hansara, og sögdu, Jóhannes gjørdi einkið kraftarverk: men allir lutir, sum Jóhannes talaði um henda mann, vóru sannir.

42 Og mangir trúðu á hann har.

KAPITUL 11

MEN ein ávisur maður var sjúkur, nevndur Láz'-á-rús, úr Betháníu, býi teirra Mariu og systur hennara Marthu.

2 (Tað var tann Maria ið salvaði Harran við salvu, og turkaði hansara føtur við hári sínum, hvørs bróðir Láz'-á-rús var sjúkur.)

3 Tí sendu systrar hansara til hansara, sigandi, Harri, sí, hann, sum tú elskart, er sjúkur.

4 Tá ið Jesus hoyrði tað, segði hann, Hesin sjúkdómurin er ikki til deyða, men fyri dýrd Guðs, at Sonur Guðs mátti verða dýrðmettur harvið.

5 Men Jesus elskaði Marthu, og systur hennara, og Láz'-á-rús.

6 Tá ið hann tí hevði hoyrt at hann var sjúkur, varð hann tveir dagar enn á tí sama staðnum har hann var.

7 Síðan, eftir tað, sigur hann við lærusveinar sínar, Latum okkum fara til Judæu aftur.

8 Hansara lærusveinar siga við hann, Meistari, fyri stuttum

ST. JÓHANNES 11

royndu Jødarnir at steina teg; og fert tú nú hagar aftur?

9 Jesus svaraði, Eru ikki tólv tímar í degnum? Um onkur gongur um dagin, tá snávar hann ikki, av tí at hann sær ljósið av hesum heimi.

10 Men um onkur gongur um náttina, tá snávar hann, av tí at tað er einkið ljós í honum.

11 Hesi ting segði hann: og eftir tað sigur hann við teir, Vinur okkara Láz-á-rús svevur; men eg fari, at eg má vekja hann úr svøvni.

12 Tá søgdu lærusveinar hansara, Harri, um hann sovi, so verður honum væl *statt*.

13 Men Jesus talaði um deyða hansara: men teir hildu at hann hevði talað um *tað* at taka *sær* hvíld í svøvni.

14 Tá segði Jesus við teir greidliga, Láz-á-rús er deyður.

15 Og eg eri glaður fyri tykkara sakir, at eg ikki var har, til tess endamáls at tit mega trúgva; men latum okkum fara til hansara.

16 Tá segði Tummas, sum verður kallaður Dī-dý-mós, við sínar samlærusveinar, Latum okkum eisini fara, at vit mega doyggja við honum.

17 Síðan, tá ið Jesus kom, fann hann at hann longu hevði *ligið* í grøvini í fyra dagar.

18 Men Bethánia var nær við Jerusalem, um fimtan stádiur frá: 19 Og mangir av Jøðunum komu til Marthu og Mariu, at troysta tær viðvíkjandi bróður teirra.

20 Martha, so skjótt sum hon hoyrði at Jesus kom, fór tá og møtti honum: men Maria sat *enn* í húsinum.

21 Tá segði Martha við Jesus, Harri, um tú hevðirt verið her, so hevði bróðir mín ikki doyð.

22 Men eg veit, at sjálvt nú,

Sjúka, deyði, og uppreisn Lázarusar

hvatsumhelst tú vilt umbiðja av Guði, Guð vil geva *tað* tær.

23 Jesus sigur við hana, Bróðir tín skal rísa *upp* aftur.

24 Martha sigur við hann, Eg veit at hann skal rísa aftur í uppreisnini á evsta degi.

25 Jesus segði við hana, Eg eri uppreisnin, og lívið: hann ið trýr á meg, *um* hann so var deyður, so skal hann líva:

26 Og hvørsumhelst ið livir og trýr á meg, skal aldri doyggja. Trýrt tú hesum?

27 Hon sigur við hann, Ja, Harri: eg trúgvi at tú ert Christus, Sonur Guðs, sum skuldi koma inn í heimin.

28 Og tá ið hon so hevði sagt, fór hon sin veg, og rópaði Mariu, systur sína, loyniligani, og segði, Meistarinn er komin, og kallar á teg.

29 So skjótt sum hon hoyrði *tað*, reisti hon *seg* skundisligani, og kom til hansara.

30 Men Jesus var ikki komin inn í býin enn, men var á tí staðnum har Martha møtti honum.

31 Jødarnir, sum vóru hjá henni í húsinum, og troystaðu hana, tá ið teir sóu Mariu, at hon skundisliga reis upp og fór út, fylgdu henni tá, og søgdu, Hon fer á grøvina at gráta har.

32 Síðan, tá ið Maria var komin har Jesus var, og sá hann, fell hon niður við hansara føtur, og segði við hann, Harri, um tú hevðirt verið her, so hevði bróðir mín ikki doyð.

33 Tá ið tí Jesus sá hana gráta, og Jøðarnar eisini gráta sum komu við henni, venaðist hann í andanum, og varð rørdur,

34 Og segði, Hvar hava tit lagt hann? Teir søgdu við hann, Harri, kom og siggj.

35 Jesus græt.

36 Tá søgdu Jøðarnir, Sí, hvussu hann elskaði hann!

37 Og summir av teimum søgdu, Kundi ikki hesin maðurin, sum opnaði eyguni á tí blinda, havt volt, at sjálvt hesin maðurin ikki skuldi havt doyð?

38 Jesus venaðist tí aftur í sær sjálvum og kemur til grøvina. Hon var eitt helli, og ein steinur lá uttaná tí.

39 Jesus segði, Takið steinin burtur. Martha, systir hansara sum var deyður, sigur við hann, Harri, eftir hesa tíð stinkar hann: tí hann hevur verið *deyður* í fyra dagar.

40 Jesus sigur við hana, Segði eg tær ikki, at um tú vildirt trúgva, skuldirt tú siggja dýrd Guðs?

41 Tá tóku teir steinin burtur frá staðnum har hin deyði var lagdur. Og Jesus lyfti upp *síni* eygu, og segði, Faðir, eg takki tær at tú hevurt hoyrt meg.

42 Og eg vitsti at tú hoyrirt meg altíð: men vegna fólkíð, ið stendur hjá, segði eg *tað*, at tey mega trúgva at tú hevurt sent meg.

43 Og tá ið hann svá hevði talað, rópaði hann við harðari rødd, Láz'á-rús, kom fram.

44 Og hann, sum var deyður, kom fram, bundin hond og fót við gravklæðum: og andlit hansara var bundið um við sveittadúki. Jesus sigur við teir, Loysið hann, og latið hann fara.

45 Mangir av Jødunum sum komu til Mariu, og høvdu sæð tey tingini sum Jesus gjordi, tá trúðu á hann.

46 Men summir av teimum fóru sínar vegir til Phariseáranar, og søgdu teimum hvørji ting Jesus hevði gjørt.

47 ¶ Tá savnaðu teir fremstu prestarnir og Phariseáranir eitt ráð, og søgdu, Hvat gera vit? tí hesin maðurin ger mong kraftarverk.

48 Um vit lata hann soleiðis vera, so vilja allir *menn* trúgva á

hann: og Rómverjarnir munnu koma og taka burtur bæði pláss várt og tjóð.

49 Og ein teirra, *nevndur* Cāy-áfās, sum var høvuðspresturin tað sama árið, segði við teir, Tit vita als einkið,

50 Eiheldur umhugsa *tú*, at tað er okkum gagnligt at ein maður skuldi doyð fyri fólkíð, og at øll tjóðin glatist ikki.

51 Og hetta talaði hann ikki av sær sjálvum: men *við tað at hann* var høvuðsprestur tað árið, propheteraði hann at Jesus skuldi doyggja fyri ta tjóðina;

52 Og ikki bara fyri ta tjóðina, men eisini at hann skuldi savna saman í eitt Guðs børn sum vóru spjodd *út* umkring.

53 Síðan, frá tí degi fram, ráðfærdust teir saman fyri at taka hann av lívi.

54 Tí gekk Jesus ikki longur opinlýsliga millum Jøðarnar; men fór haðani *út* á landið, nær við oyðuna, inn í ein stað, sum kallast E'phra'im, og helt fram har við sinum lærusveinum.

55 ¶ Og Jøðanna umleyp var nær við hond: og mangir fóru uttan av landinum niðan til Jerusalem áðrenn umleypið, at skírga seg.

56 Tá søktu teir eftir Jesusi, og talaðu sín ámillum, sum teir stóðu í templinum, Hvat halda tit, at hann ikki vil koma til hátíðina?

57 Men bæði teir fremstu prestarnir og Phariseáranir høvdu givið eini boð *um*, at um nakar vitsti hvar hann var, skuldi hann sýna *tað*, so at teir kundu taka hann.

KAPITUL 12

SÍÐAN, seks dagar áðrenn umleypið, kom Jesus til Betháníu, har Láz'á-rús var sum hevði verið deyður, sum hann reisti frá teimum deyðu.

ST. JÓHANNES 12

2 Har gjördu tey honum eina kvöldmáltíð; og Martha tænti: men Láz-á-rūs var ein teirra sum sótu til borðs við honum.

3 Tá tók Maria eitt pund av nardussalvu, sera kostnaðar-samari, og salvaði fótarnar hjá Jesusi, og turkaði hansara føtur við hári sínum: og húsið varð fyllt við anganum av salvuni.

4 Tá sigur ein av hansara lærusveinum, Judas Iscarjot, *sonur Simunar*, sum skuldi svikja hann, 5 Hvi varð ikki henda salva seld fyri trí hundrad denarar, og givið teimum fátæku?

6 Hetta segði hann, ikki at hann hevði umsorgan fyri teimum fátæku; men av tí at hann var tjóvur, og hevði taskuna, og bar tað *sum* varð latið hari.

7 Tá segði Jesus, Lat hana vera: ímóti degnum av míni jarðan hevur hon goymt hetta.

8 Tí tey fátæku hava tit altíð hjá tykkum; men meg hava tit ikki altíð.

9 Nógv fólk av Jøðunum vitstu tí, at hann var har: og tey komu ikki fyri Jesu skyld einans, men eisini at tey máttu siggja Láz-á-rūs, sum hann hevði reist frá teimum deyðu.

10 ¶ Men fremstu prestarnir rádfördust, at teir máttu tikið Láz-á-rūs av lívi eisini;

11 Av tí at av hansara ávum fóru mangir av Jøðunum burtur, og trúðu á Jesus.

12 ¶ A næsta degnum, nógv fólk ið vóru komin til hátíðina, tá ið tey hoyrdu at Jesus kom til Jerusalem,

13 Tóku *tey* greinar av pálmatrøum, og fóru fram at mæta honum, og rópaðu, Hø-sán-ná: Vælsignaður er Kongur Ísraels, sum kemur í navni Harrans.

14 Og Jesus, tá ið hann hevði funnið ein ungan asna, settist á hann; sum skrivað stendur,

Christus riður inn í Jerusalem

15 Óttast ikki, Sí-ðons dóttir: sí, Kongur tín kemur, sitandi á einum asnarfyli.

16 Hesi tingini skiltu hansara lærusveinar ikki í fyrstani: men tá ið Jesus var dýrðmettur, tá mintust teir at hesi tingini stóðu skrivað um hann, og *at* teir høvdu gjørt honum hesi tingini.

17 Fólkið, sum var við honum tá ið hann kallaði Láz-á-rūs út úr grøv hansara, og reisti hann frá teimum deyðu, gav tessvegna frágreiðing.

18 Fyri hesa grund møtti fólkið honum eisini, tí at tey hoyrdu at hann hevði gjørt hetta kraftarverkið.

19 Tí søgdu Phariseararnir sín ámillum, Varnast tit hvussu tit einkið vinna? sí, heimurin er farin aftaná honum.

20 ¶ Og har vóru ávisir Grikkar millum teirra sum komu niðan at tilbiðja um hátíðina:

21 Hinir somu komu tí til Philippusar, sum var úr Bèth-sáj-dú í Galilæu, og tráaðu hann, og søgdu, Tygum, vit vildu sæð Jesus.

22 Philippus kemur og sigur Andreasi: og aftur Andreas og Philippus siga Jesusi.

23 ¶ Og Jesus svaraði teimum, og segði, Tímin er komin, at Menniskjusunurin skuldi verða dýrðmettur.

24 Sanniliga, sanniliga, sigi eg tykkum, Uttan eitt hveitikorn falli í jørðina og doyggi, verður tað einsamalt: men um tað doyr, ber tað fram nógva frukt.

25 Hann ið elskar sítt liv, skal missa tað; og hann ið hatar sítt liv í hesum heimi, skal varðveita tað til ævigt liv.

26 Um nakar tæni mær, tá fylgi hann mær; og har *sum* eg eri, har skal eisini mín tænar vera: um nakar tæni mær, hann vil Faðir *min* æra.

27 Nú er mín sál órógvað; og hvat skal eg siga? Faðir, bjarga mær frá hesum tíma: men fyri hesa grund kom eg at hesum tíma.

28 Faðir, dýrðmet títt navn. Tá kom ein rødd av himni, ið segði, Eg havi bæði dýrðmett iað, og vil aftur dýrðmeta iað.

29 Fólkið tessvegna, sum stóð hjá, og hoyrði iað, segði at toran gekk: onnur søgdu, Ein eingil talaði til hansara.

30 Jesus svaraði og segði, Henda rødd kom ikki mína vegna, men fyri tykkara sakir.

31 Nú er dómurin av hesum heimi: nú skal prinsurin av hesum heimi verða kastaður út.

32 Og um eg verði lyftur upp frá jørðini, vil eg draga allar menn til mín.

33 Hetta segði hann, fyri at uppmála hvønn deyða hann skuldi doyggja.

34 Fólkið svaraði honum, Vit hava hoyrt úr lógini, at Christus verður um ævir: og hvussu sigurt tú tá, Menniskjusunurin má verða lyftur upp? hvør er hesin Menniskjusunurin?

35 Tá segði Jesus við tey, Enn eina litla stund er ljósið hjá tykkum. Gangið, meðan tit hava ljósið, at ikki myrkur komi yvir tykkum: tí hann, ið gongur í myrkri, veit ikki hvagar hann fer.

36 Meðan tit hava ljós, tá trúgvið á ljósið, at tit mega vera børn ljósins. Hesi ting talaði Jesus, og fór avstað, og fjaldi seg frá teimum.

37 ¶ Men hóast hann hevði gjørt so mong kraftarverk frammi fyri teimum, tó trúðu tey ikki á hann:

38 At framsøgn Ê-sái'-ás-ar prophets mátti verða uppfylt, sum hann talaði, Harri, hvør hevur trúð vári frásøgn? og fyri

hvørjum hevur armur Harrans verðið opinberaður?

39 Tí kundu tey ikki trúgva, tí at Ê-sái'-ás segði uppaftur,

40 Hann hevur blindað eygu teirra, og hert teirra hjørtu; til tess at tey skuldu ikki síggja við eygum sínum, ella skilja við hjarta sínum, og verða umvend, og eg skuldi grøða tey.

41 Hesi ting segði Ê-sái'-ás, tá ið hann sá hansara dýrd, og talaði um hann.

42 ¶ Kortini trúðu eisini mangir millum hinar fremstu av stjórnarunum á hann; men uppá grund av Pharisearunum játtaðu teir hann ikki, at ikki teir skuldu verða stoyttir út úr sýnagoguni:

43 Tí at teir elskaðu manna rós meira enn Guðs rós.

44 ¶ Jesus rópaði og segði, Hann ið trýr á meg, trýr ikki á meg, men á hann ið sendi meg.

45 Og hann ið sær meg, sær hann ið sendi meg.

46 Eg eri komin sum eitt ljós í heimin, at hvørsumhelst ið trýr á meg, skuldi ei verða verandi í myrkri.

47 Og um onkur hoyri míni orð, og trýr ikki, so dømi eg hann ikki: tí at eg kom ikki at døma heimin, men at frelsa heimin.

48 Hann ið vrankar meg, og ikki tekur ímóti mínum orðum, hevur ein sum dømir seg: orðið sum eg havi talað, tað sama skal døma hann á evsta degi.

49 Tí at eg havi ikki talað av mær sjálvum; men Faðirin, sum sendi meg, hann gav mær eitt boð, hvat eg skuldi siga, og hvat eg skuldi tala.

50 Og eg veit at hansara boð er ævigtvarandi liv: hvatsumhelst ið eg tí tali, júst eins og Faðirin segði við meg, soleiðis tali eg.

KAPITUL 13

MEN áðrenn umleypshátíðina, tá ið Jesus vitsti at hansara tími var komin at hann skuldi fara avstað úr hesum heimi til Faðirin, havandi elskað sínar egnu sum vóru í heiminum, elskaði hann teir fram at endanum.

2 Og tá ið kvøldmáltíðin var endað, og djevalin nú hevði lagt í hjartað á Judasi Iscarjot, Símunar *symi*, at svikja hann;

3 Og Jesus vitsti at Faðirin hevði givið øll ting í hendur hansara, og at hann var komin frá Guði, og fór til Guðs;

4 Tá risur hann frá kvøldmáltíðini, og legði sini klæðir til síðis; og tók eitt línklæði, og gyrdi seg.

5 Eftir tað hellir hann vatn í eitt ílat, og fór undir at tváa fótarnar hjá lærusveinum, og at turka teir við línklæðnum sum hann var gyrdur við.

6 Tá kemur hann til Símun Pæturs: og Pætur sigur við hann, Harri, tvaart tú mínar fótur?

7 Jesus svaraði og segði við hann, Hvat eg geri, fatart tú ikki nú; men tú skalt fata hereftir.

8 Pætur sigur við hann, Tú skalt aldri tváa mínar fótur. Jesus svaraði honum, Um eg ikki tvái tær, hevurt tú ongan lut við mær.

9 Símun Pætur sigur við hann, Harri, ikki bara mínar fótur, men eisini *mínar* hendur og *mitt* høvur.

10 Jesus sigur við hann, Hann, sum er tváaður, hevur ikki fyrri neyðini, uttan at tváa *sínar* fótur, men er reinur hvørt vet: og tit eru reinir, men ikki allir.

11 Tí hann vitsti hvør skuldi svikja seg; tí segði hann, Tit eru ikki allir reinir.

12 So eftir at hann hevði tvgið teirra fótur, og hevði tikið sini klæðir, og var setstur niður aftur,

segði hann við teir, Fata tit hvat eg havi gjørt við tykkum?

13 Tit kalla meg Meistara og Harra: og tit siga væl; tí tað eg eri.

14 Um tá eg, *tykkara* Harri og Meistari, havi tvgið tykkara fótur; tá áttu tit eisini at tváa fótarnar hjá hvørjum øðrum.

15 Tí at eg havi givið tykkum eitt fyridømi, at tit skuldu gera sum eg havi gjørt mótt tykkum.

16 Sanniliga, sanniliga, sigi eg tykkum, Tænarin er ikki størri enn harri hansara; ikki heldur er hann, sum er sendur, størri enn hann ið sendi seg.

17 Um tit fata hesi ting, so eru tit glaðir um tit gera tey.

18 ¶ Eg tali ikki um tykkum allar: eg veit hvørjar eg havi útvalt: men *fyrri* at skriftin má verða uppfyllt, Hann, sum etur breyð við mær, hevur lyft upp sín hæl ímóti mær.

19 Nú sigi eg tykkum, áðrenn tað komi, so at, tá ið tað er borið á, tit mega trúgva at eg eri *hann*.

20 Sanniliga, sanniliga, sigi eg tykkum, Hann ið tekur ímóti hvørjumsumhelst ið eg sendi, tekur ímóti mær; og hann ið tekur ímóti mær, tekur ímóti honum ið sendi meg.

21 Tá ið Jesus so hevði sagt, varð hann rørdur í anda, og vitnaði, og segði, Sanniliga, sanniliga, sigi eg tykkum, at ein tykkara skal svikja meg.

22 Tá hugdu lærusveinarnir hvør á annan, og ivaðust hvønn hann talaði um.

23 Men har var, lenandi á Jesu barm, ein av hansara lærusveinum, hvønn Jesus elskaði.

24 Símun Pætur gjørdi tí tekin til hansara, at hann skuldi spyrja hvør tað mundi vera sum hann talaði um.

25 Liggjandi á Jesu bróst, sigur hann tá við hann, Harri, hvør er tað?

26 Jesus svaraði, Tað er hann, sum eg skal geva ein bita til, tá ið eg havi dyppað hann. Og tá ið hann hevði dyppað bitan, gav hann hann til Judas Iscarijots, Símunar sonar.

27 Og eftir bitan fór Sátan inn í hann. Tá segði Jesus við hann, Tað tú gert, ger tað skjótt.

28 Men eingin við borðið vitsti fyri hvat endamáll hann talaði hetta við hann.

29 Ti summir teirra hugsaðu, at av tí at Judas hevði taskuna, so hevði Jesus sagt við hann, Keyf tey tingini sum vit hava tørv á fyri hátíðini; ella, at hann skuldi geva okkurt til tey fátæku.

30 Havandi fingið bitan, fór hann tá út alt fyri eitt: og nátt var.

31 ¶ Tá ið hann ú var farin út, segði Jesus, Nú er Menniskjusonurinn dýrðmettur, og Guð er dýrðmettur í honum.

32 Um Guð veri dýrðmettur í honum, skal Guð eisini dýrðmeta hann í sær sjálvum, og skal beinanvegin dýrðmeta hann.

33 Litlu børn, enn eina litla stund eri eg hjá tykkum. Tit skulu søkja meg: og so sum eg segði við Jøðarnar, Hvagar eg fari, kunnu tit ikki koma; soleiðis sigi eg nú við tykkum.

34 Nýtt boð gevi eg tykkum, At tit elskið hvør annan; eins og eg havi elskað tykkum, at tit eisini elskið hvør annan.

35 Av hesum skulu allir vita at tit eru mínir lærusveinar, um tit hava kærleika hvør til annan.

36 ¶ Símun Pætur segði við hann, Harri, hvagar fert tú? Jesus svaraði honum, Hvagar eg fari, kanst tú ikki fylgja mær nú; men tú skalt fylgja mær síðani.

37 Pætur segði við hann, Harri, hví kann eg ikki fylgja tær nú? Eg vil leggja niður mitt lív fyri tína skyld.

38 Jesus svaraði honum, Vilt

tú leggja niður títt lív fyri mína skyld? Sanniliga, sanniliga, sigi eg tær, Hanin skal ikki gala, til tú hevurt avnoktað meg trærreisur.

KAPITUL 14

LATIÐ ikki tykkara hjarta órógvast: tit trúgva á Guð, trúgvíð eisini á meg.

2 Í Faðirs míns húsi eru mong stórbýli: um ikki so var, so hevði eg sagt tykkum. Eg fari at fyrireika eitt stað til tykkara.

3 Og um eg fari og fyrireiki eitt stað til tykkara, vil eg koma aftur, og móttaka tykkum til mín sjálvs; so at har sum eg eri, har mega tit eisini vera.

4 Og hvagar eg fari vita tit, og vegin vita tit.

5 Tummas sigur við hann, Harri, vit vita ikki hvagar tú fert; og hvussu kunnu vit vita vegin?

6 Jesus sigur við hann, Eg eri vegurinn, sannleikin, og lívið: eingin kemur til Faðirinn, uttan við mær.

7 Um tit høvdu kent meg, tá høvdu tit kent Faðir mín eisini: og hiðani frá kenna tit hann, og hava sæð hann.

8 Philippus sigur við hann, Harri, sýn okkum Faðirinn, og tað er okkum nóg mikið.

9 Jesus sigur við hann, Havi eg verið so langa tíð hjá tykkum, og tó hevurt tú ikki kent meg, Philippus? hann, ið hevur sæð meg, hevur sæð Faðirinn; og hvussu kanst tú tá siga, Sýn okkum Faðirinn?

10 Tryrt tú ikki, at eg eri í Faðirinum, og Faðirinn í mær? tey orðini, sum eg tali tykkum, tali eg ikki av mær sjálvum: men Faðirinn, sum býr í mær, hann ger verkini.

11 Trúgvíð mær, at eg eri í Faðirinum, og Faðirinn í mær: ella annars, tá trúgvíð mær fyri sjálv verkanna skuld.

ST. JÓHANNES 15

Christus talar um Halga Andan

12 Sanniliga, sanniliga, sigi eg tykkum, Hann ið trýr á meg, tey verkini sum eg geri, skal hann eisini gera; og stórri verk enn hesi skal hann gera; av tí at eg fari til Faðirs míns.

13 Og hvatsumhelst tit umbiðja í mínum navni, tað vil eg gera, *fyr* at Faðirin má verða dýrðmettur í Syninum.

14 Um tit umbiðja okkurt í navni mínum, *tá* vil eg gera tað.

15 ¶ Um tit elska meg, *tá* haldið míni boð.

16 Og eg vil biðja Faðirin, og hann skal geva tykkum annan Troystara, *fyr* at hann skal verða hjá tykkum um ævir;

17 Enntá sannleikans Anda; sum heimurin ikki kann taka ímóti, av tí at hann sær hann ikki, eiheldur kennir hann: men tit kenna hann; tí hann býr hjá tykkum, og skal verða í tykkum.

18 Eg vil ikki eftirlata tykkum troystarleysar: eg vil koma til tykkara.

19 Enn eina litla stund, og heimurin sær meg ikki meira; men tit siggja meg: av tí at eg livi, skulu tit eisini liva.

20 Á tí degi skulu tit vita, at eg *eri* í Faðir mínum, og tit í mær, og eg í tykkum.

21 Hann ið hevur míni boð, og heldur tey, hann er tað sum elskar meg: og hann sum elskar meg, skal vera elskaður av Faðir mínum, og eg vil elska hann, og vil geva meg til kennar fyri honum.

22 Judas sigur við hann, ikki Iscarjot, Harri, hvussu ber tað til, at tú vilt geva teg til kennar fyri okkum, og ikki fyri heiminum?

23 Jesus svaraði og segði við hann, Um onkur elskar meg, *so* vil hann varðveita míni orð: og Faðir mín vil elska hann, og vit vilja koma til hansara, og gera okkara bústað hjá honum.

24 Hann sum ikki elskar meg, varðveitir ikki mínar útsagnir: og tað orðið, sum tit hoyra, er ikki mitt, men Faðirsins ið sendi meg.

25 Hesi ting havi eg talað tykkum, *meðan eg enn* var hjá-staddur hjá tykkum.

26 Men Troystarin, *sum er* Halgi Andin, sum Faðirin vil senda í mínum navni, hann skal læra tykkum øll ting, og føra øll ting til minnis tykkara, hvatsumhelst eg havi sagt tykkum.

27 Frið lati eg eftir hjá tykkum, mín frið gevi eg tykkum: ikki *so* sum heimurin gevur, gevi eg tykkum. Latið ikki tykkara hjarta órógvast, eiheldur latið tað ræðast.

28 Tit hava hoyrt hvussu eg segði við tykkum, Eg fari avstað, og komi *aftur* til tykkara. Um tit elskaðu meg, vildu tit fegnast, av tí at eg segði, Eg fari til Faðirin: tí Faðir mín er stórri enn eg.

29 Og nú havi eg sagt tykkum, áður enn tað beri á, *so* at, tá ið tað er borið á, tit mega trúgva.

30 Hereftir vil eg ikki tala nógv við tykkum: tí at prinsurin av hesum heimi kemur, og eigur einkið í mær.

31 Men *fyr* at heimurin má vita at eg elski Faðirin; og *so* sum Faðirin gav mær boð, enntá soleiðis geri eg. Reisist, latum okkum fara hiðani.

KAPITUL 15

EG eri tað sanna víntræið, og Faðir mín er vingarðs-maðurin.

2 Hvørja grein í mær sum ikki ber frukt, tekur hann burtur: og hvørja *grein* sum ber frukt, hana reinskar hann, *fyr* at hon skal bera fram meiri frukt.

3 Nú eru tit reinir ígjøgnum orðið sum eg havi talað tykkum.

4 Verðið í mær, og eg í

tykkum. Eins og greinin ekki kann bera frukt av sær sjálvari, uttan hon verði *verandi* í vint-rænum; ekki heldur kunnu tit, uttan tit verði *verandi* í mær.

5 Eg eri vint-ræið, tit *eru* greinarnar: Hann ið verður í mær, og eg í honum, hin sami ber fram nógva frukt: tí at uttan meg kunnu tit einkið gera.

6 Um nakar ekki verði *verandi* í mær, so verður hann kastaður fram sum ein grein, og fólnast; og menn savna tær, og kasta *tær* inn í eldin, og tær verða brendar.

7 Um tit verði *verandi* í mær, og míni orð verði *verandi* í tykkum, skulu tit umbiðja hvat tit vilja, og tað skal verða gjørt tykkum.

8 Í hesum verður Faðir mín dýrdmættur, at tit bera nógva frukt; so skulu tit vera mínir lærusveinar.

9 Eins og Faðirin hevur elskað meg, soleiðis havi eg elskað tykkum: verðið áfram í mínum kærleika.

10 Um tit halda míni boð, so verða tit *verandi* í mínum kærleika; júst eins og eg havi hildið boð Faðirs míns, og eri *verandi* í hansara kærleika.

11 Hesi ting havi eg talað tykkum, *fyr*i at mín fagnaður kundi vera *verandi* í tykkum, og *at* tykkara fagnaður kundi vera fullur.

12 Hetta er boð mítt, At tit elskið hvør annan, eins og eg havi elskað tykkum.

13 Størr kærleika hevur eingin enn hetta, at maður leggur niður sítt lív fyri sínar vinir.

14 Tit eru mínir vinir, um tit gera hvatsumhelst eg bjóði tykkum.

15 Hiðanífrá kalli eg tykkum ekki tænarar; tí at tænarin veit ekki hvat harri hansara ger: men eg havi kallað tykkum vinir; tí

at øll ting, sum eg havi hoyrt av Faðir mínum, havi eg kunn-gjört tykkum.

16 Tit hava ekki útvalt meg, men eg havi útvalt tykkum, og innsett tykkum, *fyr*i at tit skuldu fara og bera fram frukt, og *at* tykkara frukt skuldi vara við: so at hvatsumhelst tit umbiðja av Faðirinum í mínum navni, hann kann geva tykkum tað.

17 Hesi ting bjóði eg tykkum, at tit elskið hvør annan.

18 Um heimurin hati tykkum, *tá* vita tit at hann hataði meg, áðrenn *hann hataði* tykkum.

19 Um tit vóru av heiminum, vildi heimurin elskað sítt egna: men av tí at tit ekki eru av heiminum, men eg havi valt tykkum út úr heiminum, tí hatar heimurin tykkum.

20 Minnist tað orðið sum eg segði tykkum, Tænarin er ekki størri enn harri hansara. Um teir hava søkt at mær, vilja teir eisini søkja at tykkum; um teir hava varðveitt mína framsøgn, vilja teir eisini varðveita tykkara.

21 Men øll hesi ting vilja teir gera tykkum fyri navns míns skuld, av tí at teir ekki kenna hann ið sendi meg.

22 Um eg ekki hevði komið og talað til teirra, so høvdu teir ekki havt synd: men nú hava teir einkið skálkaskjól fyri sína synd.

23 Hann ið hatar meg, hatar eisini Faðir mín.

24 Um eg ekki hevði gjørt teirra millum tey verk sum eingin annar gjordi, so høvdu teir ekki havt synd: men nú hava teir bæði sæð og hatað bæði meg og Faðir mín.

25 Men *hetta hendir*, *fyr*i at tað orðið mátti verða uppfyllt, ið stendur skrivað í teirra lóg, Teir hataðu meg uttan grund.

26 Men tá ið Troystarin er komin, sum eg vil senda tykkum

ST. JÓHANNES 16

Christus uggar sínar lærusveinar

frá Faðirinum, *emntá* sannleikans Andi, sum gongur út frá Faðirinum, *tá* skal hann vitna um meg:

27 Og eisini tit skulu bera vitnisburð, tí at tit hava verið við mær frá byrjanini.

KAPITUL 16

HESI ting havi eg talað tykkum, at tit skuldu ikki fáa meinboga.

2 Teir skulu koyra tykkum út úr sýnagogunum: ja, tann tíð kemur, tá ið hvørsumhelst ið drepur tykkum, vil halda at hann ger Guði tænastu.

3 Og hesi ting vilja teir gera tykkum, av tí at teir ikki hava kent Faðirin, ella meg.

4 Men hesi ting havi eg sagt tykkum, *fyrri* at tit, *tá* ið tíðin kemur, mega minnst at eg segði tykkum um tey. Og hesi ting segði eg ikki við tykkum í fyrstuni, tí at eg var hjá tykkum.

5 Men nú fari eg mín veg til hansara ið sendi meg; og eingin tykkara spyr meg, Hvagar fert tú?

6 Men av tí at eg havi sagt hesi tingini við tykkum, hevur sorg fylt tykkara hjarta.

7 Hóast hetta, eg sigi tykkum sannleikan; Tað er tykkum at gagni at eg fari avstað: tí at um eg ikki fari avstað, vil Troystarin ikki koma til tykkara; men um eg fari avstað, vil eg senda hann til tykkara.

8 Og tá ið hann er komin, vil hann harta heimin um synd, og um rættvísi, og um dóm:

9 Um synd, av tí at teir ikki trúgva á meg;

10 Um rættvísi, av tí at eg fari til Faðirs míns, og tit síggja meg ikki meira;

11 Um dóm, av tí at prinsurin av hesum heimi er dømdur.

12 Eg havi enn mong ting at siga við tykkum, men tit kunnu ikki bera tey nú.

13 Men tá ið hann, sannleikans Andi, er komin, *tá* vil hann leiða tykkum inn í allan sannleika: tí hann skal ikki tala av sær sjálvum; men hvatsumhelst hann hoyrir, *tað* skal hann tala: og hann vil sýna tykkum ting ið koma *skulu*.

14 Hann skal dýrðmeta meg: tí hann skal móttaka av mínum, og skal sýna tykkum *tað*.

15 Øll ting, ið Faðirin hevur, eru míni: tí segði eg, at hann skal taka av mínum, og skal sýna tykkum *tað*.

16 Ein lítil stund, og tit skulu ikki sjá meg: og aftur, ein lítil stund, og tit skulu sjá meg, tí at eg fari til Faðirin.

17 Tá søgdu *summir* av hansara lærusveinum sín ámillum, Hvat er hetta sum hann sigur við okkum, Ein lítil stund, og tit skulu ikki sjá meg: og aftur, ein lítil stund, og tit skulu sjá meg: og, Tí at eg fari til Faðirin?

18 Teir søgdu tí, Hvat er hetta sum hann sigur, Ein lítil stund? vit duga ikki at síggja hvat hann sigur.

19 Men Jesus vitsti at teir vóru trásamir at spyrja hann, og segði við teir, Fregnast tit tykkara millum um *tað sum* eg segði, Ein lítil stund, og tit skulu ikki sjá meg: og aftur, ein lítil stund, og tit skulu sjá meg?

20 Sanniliga, sanniliga, sigi eg tykkum, At tit skulu gráta og harmast, men heimurin skal fegnast: og tit skulu vera sorgarfullir, men tykkara sorg skal verða vend til gleði.

21 Ein kvinna, *tá* ið hon hevur verkir, hevur sorg, av tí at hennara tími er komin: men so skjótt sum hon er loyst frá barni, minnst hon ikki kvølina meira, vegna fagnað *um* at eitt mansbarn er borið í heim.

22 Og tit hava tí nú sorg: men

eg vil sjá tykkum aftur, og tykkara hjarta skal fegnast, og tykkara frøi tekur eingin frá tykkum.

23 Og í tí degi skulu tit einkið umbiðja meg. Sanniliga, sanniliga, sigi eg tykkum, Hvatsumhelst tit umbiðja Faðirin í mínum navni, hann vil geva tykkum *tað*.

24 Higartil hava tit einkið umbiðið í navni mínum: umbiðið, og tit skulu fáa, *fyrri* at tykkara gleði má vera full.

25 Hesi ting havi eg talað við tykkum í myndmálum: men tann tíð kemur, tá ið eg skal ikki meira tala við tykkum í myndmálum, men eg skal sýna tykkum greiðligani um Faðirin.

26 Á tí degi skulu tit umbiðja í navni mínum: og eg sigi tykkum ikki at eg vil umbiðja Faðirin fyrri tykkum:

27 Tí at Faðirin sjálvur elskar tykkum, av tí at tit hava elskað meg, og hava trúð at eg kom út frá Guði.

28 Eg kom fram frá Faðirinum, og eri komin í heimin: aftur fari eg frá heiminum, og fari til Faðirin.

29 Hansara lærusveinar søgdu við hann, Sí, nú talart tú greiðliga, og talart einkið myndmál.

30 Nú eru vit vísir í, at tú veitst allar lutir, og tørvarst ikki at nakar skuldi spurt teg: av hesum trúgva vit, at tú komst fram frá Guði.

31 Jesus svaraði teimum, Trúgva tit nú?

32 Sí, tann tími kemur, ja, er nú komin, at tit skulu spjæðast, hvør til sitt egna, og skulu eftirlata meg einsamallan: og tó, eg eri ikki einsamallur, tí at Faðirin er hjá mær.

33 Hesi ting havi eg talað tykkum, *fyrri* at tit í mær máttu hava fríð. Í heiminum skulu tit hava trongd: men verið við gott treyst; eg havi vunnið á heiminum.

KAPITUL 17

HESI orð talaði Jesus, og lyfti upp síni eygu til himins, og segði, Faðir, tímin er komin; dýrðmet tín Son, at tín Sonur eisini má dýrðmeta teg:

2 Eins og tú hevurt givið honum vald yvir øllum kjöti, at hann skuldi geva ævigt lív til so mangar sum tú hevurt givið honum.

3 Og hetta er ævigt lív, at teir máttu kenna teg – hin einasta sanna Guð, og Jesus Christ sum tú hevurt sent.

4 Eg havi dýrðmætt teg á jørðini: eg havi fullgjørt verkið sum tú gavst mær at gera.

5 Og nú, O Faðir, dýrðmet tú meg hjá tær sjálvum við teirri dýrd sum eg hevði hjá tær, áðrenn veröldin var *tí*.

6 Eg havi givið til kennar títt navn fyrri teimum monnum sum tú gavst mær úr heiminum: tínir teir vóru, og tú gavst mær teir; og teir hava varðveitt títt orð.

7 Nú hava teir vitað at øll ting, hvørjismhelst tú hevurt givið mær, eru av tær.

8 Tí at eg havi givið teimum orðini sum tú gavst mær; og teir hava móttikið *tey*, og hava vitað við vissu at eg kom út frá tær, og teir hava trúð at tú sendirt meg.

9 Eg biði fyrri teimum: eg biði ikki fyrri heiminum, men fyrri teimum ið tú hevurt givið mær; tí at teir eru tínir.

10 Og allir mínir eru tínir, og tínir eru mínir; og eg eri dýrðmættur í teimum.

11 Og nú eri eg ikki longur í heiminum, men hesir eru í heiminum, og eg komi til tín. Heilagi Faðir, varðveit, ígjøgnum títt egna navn teir, sum tú hevurt givið mær, *fyrri* at teir mega vera eitt, eins og vit *eru*.

12 Meðan eg var hjá teimum í heiminum, varðveitti eg teir í

tínunum navni: teir, sum tú gavst mær, havi eg varðveitt, og eingin av teimum er glataður, uttan glatanarsonurin; *fyrí* at skriftin mátti verða uppfyllt.

13 Og nú komi eg til tín; og hesi ting tali eg í heiminum, *fyrí* at teir skuldu hava mína gleði uppfylta í sær sjálvum.

14 Eg havi givið teim títt orð; og heimurin hevur hatað teir, av tí at teir eru ikki av heiminum, júst sum eg eri ikki av heiminum.

15 Eg biði ikki, at tú skuldirt taka teir út úr heiminum, men at tú skuldirt varðveita teir frá tí illa.

16 Teir eru ikki av heiminum, júst eins og eg eri ikki av heiminum.

17 Halga teir ígjøgnum sannleika tín: orð títt er sannleiki.

18 Eins og tú hevurt sent meg í heimin, enntá soleiðis havi eg eisini sent teir í heimin.

19 Og fyrí teirra sakir halgi eg meg, *fyrí* at teir eisini skuldu vera halgaðir ígjøgnum sannleikan.

20 Eiheldur biði eg fyrí hesum aleina, men eisini fyrí teimum ið skulu trúgva á meg ígjøgnum teirra orð;

21 At teir allir mega vera ãitt; eins og tú, Faðir, ert í mær, og eg í tær, at teir eisini mega vera ãitt í okkum: *fyrí* at heimurin má trúgva at tú hevurt sent meg.

22 Og dýrdina, sum tú gavst mær, havi eg givið teimum; til tess at teir mega vera ãitt, júst eins og vit eru ãitt:

23 Eg í teimum, og tú í mær, at teir mega vera gjørdir fullkomnir í ãitt; og at heimurin má vita at tú hevurt sent meg, og hevurt elskað teir, eins og tú hevurt elskað meg.

24 Faðir, eg vil at teir eisini, sum tú hevurt givið mær, verði hjá mær har eg eri; at teir mega skoða mína dýrd sum tú hevurt givið mær: tí at tú elskaðirt meg, áðrenn grundlegging veraldarinnar.

25 O rættvísi Faðir, heimurin hevur ikki kent teg: men eg havi kent teg, og hesir hava vitað at tú hevurt sent meg.

26 Og eg havi kunngjørt teimum títt navn, og vil kunngera tað: *fyrí* at kærleikin, sum tú hevurt elskað meg við, má vera í teimum, og eg í teimum.

KAPITUL 18

TÁ ið Jesus hevði talað hesi orðini, fór hann út við sínum lærusveinum yvirum løkin Cē-drøn, hvar var ein urtagarður, inn í hvønn hann fór, og hansara lærusveinar.

2 Og eisini Judas, sum sveik hann, kendi staðið: tí Jesus leitaði mangan hagar við sínum lærusveinum.

3 Judas hevði tá fingið eitt lið av monnum og tænastronnum frá fremstu prestunum og Pharisearunum, og kemur hagar við lampum og faklum og vápnum.

4 Jesus, sum vitsi øll ting ið skuldu koma á seg, fór tí fram, og segði við teir, Hvønn søkja tit?

5 Teir svaraðu honum, Jesus úr Názareth. Jesus sigur við teir, Eg eri hann. Og eisini Judas, sum sveik hann, stóð hjá teimum.

6 So skjótt sum hann tá hevði sagt við teir, Eg eri hann, fóru teir aftureftir, og fullu til jarðar.

7 Tá spurdi hann teir aftur, Hvønn søkja tit? Og teir søgdu, Jesus úr Názareth.

8 Jesus svaraði, Eg havi sagt tykkum at eg eri hann: um tit tí søkja meg, latið hesar fara sín veg:

9 At framsøgnin mátti verða uppfyllt, sum hann talaði, Av teimum, ið tú gavst mær, havi eg ongan mist.

10 Símun Pætur, sum hevði svørð, tá brá tí, og sló tænanan hjá høvuðsprestinum, og skar av høgna oyra hansara. Navnið hjá tænananum var Mál-kús.

11 Tá segði Jesus við Pætur, Set upp svørð títt í slíðran: tað bikarið, sum Faðir mín hevur givið mær, skal eg ikki drekka tað?

12 Liðið og høvuðsmaðurin og tænastrúmannin hjá Jøðunum tóku tá Jesus, og bundu hann,

13 Og leiddu hann avstað til Annasar fyrst; tí hann var verfaðir hjá Cāĵ-â-fās-i, sum var høvuðspresturin tað sama árið.

14 Men Cāĵ-â-fās var hann ið gav Jøðunum *tey* ráð, at tað var gagnligt at ein maður skuldi doyggja fyri fólkið.

15 ¶ Og Símun Pætur fylgdi Jesusi, og tað sama gjørdi ein annar lærusveinur: tann lærusveinurin var kendur við høvuðsprestin, og fór inn við Jesusi inn í garðin hjá høvuðsprestinum.

16 Men Pætur stóð við dyrnar uttanfyri. Tá fór hin lærusveinurin út, sum var kendur við høvuðsprestin, og talaði við hana sum varðaði hurðina, og førði Pætur inn.

17 Tá sigur gentan, sum passaði hurðina, við Pætur, Ert tú ikki eisini *ein* av lærusveinunum hjá hesum manningum? Hann sigur, Eg eri ikki.

18 Og tænararnir og tænastrúmannin stóðu har, sum høvdu gjørt ein kolaeld; tí tað var kalt: og teir vermdu seg: og Pætur stóð hjá teimum, og vermdi seg.

19 ¶ Tá spurdi høvuðspresturin Jesus um hansara lærusveinar, og um hansara doktrínu.

20 Jesus svaraði honum, Eg talaði opinlýsliga fyri heiminum; eg lærði alsamt í sýnagogunum, og í templinum, hvagar Jøðarnir altíð leita; og í loyndum havi eg einkið sagt.

21 Hví spyrst tú meg? spyr teir sum hoyrdu meg, hvat eg havi sagt við teir: sí, teir vita hvat eg segði.

22 Og tá ið hann svá hevði

talað, sló ein av tænastrúmannunum, sum stóðu hjá, Jesus við handalógva sínum, og segði, Svarart tú høvuðsprestinum so?

23 Jesus svaraði honum, Um eg havi talað ilt, *tá* ber vitni um tað illa; men um væl, hví slært tú meg?

24 Men Annas hevði sent hann bundnan til Cāĵ-â-fās-ar høvuðsprest.

25 Og Símun Pætur stóð og vermdi seg. Teir søgdu tí við hann, Ert tú ikki eisini *ein* av hansara lærusveinum? Hann avnottaði tað, og segði, Eg eri ikki.

26 Ein av tænarunum hjá høvuðsprestinum, *sum* var skyldmaður *hansara* hvørs oyra Pætur skar av, sigur, Sá eg ikki teg í urtagarðinum við honum?

27 Tá avnottaði Pætur aftur: og í stundini gól hanin.

28 ¶ Tá leiddu teir Jesus frá Cāĵ-â-fās-i til dómshöllina: og tað var tíðliga; og teir fóru ikki sjálvir inn í dómshöllina, at ikki teir skuldu verðið óreinskaðir; men at teir máttu etið umleypid.

29 Tá fór Pilatus út til teirra, og segði, Hvørja ákæru føra tit imóti hesum manningum?

30 Teir svaraðu og søgdu við hann, Um hann ikki var ein illgerðarmaður, *so* høvdu vit ikki havt givið hann upp til tygara.

31 Tá segði Pilatus við teir, Takið tit hann, og dømið hann eftir tykkara lóg. Tí søgdu Jøðarnir við hann, Tað er ikki lógligt hjá okkum at taka nakran mann av lívi:

32 Fyri at Jesu framsøgn skuldi verða uppfyllt, sum hann talaði, *tá ið hann* uppmálaði hvønn deyða hann skuldi doyggja.

33 Tá fór Pilatus aftur inn í dómshöllina, og rópaði Jesus, og segði við hann, Ert tú Kongur Jøðanna?

34 Jesus svaraði honum, Sigurt

tú hetta av tær sjálvum, ella søgdu aðrir tær tað um meg?

35 Pilatus svaraði, Eri eg Jøði? Tin egna tjóð og fremstu prestarnir hava givið teg upp til mín: hvat verur tú gjørt?

36 Jesus svaraði, Mitt kongadømi er ikki av hesum heimi: um mitt kongadømi var av hesum heimi, so høvdu mínir tænarar barst, *fyr* at eg ikki skuldi verða givin upp til Jøðarnar: men nú er mitt kongadømi ikki hiðani.

37 Tí segði Pilatus við hann, Ert tú ta ein kongur? Jesus svaraði, Tú sigurt at eg eri ein kongur. Fyri hetta endamál

varð eg foddur, og av hesi grund kom eg inn í heimin, at eg skuldi bera sannleikanum vitnisburð. Hvør tann, sum er av sannleikanum, hoyrir mína rødd.

38 Pilatus sigur við hann, Hvat er sannleiki? Og tá ið hann hetta hevði sagt, fór hann út aftur til Jøðarnar, og sigur við teir, Eg finni *als* ongan feil í honum.

39 Men tit hava eina venju, at eg skuldi lata tykkum ein leysan á umleypinum: vilja tit tí, at eg lati tykkum Kong Jøðanna leysan?

40 Tá róptu teir allir aftur, og søgdu, Ikki henda mann, men Bár'áb-bás. Men Bár'áb-bás var ránsmaður.

KAPITUL 19

TÁ tók Pilatus tí Jesus, og húðfletti *hann*.

2 Og hermenninir flættaðu eina krúnu av tornum, og settu *hana* á høvur hansara, og teir koyrdu eina purpur skikkju á hann,

3 Og søgdu, Heilur og *sælur*, Jøða Kongur! og teir slógu hann við hondum sínum.

4 Pilatus fór tí fram aftur, og sigur við teir, Sí, Eg føri hann fram til tykkara, at tit mega vita at eg finni ongan feil í honum.

5 Tá kom Jesus fram, við

tornakrúnuni, og í purpur skikkjuní. Og *Pilatus* sigur við teir, Sjáið mannin!

6 Tá ið tí fremstu prestarnir og tænastrúmenninir sóu hann, rópaðu teir út, og søgdu, Krossfest *hann*, krossfest *hann*. Pilatus sigur við teir, Takið tit hann, og krossfestið *hann*: tí eg finni ongan feil í honum.

7 Jøðarnir svaraðu honum, Vit hava lóg, og eftir okkara lóg átti hann at doyð, tí hann gjørði seg sjálván *tí* Son Guðs.

8 ¶ Tá ið Pilatus tí hoyrði ta framsøgnina, varð hann tess meira ræddur;

9 Og fór aftur í dómshöllina, og sigur við Jesus, Hvaðan ert tú? Men Jesus gav honum einkið svar.

10 Tá sigur Pilatus við hann, Talart tú ikki við meg? veitst tú ikki at eg havi vald at krossfesta teg, og havi vald at leyslata teg?

11 Jesus svaraði, Tú kundirt *als* einkið vald havt ímóti mær, uttan tað var givið tær úr erva: hann, sum gav meg upp til tín, hevur tí ta størru syndina.

12 Og haðanífrá royndi Pilatus at lata hann leysan: men Jøðarnir róptu út, og søgdu, Um tú lati henda mann fara, so ert tú ikki vinur Cæsars: hvøríðso ger seg sjálván *tí* kong, talar ímóti Cæsar.

13 ¶ Tá ið Pilatus tí hoyrði ta framsøgnina, førði hann Jesus fram, og settist niður í dómstólin á einum staði sum er kallað Steinsetingin, men á Hebráiskum, Gab'bah-thá.

14 Og tað var tilreiðing umleypsins, og um sætta tíma: og hann sigur við Jøðarnar, Sjáið tykkara Kong!

15 Men teir róptu út, Burtur við *honum*, burtur við *honum*, krossfest hann. Pilatus sigur við teir, Skal eg krossfesta Kong tykkara? Fremstu prestarnir svaraðu, Vit hava ongan kong uttan Cæsar.

16 Tá gav hann hann tí yvir til teirra at verða krossfestan. Og teir tóku Jesus, og leiddu hann avstað.

17 Og hann bar kross sín, og fór út á eitt stað *sum er kallað skallastaðið*, sum kallast á Hebráiskum Gól-gá-thá:

18 Har teir krossfestu hann, og tveir aðrar við honum, ein hvørjumegin, og Jesus í miðjuni.

19 ¶ Og Pilatus skrivaði ein tittul, og setti hann á krossin. Og skriftin var, JESUS UR NÁZARETH KONGUR JØDANNA.

20 Henda tittul lósu tá mangir av Jødunum: tí plássið, har Jesus varð krossfestur, var nær við staðin: og hann var skrivaður á Hebráiskum, og Grikskum, og Latini.

21 Tá sögdu fremstu prestar Jødanna við Pilatus, Skriva ikki, Kongur Jødanna; men at hann segði, Eg eri Kongur Jødanna.

22 Pilatus svaraði, Tað *sum* eg havi skrivað, tað havi eg skrivað.

23 ¶ Hermenninir, tá ið teir høvdu krossfest Jesus, tóku tá hansara klæðir, og gjørdu fyra partar, til hvønn hermann ein part; og eisini *hansara* kyrtil: men kyrtilin var uttan seyming, vovin úr erva út ígjøgn.

24 Teir sögdu tí sín ámillum, Latum okkum ikki skræða hann, men kasta lutir um hann, hvørs hann skal vera: at skriftin mátti verða uppfylt, ið sigur, Teir skiftu mín klædnað sín ámillum, og um mín kappa teir kastaðu lutir. Hesi ting gjørdu tí hermenninir.

25 ¶ Men har stóðu við Jesu kross móðir hansara, og móðursystir hansara, Maria – *kona Klé-ó-phás-ar*; og Maria Mäg-dá-lē-ná.

26 Tá ið tí Jesus sá móður sína, og tann lærusveinin standa hjá, sum hann elskaði, sigur hann við móður sína, Kvinna, sjá son tín!

27 Tá sigur hann við lærusveinin, Sjá móður tina! Og frá

tí tíma tók tann lærusveinin hana til egna *heim* sitt.

28 ¶ Eftir hetta, við tað at Jesus vitsti at øll ting nú vóru fullförd, *fyr*i at skriftin skuldi verða uppfylt, sigur hann, Meg tyrstir.

29 Men har var sett ilat, fullt av ediki; og teir fyltu ein svamp við ediki, og settu hann á ýsop, og settu hann til munn hansara.

30 Tá ið tí Jesus hevði fingið edikin, segði hann, Tað er fullgjørt: og hann boygdi sitt høvur, og gav upp andan.

31 Av tí at tilreiðingin var, *fyr*i at likamini ikki skuldu verða verandi á krossinum á sabbatsdegnum, (tí at tann sabbatsdagurin var ein høgur dagur,) tí bønauð Jødarnir Pilatus, at teirra leggir skuldu verða brotnir, og at teir skuldu verða tiknir burtur.

32 Tá komu hermenninir, og brutu legginar hjá tí fyrsta, og hjá hinum sum var krossfestur við honum.

33 Men tá ið teir komu til Jesus, og sóu at hann longu var deyður, brutu teir ikki hansara leggir:

34 Men ein av hermonnum við einum spjóti gataði hansara síðu, og við tað sama kom tað út blóð og vatn.

35 Og hann, ið sá tað, gav frágreiðing; og hansara frágreiðing er sonn: og hann veit at hann sigur satt, *fyr*i at tit mega trúgva.

36 Tí hesi ting vóru gjørd, *fyr*i at skriftin skuldi verða uppfylt, Eitt bein hjá honum skal ei verða brotið.

37 Og aftur sigur eitt annað skriftstað, Teir skulu hyggja á hann sum teir gataðu.

38 ¶ Og eftir hetta kom Jóseph úr Ar-i-má-thæ-ú, *sum* var ein Jesu lærusveinur, men loyniliga, av ótta fyri Jødunum, og bønauði Pilatus, at hann mátti taka burtur Jesu likam: og Pilatus gav honum loyvi. Hann kom tí, og tók Jesu likam.

39 Og har kom eisini Ni-có-dé-mús, sum í fyrstuni kom til Jesus á nátt, og kom við eini blanding av myrrhu og alóeum, um hundrað pund í *vekt*.

40 Tá tóku teir Jesu likam, og sveipaðu tað í linklæðum við *angandi* kryddurtunum, so sum Jødanna háttur er at jarða.

41 Men á tí staði, har hann varð krossfestur, var urtagarður; og í urtagarðinum nýtt gravhýsi, sum aldri maður enn var lagdur í.

42 Har lögdu teir tí Jesus, vegna tilreiðingardag Jødanna; tí gravhýsið var nærhendis.

KAPITUL 20

HIN fyrsta *dagin* av vikuni kemur Maria Mäg-dá-lé-ná tíðliga, tá ið tað enn var myrkt, at gravhýsinum, og sær steinin tiknan burtur frá gravhýsinum.

2 Tá rennur hon, og kemur til Símun Pæturs, og til hín lærusveinin, sum Jesus elskaði, og sigur við teir, Teir hava tikið burtur Harran úr gravhýsinum, og vit vita ikki hvar teir hava lagt hann.

3 Tí fór Pætur út, og hín lærusveinin, og komu til gravhýsið.

4 So teir runnu báðir saman; og hín lærusveinin rann framum Pætur, og kom fyrr til gravhýsið.

5 Og hann heyk niður, og *hugdi inn*, og sá linklæðini liggjandi; tó fór hann ikki inn.

6 Tá kemur Símun Pætur, sum fylgdi honum, og fór inn í gravhýsið, og sær linklæðini liggja.

7 Og sveittadúkin, sum var um hansara høvd, ikki liggjandi hjá linklæðunum, men ballaðan saman á einum staði fyrri seg.

8 Tá fór hín lærusveinin eisini inn, sum kom fyrr til gravhýsið, og hann sá, og trúði.

9 Tí sum var, so fataðu teir ikki skriftina, at hann átti at risa aftur frá teimum deyðu.

10 Tá fóru lærusveinarnir avstað aftur til egna heim sitt.

11 ¶ Men Maria stóð fyrriuttan við gravhýsið og græt: og, sum hon græt, heyk hon niður, og *hugdi* inn í gravhýsið.

12 Og sær tveir einglar í hvítum sitandi, tann eina við høvdalagið, og hin við fótalagið, har Jesu likam hevði ligið.

13 Og teir siga við hana, Kvinna, hví græturt tú? Hon sigur við teir, Tí at teir hava tikið Harra mín burtur, og eg veit ikki hvar teir hava lagt hann.

14 Og tá ið hon so hevði sagt, vendi hon sær tilbakar, og sá Jesus standa *har*, og vitsti ikki at tað var Jesus.

15 Jesus sigur við hana, Kvinna, hví græturt tú? hvønn sökirt tú? Hon helt hann vera urtagarðsmannin, og sigur við hann, Harri, um tú havi borið hann hiðani, tá sig mær hvar tú hevurt lagt hann, og eg vil taka hann burt.

16 Jesus sigur við hana, Maria. Hon vendi sær, og sigur við hann, Ráb-bó-ní; sum vil siga, Meistari.

17 Jesus sigur við hana, Nem ikki við meg; tí at eg eri ikki enn stigin upp til Faðirs míns: men gakk til brøðra mína, og sig við teir, Eg stigi upp til Faðirs míns, og Faðirs tykkara; og til Guðs míns, og Guðs tykkara.

18 Maria Mäg-dá-lé-ná kom og segði lærusveinum at hon hevði sæð Harran, og at hann hevði talað hesar lutir við hana.

19 ¶ Síðan, sama dagin um aftan, sum var fyrsti *dagurin* av vikuni, tá ið hurðarnar vóru lokaðar har lærusveinarnir fóru savnaðir av ótta fyrri Jødunum, kom Jesus og stóð í miðjuni, og sigur við teir, Friður veri at tykkum.

20 Og tá ið hann so hevði sagt, sýndi hann teimum *sínar* hendur og sína síðu. Tá vórðu lærusveinarnir glaðir, tá ið teir sóu Harran.

KAPITUL 21

21 Tá segði Jesus aftur við teir, Friður *veri* at tykkum: eins og Faðir *min* hefur sent meg, enntá soleiðis sendi eg tykkum.

22 Og tá ið hann hetta hevði sagt, andaði hann á *teir*, og sigur við teir, Takið ímóti Halga Andanum:

23 Hvørssumhelst syndir *ið* tit eftirgevi, tær eru eftirgivnar teim; og hvørssumhelst *syndir ið* tit afturhaldi, tær eru afturhildnar.

24 ¶ Men Tummas, ein av teimum tólv, kallaður Dí-dý-mös, var ikki hjá teimum tá ið Jesus kom.

25 Hinir lærusveinarnir søgdu tí við hann, Vit hava sæð Harran. Men hann segði við teir, Uttan eg siggi í hansara hondum prentið av naglunum, og seti mín fingur inn í prentið av naglunum, og trýsti mína hond inn í hansara síðu, *so* vil eg ikki trúgva.

26 ¶ Og eftir átta dagar vóru hansara lærusveinar aftur fyrri innan, og Tummas við teimum: *tá* kom Jesus, *meðan* dyrnar vóru lokaðar, og stóð í miðjuni, og segði, Friður *veri* at tykkum.

27 Tá sigur hann við Tummas, Rætt higar tin fingur, og skoða mínar hendur; og rætt higar tína hond, og trýst *hana* inn í mína síðu: og ver ikki vantrúgvinn, men trúgvandi.

28 Og Tummas svaraði og segði við hann, Mín Harri og mín Guð.

29 Jesus sigur við hann, Tummas, av tí at tú hevurt sæð meg, hevurt tú trúð: sælir *eru* teir sum ei hava sæð, og *tó* hava trúð.

30 ¶ Og sanniliga gjørdi Jesus mong onnur tekin í nærveruni av sínum lærusveinum, sum ikki eru skrivað í hesi bók:

31 Men hesi eru skrivað, *fyrri* at tit skulu trúgva at Jesus er Christus; Sonur Guðs; og *fyrri* at tit, *i* at trúgva, skuldu hava liv ígjøgnum navn hansara.

EFTIR hesi ting sýndi Jesus seg aftur fyrri lærusveinum við Tí-bē-ri-ás sjógvin; og á henda hátt sýndi hann *seg*.

2 Har vóru saman Símun Pætur, og Tummas – kallaður Dí-dý-mös, og Ná-thán-á-ël úr Cána í Galilëu, og *synir* Zēb-ē-dēe-ūs-ar, og tveir aðrir av hansara lærusveinum.

3 Símun Pætur sigur við teir, Eg fari at fiska. Teir siga við hann, Vit fara eisini við tær. Teir fóru fram, og fóru straks í bát; og ta náttina fingur teir einkíð.

4 Men tá ið morgunin nú var komin, stóð Jesus í fjøruni: men lærusveinarnir vitstu ikki at tað var Jesus.

5 Tá sigur Jesus við teir, Børn, hava tit nakran mat? Teir svaraðu honum, Nei.

6 Og hann segði við teir, Kastid nótna høgrumegin við bátin, og tit skulu fáa. Teir kastaðu tí, og nú vóru teir ikki førir fyrri at draga hana fyrri fjøldini av fiskum.

7 Tí sigur tann lærusveinurin, sum Jesus elskaði, við Pætur, Tað er Harrin. Men tá ið Símun Pætur hoyrði at tað var Harrin, gyrdi hann fiskarakyrtilin *hjá sær at sær*, (tí hann var nakin,) og kastaði seg í sjógvin.

8 Og hinir lærusveinarnir komu í lítlum báti; (tí at teir vóru ikki langt frá landi, men sum var tað tvey hundrað alnir,) og drógu nótna við fiskum.

9 So skjótt sum teir tá vóru komnir í land, sóu teir kolaeld har, og fisk lagdan hará, og breyð.

10 Jesus sigur við teir, Berið av fiskinum sum tit nú hava fingið.

11 Símun Pætur fór upp, og dró nótna í land, fulla av stórum fiskum, hundrað og fimmti og trimum; og fyrri *tað um* tað vóru so nógvir, tó skræddist ikki nótin.

12 Jesus sigur við teir, Komið

og etið. Og eingin av lærusveinum urtum tordi at spyrja hann, Hvør er tú? vitandi at tað var Harrin.

13 Tá kemur Jesus, og tekur breið, og gevur teimum, og fisk somuleiðis.

14 Hetta er nú triðja ferðin ið Jesus sýndi seg fyri sínum lærusveinum, eftir at hann var risin frá teimum deyðu.

15 ¶ So tá ið teir høvdu etið, sigur Jesus við Símun Pætur, Símun, *sonur* Jónasar, elskart tú meg meir enn hesir? Hann sigur við hann, Ja, Harri; tú veitst at eg elski teg. Hann sigur við hann, Gev lombum mínum.

16 Hann sigur við hann aftur *fyr*i aðru ferð, Símun, *sonur* Jónasar, elskart tú meg? Hann sigur við hann, Ja, Harri; tú veitst at eg elski teg. Hann sigur við hann, Gev seyði mínum.

17 Hann sigur við hann *fyr*i triðju ferð, Símun, *sonur* Jónasar, elskart tú meg? Pætur varð syrgin, av tí at hann segði við seg *fyr*i triðju ferð, Elskart tú meg? Og hann segði við hann, Harri, tú veitst øll ting; tú veitst at eg elski teg. Jesus sigur við hann, Gev seyði mínum.

18 Sanniliga, sanniliga, sigi eg tær, Tá ið tú vart ungur, gyrdirt tú teg, og gekst hvagar tú vildirt: men tá ið tú fert at verða gamal, skalt tú rætta fram tínar hendur,

og ein annar skal gyrða teg, og føra teg hvagar tú ikki vildirt.

19 Hetta talaði hann, *fyr*i at merkja við hvørjum deyða hann skuldi dýrðmeta Guð. Og tá ið hann hetta hevði talað, sigur hann við hann, Fylg mær.

20 Tá vendi Pætur *sær* runt, og *sær* tann lærusveinin, sum Jesus elskaði, fylgja *aftaná*; sum eisini lenaðist á hansara bróst við kvöldmáltíðina, og segði, Harri, hvør er hann ið svikur teg?

21 *Tá ið* Pætur sá hann, sigur *hann* við Jesus, Harri, og hvat *skal* hesin maður *gera*?

22 Jesus sigur við hann, Um eg vil at hann dvølji til eg komi, hvat er tær um *tað*? fylg tú mær.

23 Tá fór henda framsøgnin út umkring millum brøðurnar, at tann lærusveininur skuldi ikki doyggja: tó segði Jesus ikki við hann, Hann skal ikki doyggja; men, Um eg vil at hann dvølji til eg komi, hvat er tær um *tað*?

24 Hetta er tann lærusveininur sum vitnar um hesi ting, og skrivaði hesi ting; og vit vita at hansara vitnisburður er sannur.

25 Og tað eru eisini mong onnur ting ið Jesus gjørði, sum, um tey høvdu verðið skrivaði hvørt og eitt, haldi eg at enntá heimurin sjálvur kundi ikki rúmað teimum bófum ið høvdu verðið skrivaðar. Á'mæn.

ÁPOSTLANNA GERNINGAR.

KAPITUL I

TAÐ fyrri ritið havi eg gjørt, O Thē-ō-fi-lūs, um alt *tað* sum Jesus byrjaði bæði at gera og frálæra,

2 Inntil tann dag hvarí hann varð tikin upp, eftir at hann,

ígjøgnum Halga Andan, hevði givið ápostlunum boð, sum^p hann hevði útvalt:

3 Fyrí hvørjum hann eisini sýndi seg livandi eftir sína líðing við mongum ófeilbærum prógvum, *við tað at hann* varð sæddur av teimum í fjøruti

dagur, og talaði um tingini *sum* hoyra til kongadömi Guðs:

4 Og *tá* ið hann var savnaður saman við *teimum*, beyð hann teimum at teir skuldu ikki fara avstað úr Jerusalem, men biða eftir fyrrijáttan Fadirsins, sum, *sigur hann*, tit hava hoyrt av mær.

5 Tí Jóhannes sanniliga doypti við vatni; men tit skulu verða doyptir við Halga Andanum ikki mangar dagar herfrá.

6 Tá ið teir tí vóru komnir saman, spurdu teir av honum, *og søgdu*, Harri, vilt tú á hesi tíð endurbóta kongadömið til Ísrael?

7 Og hann segði við teir, Tað er ikki fyri tykkum at vita tíðirnar ella tíðarskeiðini, sum Fadirin hevur ásett í sinum egna valdi.

8 Men tit skulu fáa kraft, eftir at Halgi Andin er komin á tykkum: og tit skulu vera mær vitnir bæði í Jerusalem, og í allari Judæu, og í Sámár-í-ú, og til uttasta part av jørðini.

9 Og *tá* ið hann hevði talað hesi tingini, meðan teir sóu, varð hann tikin upp; og eitt skýggj tók ímóti honum úr teirra eygsjón.

10 Og meðan teir hugdu stöðufast ímóti himni, sum hann fór upp, sí, *tá* stóðu tveir menn hjá teimum í hvítum klædnaði;

11 Sum eisini søgdu, Tí Galileumenn, hví standa tit *og* stara upp í himin? hesin sami Jesus, sum er tikin upp frá tykkum inn í himin, skal soleiðis koma á líkan hátt sum tit hava sæð hann fara inn í himin.

12 Tá vendu teir aftur til Jerusalem frá tí fjalli *sum* kallast Olivin, sum er eina sabbatsdags ferð frá Jerusalem.

13 Og *tá* ið teir vóru komnir inn, fóru teir upp í eitt ovara rúm, hvar vórðu *verandi* bæði Pætur, og Jákup, og Jóhannes, og Andreas, *Philippus*, og Tummas, Bartholomæus, og Matthæus; Jákup,

sonur *Ál-phæ-ús*-ar; og Símun *Zê-ló-tês*; og Judas, *bróðir* Jákups.

14 Allir hesir hildu fram samsintir í bøn og áheitan; við kvinnunum; og Mariu, móður Jesu; og við bróðrum hansara.

15 ¶ Og í teimum døgum stóð Pætur upp í lærusveinanna mittu, og segði, (talið á nøvnum saman vóru umleið hundrað og tjúgu,)

16 Menn *og* bróður, hetta skriftstaðið mátti neyðturviliga verðið uppfyllt, hvørt Halgi Andin, við munnni Dávids, frammanundan talaði viðvíkjandi Judasi, sum varð leiðbeinari hjá teimum ið tóku Jesus.

17 Tí at hann var taldur við okkum, og hevði lutast part í hesi tænastru.

18 Men hesin maðurin keypti ein akur við misgerðarendurgjaldinum; *og* hann datt eftir høvðinum, brast sundur í miðjuni, og allir innvølr hansara gustu út.

19 Og tað varð kunnugt øllum búsitárunum í Jerusalem; so mikið at tann akurin verður kallaður á teirra egnu tungu, *Á-kêl-dá-má*, tað vil siga, Blóðsakurin.

20 Tí at skrivað stendur í Psálmabókini, Lat hansara bústað vera oyðnan, og lat ongan búgva hari: og hansara biskups-embæti lat annan taka.

21 Hvørsvegna av hesum monnum ið hava fylgst við okkum alla ta tíð sum Harrin Jesus fór inn og út okkara millum,

22 Byrjandi frá dópi Jóhannesar, til hin sama dag sum hann varð tikin upp frá okkum, má ein verða innsettur at vera eitt vitni við okkum um hansara uppreisn.

23 Og teir útnevndu tveir, *Jó-seph*, kallaður *Bár-sá-bás*, ið varð tilnevndur Justus; og *Mætth-í-ás*.

24 Og teir bóðu, og søgdu, Tú, Harri, sum kennirt hjørtuni hjá øllum *monnum*, sýn hvønn av hesum tveimum tú hevurt valt,

25 At hann má taka lut í hesi tænanstu og ápostladømi, sum Judas við misgerð fell frá, at hann mátti fara til sitt eigna stað.

26 Og teir góvu fram sínar lutir; og luturin fell á Mátth-í-ás; og hann varð upp taldur við teimum ellivu ápostlunum.

KAPITUL 2

OG tá ið Hvítusunnudagurin var fullvegis komin, vóru tey øll samsint í einum pláss.

2 Og bráðliga kom eitt ljóð frá himni, sum av einum súsandí, mektigum vindi, og tað fylti alt húsið har tey sótu.

3 Og teimum birtust klownar tungur líka sum av eldi, og tað settist uppá hvønn av teimum.

4 Og tey vórðu øll fylt við Halga Andanum, og tóku at tala við øðrum tungum, so sum Andin gav teimum framburð.

5 Og tað vóru búsitandi í Jerusalemljóðar, frómir menn, úr hvørji tjóð undir himni.

6 Tá ið nú hetta ljóðaðist út umkring, kom mannfjöldin saman, og vóru ovfarnir, tí at hvør maður hoyrði teir tala á sínum egnu tungumáli.

7 Og teir allir ógvaðust og undraðust, og søgdu hvør við annan, Sí, eru ikki allir hesir, ið tala, Galilæarar?

8 Og hvussu hoyra vit, hvør á okkara egnu tungu, sum vit vórðu føddir í?

9 Pár-thár, og Mēdar, og É-lám-it'-ar, og búsitarnir í Mē-sō-pō-tá-mi-ū, og í Judæu, og Kāp-pá-dó-ki-ū, í Pontus, og Asiu, í Phry-gi-ū, og Pām-phý-li-ū, í Egyptalandi, og í þortunum av Lí-bý-ū kring Cý-rē-nē, og fremmandir úr Róm, Jødar og prosilytar,

11 Kretoyingar og Arábarar, vit hoyra teir tala á tungum várum Guðs undurfullu verk.

12 Og teir allir ógvaðust, og vóru í iva, og søgdu hvør við annan, Hvat merkir hetta?

13 Aðrir háðandi søgdu, Hesir menn eru fullir av nýggjum vini.

14 ¶ Men Pætur stóð upp við teimum ellivu, og hevði upp sína rødd, og segði við teir, Tit menn úr Judæu, og allir tit sum búgva í Jerusalemljóðar, veri hetta tykkum kunnugt, og lýðið á míni orð:

15 Tí hesir eru ikki druknir, sum tit halda, við tað at tað er bert hin triðji tími dagsins.

16 Men hetta er tað, sum varð talað við Jó-él-i profheti;

17 Og tað skal henda í síðstu døgum, sigur Guð, at eg vil hella út av mínum Anda yvir alt kjøt: og tykkara synir og tykkara døtur skulu profhetera, og tykkara ungu menn skulu siggja sjónir, og tykkara gomlu menn skulu droyma dreymar:

18 Og á mínar tænarar og á mínar handarmoyggjar vil eg hella út í teimum døgum av mínum Anda; og tey skulu profhetera:

19 Og eg vil sýna undur í himni í erva, og tekin á jørðini í neðra; blóð, og eld, og guvuroyk:

20 Sólin skal verða umskift til myrkur, og mánin til blóð, áðrenn hin mikli og merkisverdi dagur Harrans komi:

21 Og tað skal henda, at hvørsumhelst ið kallar á navn Harrans, skal verða frelstur.

22 Tit menn av Ísrael, hoyrið hesi orð; Jesus úr Nazareth, ein maður sum varð víðurkendur av Guði tykkara millum við kraftarverkum og undrum og teknum, sum Guð gjørði við honum í tykkara mittu, eins og tit sjálvir eisini vita:

23 Hann, sum við fyriskipaða ráði og fyrvitan Guðs varð givin upp, hava tit tikið, og við vondum hondum hava tit krossfest og vigið hann:

24 Sum Guð hefur reist upp, havandi loyst þínur deyðans: tí at tað var ikki møgulegt at hann skuldi verðið hildin av honum.

25 Tí at Dávid talar viðvíkjandi honum, Eg fyrísá Harran altíð frami fyri mínum andliti, tí at hann er við mína høgru hond, at eg skuldi ei verðið vikaður:

26 Tí fegnaðist mitt hjarta, og mín tunga gleddist; harafturat skal eisini mitt kjøt hvíla í vón:

27 Tí at tú vilt ikki eftirlata mína sál í helviti, eiheldur vilt tú tillata Hinum Heilaga tínum at siggja rot.

28 Tú hevurt kunnar gjørt mær lívsins vegir; tú skalt gera meg fullan av frøi við tini ásjón.

29 Menn og brøður, latið meg fræsliga tala við tykkum um ættarfaðirin Dávid, at hann er bæði deyður og jarðaður, og hansara gravhýsi er hjá okkum til henda dag.

30 Av tí at hann var ein prophetur, og vitsti at Guð hevði svorið við einum eiði fyri honum, at av ávøkstinum av hansara lendum, eftir kjøtinum, vildi hann reisa upp Christ at sita á hansara háseti;

31 So talaði hann, við tað at hann sá hetta frammanundan, um uppreisn Christs, at hansara sál varð ikki eftirlatin í helviti, eiheldur sá hansara kjøt rot.

32 Henda Jesus hefur Guð reist upp, og um tað eru vit allir vitnir.

33 Tá ið hann tí nú er við Guðs høgru hond upp hevjaður, og hefur fingið av Faðirinum fyríjáttan Halga Andans, hevur hann úthelt hendan, sum tit nú siggja og hoyra.

34 Tí at Dávid er ikki stigin upp í himnarnar: men hann sigur sjálvur, HARRIN segði við Harra mín, Sit tú við mína høgru hond,

35 Inntil eg geri tínar figgindar til fótskammul tín.

36 Lat tí alt Ísraels hús vita við vissu, at Guð hefur gjørt tann sama Jesus, hvønn tit hava krossfest, bæði til Harra og Christ.

37 ¶ Men tá ið teir hoyrdu hetta, fingur teir ein sting í sitt hjarta, og søgdu við Pætur og til restina av ápostlunum, Menn og brøður, hvat skulu vit gera?

38 Tá segði Pætur við teir, Vendið um, og verðið doyptir hvør einasti av tykkum í navni Jesu Christs til eftirgeving syndanna, og tit skulu fáa gávu Halga Andans.

39 Tí fyríjáttanin er fyri tykkum, og til børn tykkara, og til øll sum eru langt burturi, emtá so mong sum Harrin Guð okkara fer at kalla.

40 Og við mongum øðrum orðum vitnaði og formanaði hann, og segði, Bjargið tykkum frá hesi rangvørgu slekt.

41 ¶ Tey, sum tá gleðiliga tóku imóti orði hansara, vórðu doypst: og sama dag vórðu lagðar afturat teimum umleið trý túsund sálir.

42 Og tey hildu fram støðfast í ápostlanna doktrínu og samfelagi, og í breyðbróting, og í bønnum.

43 Og ótti kom á hvørja sál: og mong undur og tekin vórðu gjørd av ápostlunum.

44 Og øll, sum trúðu, vóru saman, og høvdu øll ting felags;

45 Og seldu sínar ognir og góðs, og býttu tað til allar menn, sum hvør maður hevði tørv.

46 Og tey hildu fram dagliga samsint í templinum, og brutu breyð frá húsi til hús, og ótu sín mat við gleði og hjartans einfaldni,

47 Lovandi Guði, og høvdu yndi hjá øllum fólkinum. Og Harrin legði afturat kirkjuni dagliga slik ið skuldu verða frelst.

KAPITUL 3

MEN Pætur og Jóhannes fóru niðan saman í templið um bønartíman, *sum er niggiundi tímin.*

2 Og ein ávisur maður, laminn frá móðurlívi móður sínar, varð borinn, hvønn teir dagliga lögðu við tað liðið av templinum sum kallast Fagra, at biðja olmussur av teimum ið gingu inn í templið;

3 Sum, *tá ið hann* sá Pætur og Jóhannes, um at fara inn í templið, bað um eina olmussu.

4 Og Pætur festi síni eygu á hann, við Jóhannesi, og segði, Hygg uppá okkum.

5 Og hann gav gætur eftir teimum, *við tað at hann væntaði at fáa okkurt frá teimum.*

6 Tá segði Pætur, Silvur, gull havi eg einkið; men slíkt, sum eg havi, *tað* gevi eg tær: í navni Jesu Christi úr Nazareth, statt upp og gakk.

7 Og hann tók í høggru hondina á honum, og lyfti *hann* upp; og í stundini móttóku hansara fótur og øklabein styrki.

8 Og hann sprakk upp, stóð, og gekk, og fór inn við teimum í templið, gangandi, og loypandi, og prisandi Guði.

9 Og alt fólkið sá hann ganga um og prisa Guði:

10 Og tey vitstu at tað var hann ið sat fyri olmussur við Fagrlið av templinum: og tey fyltust við undran og ógvan yvir tað sum hevði hent honum.

11 Og sum lamni maðurin, sum varð grøddur, helt Pæturi og Jóhannesi, rann alt fólkið saman at teimum á súlnaganginum sum er kallaður Sálomons, og undraðust mikilliga.

12 ¶ Og tá ið Pætur sá *tað*, tók hann til orða við fólkið, Tit menn av Ísrael, hví undrast tit á hetta? ella hví hyggja tit so álvarsamt á

okkum, sum um við okkar egna mátti ella heilagleika vit høvdu fingið henda mann at ganga?

13 Guð Abrahams, og Isaaks, og Jákups, Guð fedra vára, hevur dýrdmett sín Son Jesus; sum tit gövu upp, og avnoktaðu hann í nærveruni av Pilatusi, tá ið hann var avræddur *i* at lata *hann* fara.

14 Men tit avnoktaðu Hin Heilaga og hin Rættláta, og bóðu um ein myrðara at verða givnan tykkum;

15 Og drópu Prins lívsins, sum Guð hevur reist frá teimum deyðu; sum vit eru vitnir um.

16 Og hansara navn hevur, ígjøgnum trúgv á hansara navn, gjørt henda mann sterkan, hvønn tit siggja og kenna: ja, trúgvinn, sum er av honum, hevur givið honum henda fullkomna sunnleika í nærveru tykkar alra.

17 Og nú, brøður, eg veit at tit gjørdu *tað* gjøgnum fákunnu, eins og tykkara ráðharrar eisini *gjørdu*.

18 Men tey tingini sum Guð frammanundan hevði sýnt við munnum á øllum prophetum sínum, at Christus skuldi líða, hevur hann soleiðis uppfyllt.

19 ¶ Skiftið ti sinni, og verðið umvendir, at tykkara syndir mega verða slettaðar út, tá ið tíðirnar av endurfrískan fara at koma frá nærveru Harrans;

20 Og hann skal senda Jesus Christ, sum frammanundan varð prædikaður tykkum:

21 Hvørjum himinin má taka ímóti, inn til tíðirnar av endur-reisn av øllum lutum, sum Guð hevur talað við munnum á øllum sínum heilagu prophetum, síðan veröldin byrjaði.

22 Tí sanniliga segði Móses við fedrarnar, Ein prophet skal Harrin Guð tykkara reisa tykkum upp av brøðrum tykkara, mær líkan; hann skulu tit hoyra

í øllum tingum, hvørjismhelst ið hann skal siga tykkum.

23 Og tað skal henda, at hvør sál ið ikki vil hoyra tann prophet, skal tynast burturúr fólkinum.

24 Ja, og allir prophetarnir frá Sámueli, og teir sum aftaná fylgja, so mangir sum hava talað, hava somuleiðis frammanundan sagt frá um hesar dagarnar.

25 Tit eru børn prophetanna, og sáttmálans ið Guð gjørdi við fedrar várar, sigandi við Abraham, Og í tínum sáði skulu allar ættir jarðarinnar verða vælsignaðar.

26 Tykkum *hevur* Guð fyrst, havandi reist upp Son sín Jesus, sent hann at vælsigna tykkum, í at venda burtur hvør einasti av tykkum frá sinum misgerðum.

KAPITUL 4

OG sum teir talaðu fyri fólkinum, komu prestarnir, og høvudsmaðurin av templinum, og Såd-dú-cēe'-arnir, á teir,

2 Og vóru harmir at teir lærdu fólki, og prædikaðu gjøgn Jesus uppreisnina frá teimum deyðu.

3 Og teir lögdu hendur á teir, og settu *teir* í varðhald til næsta dag: tí nú var kvøldartið.

4 Men mong av teimum, ið hoyrdu orðið, trúðu; og talið á monnunum var um fimm túsund.

5 ¶ Og tað hendi um morgin-árið, at teirra stjórnarar, og elstu, og skriftlærdu,

6 Og høvudspresturin Annas, og Cā-ā-fās, og Jóhannes, og Alexander, og so mangir sum vóru av høvudsprestsins ætt, vóru savnaðir saman í Jerusalem.

7 Og tá ið teir høvdu sett teir í miðjuna, spurdu teir, Við hvørjum valdi, ella við hvørjum navni, hava tit gjørt hetta?

8 Pætur, fyltur við Halga Andanum, segði tá við teir, Tit stjórnarar fólksins, og Ísraels elstu,

9 Um vit henda dag verða

rannsóktir um ta góðu gerð, sum *varð* gjørd við vanmáttiga mannin, við hvørjum háttarlagi hann er gjørdur heilur;

10 Tá veri tað tykkum øllum kunnugt, og fyri øllum fólki Ísraels, at við navni Jesu Christs úr Nazareth, hvønn tit krossfestu, sum Guð reisti frá teimum deyðu, *enmtá* við honum stendur hesin maður her frammanfyri tykkum heilur.

11 Hesin er tann steinurin sum varð gjørdur til einkið av tykkum smiðum, sum er vorðin høvuðs hornsteinurin.

12 Eiheldur er tað frelsa í nøkrum øðrum: tí at tað er einkið annað navn undir himni, givið millum manna, sum vit mugu verða frelstir við.

13 ¶ Men tá ið teir sóu dirvið hjá Pæturi og Jóhannes, og varnaðust at teir vóru ólærdir og fákunnugir menn, undradust teir; og teir komust við teir, at teir høvdu verið við Jesusi.

14 Og skoðandi mannin, sum varð grøddur, standa hjá teimum, kundu teir einkið siga ímóti tí.

15 Men tá ið teir høvdu boðið teimum at fara til viks út úr ráðnum, ráðfærdust teir sín ámillum,

16 Og søgdu, Hvat skulu vit gera við hesar menn? tí at *tað*, at í veruleikanum eitt merkisvert kraftarverk hevur verið gjørt av teimum, *tað* er eyðsýnt fyri øllum teimum sum búgva í Jerusalem; og vit kunnu ikki avnokta *tað*.

17 Men at tað spreiddist einkið víðari millum fólkið, *tá* latum okkum hótta teir strangliga, *til tess* at teir hiðanífrá tali fyri ongum manni í hesum navni.

18 Og teir rópaðu teir, og buðu teimum als ikki at tala ella frálæra í Jesu navni.

19 Men Pætur og Jóhannes svaraðu og søgdu við teir, Hvørt tað veri *seg* rætt í Guðs eygsjón

GERNINGARNIR 5

Kirkjan biður til Guðs

at akta tykkum meir enn Guð, dæmið tit *um tað*.

20 Tí vit kunnu ikki annað *enn* tala tey ting ið vit hava sæð og hoyrt.

21 So tá ið teir høvdu hótt teir víðari, lótu teir teir fara, *tá ið teir* einkið funnu hvussu teir kundu revsað teir, orsakað av fólkinum: tí at allir *menn* dýrðmettu Guð fyrri tað sum var gjørt.

22 Tí at maðurin var yvir fjørutí ára gamal, sum hetta kraftarverk av grøðing var sýnt á.

23 ¶ Og *tá ið teir* vóru latnir fara, fóru teir til sitt egna samlag, og boðaðu frá øllum sum fremstu prestarnir og *teir* elstu høvdu sagt við teir.

24 Og tá ið teir hoyrdu tað, lyftu teir samsintir upp sína rødd til Guðs, og søgdu, Harri, tú ert Guð, sum hevurt gjørt himin, og jørð, og sjógvin, og alt sum í teimum er:

25 Sum við munnni tænara tíns Dávids hevurt sagt, Hví leikaðu teir heidnu óðir, og *hví* myndar fólkíð fáfongdar lutir?

26 Jarðarinnar kongar stóðu upp, og stjórnararnir vóru savnaðir saman ímóti Harranum, og ímóti hansara Christi.

27 Tí av sonnum ímóti tínum heilaga barni Jesusi, sum tú hevurt salvað, vóru bæði Heródes, og Pontius Pilatus, *saman* við Heidningunum, og Ísraels fólkí, savnaðir saman,

28 Fyri at gera hvatsumhelst *ið* hond tín og ráð títt fyrifram avráddu at verða gjørt.

29 Og nú, Harri, lít at teirra hóttanum: og veit tínum tænarum, at við øllum dirvi teir mega tala títt orð,

30 Við at rætta fram tína hond at grøða; og at tekin og undur mega verða gjörd við navni heilaga barns tíns Jesu.

31 ¶ Og tá ið teir høvdu biðið,

varð staðið rist, har teir vóru savnaðir saman; og teir vórðu allir fyltir við Halga Andanum, og teir talaðu Guðs orð við dirvi.

32 Og fjøldin av teimum, ið trúðu, vóru av einum hjarta og av einari sál: eiheldur segði nakar *av teimum*, at nakað av tingunum, sum hann átti, var hans egna; men teir høvdu øll ting felags.

33 Og við miklur kraft bóru ápostlarnir vitni um Harrans Jesu uppreisn: og stór náði var á teimum øllum.

34 Eiheldur var nakar teirra millum sum torvaði: tí at so mangir sum vóru eigarar av jarðum ella húsum, seldu tey, og komu við virðinum á teim tingunum ið vórðu seld,

35 Og lögdu *tað* niður við ápostlanna fótur: og útdeling varð gjörd hvørjum manni samsvarandi sum hann hevði tørv.

36 Og Jó-sés, sum av ápostlunum varð tilnevndur Barnabas, (sum er, *tá ið tað* er týtt, Ugganarsonurin, ein Levitur, og úr landi Kýprosar,

37 *Sum* hevði jørð, seldi *hana*, og kom við peninginum, og legði *hann* við fótur ápostlanna.

KAPITUL 5

MEN ávisur maður, nevndur An-á-ní-ás, við Saffiru konu síni, seldi eina ogn,

2 Og helt aftur *part* av virðinum, *so* kona hansara var eisini loynilig *til tess*, og kom við ávisum parti, og legði *tað* við fótur ápostlanna.

3 Men Pætur segði, An-á-ní-ás, hví hevur Sátan fylt títt hjarta at lúgva fyri Halga Andanum, og at halda aftur *part* av virðinum á jørðini?

4 Meðan hon varð verandi, var hon ikki tín egna? og eftir at hon var seld, var hon ikki í tínum egna valdi? hví hevurt

tú gitið henda lut í hjarta tínum? tú hevurt ikki logið fyrri monnum, men fyrri Guði.

5 Og Án-á-ní-ás, hoyrandi hesi orð, fell niður, og gav upp andan: og mikil ótti kom á allar teir ið hoyrdu hesar lutir.

6 Og teir ungu menninir reistust, vældu um hann, og bóru hann út, og jarðaðu hann.

7 Og tað var umleið skeiðið á triggjar tímar aftaná, tá ið kona hansara, sum ikki vitsti hvat var gjørt, kom inn.

8 Og Pætur tók til orða við hana, Sig mær hvørt tit seldu jørðina fyrri so mikið? Og hon segði, Ja, fyrri so mikið.

9 Tá segði Pætur við hana, Hvussu er tað at tit hava saman samst um at freista Anda Harrans? sí, fótur teirra, sum hava jarðað mann tín, eru við dyrnar, og skulu bera teg út.

10 Tá fell hon niður alt fyrri eitt við hansara fótur, og gav upp andan: og teir ungu menninir komu inn, funnu hana deyða, og bóru hana fram, og jarðaðu hana hjá manni hennara.

11 Og mikil ótti kom yvir alla kirkjuna; og yvir so mong sum hoyrdu hesar lutir.

12 ¶ Og við hondum ápostlanna vórðu mong tekin og undur virkaði millum fólkið; (og teir vóru allir samsintir í súlnagangi Sálomons.

13 Og av restini tordi eingin at sameina seg teimum: men fólkið setti teir hátt.

14 Og trúgvandi vórðu tess fleiri lögð afturat Harranum, fjøldir bæði av monnum og kvinnum.)

15 So mikið at tey fórdu fram tey sjúku út á gøturnar, og lögdu tey á sengur og legur, at í minsta lagi skuggin av Pætura, sum fór framvið, mátti skuggað yvir summi teirra.

16 Har kom eisini ein fjøld

út úr staðunum runt umkring til Jerusalem, og høvdu við sær sjúk fól, og tey sum vóru plágaði við óreinum andum: og tey vórðu grødd hvør einasti.

17 ¶ Tá reis upp høvuðspresturin, og allir teir sum við honum vóru, (sum er sektin av Sád-dú-cēe'-arunum,) og vóru fyltir við harmavreiði,

18 Og lögdu sínar hendur á ápostlarnar, og settu teir í tað almenna fongslíð.

19 Men eingil Harrans um náttina opnaði fongsulsdyrnar, og fórði teir út, og segði,

20 Farið, standið og talið í templinum til fólkið øll orðini av hesum lívi.

21 Og tá ið teir hoyrdu tað, fóru teir inn í templið tíðliga um morgunin, og frálærdu. Men høvuðspresturin kom, og teir sum við honum vóru, og rópaði ráðið saman, og alt stjórnarráð Ísraels barna, og sendu til fongslíð at fáa teir heintaðar.

22 Men tá ið embætismenninir komu, og ikki funnu teir í fongslinum, komu teir aftur, og taldu,

23 Og søgdu, Sanniliga funnu vit fongslíð lokað við allari trygd, og varðmenninar standandi fyrri uttan, frammanfyri dyrnar: men tá ið vit høvdu latið upp, funnu vit ongan innanfyri.

24 Men tá ið høvuðspresturin og høvuðsmaðurin av templinum og teir fremstu prestarnir hoyrdu hesi ting, ivaðust teir um tey, hvat hetta mundi vaksa til.

25 Tá kom ein og taldi teimum, og segði, Sí, menninir, sum tit settu í fongsul, standa í templinum, og læra fólkið.

26 Tá fór høvuðsmaðurin við vaktarmonnunum, og heintaði teir uttan harðskap: tí at teir óttaðust fólkið, bara ikki teir skuldu verðið steinaðir.

27 Og tá ið teir vóru komnir

við teimum, settu teir *teir* fram-fyri ráðið: og hövuðspresturinn spurdi teir,

28 Og segði, Buðu vit tykkum ekki strangliga, at tit skuldu ekki frálæra í hesum navni? og sí, tit hava fylt Jerusalem við tykkara doktrínu, og ætla at føra blóðið av hesum manni yvir okkum.

29 ¶ Pætur og *hinir* ápostlarnir svaraðu tá og søgdu, Vit áttu at akta Guð, heldur enn menn.

30 Guð fedra vára reisti upp Jesus, sum tit drópu og hongdu á eitt træ.

31 Hann hevur Guð upp hevjað við síni høgru hond *at vera* ein Prins og ein Frelsara, fyri at geva Ísrael umvending, og fyrigeving av syndum.

32 Og vit eru hansara vitnir um hesi ting; og *tað er* eisini Halgi Andin, sum Guð hevur givið til teirra sum akta hann.

33 ¶ Tá ið teir hoyrdu *tað*, vórðu teir skornir *til hjartað*, og hildu ráð *um* at drepa teir.

34 Tá stóð ein í ráðnum upp, ein Pharisæari, nevndur Gã-má'-lî-êl, ein lærumeistari av lógini, hildin í umdømi millum alt fólkið, og beyð at koyra ápostlarnar út eitt litið bil;

35 Og segði við teir, Tit menn av Ísrael, gevið gætur um tykkum sjálvar hvat tit ætla at gera við-víkjandi hesum monnunum.

36 Ti undan hesum døgum reis upp Thêv'-dás, *sum* gabbadi seg at vera einhvor; at hvørjum eitt tal av monnum, umleið fyra hundrað, sameinaðu seg: sum vórðu vignir; og allir, so mangir sum aktaðu hann, vórðu spjaddir, og ferdir til einkiðs.

37 Eftir henda mann reis upp Judas úr Galiléu í døgum av skattingini, og dró burtur nógv fólk eftir sær: eisini hann týndist; og allir, *enntá* so mangir sum aktaðu hann, vórðu spjaddir.

38 Og nú sigi eg við tykkum, Haldið *tykkum* frá hesum monnum, og latið teir vera: tí at um hetta ráð ella hetta verk veri av monnum, vil tað koma til einkiðs:

39 Men um tað veri av Guði, kunnu tit ikki koyra tað um koll; at ikki móguliga tit verði funnir enntá at berjast ímóti Guði.

40 Og við hann vóru teir samdir: og tá ið teir hövdu rópað ápostlarnar, og bart *teir*, buðu teir at teir skuldu ikki tala í Jesu navni, og lótu teir fara.

41 ¶ Og teir fóru avstað frá nærveru ráðsins, og fegnaðust *yvir* at teir vórðu hildnir verdir at líða skomm fyri navn hansara.

42 Og dagligani í templinum, og í hvørjum húsi, góvust teir ikki at frálæra og prædika Jesus Christ.

KAPITUL 6

OG í teimum døgum, tá ið talið á lærusveinunum varð margfaldað, reistist ein knarran av Grikkunum ímóti Hebræarunum, tí at teirra einkjur vórðu fjónaðar í tí dagligu tæningini.

2 Tá rópaðu teir tólv fjøldina av lærusveinunum *at sær*, og søgdu, Tað er ikki ráðiligt at vit skuldu farið frá Guðs orði, og tænt borðum.

3 Hvørsvegna, brøður, hyggið út tykkara millum sjey menn av ærligum ummæli, *sum eru* fullir av Halga Andanum og vísdómi, sum vit mega skipa yvir hesum starvi.

4 Men vit vilja geva okkum áhaldandi til bønar, og til tæntastu orðsins.

5 ¶ Og framsøgnin hóvaði allari fjøldini: og teir valdu Stephan, ein mann fullan av trúgv og av Halga Andanum, og Philippus, og Prø-chō'-rūs, og Ní-cã-nór, og Tí-môn, og Pãr-mē'-nãs, og Nicolas – ein prosilyt úr An-ti-ó-ki-ù:

6 Sum teir settu framfyri ápostlarnar: og tá ið teir høvdu biðið, lögdu teir hendur á teir.

7 Og Guðs orð tók til; og talið á lærusveinunum margfaldaðist í Jerusaleum stórligani; og stórus hópur av prestunum vórðu lýdnir mótt trúnni.

8 Og Stephan, fullur av trúgv og kraft, gjørdi mikil undur og kraftarverk millum fólkíð.

9 ¶ Tá reistust ávísir úr tí sýnagoguni sum verður kallað *sýnagogan* hjá Li-bēr-tín-unum, og Cý-rē-nē-ingunum, og Ál-ēx-ān-dri-ān-arunum, og hjá teimum úr Či-lí-čī-ū og úr Ásiu, í orðadrátti við Stephan.

10 Og teir vóru ikki førir fyri at standa ímóti visdóminum og andanum sum hann talaði av.

11 Tá lokkaðu teir menn, sum søgdu, Vit hava høyrð hann tala halgispottilig orð ímóti Mósesi, og ímóti Guði.

12 Og teir østu upp fólkíð, og teir elstu, og teir skriftlærdu, og lupu á hann, og fangaðu hann, og førdu hann til ráðið,

13 Og settu upp følsk vitnir, ið søgdu, Hesin maður gevst ikki at tala halgispottilig orð ímóti hesum heilaga plássi, og lógini:

14 Tí vit hava høyrð hann siga, at hesin Jesus úr Názareth skal oyða hetta stað, og skal broyta tær venjur sum Móses fekk okkum.

15 Og allir, ið sótu í ráðnum, hugdu støðufast á hann, og sóu andlitið hjá honum sum hevði tað verið andlitið á einum eingli.

KAPITUL 7

TÁ segði høvuðspresturin, Eru hesi tingini so?

2 Og hann segði, Menn, brøður, og fedrar, lýðið á; Dýrdarinnar Guð birtist faðir okkara Abrahami, tá ið hann var í Mē-sō-pō-tá-mī-ū, áðrenn hann dvaldist í Kár-rān,

3 Og segði við hann, Slepp tær út úr landi tínum, og frá tínum ættarfólki, og kom inn í landið sum eg skal sýna tær.

4 Tá kom hann úr landi Kāl-dē'-anna, og búði í Kár-rān: og haðani, tá ið faðir hansara var deyður, flutti hann hann í hetta landið, sum tit nú dvalast í.

5 Og hann gav honum ongan arvalut í tí, nei, ikki *so mikið sum* at seta fót sín á: tó fyrjattaði hann, at hann vildi geva tað til hansara til ognar, og til sáds hansara eftir hann, tá ið hann *sum enn var* einkið barn hevði.

6 Og Guð talaði á henda hátt, At hansara sáð skuldi útsita í fremmandum landi; og at teir skuldu føra teir inn í trældóm, og fara illani við *teimum* í fyra hundrað ár.

7 Og tá tjóðina, sum teir skulu vera í trældómi fyri, vil eg døma, segði Guð: og eftir tað skulu teir koma fram, og tæna mær á hesum staði.

8 Og hann gav honum umskeringarsáttmálan: og so gat *Abraham* Ísaak, og umskar hann áttanda dagin; og Ísaakur gat Jákup; og Jákup gat teir tólv ættarfedrarnar.

9 Og ættarfedrarnir, drivnir við øvund, seldu Jóseph til Egyptalands: men Guð var við honum,

10 Og friaði hann út úr øllum hansara trongsrum, og gav honum góðvild og visdóm í eygsjón Pharaohs, Egyptalands kongs; og hann gjørdi hann til landsstjóra yvir Egyptalandi og øllum sínum húsi.

11 Men tað kom ein svøltur yvir alt Egyptaland og Chá-nā-ān, og mikil trongsla: og okkara fedrar funnu einkið uppihald.

12 Men tá ið Jákup høyrði at tað var korn í Egyptalandi, sendi hann út okkara fedrar fyrst.

13 Og við hitt annað *skifti* varð Jóseph gjörður kunnur fyri sínum brøðrum; og Jósephs ættarfolk varð gjört Pharaoh kunnugt.

14 Tá sendi Jóseph, og kallaði faðir sín Jákup til sín, og alt sitt ættarfolk, trísinstjúgu og fimtan sálar.

15 So Jákup fór niður í Egyptaland, og doyði, hann, og fedrar várir,

16 Og vórðu bornir yvir í Sý·chēm, og lagdir í gravhýsið sum Abraham keypti fyri penga-upphædd av sonum Ēm·mór-s, *faðir* Sý·chēm-s.

17 Men tá ið fyrjáltanartíðin nærkaðist, sum Guð hevði svorið Abrahami, vaks fólkid og fleir-faldaðist í Egyptalandi,

18 Til ein annar kongur reistist, sum ikki kendi Jóseph.

19 Hin sami fór sniðfundigani við ættarfólki várur, og handfór várar fedrar ónt, so at teir kastaðu út síni ungu børn, til tess endamáls *at* tey ikki máttu livað.

20 Á hvørji tíð Móses varð føddur, og var avbera fagur, og fostraður upp í húsi faðirs síns í triggjar mánaðir:

21 Og tá ið hann var kastaður út, tók dóttir Pharaohs hann upp, og fostraði hann sum sín egna son.

22 Og Móses varð lærdur í øllum Egyptanna vísdómi, og var mektigur í orðum og í gerðum.

23 Og tá ið hann var full fjøruti ára gamal, kom tað inn í hansara hjarta at vitja brøður sínar, Ísraels børn.

24 Og *tá ið hann* sá ein *teirra* líða órætt, vardi hann *hann*, og hevndi hann sum varð kúgaður, og sló Egyptan:

25 Tí hann helt, *at* hansara brøður mundu skilja, hvussu ið Guð við hansara hond vildi fría teir út: men teir skiltu ikki.

26 Og næsta dag sýndi hann seg fyri teimum, sum teir trættust, og vildi fáa teir

at einast aftur, og segði, Harrar, tit eru brøður; hví gera tit órætt hvør ímóti øðrum?

27 Men hann, ið gjörði næsta sínum órætt, stoytti hann burtur, og segði, Hvør gjörði teg *til* stjórnara og dómara yvir okkum?

28 Vilt tú drepa meg, sum tú gjördirt við Egyptan í gjár?

29 Tá flýddi Móses við hesa framsøgn, og varð útlendingur í landi Má·dí·án-s, hvar hann gat tveir synir.

30 Og tá ið fjøruti ár vóru útrunnin, birtist ein eingil Harrans fyri honum í oyðu Sí·ná fjals í eldsloga í einum runni.

31 Tá ið Móses sá tað, undraðist hann á sjónina: og, sum hann nærkaðist at skoða tað, kom rødd Harrans at honum,

32 *Sigandi, Eg eri* Guð fedra tína, Guð Abrahams, og Guð Ísaaks, og Guð Jákups. Tá nøtraði Móses, og tórdi ikki líta *at*.

33 Tá segði Harrin til hansara, Tak tinar skógvar av frá tínum fótum: tí at staðið, har tú stendurt, er heilag jørð.

34 Eg havi sæð, eg havi sæð nívdina hjá mínum fólkum sum er í Egyptalandi, og eg havi hoyrt teirra stynjan, og eri komin niður at útfria tey. Og kom nú, eg vil senda teg til Egyptalands.

35 Henda Móses, sum teir vistu burtur, og søgdu, Hvør gjörði teg *til* ein stjórnara og ein dómara? hin sama sendi Guð *at vera* ein stjórnari og ein útfriari við hendi tess eingils sum birtist honum í runninum.

36 Hann fórði teir út, eftir at hann hevði sýnt undur og tekin í Egyptalandi, og í Reyðahavinum, og í oyðuni í fjøruti ár.

37 ¶ Hetta er tann Móses, sum segði við Ísraels børn, Ein prophet skal Harrin tykkara Guð reisa tykkum upp av tykkara brøðrum, mær líkan; hann skulu tí hoyra.

38 Hetta er hann, sum var í kirkjuni í oyðuni við einglinum sum talaði til hansara á Sí'ná fjalli, og við okkara fedrum: sum fekk teir lívligu oraklarnar at geva okkum:

39 Sum^p okkara fedrar ikki vildu akta fyri, men stoyttu *hann* frá sær, og í sínum hjørtum vendu tilbakar aftur til Egyptalands,

40 Og søgdu við Aaron, Ger okkum gudar at fara undan okkum: tí *hvat* hesum Mósesi *viðvíkur*, sum forði okkum út úr Egyptalandi, vit vita ikki hvat er vorðið av honum.

41 Og teir gjørdu ein kálv í teimum døgum, og ofraðu skurðgudinum sláturoffur, og fegnast í verkunum av sínum egnu hondum.

42 Tá vendi Guð, og gav teir upp til at tilbiðja himins herlið; eins og skrivað stendur í prophetabókini, O tit Israels hús, hava tit ofrað mær vigin djór og sláturoffur *yvir skeiðið á fjørutí* ár í oyðuni?

43 Já, tit tóku upp tabernakkul Molochs, og stjørnu Rēm'phān-s, guds tykkara, myndir sum tit gjørdu til *tess* at tilbiðja tær: og eg vil forá tykkum burt handan Bábylon.

44 Okkara fedrar høvdu vitnisburðartabernaklið í oyðuni, *so* sum hann hevði fyriskipað, *tá ið hann* talaði við Móses, at hann skuldi gera tað eftir tí sniðinum sum hann hevði sæð.

45 Hvørt eisini okkara fedrar, sum komu aftaná, ferdur inn við Jesusi inn í ogn Heidninganna, sum Guð rak út undan andliti fedra vára, at døgum Dávids;

46 Hvør fann yndi frammi fyri Guði, og tráði at finna eitt tabernakkul til Guðs Jákups.

47 Men Sálomon bygdí honum eitt hús.

48 Kortini býr hin Hægsti

ikki í templum, gjørd við hondum; eins og propheturin sigur,

49 Himin *er* mín trúna, og jørð mín fótskammul: hvat hús vilja tit byggja mær? sigur Harrin: ella hvat *er* pláss hvíldar mínar?

50 Hevur ikki mín hond gjørt allar hesar lutir?

51 ¶ Tykkara harðsviraðu og óumskornu í hjarta og oyrum, tit standa altíð imóti Halga Andanum: *so* sum tykkara fedrar *gjørdu*, soleiðis *gera* tit.

52 Hvørjum av prophetunum hava ikki tykkara fedrar søkt at? og teir hava dripið teir sum fyrifram sýndu um komu Hins Rættláta; av hvørjum tit nú hava verið svikjararnir og myrðararnir:

53 Sum hava móttikið lógina við medvirkan eingla, og hava ikki hildið *hana*.

54 ¶ Tá ið teir hoyrdu hesar lutir, skórust teir til hjartað, og teir gríslaðu imóti honum við *sinum* tonnum.

55 Men hann var fullur av Halga Andanum, og hugdi upp støðufast inn í himin, og sá Guðs dýrd, og Jesus standandi við høggru hond Guðs,

56 Og segði, Sí, eg siggi himnarnar upplatar, og Menniskjusonin standandi við høggru hond Guðs.

57 Tá rópaðu teir út við harðari rødd, og stappaðu síni oyru, og lupu á hann einmælt,

58 Og kastaðu *hann* út úr staðinum, og steinaðu *hann*: og vitnini lögdu síni klæðir niður við feturnar á einum ungum manni, hvørs navn var Saulus.

59 Og teir steinaðu Stephan, sum kallaði á *Guð*, og segði, Harri Jesus, tak imóti mínum anda.

60 Og hann neig niður, og rópti við harðari rødd, Harri, legg ikki hesa synd teimum til skuld. Og tá ið hann hetta hevði sagt, sovnaði hann.

KAPITUL 8

OG Saulus var samtykjandi fyrir hansara deyða. Og á teirri tíð var mikil atsókn ímóti kirkjunni sum var í Jerusalem; og tey vórðu øll spjódd umkring út ígjøgnum umráðini av Judæu og Sámár-í-ú, uttan ápostlarnir.

2 Og gudshugaðir menn bóru Stephan til jarðan hansara, og hildu mikið harmljóð yvir honum.

3 Hvat Saulusi viðvíkur, hann framdi oyðing av kirkjunni, hann fór inn í hvørt hús, hálaði menn og kvinnur, og gav tey yvir til fongsul.

4 Tí fóru teir, sum vórðu spjaddir umkring, allar staðir prædikandi orðið.

5 Tá fór Philippus oman til Sámár-í-ú staðar, og prædikaði teimum Christ.

6 Og fólkíð gav samhugað gætur eftir teinum tingunum sum Philippus talaði, tá ið tey hoyrdu og sóu kraftarverkini sum hann gjordi.

7 Tí óreindir andar, rópandi við harðari rödd, komu út úr mongum ið vóru heltikin við teimum: og mong, tikin við lamningum, og sum vóru vanfør, vórðu grødd.

8 Og tað var mikil frøi í tí staði.

9 Men har var ein ávisur maður, kallaður Símun, sum frammanundan í tí sama staði brúkti gand, og forheksaði fólk: ið av Sámár-í-ú, við at seta fram at hann var sjálvur einhvør mikil:

10 Eftir hvørjum^p tey øll góvu gætur, frá tí minsta til hin størsta, og søgdu, Hesin maður er hin mikla kraft Guðs.

11 Og fyri honum høvdu tey øll virðing, tí at í langa tíð hevði hann forheksað tey við gandum.

12 Men tá ið tey trúðu Philippusi, sum prædikaði tingini viðvíkjandi kongadømi Guðs,

og navni Jesu Christ, vórðu tey doypt, bæði menn og kvinnur.

13 Tá trúði Símun sjálvur eisini: og tá ið hann var doyptur, helt hann fram við Philippusi, og undraðist, tá ið hann sá kraftarverkini og teknini sum vórðu gjord.

14 Men tá ið ápostlarnir, sum vóru í Jerusalem, hoyrdu at Sámár-í-á hevði tikið ímóti Guðs orði, sendu teir til teirra Pætur og Jóhannes:

15 Sum, tá ið teir vóru komnir oman, bóðu fyri teimum, at tey máttu móttaka Halga Andan:

16 (Tí sum enn var hann fallin uppá ongan teirra: bert at tey vóru doypt í navni Harrans Jesu.)

17 Tá lögdu teir sínar hendur á tey, og tey fingi Halga Andan.

18 Og tá ið Símun sá, at ígjøgnum áleggung av hondum ápostlanna varð Halgi Andin givin, beyð hann teim pening,

19 Og segði, Gevið mær eisini hesa kraft, at á hvønnsumhelst ið eg leggi hendur, hann má móttaka Halga Andan.

20 Men Pætur segði við hann, Peningur tín glatist við tær, av tí at tú hevurt hugsað at Guðs gáva kann keypast við peningi.

21 Tú hevurt hvørki part ella lut í hesi sök: tí at títt hjarta er ikki rætt í Guðs eygsjón.

22 Vend tí um frá hesi vondsku tini, og bið Guð, um møguligvis hugsanin av tínum hjarta má verða tær fyrigivin.

23 Tí at eg varmist, at tú ert í beisklejkans galli, og í misgerðarinnar fjøtri.

24 Tá svaraði Símun, og segði, Biðjið tit til Harrans fyri mær, at einkið av hesum tingunum, ið tit hava talað, komi á meg.

25 Og tá ið teir høvdu vitnað og prædikað Harrans orð, vendu teir aftur til Jerusalem,

og prædikaðu gleðiboðskapin í mongum bygðum hjá Sá-már-i-tán-arunum.

26 Og eingil Harrans talaði við Philippus, og segði, Reis teg, og far ímóti suðuri til vegin sum fer oman frá Jerusalem til Gá'-zā, sum er oyðimørk.

27 Og hann reistist og fór: og sí, ein maður úr Ê-thí-ó-pí-ú, ein hirðmaður úr miklum myndugleika undir Kán-dá'-kē, drotning Ê-thí-ó-pí-u-manna, sum hevði áleggjngina av øllum hennara dýrgripi, og var komin til Jerusalem fyrri at tilbiðja,

28 Var ávegis aftur, sat í sínum vagni, og las Ê-sāi-ās prophet.

29 Tá segði Andin við Philippus, Far nær, og halt teg afturat hesum vagni.

30 Og Philippus rann hagar til hansara, og hoyrði hann lesa Ê-sāi-ās prophet, og segði, Skilurt tú hvat tú lesurt?

31 Og hann segði, Hvussu kann eg, uttan onkur skuldi vegleitt meg? Og hann tráaði Philippus, at hann vildi komið upp og sitið hjá sær.

32 Stað skriftarinnar, sum hann las, var hetta, Hann varð leiddur sum ein seyður til slátringina; og sum eitt lamb, málleyst fyrri sínum klippara, svá læt hann ikki upp sín munn:

33 Í eyðmýking hansara varð hansara dómur avtikin: og hvør skal kunngera ætt hansara? tí hansara liv er tikið av jørðini.

34 Og hirðmaðurin tók til orða við Philippus, og segði, Eg biði teg, um hvønn talar propheturin hetta? um seg sjálvan, ella um onkran annan mann?

35 Tá læt Philippus upp sín munn, og byrjaði við tí sama skriftstaðnum, og prædikaði honum Jesus.

36 Og sum teir fóru á vegi sínum, komu teir at ávísium

vatni: og hirðmaðurin segði, Sí, her er vatn; hvat forðar mær at verða doyptur?

37 Og Philippus segði, Um tú trýrt við øllum tínum hjarta, so kanst tú. Og hann svaraði og segði, Eg trúgvi at Jesus Christus er Sonur Guðs.

38 Og hann beyð vagninum at standa stillur: og teir fóru niður báðir inn í vatnið, bæði Philippus og hirðmaðurin; og hann doypti hann.

39 Og tá ið teir vóru komnir upp úr vatninum, rykti Andi Harrans Philippus burtur, so at hirðmaðurin sá hann ikki meira: og fagnandi fór hann sín veg.

40 Men Philippus varð funnin í A-zó-tús: og hann fór ígjøgnum, og prædikaði í øllum staðunum, til hann kom til Cæ-sá-rē-ú.

KAPITUL 9

OG Saulus, sum enn froysti út höttanir og slátran ímóti lærusveinum Harrans, fór til høvuðsprestin,

2 Og tráaði av honum brøv til Damascus til sýnagogurnar, at um hann fann nakran sum hoyrði til henda veg, hvørt tey vóru menn ella kvinnur, mátti hann føra tey bundin til Jerusalem.

3 Og sum hann ferðaðist, kom hann nær Damascus: og bráðliga skein runt um hann eitt ljós av himni:

4 Og hann datt til jarðar, og hoyrði eina rødd ið segði við seg, Saul, Saul, hví sökirt tú at mær?

5 Og hann segði, Hvør ert tú, Harri? Og Harrin segði, Eg eri Jesus, hvørjum tú sökirt at: tað er torført hjá tær at sparka ímóti broddunum.

6 Og skelvandi og ovfarin segði hann, Harri, hvat vilt tú hava meg at gera? Og Harrin segði við hann, Statt upp, og far

inn í staðin, og það skal verða sagt tær hvað tú mást gera.

7 Og menninir, sum ferðaðust við honum, stóðu málleysir, teir hoyrdu eina rödd, men sóu ongan.

8 Og Saul reistist av jörðini; og tá ið eygu hansara vóru upplatin, sá hann ongan: men teir leiddu hann við hondini, og forðu *hann* inn í Damascus.

9 Og hann var triggjar dagar uttan sjón, og hvørki át ella drakk.

10 ¶ Og það var ávísur lærusveinur í Damascus, nevndur *Ān-ā-nī-ās*; og til hansara segði Harrin í eini sjón, *Ān-ā-nī-ās*. Og hann segði, Sí, eg *eri her*, Harri.

11 Og Harrin segði við hann, Statt *upp*, og far inn á ta gøtuna sum kallast Beina, og fregnast í húsinum hjá Judasi eftir *ēinum sum er* kallaður Saulus, frá Tarsus: tí sí, hann biður,

12 Og hefur sæð í eini sjón ein mann, nevndan *Ān-ā-nī-ās*, koma inn, og leggja *sína* hond á seg, at hann mátti móttaka sjón sína.

13 Tá svaraði *Ān-ā-nī-ās*, Harri, eg havi hoyrt av mongum um henda mann, hvussu mikið ilt hann hefur gjørt ímóti tínum heilagu í Jerusalem:

14 Og her hefur hann myndugleika frá fremstu prestunum at binda øll ið kalla á titt navn.

15 Men Harrin segði við hann, Far tín veg: tí hann er mær eitt útvalt ílat, at bera mítt navn framfyri Heidningarnar, og kongar, og Ísraels børn:

16 Tí at eg vil sýna honum hvussu mikil ting hann má liða fyri navns míns skuld.

17 Og *Ān-ā-nī-ās* fór sín veg, og fór inn í húsið; og *hann* legði sínar hendur á hann, og segði, Bróðir Saulus, Harrin, *enn tá* Jesus, sum birtist tær á vegnum,

sum tú komst, hefur sent meg, at tú máttirt móttaka sjón tína, og verða fyltur við Halga Andanum.

18 Og í stundini fullu það frá eygum hansara sum høvdu það verið skøl: og hann fekk sjón við tað sama, og reistist, og varð doyptur.

19 Og tá ið hann hevði fingið mat, varð hann styrktur. Tá varð Saulus ávísar dagar hjá lærusveinum sum vóru í Damascus.

20 Og beinanvegin prædikaði hann *Christ* í sýnagogunum, at hann er Sonur Guðs.

21 Men allir, sum hoyrdu *hann*, vórðu ovfarnir, og søgdu; Er ikki hetta hann sum oyddi tey sum kallaðu á hetta navn í Jerusalem, og kom higar fyri tað endamál at hann mátti føra tey bundin til fremstu prestarnar?

22 Men Saulus øktist tess meir í styrki, og orkymlaði Jøðarnar sum dvaldust í Damascus, við at prógva at hesin er sjálvasti *Christus*.

23 ¶ Og eftir at mangir dagar vóru uppfyltir, lögdu Jøðarnir ráð *um* at drepa hann:

24 Men teirra liggjan á lúri varð kunn fyri Saulusi. Og teir vaktuðu porttrini dag og nátt *fyr*i at drepa hann.

25 Tá tóku lærusveinarnir hann um náttina, og lestu *hann* niður við múrin í eini kurv.

26 Og tá ið Saulus var komin til Jerusalem, kannaði hann at sameina seg til lærusveinarnar: men teir vóru allir ræddir fyri honum, og trúðu ikki at hann var ein lærusveinur.

27 Men Barnabas tók hann, og førði *hann* til ápostlarnar, og klárlegði teimum hvussu hann hevði sæð Harran á vegnum, og at hann hevði talað til hansara, og hvussu hann hevði djarvliga prædikað í Damascus í Jesu navni.

28 Og hann var hjá teimum, komandi inn og farandi út í Jerusaleum.

29 Og hann talaði djarvt í Harrans Jesu navni, og kjakaðist ímóti Grikkunum: men teir lógu úti eftir at bana honum.

30 Og tá ið brøðurnir vitstu tað, fóru teir hann oman til Çæ-sá-ré-ü, og sendu hann fram til Tarsus.

31 Tá høvdu kirkjurnar hvíld út um alla Judæu og Galileu og Sámár-i-ü, og vórðu uppbygdar; og vandrandi í Harrans ótta, og í uggan Halga Andans, vórðu tær margfaldaðar.

32 ¶ Og tað bar á, sum Pætur fór út um øll heraðshorn, kom hann eisini oman til tey heilagu sum búðu í Lýd-dü.

33 Og har fann hann ein ávisan mann, Æ-nē-ás at navni, sum hevði passað sína song í átta ár, og var sjúk av lamninginum.

34 Og Pætur segði við hann, Æ-nē-ás, Jesus Christus ger teg frískan: reis teg, og reið upp tina song. Og hann reistist alt fyri eitt.

35 Og øll, sum búðu í Lýd-dü og Sár-ön, sóu hann, og vendu til Harrans.

36 ¶ Men tað var í Joppe ein ávis lærusveinka, nevnd Tabitha, sum, við týðing, kallast Dorcas: henda kvinna var full av góðum verkum og olmussugerðum sum hon gjørdi.

37 Og tað hendi í teimum døgum, at hon varð sjúk, og doyði: og tá ið tey høvdu tváað hana, lögdu tey hana í eitt ovara kamar.

38 Og við tað at Lýd-dá var nær við Joppe, og lærusveinar-nir høvdu høyrð at Pætur var har, sendu teir tveir menn til hansara, tráandi hann at hann ikki vildi drálað at koma til teirra.

39 Tá reistist Pætur og fór við teimum. Tá ið hann var komin, fóru tey hann í ovara

kamarið: og allar einkjurnar stóðu hjá honum og grótu, og sýndu kyrtlarnar og klæðini sum Dorcas gjørdi, meðan hon var hjá teimum.

40 Men Pætur koyrði tey øll uttar, og neig niður, og bað; og hann vendi sær at líkinum, og segði, Tabitha, reis teg. Og hon læt upp eygu síni: og tá ið hon sá Pætur, settist hon upp.

41 Og hann rætti henni hondina, og lyfti hana upp, og tá ið hann hevði rópað tey heilagu og einkjurnar, setti hann hana fram livandi.

42 Og tað varð kunnugt út um alla Joppe; og mong trúðu á Harran.

43 Og tað bar á, at hann dvaldi mangar dagar í Joppe hjá einum Símoni, einum garvara.

KAPITUL 10

TAÐ var ein ávisur maður í Çæ-sá-ré-ü, sum nevndist Cornelius, ein hundraðsovasti av tí liðinum sum kallast Ítaliska liðið,

2 Ein frómur maður, og ein sum óttaðist Guð við øllum húsi sínum, sum gav nógvar olmussur til folkið, og bað til Guðs alveg.

3 Hann sá í eini sjón týðiligani um niggjunda tíma dagsins ein eingil Guðs koma inn til sín, og siga við seg, Cornelius.

4 Og tá ið hann hugdi á hann, varð hann ræddur, og segði, Hvat er tað, Harri? Og hann segði við hann, Tínar bønir og tínar olmussur eru komnar upp til eina áminning fyri Guði.

5 Og send nú menn til Joppe, og rópa ein Símun, hvørs tilnavn er Pætur:

6 Hann hevur innivist hjá einum Símoni, einum garvara, hvørs hús er við sjóvarströndina: hann skal siga tær hvat tú eigurt at gera.

7 Og tá ið eingilin, sum talaði við Cornelius, var farin avstað,

rópaði hann tveir av sínum hús-køllum, og ein fróman hermánn av teimum ið vartaðu um hann áhaldandi;

8 Og tá ið hann hevði kunn-gjört teimum øll hesi ting, sendi hann teir til Joppe.

9 ¶ Um morgindagin, sum teir fóru á síni ferð, og nærkað-ust staðinum, fór Pætur upp á takið at biðja um sætta tíma:

10 Og hann gjørdist avbera svangur, og vildi havt etið: men meðan tey gjørdu klárt, fell hann í eina transu,

11 Og sá himin upplatnan, og eitt ávist ílat dala at sær, sum hevði tað verði ein stórir dúkur, knýttur við tey fyra hjørnini, og sigin niður til jarðar:

12 Hvari vóru alskyns ferfött djór av jørðini, og villini djór, og skriðkykt, og fuglar av luftini.

13 Og ein rødd kom til hansara, Reis teg, Pætur; drep, og et.

14 Men Pætur segði, Ikki so, Harri; tí at eg havi aldri etið nakað sum er algongt ella óreint.

15 Og røddin talaði við hann aftur fyri aðru ferð, Tað sum Guð hevur reinsað, tað kalla ikki tú algongt.

16 Hetta varð gjørt triggjar ferðir: og ílatið varð móttikið upp aftur inn í himin.

17 Men meðan Pætur ivaðist í sær sjálvum hvat henda sjón, sum hann hevði sæð, mundi merkja, sí, tá høvdu menninir, sum vóru sendir frá Corneliusi, spurt upp húsini hjá Símoni, og stóðu frammanfyri portrið,

18 Og rópaðu inn, og spurdu hvørt Símun, sum varð tilnevndur Pætur, hevði innivist har.

19 ¶ Meðan Pætur hugsaði um sjónina, segði Andin við hann, Sí, triggir menn søkja teg.

20 Statt tí upp, slepp tær oman, og far við teimum, og ivast einkið: tí at eg havi sent teir.

21 Tá fór Pætur oman til menninar sum vóru sendir til hansara frá Corneliusi; og segði, Sí, eg eri hann sum tit søkja: hvat er grundin fyri hví tit eru komnir?

22 Og teir søgdu, Hundraðs-ovastin Cornelius, ein rættlátur maður, og ein sum óttast Guð, og av góðum ummæli millum alla Jødanna tjóð, varð varslaður frá Guði við heilagum eingli at senda eftir tær inn í hús sitt, og at hoyra orð frá tær.

23 Tá rópaði hann teir inn, og hýsti teimum. Og um morgindagin fór Pætur avstað við teimum, og ávisir brøður frá Joppe fylgdust við honum.

24 Og dagin eftir komu teir til Cæsá-ré-ú. Og Cornelius biðaði eftir teimum, og hevði rópað saman sínar skyldmenn og tøttu vinir.

25 Og sum Pætur kom inn, mætti Cornelius honum, og fell niður við hansara føtur, og tilbað hann.

26 Men Pætur tók hann upp, og segði, Statt upp; eg sjálvur eri eisini maður.

27 Og sum hann talaði við hann, fór hann inn, og fann mong sum vóru saman komin.

28 Og hann segði við tey, Tít vita hvussu ið tað er eitt ólógligt ting hjá manni, sum er Jødi, at halda samlag, ella koma til ein av eini aðrari tjóð; men Guð hevur sýnt mær at eg skuldi ikki kalla nakran mann algongdan ella óreinan.

29 Tí kom eg til tykkara uttan andmæling, so skjótt sum eg varð sendur eftir: eg spyrji tí fyri hvørja ætlan tit hava sent eftir mær?

30 Og Cornelius segði, Fyri fyra døgum síðani fastaði eg inn-til henda tíma; og við níggjunda tíma bað eg í mínum húsi, og

sí, ein maður stóð frammanfyri mær í björtum klædnaði,

31 Og segði, Cornelius, bøn tín er hoyrd, og tínar olmussur eru hildnar í minni í Guðs eygsjón.

32 Send tí til Joppe, og rópa higar Símun, hvørs tilnavn er Pætur; hann hevur innivist í húsinum hjá *einum* Símoni, einum garvara, við sjóvarstrondina: sum, tá ið hann kemur, skal tala fyrj tær.

33 Alt fyrj eitt sendi eg tí til tín; og tú hevurt gjørt væl í at tú ert komin. Nú eru vit tí øll her tilstaðar frammi fyrj Guði, at hoyra øll ting sum tær eru boðin av Guði.

34 ¶ Tá opnaði Pætur *sín* munn, og segði, Av sonnum varnist eg at Guð er eingin persónsmetari:

35 Men í hvørji tjóð er hann, ið óttast hann, og virkar rættvísi, góðtíkin hjá honum.

36 Hitt orðið sum *Guð* sendi Ísraels børnum, *í at* prædika frið við Jesusi *Christi*: (hann er Harri alra:)

37 Tað orðið, *sigi eg*, kenna tit, sum varð kunngjørt út ígjøgnum alla Judæu, og byrjaði frá Galilæu, eftir dópin sum Jóhannes prædikaði;

38 Hvussu Guð salvaði Jesus úr Názareth við Halga Andanum og við kraft: sum fór um og gjørði gott, og grøddi øll sum vóru kúgaði av djevlinum; tí Guð var við honum.

39 Og vit eru vitnir um øll ting sum hann gjørði bæði í landi Jødanna, og í Jerusalem; hvønn teir vógu og hongdu á eitt træ:

40 Hann reisti Guð upp triðja dag, og sýndi hann opinlýsiga;

41 Ikki fyrj øllum fólkinum, men vitnum *sum vóru* útvald frammanundan av Guði, *enntá* fyrj okkum sum ótu og drukku

við honum, eftir *at* hann reis upp frá deyðum.

42 Og hann beyð okkum at prædika fólkinum, og at vitna at tað er hann sum varð tilskiladur av Guði *at vera* Dómarin av livandi og deyðum.

43 Honum geva allir prophetarnir vitnisburð, at ígjøgnum hansara navn skal hvørsumhelst, *ið* trýr á hann, fáa eftirgeving av syndum.

44 ¶ Meðan Pætur enn talaði hesi orðini, fell Halgi Andin á øll tey sum hoyrdu orðið.

45 Og teir av umskeringini, sum trúðu, vórðu ovfarnir, so mangir sum komu við Pæturi, av tí at eisini á Heidningarnar varð úthelt gáva Halga Andans.

46 Tí teir hoyrdu tey tala við tungum, og hámeta Guð. Tá tók Pætur til orða,

47 Kann nakar nokta *fyrj* vatni, at hesi ei skuldu verðið doypt, sum hava móttikið Halga Andan eins væl sum vit?

48 Og hann beyð tey at verða doypt í navni Harrans. Tá bóðu tey hann steðga ávisar dagar.

KAPITUL 11

OG ápostlarnir og brøðurnir, sum vóru í Judæu, hoyrdu at Heidningarnir høvdu eisini tikið ímóti Guðs orði.

2 Og tá ið Pætur var komin niðan til Jerusalem, trættu teir, sum vóru av umskeringini, við hann,

3 Og søgdu, Tú fórt inn til óumskornar menn, og átst við teimum.

4 Men Pætur fór yvir *málið* frá byrjanini, og greiddi teimum frá *tí* eftir raðfylgju, og segði,

5 Eg var í Joppe staði í bøn: og í eini transu *sá* eg sjón, Eitt ávíst ílat dala, sum hevði tað verið ein stórir dúkur, sigin niður frá himni eftir fyra hjørnum; og tað kom heilt til mín:

GERNINGARNIR II

6 Tá ið eg hevði fest míni eygu á tað, umhugsaði eg tað, og sá ferfótt djór av jørðini, og villini djór, og skriðkykt, og fuglar av luftini.

7 Og eg hoyrði eina rödd, sum segði við meg, Reis teg, Pætur; drep og et.

8 Men eg segði, Ikki so, Harri: tí at einkið algongt ella óreint hevur á nøkrum sinni farið inn í mín munn.

9 Men röddin svaraði mær aftur av himni, Tað sum Guð hevur reinsað, tað kalla ikki tú algongt.

10 Og hetta varð gjørt triggjar ferðir: og øll vórðu drigin upp aftur inn í himin.

11 Og sí, alt fyri eitt vóru triggjar menn longu komnir at húsinum har eg var, sendir frá Çæ-sá-ré-ú til mín.

12 Og Andin beyð mær at fara við teimum, og einkið ivast. Harafturat komu hesir seks brøðurnir við mær, og vit fóru inn í húsið hjá mannum:

13 Og hann sýndi okkum hvussu hann hevði sæð ein eingil í sínum húsi, sum stóð og segði við seg, Send menn til Joppe, og rópa Símun, hvørs tilnavn er Pætur;

14 Sum skal siga tær orð, sum tú og alt títt hús skulu verða frelst við.

15 Og sum eg tók at tala, fell Halgi Andin á tey, sum á okkum at byrja seg.

16 Tá mintist eg aftur orðið hjá Harranum, hvussu ið hann segði, Jóhannes vissuliga doypti við vatni; men tit skulu verða doyptir við Halga Andanum.

17 Við tað tá, at Guð gav teimum líku gávu sum hann gav okkum, sum trúðu á Harran Jesus Christ; hvat var eg, at eg kundi standa ímóti Guði?

18 Tá ið teir hoyrdu hesi tingini, hildu teir friði sínum,

Pætur heldur sína varnarøðu

dýrðmettu Guð, og søgdu, So hevur Guð eisini veitt Heidning-unum umvending til lívs.

19 ¶ Teir sum nú vórðu spjaddir umkring við atsóknina sum reis upp íkring Stephan, ferðaðust so langt sum til Fø-ní-çí-ú, og Cýpros, og An-tí-ó-kí-ú, og prædikaðu orðið fyri ongum uttan Jødunum einans.

20 Og summir av teimum vóru menn úr Cýpros og Cý-ré-né, sum, tá ið teir vóru komnir til An-tí-ó-kí-ú, talaðu fyri Grikk-unum, prædikandi Harran Jesus.

21 Og Harrans hond var við teimum: og eitt stórt tal trúðu, og vendu til Harrans.

22 ¶ Tá komu tíðindir um hesi ting fyri oyruni á kirkjuni sum var í Jerusalem: og teir sendu fram Barnabas, at hann skuldi fara so langt sum til An-tí-ó-kí-ú.

23 Hvær, tá ið hann kom, og hevði sæð Guðs náði, varð glaður, og formanaði teir allar, at við hjartans ráði teir vildu halda fast við Harran.

24 Tí hann var ein góður maður, og fullur av Halga Anda-num og av trúgv: og nógv fólk varð lagt afturat Harranum.

25 Tá fór Barnabas avstað til Tarsus, fyri at søkja Saulus:

26 Og tá ið hann hevði funnið hann, førði hann hann til An-tí-ó-kí-ú. Og tað bar á, at eitt heilt ár savnaðu teir seg saman við kirkjuni, og lærdu væl av fólki. Og lærusveinarnir vórðu fyrst kallaðir Christnir í An-tí-ó-kí-ú.

27 ¶ Og í hesum døgum komu prophetar úr Jerusalem til An-tí-ó-kí-ú.

28 Og har stóð upp ein av teimum, nevndur Á-gá-büs, og uppmálaði eftir Andanum, at tað skuldi verða mikil svøltur út um allan heim: sum hendi á døgum Claudius Çæsars.

29 Lærusveinarnir, hvør maður

eftir sínum førimumi, avráddu tá at senda neyðhjálp til brøðurnar sum búðu í Judæu:

30 Sum teir eisini gjørdi, og sendu tað til hinar elstu við hondum Barnabasar og Sauls.

KAPITUL 12

MEN um ta tíðina rætti Heródes kongur fram *sí*nar hendur at plága ávis av kirkjuni.

2 Og hann drap Jákup, brøður Jóhannesar, við svørðinum.

3 Og av tí at hann sá at tað toknaði Jødunum, fór hann longur fram at taka Pætur eisini. (Tá vóru dagar ósúrgaðs breyðs.)

4 Og tá ið hann hevði handtikið hann, setti hann *hann* í fongsul, og gav *hann* yvir til fyra fyramanna vaktir av hermonnum at vakta hann; og ætlaði eftir Páskir at føra hann fram til fólkíð.

5 Pætur varð tí hildin í fongslí: men bøn varð gjørd uttan íhald av kirkjuni til Guðs fyri honum.

6 Og tá ið Heródes ætlaði at fara at føra hann fram, svav Pætur somu náttina ímillum tveir hermenn, bundin við tveimum ketum: og varðmenninir framman fyri dyrnar vaktadu fongslíð.

7 Og sí, eingil Harrans kom á *hann*, og eitt ljós skein í fongslinum: og hann sló Pætur á síðuna, og reisti hann upp, og segði, Reis *teg* upp í skundi. Og hansara ketur fullu av frá hondum *hansara*.

8 Og eingilin segði við hann, Gyrð *teg*, og bint á sandalur tínar. Og hann so gjørdi. Og hann sigur við hann, Smoygg klæði títt um *teg*, og fylg mær.

9 Og hann fór út, og fylgdi honum; og vitsti ikki at tað var satt sum varð gjørt av einglinum; men helt seg siggja eina sjón.

10 Tá ið teir vóru *farnir* framvið fyrstu og aðru vaktini, komu teir til jarnportrið sum

leiðir til staðin; sum opnaðist fyri teimum av sínum egnu eintingum: og teir fóru út, og fóru víðari ígjøgnum eina gøtu; og við tað sama fór eingilin frá honum.

11 Og tá ið Pætur var komin til sín sjálvs, segði hann, Nú veit eg við vissu, at Harrin hevur sent eingil sín, og hevur friað meg út úr hond Heródesar, og frá allari eftirvæntan Jødafólksins.

12 Og tá ið hann hevði umhugsað *hetta*, kom hann til hús Mariu, móður Jóhannesar, hvørs tilnavn var Markus; har mong vóru savnaði saman og bóðu.

13 Og sum Pætur bankaði á dyrnar av portinum, kom ein genta at vita *hvør tað var*, nevnd Rhoda.

14 Og tá ið hon kendi røddina hjá Pæturi, opnaði hon ikki portrið vegna gleði, men rann inn, og segði frá hvussu ið Pætur stóð frammanfyri portrið.

15 Og tey søgdu við hana, Tú ert óð. Men hon váttaði støðugt, at tað var enn tá so. Tá søgdu tey, Tað er eingil hansara.

16 Men Pætur helt áfram at banka: og tá ið tey høvdu latið upp *dyrnar*, og sóu hann, vórðu tey ovfarin.

17 Men hann gjørdi tekin til teirra við hondini at halda friði sínum, og upplýsti teimum hvussu Harrin hevði ført hann út úr fongslinum. Og hann segði, Farið og sýnið Jákupi hesar lutir, og fyri brøðrunum. Og hann fór avstað, og fór í eitt annað pláss.

18 Men so skjótt sum tað var dagur, varð eingin smávegis røringur millum hermenninar, hvat ið vorðið var av Pæturi.

19 Og tá ið Heródes hevði søkt eftir honum, og fann hann ikki, rannsakaði hann varðmenninar, og beyð at *teir* skuldu takast av lívi. Og hann fór oman frá Judæu til Çæ-sà-ré-ú, og varð *har*.

20 ¶ Og Heródes var ógviliga misnøgdur við teir úr Týrus og Sí-dön: men teir komu samtintir til hansara, og *tá ið teir* høvdu gjørt Blás-tús, kamars-harra kongs, *til sín vin, bóðu teir um frið*; tí at land teirra varð nørt av landi kongsins.

21 Og Heródes, á einum ásettum degi, skryddur í kongligt skrud, settist á sitt háseti, og helt teimum røðu.

22 Og fólkíð gav eitt róp, og *segði, Tað er røddin á einum gudi*, og ikki á einum manni.

23 Og í stundini sló eingil Harrans hann, av tí at hann gav ikki Guði æruna: og hann varð etin av ornum, og gav upp andan.

24 ¶ Men Guðs orð vaks og margfaldaðist.

25 Og Barnabas og Saulus komu aftur frá Jerusalem, *tá ið teir høvdu uppfylt sína tænastru*, og tóku við sær Jóhannes, hvørs tilnavn var Markus.

KAPITUL 13

MEN tað vóru í kirkjuni, sum var í An-ti-ó-ki-ü, ávísir prophetar og frálærarar; so sum Barnabas, og Símeon sum varð kallaður Ni-gér, og Lú-çi-üs frá Cý-ré-né, og Mán-á-én, sum hevði verðið uppaldur við Heródesi fjórðingsfúrsta, og Saulus.

2 Sum teir tæntu til Harrans, og fastaðu, segði Halgi Andin, Skiljið mær Barnabas og Saulus frá til tað verk sum eg havi kallað teir til.

3 Og tá ið teir høvdu fastað og biðið, og lagt sínar hendur á teir, sendu teir *teir* avstað.

4 ¶ So *tá ið teir soleiðis vórðu sendir út av Halga Andanum*, fóru teir avstað til Sê-lév-ci-ü; og haðani sigldu teir til Cýpros.

5 Og tá ið teir vóru í Sál-lá-mis, prædikaðu teir Guðs orð í sýnagogunum hjá Jøðunum:

og teir høvdu eisini Jóhannes til *sín* tænarar.

6 Og tá ið teir vóru farnir ígjøgnum oynna til Pá-phös, funnu teir ein ávísan gandakall, ein falskan prophet, ein Jøda, hvørs navn var Bår-jê-süs:

7 Sum var hjá fulltrúa landsins, Sêr-gi-üs-i Paulusi, einum skilamanni; sum røpaði Barnabas og Saul, og tráði at hoyra Guðs orð.

8 Men gandakallurin E-lý-más, (tí soleiðis er navn hansara við týðing,) stóð teimum ímóti, og roynði at snúgva landsstjóranum burtur frá trúnni.

9 Saulus, (sum eisini kallast Paulus,) fyltur við Halga Andanum, setti tá síni eygu á hann,

10 Og segði, O fullur av allari sniðfundni og allari illgerð, *tútt* djevulsins barn, *tín* figgindi av allari rættvisi, vilt tú ikki gevast at avskepla Harrans røttu vegir?

11 Og nú, sí, Harrans hond er yvir tær, og tú skalt vera blindur, og ei siggja sólina í eina tíð. Og alt fyri eitt fell á hann eitt tám og eitt myrkur; og hann fór umkring, og søkti onkran at leiða seg við hondini.

12 Fulltrúin, tá ið hann sá hvat var gjørt, trúði tá, og var ovfarin yvir doktrinuna Harrans.

13 Men tá ið Paulus og hansara samlag loystu frá Pá-phös, komu teir til Pêr-gü í Pám-phý-lí-ü: og Jóhannes fór frá teimum, og vendi aftur til Jerusalem.

14 ¶ Men tá ið teir fóru avstað úr Pêr-gü, komu teir til An-ti-ó-ki-ü í Pi-sí-di-ü, og fóru inn í sýnagoguna á sabbatsdegnum, og settust niður.

15 Og eftir lesingina av lógini og prophetunum sendu stjórnarnir av sýnagoguni til teirra, sigandi, *Tú* menn og brøður, um tit hava nakað formaningarorð til fólkíð, *tá* mælið áfram.

16 Tá stóð Paulus upp,

gjörði tekin við hondini, og segði, Menn av Ísrael, og tit sum óttast Guð, gevið áhoyrn.

17 Guð hjá hesum Ísraels fólki valdi okkara fedrar, og hevjaði fólkið upp, tá ið teir búðu sum fremmandir í Egyptalandi, og við høgum armi førði hann teir út úr tí.

18 Og umleið tíðina á fjøruti ár útstóð hann teirra atburðir í oyðuni.

19 Og tá ið hann hevði oytt sjeý tjóðir í landi *Chá-ná-án-s*, deildi hann teimum teirra land eftir luti.

20 Og eftir tað gav hann teimum dómáramar í umleið skeiðið á fyra hundrað og fimmti ár, inntil prophetin Sámuel.

21 Og síðan tráaðu teir ein kong: og Guð gav teimum Saul, son Kis, ein mann av Benjamins ætt, í fjøruti ára bil.

22 Og tá ið hann hevði flutt hann burtur, reisti hann teimum upp Dávid at vera kong teirra; hvørjum hann eisini gav vitnisburð, og segði, Eg havi funnið Dávid, son Ísais, ein mann eftir mínum egna hjarta, sum skal uppfylla allan mín vilja.

23 Av sáðnum hjá hesum manni hevur Guð, eftir fyrjáltan *siní*, reist Ísrael ein Frelsara, Jesus:

24 Tá ið Jóhannes fyrst hevði prædikað, áðrenn hansara komu, umvendingardópin fyri øllum fólki Ísraels.

25 Og sum Jóhannes uppfylti skeið sitt, segði hann, Hvør halda tit at eg eri? Eg eri ikki *hann*. Men sí, eftir meg kemur ein, hvørs skógvar á *hansara* fótum eg ikki eri verður at loysa.

26 Menn og brøður, børn Ábrahams stammu, og hvørsumhelst tykkara millum ið óttast Guð, tykkum er orðið av hesi frelsu sent.

27 Tí at teir sum dvøljast í Jerusalem, og teirra stjórnarar, av

tí at teir kendu hann ikki, ella tá prophetanna røddir, sum verða lísnar hvønn sabbatsdag, hava teir uppfylt *tær* í at fordøma *hann*.

28 Og tó at teir onga grund til deyða funnu í *honum*, so tráaðu teir Pilatus at hann skuldi vegast.

29 Og tá ið teir høvdu uppfylt alt sum var skrivað um hann, tóku teir *hann* niður av trænum, og lögdu *hann* í eitt gravhýsi.

30 Men Guð reisti hann frá teimum deyðum:

31 Og hann varð sæddur í nógvar dagar av teimum ið komu niðan við honum frá Galiléu til Jerusalem, sum eru hansara vitnir fyri fólkinum.

32 Og vit kunngerá tykkum gleðitíðindir, hvussu ið fyrjáltanin, sum varð gjørd fedrunum,

33 Ta somu hevur Guð uppfylt okkum, teirra børnum, í at hann hevur reist upp Jesus aftur; sum tað eisini er skrivað í øðrum psálminum, Tú ert Sonur mín, henda dag havi eg gitið teg.

34 Og hvat víðvikur *tí*, at hann reisti hann upp frá deyðum, *nú* ikki meira at venda aftur til rot, so segði hann á henda hátt, Eg vil geva tær hinar vissu miskunnir Dávíds.

35 Hvørsvegna hann sigur eisini í einum øðrum *psálmi*, Tú skalt ikki loyva Hinum Heilaga tinum at siggja rot.

36 Tí at Dávid, eftir at hann hevði tænt sinum egna ættarliði eftir vilja Guðs, sovnaði, og varð lagdur at sínum fedrum, og sá rot:

37 Men hann, sum Guð reisti aftur, sá einkið rot.

38 ¶ Veri tykkum tí kunnugt, menn og brøður, at ígjøgnum henda mann verður tykkum prædikað fyrigeving syndanna:

39 Og við honum eru allir, sum trúgva, rættvisgjørdir frá øllum tungum, sum tit ikki

GERNINGARNIR 14

kundu verða rættvísgjördir frá við Móselóginu.

40 Verið tí varnir, at ikki tað komi á tykkum, sum er talað um í prophetunum;

41 Siggíð, tit vanvirðarar, og undrist, og týnist: tí at eg virki eitt verk í tykkara dögum, eitt verk sum tit á ongan hátt skulu trúgva, um *so* onkur *hevði* kunngjört tykkum tað.

42 Og tá ið Jødarnir vóru farnir út úr sýnagoguni, bønauð Heidningarnir, at hesi orð máttu verða prædikað fyri teimum næsta sabbatin.

43 Men tá ið samkoman var loyst upp, fylgdu mangir av Jøðunum og trúrøknu prosilýt-unum Paulusi og Barnabasi: sum talaðu til teirra, og sannførdu teir at halda fram í náði Guðs.

44 ¶ Og næsta sabbatsdagin kom næstan allur staðurin saman at hoyra Guðs orð.

45 Men tá ið Jødarnir sóu mannfjöldirnar, vórðu teir fyltir við óvund, og talaðu ímóti teimum tingunum ið vórðu talaði av Paulusi, *ja*, mótmæltu og gudsspottaðu.

46 Tá vuku Paulus og Barnabas djarvir, og søgdu, Tað var neyðugt at Guðs orð skuldi fyrst verða talað til tykkara: men eftir sum tit koyra tað frá tykkum, og døma tykkum óverdar til ævigtvarandi lív, sí, *tí* venda vit *okkum* til Heidningarnar.

47 Tí svá hevur Harrin boðið okkum, og *sagt*, Eg havi sett teg til at vera eitt ljós hjá Heidningunum, at tú skuldir vera til frelsu at jøðarinnar endum.

48 Og tá ið Heidningarnir hoyrdu hetta, vórðu teir gladdir, og dýrðmettu Harrans orð: og so mangir, sum vóru útnevndir til ævigt lív, trúðu.

49 Og Harrans orð varð kunngjört út ígjøgnum alt umráðið.

Heidningar trúgva; Jøðar andmæla

50 Men Jødarnir østu upp hinar frómu og ærumiklu kvinnurnar, og fremstu menn staðarins, og reistu atsókn ímóti Paulusi og Barnabasi, og róku teir út úr sínum breddum.

51 Men teir ristu av dustið á sínum fótum ímóti teimum, og komu til Í-có-ni-um.

52 Og lærusveinarnir vórðu fyltir við gleði, og við Halga Andanum.

KAPITUL 14

OG tað bar *so* til í Í-có-ni-um, at teir fóru báðir saman inn í sýnagoguna hjá Jøðunum, og talaðu so, at ein stór fjøld, bæði av Jøðunum og eisini av Grikkunum, trúðu.

2 Men teir vantrúgvandi Jødarnir østu upp Heidningarnar, og gjørdu teirra hugar ilt tráaðar ímóti brøðrunum.

3 Í langa tíð vórðu teir tí *verandi*, og talaðu djarvt í Harranum, sum gav sínum náðarorði vitnisburð, og veitti tekin¹ og undur² at verða gjørd við³ teirra hondum.

4 Men mannfjöldin av staðinum var sundurbýtt: og partur helt við Jøðunum, og partur við ápostlunum.

5 Og tá ið eitt árend varð gjørt bæði av Heidningunum, og eisini av Jøðunum við teirra stjórnarum, at fara vanvirðisliga við *teimum*, og at steina teir,

6 Vórðu teir varir við *tað*, og flýddu til Lýs⁴-trú og Dér⁵-bê, staðir av Lý-cá-ó-ni-ú, og til økið sum liggur runt um:

7 Og har prædikaðu teir gleðiðboðskapin.

8 ¶ Og tað sat ávisur maður í Lýs⁶-trú, máttleysur í sínum fótum, *sum* var krypil frá móðurlívi móður sínar, sum aldri hevði gingið:

9 Hin sami hoyrði Paulus

tala : og *tá ið hann* stöðufast hugdi *uppá* hann, og varnaðist at hann hevði trúgv til at verða gróddur,

10 Segði *hann* við harðari rødd, Statt upprættur á tinar føtur. Og hann sprakk og gekk.

11 Og *tá ið* fólkið sá hvat Paulus hevði gjørt, hevjaðu tey upp sínar røddir, og søgdu á máli Lý-cá-ó-ni-ú, Til okkara eru gudarnir komnir niður í mannalíki.

12 Og teir kallaðu Barnabas Jupiter; og Paulus Mēr-cú-ri-ús, tí hann var høvuds talarin.

13 Presturin av Jupiter, sum var frammanfyri staðinum, kom *tá* við oksum og kransum at portrunum, og vildi gjørt slátur-offur við fólkinum.

14 Og *tá ið* ápostlarnir, Barnabas og Paulus, hoyrdu *tað*, skræddu teir sini klæðir, og runnu inn millum fólkið, og róptu út,

15 Og søgdu, Harrar, hví gera tit hesi ting? Vit eru eisini menn av líkum sinnisrørslum við tykkum, og prædika tykkum, at tit skuldu venda frá hesum fá-fongdum til hin livandi Guð, sum gjørði himin, og jørð, og sjógvín, og øll ting sum eru hari:

16 Sum í lidnum tíðum loyvdi øllum tjóðum at ganga í teirra egnu vegum.

17 Kortini eftirlæt hann seg ikki uttan vitnisburð, í at hann gjørði gott, og gav okkum regn av himni, og fruktagóðar tíðir, og fylti vári hjørtu við mati og gleði.

18 Og við hesum útsagnum hildu teir fólkinum treyðugt aftur, at tey ikki gjørdu slátur-offur at teimum.

19 ¶ Og *tað* komu hagar *ávisir* Jødar úr An-ti-ó-ki-ú og Í-có-ni-ú, sum yvirtalaðu fólkið, og *tá ið* teir høvdu steinað Paulus, drógu *teir hann* út úr staðinum, og hildu hann vera deyðan.

20 Men sum lærusveinarnir

stóðu runt um hann, reistist hann upp, og kom inn í staðin: og dagin eftir fór hann avstað við Barnabasi til Dēr-bē.

21 Og *tá ið* teir høvdu prædikað gleðiboðskapin fyri tí staði, og høvdu lært mangar, vendu teir aftur til Lýs-trú, og til Í-có-ni-ú, og An-ti-ó-ki-ú,

22 Og stöðufestu sálirnar hjá lærusveinunum, og formanaðu teir at halda fram í trúnni, og at vit mugu gjøgn mikla trongslu ganga inn í kongadømi Guðs.

23 Og *tá ið* teir høvdu innsett teimum elstar í hvørji kirkju, og høvdu biðið við føstu, litu teir teir upp til Harrans, á hvønn teir trúðu.

24 Og eftir at teir vóru farnir út ígjøgnum Pí-sí-dí-ú, komu teir til Pám-phý-li-ú.

25 Og *tá ið* teir høvdu prædikað orðið í Pēr-gú, fóru teir oman til At-tá-li-ú:

26 Og sigldu haðani til An-ti-ó-ki-ú, hvaðani teir høvdu verðið litnir upp til náði Guðs, til *tað* verk sum teir uppfyltu.

27 Og *tá ið* teir vóru komnir, og høvdu savnað kirkjuna saman, fóru teir yvir aftur alt sum Guð hevði gjørt við teimum, og hvussu hann hevði opnað Heidningunum trúardyrnar.

28 Og har vórðu teir í langa tíð hjá lærusveinunum.

KAPITUL 15

Og ávisir menn, sum komu oman frá Judæu, lærdu brøðurnar, og *søgdu*, Uttan tit verði umskornir eftir Móse lagi, kunnu tit ei verða frelstrir.

2 *Tá ið* tí Paulus og Barnabas høvdu onga smávegis ósemju og orðadrátt við teir, gjørdu teir av at Paulus og Barnabas, og ávisir aðrir av teimum, skuldu fara niðan til Jerusalem til ápostlarnar og *hinar* elstu um henda spurning.

3 Og *tá ið teir* vóru fœrdir ávegis av kirkjuni, fóru teir ígjøgnum Fœ-ní-çí-ú og Sã-már-i-ú, og kunnngjœrdu umvending Heidninganna: og teir völdu øllum brøðrunum mikla frøi.

4 Og *tá ið teir* vóru komnir til Jerusalem, vórðu teir móttiknir av kirkjuni, og *av* ápostlunum og *teimum* elstu, og teir kunn-gjœrdu allar lutir sum Guð hevði gjørt við teimum.

5 Men tað risu upp ávisir av sekt Pharisæaranna sum trúðu, *sum* søgdu, At tað var neyðugt at umskera teir, og at bjóða *teimum* at halda Møselógina.

6 ¶ Og ápostlarnir og *teir* elstu komu saman til tess at umhugsa hetta mál.

7 Og *tá ið* nógvur orðadráttur hevði verið, reis Pætur upp, og segði við teir, Menn og brøður, tit vita hvussu ið fyri góðari stund síðani gjœrði Guð kjósan okkara millum, at Heidningarnir við minum munnli skuldu hoyra orð gleðiboðskaparins, og trúgva.

8 Og Guð, sum kennir hjørtuni, bar teimum vitnisburð, *við* at geva teimum Halga Andan, júst sum *hann* gav okkum;

9 Og setti ongan mun ímillum okkura og teir, *við* at reinsa teirra hjørtu við trúgv.

10 Hví freista tit tí nú Guð, *við* at leggja eitt ok á nakkan á lærusveinum, sum hvørki okkara fedrar ella vit vóru mentir at bera?

11 Men vit trúgva, at ígjøgnum náði Harrans Jesu Christs skulu vit verða frelstir, júst eins og teir.

12 ¶ Tá helt øll mannfjöldin tœgn, og gav áhoyrn fyri Barnabasi og Paulusi, *sum* upplýstu hvørji kraftarverk og undur Guð hevði virkað millum Heidningarnar við teimum.

13 ¶ Og eftir *at* teir høvdu hildið fríði sínum, tók Jákup til

orða, og segði, Menn og brøður, lýðið á meg:

14 Símeon hevur kunnngjært, hvussu Guð í fyrstani vitjaði Heidningarnar, at taka sínum navni eitt fólk úr teimum.

15 Og við hetta einast prophetanna orð; sum skrivað stendur,

16 Eftir hetta vil eg venda aftur, og vil byggja aftur tabernakkul Dávids, sum er fallið niður; og eg vil byggja aftur toftir tess, og eg vil seta tað upp:

17 At hinir eftirverandi av monnum mega søkja eftir Harranum, og allir Heidningarnir, sum mitt navn er nevnt yvir, sigur Harrin, sum allar hesar lutir ger.

18 Guði kunn eru øll hansara verk frá byrjan veraldarinnar.

19 Hvørsvegna dómur mín er, at vit óróggi ikki teir sum burturúr Heidningunum eru vendir til Guðs:

20 Men at vit skriva teimum, at teir haldi sær frá óreinskanum av skurðgudum, og frá siðloysi, og frá lutum kvaldum, og frá blóði.

21 Tí Móses, frá gamlari tíð, hevur í hvørjum staði teir sum prædika hann, *við* at verða lísir í sýnagogunum hvønn sabbatsdag.

22 Tá hóvaði tað ápostlunum og *hinum* elstu, við allari kirkjuni, at senda útvaldar menn úr teirra egna hópi til Æ-tí-ó-kí-ú við Paulusi og Barnabasi; *nevnliga*, Judas, tilnevndur Bár-sã-bãs; og Silas; fremstir menn millum brøðurnar:

23 Og teir skrivaðu *brøv* við teimum eftir hesum háttarlagi: Ápostlarnir og *teir* elstu og brøðurnir *senda* kvœðu til brøðurnar sum eru av Heidningunum í Æ-tí-ó-kí-ú og Síriu og Çí-lí-çí-ú:

24 Við tað at vit hava hoyrt at ávisir, sum fóru út frá okkum, hava órógvað tykkum við orðum, og velta um koll tykkara sálir,

og siga, *Tít mugu* umskerast, og halda lógina: hvörjum vit einkið *líket* boð gövu:

25 So tóktist okkum gott, nú vit eru samsint savnaðir, at senda útvaldar menn til tykkara við okkara elskaðu Barnabasi og Paulusi,

26 Menn sum hava sett síni lív í vanda fyri navn várs Harra Jesu Christs.

27 Tí hava vit sent Judas og Silas, sum eisini skulu siga *tykkum* somu lutir munnliga.

28 Tí at tað tóktist gott fyri Halga Andanum, og fyri okkum, at leggja á tykkum onga størri byrði enn hesi neyðugu ting;

29 At tit haldi tykkum frá matum – ofraðum skurðgudum, og frá blóði, og frá lutum kvaldum, og frá siðloysi: sum, um tit halda tykkum frá, skal tykkum gangast væl. Farið væl.

30 So tá ið teir vóru latnir fara, komu teir til *Án-tí-ó-ki-ù*: og tá ið teir høvdu savnað mannfjöldina saman, avhendu teir epistilin:

31 Og tá ið teir høvdu lisið *hann*, gleddust teir um ugganina.

32 Og Judas og Silas, sum vóru prophetar eisini sjálvir, formanaðu brøðurnar við mongum orðum, og støðufestu *teir*.

33 Og eftir at teir høvdu dvølt *har* eitt bil, vórðu teir latnir fara í friði frá brøðrunum til ápostlarnar.

34 Men tað líkaði Silasi at verða *har* enn.

35 Paulus og Barnabas hildu eisini fram í *Án-tí-ó-ki-ù*, og frálærðu og prædikaðu Harrans orð, við mongum øðrum eisini.

36 ¶ Og nakrar dagar eftir segði Paulus við Barnabas, Latum okkum fara aftur og vitja okkara brøður í hvörjum staði, har vit hava prædikað orð Harrans, og *siggja* hvussu teimum gongst.

37 Og Barnabas avráddi at taka við teimum Jóhannes, hvørs tilnavn var Markus.

38 Men Paulus helt ikki gott at taka hann við teimum, sum fór burtur frá teimum úr *Pám-phý-li-ù*, og fór ikki við teimum til verkið.

39 Og orðastríðið varð so hvast ímillum teir, at teir fóru avstað sundur hvør frá øðrum: og so tók Barnabas Markus, og sigldi til Kýpros;

40 Og Paulus valdi Silas, og fór avstað, *tá ið hann* var litin upp av brøðrunum til náði Guðs.

41 Og hann fór ígjøgnum Sýriu og *Çi-lí-çi-ù*, og støðufesti kirkjurnar.

KAPITUL 16

TÁ kom hann til Dër-bê og Lýs-trú: og sí, ein ávisur lærusveinur var har, nevndur Timotheus, sonur ávísar kvinnu sum var Jødinna, og trúði; men faðir hansara *var* Grikki:

2 Sum var væl fráboðaður um av brøðrunum ið vóru í Lýs-trú og *Í-có-ni-um*.

3 Hann vildi Paulus hava at fara út við sær; og tók og umskar hann vegna Jøðarnar sum vóru í teimum umráðunum: tí at teir vitstu allir at faðir hansara var Grikki.

4 Og sum teir fóru ígjøgnum staðirnar, avhendu teir teimum fyriskipanirnar til tess at halda, sum vórðu fyriskipaðar av ápostlunum og *teimum* elstu sum vóru í Jerusalem.

5 Og soleiðis vórðu kirkjurnar grundfestar í trúnni, og øktust í tali dagliga.

6 Men tá ið teir høvdu farið út ígjøgnum *Phry-gi-ù* og Galatíu umráðið, og vórðu noktaðir av Halga Andanum at prædika orðið í Ásiu,

7 Eftir at teir vóru komnir til

GERNINGARNIR 16

Mý-sí-ü, kannaðu teir at fara inn í Bi-thý-ni-ü: men Andin loyvdi teimum ekki.

8 Og teir fóru framvið Mý-sí-ü, og komu oman til Tró-ás.

9 Og ein sjón birtist fyri Paulusi um náttina; Har stóð ein maður úr Mác-ě-dó-ni-ü, og bað hann, og segði, Kom yvir til Mác-ě-dó-ni-ü, og hjálp okkum.

10 Og eftir at hann hevði sæð sjónina, royndu vit alt fyri eitt at fara inn í Mác-ě-dó-ni-ü, tí vit fangaðu við vissu, at Harrin hevði kallað okkum til tess at prædika teimum gleðiboðskapin.

11 Tí loystu vit frá Tró-ás, og komu við beinari kós til Sám-ð-thrá-çi-ü, og dagin eftir til Nē-á-pò-lis;

12 Og haðani til Philippī, sum er fremsti staðurin av tí partinum av Mác-ě-dó-ni-ü, og ein niðursetustaður: og vit vóru í tí staði, og dvaldu í ávísar dagar.

13 Og á sabbatinum fóru vit út úr staðinum framvið einum áarbakka, har bøn var vant at verða gjörd; og vit settust niður, og talaðu við kvinnurnar sum hagar leitaðu.

14 ¶ Og ein ávís kvinna, nevnd Lýdia, ein seljari av purpuri, úr staðinum Thý-á-ti-rü, sum tilbað Guð, hoyrði okkum: hvørs hjarta Harrin opnaði, at hon gav gætur at tingunum sum vórðu talaði av Paulusi.

15 Og tá ið hon var doypt, og húski hennara, bønadi hon, og segði, Um tit havi dømt meg at vera trúfasta móti Harranum, tá komið inn í mitt hús, og verðið har. Og hon noyrdi okkum.

16 ¶ Og tað bar á, sum vit fóru til bønar, møtti okkum ávís genta, heltikin við spásagnaranda, sum veitti sínum meistarum miklan vinning við spásøgn:

17 Hin sama fylgdi Paulusi og okkum, og rópti, og segði,

Paulus og Barnabas skilfast at

Hesir menn eru tænarar hins hægsta Guðs, sum sýna okkum frelsuvegin.

18 Og hetta gjördi hon í mangar dagar. Men Paulus, sum varð nívdur, vendi sær og segði til andan, Eg skipi tær í navni Jesu Christs at koma út úr henni. Og hann kom út í somu stund.

19 ¶ Og tá ið hennara meistarrar sóu at vónin um teirra vinningar var farin, fangaðu teir Paulus og Silas, og drógu teir inn á torgið til stjórnararnar,

20 Og førdu teir til høvuðsmenninar, og søgdu, Hesir menn, sum eru Jøðar, órógvastáð váran avbera nógv,

21 Og frálæra venjur, sum ekki eru lógligar hjá okkum at taka imóti, eiheldur at halda, tí vit eru Rómverjar.

22 Og mannfjöldin reis upp saman imóti teimum: og høvuðsmenninir skræddu klæðini av teimum, og buðu at berja teir.

23 Og tá ið teir høvdu lagt mangar fleingjur á teir, kastaðu teir teir inn í fongsul, og áløgdu fangavørðinum at vakta teir trygt:

24 Og tá ið hann hevði móttikið slíka álegging, stoytti hann teir inn í innara fongslið, og gjördi teirra føtur fastar í stokkunum.

25 ¶ Og á midnátt bóðu Paulus og Silas, og sungu Guði lovsprisanir: og fangarnir hoyrdu teir.

26 Og bráðliga varð mikil jarðskjálvti, so at grundvöllirnir av fongslinum vórðu skakaðir: og alt fyri eitt vórðu allar dýrnar opnaðar, og bondini hjá hvørjum einstøkum vórðu loyst.

27 Og fongsulsvørðurin, tá ið hann vaknaði úr sínum svøvni, og sá fongsulsdýrnar opnar, dró hann svørð sitt út, og vildi havt dripið seg, tí hann helt at fangarnir vóru flýddir.

28 Men Paulus rópti við

harðari rödd, og segði, Ger tær einkið mein: tí vit eru her allir.

29 Tá rópaði hann eftir einum ljósi, og sprakk inn, og kom skelvandí, og fell niður fyri Paulusi og Silasi,

30 Og førði teir út, og segði, Harrar, hvat má eg gera *fyrí* at verða frelstur?

31 Og teir søgdu, Trúgv á Harran Jesus Christ, og tú skalt vera frelstur, og hús titt.

32 Og teir talaðu honum orð Harrans, og fyrí øllum ið vóru í húsi hansara.

33 Og hann tók teir tann sama náttartíman, og tvó *teirra* skeinur; og varð doyptur, hann og øll hansara, beinanvegin.

34 Og tá ið hann hevði ført teir inn í hús sitt, setti hann mat frammanfyri teimum, og fegnaðist, trúgvandi á Guð við øllum sínum húsi.

35 Og tá ið tað varð dagur, sendu høvuðsmenninir embætismenninar, sigandi, Latið hasar menninar fara.

36 Og fongsulsvørðurin taldi hesa framsøgn fyri Paulusi, Høvuðsmenninir hava sent at lata tykkum fara: haldið tí nú avstað, og farið í friði.

37 Men Paulus segði við teir, Teir hava bart okkum opinlýst, ódømdar, og *vit* eru Rómverjar, og hava kastað *okkum* í fongsul; og nú stoyta teir okkum út loyniliga? nei *min* sann; men lat teir sjálvar koma og heinta okkum út.

38 Og embætismenninir søgdu høvuðsmonnunum hesi orð: og teir óttaðust, tá ið teir hoyrdu at teir vóru Rómverjar.

39 Og teir komu og bønaðu teir, og førdu *teir* út, og tráaðu *teir* at fara avstað úr staðinum.

40 Og teir fóru út úr fongslinum, og fóru inn í hús Lýdiu: og tá ið teir høvdu sæð brøðurnar, uggaðu teir teir, og fóru avstað.

KAPITUL 17

MEN tá ið teir høvdu farið ígjøgnum Æmphi-pó-lis og Æp-ól-ló-ní-ü, komu teir til Théssá-ló-ní-cü, hvar var ein sýnagoga hjá Jødunum:

2 Og Paulus, sum hansara háttur var, fór inn til teirra, og triggjar sabbatsdagar skifti *hann* orð við teir út frá skriftunum,

3 Og upplæt og hevdaði, at Christus mátti neyðugt hava liðið, og risið aftur frá teimum deyðu; og at hesin Jesus, hvønn eg prædiki tykkum, er Christus.

4 Og summir av teimum trúðu, og gingu til fylgdar við Paulus og Silas; og av teimum frámu Grikkunum ein mikil fjøld, og av fremstu kvinnunum ikki fáar.

5 ¶ Men teir Jøðarnir sum ikki trúðu, drivnir við øvund, tóku til sín ávisar ósømiligar felagar, av tí lægra slagnum, og savnaðu ein flokk, og settu allan staðin í eitt uppstig, og lupu á húsið hjá Já-søn-i, og royndu at føra teir út til fólkíð.

6 Og tá ið teir ikki funnu teir, drógu teir Já-søn og ávisar brøður til stjórnarar staðarins, og rópaðu, Hesir, sum hava vent øllum heiminum upp og niður, eru komnir higar eisini;

7 Hvørjum Já-søn hevur tikið ímóti: og hesir gera allir mótsatt løgskipanum Cæsars, *i at teir* siga at ein annar kongur er, *ein* Jesus.

8 Og teir órógvaðu fólkíð og stjórnarar staðarins, tá ið teir hoyrdu hesar lutir.

9 Og tá ið teir høvdu tikið trygd av Já-søn-i, og av hinum, lótu teir teir fara.

10 ¶ Og alt fyrí eitt sendu brøðurnir Paulus og Silas avstað um náttina til Bê-rø-ü: og tá ið *teir* komu *hagar*, fóru teir inn í sýnagoguna hjá Jødunum.

11 Hesir vóru meira tignarligir

enn teir í Thëss-á-ló'-ní-cú, í at teir tóku ímóti orðinum við öllum sinnisfúsleika, og kann-aðu skriftirnar dagliga, hvørt tey tingini vóru so.

12 Tí trúðu mangir av teimum; eisini av heiðursomum kvinnum ið vóru Grikskar, og av monnum, ikki fá.

13 Men tá ið Jødarnir av Thëss-á-ló'-ní-cú høvdu kunnleika um, at Guðs orð varð prædikað av Paulusi í Bë-rø-ú, komu teir eisini hagar, og østu fólkíð upp.

14 Og alt fyri eitt sendu brøðurnir tá Paulus avstað, at fara sum var tað til sjógvin: men Silas og Timotheus stöðg-aðu har enn.

15 Og teir, sum leiddu Paulus, førdu hann til Athën: og tá ið teir høvdu móttikið boð til Silas og Timotheus um at koma til hansara sum skjótast, fóru teir avstað.

16 ¶ Men meðan Paulus bið-aði eftir teimum í Athën, varð andi hansara rørdur í honum, tá ið hann sá staðin heilt givnan til skurðgudadyrkanar.

17 Tí røddi hann í sýnagoguni við Jøðarnar, og við teir frómu persónarnar, og á torginum dagliga við teir sum hittust við hann.

18 Ávisir heimspekingar av teimum Ê-pí-cú'-rí-skú, og av Stó'-ík-arunum, truffust tá á við hann. Og summir søgdu, Hvat vil hesin geiparin siga? onkrir aðrir søgdu, Hann tykist at vera ein leggjari fram av fremmandum gudum: tí hann prædikaði teimum Jesus, og uppreisnina.

19 Og teir tóku hann, og førdu hann til Ár-ë-ó'-pá-gòs, og søgdu, Mega vit vita hvat henda nýggja doktrína, sum tú talart um, er?

20 Tí at tú førirt ávis undarlig ting fyri oyru vári: vit vildu tí vitað hvat hesi tingini merkja.

21 (Tí at allir Athënararnir og teir fremmandu, sum vóru har,

brúktu sína tíð í ongum øðrum, uttan annaðhvørt at siga, ella at hoyra, okkurt nýtt.)

22 ¶ Tá stóð Paulus á miðjum Mars heyggi, og segði, Tí menntur úr Athën, eg varnist at tit í øllum lutum eru ov pátrúnir.

23 Tí sum eg fór framvið, og skoðaði tykkara tilbíðjingar, fann eg eitt altar við hesi áskrift, TIL HIN OKUNNA GUÐ. Hvønn tit tí fákunnugliga tilbíðja, hann kunngerir eg tykkum.

24 Guð, sum gjørdi veröldina og øll ting hari, við tað at hann er Harri himins og jarðar, býr ikki í templum, gjørd við hondum;

25 Eiheldur verður hann tilbíðin við mannahondum, sum um honum tørvaði nakað, við tað at hann gevur øllum lív, og andadrátt, og øll ting;

26 Og hevur gjørt av einum blóði allar mannatjóðir til tess at dvøljast á allari ásjónini á jørðini, og hevur ásett tíðirnar sum eru frammanundan fyriskipaðar, og mörkini av teirra bústaði;

27 At teir skuldu søkja Harran, um møguliga teir máttu trilvað eftir honum, og funnið hann, hóast hann veri ikki fjart frá hvørjum einstøkum av okkum:

28 Tí at í honum liva vit, og rørast, og hava okkara veran; eins og eisini ávisir av tykkar egnu skaldum hava sagt, Tí at vit eru eisini avkom hansara.

29 Við tað at vit tá eru Guðs avkom, áttu vit ikki at hugsað at Gudskapurin er líkur gulli, ella silvuri, ella steini, tilevnað við listakynstri og páfundu mans.

30 Og tíðirnar av hesi fákunnu læt Guð fara afturvið borðinum; men býður nú øllum monnum allastaðni at venda um:

31 Tí at hann hevur útpeikað ein dag, í hvørjum hann vil døma heimn í rættvísi við tí manni sum hann hevur fyriskip-

að; *sum* hann hevur givið øllum fullvissu *um*, í at hann hevur reist hann frá teimum deyðu.

32 ¶ Og tá ið teir hoyrdu um uppreisnina av teimum deyðu, háðaðu summir: og aðrir søgdu, Vit vilja hoyra teg aftur um hetta *evni*.

33 So Paulus fór avstað frá teirra millum.

34 Men ávisir menn krøktu seg til hansara, og trúðu: hvørja millum *var* Ár-ë-ö-pá-gít-in Di-ö-nýs-i-ús, og ein kvinna nevnd Dá-má-ris, og onnur við teimum.

KAPITUL 18

EFTIR hesar lutir fór Paulus avstað úr Athên, og kom til Corinth;

2 Og fann ein ávisan Jøda, Á-quí-lás at navni, føddur í Pontus, nýliga komin úr Itáliu, við konu síni Priskillu; (av tí at Claudius hevði boðið øllum Jøðum at fara avstað úr Róm:) og kom til teirra.

3 Og av tí at hann var av sama handverki, varð hann *verandi* hjá teimum, og arbeiddi: tí at av sínum yrki vóru teir tjaldmakarar.

4 Og hann skifti orð í sýnagoguni hvønn sabbat, og sannførdi Jøðarnar og Grikkarnar.

5 Og tá ið Silas og Timotheus vóru komnir frá Mác-ë-dó-ní-ü, var Paulus kroystur í andanum, og vitnaði fyri Jøðunum at Jesus *var* Christus.

6 Og tá ið teir settu seg ímóti, og gudsspottaðu, risti hann *sín* klædnað, og segði við teir, Blóð tykkara *veri* uppiá tykkara egnu høvðum; eg *eri* reinur: hiðanífrá fari eg til Heidningarnar.

7 ¶ Og hann fór avstað haðani, og fór inn í húsið hjá einum ávisum *manni*, nevndur Justus, *ein* sum tilbað Guð, hvørs hús lá tætt uppát sýnagoguni.

8 Og Cris-pūs, fremsti stjórnarin av sýnagoguni, trúði á Harran við øllum sínum húsi; og mangir av Corintharunum, *sum* hoyrdu, trúðu, og vórðu doyptir.

9 Tá talaði Harrin til Paulusar um náttina við eini sjón, Ver ikki ræddur, men tala, og halt ikki tøgri tíni:

10 Tí at eg eri við tær, og eingin skal leggja á teg til at meina teg: tí at eg havi nógv fólk í hesum staði.

11 Og hann helt áfram *har* í eitt ár og seks mánaðir, og frá-lærði Guðs orð teirra millum.

12 ¶ Og tá ið Gál-li-ö var fulltrúin av Á-kái-ü, gjørdi Jøðarnir samsintir uppreist ímóti Paulusi, og førdu hann til dómstólin,

13 Og søgdu, Hesin *felagin* yvirtalar menn at tilbiðja Guð mótsatt við lógina.

14 Og tá ið Paulus nú var um at lata upp *sín* munn, segði Gál-li-ö við Jøðarnar, Um tað var eitt mál um rangt ella vont teymaloysi, O *tú* Jødar, hevði grund *verið* fyri at eg skuldi borið yvir við tykkum:

15 Men um tað veri ein spurningur um orð og nøvn, og *um* tykkara lóg, tá hyggið tit *til tess*; tí at eg vil eingin dómari vera í slíkum *máhum*.

16 Og hann rak teir frá dómstólinum.

17 Tá tóku allir Grikkarnir Sós-thê-nēs, fremsta stjórnaran av sýnagoguni, og bardu *hann* frammi fyri dómstólinum. Og Gál-li-ö legði ikki í nakað av teim tingunum.

18 ¶ Og *eftir* hetta dvaldi Paulus *har* enn eina fitta stund, og tók so sína skilnaðarkvøðu við brøðurnar, og sigldi haðani til Sýriu, og við honum Priskilla og Á-quí-lás; havandi hárskorið *sær um* høvdið í Kén-kré-ü: tí hann hevði eitt lyfti.

19 Og hann kom til E'phē-sūs, og eftirlæt tey har: men sjálfur fór hann inn í sýnagoguna, og skifti orð við Jødarnar.

20 Tá ið teir tráaðu hann at steðga longri tíð hjá teimum, samtykti hann ikki;

21 Men beyð teimum farvæl, og segði, Eg má við øllum brøðrum halda hesa hátíðina, sum kemur, í Jerusaleim: men eg vil koma aftur aftur til tykkara, um Guð vil. Og hann sigldi út frá E'phē-sūs.

22 Og tá ið hann var komin at landi í Cæ-sá-rē-ú, og farin niðan, og hevði heilsað kirkjuni, fór hann oman til An-ti-ó-ki-ú.

23 Og eftir at hann hevði brúkt nakað av tíð har, fór hann avstað, og fór yvir alt land Galatiu og Phry'gi-ú í raðfylgju, og styrkti allar lærusveinarnar.

24 ¶ Og ein ávisur Jødi, Á-pól-lós nevndur, føddur í Alexandriu, ein væltalandi maður, og mektigur í skriftunum, kom til E'phē-sūs.

25 Hesin maðurin var undirvistur í Harrans vegi; hann var brennandi í andanum, og talaði og frálærði greiniligani lutir Harrans, og kendi tó bert dóp Jóhannesar.

26 Og hann byrjaði at tala djarvt í sýnagoguni: og tá ið Á-qui-lás og Priskilla høvdu hoyrt hann, tóku tey hann at sær, og útløgdu honum Guðs veg meira fullkomiliga.

27 Og tá ið hann var sinnaður at fara inn í A-kái-ú, skrivaðu brøðurnir, og formanaðu lærusveinarnar at taka ímóti honum: og tá ið hann var komin, hjálpti hann teimum nógv sum høvdu trúð gjøgnum náði:

28 Tí hann mektigani sannfærði Jødarnar, og tað alment, og sýndi við skriftunum at Jesus var Christus.

KAPITUL 19

OG tað bar á, at meðan Á-pól-lós var í Corinth, at Paulus, tá ið hann var farin igjøgnum ovaru breiddarnar, kom til E'phē-sūs: og fann ávisar lærusveinar,

2 Og hann segði við teir, Hava tit tikið ímóti Halga Andanum, síðan tit trúðu? Og teir søgdu við hann, Vit hava ikki so mikið sum hoyrt, hvørt tað veri nakar Halgur Andi.

3 Og hann segði við teir, At hvørjum vórðu tit tá doyptir? Og teir søgdu, At dópi Jóhannesar.

4 Tá segði Paulus, Jóhannes sanniliga doypti við umvendingardópinum, í at hann segði við fólkið, at tey skuldu trúgva á hann ið skuldi koma eftir hann, tað er, á Christ Jesus.

5 Tá ið teir hoyrdu hetta, vórðu teir doyptir í navni Harrans Jesu.

6 Og tá ið Paulus hevði lagt sínar hendur á teir, kom Halgi Andin á teir; og teir talaðu við tungum, og propheteraðu.

7 Og allir menninir vóru umleið tólv.

8 Og hann fór inn í sýnagoguna, og talaði djarvligani í skeiðið á triggjar mánaðir, og samrøddi og sannfærði tingini viðvíkjandi kongadømi Guðs.

9 Men tá ið ymsir herdust, og ikki trúðu, men talaðu ilt um tann vegin frammi fyri mannfjöldini, fór hann frá teimum, og skildi lærusveinarnar frá, og samrøddi dagligani í skúlanum hjá einum Tý-rán-nūs-i.

10 Og hetta helt áfram í tvey ára skeið; so at allir teir, sum búðu í Ásiu, hoyrdu orð Harrans Jesu, bæði Jødar og Grikkar.

11 Og Guð virkaði serlig kraftarverk við hondum Paulusar:

12 So at frá hansara líkami vórðu færd at teimum sjúku sveittadúkar ella svintur, og sjúku

dómarnir viku frá teimum, og illu andarnir fóru út úr teimum.

13 ¶ Ávisir av flakkandi Jøðunum, djevlaútdrivarum, tóku tá uppá seg at kalla yvir tey, sum høvdu illar andar, navn Harrans Jesu, og siga, Vit svørja tykkum við Jesus, sum Paulus prædikar.

14 Og har vóru sjeý synir hjá *einum* Skē'-vā, einum Jøða, og hægsta av prestunum, ið so gjørdu.

15 Og illi andin svaraði og segði, Jesus kenni eg, og Paulus kenni eg; men hvørjir eru tit?

16 Og maðurin, sum illi andin var í, leyp á teir, og yvirmannaði teir, og hevði yvirvág ímóti teimum, so at teir flýddu út úr tí húsinum naknir og særdir.

17 Og hetta varð kunnugt fyri øllum Jøðunum og Grikkunum, sum eisini dvaldust í *Ē-phē-sūs*; og ótti fell á teir allar, og navn Harrans Jesu varð stórgjørt.

18 Og mong, sum trúðu, komu, og jattaðu, og sýndu sínar gerðir.

19 Mong av teimum eisini, sum brúktu dularfull kynstur, fórd� sínar bøkur saman, og brendu tær fyri øllum *monnum*: og teir taldu virðið á teimum, og funnu *tað vera* fimmti túsund *stykkeir* av silvuri.

20 So mektigani vaks Guðs orð og sigraði.

21 ¶ Eftir at hesi tingini vóru liðug, avráddi Paulus í andanum, tá ið hann var farin ígjøgnum *Mác-ē-dó'-nī-ū* og *Á-kái-ū*, at fara til Jerusalem, og segði, Eftir at eg havi verið har, má eg eisini sjá Róm.

22 So hann sendi til *Mác-ē-dó'-nī-ū* tveir av teimum ið tæntu at honum, Timotheus og *Ē-rās'-tūs*; men sjálvur steðgaði hann í Asiu í eina tíð.

23 Og ta somu tíð reis eingin smávegis ósingur um tann vegin.

24 Tí ein ávisur *maður*, nevndur *Dē-mē'-tri-ūs*, ein silvursmiður,

sum gjørdi silvur halgidómar til Dianu, fórði handverksmonnunum ongan smávegis vinning;

25 Hvørjar hann kallaði saman við arbeiðsmonnunum av likum yrki, og segði, Harrar, tit vita at av hesum handverki hava vit okkara ríkidømi.

26 Harafturat siggja tit og hoyra, at ikki bert í *Ē-phē-sūs*, men nærum út ígjøgnum alla Asiu, hevur hesin Paulus yvirtalað og vent burtur nógvum fólki, *við at siga* at teir veri eingir gudar, sum eru gjørdir við hondum:

27 So at ikki bert hetta handverk vårt er í vanda *fyri* at verða tileinkiðsgjørt; men eisini at tempul hinnar miklu gudinnu Dianu skuldi verðið vanvirt, og hennara hátign skuldi verðið oydd, hvørja øll Asia og heimurin tilbiður.

28 Og tá ið teir hoyrdu *hesar útsagnir*, vórðu teir fullir av vreiði, og geylaðu út, og søgdu, Mikil er Diana *Ē-phēs'-aranna*.

29 Og allur staðurin fyltist við ørkymlan: og *tá ið teir* høvdu gripið *Gái-ús* og *Á-rís'-tár-kūs*, menn úr *Mác-ē-dó'-nī-ū*, ferðafelagar Paulusar, stormaðu teir samsintir inn í leikhøllina.

30 Og tá ið Paulus vildi farið inn til fólkið, loyvdu lærusveinarnir honum ikki.

31 Og ávisir av hinum fremstu av Asiu, sum vóru vinir hansara, sendu til hansara, tráandi *hann* at hann ikki vildi hættað sær inn í leikhøllina.

32 Summir geylaðu tí eitt, og summir annað: tí at savnaðurin var ørkymlaður; og meginparturin vitsti ikki av hvørji grund teir vóru komnir saman.

33 Og teir drógu Alexander út úr mannføldini, *eftir at* Jøðarnir sendu hann frameftir. Og Alexander gjørdi tekin við hondini, og vildi hildið sína verju fyri fólkinum.

34 Men tá ið teir vitstu at hann var Jødi, geylaðu allir einmælt út í umleið skeiðið á tveir tímar, Mikil er Diana Ê-phēs-aranna.

35 Og tá ið býarskrivarin hevði sissað fólkið, segði hann, *Tit* menn úr Ê-phē-sūs, hvør maður er tað sum ikki veit hvussu ið staðurin hjá Ê-phēs-arunum er ein tilbiðjari av hini miklu gudinnu Dianu, og av *myndini* sum fell niður frá Jupiter?

36 Við tað tá at hesi ting ikki kunnu verða talaði ímóti, áttu tit at verið stillir, og einkið at gera uttan fyrilit.

37 Tí at tit hava ført higar hesar menn, sum eru hvørki rænarar av kirkjum, ella tá spottarar av tykkara gudinnu.

38 Hvørsvegna um Dē-mē-tri-ūs, og handverkararnir sum við honum eru, hava eitt mál ímóti nøkrum manni, *tá* er lógin opin, og fulltrúar finnast: lat teir stevna hvør øðrum.

39 Men um tit fregnast um okkurt viðvikjandi øðrum málum, *so* skal tað verða avgjørt á lógligum fundi.

40 Tí at vit eru í vanda *fyr*i at verða kallaðir í forhoyr fyr í ófriðin av hesum degi, *við tað* at tað er eingin grund sum vit mega geva greiðu fyr hesum tilrendi við.

41 Og tá ið hann svá hevði talað, læt hann savnaðin fara.

KAPITUL 20

OG eftir at ófriðurin var avhæsaður, rópaði Paulus lærusveinarnar at *sær*, og umfevndi *teir*, og fór avstað fyr í fara inn í Mác-ē-dó-ni-ū.

2 Og tá ið hann var farin yvir teir partarnar, og hevði givið teimum nógva formaning, kom hann til Grikkalands,

3 Og varð *har* í triggjar mánaðir. Og tá ið Jødarnir lógu á

lúri eftir honum, sum hann var um at sigla til Síriu, avráddi hann at venda aftur igjøgnum Mác-ē-dó-ni-ū.

4 Og tað vóru í fylgi við honum til Ásiu Só-pá-tēr úr Bē-rø-ū; og av Thēs-á-ló-nic-arunum, Ar-ís-tár-kūs og Sē-cūn'-dūs; og Gái'-ūs úr Dēr'-bē, og Timotheus; og úr Ásiu, Tý-kí'-kūs og Tró'-phí-mūs.

5 Hesir fóru undan, og biðaðu eftir okkum í Tró'-ás.

6 Og vit sigldu avstað frá Philippi eftir dagar ósúrðaðs breyðs, og komu til teirra til Tró'-ás á fimm døgum; har vit vórðu í sjei dagar.

7 Og á fyrsta *degi* vikunnar, tá ið lærusveinarnir komu saman at bróta breyð, prædikaði Paulus teimum, klárur at fara avstað á morgindegnum; og helt áfram sína talu inntil midnátt.

8 Og har vóru mong ljós í tí ovara kamarinum, har teir vóru savnaðir saman.

9 Og har sat í einum glugga ein ávisur ungur maður, nevndur Êv-tý'-chūs, *sum* var fallin í ein djúpan svøvn: og sum Paulus var leingi *um* at prædika, sakk hann niður við svøvni, og datt niður frá triðja lofti, og varð tikin upp deyður.

10 Og Paulus fór oman, og fell á hann, umfevndi *hann* og segði, Órógvíð tykkum ikki; tí hansara lív er í honum.

11 Tá ið hann tí var komin upp aftur, og hevði brotið breyð, og etið, og talað eina langa stund, heilt til tað lýsti fyr í degi, so fór hann avstað.

12 Og teir færdu hin unga mannin livandi, og vórðu ikki sørt uggaðir.

13 ¶ Og vit fóru undan til skips, og sigldu til Ás'-søs, og ætlaðu har at taka Paulus uppi: tí soleiðis hevði hann skipað fyr, og ætlaði sjálvur at fara til fōts.

14 Og tá ið hann møttist við okkum í Ás-søs, tóku vit hann uppí, og komu til Mí-tý-lé-nē.

15 Og vit sigldu hadani, og komu *dagin* eftir yvir av Kí-ös; og *dagin* eftir komu vit fram í Sá-mós, og dvaldu í Trô-gýl-li-üm; og *dagin* eftir komu vit til Mí-lé-tūs.

16 Tí Paulus hevði avrátt at sigla um Ē-phē-sūs, tí at hann vildi ikki brúka tíðina í Asiu: tí hann skundaði *sær*, um tað var møguligt hjá honum at verða í Jerusalem Hvítusunnudagin.

17 ¶ Og frá Mí-lé-tūs sendi hann til Ē-phē-sūs, og rópaði kirkjunnar elstu.

18 Og tá ið teir vóru komnir til hansara, segði hann við teir, Tit vita, frá fyrsta degi sum eg kom inn í Asiu, á hvønn hátt eg havi verið hjá tykkum til allar tíðir,

19 Tænandi Harranum við øllum eyðmjúkleika av sinni, og við mongum tárúm, og freistingum, sum viðfórust mær við liggjanini á lúri av Jødunum:

20 Og hvussu eg helt einkið aftur sum var gagnligt *hjá tykkum*, men havi sýnt tykkum, og havi lært tykkum alment, og frá húsi til hús,

21 Vitnandi bæði fyri Jødunum, og eisini fyri Grikkunum, umvendning móttvegis Guði, og trúgv móttvegis Harra okkara Jesu Christi.

22 Og nú, sí, eg fari bundin í andanum til Jerusalem, og veit ikki tey ting ið skulu viðfarast mær har:

23 Uttan at Halgi Andin vitnar í hvørjum staði, og sigur at bond og lídingar bíða mær.

24 Men eingi av hesum tingum vika meg, eiheldur rokni eg mitt lív mær sjálvum kært, so at eg mátti fullført mitt skeið við gleði, og ta tænastu sum eg havi

móttikið av Harranum Jesusi, at vitna gleðiboðskap náðar Guðs.

25 Og nú, sí, eg veit at tit allir, hvørja millum eg havi gingið og prædikað Guðs kongadømi, skulu ikki siggja mitt andlit meira.

26 Hvørsevna eg taki tykkum til vitnis henda dag, at eg eri reinur frá alra *manna* blóði.

27 Tí at eg havi ikki skýggjað at kunngera tykkum alt Guðs ráð.

28 ¶ Gevið tí gætur um tykkum sjálvar, og um alt tað fylgi, sum Halgi Andin havi gjørt tykkum *til* umsjónarmenn yvir, at føða kirkju Guðs, sum hann hevur keypt við sínum egna blóði.

29 Tí at eg veit hetta, at eftir mína burturferð skulu herviligir úlvar koma inn tykkara millum, *sum* ikki eira fylginum.

30 Eisini av tykkum sjálvum skulu menn risa *upp*, og tala rangvørgar lutir, at draga burtur lærusveinar eftir sær.

31 Vakið tí, og minnst til, at yvir skeiðið á trý ár gavst eg ikki at ávara ein og hvønn, nátt og dag, við tárúm.

32 Og nú, brøður, so líti eg tykkum upp til Guðs, og til hansara náðarorð, sum er ført fyri at byggja tykkum upp, og at geva tykkum arvalut millum alra teirra sum eru halgaðir.

33 Eg havi girnast ongan mans silvur, ella gull, ella skart.

34 Ja, tit sjálvir vita, at hesar hendur hava tænt fyri mínar neyðsynjar, og hjá teimum ið við mær vóru.

35 Eg havi sýnt tykkum øll ting, hvussu ið soleiðis at arbeiða, so áttu tit at stuðla teimum veiku, og at minnst Harrans Jesu orð, hvussu hann segði, Tað er meira vælsignað at geva enn at fáa.

36 ¶ Og tá ið hann svá hevði talað, knelaði hann niður, og bað við teimum øllum.

37 Og teir grótu allir sáran, og fullu um hálsin á Paulusi, og kystu hann,

38 Og syrgdu mest av øllum av orðunum sum hann talaði, at teir skuldu ikki siggja andlit hansara meira. Og teir fylgdu honum til skipið.

KAPITUL 21

OG tað bar á, at eftir at vit vóru slopnir frá teimum, og hövdu lagt út, komu vit við beinari kós til Kó-ös, og hin fylgjandi *dagin* til Rhodos, og haðani til Pát-á-rá:

2 Og vit funnu eitt skip, ið sigldi yvir til Fø-ní-çi-ü, og fóru umborð, og lögdu út.

3 Men tá ið vit hövdu varnast Cýpros, eftirlótu vit hana á vinstru síðu, og sigldu inn í Sýriu, og lögdu at landi í Týrus: tí har átti skipið at leggja upp sín farm.

4 Og tá ið vit funnu lærusveinar, dvaldu vit har í sjei dagar: sum søgdu við Paulus, ígjøgnum Andan, at hann skuldi ikki fara niðan til Jerusalem.

5 Og tá ið vit hövdu fullført teir dagarnar, hildu vit avstað og fóru okkara veg; og teir allir fóru okkum á okkara vegi, við konum og børnum, til vit vóru úti úr staðinum: og vit knelaðu niður á sjóvarmálanum, og bóðu.

6 Og tá ið vit vóru skilst hvør frá øðrum, tóku vit skip; og tey vendu heim aftur.

7 Og tá ið vit hövdu fullført okkara kós frá Týrus, komu vit til Ptól-ê-má-ís, og heilsaðu brøðrunum, og vórðu hjá teimum í ein dag.

8 Og *dagin* eftir fóru vit, sum vóru av flokki Paulusar, avstað, og komu til Çæ-sá-rê-ü: og vit fóru inn í húsið hjá Philippusi evangelisti, sum var ein av teimum sjei; og vórðu hjá honum.

9 Og hin sami hevði fyra døtur, jomfrúr, sum propheteraðu.

10 Og sum vit dvaldu har í mangar dagar, kom oman frá Judæu ein ávisur prophetur, nevndur Á-gä-büs.

11 Og tá ið hann var komin til okkara, tók hann gyrðilin hjá Paulusi, og bant sínar egnu hendur og føtur, og segði, Svá sigur Halgi Andin, Soleiðis skulu Jødarnir í Jerusalem binda tann mannin sum eigur henda gyrðilin, og skulu geva hann yvir í hendurnar á Heidningunum.

12 Og tá ið vit hoyrdu hesar lutir, bønaðu bæði vit, og teir av tí staðnum, hann um ikki at fara niðan til Jerusalem.

13 Tá svaraði Paulus, Hvat meina tit við at gráta og bróta mitt hjarta? tí at eg eri tilreiðar, ikki bert at verða bundin, men eisini at doyggja í Jerusalem fyri navn Harrans Jesu.

14 Og tá ið hann ikki vildi yvirtalast, gövust vit, og søgdu, Veri gjørdur vilji Harrans.

15 Og eftir teir dagarnar tóku vit upp okkara viðførningar, og fóru niðan til Jerusalem.

16 Tað fóru við okkum eisini ávisir av lærusveinunum úr Çæ-sá-rê-ü, og fóru við sær ein Mnā-søn úr Cýpros, ein gamlan lærusvein, sum vit skuldu halda til hjá.

17 Og tá ið vit vóru komnir til Jerusalem, tóku brøðurnir imóti okkum gleðiliga.

18 Og *dagin* eftir fór Paulus inn við okkum til Jákups; og allir teir elstu vóru tilstaðar.

19 Og tá ið hann hevði heilsað teimum, greiddi hann frá, hvørt fyrri seg, hvørji ting Guð hevði virkað millum Heidningarnar við hansara tænastu.

20 Og tá ið teir hoyrdu tað, dýrðmettu teir Harran, og søgdu við hann, Tú sært, bróðir,

hvussu mong túsundir av Jødum tað eru sum trúgva; og teir eru allir vandlátir um lógina:

21 Og teir eru kunnaðir um teg, at tú lært allar Jøðarnar, sum eru millum Heidningarnar, at yvirgeva Móses, *í at siga* at teir ikki áttu at umskera *sini* børn, eiheldur at ganga eftir venjunum.

22 Hvat er tí at *gera*? mannfjöldin má neyðugt *fara* at koma saman: tí at tey fara at hoyra at tú ert komin.

23 Ger tí hetta sum vit siga við teg: Vit hava fyra menn, sum hava eitt lyfti á sær;

24 Tak teir, og reinsa teg við teimum, og statt til skulda við teimum, at teir mega raka *sini* høvur: og allir mega vita at teir lutir, sum teir vórðu kunnaðir um viðvíkjandi tær, einkið eru; men *at* tú sjálvur eisini gongurt reglusamliga, og heldurt lógina.

25 Hvat Heidningunum, sum trúgva, viðvíkur, *so* hava vit skrivað og avgjørt, at teir gái eftir ongum slíkum tingi, uttan bert at teir haldi seg frá *lutum* sum eru ofraðir skurðgudum, og frá blóði, og frá kvaldum, og frá siðloysi.

26 Tá tók Paulus menninar, og dagin eftir, *tá ið hann hevði* skirgað seg við teimum, fór hann inn í templið, at frámerkja fullføringina av skirganardøgunum, inntil ið eitt offur skuldi ofrast fyri hvønn einstakan av teimum.

27 Og tá ið teir sjeý dagarnir vóru næstan endaðir, østu Jøðarnir, sum vóru úr Asiu, alt fólkið upp, tá ið teir sóu hann í templinum, og lögdu hendur á hann,

28 Og róptu út, Menn av Ísrael, hjálpið: Hetta er maðurin sum lærir øll allastaðni ímóti fólkinum, og lógini, og hesum plássi: og víðari ferdi *hann* eisini Grikkar inn í templið, og hevur dálkað hetta heilaga plássið.

29 (Tí at teir høvdu sæð frammanundan við honum í staðinum Tró·phi·mūs, ein E·phēs·ara, sum teir hildu at Paulus hevði ført inn í templið.)

30 Og allur staðurin varð rørdur, og fólkið rann saman: og teir tóku Paulus, og drógu hann út úr templinum: og við tað sama vórðu dyrnar afturlatnar.

31 Og sum teir lógu úti eftir at drepa hann, komu tíðindir til fremsta herovasta av liðinum, at alt Jerusalem var í uppstigi.

32 Sum í stundini tók hermenn og hundraðsovastar, og rann oman til teirra: og tá ið teir sóu fremsta herovastan og hermenninar, góvust teir at berja Paulus.

33 Tá kom fremsti herovastin nær, og tók hann, og beyð *hann* at verða bundnan við tveimum ketum; og kravdi *at vita* hvør hann var, og hvat hann hevði gjørt.

34 Og summir rópaðu eitt, og summir eitt annað, millum mannfjöldina: og tá ið hann ikki kundi vita vissuna fyri ófriðinum, beyð hann at hann *skuldi* ferast inn í borgina.

35 Og tá ið hann kom upp á trappurnar, var tað so, at hann varð borin av hermonnum, vegna harðskapin av fólkinum.

36 Tí at fjöldin av fólkinum fylgdi aftaná, og rópti, Burtur við honum.

37 Og sum Paulus átti at leiðast inn í borgina, segði hann við fremsta herovastan, Kann eg tala við teg? Og hann segði, Dugirt tú at tala Grikskt?

38 Ert tú ikki tann Egyptin, sum undan hesum døgum gjørdirt uppreist, og leiddirt út í oyðuna fyra túsund menn ið vóru myrðarar?

39 Men Paulus segði, Eg eri ein maður sum eri ein Jødi úr Tarsus, *einum staði* í Çi·lí·çi·ú,

GERNINGARNIR 22

ein borgari av ongum meinigum staði: og, eg bœni teg, loyv mær at tala til fólkið.

40 Og tá ið hann hevði givið honum loyvi, stóð Paulus á trappunum, og gjørdi tekin við hondini til fólkið. Og tá ið mikil tœgn varð gjørd, talaði hann til *teirra* á tí Hebráisku tunguni, og segði,

KAPITUL 22

MENN, brøður, og fedrar, hoyrið mína verju *sum* eg nú *haldi* fyri tykkum.

2 (Og tá ið teir hoyrdu at hann talaði á tí Hebráisku tunguni til teirra, hildu teir tess meira tœgn: og hann sigur,)

3 Eg eri sanniliga ein maður *sum* eri Jødi, foddur í Tarsus, *einum* staði í Çi-li-çi-ü, tó aldur upp í hesum staði við Gã-má-li-êls føtur, og lærdur eftir fullkomna hátti fedralógarinnar, og var vandlátur mótvegis Guði, eins og tit allir eru henda dag.

4 Og eg søkti at hesum vegi til deydán, og bant og gav upp í fongsul' bæði menn og kvinnur.

5 Sum eisini høvuðspresturin ber mær vitnisburð, og øll stætt hinna elstu: frá hvørjum eisini eg móttók brøv til brøðurnar, og fór til Damascus, at føra tey, sum har vóru bundin, til Jerusalem, til tess at revsast.

6 Og tað bar á, at sum eg gjørdi mína ferð, og var komin nær Damascus um middag, at bráðliga skein frá himni eitt mikið ljós rundan um meg.

7 Og eg datt til jarðar, og hoyrði eina rødd siga við meg, Saul, Saul, hví sökirt tú at mær?

8 Og eg svaraði, Hvør ert tú, Harri? Og hann segði við meg, Eg eri Jesus úr Názareth, hvørjum tú sökirt at.

9 Og teir, ið við mær vóru, sóu víst ljósið, og vórðu óttafullir;

Hvussu Paulusar umvending hendi

men teir hoyrdu ikki røddina á honum ið talaði til mín.

10 Og eg segði, Hvat skal eg gera, Harri? Og Harrin segði við meg, Statt *upp*, og far inn í Damascus; og har skal tað verða sagt tær um øll ting sum eru fyriskipaði tær at gera.

11 Og tá ið eg ikki kundi sjá vegna dýrdina av tí ljósinum, varð eg leiddur við hondini av teimum ið við mær vóru, og kom inn í Damascus.

12 Og ein An-ání-ás, ein frómur maður eftir lógini, *sum* hevði gott ummæli av øllum Jøðunum ið *har* búðu,

13 Kom til mín, og stóð, og segði við meg, Brøðir Saulus, tak imóti sjón tíni. Og hin sama tíma hugdi eg upp uppá hann.

14 Og hann segði, Guð fedra vára hevur útvalt teg, at tú skuldir tær kenna vilja hansara, og siggja Hin Rættláta, og skuldir hoyra røddina av hansara munni.

15 Tí at tú skalt vera hansara vitni hjá øllum monnum um tað *sum* tú hevurt sæð og hoyrt.

16 Og nú, hví drálart tú? statt *upp*, og verð doypur, og tváa burt tinar syndir, kallandi á navn Harrans.

17 Og tað bar á, at tá ið eg var komin aftur til Jerusalem, enntá meðan eg bað í templinum, var eg í eini transu;

18 Og sá hann siga við meg, Skunda tær, og slepp tær snarlígan út úr Jerusalem: tí at teir vilja ikki taka imóti tínum vitnisburði viðvíkjandi mær.

19 Og eg segði, Harri, teir vita at eg fongslaði og bardí í hvørji sýnagogu tey sum trúðu á teg:

20 Og tá ið blóðið av tínum martýri Stephani varð úthelt, stóð eg eisini hjá, og samtykti fyri hansara deyða, og passaði *uppá* klædnaðin hjá teimum ið drópu hann.

21 Og hann segði við meg, Far avstað: tí eg vil senda teg langt hiðani til Heidningarnar.

22 Og teir gövu honum áhoyrn at hesum orði, og so høvdu teir upp sínar røddir, og søgdu, Burtur við einum slíkum *manni* frá jørðini: tí at tað er ikki sømiligt at hann skuldi livað.

23 Og sum teir geylaðu út, og kastaðu av *sini* klæðir, og tveittu dust *upp* í luftina,

24 Skipaði fremsti herovastin at hann *skuldi* fyrast inn í borgina, og beyð at hann skuldi avhoyrast við húðfletting; *fyr* at hann mátti vita av hvørji grund teir geylaðu so ímóti honum.

25 Og sum teir bundu hann við reimum, segði Paulus við hundraðsovastan id stóð hjá, Er tað lógligt hjá tykkum at húðfletta ein mann sum er ein Rómverji, og *tað* ódómdan?

26 Tá id hundraðsovastin hoyrði *tað*, fór hann og taldi fremsta herovastanum, og segði, Gev gætur *eftir* hvat tú gert: tí hesin maðurin er Rómverji.

27 Tá kom fremsti herovastin, og segði við hann, Sig mær, ert tú Rómverji? Hann segði, Ja.

28 Og fremsti herovastin svaraði, Við miklari upphædd vann eg hetta frælsi. Og Paulus segði, Men eg varð *fríborin*.

29 Tá fóru teir beinanvegin avstað frá honum sum skuldu havt avhoyrt hann: og fremsti herovastin varð eisini ræddur, eftir at hann vitsti at hann var Rómverji, og av tí at hann hevði bundið hann.

30 Á morgindegnum, av tí at hann hevði viljað vita við vissu hví hann varð ákærður av Jøðunum, loysti hann hann frá *hansara* bondum, og skipaði fremstu prestunum og øllum teirra ráði at birtast, og førði Paulus oman, og stillaði hann framfyri teir.

KAPITUL 23

OG Paulus hugdi álvarsamt á ráðið, og segði, Menn og brøður, eg havi livað í allari gøðari samvitsku frammi fyri Guði inntil henda dag.

2 Og høvuðspresturin Ananias beyð teimum id stóðu hjá honum at sláa hann á munnin.

3 Tá segði Paulus við hann, Guð skal sláa teg, *tin* kálkaði veggur: tí at siturt tú til at døma meg eftir lógini, og býðurt meg at verða slignan mótsamt lógini?

4 Og teir, id stóðu hjá, søgdu, Deilirt tú Guðs høvuðsprest?

5 Tá segði Paulus, Eg vitsti ikki, brøður, at hann var høvuðspresturin: tí at skrivað stendur, Tú skalt ikki tala ilt um stjórnara fólks tins.

6 Men tá id Paulus varnaðist, at tann eini parturin vóru Sædu-cæ-arar, og hin Pharisearar, rópaði hann út í ráðnum, Menn og brøður, eg eri ein Phariseari, sonur ein Phariseara: um vónina og uppreisnina av teimum deyðu eri eg kallaður í forhoyr.

7 Og tá id hann so hevði sagt, reis ein tvídráttur imillum Phariseararnar og Sædu-cæ-ararnar: og fjøldin varð sundurbýtt.

8 Tí Sædu-cæ-ararnir siga, at til er eingin uppreisn, eiheldur eingil, ella andi: men Phariseararnir játta bæði.

9 Og eitt mikið róp reistist: og teir skriflærdu, *sum vóru* í parti Pharisearanna, reistust, og striddust, og søgdu, Vit finna einkið ilt í hesum manninum: men um ein andi ella ein eingil hevur talað til hansara, *tá* latum okkum ikki berjast ímóti Guði.

10 Og tá id mikil tvídráttur reistist, beyð fremsti herovastin, *sum* óttaðist – bara ikki Paulus skuldi verðið togaður í stykkir av teimum, hermonnunum at

fara oman, og at taka hann við valdi frá teirra millum, og at föra hann inn í borgina.

11 Og ta fylgjandi náttina stóð Harrin hjá honum, og segði, Ver við gott treyst, Paulus: tí eins og tú hevurt vitnað um meg í Jerusalem, soleiðis mást tú bera vitnisburð eisini í Róm.

12 Og tá ið tað varð dagur, gingu ávisir av Jødunum saman í lið, og bundu seg undir eina bølbiðjing, og søgdu at teir vildu hvørki eta ella drekka, til teir hövdu dripið Paulus.

13 Og teir vóru fleiri enn fjóruti sum hövdu gjørt hesa samansvøring.

14 Og teir komu til hinar fremstu prestar og elstu, og søgdu, Vit hava bundið okkum undir eina mikla bølbiðjing, at vit vilja einkið eta, inntil vit hava vigið Paulus.

15 Gevið tit tí nú til kennar fyri fremsta herovastanum, saman við ráðnum, at hann føri hann oman til tykkum í morgin, sum um tit vildu fregnað okkurt meira fullkomiliga viðvíkjandi honum: og vit, áður enn hann nakrantíð kemur nær, eru klárir at drepa hann.

16 Og tá ið systirsonur Paulusar hoyrði um teirra liggjan á lúri, fór hann og gekk inn í borgina, og segði Paulusi frá.

17 Tá rópaði Paulus ein av hundraðsovastunum at sær, og segði, Før henda unga mann til fremsta herovastan: tí hann hevur eitt ávist ting at siga honum.

18 So hann tók hann, og førði hann til fremsta herovastan, og segði, Fangin Paulus rópaði meg til sín, og bønadi meg at föra henda unga mann til tín, sum hevur okkurt at siga tær.

19 Herovastin tók tá í hondina á honum, og fór til viks við honum

Paulus verður sendur til Felixar

einsæris, og spurdi hann, Hvat er tað tú hevurt at siga mær?

20 Og hann segði, Jøðarnir hava samst um at biðja teg, at tú vildirt ført Paulus oman í ráðið í morgin, sum um teir vildu fregnað okkurt av honum meira fullkomiliga.

21 Men gev tú ikki eftir fyri teimum: tí at tað liggja á lúri eftir honum av teimum fleiri enn fjóruti menn, sum hava bundið seg við eiði, at teir vilja hvørki eta ella drekka, til teir hava dripið hann: og nú eru teir tilreiðar, og vænta eftir einum lyfti frá tær.

22 So fremsti herovastin læt tá hin unga mannin fara avstað, og álegði honum, *Siggj til at tú ongum sigi frá*, at tú hevurt sýnt mær hesar lutir.

23 Og hann kallaði til sín tveir hundraðsovastar, og segði, Gerið tilreiðar tvey hundrað hermenn at fara til Çæ-sà-rē-ù, og hestmenn trisinstjúgu og tiggju, og spjótmenn tvey hundrað, við triðja tíma náttarinnar;

24 Og skaffið teimum djór, at teir mega seta Paulus á, og föra hann tryggan til Felix landsstjóra.

25 Og hann skrivaði bræv á henda hátt:

26 Claudius Lýs-í-ás sendir mætasta landsstjóra Felixi kvøðu.

27 Hesin maðurin varð tikin av Jødunum, og hevði verðið dripin av teimum: tá kom eg við einum heri, og bjargaði honum, *tá ið eg hevði skilt at hann var Rómverji*.

28 Og tá ið eg hevði viljað vitað grundina hvi teir ákærdu hann, førði eg hann fram í teirra ráð:

29 Hvønn eg varnaðist at vera ákærdan um spurningar um teirra lóg, men einkið at hava lagt til sína ákæru, vert deyða ella bond.

30 Og tá ið tað varð sagt

mær hvussu ið Jøðarnir lógu á lúri eftir manninum, sendi eg beinanvegin til tín, og gav hans ákærarum boð *um* eisini at siga frammi fyri tær hvat *teir høvdu* ímóti honum. Farvæl.

31 Hermenninir, eins og tað varð boðið teimum, tóku tá Paulus, og førdu *hann* um náttina til *Án-tí-pá-trís*.

32 Á morgindegnum yvirlótu teir reiðmenninar til at fara við honum, og vendu aftur til slottið:

33 Og tá ið teir komu til *Çæ-sá-ré-ü*, og avhendu epistilin til landsstjóran, stillaðu teir eisini Paulus fram fyri honum.

34 Og tá ið landsstjórin hevði lisið *brævið*, spurdi hann úr hvørjum ríkisparti hann var. Og tá ið hann skilti at *hann var* úr *Çi-lí-çi-ü*;

35 Segði hann, Eg vil avhoyra teg, tá ið tínir ákærarar eisini eru komnir. Og hann skipaði hann at verða hildnan í dóms-høll *Hë-ró-dës-ar*.

KAPITUL 24

OG eftir fimm dagar fór høvuðspresturin *Án-ä-ní-äs* oman við hinum elstu, og *við* einum ávisum røðumanni *nevndum* *Tër-tül-lüs-i*, sum upplýstu landsstjóran ímóti Paulusi.

2 Og tá ið hann varð kallaður fram, byrjaði *Tër-tül-lüs* at ákæra *hann*, og siga, Við tað at við tær vit njóta mikið stilli, og at sera verdigar gerðir verða gjørdar hesi tjóð við tíni forsjón,

3 So taka vit ímóti *tí* altíð, og á øllum støðum, mest ediligi Felix, við allari takksemi.

4 Hóast hetta, at eg verði ikki longur troyttiligur hjá tær, biði eg teg at tú vildirt hoyrt okkum av tíni mildsemi nøkur fá orð.

5 Tí at vit hava funnið henda mann *at vera ein* pestligan *felaga*, og ein tilskundara av uppreistri millum allar Jøðarnar

út um heiminn, og ein liðskipara av sekt Nazaréaranna:

6 Hvør eisini hevur fingist við at vanhalga templið: hvønn vit tóku, og vildu fingið dømt *hann* eftir okkara lóg.

7 Men fremsti herovastin *Lýs-i-äs* ráddist *á okkum*, og við miklum harðskapi tók *hann* *hann* burtur úr okkara hondum,

8 Og skipaði hans ákærarum at koma til sín: við rannsókn av hvørjum tú sjálvur kanst nema kunnleika um allar hesar lutir, sum vit ákæra hann um.

9 Og Jøðarnir samtyktu eisini, og søgdu at hesi tingini vóru so.

10 Paulus, eftir at landsstjórin hevði gjørt tekin til hansara at tala, tá svaraði, Við tað at eg veit at tú hevurt verið í mong ár ein dómari hjá hesi tjóð, svari eg tess meira fegnisluga fyri mær:

11 Tí at tú kanst skilja, at tað eru enn bert tólv dagar síðan eg fór niðan til Jerusalem til tess at tilbiðja.

12 Og hvørki funnu teir meg í templinum *i* orðaskifti við nakran, eiheldur *at eg* reisti upp fólkíð, hvørki í synagog-unum, ella í staðinum:

13 Eiheldur kunnu teir prógva teir lutir sum teir nú ákæra meg um.

14 Men hetta játti eg tær, at eftir vegnum sum teir kalla ranglæra, soleiðis tilbiði eg Guð fedra mina, trúgvandi øllum tingum sum eru skrivaði í lógini og í prophetunum:

15 Og havi vón mótvegis Guði, sum teir sjálvir eisini viðurkenna, at tað skal verða ein uppreisn av deyðum, bæði av teimum rættlátu og órættlátu.

16 Og heri venji eg meg altíð at hava eina samvitsku tóma fyri meinboga mótvegis Guði, og *mótvegis* monnum.

17 Men eftir mong ár kom eg

at bera tjóð míni olmussur, og offur'.

18 Við hvat ávísir Jødar úr Ásiu funnu meg skirgaðan í templinum, hvørki við mann-fjöld, ella við ófriði.

19 Sum áttu at verið her frammi fyrri tær, og mótmælt, um teir høvdu okkurt ímóti mær.

20 Ella lat hesar somu her siga tað, um teir hava funnið nakra illgerð í mær, meðan eg stóð frammi fyrri ráðnum,

21 Uttan tað veri fyrri hesa einu rødd sum eg rópti, *tá ið eg stóð teirra millum, Viðvíkjandi upp-reisn teirra deyðu eri eg kallaður í forhoyn av tykkum henda dag.*

22 Og tá ið Felix hoyrði hesi ting, *av tí at hann hevði meira fullkomnan kunneleika um tann vegin, so útsetti hann teir, og segði, Tá ið Lýs'ias, fremsti herovastin, kemur oman, vil eg vita hitt evsta um tykkara mál.*

23 Og hann beyð einum hundraðsovasta at vakta Paulus, og at lata hann fáa sømdir, og at hann skuldi nokta ongum av hansara kennskapi at tæna honum ella koma til hansara.

24 Og eftir ávísar dagar, tá ið Felix kom við konu síni Drú-síl-lú, sum var Jødinna, sendi hann eftir Paulusi, og hoyrði hann viðvíkjandi trúnni á Christ.

25 Og sum hann røddi um rættvísi, fráhaldni, og komandi dóm, nøtraði Felix, og svaraði, Far tin veg fyrri hesa ferð; tá ið eg havi lagaliga tíð, vil eg rópa teg.

26 Hann vónaði eisini at peningur skuldi verðið givin honum av Paulusi, at hann mátti loysa hann: hvørsvegna hann sendi eftir honum tess oftari, og samtalaði við hann.

27 Men eftir tvey ár kom Pör-ci-ús Festus í rúm Felixar: og Felix, villigur at sýna Jødunum eina fragd, eftirlæt Paulus bundnan.

KAPITUL 25

MEN tá ið Festus var komin inn í ríkispartin, fór hann triggjar dagar aftan á niðan frá Çæ-sà-ré'-ú til Jerusalem.

2 Tá kunnaðu høvuðspresturin og teir fremstu av Jødunum hann ímóti Paulusi, og bønaðu hann,

3 Og tráaðu góðvild ímóti honum, at hann vildi senda eftir honum til Jerusalem, og lógu á lúri á vegnum at drepa hann.

4 Men Festus svaraði, at Paulus skuldi verða hildin í Çæ-sà-ré'-ú, og at sjálvur vildi hann skjótt fara avstað *hagar.*

5 Latíð tí teir, segði hann, sum tykkara millum eru førir fyrri tí, fara oman við mær, og ákæra henda mann, um tað veri nøkur vondska í honum.

6 Og tá ið hann hevði dvalt teirra millum meira enn tíggju dagar, fór hann oman til Çæ-sà-ré'-ú; og dagin eftir settist hann á dómstólin, og beyð Paulus at verða fingnan.

7 Og tá ið hann var komin, stóðu Jødarnir, sum vóru komnir oman frá Jerusalem, rundan um, og lögdu mangar og herviligar klagur ímóti Paulusi, sum teir ikki kundu prógva.

8 Meðan hann svaraði fyrri seg, Hvørki ímóti lógini hjá Jødunum, ella ímóti Çæsari, havi eg misbrotist nakað yvirhøvir.

9 Men Festus, villigur at gera Jødunum eina fragd, svaraði Paulusi, og segði, Vilt tú fara niðan til Jerusalem, og har verða dømdur í hesum tungnum frammi fyrri mær?

10 Tá segði Paulus, Eg standi við dómstól Çæsars, har eg átti at verðið dømdur: móti Jødunum havi eg einkið skeivt gjørt, sum tú sera væl veitst.

11 Tí at um eg veri meg ein

misbrótari, ella havi framt nakað deyða vert, *so* nokti eg ikki at doyggja: men um tað veri eingi av hesum tungunum sum hesir ákæra meg um, *so* kann eingin maður geva meg yvir til teirra. Eg skjóti málið fyrri Cæsars.

12 Festus, tá ið hann hevði samráðst við ráðið, tá svaraði, Hevurt tú skotið málið fyrri Cæsars? til Cæsars skalt tú fara.

13 Og eftir ávisar dagar komu Agrippa kongur og Bēr-ni'-çē til Cæs-sá-rē-ū at heilsa uppá Festus.

14 Og tá ið tey høvdu verið har í mangar dagar, klárlegði Festus sökina hjá Paulusi fyrri kongi, og segði, Tað er ein ávisur maður, eftirlatin í bondum av Felixi:

15 Um hvønn, tá ið eg var í Jerusalem, teir fremstu prestar-nir og hinir elstu av Jødunum upplýstu meg, og tráaðu at fáa dóm intan imóti honum.

16 Hvørjum^p eg svaraði, Tað er ikki háttarlag Rómverjanna at geva nakran mann yvir til at doyggja, áðrenn ið hann, sum er ákærdur, havi ákærararnar andlit til andlits, og havi loyvi til at svara fyrri sær viðvíkjandi brotsgerðini sum er lögð imóti honum.

17 Tessvegna, tá ið teir vóru komnir higar, uttan nakað drál á morgindegnum settist eg á dómstólin, og skipaði mannin at verða fingnan fram.

18 Imóti hvørjum, tá ið ákærararnir stóðu upp, førdu teir onga ákæru um slík ting sum eg helt:

19 Men høvdu ávisar spurningar imóti honum um teirra egnu pátrúgv, og um ein Jesus, sum var deyður, hvønn Paulus váttaði at vera livandi.

20 Og av tí at eg ivaðist um tessháttar spurningar, spurdi eg hann hvørt hann vildi fara til Jerusalem, og har verða dømdur um hesi mál.

21 Men tá ið Paulus hevði

skotið inn at verða goymdur at avhoyringini av Augustusi, beyð eg hann at verða varðaðan, til eg mátti sent hann til Cæsars.

22 Tá segði Agrippa við Festus, Eg vildi eisini hoyrt mannin sjálvur. Í morgin, segði hann, skalt tú hoyra hann.

23 Og um morgindagin, tá ið Agrippa var komin, og Bēr-ni'-çē, við miklum skrúð, og var farin inn í avhoyringarstaðið, við fremstu herovastunum, og aðal monnum staðarins, varð Paulus eftir boði Festusar fingin fram.

24 Og Festus segði, Agrippa kongur, og allir menn sum her eru tilstaðar hjá okkum, tit síggja henda mann, sum øll fjældin av Jødunum hevur fingist við meg um, bæði í Jerusalem, og eisini her, sum róptu at hann ikki átti at livað longur.

25 Men tá ið eg fann at hann einkið deyða vert hevði framt, og at hann hevði sjálvur skotið málið fyrri Augustus, havi eg avrátt at senda hann.

26 Um hvønn eg havi einkið ávíst ting at skriva harra mínum. Hvørsvegna eg havi ført hann fram fyrri tykkum, og serstakliga framfyrri teg, O Agrippa kong, fyrri at, eftir hildna rannsókn, eg mátti hava okkurt at skriva.

27 Tí tað tykir mær órimiligt at senda ein fanga, og ikki saman við at uppmála brotsgerðirnar sum eru lagdar imóti honum.

KAPITUL 26

TÁ segði Agrippa við Paulus, Tær er loyvt at tala fyrri teg. Tá rætti Paulus fram hondina, og svaraði fyrri seg:

2 Eg rokni meg fegnan, Agrippa kongur, av tí at eg skal svara fyrri meg henda dag frammi fyrri tær, viðvíkjandi øllum teimum tungunum sum eg eri ákærdur um av Jødunum:

3 Serstakliga *av tí at eg veit* teg at vera serkónan í øllum skikkum og spurningum sum eru millum Jøðarnar: hvørsvegna eg bæni teg at hoyra meg tolmóðiga.

4 Mitt lívsháttarlag frá minum ungdómi, sum var í fyrstani millum mína egnu tjóð í Jerusaleum, kenna allir Jøðarnir;

5 Sum kendu meg frá byrjanini, um teir vildu vitnað, at eftir strangastu sekt av okkara trúgv livdi eg *sum* Phariseari.

6 Og nú standi eg og verði dømdur fyri vónina um ta fyrjajáttanina, *sum varð* gjørd fedrum várum av Guði:

7 At hvørji *fyrjajáttan* okkara tólv ættir, *við* staðiliga at tæna Guði dag og nátt, vóna at koma. Hvørs vónar vegna, Agrippa kongur, eg verði ákærdur av Jøðunum.

8 Hví skuldi tað verðið hildið vera eitt ótrúligt ting hjá tykkum, at Guð skuldi reist tey deyðu?

9 Eg sanniliga hugsaði við mær sjálvum, at eg átti at gera mong ting andstøðis navni Jesu úr Nazareth.

10 Hvat ting eg eisini gjørdi í Jerusaleum: og mong av teimum heilagu lokaði eg inni í fongsul, *tá ið eg* hevði fingið myndugleika frá teimum fremstu prestunum; og tá ið tey vórðu tikin av lívi, gav eg mína rödd ímóti *teimum*.

11 Og eg revsaði tey ofta í hvørji sýnagogu, og noyddi tey at gudsspotta; og *eg* var so avbera óður inná tey, at eg søkti at *teimum* líka til fremmandar staðir.

12 Við hvat, sum eg fór til Damascus við myndugleika og umboði frá fremstu prestunum,

13 Við middag, O kongur, sá eg á vegnum eitt ljós av himni, omanfyri bjartleika sólarinnar, *sum* skein runt um meg og teir sum við mær ferðaðust.

14 Og tá ið vit allir vóru falnir til jarðar, hoyrði eg eina

rödd tala við meg, og siga á tí Hebraísku tunguni, Saul, Saul, hví søkirt tú at mær? *tað er* torført hjá tær at sparka ímóti broddunum.

15 Og eg segði, Hvør ert tú, Harri? Og hann segði, Eg eri Jesus, hvørjum tú søkirt at.

16 Men reis *teg* upp, og statt á tinar føtur: tí eg havi birtst fyri tær fyri hesa tilætlan, at gera teg *til* ein tænara og eitt vitni bæði um hesi tingini sum tú hevurt sæð, og um tey tingini sum eg vil birtast tær í;

17 *Í at eg* fríi teg út frá fólkinum, og frá Heidningunum, til hvørjar nú eg sendi teg,

18 At lata upp eygu teirra, og at venda *teimum* frá myrkri til ljós, og frá valdi Sátans at Guði, at teir mega móttaka fyrigeving av syndum, og arv millum teirra sum eru halgaðir við trúgv sum er á meg.

19 Við hvat, O Agrippa kongur, eg ikki var ólýðin hini himinsku sjón:

20 Men sýndi fyrst *teimum* úr Damascus, og í Jerusaleum, og út ígjøgnum øll umráðini av Judæu, og *siðan* fyri Heidningunum, at teir skuldu venda um og venda sær til Guðs, og gera verk *sum* eru hóskilig fyrri umvending.

21 Av hesum grundum fangaðu Jøðarnir meg í templinum, og lógu úti eftir at drepa meg.

22 *Tá ið eg* tí nú havi lutast hjálp av Guði, haldi eg áfram til henda dag, og vitni bæði fyri smáum og miklum, og sigi eingi onnur ting enn tey sum prophetarnir og Móses siga skuldu koma:

23 At Christus skuldi líða, og at hann skuldi vera hin fyrsti ið skuldi risa frá teimum deyðu, og skuldi sýna fólkinum ljós, og fyri Heidningunum.

24 Og sum hann soleiðis talaði fyri seg, segði Festus við

harðari rödd, Paulus, tú ert frá tær sjálvum; mikil lærdómur ger teg óðan.

25 Men hann segði, Eg eri ikki óður, mest ediligi Festus; men mæli fram sannleikans og eðrúligleikans orð.

26 Tí at kongur veit um hesi tingini, frammi fyri hvørjum eg eisini tali frítt: tí at eg eri sannfördur um, at eingi av hesum tungunum eru fjald fyri honum; tí hetta tingið varð ikki gjørt í einum úthorni.

27 Agrippa kongur, trýrt tú prophetunum? Eg veit at tú trýrt.

28 Tá segði Agrippa við Paulus, Tú næstan yvirtalart meg til at verða ein Christin.

29 Og Paulus segði, Eg vildi til Guðs at ikki bert tú, men eisini øll sum hoyra meg henda dag, vóru bæði næstan, og fullkomiliga slík sum eg eri, hesi bond undantikin.

30 Og tá ið hann svá hevði talað, reis upp kongur, og landsstjórin, og Bēr-ní-çē, og tey sum sótu við teimum:

31 Og tá ið tey vóru farin til síðis, talaðu tey sin ámillum, og søgdu, Hesin maðurin ger einkið vert deyða ella bond.

32 Tá segði Agrippa við Festus, Hesin maðurin kundi havt verðið settur í frælsi, um hann so ikki hevði skotið málið fyri Çæsar.

KAPITUL 27

OG tá ið tað var avrátt at vit skuldu sigla til Itáliu, góvu teir Paulus og ávisar aðrar fangar til *ein sum* nevndist Julius, ein hundraðsovasta av Augustusar liði.

2 Og vit fóru í eitt skip úr Ád-rá-mýt-ti-üm, og lögdu út, og ætlaðu at sigla framvið Ásiu strondunum; og *ein* Ár-is-tár-kūs, ein Mác-ē-dó-ní-ari úr Thæss-á-ló-ni-cü, var við okkum.

3 Og *dagin* eftir komu vit at í Sí-dón. Og Julius fór kurteisliga við Paulusi, og gav *honum* náðir at fara til sínar vinir at endurfriska seg.

4 Og tá ið vit høvdu lagt út haðani, sigldu vit undir Cýpros, tí vindarnir vóru andstöðis.

5 Og tá ið vit høvdu siglt yvir Çi-li-ç-i-ü og Pám-phý-li-ü haðið, komu vit til Mý-rú, *ein stað* av Lýç-i-ü.

6 Og har fann hundraðs-ovastin eitt skip úr Alexandriu, *sum* sigldi til Itáliu; og hann setti okkum hará.

7 Og tá ið vit høvdu siglt spakuliga mangar dagar, og nóg illa vóru komnir yvirav Kní-dūs, tí vindurin loyvdi okkum ikki, sigldu vit undir Kretoy, árika Sál-mó-nè;

8 Og treyðugt fóru vit framvið henni, og komu at einum plássi ið kallast Føgru havnir; og nær tí var staðurin Lā-sé-ā.

9 Men tá ið nógvtíð var brúkt, og tá ið sigling nú var vandasom, av tí at fóstan nú var longu liðin, formanaði Paulus *teir*,

10 Og segði við teir, Harrar, eg varnist at henda sjóferð verður við skaða og miklari oyðilegging, ikki bara fyri farmin og skipið, men eisini fyri lívini hjá okkum.

11 Men hundraðsovastin trúði stýrimanninum og eigarinum av skipinum, meir enn teimum tungunum ið vórðu talaði av Paulusi.

12 Og av tí at havnin ikki var høglig at vetra í, ráddi meirilutin til at fara avstað haðani eisini, um á nakran hátt teir máttu nátt til Fø-ní-ç-i-ü, og har at vetrað; *sum er* ein havn hjá Kretoy, og liggur ímóti útsynningi og útnyrðingi.

13 Og tá ið sunnanvindurin blásti málga, hildu *teir* at teir

hövdu nátt *sini* ætlan, loystu *haðani*, og sigldu tætt við Kretoy.

14 Men ekki langt aftaná reis ímóti henni ein ódnarligur vindur, *sum* kallast Æv-rö-clý-dön.

15 Og tá ið skipið varð fangað, og ekki kundi liggja upp ímóti vindinum, lótu vit *hana* reka.

16 Og vit rendu undir eina ávísu oyggj, sum verður kallað *Clauda*, og hövdu nógv strev at koma bátinum fyrri:

17 Og tá ið teir hövdu tikið hann upp, brúktu teir hjálparmidlar, og undirgyrdu skipið; og óttandi *fyrri*, bara ekki teir skuldu falla inn í kyksendini, strikaðu *teir* segl, og so rókust.

18 Og *tá ið* vit vórðu avbera syftir av einum ódnarvindi, *tá* lættu teir skipið *dagin* eftir;

19 Og triðja *dagin* kastaðu vit skipsgreiðurnar út við okkara egnu hondum.

20 Og *tá ið* hvørki sól ella stjörnur í mangar dagar birtust, og eingin smávegis ódnarvindur lá á *okkum*, var øll vón *um* at vit skuldu verða bjargaðir *tá* tikin burtur.

21 Men eftir langt fráhalð steig Paulus fram í teirra mittu, og segði, Harrar, tit skuldu havt lýtt á meg, og ekki havt loyst frá Kretoy, og at havt spart henda løst og miss.

22 Og nú formani eg tykkum at vera við gott treyst: tí at tað skal eingin missur verða av lívinum *há nøkrum manni* tykkara millum, uttan av skipinum.

23 Tí at tað stóð *há* mær hesa nátt eingil Guðs, hvørs eg eri, og hvørjum eg tæni,

24 Og segði, Óttast ikki, Paulus; tú mást verða forður framfyrri *Çæsar*: og sí, Guð hevur givið tær allar teir sum sigla við tær.

25 Hvørsevna, harrar, verið

við gott treyst: tí at eg trúgvi Guði, at tað skal verða enntá sum tað varð sagt mær.

26 Men vit mugu verða kastaðir uppá eina ávísu oyggj.

27 Men tá ið fjúrtanda nátt var komin, sum vit rókust niðan og oman í *Á-dri-ü*, mettu skipsmenninir um midnátt, at teir nærkaðust onkrum landi;

28 Og skattaðu, og funnu *tað vera* tjúgu favnar: og *tá ið* teir vóru farnir eitt sindur longur, skattaðu teir aftur, og funnu *tað vera* fimtan favnar.

29 Síðan, óttandi *fyrri*, bara ekki vit skuldu fallið uppá sker, kastaðu teir fyra akker út úr hekkuni, og ynsktu eftir degnum.

30 Og sum skipsmenninir vóru um at flýggja út úr skipinum, *tá ið* teir hövdu lorað niður bátin í sjógvin, undir skini sum um teir vildu kastað akker út úr stevnum,

31 Segði Paulus til hundraðsovastan og til hermenninar, Uttan at hesir verði *verandi* í skipinum, kunnu tit ikki verða bjargaðir.

32 Tá skóru hermenninir av togini á bátinum, og lótu hann detta av.

33 Og meðan dagur kom á, bønadi Paulus *teir* allar at fáa *sær* mat, og segði, Hesar dagurin er fjúrtandi dagur ið tit hava biðað og hildið fram fastandi, og hava einkið fingið *tykkum*.

34 Hvørsevna eg biði tykkum at fáa *tykkum eitt sindur av* mati: tí at hetta er fyrri tykkara heilsu: tí at tað skal ikki eitt hár falla frá høvðinum á nøkrum tykkara.

35 Og *tá ið* hann svá hevði talað, tók hann breyð, og veitti Guði tökkir í nærveruni av teimum øllum: og *tá ið* hann hevði brotið *tað*, byrjaði hann at eta.

36 Tá vórðu teir allir við gott

lag, og teir fingur sær eisini eitt *sindur* av mati.

37 Og vit vóru í alt í skipinum tvey hundrad og trisinstjúgu og sekstan sálir.

38 Og tá ið teir høvdu etið nóg mikið, lættu teir skipið, og kastaðu hveitina út í sjógvín.

39 Og tá ið tað varð dagur, kendu teir ikki landið: men teir varnaðust ávísar vik við eini strond, inn í hvørja teir vóru hugaðir, um tað var gjørligt, at stoyta skipið inn í.

40 Og tá ið teir høvdu tikið akkerini upp, litu teir *seg* upp til havið, og loystu ródurbondini, og heysaðu stórseglið upp fyri vindinum, og hildu ímóti strondini.

41 Og teir duttu inn í eitt stað har tveir sjógvur møttust, og rendu skipið á land; og framparturin stakk fastur, og varð verandi óvikiligur, men aftari parturin varð brotin við harðleikanum av aldunum.

42 Og ráðið hjá hermonnunum var at drepa fangarnar, at ikki nakar av teimum skuldi svomið út, og komist undan.

43 Men hundradsovastin, *sum var* villigur at bjarga Paulusi, helt teir frá *teirra* ráðagerð; og beyð at teir, sum dugdu at svimja, skuldu kasta *seg* fyrst í sjógvín, og sleppa sær til lands:

44 Og restin, summir á plonkum, og summir á *brotnum* *stykki* av skipinum. Og soleiðis bar tað á, at teir komust allir tryggir undan til lands.

KAPITUL 28

OG tá ið teir høvdu komist undan, tá vitstu teir at oyggin æt *Mê-lí-tá*.

2 Og barbáriska fólkið sýndi okkum ikki smávegis blíðskap: tí at tey kyndu ein eld, og tóku ímóti okkum hvørjum einstökum,

vegna núverandi regnið, og vegna kuldán.

3 Og tá ið Paulus hevði savnað eitt bundi av greinum, og lagt *tær* á bálið, kom ein eiturormur út úr hitanum, og festist á hond hansara.

4 Og tá ið barbárarnir sóu hitt *eitursama* djórið hanga á hond hansara, søgdu teir sín ámillum, Ivaleyst er hesin maðurin ein myrdari, og hóast hann hevur komist undan sjónum, tó loyvir hevndin honum ikki at liva.

5 Og hann risti djórið av *sær* í eldin, og merkti einkið mein.

6 Men teir hugdu nær hann skuldi havt hovnað, ella dottið bráðliga niður deyður: men eftir *at* teir høvdu hugt eina góða stund, og sóu einkið mein koma til hansara, broyttu teir sína meining, og søgdu at hann var ein gudur.

7 Í somu umráðum vóru ognir hjá hægsta manni á oygni, hvørs navn var Publius; sum tók ímóti okkum, og hýsti okkum í triggjar dagar kurteisliga.

8 Og tað bar á, at faðir Publiusar lá sjúkur av hitasótt og blóðgangi: til hvønn Paulus fór inn, og bað, og legði sínar hendur á hann, og grøddi hann.

9 So tá ið hetta var gjørt, komu onnur eisini, sum høvdu sjúkdómar á oygni, og vórðu grødd:

10 Sum eisini heiðraðu okkum við mongum heiðurum; og tá ið vit fóru avstað, løddu tey *okkum* við slíkum tungum ið vóru neyðug.

11 Og eftir triggjar mánaðir fóru vit avstað í einum skipi úr Alexandriu, sum hevði vetrað á oygni, hvørs merki var Kastor og Pollux.

12 Og vit *løgdu* at landi í *Sýr-á-ku-sé*, og steðgaðu *har* í triggjar dagar.

13 Og haðani tóku vit eina kringferð, og komu til

Rhē-gī-um: og eftir ein dag blásti sunnanvindurin, og vit komu dagin eftir til Pū-tē-ó-li:

14 Har vit funnu brøður, og vórðu tráðir at steðga hjá teimum í sjeý dagar: og so fóru vit ímóti Róm.

15 Og haðani, tá ið brøðurnir hoyrdu um okkum, komu teir at mæta okkum so langt sum til Ap-pi-i för-um, og Kráirnar triggjar: og tá ið Paulus sá teir, takkaði hann Guði, og tók mót til sín.

16 Og tá ið vit komu til Róm, fekk hundradsovastin livvarðarovastanum fangarnar: men Paulusi varð loyvt at bógva fyri seg sjálvan við einum hermanni sum vaktaði hann.

17 Og tað bar á, at aftaná triggjar dagar kallaði Paulus teir fremstu av Jøðunum saman: og tá ið teir vóru komnir saman, segði hann við teir, Menn og brøður, hóast eg einkið havi framt ímóti fólkinum, ella venjunum hjá fedrum várum, tó varð eg latin sum fangi frá Jerusalem í hendur Rómverjanna.

18 Og tá ið teir høvdu rannsakað meg, vildu teir latið meg farið, tí at tað var eingin grund til deyða í mær.

19 Men tá ið Jøðarnir talaðu ímóti tí, varð eg noyddur at skjóta málið fyri Cæsar; ikki tað at eg hevði nakað at ákæra mína tjóð fyri.

20 Av hesi grund havi eg tí rópað tykkum, fyri at siggja tykkum, og at tala við tykkum: tí vegna vón Ísraels eri eg bundin við hesi leinkju.

21 Og teir søgdu við hann, Hvørki fingi vit brøv úr Judæu viðvikjandi tær, eiheldur sýndu ella talaðu nakrir av brøðrunum, sum komu, nakað mein um teg.

22 Men vit tráa at hoyra frá

tær hvat tú hugsart: tí at hvat hesi sekt viðvikur, so vita vit at allastaðni verður hon talað ímóti.

23 Og tá ið teir høvdu ásett honum ein dag, komu mangir til hansara í hansara tilhald; fyri hvørjum hann útleggið og vitnaði kongadømi Guðs, og sannførði teir viðvikjandi Jesusi, bæði út frá Móselógini, og út frá prophetunum, frá morgni til kvølds.

24 Og summir trúðu teimum tingunum ið vórðu talað, og summir trúðu ikki.

25 Og tá ið teir samdust ikki sín ámillum, fóru teir avstað, eftir at Paulus hevði talað eitt orð. Væl talaði Halgi Andin við E-sái-ás-i propheti til fedra vára, 26 Sigandi, Far til hetta fólk, og sig, Hoyrandi skulu tit hoyra, og skulu ikki skilja; og siggiandi skulu tit siggja, og ikki fata:

27 Tí hjartað hjá hesum fólk er vorðið dølskt, og teirra oyru eru dul at hoyra, og síni eygu hava tey latið aftur; at ikki tey skuldu siggja við sinum eygum, og hoyra við sinum oyrum, og skilja við sinum hjarta, og verðið umvend, og eg skuldi grøtt tey.

28 Veri tykkum tí kunnugt, at Guðs frelsa er send Heiðningunum, og at teir vilja hoyra hana.

29 Og tá ið hann hevði sagt hesi orð, fóru Jøðarnir avstað, og høvdu mikið orðaskifti sín ámillum.

30 Og Paulus búði tvey samfull ár í sinum egna leigaða húsi, og tók ímóti øllum ið komu inn til hansara,

31 Og prædikaði kongadømi Guðs, og frálærði tey tingini sum viðvikja Harranum Jesusi Christi, við øllum frimóði, so at eingin noktaði honum.

EPISTIL PAULUSAR ÁPOSTULS
TIL
RÓMVERJARNAR.

KAPITUL I

PAULUS, ein tænarí Jesu Christs, kallaður *at vera* ein ápostul, tilskilaður gleðiboðskapi Guðs,

2 (Hvönn hann frammanundan hevði lovað við prophetum sínum í hinum heilagu skriftum,)

3 Viðvíkjandi Syni sínum Jesu Christi Harra várum, hvør varð gjörður av sáði Dávids eftir kjötinum;

4 Og yvirlýstur *at vera* Sonur Guðs við kraft, eftir anda heilagleikans, við uppreisnini frá teimum deyðu:

5 Við hvørjum^p vit hava móttikið náði og ápostladömi, til lýdnis mót trúnni millum allar tjóðir, fyrí navn hansara:

6 Hvørja millum eru tit eisini hinir kallaðu Jesu Christs:

7 Til alra sum veri í Róm, *hatt* elskaðir av Guði, kallaðir *til at vera* heilagir: Náði til tykkara og friður frá Guði Faðir várum, og Harranum Jesu Christi.

8 Fyrst takki eg Guði mínum ígjøgn Jesus Christ fyrí tykkum allar, at tykkara trúgv er talað um út um allan heim.

9 Tí at Guð er mitt vitni, hvørjum eg tæni við mínum anda í gleðiboðskapi Sonar hansara, at uttan íhald nevni eg tykkum altíð í mínum bønnum;

10 Gerandi umbøn, um onkursvegna eg nú loksins mátti havt eina framgangsrika ferð við Guðs vilja at komið til tykkara.

11 Tí mær leingist at síggja tykkum, at eg má tilluta tykkum onkra andliga gávu, til tess endamáls *at* tit mega verða grundfestir;

12 Tað er, at eg má verða uggaður saman við tykkum av

hini felags trúnni, bæði tykkara og míni.

13 Men eg vildi ikki havt tykkum óvitandi *um*, brøður, at mangan setti eg mær fyrí at koma til tykkara, (men varð forðaður higartil,) at eg mátti havt onkran ávøkst tykkara millum eisini, júst sum millum aðrar Heiðningar.

14 Eg eri skuldnari bæði hjá Grikkunum, og hjá Barbárunum; bæði hjá teimum visu, og hjá teimum óvisu.

15 So *at*, so mikið sum í mær er, *so* eri eg tilreiðar at prædika gleðiboðskapin eisini fyrí tykkum sum eru í Róm.

16 Tí at eg skammst ikki við gleðiboðskap Christs: tí hann er Guðs kraft til frelsu fyrí hvönn tann sum trýr; fyrí Jøda fyrst, og eisini fyrí Griikka.

17 Tí at hari verður rættvísi Guðs opinberað frá trúgv til trúar: eins og skrivað stendur, Hin rættláti skal liva við trúgv.

18 Tí at vreiði Guðs verður opinberað frá himni ímóti øllum ógudiligleika og órættvísi hjá monnum, sum halda sannleikanum í órættvísi;

19 Av tí at tað, sum kann vitast um Guð, er eyðsýnt í teimum; tí at Guð hevur sýnt teimum *tað*.

20 Tí hinir ósjónligu lutir hansara frá skapan veraldarinnar eru klárliga sæddir, *við tað at* teir verða fataðir av teimum lutum ið eru gjördir, *enntá* hans ævigi máttur og Gudskapur; so at teir eru uttan umbering:

21 Av tí at, tá ið teir kendu Guð, dýrðettu teir *hann* ikki sum Guð, eiheldur vóru takksamir; men gjördust fáfongdir í sínum ímyndanum, og teirra fávitskuta hjarta varð myrkjað.

22 Váttandi seg at vera visar, gjördust teir dárar,

23 Og broyttu dýrd hins óförgongiliga Guðs yvirí eina mynd, gjörd lík forgongiligum manni, og fuglum, og ferföttum djörum, og skriðkyktum.

24 Hvørsvegna Guð eisini gav teir upp til óreinsku, ígjögnum girndirnar av teirra egnu hjörtum, at vanæra síni egnu líkam sín ámillum:

25 Hverjir broyttu sannleika Guðs í eina lygn, og tilbóðu og tænaðu skapninginum meir enn Skaparanum, sum er vælsignaður um ævir. Á-mén.

26 Av hesi grund gav Guð teir upp at ótespiligum lystum: tí sjálv teirra kvinnur broyttu tað náttúrliga brúkið yvirí hatta sum er imóti náttúruni:

27 Og somuleiðis eisini menninir, farandi frá tí náttúrliga brúkinum av kvinnuni, brendu í síni girnd hvør móti øðrum; menn við monnum virkandi hatta sum er ósemiligt, og fáandi í sær sjálvum tað víðurlag villu sínar sum var hóskiligt.

28 Og enntá sum teimum líkaði ikki at afturhalda Guð í *sínum* kunnleika, gav Guð teir yvir til eitt forkastiligt sinni, at gera hasar lutir sum ikki eru sømiligir;

29 Verandi fyltir við allari órættvísí, siðloysi, vondsku, ágirnd, illviljaskapi; fullir av øvund, morði, trætnaði, sviki, óndskapi; teskarar, 30 Bakbitarar, hatarar av Guði, illviljaðir, hugmóðigir, reyparar, uppfinnarar av illum tungum, foreldrum ólýdnir,

31 Uttan skil, sáttmálabrótarar, uttan náttúrligan alsk, ósemjiligir, ómiskunnssamir:

32 Sum, kennandi dóm Guðs, at teir, sum fremja slíkar lutir, eru verdir til deyða, ikki bara gera hinar somu, men hava fragd í teimum sum gera teir.

KAPITUL 2

TÍ ert tú óumberligur, O maður, hvørsumhelst tú ert ið dómirt: tí hvári tú dómirt ein annan, fordómirt tú teg sjálvan; tí at tú, sum dómirt, gert hinar somu lutir.

2 Men vit eru visir í, at Guðs dómur er samsvarandi sannleika imóti teimum ið fremja slíkar lutir.

3 Og hugsart tú hetta, O maður, sum dómirt teir sum gera slíkar lutir, og gert hinar somu, at tú skalt sleppa undan dómi Guðs?

4 Ella vanvirðirt tú ríkdómarnar av hansara góðsku og yvirberni og langmóði; ei vitandi, at Guðs góðska leiðir teg til umvendingar?

5 Men eftir tinum harðleika og óumvendiliga hjarta goymirt tú tær sjálvum niðurfyri vreiði imóti degnum av vreiði og opinbering av rættvísa dómi Guðs;

6 Sum^p vil rinda hvørjum manni eftir gerðum hansara:

7 Teimum sum við tolmóðigum áhaldni í vælgering sóknast eftir dýrd og heiðuri og ódeyðiligleika, ævigt lív:

8 Men teimum ið eru klandrutir, og ikki akta sannleikan, men akta órættvísi, grimd og vreiði,

9 Trongd og angst, uppá hvørja mannasál ið ger ilt, hjá Jøða fyrst, og eisini hjá Heidningi;

10 Men dýrd, heiður, og frið, til hvønn mann ið virkar gott, til Jøða fyrst, og eisini til Heidning:

11 Tí hjá Guði er eingin persónsmetan.

12 Tí so mangir sum hava syndað uttan lóg, skulu eisini glatast uttan lóg: og so mangir ið hava syndað í lógini, skulu verða dømdir við lógini;

13 (Tí at ikki hoyrararnir av lógini eru rættlátir frammi fyri

Guði, men gerararnir av lógini skulu verða rættvísgjördir.

14 Tí at tá ið Heidningarnir, sum ikki hava lógina, av náttúru gera tey tingini *sum eru* innihildin í lógini, *tá* eru hesir, *sum* ikki hava lógina, sær sjálvum lóg:

15 Teir sýna verk lógarinnar skrivað í teirra hjertu, teirra samvitska eisini berandi vitnisburð, og *teirra* hugsanir sin ámillum ákærandi, ella hinvegin umberandi, hvorja aðra;)

16 Í tí degi tá ið Guð skal døma loyndardómarnar hjá monnum við Jesusi Christi, samsvarandi mínum gleðiþóðskapi.

17 Sí, tú ert kallaður Jødi, og hvíliert í lógini, og gert tína rósan av Guði,

18 Og veitst *hansara* vilja, og víðurkennirt tingini sum eru avbærari, verðandi undirvístur út frá lógini;

19 Og ert sannførdur *um*, at tú sjálvur ert ein vegleiðari hjá teimum blindu, eitt ljós hjá teimum sum eru í myrkri,

20 Ein undirvisari av fávitskut-um, ein lærari av pinkubørnum, sum hevurt sniðið á kunnleika og á sannleikanum í lógini.

21 Tú tessvegna, sum lærirt annan, lærirt tú ikki teg sjálvan? tú, sum prædikart, *at* maður skuldi ikki stolið, stjelt tú?

22 Tú, sum sigurt, *at* maður skuldi ikki framt hordóm, fremurt tú hordóm? tú, sum hevurt andstygd fyrri skurðgud-um, fremurt tú halgirán?

23 Tú, sum gert tína rósan av lógini, ígjøgnum bróting av lógini vanærirt tú Guð?

24 Tí Guðs navn verður guds-spottað millum Heidningarnar gjøgn tykkum, eins og skrivað er.

25 Tí at umskering sanniliga gagnar, um tú haldi lógina; men um tú veri ein brótari av lógini, er tín umskering gjørd óumskering.

26 Um tí óumskeringin haldi rættvísi lógarinnar, skal *tá* ikki hans óumskering verða roknað fyrri umskering?

27 Og skal ikki óumskering, sum er av náttúru, um hon uppfylli lógina, døma teg, sum við bókstavinum og umskering misbrýttur lógina?

28 Tí hann er ikki Jødi, sum er ein útvortisliga; eiheldur *er tað* umskering, sum er útvortis í kjøtinum:

29 Men hann *er* Jødi, sum er ein innvortisliga; og umskering *er tann* av hjartanum, í andanum, og ikki í bókstavinum; hvørs rós *er* ikki av monnum, men av Guði.

KAPITUL 3

HVØNN fyrimun hevur tá Jødin? ella hvat gagn *er* av umskering?

2 Nøgv *á ein* og hvønn hátt: helst av tí at teim vórðu Guðs oraklar litnir til.

3 Tí hvat *um tað, um* summir ikki trúðu? skal teirra vantrúgv gera Guðs trúgv uttan virkni?

4 Guð sýti *fyrri*: ja, latið Guð vera sannordadan, men hvønn mann ein lygnara; eins og skrivað stendur, *Fyri* at tú mást verða rættvísgjörður í tínum framsøgnum, og mást yvirvinna tá ið tú verður dømdur.

5 Men um órættvísi okkara viðmæli rættvísi Guðs, hvat skulu vit *tá* siga? *Er* Guð órættvisur sum tekur hevnd? (Eg tali *á* mannavísi)

6 Guð sýti *fyrri*: tí hvussu skal Guð *tá* døma heiminn?

7 Tí at um sannleiki Guðs er vörðin ríkiligari ígjøgnum mína lygn honum til dyrdar; hví verði eg *tá* enn eisini dømdu sum ein syndari?

8 Og ikki *heldur*, (*so* sum vit verða útspillunarliga ummæltir, og sum onkrir hevda at vit

RÓMVERJARNIR 4 *Einkið kjøt er rættvisgjört við lógarverkum*

signa,) Latum okkum gera ilt, at gott má koma *burturúr?* hvørs heldóming rættlát er.

9 Hvat tá? eru vit betri *enn teir?* Nei, á ongan vis: tí at vit hava áður prógvað bæði Jødar og Heidningar, at teir eru allir undir synd;

10 Eins og skrivað stendur, Tað er eingin rættvisur, nei, ikki ein:

11 Tað er eingin ið skilur; tað er eingin ið søkir eftir Guði.

12 Teir eru allir farnir út av vegnum, teir eru *allir* samlir vorðnir gagnleysir; tað er eingin ið ger gott, nei, ikki ein.

13 Teirra barki *er* eitt opið gravhýsi; við sinum tungum hava teir brúkt svik; eitrið av eiturormum *er* undir teirra varrum:

14 Hvørs munnur *er* fullur av banning og beiskleika:

15 Teirra føtur *eru* fljótir at úthella blóð:

16 Oyðing og vesældómur *eru* á teirra vegum:

17 Og friðarvegin hava teir ikki kent:

18 Tað er eingin ótti fyri Guði fyri eygum teirra.

19 Men vit vita, at hvørjar lutir sumhelst *ið* lógin sigur, sigur hon til teirra sum eru undir lógini: *fyri* at hvør muður má verða teptur, og allur heimurin má verða sekur frammi fyri Guði.

20 Tí skal einkið kjøt verða rættvisgjört í eygsjón hansara við gerningum lógarinnar: tí við lógini *er* kunnleiki til synd.

21 Men nú er rættvisi Guðs uttan lógina gjörd eyðsýnd, verandi vitnað við lógini og prophetunum;

22 Enntá rættvisi Guðs, *sum* *er* við trúgv hjá Jesusi Christi til allar og yvir allar teir sum trúgva: tí at eingin munur er:

23 Tí at allir hava syndað, og *eru* komnir til kort av Guðs dyrd;

24 Og verða rættvisgjördir

uttan viðurlag av náði hansara, iðgjøgnum endurløysingina sum er í Christi Jesusi:

25 Hann hevur Guð sett fram *at vera* ein fyribøting iðgjøgnum trúgv á blóð hansara, at kunngera sína rættvisi til eftirgevingina av syndum sum eru umliðnar, iðgjøgnum Guðs yvirberni;

26 At kunngera, *sigi* *eg*, á hesi tíð sína rættvisi: *fyri* at hann mátti vera rættlátur, og rættvisgerarin av honum ið trýr á Jesus.

27 Hvar *er* tá rósing? Hon *er* útistongd. Við hvørji lóg? gerninga? Nei: men við trúarlóg.

28 Tí gera vit *ta* niðurstøðu, at maður *er* rættvisgjörður við trúgv uttan lógargerningar.

29 *Er* hann Jøda Guð *eina?* *er* hann ikki eisini Heidninga? Jú, eisini Heidninga:

30 Við tað *at tað* *er* ein Guð, sum skal rættvisgera umskeringina við trúgv, og óumskeringina gjøgnum trúgv.

31 Gera vit tá lógina ógilda gjøgnum trúgv? Guð sýti *fyri*: heldur staðfesta vit lógina.

KAPITUL 4

HVAT skulu vit tá siga, at Abraham, faðir okkara, hvat kjøtið varðar, hevur funnið?

2 Tí um Abraham varð rættvisgjörður við verkum, *tá* hevur hann *okkurt* at rósa *sær av*; men ikki frammi fyri Guði.

3 Tí at hvat sigur skriftin? Abraham trúði Guði, og tað varð roknað honum til rættvisi.

4 Men honum ið *ger* verk, verður endurgjaldið ikki roknað av náði, men av skyldugleika.

5 Men honum sum ikki *ger* verk, men trýr á hann ið rættvisger hin ógudliga, verður trúgv hansara roknað til rættvisi.

6 Enntá sum Dávid eisini lýsir signaðssemi tess mans, hvørjum Guð tilroknar rættvisi uttan verk,

7 *Sigandi*, Signaðir eru teir, hvørs misgerðir eru fyrigivnar, og hvørs syndir eru dekkaðar.

8 Signaður er tann maður, hvörjum Harrin ekki vil tilrokna synd.

9 *Kemur* henda signaðssemi tá yvir umskeringina *einans*, ella yvir óumskeringina eisini? tí vit siga, at trúgv varð roknað Ábrahami til rættvísí.

10 Hvussu varð hon tá roknað? tá ið hann var í umskering, ella í óumskering? Ikki í umskering, men í óumskering.

11 Og hann fekk umskeringartekinið, eitt innsigli á rættvísini av trúnni sum *hann hevði*, meðan *hann enn* var óumskorin: *fyrí* at hann mátti vera faðirin at øllum teimum ið trúgva, tó at teir veri ikki umskornir; at rættvísí mátti verða tilroknað teimum eisini:

12 Og faðirin at umskering hjá teimum ið ikki eru av umskeringini einans, men sum eisini ganga í sporunum av teirri trúgv faðirs okkara Ábrahams, sum *hann hevði meðan hann enn* var óumskorin.

13 Tí at fyríjáttanin, at hann skuldi verða arvingi heimsins, var ikki til Ábrahams, ella til sáðs hansara, ígjøgnum lógina, men ígjøgnum rættvísina av trúgv.

14 Tí at um teir, sum eru av lógini, veri arvingar, tá er trúgv gjörd ógild, og fyríjáttanin sett úr virkni:

15 Tí at lógin virkar vreiði: tí har *sum* eingin lóg er, *har* er einkið misbrot.

16 Tí er *tað* av trúgv, at *tað mátti vera* av náði; tí tess endamáls at fyríjáttanin mátti vera viss fyrí øllum sáðnum; ikki bara fyrí tí sum er av lógini, men eisini fyrí tí sum er av trúgv Ábrahams; sum er faðirin at okkum øllum;

17 (Eins og skrivað stendur, Eg havi gjørt teg *til* ein faðir at mongum tjóðum,) frammi fyrí

honum sum hann trúði, *enntá* Guði, sum livandiger hinar deyðu, og kallar tey ting ið veri ikki, sum um tey vóru.

18 Sum^p í móti vón trúði í vón, at hann mátti gerast faðirin at mongum tjóðum; samsvarandi tí sum varð talað, Soleiðis skal sáð títt verða.

19 Og ei verandi veikur í trúgv, hugleiddi hann ikki sitt likam nú deytt, tá ið hann var um hundrað ára gamal, eiheldur tá deyðleikan av móðurlívi Sáru:

20 Hann vinglaði ikki um Guðs fyríjáttan við^o vantrúgv; men var sterkur í trúgv, gevandi Guði æru;

21 Og var fult sannførdur *um*, at tað *sum* hann hevði lovað, var hann eisini mentur at fremja.

22 Og tí varð tað tilroknað honum til rættvísí.

23 Men tað varð ikki skrivað fyrí hansara skuld aleina, at tað varð tilroknað honum;

24 Men fyrí okkum eisini, hvörjum tað skal tilroknast, um vit trúgva á hann ið reisti upp Jesus, Harra okkara, frá teimum deyðu;

25 Sum^p varð givin upp fyrí okkara misgerðir, og varð reistur aftur fyrí okkara rættvísgering.

KAPITUL 5

VERANDI rættvísjördir við^o trúgv, hava vit tí frið við Guð ígjøgnum Harra váran Jesus Christ:

2 Við^o hvörjum^p vit eisini hava atgongd við^o trúgv inn í hesa náði sum vit standa í, og frøast í vón um Guðs dyrd.

3 Og ikki bert *tað*, men vit rósa *okkum* eisini í trongdum: vitandi, at trongd virkar tolmód;

4 Og tolmód roynslu; og roynsla vón:

5 Og vón ger ikki til skamm- ar; tí at kærleiki Guðs er heltur

RÓMVERJARNIR 6

út um í okkara hjörtum við Halga Andanum, sum okkum er givin.

6 Tí at tá ið vit enn vóru uttan styrki, doyði Christus til ásetta tíð fyri hinar ógudiligu.

7 Tí valla fyri ein rættvisan mann vil ein doyggja: tó møguga fyri ein góðan mann vildu summir enn tá vágað sær at doyð.

8 Men Guð viðmælir sínum kærleika móttvegis okkum, í at, meðan vit enn vóru syndarar, Christus doyði fyri okkum.

9 Mikið meira tá, verandi nú rættvisgjørdir við blóði hansara, skulu vit vera frelstir frá vreiði gjøgnum hann.

10 Tí at um vit, tá ið vit vóru figgindar, vórðu endursónaðir við Guð við deyða Sonar hansara, mikið meira, verandi endursónaðir, skulu vit vera frelstir við lívi hansara.

11 Og ikki bert *hetta*, men vit eisini frøast í Guði gjøgn Harra váran Jesus Christ, við hvørjum^p vit nú hava fingið sáttargerðina.

12 Hvørsvegna, eins og við einum manni synd kom inn í heimin, og deyði við synd; og deyði soleiðis fluttist uppá allar menn, tí at allir hava syndað:

13 (Tí at inntil lógina var synd í heiminum: men synd verður ikki tilroknað, tá ið eingin lóg er.

14 Kortini ráddi deyði frá Adami til Móses, sjálvt yvir teimum ið ikki høvdu syndað eftir líkleikanum við misbrot Adams, sum^p er mynd hansara sum koma skuldi.

15 Men ikki sum misbrotið *er*, soleiðis eisini *er* fría gávan. Tí at um, gjøgn misbrotið hjá einum, mangir veri deyðir, mikið meira *er* so náði Guðs, og gávan av náði, *sum er* við einum manni, Jesu Christi, vorðin mongum ríkilig.

16 Og ikki *so* sum *tað var* við einum sum syndaði, *soleiðis*

Viðvíkjandi rættvisgering við trúgv

er gávan: tí at dómurin *var* við einum til fordømingar, men fría gávan *er* av mongum misbrotum til rættvisgeringar.

17 Tí at um, við misbrotinum hjá einum manni, deyði ráddi við einum; *tá* skulu nógv meira teir, sum fáa ríkiligleika av náði og av rættvisisgávuni, ráða í lívi við einum, Jesu Christi.)

18 Tessvegna, eins og við misbrotinum hjá einum *kom dómur* yvir allar menn til fordømingar; enntá soleiðis við rættvisini hjá einum *kom fría gávan* yvir allar menn til lívsrættvisgeringar.

19 Tí at eins og við ólýdnum hjá einum manni vórðu mangir gjørdir syndarar, soleiðis við lýdnum hjá einum skulu mangir verða gjørdir rættvisir.

20 Harafturat kom lógin inn, at misgerðin mátti gerast ríkilig. Men har *ið* synd gjørdist ríkilig, gjørdist náði nógv meira ríkilig:

21 At eins og synd hevur rátt til deyða, enntá soleiðis skuldi náði ráða, gjøgn rættvisi, til ævigt lív við Jesu Christi Harra várum.

KAPITUL 6

HVAT skulu vit tá siga? Skulu vit halda fram í synd, *fyr*i at náðin kann gerast ríkilig?

2 Guð sýti *fyr*i. Hvussu skulu vit, sum eru deyðir fyri synd, longur liva hari?

3 Vita tit ikki, at so mangir av okkum sum vórðu doypdir inn í Jesus Christ, vórðu doypdir inn í deyða hansara?

4 Tí eru vit grivnir við honum við dópi inn í deyða: at líka sum Christus varð reistur upp frá teimum deyðu við dyrd Faðirsins, enntá soleiðis skuldu vit eisini ganga í nýggjleika lívs.

5 Tí um vit eru vorðnir gróðursettir saman í líkleika deyða hansara, skulu vit eisini verða *tað* í líkleika uppreisnar hansara:

6 Vitandi hetta, at okkara gamli maður er krossfestur við *honum*, *fyr*i at syndalíkamið skuldi verða oyðilagt, *fyr*i at vit hiðanifrá ikki skuldu tæna synd.

7 Tí at hann, sum er deydur, er friaður frá synd.

8 Men um vit veri deydur við Christi, so trúgva vit at vit skulu eisini liva við honum:

9 Vitandi at Christus, *sum* er reistur frá teimum deyðu, doyri ikki meir; deyði hevur ikki longur harradømi yvir honum.

10 Tí at, í at hann doyði, doyði hann yvirfyri synd einaferð: men í at hann livir, livir hann yvirfyri Guði.

11 Líkaleiðis roknið tit eisini tykkum sjálar veruliga at vera deydur yvirfyri synd, men livandi yvirfyri Guði igjøgnum Jesus Christ váran Harra.

12 Latið tí ikki synd ráða í tykkara deydiliga likami, at tit skuldu lýtt henni í girndunum hjá tí.

13 Eiheldur veiti tit tykkara limir *sum* amboð hjá órættvísi yvirfyri synd: men veitið tykkum yvirfyri Guði, eins og teir sum eru livandi frá teimum deyðu, og tykkara limir *sum* amboð hjá rættvísi yvirfyri Guði.

14 Tí at synd skal ikki hava harradømi yvir tykkum: tí at tit eru ikki undir lógini, men undir náði.

15 Hvat tá? skulu vit synda, av tí at vit ikki eru undir lógini, men undir náði? Guð sýti *fyr*i.

16 Vita tit ikki, at til hvønn tit veita tykkum sjálar *sum* tænarar at lýða, hansara tænarar eru tit, hvønn tit lýða; hvørt hjá synd at deyða, ella hjá lýdni at rættvísi?

17 Men Guði veri takkað, at tit vóru tænarar syndarinnar, men tit hava lýtt frá hjartanum tí sniði av doktrinu, sum varð fingið tykkum.

18 Og tá ið tit vórðu gjørdir friir frá synd, gjørdust tit tænarar rættvísinnar.

19 Eg tali á mannavísi vegna veikleika kjøts tykkara: tí at eins og tit hava veitt tykkara limir *sum* tænarar fyri óreinsku og fyri misgerð at misgerð; enntá soleiðis veitið nú tykkara limir *sum* tænarar fyri rættvísi at heilagleika.

20 Tí at tá ið tit vóru tænararnir hjá synd, vóru tit friir frá rættvísi.

21 Hvørja frukt høvdu tit tá í teimum tingunum sum tit nú skammast við? tí at endin á teimum tingunum er deydur.

22 Men nú, verandi gjørdir friir frá synd, og vorðnir tænarar fyri Guði, hava tit tykkara frukt at heilagleika, og endin er ævigtvarandi liv.

23 Tí at løn syndarinnar er deydur; men gáva Guðs er ævigt liv igjøgnum Jesus Christ váran Harra.

KAPITUL 7

VITA tit ikki, brøður, (tí at eg tali til teirra sum kenna lógina,) hvussu ið lógin hevur harradømi yvir einum manni so leingi sum hann livir?

2 Tí at tann kvinnan, sum hevur ein ektamann, er bundin við lógini til mann *sín*, so leingi sum hann livir; men um maðurin veri *seg* deydur, so er hon loyst frá lóg mans *síns*.

3 So at um, meðan maður *hennara* livir, hon verði gift við øðrum manni, *tá* skal hon verða kallað horinna: men um maður *hennara* veri *seg* deydur, *tá* er hon frí frá teirri lóg; so at hon er eingin horinna, um hon so verði gift við øðrum manni.

4 Hvørsvegna, brøður mínir, tit eisini eru vorðnir deydur fyri lógini við likami Christs; *fyr*i at tit skuldu verða giftir við einum

RÓMVERJARNIR 8

øðrum, *enn tá* við honum sum er reistur frá teimum deyðu, at vit skuldu bera fram Guði frukt.

5 Tí at tá ið vit vóru í kjötinum, *tá* virkaðu syndadriftirnar, sum vóru við lógini, í okkara limum at bera frukt at deyða.

6 Men nú eru vit friaðir út frá lógini, *so* at vit eru deyðir í tí sum vit vóru hildnir í; *fyr*i at vit skuldu tæna í nýggjum lagi anda, og ikki í gamla lagi bókstavsins.

7 Hvat skulu vit tá siga? *Er* lógin synd? Guð sýti *fyr*i. Nei, eg hevði ikki kent synd, uttan við lógini: tí at eg hevði ikki kent girnd, uttan lógin hevði sagt, Tú skalt ikki girnast.

8 Men synd, *sum* tók tilevni við boðnum, virkaði í mær alskyns girndarleika. Tí at uttan lógina *var* synd deyð.

9 Tí at eg var livandi uttan lógina einaferð: men tá ið boðið kom, livnaði synd við aftur, og eg doyði.

10 Og boðið, *sum varð ætlað* til lívs, fann eg *at vera* til deyða.

11 Tí at synd, *sum* tók tilevni við boðnum, tældi meg, og við tí drap *meg*.

12 Hvertsvegna lógin *er* heilag, og boðið heilagt, og rættlátt, og gott.

13 Varð tá tað, sum er gott, gjørt *til* deyða fyri mær? Guð sýti *fyr*i. Men synd, *fyr*i at hon mátti sýnast synd, virkandi deyða í mær við tí sum er gott; *fyr*i at synd við boðnum mátti gerast avbera syndafull.

14 Tí vit vita, at lógin er andlig: men eg eri kjøtligur, seldur undir synd.

15 Tí at tað sum eg geri, *tað* samtykki eg ikki: tí at tað *sum* eg vildi, tað geri eg ikki; men tað *sum* eg hati, tað geri eg.

16 Um eg tá geri tað sum eg ikki vildi, *so* gevi eg lógini viðhald, at *hon* er góð.

Kjotsins verk og Andans verk

17 Nú er tað tá ikki longur eg sum geri tað, men synd sum í mær býr.

18 Tí at eg veit at í mær, (tað er, í kjöti mínum,) býr einkið gott: tí at vilja er tilstaðar hjá mær; men *hvussu* at útføra tað sum er gott, *tað* finni eg ikki.

19 Tí at tað góða sum eg vildi, *tað* geri eg ikki: men tað illa sum eg ikki vildi, tað geri eg.

20 Men um eg geri tað eg ikki vildi, *so* er tað ikki longur eg sum geri tað, men synd sum í mær býr.

21 Eg finni tá eina lóg, at tá ið eg vildi gjørt gott, er ilt tilstaðar hjá mær.

22 Tí eg *havi* hugnað í Guðs lóg eftir innvortis manninum:

23 Men eg siggi aðra lóg í mínum limum, *sum* kriggjar ímóti lóg hugar míns, og førir meg í fangaskap hjá lóg syndarinnar, sum er í mínum limum.

24 O neyðars maður sum eg eri! hvør skal fría meg út frá likáminum av hesum deyða?

25 Eg takki Guði gjøgnum Jesus Christ váran Harra. So tæni eg tá sjálvur við huganum lóg Guðs; men við kjøtinum lóg syndarinnar.

KAPITUL 8

TÍ er nú eingin fordøming hjá teimum sum eru í Christi Jesusi, sum ikki ganga eftir kjøtinum, men eftir Andanum.

2 Tí lóg lívsins Anda í Christi Jesusi hevur gjørt meg frian frá lóg syndarinnar og deyðans.

3 Tí at tað *sum* lógin ei kundi gera, í at hon var veik ígjøgnum kjøtið, *tað gjørði* Guð, *við* at senda sín egna Son í likleikanum av syndigum kjöti, og fyri synd, og fordømdi synd í kjøtinum:

4 *Fyr*i at rættvísi lógarinnar skuldi verða uppfyllt í okkum, sum ikki ganga eftir kjøtinum, men eftir Andanum.

5 Tí at teir sum eru eftir kjötinum, *teir* íhuga tingini av kjötinum; men teir sum eru eftir Andanum, tingini av Andanum.

6 Tí at vera kjøtliga hugaður *er* deyði; men at vera andliga hugaður *er* lív og friður.

7 Tí hin kjøtligi hugurin *er* figgindskapur ímóti Guði: tí at hann *er* ikki undirgivin fyri Guðs lóg, vist eiheldur kann vera.

8 So at teir, sum eru í kjötinum, kunnu ikki toknast Guði.

9 Men tit eru ikki í kjötinum, men í Andanum, um so veri at Guðs Andi býr í tykkum. Men um onkur havi ikki Anda *Christ*s, so *er* hann ikki ein av hansara.

10 Og um *Christ*us *veri* í tykkum, *so er* líkamið deytt syndar vegna; men Andin *er* lív rættvísis vegna.

11 Men um Andi hansara, sum reisti upp Jesus frá teimum deyðu, býr í tykkum, *tá* skal hann, sum reisti upp *Christ* frá teimum deyðu, eisini livandi-gera tykkara deyðiligu líkam við Anda sinum sum býr í tykkum.

12 Tessvegna, brøður, eru vit skuldnarar, ikki til kjøtið, at liva eftir kjötinum.

13 Tí at um tit liva eftir kjötinum, *tá* skulu tit doyggja: men um tit, ígjøgnum Andan, deyða gerðir líkamsins, *tá* skulu tit liva.

14 Tí so mangir sum verða leiddir av Anda Guðs, teir eru synir Guðs.

15 Tí at tit hava ikki fingið trældómsandan aftur til ræðslu; men tit hava fingið ættleiðingar Andan, við hvørjum vit rópa, Abba, Faðir.

16 Sjálvur Andin vitnar við anda okkara, at vit eru Guðs børn:

17 Og um børn, *tá* arvingar; arvingar hjá Guði, og samarvingar við *Christi*; um so veri at vit líða við *honum*, *fyri* at vit mega eisini verða dýrðmettir saman.

18 Tí at eg rokni, at líðingar-nar av hesi núverandi tíð *eru* ikki verdar *at verða sammettar* við ta dýrd sum skal verða opinberað í okkum.

19 Tí hin inniliga eftirvæntan skapningsins biðar eftir tilkennar-gevingini av sonum Guðs.

20 Tí at skapningurin varð gjørdur undirgivin fyri fáfongd, ikki villigani, men uppá grund av honum sum hevur undirgivið *hann* í vón,

21 Av tí at skapningurin sjálvur skal eisini verða friaður út frá trældómi forgongiligleikans inn í dýrðmikla frælsi Guðs barna.

22 Tí vit vita, at allur skapningurin venast og verkjast í pinu tilsaman inntil nú.

23 Og ikki bert *teir*, men eisini vit sjálvir, sum hava frum-ávøkstir Andans, enntá vit sjálvir venast innan í okkum, biðandi eftir ættleiðingini, *tað vil siga*, endurloysingini av okkara líkami.

24 Tí at vit eru frelstir við vón: men vón, sum sæst, *er* ikki vón: tí at *tað, sum* maður sær, hví vónar hann *tá* eftir *tí*?

25 Men um vit vóna eftir tí vit ikki siggja, *tá* biða vit eftir *tí* við tolmóði.

26 Somuleiðis hjálpir Andin eisini okkara veikleikum: tí vit vita ikki hvat vit skuldu biðið fyri, sum vit áttu: men Andin sjálvur gongur í forbøn fyri okkum við veningum, sum ikki kunnu mælast.

27 Og hann, sum rannsakar hjørtuni, veit hvat hugur Andans *er*, tí hann gongur í forbøn fyri teimum heilagu eftir *vilja* Guðs.

28 Og vit vita, at øll ting samvirka til góða fyri teimum sum elska Guð, fyri teimum sum eru hinir kallaðu eftir *hansara* fyriætlan.

29 Tí at teir *íð* hann fyrifram

RÓMVERJARNIR 9

kendi, *teir* fyrtilætlaði hann eisini *at verða* sammyndaðar til mynd Sonar síns, at hann mátti vera hin fyrstifóddi millum mangar brøður.

30 Harumframt, *teir sum* hann fyrtilætlaði, *teir* kallaði hann eisini: og *teir sum* hann kallaði, *teir* rættvísgjörði hann eisini: og *teir sum* hann rættvísgjörði, *teir* dýrðmetti hann eisini.

31 Hvat skulu vit tá siga um hesi tingini? Um Guð *veri* fyrri okkum, hvør *kann* tá vera ímóti okkum?

32 Hann sum ikki spardi sín egna Son, men gav hann upp fyrri okkum øll, hvussu skal hann ikki við honum eisini frítt geva okkum allar lutir?

33 Hvør skal leggja nakað til ákæru hjá Guðs útvaldu? *Tað er* Guð ið rættvísger.

34 Hvør *er* hann ið fordómir? *Tað er* Christus sum doyði, ja heldur, sum *er* risin *upp* aftur, sum enntá *er* við Guðs høgru hond, sum eisini gongur í forðen fyrri okkum.

35 Hvør skal skilja okkum frá kærleika Christs? *skal* trøngd, ella neyð, ella atsókn, ella svøltur, ella nakni, ella váði, ella svørð?

36 Sum skrivað stendur, Fyri tína skyld verða vit dripnir allan dagin langan; vit verða roknaðir sum seyður til slátringina.

37 Nei, í øllum hesum tingum eru vit meira enn sigursvinnarar ið gøgnum hann sum elskaði okkum.

38 Tí at eg eri sannfördur *um*, at hvørki deyði, ella lív, ella einglar, ella fúrstadómir, ella máttir, ella lutir núverandi, ella lutir ið koma skulu,

39 Ella hædd, ella dýpd, ella nakar annar skapningur, skal vera fort fyrri at skilja okkum frá kærleika Guðs, sum *er* í Christi Jesusi Harra okkara.

Sorgin hjá Paulusi yvir Jøðarnar

KAPITUL 9

EG sigi sannleikan í Christi, eg lúgvi ikki, mín samvitska ber mær eisini vitnisburð í Halga Andanum,

2 At eg havi mikla tyngd og áhaldandi sorg í mínum hjarta.

3 Tí at eg kundi ynskt, at eg sjálvur varð bannaður frá Christi fyrri mínar brøður, mínar skyldmenn eftir kjøtinum:

4 Sum eru Israelitar; hvørjum *tilloyrir* ættleiðingin, og dýrdin, og sáttmálarnir, og gevingin av lógini, og tænanastan *av Guði*, og fyrriáttanirnar;

5 Hvørs *eru* fedrarnir; og av hvørjum – hvat kjøtið varðar – Christus *kom*, sum^p *er* yvir øllum, Guð signaður um ævir. Á-mén.

6 Ikki sum um Guðs orð onga virkni hevur havt. Tí at *teir eru* ikki allir Ísrael, sum *eru* av Ísrael:

7 Eiheldur, av tí at *teir* *er* sáð Ábrahams, *eru* *teir* allir børn: men, Í Ísaaki skal títt sáð kallast.

8 Tað *er*, *Teir* sum *eru* kjøtsbørnini, hesir *eru* ikki børn Guðs: men fyrriáttanarbørnini verða roknaðir fyrri sáðið.

9 Tí at hetta *er* fyrriáttanarorðið, Um hesa tíð skal eg koma, og Sára skal hava ein son.

10 Og ikki bert *hetta*; men tá ið Rebekka eisini var vorðin við gitnað við einum, *enntá* við fadri okkara Ísaaki;

11 (Tí at *børnini*, verandi ikki enn fœddir, eiheldur havandi gjørt nakað gott ella ilt, *fyrri* at Guðs fyrriáttan, eftir útveljing, mátti standa, ikki av verkum, men av honum ið kallar.)

12 Varð tað sagt við hana, Hin eldri skal tæna tí yngra.

13 Sum skrivað stendur, Jákup havi eg elskað, men Esav havi eg hatað.

14 Hvat skulu vit tá siga? *Finst* órættvísi hjá Guði? Guð sýti *fyrri*.

15 Tí hann sigur við Móses, Eg vil miskunna tí *sum* eg vil miskunna, og eg vil várkunna tí *sum* eg vil várkunna.

16 So *er tað* tá ikki av honum ið vil, ella av honum ið rennur, men av Guði sum sýnir miskunn.

17 Tí at skriftin sigur við Pharaoh, Júst fyri hetta sama endamál havi eg reist teg upp, at eg mátti sýna mín mátt í tær, og at mitt navn mátti verða kunnugt út um alla jørdina.

18 Tí miskunnar hann tí *sum* hann vil *miskunna*, og tann ið hann vil herðir hann.

19 Tú vilt tá siga við meg, Hvi lastar hann *tá* enn? Tí at hvør hevur staðið hansara vilja ímóti?

20 Nei men, O maður, hvør ert tú sum svarat aftur ímóti Guði? Skal tað myndaða tingið siga til hansara sum myndaði *tað*, Hvi hevurt tú gjørt meg so?

21 Hevur ikki pottamakarinn vald yvir leirinum, úr sama klumpi at gera eitt ker til heiðurs, og annað til vanheiðurs?

22 *Hvat* um Guð, viljugur at sýna *sína* vreiði, og at gera *sína* makt kunna, úthelt við miklum langmóði vreiðiskerini *sum vóru* hósikilig til oyðingar:

23 Og *fyri* at hann mátti gera ríkdómarnar av síni dýrd kunnar á miskunnarkerini, sum hann hevði frammanundan fyríbúgvíð til dýrdar,

24 Enntá okkum, ið hann hevur kallað, ikki bert av Jøðunum, men eisini av Heidningunum?

25 So sum hann eisini sigur í Ó-sē-ā, Eg vil kalla tey fólk mitt, sum ikki vóru fólk mitt; og hana elskaða, sum ikki var elskað.

26 Og tað skal henda, at á tí staði har tað varð sagt við tey, Tit *eru* ikki fólk mitt; har skulu tey verða kallað børn hins livandi Guðs.

27 Ē-sāi-ās eisini rópar viðvíkj-

andi Ísrael, Um so talið á børnum Ísraels veri sum sandur havsins; so skal *bert* ein leivd verða frelst:

28 Tí hann vil fullgera verkið, og stytta *um tað* í rættvísi; tí eitt stutt verk vil Harrin gera á jørdini.

29 Og sum Ē-sāi-ās áður segði, Uttan Harri Sá'-bā-ōth-s hevði eftirlatið okkum eitt sáð, høvdu vit verðið sum Só-dō-mā, og verðið gjørdir líkir Gō-mōr-rhū.

30 Hvat skulu vit tá siga? At Heidningarnir, sum ikki fylgdu eftir rættvísi, hava nátt til rættvísi, enntá rættvísina sum er av trúgv.

31 Men Ísrael, sum fylgdi eftir rættvísis lóg, hevur ikki nátt til rættvísis lóg.

32 Hvi? Tí at *teir søktu hana* ikki við trúgv, men sum var tað við verkum lógarinnar. Tí at teir snávaðu um tann snávingarsteinin;

33 Sum skrivað stendur, Sí, eg leggi í Sí-ōn ein snávingarstein og hvørsumhelst ið trýr á hann, skal ei verða til skammar.

KAPITUL 10

BRØÐUR, mín hjartans trá og bøn til Guðs fyri Ísrael er, at teir mega verða frelstir.

2 Tí at eg beri teim vitnisburð, at teir hava eitt vandlæti um Guð, men ikki samsvarandi kunneleika.

3 Tí at, *við tað at teir* eru óvitandi um Guðs rættvísi, og leggja seg eftir at seta á stovn *sína* egnu rættvísi, hava teir ikki givið seg undir Guðs rættvísi.

4 Tí at *Christus er* endin á lógini til rættvísi fyri hvønn tann sum trýr.

5 Tí at Móses lýsir rættvísina sum er av lógini, At tann maðurin sum ger tey tingini, skal liva við teimum.

6 Men rættvísinn, sum er av trúgv, talar á henda hátt, Sig

RÓMVERJARNIR 11

ikki í tínum hjarta, Hvør skal stíga upp í himin? (tað er, at flyta Christ niður *úr erva*.)

7 Ella, Hvør skal stíga niður í dýpið? (tað er, at flyta Christ upp aftur frá teimum deyðu.)

8 Men hvat sigur hon? Orðið er tær nær, *sjálvt* í tínum munni, og í tínum hjarta: tað er trúarorðið sum vit prædika;

9 At um tú játtart við tínum munni Harran Jesus, og trýrt í tínum hjarta at Guð hevur reist hann frá teimum deyðu, *tá* skalt tú verða frelstur.

10 Tí við hjartanum *verður* trúð til rættvísi; og við munnum verður trúð til frelsu.

11 Tí at skriftin sigur, Hvørsumhelst *id* trýr á hann, skal ei verða til skammar.

12 Tí at tað er eingin munur á Jøda og Griikka: tí hin sami Harrin yvir øllum er ríkur hjá øllum sum kalla á hann.

13 Tí at hvørsumhelst, *id* kallar á navn Harrans, skal verða frelstur.

14 Hvussu skulu teir *tá* kalla á hann sum teir ei hava trúð á? og hvussu skulu teir trúgva á hann sum teir ei hava hoyrt um? og hvussu skulu teir hoyra, uttan prædikumann?

15 Og hvussu skulu teir prædika, uttan teir verði sendir? sum skrivað stendur, Hvør fagrir eru føturnir hjá teimum *id* prædika gleðiþóðskap friðarins, og bera gleðiðindir um góðar lutir!

16 Men teir hava ikki allir aktað gleðiþóðskapin. Tí at *È-sái-ás* sigur, Harri, hvør hevur trúð vári frágreiðing?

17 So *kemur* *tá* trúgv við^o at hoyra, og at hoyra við^o orði Guðs.

18 Men eg sigi, Hava teir ikki hoyrt? Jú sanniliga, teirra ljóð fór út í alla jørdina, og teirra orð^o at veraldar endum.

19 Men eg sigi, Vitssti Ísrael ikki?

Guð hevur ikki kastað av alt Ísrael

Fyrst sigur Móses, Eg vil eggja tykkum til ástbrelnis við *teimum* sum einkið fólk *eru*, og við^o eini fávitkutari tjóð vil eg øsa tykkum.

20 Men *È-sái-ás* er sera djarvur, og sigur, Eg varð funnin av teimum *id* søktu meg ei; eg varð gjørdur eyðsýndur teimum sum ei spurdu eftir mær.

21 Men til Ísraels sigur hann, Allan dagin langan havi eg rætt út minar hendur at einum ólýdnum og andmælandi fólk.

KAPITUL 11

EG sigi *tá*, Hevur Guð kastað burt sitt fólk? Guð *sýti fyri*. Tí at eg eisini eri ein Ísraeliti, av Abrahams sáði, av Benjamins ætt.

2 Guð hevur ikki kastað burt sitt fólk, sum hann *fyrifram* kendi.

Vita tit ikki hvat skriftin sigur um *È-lí-ás*? hvussu hann gongur í forbøn til Guðs imóti Ísrael, *og* sigur,

3 Harri, teir hava dripið tinar prophetar, og grivið niður tíni altar; og eg eri einsamallur eftir, og teir søkja mitt lív.

4 Men hvat sigur Guðs aftursvar við hann? Eg havi goymt mær sjálvum sjeystusund menn, sum ikki hava boyst knæ fyrri *myndini* av Bá'áli.

5 Enntá so, í hesi núverandi tíð eisini, er tað *tá* ein leivd eftir náði-útveljingini.

6 Og um av náði, so *er tað* ikki longur av verkum: annars er náði ikki longur náði. Men um *tað veri* av verkum, so er tað ikki longur náði: annars er verk ikki longur verk.

7 Hvat *tá*? Ísrael hevur ikki nátt tað sum hann søkir eftir; men útveljingin hevur nátt tað, og restin vórðu blindaðir

8 (Samsvarandi sum skrivað stendur, Guð hevur givið teimum durvi-andan; eygu, at teir ei skuldu siggja; og oyru, at teir ei skuldu hoyra;) at hesum degi.

9 Og Dávid sigur, Lat teirra borð verða gjört til snerru, og eina fellu, og ein snávingarstein, og eitt endurgjald hjá teimum:

10 Lat teirra eygu myrkjast, at teir ei mega síggja, og boygg niður teirra rygg alveg.

11 Eg sigi tá, Hava teir snávað, at teir skuldu falla? Guð sýti fyrri: men heldur, ígjøgnum teirra fall er frelsa komin til Heidningarnar, fyrri at eggja teir til ástbrelnis.

12 Men um teirra fall veri rikidømini hjá heiminum, og teirra minkan rikidømini hjá Heidningunum; tá hvør mikið meira teirra fylli?

13 Tí at eg tali til tykkum Heidningar, so framt sum eg eri Heidninganna ápostul, so seti eg hátt mitt embætti:

14 Um eg onkursvegna mátti eggjað til ágrýtnis teir sum eru mitt kjøt, og mátti frelst summar av teimum.

15 Tí um kastingin burtur av teimum veri endursóning heimisins, hvat skal tá móttakingin av teimum verða, annað enn lív frá teimum deyðu?

16 Tí um frumávøksturinn veri seg heilagur, so er deiggið eisini heilagt: og um rótin veri seg heilag, tá eru greinarnar so við.

17 Og um summar av greinum veri seg brotnar av, og tú, sum ert eitt vilt olivintræ, varðst gróðursettur inn teirra millum, og við teimum luttekurt í rót og fiti olivintræsins;

18 Tá rósa tær ikki imóti greinum. Men um tú rósi tær, so bert tú ikki rótina, men rótin teg.

19 Tú vilt tá siga, Greinarnar vórðu brotnar av, fyrri at eg skuldi verða gróðursettur inn.

20 Rætt; vegna vantrúgv vórðu tær brotnar av, og tú stendurt við trúgv. Ver ikki hástóru, men óttast:

21 Tí at um Guð ikki spardi

náttúrligu greinarnar, tá gev ans at ikki hann eisini spari ikki teg.

22 Síggjið tí Guðs góðsku og strangleika: á teir sum fullu, strangleika; men móttvegis tær, góðsku, um tú haldi fram í hansara góðsku: annars verðurt tú eisini høgður av.

23 Og teir eisini, um teir ikki verða verandi áfram í vantrúgv, skulu verða gróðursettur inn: tí at Guð er mentur at gróðurseta teir inn aftur.

24 Tí at um tú varðst skorin úr olivintrænum sum er vilt av náttúru, og varðst gróðursettur imóti náttúruni inn í eitt gott olivintræ: tá hvør mikið meira skulu hesir, sum veri tær náttúrligu greinarnar, verða gróðursettur inn í sítt egna olivintræ?

25 Tí eg vildi ikki, brøður, at tit skuldu verið óvitandi um hetta loyndarmál, at ikki tit skuldu verið visir í tykkar egna innbildni; at blindleiki lutvist er hendur fyrri Ísrael, inntil Heidninganna fylli er komið inn.

26 Og so skal alt Ísrael verða frelst: eins og skrivað stendur, Ut frá Sí-ön skal Útfriarin koma, og skal venda ógudiliga burtur frá Jákupi:

27 Tí at hesin er mín sáttmáli við teir, tá ið eg taki burt teirra syndir.

28 Hvat gleðiboðskapinum viðvikur, eru teir figgindar fyrri tykkara sakir: men hvat útveljingina varðar, eru teir elskaðir fyrri fedranna sakir.

29 Tí Guðs gávur og kallan eru uttan iðran.

30 Tí at eins og tit í umliðnum tíðum ikki hava trúð Guði, men nú hava fingið miskunn ígjøgnum teirra vantrúgv:

31 Enntá soleiðis hava hesir eisini nú ikki trúð, fyrri at teir, ígjøgnum tykkara miskunn, eisini mega fáa miskunn.

RÓMVERJARNIR 12

32 Tí at Guð hefur innilokað teir allar í vantrúgv, *fyr* at hann kundi miskunna öllum.

33 O tað dýpi av ríkdómum, bæði av vísdómi og kunnleika Guðs! hvør órannsakiligir eru hansara dómur, og hansara vegir framum at finnast útav!

34 Tí at hvør hefur kent huga Harrans? ella hvør hefur verið hansara ráðgevi?

35 Ella hvør hefur fyrst givið honum, og tað skal verða endurgildið honum aftur?

36 Tí av honum, og ígjøgnum hann, og til hansara, *eru* øll ting: honum *veri* dýrd í ævir. Á·mæn.

KAPITUL 12

EG bøni tykkum tí, brøður, við Guðs miskunnir, at tit bjóði fram tykkara likam, eitt livandi sláturoffur, heilagt, Guði góðtakiligt, *sum er* tykkara skynsamliga tænasta.

2 Og verið ikki sammyndaðir við henda heim: men verðið ummyndaðir við endurnýggjan huga tykkara, at tit mega royna hvat *er* hin góði, og góðtakiligi, og fullkomni, vilji Guðs.

3 Tí at eg sigi, ígjøgnum ta náði mær *er* givin, við hvønn mann sum er tykkara millum, ikki at hugsa hægri *um seg sjálvan* enn hann átti at hugsað; men at hugsa edrúiliga, samsvarandi sum Guð hefur deilt hvørjum manni trúarmátið.

4 Tí eins og vit hava mangar limir í einum likami, og allir limir ikki hava somu tænastu:

5 Soleiðis eru vit, *sum eru* mangir, eitt likam í Christi, og ein og hvør limir hvør hjá øðrum.

6 *Við tað at vit* tá hava gávur *sum eru* ymsligar, samsvarandi teirri náði sum okkum er givin, hvørt *tað veri seg* propheti, *tá latum okkum prophetera* eftir trúarlutfallinum;

Ein formaning til heilagleika

7 Ella tænasta, *tá latum okkum varta um okkara* tæning: ella hann ið frálærir, um frálæring;

8 Ella hann ið formanar, um formaning: hann ið gevur, *hann geri tað* við einfaldni; hann ið stjórnar, við ídni; hann ið sýnir miskunn, við gleði.

9 Kærleiki veri uttan kávalæti. Havið andstygð fyri tí sum er ilt; haldið fast við tað sum er gott.

10 *Verið* blítt alsknir hvør móti øðrum við bróðurligum kærleika; í heiðuri setið hvør annan hægri;

11 Ikki latir í verki; brennandi í anda; tænanði Harranum;

12 *Verið* fegnir í vón; tólnir í trongd; haldið áfram trálígt í bøn;

13 Deilið út til neyðsyn heilagra; *verið* givnir til gestablidni.

14 Vælsignið teir ið søkja at tykkum: vælsignið, og bannið ikki.

15 Fegnist við teimum ið fegnast; og grátið við teimum ið gráta.

16 *Verið* av sama sinni hvør móti øðrum. *Verið* ikki hugaðir *um høgur lutir*, men lækkið tykkum til menn av lágari støðu. *Verið* ikki visir í tykkar egna innbilni.

17 Endurgjaldið ongum ilt fyri ilt. Siggðið fyri lutum, *sum eru* ærligir í alra manna eygsjón.

18 Um tað veri møguligt, so mikið sum til tykkum liggur, *tá* livið friðarliga við øllum monnum.

19 Kært elskaðu, hevnið ikki tykkum sjálvar, men *heldur* gevið vreiðini rúm: tí at skrivað stendur, *Hevndin er mín*; eg vil endurgjalda, sigur Harrin.

20 Tessvegna, um tín figgindi hungri, *tá* fœð hann; um hann tyrsti, *tá* gev honum drekka: tí at í *at* gera so skalt tú hópa kol av eldi á høvur hansara.

21 Verð ikki vunnin av illum, men vinn yvir illum við góðum.

KAPITUL 13

HVØR sál veri undirgivin hægru máttunum. Tí at til er eingin máttur, uttan frá Guði: teir máttir, ið veri *seg*, eru fyriskipaðir av Guði.

2 Hvørsumhelst ið tí stendur imóti máttinum, stendur imóti Guðs fyriskipan: og teir, sum standa imóti, skulu móttaka sær sjálvum avdóming.

3 Tí at stjórnarar eru ikki ein ræðsla hjá góðum verkum, men hjá teimum illu. Vilt tú tá ei vera ræddur fyri máttinum? ger tað sum er gott, og tú skalt fáa rós av hinum sama:

4 Tí hann er tænarari Guðs tær til góða. Men um tú gert tað sum ilt er, *tá* ver ræddur; tí hann ber ikki svørðið til einkiðs: tí hann er tænarari Guðs, ein hevniari at *útinna* vreiði yvir hann ið ger ilt.

5 Av hvørji grund *tað* er fyri neyðini at vera undirgivni, ikki bara vegna vreiði, men eisini fyri samvitsku skyld.

6 Tí fyri hesa grund gjalda tit eisini ikast: tí at teir eru tænarar Guðs, *sum* áhaldandi sinna sjálvum hesum sama tingi.

7 Rindið tí øllum *tað sum* teimum skyldast: ikast tí *sum* ikast *skyldast*, toll tí *sum* tollur *skyldast*; ótta tí *sum* ótti *skyldast*; heiður tí *sum* heiður *skyldast*.

8 Skyldið ongum nakað, uttan at elska hvør annan: tí at hann, ið elsker annan, hevur uppfyllt lógina.

9 Tí at hetta, Tú skalt ikki fremja hor, Tú skalt ikki drepa, Tú skalt ikki stjála, Tú skalt ikki bera falskan vitnisburð, Tú skalt ikki girnast; og um *tað veri seg* nakað annað boð, *so* er tað í stuttum tikið samanum í hesi framsøgn, nevniliga, Tú skalt elska tín næsta sum sjálvan teg.

10 Kærleiki virkar einkið ilt móti sínum næsta: tí *er* kærleiki uppfylling lógarinnar.

11 Og at, *sum tit* vita tíðina, at nú *er* tíð uppá at vakna úr svøvni: tí at nú *er* okkara frelsa nærri enn tá ið vit *fyrst* trúðu.

12 Náttin er langt liðin, og dagurin er í nánd: latum oss tí kasta av verk myrkursins, og latum oss fara í herklæðir ljósins.

13 Latum oss ganga ærligani, sum á degnum; ikki í veitslan og drykkjuskapi, ikki í hjásoving og leysalevnaði, ikki í klandri og øvundan.

14 Men iklæðist Harran Jesus Christ, og veitið ikki kjøtinum uppihald, at *uppfylla tess* girmdir.

KAPITUL 14

TAKIÐ imóti honum sum *er* veikur í trúnni, *men* ikki til ivasamar orðaskiftingar.

2 Tí at ein trýr, at hann kann eta allar lutir: ein annar, sum *er* veikur, etur urtir.

3 Lat ikki hann ið etur, vanvirða hann sum ikki etur; og lat ikki hann sum ikki etur, døma hann ið etur: tí at Guð hevur tikið imóti honum.

4 Hvør ert tú sum dómirt tænarara annars mans? fyri sínum egna meistara stendur hann ella fellur. Ja, hann skal verða hildin uppi: tí Guð *er* mentur at gera *at* hann stendur.

5 Ein maður metir ein dag hægri enn annan: ein annar metir hvønn dag *líka*. Hvør maður veri til fulnar sannførdur í sínum egna sinni.

6 Hann ið gevur far um dagin, gevur far um *hann* fyri Harranum; og hann sum ikki gevur far um dagin, fyri Harranum gevur hann ikki far um *hann*. Hann ið etur, etur fyri Harranum, tí hann veitir Guði tækkir; og hann sum ikki etur,

RÓMVERJARNIR 15 *Hin sterki skal bera veikleikar hins veika*

fyrri Harranum etur hann ekki, og veitir Guði tökkir.

7 Tí at eingin av okkum livir fyrri sær sjálvum, og eingin doyr fyrri sær sjálvum.

8 Tí hvørt vit liva, so liva vit Harranum; og hvørt vit doyggja, so doyggja vit Harranum: hvørt vit tí liva ella doyggja, so eru vit Harrans.

9 Tí til hetta endamál Christus bæði doyði, og reis, og livnaði aftur, at hann mátti vera Harri bæði teirra deyðu og livandi.

10 Men hvi dømir tú bróðir tín? ella hvi gert tú bróðir tín til einkiðs? tí vit skulu allir standa fyrri dómstóli Christs.

11 Tí at skrivað stendur, *Sum* eg livi, sigur Harrin, fyrri mær skal hvørt knæ boyggja *seg*, og hvør tunga skal játta fyrri Guði.

12 So skal tá ein og hvør av okkum geva Guði roknskap fyrri sjálvan seg.

13 Latum okkum tí ikki døma hvør annan longur: men dømið heldur hetta, at eingin seti ein snávingarstein ella eitt føri til at falla á veg bróður *síns*.

14 Eg veit, og eri sannførdur av Harranum Jesusi, at *tað er* einkið óreint av sær sjálvum: men fyrri honum sum metir okkurt ting at vera óreint, fyrri honum *er tað* óreint.

15 Men um bróðir tín verði nívdur við *tínum* mati, so gongurt tú nú ikki vælvildarlaga. Oyðilegg ikki hann við *tínum* mati, sum^p Christus doyði fyrri.

16 Latið tá ikki tykkara góða verða ilt talað um:

17 Tí at kongadømi Guðs er ikki matur og drekka; men rættvísi, og friður, og gleði í Halga Andanum.

18 Tí at hann, sum í hesum tingum tæinir Christi, *er* Guði væl toknaður, og víðurkendur av monnum.

19 Latum okkum tí fylgja eftir teimum tingum ið fremja frið, og tingum sum ein kann uppbyggja annan við.

20 Fyrri mat oyðilegg ikki Guðs verk. Víst *eru* øll ting skír; men *tað er* ilt fyrri tí manni sum etur við meinboga.

21 *Tað er* gott hvørki at eta kjøt, ella at drekka vín, ella *nakað* sum bróðir tín snávar av, ella fær meinboga *av*, ella verður gjørdur veikur *av*.

22 Høvurt tú trúgv? hav *hana* hjá sær sjálvum frammi fyrri Guði. Gláður er hann ið ikki fordømir seg sjálvan í tí sum hann víðurkennir.

23 Og hann sum ivast, er heldømdur um hann eti, av tí at *hann* ikki *etur* av trúgv: tí hvatsumhelst *ið* ikki *er* av trúgv, er synd.

KAPITUL 15

VIT, sum eru sterkir, áttu tá at bera veikleikarnar hjá teimum veiku, og ikki at gera okkum sjálvum til vildar.

2 Ein og hvør okkara geri næsta *sinum* til vildar fyrri *hansara* góða til uppbyggingar.

3 Tí enntá Christus gjørdi ikki sær sjálvum til vildar; men, sum skrivað stendur, Háðanir teirra, sum háðaðu teg, fullu á meg.

4 Tí hvørjisumhelst ting *ið* vórðu skrivaði frammanundan, vórðu skrivaði fyrri okkara læring, *fyrri* at vit, ið gngnum tol og troyst av skriftunum, máttu hava vón.

5 Men Guð tolmóðar og ugganar veiti tykkum at vera líkasinnaðir hvør móti øðrum, samsvarandi Jesusi Christi:

6 At tit mega við einum huga og einum munni dýrðmeta Guð, ja Faðir várs Harra Jesu Christs.

7 Hvørsvegna takið imóti hvør øðrum, eins og Christus eisini tók imóti okkum til Guðs dýrd.

8 Men eg sigi, at Jesus Christus var ein tænarí hjá umskeringini fyrí sannleika Guðs, at staðfesta fyríjättanirnar gjørdar fedrunum:

9 Og at Heidningarnir máttu dýrðmeta Guð fyrí miskunn hans; eins og skrivað stendur, Fyri hesa grund vil eg játta til tín millum Heidningarnar, og syngja navni tinum.

10 Og aftur sigur hann, Fegnist, tit Heidningar, við fólkí hans.

11 Og aftur, Prisið Harranum, allir tit Heidningar; og lovið honum, øll tit fólk.

12 Og aftur sigur Ê-sái-ás, Vera skal ein rót av Ísai, og hann ið skal risa til at ráða yvir Heidningunum; á hann skulu Heidningarnir troysta.

13 Men vónarinnar Guð fylli tykkum við allari gleði og friði í at trúgva, so at tit mega vera ríkiligir í vón, ígjøgnum kraft Halga Andans.

14 Og eg sjálvur eisini eri sannførdur um tykkum, mínir brøður, at tit eisini eru fullir av góðsku, fyltir við øllum kunnleika, førir fyrí eisini at áminna hvør annan.

15 Men, brøður, eg havi skrivað tess meira djarvliga til tykkum í ávisan mun, sum fyrí at leggja tykkum í huga, orsakað av náðini sum mær er givin av Guði,

16 At eg skuldi vera tænarí Jesu Christi til Heidningarnar, og tæna gleðiboðskap Guðs, so at ofringin upp av Heidningunum mátti vera góðtakilig, við at halgast av Halga Andanum.

17 Eg havi tí tað sum eg kann rósa mær av, ígjøgnum Jesus Christ, í teimum tingum ið viðvíkja Guði.

18 Tí eg vil ikki vága mær at tala um nøkur av teimum tingum ið Christus ikki hevur virkað við mær, at gera Heidningarnar lýdnar, við orði og gerð,

19 Ígjøgnum mektig tekin og

undur, við kraft Anda Guðs; so at frá Jerusaleum, og runt íkring at Íl-lýr-i-cüm, havi eg til fulnar prædikað gleðiboðskap Christs.

20 Ja, soleiðis havi eg strevast at prædika gleðiboðskapin, ikki har sum Christus var nevndur, fyrí at eg ikki skuldi byggja uppá grundvøll annars mans:

21 Men sum skrivað stendur, Fyri teimum hann ikki var talaður um, teir skulu siggja: og teir, sum ei hava hoyrt, skulu skilja.

22 Fyri hvørja grund eg eisini havi verið nógv hindraður frá at komið til tykkara.

23 Men nú sum eg einkið meira pláss havi í hesum ørtunum, og havi mikla trá hesi mongu ár at koma til tykkara;

24 Nærsumhelst eg taki mína ferð til Spániu, vil eg koma til tykkara: tí at eg líti á at siggja tykkum á míni ferð, og at verða førdur á míni leið hagamót av tykkum, um fyrst eg verði eitt-hvørt fyltur við tykkara *samlagi*.

25 Men nú fari eg til Jerusaleum at tæna teimum heilagu.

26 Tí at tað hevur líkað teimum úr Mác-ě-dó-ni-ü og Á-kaí-ü at gera eitt ávist tilskot til tey fá-tøku heilagu sum eru í Jerusaleum.

27 Tað hevur so sanniliga líkað teimum; og teirra skuldarnar eru teir. Tí um Heidningarnir hava verðið gjørdir luttakarar í teirra andligu tingum, so er teirra skylda eisini at tæna teimum í timiligum tingum.

28 Tá ið eg tí havi útint hetta, og havi innsiglað teimum hesa frukt, vil eg koma umvegis tykkum til Spániu.

29 Og eg eri vísur í, at tá ið eg komi til tykkara, skal eg koma í fyllingini av signingini av gleðiboðskapi Christs.

30 Men eg bøni tykkum, brøður, fyrí Harrans Jesu Christi skuld, og fyrí kærleika Andans,

RÓMVERJARNIR 16

Paulus sendir ymsar kvæður

at tit stríði saman við mær í *tykkara* bönum til Guðs fyri mær;

31 At eg má verða friaður út frá teimum sum ikki trúgva í Judæu; og at mín tænasta, sum eg *havi* til Jerusalem, má verða góðtíkin av teimum heilagu;

32 At eg má koma til tykkara við gleði við Guðs vilja, og má við tykkum endurfrískast.

33 Men Guð friðarins *veri* við tykkum øllum. Á-mén.

KAPITUL 16

EG gevi Phó-bê, systur okkara, viðmæli fyri tykkum, sum er ein tænarinna hjá kirkjuni sum er í Kén-kré-ú:

2 At tit taka ímóti henni í Harranum, so sum sømir heilagam, og at tit dugna henni í hvørjumsumhelst víðurskiftum hon hevur tørv á av tykkum: tí hon hevur verið ein hjálpari av mongum, og av mær sjálvum við.

3 Heilsíð Priskillu og Á-quí-lás-i, mínum hjálparum í Christi Jesusi:

4 Sum fyri mitt lív hava lagt niður sínar egnu hálsar: hvørjum ikki einans eg veiti tøkkir, men eisini allar kirkjur Heidninganna.

5 Somuleiðis *heilsíð* kirkjuni sum er í teirra húsi. Heilsíð mínum væl elskaða Ép-æ-né-tús-i, sum er frumávøksturin av Á-kái-ú til Christs.

6 Heilsíð Mariu, sum strevaðist nógv yvir okkum.

7 Heilsíð Án-dró-ní-cús-i og Juniasi, mínum skyldmonnum, og mínum samfongum, sum eru hátt í metum millum ápostlarnar, sum eisini vóru í Christi áðrenn eg.

8 Heilsíð Am-pli-ás-i, mínum elskaða í Harranum.

9 Heilsíð Úr-bá-nús-i, okkara hjálpara í Christi, og Sták-ýs-i, mínum elskaða.

10 Heilsíð Á-pél-lés-i, fullroyndum í Christi. Heilsíð teimum ið eru av *húshaldi* Á-rís-tó-bú-lús-ar.

11 Heilsíð Hè-ró-dí-ðn-i, skyldmanni mínum. Heilsíð teimum ið veri av *húshaldi* Nár-cís-sús-ar, sum eru í Harranum.

12 Heilsíð Trý-phé-nú og Trý-phó-sú, sum strevast í Harranum. Heilsíð hini elskaðu Persis, sum strevaðist nógv í Harranum.

13 Heilsíð Rufusi, útvaldum í Harranum, og hansara móður og míni.

14 Heilsíð Á-sýn-crí-tús-i, Phlé-gón-i, Hér-más-i, Pát-ró-bás-i, Hér-més-i, og brøðrunum sum hjá teimum eru.

15 Heilsíð Phi-ló-ló-gús-i, og Juliu, Nē-reus-i, og systur hansara, og Ó-lým-pás-i; og øllum hinum heilagu sum hjá teimum eru.

16 Heilsíð hvør øðrum við heilagam kossi. Christi kirkjur lata heilsa tykkum.

17 Men eg bøni tykkum, brøður, merkið *tykkum* teir sum valda sundurbýtingar og meinbogar, mótsatt doktrínuni sum tit hava lært; og skyggjið teir.

18 Tí at teir, sum eru slíkir, tæna ikki Harra várum Jesusi Christi, men sínum egna búki; og við góðum orðum og føgnum talum dára *teir* hjørtu hinna einföldu.

19 Tí at tykkara lýdni er komið út um til alra *manna*. Eg eri tí glaður tykkara vegna: men tó vildi eg havt tykkum vísar fyri tí sum er gott, og einfaldar viðvíkjandi illum.

20 Og Guð friðarins skal bráðliga sorla Sátan undir fótum tykkara. Náði várs Harra Jesu Christs *veri* við tykkum. Á-mén.

21 Timotheus, mín starvsfelagi; og Lú-çi-ús, og Já-son, og Sö-sí-pá-tér, mínir skyldmenn, lata heilsa tykkum.

22 Eg, Tēr-ti-ús, sum skrivaði *hendan* epistilin, lati heilsa tykkum í Harranum.

23 Gái-ús, mín húsvertur, og hjá allari kirkjuni, letur heilsa

Heilsan og takkarveitan Paulusar

tykkum. É-rás'-tús, roknskaparstjörin í staðinun, letur heilsa tykkum; og Kvartus, ein bróðir.

24 Náði várs Harra Jesu Christs veri við tykkum öllum. Á-mén.

25 Men honum sum er mentur at grundfesta tykkum samsvarandi mínum gleðiboðskapi, og prædikanini av Jesusi Christi, eftir opinberingini av loyndardóminum, sum varð hildin loyndur síðan veröldin byrjaði,

I. CORINTHARARNIR I

26 Men nú er gjørdur eyðsýndur, og við skriftunum hjá prophetunum, samsvarandi boði hins ævigtvarandi Guðs, gjørdur kannur fyri öllum tjóðum til trúarlýdnis:

27 Guði eina vísa, veri dýrd ígjøgnum Jesus Christ um ævir. Á-mén.

¶ Skrivaður til Rómverjararnar frá Cò-rin'-thús, og sendur við Pho'-bè, tænara hjá kirkjuni í Kèn-kré'-ù.

FYRRI EPISTIL PAULUSAR ÁPOSTULS TIL

CORINTHARARNAR.

KAPITUL I

PAULUS, kallaður til at vera ein ápostul Jesu Christs, ígjøgnum vilja Guðs, og Sós-thé-nés, bróðir okkara,

2 Til kirkju Guðs sum er í Corinth, til teirra sum eru halgaðir í Christi Jesusi, kallaðir til at vera heilagir, við öllum sum á hvørjum staði kalla á navn Jesu Christs Harra várs, bæði teirra og okkara:

3 Náði veri at tykkum, og friður, frá Guði Faðir várum, og frá Harranum Jesusi Christi.

4 Eg takki Guði mínum altíð tykkara vegna, fyri ta Guðs náði sum er givin tykkum við Jesusi Christi;

5 At tit í öllum tingum eru upprikaðir av honum, í allari mælsku, og í öllum kunnleika; 6 Enntá sum Christí vitnisburður varð staðfestur í tykkum:

7 So at tit koma aftanfyrri í ongari gávu, meðan tit biða eftir komu várs Harra Jesu Christs:

8 Sum^p eisini skal stöðufesta tykkum fram at endanum, so at tit mega vera ólastandi á degi várs Harra Jesu Christs.

9 Guð er trúfastur, sum^p tit vórðu kallaðir av inn í samfelag Sonar hansara Jesu Christs Harra várs.

10 Men eg trábiði tykkum, brøður, við navn várs Harra Jesu Christs, at tit allir tali sama lut, og at tað veri ongar sundurbýtingar tykkara millum; men at tit veri fullkomiliga sameindir í sama sinni og í somu døming.

11 Tí at tað hevur verðið kunngjørt mær um tykkum, brøður mínir, av teimum sum eru av húsi Kló'-é, at tað eru klandringar tykkara millum.

12 Men hetta sigi eg, at ein og hvør av tykkum sigur, Eg eri av Paulusi; og eg av Á-pól'-lós-i; og eg av Cé'-fás-i; og eg av Christi.

13 Er Christus sundurbýttur? varð Paulus krossfestur fyri tykkum? ella vórðu tit doyptir í navni Paulusar?

14 Eg takki Guði fyrri, at eg doypti ongan av tykkum, uttan Cris'-pūs og Gái'-ús;

15 At ikki nakar skuldi siga, at eg hevði doypt í mínum egna navni. 16 Og eg doypti eisini húshald

I. CORINTHARARNIR 2

Sté'phān-ās-ar: umframt *tað*, so veit eg ikki hvørt eg doypiti nakran annan.

17 Tí at Christus sendi meg ikki at doypa, men at prædika gleðiþóðskapin: ikki við orða-vísdómi, *fyri* at Christi krossur ikki skuldi verða gjørdur av ongari virkni.

18 Tí at krossins prædikan er fyri teimum, ið glatast, dárskapur; men okkum, sum eru frelstir, er hon Guðs kraft.

19 Tí at skrivað stendur, Eg vil oyða vísdóm teirra vísu, og vil gera til einkiðs vit teirra vitru.

20 Hvar *er* hin vísi? hvar *er* hin skriftlærði? hvar *er* keglari hesa heims? hevur ikki Guð gjørt fávitskutan vísdóm hesa heims?

21 Tí at eftir at í vísdómi Guðs, heimurin við vísdómi kendi ikki Guð, líkaði tað Guði, við dárskapinum av prædikan, at frelsa tey sum trúgva.

22 Tí Jødar krevja tekin, og Grikkar søkja eftir vísdómi:

23 Men vit prædika Christ krossfestan, Jøðunum snávingarsteinur, og Grikkunum fávitska;

24 Men teimum ið eru kallaðir, bæði Jøðum og Grikkum, Christ – Guðs kraft, og Guðs vísdóm.

25 Tí fávitska Guðs er vísari enn menn; og veikleiki Guðs er sterkari enn menn.

26 Tí at tit síggja tykkara kallan, brøður, hvussu ið ikki mangir vísir menn eftir kjøtinum, ikki mangir mektigir, ikki mangir tignarligir, *eru kallaðir*:

27 Men Guð hevur útvalt hinar fávitskutu lutir heimsins *fyri* at fjamska hinar vísu; og Guð hevur útvalt hinar veiku lutir heimsins *fyri* at fjamska teir lutir sum eru mektigir;

28 Og niðarligu lutir heimsins, og lutir sum eru vanvirðir, hevur Guð útvalt, *ja*, og lutir sum eru ei, at gera til einkiðs lutir sum eru:

Guð týnir vísdóm teirra vísu

29 *Fyri* at einkið kjøt skuldi rósa *sær* í hansara nærveru.

30 Men av honum eru tit í Christi Jesusi, sum^p av Guði er gjørdur okkum vísdómur, og rættvísi, og halgan, og endurløysing:

31 *Fyri* at, samsvarandi sum skrivað er, Hann, ið rósar *sær*, lat hann rósa *sær* í Harranum.

KAPITUL 2

OG eg, brøður, tá ið eg kom til tykkara, kom ikki við avbærni av talu ella av vísdómi, kunngerandi tykkum Guðs vitnisburð.

2 Tí at eg ráddi av, ikki at vita nakað tykkara millum, uttan Jesus Christ, og hann krossfestan.

3 Og eg var hjá tykkum í veikleika, og í ótta, og í miklari bivan.

4 Og mín tala og mín prædikan *var* ikki við tølandi orðum av vísdómi mans, men í sannvísing av Andanum og av kraft:

5 At tykkara trúgv ikki skuldi standa í mannavísdómi, men í Guðs kraft.

6 Kortini tala vit vísdóm millum teir sum eru fullkomnir: tó ikki vísdómin av hesum heimi, ella hjá prinsunum av hesum heimi, sum koma til einkiðs:

7 Men vit tala vísdóm Guðs í einum loyndardómi, *enn tá* hin fjalda *vísdóm*, sum Guð fyriskipaði áðrenn veröldina okkum til dýrdar:

8 Hvønn eingir av prinsunum av hesum heimi kendu: tí høvdu teir kent *hann*, so vildu teir ikki havt krossfest Harra dýrdarinnar.

9 Men, sum skrivað stendur, Byga hevur ikki sæð, ella oyra hoyrt, eiheldur hava komið inn í hjarta mans, teir lutir sum Guð hevur fyrireikað teimum ið elska hann.

10 Men Guð hevur opinberað okkum *teir* við Anda sínum: tí Andin rannsakar allar lutir, ja, hinar djúpu lutir Guðs.

11 Tí at hvør maður kennir lutirnar hjá einum manni, uttan andi mans sum í honum er? Enntá soleiðis kennir eingin maður lutir Guðs, uttan Andi Guðs.

12 Men vit hava fingið, ikki anda heimsins, men andan sum er av Guði; *fyr*i at vit máttu kenna teir lutir sum fritt eru givnrí okkum av Guði.

13 Hvørjar lutir vit eisini tala, ikki í orðunum sum vísdómur mans lærir, men sum Halgi Andin lærir; *við* at bera saman andligar lutir við andligar.

14 Men náttúrligi maðurin tekur ikki við lutunum av Anda Guðs: tí at teir eru honum fávitska: eiheldur kann hann kenna *teir*, tí at teir eru andliga greinaðir.

15 Men hann, sum er andligur, dómir allar lutir, tó verður sjálvur hann dómur av ongum manni.

16 Tí hvør hevur kent hug Harrans, *so* at hann kann undirvisa honum? Men vit hava hug Christs.

KAPITUL 3

OG eg, brøður, kundi ikki tala við tykkum sum við andligar, men sum við kjøtligar, *ja* sum við pinkubørn í Christi.

2 Eg havi føtt tykkum við mjólk, og ikki við kjøti: tí higartil vóru tit ikki mentir *at bera tað*, eiheldur tá nú eru tit mentir.

3 Tí at tit eru enn kjøtligir: tí at hvar ið *tað* er tykkara millum øvundan, og stríð, og sundurbýtingar, eru tit *tá* ikki kjøtligir, og ganga sum menn?

4 Tí meðan ein sigur, Eg eri av Paulusi; og ein annar, Eg eri av Á-pól-lós-i; eru tit *tá* ikki kjøtligir?

5 Hvør er tá Paulus, og hvør er Á-pól-lós, uttan tænarar sum tit trúðu av, enntá sum Harrin gav hvørjum manni?

6 Eg havi sett niður, Á-pól-lós vætti; men Guð gav vøksturin.

7 So er tá hvørki hann, ið setur niður, nakað, ella hann ið vætir; men Guð sum gevur vøksturin.

8 Men hann ið setur niður, og hann ið vætir, eru eitt: og hvør skal fáa sítt egna endurgjald, eftir sínum egna arbeiði.

9 Tí vit eru arbeiðarar saman við Guði: tit eru Guðs akurlendi, *tit* eru Guðs bygningur.

10 Eftir tí Guðs náði sum mær er givin, sum visur byggi-meistari, havi eg lagt grundvøllin, og ein annar byggir hará. Men lat hvønn mann geva gætur eftir hvussu hann byggir haruppá.

11 Tí at annan grundvøll kann eingin leggja enn *tann* sum lagdur er, sum er Jesus Christus.

12 Men um nakar byggir uppá henda grundvøll gull, silvur, dýrabærar steinar, træ, hoyggi, hálms;

13 *Tá* skal verkið hjá hvørjum manni verða gjørt eyðsýnt: tí at dagurin fer *at* klárleggja tað, tí at hann skal verða opinberaður við eldi; og eldurin skal royna verkið hjá hvørjum manni, av hvørjum slagi tað er.

14 Um verkið hjá onkrum verði *verandi*, sum hann hevur bygt haruppá, *tá* skal hann fáa eitt endurgjald.

15 Um verkið hjá onkrum verður brent, *tá* skal hann líða tap: men sjálvur skal hann verða frelstur; tó sum við eldi.

16 Vita tit ikki, at tit eru tempul Guðs, og *at* Guðs Andi býr í tykkum?

17 Um nakar dálki tempul Guðs, *tá* skal Guð oyða hann; tí at tempul Guðs er heilagt, og tað *tempul* eru tit.

18 Lat ongan dára seg sjálvan. Um nakar tykkara millum tykist at vera visur í hesi veröld, *tá* verði hann dári, *fyr*i at hann kann verða visur.

I. CORINTHARARNIR 4

Líðingarnar hjá ápostlinum

19 Tí at vísdómur hesa heims er dárskapur hjá Guði. Tí at skrivað stendur, Hann tekur teir vísu í teirra egnu snúni.

20 Og aftur, Harrin kennir hugsanirnar hjá teimum vísu, at tær eru fáfongdar.

21 Lat tí ongan rósa *sær* í monnum. Tí at øll ting eru tykkara;

22 Hvørt Paulus, ella Á-pól-lös, ella Cē-fás, ella verøldin, ella liv, ella deyði, ella ting núverandi, ella ting sum koma skulu; øll eru tykkara;

23 Og tit eru Christs; og Christus er Guðs.

KAPITUL 4

LAT ein mann soleiðis rokna um okkum, sum um tænarar Christs, og umsjónarmenn av Guðs loyndardómum.

2 Harafturat verður tað kravt av umsjónarmonnum, at ein verði funnin trúfastur.

3 Men hjá mær er tað eitt ógvuliga lítið ting, at eg skuldi verðið dæmdu av tykkum, ella av manna dómi: ja, eg dømi ikki meg sjálvan.

4 Tí at eg veit einkið við mær sjálvum; tó eri eg ikki hervið rættvísgjörður: men hann, sum dómir meg, er Harrin.

5 Dømið tí einkið áðrenn tíðina, inntil Harrin komi, sum^p bæði vil leida í ljós hinar fjaldu lutir myrkursins, og vil gera eyðsýnd ráð hjartanna: og tá skal hvør fáa rós av Guði.

6 Og hesi ting, brøður, havi eg í eini mynd ført yvir á meg sjálvan og á Á-pól-lös fyri tykkara sakir; *fyr*i at tit máttu læra í okkum ikki at hugsa *um menn* uppum tað sum skrivað stendur, *so* at eingin av tykkum verði uppblásin fyri einum imóti øðrum.

7 Tí at hvør fær teg at líkjast *frá einum øðrum?* og hvat hevurt

tú, sum tú ikki fekst? men um tú fekst *tað*, hvi rósart tú *tær*, sum um tú hevdið ikki fingið *tað*?

8 Nú eru tit mettir, nú eru tit ríkir, tit hava rátt sum kongar uttan okkum; og eg vildi til Guðs *at* tit ráddu, *so* at vit eisini máttu ráða við tykkum.

9 Tí mær tykir, at Guð hevur framsett okkum ápostlarnar aftastar, sum var tað tilnevndar til deyða: tí at vit eru gjördir heiminum ein skuggsjón, og fyri einglum, og fyri monnum.

10 Vit *eru* dárar fyri Christi skyld, men tit *eru* visir í Christi; vit *eru* veikir, men tit *eru* sterkir; tit *eru* ærumiklir, men vit *eru* vanvirðir.

11 Alt at hesi núverandi stund, vit bæði hungra, og tyresta, og eru naknir, og verða bardir, og hava ongan ávísan bústað;

12 Og strevast, *við at* arbeiða við okkara egnu hondum: *tá ið vit* verða háðaðir, so vælsigna vit; *tá ið vit* verða atsøktir, *so* tola vit tað:

13 *Tá ið vit* verða spiltir út, so bøna vit: vit eru gjördir sum skittur heimsins, og *eru* útskotið av øllum tingum *alt* til henda dag.

14 Eg skrivi ikki hesi ting *fyr*i at skamma tykkum, men sum mínar elskaðu synir ávari eg *tykkum*.

15 Tí at um tit so hava tiggju túsund undirvisarar í Christi, tó *hava tit* ikki mangar fedrar: tí at í Christi Jesusi havi eg gitið tykkum gjøgnum gleiðiboðskapin.

16 Hvorsvegna eg tráði tykkum, verðið efturfyljarar av mær.

17 Fyri hesa grund havi eg sent til tykkara Timotheus, sum er mín elskaði sonur, og trúgvur í Harranum, sum skal føra tykkum til minnis um mínar vegir sum veri í Christi, *so* sum eg frálæri allastaðni í hvørji kirkju.

18 Men summir eru uppblásnir, sum um eg ikki mundi koma til tykkara.

19 Men eg vil brátt koma til tykkara, um Harrin vil, og vil kenna, ikki taluna hjá teimum sum eru uppblásnir, men kraftina.

20 Tí at kongadømi Guðs er ikki í orði, men í kraft.

21 Hvat vilja tit? skal eg koma til tykkara við *fleingjustavi*, ella í kærleika, og í eyðmjúkleikans anda?

KAPITUL 5

TAÐ verður javnan fráboðað, at tað er siðloysi tykkara millum, og slíkt siðloysi sum ikki verður so mikið sum nevnt millum Heidningarnar, at ein skuldi havt konu faðirs sins.

2 Og tit eru uppblásnir, og hava ikki tiansheldur harmast, at hann, sum hevur gjørt hesa gerð, mátti verðið tikin burtur tykkara millum ifrá.

3 Tí at eg sanniliga, sum fráverandi í likami, men hjáverandi í anda, havi longu dømt, sum um eg var hjáverandi, *viðvikjandi* honum sum soleiðis hevur gjørt hesa gerð,

4 Í navni várs Harra Jesu Christs, tá ið tit eru savnaðir saman, og andi mín, við kraft várs Harra Jesu Christs,

5 At geva upp ein slíkan til Sátans til oyðileggingina av kjøtinum, *fyr* at andin má verða frelstur á degi Harrans Jesu.

6 Tykkara rósan er ikki góð. Vita tit ikki, at eitt sindur av súrdeiggj súrgar allan klumpin?

7 Reinskið tí út tað gamla súrdeiggj, *fyr* at tit mega verða nýggjur klumpur, eins og tit eru ósúrðar. Tí at enntá Christus – umleyp okkara – er sláturofráður fyri okkum:

8 Latum okkum tí halda hátíðina, ikki við gomlum súrdeiggj, eiheldur við súrdeignum av illvilja og vondsku; men við ósúrðaða *breyði* ærligleiks og sannleiks.

9 Eg skrivaði tykkum í einum epistli, ikki at samlagast við siðloysingar:

10 Tó ikki samanumtikið við siðloysingar hesa heims, ella við hinar girigu, ella peninganoyðarar, ella við avgudadyrkarar; tí at tá høvdu tit noyðst at farið út úr heiminum.

11 Men nú havi eg skrivað tykkum ikki at halda samlag, um onkur, sum er kallaður bróðir, veri ein siðloysingur, ella girigur, ella avgudadyrkari, ella illmælsmaður, ella drykkjumaður, ella peninganoyðari; við einum slíkum, nei, ikki *so mikið sum* at eta.

12 Tí at hvat havi eg at gera við at døma teir eisini sum eru uttanfyri? døma tit ikki teir sum eru innanfyri?

13 Men teir, sum eru uttanfyri, dømir Guð. Beinið tí burtur tykkara millum ifrá hin vonda persón.

KAPITUL 6

VÁGAR nakar av tykkum *sær*, sum hevur eina sök ímóti einum øðrum, at fara í rættin frammi fyri teimum órættlátu, og ikki frammi fyri teimum heilagu?

2 Vita tit ikki, at hinir heilagu skulu døma heimin? og um heimurin skal verða dæmdur av tykkum, eru tit *tá* óverðugir at døma hinar minstu sakir?

3 Vita tit ikki, at vit skulu døma einglar? hvør mikið meira ting sum tilhoyra hesum lívi?

4 Um tit tá hava dómur um ting sum tilhoyra hesum lívi, *tá* setið teir at døma sum eru minst umhildnir í kirkjuni.

5 Eg tali tykkum til skammar. Er tað so, at tað ikki er visur maður tykkara millum? nei, ikki ein sum er forur fyri at døma ímillum sínar bróður?

6 Men bróðir fer í rættin við

I. CORINTHARARNIR 7 Órættvísir arva ekki kongadömi Guðs

bróðuri, og það frammi fyri teimum vantrúgvandi.

7 Tí er það nú aldeilis ein feilur tykkara millum, av tí at tit fara í rættin hvør við øðrum. Hvi taka tit ekki heldur órætt? hvi loyva tit ekki heldur *tykkum sjálvar* at verða sviknar?

8 Nei, tit gera órætt, og svikja, og það *tykkara* brøður.

9 Vita tit ekki, at teir órættvísu skulu ekki arva kongadömi Guðs? Verðið ekki villeiddir: hvørki siðlovsingar, ella avguda-dýrkarar, ella horfremjarar, ella kvinnulátigir, ella misbrúkarar av sær sjálvum við mannkyni,

10 Ella tjóvar, ella girigir, ella drykkjumenn, ella illmælis-menn, ella peninganoýðarar, skulu arva kongadömi Guðs.

11 Og slíkir vóru summir av tykkum: men tit eru tváaðir, men tit eru halgaðir, men tit eru rættvísgerðir í navni Harrans Jesu, og við Anda Guðs várs.

12 Öll ting eru mær lóglig, men öll ting eru ekki gagnlig: öll ting eru lóglig hjá mær, men eg vil ekki verða ferdur undir valdið av nøkrum.

13 Matir fyri búkin, og búkur-in fyri matir: men Guð skal oyða bæði hann og teir. Men likamið er ekki fyri siðloysi, men fyri Harran; og Harrin fyri likamið.

14 Og Guð hefur bæði reist upp Harran, og vil eisini reisa upp okkum við síni egnu kraft.

15 Vita tit ekki, at tykkara likam eru limir Christs? skal eg tá taka limir Christs, og gera *teir til* limirnar hjá eini skøkju? Guð sýti *fyri*.

16 Hvat? vita tit ekki at hann, sum er sambundin eini skøkju, er eitt likam? tí at tvey, sigur hann, skulu verða eitt kjøt.

17 Men hann, sum er sambundin Harranum, er ein andi.

18 Flýggjið siðloysi. Hvør synd,

sum maður ger, er uttanfyri likamið; men hann, ið fremur siðloysi, syndar ímóti sínum egna likami.

19 Hvat? vita tit ekki at tykkara likam er tempul Halga Andans, *sum er í* tykkum, sum tit hava av Guði, og tit eru ekki tykkar egnu?

20 Tí at tit eru keyptir fyri *dýran* pris: dýrðmetið tí Guð í tykkara likami, og í tykkara anda, sum eru Guðs.

KAPITUL 7

MEN viðvíkjandi tungunum, sum tit skrivaðu til mín um: *So er það* gott fyri mann ekki at nema við kvinnu.

2 Men *fyri at skyggja* siðloysi, *tá* havi hvør maður sína egnu konu, og havi hvør kvinna sín egna mann.

3 Maðurin veiti konuni skyldiga góðvild; og somuleiðis eisini konan manninum.

4 Konan hefur ekki vald egna likams síns, men maðurin; og somuleiðis eisini hefur maðurin ekki vald egna likams síns, men konan.

5 Svikið ekki hvørt annað, uttan *tað veri* við samtykki í eina tíð, *fyri* at tit mega geva tykkum til føstu og bønar; og komið *so* saman aftur, at Sátan freisti tykkum ekki fyri tykkara ófráhaldni.

6 Men eg tali hetta við loyvi, og ekki av boði.

7 Tí at eg vildi, at allir menn vóru enntá sum eg sjálvur. Men hvør hefur sína egnu gávu av Guði, ein á henda hátt, og ein annar á handa.

8 Eg sigi tí til hinar ógiftu og einkjur, *Tað er* gott fyri tey, um tey verði *verandi* enntá sum eg *eri*.

9 Men um tey ekki kunnu halda *sær, tá* lat tey giftast: tí *tað er* betri at giftast, enn at brenna.

10 Og teimum giftu bjóði eg, *tó* ekki eg, men Harrin, Lat

Skyldurnar við hini giftu stöðu

ikki konuna fara avstað frá manni *sinum*:

11 Men og um hon fari avstað, lat hana *so* verða verandi ógift, ella verða endursónað til mann *sín*: og lat ikki manninn koyra burtur konu *sína*.

12 Men til restina tali eg, ikki Harrin: Um onkur bróðir hevur konu sum ikki trýr, og hon veri nøgd at dvøljast við honum, lat hann *so* ikki koyra hana burtur.

13 Og tann kvinna, sum hevur mann sum ikki trýr, og um hann veri nøgdur at dvøljast við henni, lat hana *so* ikki fara frá honum.

14 Tí hin vantrúgvandi maðurin er halgaður av konuni, og hin vantrúgvandi konan er halgað av manninum: annars vóru børn tykkara órein; men nú eru tey heilag.

15 Men um hin vantrúgvandi fari avstað, *tá* lat hann fara avstað. Ein bróðir ella ein systir er ikki undir trældómi í slíkum *førum*: men Guð hevur kallað okkum til friðar.

16 Tí hvat veitst tú, O kona, hvørt tú fert *at* frelsa mann *tín*? ella hvussu veitst tú, O maður, hvørt tú fert *at* frelsa konu *tína*?

17 Men sum Guð hevur deilt út til hvønn mann, sum Harrin hevur kallað ein og hvønn, soleiðis gangi hann. Óg soleiðis fyriskipi eg í øllum kirkjum.

18 Er onkur kallaður, verandi umskorin? *so* lat hann ei gerast óumskorin. Er onkur kallaður í óumskering? *so* lat hann ei verða umskorin.

19 Umskering er einkið, og óumskering er einkið, men haldanin av Guðs boðum.

20 Lat hvønn verða *verandi* í tí somu kallan sum hann varð kallaður í.

21 Ert tú kallaður *sum* tænar?

I. CORINTHARARNIR 7

legg ikki í tað: men um tú kanst verða gjørdur friur, *tá* ger heldur brúk *av* tí.

22 Tí hann sum er kallaður í Harranum *sum* tænar, er frímaður Harrans: somuleiðis er eisini hann sum er kallaður *sum* friur, tænarí Christs.

23 Tit eru keyptir fyri *dýran* pris; verið ikki tænarar manna.

24 Brøður, lat hvønn mann, hvári hann er kallaður, hári verða *verandi* hjá Guði.

25 Men viðvikjandi jomfrúm havi eg einkið boð av Harranum: tó gevi eg mína døming sum ein, ið hevur lutast miskunn av Harranum at vera trúfastur.

26 Eg haldi tí, at hetta er gott, núverandi neyðar vegna, *eg sigi*, at *tað* er gott hjá manni *so* at vera.

27 Ert tú bundin til konu? *tá* sök ikki at verða loystur. Ert tú loystur frá konu? *tá* sök ikki konu.

28 Men og um tú giftirt *teg*, *so* hevurt tú ikki syndað; og um ein jomfrúgv giftir *seg*, *so* hevur hon ikki syndað. Kortini skulu slik fáa trongd í kjøtinum: men eg spari tykkum.

29 Men hetta sigi eg, brøður, tíðin er stutt: tað stendur eftir, at bæði teir sum hava konur, veri sum um teir ongar høvdu;

30 Og teir sum gráta, sum um teir ikki grótu; og teir sum fegnast, sum um teir ikki fegnaðust; og teir sum keypa, sum um teir ikki áttu;

31 Og teir sum brúka henda heim, sum ikki misbrúkandi *hann*: tí at sniðið á hesum heimi gongur undir.

32 Men eg vildi havt tykkum uttan stúranarfullsemi. Hann, sum er ógiftur, hevur umsorgan fyri tungunum sum tilhoyra Harranum, hvussu hann kann toknast Harranum:

I. CORINTHARARNIR 8

Um gifting av jomfrúm

33 Men hann, sum er giftur, hefur umsorgan fyrri tungunum sum eru av heiminum, hvussu hann kann toknast konu *síni*.

34 Tað er *eisini* munur ímillum konu og jomfrúgv. Ógifta kvinnan hefur umsorgan fyrri tungum Harrans, at hon má vera heilag bæði í likami og í anda: men hon, sum er gift, hefur umsorgan fyrri tungum heimsins, hvussu hon kann toknast manni *sinum*.

35 Og hetta tali eg fyrri tykkara egna gagn; ikki at eg má kasta snerru á tykkum, men fyrri tað sum er sámiligt, og at tit mega ganga Harranum til handar uttan hugsþjading.

36 Men um onkur haldi, at hann háttar sær ósámiliga móti síni jomfrúgv, um hon fer framvið blóma aldurs *síns*, og tað má so vera, *tá* geri hann hvat hann vil, hann syndar ikki: lat tey giftast.

37 Men hann ið stendur staðfastur í sínum hjarta, og hefur onga neyðsyn, men hefur makt yvir sínum egna vilja, og hefur so avrátt í sínum hjarta, at hann vil halda síni jomfrúgv, ger væl.

38 So at hann, sum gevur *hana* í giftu, ger væl; men hann, sum ikki gevur *hana* í giftu, ger betur.

39 Konan er bundin við lógini, so leingi sum maður hennara livir; men um maður hennara veri deyður, so er hon fræls at verða gift við hvørjum hon vil; bert í Harranum.

40 Men hon er glaðari, um hon soleiðis verði *verandi*, eftir míni døming; og eg haldi eisini at eg havi Guðs Anda.

KAPITUL 8

MEN hvat viðvíkur lutum, *sum eru ofraðir skurðgudum, so vita vit at vit allir hava kunnleika. Kunnleiki blæsur upp, men vælvild byggir upp.*

2 Og um onkur haldi, at hann kennir nakað, *tá* kennir hann einkið enn, so sum hann átti at kent *tað*.

3 Men um einhvør elski Guð, *tá* er hin sami kendur av honum.

4 Hvat tí viðvíkur etingini av teimum tungunum sum eru ofraði skurðgudum í sláturofran, *tá* vita vit, at skurðgudur er einkið í heiminum, og at *tað* er eingin annar Guð, uttan ein.

5 Tí tó at tað veri *seg* sum verða kallaðir gudar, hvørt í himni ella á jørð, (sum tað veri *seg* gudar mangir, og harrar mangir,)

6 Men fyrri okkum er *tó bert* ein Guð, Faðirin, frá hvørjum eru allir lutir, og vit í honum; og ein Harri Jesus Christus, av hvørjum eru allir lutir, og vit av honum.

7 Kortini er ikki í hvørjum manni tann kunnleikin: tí at summir, við medviti um skurðgudin, at hesum tíma eta *tað* sum eitt ting, ofrað skurðgudi; og samvitska teirra, *sum* er veik, verður dálkað.

8 Men matur viðmælir okkum ikki fyrri Guði: tí hvørki um vit eta, eru vit tað betri; eiheldur um vit ikki eta, eru vit tað verri.

9 Men verið varnir, at ikki á nakran hátt hetta tykkara frælsi gerist ein snávingarsteigur hjá teimum sum eru veikir.

10 Tí um onkur sjái teg, sum hevurt kunnleika, sita til matar í templi skurðgudsins, skal ikki samvitska hansara, sum er veikur, verða gjørd djørv at eta tey ting sum eru ofraði skurðgudum;

11 Og gjøgnum tín kunnleika skal veiki bróðirin glatast, sum^p Christus doyði fyrri?

12 Men tá ið tit soleiðis synda ímóti bróðrunum, og sára teirra veiku samvitsku, *tá* synda tit ímóti Christ.

13 Hvørsvagna, um matur fáir mín bróður at fáa meinboga,

so vil eg einkið kjöt eta, meðan heimurinn stendur, at ekki eg fái mín bróður at fáa meinboga.

KAPITUL 9

ERI eg ekki ein ápostul? eri eg ekki friur? havi eg ekki sæð Jesus Christ váran Harra? eru tit ekki verk mitt í Harranum?

2 Um eg veri *meg* ekki øðrum ein ápostul, tó ivaleyst eri eg fyrri tykkum: tí at innsiglið uppá mitt ápostladómi eru tit í Harranum.

3 Mitt aftursvar til teirra, sum rannsaka meg, er hetta,

4 Hava vit ekki vald til at eta og at drekka?

5 Hava vit ekki vald til at leiða ikring eina systur, eina ektakonu, *lika* so væl sum aðrir ápostlar, og sum bróður Harrans, og Cê-fás?

6 Ella bert eg og Barnabas, hava vit ekki vald til at lata vera við at arbeiða?

7 Hvør fer eina krígsferð nakrantíð á sínum egnu kostnaðum? hvør plantar vingarð, og etur ekki av frukt hansara? ella hvør gevur einum fylgi, og etur ekki av mjólkinni av fylginum?

8 Sigi eg hesar lutir á manna visi? ella sigur ekki lógin tað sama eisini?

9 Tí at skrivað stendur í Mósélógini, Tú skalt ekki múlabinda munnin á oksanum, sum treskir út kornið. Hevur Guð umsorgan fyrri oksum?

10 Ella sigur hann *tað* sum heild fyrri okkara sakir? Fyri okkara sakir, óivað, er *hetta* skrivað: at hann, ið pløgir, skuldi pløga í vón; og at hann ið treskir í vón skuldi vera luthavari í síni vón.

11 Um vit hava *sáað* tykkum andlig ting, *er tað* so eitt mikið ting um vit skulu heysta tykkara tímiligu ting?

12 Um aðrir veri luthavarar í *hesum* valdi yvir tykkum, eru tit vit so heldur? Kortini hava

vit ekki brúkt hetta vald; men tola øll ting, at tit vit skuldu hindrað gleðiboðskapi Christs.

13 Vita tit ekki, at teir, sum tæna ikring heilag ting, liva *av tingunum* av templinum? og teir, sum varta um altarið, eru luthavarar við altarinum?

14 Enntá so hevur Harrin avrátt at teir, sum prædika gleðiboðskapin, skuldu liva av gleðiboðskapinum.

15 Men eg havi eingi av hesum tingum brúkt: eiheldur havi eg skrivað hesi tingini, *fyrri* at tað skuldi soleiðis verða gjørt mær: tí at *tað hevði verið* mær betri at doyð, enn at nakar skuldi gjørt mína rósan til einkiðs.

16 Tí at hóast eg prædiki gleðiboðskapin, so havi eg einkið at rósa *mær* av: tí neyðsyn er løgd á meg; ja, vei mær, um eg ekki prædiki gleðiboðskapin!

17 Tí at um eg geri hetta villiga, so havi eg eitt endurgjald: men um imóti mínum vilja, so er eitt trúarhúshald *gleðiboðskaparins* mær litið til.

18 Hvat er tá mitt endurgjald? *Sanniliga*, at tá ið eg prædiki gleðiboðskapin, kann eg fremja gleðiboðskap Christs uttan kostnað, so at eg ekki misbrúki mitt vald í gleðiboðskapinum.

19 Tí tó at eg veri friur frá øllum *monnum*, tó havi eg gjørt meg *til* tænarar hjá øllum, *fyrri* at eg mátti vinna tess fleiri.

20 Og Jøðunum gjørdist eg sum Jøði, at eg mátti vinna Jøðarnar; fyrri teimum, sum eru undir lógini, sum undir lógini, at eg mátti vinna teir sum eru undir lógini;

21 Fyri teimum, sum eru uttan lóg, sum uttan lóg, (*men* eri titki uttan lóg fyrri Guði, men undir lógini fyrri Christi,) at eg mátti vinna teir sum eru uttan lóg.

22 Fyri teimum veiku gjørdist eg eins og veikur, at eg mátti

I. CORINTHARARNIR 10

vinna teir veiku: eg eri gjordur öll ting fyrri öllum *monnum*, at eg mátti ið hvussu er frelsa summar.

23 Og hetta geri eg fyrri gleðiboðskaparins skuld, at eg mátti verða luthavari í honum við *tykkum*.

24 Vita tit ikki at teir, sum renna í kapprenning, renna allir, men ein fær virðislønina? Renn-ið soleiðis, at tit mega lutast.

25 Og hvør *tann*, sum kempar fyrri meistaraskapinum, er frá-haldandi í öllum lutum. Men teir *gera tað fyrri* at fáa eina forgongiliga krúnu; men vit eina óforgongiliga.

26 Tí renni eg soleiðis, ikki sum óvissuligani; svá berjist eg, ikki sum ein ið slær í *tóma* luft:

27 Men eg haldi undir mitt likam, og fœri *tað* inn í undir-givni: at ikki á nakran hátt, tá ið eg havi prædikað fyrri øðrum, eg sjálvur skuldi verðið ein burturvisingur.

KAPITUL 10

HARAFTURAT, brøður, so vildi eg ikki at tit skuldu verið óvitandi *um*, hvussu ið allir okkara fedrar vœru undir skýnum, og allir fóru ígjøgnum sjógvin;

2 Og vœrðu allir doyptir Mósesi í skýnum og í sjónum;

3 Og ótu allir sama andliga mat;

4 Og drukku allir sama andliga drykk: tí at teir drukku av tí andliga Kletti sum fylgdi teim-um; og tann Klettur var *Christus*.

5 Men við mangar teirra var Guð ikki væl nøgdur: tí at teir vœrðu veltir um koll í oyðuni.

6 Men hesi ting vœrðu okkara fyridømir, til tess endamáls at vit skuldu ikki girnast eftir illum tingum, eins og teir eisini girnast.

7 Verið ikki heldur avguda-dyrkarar, eins og summir teirra *vœru*; sum skrivað stendur,

Søga Ísraels er okkum til fyridømis

Fólkið settist niður at eta og drekka, og reistist upp at spæla.

8 Latum okkum ikki heldur fremja siðloysi, eins og summir teirra framdu, og fullu í einum degi trý og tjúgu túsund.

9 Latum okkum ikki heldur freista *Christ*, eins og summir teirra eisini freistaðu, og vœrðu oyddir av høggorum.

10 Knarrið ikki heldur, eins og summir teirra eisini knarraðu, og vœrðu oyddir av oyðaranum.

11 Men øll hesi tingini hendu teimum til fyridømir; og tey eru skrivaði fyrri okkara formanig, okkum *ið* veraldar endar eru komnir yvir.

12 Hvørsvegna lat hann, sum heldur seg standa, geva gætur at ikki hann falli.

13 Eingin freisting hevur tikið tykkum uttan slík sum er manni vanlig; men Guð *er* trúfastur, sum ikki vil loyva tykkum at verða freistaðar uppum tað tit eru mentir; men vil, við freistingini, eisini gera ein veg at rýma, at tit mega vera mentir at bera *tað*.

14 Hvørsvegna, mínir kært elskaðu, flýggið frá avgudadyrkan.

15 Eg tali sum til vísar menn; dømið tit hvat eg sigi.

16 Signingarbakarið, sum vit vælsigna, er tað ikki samfund blóðs *Christ*s? Breyðið, sum vit bróta, er tað ikki samfund likams *Christ*s?

17 Tí at vit, *sum eru* mangir, eru eitt breyð, og eitt likam: tí vit eru allir luttakarar í tí eina breyðinum.

18 Skoðið Ísrael eftir kjötinum: eru ikki teir, sum eta av sláturofrunum, luttakarar í altarinum?

19 Hvat sigi eg tá? at skurðgudurin er nakað, ella tað, sum verður ofrað í sláturofri til skurðgudar, er nakað?

20 Men *eg sigi*, at tey tingini, sum Heidningarnir sláturofra, *tey*

sláturofra teir djevlum, og ikki Guði: og eg vildi ikki at tit skuldu havt samfelag við djevlar.

21 Tit kunnu ikki drekka bikar Harrans, og bikar djevla: tit kunnu ikki vera luttakarar í borði Harrans, og í borði djevla.

22 Eggja vit Harran til ástbrennis? eru vit sterkari enn hann?

23 Øll ting eru lóglig hjá mær, men ikki øll eru gagnlig: øll ting eru lóglig hjá mær, men ikki øll byggja upp.

24 Lat ongan søkja sitt egna, men *ein* og hvør *upprikanina* av einum øðrum.

25 Hvatumhelst *ið* verður selt á kjøtmarknaðinum, etið *tað*, og spyrjið ongan spurning fyri samvitskunnar skuld:

26 Tí jørðin *er* Harrans, og hennara fylli.

27 Um onkur av teimum, sum ikki trúgva, bjóði tykkum *til veitshu*, og tit hava hug at fara; *tá* hvatumhelst *ið* verður sett frammanfyri tykkum, etið *tað*, og spyrjið ongan spurning fyri samvitskunnar skuld.

28 Men um onkur sigi við tykkum, Hetta er ofrað skurdgudum í sláturofri, *tá* etið ikki hansara vegna sum sýndi *tað*, og fyri samvitskunnar skuld: tí jørðin *er* Harrans, og hennara fylli:

29 Samvitskunnar, sigi eg, ikki tinar egna, men hjá hinum: tí hví verður mitt frælsi dømt av samvitsku annars *mans*?

30 Tí at um eg av náði veri *meg* luthavari, hví verði eg *tá* ilt talaður um fyri *tað* sum eg veiti tökkir fyri?

31 Hvørt tit tí eta ella drekka, ella hvatumhelst tit gera, gerið alt Guði til dýrdar.

32 Voldið ongum meinboga, hvørki Jøðum, ella Heidningum, ella kirkju Guðs:

33 Enntá sum eg toknist øllum í øllum *tingum*, og søki

ikkí mítt egna gagn, men *gagnið* hjá mongum, at teir mega verða frelstir.

KAPITUL II

VERIÐ eftirfylgjarar av mær, enntá sum eg eisini *eri* av Christi.

2 Men eg prísi tykkum, brøður, at tit minnst til mín í øllum tingum, og halda fyriskipanirnar, so sum eg handaði tykkum *tær*.

3 Men eg vildi havt tykkum at vita, at hvør hvørs mans *er* Christus; og hvør kvinnunnar *er* maðurin; og hvør *Christ*s *er* Guð.

4 Hvør maður, *sum* biður ella propheterar, og hevur *sitt* hvør dekkad, vanærar sitt hvør.

5 Men hvør kvinna, sum biður ella propheterar við høvdi *sinum* ódekkadum, vanærar *sitt* hvør: tí at *tað* *er* enntá alt *ẽitt* og *tað sama* sum um hon var *hárs*korin.

6 Tí um kvinnan veri ikki dekkad, *tá* verði hon eisini *hárs*korin: men um *tað* veri skomm hjá kvinnu at vera *hárs*korin ella rakað, *tá* veri hon dekkad.

7 Tí ein maður átti víst ikki at dekkad *sitt* hvør, við *tað* at hann *er* mynd og dýrd Guðs: men kvinnan *er* dýrd mansins.

8 Tí maðurin *er* ikki av kvinnuni; men kvinnan av manningum.

9 Ikki heldur varð maðurin skaptur fyri kvinnuna; men kvinnan fyri mannin.

10 Fyri hesa grund átti kvinnan at hava mátt á høvdi *sinum*, uppá grund av einglunum.

11 Kortini *er* hvørki maðurin uttan kvinnuna, ella kvinnan uttan mannin, í Harranum.

12 Tí at eins og kvinnan *er* av manningum, enntá soleiðis *er* maðurin eisini við kvinnuni; men allir lutir av Guði.

13 Dømið í tykkum sjálvum: *er* *tað* sámligt, at kvinna biði til Guðs ódekkad?

I. CORINTHARARNIR II

Viðvíkjandi kvöldmáltíð Harrans

14 Lærir ekki sjálfvtt náttúran sjálfvtt tykkum, at um maður havi langt hár, er það honum skomm?

15 Men um ein kvinna havi langt hár, *tá* er það ein dýrd hjá henni: *tí hennara* hár er givið henni sum ein dekkning.

16 Men um onkur tykist at vera trætín, *tá* hava vit onga slíka venju, eiheldur kirkjur Guðs.

17 Men í hesum, sum eg kunngerí *tykkum*, rósi eg *tykkum* ekki, at tit koma saman, ekki til það betra, men til það verra.

18 Tí fyrst av øllum, *tá* ið tit koma saman í kirkjuní, hoyrí eg at það veri sundurbýtingar tykkara millum; og eg trúví tí lutvís.

19 Tí at það mega eisíní vera ranglærur tykkara millum, at teir, sum eru víðurkendír, mega verða gjördir eyðsýndír tykkara millum.

20 *Tá* ið tit tí koma saman í eitt stað, er *hetta* ekki til at eta kvöldmáltíð Harrans.

21 Tí at í eting fær ein *og* hvør *sær* áðrenn *hímar* sín egna náttverða: og ein er svangur, og annar er drukkin.

22 Hvat? hava tit ekki hús at eta og at drekka í? ella vanvirða tit kirkju Guðs, og gera tey fyrí skommum sum einkið hava? Hvat eigi eg at síga við tykkum? skal eg rósa tykkum í hesum? eg rósi *tykkum* ekki.

23 Tí at eg havi fingið frá Harranum það, sum eg eisíní handaðí tykkum, At Harrin Jesus *ta somu* nátt, sum hann varð svikin í, tók breið:

24 Og *tá* ið hann hevði veitt tökkír, breyt hann *tað*, og segði, Takið, etið: *hetta* er líkam mítt, sum verður brotið fyrí tykkum: gerið *hetta* í endurminning um meg.

25 Á sama hátt *tók hann* eisíní bikarið, *tá* ið hann hevði etið náttverðan, og segði, *Hetta* bikar er hitt nýggja testamenti

í blóði mínum: gerið *hetta*, so ofta sum tit drekka *tað*, í endurminning um meg.

26 Tí so ofta sum tit eta *hetta* breið, og drekka *hetta* bikar, sýna tit deyða Harrans til hann komi.

27 Hvørsvegna, hvørsumhelst *ið* etur *hetta* breið, og drekkur *hetta* bikar Harrans óverdígani, skal vera sekur í líkami og blóði Harrans.

28 Men lat ein mann rannsaka sjálfvan seg, og síðan lat hann eta av *tí* breiðinum, og drekka av *tí* bikarinum.

29 Tí hann, *ið* etur og drekkur óverdígani, etur og drekkur sær sjálfvum heldóming, *tá* *ið* hann ekki ger mun á líkami Harrans.

30 Fyri hesa grund *eru* mangír veikir og sjúkligír tykkara millum, og mangír sova.

31 Tí at um vit vildu dømt okkum sjálfvar, so høvdu vit ekki verðið dömdir.

32 Men *tá* ið vit verða dömdir, verða vit tyktaðír av Harranum, at vit skuldu eí verðið fordömdir við heiminum.

33 Hvørsvegna, mínír brøður, *tá* ið tit koma saman at eta, *tá* bíðið hvør eftir øðrum.

34 Og um onkur hungri, *tá* eti hann heima; at tit komi ekki saman til fordómingar. Og restina vil eg seta í rættlag, *tá* ið eg komi.

KAPITUL 12

MEN viðvíkjandi andligum *gávum*, brøður, vildi eg ekki havt tykkum óvitandi.

2 Tit vita, at tit vóru Heidningar, bornír burt at hesum málleysu skurðgudunum, enntá sum tit vórðu leiddír.

3 Hvørsvegna eg geví tykkum at skilja, at eingin, *sum* talar við Anda Guðs, kallar Jesus bannaðan: og *at* eingin kann síga, at Jesus er Harrin, uttan við Halga Andanum.

4 Nú, tað eru ymisleikar av gávum, men hin sami Andin.

5 Og tað eru munir á fyrisingum, men hin sami Harrin.

6 Og tað eru ymisleikar av virknaðum, men tað er hin sami Guð ið virkar alt í øllum.

7 Men tilkennargeving Andans verður *einum* og hvørjum givin at gagna við.

8 Tí at til ein verður givið av Andanum visdómsorðið; til ein annan kunnskaparorðið av sama Andanum;

9 Til ein annan trúgv av sama Anda; til ein annan gávarnar av grøðing av sama Anda;

10 Tí ein annan virkanin av kraftarverkum; til ein annan propheti; til ein annan greinan av andum; til ein annan *ymis* sløg av tungum; til ein annan týðingin av tungum:

11 Men øll hesi virkar hin eini og sami sjálvi Andin, *sum* deilir ut til *ein* og hvønn fyri seg, *so* sum hann vil.

12 Tí at eins og likamið er eitt, og hevur mangar limir, og allir limirnir hjá tí eina likaminum, *sum* eru mangir, eru eitt likam: soleiðis eisini er Christus.

13 Tí við einum Anda eru vit allir doyptir inn í eitt likam, hvørt *vit veri* Jødar ella Heiðningar, hvørt *vit veri* trælir ella frælsir; og hava allir verðið fingnir at drekka inn í ein Anda.

14 Tí at likamið er ikki ein limur, men mangir.

15 Um fóturin man siga, Av tí at eg ikki eri hondin, *so* hoyri eg ikki til likamið; hoyrir hann ikki til likamið fyri tað?

16 Og um oyrað man siga, Av tí at eg ikki eri eygað, *so* hoyri eg ikki til likamið; hoyrir tað ikki til likamið fyri tað?

17 Um alt likamið *var* eyga, hvar *var* hoyrnin? Um tað heila *var* hoyrn, hvar *var* so luktingin?

I. CORINTHARARNIR 12

18 Men nú hevur Guð sett limirnar, hvønn einstakan av teimum, í likamið, *so* sum tað hevur hóvað honum.

19 Og um teir allir vóru ein limur, hvar *var so* likamið?

20 Men nú *eru teir* mangir limir, tó bert eitt likam.

21 Og eygað kann ikki siga við hondina, Eg havi ongan tørv á tær: ella aftur høvdið til fótarnar, Eg havi ongan tørv á tykkum.

22 Nei, mikið meira eru teir limir á likaminum neyðugir, sum tykjast at vera neyðarsligari:

23 Og teir *limir* á likaminum, sum vit halda vera minni ærumiklar, uppá hesar leggja vit meira ríkiliga æru; og okkara ósømiligu *partar* hava ríkiligari sømiligleika.

24 Tí at okkara sømiligu *partar* hava ongan tørv: men Guð hevur snikkað likamið *soleiðis* saman, *at hann* gav ríkiligari heiður til tann *part* ið treyt:

25 *Fyri* at einkið split skuldi vera í likaminum; men *at* limirnir skuldu hava somu umsorgan hvør fyri øðrum.

26 Og hvørt ein limur líði, *so* líða allir limirnir við honum; ella ein limur verði heiðraður, *so* fegnast allir limirnir við honum.

27 Men tit eru likam *Christis*, og limir hvør især.

28 Og Guð hevur sett summar í kirkjuni, fyrst ápostlar, í øðrum lagi prophetar, í triðja lagi frálærarar, tinæst kraftarverk; síðan gávur av grøðingum, hjálpir, stjórnir, ymisleikar av tungum.

29 *Eru* allir ápostlar? *eru* allir prophetar? *eru* allir frálærarar? *eru* allir virkarar av kraftarverkum?

30 Hava allir gávarnar av grøðing? tala allir við tungum? týða allir?

31 Men girnist inniliga tær bestu gávarnar; og tó sýni eg tykkum ein frálíkari veg.

KAPITUL 13

TÓ eg tali við tungum manna og eingla, og havi ekki vælvild, eri eg vorðin *sum* ljómandi messing, ella klingandi glymskál.

2 Og tó at eg havi *gávuna av* propheti, og skilji allar loyndardómar, og allan kunnleika; og tó at eg havi alla trúgv, so at eg kundi flutt fjöll, og havi ekki vælvild, *so* eri eg einkið.

3 Og tó eg lati út alt mitt góðs at fœða *tey fátæku*, og tó eg gevi mitt likam at verða brent, og havi ekki vælvild, *so* gagnar tað mær einkið.

4 Vælvild ber leingi yvir, og er blíð; vælvild øvundar ikki; vælvild breggjir sær ikki, er ikki uppblásin,

5 Ber seg ikki ósømiligani at, søkir ikki sitt egna, verður ikki lætt ilskað, hugsar einkið ilt;

6 Fegnast ikki í misgerð, men fegnast í sannleikanum;

7 Ber alt, trýr øllum, vónar alt, útheldur alt.

8 Vælvild vikur aldri: men hvørt *tað veri seg* prophetiir, tey skulu vikja; hvørt *tað veri* tungur, tær skulu halda uppát; hvørt *tað veri* kunnleiki, hann skal fána burtur.

9 Tí vit skyna í þørtum, og vit prophetera í þørtum.

10 Men tá ið tað, sum er fullkomið, er komið, tá skal tað, sum er í þørtum, verða tikið av.

11 Tá ið eg var barn, talaði eg sum barn, skilti eg sum barn, hugsaði eg sum barn: men tá ið eg gjørdist maður, legði eg barnsligar lutir av.

12 Tí nú síggja vit ígjøgnum eitt glar, skýmligani; men tá andlit til andlits: nú kenni eg partvis; men tá skal eg kenna enntá sum eg eisini eri kendur.

13 Og nú verður *verandi* trúgv, vón, vælvild, hesi trý; men størst av hesum er vælvild.

KAPITUL 14

STUNDIÐ á vælvild, og tráíð andligar *gávur*, men helst at tit mega prophetera.

2 Tí hann, ið talar í eini *økendari* tungu, talar ikki fyri monnum, men fyri Guði: tí at eingin skilur *hann*; men í andanum talar hann loyndarmál.

3 Men hann, ið propheterar, talar fyri monnum *til* uppbyggingar, og formaningar, og ugganar.

4 Hann, ið talar í *økendari* tungu, uppbyggir seg sjálvan; men hann, ið propheterar, uppbyggir kirkjuna.

5 Eg vildi at tit allir talaðu við tungum, men heldur at tit propheteraðu: tí storri er hann ið propheterar, enn hann ið talar við tungum, uttan hann týði, *fyri* at kirkjan má fáa uppbygging.

6 Men brøður, um eg komi til tykkara, og tali við tungum, hvat skal eg gagna tykkum, uttan eg tali til tykkum antin við ópinbering, ella við kunnleika, ella við prophetering, ella við doktrínu?

7 Og sjálvt ting uttan liv, *sum* geva ljóð, hvørt pípa ella harpa, uttan tey geva greinarmun á ljóðunum, hvussu skal tað *tá* skynast hvat verður pípað ella harpað?

8 Tí at um lúðurin gevi eitt óvist ljóð, hvør skal *tá* búgva seg til bardagan?

9 So líkaleiðis tit, uttan tit mæla við tunguni orð *sum eru* lætt at verða skilt, hvussu skal tað *tá* skynast hvat verður talað? tí at tit munnu tala *út í tóma* luft.

10 Tað eru, vera má, so og so mong sløg av røddum í heiminum, og eingin av teimum er uttan merking.

11 Um eg tí kenni ikki týdningin á røddini, *tá* verði eg honum, sum talar, ein barbári, og hann, sum talar, verður mær ein barbári.

12 Enntá soleiðis tit, eftir sum at tit eru vandlátir um andligar gávur, *tá* sókið eftir, at tit mega fara longur fram til uppbyggingina av kirkjuni.

13 Hvørsvegna lat hann, sum talar í *ókendari* tungu, biðja, at hann má týða.

14 Tí at um eg biði í eini *ókendari* tungu, *tá* biður andi mín, men skil mitt er uttan frukt.

15 Hvat er tað *tá*? eg vil biðja við andanum, og eg vil eisini biðja við skilinum: eg vil syngja við andanum, og eg vil eisini syngja við skilinum.

16 Annars, *tá* ið tú vælsignart við andanum, hvussu skal *tá* hann, sum upptekur plássið hjá tí ólærda, siga Á-mén til takkarveitan tina, við tað at hann skilur ikki hvat tú sigurt?

17 Tí víst veitirt tú tøkkir væl, men hín verður ikki uppbygður.

18 Eg takki Guði mínum, at eg tali við tungum meir enn tit allir:

19 Í kirkjuni hevði eg tó heldur talað fimm orð við skili mínum, so at við *míni rødd* eg eisini mátti lært aðrar, enn tíggju túsund orð í *ókendari* tungu.

20 Brøður, verið ikki børn í skili: men í illskapi verið børn, men í skili verið menn.

21 Í lógini stendur skrivað, Við *fólki* av øðrum tungum og øðrum vørrum vil eg tala við hetta fólk; og tó fyri alt tað vilja teir ikki hoyra meg, sigur Harrin.

22 Av hvørji grund tungur eru til eitt tekin, ikki fyri teimum ið trúgva, men fyri teimum sum ikki trúgva: men prophetering *tænir* ikki fyri teimum sum ikki trúgva, men fyri teimum ið trúgva.

23 Um tí øll kirkjan veri komin saman í eitt stað, og allir tali við tungum, og tað komi inn *teir sum eru* ólærdir, ella vantrúgvandi, vilja teir *tá* ikki siga at tit eru óðir?

24 Men um allir prophetera, og tað komi inn ein sum ikki trýr, ella *ein* ólærður, *tá* verður hann sannfærður av øllum, hann verður dømdur av øllum:

25 Og svá verða loyndarmál hjarta hansara gjord eyðsýnd; og so fellur hann niður á *sitt* andlit, og vil tilbiðja Guð, og boða frá at Guð er í tykkum av sonnum.

26 Hvussu er tað *tá*, brøður? *tá* ið tit koma saman, *tá* hevur hvør av tykkum ein psálm, hevur eina doktrínu, hevur eina tungu, hevur eina opinbering, hevur eina týðing. Latið øll ting verða gjord til uppbyggingar.

27 Um onkur talar í *ókendari* tungu, *tá* *latið tað vera* sum tveir, ella í mesta lagi *sum* triggjar, og *tað* eftir raðfylgju; og *latið ein týða*.

28 Men um tað veri eingin týðari, *tá* lat hann binda frið í kirkjuni; og lat hann tala fyri sær sjálvum, og fyri Guði.

29 Latið prophetarnar tala tveir ella triggjar, og *latið hinar døma*.

30 Um *okkurt* verði opinberað fyri einum øðrum ið situr hjá, *tá* lat hin fyrsta binda frið.

31 Tí at tit mega allir prophetera ein eftir einum, at allir mega læra, og allir mega troystast.

32 Og prophetanna andar eru undirgivnir fyri prophetunum.

33 Tí at Guð er ikki *høvundur* orkymlanar, men friðar, sum í øllum kirkjum hjá teimum heilagu.

34 Latið kvinnur tykkara halda tøgð í kirkjunum: tí at tað er ikki loyvt teimum at tala; men *teimum er boðið* at vera undir lýdni, sum eisini lógini sigur.

35 Og um tær vilji læra nakað, *tá* lat tær spyrja sínar menn heima: tí at tað er ein skomm hjá kvinnum at tala í kirkjuni.

36 Hvat? kom Guðs orð út frá tykkum? ella kom tað til tykkum einans?

I. CORINTHARARNIR 15

Um Christi uppreisn

37 Um onkur haldi seg vera ein prophet, ella andligan, *tá* lat hann víðurkenna, at tey tingini, sum eg skrivi tykkum, eru bóðini hjá Harranum.

38 Men um onkur veri óvitandi, *tá* veri hann óvitandi.

39 Hvørsvegna, brøður, girnist *eftir* at prophetera, og forbjóðið ikki at tala við tungum.

40 Latið øll ting verða gjørd sémiligani og við reglu.

KAPITUL 15

HARAFTURAT, brøður, *so* kunngeru eg tykkum gleði-bóðskapin, sum eg prædikaði tykkum, sum tit eisini hava tíkið við, og sum tit standa í;

2 Sum eisini tit eru frelstir við, um tit halda í minni hvat eg prædikaði tykkum, uttan *so* tit hava trúð til einkiðs.

3 Tí at eg flýggjaði tykkum fyrst av øllum tað, sum eg eisini tók ímóti, hvussu ið Christus doyði fyri okkara syndir eftir skriftunum;

4 Og at hann varð grivin, og at hann reis *upp* aftur triðja dagin eftir skriftunum:

5 Og at hann varð sæddur av Cē-fás-i, síðan av teimum tólv:

6 Eftir tað varð hann sæddur av yvir fimm hundrad brøðrum í senn; av hvørjum meginparturin er eftir *fram* at hesi núverandi *stund*, men summir eru sovnaðir.

7 Eftir tað varð hann sæddur av Jákupi; síðan av øllum ápostlunum.

8 Og síðst av øllum varð hann sæddur av mær við, sum av einum, føddur utanfyri ásetta tíð.

9 Tí at eg eri hin minsti av ápostlunum, sum eri ikki sámligur at kallast ein ápostul, av tí at eg søkti at kirkju Guðs.

10 Men við Guðs náði eri eg tað *sum* eg eri: og hansara náði, sum *varð latin út* uppá

meg, varð ikki til einkiðs; men eg strevaðist ríkiligari enn teir allir: tó ikki eg, men Guðs náði sum við mær var.

11 Tessvegna, hvørt *tað var* eg ella teir, soleiðis prædika vit, og soleiðis trúðu tit.

12 Men um Christus verði prædikaður, at hann reis *upp* frá deyðum, hvussu siga *tá* summir tykkara millum, at til er eingin uppreisn av teimum deyðu?

13 Men um tað veri eingin uppreisn av teimum deyðu, tá er Christus ikki risin *upp*:

14 Og um Christus veri ikki risin, *tá er* okkara prædikan fáfongd, og tykkara trúgv *er* eisini fáfongd.

15 Ja, og vit eru funnir følsk vitnir um Guð; av tí at vit hava vitnað um Guð, at hann reisti upp Christus: sum hann ikki reisti upp, um *so* veri at hinir deyðu risi ei.

16 Tí at um hinir deyðu risi ei, tá er Christus ikki reistur:

17 Og um Christus veri ikki reistur, *tá er* trúgv tykkara fáfongd; *so* eru tit enn í tykkara syndum.

18 Tá eru teir eisini, sum eru sovnaðir í Christi, glataðir.

19 Um bert í hesum lívi vit hava vón á Christus, *tá* eru vit av øllum monnum *teir* vesælastu.

20 Men nú er Christus risin *upp* frá deyðum, og vorðin frum-ávøksturin av teimum ið svóvu.

21 Tí eftir sum við *manni kom* deyði, við *manni kom* tí eisini uppreisnin av teimum deyðu.

22 Tí at eins og í Adami allir doyggja, enntá soleiðis í Christi skulu allir verða gjørdir livandi.

23 Men hvør í sínum egna skifti: Christus *sum* frumávøksturin; síðan teir sum eru Christus við hansara komu.

24 So kemur endin, *tá* ið hann hevur givið upp kongadømið til Guðs, enntá Faðirin; *tá* ið hann hevur lagt niður alla stjórn og alt harradømi og makt.

25 Tí hann má ráða, til hann hefur lagt allar figgindar undir hansara fótur.

26 Hin síðsti figgindin, ið skal oyðast, er deyði.

27 Tí at hann hefur lagt allar lutir undir fótur hansara. Men tá ið hann sigur, allir lutir eru lagdir undir hann, tá er tað eyðsýnt, at hann er undantikin sum legði allar lutir undir hann.

28 Og tá ið allir lutir verða undirlagdir hann, tá skal Sonurin eisini sjálvur vera undirgivin hann sum legði allar lutir undir hann, fyri at Guð má vera alt í øllum.

29 Hvat skulu annars teir gera, sum eru doypdir fyri hinar deyðu, um hinir deyðu risi ikki upp yvirhøvur? hví verða teir so doypdir fyri hinar deyðu?

30 Og hví standa vit í vanda hvønn tíma?

31 Eg vitni við tykkara rósan, sum eg havi í Christi Jesusi Harra várum, Eg doyggi dagliga.

32 Um eg, á manna vísi, havi barst við villdjór í E·phésús, hvat gagnar tað so mær, um hinir deyðu ikki risi upp? tá latum oss eta og drekka; tí at í morgin doyggjum vær.

33 Verðið ikki villeiddir: illir felagsskapir spilla góðar skikkir.

34 Vaknið til rættvísis, og syndið ikki; tí at summir hava ikki kunneikan til Guðs: hetta tali eg tykkum til skammar.

35 Men onkur vil siga, Hvussu verða hinir deyðu reistir upp? og við hvørjum likami koma teir?

36 Tíni dári, tað sum tú sáart, verður ikki gjørt livandi, uttan tað doyggi:

37 Og tað sum tú sáart, tú sáart ikki tað likamið sum verða skal, men ber frækorn, tað má móguliga vera av hveiti, ella av onkrum øðrum frækorni:

38 Men Guð gevur tí eitt likam, sum tað hefur hóvað honum, og hvørjum frækorni sitt egna likam.

39 Alt kjøt er ikki sama kjøt: men til er eitt slag av kjøti manna, eitt annað av kjøti djóra, eitt annað av fiska, og eitt annað av fugla.

40 Til eru eisini himinslig likam, og likam jarðislig: men dýrd hinna himinsligu er ein, og dýrd teirra jarðisligu ein onnur.

41 Til er ein dýrd sólarinnar, og ein onnur dýrd mánans, og ein onnur dýrd stjarnanna: tí at ein stjarna brýtur av frá aðrari stjörnu í dýrd.

42 Soleiðis eisini er uppreisn teirra deyðu. Tað verður sáað í forgongiligleika; tað verður reist upp í óforgongiligleika:

43 Tað verður sáað í vanæru; og tað verður reist upp í dýrd: tað verður sáað í veikleika; og tað verður reist upp í kraft:

44 Tað verður sáað eitt náttúrligt likam; tað verður reist upp andligt likam. Til er náttúrligt likam, og til er andligt likam.

45 Og soleiðis stendur skrivað, Hin fyrsti maður, Adam, varð gjørdur ein livandi sál; hin síðsti Adam varð gjørdur ein lívgandi andi.

46 Kortini varð ikki tað fyrst sum er andligt, men tað sum er náttúrligt; og síðan tað sum er andligt.

47 Hin fyrsti maðurin er av jørðini, jarðiskur: hin annar maðurin er Harrin av himni.

48 So sum hin jarðiski er, slikir eru teir eisini sum eru jarðiskir: og so sum hin himinski er, slikir eru teir eisini sum eru himinskir.

49 Og eins og vit hava borið mynd hins jarðiska, so skulu vit eisini bera mynd hins himinska.

50 Men hetta sigi eg, brøður, at kjøt og blóð kann ikki arva

kongadömi Guðs; eiheldur arvar forgongiligleiki óforgongiligleika.

51 Sí, eg kunngerit tykkum ein loyndardóm; Vit skulu ekki allir sova, men vit skulu allir verða umbroyttir,

52 Í einum viðbragdi, í einum eygnablunki, við hitt síðsta lúðursljóð: tí at lúðurin skal ljóða, og teir deyðu skulu verða reistir upp óforgongiligir, og vit skulu verða umbroyttir.

53 Tí hetta forgongiliga má latast í óforgongiligleika, og hetta deydiliga má latast í ódeydiligleika.

54 So tá ið hetta forgongiliga hefur latist í óforgongiligleika, og hetta deydiliga hefur latist í ódeydiligleika, tá skal vera fingin at henda tann útsögn ið skrivað stendur, Deyði er slúkaður upp í sigur.

55 O deydí, hvar er broddur tín? O grøv, hvar er sigur tín?

56 Broddur deydans er syndin; og styrki syndarinnar er lógin.

57 Men tökk veri Guði, sum gevur okkum sigurin ígjøgnum Harra váran Jesus Christ.

58 Tessvegna, mínir elskaðu brøður, verið stöðfastir, óvikiligir, altið rikiligir í Harrans verki, við tað at tit vita at tykkara strev ikki er til einkiðs í Harranum.

KAPITUL 16

MEN viðvíkjandi innsavningini til tey heilagu, so sum eg havi givið Galatiu-kirkjunum boð um, enn tá soleiðis gerið tit.

2 Á fyrsta degnum av vikuni lat ein og hvønn av tykkum leggja niðurfyrri hjá sær sjálvum í goymslu, so sum Guð hefur blómað hann, at tað verði ongar innsavningar tá ið eg komi.

3 Og tá ið eg komi, hvørjar sumhelst ið tit vilja viðurkenna við brøvum tykkara, teir vil eg senda at føra tykkara gávumildni til Jerusalem.

4 Og um tað veri hóskiligt at eg fari eisini, tá skulu teir fara við mær.

5 Men eg vil koma til tykkara, tá ið eg skal fara ígjøgnum Mác-ě-dó-ni-ù: tí at eg fari ígjøgnum Mác-ě-dó-ni-ù.

6 Og tað kann vera, at eg vil dvølja, ja, og vetra hjá tykkum, at tit mega føra meg á míni ferð hvagar sumhelst eg fari.

7 Tí at eg vil ikki siggja tykkum nú á vegnum; men eg líti á at steðga eina stund hjá tykkum, um Harrin loyvi.

8 Men eg vil steðga í Ē-phē-sūs inn til Hvitusunnu.

9 Tí ein mikil hurð og muna dygg er upplatin mær, og tað eru mangir mótstandarar.

10 Men um Timotheus komi, tá siggið til, at hann kann vera hjá tykkum uttan ótta: tí hann virkar verk Harrans, eins og eg eisini geri.

11 Lat tí ongan mann vanvirða hann: men førið hann fram í friði, fyri at hann má koma til mín: tí eg vænti hann við brøðrunum.

12 Hvat okkara brøður Ā-pól-lō-si viðvíkur, so tráaði eg hann stórliga at koma til tykkara við brøðrunum: men hansara vilji var als ikki at koma um hetta mundið; men hann vil koma, tá ið hann hefur lagaliga tíð.

13 Vakið, standið fastir í trúnni, búgvið tykkum sum menn, verið sterkir.

14 Latið alt hjá tykkum verða gjørt við vælvild.

15 Eg trábiði tykkum, brøður, (tit kenna hús Sté-phān-ās-ar, at tað er frumávøxturin av Ā-kāi-ù, og at tey hava bundið seg til tænastu teirra heilagu.)

16 At tit undirgeva tykkum slíkar, og fyri hvørjum tí sum hjálpir við okkum, og arbeiðir.

17 Eg gleðist um komu Sté-

Ápostulín stuðlar imóti trongslum

phán-ás-ar og För-tü-ná-tüs-ar og Á-ká-i-cüs-ar: tí at tað, sum vant-aði á í tykkara lut, hava teir veitt.

18 Tí at teir hava endurfrískað mín anda og tykkara: tí *skulu tit* vídurkenna teir sum eru slíkir.

19 Ásiu-kirkjurnar lata heilsa tykkum. Á-quí-lás og Priskilla lata heilsa tykkum nógv í Harranum, við kirkjuni sum er í teirra húsi.

20 Allir brøðurnir lata heilsa tykkum. Heilsid hvør øðrum við heilagum kossi.

II. CORINTHARARNIR I

21 Heilsanin hjá *mær*, Paulusi, við míni egnu hond.

22 Um onkur elskar ikki Harran Jesus Christ, *tá* veri hann Á-ná-thê-mâ Mâ-rân-á-thâ.

23 Náði várs Harra Jesu Christs *veri* við tykkum.

24 Mín kærleiki *veri* við tykkum øllum í Christi Jesusi. Á-mên.

¶ Fyrr *epistiln* til Corinthararnar varð skrivaður frá Philippi av Stê-phân-ás-i, og För-tü-ná-tüsü, og Á-ká-i-cüsü, og Timotheusi.

SEINNI EPISTIL
PAULUSAR ÁPOSTULS
TIL

CORINTHARARNAR.

KAPITUL I

PAULUS, ein ápostul Jesu Christs við vilja Guðs, og Timotheus, bróðir *okkara*, til kirkju Guðs sum er í Corinth, við øllum teimum heilagu sum eru í allari Á-kái-ü:

2 Náði *veri* til tykkara og friður frá Guði Faðir várum, og frá Harranum Jesusi Christi.

3 Signaður *veri* Guð, ja Faðir várs Harra Jesu Christs, Faðir miskunna, og Guð alrar ugðanar;

4 Sum^p oss uggar í allari trongd vári, at vær megum vera førir fyri at ugga teir sum eru í einihvørji trongslu, við teirri uggan sum vær sjálvir erum uggaðir við av Guði.

5 Tí eins og Christi líðingar eru ríkiligar í okkum, soleiðis er okkara troyst eisini ríkilig við Christi.

6 Og hvørt vit verði plágaðir, *so er tað* fyri tykkara troyst og frelsu, sum er virksamt í úthaldinum av somu líðingunum sum vit eisini líða: ella hvørt vit verði uggaðir, *so er tað* fyri tykkara troyst og frelsu.

7 Og okkara vón um tykkum *er* staðuføst, *við tað at vit* vita, at eins og tit eru luttakarar í líðingunum, soleiðis *skulu tit* eisini *vera tað* í troystini.

8 Tí at vit vildu ikki, brøður, havt tykkum óvitandi um okkara trongd sum kom at okkum í Ásiu, at vit vóru kroystir út um mark, uppum styrki, so mikið at vit *vóru* vónleysir enntá um lív:

9 Men vit høvdu deyðadómin í okkum sjálvum, *fyr*i at vit skuldu ikki líta á okkum sjálvur, men á Guð ið reisir *upp* hinar deyðu:

10 Sum friaði okkum út frá so miklum deyða, og friar út: á hvønn vit líta, at hann enn vil fria *okkum* út;

11 *Við tað at* tit eisini saman hjálpa *til* við bøn fyri okkum, at fyri ta gávu *sum er veitt út* á okkum við hjálp av mongum persónum, *so* tækkir mega verða veittar av mongum okkara vegna.

12 Tí at okkara fagnaður er hesin, vitnisburðurin av okkara samvitsku, at í einfaldni og gudiligum ærligleika, ikki í kjøtligum visdómi, men við náði

Guðs, hava vit havt okkara atferð í heiminum, og meira rikiligani mótvegis tykkum.

13 Tí vit skriva tykkum eingi onnur ting, enn tað *sum* tit lesa ella viðurkenna; og eg líti á, at tit skulu viðurkenna heilt til endan;

14 Sum tit eisini hava viðurkent okkum partvís, at vit eru tykkara fagnaður, júst eins og tit eisini eru okkara á degi Harrans Jesu.

15 Og í hesum treysti var eg hugaður áður at koma til tykkara, at tit máttu fáa eina næstu góðgerð;

16 Og at fara umvegis tykkum inn í Mác-ě-dó-nĩ-ũ, og at koma aftur úr Mác-ě-dó-nĩ-ũ til tykkara, og av tykkum at verða førður á mínum vegi móti Judæu.

17 Tá ið eg tí var soleiðis hugaður, fór eg *tá* at í gáloysni? ella tey ting sum eg ætli, ætli eg tey eftir kjøtinum, *so* at hjá mær tað skuldi verið ja, ja, og nei, nei?

18 Men *sum* Guð er sannur, *so* var okkara orð mótvegis tykkum ikki ja og nei.

19 Tí at Sonur Guðs, Jesus Christus, sum varð prædikaður tykkara millum av okkum, *tað vil siga* av mær og Sil-vá-nũs-i og Timotheusi, var ikki ja og nei, men var ja í honum.

20 Tí allar Guðs fyrjáltanir í honum eru ja, og í honum Á-měn, Guði til dýrdar við okkum.

21 Men hann ið grundfestir okkum við tykkum í Christi, og hevur salvað okkum, *er* Guð;

22 Sum eisini hevur innsiglað okkum, og givið pant Andans í hjørtu okkara.

23 Harafturat kalli eg Guð til vitnis yvir mína sál, at *fyr*i at spara tykkum kom eg ikki sum enn *er* til Corinth.

24 Ikki fyri tað *at* vit hava harradømi yvir tykkara trúgv, men eru hjálparar at tykkara gleði: tí við trúgv standa tit.

KAPITUL 2

MEN eg setti hetta fyri hjá mær sjálvum, at eg vildi ikki koma aftur til tykkum í tyngd.

2 Tí at um eg geri tykkum syrgnar, hvør er tá hann, ið ger meg gláðan, uttan hin sami sum er gjørdur syrgin av mær?

3 Og eg skrivaði tykkum hetta sama, *fyr*i at ikki, tá ið eg kom, eg skuldi fáa sorg av teimum sum eg átti at fegnast um; *tí* eg havi treyst á tykkum allar, at mín fagnaður er *fagnaður* tykkar alra.

4 Tí at úr miklari líðing og hjartakvøl skrivaði eg tykkum við mongum tárur; ikki at tit skuldu verða harmir, men at tit máttu kenna kærleikan sum eg havi meira rikiligani til tykkara.

5 Men um onkur hevur volt harm, *tá* hevur hann ikki *gjørt* meg harman, uttan partvís: at eg má ikki ovtungja tykkum allar.

6 Nóg mikil fyri ein slíkan mann *er* henda revsing, sum *varð tillutað* av mongum.

7 Soleiðis at harafturímóti *áttu* tit heldur at fyrigeva *honum*, og ugga *hann*, at ikki møguligvis ein slíkur skuldi verðið svølgdur upp av ovurmiklari sorg.

8 Hvørsvegna eg bæni tykkum, at tit vildu staðfesta *tykkara* kærleika mótvegis honum.

9 Tí til hetta endamál skrivaði eg eisini, at eg mátti kenna prógv við um tykkum, hvørt tit veri lýdnir í øllum tingum.

10 Hvørjum tit fyrigevi nakað, *har fyrigevi* eg eisini: tí at um eg fyrigav nakað, móti hvørjum eg *so* fyrigav *tað*, fyri tykkara sakir *fyrigav* eg *tað* í persóni Christs;

11 At ikki Sátan skuldi fingið frymun av okkum: tí vit eru ikki óvitandi um hansara snildarráð.

12 Harafturat, tá eg kom til Tró-ás at *prædika* gleðiðoðskap

Christis, og einar dyr vórðu upplatar mæð av Harranum,

13 *Tá* hevði eg onga hvíld í mínum anda, tí at eg fann ikki bróður mín Titus: men eg tók mína farvælkvøðu við tey, og fór haðani til Mác-é-dó-ní-ú.

14 Men tókk *veri* Guði, sum altíð veldur okkum at sigra í Christi, og ger eyðsýndan angan av sínum kunnleika við okkum í hvørjum plássi.

15 Tí vit eru Guði ein sötur angi av Christi; í teimum sum eru frelstir, og í teimum ið glatast:

16 Fyri tí *eina eru vit* angin av deyða til deyða; og fyri hín- um angin av lívi til lívs. Og hvør *er* tilstrekkiligur til hesar lutir?

17 Tí vit eru ikki eins og mangir ið spilla Guðs orð: men sum av reinlyndi, men sum av Guði, í Guðs eygsjón tala vit í Christi.

KAPITUL 3

BYRJA vit aftur at geva okkum sjálvum viðmæli? ella tørvar okkum, eins og summum *øðrum*, viðmælise pistlar til tykkara, ella viðmælisløv frá tykkum?

2 Tit eru okkara epistil, skriv- aður í hjørtu okkara, kendur og lísín av øllum monnum:

3 *Við tað at tit eru* eyðsýnlig- ani kunngjördir at vera Christi epistil, tæntur við okkum, skrivaður – ikki við blekki, men við Anda hins livandi Guðs; ikki í steintalvur, men í kjøtugar talvur hjartans.

4 Og slíkt álit hava vit ígjøgn- um Christ móti Guði-vegis:

5 Ikki at vit eru tilstrekkiligir av okkum sjálvum at hugsa nakað sum av okkum sjálvum; men okkara tilstrekkiligleiki *er* av Guði;

6 Sum^p eisíni hevur gjørt okkum *tíl* dugandi tænarar hins nýggja testamentis; ikki bókstav-

II. CORINTHARARNIR 3

sins, men andans: tí bókstavur- in drepur, men andin gevur lív.

7 Men um tæningin av deyða, *sum var* ritað og rist í steinar, var dýrdsom, so at Ísraels børn ikki kundu stöðufastligani skoða andlitið á Mósesi fyrri dýrdini av ásjón hansara; hvør *dýrd* varð at verða avtíkin:

8 Hvussu skal ikki tæningin av andanum vera heldur dýrdsom?

9 Tí um tæningin av fordø- ming *veri seg* dýrd, *tá* mikið meira ber tæningin av rættvísi av í dýrd.

10 Tí at enntá tað, sum varð gjørt dýrdsamt, hevði onga dýrd í hesum atliti, uppá grund av tí dýrdini sum ber av.

11 Tí at um tað, sum varð avtíkið, *var* dýrdsamt, *tá er* mikið meira tað, sum verður verandi, dýrdsamt.

12 Við tað at vit *tá* hava slíka vón, *so* nýta vit mikla greiðsemi av talu:

13 Og ikki eins og Móses, *sum setti* eitt slør yvir sitt andlit, *so* at Ísraels børn ikki kundu stöðufastligani hyggja til enda tess sum er avtíkið:

14 Men teirra hugar vórðu blindaðir: tí inntil henda dag er verandi hitt sama slørið, óburturtíkið í lesingini av gamla testamentinum; tað *slørið* verður tíkið av í Christi.

15 Men alt at hesum degi, *tá* ið Móses verður lísín, er slørið yvir teirra hjarta.

16 Men *tá* ið tað fer *at* venda sær til Harrans, *tá* verður slørið tíkið burtur.

17 Men Harrin er tann Andin: og har, *sum* Andi Harrans *er*, har *er* frælsi.

18 Men vit allir, *sum* við opnum andliti skoða sum í einum glari dýrd Harrans, *vit* verða umbroyttir til somu mynd frá dýrd til dýrd, *enntá* sum av Anda Harrans.

KAPITUL 4

TESSVEGNA, við það at vit hava hesa tænastu, so sum vit hava fingið miskunn, so falla vit ikki í fátt;

2 Men hava avsagt hinar fjaldu lutirnar av óærligleika, og ganga ikki í sniðfundni, ella handfara Guðs orð svikaligani; men við tilkennargeving av sannleikanum geva vit okkum sjálvum viðmæli fyri samvitsku hvørjars mans í eygsjón Guðs.

3 Men um okkara gleðiboðskapur veri seg huldur, er hann huldur fyri teimum ið eru burturvilstir:

4 Í hvørjum gudurin av hesum heimi hevur blindað hugarnar á teimum sum ikki trúgva, at ikki ljósið av dýrdsama gleðiboðskapi Christs, sum^p er mynd Guðs, skuldi skína at teimum.

5 Tí vit prædika ikki okkum sjálvar, men Christ Jesus Harran; og okkum sjálvar sum tykkara tænarar fyri Jesu skuld.

6 Tí at Guð, sum beyð ljósinum at skína úr myrkt, hevur skinið í hjørtum okkara, at geva ljósið av kunnleikanum til dýrd Guðs í andliti Jesu Christs.

7 Men vit hava henda dýrgrip í moldkerum, fyri at avbærleikin av kraftini má vera av Guði, og ikki av okkum.

8 Vit eru trongdir á hvørjari síðu, tó ikki neyðstaddir; vit eru ráðaleysir, men ikki í vónloysi; 9 Atsøktir, men ikki yvirgívnir; niður slignir, men ikki oyddir;

10 Altíð berandi umkring í likaminum doyging Harrans Jesu, at Jesu lív eisini mátti verða gjørt eyðsýnt í okkara likami.

11 Tí vit, sum liva, verða alveg gívnir upp til deyða fyri Jesu skyld, at Jesu lív eisini mátti verða gjørt eyðsýnt í okkara deyðiliga kjøti.

12 So virkar tá deyði í okkum, men lív í tykkum.

13 Av tí at vit hava sama trúaranda, eftir tí sum skrivað er, Eg trúði, og tí havi eg talað; so trúgva vit eisini, og tala tí;

14 Við það at vit vita at hann, sum reisti upp Harran Jesus, skal eisini reisa okkum upp av Jesusi, og skal framstilla okkum við tykkum.

15 Tí at øll ting eru fyri tykkara sakir, at hin ríkiliga náðin mátti, igjøgnum takkarveitan mangra, føra til dýrd Guðs.

16 Fyri hvørja grund vit ikki falla í fátt; men um so okkara útvortis maður ferst, so verður innvortis maðurin endurnýggjaður dag frá degi.

17 Tí okkara lætta liðing, sum er bert í eitt bil, virkar fyri okkum eina nógv meira avbæra og æviga tyngd av dýrd;

18 Meðan vit hyggja, ikki at tingunum ið siggjast, men at tingunum sum ikki siggjast: tí at tingini ið siggjast eru tilig; men tingini sum ikki siggjast eru ævig.

KAPITUL 5

TÍ vit vita, at um okkara jarðiska hús av hesum tabernakli so varð upployst, so hava vit ein bygning frá Guði, eitt hús sum ikki er gjørt við hondum, ævigt í himnunum.

2 Tí at í hesum stynja vit, inniliga tráandi at verða klæddir uppá við okkara húsi sum er av himni:

3 Um so veri, at við at verða klæddir, so skulu vit ikki verða funnir naknir.

4 Tí at vit, sum eru í hesum tabernakli, stynja, og verða tyngdir: ikki fyri það at vit vildu verðið klæddir av, men klæddir uppá, fyri at deyðiligleiki mátti verða svølgdur upp av lívi.

5 Men hann, ið hevur virkað okkum fyri sjálvt hetta sama, er Guð, sum eisini hevur givið okkum pant Andans.

6 *Tí eru vit altíð sannförrir, við tað at vit vita, at meðan vit eru heima í líkaminum, eru vit fráverandi frá Harranum:*

7 *(Tí vit ganga við trúgv, ikki við skoðan:)*

8 *Vit eru sannförrir, sigi eg, og villigir heldur at vera fráverandi frá líkaminum, og at vera hjáverandi hjá Harranum.*

9 *Hvørsvegna vit streva, til tess at, hvørt vit eru hjáverandi ella fráverandi, so mega vit vera góðtiknir av honum.*

10 *Tí vit mega allir birtast fyrri dómstóli Christi; at ein og hvør má móttaka tingini sum eru gjørd í hansara líkami, samsvarandi tí sum hann hevur gjørt, hvørt tað veri seg gott ella ilt.*

11 *Kennandi ræðslu Harrans, tí yvirtala vit menn; men vit eru gjørdir Guði opinlýsir; og eg líti á eisini eru gjørdir opinlýsir í tykkara samvitskum.*

12 *Tí at vit geva ikki okkum sjálvum aftur viðmæli fyrri tykkum, men geva tykkum høvi til at rósa tykkum okkara vegna, so at tit mega hava eitthvørt at svara teimum ið rósa sær í útsjónd, og ikki í hjarta.*

13 *Tí at hvørt vit veri frá okkum sjálvum, so er tað fyrri Guði: ella hvørt vit veri edrúiligir, so er tað fyrri tykkara skuld.*

14 *Tí Christi kærleiki noyðir okkum; av tí at vit svá døma, at um ein doyði fyrri allar, tá vórðu allir deyðir:*

15 *Og at hann doyði fyrri allar, fyrri at teir, sum liva, skuldu ikki hiðanífrá liva sær sjálvum, men honum sum doyði fyrri teir, og reis upp aftur.*

16 *Hvørsvegna hiðanífrá kenna vit ongan eftir kjøtinum: ja, tó at vit hava kent Christ eftir kjøtinum, tó nú hiðanífrá kenna vit hann ikki longur soleiðis.*

II. CORINTHARARNIR 6

17 *Um tí onkur veri í Christi, so er hann nýggjur skapningur: gamlir lutir eru farnir burtur; sí, allir lutir eru vorðnir nýggir.*

18 *Og allir lutir eru av Guði, sum hevur endursónað okkum til sín sjálvs við Jesu Christi, og hevur givið okkum endursóningartænastuna;*

19 *Tað vil siga, at Guð var í Christi, og endursónaði heimin til sín sjálvs, og tilroknað teimum ikki teirra misgerðir; og hevur litið okkum upp í hendur endursóningarorðið.*

20 *Nú eru vit tá umbøðsmenn fyrri Christ, sum um Guð bønadi tykkum við okkum: vit biðja tykkum í Christi stað, verðið endursónaðir við Guð.*

21 *Tí at hann hevur gjørt hann at vera synd fyrri okkum, sum^p kendi onga synd; fyrri at vit skuldu verða gjørdir til rættvísi Guðs í honum.*

KAPITUL 6

VIT, sum verkamenn saman við honum, bøn tykkum tá eisini, at tit ikki taka ímóti Guðs náði til einkiðs.

2 *(Tí at hann sigur, Á lagaligari tíð havi eg hoyrt teg, og á frelsudegnum havi eg verið tær til hjálpar: sí, nú er lagaliga tíðin; sí, nú er frelsudagurin.)*

3 *Vit geva ongan meinboga í nøkrum luti, til tess at tænanast ikki má verða lastað:*

4 *Men í øllum lutum prógva vit okkum sjálvar sum tænarar Guðs, í nógvum toli, í líðingum, í neyðsynjum, í neyðum,*

5 *Í fleingjum, í fongslingum, í ófriðum, í strevum, í vøkum, í føstum;*

6 *Við skirleika, við kunnleika, við langmóði, við blíðsemi, við Halga Ándanum, við ófalsaðum kærleika,*

7 *Við sannleikans orði, við*

II. CORINTHARARNIR 7

Endursöning til Guðs

Guðs kraft, við rættvísinnar herklæðum til hæguru handar og til vinsturu,

8 Við æru og vanæru, við illari umtalu og góðari umtalu: sum villedðarar, og tó sannir;

9 Sum ókendir, og tó væl kendir; sum doyggjandi, og sí, vit liva; sum agaðir, og ikki dripnir;

10 Sum sorgarfullir, tó alveg fagnandi; sum fátækir, og gera tó mangar ríkar; sum hava vit einkið, og eiga tó allar lutir.

11 Ó tit Corintharar, okkara munnur er upplatin tykkum, okkara hjarta er útvíðkað.

12 Tit eru ikki trengdir í okkum, men tit eru trengdir í tykkar egnu innangoymslum.

13 Men fyri eina endurgjalding í tí sama, (eg tali sum við *mini* børn,) verðið tit eisini útvíðkaðir.

14 Verið ikki ójavn tókaðir saman við vantrúgvandi: tí hvønn felagsskap hevir rættvísi við órættvísi? og hvat samfelag hevir ljós við myrkur?

15 Og hvønn samklang hevir Christus við Bē'li-ál? ella hvønn part hevir hann, sum trýr, við einum vantrúgvandi?

16 Og hvørja seming hevir Guðs tempul við skurdgudar? tí at tit eru tempul hins livandi Guðs; eins og Guð hevir sagt, Eg vil búgva í teimum, og ganga í teimum; og eg vil vera Guð teirra, og tey skulu vera fólk mítt.

17 Hvørsvegna komið út frá teirra millum, og verið atskild, sigur Harrin, og nemið ikki við hin óreina lut; og eg vil taka ímóti tykkum,

18 Og eg vil vera tykkum Faðir, og tit skulu vera synir mínir og dötur, sigur Harrin Almáttugi.

KAPITUL 7

VÍÐ tað at vit tí hava hesar fyríjättanir, kært elskaðu, tá latum okkum reinsa okkum frá

allari óreinsku kjòtsins og anda, og soleiðis fullkomna heilagleika í Guðs ótta.

2 Takið ímóti okkum; vit hava ongan mann órættað, vit hava ongan mann spilt, vit hava ongan mann snýtt.

3 Eg tali ikki *hetta* fyri at forðøma tykkum: tí at eg havi áður sagt, at tit eru í okkara hjørtum til at doyggja og liva við tykkum.

4 Mikil er mín djarvleiki av talu mótvegis tykkum, mikil er mín rósan av tykkum: eg eri fyltur við uggan, eg eri avbera fegin í allari trongd okkara.

5 Tí, tá ið vit vóru komnir til Mác-ě-dó-ni-ú, hevði okkara kjòt onga hvíld, men vit vóru trongdir á hvørjari síðu; fyri uttan vóru stríð, fyri innan vóru óttar.

6 Men Guð, sum uggar teir sum eru niðurboygdir, uggaði okkum við komu Titusar;

7 Og ikki bert við hansara komu, men við teirri troyst sum hann varð uggaður við í tykkum, tá ið hann segði okkum frá tykkara inniligu tráan, tykkara venan, tykkara brennandi huga mótvegis mær; so at eg frøddist tess meira.

8 Tí um eg so gjørdi tykkum syrgnar við brævi, so iðrist eg ikki, um eg so iðraðist: tí at eg varnist, at hin sami epistilin hevir gjørt tykkum syrgnar, um tað so var bert í eina tíð.

9 Nú fegnist eg, ikki at tit vórðu gjørdir syrgnir, men at tit syrgdu til umvendingar: tí at tit vórðu gjørdir syrgnir á gudligan hátt, at tit máttu fáa skaða av okkum í ongum luti.

10 Tí at gudlig sorg virkar umvending til frelsu, sum ikki er at iðrast um: men sorg heimsins virkar deyða.

11 Tí at skoðið sjálvt hetta sama, at tit syrgdu eftir gudligum slagi, hvat idni tað virkaði

í tykkum, ja, *hvørja* reinsan av tykkum sjálvum, ja, *hvørja* harmavreiði, ja, *hvønn* ótta, ja, *hvørja* ógvísliga tráan, ja, *hvat* vandlæti, ja, *hvørja* hevnd! Í øllum *tingum* hava tit prógvað tykkum at vera reinar í hesi sök.

12 Hvørsvegna, tó *at* eg skrivaði til tykkara, *so gjørði eg tað* ikki hansara vegna sum hevði gjørt órættin, ella hansara vegna sum leið órætt, men *fyri* at okkara umsorgan *fyri* tykkum í Guðs eygsjón mátti sýnast *fyri* tykkum.

13 Tí vórðu vit uggaðir í tykkara uggan: ja, og avbera *nógv* meira gleddust vit yvir gleði Titusar, tí at andi hansara varð endurfriskaður av tykkum øllum.

14 Tí um eg havi rósað nakað *fyri* honum um tykkum, *so* skammist eg ikki; men eins og vit talaðu øll ting *fyri* tykkum í sannleika, enntá soleiðis er rósan okkara, sum *eg gjørði* frammi *fyri* Titusi, funnin *vera* sannleiki.

15 Og hans innvortis alskur er ríkiligari mótvegis tykkum, meðan hann minnst lýdnið hjá tykkum øllum, hvussu við ótta og bivan tit tóku imóti honum.

16 Tí fegnist eg *yvir*, at eg havi álit á tykkum í øllum *tingum*.

KAPITUL 8

HARAFTURAT, brøður, *so* geva vit tykkum at vita um ta náði Guðs *sum* er givin á Mác-ě-dó-ni-ű-kirkjurnar;

2 Hvussu ið, í eini miklari líðingarroynd, yvirflóðin av teirra gleði og teirra djúpu armóð ríkaðist til ríkdómarnar av teirra gávumildni.

3 Tí at til *teirra* kraft, *tað* gevi eg vitni, ja, og útum *teirra* kraft *vøru* *teir* villigir av sær sjálvum;

4 Og bóðu okkum, við miklari bønán, at vit vildu tikið við gávu-ni, og *taka á* okkum felagsskapin av tæningini til tey heilagu.

II. CORINTHARARNIR 8

5 Og *hetta gjørdi* *teir*, ikki sum vit vónaðu, men góvu fyrst enntá seg sjálvar til Harrans, og til okkara við Guðs vilja.

6 So mikið at vit ynsktu *av* Titusi, at eins og hann hevði byrjað, so vildi hann eisini fullføra í tykkum hina somu náði eisini.

7 Tessvegna, eins og tit eru ríkir í øllum *tingum*, í trúgv, og mælsku, og kunnleika, og í øllum iðinskapi, og í tykkara kærleika til okkara, *tá siggið til* at tit eisini eru ríkir í hesi náðini.

8 Eg tali ikki av boði, men av tilevni av iðinskápinum hjá øðrum, og *fyri* at royna ærlig-leikan av tykkara kærleika.

9 Tí tit kenna náði várs Harra Jesu Christs, at tó *at* hann var ríkur, so *fyri* tykkara sakir gjørdist hann fátækur, *fyri* at tit, ígjøgnum hansara fátækt, máttu verða ríkir.

10 Og í hesum gevi *eg míni* ráð: tí at hetta er gagnligt hjá tykkum, sum áður hava byrjað, ikki bert at gera, men eisini at vera iðnir *fyri* einum ári síðani.

11 Utinnið tí nú áringina *av tí*; *fyri* at eins og *tað* var ein fúsleiki til at vilja, soleiðis *má tað verða* ein fremjing eisini út av tí sum tit hava.

12 Tí at um *tað* veri *seg* fyrst ein villigur hugur, *so er tað* góðtikið eftir tí *sum* ein maður hevur, og ikki eftir tí *sum* hann ikki hevur.

13 Tí at *eg meini* ikki, at aðrir menn verði lættir um, og tit byrðaðir:

14 Men við eini javnsemi, at nú á hesi tíð tykkara ríkiligsemi *má verða ein veitan* *fyri* teirra trot, at teirra ríkiligsemi eisini *má verða ein veitan* *fyri* tykkara trot: at *tað* má verða javnsemi:

15 Sum skrivað stendur, Hann, sum *nógv hevði savnað*, hevði einkið til yvirs; og hann, ið lítið *hevði savnað*, hevði einkið trot.

II. CORINTHARARNIR 9

Macedónísk gávumildni

16 Men tökk *veri* Guði, sum legði somu inniliga umsorgan í hjarta Titusar fyrri tykkum.

17 Tí at vissuliga tók hann imóti áminningini; men *av tí at hann* er ídnari, *so* fór hann av sínum egnu eitingum til tykkara.

18 Og vit hava sent við honum bróðurin, hvørs lov *er* í gleðiboðskapinum út um allar kirkjurnar;

19 Og ikki bert *tað*, men sum eisini varð valdur av kirkjunum at ferðast við okkum við hesi náði, sum er umsitin av okkum til dýrdar hins sama Harra, og *ein yvirlýsing* av tykkara fúsa huga:

20 *Við tað at vit* skýggja hetta, at eingin maður skuldi lastað okkum í hesi ríkiligsemi sum er umsitin av okkum:

21 *Og* skaffa fyrri ærligum tingum, ikki bert í Harrans eygsjón, men eisini í manna eygsjón.

22 Og vit hava sent við teimum okkara bróður, sum vit mangan hava roynt dúgligan í mongum tingum, men nú mikið meira dúgligan, uppá tað mikla álitnið sum *eg havi* á tykkum.

23 Hvørt *nakar fregnist* um Titus, *so er hann* min felagi og meðhjálpari viðvíkjandi tykkum: ella okkara bróður *verði fregnadur um*, *so eru teir* sendiboðini hjá kirkjunum, og Christi dýrd.

24 Hvørsvegna sýnið teimum, og frammi fyrri kirkjunum, prógv við um tykkara kærleika, og um okkara rósan tykkara vegna.

KAPITUL 9

TÍ hvat tænastruni til tey heilagu viðvikur, *so er tað mær óneyðugt at skriva til tykkara:*

2 Tí at eg kenni íðinskapin av tykkara hugi, fyrri hvat eg rósi um tykkum fyrri teimum úr Mác-ê-dó-ni-ü, at Á-kái-á var tilreiðar fyrri einum ári síðani; og tykkara vandlæti hevur eggjað sera mongum til.

3 Tó havi eg sent bróðurnar,

fyrri at okkara rósan av tykkum ikki skuldi verða til fánytis í hesum máli; fyrri at tit, sum eg segði, mega vera tilreiðar:

4 At ikki, av hendingi, um tey úr Mác-ê-dó-ni-ü komi við mær, og finni tykkum ófyrirreikaðar, at vit, (*so at vit* ikki siga tit,) skuldu verðið til skammar í hesi somu sannføru rósan.

5 Tí helt eg tað neyðugt at formana bróðurnar, at teir vildu fara undan til tykkara, og fyrri fram skipa fyrri tykkara gávumildni, sum tit fingi fráboðan um fyrifram, at tað sama mátti vera tilreiðar, sum *ein sök* av gávumildni, og ikki sum *av* havisjúku.

6 Men hetta *sigi eg*, Hann ið sparsamliga saar, skal eisini sparsamliga heysta; og hann ið ríkiliga saar, skal eisini ríkiliga heysta.

7 *Ein og* hvør, samsvarandi sum hann setur *sær* fyrri í sínum hjarta, *soleiðis gevi hann*; ikki treyðugliga, ella av neyðsyn: tí Guð elskar glaðan gevvara.

8 Og Guð *er* mentur at elva allari náði at vera ríkilig mótegis tykkum; *so at tit, við altíð at* hava allan tilstrekkiligeika í øllum lutum, mega vera ríkiligir til hvørt gott verk:

9 (Sum skrivað stendur, Hann hevur stroytt útum; hann hevur givið teimum fátæku: hansara rættvísi verður verandi um ævir.

10 Men hann, sum tæniir sáð til sáðmannin, tæni bæði breyð til tykkara mat, og margfaldi tykkara sáaða sáð, og nærri um fruktirnar av tykkara rættvísi.)

11 *So at tit* verða ríkaðir upp í øllum lutum til alla gávumildni, sum elvir, ígjøgnum okkum, takkarveitan til Guðs.

12 Tí at umsitingin av hesi tænastru bótir ikki bert um trot teirra heilagu, men er eisini ríkilig við mongum takkarveitanum til Guðs;

13 Meðan, við^s sannroyndini av hesi tænanstu, teir dýrdmeta Guð fyri tykkara váttaðu undirgivni fyri gleðiboðskapí Christs, og fyri tykkara rundhondaðu útteilan til teirra, og til alra *manna*;

14 Og við^s teirra bøn fyri tykkum, hvørjum leingist eftir tykkum fyri hina ovurhonds náði Guðs í tykkum.

15 Tøkk veri Guði fyri hansara ósigandi gávu.

KAPITUL IO

MEN eg, Paulus, sjálvur bæni tykkum við^s eyðmjúkleika og mildsemi Christs, sum í hjáveru eri vesæligur tykkara millum, men *tá ið eg* eri frástaddur eri *eg* djarvur mótvegis tykkum:

2 Men eg bæni tykkum, at eg ikki má vera djarvur, *tá ið eg* eri hjástaddur, við tí treysti sum eg hugsí at vera djarvur við imóti summum, sum hugsa um okkum sum um vit gingu samsvarandi kjötinum.

3 Tí *tó at* vit ganga í kjötinum, so kriggja vit ikki eftir kjötinum:

4 (Tí at vápnini av okkara krigsforslu eru ikki kjøtlig, men mektig gjøgnum Guð til at toga niður vígvirkir;)

5 *I at vit* kasta niður ímyndanir, og hvønn høgan lut sum hevjar seg upp imóti kunnleika Guðs, og føra inn í fangaskap hvørja hugsan til lýdnis Christs;

6 Og hava í einum fúsleika at hevna alla ólýdni, *tá ið* tykkara lýdni er uppfylt.

7 Hyggja tit at tingum eftir útvortis útsjóndini? Um onkur líti sær til, at hann er Christs, *tá* lat hann um seg sjálvan hugsa hetta aftur, at eins og hann er Christs, enntá soleiðis eru vit Christs.

8 Tí um eg so skuldi rósað mær eitthvørt meira av okkara myndugleika, sum Harrin hevur

givið okkum til uppbyggingar, og ikki til tykkara oyðilegging, so hevði eg ikki verðið til skammar:

9 At eg ikki má tykjast sum um eg vildi ræða tykkum við^s brøvum.

10 Tí *hansara* brøv, siga teir, eru tungsom og kraftfór; men *hansara* likamliga nærvera er veik, og *hansara* tala vanvirðislig.

11 Lat ein slíkan hugsa hetta, at slíkir sum vit eru í orði við^s brøvum *tá ið* vit eru frástaddir, slíkir *vilja vit* eisini *vera* í gerð *tá ið* vit eru hjástaddir.

12 Tí vit vága ikki *at* gera okkum sjálvar av talinum, ella sammeta okkum við summum *ið* geva sær sjálvum viðmæli: men *tá ið* teir máta seg við seg sjálvar, og bera seg saman sin ámillum, eru *teir* ikki visir.

13 Men vit vilja ikki rósa *okkum* av tingum uttanfyri *okkara* mát, men samsvarandi mátinum av tí mátilinju sum Guð hevur tilskilað okkum, eitt mát at rækka heilt at tykkum.

14 Tí vit toyggja ikki okkum sjálvar útum *okkara* mát, sum um vit ikki rukku at tykkum: tí vit eru komnir so langt sum at tykkum eisini í at *prædika* gleðiboðskap Christs:

15 *So at vit* rósa *okkum* ikki av tingum uttanfyri *okkara* mát, *tað er*, av arbeiðum annara *manna*; men hava *ta vón*, at *tá ið* tykkara trúgv er økt, skulu vit verða vaksinir um av tykkum samsvarandi okkara mátilinju ríkiliga,

16 At *prædika* gleðiboðskapin í *umráðunum* handanfyri tykkum, og ikki at rósa *okkum* í annars mans linju av tingum, *sum eru* gjord tilreiðar okkum til handar.

17 Men hann, *ið* rósar *sær*, lat hann rósa *sær* í Harranum.

18 Tí at ikki hann, *ið* gevur sær sjálvum viðmæli, er víðurkendur, men hann *ið* Harrin gevur viðmæli.

KAPITUL II

GÆVI Guð, tit kundu borið yvir við mær eitt sindur í *minum* dárskapi: og víst berið yvir við mær.

2 Tí at eg eri ástbrellin yvir tykkum við gudligari ástbrelni: tí at eg havi trúlovað tykkum við einum ektamanni, *fyr*i at eg má framstilla *tykkum sum* eina kýska jomfrú *fyr*i Christi.

3 Men eg kviði *fyr*i, bara ikki á nakran hátt, *so* sum høggormurin tældi Evu gjøgnum sína sniðfundni, soleiðis tykkara hugar skuldu verðið spiltir frá einfaldleikanum sum er í Christi.

4 Tí at um hann, sum kemur, prædikar ein annan Jesus, hvønn vit ikki hava prædikað, ella *um* tit fáa ein annan anda, hvønn tit ikki hava fingið, ella ein annan gleðiþóðskap, hvørjum tit ikki hava tikið ímóti, *tá* kundu tit væl borið yvir við *honum*.

5 Tí at eg haldi *at* eg var ikki eitt vet aftanfyr

6 Men *um* *eg so veri meg* ráur í talu, *so* ikki í kunnleika; men vit eru vorðin reiðiliga gjørdir eyðsýndir tykkara millum í øllum tungum.

7 Havi eg framt eitt misbrot í at lækka meg sjálvan, at tit máttu verða upphvejaðir, av tí at eg havi prædikað *fyr*i tykkum Guðs gleðiþóðskap *fyr*i einkið?

8 Aðrar kirkjur rændi eg, *við at* eg tók lön *av teimum*, *fyr*i at gera tykkum tænastu.

9 Og *tá* ið eg var hjástaddur hjá tykkum, og torvaði, var eg ongum manni kravsamur: tí at tað, sum var tøvandi hjá mær, bøttu brøðurnir, sum komu frá Mác-ě-dó-ni-ũ, um: og í øllum *tingum* havi eg hildið meg frá at vera tykkum byrðusamur, og *soleiðis* vil eg halda *meg*.

10 Sum sannleiki Christi er í mær, skal eingin steðga mær í hesi rósan í umráðunum av Á-kai-ũ.

11 Hví? tí at eg ikki elski tykkum? Guð veit.

12 Men tað, *sum* eg geri, tað vil eg gera, at eg kann avskera tilevni frá teimum sum tráa tilevni; til *tess* at í tí *sum* teir rósa *sær*, mega teir verða funnir júst eins og vit.

13 Tí slíkir *eru* falskir ápostlar, svikafullir verkamenn, *sum* umbroyta seg til ápostlar Christi.

14 Og einkið undur *í*; tí Sátan sjálvur umbroyttist til ljóseingil.

15 Tí *er tað* einkið mikið ting, um hansara tænarar eisini verði umbroyttir sum tænarar rættvisinnar; hvørs endi skal verða eftir teirra verkom.

16 Aftur sigi eg, Lat ongan halda meg *vera* dára; um øðrvisi *er, tá* sum einum dára tó takið ímóti mær, at eg má rósa mær eitt sindur.

17 Tað, sum eg tali, *tað* tali eg ikki eftir Harranum, men sum var tað fávitskuligani, í hesum treysti av rósan.

18 Við tað at mangir rósa *sær* eftir kjøtinum, vil eg eisini rósa *mær*.

19 Tí tit tola gleðiliga dárar, við tað at tit *sjálvir* eru visir.

20 Tí tit tola *tað*, um onkur føri tykkum inn í trældóm, um onkur uppeti *tykkum*, um onkur taki *frá tykkum*, um onkur upphevi seg, um onkur slái tykkum á andlitíð.

21 Eg tali sum viðvíkjandi skomm, sum um vit høvdu verið veikir. Men í hvørjumsumhelst nakar er djarvur, (eg tali fávitskuliga,) *har* eri eg djarvur við.

22 Eru teir Hebréarar? eg við. Eru teir Ísraelítar? eg við. Eru teir Ábrahams sáð? eg við.

23 Eru teir tænarar hjá Christi? (eg tali sum ein dári) *eg eri tað*

meira; í strevum meira ríkiliga, í fleingjum uppum mát, í fongslum meira tíðum, í deydsvandum ofta.

24 Av Jødunum fekk eg fimm ferðir fjóruti *fleingjur*, frároknað eina.

25 Triggjar ferðir varð eg bardur við stavum, eina ferð varð eg steinaður, triggjar ferðir leið eg skipbrot, eitt samdøgur havi eg verið í djúpinum;

26 Í ferðingum ofta, í vandum av vøtnum, í vandum av ránsmonnum, í vandum av *minum egnu* landsmonnum, í vandum av teimum heidnu, í vandum í staðinum, í vandum í oyðuni, í vandum í sjónum, í vandum millum falsbrøður;

27 Í møðsemi og pinufullsemi, í vøkum ofta, í hungri og torsta, í føstum ofta, í kulda og nakni.

28 Umframt tey tingini sum *her* koma afturat, tað sum kemur yvir meg dagliga, umsorganin fyri øllum kirkjunum.

29 Hvør er veikur, og eg ikki eri veikur? hvør fær meinboga, og tað ikki brennur í mær?

30 Um eg endiliga má rósa *mær*, so vil eg rósa *mær* av tingunum sum viðvíkja mínum veikleikum.

31 Guð og Faðir várs Harra Jesu Christs, sum er vælsignaður um allar ævir, veit at eg ikki lúgvi.

32 Í Damascus helt landsstjórin undir *Ár-é-tás* kongi vakt um stað *Dâ-mâs-çên-anna* við einum setuliði, tráin at handtaka meg:

33 Og igjøgnum ein glugga í eini kurv varð eg sijn niður við múrin, og komst undan hansara hondum.

KAPITUL 12

TAD er óivað ikki gagnligt hjá mær at rósa *mær*. Men eg vil koma til sjónir og opinberingar frá Harranum.

2 Eg kendi mann í Christi, yvir fjúrtan ár síðani, (hvørt í

likaminum, eg dugi ikki at siga; ella hvørt úti úr likaminum, eg dugi ikki at siga: Guð veit;) ein slíkan *sum* varð ryktur upp til triðja himin.

3 Og eg kendi slíkan mann, (hvørt í likaminum, ella úti úr likaminum, eg dugi ikki at siga: Guð veit;)

4 Hvussu ið hann varð ryktur upp inn í páradis, og hoyrði ósigandi orð, sum tað ikki er loyvt hjá manni at mæla.

5 Av einum slíkum vil eg rósa *mær*: men av mær sjálvum vil eg ikki rósa *mær*, uttan í mínum veikleikum.

6 Tí um eg so vildi tráað at rósa *mær*, skal eg ei vera dári; tí at eg vil siga sannleikan: men *nú* lati eg vera, at ikki nakar skuldi hugsað um meg uppum tað sum hann sær meg *vera*, ella *sum* hann hoyrir av mær.

7 Og *fyr*i at eg ikki skuldi upphevjast uppum mát, igjøgnum ríkiligleikan av opinberingunum, varð mær givin ein tornur í kjotið, sendiboð *Sátans* at banka meg, *fyr*i at eg ikki skuldi upphevjast uppum mát.

8 Fyri hetta tingið bað eg Harran triggjar ferðir, at hann mátti fara burtur frá mær.

9 Og hann segði við meg, Mín náði er tær tilstrekkilig: tí mín máttur verður gjørdur fullkomin í veikleika. Mest fegnislíga vil eg tí heldur rósa *mær* í mínum veikleikum, *fyr*i at kraft Christs má hvíla uppiá mær.

10 Tí havi eg hugnað í veikleikum, í brigsflanum, í trongsstöðum, í atsöknum, í angistum fyri Christi skyld: tí at tá ið eg eri veikur, tá eri eg sterkur.

11 Eg eri vorðin ein dári í rósan; tit hava noytt meg: tí at eg átti at verðið viðmæltur av tykkum: tí at í ongum luti eri eg aftanfyrir sjálvt teir fremstu

II. CORINTHARARNIR 13

ápostlarnar, tó *at* eg veri *meg* einkið.

12 Sanniliga vórðu teknini av einum ápostli virkaði tykkara millum í øllum toli, í teknum, og undrum, og mektigum gerðum.

13 Tí hvat er tað sum tit vóru niðarligari í enn aðrar kirkjur, uttan *tað* veri *seg* at eg sjálvur ikki var tyngslusamur hjá tykkum? fyrigevið mær henda órætt.

14 Sí, *fyri* triðju ferð eri eg klárur at koma til tykkara; og eg vil ikki verða tyngslusamur hjá tykkum: tí eg søki ikki tykkara, men tykkum: tí børnini áttu ikki at goyma niðurfyri til foreldrini, men foreldrini til børnini.

15 Og eg vil sera fegin brúka og verða brúktur fyri tykkum; tó jú ríkiligari eg elski tykkum, jú minni verði eg elskaður.

16 Men veri tað so, eg byrjaði tykkum ikki: men verandi listinlærdur, so fangaði eg tykkum við snildi.

17 Gjordi eg vinning av tykkum við nøkrum av teimum sum eg sendi til tykkara?

18 Eg bað Titus, og við *honum* sendi eg ein bróður. Gjordi Titus *sær* vinning av tykkum? gingu vit ikki í sama anda? *gingu vit* ikki í somu fótafetum?

19 Uppaftur, halda tit at vit umbera okkum fyri tykkum? vit tala frammi fyri Guði í Christi: men *vit gera* allar lutir, kært elskaðu, fyri tykkara uppbygging.

20 Tí at eg óttist, bara ikki, tá eg komi, eg ikki skal finna tykkum slíkar sum eg vildi, og *at* eg skal verða funnin tykkum slíkur sum tit ikki vildu: bara ikki *tað* verði trætnaðir, øvundanir, vreiðir, flokkadráttir, bakbitanir, sleyganir, uppblásanir, ófriðir:

21 Og bara ikki, tá ið eg komi aftur, mín Guð vil eyðmjúkgera meg tykkara millum, og *at* eg skal gráta um mangar sum longu

Misbrótarar verða ávaraðir

hava syndað, og ikki hava vent um frá tí óreinsku og siðloysi og skendsku sum teir hava framt.

KAPITUL 13

HETTA er hitt triðja *skiftið* eg komi til tykkara. Við munnum á tveim ella trimum vitnum skal hvørt orð verða grundfest.

2 Eg segði tykkum áður, og fyrifram sigi tykkum, sum um eg var hjástaddur, í annað skifti; og verandi frástaddur nú skrivi eg til teirra sum herframanundan hava syndað, og til allar hinar, at, um eg komi aftur, vil eg ikki eira:

3 Við tað at tit søkja prógv av Christi *sum* talar í mær, sum móttvegis tykkum ikki er veikur, men er mektigur í tykkum.

4 Tí tó at hann varð krossfestur ígjøgnum veikleika, so livir hann við Guðs kraft. Tí vit eru eisini veikir í honum, men vit skulu liva við honum við Guðs kraft móttvegis tykkum.

5 Kannði tykkum sjálvar, hvørt tit veri í trúnni; roynið tykkum sjálvar. Kenna tit ikki á tykkum sjálvum, hvussu ið Jesus Christus er í tykkum, uttan *so* tit veri afturrekingar?

6 Men eg liti á, at tit skulu kenna at vit eru ikki afturrekingar.

7 Men eg biði til Guðs, at tit geri einkið ilt; ikki at vit skuldu sýnast viðurkendir, men at tit skuldu gera tað sum er ærligt, tó *at* vit veri sum afturrekingar.

8 Tí at vit kunnu einkið gera ímóti sannleikanum, men fyri sannleikanum.

9 Tí at vit eru glaðir, tá ið vit eru veikir, og tit eru sterkir: og eisini hetta ynskja vit, *enmá* tykkara fullkomnan.

10 Tí skrivi eg hesi tingini, verandi frástaddur, at ikki, verandi hjástaddur, eg skuldi brúkt hvassleika, samsvarandi

valdinum sum Harrin hefur givið mær til uppbyggingar, og ikki til oyðileggingar.

11 At enda, brøður, farvæl. Verið fullkomnir, verið við góða uggan, verið samhugaðir, livið í friði; og Guð kærleikans og friðarins skal vera við tykkum.

12 Heilsíð hvør øðrum við heilagum kossi.

13 Allir hinir heilagu lata heilsa tykkum.

14 Náði Harrans Jesu Christs, og kærleiki Guðs, og samfelag Halga Andans, veri við tykkum øllum. Á'mén.

¶ Seinni *epistilin* til Corinthararnar varð skrivaður frá Philippi, einum staði av Mæc-dó'ní-ú, av Titusi og Lucasi.

EPISTIL PAULUSAR ÁPOSTULS TIL GALATARARNAR.

KAPITUL I

PAULUS, ein ápostul, (ikki av monnum, eiheldur við manni, men við Jesusi Christi, og Guði Faðir, sum reisti hann frá teimum deyðu;)

2 Og allir brøðurnir sum við mær eru, til kirkjurnar av Galatiu:

3 Náði veri til tykkara og friður frá Guði Faðir, og frá Harra várnum Jesusi Christi,

4 Sum gav seg sjálvan fyri okkara syndir, at hann mátti frá okkum út frá hesum núverandi ónda heimi, eftir vilja Guðs og Faðirs várs:

5 Hvørjum veri dyrd um aldur og ævir. Á'mén.

6 Eg undrist á, at tit so skjótt eru fluttir burtur frá honum sum kallaði tykkum inn í náði Christs, at einum øðrum gleðiboðskapi:

7 Sum ikki er ein annar; men tað veri summir sum órógva tykkum, og vildu avskeplað gleðiboðskap Christs.

8 Men tó at vit, ella ein eingil av himni, prædiki tykkum nakran annan gleðiboðskap enn tann sum vit hava prædikað tykkum, tá veri hann bannaður.

9 Eins og vit søgdu áður, so sigi eg nú aftur, Um nakar

prædiki tykkum nakran annan gleðiboðskap enn tann tit hava tikið við, tá veri hann bannaður.

10 Tí at um hvørtalgi eg nú menn, ella Guð? ella søki eg at toknast monnum? tí at um eg enn toknist monnum, hevði eg ikki verið tænarí Christs.

11 Men eg vissi tykkum um, brøður, at gleðiboðskapurin, sum varð prædikaður av mær, er ikki eftir manni.

12 Tí at hvørki tók eg ímóti honum av manni, eiheldur varð eg lærdur *ham*, men við opinbering Jesu Christs.

13 Tí at tit hava hoyrt um mína framferð í farnari tíð í Jødanna átrúnaði, hvussu ið út um mát eg søkti at kirkju Guðs, og oyddi hana:

14 Og gjørdi nyttu í Jødanna átrúnaði uppum mangar mínar javningar í míni egnu tjóð, í at eg var meira fráskila vandlátur um siðirnar hjá mínum fedrum.

15 Men tá ið tað hóvaði Guði, sum tilskilaði meg frá móðurlívi móður mínar, og kallaði meg við náði síni,

16 At opinbera Son sín í mær, at eg mátti prædika hann millum teir heidnu; tá ráðfordist eg ikki alt fyri eitt við kjøt og blóð:

17 Eiheldur fór eg niðan til Jerusalem til teirra sum vóru apostlar undan mær; men eg fór inn í Arábíu, og kom aftur aftur til Damascus.

18 So, eftir trý ár, fór eg niðan til Jerusalem at hitta Pætur, og varð hjá honum í fimtan dagar.

19 Men aðrar av apostlunum sá eg ongan, uttan Jákup, bróður Harrans.

20 Men tey tingini sum eg skrivi til tykkara, sí, frammi fyri Guði, so lúgvi eg ikki.

21 Síðani kom eg inn í umráðini av Sýriu og Çi-li'-çi-ü;

22 Og var ókendur av andliti fyri kirkjunum av Judæu sum vóru í Christi:

23 Men tey høvdu bert hoyrt, At hann, ið sókti at okkum í farnum tíðum, nú prædikar trúnnu sum hann einaferð oyddi.

24 Og tey dýrðmettu Guð í mær.

KAPITUL 2

SO, fjúrtan ár eftir, fór eg niðan aftur til Jerusalem við Barnabasi, og tók eisini Titus við mær.

2 Og eg fór niðan av opinbering, og framlegði teimum tann gleðiboðskapin sum eg prædiki Heidninganna millum, men ein-særsligani fyri teimum ið vóru av umdømi, at ikki á nakran hátt eg skuldi renna, ella hava runnið, til fánýtis.

3 Men ikki heldur Titus, sum var við mær, sum var Grikki, varð noyddur til at verða umskorin:

4 Og tað uppá grund av følskum brøðrum, óvarugt færdir inn, sum loyniligani komu inn at njósast um okkara frælsi sum vit hava í Christi Jesusi, at teir máttu ført okkum í trældóm:

5 Fyri hvørjum^p vit gövu pláss við undirgivni, nei, ikki í eina stund; fyri at sannleiki gleðiboðskaparins mátti halda fram hjá tykkum.

6 Men av hesum ið tóktust at vera eithvørt, (hvatiðso teir vóru, tað ger mær ikki mun: Guð góðtekur ongan mans persón:) tí at teir, sum tóktust at vera eithvørt í ráðfærslu, lögdu einkið afturat mær:

7 Men tvørturímóti, tá ið teir sóu at gleðiboðskapur óumskeringarinnar var mær litin til, eins og gleðiboðskapur umskeringarinnar var Pæteri;

8 (Tí hann, sum ávirkan-ligani virkaði í Pæteri til apostla-skap umskeringarinnar, hin sami var mektigur í mær mótvegis Heidningunum:)

9 Og tá ið Jákup, Cē-fās, og Jóhannes, sum tóktust at vera stólpar, varnaðust ta náði sum mær var givin, gövu teir mær og Barnabasi høgru hendur sam-felags; at vit *skuldu fara* til hinar heidnu, og teir til umskeringina.

10 Bert at teir *vildu* at vit skuldu minnast tey fátæku; tað sama sum eg eisini var fúsar at gera.

11 Men tá ið Pætur var komin til An-ti-ó-ki-ü, móttóð eg honum upp í andlitið, av tí at hann var at lasta.

12 Tí áðrenn at ávisir komu frá Jákupi, át hann við Heidningunum: men tá ið teir vóru komnir, hevði hann *seg* undan og skildi seg frá *teimum*, óttandi teir sum vóru av umskeringini.

13 Og hinar Jøðarnir kávalótust líkaleiðis við honum; so mikið at Barnabas varð eisini drigin avstað við teirra kávalæti.

14 Men tá ið eg sá at teir ikki gingu reiðiligani eftir sann-leika gleðiboðskaparins, segði eg við Pætur frammi fyri *teimum* øllum, Um tú, sum ert Jødi, livirt eftir háttarlagi Heidninga, og ikki sum Jøðarnir gera, hví noyðirt tú *tá* Heidningarnar at liva sum Jøðarnir gera?

15 Vit, sum av náttúru eru Jødar, og ikki syndarar av Heidningunum,

16 *Av tí at vit vita*, at maður ikki verður rættvísgerður við verkum lógarinnar, men við trúgv Jesu Christi, hava enntá vit trúð á Jesus Christ, at vit máttu verða rættvísgerdir við Christi trúgv, og ikki við verkum lógarinnar: tí við verkum lógarinnar verður einkið kjøt rættvísgerjort.

17 Men um, meðan vit søkja at verða rættvísgerdir við Christi, vit sjálvir eisini verða funnir at vera syndarar, er tí Christus tænarin hjá synd? Guð sýti fyri.

18 Tí at um eg byggji aftur lutirnar sum eg oyddi, so geri eg meg til misbrótara.

19 Tí at eg, gjøgnum lógina, eri deyður fyri lógini, at eg mátti liva fyri Guði.

20 Eg eri krossfestur við Christi: allikavæl livi eg; tó ikki eg, men Christus livir í mær: og tað liv, sum eg nú livi í kjøtinum, tað livi eg við trúgv Sonar Guðs, sum elskaði meg, og gav seg sjálvan fyri meg.

21 Eg ógildi ikki náði Guðs: tí at um rættvísi komi við lógini, so er Christus deyður til einkiðs.

KAPITUL 3

O DÁRSOMU Galatarar, hvør hefur trøllbundið tykkum, at tit skuldu ikki akta sannleikan, frammi fyri hvørs eygum Jesus Christus hefur verðið eyðsýniliga settur fram, krossfestur tykkara millum?

2 Bert hetta vildi eg lært av tykkum, Fingu tit Andan við gerningum lógarinnar, ella við hoyringini av trúgv?

3 Eru tit so dársamir? havandi byrjað í Andanum, eru tit nú gjørdir fullkomnir av kjøtinum?

4 Hava tit tolt so mong ting til einkiðs? um tað enn veri til einkiðs.

5 Hann sum tí tænr til tykkum Andan, og virkar kraftargerðir tykkara millum, *ger hann tað við gerningum lógarinnar*, ella við hoyringini av trúgv?

6 Enntá sum Abraham trúði Guði, og tað varð roknað honum til rættvísi.

7 Viti tit tessvegna, at teir, sum eru av trúgv, hinir somu eru børn Abraham.

8 Og skriftin, fyrifram siggjandi at Guð vildi rættvísgera hinar heidnu gjøgnum trúgv, prædikaði frammanundan Abrahami gleði-boðskapin, *sigandi*, Í tær skulu allar tjóðir verða vælsignaðar.

9 So at teir, sum veri av trúgv, eru vælsignaðir við trúfasta Abrahami.

10 Tí so mangir, sum eru av gerningum lógarinnar, eru undir banningini: tí skrivað stendur, Bannaður er hvør tann sum ikki heldur fram í øllum tingum sum eru skrivaði í bók lógarinnar, at gera tey.

11 Men at eingin verður rættvísgerður við lógini í Guðs eygsjón, *tað er eyðsýnt*: tí at, Hin rættláti skal liva við trúgv.

12 Og lógin er ikki av trúgv: men, Tann, sum ger tey, skal liva í teimum.

13 Christus hefur endurloyst okkum frá banning lógarinnar, verðandi gjørdur ein banning fyri okkum: tí skrivað stendur, Bannaður er hvør tann sum á træi hongur:

14 *Fyri at signing Abraham* mátti koma á Heidningarnar ígjøgnum Jesus Christ; so at vit máttu fáa fyrjattan Andans ígjøgnum trúgv.

15 Brøður, eg tali á manna vísi; Tó at tað veri bert sáttmáli mans, tó, *um hann verði staðfestur*, so ógildir eingin, ella leggur afturat hartil.

16 Men til Abraham og sáds

GALATARARNIR 4 *Christus friaði okkum frá trældómi lógarinnar*

hansara vórðu fyrjättanirnar gjørdar. Hann sigur ikki, Og til sáða, sum um mangar; men sum um ein, Og til sáðs tins, sum er Christus.

17 Og hetta sigi eg, at sáttmálan, ið varð staðfestur frammanundan av Guði í Christi, kann lógin, sum varð fýra hundrad og triati ár aftaná, ikki ógilda, at hon skuldi gjørt fyrjättanina av ongari virkni.

18 Tí at um arvurin *veri seg* av lógini, *so er hann* ikki longur av fyrjättan: men Guð gav Abrahami *hann* við fyrjättan.

19 Hvørsvegna *tænir* tá lógin? Hon varð lögð afturat orsakað av misgerðum, til sáðið skuldi koma, hvørjum fyrjättanin varð gjørd; og *hon varð* fyriskipað av einglum í millumgongumans hond.

20 Men millumgongumaður er ikki *millumgongumaður* hjá einum, men Guð er ein.

21 Er lógin tá ímóti Guðs fyrjättanum? Guð sýti *fýri*: tí at um tað hevði verið ein lóg givin sum hevði kunnað givið lív, *tá* hevði sanniliga rættvísi verið við lógini.

22 Men skriftin hevur innilokað alt undir synd, at fyrjättanin við trúgv hjá Jesu Christi mátti verða givin teimum sum trúgva.

23 Men áðrenn trúgv kom, vórðu vit hildnir í *varðhaldi* undir lógini, byrgdir inni *fram* at trúnni sum skuldi síðani verða opinberað.

24 Hvørsvegna lógin var okkara skúlameistari *til at føra okkum* til Christs, *fýri* at vit skuldu verða rættvisgjørdir við trúgv.

25 Men eftir at trúgv er komin, eru vit ikki longur undir skúlameistara.

26 Tí at tit eru øll Guðs børn við trúgv á Christ Jesu.

27 Tí so mangir av tykkum, sum eru vorðnir doyptir inn í Christ, hava latist í Christ.

28 Har er hvørki Jødi ella Grikki, har er hvørki trælur ella frælsur, har er hvørki kallur ella kallinna: tí at tit eru allir eitt í Christi Jesu.

29 Og um tit *veri Christ*s, tá eru tit sáð Abraham, og arvingar eftir fyrjättanini.

KAPITUL 4

MEN eg sigi, *At* arvingin, so leingi sum hann er barn, bregður einkið frá einum tænar, hóast hann veri harri yvir øllum; 2 Men er undir verjum og stjórnarum inntil ta tíð *sum er* ásett av faðirinum. 3 Enntá soleiðis vóru vit, tá ið vit vóru børn, í trældómi undir grundreglum heimsins:

4 Men tá ið fylling tíðarinnar var komin, sendi Guð fram sín Son, gjørdan av kvinnu, gjørdan undir lógini,

5 At endurloysa teir sum vóru undir lógini, *so* at vit kundu fáa sona-ættleiðingina.

6 Og av tí at tit eru synir, hevur Guð sent fram Anda Sonar síns inn í hjørtu tykkara, *sum* rópar, Abba, Faðir.

7 Hvørsvegna tú ert ikki longur tænar, men sonur; og um sonur, tá arvingi Guðs ígjøgnum Christ.

8 Hvussu veri tað *seg* tá, tá ið tit kendu ikki Guð, *tá* gjørdu tit teimum tænastrá sum av náttúru eingir gudar eru.

9 Men nú, eftir at tit hava kent Guð, ella heldur, eru kendir av Guði, hvussu *kunnu* tit venda aftur til hinar veiku og visaligu grundreglurnar, yvirfýri hvørjum tit tráa aftur at vera í trældómi?

10 Tit geva gætur eftir døgum, og mánaðum, og tíðum, og árum.

11 Eg eri ræddur um tykkum, bara eg ikki havi brúkt arbeiði uppá tykkum til einkiðs.

12 Brøður, eg trábiði tykkum,

verðið sum eg eri; tí at eg eri sum tit eru: tit hava als ikki skatt meg.

13 Tit vita hvussu, ígjøgnum veikleika av kjøtinum, eg prædikaði tykkum gleðibóðskapin í fyrstuni.

14 Og mína freisting, sum var í mínum kjóti, vanvirdu tit ikki, ella vrakaðu; men tóku ímóti mær sum einum Guðs eingli, enntá sum Christi Jesusi.

15 Hvar er tá signaðssemín tit talaðu um? tí at eg beri tykkum vitnisburð, at um tað hevði verið gjørligt, so høvdu tit slitið út tykkar egnu eygu, og givið mær tey.

16 Eri eg tí vorðin tykkara figgindi, av tí at eg sigi tykkum sannleikan?

17 Teir ynda tykkum vandlætisliga, men ikki væl; ja, teir vildu útilokað tykkum, fyri at tit máttu yndað teir.

18 Men tað er gott altíð at vera vandlætisligani yndaður í tí sum er gott, og ikki bert tá ið eg eri hjástaddur hjá tykkum.

19 Míni lítlu børn, sum eg aftur havi føðingarverkir av, inntil Christus verði myndaður í tykkum,

20 Eg trái at vera hjástaddur hjá tykkum nú, og at broyta mína rødd; tí at eg standi í íva um tykkum.

21 Sigið mær, tit sum tráa at vera undir lógini, hoyra tit ikki lógina?

22 Tí at skrivað stendur, at Ábraham hevði tveir synir, tann eina við trælsmoyggj, hin við eini frikvinnu.

23 Men hann, ið var av trælkvinnuni, varð føddur eftir kjøtinum; men hann, ið var av frikvinnuni, varð við fyrjáltan.

24 Hvøri ting eru ein myndliking: tí at hesir eru teir tveir sáttmálarnir; tann eini frá Sí'nái fjallinum, sum gitur til trældóms, sum er Ágar.

25 Tí henda Ágar er Sí'nái fjall í Arábíu, og svarar til Jerusalem sum nú er, og er í trældómi við sínum børnum.

26 Men Jerusalem, sum er fyri oman, er fræls, sum er móðirin at okkum øllum.

27 Tí at skrivað stendur, Fegnast, tú ófrukt, sum ikki føðirt; brót út og rópa, tú sum ei hevurt verkir: tí hin einliga hevur nógv fleiri børn enn hon ið hevur mann.

28 Men, brøður, eins og Ísaakur var, eru vit fyrjáltanarbørnini.

29 Men eins og tá, hann ið varð føddur eftir kjøtinum, søkti at honum sum varð føddur eftir Andanum, júst soleiðis er tað nú.

30 Men hvat sigur skriftin? Kasta út trælkvinnuna og son hennara: tí sonurin hjá trælkvinnuni skal ikki vera arvingi við syninum hjá frikvinnuni.

31 So at, brøður, vit eru ikki børn hjá trælkvinnuni, men hjá tí fríu.

KAPITUL 5

STANDIÐ tí fastir í frælsinum, sum Christus hevur gjørt okkum friar við, og verðið ikki vavdir inn aftur við trældóms okinum.

2 Sí eg, Paulus, sigi tykkum, at um tit verði umskornir, tá fer Christus einkið at gagna tykkum.

3 Tí eg vitni aftur fyri hvørjum manni sum er umskorin, at hann er skuldnari at gera alla lógina.

4 Christus er vorðin tykkum av ongari virkni, hvørjirsumhelst av tykkum ið eru rættvisgjördir við lógini; tit eru falnir frá náðini.

5 Tí gjøgnum Andan vænta vit eftir rættvísinnar vón við trúgv.

6 Tí at í Jesusi Christi gagnar hvørki umskering nakað, ella óumskering; men trúgv sum virkar við kærleika.

GALATARARNIR 6

7 Tit runnu væl; hvør forðaði tykkum, at tit ikki skuldu akta sannleikan?

8 Henda yvirtala kemur ikki av honum ið kallar tykkum.

9 Eitt sindur av súrdeiggi súrgar allan klumpin.

10 Eg havi treyst á tykkum ígjøgnum Harran, at tit ongan øðrvísi hátt vilja vera sinnaðir: men hann, ið órógvar tykkum, skal bera sín dóm, hvørsumhelst hann veri seg.

11 Og eg, brøður, um eg enn prædiki umskering, hví líði eg tá enn atsókn? tá er jú meinbogi krossins hildin uppat.

12 Eg vildi, at teir vórðu enntá skornir av, sum órógva tykkum.

13 Tí at, brøður, tit eru vorðnir kallaðir til frælsi; *brúkið* bara ikki frælsi til høvis fyri kjotið, men við kærleika tænið hvør øðrum.

14 Tí øll lógin er uppfylt í einum orði, *júst* í hesum; Tú skalt elska tín næsta sum sjálvan teg.

15 Men um tit biti og slúki hvør annan, tá varið *tykkum* at tit tærst ikki upp hvør av øðrum.

16 *Hetta* sigi eg tá, Gangið í Andanum, og tit skulu ikki fullføra girndina hjá kjötinum.

17 Tí at kjotið gírnast ímóti Andanum, og Andin ímóti kjötinum: og hesi eru andstødd hvørt fyri øðrum: so at tit ikki kunnu gera tey tingini sum tit vildu.

18 Men um tit verða leiddir av Andanum, so eru tit ikki undir lógini.

19 Men kjøtsins verk eru eyðsýnd, hvørji eru *hesi*; Hordómur, siðloysi, óreinska, skendska,

20 Avgudadýrkan, heksakunstur, hatur, sundurlyndi, kappstríð, vreiði, klandur, tvídráttir, ranglærur,

21 Øvundanir, myrðir, fylskapur, ólátaskapur, og tilíkt: um hvat eg sigi tykkum frammanundan, eins og eg eisini havi

Um kjøtsins verk og frukt Andans

sagt *tykkum* í farnari tíð, at teir, sum gera slíkar lutir, skulu ikki arva kongadømi Guðs.

22 Men frukt Andans er kærleiki, gleði, friður, langmód, mildsemi, góðska, trúgv,

23 Eyðmjúkuleiki, fráhalðsemi: ímóti slíkum er eingin lóg.

24 Og teir, sum eru Christs, hava krossfest kjotið við lystunum og girndunum.

25 Um vit liva í Andanum, tá latum oss eisini ganga í Andanum.

26 Latum oss ei vera tráiligar eftir fáfongdari æru, og erta hvør annan, *ella* øvunda hvør annan.

KAPITUL 6

BRØÐUR, um maður verði yvirtikin í feili, so upprættið tit, sum eru andligir, ein slíkan í spakføris anda; *men* hav teg sjálvan í huga, at ikki tú eisini verði freistaður.

2 Berið byrðar hvørs annars, og soleiðis uppfyllið lóg Christs.

3 Tí at um onkur heldur seg vera okkurt, tá ið hann einkið er, so villeið hann seg sjálvan.

4 Men lat *ein* og hvønn roynd sítt egna verk, og tá skal hann hava fagnað í sær sjálvum aleina, og ikki í einum øðrum.

5 Tí at *ein* og hvør skal bera sína egnu byrði.

6 Hann, sum verður lærdur í orðinum, skal útbýta honum, ið frálærir, í øllum góðum lutum.

7 Verðið ikki villeiddir; Guð spottast ikki: tí hvatsumhelst ið maður sáar, tað skal hann eisini heysta.

8 Tí hann, ið sáar til kjót sítt, skal av kjötinum heysta spillu; men hann, ið sáar til Andan, skal av Andanum heysta ævigtvarandi lív.

9 Og latum oss ikki troyttast í vælgering: tí á rættari tíð skulu vit heysta, um vit ikki maktast.

10 Sum vit tí hava høvi, tá

latum okkum gera øllum gott, serliga teimum sum eru av húshaldi trúarinnar.

11 Tit siggja hvussu stórt bræv eg havi skrivað tykkum við míni egnu hond.

12 So mangir sum tráa at halda fagra sýning í kjøtinum, teir noyða tykkum at umskerast; bert at ikki teir skuldu liðið atsókn fyri kross Christs.

13 Tí eiheldur teir sjálvir, sum eru umskornir, halda lógina; men tráa at fáa tykkum umskornar, at teir mega rósa *sær* í tykkara kjøti.

14 Men Guð sýti *fyr*i, at eg skuldi rósað *mær*, uttan í krossi várs Harra Jesu Christs, við

hvørjum^p heimurin er krossfestur fyri *mær*, og eg fyri heiminum.

15 Tí at í Christi Jesusi gagnar hvørki umskering nakað, ella óumskering, men ein nýggjur skapningur.

16 Og so mongum sum ganga eftir hesi reglu, friður *veri* á teimum, og miskunn, og yvir Ísrael Guðs.

17 Hiðanifrá lat ongan mann órógva meg: tí eg beri í mínum likami merkini Harrans Jesu.

18 Brøður, náði várs Harra Jesu Christs *veri* við anda tykkara. Á-mén.

¶ Til Galatararnar, skrivaður frá Róm.

EPISTIL PAULUSAR ÁPOSTULS TIL EPHESARARNAR.

KAPITUL I

PAULUS, ein ápostul Jesu Christs við Guðs vilja, til hinar heilagu sum eru í E'phē-sūs, og til hinar trúföstu í Christi Jesusi:

2 Náði *veri* til tykkara, og friður, frá Guði Faðir várum, og frá Harranum Jesusi Christi.

3 Signaður *veri* Guð og Faðir várs Harra Jesu Christs, sum hevur signað okkum við øllum andligum signingum í himinskum *plássum* í Christi:

4 Samsvarandi sum hann hevur útvált okkum í honum áðrenn grundlegging heimsins, at vit skuldu vera heilagir og uttan atfinning frammi fyri honum í kærleika:

5 Havandi fyrtilætlað okkum til barna-ættleiðingina við Jesusi Christi hjá *sær* sjálvum, eftir góðtokka vilja síns,

6 Dýrdini av síni náði til pris,

í hvørji hann hevur gjørt okkum góðtiknar í hinum elskaða.

7 Í hvørjum^p vit hava endurløysing igjøgnum blóð hansara, fyrigeving syndanna, eftir ríkdómunum av hansara náði;

8 Í hvørji hann hevur verið ríkiligur mótvegis okkum í øllum vísdómi og skynsemi;

9 *Tá ið hann* hevði gjørt okkum kunnan loyndardóm vilja síns, eftir sínum góðtokka sum hann hevur avrátt í *sær* sjálvum:

10 At í trúarhúshaldinum av fylling tíðanna, hann mátti savna saman í eitt øll ting í Christi, bæði sum eru í himni, og sum eru á jørð; *emta* í honum:

11 Í hvørjum^p eisini okkum hevur lutast arv, verandi fyrtilætlaðir samsvarandi ætlan hansara sum virkar øll ting eftir ráðagerð egna vilja síns:

12 At vit skuldu vera dýrd hansara til pris, sum fyrst litu á Christ.

13 Á hvønn tit eisini *litu*, eftir at tit hoyrdu sannleiksorðið, gleðiboðskap frelsu tykkara: í hvørjum^p eisini, eftir at tit trúðu, tit vórðu innsiglaðir við hinum heilaga Anda av fyrjáltan,

14 Sum er pantur arvs okkara, inntil endurløysingina av keyptu ognini, dýrd hansara til pris.

15 Hvørsvegna eg eisini, eftir at eg hoyrði um tykkara trúgv á Harran Jesus, og kærleika til øll tey heilagu,

16 Gestist ikki at veita tøkkrir fyri tykkum, *tá ið eg* nevni tykkum í mínum bønnum;

17 At Guð várs Harra Jesu Christis, Fadir dýrdarinnar, má geva tykkum anda vísdóms og opinberingar í kunnleikanum til hansara:

18 At eyguni á tykkara skili verða upplýst; at tit mega vita hvat er vónin av hansara kallan, og hvat ríkdómarnir av dýrdini av hans arvi í teimum heilagu *eru*,

19 Og hvør er avbæri mikilleikin av hansara kraft mótvegis okkum ið trúgva, eftir virkanini av hansara mektigu kraft,

20 Hvørja hann virkaði í Christi, *tá ið* hann reisti hann frá teimum deyðu, og setti *hann* við sína egnu høgru hond í teimum himinsku *plássumum*,

21 Langt omanfyri alt fúrstaðomi, og vald, og mátt, og harraðomi, og hvørt navn ið verður nevnt, ikki bert í hesi veröld, men eisini í teirri ið koma skal:

22 Og hefur lagt øll *ting* undir fótur hansara, og gav hann *tíl at vera* høvdið yvir øllum *tingum* til kirkjuna,

23 Sum er likam hansara, fyllin av honum ið fyllir alt í øllum.

KAPITUL 2

OG tykkum *hefur hann livandi-gjört*, sum vóru deyðir í misgerðum og syndum;

2 Hvari, í farnari tíð, tit gingu samsvarandi tíðarhátti hesa heims, samsvarandi prinsinum av kraft luftarinnar, tí anda sum nú virkar í børnum ólýdnisins:

3 Hvørja millum eisini vit allir høvdu okkara levnað í farnum tíðum í girndum kjøts okkara, *tá ið vit* uppfyltu tráanir kjøtsins og hugans; og vóru av náttúru vreiðinnar børn, enná sum aðrir.

4 Men Guð, sum er rikur í miskunn, fyri sin mikla kærleika sum hann elskaði okkum við,

5 Sjálvt *tá ið* vit vóru deyðir í syndum, hefur livandigjört okkum saman við Christi, (av náði eru tit frelstir;)

6 Og hefur reist *okkum* upp saman, og fingið *okkum* at sita saman í himinskum *plássum* í Christi Jesusi:

7 Fyri at hann í öldunum, *ið* koma skulu, mátti sýna hinar ovurhonds ríkdómarnar av síni náði í *síni* góðsku mótvegis okkum, ígjøgnum Christ Jesus.

8 Tí av náði eru tit frelstir, við^o trúgv; og tað er ikki av tykkum sjálvum: *tað er* gáva Guðs:

9 Ikki av verkum, *fyr*i at ikki nakar skuldi rósa *sær*.

10 Tí at vit eru handverk hansara, skaptir í Christi Jesusi til góð verk, sum Guð hefur frammanundan skipað fyri at vit skuldu ganga í teimum.

11 Hvørsvegna minnst til, at tit, *sum* í farnari tíð *vóru* Heidningar í kjøtinum, sum verða kallaðir Umskering av tí sum verður kallað Umskering í kjøtinum, gjørð við hondum;

12 At á teirri tíð vóru tit uttan Christ, og vóru ókunnmenn frá borgaraskapi Ísraels, og fremmandir frá fyrjáltanarsáttmálunum, havandi onga vón, og uttan Guð í heiminum:

13 Men nú, í Christi Jesusi, eru tit, sum éinaferð vóru langt

burturi, gjördir nær við blóði Christis.

14 Tí hann er friður okkara, sum^p hevur gjørt báðar til eitt, og hevur brotið niður skilnaðarmillumgarðin *inmillum okkum*;

15 *I at hann* hevur avtikið í sínum kjøti figgindskapin, *enn tá* lógina av bodum *ið vóru innihildin* í fyrriskipanum; fyri at gera í sær sjálvum úr tvínum ein nýggjan mann, og *soleiðis* íbirti frið;

16 Og at hann mátti endursóna báðar við Guð í einum líkami við krossinum, havandi dripið figgindskapin harvið:

17 Og kom og prædikaði frið fyri tykkum ið vóru langt burturi, og fyri teimum ið vóru nær.

18 Tí at ígjøgnum hann hava vit, báðir *partar*, atgongd við einum Anda til Faðirin.

19 Tí eru tit nú ikki longur fremmandir og útlendingar, men samborgarar við teimum heilagu, og av Guðs húshaldi;

20 Og verða bygdur á grundvøll ápostlanna og prophetanna, *meðan* Jesusu Christus sjálvur er høvuðs hornsteinurin;

21 Í hvørjum^p allur bygningurin, hósكيلiga sampassaður, veksur at heilagum templi í Harranum;

22 Í hvørjum^p tit eisini verða bygdur saman til ein bústað Guðs ígjøgnum Andan.

KAPITUL 3

FYRI hesa grund er *tað* at eg, Paulus, fangi Jesu Christis fyri tykkum Heidningar,

2 Um tit hava hoyrt um trúarhúshald náðar Guðs, sum mær er givið mótvegis tykkum:

3 Hvussu ið við opinbering hann gjörði mær loyndarmálið kunnugt; (sum eg skrivaði áður í fáum orðum,

4 Hvarvið, tá ið tit lesa, tit mega skilja mín kunnleika í loyndardómi Christis)

5 Sum í øðrum öldum ikki varð gjördur mannaonunum kunnur, so sum hann nú er opinberaður hans heilagu ápostlum og prophetum av Andanum;

6 At Heidningarnir skuldu vera samningar, og av hinum sama líkami, og luttakarar í hansara fyrjättan í Christi við gleðiþóðskapinum;

7 Hvarhjá eg varð gjördur tænnari, samsvarandi gávuni av náði Guðs, givin mær við virknaðarfullu virkanini av hansara kraft.

8 Mær, sum eri minni enn hin minsti av øllum heilagum, er henda náði givin, at eg skuldi prædika millum Heidningarnar hinar órannsakiligu ríkdómar Christis;

9 Og at fáa allar *menn* at sjá hvat er samfelag loyndardómsins, sum frá byrjan veraldarinnar hevur verið fjaldur í Guði, sum skapti øll ting við Jesu Christi:

10 Til ta ætlan at nú, fyri fúrstaðømunum og máttunum í himinskum *plássum*, mátti verða kunnur við kirkjuni hin margfaldi vísdómur Guðs,

11 Eftir hini ævigu fyrjætlanini sum hann fyrjætlaði í Christi Jesu Harra varam:

12 Í hvørjum^p vit hava dirvi og atgongd við treysti av trúgv hansara.

13 Hvørsvagna eg trái at tit ikki falla í fátt yvir mínar trongdir fyri tykkum, sum er tykkara dýrd.

14 Fyri hesa grund boyggi eg míni knø fyri Faðir várs Harra Jesu Christis,

15 Frá hvørjum heila familjan í himni og á jørð verður nevnd,

16 At hann vildi veita tykkum, eftir ríkdómunum av síni dýrd, at verða styrktar við mátti av sínum Anda í hinum innara manni;

17 At Christus má búgva í tykkara hjørtum við trúgv;

EPHESARARNIR 4 *Formaning til einleika, heilagleika, og kærl.*

so at tit, verandi róffestir og grundfestir í kærleika,

18 Mega vera førir fyrri at fata við öllum heilagum hvat *er* breiddin, og longdin, og dýpdin, og hæddin;

19 Og at kenna Christi kærleika, sum fer framum kunnleika, *fyrri* at tit máttu verða fyltir við allari fylli Guðs.

20 Men honum sum er mentur at gera avbera ríkiliga uppum alt sum vit umbiðja ella hugsu, eftir kraftini sum virkar í okkum,

21 Honum *veri* dýrd í kirkjuni við Christi Jesusi, út ígjøgn allar øldir, veröld uttan enda. Á-mæn.

KAPITUL 4

EG tessvegna, fangi Harrans, bæni tykkum, at tit gangi verdigir teirri innkalling sum tit eru kallaðir við,

2 Við øllum lítillæti og spakføri, við langmóði, *so at tit* bera yvir við hvør øðrum í kærleika;

3 Og stremba *eftir* at varðveita einleika Andans í bandi friðarins.

4 *Tað er* eitt likam, og ein Andi, júst eins og tit eru kallaðir í einari vón av tykkara kallan;

5 Ein Harri, ein trúgv, ein dópur,

6 Ein Guð og Faðir alra, sum *er* omanfyri allar, og gjøgnum allar, og í tykkum øllum.

7 Men einum og hvørjum av okkum er náði givin, eftir málinum av gávu *Christis*.

8 Hvørsvegna hann sigur, Tá ið hann steig upp til hæddar, *tá* leiddi hann fangaskap *til* fanga, og gav monnum gávu.

9 (Men at hann steig upp, hvat *er* tað uttan at hann eisini steig niður fyrst, inn í lægru partar jarðarinnar?)

10 Hann ið steig niður, *er* hin sami sum eisini steig upp, langt uppum allar himnar, *fyrri* at hann mátti fylla allar lutir.)

11 Og hann gav summar,

ápostlar; og summar, prophetar; og summar, evangelistar; og summar, hirðar og frálærarar;

12 Fyrri fullkomning hinna heilagu, fyrri verk tænastrunnar, fyrri uppbygging likams *Christis*;

13 Til vit allir koma í einleika trúarinnar, og kunnleika Sonar Guðs, at fullkomning manni, til vakstrarmálið av fylli *Christis*;

14 *So* at vit *hidanifrá* veri ikki longur børn, syftir higar og hagar, og bornir um við hvørjum doktrínu vindi, við falslótum manna, og snúnari snildi, sum teir liggja á lúri við *fyrri* at villa;

15 Men, talandi sannleikan í kærleika, mega vaksa upp inn í hann í øllum lutum, sum er høvdið, *enn tá* *Christus*:

16 Frá hvørjum^p alt likamið, tætt samanfelt og knýtt saman við tí sum hvør liður veitir, eftir virknaðarfullu virkanini í mátinum hjá hvørjum parti, ger øking av likaminum til uppbyggingina av sær sjálvum í kærleika.

17 Hetta sigi eg tí, og vitni í Harranum, at tit hidanifrá gangi ikki sum aðrir Heidningar ganga, í fáfongdini av sinum huga,

18 *Sum* hava vitið myrkjað, og eru firraðir frá Guðs lívi ígjøgnum fákunnuna sum í teimum *er*, vegna blindleikan av teirra hjarta:

19 Sum *er*u *farnir* framvið kenslu, og hava givið seg yvir til skendsku, til at virka alla óreinsku við grádugleika.

20 Men tit hava ikki soleiðis lært *Christ*;

21 Um so veri at tit havi hoyrt hann, og eru vorðnir lærdir av honum, sum sannleikin *er* í Jesusi:

22 At tit latast úr viðvíkjandi tí fyrri levnaðinum hin gamla mannin, sum *er* spiltur eftir tølendi lystunum;

23 Og verða endurnýggjaðir í anda huga tykkara;

24 Og at tit latast í hin nýggja

mann, sum eftir Guði er skaptur í rættvísi og sonnum heilagleika.

25 Hvørsvogna leggjandi av at lúgva, so tali *ein* og hvør sannleika við sín næsta: tí vit eru limir hvør hjá øðrum.

26 Verðið firtnir, og syndið ikki: latið ikki sólina fara niður yvir tykkara vreiði:

27 Gevið ikki heldur pláss fyri djevlinum.

28 Hann, ið stjól, stjali ikki longur: men heldur strevi hann, og virki við *sínum* hondum tað sum er gott, at hann má hava *tíl* at geva honum ið tørvar.

29 Latið einkið spilt samskifti ganga út úr tykkara munn, men tað sum er gott til uppbyggiliga nýtslu, *fyr* at tað má tæna hoyrarunum náði.

30 Og gerið ikki Guðs heilaga Anda sorg, sum tit eru innsiglaðir við til endurløysingardagin.

31 Latið ikki allan beiskleika, og vreiði, og firtni, og ólátaskap, og ónda talu, verða koyrd burtur frá tykkum, *saman* við øllum illvilja:

32 Og verið bliðir hvør móti øðrum, eymhjartaðir, *so at tit* fyrigeva hvør øðrum, júst eins og Guð fyri Christi skyld hevur fyrigivið tykkum.

KAPITUL 5

VERIÐ tí Guðs eftirfyljarar, sum kær børn;

2 Og gangið í kærleika, eins og Christus eisini hevur elskað okkum, og hevur givið seg fyri okkum *sum* offurgávu og eitt sláturoffur til Guðs, til ein søtt angandi royk.

3 Men siðloysi, og øll óreinska, ella ágirnd, latið tað ikki eingong verða nevnt tykkara millum, sum *tað* sømir heilagum;

4 Ikki heldur óreinska, ella byttislig tala, ella *leyslátað* skemting, sum eru ikki sømilig: men heldur takkarveitan.

5 Tí hetta vita tit, at eingin horkallur, ella óreinur persónur, ella havisjúkur maður, sum er ein avgudadyrkari, hevur nakran arv í kongadømi Christis og Guðs.

6 Latið ongan villeiða tykkum við fáfongdum orðum: tí fyri hesar lutir kemur vreiði Guðs yvir børn ólýdnisins.

7 Verið tí ikki luttakarar við teimum.

8 Tí at tit vóru *ein*ferð myrkur, men nú *eru tit* ljós í Harranum: gangið sum børn hjá ljósi:

9 (Tí at frukt Andans *er* í allari góðsku og rættvísi og sannleika;)

10 *So at tit* royna hvat er Harranum gódtakilig.

11 Og havið einkið samfelag við ófruktsomu verkini av myrkr, men heldur irættasetið *teir*.

12 Tí at tað er skomm sjálv at tala um tey tingini sum verða gjørd av teimum í loyndum.

13 Men øll ting, sum verða irættasett, verða gjørd eyðsýnd av ljósinum: tí hvatsumhelst *ið* ger eyðsýnt, er ljós.

14 Hvørsvogna hann sigur, Vakna tú sum svevurt, og rís *upp* frá deyðum, og Christus skal geva tær ljós.

15 Síggið tá til, at tit gangi umhyggjuligani, ikki sum dárar, men sum visir,

16 *So at tit* leyskeypa tíðina, tí at dagarnir eru óndir.

17 Hvørsvogna verið ikki óvisir, men skiljið hvat Harrans vilji *er*.

18 Og verðið ikki druknir við víni, sum ólátaskapur er í; men verið fyltir við Andanum;

19 *So at tit* tala til tykkara sjálvs við psálmum og lovpsálmum og andligum songum, og syngja og leika *eitt* lag í tykkara hjørtum fyri Harranum;

20 Og altíð veita tøkkir fyri

allar lutir til Guðs og Faðirin í navni várs Harra Jesu Christs;

21 Og undirgevið tykkum hvør fyrri öðrum í ötta Guðs.

22 *Tit* konur, undirgevið tykkum tykkara egnu monnum, eins og Harranum.

23 *Ti* at maðurin er hövur konunnar, júst eins og Christur er hövur kirkjunnar: og hann er frelsari líkamsins.

24 *So* sum *tí* kirkjan er undirgivin Christi, soleiðis *veri* konurnar fyrri sínum egnu monnum í öllum tingum.

25 *Tit* menn, elskið konur tykkara, júst eins og Christur eisini elskiði kirkjuna, og gav seg sjálvan fyrri hana;

26 *Fyri* at hann mátti halga og reinsa hana við tváanini av vatni við orðinum,

27 *So* at hann kundi seta hana fram fyrri seg *sum* eina dýrdsama kirkju, *sum* ikki hefur blett, ella rukku, ella nakað tilíkt; men at hon skuldi vera heilag og uttan lýti.

28 Soleiðis áttu menn at elska sínar konur sum síni egnu líkam. Hann, ið elskar konu sína, elskar seg sjálvan.

29 *Ti* at eingin nakrantíð enn hataði sitt egna kjøt; men nærir og fjálgar *um* tað, júst eins og Harrin *ger* við kirkjuna:

30 *Tí* vit eru limir av hansara líkami, av hansara kjøti, og av hansara beinum.

31 Av hesi grund skal maður fara frá faðir sínum og móður, og skal verða sameintur konu síni, og tey tvey skulu vera eitt kjøt.

32 Hetta er ein mikil loyndardómur: men eg tali viðvíkjandi Christi og kirkjuni.

33 Ið hvussu er, lat *so* ein og hvønn av tykkum fyrri seg soleiðis elska konu sína, enntá sum seg sjálvan; og konan *síggi* *úil*, at hon virði mann *sín*.

KAPITUL 6

TIT børn, aktið tykkara foreldur í Harranum: tí hetta er rætt.

2 *Æra* faðir tín og móður *tína*; (sum er tað fyrsta boðið við fyrjáltan);

3 *Fyri* at tær má væl vita við, og tú mást liva leingi á faldum.

4 Og tit fedrar, eggjið ikki tykkara børn til vreiðis: men alið tey upp í uppfostran og formaning Harrans.

5 *Tit* tænarar, verið lýdnir móti teimum sum eru *tykkara* meistarar eftir kjøtinum, við ótta og bivan, í einfaldni hjarta tykkara, sum fyrri Christi;

6 Ikki við eygnatænastu, sum manntoknarar; men sum Christi tænarar, gerandi Guðs vilja frá hjartanum;

7 Og við góðum vilja gerið tænastu, sum fyrri Harranum, og ikki fyrri monnum:

8 Vitandi, at hvatsumhelst gott nakar ger, tað sama skal hann fáa frá Harranum, hvørt *hann* *veri* seg trælur ella frælsur.

9 Og tit meistarar, gerið teimum tey somu tingini, og latið vera við at hótta: vitandi, at tykkara Meistari eisini er í himni; eiheldur er persónsmetan hjá honum.

10 At enda, mínir brøður, verið sterkir í Harranum, og í kraftini av hansara mátti.

11 Latið *tykkum* í allan Guðs herbúnað, *so* at tit mega vera førir fyrri at standa ímóti snildarbrøgdum djevulsins.

12 *Tí* vit berjast ikki ímóti kjøti og blóði, men ímóti fúrstaðomum, ímóti máttum, ímóti stjórnarunum av myrkrinum av hesi veröld, ímóti andligari vondsku í høgum plássum.

13 Hvørsvegna takið at tykkum allan Guðs herbúnað, *so* at tit mega vera førir fyrri at standa

Guðs fulli herbúnaður

ímóti á tí ónda degnum, og *tá* ið *tit* hava gjört alt, at standa.

14 Standið tí, og havið tykkara lendar umgirdar við sannleika, og verið í bróstbrynju rættvísinnar;

15 Og tykkara fotur skøddar við tilbúgvingini til gleðiboðskap friðarins;

16 Framum alt, takið trúarskjøldurinn, sum tit skulu vera førir fyri at slökkja allar hinar eldsligu orvar hins illa við.

17 Og takið hjálm frelsunnar, og svørð Andans, sum er Guðs orð:

18 Biðjandi altíð við allari bøn og áheitan í Andanum, og vakandi harat við øllum úthaldni og umbønán fyri øllum heilagum;

19 Og fyri mær, at mæli má verða givið mær, at eg má djárvliga lata upp mín munn, at gera kunnán loyndardóm gleðiboðskaparins,

PHILIPPENSARARNIR I

20 Fyri hvønn eg eri umboðsmaður í bondum: at í honum eg má tala djárvligani, so sum eg átti at tala.

21 Men *fyri* at tit eisini mega vita míni viðurskiftir, og hvussu mær veit við, skal Tý-kí-cús, ein elskaður bróðir og trúfastur tænarí í Harranum, gera kunn fyri tykkum øll ting:

22 Hvønn eg havi sent til tykkara fyri hetta sama endamá, at tit máttu kent okkara viðurskiftir, og at hann mátti troystað tykkara hjørtu.

23 Friður *veri* til brøðurnar, og kærleiki við trúgv, frá Guði Faðir og Harranum Jesu Christi.

24 Náði *veri* við øllum teimum ið elska váran Harra Jesus Christ í falsloysi. Á-mên.

¶ Skrivaður frá Róm til Ê-phēs'-ararnar av Tý-kí-küsü.

EPISTIL PAULUSAR ÁPOSTULS

TIL

PHILIPPENSARARNAR.

KAPITUL I

PAULUS og Timotheus, tænarar Jesu Christs, til allar hinar heilagu í Christi Jesusi sum eru í Philippi, við biskupunum og deknunum:

2 Náði *veri* at tykkum, og friður, frá Guði Faðir várum, og frá Harranum Jesu Christi.

3 Eg takki Guði mínum við hvørja endurminning um tykkum,

4 Altíð, í hvørji bøn míni fyri tykkum øllum, so geri eg umbøn við gleði,

5 Fyri tykkara samfelag í gleðiboðskapinum, frá fyrsta degi inntil nú;

6 Og eri sannførur um sjálvt hetta, at hann, ið hevur byrjað gott verk í tykkum, vil útføra tað inntil dag Jesu Christs:

7 Enntá sum tað er sømiligt hjá mær at hugsa hetta um tykkum allar, tí eg havi tykkum í mínum hjarta; við tað at bæði í mínum bondum, og í verjingini og staðfestingini av gleðiboðskapinum, eru tit allir luttakarar í míni náði.

8 Tí at Guð er mítt vitni, hvussu stórliga mær leingist eftir tykkum øllum í innangoymslum Jesu Christs.

9 Og hetta biði eg, at tykkara kærleiki má ríkast enn meir og meir í kunnleika og í allari dömung;

PHILIPPENSARARNIR I *Paulusar kærleiki til Philippensararnar*

10 So at tit mega viðurkenna ting sum eru avbær; *fyr*i at tit mega vera ærligir og uttan meinboga til dag Christi;

11 Og vera fylltir við rættvísinnar fruktum, sum eru við Jesusi Christi, Guði til dýrdar og pris.

12 Men eg vildi at tit skuldu skilja, brøður, at tey tingini, *sum hendu* mær, eru vorðin heldur til fremjingina av gleðiboðskapinum;

13 So at míni bond í Christi eru eyðsýnd í øllum slottinum, og í øllum øðrum *plássum*;

14 Og nógvir av brøðrunum í Harranum, *sum* verða treystir av mínum bondum, eru nógvir djarvari at tala orðið uttan ótta.

15 Summir prædika Christ víst enn tá av øvund og stríði; og summir eisini av góðum vilja:

16 Teir einu prædika Christ av trætnaði, ikki ærligani, hugsandi at leggja trongd afturat mínum bondum:

17 Men hínir av kærleika, vitandi at eg eri settur til verjingina av gleðiboðskapinum.

18 Hvat tá? ið hvussu er, á hvønn hátt, hvørt á kvamsvís, ella í sannleika, so verður Christus prædikaður; og í tí fegnast eg, ja, og vil fegnast.

19 Tí at eg veit, at hetta skal koma út til mína frelsu gjøgnum tykkara bøn, og veitan av Anda Jesu Christi,

20 Samsvarandi míni inniligu væntan og *míni* vón, at í ongu skal eg verða til skammar, men at við øllum dirvi, so sum altið, *soleiðis* eisini nú, so skal Christus verða gjørdur stórus í mínum likami, hvørt tað veri seg við lívi, ella við deyða.

21 Tí hjá mær at liva er Christus, og at doyggja er vinningur.

22 Men um eg livi í kjøtinum, so er hetta fruktin av mínum strevi: tó hvat eg skal velja, tað veit eg ikki.

23 Tí at eg eri í treinging ímillum tveir *lutir*, i at eg havi eina trá at fara burtur, og at vera hjá Christi, sum er nógvir betri:

24 Men at verða *verandi* í kjøtinum er neyðturviligari fyri tykkum.

25 Og havandi hetta sannføri, so veit eg at eg skal verða *verandi* og halda fram hjá tykkum øllum, fyri tykkara frama og trúargleði;

26 *Fyr*i at tykkara fagnan má verða ríkiligari í Jesusi Christi fyri meg, við míni komu til tykkum aftur.

27 Latið bara tykkara levnað vera sum tað sømir gleðiboðskapi Christi: so at, hvørt eg komi og siggi tykkum, ella verði frástaddur, at eg so má hoyra um tykkara viðurskiftir, at tit standa fastir í einum anda, og við einum huga stríðast saman fyri trúgv gleðiboðskaparins;

28 Og í ongu tingi ræðsluslignir av tykkara mótstandarum: sum er fyri teir eitt týðiligt tekin um undirgang, men fyri tykkum um frelsu, og tað frá Guði.

29 Tí at tykkum er tað givið Christi vegna, ikki bert at trúgva á hann, men eisini at líða fyri hansara skuld;

30 *Við* at tit hava sama stríðið sum tit sóu í mær, og nú hoyra er í mær.

KAPITUL 2

UM tað tí veri seg nøkur troyst í Christi, um nøkur kærleiks uggan, um nakað samfelag Andans, um nakrar innangoymslur og miskunnir,

2 Tá uppfyllið mína gleði, at tit veri likasinnaðir, hava sama kærleika, eru samlyntir, samhugaðir.

3 Latið einkið verða gjørt ígjøgnum stríð ella fáfongda æru; men í litillæti av huga lat hvønn meta annan betri enn seg sjálvan.

4 Hyggið ekki hvør um síni egnu ting, men hvør eisini um tingini hjá øðrum.

5 Latið henda huga vera í tykkum, sum eisini var í Christi Jesusi:

6 Sum, *tá ið hann* var í skapi Guðs, hugsaði tað ikki *sum* rán at vera javnur við Guð:

7 Men gjørði seg av ongum umdømi, og tók á seg skapið av tænarara, og varð gjørdur í líkleika manna:

8 Og *tá ið hann* varð funnin í sniði sum maður, eyðmýkti hann seg, og gjørdist lýðin at deyða, enn tá deyða krossins.

9 Hvørsvegna Guð eisini hevur høgt upphevað hann, og givið honum eitt navn sum er yvir hvørjum navni:

10 At fyrri Jesu navni hvørt knæ skuldi boyggja seg, av *tingum* í himni, og *tingum* á jørð, og *tingum* undir jørdini;

11 Og at hvør tunga skuldi jætta at Jesus Christus er Harri, til dýrdar Guðs Faðirs.

12 Hvørsvegna, minir elskaðu, eins og tit altíð hava lýtt, ikki sum bert í míni hjáveru, men nú mikið meira í míni fráveru, *tá* arbeiðið út tykkar egnu frelsu við ótta og bivan.

13 Tí at tað er Guð sum virkar í tykkum, bæði at vilja og at gera av *sínum* góða tokka.

14 Gerið øll ting uttan knarranir og keglanir:

15 Fyri at tit mega vera ólastandi og meinaleysir, synir Guðs, uttan átalu, mitt í eini krókutari og spiltari tjóð, hvørja millum tit skína sum ljós í heiminum;

16 Við tað at tit halda frammi lívsins orði; so at eg má fegnast á degi Christs, at eg havi ikki runnið til einkiðs, ikki heldur arbeitt til einkiðs.

17 Ja, og um eg verði ofraður uppá sláturofri og tænanstu trúar

tykkara, so frøist eg, og fegnist við tykkum øllum.

18 Fyri somu grund eisini frøast tit, og fegnast við mær.

19 Men eg troysti á Harran Jesus at senda Timotheus skjótt til tykkara, so at eg eisini má vera við góða uggan, tá ið eg veit tykkara tilstand.

20 Tí eg havi ongan líkasinnadán, sum náttúrliga vil hava umsorgan fyrri tykkara tilstandi.

21 Tí at allir søkja sitt egna, ikki tingini sum eru Jesu Christs.

22 Men tit kenna prógvið um hann, at eins og ein sonur hjá faðirinum, so hevur hann tænt við mær í gleðiþóðskapinum.

23 Hann vóni eg tí at senda í núverandi *stund*, so skjótt sum eg siggi hvussu tað fer at ganga hjá mær.

24 Men eg troysti á Harran, at eg eisini sjálvur skjótt fari at koma.

25 Tó helt eg tað neyðugt at senda til tykkum Ê-pá-fródi-tús, mín bróður, og féлага í strevi, og hermanna felaga, men tykkara sendiþóð, og hann sum tænti fyrri mínar tørvir.

26 Tí honum longdist eftir tykkum øllum, og var fullur av tyngd, tí at tit høvdu hoyrt at hann hevði verið sjúkur.

27 Tí víst var hann sjúkur nær deyða: men Guð miskunnadði honum; og ikki bert honum, men eisini mær, fyrri at eg ikki skuldi hava sorg omaná sorg.

28 Eg sendi hann tí tess umhyggjuligari, fyrri at, tá ið tit siggja hann aftur, tit mega fegnast, og at eg má vera tess minni syrgin.

29 Takið tí ímóti honum í Harranum við allari gleði; og haldið slíkar í tign:

30 Tí fyrri Christi verk var hann nær deyða, og gav ikki far um sítt lív, fyrri at bota um tykkara trot á tænanstu mótvægis mær.

KAPITUL 3

AT enda, brøður mínir, fegnist í Harranum. At skriva somu ting til tykkara, er fyrri mær vist ikki ringt, men hjá tykkum er það ringt.

2 Ansið eftir hundum, ansið eftir óndum verkamonnum, ansið eftir sundurskeringini.

3 Tí at vit eru umskeringin, sum tilbiðja Guð í andanum, og fegnast í Christi Jesusi, og hava einkið troyst á kjotið.

4 Tó at eg kundi eisini havt troyst á kjotið. Um onkur annar heldur, at hann hevur það sum hann kundi troystað á kjotið av, tá havi eg það meira:

5 Umskorin áttanda dag, av slekt Ísraels, av Benjamins ætt, ein Hebræari av Hebræarunum; hvat lógina varðar, ein Pharisæari;

6 Viðvíkjandi vandlæti, søkti eg at kirkjuni; hvat varðar rættvisina sum er í lógini, ólastandi.

7 Men tey tingini sum vóru vinningur fyrri mær, tey roknaði eg sum tap fyrri Christ.

8 Ja óivað, og eg rokni ðall ting bert tap fyrri avbærleikan av kunnleikanum til Christs Jesu Harra míns: fyrri hvønn eg havi liðið tapið av ðllum tingum, og rokni tey sum skarn, fyrri at eg má vinna Christ,

9 Og verða funnin í honum, ei havandi mína egnu rættvisi, sum er av lógini, men hana sum er ígjøgnum Christi trúgv, rættvisina sum er av Guði við trúgv:

10 At eg má kenna hann, og kraftina av hans uppreisn, og samfelagið av hansara líðingum, verðandi gjørdur sammyndbærur hansara deyða;

11 Um á nakran hátt eg mátti nátt til uppreisnina av teimum deyðu.

12 Ikki sum um eg longu hevði nátt, eiheldur longu var

fullkomin: men eg fylgi eftir, um at eg má handtaka það sum eg eisini eri handtikin fyrri av Christi Jesusi.

13 Brøður, eg rokni meg ikki at hava handtikið: men hetta ðina ting geri eg, við at gloyma tey tingini sum eru fyrri aftan, og rætta meg fram at teim tingunum ið eru fyrri framman,

14 So strembi eg imóti málinum fyrri sigursgripin av høgu kallan Guðs í Christi Jesusi.

15 Latum okkum tí, so mangir sum veri fullkominir, vera soleiðis sinnaðir: og um í nøkrum tingi tit veri ððrvisi sinnaðir, tá skal Guð opinbera tykkum sjálvt hetta.

16 Hóast hetta, hvartil vit longu hava nátt, so latum okkum ganga eftir somu reglu, latum okkum ihuga sama ting.

17 Brøður, verið eftirfylgjarar saman av mær, og merkið tykkum teir sum ganga soleiðis sum tit hava okkum til fryidømis.

18 (Tí at mangir ganga, um hvørjar eg havi sagt tykkum mangan, og nú sigi tykkum enn tá grátandi, at teir eru figgindarnir av krossi Christs:

19 Hvørs endi er oyðing, hvørs Guð er teirra búkur, og hvørs æra er í teirra skomm, sum ihuga jarðiskar lutir.)

20 Tí okkara borgarskapur er í himni; hvaðani vit eisini vænta eftir Frelsaranum, Harranum Jesusi Christi:

21 Sum skal umskapa okkara neyðarsliga likam, at það má verða snikkað líkt hansara dýrdsama likami, eftir teirri virkan sum hann er førur fyrri sjálvt at undirleggja ðall ting fyrri sær sjálvum við.

KAPITUL 4

TESSVEGNA, mínir brøður, kært elskaðir og longstir eftir, mín gleði og krúna, soleiðis

standið fastir í Harranum, *minir* kært elskaðu.

2 Eg trúði Æv-ó-dí-ás, og trúði Sýn-tý-ké, at tær veri samsintar í Harranum.

3 Og eg bæni teg eisini, sanna okfelaga, hjálp teimum kvinnunum sum arbeiddu við mær í gleðiboðskapinum, við Clementi eisini, og við øðrum starvsfeløgum mínum, hvørs nøvn eru í livsins bók.

4 Fegnist í Harranum alveg: og aftur sigi eg, Fegnist.

5 Tykkara hówsemi veri øllum monnum kunn. Harrin er við hond.

6 Verið stúrnir fyri ongun; men í hvørjum tingi við bøn og áheitan, saman við takkarveitan, latið tykkara umbønir verða gjørdar kunnar fyri Guði.

7 Og Guðs friður, sum fer framum alt skil, skal varðveita tykkara hjørtu og hugar, ígjøgnum Christ Jesus.

8 At enda, brøður, hvatidenn er satt, hvatidenn er ærligt, hvatidenn er rættlátt, hvatidenn er skírt, hvatidenn er elskuligt, hvatidenn er av góðum ummæli, um tað finst nøkur dygd, og um tað veri nakað rós vert, tá hugsid um hesar lutir.

9 Tey ting ið tit bæði hava lært, og tikið við, og hoyrt, og sæð í mær, gerið tey: og Guð friðarins skal vera við tykkum.

10 Men eg frøddist í Harranum stórliga, at nú endiliga tykkara umsorgan fyri mær aftur hevur blomstrað; í hvørjum tit eisini vóru vandnir, men tykkum vantaði føri.

11 Ikki tað at eg tali í mun til tørv: tí at eg havi lært, í hvørji støðu og so eri i, at vera nøgdur við tað.

12 Eg dugi bæði at vera lækkaður, og eg dugi at floyma

yvir: allastaðni og í øllum tingum eri eg undirvístur til bæði at vera mettur og at vera svangur, bæði at floyma yvir og at liða trot.

13 Eg megni at gera øll ting ígjøgnum Christ, ið styrkir meg.

14 Kortini hava tit gjørt væl i, at tit høvdu viðurskiftir við mína kvøl.

15 Men tit Philippensarar vita eisini, at í byrjanini av gleðiboðskapinum, tá ið eg fór avstað úr Mác-ě-dó-ní-ű, hevði eingin kirkja viðurskiftir við meg, hvat viðvíkur geving og móttaking, uttan tit einir.

16 Tí at sjálv t í Thěss-ă-ló-ní-cű sendu tit einaferð og aftur til mína neydsyn.

17 Ikki tí at eg trái gávu: men eg trái frukt ið kann fløða yvir til tykkara rokning.

18 Men eg havi alt, og floymi yvir: tað er fult hjá mær, eftir at hava móttikið frá E-pă-frô-dí-tűs-i tey tingini sum vórðu send frá tykkum, ein anga av sötum royki, eitt kærkomið sláturoffur, væl toknandi fyri Guði.

19 Men mín Guð skal bøta um allan tykkara tørv eftir sínum ríkidömum í dýrd við Christi Jesusi.

20 Men Guði og Fadir várum veri dýrd um aldur og ævir. Á-měn.

21 Heilsid hvørjum heilagum í Christi Jesusi. Brøðurnir, sum eru hjá mær, lata heilsa tykkum.

22 Øll tey heilagu lata heilsa tykkum, serliga tey sum eru av húshaldi Čăsars.

23 Náði várs Harra Jesu Christs veri við tykkum øllum. Á-měn.

¶ Hann varð skrivaður til Philippensararnar frá Róm, av E-pă-frô-dí-tűs-i.

EPISTIL PAULUSAR ÁPOSTULS
TIL
KOLOSSENSARARNAR.

KAPITUL I

PAULUS, ein ápostul Jesu Christs við Guðs vilja, og Timotheus, bróðir okkara,

2 Til hinar heilagu og trúföstu brøður í Christs sum eru í Kō-lōs'sē: Náði veri at tykkum, og friður, frá Guði Faðir varam og Harranum Jesu Christi.

3 Vit veita tækkir til Guðs og Faðir vårs Harra Jesu Christs, *í tí vit* altíð biðja fyri tykkum,

4 Síðan vit hoyrdu um tykkara trúgv á Christ Jesus, og um kærlleikan *sum tit hava* til øll hini heilagu,

5 Fyri ta vón sum er lögð av til tykkum í himni, um hvørja tit hoyrdu áður í sannleiksorði gleðiðskaparins;

6 Sum er komið til tykkara, eins og *tað er* í øllum heiminum; og ber fram ávøkst, sum *tað* eisini *ger* í tykkum, síðan tann dag tit hoyrdu *um tað*, og kendu náði Guðs í sannleika:

7 Eins og tit eisini lærdu av Ép-á-phrás-i, okkara kæra samtænara, sum fyri tykkum er ein trúfastur tænarí Christs;

8 Sum eisini kunngjörði okkum tykkara kærlleika í Andanum.

9 Fyri hesa grund eisini, síðan tann dag vit hoyrdu *tað*, gevast vit ikki at biðja fyri tykkum, og at tráa at tit máttu verðið fyltir við kunnleikanum til hansara vilja í øllum vísdómi og andligum skili;

10 At tit máttu ganga Harranum verdigir til allan tokka, og vera fruktsamir í hvørjum góðum verki, og vaksa í kunnleikanum til Guðs;

11 Styrktir við øllum mátti, samsvarandi hansara dýrdsomu

kraft, *fram* at allari tolmóð og langmóð við frødligsemi;

12 Og veita Faðirinum tækkir, sum hefur gjørt okkum hósكىligar at vera luttakarar í arvi teirra heilagu í ljósi:

13 Sum^p hefur friað okkum út frá mátti myrkursins, og hefur umsett *okkum* inn í kongadømi kæra Sonar síns:

14 Í hvørjum^p vit hava endurløysing ígjøgnum blóð hansara, *enmtá* fyrigeving syndanna:

15 Sum^p er mynd hins ósjónliga Guðs, hin fyrstifóddi hjá hvørjum skapningi:

16 Tí av honum vórðu øll ting skapt, sum eru í himni, og sum eru á jørð, sjónlig og ósjónlig, hvørt *tey veri seg* trónur, ella harradømir, ella fúrstaðømir, ella máttir: øll ting vórðu skapt av honum, og til hansara:

17 Og hann er fyrr enn øll ting, og av honum hanga øll ting saman.

18 Og hann er høvur líkamsins, kirkjunnar: sum^p er byrjanin, hin fyrstifóddi frá teimum deyðu; *fyr* at hann í øllum *tingum* skuldi hava hina fremstu støðu.

19 Tí tað hóvaði *Faðirinum* at í honum skuldi øll fylli búgva;

20 Og, havandi íbirt frið ígjøgnum blóðið av krossi hansara, við honum at gera øll ting sátt við seg; við honum, *sigi eg*, hvørt *tey veri seg* ting á jørð, ella ting í himni.

21 Og tykkum, sum vóru einaferð fremmandgjördir og figgindar í *tykkara* sinni við vondum verkum, hefur hann tó nú endursónað

22 Í líkami kjøts hansara ígjøgnum deyða, *fyr* at seta tykkum fram heilagari og ólastiligar og óatfínniligar í eygsjón hansara:

23 Um tit halda fram í trúnni grundfestir og stöðugir, og ikki verða fluttir burtur frá vón gleðiboðskaparins, sum tit hava hoyrt, og sum varð prædikaður fyri hvørjum skapningi sum er undir himni; hjá hvørjum eg, Paulus, eri gjørdur ein tænarí;

24 Sum nú fegnist í mínum líðingum fyri tykkum, og fylli upp tað sum vantar í av kvølum Christi í mínum kjøti, fyri líkams hansara skuld, sum er kirkjan:

25 Hjá hvørji eg eri gjørdur ein tænarí, samsvarandi trúarhúshaldi Guðs, sum mær er givið fyri tykkum, at uppfylla Guðs orð;

26 Enntá loyndardómurin sum hevur verið fjaldur frá øldum og frá ættum, men nú er gjørdur eyðsýndur fyri hansara heilagu:

27 Fyri hvørjum Guð vildi gera kunnugt, hvat ríkdómurin er av dyrdini av hesum loyndardómi millum Heidningarnar; sum er Christus í tykkum, vón dyrdarinnar:

28 Hvønn^p vit prædika, í tí at ávara hvønn mann, og læra hvønn mann í øllum vísdómi; so at vit mega framseta hvønn mann fullkomnan í Christi Jesusi:

29 Hvarat eg eisini strevist, í tí at eg stríðist samsvarandi virkan hansara sum mektigani virkar í mær.

KAPITUL 2

TÍ at eg vildi at tit vitstu, hvat mikið stríð eg havi fyri tykkara skuld, og fyri teir í Lá-ó-di-cé-ú, og fyri so mangar sum ikki hava sæð mitt andlit í kjøtinum;

2 At teirra hjørtu máttu verða uggað, í at tey verða knýtt saman í kærleika, og at øllum ríkidómi av hini fullu sannføring av skili, til ásanningina av loyndardómi Guðs, og Faðirsins, og Christs;

3 Í hvørjum^p eru fjaldir allir dýrgripir vísdóms og kunnleika.

4 Og hetta sigi eg, at ikki nakar skuldi tølt tykkum við lókkandi orðum.

5 Tí tó at eg veri meg frá-staddur í kjøtinum, tó eri eg hjá tykkum í andanum, og fegnist og skoði tykkara ordan, og standfestið av tykkara trúgv á Christ.

6 Eins og tit tí hava tikið ímóti Christi Jesusi Harranum, soleiðis gangið tit í honum:

7 Rótfestir og uppbygdir í honum, og stöðufestir í trúnni, eins og tit hava verið lærdir, fløðandi yvir í henni við takkarveitan.

8 Varið tykkum, at ikki nakar hertaki tykkum ígjøgnum heim-speki og fáfongda villu, eftir mannsaði, eftir barnalærdómum heimsins, og ikki eftir Christi.

9 Tí at í honum býr øll fyllin av Gudskapinum líkamliga.

10 Og tit eru fullfærdir í honum, sum er høvdið hjá øllum fúrstadómi og mátti:

11 Í hvørjum^p tit eisini eru umskornir við umskeringini sum er gjørd uttan hendur, í at latast úr líkami kjøtssyndanna við umskering Christs:

12 Grivnir við honum í dópi, í hvørjum tit eisini eru risnir við honum ígjøgnum trúgv út-føringar Guðs, sum^p hevur reist hann frá teimum deyðu.

13 Og tykkum, ið vóru deyðir í tykkara syndum og óumskering kjøts tykkara, hevur hann livandi-gjørt saman við honum, havandi fyrigivið tykkum allar misgerðir;

14 Og strikaði út hondskriftina av fyriskipanum sum var ímóti okkum, sum var andstöðis okkum, og tók hana burtur, við at negla hana til kross hansara;

15 Og tá ið hann hevði av-vápnad fúrstadómir og máttir, helt hann sýning av teimum opinlýsliga, við at stórsigra yvir teimum í honum.

16 Latid tí ongan døma

KOLOSSENSARARNIR 3

tykkum í mati, ella í drekka, ella hvat viðvikur einum halgidegi, ella um nýmánan, ella um sabbatsdagarnar:

17 Sum eru ein skuggi av komandi tingum; men likamið er Christs.

18 Latið ongan tøla tykkum frá tykkara sigursprisi í frivilligari eyðmýkt og tilbiðjan av einglum, *i at hann* treingir seg inn í tey tingini sum hann ikki hevur sæð, fáfongdarligani uppblásin av sínum kjótliga huga,

19 Og ikki heldur *fast við* Høvdið, frá hvørjum alt likamið, við liðum og bondum, fær nering tænta, og bundið saman, veksur við Guðs vøkstri.

20 Hvørsvegna, um tit veri deyðir við Christi frá barnalærdómum heimsins, hví, sum um *tú* livdu í heiminum, eru tit undirgívnir fyri reglugerðum,

21 (Nem ikki við; ikki smakka; ikki handfara;

22 Sum øll eru *til tess* at týnast við nýtsluni;) eftir boðum og doktrinunna?

23 Hvørji ting víst hava eitt sýni av vísdomi í viljatilbiðjan, og eyðmýkt, og vanrøking av likaminum; ikki í nakrari æru til nøktingina av kjøtinum.

KAPITUL 3

UM tit tá veri risnir við Christi, *tá* søkið tey tingini sum eru fyri oman, har Christus situr við høgru hond Guðs.

2 Setið tykkar alsk á ting fyri oman, ikki á ting á foldum.

3 Tí at tit eru deyðir, og tykkara lív er fjalt við Christi í Guði.

4 Tá ið Christus, *sum* er okkara lív, skal birtast, tá skulu tit eisini birtast við honum í dyrd.

5 Deyðið tí tykkara limir sum á jorðini eru; siðloysi, óreinsku, ómátaliga yndan, ónda lyst, og ágirnd, sum er avgudadyrkan:

Formaning til vælvild og eyðmýkt

6 Fyri hvørja luta skuld Guðs vreiði kemur á børn ólýdnisins:

7 Í hvørjum tit eisini gingu einaferð, tá ið tit livdu í teimum.

8 Men nú eisini tit, leggið av øll hesi; firtni, vreiði, illvilja, gudsspottan, skitna samtalu út av munni tykkara.

9 Lúgvíð ikki hvør fyri øðrum, við tað at tit hava latist úr hinum gamla manni við hansara gerðum;

10 Og hava latist í hin nýggja *mann*, sum verður endurnýggjaður í kunnleika eftir mynd hansara sum skapti hann:

11 Har tað er hvørki Grikki ella Jødi, umskering ella óumskering, Barbári, Skýtti, trælur *ella* frælsur: men Christus er alt, og í øllum.

12 Íklæðist tí, sum Guðs útvaldu, heilagu og elskaðu, innangoymslur av miskunnum, góðsku, lítillæti av sinni, eyðmýkt, langmód;

13 *So at tit* bera yvir við hvør øðrum, og fyrigeva hvør øðrum, um onkur havi kærumál imóti nøkrum: júst eins og Christus fyrigav tykkum, soleiðis eisini tit.

14 Og framum allar hesar lutir, *íklæðist* vælvild, sum er band fullkominleikans.

15 Og latið Guðs frið ráða í tykkara hjørtum, til hvat eisini tit eru kallaðir í einum likami; og verið takksamir.

16 Latið Christi orð búgva í tykkum ríkligani í øllum vísdomi; *so at tit* læra og áminna hvør annan við psálmum og lovpsálmum og andligum songum, og syngja við náði í tykkara hjørtum til Harrans.

17 Og hvatsumhelst tit gera í orði ella gerð, *gerið* alt í Harrans Jesu navni, takkandi Guði og Faðirinum við honum.

18 *Tít* konur, undirgevið tykkum tykkara egnu monnum, sum tað er hósكىligt í Harranum.

Ymsar fyriskipanir og heilsanir

19 *Tit* menn, elskið *tykkara* konur, og verið ikki beiskir ímóti teimum.

20 *Tit* börn, aktið *tykkara* foreldur í øllum timum: tí hetta er væl toknandi fyri Harranum.

21 *Tit* fedrar, eggjið ikki tykkara börn til *firtnis*, at ikki tey verið móttfallin.

22 *Tit* tænarar, aktið í øllum timum *tykkara* meistarar eftir kjøtinum; ikki við eygnatænastu, sum manntoknarar; men í einfaldni hjartans, óttandi Guð:

23 Og hvatsumhelst tit gera, gerið tað hjartaliga, sum fyri Harranum, og ikki monnum;

24 Vitandi, at av Harranum skulu tit fáa arvsendingjaldið: tí at tit tæna Harranum Christi.

25 Men hann, ið ger órætt, skal fáa fyri tað órætta sum hann hevur gjørt: og har er eingin persónsmetan.

KAPITUL 4

TIT meistarar, gevið *tykkara* tænarum tað sum er rætt og rættlætt; vitandi, at tit eisini hava Meistara í himni.

2 Haldið fram í bøn, og vakið í hini somu við takkarveitan;

3 Biðjið hartil eisini fyri okkum, at Guð vildi latið okkum upp einar taludyr, at tala loyndardóm Christi, fyri hvønn eg eisini eri í bondum:

4 At eg má gera hann eyðsýndan, so sum eg átti at tala.

5 Gangið í visdómi móttvegis teimum sum eru fyri uttan, so at tit leyskeypa lagaligu stundina.

6 Latið tykkara talu vera allan veg við náði, kryddað við salti, at tit mega vita hvussu tit áttu at svara hvørjum einstökum.

7 Allan mín tilstand skal Tý-ki-kús kunngera tykkum, sum er ein elskaður bróðir, og trúgvur tænar og samtænarari í Harranum:

KOLOSSENSARARNIR 4

8 Hvønn eg havi sent tykkum fyri tað sama endamáli, at hann mátti vita tykkara tilstand, og troysta tykkara hjørtu;

9 Við Ó-nés-i-mús-i, einum trúfóstum og elskaðum bróðuri, sum er ein av tykkum. Teir skulu gera kunn fyri tykkum øll ting sum eru gjørd her.

10 Ár-is-tár-kús, samfangi mín, letur heilsa tykkum, og Marcus, systirsonur hjá Barnabasi, (við-víkjandi hvørjum^p tit fingi boð: um hann kemur til tykkara, tá takið ímóti honum;)

11 Og Jesus, sum er kallaður Justus, sum eru av umskeringini. Bert hesir eru mínir samarbeiðarar fyri kongadømi Guðs, sum hava verið mær ein troyst.

12 Ép-á-phrás, sum er ein av tykkum, ein tænarari Christi, letur heilsa tykkum, sum altíð strevast inniligani fyri tykkum í bønnum, at tit mega standa fullkomnir og fullførir í øllum vilja Guðs.

13 Tí at eg beri honum frágreiðing, at hann hevur mikið vandlæti fyri tykkum, og teimum sum eru í Lá-ð-di-cé-ù, og teimum í Hi-ér-á-pø-lis.

14 Lukas, hin elskaði læknin, og Dē-mās, lata heilsa tykkum.

15 Heilsid bróðrunum sum eru í Lá-ð-di-cé-ù, og Ným-phās-i, og kirkjuni sum er í húsi hansara.

16 Og tá ið hesin epistilin er lisen tykkara millum, tá fáið hann at verða lisan eisini í kirkju Lá-ð-di-cé-anna; og at tit somuleiðis lesa epistilin frá Lá-ð-di-cé-ù.

17 Og sig við Ár-kip-pūs, Gev gætur eftir tænastruni sum tú hevurt móttikið í Harranum, at tú uppfylli hana.

18 Heilsanin við hond míni, Paulusar. Minnist míni bond. Náði veri við tykkum. Á-mén.

¶ Skrivaður frá Róm til Kolossensararnar av Tý-ki-kús-i og Ó-nés-i-mús-i.

FYRRI EPISTIL
PAULUSAR ÁPOSTULS
TIL
THESSALÓNICARARNAR.

KAPITUL 1

PAULUS, og Sil-vá-nūs, og Timotheus, til kirkju Thëss-á-ló-níc-aranna, *sum er í Guði Faðir og í Harranum Jesusi Christí: Náði veri at tykkum, og friður, frá Guði Faðir várum, og Harranum Jesusi Christí.*

2 Vit veita tækkrir til Guðs altíð fyrri tykkum allar, *í tí vit nevna tykkum í bønnum várum;*

3 *Meðan vit minnast uttan íhald tykkara verk av trúgv, og arbeiði av kærleika, og tol í vón á váran Harra Jesus Christ, í eygsjón Guðs og Faðirs várs;*

4 Vitandi, elskaðu brøður, tykkara útveljing av Guði.

5 Tí at okkara gleðiboðskapur kom ikki til tykkara bert í orði, men eisini í kraft, og í Halga Andanum, og í miklari vissu; eins og tit vita hvat fyrri menn vit vóru tykkara millum fyrri tykkara skuld.

6 Og tit gjørdust eftirfyljarar av okkum, og av Harranum, havandi tikið ímóti orðinum í miklari líðing, við gleði av Halga Andanum:

7 So at tit vóru fyrimyndir fyrri øllum ið trúgva, í Mác-ë-dó-ni-ú og Á-kái'-ú.

8 Tí frá tykkum ljóðaði út Harrans orð, ikki bert í Mác-ë-dó-ni-ú og Á-kái'-ú, men eisini í hvørjum plássi *har* tykkara trúgv mótvegis Guði er spreidd umkring; so at okkum nýtist ikki at siga nakað.

9 Tí at teir sjálvir lýsa um okkum hvat fyrri inngongd vit høvdu hjá tykkum, og hvussu tit vendu til Guðs frá avgudum til at tæna tí livandi og sanna Guði;

10 Og at vænta eftir hansara Syni frá himni, sum hann

reisti frá teimum deyðu, *enntá* Jesusi, sum friaði okkum út frá tí komandi vreiðini.

KAPITUL 2

TÍ at tit sjálvir, brøður, vita *um* okkara inngongd hjá tykkum, at hon var ikki til fánýtis:

2 Men sjálvt eftir at vit høvdu liðið frammanundan, og vórðu skammiliga viðfarnir, sum tit vita, í **Ph**ilippí, vóru vit djarvir í Guði várum at tala tykkum gleðiboðskap Guðs við miklum stríði.

3 Tí at okkara formaning *var* ikki av villu, ella av óreinsku, ella í sviki:

4 Men *so* sum vit vórðu loyvdur av Guði at verða settir í álit við gleðiboðskapinum, *enntá* soleiðis tala vit; ikki sum *fyrri at* toknast monnum, men Guði, sum roynir hjørtu okkara.

5 Tí hvørki á nøkrum sinni brúktu vit lifrandi orð, sum tit vita, ella skálkaskjól av girnd; Guð *er* vitni:

6 Ella av monnum søktu vit æru, hvørki av tykkum, ella *tá* av øðrum, *tá* ið vit kundu havt verið til byrðu, sum ápostlar **Ch**rists.

7 Men vit vóru mildir tykkara millum, *enntá so* sum ein dadda hjúklar *um* síni børn:

8 *Við* soleiðis at vera elskuliga tráiligir um tykkum, vóru vit villigir at fáa titlutað tykkum, ikki bara Guðs gleðiboðskap, men eisini okkara egnu sálir, av tí at tit vóru okkum kærir.

9 Tí at tit minnast, brøður, okkara strev og stríð: tí at, *meðan vit* strevaðust nátt og dag, av tí at vit ikki vildu vera nøkrum av tykkum krevjuligir, prædikaðu vit tykkum gleðiboðskap Guðs.

10 Tit *eru* vitnir, og Guð *við*, hvussu heilagliga og rættlátliga og ólastiliga vit háttáðu okkum tykkara millum sum trúgva:

11 Sum tit vita, hvussu vit formanaðu og uggaðu og áløgdu einum og hvørjum av tykkum, so sum ein faðir *ger við* síni børn,

12 At tit vildu ganga Guði verdir, sum hevur kallað tykkum til kongadømi sitt og dýrd.

13 Fyri hesa grund eisini takka vit Guði uttan íhald, av tí at, tá ið tit tóku ímóti Guðs orði sum tit hoyrdu av okkum, tóku tit ikki ímóti *tí sum* mannaorði, men sum tað er av sonnum, Guðs orð, sum virknaðarsamliga virkar eisini í tykkum sum trúgva.

14 Tí at tit, brøður, gjørdust eftirfylgjjar av kirkjum Guðs, sum í Judæu eru í Christi Jesusi: tí at eisini tit hava liðið líkar lutir av tykkara egnu landsmonnum, enntá sum teir *hava* av Jødunum:

15 Sum bæði drópu Harran Jesus, og sínar egnu profetar, og hava søkt at okkum; og teir toknast ikki Guði, og eru andstøðis fyri øllum monnum:

16 Og sýta okkum at tala til Heidningarnar, at teir máttu verðið frelstir, til at fylla upp sínar syndir alveg: tí at vreiðin er komin uppá teir til hitt ytsta.

17 Men vit, brøður, *av tí at vit* vórðu tiknir frá tykkum í stutta tíð í hjástøðu, ikki í hjarta, royndu tess ríkiligari at siggja tykkara andlit við miklari tráan.

18 Hvørsvegna vit vildu havt komið til tykkara, enntá eg, Paulus, einaferð og aftur; men Sátan forðaði okkum.

19 Tí hvat *er* okkara vón, ella gleði, ella fagnaðarkrúna? *Eru* ikki júst tit í nærveru várs Harra Jesu Christi við hansara komu?

20 Tí at tit eru okkara heiður og gleði.

KAPITUL 3

HVØRSVEGNA, tá ið vit ikki longur kundu halda *tað* út, hildu vit tað gott at vera eftirlatnir í Athên einsamallir;

2 Og sendu Timotheus, brøður okkara, og tænarar Guðs, og okkara samarbeiðara í gleðiboðskapi Christi, at grundfesta tykkum, og at ugga tykkum viðvíkjandi tykkara trúgv:

3 *Fyri* at eingin skuldi verðið vikaður av hesum liðingunum: tí at tit sjálvir vita, at vit hartil eru tilskilaðir.

4 Tí at sanniliga, tá ið vit vóru hjá tykkum, søgdu vit tykkum áðrenn, at vit skuldu liða trongd; júst sum tað hendi, og tit vita.

5 Fyri hesa grund, tá ið eg ikki longur kundi halda *tað* út, sendi eg *fyri* at vita *um* tykkara trúgv, at ikki á nakran hátt freistarin havi freistað tykkum, og várt arbeiði verði til einkiðs.

6 Men nú, tá ið Timotheus kom frá tykkum til okkara, og bar okkum góð tíðindir um tykkara trúgv og vælvild, og at tit hava góða endurminning um okkum altíð, og stórliga tráa at siggja okkum, sum eisini vit *at siggja* tykkum:

7 Tí vórðu vit uggaðir, brøður, um tykkum í allari okkara liðing og neyð við tykkara trúgv:

8 Tí nú liva vit, um tit standa fastir í Harranum.

9 Tí hvørja tókk kunnu vit veita Guði aftur fyri tykkum, fyri alla ta frøi sum vit frøast við fyri tykkara sakir frammi fyri Guði várum;

10 Nátt og dag biðjandi ovurhonds, at vit máttu sæð tykkara andlit, og máttu fullkomnað tað sum vantar á í tykkara trúgv?

11 Men Guð sjálvur og Faðir vár, og vár Harri Jesus Christus, beini okkara vegg til tykkara.

12 Og Harrin fái tykkum at

I. THESSALÓNICARARNIR 4, 5 *Um aðru komu Christs*

økjast og ríkast í kærleika hvør mótvegis øðrum, og mótvegis øllum *monnum*, enntá sum vit eru mótvegis tykkum:

13 Til tess endamáls at hann má grundfesta tykkara hjörtu ólastilig í heilagleika frammi fyri Guði, enntá Faðir várur, við komu várs Harra Jesu Christs við øllum sínum heilagu.

KAPITUL 4

HARAFTURAT so bøna vit tykkum, brøður, og formana *tykkum* við Harran Jesus, at eins og tit hava móttikið av okkum hvussu tit áttu at ganga og at toknast Guði, at tit *soleiðis* vildu ríkast meir og meir.

2 Tí at tit vita hvørji boð vit góvu tykkum við Harran Jesus.

3 Tí hetta er Guðs vilji, enntá tykkara halgan, at tit skuldu halda *tykkum* frá siðloysi:

4 At ein og hvør av tykkum skuldi duga at ognar *sær* ker sítt í heilagleika og heiðuri;

5 Ikki í girndarfýsni, enntá sum Heidningarnir sum kenna ikki Guð:

6 At eingin fer framum og svíkur sín bróður í *nøkrum* máli: tí at Harrin er hevurarin av øllum slíkum, eins og vit eisini hava fyrifram ávarað tykkum og vitnað.

7 Tí Guð hevur ikki kallað okkum til óreinleika, men til heilagleika.

8 Hann, sum tí vanvirðir, vanvirðir ikki mann, men Guð, sum eisini hevur givið okkum sín heilaga Anda.

9 Men hvat varðar bróðurligan kærleika, tørvar tykkum ikki at eg skrivi tykkum: tí at tit eru sjálvir lærdir av Guði at elska hvør annan.

10 Og vist gera tit tað mótvegis øllum brøðrunum sum eru í allari Mác-é-dó-ní-ú: men vit bøna tykkum, brøður, at tit *skulu* økjast meir og meir;

11 Og at tit studeri at vera stillir, og at gera tykkar egna gerning, og at arbeiða við tykkar egnu hondum, eins og vit buðu tykkum;

12 At tit mega ganga ærligani mótvegis teimum sum eru fyriuttan, og at tit mega hava trot á ongunum luti.

13 Men eg vildi ikki havt tykkum at verið óvitandi, brøður, viðvíkjandi teimum ið sova, *fyr* at tit ikki *skulu* syrgja, enntá sum aðrir sum onga von hava.

14 Tí at um vit trúgva at Jesus doyði og reis *upp* aftur, so vil Guð eisini enntá føra teir, sum sova í Jesusi, við honum.

15 Tí hetta siga vit tykkum við Harrans orði, at vit sum eru á lívi, og verða verandi til komu Harrans, skulu ikki koma fyrri *enn* teir ið sova.

16 Tí at sjálvur Harrin skal stiga niður av himni við einum rópi, við høvuðseingilsins rødd, og við lúðri Guðs: og tey deyðu í Christi skulu fyrst risa *upp*:

17 So skulu vit, sum eru á lívi og eru eftir, verða rykt upp saman við teimum í skýggjunum, at mæta Harranum í luftini: og so skulu vit altíð vera hjá Harranum.

18 Hvørsvegna troystið hvør annan við hesum orðum.

KAPITUL 5

MEN um tíðirnar og tíðarskeiðini, brøður, hava tit ongan tørv á at eg skrivi tykkum.

2 Tí at tit sjálvir vita fullkomliga, at Harrans dagur kemur so sum tjóður á nátt.

3 Tí at tá ið teir fara at siga, Friður og tryggleiki; tá kemur bráðlig oyðing yvir teir, eins og verkir á kvinnu við barn; og teir skulu ikki komast undan.

4 Men tit, brøður, eru ikki í myrkri, at tann dagur skuldi tikið tykkum á bóli sum tjóður.

5 Tí er allir børn ljósins,

og börn dagsins: vit eru ekki av náttini, ella av myrkri.

6 Latum okkum tí ikki sova, so sum aðrir gera; men latum okkum vaka og vera edrúir.

7 Tí at teir, sum sova, sova um náttina; og teir, sum veri druknir, eru druknir um náttina.

8 Men latum okkum, sum eru av degnum, vera edrúir, og fara í bróstbrynju trúarinnar og kærlleiks; og til hjálm, vón frelsunnar.

9 Tí Guð hevur ikki fyriskipað okkum til vreiði, men at lutast frelsu við Harra okkara Jesusi Christi,

10 Sum doyði fyri okkum, til tess at, hvørt vit vaka ella sova, vit skuldu liva saman við honum.

11 Hvørsvagna troystið tykkum sjálvar saman, og uppbyggið hvør annan, enntá sum tit eisini gera.

12 Og vit bøna tykkum, brøður, at kenna teir ið streva tykkara millum, og eru yvir tykkum í Harranum, og áminna tykkum;

13 Og at meta teir sera hátt í kærlleika, vegna teirra verk. Og haldið frið tykkara millum.

14 Men vit formana tykkum, brøður, ávarið teir sum eru óstýrligir, uggið hinar mótfalnu, styðjið hinar veiku, verið tolnir mótvegis øllum *menniskjum*.

15 Síggið til at eingin løni nøkrum ilt fyri ilt; men fylgið altíð tí sum er gott, bæði millum tykkum sjálvar, og fyri øllum *menniskjum*.

16 Fegnist um ævir.

17 Biðjið uttan íhald.

18 Veitið tækkir í øllum lutum: tí at hetta er Guðs vilji í Christi Jesusi viðvíkjandi tykkum.

19 Slækkið ikki Andan.

20 Vanmetið ikki propheteringar.

21 Roynið allar lutir; haldið fast við tað sum er gott.

22 Haldið *tykkum* frá allari útsjónð av illum.

23 Og sjálvasti Guð friðarins halgi tykkum heilt; og *eg biði Guð*, at heilu tykkar andi og sál og likam verði varðveitt ólastandi til komu várs Harra Jesu Christi.

24 Trúfastur er hann ið kallar tykkum, sum eisini vil gera *tað*.

25 Brøður, biðjið fyri okkum.

26 Heilsid øllum brøðrunum við heilagum kossi.

27 Eg áleggi tykkum við Harran, at hesin epistil verði lisin fyri øllum heilagu brøðrunum.

28 Náði várs Harra Jesu Christi veri við tykkum. Á-mæn.

¶ Fyrri *epistilin* til Thëss-á-ló-níc-ararnar varð skrivaður frá Athen.

SEINNI EPISTIL

PAULUSAR APOSTULS

TIL

THESSALÓNICARARNAR.

KAPITUL I

PAULUS, og Sil-vá-nús, og Timotheus, til kirkju Thëss-á-ló-níc-aranna í Guði Faðir várum og Harranum Jesusi Christi:

2 Náði at tykkum, og friður, frá Guði Faðir várum og Harranum Jesusi Christi.

3 Vit eru skyldigir til at takka Guði altíð fyri tykkum, brøður, sum tað er sániligt, av tí at tykkara trúgv veksur avbera *nógv*, og vælildin hjá hvørjum einstøkum av tykkum øllum hvør móti øðrum rikast;

4 So at vit sjálvir rósa *okkum* í tykkum í kirkjum Guðs fyri

II. THESSALÓNICARARNIR 2 *Viðvíkjandi glatanarsyninum*

tykkara tolmóð og trúgv í øllum tykkara atsóknum og trongslum sum tit úthalda:

5 *Sum er eitt eyðsýnt tekin um Guðs rættvísu dóm, at tit mega verða taldir verdir til kongadømi Guðs, fyri hvørt tit eisini líða:*

6 Við tað *at tað er eitt rættvíst ting hjá Guði at endurgjalda trongslu til teirra sum treingja tykkum;*

7 Og til tykkara sum verða trongdir, hvíld við okkum, tá ið Harrin Jesu verður opinberaður av himni við sínum mektigu einglum,

8 Í logandi eldi *at taka hevnd yvir teir sum kenna ikki Guð, og sum ikki akta gleðiboðskap várs Harra Jesu Christs:*

9 Sum skulu revsast við ævigtvarandi oyðing frá nærveru Harrans, og frá dýrdini av hansara kraft;

10 Tá ið hann kemur *fyri at verða dýrðmettur í sínum heilaga, og at verða eygleiddur í undran í øllum teimum sum trúgva, (av tí at okkara vitnisburði tykkara millum varð trúð,) á tí degi.*

11 Hvørsvegna vit eisini altíð biðja fyri tykkum, at Guð okkara vildi roknað tykkum verdar til hesa kallan, og uppfylla allan góða tokkan av *síni* góðsku, og trúarverkið við kraft:

12 At navn várs Harra Jesu Christs má verða dýrðmett í tykkum, og tit í honum, eftir náði Guðs várs og Harrans Jesu Christs.

KAPITUL 2

MEN vit bøna tykkum, brøður, við komu várs Harra Jesu Christs, og við okkara savnan saman at honum,

2 At tit ikki verða skjótt skakaðir í sinni, ella órógvast,

hvørki við anda, ella við orði, ella við brævi sum frá okkum, sum at dagur Christs er við hond.

3 Latið ongan villeiða tykkum á nakran hátt: tí *at tann dagurin skal ikki koma*, uttan tað kemur eitt fráfall fyrst, og hasin syndarinnar maðurin verður opinberaður, glatanarsonurin;

4 Sum stendur ímóti og hevjar seg upp um alt sum verður kallað Guð, ella sum verður tilbiðið; so at hann sum Guð situr í templi Guðs, *og sýnir seg sjálvan at hann er Guð.*

5 Minnst tit ikki, at tá ið eg enn var hjá tykkum, *tá segði eg tykkum hesar lutir?*

6 Og nú vita tit hvat heldur aftur, at hann mátti verðið opinberaður í tíð síni.

7 Tí at misgerðarloyndardómurin virkar longu: bert *at hann, sum nú heldur aftur, vil halda aftur*, inntil hann verði tikin burtur av vegnum.

8 Og tá skal hasin Vondi verða opinberaður, sum Harrin skal upp tæra við andanum av sínum munn, og skal oyða við bjartleikanum av síni komu:

9 *Enntá hann*, hvørs koma er eftir virkan Sátans við allari kraft og teknum og lúgvandi undrum,

10 Og við allari villeiðiligsemi av órættvísi í teimum ið glatast; av tí at teir tóku ikki ímóti kærleikanum til sannleikan, at teir máttu verðið frelstir.

11 Og fyri hesa grund fer Guð *at senda teimum kraftiga villu*, at teir skuldu trúgva eini lygn:

12 *Fyri at teir allir skuldu verða heldømdir sum trúðu ikki sannleikanum, men høvdu fragd í órættvísi.*

13 Men vit eru skyldigir til alveg at veita Guði tökkir fyri tykkum, brøður *hátt* elskaðir av

Harranum, av tí at Guð frá byrjanini hevur útvalt tykkum til frelsu gjøgnum halgan av Andanum og trúgv sannleikans:

14 At hvørjum hann kallaði tykkum við gleðiboðskapi okkara, til lutingina av dýrd várs Harra Jesu Christs.

15 Tessvegna, brøður, standið fastir, og haldið tær síðvenjur sum tit hava verðið lærdir, hvørt við orði, ella epistli okkara.

16 Men sjálvur Harri vár Jesus Christus, og Guð, enná Fadir vár, sum hevur elskað okkum, og hevur givið *okkum* ævigtvarandi troyst og góða vón gjøgn náði,

17 *Hann* uggi hjørtu tykkara, og grundfesti tykkum í hvørjum góðum orði og verki.

KAPITUL 3

AT enda, brøður, biðjið fyri okkum, at Harrans orð má hava *fría* kós, og verða dýrdmætt, enná sum *tað er* hjá tykkum:

2 Og at vit mega verða bjargaðir frá órimiligum og vondum monnum: tí at allir hava ikki trúgv.

3 Men Harrin er trúfastur, sum skal grundfesta tykkum, og varðveita *tykkum* frá illum.

4 Og vit hava vissu í Harranum viðvíkjandi tykkum, at tit bæði gera og vilja gera tey tingini sum vit bjóða tykkum.

5 Og Harrin beini tykkara hjørtu inn í kærleika Guðs, og inn í tolnu væntanina eftir Christi.

6 Men vit ábjóða tykkum, brøður, í navni várs Harra Jesu Christs, at tit taka tykkum aftur frá hvørjum bróðuri sum gongur óreglusamligani, og ikki eftir teirri síðvenju sum hann fekk frá okkum.

7 Tí at tit sjálvir vita hvussu tit áttu at fylgja okkum: tí vit bóru okkum ikki óreglusamt at tykkara millum;

8 Eiheldur ótu vit breyðið hjá nøkrum fyri einkið; men arbeiddu við stríði og strevi nátt og dag, *fyr*i at vit ikki skuldu verða krevjuligir fyri nøkrum av tykkum:

9 Ikki tí at vit ikki hava vald, men *fyr*i at gera okkum sjálvar til eitt fyridømi fyri tykkum, til at fylgja okkum.

10 Tí sjálvt tá ið vit vóru hjá tykkum, buðu vit tykkum hetta, at um nakar ikki vildi arbeida, *tá* skuldi hann heldur ikki eta.

11 Tí vit hoyra, at tað eru summir ið ganga tykkara millum óreglusamliga, *sum* als ikki arbeida, men eru sneytidólgar.

12 Men teimum, ið eru slíkir, bjóða vit og formana við Harra váran Jesus Christ, at við stillføri teir arbeidi, og eti sitt egnu breyð.

13 Men tit, brøður, verðið ikki troyttir í vælgering.

14 Og um onkur akti ikki orð okkara við hesum epistli, *tá* merkið *tykkum* tann mann, og havið einkið samlag við hann, at hann má skammast.

15 Tó roknið *hann* ikki sum figginda, men áminnið *hann* sum bróður.

16 Men sjálvur Harri friðarins gevi tykkum frið altíð á allan hátt. Harrin *veri* við tykkum øllum.

17 Heilsan Paulusar við míni egnu hond, sum er tekinið í hvørjum epistli: soleiðis skrivi eg.

18 Náði várs Harra Jesu Christs veri við tykkum øllum. Á-mén.

¶ Seinni *epistilin* til Thëss-á-ló-níc-ararnar varð skrivaður frá Athén.

FYRRI EPISTIL
PAULUSAR ÁPOSTULS
TIL
TIMOTHEUSAR.

KAPITUL I

PAULUS, ein ápostul Jesu Christs eftir boði Guðs Frelsara várs, og Harra Jesu Christs, *sum er okkara vón;*

2 Til Timotheusar, *min* egna son í trúnni: Náði, miskunn, og friður, frá Guði Faðir várum og Jesu Christi Harra várum.

3 Eins og eg bónaði teg at verða enn í *E'phē-sūs*, tá ið eg fór inn í *Mác-é-dó-ni-ú*, so at tú kundirt áleggja summum at teir frálæri onga aðra doktrínu,

4 Ikki heldur gevi far eftir fáblum og endaleysum ættartølum, sum tæna *út* spurningar, heldur enn gudiliga uppbygging sum er í trúgv: *soleiðis ger.*

5 Men endamál boðsins er vælvild úr skirum hjarta, og *av* góðari samvitsku, og *av* ófalsaðari trúgv:

6 Frá hvørjum summir hava sveimað, og hava vent til viks at fáfongdari keglan;

7 *Teir* tráa at vera lærarar av lógini; *men* skilja hvørki hvat teir siga, ella hvat teir tvíhalda um.

8 Men vit vita at lógin *er* góð, um onkur brúkar hana lógliga;

9 *Ti vit* vita hetta, at lógin er ikki gjord til ein rættvisan mann, men til hinar lógleysu og ólýdnu, til hinar ógudiligu og til syndarar, til vanheilagar og halgivanvirðandi, til myrðarar av fedrum og myrðarar av møðrum, til manndráparar,

10 Til horkallar, til teir sum dálka seg við mannkyni, til mannatjóvar, til lygnarar, til meinsvornar persónar, og um tað veri seg nakað annað sum er andstätt heilnæmari doktrínu;

11 Samsvarandi dýrdsama gleði-boðskapi hins signaða Guðs, sum mær varð litin til.

12 Og eg takki Christi Jesusi Harra várum, sum hevur gjørt meg foran, fyri at hann roknaði meg trúgvan, og setti meg í tænastruna;

13 Sum áður var ein gudspottari, og ein atsøkjari, og skaðiligur: men eg fekk miskunn, av tí at eg gjørði *tað* fákunnugligani í vantrúgv.

14 Og náði várs Harra var avbera ríkilig við trúgv og kærlleika, sum er í Christi Jesusi.

15 Hetta *er* ein trúfóst útsøgn, og verd alla viðtøku, at Christus Jesus kom í heimin at frelsa syndarar; av hvørjum eg eri fremstur.

16 Men fyri hesa grund fekk eg miskunn, so at í mær fyrst Jesus Christus mátti sýna fram alla langmód, til eitt mynstur fyri teimum ið hereftir skuldu trúgva á hann til ævigtvarandi lívs.

17 Men Konginum tí æviga, ódeyðiliga, ósjónliga, tí einasta vísa Guði, veri heidur og dýrd um aldur og ævir. Á-mén.

18 Hesa álegging líti eg tær til, sonur *min* Timotheus, eftir prophetiunum sum áður fóru á teg, at tú við teim máttirt kriggja góða krigsførslu;

19 *I at tú* heldurt *fast* við trúgv, og góða samvitsku; sum summir hava lagt burtur viðvíkjandi trúgv, og hava liðið skipbrot:

20 Av teimum er Hý-mē-næ-ús og Alexander; sum eg havi givið upp til Sátan, at teir mega læra ikki at gudsspotta.

KAPITUL 2

EG formani tí, at, fyrst av öllum, áheitanir, bønir, fyrbønir, og takkarveitanir, verði gjörd fyrri öllum monnum;

2 Fyrri kongum, og fyrri öllum sum eru í myndugleika, at vit mega föra eitt stilt og friðsamt lív í öllum gudiligleika og ærligleika.

3 Tí hetta er gott og góð-takilig í eygsjón Guðs Frelsara várs;

4 Sum vil hava allar menn at verða frelstar, og at koma til kunnleikan til sannleikan.

5 Tí at *tad er ein* Guð, og ein millumgongumaður imillum Guð og menn, maðurin Christus Jesus;

6 Sum gav seg sjálvan *sum* loysigald fyrri allar, at verða vitnað í rættari tíð.

7 Hvarat eg eri innsettur *sum* prædikumaður, og ein ápostul, (eg tali sannleikan í Christi, og lúgv ikki;) ein lærari av Heidningunum í trúgv og sannleika.

8 Eg vil tí, at menn biðji allar staðir, lyftandi upp heilagum hondum, uttan vreiði og iving.

9 Á líkan hátt eisini at kvinnur prýði seg í sámiligum klædnaði, við blúvsemi og hówsemi; ikki við skreytaðum hári, ella gulli, ella perlum, ella kostnaðarsomum skarti;

10 Men, (sum *tad* sømir kvinnum *ið* jätta gudiligleika), við góðum verkum.

11 Lat kvinnuna læra í kvirri við allari undirgivni.

12 Men eg loyvi ikki kvinnu at frálæra, ella at tilræna myndugleika yvir mannum, men at vera í kvirri.

13 Tí at Adam varð fyrst myndaður, síðan Eva.

14 Og Adam varð ikki dáraður,

men kvinnan varð dárað, og var í misgerðini.

15 Men hon skal verða frelst í barnsføding, um tær haldi fram í trúgv og vælvild og heilagleika við hówsemi.

KAPITUL 3

HETTA er ein sonn fram-søgn, Um maður trái biskupsembætið, *tá* tráar hann góðan gerning.

2 Ein biskupur má *tá* vera ólastandi, einar konu maður, árvakin, eðrúiligur, av góðum atburði, givin til gestablidnis, skikkaður at frálæra;

3 Ikki givin til vín, eingin sláari, ikki grádigur eftir skitnum vinningi; men tolmóðigur, ikki eitt klandursvætti, ikki ágirmdarsamur;

4 Ein ið stjórnar væl sínum egna húsi, havandi síni børn í undirgivni við öllum sóma;

5 (Tí at um maður viti ikki hvussu stjórna *eigur* sínum egna húsi, hvussu skal hann *tá* taka sær av kirkju Guðs?)

6 Ikki ein nýumvendur, at ikki hann verði lyftur upp við dramblæti, og falli inn í for-døming djevulsins.

7 Harafturat má hann hava gott ummæli av teimum ið eru fyrri uttan; at ikki hann falli inn í vanæru og snerru djevulsins.

8 Likaleiðis *mugu* deknarnir vera virðiligir, ikki tvítungutir, ikki givnir til nógv vín, ikki grádigur eftir skitnum vinningi;

9 Og halda loyndardóm trúar-innar í reinari samvitsku.

10 Og lat hesar eisini fyrst verða royndar; síðan lat teir brúka dekaembætið, *um* teir verði *funnir* ólastandi.

11 Enntá soleiðis *mugu* teirra konur vera virðiligar, ikki baktalarar, eðrúligar, trúgvar í öllum tingum.

I. TIMOTHEUS 4, 5

12 Lat deknarnar vera einar konu menn, og stjórna sínum börnum og sínum egnu húsum væl.

13 Tí at teir, ið hava brúkt deknambætið væl, útvega sær sjálvum eina góða stöðu, og mikið dirvi í trúnni sum er á Christ Jesus.

14 Hesi tingini skrivi eg til tín, og vóni brátt at koma til tín:

15 Men um eg dráli leingi, fyri at tú mást vita hvussu tú áttirt at hava tína atferð í húsi Guðs, sum er kirkja hins livandi Guðs, stólpi og grundvøllur sannleikans.

16 Og uttan stríðsmál, mikil er loyndardómur gudiligleikans: Guð varð tilkennargivin í kjøtinum, rættvísgjörður í Andanum, sæddur av einglum, prædikaður Heidningunum, trúðin á í heiminum, móttikin upp inn í dýrd.

KAPITUL 4

MEN Andin talar týðiliga, at í hinum seinnu tíðum skulu summir fara burtur frá trúnni, og geva gætur eftir tøl-andi andum, og doktrinum av djevllum;

2 Talandi lygnir í hykli; og hava sína samvitsku brenni-merkta við einum heitum jarni;

3 Sum forbjóða at giftast, og bjóða fólki at halda sær frá matum, sum Guð hevur skapt at verða tiknar ímóti við takkarveitan av teimum ið trúgva og kenna sannleikan.

4 Tí hvør skapningur Guðs er góður, og einkið at vrakast, um tað verði móttikið við takkarveitan:

5 Tí at tað verður halgað við Guðs orði og bøn.

6 Um tú seti brøðurnar í endurminning um hesi ting, tá ert tú ein góður tænar

Í síðstu tíðum verður stórt fráfall

Jesu Christs, nørdur upp í trúarorðunum og av góðari doktrínu, hvarat tú hevurt nátt.

7 Men havna halgiháðandi og gamalkvendis fáblum, og ven teg heldur til gudiligleika.

8 Tí at líkamlig venjing nyttar lítið: men gudiligleiki er nyttuligur fyri øllum lutum, i at hann hevur fyrjättan til lívið sum nú er, og til tað sum koma skal.

9 Hetta er ein trúföst útsøgn, og verd alla viðtøku.

10 Tí at tessvegna bæði streva vit og líða vansømd, av tí at vit líta á hin livandi Guð, sum er Frelsari alra manna, serliga teirra sum trúgva.

11 Hesar lutir bjóða og frálær.

12 Lat ongan vanvirða tín ungdóm; men ver tú ein fyrmynd hjá teimum trúgvandi, í orði, í atferð, í vælvild, í anda, í trúgv, í reinleika.

13 Til eg komi, veit vartan um upplestur, um formaning, um doktrínu.

14 Vanrøk ikki gávuna sum í tær er, sum varð tær givin við prophetii, við áleggingini av hondum elstaráðsins.

15 Grunda yvir hesum lutum; gev teg heilt til teirra; so at tín framgongd má sýnast fyri øllum.

16 Gev gætur eftir tær sjálvum, og eftir doktrinuni; halt fram í teimum: tí við at gera hetta skalt tú frelsa bæði teg sjálvan, og tey sum hoyra teg.

KAPITUL 5

HARTA ikki ein elsta, men bøna hann sum ein faðir; og hinar yngru menn sum brøður;

2 Hinar eldru kvinnur sum møður; hinar yngru sum systrar, við øllum skirleika.

3 Æra einkjur sum í roynd og veru eru einkjur.

4 Men um onkur einkja havi börn ella barnabörn, *tá* lat tey læra fyrst og fremst at vísa virðing heima, og at viðurgjalda foreldrum sínum: tí at tað er gott og góðtakiligt fyri Guði.

5 Men hon sum er einkja í roynd og veru, og stendur á berum, lítur á Guð, og heldur áfram í áheitanum og bønnum nátt og dag.

6 Men hon, sum livir í njóting, er deyð meðan hon livir.

7 Og hesar lutir gev í álegging, at tey mega vera ólastandi.

8 Men um onkur skaffi ikki fyri sínum egnu, og serliga fyri teimum av sínum egna húsi, *tá* hevur hann avnoktað trúna, og er verri enn ein vantrúgvandi.

9 Lat ikki einkju verða tikna upp í talið undir trisinstjúgu ára gomul, *sum* hevur verið eins mans kona,

10 Væl ummæld fyri góð verk; um hon hevur uppalt børn, um hon hevur hýst fremmandum, um hon hevur tvgið fótur hinna heilagu, um hon hevur lætt um hini trongdu, um hon hevur dúgligani fylgt hvørjum góðum verki.

11 Men hinar yngru einkjur frávis: tí at *tá* ið tær eru byrjaðar at verða teymaleysar ímóti Christi, vilja tær giftast;

12 Og fáa forðøming, tí at tær hava kastað av sína fyrstu trúgv.

13 Og hartil læra tær at vera yrkisleysar, flakkandi um frá húsi til hús; og ikki bert yrkisleysar, men eisini sleygarar og sneytivættir, og tala ting sum tær ikki áttu.

14 Eg vil tessvegna, at hinar yngru kvinnur giftist, eigi børn, leiði húsið; gevi einkið føri til mótstandaran at tala háðisliga.

15 Tí at summar eru longu vendar til viks eftir Sátan.

16 Um onkur maður ella kvinna, sum trýr, hevur einkjur, *tá* lat tey lætta um hjá teimum, og lat ikki kirkjuna verða byrðaða; *so* at hon kann lætta um hjá teimum sum í roynd og veru eru einkjur.

17 Lat teir elstar, ið stjórna væl, verða taldar tvifaldan heiður verdar, serliga teir ið strevast í orðinum og doktrinu.

18 Tí skriftin sigur, Tú skalt ikki múlabinda oksan ið treskir út kornið. Og, Verkamaðurin er sitt endurgjald verdur.

19 Ímóti einum elsta tak ikki ímóti ákæru, uttan frammi fyri tveim ella trimum vitnum.

20 Tey, sum synda, *skalt tú* harta frammi fyri øllum, *fyr* at onnur eisini mega óttast.

21 Eg áleggi tær frammi fyri Guði, og Harranum Jesusi Christi, og teimum útvaldu einglunum, at tú gái eftir hesum tingum uttan at taka ein framum annan, og gert einkið við partískni.

22 Legg hendur bráðligani á ongan mann, eiheldur ver luttakari í annara manna syndum: halt teg sjálvan reinan.

23 Drekk ikki longur bara vatn, men brúka eitt sindur av víni fyri maga tíns skuld og tínar títtu veikleikar.

24 Syndirnar hjá summum monnum eru opinlysar frammanundan, og fara undan til dóms; og *hjá* summum fylgja tær aftaná.

25 Somuleiðis eru eisini góðu verkini *hjá summum* eyðsýnd frammanundan; og tey, sum eru øðrvísi, kunnu ei verða fjald.

KAPITUL 6

LAT so mangar tænarar, sum eru undir okinum, rokna sínar egnu meistarar allan heiður verdar, *fyr* at navn

I. TIMOTHEUS 6

Guðs og doktrína *hansara* ikki *skulu* gudsspottast.

2 Og teir, ið hava trúgvandi meistarar, lat teir ikki vanvirða *teir*, av tí at teir eru brøður; men heldur gera *teim* tænastru, av tí at teir eru trúfastir og elskaðir, luttakarar í ágóðanum. Hesar lutir frálær og formana.

3 Um onkur frálæri øðrvísi, og samtykki ikki fyri heilnomum orðum, *enná* orðum várs Harra Jesu Christs, og fyri doktrinuni sum er samsvarandi gudiligleika;

4 So er hann hástóru, og veit einkið, men sjúkur eftir spurningum og orðastríðum, av hvørjum kemur øvund, stríð, útskeldanir, óndir illgrunar,

5 Rangvørgir orðadráttir av monnum av spiltum hugum, og eiðasørir fyri sannleikanum, *sum* halda at vinningur er gudiligleiki: frá slikum hav teg undan.

6 Men gudiligleiki við nøgdsemi er mikil vinningur.

7 Tí vit førdu einkið inn í *henda* heim, og *tað* er víst at vit kunnu einkið bera út.

8 Og *tá* ið vit hava mat og klæði, *tá* latum okkum vera nøgðar við tað.

9 Men teir, sum vilja verða ríkir, falla inn í freisting og snerru, og *inn* í mangar fávitskuligar og skaðiligar girndir, sum søkkja menn í oyðilegging og glatan.

10 Tí at alskurin til pening er rötin til alt ilt: sum, meðan summir girnaðust eftir, teir eru farnir skeivir frá trúnni, og *hava* gatað seg sjálvar ígjøgnum við mongum sorgum.

11 Men tú, O Guðs maður, flýggja hesar lutir; og fylg eftir rættvísi, gudiligleika, trúgv, kærleika, tolmóð, eyðmýkt.

Alskurin til pening er rötin til alt ilt

12 Stríð hitt góða trúarstríð, legg hald á ævigt lív, hvarat tú ert eisini kallaður, og hevurt játtað eina góða játtan fyri mongum vitnum.

13 Eg gevi tær álegging í eygsjón Guðs, sum livandi ger øll ting, og *frammi* fyri Christi Jesusi, sum frammi fyri Pontiusi Pilatusi vitnaði eina góða játtning;

14 At tú haldi *hetta* boð uttan blett, ólastiligt, inn til birting várs Harra Jesu Christs:

15 Sum í sínum tíðum hann fer at sýna, *sum* er hin vælsignaði og einasti Veldisharri, Kongur konga, og Harri harra;

16 Sum eina hevur ódeyðiligleika, *sum* býr í ljósinum sum eingin kann nærkast at; hvønn eingin maður hevur sæð, ella kann síggja: honum veri heiður og máttur ævigtvarandi. Á-mæn.

17 Álegg teimum sum eru ríkir í hesum heimi, at teir veri ikki hástórir, ella troysti á óviss ríkidømir, men á hin livandi Guð, sum gevur okkum ríkligani øll ting at njóta;

18 At teir geri gott, at teir veri ríkir í góðum verkum, fúsir at útluta, viljugir at deila;

19 So at teir goyma sær niður fyri ein góðan grundvøll ímóti komandi tíð, at teir mega leggja hald á ævigt lív.

20 O Timotheus, varðveit tað sum tær er litið til, skýggjandi vanheilagar og fáfongdar blabbanir, og mótstöður av vitinskapi falsliga so kallaðum:

21 Sum summir, *sum* játta, eru farnir skeivir viðvíkjandi trúnni. Náði veri við tær. Á-mæn.

¶ Hin fyrri til Timotheusar varð skrivaður í Lā-ō-di-cē-ū, sum er fremsti staðurin av Phry-gi-ū Pa-çā-ti-á-nū.

SEINNI EPISTIL
PAULUSAR ÁPOSTULS
TIL
TIMOTHEUSAR.

KAPITUL 1

PAULUS, ein ápostul Jesu Christs eftir vilja Guðs, samsvarandi fyrjättanini um lív sum er í Christi Jesusi,

2 Til Timotheusar, *min* kært elskaða son: Náði, miskunn, og friður, frá Guði Faðir og Christi Jesusi Harra várum.

3 Eg takki Guði, hvörjum eg tæni frá *minum* forfedrum við skirari samvitsku, at uttan íhald havi eg endurminning um teg í mínum bönum nátt og dag;

4 Stórliga tráandi at sjá teg, og eri minnugur um tíni tár, *fyr* at eg má verða fylltur við gleði;

5 Tá ið eg kalli til endurminningar hina ófalsaðu trúgv sum í tær er, sum fyrst búði í ommu tíni Ló'is, og móður tíni Æv-ní'çú; og eg eri sannfördur *um* at eisini í tær.

6 Hvørsvegna eg áminni teg, at tú veki upp ta gávu Guðs, sum er í tær við álegging handa mína.

7 Tí at Guð hefur ikki givið okkum anda ótta; men kraftar, og kærleiks, og av sunnum sinni.

8 Skammast tú tí ikki við vitnisburðin um váran Harra, ella við meg, hansara fanga: men vert tú luttakari í líðingum gleðiþóðskaparins samsvarandi Guðs kraft;

9 Sum^p hefur frelst okkum, og kallað *okkum* við heilagari kalkan, ikki eftir verkum okkara, men eftir síni egnu fyrjætlan og náði, sum varð givin okkum í Christi Jesusi áðrenn heimurin byrjaði,

10 Men er nú gjørd eyðsýnd

við birting Frelsara várs Jesu Christs, sum^p hefur tileinkiðsgjørt deyða, og hefur ført lív og ódeyðiligleika í ljós ígjøgnum gleðiþóðskapin:

11 Hvarat eg eri útnevndur *til* prædikumann, og ein ápostul, og ein lærara av Heidningunum.

12 Fyr hvørja sök eg eisini líði hesi ting: men eg skammist ikki: tí at eg veit hvörjum^p eg havi trúð, og eri sannfördur *um* at hann er førur fyri at varðveita tað, sum eg havi litið upp til hansara, ímóti hinum degi.

13 Halt fast tað sniðið á heilnomum orðum, sum tú hevurt hoyrt av mær, í trúgv og kærleika sum er í Christi Jesusi.

14 Tað góða ting, sum tær varð litið til, varðveit *tað* við Halga Andanum sum í okkum býr.

15 Hetta veitst tú, at allir teir, sum eru í Ásiu, veri vendir burtur frá mær; av teimum eru Phý-gél'lús og Hēr-mó-gé'nēs.

16 Harrin gevi húsi Ò-nēs-i-phó'rús-ar náði; tí at ofta endurlívgaði hann meg, og skammaðist ikki við mína leinkju:

17 Men, tá ið hann var í Róm, leitaði hann meg upp sera ídnisliga, og fann *meg*.

18 Harrin veiti honum, at hann má finna miskunn av Harranum á hinum degi: og í hvussu mongum tingum hann tænti fyri mær í E'phē-sus, *tað* veitst tú sera væl.

KAPITUL 2

TÚ tessvegna, sonur mín, ver sterkur í náðini sum er í Christi Jesusi.

II. TIMOTHEUS 2

2 Og tey ting ið tú hevurt hoyrt av mær millum mong vitnir, tey somu líti tú trúföst-um monnum til, sum skulu vera førir fyri at læra onnur eisini.

3 Halt tú tí út tvørleika, sum ein góður hermaður Jesu Christs.

4 Eingin, ið kriggjast, fløkir seg upp í víðurskiftuni av hesum lívi; fyri at hann má toknast honum sum hevur útvalt hann at vera hermaður.

5 Og um onkur eisini strembar eftir meistaræheimum, so verður hann ikki krýndur, uttan hann strembi lógliga.

6 Bóndin, sum arbeiðir, eigur fyrstur at verða luttakari í fruktunum.

7 Gev gætur eftir hvat eg sigi; og Harrin geví tær skyn á øllum tingum.

8 Minst til at Jesus Christus, av sáði Dávids, varð reistur frá teimum deyðu, samsvarandi mínum gleðiboðskapi:

9 Í hvørjum eg líði kvalir, sum ein ilgerðarmaður, heilt at bondum; men Guðs orð er ikki bundið.

10 Tí haldi eg út øll ting fyri hinna útvøldu sakir, at tey mega eisini lutast frelsuna, sum er í Christi Jesusi, við ævigari dýrd.

11 *Tað er ein trúföst útsøgn:* Tí um vit veri deyðir við honum, skulu vit eisini liva við honum:

12 Um vit líða, skulu vit eisini ráða við honum: um vit avnokta hann, vil hann eisini avnokta okkum:

13 Um vit ikki trúgva, verður hann *tó verandi* trúgvur: hann kann ikki avnokta seg sjálvan.

14 Aminn teir um hesar lutir, við *tað at tú áleggurt teimum frammi fyri Harranum at teir ikki skulu stríða um orð til onga nyttu, men til niðurbróting av teimum ið hoyra tað.*

Formaning til støðufesti og úthaldni

15 Studera at sýna teg Guði víðurkendan, ein arbeiðsmann sum ikki tarvast at skammast, sum rætt deilir sannleiksorðið.

16 Men skýggja vanheilagt og fáfongt skvaldur: tí at teir vilja vaksa til meira ógudiligeika.

17 Og teirra orð vil eta um seg eins og kreft ger: av teimum er Hý-mē-nā'-ús og Phi-lē'-tús;

18 Sum^p, víðvíkjandi sannleikanum, eru farnir skeivir, við *tað at teir* siga at uppreisnin er longu liðin; og hvølva trúna hjá summum.

19 Men grundvøllur Guðs stendur tryggur, og hevur hetta innsiglið, Harrin kennir teir sum eru hansara. Og, Lat hvønn tann, sum nevnir navn Christs, vikja frá misgerð.

20 Men í stórum húsi eru ikki bara ker av gulli og silvuri, men eisini av træi og av leiri; og summi til heiðurs, og summi til vanheiðurs.

21 Um onkur tí reinskar seg frá hesum, *tá* skal hann verða eitt ker til heiðurs, halgað, og hóskiligt til nýtslu meistarans, og fyrireikað til hvørt gott verk.

22 Flýggja eisini ungdómsligar lystir: men fylg rættvísi, trúgv, vælvild, friði; við teimum ið kalla á Harran úr skírur hjarta.

23 Men fávitskutur og ólærdar spurningar skýggja, við *tað at tú* veitst at teir ala fram stríð.

24 Og Harrans tænarí má ikki stríða; men vera bliður við øll, skikkaður at frálæra, tolin,

25 Í eyðmjúkleika undirvísa teimum ið seta seg ímóti; um Guð móguligvís vil geva teimum umvending til víðurkenning av sannleikanum;

26 Og *at* teir mega koma sær aftur fyri seg úr snerru djævulsins, sum eru tiknir til fanga av honum eftir hansara vilja.

KAPITUL 3

HETTA vitið eisini, at í síðstu dögum skulu koma váðasamar tíðir.

2 Tí menn skulu vera elskarar síns egna sjálvs, ágrindarsamir, reyparar, hugmóðigir, gudsspottarar, ólýdnir móti foreldrum, ótakksamir, vanheilagir,

3 Uttan náttúrligan alk, avtalubróttrar, falskir ákærarar, ósarstýrligir, harðligir, vanvirðarar av teimum ið eru góðir,

4 Svíkjarar, framlopnir, uppblásnir, elskarar av njótingum meir enn elskarar av Guði;

5 Havandi eitt skap av gudligleika, men avnokta kraftina av honum: frá slíkum vend burtur.

6 Tí av hesum slagi eru teir ið snikjast inn í hús, og leiða til fanga fjákutar kvinnur sum eru lóddar við syndum, leiddar burtur við ymsum lystum,

7 Sum altíð læra, og eru aldri førir fyri at koma til kunnleika um sannleikan.

8 Men eins og Ján'nēs og Jám'brēs stóðu imóti Mósesi, soleiðis standa eisini hesir imóti sannleikanum: menn av spiltum hugum, afturrekingar viðvíkjandi trúnni.

9 Men teir skulu ikki fara longur fram: tí teirra dárskapur skal verða øllum eyðsýndur, eins og teirra eisini varð.

10 Men tú hevur til fulnar kent mína doktrínu, lívsförlu, endamál, trúgv, langmód, vælvild, tolmód,

11 Atsóknir, liðingar, sum komu til mín í An-ti-ó-ki-ù, í Í-có-ni-um, í Lýs'-trú; tær atsóknir sum eg útstóð: men úr teimum øllum Harrin útfriaði meg.

12 Ja, og allir, sum vilja liva gudiliga í Christi Jesusi, skulu líða atsókn.

13 Men óndir menn og tøltrar

skulu vaksa verri og verri, villandi, og verða villeiddir.

14 Men halt tú fram í teim tingum ið tú hevur lært, og ert vorðin sannfördur um, vitandi av hvørjum^p tú hevur lært tæy;

15 Og at tú frá barni av hevur kent hinar heilagu skriftir, sum eru færar fyri at gera teg visan til frelsu, ígvgnum trúgv sum er á Christ Jesus.

16 Øll skrift er givin við íblástri av Guði, og er nyttulig til doktrínu, til irættaseting, til rættleiðing, til undirvísing í rættvisi:

17 Fyri at Guðs maðurin má vera fullkomin, fult útgjördur at øllum góðum verkum.

KAPITUL 4

EG áleggi tær tí frammi fyri Guði, og Harranum Jesusi Christi, sum skal døma hinar livandi og hinar deyðu við sína birting og kongadømi sítt;

2 Prædika orðið; ver tilbúgv in í tíð, og í ótíð; irættaset, harta, formana við allari langmód og doktrínu.

3 Tí tann tíð vil koma, tá ið teir ikki vilja úthalda heilnæma doktrínu; men eftir sínum egnum lystum skulu teir hópa at sær lærarar, havandi skriðandi oyru;

4 Og teir skulu venda burt síni oyru frá sannleikanum, og skulu verða vendir at fáblum.

5 Men vak tú í øllum lutum, halt út liðingar, ger evangelists verk, ger fult prógv um tína tænastru.

6 Tí at eg eri nú tilreiðar at verða ofraður, og tíðin av míni fráferð er við hond.

7 Eg havi barst ein góðan bardaga, eg havi fullfört skeið mitt, eg havi varðveitt trúnnu:

8 Hiðanífrá liggur goymd til mín ein rættvisiskrúna, sum Harrin, hin rættvisi dómari, skal geva mær á hinum degi: og

TITUS 1

ikki bara mæR, men eisini øllum teimum sum elska hansara birting.

9 Ger titt ídni at koma brátt til mín:

10 Tí Dé'-mäs hefur yvirgivið meg, havandi elskað henda núverandi heim, og er farin avstað til Thëss-á-ló-ní-cú; Crës-çens til Galatiu, Titus at Dalmátiu.

11 Bara Lukas er hjá mæR. Tak Markus, og før hann við tær: tí hann er gagnligur hjá mæR til tænastruna.

12 Og Tý-kí-kús havi eg sent til E'-phë-sús.

13 Kápuna, sum eg eftirlæt í Tró-ás hjá Carpusi, hav *hana við tær* tá ið tú kemurt, og bókurnar, *men* serliga skinnbókurnar.

14 Alexander koparsmiður gjördi mæR nógv ilt: Harrin endurgjaldi honum eftir hansara verkum:

15 Fyri hvørjum^p vert tú eisini varin; tí hann hefur stórligani staðið ímóti orðum okkara.

16 Við mítt fyrsta *rættarsvar* stóð eingin hjá mæR, men allir yvirgóvu meg: *eg biði Guð*, at

Neyðugu førleikar kirkjutænarananna

tað má ikki verða lagt teimum til skuld.

17 Men Harrin stóð hjá mæR, og styrkti meg; *til tess* at við mæR skuldi prædikanin verða til fulnar kend, og at allir Heidningarnir skuldu hoyra: og eg varð friaður út úr leyvunnar munni.

18 Og Harrin skal fria meg út frá hvørjum illum verki, og vil varðveita *meg* til sitt himinska kongadømi: honum *veri* dýrd um aldur og ævir. Á-mën.

19 Heilsa Prisku og Á-quí-lás-i, og húshaldi Ó-nës-í-phó'-rús-ar.

20 E-rás-tús varð verandi í Corinth: men Tró'-phí-mús havi eg eftirlatið í Mí-le-túm sjúkan.

21 Ger titt ítasta at koma fyri vetur. E-v'-bú-lús letur heilsa tær, og Pú'-dëns, og Lí'-nús, og Claudia, og allir brøðurnir.

22 Harrin Jesus Christus *veri* við tínum anda. Náði *veri* við tykkum. Á-mën.

¶ Seinni *epistilin* til Timotheusar, innsettur *sum* fyrsti biskupurin í kirkju E-phë's-aranna, varð skrivaður frá Róm, tá ið Paulus varð ferdur framfyri Nero fyri aðru ferð.

EPISTIL PAULUSAR TIL TITUSAR.

KAPITUL 1

PAULUS, ein tænarí Guðs, og ein apostul Jesu Christs, samsvarandi trúnni hjá Guðs útvaldu, og viðurkenningini av sannleikanum sum er eftir gudilgleika;

2 Í vón um ævigt lív, sum Guð, sum kann ikki lúgva, fyrjajáttaði áðrenn heimurin byrjaði;

3 Men hefur í sínum tíðum eyðsýnt sitt orð ígjøgnum prædikan, sum mæR er litin til eftir boði Guðs Frelsara várs;

4 Til Titusar, *mín* egna son eftir hini felags trúnni: Náði, miskunn, og friður, frá Guði Faðir og Harranum Jesusi Christi Frelsara várum.

5 Fyri hesa grund læt eg teg eftir á Kretoy, at tú skuldirt seta í rættlag teir lutir sum vanta í, og innseta elstar í hvørjum staði, *so* sum eg hevði fyriskipað tær:

6 Um onkur veri ólastandi, einar konu maður, og hefur trúföst børn *sum* ikki eru ákærd fyri óryggjuskap ella óstýrlig.

7 Tí at ein biskupur má vera

ólástandi, sum umsjónarmaður Guðs; ikki sjálvráðin, ikki skjótt firtin, ikki givin til vín, eingin slári, ikki givin til skitnan vinning;

8 Men ein elskari av gestablídni, ein elskari av góðum monnum, edrúiligur, rættlátur, heilagur, fráholdandi;

9 Haldandi fast tað trúfasta orðið so sum hann er vorðin lærdur, *fyrí* at hann má vera førur *fyrí*, við heilnæmari doktrínu, bæði at áminna og at sannføra andmælararnar.

10 Tí tað eru mangir óstýrligir og fáfongdir tosarar og villarar, serliga teir av umskeringini:

11 Hvørs munnar mugu verða teptir, sum endavenda heil hús; við at frálæra lutir sum teir ikki áttu, *fyrí* skitnan vinnings skyld.

12 Ein av teimum, *enntá* ein prophetur av teirra egnu, segði, Kretoyingarnir eru alveg lygnarar, ónd beist, seinir búkar.

13 Hesin vitnisburður er sannur. Hvørsvegna harta teir hvassliga, at teir mega verða heilnæmir í trúnni;

14 Og ikki geva gætur eftir Jødiskum fáblum, og mannaboðum, sum venda frá sannleikanum.

15 Hjá skírum eru øll ting skír: men hjá teimum, sum eru dálkaðir og vantrúgvandi, er einkið skírt; men sjálvt teirra sinni og samvitska er dálkað.

16 Teir vátta at teir kenna Guð; men í verkum teir avnokta hann, andstyggiligir sum teir eru, og ólýdnir, og at hvørjum góðum verki afturrekingar.

KAPITUL 2

MEN tala tú teir lutir sum søma heilnæmari doktrínu:

2 At hinir aldraðu menn veri edrúiligir, virðiligir, fráholdandi, heilnæmir í trúgv, í vælvild, í tolmód.

3 Hinar aldraðu kvinnur líka-leiðis, at *tær veri* í atferð so sum sømir heilagleika, ikki falskir ákærarar, ikki givnar til nógv vín, frálærarar av góðum lutum;

4 At *tær mega læra* hinar ungu kvinnur at vera edrúiligar, at elska menn sínar, at elska børn síni,

5 At *vera* hövsamar, kýskar, passarar við hús, góðar, lýdnar *fyrí* sínum egnu monnum, *fyrí* at Guðs orð verði ikki gudsspottað.

6 Ungar menn somuleiðis formana at vera edrúiliga sinnaðir.

7 Í øllum lutum sýnandi teg sjálvan sum eitt mynstur um góð verk: í doktrínu *sýn* óspiltleika, sómasemi, ærligleika,

8 Heilnæma talu, sum ikki kann fordømast; *fyrí* at hann, sum er av tí mótsatta partinum, má skammast, *tí* hann einkið ílt hevur at siga um tykkum.

9 Formana tænarar at vera lýdnir sínum egnu meistarum, og at toknast *teim* væl í øllum lutum; og ikki svara aftur;

10 Ikki drýggja, men sýna allan góðan truskap; *fyrí* at teir mega prýða doktrínu Guðs Frelsara várs í øllum lutum.

11 Tí Guðs náði, sum vídførir frelsu, er birt *fyrí* øllum monnum,

12 Og hon lærir okkum, at vit skuldu avnokta ógudiligleika og verðsligar lystir, og liva edrúiliga, rættvisiliga, og gudiliga, í hesi núverandi veröld;

13 Væntandi eftir hini sælu vón, og dýrdmiklu birting hins mikla Guðs og Frelsara várs Jesu Christs;

14 Sum gav seg sjálvan *fyrí* okkum, so at hann mátti endurløysa okkum frá allari misgerð, og skirga sær sjálvum eitt serégið fólk, vandlætið um góð verk.

15 Hesi ting tala, og formana, og harta við øllum myndugleika. Lat ongan vanvirða teg.

KAPITUL 3

LEGG teimum í huga at vera undirgívnir fúrstadømunum og máttum, at lýða stýrismenn, at vera fúsir til hvørt gott verk,

2 Ogna at tala ilt um, eingir ófriðarkroppar at vera, *men* mildir, sýnandi alla spakføri at øllum monnum.

3 Tí vit sjálvir eisini vóru einaferð fávitskutir, ólýdnir, villleiddir, tæntu ymsum gírdum og njótingum, og livdu í illvilja og øvund, hatursfullir, og hataðu hvor annan.

4 Men eftir at góðska og kærleiki Guðs Frelsara várs mótvegis monnum birtist,

5 Ikki av rættvísverkum sum vit hava gjørt, men eftir sini miskunn hann frelsti okkum, við tváingini av endurføðing, og endurnýggjan av Halga Andanum;

6 Sum hann úthelti á okkum ríkiligani ígjøgnum Jesus Christ okkara Frelsara;

7 Fyri at vit, rættvísgerdir við hansara náði, skuldu verða gjørdir til arvingar samsvarandi vónini um ævigt lív.

8 *Hetta er ein trúføst útsøgn,*

og hesi ting vil eg at tú staðfestir støðugt, at teir, sum hava trúð á Guð, máttu vera vandnir *um* at halda uppi góð verk. Hesi ting eru góð og monnum gagnlig.

9 Men skýggja fávitskutur spurningar, og ættartøl, og trætur, og stríðingar um lógina; tí tey eru nyttuleys og fáfongd.

10 Ein mann, sum er ranglærari, *skalt tú* eftir fyrstu og aðru ávaring avvisa;

11 Vitandi, at hann, sum er slíkur, er rangvørgur, syndar, og er fordømdur av sær sjálvum.

12 Tá ið eg sendi Artemas til tín, ella Tý-kí-kūs, *tá* ver iðin at koma til mín til Ni-có-pó-lis: tí at eg havi avrátt at vetra har.

13 Før lögfrøðingin Zē-nás og Á-pól-lós á teirra ferð við iðni, *so* at einkið skal fattast teimum.

14 Og lat okkara eisini læra at halda uppi góð verk fyri neyðugar nýtslur, *fyri* at teir ikki *skulu* vera fruktarleysir.

15 Allir, sum eru hjá mær, lata heilsa tær. Heilsa teimum ið elska okkum í trúnni. Náði veri við tykkum øllum. Á-mén.

¶ Hann varð skrivaður til Titusar, innsettur sum fyrsti biskupur í kirkju Kretoyinganna, frá Ni-có-pó-lis í Mác-é-dó-ní-ú.

EPISTIL PAULUSAR TIL
PHILEMONS.

PAULUS, ein fangi Jesu Christis, og Timotheus, bróðir okkara, til Phí-lē-mōn-s, okkara kært elskaða, og arbeiðsfelaga,

2 Og til okkara elskaðu App-í-ú, og Ár-kip-pūs-ar, okkara hermannafelaga, og til kirkjuna í tínum húsi:

3 Náði til tykkara, og friður, frá Guði Faðir várum og Harranum Jesu Christi.

4 Eg takki Guði mínum, *i tí* eg altíð nevni teg í mínum bønnum,

5 *Av tí at* eg hoyri um tín kærleika og trúgv, sum tú hevurt mótvegis Harranum Jesu, og mótvegis øllum heilagum;

6 At samfelag trúar tinar mágerast árinamikíð, við víðurkennigini av hvørjum góðum tingi sum er í tykkum í Christi Jesu.

7 Tí vit hava mikla gleði og

troyst í kærleika tínum, tí at innangoymslur teirra heilagu eru endurfriskaðar við tær, bróðir.

8 Hvorsvegna, hóast eg kundi verið mikið djarvur í Christi at álagt tær tað sum er hentugt,

9 Tó fyri kærleikans skuld heldur bøni eg teg, verandi ein slíkur sum Paulus hin gamli, og nú eisini ein fangi Jesu Christs.

10 Eg bøni teg fyri mín son Ó-nēs'-i-mūs, sum eg havi gitið í mínum bondum:

11 Sum í farnari tíð var ógagnligur hjá tær, men nú gagnligur hjá tær og hjá mær:

12 Hann havi eg sent aftur: tak tú tí ímóti honum, tað er, mínum egnu innangoymslum:

13 Hann hevði eg viljað hildið aftur hjá mær, fyri at hann í tín stað kundi tánt mær í bondum gleðiboðskaparins:

14 Men uttan tín huga vildi eg einkið gera; fyri at tín góðgerð skuldi ikki vera sum var tað av neyðsyn, men villiga.

15 Tí at møguliga fór hann tessvegna burtur í eina tíð, at tú skuldirt móttaka hann um ævir;

16 Ikki nú sum ein tænara, men omanfyri ein tænara, ein elskaðan bróður, serliga hjá mær,

men hvør mikið meira tær, bæði í kjøtinum, og í Harranum?

17 Um tú rokni meg tí ein lagsmann, tá tak ímóti honum sum mær sjálvum.

18 Um hann hevur órættað teg, ella skyldar tær okkurt, tá set tað á mína rokning;

19 Eg, Paulus, havi skrivað tað við míni egnu hond, eg vil endurgjalda tað: kortini sigi eg tær ikki hvussu tú skyldart mær enntá teg sjálvan umframt.

20 Ja, bróðir, lat meg hava frøi av tær í Harranum: endurfriska mínar innangoymslur í Harranum.

21 Havandi álit á títt lýdni, so skrivaði eg tær, og eg veit at tú vilt eisini gera meir enn eg sigi.

22 Men fyrireika mær hartil eitt tilhald eisini: tí eg líti á, at ígjøgnum tykkara bønir skal eg verða givin tykkum.

23 Tað lata heilsa tær Êp'-á-phrás, mín samfangi í Christi Jesusi;

24 Marcus, Ár-ís'-tár-kūs, Dē'-mās, Lucas, mínir starvfelagar.

25 Náði várs Harra Jesu Christs veri við anda tykkara. Á-mén.

¶ Skrivaður frá Róm til Phi'-lè-mòn-s av Ó-nēs'-i-mūs-i, einum tænarum.

EPISTIL PAULUSAR ÁPOSTULS TIL HEBREARARNAR.

KAPITUL I

GUÐ, sum til fleiri tíðir og á G ymsar hættir talaði í farnari tíð til fedrarnar við prophetunum,

2 Hevur í hesum síðstu døgum talað til okkara við sínum syni, sum hann hevur skipað sum arvinga til øll ting, sum^p hann eisini gjørdi heimarnar við;

3 Hann sum er bjartleikin av hansara dýrd, og útrykkiliga myndin av hansara persóni, og heldur uppi øllum tingum við orði kraftar sínar, tá ið hann við sær sjálvum hevði reinskað okkara syndir, settist niður við høggru hond Hátignarinnar á hæddini;

4 Og er gjørdur so mikið mætari enn einglarnir, við tað at

hann við arvi hefur lutast eitt avbærari navn enn teir.

5 Tí við hvønn av einglum segði hann á nøkrum sinni, Tú ert Sonur mín, henda dag havi eg gitið teg? Og aftur, Eg vil vera honum Faðir, og hann skal vera mær Sonur?

6 Og aftur, tá ið hann leiðir hin frumgitna inn í heimin, sigur hann, Og lat allar Guðs einglar tilbiðja hann.

7 Og um einglarnar sigur hann, Sum^p ger sínar einglar *til* andar, og sínar tænarar *til* eldsloga.

8 Men við Sonin sigur hann, Tín tróna, O Guð, er um aldur og ævir: ein veldissproti av rættvís er veldissproti kongadømis tíns.

9 Tú hevurt elskað rættvísi, og hatað misgerð; tí hevur Guð, *enntá* tín Guð, teg salvað við gleðisoljuni uppum tinar felagar.

10 Og, Tú, Harri, hevurt í byrjanini lagt jarðarinnar grundvøll; og himnarnir eru verkini av tínum hondum:

11 Teir skulu ganga undir; men tú verður t verandi; og teir skulu allir eldast eins og eitt klæði ger;

12 Og sum ein kappa skalt tú balla teir saman, og teir skulu verða umskiftir: men tú ert hin sami, og tíni ár skulu ikki víkja.

13 Men við hvønn av einglum segði hann á nøkrum sinni, Sit við mína høguru hond, inntil eg geri tinar figgindar *til* fótiskammul tín?

14 Eru teir ikki allir tænanði andar, útsendir at tæna fyri teir ið skulu verða arvingar til frelsu?

KAPITUL 2

Tí áttu vit at geva tess gjøllari gætur eftir teimum tingum ið vit hava hoyrt, *fyr* at vit ikki á nøkrum sinni skuldu latið *tey* gloppið.

2 Tí at um orðið, *sum varð* talað við einglum, var stöðufast,

og hvørt misbrot og ólýdni fekk rættlátt lønarendurgjald;

3 Hvussu skulu vit sleppa undan, um vit vansketta so mikla frelsu; sum í fyrstani byrjaði at verða talað av Harranum, og varð staðfest okkum av teimum sum hoyrdu hann;

4 Í at Guð eisini bar *teimum* vitnisburð, bæði við teknum og undrum, og við ymsum kraftarverkum, og gávum Halga Andans, eftir sínum egna vilja?

5 Tí at einglum hevur hann ikki lagt í undirlagni heimin ið koma skal, um hvønn vit tala.

6 Men ein, á einum ávísu staði, vitnaði, og segði, Hvat er maður, at tær kemur hann til hugs? ella menniskjasonurin, at tú vitjart hann?

7 Tú gjørdirt hann lítið lægri enn einglarnar; tú krýndirt hann við dýrd og æru, og settirt hann yvir verkunum av tínum hondum:

8 Tú hevurt lagt allar lutir í undirlagni undir hansara føtur. Tí við tað at hann legði alt í undirlagni undir hann, eftirlæt hann einkið *sum* ikki er lagt undir hann. Men nú siggja vit ikki enn allar lutir lagdar undir hann.

9 Men vit siggja Jesus, sum varð gjørdur lítið lægri enn einglarnir fyri líðing deyðans, krýndan við dýrd og æru; *fyr* at hann við Guðs náði skuldi smakka deyða fyri hvønn mann.

10 Tí at tað sømdi honum, fyri hvønn *eru* øll ting, og við hvørjum *eru* øll ting, í at føra mangar synir til dýrdar, at gera upphavsmannin til teirra frelsu fullkomnan iðgjøgnum líðingar.

11 Tí bæði hann ið halgar, og teir sum verða halgaðir, *eru* allir av einum: fyri hvørja grund hann ikki skammast at kalla teir brøður,

12 Og sigur, Eg vil kunngera títt navn fyri mínum brøðrum, í miðjari kirkjuni vil eg syngja tær lov.

13 Og aftur, Eg vil seta mitt álit á hann. Og aftur, Sí, eg og tey børn ið Guð hevir givið mær.

14 Við tað tá at børnini eru luttakarar í kjóti og blóði, so tók hann eisini sjálvur líkaleiðis lut í tí sama; at, ígjøgnum deyða, hann mátti oyðileggja hann sum hevði deyðans veldi, tað er, djevulin;

15 Og útfria teir, sum ígjøgnum ræðslu fyri deyða vóru alla sína lívstíð undirlagdir fyri trældómi.

16 Tí at sanniliga tók hann ikki á seg náttúru eingla; men hann tók á seg Abrahams sáð.

17 Hvørsvegna tað í øllum tingum tørvaði honum at verða gjørdur líkur *sinum* brøðrum, at hann mátti vera ein miskunnarfullur og trúfastur høvuðsprestur í tungum ið *tilkoma* Guði, at gera endursóning fyri syndir fólksins.

18 Tí við tað at hann hevir sjálvur liðið, við at verða freistaður, er hann førur fyri at vera teimum til hjálpar sum freistast.

KAPITUL 3

HVØRSVEGNA, heilagu brøður, luttakarar í tí himinsku kallanini, umhugsíð Apostulin og Høvuðsprestin av okkara jättan, Christ Jesus;

2 Sum var trúfastur móti honum ið skipaði hann, eins og eisini Móses var trúfastur í øllum húsi hansara.

3 Tí at hesin *maðurin* varð hildin verdur til størri dýrd enn Móses, so mikið sum hann, ið bygt hevir húsið, hevir størri heiður enn húsið.

4 Tí at hvørt hús verður bygt av onkrum *mamni*; men hann, ið bygdi øll ting, er Guð.

5 Og Móses var sanniliga trúfastur í øllum húsi hansara, sum ein tænarari, til ein vitnisburð um tey tingini sum aftaná skuldu verða talað;

6 Men Christur sum sonur

yvir egna húsi hansara; hvørs hús vit eru, um vit fasthalda treystið og fagnaðin av vónini óvikað fram at endanum.

7 Hvørsvegna, (eins og Halgi Andin sigur, Í dag, um tit vilja hoyra rødd hansara,

8 Tá herðið ikki tykkara hjørtu, sum í turringini, á freistingardegnum í oyðuni:

9 Tá ið tykkara fedrar freistaðu meg, royndu meg, og sóu verkini hjá mær í fjóruti ár.

10 Hvørsvegna eg varð harmur við ta ætt, og segði, Teir fara altíð skeivir í *sinum* hjørtum; og teir hava ikki kent mínar vegir.

11 So eg svór í míni vreiði, Teir skulu ikki ganga inn til mína hvíld.)

12 Gevið gætur, brøður, at ikki tað veri í nøkrum av tykkum eitt vont vantrúarhjarta, í at víkja frá hinum livandi Guði.

13 Men formanið hvør annan dagliga, meðan tað eitur Í dag; at ikki nakar av tykkum herðist ígjøgnum svikaligsemi syndarinnar.

14 Tí vit eru gjørdir luttakarar í Christi, um vit halda byrjanina av okkara treysti stöðufast fram at endanum;

15 Meðan tað verður sagt, Í dag, um tit vilja hoyra rødd hansara, tá herðið ikki tykkara hjørtu, sum í turringini.

16 Tí at summir, tá ið teir høvdu hoyrt, tirraðu: kortini ikki allir sum komu út úr Egyptalandi við Mósesi.

17 Men við hvørjar varð hann harmur í fjóruti ár? var tað ikki við teir sum høvdu syndað, hvørs ræ fullu í oyðimørkini?

18 Og hvørjum svór hann, at teir skuldu ikki ganga inn til hansara hvíld, uttan teimum sum ikki trúðu?

19 So vit síggja, at teir kundu ikki ganga inn vegna vantrúgv.

KAPITUL 4

LATUM okkum tí óttast, at ikki, *tá ið nú* fyrjáltan er eftirlatin *okkum* um at ganga inn til hvíld hansara, nakar av tykkum *tá* skuldi tóktst at koma til kort av tí.

2 Tí at okkum varð gleðiboðskapurin prædikaður, eins væl sum teimum: men orðið, *sum varð* prædikað, gagnaði teimum ikki, *tí at tað* varð ikki blandað við trúgv í teimum sum hoyrdu *tað*.

3 Tí at vit, ið hava trúð, ganga inn til hvíld, eins og hann segði, Sum eg havi svorið í míni vreiði, um teir skulu ganga inn til mína hvíld: hóast verkini vóru fullgjørð frá grundlegging heimsins.

4 Tí hann talaði á einum ávisum staði um sjeynða *dagin* á henda vis, Og Guð hvíldi sjeynða *dagin* frá øllum verkum sínum.

5 Og aftur á hesum *staði*, Um teir skulu ganga inn til mína hvíld.

6 Við tað at tað tí stendur eftir, at summir eiga at ganga harinn, og teir, fyri hvørjum tað varð fyrst prædikað, gingu ikki inn vegna vantrúgv:

7 So tilskilar hann aftur ein ávisan dag, *tá ið hann* sigur í Dávidi, Í dag, eftir so langa tíð; eins og sagt er, Í dag, um tit vilja hoyra rödd hansara, *tá* herðið ikki tykkara hjertu.

8 Tí um Jesus hevði givið teimum hvíld, *tá* hevði hann ikki aftaná talað um ein annan dag.

9 Tað stendur tí eftir ein hvíld hjá fólki Guðs.

10 Tí hann, sum er gingin inn til hansara hvíld, hann er eisini hildin uppat frá sínum egnu verkum, eins og Guð *gjørði* frá sínum.

11 Latum okkum tí streva *eftir* at ganga inn í ta hvíldina, at ikki nakar maður falli eftir sama vantrúar fyridømi.

12 Tí at orð Guðs *er* livandi, og máttmikíð, og hvassari enn

nakað tveiggjað svørð, og gatar líka til sundurskiljingina av sál og anda, og ein liðnum og mergi, og *er* ein greinari av hugsanum og ráðum hjartans.

13 Eiheldur er nakar skapningur sum ikki er eyðsýndur fyri eygsjón hansara: men allir lutir *er* naknir og upplatinir eygum hansara sum^p vit hava við at gera.

14 Við tað at vit *tá* hava ein miklan høvuðsprest, sum er umfarin inn í himnarnar, Jesus Son Guðs, *tá* latum okkum halda fast við *okkara* játtan.

15 Tí vit hava ikki ein høvuðsprest sum ikki kann verða nortin við kensluni av okkara veikleikum; men varð í øllum punktum freistaður líka sum *vit verða*, *tó* uttan synd.

16 Latum okkum tí koma djarvliga til háseti náðinnar, at vit mega fáa miskunn, og finna náði til hjálpar í tíð av tørv.

KAPITUL 5

TÍ at *ein* og hvør høvuðsprestur, *sum verður* tikin burturúr mannaflokki, verður innsettur fyri menn í tingum *ið tilkoma* Guði, *fyr*i at hann má ofra bæði gávur og sláturoffur fyri syndir:

2 Sum^p kann várkunna teimum óvitandi, og teimum sum eru úti av vegnum; av tí at hann er sjálvur eisini umgivin við veikleika.

3 Og uppá grund av hesum átti hann, eins og fyri fólkið, soleiðis eisini fyri seg sjálvan, at ofra fyri syndir.

4 Og eingin tekur sær sjálvum henda heiður, men hann sum er kallaður av Guði, eins og Aaron *varð*.

5 Soleiðis dýrðmetti eisini Christus ikki seg sjálvan at verða gjørður *til* høvuðsprest; men hann ið segði við hann, Tú ert Sonur mín, í dag havi eg gitið teg.

6 Eins og hann sigur eisini á einum öðrum *staði*, Tú ert ein prestur um ævir eftir skipan Mël-ki'-sé-dëks.

7 Sum^p á dögum kjöts síns, tá ið hann hevði ofrað upp bønir og áheitaniir við sterkum gráti og tárur til hansara sum var mentur at bjarga honum frá deyða, og varð hoyrdur í at hann óttaðist;

8 Tó at hann var Sonur, tó lærði hann lýdni av teimum tingum ið hann léið;

9 Og tá ið hann varð gjördur fullkomin, tá gjördist hann upphavsmáðurin til æviga frelsu hjá øllum teimum sum akta hann;

10 Kallaður av Guði ein høvuðsprestur eftir skipan Mël-ki'-sé-dëks.

11 Um hvønn vit hava mangt at siga, og ringt at verða mælt, við tað at tit eru dulir av hoyrn.

12 Tí at tá ið tit, eftir tíðini, áttu at verið lærarar, so hava tit tørv á at ein læri tykkum aftur hvørjar *veri seg* fyrstu grundreglurnar av Guðs oraklum; og eru vorðniir slíkir ið hava tørv á mjólk, og ikki á sterkari føði.

13 Tí hvør tann, ið brúkar mjólk, *er óhegnigur* í rættvísiorðinum: tí hann er pinkubarn.

14 Men sterk føði tilhoyrir teimum ið eru við fullan aldur, *tað er* teimum sum orsakað av brúki hava sínar sansir vandar til at greina bæði gott og ilt.

KAPITUL 6

LATUM okkum tí fara frá byrjanarsetningunum av doktrínu Christs, og latum okkum fara víðari til fullkominleika; og ikki aftur leggja grundvøllin av umvending frá deyðum verkum, og av trúgv mótvegis Guði,

2 Av doktrínuni um dópar, og um handaálegging, og um uppreisn av teimum deyðu, og um ævigan dóm.

3 Og hetta vilja vit gera, um Guð loyvi.

4 Tí at *tað er ómøguligt* hjá teimum sum *éinaferð* vórðu upplýstir, og hava smakkað av hini himinsku gávu, og vórðu gjördir luttakarar í Halga Andanum,

5 Og hava smakkað Guðs góða orð, og krefturnar av komandi veröld,

6 Um teir skulu falla frá, at endurnýggja teir aftur til umvendingar; við tað at teir krossfesta fyrri sær sjálvum Guðs Son av nýggjum, og seta *hann* til opna skomm.

7 Tí jørðin, sum drekkur inn regnið sum ofta kemur á hana, og ber fram urtir *sum eru* hósكىligar fyrri teir sum hon verður dyrkað av, fær signing frá Guði:

8 Men tað, sum ber tornir og tistlar, *er* vrakað, og *er* banning nær; hvørs endi *er* at verða brent.

9 Men, elskaðu *tit*, vit eru sannførdir *um* betri ting um tykkum, og ting sum fylgja við frelsu, hóast vit soleiðis tala.

10 Tí Guð *er* ikki órættvisur at gloyma tykkara verk og kærleiks arbeiði, sum tit hava sýnt mótvegis hansara navni, í at tit hava tænt fyrri teimum heilagu, og tæna.

11 Og vit tráa, at ein og hvør av tykkum sýni hitt sama iðnið til hina fullu vónarvissu *fram* at endanum:

12 At tit ikki verða latir, men *eftir* fylgjar av teimum sum igjøgnum trúgv og tolmóð arva fyrrijáttanirnar.

13 Tí at tá ið Guð gjörði Ábrahami fyrrijáttan, av tí at hann ongan størri kundi sverja við, *tá* svór hann við seg sjálvan,

14 Og segði, Vissuliga, *i* at vælsigna vil eg vælsigna teg, og *i* at margfalda vil eg margfalda teg.

15 Og so, eftir at hann hevði tolmóðugt hildið út, fekk hann fyrrijáttanina.

16 Tí menn sanniliga svørja við hin miklara: og ein eiður til staðfestingar er fyri teimum ein endi á øllum stríði.

17 Í hvørjum Guð, villigur enn ríkiligari at sýna fyrjättanararvingunum óbrigdiligsemina av sínum ráði, staðfesti tað við einum eiði:

18 Fyri at vit við tveimum óbrigdiligum tungum, í hvørjum tað var ómøguligt hjá Guði at lúgva, skuldu hava eina sterka troyst, sum hava fýggjað í skjól fyri at leggja hald á vónina sum er sett frammanfyri okkum:

19 Hvørja vón vit hava sum eitt akker sálarinnar, bæði trygt og staðfast, og sum fer inn í tað sum er innanfyri forhangid;

20 Hvarar fyrireynarin er fyri okkum inn farin, *enmtá* Jesus, gjørdur til høvuðsprest um ævir eftir skipan Mēl-kí-sē-dēk-s.

KAPITUL 7

TÍ at hesin Mēl-kí-sē-dēk, kongur Sā-lēm-s, prestur hins hægsta Guðs, sum møtti Ábrahami tá ið hann kom aftur frá slátringini av kongunum, og vælsignaði hann;

2 Hvørjum eisini Ábraham gav tiggjundarpart av øllum; sum fyrst er, við týding, Kongur rættvisis, og eftir tað eisini Kongur Sā-lēm-s, sum er, Friðar Kongur;

3 Uttan faðir, uttan móður, uttan ætt, sum hevur hvørki byrjan daga, ella enda lívs; men gjørdur líkur Syni Guðs; verður verandi prestur áframhaldandi.

4 Men umhugsid hvussu mikil hesin maður var, hvørjum sjálvt ættarfaðirin Ábraham gav tiggjundina av herfongunum.

5 Og sanniliga hava teir sum eru av sonum Levís, sum taka ímóti embætti prestadømisins, eitt boð um at taka tiggjundir av fólkinum eftir lógini, tað er,

av brøðrum sínum, tó at teir komi úr lendum Ábraham:

6 Men hann, hvørs ætt er ikki tald frá teimum, móttók tiggjundir av Ábrahami, og vælsignaði hann sum hevði fyrjättanirnar.

7 Og uttan alla mótmæling, so verður tað ringara vælsignað av tí mætara.

8 Og her móttaka menn, sum doyggja, tiggjundir; men har móttekur hann tær, sum tað er vitnað um at hann livir.

9 Og sum eg kann so siga, so galt eisini Levi, sum móttekur tiggjundir, tiggjundir í Ábrahami.

10 Tí hann var enn í lendum faðirs síns, tá ið Mēl-kí-sē-dēk møtti honum.

11 Um tí fullkominleiki var við Lē-vit'-isk-á prestadøminum, (tí undir tí móttók fólkið lógina,) hvør víðari tørvur var á, at ein annar prestur skuldi rísa eftir skipan Mēl-kí-sē-dēk-s, og ikki verða kallaður eftir skipan Aarons?

12 Tí at tá ið prestadømið verður broytt, verður av neyðsyn eisini gjørd ein broyting á lógini.

13 Tí at hann, sum hesi ting eru talað um, hoyrir til eina aðra ættargrein, av hvørji eingin maður veitti vartan við altarið.

14 Tí tað er eyðsýnt, at Harri okkara rann út av Juda; um hvørja ættargrein Móses talaði einkið viðvikjandi prestadømi.

15 Og tað er enn nógv meira eyðsýnt: tí eftir líkleika Mēl-kí-sē-dēk-s stigur upp ein annar prestur,

16 Sum er gjørdur, ikki eftir lógini av einum kjøtligum boði, men eftir kraftini av einum endaleysum lívi.

17 Tí hann vitnar, Tú ert ein prestur um ævir eftir skipan Mēl-kí-sē-dēk-s.

18 Tí at sanniliga er ein avtøka av undanfarandi boðnum, vegna veikleika og gagnloysi tess.

19 Tí at lógin gjörði einkið fullkomið, men føringin inn av eini betri vón gjörði; við hvørji vit nærkast Guði.

20 Og eftirsom at ikki uttan eið varð hann gjörður prestur:

21 (Tí at teir prestarnir vórðu gjördir uttan eið; men hesin við einum eiði av honum ið segði við seg, Harrin svór og vil ikki iðrast, Tú ert prestur um ævir eftir skipan Mēl-kí-sē-dēks:)

22 Við so miklum varð Jesus gjörður borgan um eitt betri testamenti.

23 Og teir vóru sanniliga mangir prestar, av tí at teimum ikki varð loyvt at halda fram orsakað av deyða:

24 Men hesin maður, av tí at hann heldur ævir áfram, hevur eitt óbroytiligt prestadömi.

25 Hvørsvegna hann er førur fyri eisini at frelsa teir til tað ytsta sum koma til Guðs við honum, við tað at hann ævir livir til at ganga í forbøn fyri teimum.

26 Tí ein slíkur høvuðsprestur sómði okkum, sum er heilagur, meinalaysur, ódálkaður, atskildur frá syndarum, og gjörður hægri enn himnarnir;

27 Sum tøvast ikki dagliga, so sum teir høvuðsprestarnir, at ofra upp sláturoffur, fyrst fyri sínar egnu syndir, og síðan fyri fólksins: tí at hetta gjörði hann einaferð, tá ið hann ofraði upp seg sjálvan.

28 Tí at lógin ger menn til høvuðsprestar sum hava veikleika; men orðið av tí eiðinum, sum var síðan lógina, ger Sonin, sum er innvigaður um allar ævir.

KAPITUL 8

MEN av teimum tingunum, sum vit hava talað, er samløgán hendan: Vit hava ein slíkan høvuðsprest, sum er setstur við høgru hondina av háseti Hátignarinnar í himnunum;

2 Ein tænara halgidómsins, og av tí sanna tabernaklinum, sum Harrin sló upp, og ikki maður.

3 Tí at ein og hvør høvuðsprestur verður innsettur at ofra gávur og sláturoffur: hvørsvegna tað er neyðugt, at hesin maður eisini hevur okkurt at ofra.

4 Tí at um hann var á jørð, skuldi hann ikki verið prestur, við tað at har eru prestar sum ofra gávur samsvarandi lógini:

5 Sum^p tæna at fyridóminum og skugganum av himinskum tingum, eins og Mósesi varð lagt eina við av Guði, tá ið hann var um at gera tabernakið: tí at, Siggj til, sigur hann, at tú gert øll ting eftir tí mynstri sum tær varð sýnt á fjallinum.

6 Men nú hevur honum lutast ein meira framúrskarandi tænasta, við hvussu miklum hann eisini er millumgongumaðurin av einum betri sáttmála, sum varð grundaður á betri fyrjättanir.

7 Tí um hin fyrsti sáttmálin hevði verið feilafríur, tá hevði einkið pláss verið søkt fyri hinum øðrum.

8 Tí at, við tað at hann finnur feil við teimum, sigur hann, Sí, teir dagar koma, sigur Harrin, tá ið eg vil gera nýggjan sáttmála við Israels hús og við Judah hús:

9 Ikki eftir sáttmálanum sum eg gjörði við teirra fedrar í tí degi tá ið eg tók í teirra hond at leiða teir út úr Egyptalandi; tí at teir hildu ikki fram í mínum sáttmála, og eg gav teimum ikki gætur, sigur Harrin.

10 Tí hesin er sáttmálin sum eg vil gera við Israels hús eftir teir dagar, sigur Harrin; eg vil leggja minar lógir inn í teirra huga, og skriva tær í teirra hjertu: og eg vil vera fyri teimum ein Guð, og teir skulu vera fyri mær eitt fólk:

11 Og teir skulu ikki læra ein og hvør sín næsta, og ein og

HEBREARARNIR 9

hvör sín bróður, og siga, Kenn Harran: tí at allir skulu kenna meg, frá tí minsta til hin största.

12 Tí eg vil vera miskunnarfullur móti teirra órættvísi, og teirra syndir og teirra misgerðir vil eg ekki minnst meira.

13 Í at hann sigur, Ein nýggjan *sáttmála*, hefur hann gjört hin fyrsta gamlan. Men það, sum ferst og verður gamalt, er klárt at hvörva burtur.

KAPITUL 9

SANNILIGA hevði tá fyrsti *sáttmálin* eisini fyriskipanir um guddómliga tænastu, og ein veraldligan halgidóm.

2 Tí har varð eitt tabernakkul gjørt; tað fyrsta, hvari *var* kerta-stakin, og borðið, og sýnisbreyðini; sum kallast halgidómurin.

3 Og eftir hitt annað forhangði *var* tabernakið, sum kallast alra Heilagasta;

4 Sum hevði gylta roykilsiskerði, og *sáttmálalærkina* yvirlagda runt um við gulli, hvari *var* hin gylta krukka sum hevði mán'ná, og stavur Aarons sum blómaði, og *sáttmálatalvurnar*;

5 Og yvir tí *dýrdar-kêr-úb-ím-arnir*, sum skuggaðu nádistólin; um hvat vit ikki nú kunnu tala hvørt ísær.

6 Tá ið nú hesi tingini vórðu soleiðis fyriskipaði, so fóru prestarnir altíð inn í fyrsta tabernakið, og fullfórðu tænastu *Guðs*.

7 Men inn í hitt annað *fór* hövuðspresturin einsamallur *ëinaferð* hvørt ár, ikki uttan blóð, sum hann ofraði fyri seg sjálvan, og *fýri* villfaringar fólksins:

8 Halgi Andin *við* hesum uppmálar, at vegurin inn í alra heilagasta var ikki enn gjordur *eyðsyndur*, meðan ið tað fyrsta tabernakið enn stóð:

9 Sum *var* ein líking um tíðina tá núverandi, í hvørji vórðu

Sláturoffur lógarinnar eru langt

ofraðar bæði gávur og sláturoffur, sum ikki kundu gera hann, ið gjörði tænastruna, fullkomnan, hvat víðvíkur samvitskuni;

10 *Sum stóð* bert í matum og drykkjum, og ymsum tváttum, og kjøtligum fyriskipanum, álagdar *teimum* inntil umbótartíðina.

11 Men *tá ið* Christus var komin *sum* hövuðsprestur av komandi góðum tingum, við einum miklari og fullkomnari tabernaki, ikki gjört við hondum, tað vil siga, ikki av hesum bygningi;

12 Eiheldur við blóðinum av geitum og kálvum, men við sínum egna blóði gekk hann *tá* inn *ëinaferð* í tað heilaga staðið, havandi vunnið *æviga* endurløysn *fýri* okkum.

13 Tí um blóðið av tarvum og av geitum, og øskurnar av kvigu, *sum verður* slett á hinar óreinu, halgar til skíranganina av kjøtinum:

14 Hvør mikíð meira skal *tá* blóð *Christis*, sum ígjøgn *æviga* Andan ofraði seg sjálvan uttan blett til *Guðs*, reinska tykkara samvitsku frá deyðum verkum til at tæna hinum livandi *Guði*?

15 Og *fýri* hesa grund er hann millungongumaðurin av nýggja testamenti, *til* tess at, við brúki av deyða, *fýri* endurløysingina av misbrotunum *sum vóru* undir tí fyrsta testamentinum, teir sum eru kallaðir skuldu fáa *fýri*-játtanina um *ævigan* arv.

16 Tí at har *sum* eitt testamenti er, har má eisini av neyðsyn verða deyðin av testament stiftaranum.

17 Tí eitt testamenti er við kraft eftir at menn eru deyðir: annars er tað av als ongari styrki, meðan testament stiftarin livir.

18 Við hvat ikki heldur fyrsta *testamentið* varð vígt uttan blóð.

19 Tí at *tá ið* Moses hevði talað hvørja fyriskipan til alt fólkið eftir lógini, *tá* tók hann blóðið av kálvum og av geitum, við vatni,

og skarlaks ull, og ýsopi, og ásetti bæði bókina, og alt fólkíð, 20 Og segði, Hetta er blóðið av testamentinum sum Guð hevur álagt tykkum.

21 Harafturat ásetti hann við blóði bæði tabernaklið, og øll tænastrakerini.

22 Og nærum øll ting verða við lógini reinskað við blóði; og uttan úthelling av blóði finst eingin eftirgeving.

23 Tað var tí neyðugt, at mynstrini av tingum í himnunum skuldu skírgast við hesum; men tey himinsku tingini sjálv við betri sláturofrum enn hesum.

24 Tí Kristus er ikki farin inn í heilagu støðini gjørd við hondum, sum eru avmyndirnar av tí sanna; men inn í sjálvan himin, nú at birtast í nærveru Guðs fyrri okkum:

25 Ella tá at hann skuldi ofrað seg sjálvan ofta, so sum høvudspresturin fer inn í tað heilaga plássíð hvørt ár við blóði av øðrum;

26 Tí so mátti hann ofta havt liðið síðan grundlegging veraldarinnar: men nú, einaferð í enda heimsins, hevur hann birtst fyrri at koyra burtur synd við sláturofringini av sær sjálvum.

27 Og eins og tað er ásett monnum einaferð at doyggja, men eftir hetta kemur dómurin:

28 Soleiðis varð Kristus einaferð ofraður til at bera syndirnar hjá mongum; og teimum, ið vænta eftir honum, skal hann birtast fyrri aðru ferð uttan synd til frelsu.

KAPITUL 10

TÍ at lógin, sum hevur ein tingum, og ikki sjálva myndina á tingunum, kann aldri við teimum sláturofrunum, sum teir ofraðu ár eftir ár framhaldandi, gera komararnar at tí fullkomnar.

2 Tí at vildu tey tá ikki havt hildið uppat at verðið ofrað? av tí at tilbiðjararnir, einaferð reinskaðir, høvdu einkið meira samvit havt um syndir.

3 Men í teimum sláturofrunum verður ein endurminning aftur gjørd um syndir hvørt ár.

4 Tí at tað er ikki møguligt, at blóðið av tarvum og av geitum kundi tikið burtur syndir.

5 Hvørsvegna, tá ið hann kemur inn í heimin, sigur hann, Sláturoffur og offur vildirt tú ei, men eitt likam hevurt tú búgvið mær til:

6 Í brenniofrum og sláturofrum fyrri synd hevurt tú ongan hugnað havt.

7 Tá segði eg, Sí, eg komi, (í bókarrulluni stendur skrivað um meg,) at gera tín vilja, O Guð.

8 Omanfyri, tá ið hann segði, Sláturoffur og offur og brennioffur og offur fyrri synd vildirt tú ei, eiheldur hevðirt hugnað hari; sum verða ofraði eftir lógini;

9 Segði hann síðani, Sí, eg komi at gera tín vilja, O Guð. Hann tekur burtur hitt fyrsta, at hann má grundleggja hitt annað.

10 Við hvørjum vilja vit eru halgaðir gjøgn ofringina av likami Jesu Christs einaferð fyrri allar.

11 Og ein og hvør prestur stendur dagliga og tæinir og ofrar ofta somu sláturofrini, sum kunnu aldri taka burtur syndir:

12 Men hesin maður, eftir at hann hevði ofrað eitt sláturoffur fyrri syndir um ævir, settist niður við Guðs høgru hond;

13 Og biðar hiðanifrá, til hansara fíggingdar verða gjørdir til hansara fótiskammul.

14 Tí við einum ofri hevur hann fullkomingjört um ævir teir sum verða halgaðir.

15 Um hvat Halgi Andin eisini er eitt vitni fyrri okkum: tí eftir at hann áður hevði sagt,

HEBREARARNIR 10

16 Hesin er sáttmálin sum eg vil gera við teir eftir dagar-
nar, sigur Harrin, eg vil leggja
mínar lógir inn í teirra hjörtu,
og í teirra hugar vil eg skriva tær;

17 Og teirra syndir og mis-
gerðir vil eg ekki minnst meira.

18 Men har, *sum* eftirgeving
av hesum er, *har* er ekki longur
offur fyri synd.

19 *Tá ið vit tí nú*, brøður,
hava dirvi at ganga inn í hitt
heilagasta við Jesu blóði,

20 Við nýggjum og livandi
vegi, sum hann hefur innvígað
fyri okkum, ígjøgnum forhangið,
tað vil siga, hansara kjøt;

21 Og *hava* ein høvudsprest
yvir Guðs húsi;

22 *Tá* latum okkum koma
nær við sonnum hjarta í fullari
trúarvissu, *við tað at vit* hava
okkara hjörtu ástøkt frá óndari
samvitsku, og okkara líkam
tvigið við reinum vatni.

23 Latum okkum halda fast
við játtingina av *okkara* trúgv,
uttan vaklan; (tí at hann er
trúgvur sum fyrjattaði;)

24 Og latum okkum geva
gætur hvør eftir øðrum, at eggja
til kærleika og góð verk:

25 Og ekki yvirgeva savningina
av okkum sjálvum saman, eins
og hátturin hjá summum er;
men formana *hvør annan*: og
tað mikið meira sum tit siggja
dagin nærkast.

26 Tí at um vit synda villig-
ani, eftir at vit hava fingið
kunnleika til sannleikan, *tá*
stendur eftir einkið meira slátur-
offur fyri syndir,

27 Men ein viss óttafull
væntan eftir dómi og eldsligum
vreiðisharmi, sum skal upp tæra
mótstandararnar.

28 Hann, ið vanvirði Móse-
lógina, doyði uttan miskunn
undir tveim ella trimum vitnum:

29 Til hvussu mikið sváari

Ein formaning til støðufesti í trúnni

revsing, halda tit, skal hann
verða hildin verdur, sum hefur
traðkað Guðs Son undir fót,
og hefur roknað blóð sáttmál-
ans, sum hann varð halgaður við,
fyri eitt vanheilagt ting, og hefur
gjørt háðan at Anda náðinnar?

30 Tí vit kenna hann ið hefur
sagt, Hevnd *hoyrir* mær til, eg skal
endurgjalda, sigur Harrin. Og
aftur, Harrin skal døma sítt fólk.

31 *Tað* er eitt ræduligt ting at
falla í hendur hins livandi Guðs.

32 Men kallið til minnis teir
fyrru dagarar, í hvørjum, eftir
at tit vóru upplýstir, tit úthildu
mikið stríð av líðingum;

33 Lutvís í tí at tit vórðu
gjørdir til skurssjón, bæði við
háðingum og líðingum; og lutvís
í tí at tit gjørdust felagar teirra
ið soleiðis vórðu brúktir.

34 Tí at tit høvdu samkenslu
við mær í mínum bondum, og
tóku gleðiliga ræningina av
tykkara góðsi, vitandi í tykkum
sjálvum, at tit hava í himni eina
betri og eina varandi fæogn.

35 Kastíð tí ekki burtur
tykkara treyst, sum hefur mikið
lønarendurgjald.

36 Tí at tykkum er tørvur
á toli, *til tess* at, eftir at tit
hava gjørt Guðs vilja, tit máttu
fáa fyrjattanina.

37 Tí at enn er ein litil stund,
og hann, ið skal koma, vil koma,
og vil ekki drála.

38 Men hin rættláti skal liva
við trúgv: men um *onkur*
hevst undan, *tá* skal mín sál
ongan tokka hava í honum.

39 Men vit eru ekki av teimum
ið havast undan, tí undirgangs;
men av teimum sum trúgva, til
sálarfrelsu.

KAPITUL II

MEN trúgv er hitt evnisliga
um ting ið vónast eftir,
prógvið um ting *sum* ekki siggjast.

2 Tí við henni fingur hinir gomlu góðan vitnisburð.

3 Við trúgv skilja vit, at veröldirnar vórðu skipaðar við Guðs orði; so at ting, ið siggiast, ikki vórðu gjord av tingum ið sýnast.

4 Við trúgv ofraði Ábel Guði eitt avbærari sláturoffur enn Cáin, við hvørjum hann fekk tann vitnisburð at hann var rættvísur, tí Guð vitnaði um hansara gávur: og við tí, sjálvur um hann er deyður, so talar hann enn.

5 Við trúgv varð E'nöch umsettur, at hann ei skuldi siggja deyða; og varð ikki funnin, av tí at Guð hevði umsett hann: tí at áðrenn sína umseting hevði hann henda vitnisburð, at hann toknadist Guði.

6 Men uttan trúgv er tað ómøguligt at toknast honum: tí at hann, ið kemur til Guðs, má trúgva at hann er, og at hann er ein endurgjaldari av teimum ið dúgliga søkja hann.

7 Við trúgv var tað at Nóah, tá ið hann varð ávaraður av Guði um ting sum ikki sóust sum enn var, rørdist við ótta, fyrireikaði eina ork til frelsingina av sínum húsi; sum hann fordømdi heimin við, og gjordist arvingi til rættvísina sum er við trúgv.

8 Við trúgv var tað at Ábraham, tá ið hann varð kallaður at fara út á eitt stað sum hann skuldi aftaná fáa í arv, aktaði; og hann fór út, og vitsi ikki hvagar hann fór.

9 Við trúgv var hann í útlegd í fyrjättanarlandinum, sum í fremmandum landi, og búði í tabernaklum við Ísaaki og Jákupi, arvingunum við honum til somu fyrjättan:

10 Tí hann væntaði eftir einum staði sum hevur grundvøllir, hvørs byggimeistari og smiður er Guð.

11 Við trúgv fekk eisini sjálv Sára styrki til at ala sáð, og varð

loyst frá barni, tá ið hon var yvir aldur, tí hon dømdi hann at vera trúgvan sum hevði fyrjättað.

12 Tí runnu tað sjálv av einum, og honum so gott sum deyðum, so mangir sum stjornurnar á luftini í fjøldleika, og sum sandurin sum er við sjóvarstrond ótalligur.

13 Allir hesir doyðu í trúgv, og høvdu ikki fingið fyrjättanirnar, men høvdu sæð tær langt burturifrá, og vóru sannfordir um tær, og fevndu tær, og jättaðu at teir vóru fremmandir og pílagrímar á jørðini.

14 Tí teir, sum siga slík ting, kunngeru týðiligani at teir søkja eitt land.

15 Og sanniliga, um teir høvdu hugsað um tað landið, hvaðani teir komu út, tá høvdu teir havt høvi at vent aftur.

16 Men nú tráa teir eftir einum betri landi, tað er, einum himinskum: av hvørji grund Guð ikki skammast at kallast teirra Guð: tí hann hevur tilbúgv við teimum ein stað.

17 Við trúgv var tað at Ábraham, tá ið hann varð royndur, ofraði upp Ísaak: og hann, sum hevði fingið fyrjättanirnar, ofraði upp sin eingitna son,

18 Um hvønn tað varð sagt, At í Ísaaki skal títt sáð kallast:

19 Tí hann roknaði at Guð var mentur at reisa hann upp, enntá frá teimum deyðu; hvaðani hann eisini fekk hann í eini líking.

20 Við trúgv vælsignaði Ísaakur Jákup og Esav viðvíkjandi komandi tingum.

21 Við trúgv vælsignaði Jákup, tá ið hann var ein dovggjandi, báðar synir Jósephs; og tilbað, og hallaði sær á kollin á sínum stavi.

22 Við trúgv var tað at Jóseph, tá ið hann doyði, nevndi burturferð Ísraels barna; og gav eini boð viðvíkjandi beinum sínum.

HEBREARARNIR 11

Verdigu fruktirnar av trúgv

23 Við trúgv varð Móses, tá ið hann var føddur, fjaldur í tríggar mánaðir av foreldrum sínum, av tí at tey sóu at hann var so vænt eitt barn; og tey ræddust ikki boð kongsins.

24 Við trúgv noktaði Móses, tá ið hann var komin til ára, at kallast dóttursonur Pharaohs;

25 Og valdi heldur at líða kvøl við Guðs fólk, enn at njóta syndalystir í eina tíð;

26 Og metti Christi vanvirðing til storri rikidómir enn dýrgripirnar í Egyptalandi: tí hann hevði fyrilit fyri lønarendurgjaldinum.

27 Við trúgv yvirgav hann Egyptaland, og óttaðist ikki vreiði kongsins: tí hann helt út, sum sá hann hann ið ósjónligur er.

28 Við trúgv helt hann umleypid, og áslettingina av blóði, at ikki hann, sum oyddi hinar frumbornu, skuldi nema teir.

29 Við trúgv fóru teir ígjøgnum Reyðahavið, sum eftir turlendi: sum, tá ið Egyptarnir kannaðu at gera, druknaðust teir.

30 Við trúgv fullu Jerichos múrar niður, eftir at teir vórðu kringfarnir runt umkring í sjeý dagar.

31 Við trúgv glataðist skøkjan Ráhab ikki við teimum sum ikki trúðu, tá ið hon hevði tikið ímóti njósnarunum við friði.

32 Og hvat skal eg siga meira? tí at tíðin hevði svitast nær at sagt frá um Gě-dě-ön, og um Bá-rák, og um Samson, og um Jěph-tāc; um Dávid eisini, og Sámuel, og um prophetarnar:

33 Sum ígjøgnum trúgv undirlögdu kongadómir, virkaðu rættvísi, lutaðust fyrjáltanir, byrgdu munnar á leyvum,

34 Sløktu grimmeikan av eldi, komust undan svørðseggini, úr veikleika vórðu gjørdir sterkir, gjørdust reystir í bardaga, vendu á flotta herar teirra fremmandu.

35 Kvinnur fingur sínar deyðu reistar til livs aftur: og aðrir vórðu pinslaðir, og tóku ikki ímóti útfrian; fyri at teim mátti lutast ein betri uppreisn:

36 Og aðrir høvdu roynslu av grimum háðingum og húðflettingum, ja, hartil av bondum og fongslan:

37 Teir vórðu steinaðir, teir vórðu sagaðir sundur, vórðu freistaðir, vórðu vignir við svøði: teir reikaðu um í seyðaskinum og geitaskinum; vóru neyðstaddir, nivdir, pinslaðir;

38 (Hvørjum heimurin ikki var verdur:) teir reikaðu um í oyðimørkum, og í fjøllum, og í skorum og hellum av jørðini.

39 Og allir hesir, eftir at hava fingið góðan vitnisburð við trúgv, móttóku ikki fyrjáltanina:

40 Tí at Guð hevði útvegað okkum okkurt betri, fyri at teir ikki skuldu verða gjørdir fullkomnir uttan okkum.

KAPITUL 12

HVØRSVEGNA, við tað at vit eisini eru umgirdir við so miklum skýggi av vitnum, tá latum okkum leggja til viks hvørja tyngd, og ta synd ið so lætt slær ring um okkum, og lat okkum renna við toli tað skeið sum frammanfyri okkum er sett, 2 Í at vit hyggja til Jesus, upphavsmann og fullgerara trúar okkara; sum fyri ta gleði, sum frammanfyri honum var sett, toldi krossin, vanvirði skommína, og er setstur niður við høgru hondina av háseti Guðs.

3 Tí at umhugsid hann, sum úthelt slíka andmæling av syndarum ímóti sær sjálvum, fyri at tit ikki skulu troyttast og verða givnir í tykkara hugum.

4 Tit hava ikki enn gjørt móttøðu heilt at blóði, í at stríðast ímóti synd.

5 Og tit hava gloymt áminningina, sum talar við tykkum sum við børn, Sonur mín, vanvirð tú ikki tyktan Harrans, ella fall í fátt tá ið tú verðurt hartaður av honum:

6 Tí hvønn Harrin elskar, tyktar hann, og húðflettir hvønn *tann* son sum hann tekur ímóti.

7 Um tit úthalda tyktan, so fer Guð við tykkum sum við sonum; tí hvør sonur er hann ið faðirin ikki tyktar?

8 Men um tit veri uttan tykt, sum allir eru luttakarar í, so eru tit óektabørn, og ikki synir.

9 Harafturat hava vit havt fedrar holds okkara, sum rættleiddu *okkum*, og vit veittu *teimum* virðing: skulu vit *tá* ikki nógv heldur vera í undirgivni fyri Faðir andanna, og liva?

10 Tí at teir sanniliga í nakrar fáar dagar tyktaðu *okkum* eftir sinum egnu tykki; men hann til *okkara* gagn, at *vit* máttu verða luttakarar í hansara heilagleika.

11 Men eingin tyktan í stundini tykist at vera gleðilig, men svárlig: kortini ber hon aftaná hina friðsomu rættvísis frukt at teimum ið eru vand harvið.

12 Hvørsvegna lyftið upp tær hendur sum hanga niður, og hini máttleysu knø;

13 Og gerið beinar rásir til tykkara føtur, at ikki tað, sum er lamið, vendist út av vegnum; men latið tað heldur verða grøtt.

14 Fylgið *eftir* friði við øll, og *eftir* heilagleika, uttan hvat eingin skal siggja Harran:

15 Og gevið dúgliga gætur, at ikki nakar lissi Guðs náði; at ikki nøkur beiskleikarót rennur upp, og órógv *tykkum*, og harvið mangir dálkast;

16 At ikki tað *veri* nakar siðloysingur, ella halgiháðiligur persónur, so sum Esav, sum fyri ein matarbita seldi sín burðarrætt.

17 Tí at tit vita hvussu ið aftaná, tá ið hann hevði viljað arvað signingina, varð hann vrakaður: tí hann fann einkið pláss til iðranar, tó at hann søkti tað umhyggjuliga við tárnum.

18 Tí at tit eru ikki komnir at fjallinum sum kann verða nomið við, og sum brendi við eldi, ella at sorta, og myrkri, og harðveðri,

19 Og ljóðinum av einum lúðuri, og røddini av orðum; hvørja *rødd* teir, sum hoyrdu *tað*, bænaðu at orðið ikki skuldi verða talað til teirra meira:

20 (Tí at teir kundu ikki úthalda tað sum varð boðið, Og um so mikið sum eitt djór nemi við fjallið, *tá* skal tað steinast, ella stoytast igjøggn við eini ørv:

21 Og so ræðulig var sjónin, at Móses segði, Eg ovurhondsliga ræðist og skelvi:)

22 Men tit eru komnir til Sí-ón fjall, og til stað hins livandi Guðs, himinska Jerusalem, og til óteljandi flokk av einglum,

23 Til aðalsavnaðin og kirkju hinna frumbornu, sum eru skrivaðir í himni, og til Guðs Dómara alra, og til andarnar av rættlátum monnum *sum eru* gjørdir fullkomnir,

24 Og til Jesus, millumgongumann hins nýggja sáttmála, og til áslettingarblóðið, sum talar betri ting enn *tað av* Abeli.

25 Siggid til, at tit frávisi ikki hann sum talar. Tí at um teir ikki komust undan, sum frávistu hann sum talaði á jørð, *tá skulu* vit mikið meira *ikk*i komast undan, um vit venda burtur frá honum sum *tal*ar frá himni:

26 Hvørs rødd tá skakaði jørðina: men nú hevur hann lovað, og sagt, Enn einaferð skaki eg ikki bara jørðina, men eisini himin.

27 Og hetta *orðið*, Enn einaferð, uppmálar burturtøkuna av

tingunum sum verða skakað, sum um ting sum eru gjörð, *fyr* at tey tingini, sum ikki kunnu skakast, skulu verða verandi.

28 Hvørsvegna, *síðan* vit fáa eitt kongadømi sum ikki kann verða víkað, *tá* latum okkum hava náði, við hvørji vit mega tæna Guði góðtakiliga við virðing og gudiligum ótta:

29 Tí at okkara Guð *er* ein upp tærandi eldur.

KAPITUL 13

LATIÐ bróðurligan kærleika halda fram.

2 Verið ikki gloymnir at undirhalda fremmandum: tí við^o tí hava summir undirhildið einglum óvarnandi.

3 Minnist til teirra sum eru í bondum, sum bundnir við teimum; og til teirra sum líða mótgongd, sum *teir sum* eisini sjálvir eru í líkaminum.

4 Hjúnalag *er* ærusamt í øllum, og songin ódálkað; men horkallar og hordrivarar vil Guð døma.

5 Atferð *tykkara veri* uttan havisjúku; og *verið* nøgdir við slík ting ið tit hava: tí hann hevur sagt, Eg vil aldri fara frá tær, ella yvirgeva teg.

6 So at vit mega við dirvi siga, Harrin *er* mín hjálpari, og eg vil ikki óttast hvat maður skal gera mær.

7 Minnist til teirra sum hava stjórnina yvir tykkum, sum hava talað Guðs orð til tykkara: hvørs trúgv fylgið *eftir*, gevandi far um endalyktina á *teirra* atferð.

8 Jesus Christus *er* hin sami í gjár, og í dag, og um ævir.

9 Verðið ikki bornir umkring við ymsum og fremmandum doktrinum. Tí *tað er* eitt gott ting at hjartað verði grundfest við náði; ikki við matum, sum ikki hava gagnað teimum sum hava verið upptiknir í tí.

10 Vit hava eitt altar, sum teir hava ongan rætt at eta av sum tæna tabernaklinum.

11 Tí at kropparnir av teimum djórunum, hvørs blóð verður ført inn í halgidómin av høvuðsprestinum fyri synd, verða brendir uttanfyri leirin.

12 Hvørsvegna Jesus eisini, *til tess* at hann mátti halga fólkið við sínum egna blóði, leið uttanfyri portrið.

13 Latum okkum tí fara út til hansara útum leirin, og bera hansara vanvirðing.

14 Tí at her hava vit ongan varandi stað, men vit søkja ein *ið* koma skal.

15 Latum okkum tí við^o honum ofra *lov*prisingarsláturofríð til Guðs áframhaldandi, tað *er*, ávøkstin av *okkara* vørrum sum veita tøkki til navn hansara.

16 Men at gera gott og at deila út, gloymið ikki *tað*: tí við slík offur *er* Guð væl nøgdur.

17 Lýðið teir ið hava stjórnina yvir tykkum, og undirgevið tykkum: tí at teir vaka yvir tykkara sálum sum teir ið mugu geva roknskap, *fyr* at teir mega gera tað við gleði, og ikki við sorg: tí at tað *er* tykkum ikki gagnligt.

18 Biðjið fyri okkum: tí vit líta á, at vit hava góða samvitsku, í øllum tingum villigir at liva ærliga.

19 Men eg bøni *tykkum* tess heldur at gera hetta, at eg má verða givin tykkum aftur tað skjótari.

20 Men Guð friðarins, sum førði aftur frá teimum deyðu váran Harra Jesus, handa mikla hirða seyðanna, ígjøgnum blóðið av tí ævigtvarandi sáttmálanum,

21 *Hann* geri tykkum fullkomnar í hvørjum góðum verki, at gera vilja hansara, og virki *hann* í tykkum tað sum *er* væl tekkiligt í síni eygsjón, ígjøgnum Jesus Christ; honum *veri* dýrd um aldur og ævir. Á-mén.

22 Og eg bœni tykkum, brøður, tolið formaningarorðið: tí at eg havi skrivað tykkum eitt bræv í fáum orðum.

23 Viti tit, at bróðir *okkara*, Timotheus, er settur í frælsi; við hvørjum, um hann kemur skjótt, vil eg siggja tykkum.

24 Heilsíð øllum teimum ið hava stjórnina yvir tykkum, og øllum teimum heilagu. Teir úr Ítalíu lata heilsa tykkum.

25 Náði *veri* við tykkum øllum. Á-mên.

¶ Skrivaður til Hebræararnar frá Ítalíu av Timotheusi.

ALMENNI EPISTIL

JÁKUPS.

KAPITUL I

JÁKUP, ein tænarí Guðs og Harrans Jesu Christs, til tær tólv ættirnar sum eru spjaddar umkring, heilsan.

2 Brøður mínir, roknið tað *fyri* bera gleði, tá ið tit detta inn í ymsar freistingar;

3 *Við tað at tit* vita, at roynslan av tykkara trúgv virkar tolmóð.

4 Men latið tolmóðina fáa *sitt* fullkomna verk, at tit mega vera fullkomnir og heilrunnir, og einki mangla.

5 Um nøkrum av tykkum fattast vísdóm, *tá* umbiðji hann frá Guði, sum gevur øllum gávumildiliga, og átalar ikki; og tað skal gevast honum.

6 Men lat hann umbiðja í trúgv, og ikki vakla. Tí hann, ið vaklar, er líkur sjóvaraldu *sum* rekst við vindinum og syftist.

7 Tí at lat ikki tann mannin hugsa, at hann skal fáa nakað frá Harranum.

8 Ein tvisintur maður *er* óstöðugur í øllum sínum vegum.

9 Bróðirinn av lágari stöðu fegnist í, at hann er upphevaður:

10 Men hin ríki í, at hann er gjørdur lágur: tí sum blóman á grasinum skal hann fána burtur.

11 Tí at sólin er ikki meir enn risin við brennandi hita, so fœlnar hon grasið, og blóma

tess fellur, og yndisleikin á skapi tess ferst: soleiðis skal eisini ríki maðurin svinna burtur í sínum vegum.

12 Signaður *er* tann maður sum útheldur freisting: tí at tá ið hann er royndur, skal hann fáa lívsins krúnu, sum Harrin hevur lovað teimum sum elska hann.

13 Lat ongan siga, tá ið hann verður freistaður, Eg verði freistaður av Guði: tí at Guð kann ikki freistast av illum, eiheldur freistar hann nakran:

14 Men *ein* og hvør verður freistaður, tá ið hann verður drigin burtur av síni egnu girnd, og lokkaður.

15 Síðan, tá ið girnd hevur gitið, ber hon fram synd: og synd, tá ið hon er fullförd, ber fram deyða.

16 Farið ikki skeivir, mínir elskaðu brøður.

17 Hvør *ein* góð gáva og hvør *ein* fullkomin gáva er omanífrá, og kemur niður frá Faðir ljósanna, hjá hvørjum er eingin umskiftiligsemi, eiheldur umveltingarskuggi.

18 Av sínum egna vilja gat hann okkum við sannleiksorðinum, til *tess* at vit skuldu vera eitt slag av frumávøkstum av hansara skapningum.

19 Av hvørji grund, mínir

elskaðu brøður, veri hvør maður skjótur at hoyra, seinur at tala, seinur til vreiði:

20 Tí vreiði mans virkar ikki rættvísi Guðs.

21 Hvørsvegna leggið burtur alla óreinsku og leivd av óflýggjaskapi, og móttakið við eyðmykt tað gróðursetta orðið, sum er ført fyrri at frelsa tykkara sálir.

22 Men verið orðsins gerarar, og ikki bert hoyrarar, og *harvið* svíkja tykkum sjálvar.

23 Tí at um onkur veri ein hoyrari orðsins, og ikki ein gerari, *tá* er hann líkur manni *ið* skoðar sítt náttúrliga andlit í einum glari:

24 Tí hann skoðar seg, og fer sín veg, og gloymir beinanvegin hvat fyrri maður hann var.

25 Men hvøriðenn lítur inn í fullkomnu lóg frælsisins, og heldur áfram *hari*, so at hann ikki er ein gloymin hoyrari, men ein gerari verksins, hesin skal vera signaður í síni gerð.

26 Um onkur tykkara millum tykist at vera trúrøkin, og heldur ikki síni tungu í teyrum, men villeiðir sítt egna hjarta, *tá* er trúrøknin hjá hesum manni fáfongd.

27 Rein trúrøkni og ódálkað frammi fyrri Guði og Faðirinum er hetta, At vitja tey faðirleysu og einkjur í teirra líðing, og at varða seg sjálvan óblettaðan av heiminum.

KAPITUL 2

BRØÐUR mínir, havið ikki trúgv várs Harra Jesu Christs, *Harra* dyrdarinnar, saman við persónsmetan.

2 Tí at um tað kemur til savnað tykkara ein maður við gullringi, í føgrum klædnaði, og tað kemur eisini inn ein fátækur maður í vána spjørrum;

3 Og tit geva ans fyrri honum sum er í kátu klæðunum, og

siga við hann, Sit tú her í einum góðum pláss; og siga við hin fátæka, Statt tú har, ella sit her undir mínum fótiskamli:

4 Eru tit tá ikki mismunasamir í tykkum sjálvum, og eru vorðin dómarar av illum hugsanum?

5 Hoyrið, mínir elskaðu brøður, Hevur ikki Guð útvalt hinar fátøku av hesum heimi – ríkar í trúgv, og arvingar til kongadømið sum hann hevur lovað teimum sum elska hann?

6 Men tit hava navnirt hin fátæka. Kúga ikki ríkir menn tykkum, og draga tykkum framfyri dómstólarnar?

7 Gudsspotta ikki teir tað verdiga navn sum tit eru kallaðir við?

8 Um tit uppfylla kongligu lógina, samsvarandi skriftini, Tú skalt elska tín næsta sum sjálvan teg, so gera tit væl:

9 Men um tit hava persónsmetan, so fremja tit synd, og verða kendir sekir av lógini sum misbrótarar.

10 Tí hvørsumhelst *ið* heldur alla lógina, og tó forbrýtur seg í einum *punkti*, hann er sekur í øllum.

11 Tí hann *ið* segði, Frem ikki hordóm, segði eisini, Drepp ikki. Um tú nú fremji ongan hordóm, *men* um tú tó dreppi, so ert tú vorðin misbrótari av lógini.

12 Soleiðis talið, og soleiðis gerið, sum teir *ið* skulu verða dømdir eftir lóg frælsisins.

13 Tí hann skal fáa dóm uttan miskunn, sum onga miskunn hevur sýnt; og miskunn fegnast ímóti dómi.

14 Hvat gagnar *tað*, brøður mínir, um onkur sigi seg hava trúgv, og hevur ikki gerningar? kann trúgv frelsa hann?

15 Um bróðir ella systir veri nakin, og sær fyrri dagliga føði,

16 Og ein av tykkum sigi við

tey, Farið avstað í friði, verið vermd og mettað; kortini geva tit teimum ikki tey tingini sum eru neyðug fyri líkamið; hvat gagnar tað?

17 Enntá soleiðis við trúgv, um hon ikki hevur gerningar, so er hon deyð, tá ið hon er einsamøll.

18 Ja, onkur kann siga, Tú hevurt trúgv, og eg havi gerningar: sýn mær tina trúgv uttan tinar gerningar, og eg vil sýna tær mína trúgv av mínum gerningum.

19 Tú týrt, at tað er ein Guð; væl gert tú: djevlarnir trúgva við, og skelva.

20 Men vilt tú vita, O fáfongdi maður, at trúgv uttan gerningar er deyð?

21 Varð ikki Ábraham, faðir okkara, rættvisgjørdur við gerningum, tá ið hann hevði ofrað Ísaak, son sín, uppiá altarinum?

22 Sært tú hvussu trúgv virkaði við hansara gerningum, og við gerningum varð trúgvin gjørd fullkomin?

23 Og skriftin varð uppfyllt, ið sigur, Ábraham trúði Guði, og tað varð tilroknað honum til rættvís: og hann varð kallaður Guðs vinur.

24 Tit siggja tá, hvussu ið við verkum verður maður rættvisgjørdur, og ikki við trúgv eina.

25 Somuleiðis eisini varð ikki skøkjan Ráhab rættvisgjørd við gerningum, tá ið hon hevði tikið imóti sendiboðunum, og hevði sent teir út ein annan veg?

26 Tí eins og líkamið uttan andan er deytt, soleiðis er trúgv uttan gerningar eisini deyð.

KAPITUL 3

BRØÐUR mínir, verið ikki mangir meistarar, tí at vit vita at vit skulu fáa tess sverari dómfelling.

2 Tí vit allir í mongum lutum *volda* meinboga. Um

onkur ikki *veldur* meinboga í orði, tá er hin sami ein fullkomin maður, og eisini førur fyri at halda øllum líkaminum í teyrum.

3 Sí, vit seta boygsl í munnin á hestunum, at teir mega lýða okkum; og vit venda runt heila teirra líkami.

4 Skoðið eisini skipini, sum, hóast tey veri so mikil, og *verða* rikin av hørðum vindum, so verða tey vend runt við einum sera litlum røðuri, hvagarsumhelst ið stýrimanninum lystir.

5 Enntá soleiðis er tungan ein lítillimur, og reypar miklar lutir. Sí, hvussu miklum evni ein lítillimur eldur kyndir í!

6 Og tungan er ein eldur, ein heimur av misgerð: soleiðis er tungan millum okkara limir, at hon dálkar alt líkamið, og setur eld á náttúrunnar leið; og hana er settur eldur á av helviti.

7 Tí at hvørt slag av djórum, og av fuglum, og av høggorrum, og av tungum í sjónum, verður tamt, og hevur verðið tamt av mannkyni:

8 Men tunguna kann eingin maður temja; hon er ein óstýrlig ilska, full av deyðiligum eitri.

9 Við henni vælsigna vit Guð, enntá Faðirin; og við henni banna vit menn, sum eru gjørdir eftir líksemi Guðs.

10 Úr sama munni gongur út signing og banning. Brøður mínir, hesi ting átta ikki so at verið.

11 Sendir ein kelda fram á sama staði søtt vatn og beiskt?

12 Kann fikutræið, brøður mínir, bera olivinber? ella eitt víntræ fikur? soleiðis kann eingin kelda bæði geva salt vatn og frískt.

13 Hvør er ein vísur maður og klæddur við kunnleika tykkara millum? hann sýni út frá góðari atferð síni verk við vísdóms spakføri.

14 Men um tit hava beiska

øvund og stríð í tykkara hjörtum, *tá* rósið *tykkum* ikki, og lúgvíð ikki ímóti sannleikanum.

15 Hesin vísdómur kemur ikki omanífrá, men *er* jarðiskur, sansaligur, djevvaligur.

16 Tí at har, *sum* øvundan og stríð *er*, har *er* ørkymlan og hvørt ónt verk.

17 Men tann vísdómur, sum *er* omanífrá, *er* fyrst reinur, tínæst fríðsamur, mildur, og lættur at bønast, fullur av miskunn og góðum fruktum, uttan partískni, og uttan hykl.

18 Og rættvísis fruktiin verður sáað í fríði av teimum sum íbirta fríð.

KAPITUL 4

HVADANI *koma* kríggj og bardagar tykkara millum? *koma* *tey* ikki haðani, *enntá* frá tykkara girndum sum kríggjast í limum tykkara?

2 Tit gírnast, og hava ikki: tit drepa, og tráa at fáa, og kunnu ikki lutast: tit berjast og kríggjast, tó hava tit ikki, tí at tit umbíðja ikki.

3 Tit umbíðja, og fáa ikki, tí at tit umbíðja skeivt, *fyr* í at tit kunnu uppþæra *tað* uppá tykkara girndir.

4 Tykkara horkallar og hórinnur, vita tit ikki, at vinskapur heimsins *er* figgindskapur hjá Guði? hvørsumhelst *íð* tí vil vera vinur heimsins, *er* figgindi Guðs.

5 Halda tit, at skriftin sigur til fánýtis: Tann andi, sum í okkum býr, lystir til øvund?

6 Men hann gevur meiri náði. Hvørsvegna hann sigur, Guð stendur dramblátum ímóti, men gevur eyðmjúkum náði.

7 Undirgevið tykkum tí fyr í Guði. Standið djevlinum ímóti, og hann skal flýggja frá tykkum.

8 Dragist nær Guði, og hann vil dragast nær tykkum. Reinsið

tykkara hendur, *tit* syndarar; og skirgið *tykkara* hjörtu, *tit* tvisintu.

9 Verið nívdur, og syrgið, og grát-ið: tykkara látur verði vendur til syrgjan, og *tykkara* frøi til tyngd.

10 Eyðmýkið tykkum fyr í egg-sjón Harrans, og hann skal hevja tykkum upp.

11 Talið ikki ilt um hvør annan, brøður. Hann, *íð* talar ilt um *sin* bróður, og dómir *sin* bróður, talar ilt um lógina, og dómir lógina: men um tú dæmi lógina, *so* ert tú ikki ein gerari av lógini, men ein dómari.

12 Tað *er* ein lóggevi, sum *er* mentur at frelsa og at týna: hvør ert tú sum dómirt ein annan?

13 Komið nú, tit sum siga, Í dag ella í morgin vilja vit fara inn í tann og tann staðin, og halda fram har í eitt ár, og keypa og selja, og fáa vinning:

14 Hvar *íð* tit ikki vita hvat *verða* skal í morgin. Tí hvat *er* tykkara lív? Tað *er* enntá ein guva, sum birtist í eina stutta stund, og so hvørvur burtur.

15 *Istaðin* fyr *tað* *áttu* tit at siga, Um Harrin vil, *so* skulu vit liva, og gera hetta, ella hatta.

16 Men nú fegnast tit í tykkara rósanum: allur slikur fagnaður *er* óndur.

17 Hjá honum sum tí veit at gera gott, og ikki ger *tað*, hjá honum *er* *tað* synd.

KAPITUL 5

KOMIÐ nú, *tit* ríku menn, grátið og ýlið um tykkara vanlukkan *íð* skulu koma yvir *tykkum*.

2 Tykkara ríkdómar *eru* spiltir, og tykkara klæðir *eru* møletin.

3 Tykkara gull og silvur *er* etjað, og rusturin av teimum skal verða ein vitnisburður ímóti tykkum, og skal eta tykkara kjøt, sum var tað eldur. Tit hava hópað dýrgripir saman til teir síðstu dagar.

4 Sí, lönin hjá arbeidsmonnum, sum hava skorið niður akrar tykkara, sum av tykkum er hildin aftur við sviki, rópár: og rópini av teimum, ið hava skorið, eru farin inn í oyruni á Harra sábaoths.

5 Tit hava livað í njóting á jørðini, og verið teymaleysir; tit hava nært tykkara hjertu, sum á sláturdegi.

6 Tit hava dómfelt og dripið hin rættláta; og hann stendur tykkum ikki ímóti.

7 Verið tí tolnir, brøður, til komu Harrans. Sí, bóndin biðar eftir dýrabæru fruktini av jørðini, og hevur leingi tol eftir henni, inntil hann fái tað snimma og tað seinna regnið.

8 Verið tit eisini tolnir; grundfestið hjertu tykkara: tí at Harrans koma nærkast.

9 Gremjist ikki hvør ímóti øðrum, brøður, at ikki tit fordømist: sí, dómarn stendur fyri durinum.

10 Mínir brøður, takið prophetarnar, sum hava talað í navni Harrans, til eina fyrimynd um at líða kvøl, og um tol.

11 Sí, vit rokna teir sælar, sum halda út. Tit hava høyrð um tolmóð Jobs, og hava sæð Harrans endalykt; at Harrin er sera samkenslufullur, og av eydari miskunn.

12 Men framum alt, brøður mínir, svørjið ikki, hvørki við himin, ella við jørðina, eiheldur

við nakran annan eið: men latið tykkara ja vera ja; og tykkara nei nei; at ikki tit falli inn í fordøming.

13 Er onkur tykkara millum líðandi? tá biðji hann. Er onkur glaður? tá syngi hann psálmur.

14 Er onkur sjúkur tykkara millum? tá kalli hann á hinar elstu av kirkjuni; og lat teir biðja yvir honum, og salva hann við olju í navni Harrans:

15 Og trúarbønin skal frelsa hin sjúka, og Harrin skal reisa hann upp; og um hann hevur framt syndir, skulu tær verða honum fyrigivnar.

16 Játtið tykkara feilir hvør fyri øðrum, og biðjið hvør fyri øðrum, at tit mega verða grøddir. Hin virknaðarsama, inniliga bønin av rættvísnum manni megnar mikið.

17 E-li-ás var maður sum var undirlagdur líkar sinnisrørslur sum vit eru, og hann bað inniliga, at tað ikki skuldi regna; og tað regnaði ikki á jørðina yvir skeiðið á trí ár og seks mánaðir.

18 Og hann bað aftur, og himinin gav regn, og jørðin bar fram sína frukt.

19 Brøður, um onkur av tykkum fer skeivur frá sannleikanum, og ein umvendir hann;

20 Tá lat hann vita, at hann ið umvendir syndaran frá villfaringini av hansara vegi, hann frelsir eina sál frá deyða, og fjalir eina fjøld av syndum.

FYRRI ALMENNI EPISTIL

PÆTURS.

KAPITUL I

PÆTUR, ein ápostul Jesu Christs, til teir fremmandu sum eru spjaddir út ígjøgnum Pontus, Galatiu, Káp-pá-dó-ki-ü, Ásiu, og Bì-thý-ni-ü,

2 Útvaldir eftir fyrivitan Guðs Faðirs, ígjøgnum halgan av Andanum, til lýdnis og ásletting av blóði Jesu Christs: Náði at tykkum, og friður, veri margfaldað.

3 Vælsignaður veri Guð og

I. PÆTUR I

Faðir várs Harra Jesu Christs, sum eftir sini ríkiligu miskunn hefur gitið okkum aftur til eina lívliga vón við uppreisn Jesu Christs frá teimum deyðu,

4 Til arv óspilluligan, og ódálkadan, og sum ikki fólnar burtur, lagdur av í himni til tykkara,

5 Sum^p verða varðveittir við Guðs kraft ígjøgnum trúgv fram at frelsu, *sum er tilreiðar at verða opinberað í síðstu tíð.*

6 Hvarí tit stórliga fegnast, hóast nú í eina tíð, um neyðugt veri, tit eru í tyngd ígjøgnum margfaldar freistingar:

7 *Fyri at roynslan av tykkara trúgv, sum er nógv dýrabærari enn av gulli sum forgongur, tó at tað verði roynt við eldi, mátti verðið funnin til lovs og heiðurs og dýrdar við birting Jesu Christs:*

8 Hvønn tit ikki hava sæð, *men tó elska; á hvønn, hóast nú tit ikki siggja hann, tit tó trúgva, og fegnast við ósigandi frøi og fullari av dýrd:*

9 *Tá ið tit móttaka endalýktina av tykkara trúgv, enntá frelsuna av tykkara sálum.*

10 Um hesa frelsu hava prophetarnir ídnisliga fregnað og kannað, sum propheteraðu um náðina ið skuldi koma til tykkara:

11 *Í tí at teir kannaðu hvørja, ella hvat fyri tíð Andi Christs, sum í teimum var, uppmálaði, tá ið hann frammanundan vitnaði um Christi líðingar, og ta dýrd ið skuldi fylgja.*

12 Hvørjum tað var opinberað, at ikki teimum sjálvum, men okkum tæntu teir lutir, sum nú eru frábodaðir tykkum av teimum ið hava prædikað tykkum gleðiboðskapin, við Halga Andanum, sendum niður av himni; hvørjar lutir einglarnir tráa at líta inn í.

13 Hvørsvegna gyrðið upp tykkara sinnis lendar, verið edrúir, og

Guðs margfaldu andligu miskunnir

vónið til endan eftir teirri náði sum eigur at verða borin tykkum við opinbering Jesu Christs;

14 Sum lýðin børn skulu tit ikki móta tykkum eftir hinum undanfarnu girndunum í tykkara vankunnu:

15 Men eins og hann, ið hefur kallað tykkum, er heilagur, soleiðis verið tit heilagir í øllum hátti av atferð;

16 Tí at skrivað stendur, Verið tit heilagir; tí at eg eri heilagur.

17 Og um tit kalla á Faðirin, sum uttan persónsmetan dømir eftir verki hvørs mans, *tá ferðist tíðina av tykkara útlegd her í ótta:*

18 Við tað at tit vita, at tit ikki vórðu leyskeyptir við forgongiligum lutum, *so sum silvuri og gulli, frá tykkara fafongdu atferð sum varð móttikin við síði frá tykkara fedrum;*

19 Men við dýrabæra blóði Christs, sum av einum lambi uttan lýti og uttan blett:

20 Sum sanniliga varð fyri fram tilskilaður aðrenn grundleggning veraldarinnar, men varð eyðsýndur í hesum síðstu tíðum fyri tykkum,

21 Sum av honum trúgva á Guð, sum reisti hann upp frá teimum deyðu, og gav honum dýrd; *fyri at tykkara trúgv og vón skuldu vera á Guð.*

22 Við tað at tit hava skírgað tykkara sálir í at lýða sannleikan, ígjøgnum Andan, til ófalsadan alsk av brøðrunum, *tá siggið til at tit elska hvør annan inniliga við skírum hjarta:*

23 *Tit sum eru endurføddir, ikki av forgongiligum sáði, men av óforgongiligum, við Guðs orði, sum livir og verður um ævir.*

24 Tí at alt kjøt er sum gras, og øll dýrdin hjá manni sum blóman á grasi. Grasið fólnar, og tess blóma fellur burtur:

25 Men Harrans orð varir um ævir. Og hetta er tað orðið sum við gleiðiboðskapinum er prædikað tykkum.

KAPITUL 2

HVØRSVEGNA leggið til vikis allan illvilja, og alt fals, og hyklariir, og øvundanir, og allar illmælanir,

2 Og sum nýfódd pinkubørn, tráið hina falsleysu mjólk orðsins, so at tit mega vaksa harav:

3 Um so veri, at tit hava smakkað at Harrin er náðigur.

4 Til hvørs komið, sum at einum livandi steini, víst vrakaður av monnum, men útvaldur av Guði, og dýrabætur,

5 Tit eisini, sum lívligir steinar, verða bygdur upp eitt andligt hús, eitt heilagt prestadømi, at ofra upp andlig sláturoffur, góðtakilig hjá Guði við Jesu Christi.

6 Hvørsvegna tað eisini er innihildið í skriftini, Sí, eg leggi í Sí-ön ein aðalhyrnisstein, útvaldan, og dýrmætan; og hann, ið trýr á hann, skal ikki verða til skammar.

7 Tykkum tí, sum trúgva, er hann dýrmætur; men teimum, sum eru ólýdnir, er hin sami steinurin, sum smiðirnir vrakaðu, gjørdur til høvuds hornsteinin,

8 Og ein snávingarstein, og ein meinbogaklett, *enntá hjá teimum* ið snáva um orðið, við tað at teir eru ólýdnir: til hvat teir eisini vórðu útnevndir.

9 Men tit eru ein útvöld ætt, kongligt prestadømi, heilag tjóð, eitt seregíð fólk; fyrri at tit skuldu sýna fram lovprisanir hansara sum hevur kallað tykkum út úr myrkri inn í sitt undrunarsama ljós:

10 Sum í farnari tíð ikki vóru eitt fólk, men nú eru Guðs fólk: sum ikki høvdu fingið miskunn, men nú hava fingið miskunn.

11 Kært elskaðu, eg bøni tykkum sum fremmandar og

pílagrímar, haldið tykkum frá kjøtligum girndum, sum kríggjast ímóti sálini;

12 Og havið tykkara framferð ærliga millum Heiðningarnar: til tess at, hvar ið teir tala ímóti tykkum sum illgerðarmenn, teir mega, av tykkara góðu verkum sum teir skulu sjá, dýrmeta Guð á vitjunardegnum.

13 Undirgevið tykkum fyrri hvørji mannligari fyriskipan, Harrans vegna: hvørt tað veri fyrri kongi, sum hægsta;

14 Ella yvirfyri landsstjórum, sum yvirfyri teimum sum eru sendir av honum til revsingina av illgerarum, og til revsingina av teimum ið gera væl.

15 Tí at so er Guðs vilji, at við at gera væl, mega tit teppa fákunnu dásamra manna:

16 Sum frælsir, og ikki sum teir sum brúka sitt frælsi sum skálkaskjól fyrri illviljaskap, men sum tænarar Guðs.

17 Ærið allar menn. Elskið brøðraskapin. Óttist Guð. Ærið kongin.

18 Tit tænarar, verið undirgívnir fyrri tykkara meistarum við øllum ótta; ikki bara fyrri teimum góðu og mildu, men eisini fyrri teimum rangvøgu.

19 Tí hetta er tøkk vert, um einhvør av samviti við Guð útheldur kvøl, og liður órættliga.

20 Tí hvat rós er í tí, um tit, tá ið tit verða bardir fyrri tykkara feilir, tit tá taka tað við toli? men um, tá ið tit gera væl, og liða fyrri tað, tit tá taka tað við toli, hetta er góðtakilig hjá Guði.

21 Tí at enntá hertil vórðu tit kallaðir: av tí at Christus eisini leið fyrri okkum, og eftirlat okkum eitt fyridømi, fyrri at tit skuldu fylgja hansara fótafetum:

22 Sum^p gjørdi onga synd, ikki heldur varð svik funnið í hansara munni:

I. PÆTUR 3

Skýldur hjá ektakonum og ektamonnum

23 Sum, tá ið hann varð deildur, deildi ikki aftur; tá ið hann leið, hótti hann ikki; men leit *seg* upp til hansara sum dómir rættvísliga:

24 Sum sjálvasti sjálvur bar okkara syndir í sínum egna likami á træið, *fyr* at vit, deyðir *mótvegis* syndum, skuldu liva *fyr* rættvísini: við hvørs skeinum tit vórðu grøddir.

25 Tí at tit vóru sum seyðir, *sum fóru á strok*; men eru nú vendir aftur at Hirðanum og Biskupinum hjá tykkara sálum.

KAPITUL 3

SSOMULEIÐIS, tit konur, *verið* í undirgivni *fyr* tykkara egnu monnum; *til tess* at, um nakrir ikki akta orðið, teir *so* eisini uttan orðið mega verða vunnir við atferðini hjá konunum;

2 Meðan teir skoða tykkara kysku atferð, *samkoplada* við ótta.

3 Hvørs *prýðing*, lat hana ikki vera handa útvortis *prýðing* av at flætta hárið, og av at vera í gulli, ella av ílating í stásklæði;

4 Men *lat hana vera* hin daldi maður hjartans, í tí sum er ikki forgongiligt, *enntá prýðingin* av einum eyðmjúkum og stillum anda, sum í Guðs eygsjón er av miklum virði.

5 Tí á henda hátt í hini gomlu tíð, hinar heilagu kvinnur eisini, sum litu á Guð, *prýddu seg sjálvar*, og vóru í undirgivni *fyr* sínum egnu monnum:

6 Enntá sum Sára aktaði Ábraham, kallandi hann harra: hvørs dötur tit eru, so leingi sum tit gera væl, og eru ikki ræddar við nøkrum ovfarni.

7 Somuleiðis, tit menn, búgvíð við *teimum* samsvarandi kunnleika, gevandi konuni heiður, sum tí veikara kerinum, og sum arvingar saman til náði lívsins; *fyr* at tykkara bønir ikki *skulu* hindrast.

8 At enda, *verið* allir av einum huga, havandi várkunn hvør við øðrum, elskið sum brøður, *verið* samkenslufullir, kurteisligir:

9 Og lónið ikki ilt *fyr* ilt, ella deilan *fyr* deilan: men tvørturímóti signing; vitandi, at til tess eru tit kallaðir, at tit skuldu arva eina signing.

10 Tí hann ið vil elska lív, og siggja góðar dagar, hann haldi síni tungu aftur frá illum, og sínar varrar, at tær tali einkið fals:

11 Hann skýggi ilt, og geri gott; hann søki frið, og stundi eftir honum.

12 Tí Harrans eygu eru yvir hini rættvísu, og hans oyru eru *opin* *fyr* teirra bønum: men Harrans andlit er imóti teimum ið gera ilt.

13 Og hvør er hann ið vil granda tykkum, um tit veri eftirfylgjarar av tí sum er gott?

14 Men og um tit líða fyr rættvísis skuld, *tá eru tit sælir*: og rædist ikki teirra ræðslu, eiheldur órógvist;

15 Men haldi Harran Guð í tykkara hjørtum: og *verið* altíð klárir at *geva* eitt svar til hvønn mann ið biður tykkum um frágreiðing *fyr* ta vón sum í tykkum er, við eyðmykt og ótta:

16 Havandi góða samvitsku; *so* at, hvar ið teir tala ilt um tykkum, sum um illgerðarmenn, teir mega skammast ið falskt ákæra tykkara góðu atferð í Christi.

17 Tí at *tað er betri*, um Guðs vilji *so veri*, at tit líða *fyr* vælgering, enn *fyr* illgering.

18 Tí Christus eisini hevur eina ferð liðið *fyr* syndir, hin rættláti *fyr* hinar órættlátu, *fyr* at hann mátti føra okkum til Guðs, verðandi tikin av lívi í kjøtinum, men livandigjörður av Andanum:

19 Við hvørjum hann eisini fór og prædikaði *fyr* andunum í varðhaldi;

20 Sum onkuntíð vóru ólýðnir, tá ið einuferð Guðs langmóð biðaði á dögum Nóah, meðan örkin stóð í fyrreiking, hvári fáar, tað er átta sálar, vórðu frelstar við vatni.

21 Hin líka mynd við hvat *enntá* dópur eisini nú frelsir okkum, (ikki burturtøkan av óreinsku kjøtsins, men aftursvarið av eini góðari samvitsku mótvægis Guði,) við uppreisn Jesu Christs:

22 Sum er farin inn í himin, og er við Guðs hæggru hond; *men* einglar og myndugleikar og máttir eru honum gjørdir undirgviðir.

KAPITUL 4

EFTIRSUM at Christus hevur liðið fyrri okkum í kjøtinum, tá brynjið tykkum á sama hátt við sama sinni: tí at hann, ið hevur liðið í kjøtinum, er hildin uppat frá synd;

2 So at hann ikki longur skuldi liva restina av *sini* tíð í kjøtinum mótvægis mannagirndum, men mótvægis vilja Guðs.

3 Tí hin lidna tíðin av *okkara* lívi má vera okkum nóg mikið at hava virkað vilja Heidninganna, tá ið vit gingu í skendsku, girndum, ovurnøgð av víni, ólátaskapum, festingum, og andstyggiligum avgudadyrkningum:

4 Í hvørjum teir halda tað vera undarligt, at tit ikki renna við *teimum* til tað sama ovurleyslætið, og teir tala ilt um *tykkum*:

5 Sum geva skulu roknskap til hansara sum er tilreiðar at døma hinar livandi og hinar deyðu.

6 Tí fyrri hesa grund varð gleðiboðskapurin prædikaður eisini fyrri teimum ið eru deyðir, at teir máttu verða dømdir samsvarandi monnum í kjøtinum, men liva samsvarandi Guði í andanum.

7 Men endin á øllum tingum er við hondina: verið tí edrúir, og vakið til bøn.

8 Og framum øll ting havið

inniliga vælvild tykkara millum: tí vælvild fjalir fjøld av syndum.

9 Brúkið gestablíðni hvør móti øðrum uttan knarran.

10 So sum *ein* og hvør hevur móttikið gávuna, *enntá soleiðis* tænið hina somu hvør til annan, sum góðir húshaldarar av hini margfaldu náði Guðs.

11 Um einhvør talar, *tá tali hann* sum oraklar Guðs; um einhvør tæni, *tá geri hann tað* sum av førleikanum ið Guð gevur: fyrri at Guð í øllum tingum má verða dýrðmettur ígjøgnum Jesus Christ, honum veri lov og harradømi um aldur og ævir. A'mæn.

12 Elskaðu tit, haldið tað ikki vera undarligt viðvíkjandi tí eldsligu roynsluni sum er fyrri at royna tykkum, sum um okkurt undarligt hendi tykkum:

13 Men fegnist, eftirsum at tit eru luttakarar í Christi líðingum; fyrri at tit, tá ið hansara dýrd skal opinberast, eisini mega gleðast við avberari frøi.

14 Um tit verða hádaðir fyrri Christi navn, tá fegnir eru tit; tí at andi dýrdarinnar og Guðs hvílir á tykkum: fyrri teirra part verður hann ilt talaður um, men fyrri tykkara part verður hann dýrðmettur.

15 Men lat ongan av tykkum líða sum manndrápari, ella sum tjóvur, ella sum illgerðarmaður, ella sum sneytidólgur í annara manna málum.

16 Men um *onkur* líðir sum ein Christin, *tá skal* hann ikki skammast; men lat hann dýrðmeta Guð vegna hetta.

17 Tí at tíðin er *komin*, at dómur má byrja við Guðs húsi: og um *hann* fyrst byrji við okkum, hvat skal so endin verða hjá teimum sum ikki akta gleðiboðskap Guðs?

18 Og um hin rættvísi nóg illa frelsist, hvar skal so hin ógudiligi og syndarin birtast?

II. PÆTUR I

Ein troyst ímóti atsókn. Skylda hinna elstu

19 Lat tí teir, sum líða eftir Guðs vilja, líta upp varðveitsluna av sínum sálum *til hansara* við at gera gott, sum einum trúfóstum Skapara.

KAPITUL 5

TEIR elstar, sum eru tykkara millum, formani eg, sum eisini eri ein elsti, og eitt vitni til líðingar Christs, og eisini ein luttakari í teirri dýrd íð skal verða opinberað:

2 Føðið tað Guðs fylgi sum er tykkara millum, og takið umsjónina *yvir tí*, ikki av tvingsli, men villigani; ikki fyri skitnan vinning, men av fúsum huga;

3 Ikki heldur sum *at tit* eru harrar *yvir Guðs* arvaluti, men *at tit* eru fryrdømir fyri fylginum.

4 Og tá ið høvuðs Hirðin fer at birtast, skulu tit fáa dýrðarkrúnu sum ikki fólmar burtur.

5 Somuleiðis tit yngru, undirgevið tykkum tey eldru. Ja, allir *av tykkum* verið undirgívnir hvør fyri øðrum, og verið klæddir við eyðmýkt: tí at Guð stendur dramblátum ímóti, og gevur eyðmjúkum náði.

6 Eyðmýkið tykkum tí undir Guðs mektigu hond, *fyr*i at hann má upphveja tykkum í tøkum tíma:

7 Og kastið alla tykkara sorg á hann; tí hann hevur umsorgan fyri tykkum.

8 Verið edrúir, verið árvaknir; tí tykkara mótstandari djevulin, sum ein ýlandi leyva, gongur um, og sækir hvønn hann kann slúka:

9 Standið honum ímóti, støðufastir í trúnni, vitandi at somu líðingar verða fullførðar í tykkara brøðrum sum eru í heiminum.

10 Men Guð alrar náðar, sum hevur kallað okkum til sína ævigu dýrd við Christi Jesusi, eftir at tit hava liðið eina stund, *hann* geri tykkum fullkomnar, grundfesti, styrki, støðufesti *tykkum*.

11 Honum *veri* dýrd og harradømi um aldur og ævir. Á-mén.

12 Við Sil-vá-nús-i, einum trúfóstum brøðuri hjá tykkum, sum eg haldi, havi eg skrivað stutt, og formani, og vitni at hetta er hin sanna náði Guðs, ið tit standa í.

13 *Kirkjan* sum er í Bábýlon, útvöld saman við *tykkum*, letur heilsa tykkum; og *tað ger eisini* Marcus, sonur mín.

14 Heilsíð hvør øðrum við einum vælvildarkossi. Friður *veri* við tykkum øllum sum eru í Christi Jesusi. Á-mén.

SEINNI ALMENNI EPISTIL

PÆTURS.

KAPITUL I

SÍMUN Pætur, ein tæinari og ein ápostul Jesu Christs, til teirra sum hava fingið líka dýrabæra trúgv við okkum, ígjøgnum rættvísi Guðs og Frelsara várs Jesu Christs:

2 Náði og friður veri marg-

faldað at tykkum, ígjøgnum kunnleikan til Guðs, og til Jesu Harra várs,

3 Samsvarandi sum hansara guddómliga kraft hevur givið okkum øll ting sum *hoyra til* lívs og gudilígleika, ígjøgnum kunnleikan til hansara sum hevur kallað okkum til dýrðar og dygdar:

4 Hvarvið^o eru givin okkum ovurhonds mikil og dýrabær lyftir: at við^o hesum tit máttu verða luttakarar í hini guddómligu náttúru, *tá ið tit* hava komist undan spillingini sum er í heiminum ígjøgnum girnd.

5 Og umframt hetta, *so* veitið allan iðinskap, og leggið aftrat tykkara trúgv dygd; og aftrat dygd kunnleika;

6 Og aftrat kunnleika fráhaldsemi; og aftrat fráhaldsemi tol; og aftrat toli gudiligleika;

7 Og aftrat gudiligleika bróðurliga góðsku; og aftrat bróðurligari góðsku vælvild.

8 Tí at um hesi ting veri í tykkum, og *eru* ríkilig, *so* fáa tey *tykkum at vera* hvørki ófruktbarar ella fruktaleysar í kunnleikanum til váran Harra Jesus Christ.

9 Men hann, ið fattast hesi ting, er blindur, og fær ikki sæð langt burturi frá, og hevur gloymt at hann varð reinskaður frá sínum gomlu syndum.

10 Hvørsvegna tess heldur, brøður, *so* veitið iðinskap at gera tykkara kallan og útveljing viss: tí at um tit gera hesi ting, skulu tit aldri falla:

11 Tí soleiðis skal inngongd verða tænt tykkum ríkiligani inn í ævigtvarandi kongadømi várs Harra og Frelsara Jesu Christ.

12 Hvørsvegna eg vil ikki vera misrøkin at seta tykkum altíð í endurminning um hesi ting, *tó at tit viti tey*, og veri grundfestir í hinum hjástadða sannleika.

13 Ja, eg haldi tað sømiligt, *so* leingi sum eg eri í hesum tabernakli, at vekja tykkum upp við at áminna *tykkum*;

14 Vitandi, at brátt má eg lata *meg úr hesum* tabernakli mínum, enntá sum okkara Harri Jesus Christ hevur sýnt mær.

15 Harafturat vil eg stremba

eftir at tit mega vera førir fyrri, eftir mína burturferð, altíð at hava hesi ting í minni.

16 Tí at vit hava ikki fylgt snildisligani upphugsaðum fáblum, *tá ið vit* gjørdu kunn fyrri tykkum kraft og komu várs Harra Jesu Christ, men vóru eygnavitnir til hansara hátign.

17 Tí at hann fekk frá Guði Faðir heiður og dýrd, *tá ið tað* kom ein slik rødd til hansara frá hini avbæru dýrd, Hesin er mín elskaði Sonur, í hvørjum eg eri væl toknaður.

18 Og hesa rødd, ið kom frá himni, hoyrdu vit, *tá ið vit* vóru við honum á hinum heilaga fjalli.

19 Vit hava eisini eitt vissari prophetiskt orð; sum tit gera væl *i*, at tit geva gætur eftir, sum eftir einum ljósi ið skínur í myrkum plássi, inntil tað lætti fyrri degnum, og dagstjørnan risi í tykkara hjørtum:

20 Vitandi hetta fyrst, at einkið propheti av skriftini er av nakrari privatari týðing.

21 Tí at prophetið kom ikki í gamlari tíð við^o mannavilja: men heilagir menn Guðs talaðu, *sum teir vórðu* drivnir av Halga Andanum.

KAPITUL 2

MEN tað vóru eisini falskir prophetar millum fólkíð, enntá sum tað skulu verða falskir lærarar tykkara millum, sum loyniliga skulu føra inn heldømligar ranglærur, og sjálvt avnokta Harran ið keypti teir, og føra yvir seg snara oyðing.

2 Og mangir skulu fylgja teirra herviligu vegum; við^o grund av hvørjum^p sannleikans vegur skal ilt talast um.

3 Og gjøgn havisjúku skulu teir við falsaðum orðum gera handilsskap úr tykkum: hvørs dómur nú frá langari tíð drálar

II. PÆTUR 2

ikki, og teirra heldóming durvar ikki.

4 Tí at um Guð eirdi ikki einglunum ið syndaðu, men kastaði *teir* niður til helvitis, og gav *teir* yvir í myrkurs ketur, at verða goymdar at dómi;

5 Og eirdi ikki hinum forna heimi, men frelsti Nóah, hin áttanda *persón*, ein rættvísibodara, og førði inn flóðina yvir heim hinna ógudiligu;

6 Og broytandi staðir Sodomu og Gø-mór-rhú til øsku, avdømdi *hann teir* við eini hvølving, og gjörði *teir til* fyridømi fyri teimum ið aftaná skuldu liva ógudiliga;

7 Og útfriaði rættláta Lot, sum plágaðist við gravskitna levnað teirra vondu;

8 (Tí hasin rættvísí maðurin, sum búði teirra millum, í hoyrn og sjón, plágaði *sína* rættvísu sál frá degi til dags við *teirra* ólóggligu gerðir;)

9 Harrin veit hvussu *hann skal* útfria hinar gudiligu burtur úr freistingum, og at goyma hinar órættlátu *fram* at dóma-degnum at verða revsaðar:

10 Men serliga teir sum ganga eftir kjøtinum í óreinskugirndini, og vanvirða stjórn. Frekir *sum teir eru*, eginviljaðir, so firnast teir ikki at tala ilt um tignir.

11 Hvar ið einglar, sum eru størri í kraft og mátti, koma ikki við spottandi ákæru ímóti teimum framfyri Harran.

12 Men hesir, sum náttúrlig, vitleys djór, gjörd til at verða tikin og oydd, so tala *teir* ilt um tey tingini sum teir ikki skilja; og skulu fullkomiliga glatast í síni egnu spilling;

13 Og skulu fáa órættvísí endurgjald, *sum* teir sum rokna tað *fyrí* njóting at óryggjast um dagin. *Teir eru* blettir og lýtir, *sum* válka sær við sinum egnu

Fullvissan um aðru komu Christs

villileiðingum, meðan teir veitlast við tykkum;

14 Havandi eygu full av hordómi, og sum ikki kunnu halda uppat frá synd; *teir* tøla óstøðugar sálir: eitt hjarta *sum* teir hava vant við havisjúkum gerðum; bølbiðin børn:

15 Sum hava yvirgivið rætta vegin, og eru farnir av leið, *við at* fylgja vegi Bá-láam-s Bø-sør-s sonar, sum elsaði órættvísí løn;

16 Men varð hartaður fyri *sína* misgerð: hin málleysi asni talaði við mansrødd, og aftraði ørskapin hjá prophetinum.

17 Hesir eru keldur uttan vatn, skýggj sum rekast við harðveðri; teimum er myrkurs disið goymt um ævir.

18 Tí at tá ið teir tala mikil, uppblásandi fáfongdarorð, lokka teir, ígjøgnum girndir kjøtsins, *ígjøgnum nógv* teymaloyssi, teir sum reint høvdu komist undan teimum sum liva í villu.

19 Meðan teir lova teimum frælsi, eru teir sjálvir tænararnir hjá spilling: tí av tí^p *sum* onkur verður yvirvunnin, av hinum sama verður hann førður inn í trældóm.

20 Tí at um, eftir *at* teir hava komist undan dálkingum heimsins, ígjøgnum kunnleikan til Harran og Frelsaran Jesus Christ, teir *so* aftur verða fløktir hari, og yvirvunnir, *tá* verður seinni endin hjá teimum verri enn byrjanin.

21 Tí at tað hevði verið teimum betri ikki at havt kent rættvísí vegin, enn, eftir *at* teir hava kent *hann*, at venda frá tí heilaga boði teimum *varð* fingið.

22 Men tað er hent teimum eftir hinum sanna orðakinum, Hundurin *er* vendur til egnu spýggju *sína* aftur; og súgvín, sum varð tvigin, til *sína* veltan í móruni.

KAPITUL 3

HENDA annan epistil, elskaðu *tit*, skrivi eg nú til tykkara; í *báðum* hvørjum eg vekti upp tykkara skíru hugar við brúki av áminning:

2 At tit mega vera minnugir um orðini sum vórðu talaði áður av heilagu prophetunum, og um boðið hjá okkum, ápostlum Harrans og Frelsarans:

3 Vitandi hetta fyrst, at tað skulu koma í síðstu døgum spottarar, *sum* ganga eftir sínum egnu lystum,

4 Og siga, Hvar er fyrri-játtanin um hansara komu? tí síðan fedrarnir sovnaðu, halda allir lutir áfram sum *teir vóru* frá byrjanini av skapanini.

5 Tí hetta eru teir villigani óvitandi um, at við Guðs orði vórðu himnarnir í forðum, og jørðin stóð úr vatninum og í vatninum:

6 Við hvørjum heimurin, sum tá var, verðandi yvirfloymdur við vatni, glataðist:

7 Men himnarnir og jørðin, sum nú eru, verða við sama orði hildin í varðveitslu, goymd at eldi ímóti degnum av dómi og glatan av ógudiligum monnum.

8 Men, elskaðu *tit*, verið ikki óvitandi um hetta eina ting, at ein dagur *er* hjá Harranum sum túsund ár, og túsund ár sum ein dagur.

9 Harrin er ikki seinføur viðvíkjandi síni fyrri-játtan, sum summir rokna *sum* seinføri; men er langmóðigur mótvegis okkum, ikki villigur at nakar skuldi glatast, men at øll skuldu komið til umvendingar.

10 Men dagur Harrans vil koma sum tjóvur á nátt; í

hvørjum himnarnir skulu ganga undir við miklum braki, og frumevnini skulu smelta við brennandi hita, eisini jørðin og verkini, sum á henni eru, skulu verða brend upp.

11 *Við tað* at øll hesi tingini skulu verða loyst upp, hvat fyri *persónar* áttu tit tá at vera í *allari* heilagari atferð og gudilgleika,

12 *Meðan tit* vænta eftir og skunda at komuni av degi Guðs, í hvørjum himnarnir, *við at* eldur er í *teimum*, skulu verða loystir upp, og frumevnini skulu smelta við brennandi hita?

13 Men vit, eftir hansara fyrri-játtan, vænta eftir nýggjum himnum og nýggjari jørð, sum rættvísi býr í.

14 Hvørsvegna, elskaðu *tit*, við tað at tit vænta eftir slíkum tingum, verið *tí* idnir *eftir* at tit mega finnast av honum í friði, uttan blett, og ólastandi.

15 Og roknið langmóð várs Harra *sum* frelsu; enntá sum okkara elskaði bróðir, Paulus, eisini eftir tí visdómi, honum *er* givin, hevur skrivað tykkum;

16 Sum eisini í øllum *sinum* epistlum, *har hann* talar í teimum um hesi ting; í hvørjum eru summi ting ring at verða skilt, hvørji teir, sum eru ólærdir og óstøðugir, brongra, eins og *teir gera* eisini *við* hinar skrifturnar, sær sjálvum til oyðingar.

17 Elskaðu *tit*, við tað at tit vita *hesi ting* frammanundan, *tá* verið tí varnir at ikki tit eisini, *við at* verða leiddir burtur við villfaring teirra vöndu, *skuldu* fallið frá tykkara egna standfesti.

18 Men vaksið í náði, og í kunnleikanum til váran Harra og Frelsara Jesus Christ. Honum *veri* dýrd bæði nú og um ævir. Á-mæn.

FYRSTI ALMENNI EPISTIL JÓHANNESAR.

KAPITUL 1

TAD, sum var frá byrjanini, sum vit hava hoyrt, sum vit hava sæð við eygum okkara, sum vit hava hugt at, og okkara hendur hava nortið við, av lívsins Orði;

2 (Tí lívið varð tilkennargivið, og vit hava sæð *tað*, og bera vitnisburð, og sýna tykkum tað æviga lívið, sum var hjá Faðirinum, og varð tilkennargivið okkum;)

3 Tað, sum vit hava sæð og hoyrt, kunngerá vit tykkum, *fyrí* at eisini tit mega hava samfelag við okkum: og sanniliga er okkara samfelag við Faðirin, og við Son hansara Jesus Christ.

4 Og hesi ting skriva vit tykkum, *fyrí* at tykkara gleði má verða full.

5 Hetta er tá boðskapurin ið vit hava hoyrt av honum, og kunngerá tykkum, at Guð er ljós, og í honum er als einkið myrkur.

6 Um vit siga at vit hava samfelag við hann, og ganga í myrkri, *so* lúgva vit, og gera ikki sannleikan:

7 Men um vit ganga í ljósinum, eins og hann er í ljósinum, *so* hava vit samfelag hvør við annan, og blóð Jesu Christ, Sonar hansara, reinsar okkum frá allari synd.

8 Um vit siga at vit onga synd hava, *so* svikja vit okkum sjálv, og sannleikin er ikki í okkum.

9 Um vit jætta okkara syndir, *so* er hann trúfastur og rættlátur at fyrigeva okkum *okkara* syndir, og at reinsa okkum frá allari órættvísi.

10 Um vit siga at vit ikki hava syndað, *so* gera vit hann *til* lygnara, og hansara orð er ikki í okkum.

KAPITUL 2

LÍTLU børn míni, hesi ting skrivi eg tykkum, *fyrí* at tit

ikki synda. Og um onkur syndar, *so* hava vit ein sakførara hjá Faðirinum, Jesus Christ hin rættvísa:

2 Og hann er fyríbøtingin fyrí okkara syndir: og ikki bara fyrí okkara, men eisini fyrí *syndirnar hjá* øllum heiminum.

3 Og herav vita vit at vit kenna hann, um vit halda boð hansara.

4 Hann ið sigur, Eg kenni hann, og ikki heldur boðini hjá honum, er ein lygnari, og sannleikin er ikki í honum.

5 Men hvøriðso heldur orð hansara, í honum er sanniliga Guðs kærleiki fullkomnaður: herav vita vit at vit eru í honum.

6 Hann ið sigur *at* hann verður *verandi* í honum, átti sjálvur eisini soleiðis at ganga, enntá *so* sum hann gekk.

7 Bróður, eg skrivi tykkum einkið nýtt boð, men eitt gamalt boð sum tit høvdu frá byrjanini. Tað gamla boðið er tað orðið sum tit hava hoyrt frá byrjanini.

8 Aftur skrivi eg tykkum eitt nýtt boð, hvat ting er satt í honum og í tykkum: tí myrkrið er farið, og tað sanna ljósið skínur nú.

9 Hann ið sigur *at* hann er í ljósinum, og hatar bróður sín, er í myrkri heilt inntil nú.

10 Hann ið elskar bróður sín, verður *verandi* í ljósinum, og tað er einkið føri til snáving í honum.

11 Men hann ið hatar bróður sín, er í myrkri, og gongur í myrkri, og veit ikki hvagar hann fer, tí at myrkur hevur blindað eygu hansara.

12 Eg skrivi tykkum, lítlu børn, av tí at tykkara syndir eru fyrigivnar tykkum fyrí navns hansara skuld.

13 Eg skrivi tykkum, fedrar, av tí at tit hava kent hann *sum* er frá byrjanini. Eg skrivi tykkum,

ungu menn, av tí at tit hava vunnið yvir hinum vonða^p. Eg skrivi tykkum, litlu børn, av tí at tit hava kent Faðirin.

14 Eg havi skrivað tykkum, fedrar, av tí at tit hava kent hann *ið er* frá byrjanini. Eg havi skrivað tykkum, ungu menn, av tí at tit eru sterkir, og Guðs orð verður *verandi* í tykkum, og tit hava vunnið yvir hinum vonða^p.

15 Elskið ikki heimin, eiheldur tingini *sum eru* í heiminum. Um onkur elskar heimin, *tá* er kærleiki Faðirsins ikki í honum.

16 Tí at alt sum *er* í heiminum, kjòtsins lyst, og eygnanna lyst, og lívsins dramblæti, er ikki av Faðirinum, men er av heiminum.

17 Og heimurin gongur undir, og hansara lyst: men hann, *ið* ger Guðs vilja, verður um ævir.

18 Litlu børn, tað er hin síðsti tímin: og eins og tit hava hoyrt at *án-ti-christ-ús* kemur, *so* enná nú eru tað mangir *án-ti-christ-ar*; hvarav vit vita at tað er hin síðsti tímin.

19 Teir fóru út frá okkum, men teir vóru ikki av okkum; tí at um teir høvdu verið av okkum, vildu teir *uttan íva* havt hildið fram við okkum: men *teir fóru út, fyri* at teir skuldu gerast eyðsýndir, at teir vóru ikki allir av okkum.

20 Men tit hava eina smurn frá Hinum Heilaga, og tit vita øll ting.

21 Eg havi ikki skrivað tykkum, av tí at tit ikki vita sannleikan, men av tí at tit vita hann, og at eingin lygn er av sannleikanum.

22 Hvør er ein lygnari uttan hann, *ið* avnoktar, at Jesus er *Christus*? Hann er *án-ti-christ*, sum avnoktar Faðirin og Sonin.

23 Hvørsumhelst *ið* avnoktar Sonin, hin sami hevur ikki Faðirin: [*men*] *hann, ið víður-kennir Sonin, hevur eisini Faðirin.*

24 Latið tað tí verða *verandi* í tykkum, sum tit hava hoyrt frá

byrjanini. Um tað, sum tit hava hoyrt frá byrjanini, verður verandi í tykkum, *tá* skulu tit eisini halda fram í Syninum, og í Faðirinum.

25 Og hetta er fyrjáiðtanin sum hann hevur fyrjáiðtað okkum, *enná* ævigt lív.

26 Hesi *ting* havi eg skrivað tykkum viðvíkjandi teimum *ið* tøla tykkum.

27 Men salvingin, sum tit hava fingið frá honum, verður *verandi* í tykkum, og tykkum tørvast ikki at nakar maður læri tykkum: men sum sama salvingin lærir tykkum um øll ting, og er sannleiki, og er eingin lygn, og enná *so* sum hon hevur lært tykkum, skulu tit verða *verandi* í honum.

28 Og nú, litlu børn, verðið *verandi* í honum; *fyri* at, *tá* *ið* hann skal birtast, vit mega hava treysti, og ikki skammast fyri honum við hansara komu.

29 Um tit vita at hann er rættvísur, *so* vita tit at hvør tann, *ið* ger rættvísi, er føddur av honum.

KAPITUL 3

SÍGGIÐ hvat fyri kærleika Faðirin hevur skonkt uppá okkum, at vit skuldu vera kallaðir synir Guðs: tí kennir heimurin okkum ikki, av tí at hann kendi ikki hann.

2 Elskaðu *tú*, nú eru vit synir Guðs, og tað *er* enn ikki birt hvat vit skulu verða: men vit vita, at *tá* *ið* hann birtist, skulu vit verða honum líkir; tí vit skulu siggja hann sum hann er.

3 Og hvør tann, sum hevur hesa vón til hansara, skírgar seg, júst eins og hann er skírrur.

4 Hvørsumhelst *ið* fremur synd, misbrýtur eisini lógina: tí at synd er misbróting av lógini.

5 Og tit vita at hann varð tilkennargivin til at taka burtur okkara syndir; og í honum er eingin synd.

I. JÓHANNES 4

6 Hvørsumhelst *ið* verður *verandi* í honum, syndar ikki: hvørsumhelst *ið* syndar, hefur ikki sæð hann, eiheldur kent hann.

7 Lítlu börn, latið ongan villeiða tykkum: hann, *ið* ger rættvísi, er rættvísur, júst eins og hann er rættvísur.

8 Hann, *ið* fremur synd, er av djevlinum; tí at djevulin syndar frá upphavi. Fyri hetta endamála varð Guðs Sonur tilkennargivin, at hann skuldi oyðileggja verkini hjá djevlinum.

9 Hvørsumhelst *ið* er føddur av Guði, fremur ikki synd; tí hansara sáð verður verandi í honum: og hann kann ikki synda, tí hann er føddur av Guði.

10 Í hesum eru Guðs børn eyðsýn, og djevulsins børn: hvørsumhelst *ið* ikki innir rættvísi, er ikki av Guði, eiheldur hann sum ikki elskar bróður sín.

11 Tí hetta er boðskapurin *ið* tit hoyrdu frá byrjanini, at vit skuldu elska hvør annan.

12 Ikki eins og Cáin, *sum* var av hinum vonda, og vá bróður sín. Og hví vá hann hann? Tí at egnu verk hansara vóru ónd, og *verk* bróður hansara rættvís.

13 Undrist ikki, bróður minir, um heimurin hati tykkum.

14 Vit vita at vit eru farnir yvirum frá deyða til lív, av tí at vit elska bróðurnar. Hann, sum ikki elskar bróður sín, verður *verandi* í deyða.

15 Hvørsumhelst *ið* hatar bróður sín, er ein myrðari: og tit vita at eingin myrðari hefur ævigt lív verandi í sær.

16 Herav varnast vit kærleika Guðs, av tí at hann legði niður sitt lív fyri okkum: og vit áttu at leggja niður *okkara* lív fyri bróðurnar.

17 Men hvøriðso hefur tað góða av hesum heimi, og sær bróður sín hava tør, og letur

Hvussu man roynir andarnar

aftur sínar innangoymslur av *várkunn* frá honum, hvussu býr *tá* kærleiki Guðs í honum?

18 Míni litlu børn, latum okkum ikki elska í orði, eiheldur í tungu; men í gerð og í sannleika.

19 Og herav vita vit at vit eru av sannleikanum, og skulu gera okkara hjertu viss fyri honum.

20 Tí at um okkara hjarta fordømi okkum, *so* er Guð størri enn hjarta okkara, og kennir øll ting.

21 Elskaðu *tú*, um okkara hjarta fordømir okkum ikki, *tá* hava vit treysti mórtvegis Guði.

22 Og hvatsumhelst *ið* vit umbiðja, *tað* móttaka vit av honum, tí vit halda boðini hjá honum, og gera tey tingini sum eru toknandi í eygsjón hansara.

23 Og hetta er boð hansara, At vit skuldu trúgva á navn Sonar hansara, Jesu Christs, og elska hvør annan, eins og hann gav okkum boð.

24 Og hann, *ið* heldur boðini hjá honum, dvalist í honum, og hann í honum. Og herav vita vit at hann verður *verandi* í okkum, av Andanum sum hann hefur givið okkum.

KAPITUL 4

ELSKAÐU *tú*, trúgvíð ikki hvørjum anda, men roynið andarnar, hvørt teir eru av Guði: tí at mangir falskir profetar eru farnir út í heimin.

2 Herav kenna tit Anda Guðs: Hvør andi sum játtar, at Jesus Christus er komin í kjøtinum, er av Guði:

3 Og hvør andi sum ikki játtar, at Jesus Christus er komin í kjøtinum, er ikki av Guði: og hetta er hasin *andi* *án-tí-christ*-s, sum tit hava hoyrt um, at hann skuldi koma; og enntá longu nú er hann í heiminum.

4 Tit eru av Guði, litlu børn, og hava vunníð yvir teimum: tí at

störri er hann sum er í tykkum, enn hann sum er í heiminum.

5 Teir eru av heiminum: tí tala teir av heiminum, og heimurin hoyrir teir.

6 Vit eru av Guði: hann, ið kennir Guð, hoyrir okkum; hann, sum ikki er av Guði, hoyrir ikki okkum. Herav kenna vit sannleikans anda, og villunnar anda.

7 Elskaðu *tit*, latum okkum elska hvør annan: tí at kærleiki er av Guði; og hvør tann, ið elskar, er føddur av Guði, og kennir Guð.

8 Hann, ið ikki elskar, kennir ikki Guð; tí at Guð er kærleiki.

9 Í hesum varð tilkennargivin Guðs kærleiki móttvegis okkum, av tí at Guð sendi sín eingitna Son inn í heimin, *fyr* at vit skuldu liva gjøgnum hann.

10 Heri er kærleiki, ikki at vit elskaðu Guð, men at hann elskaði okkum, og sendi sín Son *at vera* fyríbøtingin fyri okkara syndir.

11 Elskaðu *tit*, um Guð soleiðis elskaði okkum, *so* áttu vit eisini at elska hvør annan.

12 Eingin maður hevur sæð Guð á nøkrum sinni. Um vit elska hvør annan, *tá* býr Guð í okkum, og hansara kærleiki er fullkomnaður í okkum.

13 Herav vita vit at vit dvøljast í honum, og hann í okkum, av tí at hann hevur givið okkum av sínum Anda.

14 Og vit hava sæð og vitna, at Faðirin sendi Sonin *at vera* Frelsari heimsins.

15 Hvørsumhelst *ið* játtar, at Jesus er Sonur Guðs, í honum býr Guð, og hann í Guði.

16 Og vit hava kent og trúð tí kærleika sum Guð hevur til okkara. Guð er kærleiki; og hann, sum býr í kærleika, býr í Guði, og Guð í honum.

17 Heri er okkara kærleiki gjørdur fullkomin, at vit mega hava dirvi á dómadegi: tí at

eins og hann er, soleiðis eru vit í hesum heimi.

18 Eingin ótti er í kærleika; men fullkomin kærleiki kastar út ótta: tí at ótti hevur kvøl. Hann, ið óttast, er ikki gjørdur fullkomin í kærleika.

19 Vit elska hann, tí hann elskaði okkum fyrst.

20 Um einhvør sigur, Eg elski Guð, og hatar bróður sín, hann er ein lygnari: tí hann, sum ikki elskar bróður sín sum hann hevur sæð, hvussu kann hann elska Guð sum hann ikki hevur sæð?

21 Og hetta boðið hava vit frá honum, At hann, ið elskar Guð, *skal* eisini elska bróður sín.

KAPITUL 5

HVØRSUMHELST *ið* trýr, at Jesus er Christus, er føddur av Guði: og hvør tann ið elskar hann ið gat, elskar eisini hann sum er gitin av honum.

2 Av hesum vita vit at vit elska Guðs børn, tá ið vit elska Guð, og halda boðini hjá honum.

3 Tí at hetta er kærleikin til Guðs, at vit halda hansara boð: og hansara boð eru ikki tung.

4 Tí hvatsumhelst *ið* er føtt av Guði, vinnur yvir heiminum: og hetta er sigurin sum vinnur yvir heiminum, *enn tá* okkara trúg.

5 Hvør er hann ið vinnur yvir heiminum, uttan hann sum trýr at Jesus er Sonur Guðs?

6 Hetta er hann sum kom við vatni og blóði, *enn tá* Jesus Christus; ikki við vatni eina, men við vatni og blóði. Og tað er Andin ið ber vitnisburð, tí at Andin er sannleiki.

7 Tí at tað eru triggir ið geva frágreiðing í himni, Faðirin, Orðið, og Haldi Andin: og hesir triggir eru eitt.

8 Og tað eru trý sum bera vitni á jørð, Andin, og vatnið, og blóðið: og hesi trý semjast í eitt.

II. JÓHANNES

9 Um vit taka ímóti vitnisburði manna, *tá* er Guðs vitnisburður stórri: tí at hetta er Guðs vitnisburður sum hann hefur vitnað um Son sín.

10 Hann, ið trýr á Guðs Son, hefur vitnisburðin í sær sjálvum: hann, sum ikki trýr Guði, hefur gjørt hann *til* lygnara; tí hann ikki trýr frágreiðingini sum Guð gav um Son sín.

11 Og hetta er frágreiðingin, at Guð hefur givið okkum ævigt lív, og hetta lívið er í Syni hansara.

12 Hann, ið hefur Sonin, hefur lív; og hann, sum ikki hefur Guðs Son, hefur ikki lív.

13 Hesi ting havi eg skrivað tykkum ið trúgva á navn Guðs Sonar; at tit mega vita at tit hava ævigt lív, og at tit mega trúgva á navn Guðs Sonar.

14 Og hetta er tað treystið sum vit hava á hann, at um vit umbiðja okkurt eftir vilja hansara, *tá* hoyrir hann okkum:

15 Og um vit vita at hann hoyrir okkum, hvatsumhelst vit umbiðja, *so* vita vit at vit hava

Vitnisburðurin av okkara trúgv

tær umbønir sum vit tráaðu frá honum.

16 Um onkur sær bróður sín synda eina synd *sum* ikki er til deyða, *so* skal hann umbiðja, og hann skal geva honum liv fyri teir sum ikki synda til deyða. Til er ein synd til deyða: eg sigi ikki at hann skal biðja fyri henni.

17 Øll órættvísi er synd: og til er synd *sum* ikki er til deyða.

18 Vit vita, at hvørsumhelst ið er føddur av Guði, syndar ikki; men hann, sum er gitin av Guði, varðar seg sjálvan, og hin vondri^p nemur hann ikki.

19 Og vit vita at vit eru av Guði, og allur heimurin liggur í illskapi.

20 Og vit vita at Guðs Sonur er komin, og hefur givið okkum eina fatan, at vit mega kenna hann sum er sannur, og vit eru í honum sum er sannur, *emta* í hansara Syni Jesusi Christi. Hesin er hin sanni Guð, og ævigt lív.

21 Lítlu børn, haldið tykkum frá avgudum. Á-mæn.

ANNAR EPISTIL

JÓHANNESAR.

HIN elsti til hina útvaldu frú og hennara børn, sum eg elski í sannleikanum; og ikki bert eg, men eisini øll tey sum hava kent sannleikan;

2 Fyri sannleikans skuld, sum býr í okkum, og skal vera við okkum um ævir.

3 Náði veri við tykkum, miskunn, og friður, frá Guði Faðir, og frá Harranum Jesusi Christi, Syni Faðirsins, í sannleika og kærleika.

4 Eg fegnaðist mikið *um*, at eg fann av tinum børnum *sum*

ganga í sannleika, *so* sum vit hava fingið eitt boð frá Faðirinum.

5 Og nú bøni eg teg, frú, ikki sum um eg skrivaði eitt nýtt boð til tín, men tað sum vit høvdu frá byrjanini, at vit elski hvør annan.

6 Og hetta er kærleiki, at vit gangi eftir hansara boðum. Hetta er boðið. At, eins og tit hava hoyrt frá byrjanini, skuldu tit ganga í tí.

7 Tí at mangir villeiðarar eru farnir inn í heimn, sum ikki játta, at Jesus Christus er komin í kjøtinum. Hetta er ein villeiðari og ein án-ti-christ-ús.

8 Hyggið um tykkum sjálvar, at vit missi ikki tey ting ið vit hava virkað, men at vit móttaka fult endurgjald.

9 Hvorsumhelst ið misbrýtur, og ikki verður *verandi* í doktrínu Christs, hevur ikki Guð. Hann, ið verður *verandi* í doktrínu Christs, hann hevur bæði Faðirin og Sonin.

10 Um tað kemur onkur til tykkara, og kemur ikki við hesi doktrínu, *tá* takið ikki ímóti

honum í hús *tykkara*, eiheldur bjóðið honum Guðs byr:

11 Tí hann, ið býður honum Guðs byr, er luttakari í hans illu gerðum.

12 Havandi mong ting at skriva tykkum, vildi eg ikki *skriva* við pappíri og blekki: men eg líti á at koma til tykkara, og tala andlit til andlits, *fyrir* at okkara fagnaður má verða fullur.

13 Børnini hjá tíni útvaldu systur *lata* heilsa tær. Á-mén.

TRÍÐJI EPISTIL JÓHANNESAR.

HIN elsti til hin væl elskaða Gái-us, sum eg elski í sannleikanum.

2 Elskaði *min*, eg ynski fram-um at at tú mást *hava* fram-gongd og vera við heilsu, enntá *so* sum tín sál *hevur* framgongd.

3 Tí at eg frøddist mikilliga, tá ið brøðurnir komu og vitnaðu um sannleikan sum er í tær, júst sum tú gongurt í sannleikanum.

4 Eg havi onga størri gleði enn at hoyra, at míni børn ganga í sannleika.

5 Elskaði *min*, tú gert trúfast-liga hvatsumhelst tú gert *mót-vegis* brøðrunum, og *mótvegis* fremmandum;

6 Sum hava borið vitnisburð um tína vælvild frammi fyri kirkjuni: hvørjar, um tú føri *teir* áfram á teirra ferð eftir gudiligum máta, *tá* gert tú væl:

7 Tí fyri navns hansara skuld fóru teir út, og taka *ímóti* ong-um *tingi* frá Heidningunum.

8 Tí áttu vit at taka *ímóti* slíkum, at vit máttu verið felags hjálparar fyri sannleikanum.

9 Eg skrivaði kirkjuni: men

Dí-ô-tré-phēs, sum elskar at hava hægstu *tign* teirra millum, tekur ikki ímóti okkum.

10 Av teirri grund vil eg, um eg komi, minnast hansara gerðir sum hann ger, prátandi ímóti okkum við illviljasomum orðum: og ikki nøgdur við tað, *so* tekur hann ikki heldur sjálvur ímóti brøðrunum, og noktar teimum ið vildu, og kastar *teir* út úr kirkjuni.

11 Elskaði *min*, fylg ikki tí sum er ilt, men tí sum er gott. Hann, ið ger gott, er av Guði: men hann, ið ger ilt, hevur ikki sæð Guð.

12 Dê-mê-tri-us hevur góða frágreiðing av øllum, og av sannleikanum sjálvum: ja, og *eisini* vit geva frágreiðing; og tit vita at okkara frágreiðing er sonn.

13 Eg hevði mangar lutir at skriva, men eg vil ikki skriva til tín við blekki og penni:

14 Men eg líti á, at eg brátt skal sjá teg, og vit skulu tala andlit til andlits. Friður *veri* til tín. *Okkara* vinir *lata* heilsa tær. Heilsa vinunum við navni.

ALMENNI EPISTIL JUDASAR.

JUDAS, tænarí Jesu Christs, og bróðir Jákups, til teirra sum eru halgaðir av Guði Faðir, og varðveittir í Jesusi Christi, og kallaðir:

2 Miskunn at tykkum, og friður, og kærleiki, veri margfaldað.

3 Elskaðu *tit*, tá ið eg veitti allan iðinskap at skriva tykkum um hina felags frelsu, var tað neyðturviligt hjá mær at skriva tykkum, og formana *tykkum* at tit skuldu álvarsamligani stríða fyri trúnni, sum varð einaferð fingin hinum heilagu.

4 Tí at tað eru ávisir menn skridnir inn óvarnandi, sum áður frá gamlari *tíð* vórðu útnevndir til hesa dómfelling, ógudiligir menn, *sum* snúgva náði Guðs várs til skendsku, og avnokta hin eínasta Harra Guð, og váran Harra Jesus Christ.

5 Eg vil tí seta tykkum í endurminning, tó at tit einaferð vitstu hetta, hvussu ið Harrin, *tá ið hann* hevði frelst fólk ið út úr Egyptalandi, oyddi síðani tey sum ikki trúðu.

6 Og teir einglarnar, sum ikki hildu sína fyrstu støðu, men yvirgóvu sin egna bústað, hevur hann goymt í ævigtvarandi ketum undir myrkri, at dómi hins mikla dags.

7 Júst eins og Sodoma og Gō-mōr-rhā, og staðirnir ikring teir á líkan hátt, *sum* góvu seg yvir til siðloysi, og fóru eftir fremmandum kjøti, eru settir fram til eitt fryrdømi, líðandi revsidómin av ævigum eldi.

8 Hesir *skitnu* droymararnir somuleiðis eisini óreinka kjøtið, vanvirða harradømi, og tala ilt um tignir.

9 Men høvuðseingilin Michael,

tá ið *hann* stríddi við djevulin, skifti hann orð um Móse likam, og vágaði *sær* ikki at føra ímóti honum eina háðandi ákæru, men segði, Harrin harti teg.

10 Men hesir tala ilt um tey ting sum teir ikki kenna: men tað, *sum* teir kenna náttúrligani, eins og vitleys djór, í teimum tungunum spilla teir seg.

11 Vei teimum! tí at teir hava gingið á vegi Cáins, og runnu grádigani eftir villfaring Bá-lāam-s fyri endurgjald, og glataðust í andmæling Córa.

12 Hesir eru blettir í tykkara vælvildarfestum, tá ið teir festa við tykkum, og nora seg uttan ótta: *teir eru* skýggj uttan vatn, drivnir umkring av vindum; trø hvørs ávøkstur fólnar, uttan frukt, tvær feðir deyðir, slitnir upp við røturnar;

13 Øðisligar sævaraldur, *sum* froða út sína egnu skomm; reikandi stjørnur, sum^p svartleiki myrkursins er avlagdur til um ævir.

14 Og E-nōch eisini, hin sjeyndi frá Adami, propheteraði um hesar, og segði, Sí, Harrin kemur við tiggju túsundum av sínum heilagu,

15 Til at útinna dóm yvir allar, og at sannføra allar sum eru ógudiligir teirra millum um allar teirra ógudiligu gerðir sum teir hava ógudiligani framt, og um allar teirra hørðu *talur* sum ógudiligir syndarar hava talað ímóti honum.

16 Hesir eru knarrarar, klagarar, *sum* ganga eftir sínum egnu lystum; og teirra muður talar mikil uppblásandi orð, havandi persónar manna í metum vegna frama.

17 Men, elskaðu *tit*, minnist

til orðini sum vórðu talaði áður av ápostlum várs Harra Jesu Christs;

18 Hvussu ið teir søgdu tykkum, at verða skuldu spottarar í síðstu tíð, sum skuldu ganga eftir sínum egnu ógudiligu lystum.

19 Hesir veri teir sum atskilja seg, sansaligir, *sum* ikki hava Andan.

20 Men tit, elskaðu, uppbygg-ið tykkum sjálvar á tykkara mest heilagu trúgv, biðjandi í Halga Andanum,

21 *Og* haldið tykkum sjálvar í Guðs kærleika, *meðan tit*

vænta eftir miskunn várs Harra Jesu Christs til ævigt liv.

22 *Og* við summum havið várkunn, gerandi mun:

23 *Og* aðrar frelsið við ótta, *við* at hála *teir* út úr eldinum; hatandi enntá klæðið, blettað av kjøtinum.

24 Men honum sum er mentur at varðveita tykkum frá at falla, og at seta *tykkum* fram feilafriar frammi fyri nærveruni av síni dýrd við frágerða frøi,

25 Hinum einasta vísa Guði, Frelsara várum, *veri* dýrd og hátign, harradømi og máttur, bæði nú og *um* ævir. Á-mæn.

OPINBERING

ST. JÓHANNESAR HINS GUÐFRÓÐA.

KAPITUL I

OPINBERING Jesu Christs, sum Guð gav honum, at sýna sínum tænarum ting sum brátt mugu henda; og hann sendi og uppmálaði *tað* við sínum eingli at sínum tænarum Jóhannesi:

2 Sum gav frágreiðing um Guðs orð, og um Jesu Christi vitnisburð, og um alt sum hann sá.

3 Vælsignaður *er* hann sum lesur, og teir sum hoyra orðini av hesum propheti, og varðveita tey tingini sum eru skrivað hari: tí at tíðin *er* við hond.

4 **J**ÓHANNES til tær sjeý kirkjurnar sum eru í

Asiu: Náði *veri* at tykkum, og friður, frá honum sum er, og sum var, og sum koma skal; og frá teimum sjeý Andunum sum er frammanfyri háseti hansara;

5 *Og* frá Jesusi Christi, *sum* *er* hitt trúfasta vitni, og hin frumgítin av teimum deyðu, og prinsur konga jarðarinnar. Honum sum elskaði okkum, og

tvó okkum frá okkara syndum í sínum egna blóði,

6 *Og* hevur gjørt okkum *til* kongar og prestar hjá Guði og Faðir hansara; honum *veri* dýrd og harradømi um aldur og ævir. Á-mæn.

7 Sí, hann kemur við skýggjum; og hvørt eyga skal sjá hann, og *eisini* teir sum gataðu hann: og allar ættargreinir jarðarinnar skulu gráta vegna hann. Enntá so, Á-mæn.

8 Eg eri Alpha og Omega, byrjanin og endingin, sigur Harrin, sum er, og sum var, og sum koma skal, hin Almáttugi.

9 Eg Jóhannes, sum eisini eri tykkara bróðir, og lagsmaður í trongd, og í kongadømi og tolmóð Jesu Christs, var á tí oynni sum er kallað Patmos, fyri Guðs orð, og fyri Jesu Christi vitnisburð.

10 Eg var í Andanum á Harrans degi, og hoyrði aftanfyri meg eina mikla rødd, sum av einum lúðuri,

11 Sum segði, Eg eri Alpha og Omega, hin fyrsti og hin síðsti: og, Tað sum tú sært, skriva tað í eina bók, og send tað til tær sjej kirkjurnar sum eru í Asiu; til E'-phē-sūs, og til Smyrnu, og til Pēr-gá-mós, og til Thý-á-tí-rú, og til Sár'-dís, og til Philadelfiu, og til Lâ-ô-di-cē-û.

12 Og eg vendi mæ'r at sjá røddina sum talaði við meg. Og tá ið eg var vendur, sá eg sjej gyltar ljósastakar;

13 Og í miðju hinna sjej ljósastaka ein, líkur Menniskjunsyninum, klæddur við einum klæði niður til fòts, og gyrdur um bróstini við gyltum gyrdli.

14 Hans høvur og hár vóru hvít sum ull, so hvít sum snjó; og hans eygu vóru sum eldslogi;

15 Og hansara føtur líkir finum kópari, sum um teir brendu í bræðsluovni; og rødd hansara sum ljóðið av mongum vønum.

16 Og hann hevði í síni høguru hond sjej stjørnur: og út úr hansara munnni gekk eitt hvast, víeggjað svørd; og hans ásjón var sum sólin skínur í síni styrki.

17 Og tá ið eg sá hann, fell eg við hansara føtur sum deyður. Og hann legði sína høguru hond á meg, og segði við meg, Óttast ikki; eg eri hin fyrsti og hin síðsti:

18 Eg eri hann sum livir, og var deyður; og sí, eg eri livandi um allar ævir, Á-mén; og havi lykklar helvitis og deydans.

19 Skriva tey tingini sum tú hevurt sæð, og tey tingini sum eru, og tey tingini sum skulu verða hereftir;

20 Loyndardómur hinna sjej stjarna sum tú sást í míni høguru hond, og hinna sjej gyltu ljósastaka. Tær sjej stjørnurnar eru einglarnir hjá teimum sjej kirkjunum: og teir sjej ljóastakarnir, sum tú sást, eru tær sjej kirkjurnar.

KAPITUL 2

ENGLINUM hjá kirkjuni í E'-phē-sūs skriva; Hesi ting sigur hann sum heldur hinum sjej stjørnum í síni høguru hond, sum gongur í miðju hinna sjej gyltu ljósastaka;

2 Eg veit verk tíni, og strev títt, og tol títt, og hvussu tú orkart ei at bera teir sum eru óndir: og tú hevurt roynt teir sum siga seg vera ápostlar, og eru ikki, og hevurt funnið teir at vera lygnar:

3 Og hevurt borið, og eru ikki, og hevurt tol, og fyri navns míns skuld hevurt strevast, og hevurt ikki lúgvast.

4 Kortini havi eg okkurt ímóti tær, tí at tú hevurt yvirgivið tín fyrsta kærlleika.

5 Minst tí til hvaðani tú ert fallin, og vend um, og ger tey fyrstu verkin; annars vil eg koma til tín snarlíga, og vil flyta burt tín ljósastaka út úr plássí hans, uttan so tú vendirt um.

6 Men hetta skalt tú eiga, at tú hatart gerðir Ni-cô-lái-it-anna, sum eg eisini hati.

7 Hann ið hevur oyra, hann hoyri hvat Andin sigur við kirkjurnar; Honum, sum yvirvinnur, vil eg geva at eta av lívsins træi, sum er í miðjum páradísi Guðs.

8 Og einglinum hjá kirkjuni í Smyrnu skriva; Hesi ting sigur hin fyrsti og hin síðsti, sum var deyður, og er livandi;

9 Eg veit verk tíni, og trongd, og fátækdóm, (men tú ert rikur), og eg veit um gudsspottan teirra sum siga seg vera Jødar, og eru ikki, men eru sýnagoga Sátans.

10 Óttast eingi av teim tingum ið tú skalt líða: sí, djevulin skal kasta summar av tykkum í fongsul, at tit mega verða royndir; og tit skulu hava trongd í tiggju dagar: vert tú trúgvur til deyða, og eg vil geva tær eina lívsins krúnu.

11 Hann ið hefur oyra, hann hoyri hvat Andin sigur við kirkjurnar; Hann, sum yvirvinnur, skal ikki grandast av hinum øðrum deyðanum.

12 Og til eingilin hjá kirkjuni í Për-gå-møs skriva; Hesi ting sigur hann ið hefur tað hvassa svørðið við tveimum eggjum;

13 Eg veit verk tíni, og hvar tú býrt, *enn tá* har *sum sæti* Sátans *er*: og tú heldurt fast mítt navn, og hevurt ikki avnoktað mína trúgv, sjálvt í teim døgum í hvørjum An'ti-pås *var* mín trúfasti martýrur, sum varð vigin tykkara millum, har Sátan býr.

14 Men eg havi nøkur fá ting ímóti tær, tí at tú hevurt har teir sum halda doktrínu Bá-lām-s, sum lærði Bálac at kasta snávingarstein fyri børn Israels, at eta ting *sum eru* sláturofrað skurðgudum, og at fremja siðloysi.

15 Soleiðis hevurt tú eisini teir sum halda doktrínu Nī-cō-lāi-it-anna, hvat ting eg hati.

16 Vend um; annars vil eg koma á teg snarlíga, og vil berjast ímóti teimum við svørði muns míns.

17 Hann ið hefur oyra, hann hoyri hvat Andin sigur við kirkjurnar; Honum, sum yvirvinnur, vil eg geva at eta av hinum fjalda mǎn-nǎ, og vil geva honum hvítan stein, og í steininum nýtt navn skrivað, sum eingin maður kennir uttan hann ið fær *hann*.

18 Og einglinum hjá kirkjuni í Thý-á-tí-rú skriva; Hesi ting sigur Sonur Guðs, sum hevur eygu síni lík einum eldsloga, og hansara fotur *eru* líkir finum kopari;

19 Eg veit verk tíni, og vælvild, og tæ nastu, og trúgv, og tolmóð tína, og verk tíni; og hini síðstu *at vera* fleiri enn tey fyrstu.

20 Kortini havi eg nøkur fá

ting ímóti tær, tí at tú loyvirt hasi kvinnuni Jéz'-é-bél, sum kallar seg prophetinnu, at frá-læra og at tæla minar tænarar til at fremja siðloysi, og at eta ting *sum eru* sláturofrað skurðgudum.

21 Og eg gav henni skotbrá til at venda um frá sínum siðloysi; og hon vendi ikki um.

22 Sí, eg vil kasta hana í eina song, og teir, sum fremja hordóm við henni, inn í mikla trongd, uttan *so* teir vendi um frá sínum gerðum.

23 Og eg vil drepa hennara børn við deyða; og allar kirkjurnar skulu vita at eg eri hann ið rannsakar nýruni og hjørtuni: og eg vil geva hvørjum einstøkum av tykkum eftir tykkara verkum.

24 Men tykkum sigi eg, og restini í Thý-á-tí-rú, so mongum sum ikki hava hesa doktrínu, og sum ikki hava kent dýpdir Sátans, sum teir siga; Eg vil leggja á tykkum onga aðra byrði.

25 Men haldið fast *við* tað, sum tit *longu* hava, til eg komi.

26 Og hann sum yvirvinnur, og varðveitir mini verk *fram* at endanum, honum vil eg geva vald yvir tjóðunum:

27 Og hann skal stjórna teimum við jarnstavi; sum kerini hjá leirkerasmiði skulu tey verða brotin í flindur: júst eins og eg fekk frá Faðir mínum.

28 Og eg vil geva honum morgunstjornuna.

29 Hann ið hefur oyra, hann hoyri hvat Andin sigur við kirkjurnar.

KAPITUL 3

OG einglinum hjá kirkjuni í Sår'-dis skriva; Hesi ting sigur hann ið hefur hinar sjeý Andar Guðs, og hinar sjeý stjornur; Eg veit verk tíni, at tú hevurt navn *av* at tú livirt, og ert deyður.

2 Ver árvakin, og styrk tey tingini sum eru eftur, sum eru um at doyggja: tí at eg havi ikki funnið verkini hjá tær fullkomin frammi fyri Guði.

3 Minst tí til, hvussu tú hevurt tikið imóti og hoyrt, og halt fast, og vend um. Um tú tí ikki fert *at* vaka, vil eg koma á teg sum tjóvur, og tú skalt ikki vita hvønn tíma eg vil koma yvir teg.

4 Tú hevurt nøkur fá nøvn sjálvt í Sár'-dis, sum ikki hava dálkað síni klæðir; og teir skulu ganga við mær í hvítum: tí at teir eru *tess* verdur.

5 Hann sum yvirvinnur, hin sami skal klæðast í hvítan klædnað; og eg vil ikki sletta út hansara navn úr lívsins bók, men eg vil jætta hansara navn frammi fyri Faðir mínum, og frammi fyri einglum hansara.

6 Hann ið hevur oyra, hann hoyri hvat Andin sigur við kirkjurnar.

7 Og til eingilin hjá kirkjuni í Philadelfiu skriva; Hesi ting sigur hann sum er heilagur, hann sum er sannur, hann ið hevur lykil Dávids, hann sum letur upp, og eingin letur aftur; og letur aftur, og eingin letur upp;

8 Eg veit verk tíni: sí, eg havi sett frammanfyri tær einar opnar dyr, og eingin kann lata tær aftur: tí at tú hevurt lítla styrki, og hevurt varðveitt orð mitt, og hevurt ikki avnoktað navn mitt.

9 Sí, eg vil elva teimum av sýnagogu Sátans, sum siga seg vera Jødar, og eru ikki, men lúgva; sí, eg vil elva teimum at koma og tilbiðja frammanfyri fótum tínum, og at vita at eg havi elskað teg.

10 Av tí at tú hevurt varðveitt orð tolmóðar mínar, vil eg eisini varðveita teg frá freistingarstundini, sum koma skal yvir

allan heimin, til at royna teir sum á jørðini búgva.

11 Sí, eg komi snarliga: halt tað fast sum tú hevurt, *fyri* at eingin skal taka tína krúnu.

12 Hann, sum yvirvinnur, vil eg gera *til* eina súlu í templi Guðs míns, og hann skal ikki fara út meira: og eg vil skriva á hann navn Guðs míns, og navn staðar Guðs míns, *sum er* nýggja Jerusalem, sum kemur niður úr himni frá Guði mínum: og *eg vil skriva á hann* mitt nýggja navn.

13 Hann ið hevur oyra, hann hoyri hvat Andin sigur við kirkjurnar.

14 Og einglinum hjá kirkjuni hjá Lā-ō-dī-cē'-arunum skriva; Hesi ting sigur Á'mēn', hitt trúfasta og sanna vitni, byrjanin til skapan Guðs;

15 Eg veit verk tíni, at tú ert hvørki kaldur ella heitur: eg vildi tú vart kaldur ella heitur.

16 So at av tí at tú ert flógyvur, og hvørki kaldur ella heitur, vil eg spýggja teg út úr munni mínum.

17 Av tí at tú sigur, Eg eri ríkur, og øktur við góðsi, og havi tørv á ongum; og veitst ikki at tú ert vesælur, og ússaligur, og fátækur, og blindur, og nakin:

18 *Tí* ráði eg tær til at keypa av mær gull, roynt í eldinum, at tú mást verða ríkur; og hvítan klædnað, at tú mást verða klæddur, og skommin av tínum nakni birtist ei; og salva tíni eygu við eygnasalvu, at tú mást siggja.

19 So mangar sum eg elski, *teir* átali eg og tykti: ver tí vandlátur, og vend um.

20 Sí, eg standi við dyrnar, og banki *uppá*: um onkur hoyri mína rödd, og opni dyrnar, *tá* vil eg koma inn til hansara, og vil *eta* náttverða *saman* við honum, og hann við mær.

21 Honum, sum yvirvinnur, vil eg veita at sita hjá mær í háseti

mínum, enntá sum eg eisini yvirvann, og eri setstur niður hjá Faðir mínum í háseti hansara.

22 Hann ið hevur oyra, hann hoyri hvat Andin sigur við kirkjurnar.

KAPITUL 4

EFTIR hetta hugdi eg, og sí, einar dyr *vórðu* latnar upp í himni: og hin fyrsta røddin, sum eg hoyrði, *var* eins og var hon av einum lúðuri *sum* talaði við meg; sum segði, Kom upp higar, og eg vil sýna tær ting sum mugu verða hereftir.

2 Og í stundini var eg í anda-num: og sí, eitt háseti var sett í himni, og *ein* sat á hásetinum.

3 Og hann, ið sat, var á at líta líkur jaspis og sardis steini: og ein ælabogi *var* rundan um hásetið, í ásýnd líkur smaragdi.

4 Og rundan um hásetið *vóru* fýra og tjúgu sætir: og uppiá sætumum sá eg fýra og tjúgu elstar sitandi, klæddir í hvítan klædnað; og teir høvdu á sinum høvdum krúnur av gulli.

5 Og út úr hásetinum gingu snarljós og toruslættir og røddir: og *har vóru* sjeý lampur av eldi brennandi frammanfyri hásetið, sum eru hinir sjeý Andar Guðs.

6 Og frammanfyri hásetið *var* glarhav, líkt krystalli: og í miðjum hásetinum, og rundan um hásetið, *vóru* fýra djór, full í eygum frammanfyri og aftanfyri.

7 Og tað fyrsta djórið *var* líkt leyvu, og hitt annað djórið líkt kálvi, og hitt triðja djórið hevði andlit sum maður, og tað fjórða djórið *var* líkt eini flúgvandi ørn.

8 Og tey fýra djórini høvdu hvørt av teimum seks veingir rundan um *seg*; og *tey vóru* full í eygum innanvert: og tey hvíla ikki dag og nátt, og siga, Heilagur, heilagur, heilagur,

Harrin Guð Almáttugur, sum var, og er, og koma skal.

9 Og tá ið tey djórini geva dýrd og heiður og tøkkir til hansara sum á hásetinum sat, sum livir um aldur og ævir,

10 *Tá* falla teir fýra og tjúgu elstu niður frammi fyri honum sum á hásetinum sat, og tilbíðja hann sum livir um aldur og ævir, og kasta sínar krúnur frammi fyri hásetinum, og siga,

11 Tú ert verður, Ó Harri, at fáa dýrd og heiður og mátt: tí at tú hevurt skapt øll ting, og fyri tína fragd tey eru *til* og *vórðu* skapt.

KAPITUL 5

OG eg sá í høgru hondini á honum ið sat á hásetinum eina bók, skrivað innan og á baksíðuna, innsiglað við sjeý innsiglium.

2 Og eg sá sterkan eingil, boðandi við harðari rødd, Hvær er verður at opna bókina, og at loysa innsigli ni hjá henni? 3 Og eingin í himni, ella á jørð, eiheldur undir jørðini, var førur fyri at opna bókina, eiheldur at hyggja hará.

4 Og eg græt mikið, av tí at eingin varð funnin verður at opna og at lesa bókina, eiheldur at hyggja hará.

5 Og ein av teimum elstu sigur við meg, Grát ikki: sí, Leyvan av ættargrein Juda, Rótin av Dávidi, hevur sigrað til at opna bókina, og at loysa tey sjeý innsigli ni hjá henni.

6 Og eg skoðaði, og sí, í miðjum hásetinum og teimum fýra djórunum, og í miðjuni av teimum elstu, stoð eitt Lamb, sum hevði tað verið slátrað, *sum* hevði sjeý horn og sjeý eygu, sum eru hinir sjeý Andar Guðs *sum* eru sendir út í alla jørðina.

7 Og hann kom og tók

bókina út úr høgru hondini á honum ið sat á hásetinum.

8 Og tá ið hann hevði tikið bókina, fullu tey fyra djórini og teir fyra og tjúgu elstu niður frammi fyri Lambinum, og høvdu hvør einasti av teimum hørpur, og gyltar skálir fullar av roykilsum, sum eru bønirnar hjá heilagum.

9 Og teir sungu nýggjan song, og søgdu, Tú ert verður at taka bókina, og at opna innsigliini hjá henni: tí at tú varðst dripin, og hevurt leyskeypt okkum til Guðs við tínum blóði úr hvørji ætt, og tungu, og fólki, og tjóð;

10 Og hevurt gjørt okkum hjá Guði várum til kongar og prestar: og vit skulu ríkja á jørðini.

11 Og eg skoðaði, og eg hoyrði røddina á mongum einglum runt um hásetið og djórini og teir elstu: og talið á teimum var tiggju túsund ferðir tiggju túsund, og túsundir av túsundum;

12 Sum søgdu við harðari rødd, Verdugt er Lambið, sum varð dripið, at móttaka mátt, og ríkdómar, og visdóm, og styrki, og heiður, og dýrd, og signing.

13 Og hvønn skapning sum er í himni, og á jørðini, og undir jørðini, og slíkar sum eru í sjónum, og allar sum eru í teimum, hoyrði eg siga, Signing, og heiður, og dýrd, og máttur, veri honum ið situr á hásetinum, og Lambinum um aldur og ævir.

14 Og tey fyra djórini søgdu, Á-mén. Og teir fyra og tjúgu elstu fullu niður og tilbóðu hann sum livir um aldur og ævir.

KAPITUL 6

OG eg sá tá ið Lambið læt upp eitt av innsigliunum, og eg hoyrði, sum var tað ljóðið av toru, eitt av teimum fyra djórinum siga, Kom og siggj.

2 Og eg sá, og sí ein hvítur hestur: og hann, ið sat á honum,

hevði boga; og ein krúna varð givin honum: og hann fór út sigrandi, og til at sigra.

3 Og tá ið hann hevði latið upp hitt annað innsigli, hoyrði eg hitt annað djórið siga, Kom og siggj.

4 Og tað fór út annar hestur, sum var reyður: og vald varð givið honum, sum sat hará, at taka frið frá jørðini, og at teir skuldu drepa hvør annan: og honum varð givið stórt svørð.

5 Og tá ið hann hevði latið upp hitt triðja innsigli, hoyrði eg hitt triðja djórið siga, Kom og siggj. Og eg skoðaði, og sí ein svartur hestur; og hann, ið sat á honum, hevði vágskál í sini hond.

6 Og eg hoyrði rødd í miðjuni av teimum fyra djórinum siga, Eitt mál av hveiti fyri ein denar, og trý mál av byggi fyri ein denar; og siggj til at tú ikki skaðar oljuna og vinið.

7 Og tá ið hann hevði latið upp hitt fjórða innsigli, hoyrði eg røddina á fjórða djórinum siga, Kom og siggj.

8 Og eg leit, og sí ein bleikur hestur: og navn hansara, sum á honum sat, var Deyði, og Helviti fylgdi við honum. Og vald varð givið teimum yvir fjórðinginum av jørðini, at drepa við svørði, og við hungri, og við deyða, og við jarðarinnar villdjórum.

9 Og tá ið hann hevði latið upp hitt fimta innsigli, sá eg undir altarinum sálinnar hjá teimum ið vóru vignir fyri Guðs orð, og fyri vitnisburðin sum teir hildu:

10 Og teir róptu við harðari rødd, og søgdu, Hvussu leingi, O Harri, heilagi og sanní, dómirt tú ikki og hev nirt blóð vart á teir sum á jørðini búgva?

11 Og hvítar skikkjur vórðu givnar hvørjum einstøkum teirra; og tað varð sagt teimum, at teir skuldu hvilast enn í stutta stund, inntil teirra samtænarar

eisini og teirra brøður, sum skuldu verða dripnir eins og teir *vörðu*, skuldi verða uppfyllt.

12 Og eg skoðaði tá ið hann hevði latið upp hitt sætta innsigli, og sí, har varð mikil jarðskjálvti; og sólin varð svørt sum sekkjaklæði av hári, og mánin varð sum blóð;

13 Og stjørnur himins fullu til jarðar, enntá sum eitt fikutræ kastar sínar óstadnu fukur, tá ið tað verður rist av einum mektigum vindi.

14 Og himinin fór burtur sum ein *bókarrulla*, tá ið hon verður rullað saman; og hvørt fjall og *hvør oyggj* vörðu flutt úr plássum sínum.

15 Og kongar jarðarinnar, og hinir miklu menn, og hinir ríku menn, og hinir fremstu høvuðsmenn, og hinir mektigu menn, og hvør trælsveinur, og hvør frimaður, fjaldu seg í hellum og í klettum fjallanna;

16 Og søgdu til fjallanna og klettanna, Fallið á okkum, og fjalið okkum frá andlitinum á honum ið situr á hásetinum, og frá vreiði Lamsins:

17 Ti hin mikli dagur vreiðis hans er komin; og hvør verður førur fyri at standast?

KAPITUL 7

OG eftir hesi tingini sá eg fyra einglar *sum* stóðu á hinum fyra hornum jarðarinnar, *sum* hildu hinum fyra vindum jarðarinnar, *fyri* at vindurin ikki skuldi blása á jørðina, ella á sjógvin, ella á nakað træ.

2 Og eg sá annan eingil stíga upp úr eystri, *sum* hevði innsigli hins livandi Guðs: og hann rópti við harðari rødd til hinar fyra einglar, hvørjum tað varð givið at granda jørðini og havinum,

3 Og segði, Grandið ikki jørðini, eiheldur havinum, ella

trøunum, til vit hava innsiglað tænarar Guðs várs í ennum teirra.

4 Og eg hoyrði talið á teimum ið vörðu innsiglaðir: og tað *vörðu* innsiglaðir: hundrað og fýrati og fyra túsund av øllum ættargreinum Ísraels barna.

5 Av ættargrein Juda *vörðu* innsiglaðir tólv túsund. Av ættargrein Reúbens *vörðu* innsiglaðir tólv túsund. Av ættargrein Gáds *vörðu* innsiglaðir tólv túsund.

6 Av ættargrein Á-sers *vörðu* innsiglaðir tólv túsund. Av ættargrein Nép'-thá-lims *vörðu* innsiglaðir tólv túsund. Av ættargrein Mā-nās'-sēs *vörðu* innsiglaðir tólv túsund.

7 Av ættargrein Símeons *vörðu* innsiglaðir tólv túsund. Av ættargrein Levís *vörðu* innsiglaðir tólv túsund. Av ættargrein Ís-sá-kárs *vörðu* innsiglaðir tólv túsund.

8 Av ættargrein Zá-bu-lóns *vörðu* innsiglaðir tólv túsund. Av ættargrein Jósephs *vörðu* innsiglaðir tólv túsund. Av ættargrein Benjamins *vörðu* innsiglaðir tólv túsund.

9 Eftir hetta hugdi eg, og sí, ein mikil fjøld, sum eingin kundi telja, av øllum tjóðum, og ættum, og fólkum, og tungum, stóð frammanfyri hásetið, og frammi fyri Lambinum, klødd við hvitum skikkjum, og pálmum í sínum hondum;

10 Og róptu við harðari rødd, og søgdu, Frelsa til Guðs várs sum situr á hásetinum, og til Lambið.

11 Og allir einglarnir stóðu rundan um hásetið, og um teir elstu og tey fyra djórini, og fullu frammanfyri hásetið á síni andlit, og tilbóðu Guð,

12 Og søgdu, Á-mén: Singing, og dýrd, og vísdómur, og takkarveitan, og heiður, og máttur, og kraft, *veri* Guði várum um aldur og ævir. Á-mén.

13 Og ein av teimum elstu tók til orða, og segði við meg, Hvat eru hesir sum eru klæddir í hvítar skikkjur? og hvaðani komu teir?

14 Og eg segði við hann, Tygum, tú veitst. Og hann segði við meg, Hetta eru teir sum komu út úr miklari trongd, og hava tvigið sínar skikkjur, og gjørt tær hvítar í blóði Lambsins.

15 Ti eru teir frammanfyri háseti Guðs, og tæna honum dag og nátt í templi hansara: og hann, ið situr á hásetinum, skal dvøljast teirra millum.

16 Teir skulu ei meira hungra, eiheldur týrsta meira; eiheldur skal sólin lýsa á teir, ella nakar hiti.

17 Tí at Lambið, sum er í miðjum hásetinum, skal føða teir, og skal leiða teir at livandi keldum av vøtnum; og Guð skal turka burtur øll tár frá eygum teirra.

KAPITUL 8

OG tá ið hann hevði latið upp hitt sjeynða innsigli, var tøgri í himni um hálfan tíma skeið.

2 Og eg sá teir sjeý einglarnar sum stóðu frammi fyri Guði; og teimum vórðu givnir sjeý lúðrar.

3 Og ein annar eingil kom og stóð við altarið, *hann* hevði gylt roykilsisker; og honum varð givið nógv roykilsí, at hann skuldi ofra *tað* við bønunum av øllum heilagum á gylta altarinum sum var frammanfyri hásetinum.

4 Og roykurin av roykilsinum, *sum kom* við bønunum av teimum heilagu, steig upp framfyri Guð úr hond eingilsins.

5 Og eingilin tók roykilsiskerið, og fylti tað við eldi av altarinum, og kastaði *tað* útá jørðina; og tað vórðu røddir, og torusláttir, og snarljós, og ein jarðskjálvti.

6 Og teir sjeý einglarnir, sum høvdu teir sjeý lúðrarnar, búðu seg til at ljóða.

7 Hin fyrsti eingilin ljóðaði, og har fylgdi heglingur og eldur, blandað við blóð, og tey vórðu kastað á jørðina; og triðjuringurin av trøum varð brendur upp, og alt grønt gras varð brent upp.

8 Og hin annar eingilin ljóðaði, og sum var tað eitt mikið fjall, brennandi við eldi, varð kastað í sjógvin; og triðjuringurin av sjónum varð blóð;

9 Og triðjuringurin av skapningunum sum vóru í sjónum, og høvdu liv, doyðu; og triðjuringurin av skipunum vórðu oyðiløgd.

10 Og hin triðji eingilin ljóðaði, og stór stjærna fell av himni, brennandi sum var hon lampa, og hon fell á triðjingin av ánum, og á keldurnar av vøtnum;

11 Og navnið á stjærnu kallast Malurt; og triðjuringurin av vøtnunum gjørdust malurt; og mangir menn doyðu av vøtnunum, tí at tey vórðu gjørd beisk.

12 Og hin fjórði eingilin ljóðaði, og triðjuringurin av sólini varð sligin, og triðjuringurin av mánanum, og triðjuringurin av stjærnunum; soleiðis at triðjuringurin av teimum myrkjaðist, og dagurin skein ikki í triðjinginum av honum, og somuleiðis náttin.

13 Og eg skoðaði, og hoyrði eingil flúgva ígjøgnum miðjan himin, og siga við harðari rødd, Vei, vei, vei, jarðarinnar íbúgvum, vegna hinar røddirnar av lúðrunum hjá teimum trimum einglunum, sum enn eiga at ljóða!

KAPITUL 9

OG hin fimti eingilin ljóðaði, og eg sá stjærnu falla av himni til jarðar; og honum varð givin lykil hinnar botnleysu avgrundar.

2 Og hann læt upp hina botnleysu avgrund; og tað steig upp ein roykur burtur úr

avgrundini, sum roykurin úr miklum bræðsluovni; og sólin og luftin myrkjaðust, orsakað av roykinum úr avgrundini.

3 Og út úr roykinum komu grashoppur uppá jørðina: og teim varð givið vald, eins og jarðarinnar sporðdrekar hava vald.

4 Og tað varð boðið teimum, at tær skuldu ikki granda grasi jarðarinnar, eiheldur nøkrum grønum tingi, eiheldur nøkrum træi; men bert teimum monnum sum ikki hava innsigli Guðs í ennum sinum.

5 Og teimum varð givið, at tær skuldu ikki drepa teir, men at teir skuldu verða pinslaðir í fimm mánaðir: og teirra pinslan var sum pinslanin av sporðdreka, tá ið hann slær ein mann.

6 Og í teimum døgum skulu menn søkja deyða, og skulu ikki finna hann; og skulu tráa at doyggja, og deyði skal flýggja frá teimum.

7 Og skapini á grashoppunum vóru lík hestum, sum eru búnir til bardaga; og á teirra høvðum vóru sum vóru tað krúnur líkar gulli, og teirra andlit vóru sum andlitini á monnum.

8 Og tær høvdu hár sum hárið á kvinnum, og teirra tenn vóru sum tenninar á leyvum.

9 Og tær høvdu bróstbrynjur, sum vóru tað bróstbrynjur av jarni; og ljóðið av teirra veingjum var sum ljóðið av vagnum hjá mongum hestum, sum renna til bardaga.

10 Og tær høvdu halar líkar sporðdrekum, og tað vóru stungur í teirra halum: og teirra vald var at granda monnum í fimm mánaðir.

11 Og tær høvdu kong yvir sær, sum er eingil botnleysu avgrundarinnar, hvørs navn á Hebráisku tunguni er Á-bád-dön,

men á Griksku tunguni hevur hann navn sitt Á-pól-lý-ön.

12 Eitt vei er yvirstaðið; og sí, tað koma tvey vei aftrat hereftir.

13 Og sætti eingilin ljóðaði, og eg hoyrði rødd frá teimum fyra hornunum á gylta altarinum sum er frammanfyri Guði,

14 Sum segði við sætta eingilin sum hevði lúðurin, Loys teir fyra einglarnar sum eru bundnir í miklu ánni Æv-phrá-tés.

15 Og teir fyra einglarnir vórðu loystir, sum vóru tilreiðar til ein tíma, og ein dag, og ein mánað, og eitt ár, til tess at bana triðjinginginum av monnum.

16 Og talið á herliðinum av reiðmonnunum var tvey hundrað túsund túsund: og eg hoyrði talið á teimum.

17 Og soleiðis sá eg hestarnar í sjónini, og teir ið sótu á teimum, sum høvdu bróstbrynjur av eldi, og av hýasint, og svávu: og høvðini á hestunum vóru sum høvdini á leyvum; og úr teirra munnum gekk eldur og roykur og svávu.

18 Við hesum trimum varð triðjingingurin av monnum dripin, við eldinum, og við roykinum, og við svávulinum, sum gekk út úr teirra munnum.

19 Tí teirra vald er í teirra munn, og í teirra halum: tí teirra halar vóru líkir høggormum, og høvdu høvd, og við teimum skaða teir.

20 Og restin av monnunum, sum ikki vórðu dripnir við hesum plágunum, vendu tó ikki um frá verkunum av sinum hondum, so at teir skuldu ikki tilbiðja djevlar, og skurðgudar av gulli, og silvuri, og kopari, og steini, og av træi: sum hvørki kunnu siggja, ella hoyra, ella ganga:

21 Eiheldur vendu teir um frá sínum morðum, ella frá sínum gandingum, ella frá sínum siðloysi, ella frá sínum tjóvarium.

KAPITUL 10

OG eg sá annan mektigan eingil koma niður av himni, klæddur við einum skýggi; og ein ælabogi *var* uppiá hövdi hansara, og hans andlit *var* sum var tað sólin, og hansara føtur sum eldstólpar:

2 Og hann hevði í síni hond lítla opna bók: og hann setti sín høgra fót á sjógvin, og *sín* vinstra *fót* á jørðina,

3 Og rópti við harðari rødd, sum *tá ið* leyva ýlir: og *tá ið* hann hevði rópt, mæltu røddum sínum sjei torur.

4 Og *tá ið* tær sjei torurnar høvdu mælt røddum sínum, var eg um at skriva: og eg hoyrði rødd av himni, *sum* segði við meg, Sigla inn tey tingini sum tær sjei torurnar mæltu, og skriva tey ikki.

5 Og eingilin, sum eg sá standa á sjónum og á jørðini, lyfti upp sína hond til himins,

6 Og svór við hann sum livir um aldur og ævir, sum skapaði himin, og teir lutir sum hari eru, og jørðina, og teir lutir sum hari eru, og sjógvin, og teir lutir sum eru hari, at tað skuldi ikki vera tíð longur:

7 Men í døgnum av røddini av tí sjeinda einglinum, *tá ið* hann fer undir at ljóða, skuldi loyndardómur Guðs verða fullfærdur, eins og hann hevur kunnngjørt fyri sínum tænarum prophetunum.

8 Og røddin, sum eg hoyrði av himni, talaði aftur við meg, og segði, Far og tak ta lítlu bókina sum er opin í hondini hjá einglinum sum stendur á sjónum og á jørðini.

9 Og eg fór til eingilin, og segði við hann, Gev mær ta lítlu bókina. Og hann segði við meg, Tak *hana*, og et *hana* upp; og

hon skal gera beiskan tín bók, men hon skal vera í tinum munnni söt sum hunangur.

10 Og eg tók ta lítlu bókina úr hondini hjá einglinum, og át *hana* upp; og hon var í mínum munnni söt sum hunangur: og so skjótt sum eg hevði etið *hana*, varð mín bókur beiskur.

11 Og hann segði við meg, Tú mást aftur prophetera frammi fyri mongum fólki, og tjóðum, og tungum, og kongum.

KAPITUL 11

OG mær varð givið rør, líkt einum stavi: og eingilin stóð, og segði, Reis *teg*, og máta tempul Guðs, og altarið, og teir sum tilbiðja hari.

2 Men forgarðin, sum er uttanfyri templið, *skalt tú* útilata, og ikki máta hann; tí hann er givin Heidningunum: og hin heilaga stað skulu teir traðka undir fót *i* fjøruti og tveir mánaðir.

3 Og eg vil geva mínum tveimum vitnum *mátt*, og teir skulu prophetera *i* eitt túsund tvey hundrað og trisinstjúgu dagar, klæddir í sekkjaklæði.

4 Hesir eru tey bæði olivintrøini, og teir bæðir ljósastakarnir, *sum* standa frammi fyri Guði jarðarinnar.

5 Og um onkur vilji granda teimum, *tá* gongur úr teirra munnni eldur, og gloypir upp teirra figgindar: og um onkur vilji granda teimum, *tá* má hann á henda hátt verða dripin.

6 Hesir hava mátt til at loka himin, *so* at tað ikki regnar í døgum teirra prophetis: og hava mátt yvir vøtnum at umbroyta tey til blóð, og at sláa jørðina við øllum plágum, so ofta sum teir vilja.

7 Og *tá ið* teir hava fullfært sín vitnisburð, skal djórið, sum stígur upp úr tí botnleysu avgrundini, føra kriggj ímóti

teimum, og skal vinna yvir teimum, og drepa teir.

8 Og teirra deyðu likam *skulu liggja* í gøtuni av mikla staðinum, sum andliga kallast Sodoma og Egyptaland, har eisini Harri okkara varð krossfestur.

9 Og teir av fólkunum og ættunum og tungunum og tjóðunum skulu siggja teirra deyðu likam *í* triggjar dagar og hálván, og skulu ikki loyva teirra deyðu likam at verða sett í gravir.

10 Og teir, sum á jørðini dvøljast, skulu fegnast yvir teimum, og halda sær at gamni, og skulu senda gávur hvør til annan; tí hesir báðir prophetar pínsláðu teir sum á jørðini búðu.

11 Og eftir triggjar dagar og hálván fór livsins Andi frá Guði inn í teir, og teir stóðu upp á sínar føtur; og mikil ótti fell á teir ið sóu teir.

12 Og teir hoyrdu mikla rødd av himni, *sum* segði við teir, Komið upp higar. Og teir fóru upp til himins í einum skýggi; og teirra figgindar eygleiddu teir.

13 Og hin sama tíma varð mikil jarðskjálvti, og tiggjundiparturin av staðinum fell, og í jarðskjálvtanum vórðu vignir av monnum sjeý túsund; og leivdin varð ræðsluslugin, og gav himins Guði dýrd.

14 Annað vei er yvirstaðið; *og* sí, triðja veið kemur snarlga.

15 Og sjeyndi eingilin ljóðaði; *og* tað vóru miklar røddir í himni, *sum* søgdu, Kongadømini av hesum heimi eru vordin *kongadømini* hjá Harra várum, og hjá Christi hans; og hann skal ríka um aldur og ævir.

16 Og teir fyra og tjúgu elstu, sum sótu frammi fyri Guði á sínum sætum, fullu uppá síni andlit, og tilbóðu Guð,

17 *Og* søgdu, Vær tøkum tær, O Harri Guð Almátugur, sum

ert, og vart, og koma skalt; tí at tú hevurt tikið tær tín mikla mátt, og hevurt rátt.

18 Og tjóðirnar vórðu firtnar, og tín vreiði er komin, og tíðin hjá teimum deyðu, at teir skuldu verða dømdir, og at tú skuldir geva endurgjald at tínnum tænarum prophetunum, og teimum heilagu, og teimum ið óttast navn títt, smáum og miklum; og skuldir geva oyða teir sum jørðina oyða.

19 Og Guðs tempul varð latið upp í himni, og tað sást í hansara templi ørk testamentis hansara: og tað vórðu snarljós, og røddir, og torusláttir, og ein jarðskjálvti, og mikil heglingur.

KAPITUL 12

OG mikið undur birtist í himni; kvinna, klødd við sólini, og mánin undir hennara fótum, og á hennara høvdi ein krúna av tólv stjörnum:

2 Og hon var við barn *og* rópti, *hevði* føðingarverkir, og pín-dist at verða loyst.

3 Og eitt annað undur birtist í himni; og sí ein mikil reyður dreki, *sum* hevði sjeý høvd og tiggju horn, og sjeý krúnur á høvdum sínum.

4 Og hali hansara dró triðj-ingin av stjörnum himins, og kastaði tær til jarðar: og drekin stóð frammanfyri kvinnuni, sum var klár at verða loyst, fyri at gloypa hennara barni, so skjótt sum tað var føtt.

5 Og hon bar fram eitt dreingjabarn, sum átti at stjórna øllum tjóðum við jarnstavi: og hennara barn varð rykt upp til Guðs, og *til* trónu hansara.

6 Og kvinnan flýddi inn í oyðuna, har hon hevur eitt stað gjørt til av Guði, at teir skuldu føða hana har *í* eitt túsund tvey hundrad *og* trisinstjúgu dagar.

7 Og tað varð kriggj í himni:

OPINBERINGIN 13

Michael og einglar hansara bardust ímóti drekanum; og drekin bardist og einglar hansara, 8 Og vórðu ikki við yvirlutan; eiheldur fanst teirra pláss longur í himni.

9 Og hin mikli drekin varð kastaður út, hasin gamli höggormurin, kallaður Djevulin, og Sátan, sum villeiðir allan heimin: hann varð kastaður út á jørðina, og hans einglar vórðu kastaðir út við honum.

10 Og eg hoyrði harða rødd siga í himni, Nú er komin frelsa, og styrki, og kongadømi Guðs várs, og mátturin hjá hansara Christi: tí at ákæranin av okkara brøðrum er stoyttur niður, sum ákærði teir frammi fyri Guði várum dag og nátt.

11 Og teir vunu á honum við blóði Lambsins, og við orði vitnisburðar síns; og teir elskaðu ikki síni liv til deyðan.

12 Fegnist tí, tit himnar, og tit sum í teimum búgva. Vei íbúgvum jarðarinnar og havsins! tí at djevulin er komin niður til tykkara, og hevur mikla vreiði, tí hann veit at hann hevur bert eina stutta tíð.

13 Og tá ið drekin sá at hann var kastaður til jarðar, søkti hann at kvinnuni sum bar fram dreingjabarnið.

14 Og kvinnuni vórðu givnir tveir veingir av miklari ørn, at hon mátti flúgva inn í oyðuna, inn í pláss sitt, har hon verður nörd í tíð, og tíðir, og hálva tíð, frá andliti höggormsins.

15 Og höggormurin kastaði út úr sínum munnni vatn sum eina flóð eftir kvinnuni, at hann mátti volda henni at verða borin burtur av flóðini.

16 Og jørðin hjálpti kvinnuni, og jørðin opnaði sin munn, og svølgdi flóðina upp sum drekin kastaði út úr munnini sínum.

Drekin verður kastaður út úr himni

17 Og drekin varð vreiður við kvinnuna, og fór at føra kriggi við leivdina av hennara sáði, sum varðveita Guðs boð, og hava Jesu Christi vitnisburð.

KAPITUL 13

OG eg stóð á sandi havsins, og sá djór rísa upp úr sjónum, sum hevði sjev høvd og tiggju horn, og á hansara hornum tiggju krúnur, og á hansara høvdu gudsþottanarnavníð.

2 Og djórið, sum eg sá, var líkt leopardi, og hansara føtur vóru sum *foturnir* á björn, og hansara munnur sum munnurin á leyvu: og drekin gav honum sín mátt, og sítt sæti, og miklan myndugleika.

3 Og eg sá eitt av hansara høvdu, sum var tað sært til deyða; og hansara deyðiliga sár varð grøtt: og allur heimurin undraðist eftir djórinum.

4 Og teir tilbóðu drekan ið gav djórinum mátt: og teir tilbóðu djórið, og søgdu, Hvør er líkur djórinum? hvør er fjørur fyri at føra kriggi við hann?

5 Og honum varð givin munnur sum talaði miklar lutir og gudsþottanir; og máttur varð givin honum at halda fram í fjøruti og tveir mánaðir.

6 Og hann læt upp sín munn í gudsþottan ímóti Guði, at gudsþotta hansara navn, og hansara tabernakkul, og teir sum búgva í himni.

7 Og tað varð givið honum at føra kriggi við teir heilagu, og at vinna á teimum; og vald varð givið honum yvir øllum ættum, og tungum, og tjóðum.

8 Og allir *teir*, sum á jørðini búgva, skulu tilbiðja hann, hvørs nøvn ikki eru skrivað í livsins bók hjá Lambinum, sum varð slátrað frá grundlegging veraldarinnar.

9 Um onkur hefur oyra, *tá* hoyri hann.

10 Hann, ið leiðir inn í fangaskap, skal fara inn í fangaskap: hann, ið drepur við svørði, má verða dripin við svørði. Her er tol og trúgv teirra heilagu.

11 Og eg sá eitt annað djór koma upp úr jørðini; og hann hevði tvey horn líka *sum* eitt lamb, og hann talaði sum ein dreki.

12 Og hann útinnir alt valdið hjá tí fyrsta djórinum frammi fyri honum, og veldur jørðini og teimum sum búgva hará at tilbiðja tað fyrsta djórið, hvørs deydiliga sár varð grøtt.

13 Og hann ger mikil undur, so at hann fær eld *at* koma niður av himni á jørðina í eygsjón manna,

14 Og villleiðir teir sum á jørðini búgva, við *brúki* av teimum kraftaverkunum sum hann hevði mátt at gera í djórsins eygsjón; og sigur til teirra sum búgva á jørðini, at teir skuldu gera eina mynd til djórið, sum hevði sárið av svørði, og livdi.

15 Og hann hevði mátt til at geva lív til mynd djórsins, so at mynd djórsins skuldi bæði tala, og elva at so mangir sum ikki vildu tilbiðja mynd djórsins, skuldu verða dripnir.

16 Og hann veldur øllum, bæði smáum og miklum, ríkum og fátøkum, frium og trælum, at móttaka eitt merki í sína høgru hond, ella í síni ennir:

17 Og at eingin kundi keypa ella selja, uttan hann ið hevði merkið, ella navn djórsins, ella tal navns hansara.

18 Her er vísdómur. Lat hann, ið hevur skil, telja tal djórsins: tí at tað er talið hjá einum manni; og hansara tal *er* Seks hundrad og trisinstjúgu og seks.

KAPITUL 14

OG eg leit, og sí, eitt Lamb stóð á Si-ón fjalli, og við honum hundrad og fyrati fyra túsund, *sum* høvdu navn Faðirs hansara skrivað í ennunum sínum.

2 Og eg hoyrði rødd av himni, sum røddin av mongum vøtnum, og sum røddin av miklari toru; og eg hoyrði røddina av harparum *sum* harpaðu við sínum hørpum:

3 Og teir sungu sum var tað nýggjan sang frammanfyri há-sætinum, og frammi fyri teimum fyra djórunum, og teimum elstu: og eingin kundi læra tann sangin, uttan teir hundrad og fyrati fyra túsund, sum vóru endurloystir frá jørðini.

4 Hetta eru teir sum ikki vórðu dálkaðir við kvinnum; tí at teir eru jomfrýr. Hetta eru teir sum fylgja Lambinum hvagarsumhelst hann fer. Hesir vórðu endurloystir manna millum ífrá, og *eru* frumávøktirnir hjá Guði og til Lambið.

5 Og í teirra munnuni fanst einkið fals: tí at teir eru uttan feil frammanfyri háseti Guðs.

6 Og eg sá annan eingil flúgva í miðjum himni, *sum* hevði ævigtvarandi gleðiboðskapin at prædika teimum sum á jørðini búgva, og fyri hvørji tjóð, og ætt, og tungu, og fólk,

7 Og *hann* segði við harðari rødd, Ottist Guð, og gevið honum dyrd; tí at tímin av hansara dómi er komin: og tilbiðjið hann ið gjørði himin, og jørð, og sjógvin, og keldurnar av vøtnum.

8 Og tað fylgdi annar eingil, *ið* segði, Bábylon er fallin, er fallin, tann mikli staðurin, tí hon fekk allar tjóðir *at* drekka av víninum av vreiðini av sínum siðloysi.

9 Og hin triðji eingilin fylgdi

OPINBERINGIN 15

teimum, og segði við harðari rödd, Um onkur tilbiðji djórið og mynd hans, og móttaki merki hans í enni sitt, ella í hond sina,

10 Tá skal hin sami drekka av vreiðivíni Guðs, sum verður helt út uttan blanding inn í bikar harmavreiði hans; og hann skal verða pínslaður við eldi og svávuli í nærveru hinna heilagu eingla, og í nærveru Lambsins:

11 Og roykurin av teirra pínslu stigur upp um aldur og ævir: og teir hava onga hvilu dag ella nátt, sum tilbiðja djórið og mynd hans, og hvørsumhelst ið móttekur merki navns hans.

12 Her er tol teirra heilagu: her eru teir sum halda Guðs boð, og Jesu trúgv.

13 Og eg hoyrði rödd av himni siga við meg; Skriva, Vælsignaðir eru teir deyðu sum doyggja í Harranum hiðanifrá: Ja, sigur Andin, at teir mega hvíla frá sínum strevum; og teirra verk fylgja teimum.

14 Og eg hugdi, og sí eitt hvítt skýggi, og á skýnum sat ein, líkur Menniskjusyninum, og hevði á sinum høvdi gylta krúnu, og í síni hond ein hvassan akurknív.

15 Og ein annar eingil kom út úr templinum, og rópti við harðari rödd til hansara sum sat á skýnum, Stoyt inn tín akurknív, og heysta: tí at tíðin er komin hjá tær at heysta; tí jarðarinnar heyst er staðið.

16 Og hann, ið sat á skýnum, stoytti inn sín akurknív á jørðina; og jørðin varð heystað.

17 Og ein annar eingil kom út úr templinum sum er í himni, og eisini hann hevði hvassan akurknív.

18 Og ein annar eingil kom út frá altarinum, sum hevði vald yvir eldi; og rópti við hørðum rópi til hansara sum hevði hvassa

Bábylons fall; heimsins innheysting

akurknív, og segði, Stoyt inn tín hvassa akurknív, og henta tyssini av jarðarinnar víntræi; tí hennara vínber eru fult staðin.

19 Og eingilin stoytti inn sín akurknív í jørðina, og hentaði jarðarinnar víntræ, og kastaði tað inn í miklu vínpersu vreiði Guðs.

20 Og vínpersan varð troðin uttanfyri staðin, og blóð kom út úr vínpersuni, heilt til boygslini á hestunum, yvir skeiðið á túsund og seks hundrað stádiur.

KAPITUL 15

OG eg sá eitt annað tekin í himni, mikið og undrunarvert, sjeý einglar sum høvdu tær sjeý síðstu plágurnar; tí at í teimum er vreiði Guðs fyllt upp.

2 Og eg sá sum var tað glarhav blandað við eldi: og teir sum høvdu fingið sigurin yvir djörinum, og yvir mynd hansara, og yvir merki hansara, og yvir tali navns hansara, standa á glarhavinum, og høvdu hørpur Guðs.

3 Og teir syngja song Mósesar, tænarar Guðs, og song Lambsins, sigandi, Mikil og undrunarverd eru tíni verk, Harri Guð Almáttugur; rættlátir og sannir eru tíni vegir, tú Kongur hjá heilagum.

4 Hvør skal ikki óttast teg, O Harri, og dýrðmeta títt navn? tí at tú eina ert heilagur: tí allar tjóðir skulu koma og tilbiðja frammi fyri tær; tí at tíni dómur eru gjørdir eyðsýndir.

5 Og eftir tað hugdi eg, og sí, templið av tabernakli vitnisburðarins í himni varð latið upp:

6 Og teir sjeý einglarnir komu út úr templinum, og høvdu tær sjeý plágurnar, klæddir í skirt og hvítt lin, og høvdu bróst síni gyrd við gyltum gyrdlum.

7 Og eitt av teimum fyra djörunum gav teimum sjeý einglunum sjeý gyltar skálir, fullar av vreiði Guðs, sum livir um aldur og ævir.

8 Og templið varð fyllt við royki av dýrd Guðs, og av kraft hansara; og eingin var førur fyri at fara inn í templið, til tær sjeý plágurnar hjá teimum sjeý einglunum vóru uppfyltar.

KAPITUL 16

OG eg hoyrði mikla rödd úr templinum siga við teir sjeý einglarnar, Farið tykkara leiðir, og hellið út skálinnar av vreiði Guðs á jørðina.

2 Og hin fyrsti fór, og helti út sína skál á jørðina; og tað fell herviligur og sváur svullur á teir menninar sum høvdu merki djórsins, og á teir sum tilbóðu mynd hansara.

3 Og hin annar eingilin helti út sína skál yvir sjógvin; og hann varð sum blóðið av deyðum *manni*: og hvør livandi sál doyði í sjónum.

4 Og hin triðji eingilin helti út sína skál yvir áirnar og keldurnar av vøtnum; og tey vórðu blóð.

5 Og eg hoyrði eingil vatnanna siga, Tú ert rættvísur, O Harri, sum ert, og vart, og vera skalt, av tí at tú hevurt dømt soleiðis.

6 Tí at teir hava helt út blóðið av heilagum og prophetum, og tú hevurt givið teimum blóð at drekka; tí at teir eru *tað* verdir.

7 Og eg hoyrði ein annan úr altarinum siga, Enntá so, Harri Guð Almáttugur, sannir og rættvísir eru tinar dómar.

8 Og hin fjórði eingilin helti út sína skál á sólina; og vald varð givið honum at sviða menn við eldi.

9 Og menn vórðu svídnir við miklum hita, og gudsspottaðu navn Guðs, sum hevði vald yvir hesum plágunum: og teir vendu ikki um at geva honum dýrd.

10 Og hin fimti eingilin helti út sína skál yvir sæti djórsins;

og hansara kongadømi varð fult av myrkri; og teir gnagaðu sínar tungur vegna níu,

11 Og gudsspottaðu Guð himins, uppá grund av sínum pínum og sínum sárum, og vendu ikki um frá sínum gerðum.

12 Og hin sætti eingilin helti út sína skál yvir miklu áanna Æv-phrá-tēs; og vatnið hjá henni varð turkað upp, *fyri* at vegurin hjá kongunum úr eystri skuldi verða fyrireikaður.

13 Og eg sá triggjar óreinar andar, líkar froskum, *koma* út úr munnum á drekanum, og út úr munnum á djórinum, og út úr munnum á falska prophetinum.

14 Tí at teir eru djevlaandar, *sum* virka kraftaverk, *sum* fara út til kongar jarðarinnar og heilu veraldarinnar, at savna teir til bardaga hins mikla dags Almáttuga Guðs.

15 Sí, eg komi sum tjóvur. Signaður er hann ið vakir, og varðveitir síni klæðir, *fyri* at hann ikki *skal* ganga nakin, og teir *skulu* siggja hansara skomm.

16 Og hann savnaði teir saman á stað, *sum* kallast á Hebraisku tunguni Ar-má-gèd-døn.

17 Og sjeýndi eingilin helti út sína skál í luftina; og tað kom mikil rödd út úr templi himins, frá hásatinum, *ið* segði, Tað er gjørt.

18 Og tað vórðu røddir, og torur, og snarljós; og tað varð mikil jarðskjálvti, slíkur sum ikki var síðan menn vórðu á jørðini, so mektigur jarðskjálvti, og so mikil.

19 Og hin mikli staðurin varð deildur í triggjar lutir, og tjóðanna staðir fullu: og mikla Bábylon kom í endurminning frammi fyri Guði, at geva henni bikarið av víninum av grimmleikanum av síni vreiði.

OPINBERINGIN 17

20 Og hvør oyggj flýggjaði burt, og fjöllini funnust ikki.

21 Og tað fell yvir menn mikil heglingur út úr himni, *hvør steinur var umleið vektina á eini talent; og menn gudsspottaðu Guð uppá grund av pláguni av heglinginum; tí at plágan av honum var avbera mikil.*

KAPITUL 17

OG har kom ein av teimum sje y einglunum sum høvdu tær sje skálarinnar, og talaði við meg, *og segði við meg, Kom higar; eg vil sýna tær dómin av hini miklu skøkju ið situr á mongum vøtnum:*

2 Sum jarðarinnar kongar hava framt siðloysi við, og jarðarinnar íbúgvir hava verðið gjørdir druknir við víninum av hennara siðloysi.

3 So hann bar meg burtur í andanum inn í oyðuna; og eg sá kvinnu sita á skarlakslittum djóri, fullt í gudsspottanarnøvnum, *og hevði sje høvd og tiggju horn.*

4 Og kvinnan var skrydd í purpur og skarlaks lit, og dekkad við gulli og dýrabærum steinum og perlum, *og hevði gylt bikar í síni hond fullt av andstygdum og óreinsku av sínum siðloysi:*

5 Og á hennara enni *var* navn skrivað, **LOYNDARDÓMUR, BABYLON MIKLA, MOÐIRIN AT SKØKJUM OG ANDSTYGDUM JARÐARINNAR.**

6 Og eg sá kvinnuna drukna við blóði teirra heilagu, og við blóðinum av Jesu martýrum; og tá ið eg sá hana, undraðist eg við miklari undran.

7 Og eingilin segði við meg, *Hví undraðirst tú? eg vil siga tær loyndardómin um kvinnuna, og um djórið sum ber hana, sum hevur tey sje høvdini og tiggju horn.*

Vælsignaðir eru teir sum vaka

8 Djórið, sum tú sást, var, og er ikki; og skal stiga upp úr tí botnleysu avgrundini, og fara inn í glatan; og teir, sum á jørðini búgva, skulu undrast, hvørs nøvn ikki vóru skrivað í livsins bók frá grundlegging veraldarinnar, *tá ið teir siggja djórið sum var, og ikki er, og tó er.*

9 Og her *er* hugurin ið hevur visdóm. Tey sje høvdini eru sje fjøll, sum kvinnan situr á.

10 Og tað eru sje kongar: fimm eru falmir, og ein er, *og hin er ikki komin enn, og tá ið hann kemur, má hann halda fram í stutta tíð.*

11 Og djórið sum var, og ikki er, enntá hann er hin áttandi, og er av teimum sje, og fer inn í glatan.

12 Og tey tiggju hornini, sum tú sást, eru tiggju kongar, sum einkið kongadømi hava fingið sum enn *er*; men fáa vald sum kongar ein tíma við djórinum.

13 Hesir hava ein huga, og skulu geva djórinum vald sítt og styrki.

14 Hesir skulu føra kríggj við Lambið, og Lambið skal vinna yvir teimum: tí at hann er Harri harra og Kongur konga; og teir, sum eru við honum, *eru* kallaðir, og útvaldir, og trúfastir.

15 Og hann sigur við meg, *Vøtnini sum tú sást, har skøkjan situr, eru fólk, og fjøldir, og tjóðir, og tungur.*

16 Og tey tiggju hornini sum tú sást á djórinum, hesir skulu hata skøkjuna, og skulu gera hana oydna og nakna, og skulu eta hennara kjøt, og brenna hana við eldi.

17 Tí at Guð hevur lagt í teirra hjørtu at uppfylla sín vilja, og at semjast, og geva djórinum kongadømi teirra, inntil Guðs orð verða uppfyllt.

18 Og kvinnan, sum tú sást, er hin mikli staðurin, sum ræður yvir kongum jarðarinnar.

KAPITUL 18

OG eftir hesi ting sá eg annan eingil koma niður av himni, *sum* hevði miklan mátt; og jørðin varð lýsnað við hansara dýrd.

2 Og hann rópti mektiga við sterkari rødd, og segði, Bábylon mikla er fallin, er fallin, og er vorðin bústaðurin hjá djevlum, og klivin hjá hvørjum eklum anda, og búr hjá hvørjum óreinum og andskræmiligum fugli.

3 Tí allar tjóðir hava drukkið av víninum av vreiðini av hennara siðloysi, og jarðarinnar kongar hava framt siðloysi við henni, og jarðarinnar handilsmenn eru vorðnir ríkir ígjøgnum ríkiligleikan av hennara marglætum.

4 Og eg hoyrði aðra rødd av himni, *ið* segði, Komið út úr henni, fólk mitt, *fyrí* at tit ikki *skulu* verða luttakarar í hennara syndum, og *fyrí* at tit ikki *skulu* fáa av hennara plágum.

5 Tí hennara syndir eru roknar *upp* til himins, og Guð hevur minst til hennara misgerðir.

6 Endurgjaldið henni júst eins og hon endurgalt tykkum, og tvifaldið henni tvífalt eftir hennara verkum: í tað bikarið, sum hon hevur fyllt, fyllið henni tvífalt.

7 Hvussu *so* mikið *sum* hon hevur dýrdmett seg, og livað marglætisliga, so mikla pínslu og sorg gevið henni: tí hon sigur í sínum hjarta, Eg siti *sum* drotning, og eri eingin einkja, og skal onga sorg síggja.

8 Tí skulu hennara plágur koma í einum degi, deyði, og harman, og hungursneyð; og hon skal fullkomiliga brennast við eldi: tí at sterkur *er* Harrin Guð *ið* dómir hana.

9 Og jarðarinnar kongar, sum hava framt siðloysi og

livað marglætisligani við henni, skulu gráta hana, og harmast yvir hana, tá *ið* teir skulu síggja roykin av hennara brennu,

10 *Meðan* *teir* standa langt burturifrú av óttanum fyrí hennara pínslu, og siga, Akk, Akk, hin mikli staðurin Bábylon, hin mektigi staðurin! tí at í einum tíma er tín dómur komin.

11 Og jarðarinnar handilsmenn skulu gráta og syrgja yvir hana; tí at eingin keypir teirra vøgur meira:

12 Vørurnar av gulli, og silvuri, og dýrabærum steinum, og av perlum, og finum líni, og purpuri, og silki, og skarlaki, og øllum citrónviði, og alskyns ílötum úr filabeini, og alskyns ílötum úr mest dýrabærum træi, og úr kopari, og jarni, og marmori,

13 Og kaneli, og luktilsum, og smyrslum, og roykilsí, og víni, og olju, og finum mjøli, og hveiti, og djórum, og seyði, og hestum, og vagnum, og trælum, og mannasálum.

14 Og fruktirnar, sum tín sál girnaðist eftir, eru farnar burtur frá tær; og øll ting, sum vóru krásilig og vøkur, eru farin burtur frá tær; og tú skalt als ikki finna tey meira.

15 Handilsmenninir av hesum tungunum, sum ríkaðust upp av henni, skulu standa langt burturifrú av óttanum fyrí hennara pínslu, grátandi og venandi,

16 Og sigandi, Akk, akk, hin mikli staðurin, sum var klæddur í fint lín, og purpur, og skarlak, og dekkadur við gulli, og dýrabærum steinum, og perlum!

17 Tí at í einum tíma er so nógv ríkiðomi komið til einkiðs. Og hvør skipsførari, og øll manningin á skipum, og matrósar, og so mangir sum handla eftir sjögvi, stóðu langt burturifrú,

OPINBERINGIN 19 *Brúðleyp Lambsins, og fagnan teirra heilagu*

18 Og rópaðu, tá ið teir sóu roykkin av hennara brennu, og søgdu, *Hvør staður er líkur hesum mikla staði!*

19 Og teir kastaðu støv á síni høvur, og róptu, grátandi og venandi, *og søgdu, Akk, akk, hin mikli staðurin, hvarí vórðu gjørdir ríkir allir sum høvdu skip í sjónum, uppá grund av hennara stásiligleika!* tí at í einum tíma er hon gjord oyðin.

20 Fegnast yvir henni, *tú himin, og tit heilagu ápostlar og prophetar;* tí at Guð hevur hevnt tykkum á henni.

21 Og ein mektigur eingil tók upp ein stein, líkur stórum kvarnarsteini, og kastaði *hann* í sjógvin, *og segði, Soleiðis við harðskapi skal hin mikli staðurin Bábýlon verða kastaður niður, og skal als ikki finnast meira.*

22 Og røddin á harparum, og tónleikarum, og á floytuleikarum, og lúðrablasarum, skal als ikki hoyrast meira í tær; og eingin handverkari, av hvørjum-sumhelst handverki *hann veri seg,* skal finnast meira í tær, og ljóðið av mylnusteini skal als ikki hoyrast meira í tær;

23 Og ljósið av kertaljósi skal als ikki skína meira í tær; og røddin á brúðgómimum og á brúðrini skal als ikki hoyrast meira í tær: tí at tínir handilsmenn vóru jarðarinnar miklu menn; tí við tinum gandanum vórðu allar tjóðir villeiddar.

24 Og í henni varð funnið blóðið av prophetum, og av heilagam, og av øllum ið vórðu dripin á jørðini.

KAPITUL 19

OG eftir hesi ting hoyrði eg mikla rødd av nógvum fólki í himni, *ið søgdu, Allelúia; Frelsa, og býtt, og heiður, og máttur, til Harrans Guðs várs:*

2 Tí at sannir og rættvisir *eru* hansara dómár: tí hann hevur dømt hina miklu skøkju, sum spilti jørðina við sínum siðloysi, og hevur hevnt blóðið av sínum tænarum av hennara hond.

3 Og aftur søgdu teir, Allelúia. Og hennara roykur reis upp um aldur og ævir.

4 Og teir fyra og tjúgu elstu og tey fyra djórini fullu niður og tilbóðu Guð sum á háætinum sat, *og søgdu, Á-mén; Allelúia.*

5 Og ein rødd kom út úr háætinum, *ið segði, Prísíð Guði várum, allir tit tænarar hans, og tit sum óttast hann, bæði smáir og miklir.*

6 Og eg hoyrði sum var tað røddina av miklari fjøld, og sum røddina av mongum vøtnum, og sum røddina av mektigum torusláttum, sigandi, Allelúia: tí at Harrin Guð alvaldur ræður.

7 Latum okkum gleðast og fegnast, og geva honum heiður: tí Lambsins brúðleyp er komið, og hansara kona hevur gjørt seg klára.

8 Og henni varð givið, at hon skuldi verða skryðd í fint lín, reint og hvítt: tí at tað fina línið er rættvisin hjá heilagam.

9 Og hann sigur við meg, Skriva, Signaðir *eru* teir sum eru kallaðir til brúðleypskvøldmáltið Lambsins. Og hann sigur við meg, Hetta eru sonnu framsagnir Guðs.

10 Og eg fell við hansara føtur at tilbiðja hann. Og hann segði við meg, Siggj til *at tú gert tað ei:* eg eri samtænarí tín, og brøðra tína sum hava Jesu vitnisburð: tilbið Guð: tí Jesu vitnisburður er andin av propheti.

11 Og eg sá himin upplatan, og sí hvítur hestur; og hann, sum á honum sat, *var* kallaður Trúgvur og Sannur, og í rættvisi hann dómir og førir kriggj.

12 Eygu hansara vóru sum eldslogi, og á hansara hövdi vóru mangar krúnur; og hann hevði navn skrivað, sum eingin kendi, uttan sjálvur hann.

13 Og hann var klæddur við kappa, droypum í blóði: og hansara navn kallast Guðs Orð.

14 Og herliðini, sum vóru í himni, fylgdu honum á hvítum hestum, klædd í fint lín, hvítt og reint.

15 Og úr hansara munni gongur út hvast svørð, fyrri at hann við tí skuldi sláa tjóðirnar: og hann skal stjórna teimum við jarnstavi: og hann treður vínpersuna av grimmeika og vreiði Guðs Almáttugs.

16 Og hann hevur á sínum kappa og á síni lend eitt navn skrivað, KONGUR KONGA, OG HARRI HARRA.

17 Og eg sá ein eingil standa í sólini; og hann rópti við harðari rødd, og segði til allar fuglarnar sum flúgva í miðjum himni, Komið og savnið tykkum saman til kvældmáltíð hins mikla Guðs;

18 At tit mega eta kjøtið á kongum, og kjøtið á herovastum, og kjøtið á mektigum monnum, og kjøtið á hestum, og á teimum sum á teimum sita, og kjøtið á øllum monnum, bæði fríum og trælum, bæði smáum og miklum.

19 Og eg sá djórið, og jarðarinnar kongar, og herarnar hjá teimum, savnað saman at føra kriggj ímóti honum sum á hestinum sat, og ímóti heri hansara.

20 Og djórið varð tikið, og við honum falski propheturin sum virkaði kraftagerðir frammi fyrri honum, sum hann villeiddi teir við sum høvdu móttikið merki djórsins, og teir sum tilbóðu mynd hansara. Hesir báðir vóru kastaðir livandi inn í eldsjógv, sum brennur við svávuli.

21 Og leivdin vórðu vignir við svørðinum hjá honum sum á hestinum sat, tí svørði sum gekk út úr munni hansara: og allir fuglarnir vórðu mettaðir við teirra kjøti.

KAPITUL 20

OG eg sá ein eingil koma niður av himni, sum hevði lykil botnleysu avgrundarinnar og mikla ketu í síni hond.

2 Og hann legði hald á drekan, handa gamla høggorm, sum er Djevulin, og Sátan, og bant hann fyrri túsund ár,

3 Og kastaði hann í hina botnleysu avgrund, og lokaði hann inni, og setti innsigli á hann, fyrri at hann skuldi ikki villeiða tjóðirnar meira, til tey túsund ári skuldu verða uppfylt: og eftir tað má hann verða loystur eina stutta tíð.

4 Og eg sá trónur, og teir settur á tær, og dómur varð givin teimum: og eg sá sálir teirra sum vórðu hálshøgdir fyrri Jesu vitnisburð, og fyrri Guðs orð, og sum ikki høvdu tilbiðið djórið, eiheldur mynd hansara, eiheldur høvdu móttikið hansara merki uppá ennir síni, ella í hendur sínar; og teir livdu og ráddu við Christi túsund ár.

5 Men restin av teimum deyðu livdu ikki aftur, fyrr enn tey túsund ári vóru fullførd. Hetta er fyrsta uppreisnin.

6 Signaður og heilagur er hann sum hevur lut í tí fyrstu uppreisnini: á slíkum hevur hin annar deyðin einkið vald, men teir skulu vera prestar hjá Guði og hjá Christi, og skulu ráða við honum túsund ár.

7 Og tá ið tey túsund ári eru útrunnin, skal Sátan verða loystur úr sínum fongsli,

8 Og skal fara út at villeiða tjóðirnar sum eru í teimum fyra

OPINBERINGIN 21

fjórðingum jarðarinnar, Góg, og Má-góg, at savna tær saman til bardaga: talið á teimum *er* sum sandur havsins.

9 Og teir fóru niðan á breidd jarðarinnar, og umringaðu leirin hjá teimum heilagu ikring, og hin elskaða stað: og eldur kom niður frá Guði úr himni, og slúkaði teir upp.

10 Og djevulin, sum villeiddi teir, varð kastaður inn í sjógvin av eldi og svávuli, har djórið og falski propheturin *eru*, og skulu verða pinslaðir dag og nátt um aldur og ævir.

11 Og eg sá mikið hvítt hásæti, og hann ið sat á tí, frá hvørs andliti jørðin og himinin flýddu burt; og tað fanst einkið stað fyri teimum.

12 Og eg sá hinar deyðu, smáar og miklar, standa frammanfyri Guði; og bøkurnar vórðu latnar upp; og ein onnur bók varð latin upp, sum er lívsins *bók*: og hinir deyðu vórðu dømdir út frá teim tungunum sum vóru skrivaði í bókunum, eftir teirra verkum.

13 Og sjógvurin gav upp hinar deyðu sum vóru í honum; og deyði og helviti flýggjaðu upp hinar deyðu sum vóru í teimum: og teir vórðu dømdir hvør eftir sínum verkum.

14 Og deyði og helviti vórðu kastaði inn í eldsjógvin. Hetta er hin annar deyðin.

15 Og hvørsumhelst ið fanst ikki skrivaður í lívsins bók, varð kastaður inn í eldsjógvin.

KAPITUL 21

OG eg sá nýggjan himin og nýggja jørð: tí hin fyrsti himin og fyrsta jørðin vóru gingin undir; og tað var eingin sjógvur meira.

2 Og eg, Jóhannes, sá hin heilaga stað, ta nýggju Jerusalem,

Nýggjur himin og nýggj jørð

koma niður frá Guði úr himni, tilbúgvinn eins og brúður *sum er* skrydd fyri mann sín.

3 Og eg hoyrði mikla rødd úr himni siga, Sí, tabernakkul Guðs *er* hjá monnum, og hann vil búgva hjá teimum, og tey skulu vera fólk hansara, og Guð sjálvur skal vera hjá teimum, og vera Guð teirra.

4 Og Guð skal turka burtur øll tár frá eygum teirra; og eingin deyði skal vera meira, eiheldur sorg, ella grátur, eiheldur skal nøkur pína vera meira: tí hinir fyrru lutir eru gingnir undir.

5 Og hann, ið sat á hásætinum, segði, Sí, eg geri allar lutir nýggjar. Og hann segði við meg, Skriva: tí hesi orðini eru sonn og trúfost.

6 Og hann segði við meg, Tað er gjørt. Eg eri Alpha og Omega, byrjanin og endin. Eg vil geva honum, sum er tyrstur, av kelduni av lívsins vatni fyri einkið.

7 Hann, sum yvirvinnur, skal arva allar lutir; og eg vil vera Guð hansara, og hann skal vera sonur mín.

8 Men hinir óttafullu, og vantrúgvandi, og teir andstyggiligu, og myrðarar, og horkallar, og gandakallar, og avgudadýrkarar, og allir lygnarar, skulu hava sín lut í sjógvinum sum brennur við eldi og svávuli: sum er hin annar deyðin.

9 Og tað kom at mær ein av teimum sjei einglunum sum høvdu hinar sjei skálirnar *sum vóru* fullar av teimum sjei síðstu plágunum, og talaði við meg, og segði, Kom higar, eg vil sýna tær brúðrina, konu Lambsins.

10 Og hann bar meg burtur í andanum til eitt stórt og høgt fjall, og sýndi mær hin mikla stað, hina heilagu Jerusalem, stiga niður úr himni frá Guði,

11 Sum hevði dýrd Guðs: og hennara ljós *var* líkt einum steini – mest dýrabærum, enntá líkt einum jaspis steini, klárt sum krystall;

12 Og hevði múr – miklan og hogan, og hevði tólv portur, og við portrini tólv einglar, og nævn skrivað hará, sum eru *nøvnini* á hinum tólv ættargreinum Ísraels barna:

13 Á eystur *síðuni* trý portur; á norður *síðuni* trý portur; á suður *síðuni* trý portur; og á vestur *síðuni* trý portur.

14 Og múrurinn av staðinum hevði tólv grundvöllir, og í teimum *vóru* nævnini á hinum tólv ápostlum Lambsins.

15 Og hann, sum talaði við meg, hevði gylt ror til at máta staðin, og portrini hjá honum, og múrin hjá honum.

16 Og staðurin liggur ferhyrntur, og longdin er eins stór sum breiddin: og hann mátaði staðin við rørinum, tólv túsund stádiur. Longdin og breiddin og hæddin á honum eru jøvn.

17 Og hann mátaði múrin hjá honum, hundrað og fýrati fýra alnir, *eftir* mátinum hjá manni, tað er, hjá einglinum.

18 Og bygnaðurin av hansara múri var *úr* jaspis: og staðurin var skírt gull, líkt klárum glari.

19 Og grundvöllirnir av múrinum av staðinum *vóru* skryðdir við alskyns dýrabærum steinum. Hin fyrsti grundvøllurin var jaspis; hin annar, saffir; hin triðji, ein kalsedón; hin fjórði, ein smaragdur;

20 Hin fimti, sardonyks; hin sætti, sardis; hin sjevndi, krýsolit; hin áttandi, beryll; hin niggjundi, ein tópoz; hin tiggjundi, ein krýsoprásus; hin ellivti, ein hýasint; hin tólvti, ein ámetýst.

21 Og tey tólv portrini *vóru* tólv perlur; hvørt einstakt

portur var *úr* einari perlu: og strætið av staðinum *var* skírt gull, sum var tað gjøgnum-skyggið glar.

22 Og eg sá einkið tempul í honum: tí at Harrin Guð Almektigi og Lambið eru tempul hansara.

23 Og staðurin hevði ongan tørv á sólini, eiheldur á mána-num, at skína í sær: tí Guðs dýrd lýsnaði hann, og Lambið *er* ljós hansara.

24 Og tjóðirnar av teimum sum eru frelst skulu ganga í ljósinum av honum: og jarðar-innar kongar bera sína dýrd og heiður inn í hann.

25 Og portrini av honum skulu als ikki verða afturlatin um dagin: tí at tað skal eingin nátt vera har.

26 Og teir skulu bera dýrd og heiður tjóðanna inn í hann.

27 Og tað skal á ongan hátt fara inn í hann nakað sum dálkar, eiheldur *hvatsumhelst* ið virkar andstygd, ella *ger* eina lagn: bert teir sum eru skrivaðir í lívsins bók hjá Lambinum.

KAPITUL 22

OG hann sýndi mær eina skíra á av lívsvatni, klára sum krystall, *sum* gekk út *úr* hásaði Guðs og Lambsins.

2 Í miðjuni av strætinum av honum, og hvørjumegin við ána, *var* lívsins træ, sum bar tólv *sløg* av fruktum, og gav sína frukt hvønn mánað: og bløðini av trænum *vóru* fýri grøðingina av tjóðunum.

3 Og tað skal eingin banning vera meira: men hásaði Guðs og Lambsins skal vera í honum; og hansara tænarar skulu tæna honum:

4 Og teir skulu síggja andlit hansara; og hansara navn *skal* vera í ennum teirra.

5 Og það skal eingin nátt vera har; og teimum ljós er einkíð kertaljós, eiheldur ljós av sólini; tí at Harrin Guð gevur teimum ljós: og teir skulu ríkjá um aldur og ævir.

6 Og hann segði við meg, Hesar útsagnir eru trúgvvar og sannar: og Harrin Guð hinna heilagu propheta sendi sín eingil at sýna sínum tænarum tey tingini sum skjótt mugu verða gjörd.

7 Sí, eg komi snarlíga: signaður er hann ið varðveitir framsagnirnar av prophetinum av hesi bók.

8 Og eg, Jóhannes, sá hesi ting, og hoyrði tey. Og tá ið eg hevði hoyrt og sæð, fell eg niður at tilbiðja frammi fyri fótunum á englinum ið sýndi mær hesi ting.

9 Tá sigur hann við meg, Siggj til at tú gert tað ei: tí at eg eri samtænari tín, og hjá tínum brøðrum prophetunum, og hjá teimum ið varðveita framsagnirnar av hesi bók: tilbið Guð.

10 Og hann sigur við meg, Ikki innsigla framsagnirnar av prophetinum av hesi bók: tí at tíðin er við hond.

11 Hann sum er órættlátur, hann veri órættlátur enn: og hann sum er óreinur, hann veri óreinur enn: og hann sum er rættvísur, hann veri rættvísur enn: og hann sum er heilagur, hann veri heilagur enn.

12 Og sí, eg komi snarlíga; og mítt endurgjald er við mær, at geva hvørjum einstøkum samsvarandi sum hansara verk fer at vera.

13 Eg eri Alpha og Omega, byrjanin og endin, hin fyrsti og hin síðsti.

14 Signaðir eru teir sum gera boðini hjá honum, so at teir mega hava rætt til lívsins træ, og mega ganga inn ígjøgnum portini inn í staðin.

15 Tí uttanfyri eru hundar, og gandakallar, og horkallar, og myrðarar, og avgudadýrkarar, og hvørsumhelst ið elskar og ger eina lygn.

16 Eg, Jesus, havi sent mín eingil at vitna fyri tykkum hesar lutir í kirkjunum. Eg eri rót og avkom Dávids, og hin bjarta og morgunstjørnan.

17 Og Andin og brúðurin siga, Kom. Og hann, ið hoyrir, hann sigi, Kom. Og hann, sum er tyrstur, hann komi. Og hvørsumhelst ið vil, hann taki lívsins vatn fyri einkíð.

18 Tí at eg vitni fyri einum og hvørjum sum hoyrir orðini av prophetinum av hesi bók, Um nakar leggur afturat hesum tingunum, tá skal Guð leggja afturat honum tær plágur sum eru skrivaðar í hesi bók:

19 Og um nakar tekur burtur frá orðunum av bókini av hesum propheti, tá skal Guð taka burtur hansara part út úr lívsins bók, og úr hinum heilaga staði, og frá tingunum sum eru skrivað í hesi bók.

20 Hann, ið vitnar hesi ting, sigur, Vissulíga komi eg snarlíga. Á-mén. Enntá so, kom, Harri Jesus.

21 Náði várs Harra Jesu Christs veri við tykkum øllum. Á-mén.

ENDI.

